

WWW.PROPHECYFILM.COM

Free DVDs and Books

Kupite Objavama Svete Brigite Švedske na [Lulu](http://Lulu.com) (488 Stranice)

Proročanstva i otkrivenja svete Brigite Švedske
(*Saint Bridget [Birgitta] of Sweden*)

KNJIGA 1

Riječi našega Gospodina Isusa Krista Njegovoj izabranoj i iskreno ljubljenoj nevjesti, svetoj Brigiti, o objavi svoga najsvetijeg Utjelovljenja, o odbijanju, oskurnuću i napuštanju naše vjere i krštenja te o tome kako On poziva svoju ljubljenu nevjestu i sve kršćane da Ga vole.

1. poglavlje

„Ja sam Stvoritelj neba i zemlje, jedan u Božanstvu s Ocem i Duhom Svetim. Ja sam onaj koji je govorio patrijarsima i prorocima i onaj kojeg su iščekivali. Zbog njihove žudnje i u skladu s Mojim obećanjem preuzeo sam tijelo bez grijeha i putenosti, ušavši u tijelo Djevice poput sunca što sja kroz najčišći dragulj. Kako svjetlost ne oštećuje staklo ulazeći u njega, tako ni Djevica nije izgubila djevičanstvo kad sam uzeo Ljudskost. Postao sam tijelom tako da se nisam morao odreći svojega Božanstva i nisam manje Bog – s Ocem i Duhom Svetim, vladajući i držeći sve stvari – iako sam bio u utrobi Djevice u svojoj ljudskoj naravi. Kao što se svjetlost nikad ne odvaja od vatre, jednako tako se ni Moje Božanstvo nikada nije odvojilo od Moje Ljudskosti, čak ni u smrti.

Nakon toga dopustio sam da Moje čisto i bezgrešno tijelo bude izranjavano od glave do pete i bude raspeto za sve grijehе čovječanstva. To isto tijelo sada se nudi svakoga dana na oltaru kako bi Me čovječanstvo moglo više ljubiti i češće se spominjati Mojih velikih djela. Ali sada sam posve zaboravljen, zanemaren, prezren i protjeran poput kralja izbačenog iz vlastitog kraljevstva, na čije je mjesto izabran i čašćen najpokvareniji razbojnik.

Svakako sam želio da Moje kraljevstvo bude unutar čovjeka i pravo je da Mu Ja budem kralj i Gospodin, jer Ja sam ga stvorio i otkupio. No on je prekinuo i oskvrnuo vjeru koju mi je obećao na svojem krštenju, prekršio i prezrivo odbio Moje zakone i zapovijedi koje sam mu odredio i otkrio. On voli svoju samovolju i odbija čuti Me. Štoviše, on uzvisuje najpokvarenijeg lopova, đavla, iznad Mene i iskazuje svoju vjeru njemu. Đavao je zaista lopov jer za sebe s pomoću zlih iskušenja, loših savjeta i lažnih obećanja krađe ljudsku dušu koju sam Ja otkupio svojom krvlju. Ali on to ne čini jer je jači od Mene; jer Ja sam toliko moćan da mogu učiniti sve stvari jednom riječju i toliko pravedan da ne bih, čak ni kad bi to svi sveti tražili od mene, počinio ni najmanju stvar protiv pravde.

No, budući da čovjek, kojem je dana slobodna volja, svojevolutno odbija Moje zapovijedi i pokorava se đavlu, onda je jedino pravo da iskusi njegovu tiraniju i zlobu. Ja sam đavla stvorio dobrim, ali je pao svojom vlastitom pokvarenom voljom, i takoreći, postao Moj sluga za izvršavanje kazne nad radnicima zla.

Ipak, iako sam sada toliko prezren, Ja sam još uvijek toliko milosrdan da će se svakome tko moli za Moju milost i ponizi se u popravljajući, oprostiti njegovi grijesi, i Ja ću ga spasiti od zlog lopova – đavla. Ali one koji ustraju u preziranju Mene, posjetit ću sa svojom pravdom tako da će, oni koji ju čuju drhtati, i oni koji ju osjete reći: 'Jao nama što smo uopće začeti ili rođeni! Jao nama što smo izazvali Gospodara veličanstva do gnjeva!'

Ali ti, Moja kćeri, koju sam izabrao za sebe i s kojom sada govorim u duhu: voli Me svim srcem svojim – ne onako kako voliš svog sina ili kćer ili roditelje, već više od ičega na svijetu – jer Ja, koji sam te stvorio, ne štedjeh nijedan od Mojih udova u patnji za tvoje dobro. I pored toga, toliko ljubim tvoju dušu da bih, kad bi to bilo moguće, radije dao da Me ponovno razapnu na križ nego da te izgubim. Ugledaj se u Moju poniznost: jer Ja, Kralj slave i anđela, bijah odjeven u ružne, bijedne dronjke i stajah gol uza stup, slušajući vlastitim ušima sve vrste uvreda i poruge. Uvijek podređuj svoju volju Mojoj, jer Moja Majka, tvoja Gospa, od početka do kraja nikada nije željela ništa osim onoga što sam Ja želio.

Ako tako učiniš, tvoje će srce biti s Mojim srcem i bit će zapaljeno Mojom ljubavlju na isti način kao što svaka suha stvar brzo plane u dodiru s vatrom. Tvoja duša toliko će plamtjeti i biti ispunjena Mnome, i Ja ću biti u tebi, da će ti sve svjetovne stvari postati gorke, a sve tjelesne požude poput otrova. Počivat ćeš u Mojim božanskim rukama, gdje nema tjelesnih žudnji, već samo duhovno zadovoljstvo i radost koja će ispuniti ushićenu dušu srećom – u svojoj nutrini i

izvana – tako da ne žudi ni za čim i ne misli ni o čemu osim o toj radosti koju ima. Zato voli samo Mene i imat ćeš sve što želiš, i to u izobilju. Nije li pisano po prorocima da se udovičino ulje nije potrošilo sve do dana kada je Gospodin poslao kišu na zemlju? Ja sam istinski prorok! Ako budeš vjerovala Mojim riječima, slijedila ih i ispunjavala, to ulje – radost i slavljenje – tebi se nikada neće potrošiti za cijelu vječnost.“

Riječi našega Gospodina Isusa Krista svojoj kćeri – koju je sada uzeo za svoju nevjestu – o pitanjima istinske vjere, o tome koje vrste uresa, oznaka i htijenja nevjesta mora imati kako bi udovoljila zaručniku.

2. poglavlje

„Ja sam Stvoritelj neba i zemlje, i mora i svega što je u njima. Jedno sam s Ocem i Duhom Svetim – nisam poput bogova od kamenja niti bogova od zlata, kako je bilo u nekadašnjih ljudi, niti poput više bogova, kako su ljudi nekoć mislili, već jedan Bog: Otac i Sin i Duh Sveti, tri osobe, ali jedno u božanskoj naravi, Stvoritelj svega i ni od koga stvoren, nepromjenjiv i svemoguć, vječan - bez početka i kraja. Ja sam onaj koji je rođen od Djevice, bez gubitka svojega Božanstva, već stapajući Ga u svoju Ljudskost kako bih Ja, u jednoj osobi, mogao biti istinski Sin Božji i Sin Djevice. Ja sam onaj koji je visio na križu, koji je umro i bio pokopan, ali je Moje Božanstvo ostalo netaknuto. Iako sam umro u Ljudskosti i tijelu u kojem sam se Ja, jedini Sin, utjelovio, ipak sam živio u svojoj Božanskoj prirodi, bivajući jedan Bog zajedno s Ocem i Duhom Svetim. Isti sam onaj koji je ustao od mrtvih i uzašao na Nebo, i koji sada govori s tobom u Mojem Duhu. Izabrah tebe i uzeh te sebi kao svoju nevjestu kako bih ti pokazao putove svijeta i svoje božanske tajne, jer je takva Moja volja. Ti si također Moja s pravom, jer kada je tvoj suprug umro, ti si povjerila svu svoju volju u Moje ruke, i nakon njegove smrti razmišljala si i molila o tome kako bi trebala postati siromašna i odreći se svega radi Mene. Zbog toga, si ti po pravu Moja, zbog te tvoje velike ljubavi, i Ja ću se zato pobrinuti za tebe.

Stoga te uzimam za svoju nevjestu i za Moje vlastito zadovoljstvo, kakvo dolikuje Bogu da ga ima sa čednom dušom. Dužnost je nevjeste biti spremna za vjenčanje kad zaručnik to odredi kako bi bila prikladno odjevena i čista. Bit ćeš čista ako ti misli uvijek budu na tvojim grijesima, na tome kako sam te pri krštenju očistio od Adamova grijeha i kako sam bio strpljiv i podupirao te kad bi pala u grijeh.

Nevjesta bi trebala nositi i oznake svojega zaručnika na svojim grudima, što znači da bi trebala motriti i posvetiti pozornost na usluge i dobročinstva koja sam učinio za tebe: primjerice, kako sam te stvorio plemenitom dajući ti tijelo i dušu, kako sam te obogatio uzvišenošću dajući ti zdravlje i prolazna dobra, kako sam te dobrotivo i s ljubavlju spasio svojom smrću i vratio ti tvoje nebesko nasljedstvo – ako ga želiš imati. No nevjesta također treba i ispunjavati volju zaručnika. A što je Moja volja osim da Me želiš voljeti više od svih drugih stvari i da ne želiš ništa drugo osim Mene?

Sve stvari sam stvorio za dobrobit ljudskog roda i sve mu stvari učinio podložnima. Ipak, on voli sve osim Mene i ne mrzi ništa osim Mene. Otkupio sam mu nasljedstvo koje je izgubio zbog svojih grijeha. No ljudski je rod postao toliko lakomislen i nerazuman da više voli prolazni sjaj, koji je poput morske pjene što se u trenutku diže poput planine, a potom brzo pada ni u što, umjesto vječne slave u kojoj je neugasivo dobro.

Ali ako ti, Moja nevjesto, ne žudiš ni za čim osim za Mnom, ukoliko prezireš sve stvari radi Mene – ne samo djecu i rodbinu, već i čast i obilje – dat ću ti najdragocjeniju i divnu nagradu. Neću ti dati ni zlato ni srebro, već sebe kao tvog zaručnika i nagradu – Ja, koji sam Kralj Slave. Ako se stidiš biti siromašna i prezrena, razmisli o tome kako Ja, tvoj Bog, prođoh taj put prije tebe, kad Me Moji sluge i prijatelji napustiše na zemlji; jer ne bijah tražio prijatelje na zemlji, već prijatelje u nebu. I ako se brineš ili bojiš tereta i težine rada i bolesti, razmisli koliko je teže gorjeti u paklu! Što bi zaslužila da si uvrijedila bilo kojeg zemaljskog gospodara kao što si Mene? Jer iako te volim svim svojim srcem, ipak ne djelujem protiv pravde čak ni u najmanjoj mjeri.

Stoga, kao što si grijeshila u svakom dijelu tijela, isto tako trebaš dati zadovoljštinu i pokoru u svakom dijelu tijela. No zbog tvoje dobre volje i odluke da nadoknadiš svoje grijeha, promijenit ću Moju pravdu u milost i zamijeniti ti prethodnu bolnu kaznu za manju pokoru. Zato prigri s radošću i preuzmi na sebe to malo posla kako bi što prije bila očišćena od grijeha i dosegla svoju veliku nagradu. Jer nevjesta bi se trebala umoriti radom uz svojega zaručnika kako bi se s još više pouzdanja mogla odmoriti s njim.“

*Riječi mudrosti našega Gospodina Isusa Krista svojoj nevjesti o tome kako
Ga treba ljubiti i slaviti, Njega - zaručnika, i o tome kako zli vole svijet i mrze
Boga.*

3. poglavlje

„Ja sam Bog tvoj i Gospodin, onaj kojem se klanjaš i častiš ga. Ja sam onaj koji svojom snagom drži nebo i zemlju; ne podupiru ih niti stupovi, niti išta drugo. Ja sam onaj kojega se u obličju kruha daje i nudi svaki dan na oltaru kao istinskoga Boga i istinskoga čovjeka. Ja sam onaj isti koji je izabrao tebe. Štuj Mog Oca! Voli Me! Slušaj Moj Duh! Štuj Moju Majku kao svoju Gospu! Štuj sve Moje svete! Čuvaj istinsku vjeru koju ćeš naučiti od onoga koji je unutar sebe iskusio sukob dva duha – duha laži i duha istine – i uz Moju pomoć pobijedio. Održavaj istinsku poniznost! A što je istinska poniznost ako ne ponašati se onako kakva uistinu jesi, i hvaliti Boga za dobre stvari koje nam je dao?

Ali sada ima mnogih koji mrze Mene i moja djela, koji Moje riječi vide kao jadne i isprazne, a umjesto toga, s uzbuđenjem i ljubavlju prigrljuju bludnika: đavla. Što god činili za Mene, čine to s prigovaranjem i gorčinom. Ne bi čak ni priznali Moje ime niti Mi služili da se ne boje mišljenja drugih ljudi. Toliko vole ovaj svijet da se nikad ne umore radeći za njega noću i danju, izgarajući s ljubavlju prema njemu. Njihova mi je služba draga kao ona onoga koji daje svom neprijatelju novac da mu ubije vlastitog sina! To je ono što oni čine za Mene. Daju Mi nešto milostinje i slave Me svojim usnama kako bi pridobili uspjeh u svijetu i ostali u svojim počastima i grijesima. Dobar Duh stoga je spriječen u njima i oni su onemogućeni postići ikakav napredak u činjenju dobra.

No ako Me želiš voljeti svim svojim srcem i žudjeti ni za čim drugim osim za Mnom, privući ću te k sebi kroz ljubav, baš kao što magnet privlači metal. Položit ću te na svoju ruku koja je toliko snažna da je savijenu nitko ne može ispraviti, i toliko čvrsta da je ispruženu nitko ne može saviti, i toliko slatka da nadilazi svaki miomiris i ne može se usporediti ni sa jednom slatkom stvari ili užitkom ovoga svijeta.“

OBJAŠNJENJE

Učitelj Kristove nevjeste bio je sveti teolog i kanonik Linköpinga imenom Master Mathias od Švedske. On je napisao izvrstan komentar o čitavoj Bibliji. Patio je od vrlo suptilnih đavlovihi iskušenja, uključujući i mnoge hereze protiv katoličke vjere. No ipak je nadvladao sve kušnje uz Kristovu pomoć i davao ga nije mogao svladati, što je jasno navedeno u biografiji svete Brigite. Upravo je Master Mathias napisao uvodni tekst za ove knjige, koji počinje ovako: 'Stupor et mirabilia'. Bio je sveti čovjek velike duhovne snage u riječi i djelu. Kada je umro u Švedskoj, Kristova nevjesta živjela je u Rimu. Za svoje molitve čula je glas koji joj je govorio u duhu:

'Sretan si, Master Mathias, zbog krune koja ti je pripremljena na nebu. Sada dođi mudrosti kojoj nema kraja!'

O Masteru Mathiasu više se može čitati u ovoj, 1. knjizi (u 52. poglavlju), 5. knjizi (u odgovoru na 3. pitanje u zadnjem ispitivanju) i 6. knjizi (75. i 89. poglavlje).

Riječi našega Gospodina Isusa Krista svojoj nevjesti o tome kako se ne treba bojati ili misliti da su otkrivenja koja joj je On rekao došla od zlog duha, te o tome kako razlikovati zlog duha od dobroga.

4. poglavlje

„Ja sam tvoj Spasitelj i Otkupitelj. Zašto si se bojala Mojih riječi i sumnjala u njih? Zašto si se pitala dolaze li od dobrog ili zlog duha? Reci mi, što si to našla u Mojim riječima a da ti tvoja savjest nije rekla da tako postupiš? Jesam li ti ikad zapovjedio išta suprotno razumu?“

Nevjesta je odgovorila: 'Ne, sve što si mi rekao bilo je potpuno istinito i razumno, i jako sam pogriješila.' Zaručnik, Isus, odgovorio joj je: 'Pokazao sam ti tri stvari po kojima bi mogla prepoznati dobrog duha: pozvao sam te da poštuješ svoga Boga, koji te stvorio i dao ti sve što imaš; i tvoj ti razum također govori da ga poštuješ iznad svih stvari. Nadalje, pozvao sam te da zadržiš istinsku vjeru, dakle da vjeruješ da ništa nije stvoreno i ne može biti stvoreno bez Boga. Također sam te pozvao da voliš razuman rad i umjerenost u svim stvarima, jer je svijet stvoren radi čovjeka, kako bi ga čovjek mogao koristiti za svoje razumne potrebe, a ne za neumjerenost.

Na isti način možeš prepoznati i nečisti duh, đavla, po tri stvari suprotne prethodnima: on te iskušava i savjetuje ti da tražiš i želiš svoju vlastitu slavu te da budeš ponosna na stvari koje su ti dane. On te također navodi na nevjeru i neumjerenost u cijelom tijelu i čini da ti srce izgara za njima. Katkad također vara ljude u vanjskom liku dobrog duha. To je razlog zašto sam ti zapovjedio da uvijek provjeravaš svoju savjest i otkrivaš je mudrim duhovnim ljudima!

Stoga ne sumnjaj da je dobar Božji duh s tobom kada ne žudiš ni za čim drugim osim za Bogom i kada sva plamtiš Njegovom ljubavlju. Samo Ja mogu to postići i

tada je đavlu nemoguće približiti se. Đavao se ne može približiti ni zlim ljudima ako ja to ne dopustim, bilo zbog njihovih grijeha, bilo zbog neke tajne prosudbe koju znam samo Ja. Jer i on je Moje stvorenje, kao i sve druge stvari – stvorio sam ga dobrog, ali je on učinio sebe zlim svojom vlastitom opakošću – i stoga, Ja sam Gospodar nad njim.

Zato oni koji Me optužuju, lažu kad kažu da su svi koji Mi služe s velikom i božanskom odanošću ludi i opsjednuti đavlom. Govore da sam poput čovjeka koji svoju kreposnu i vjernu ženu predaje preljubu. Bio bih takav kada bih dopustio da pravednik i bogoljuban čovjek bude predan đavlu! No zato što sam vjeran, đavao nikada neće ovladati dušom nijednoga čovjeka koji Mi revno služi. Iako Moji prijatelji katkad izgledaju ludo ili nerazumno, to nije zato što ih muči đavao, ili zato što Mi služe s gorljivom i pobožnom revnošću. Razlog tome skrivena je mana ili slabost u mozgu ili neki drugi skriveni razlog, koji služi da ih učini poniznima. Katkad se može dogoditi da đavao od Mene dobije moć nad tijelima dobrih ljudi kako bi dobili veću nagradu u budućnosti ili kako bi im zamračio njihove savjesti. No on nikada ne može vladati dušama onih koji imaju vjeru u Mene i koji Me ljube.“

Kristove riječi Njegovoj nevjesti ispunjene najvećom ljubavlju, o prekrasnoj prisposobi divnog dvorca koji predstavlja svetu borbenu Crkvu i o tome kako će Božja crkva biti ponovno izgrađena molitvama uzvišene Djevice i svetih.

5. poglavlje

„Ja sam Stvoritelj svih stvari – Ja, Kralj Slave i Gospodin anđela. Za sebe sam sagradio divan dvorac i u njega smjestio svoje izabranike, ali Moji neprijatelji potkopali su mu temelje i toliko nadvladali Moje prijatelje da im srž kostiju izlazi iz stopala dok sjede na drvenim kladama. Usta su im razbijana kamenjem, mučeni su glađu i žeđu. Štoviše, neprijatelji progone i njihova Gospodina. Moji prijatelji sada mole za pomoć u suzama i jecajima; i pravda zove na osvetu, no milost kaže da se oprost.

Tada Bog reče svojoj nebeskoj vojsci koja stajala oko Njega: 'Što mislite o onima koji zauzeše Moj dvorac?' Svi odgovoriše jednoglasno: 'Gospodine, sva pravednost u Tebi je, i u Tebi mi vidimo sve stvari. Ti jesi bez početka i kraja, Božji Sine, i sav je sud dan Tebi. Ti si njihov sudac.' I On reče: 'Iako znate i vidite sve stvari u Meni, ipak, radi Moje nevjestice koja stoji pokraj Mene, recite Mi koja je pravedna kazna?' Oni rekoše: 'Ovo je pravda: da oni koji potkopaše zid budu

kažnjeni kao kradljivci, da oni koji ustrajavaju u zlu budu kažnjeni kao uljezi, zarobljeni da budu pušteni na slobodu, a gladni nahranjeni.'

Tada Marija, Majka Božja (koja je do sada šutjela), reče: 'O moj Gospodine i najdraži Sine, Ti si bio u mojoj utrobi kao istinski Bog i čovjek. Po Tvojoj milosti posvetio si Mene, koja bijah ništa doli zemljana posuda. Usrdno Te molim: budi još jednom milostiv prema njima!' Onda Gospodin odgovori svojoj Majci: 'Neka su blagoslovljene riječi iz Tvojih usta, koje se poput slatkog miomirisa uzdižu do Boga. Ti si Kraljica i slava anđela i svih svetih, jer Boga si i sve svete obradovala. Zato što je Tvoja volja bila kao Moja od početka Tvoje mladosti, učinit ću još jednom kako želiš.'

Potom On reče vojsci svetaca: 'Zato što ste hrabro se borili, i zbog vaše ljubavi, dozvolit ću si biti smiren zasad. Evo, ponovno ću izgraditi svoj zid zbog vaših molitva. Oslobodit ću i izliječiti one koji su bili silom potlačeni, i udijeliti čast stostruko veću od poniženja koja su pretrpjeli. Ali ako nasilnici i činitelji pogrešnih stvari budu molili za Moju milost – dat ću im mir i milost. Međutim oni koji preziru Moju milost, osjetit će Moju pravednost.'

Potom reče svojoj nevjesti: 'Moja nevjesto, tebe odabrah i odjenuh te u svoj Duh. Čuješ Moje riječi i riječi Mojih svetih. Iako sveti vide sve stvari u Meni, usprkos svemu, progovoriše radi tebe, kako bi ti mogla razumjeti, jer ti, koja si još uvijek u tijelu, ne možeš vidjeti sve stvari u Meni kao što mogu oni koji su duh. Sada ću ti također pokazati što te stvari označavaju.'

Dvorac o kojem sam ti pričao, sveta je Crkva i duša kršćana koju sam sagradio svojom vlastitom krvlju i krvlju svetaca. Zacementirao sam je i ispunio žbukom svoje ljubavlju te smjestio svoje prijatelje i izabranike u nju. Njen temelj istinska je vjera, a to je vjera da sam Ja pravedan i milosrdan sudac.

No sada je njezin temelj potkopan jer svi vjeruju i propovijedaju da sam Ja milosrdan, ali gotovo nitko ne propovijeda niti vjeruje da sam pravedan sudac. Mene vide kao nepravednog suca! Sudac bi uistinu bio nepravedan i pokvaren kad bi iz milosti dopustio pokvarenima da odu nekažnjeni kako bi mogli tlačiti pravednike još više! Ali Ja sam doista pravedan i milosrdan sudac; jer Ja neću dopustiti da niti najmanji grijeh prođe nekažnjen, niti da najmanje dobro prođe nenagrađeno. Potkopavanjem ovog zida u svetu Crkvu ušli su ljudi koji griješe bez straha, koji niječu da sam Ja pravedan sudac i koji muče Moje prijatelje tako teško kao da su ukliješteni u klade. Mojim prijateljima nisu dane ni radost ni utjeha, već im se umjesto toga nanose sve vrste poruga i muka kao da su opsjednuti đavlom.

Kada kažu istinu o Meni, odbija ih se i optužuje da lažu. Oni vatreno žele slušati ili govoriti o Meni, ali nema nikoga tko bi ih slušao ili im govorio istinu. Osim toga, Mene – Gospodina i Stvoritelja, huli se i odbija, jer govore: 'Ne znamo postoji li Bog, a ako i postoji, ne marimo za to!' Moju zastavu bacaju na zemlju i gaze ju svojim nogama govoreći: 'Zašto je patio? Što mi imamo od toga? Kad bi ispunjavao našu požudu i volju, to bi nam bilo dovoljno. Može zadržati svoje kraljevstvo i nebo!' Želim im doći, ali oni kažu: 'Radije ćemo umrijeti, nego predati svoju vlastitu volju!'

Evo, nevjesto Moja, kakvi su oni ljudi! Ja sam ih stvorio, i mogao bih ih uništiti i prokleti jednom riječju kada bih htio. Kako su bestidni i bahati prema Meni! Ali zbog molitva Moje Majke i svih svetih još sam uvijek toliko milosrdan i strpljiv da ću im uputiti riječi svojih usta i ponuditi im svoju milost. Ako ih žele prihvatiti, bit ću blag. U suprotnom, spoznat će Moju pravdu i poput lopova biti javno osramoćeni pred anđelima i ljudima, i svaki od njih bit će osuđen od svih njih. Poput ljudi koji vise na vješalima i izjedaju ih vrane, i njih će proždirati demoni, ali neće umirati. Baš kao što oni koji su kažnjeni u kladama nemaju mira, i oni će također imati bol i gorčinu svugdje oko sebe. Najuzarenija rijeka teći će im u usta, ali njihovi trbusi neće biti napunjeni, i njihova kazna ponavljat će se svakog dana.

No Moji prijatelji bit će otkupljeni i utješeni riječima što dolaze iz Mojih usta. Oni će vidjeti Moju pravdu zajedno s Mojom milošću. Zaodjenut ću ih u oružje svoje ljubavi i učiniti ih toliko snažnima da će neprijatelji vjere pasti poput prašine i biti postidjeni u vječnosti kad spoznaju Moju pravdu. Da, zasigurno će biti postidjeni zbog zloporabe Moje strpljivosti.“

Riječi Kristove Njegovoj nevjesti o tome kako Duh Sveti ne može ostati s nepravednima, o razdvajanju nepravednih od dobrih i o tome kako su dobri ljudi, naoružani duhovnim oružjima, poslani u rat protiv svijeta.

6. poglavlje

„Moji su neprijatelji poput najopasnijih zvijeri koje se nikad ne mogu zasititi ili mirovati. Ljubavi prema Meni nema u njihovim srcima pa su toliko prazna da nikad ne dopuštaju da u njih uđe misao o Mojoj patnji; i niti jednom duboko u njihovu srcu nije se mogla čuti riječ: 'O Gospodine, Ti si nas otkupio, budi slavljn zbog svoje gorke patnje!' Kako da Moj Duh ostane s ljudima koji nemaju pobožne ljubavi prema Meni i koji svojevóljno izdaju druge kako bi zadovoljili svoju volju? Njihova

su srca puna odvratnih crva, to jest puna svjetovnih žudnji. Đavao je ostavio svoju prljavštinu u njihovim ustima i zato im Moje riječi ne mogu udovoljiti.

Zato ću njih odijeliti od svojih prijatelja svojom pilom i, kao što nema gorčeg načina za umiranje nego biti prepiljen, tako neće biti ni kazne koju oni neće okusiti. Njih će đavao prepiliti nadvoje i odvojiti od Mene! Toliko su Mi mrski da će i svi oni koji prianjaju uz njih, i slože se s njima, također biti odvojeni od Mene.

Stoga Ja upućujem svoje prijatelje kako bi mogli odvojiti đavle od Mojih pripadnika, zato što ovi uistinu jesu Moji neprijatelji. Upućujem svoje prijatelje kao vitezove u rat. Svatko tko suzbije i obuzda svoje tijelo i suzdrži se od zabranjenih stvari, Moj je istinski vitez. Umjesto koplja, imat će riječi koje sam Ja rekao svojim ustima, a u svojim rukama mač istinske vjere. Njihova prsa bit će pokrivena oklopom ljubavi i, što god im se dogodilo, neće Me manje voljeti. Oni će imati štit strpljivosti na svojem boku kako bi mogli trpjeti i strpljivo izdržati sve stvari. Zaštito sam ih poput zlata u posudi; oni će ići preda Mnom i hodati Mojim putovima.

Prema putevima pravde, ni Ja ne bih mogao ući u slavu veličanstva bez muke u svojoj ljudskoj prirodi, pa kako će onda oni ući u nju? Ako je njihov Gospodin ustrajao usprkos boli i patnji, nije iznenađenje da i oni pate. Ako je njihov Gospodin izdržao udarce i mučenje, za njih nije previše izdržati riječi i proturječnosti. Oni se ne bi trebali bojati, jer Ja ih nikada neću napustiti. Baš kao što je za đavla nemoguće dotaći i odvojiti srce od Boga, tako mu je nemoguće i odvojiti njih od Mene. I budući da su u mojim očima poput najčišćeg zlata, Ja ih nikada neću napustiti, čak ni kada ih se iskušava s malo vatre, jer im je ta vatra dana radi veće nagrade i sreće.“

Riječi slavne Djevice svetoj Brigiti o tome kako se odijevati te kojom bi se vrstom odjeće i nakita njezina kći trebala urešavati i odijevati.

7. poglavlje

„Ja sam Marija koja je rodila Sina Božjeg, istinskog Boga i istinskog čovjeka. Ja sam Kraljica Anđela. Moj te sin voli svim svojim srcem. Stoga bi ti trebala voljeti Njega. Ti bi trebala biti urešena najprikladnijom odjećom, i Ja ću ti pokazati kako i koja bi to vrsta odjeće trebala biti. Kao što si prije imala potkošulju, košulju, cipele, ogrtač i broš na svojim prsima, tako ćeš sada imati duhovnu odjeću.

Potkošulja koju ćeš imati, skrušenost je zbog tvojih grijeha; jer kako je potkošulja najbliža tijelu, tako su skrušenost i ispovijed prvi način za obraćenje Bogu. Kroz njih se um, koji je jednom uživao u grijehu, pročišćava, a nečedno tijelo suzdržava od zlih požuda. Dvije cipele dvije su namjere: imenom, volja da se popraviš u odnosu na svoje prošle grijehe i volja da činiš dobro i suzdržiš se od zla. Tvoja košulja ufanje je u Boga; i kao što košulja ima dva rukava, tako neka pravednost i milosrđe idu uz tvoje ufanje, tako da ćeš se ufati u milosrđe Boga, ali ne zaboraviti Njegovu pravednost. Spominji se njegove pravednost i oštrog suda na takav način da ne zaboraviš Njegovo milosrđe, jer On ne čini pravdu bez milosrđa, niti milosrđe bez pravednosti. Ogrtač je vjera, jer kao što ogrtač pokriva sve i sve je zatvoreno njime, tako i čovjek može razumjeti i dostići sve stvari preko vjere. Taj bi ogrtač trebao biti urešen znakovima ljubavi tvoga zaručnika – redom, kako te stvorio, kako te otkupio, kako te podigao i vodio u svojem duhu te otvorio tvoje duhovne oči. Broš, koji bi uvijek trebao biti na tvojim prsima, često je razmatranje Njegovih patnji: kako je bio izrugivan i bičevan, kako je živ visio na križu, krvav i izranjavan po cijelom tijelu, kako se u smrti cijelo Njegovo tijelo treslo u najtežoj boli i patnji te kako je preporučio svoj duh u ruke svojega Oca. Neka taj broš bude uvijek na tvojim prsima! Na tvojoj bi glavi trebala biti i kruna, koja znači da bi trebala biti čedna u svojim žudnjama toliko da bi radije trpjela udarce i bol nego bila dodatno okaljano.

Stoga budi skromna i ljubazna i ne misli ni o čemu, i ne žudi ni za čim osim za svojim Bogom i Stvoriteljem – jer kad imaš Njega, imaš sve! Tako urešena, trebaš čekati svojega Zaručnika.“

Riječi Kraljice neba njezinoj ljubljenoj kćeri, svetoj Brigiti, kojima je uči kako bi trebala ljubiti i slaviti Sina Božjeg zajedno s njegovom blagoslovljenom Majkom.

8. poglavlje

„Ja sam Kraljica neba. Ti si zabrinuta kako bi Me trebala slaviti i častiti. Znaj i budi sigurna da je svako slavljenje Mojega Sina također slavljenje Mene, i da oni koji obeščašćuju Njega, obeščašćuju i Mene. To je tako jer Ja sam Ga voljela i On je volio Mene toliko silno da smo oboje bili poput jednog srca. On je toliko veličanstveno častio Mene, koja sam samo zemljana posuda, da Me podigao iznad svih anđela. Stoga bi Me trebala častiti ovako: 'Blagoslovljen budi, Bože, Stvoritelju svih stvari, koji si se udostojio spustiti u utrobu Djevice Marije! Blagoslovljen budi,

Bože, koji si htio biti u Djevici Mariji ne bivajući joj teret, i koji si se udostojio uzeti bezgrešno začeto tijelo od Nje bez grijeha! Blagoslovljen budi, Bože, koji si došao Djevici, donio radost u Njezinu dušu i Njezino cijelo tijelo, i koji si izašao iz Nje bez grijeha, a na radost čitavoga Njezina tijela! Blagoslovljen budi, Bože, koji si nakon svojega uzašašća na nebo obradovao Djevicu Mariju, svoju Majku, neprekidnim stanjem blaženstva i posjetio je sa svojom utjehom! Blagoslovljen budi, Bože, koji si uzeo tijelo i dušu Djevice Marije, svoje Majke, na nebo i počasnno ju smjestio iznad svih anđela, zdesna svojem Božanstvu! Imaj milosti za mene zbog svih Njezinih molitvi!“

Riječi Kraljice Neba njezinoj voljenoj kćeri o predivnoj ljubavi Sina prema svojoj djevičanskoj Majci i o tome kako je Majka Kristova bila začeta u najkreposnijem braku i posvećena u utrobi. Ona govori o tome kako je bila uzeta na Nebesa, tijelom i dušom, o snazi svojeg imena te dobrim i zlim anđelima koji su dani ljudima za njihovu zaštitu ili sud.

9. poglavlje

„Ja sam Kraljica Neba. Voli Mojega Sina jer On je najdostojniji; kad imaš Njega, imaš sve što je vrijedno. On je i najžudeniji; kad imaš Njega, imaš sve za čime se žudi. Voli Ga i zato što je najkreposniji; kad imaš Njega, imaš svaku krepost. Želim ti reći kako je Njegova ljubav bila divna za Moje tijelo i dušu te koliko je častio Moje ime. Moj Me Sin volio prije nego što sam Ja voljela Njega jer On je Moj Stvoritelj.

On je sjedinio mojeg oca i majku u braku toliko kreposnom da se u ono vrijeme nije moglo pronaći kreposnijeg braka. Oni se nikada nisu htjeli sjediniti osim po Zakonu i samo s namjerom da dobiju potomstvo.

Kada im je anđeo otkrio da će roditi Djevicu od koje će doći spasenje svijeta, radije bi bili umrli nego se sjedinili u putenoj ljubavi; požuda u njima bila je ugašena. Uvjeravam te da je to kad su se sjedinili, bilo u božanskoj ljubavi i zbog anđelove poruke, a ne zbog putene požude, nego protiv njihove volje i iz ljubavi prema Bogu. Na taj način stvoreno je Moje tijelo iz njihova sjemena i kroz božansku ljubav. Potom, kad je Moje tijelo stvoreno i oblikovano, Bog je u nj ulio stvorenu dušu iz svojega božanstva i duša je odmah bila posvećena zajedno s tijelom, a anđeli su je čuvali i služili joj danju i noću. Kada je Moja duša bila posvećena i združena s tijelom, Moja je majka osjetila tako veliku radost da se to nije moglo opisati!

Nakon toga, kada se vrijeme Mojega života ispunilo, Moj Sin prvo je uzdigao Moju dušu – jer ona je bila gospodarica tijela – na mjesto savršenije od drugih na nebesima, zdesna Njegovu Božanstvu. Kasnije je također uzdigao i Moje tijelo na takav način da tijelo niti jednog drugog stvorenja nije tako blizu Bogu kao Moje. Vidi kako je Moj Sin volio Moju dušu i Moje tijelo! Ipak, ima nekih ljudi zlobnog duha koji odriču da sam bila uzdignuta na Nebesa, dušom i tijelom, i onih koji jednostavno ne znaju bolje. Ali ovo je najsigurnija istina: Ja sam, tijelom i dušom, bila uzdignuta na Nebesa!

Sada čuj kako je Moj Sin proslavio Moje ime! Moje je ime Marija, kako je rečeno u evanđeljima. Kad anđeli čuju to ime, oni se u svojim mislima raduju i zahvaljuju Bogu na velikom milosrđu koja je činio kroz Mene i sa Mnom, i jer vide Ljudskost Mojeg Sina proslavljenju u Njegovu Božanstvu. Oni u vatri Čistilišta raduju se u najvećoj radosti, poput bolesnog čovjeka prikovanog za krevet ako dobije riječ utjehe koja krijepi njegovu dušu: iznenada je prepun radosti! Kada dobri anđeli čuju Moje ime, odmah se primaknu pravednome, čiji su čuvari, i raduju zbog njegova napredovanja u dobrim djelima i krepostima.

Svi su ljudi dobili i dobre anđele za svoju zaštitu i loše anđele kako bi ih iskušavali. Dobri anđeli nisu odvojeni od Boga; oni poslužuju dušu ne napuštajući Boga. Njegov pogled uvijek je na njima. Štoviše oni potpaljuju i potiču dušu da čini dobro. Svi demoni, međutim, drhte od straha na ime Marijino! Kada čuju ime 'Marija', odmah ispuštaju dušu iz kandži kojima su ju držali. Kao što ptica ili jastreb, sa svojim kandžama i kljunom zabodenim u lovinu, smjesta ispušta istu čim čuje neki zvuk, ali se brzo vraća kada vidi da se nakon toga ništa ne događa; tako rade i demoni – uplašeni kada čuju Moje ime – puste dušu. No vraćaju se i dolete natrag brzinom strijele ako nije došlo ni do kakva poboljšanja.

Nitko nije tako hladan u svojoj ljubavi prema Bogu (osim ako je proklet) da neće osjetiti kako ga đavao oslobađa od njegovih uobičajenih grijeha ako samo zazove Moje ime s istinskom namjerom da se više nikad ne vraća svojim zlim djelima. Đavao se neće nikada vratiti osim ako taj nastavi svojom voljom činiti smrtne grijeha. No povremeno se đavlu ipak dopušta uznemiravati ga radi njegove veće nagrade. No đavao ga nikada neće posjedovati.“

Riječi Djevice Marije njezinoj kćeri, koje prikazuju korisnu pouku o tome kako bi ona trebala živjeti i koje opisuju mnoge divne stvari o Kristovoj patnji.

10. poglavlje

„Ja sam Kraljica Neba, Majka Božja. Rekoh ti da nosiš broš na svojim prsima. Sada ću ti još potpunije pokazati kako sam od početka, kad prvi put čuh i shvatih kako Bog postoji, uvijek, i sa strahom, brinula o svojem spasenju i svojem pridržavanju Njegovih zapovijedi. Ali kad sam više naučila o Bogu – kako je On Moj Stvoritelj i sudac svih Mojih djela – voljela sam Ga još i više, uvijek smjerna i oprezna kako Ga ne bih uvrijedila riječju ili djelom.

Kasnije, kad sam čula da je On dao Zakon i zapovijedi narodu i činio tako velika djela kroz njih, čvrsto sam odlučila u svojoj duši da nikada neću voljeti nikoga osim Njega i sve su svjetovne stvari postale za mene najgorče. No kada sam još kasnije čula da će sam Bog otkupiti svijet i biti rođen od Djevice, bila sam preplavljena tako snažnom ljubavlju prema Njemu da nisam mislila ni na što osim na Boga, niti sam željela išta osim Njega. Povukla sam se koliko sam mogla iz razgovora i nazočnosti roditelja i prijatelja te dala svu svoju imovinu siromašnima, ne zadržavši za sebe ništa osim oskudne hrane i odjeće.

Ništa me nije ispunjavalo osim Boga! Stalno sam u svojem srcu željela doživjeti vrijeme Njegova rođenja, a možda i zavrijediti da postanem bezvrijedna sluškinja Majke Božje. Također, u svojem srcu obećah da ću zadržati svoje djevičanstvo, ako je to Njemu prihvatljivo, te da neću imati imetka na ovome svijetu. No ako Bog želi drugačije, Moja volja bijaše da se ostvari Njegova volja, a ne Moja; jer vjerovala sam da On može napraviti sve stvari i nisam željela ništa osim onoga što je bilo najkorisnije i najbolje za Mene. Zato svu svoju volju povjerih Njemu.

Kada se približilo vrijeme da se djevice prikažu u hramu Gospodinovu, i Ja bijah među njima zbog pobožne pokornosti Mojih roditelja Zakonu. U sebi mišljah da Bogu ništa nije nemoguće, pa kako je On znao da ne želim ništa i ne žudim ni za čim osim za Njim, tako sam i Ja znala da bi On zaštitio Moje djevičanstvo ako to želi. Ako i ne, htjedoh da se ostvari Njegova volja. Nakon što sam čula sve zapovijedi u hramu, vratila sam se kući, izgarajući sada više nego ikad ljubavlju prema Bogu, a svakim danom plamtjeli su novi plamenovi i žudnje ljubavi.

Zbog tog razloga povukla sam se još više od svih i bila sama danju i noću, jako se bojeći, više od svega, da Moja usta ne kažu ili Moje uši ne čuju ništa suprotno Božjoj volji, ili da Moje oči ne vide ništa zavodljivo ili štetno. Također sam se u tišini bojala i jako brinula da šutim o stvarima o kojima bih, umjesto toga, trebala govoriti.

Dok sam se tako bojala u svojem srcu, sama sa sobom i dajući sve svoje nade Bogu, na Mene siđe veliko nadahnuće o Božjoj silnoj moći, i sjetih se kako Mu služe anđeli i sve i sve stvoreno, i kako je Njegova slava neopisiva i bezgranična. Dok bijah tako očarana tom mišlju, vidjela sam tri predivne stvari: vidjela sam zvijezdu, ali ne onakvu kakva sja na nebu; vidjela sam svjetlost, ali ne onakvu kakva sja na ovom svijetu; osjetila sam miomiris, ali ne biljaka, niti ičega od ovog svijeta. To je bio najveći ushit i uistinu neopisivo, i toliko me ispunilo da sam klicala s radošću!

Odmah potom začuh glas – ali ne glas iz ljudskih usta – i kad ga čuh, zadrhtah s velikim strahom da bi to moglo biti priviđenje ili varka zlog duha. No ubrzo zatim ispred mene pojavi se anđeo Božji; bio je poput najljepšeg od stvorenih ljudi, ali ne u tijelu kao što je tijelo stvorenog čovjeka, i reče mi: 'Zdravo, milosti puna, Gospodin je s Tobom!' Kad to začuh, upitah se što je time mislio i zašto je došao k Meni s takvim pozdravom, jer sam znala i vjerovala da nisam vrijedna nečega takvog – ili bilo kakve dobre stvari! No znah i da Bogu ništa nije nemoguće ako On tako želi.

Onda mi se anđeo opet obrati: 'Dijete koje ćeš roditi, bit će sveto i zvat će se Sin Božji. Neka bude kako je volja Njegova.' No čak ni tada nisam se smatrala vrijednom, niti sam pitala anđela zašto i kada će se to dogoditi. Umjesto toga pitala sam ga kako je moguće da ja, bezvrijedna sluškinja, koja nije upoznala nijednog muškarca, mogu postati Majka Božja. Anđeo mi odgovori (kako upravo rekoh): 'Bogu ništa nije nemoguće, jer što god poželi učiniti biti će učinjeno.'

Kad začuh te riječi anđela, osjetih najžarkiju želju postati Majkom Božjom i Moja duša progovori od ljubavi i žudnje, rekavši: 'Evo Me: Tvoja će se volja ostvariti u Meni!' S tim je riječima moj Sin začet u Mojoj utrobi, na neopisivu radost Moje duše i cijelog tijela! Dok sam ga imala u svojoj utrobi, nosila sam ga bez ikakve boli, bez težine i neugode. Postadoh ponizna u svim stvarima, znajući da je onaj kojeg nosim Svemogući!

Kad Ga rodih, to također bijaše bez ikakve boli ili grijeha, baš kako je i začet, ali s takvim uzvišenjem i radošću duše i tijela da Moja stopala nisu osjećala tlo na kojem su stajala zbog te neopisive radosti! Kao što je ušao u moje tijelo na radost moje duše, tako ga je i napustio, sačuvavši moje djevičanstvo nedernutim te moju dušu i cijelo tijelo u stanju neopisive radosti i slavljenja.

Kada gledah na Njegovu ljepotu i razmišljah o njoj, radost bi mi orosila dušu i znah da nisam vrijedna takvog Sina. Ali kada bih se sjetila mjesta (kako sam naučila

iz predviđanja proroka) na kojima će čavli probiti Njegove ruke i noge na raspeću, Moje bi se oči napunile suzama i srce gotovo slomilo od tuge.

Kad Moj Sin vidje Moje uplakane oči, postade skoro smrtno žalostan. No, kad bijah razmišljala o Njegovoj božanskoj moći, opet se utješih znajući da je to ono što je On želio i da se sve treba zbiti na taj način, pa stopih svoju volju u Njegovu. Zato je Moja radost uvijek pomiješana s tugom.

Kad dođe vrijeme za početak patnji Mojega Sina, Njegovi ga neprijatelji uhvatiše i udaraše po obrazu i vratu, pljuvaše na Njega i rugaše Mu se. Potom On bijaše odveden do stupa mučenja gdje je svojom voljom svukao odjeću i stavio svoje ruke oko stupa, a Njegovi neprijatelji nemilosrdno su ih svezali. Kada je stajao svezan za stup, nije imao ništa na sebi, već je stajao gol, trpeći sramotu svoje golotinje.

Potom svi prijatelji Mojega Sina pobjegoše od Njega, a Njegovi neprijatelji dođoše zajedno sa svih strana i stajaše ondje, bičujući Njegovo tijelo, koje je bilo čisto od svake ljage i grijeha. Stajah u blizini i nakon prvog udarca biča padoh kao da sam mrtva. Kada se osvijestih, vidjeh da je Njegovo tijelo izbičevano tako teško da su Mu rebra bila vidljiva! Što je bilo još strašnije – kada bi bič bio povlačen, Njegovo je meso bilo njime rasijecano i trgano, baš kao što je zemlja rasijecana plugom! Dok je Moj Sin stajao tamo, sav krvav i tako izranjavan da na njemu nije bilo dijela koji nije bio ozlijeđen ni mjesta koje nije bičevano, tad netko od nazočnih, potaknut duhom, upita: ' Zar ćete Ga ubiti prije nego što Mu se uopće sudi?' I taj odmah presiječe Njegove spone.

Potom Moj Sin ponovno obuče svoju odjeću, a Ja vidjeh kako je mjesto gdje je stajao, bilo natopljeno krvlju! Gledajući stope svoga Sina, mogah vidjeti kuda je hodao jer je i zemlja za Njim bila krvava. Oni čak i ne sačekaše da se obuče, već Ga guraše i vukoše kako bi se požurio. Dok ga vođahu poput razbojnika, On je brisao krv sa svojih očiju. Nakon što Ga osudiše na smrt, staviše na Njega križ kako bi Ga nosio do mjesta patnje. Nakon što ga je nosio jedno vrijeme, pridruži Mu se neki čovjek i nosaše križ umjesto Njega. Kako je moj Sin išao prema mjestu patnje, neki ljudi udarali su Ga u vrat, a drugi u lice. Bio je tako brutalno i nasilno udaran da sam, iako nisam vidjela ljude što Ga udaraše, jasno čula zvuk udaraca. Kad stigoh na mjesto patnje s Njim, vidjeh kako su svi instrumenti Njegove smrti ondje ležali spremno. Moj sin, stigavši tamo, sam skine svoju odjeću.

Krvnici i razapinjači rekoše jedni drugima: 'Ovo je naša odjeća! On je neće dobiti natrag jer je osuđen na smrt!'. Kako moj Sin stajaše ondje gol, kakav je i

rođen, neki čovjek dotrči i dade mu krpu kojom On s olakšanjem prekrije svoje intimne dijelove. Onda Ga okrutni razapinjači zgrabe i istegnu na križu. Prvo privezaše Njegovu desnu ruku na drvenu gredu (koja je imala pripremljene rupe za čavle), probivši mu šaku na mjestu gdje je kost najtvrdja i najčvršća. Nakon toga istegoše konopcem Njegovu dugu ruku i privezaše je, na sličan način, za gredu. Zatim Mu razapeše desno stopalo – s lijevim stopalom preko njega – dvama čavlima – tako da su Mu sve tetive i žile bile toliko istegnute da su popucale. Nakon što to učiniše, staviše trnovu krunu na Njegovu glavu. Ona se toliko duboko usjekla u glavu Mojega Sina, glavu dostojnu poštovanja, da su Mu se oči napunile krvlju kako je tekla, uši su njome bile zatvorene i brada posve natopljena. Kako je tamo stajao, sav krvav i izboden, osjećao je žaljenje prema Meni jer sam stajala blizu i plakala. Pogledavši svojim očima napunjenim krvlju prema Mojem nećaku Ivanu, preporučim mu da me zbrine. U tom trenutku začuh neke ljude kako govore da je Moj Sin bio razbojnik! Drugi govoraše da je lažac, a neki da nitko nije više zaslužio smrt od Mojega Sina!

Kad začuh sve ovo, opet se vrati Moja tuga. I, kao što prije rekoh, kad je prvi čavao bi zabijen u Njega, zvuk prvog udarca toliko Me preplavio da padoh kao da sam mrtva, pred očima Mi se smračilo, ruke su Mi se tresle, a noge zateturala. U svojoj gorkoj boli i velikoj tuzi, nisam bila u stanju podići pogled sve dok nije bio potpuno pribijen za križ. No kad ustadoh, vidjeh svoga Sina kako je nemilosrdno obješen na križ, a Ja, Njegova najžalosnija Majka, bijah toliko ožalošćena i slomljena srca da jedva mogah stajati zbog svoje velike i gorke tuge. Kad vidje Moj Sin Mene i svoje prijatelje u neutješnim suzama, poviče glasnim i žalosnim glasom, rekavši: 'Oče, zašto si me napustio?' To bijaše kao da je htio reći: 'Nema nikoga tko me žali osim Tebe, Oče.'

Dotad Njegove oči izgledahu napola mrtve. Njegovi obrazi bijahu upali, Njegovo lice žalosno, usta otvorena, a jezik krvav. Trbuh Mu bijaše upao zbog sve tekućine koju je izgubio. Bijaše kao da nema utrobe. Cijelo Njegovo tijelo bijaše blijedo i slabo zbog gubitka krvi. Njegove šake i stopala bijahu jako prenapregnuti, jer bijahu istegnuti kako bi se prilagodili obliku križa. Njegova brada i kosa bijahu potpuno natopljene krvlju. Kad Moj Sin stajaše ondje tako pretučen i blijedo modar, još je samo Njegovo srce bilo živo, jer bijaše najbolje i najsnažnije naravi. On je od Mojega tijela uzeo najčišće i dobro napravljeno tijelo. Njegova koža bijaše tako tanka i nježna da bi krv odmah potekla kad bi bila čak i blago udarena. Njegova krv bijaše tako svježna da se mogla vidjeti unutar čiste kože. I zato što bijaše najbolje građe, život se borio sa smrću u Njegovu pribijenom tijelu. Katkad bi bol iz Njegovih probodenih udova i tetiva došla do Njegova srca, koje je još uvijek bilo snažno i

neozlijeđeno, i protresla Ga najneizdržljivijom boli i patnjom. Katkad bi bol sišla iz Njegova srca u Njegove ranjene udove i, čineći to, odgodila Njegovu gorku smrt.

Okružen tim bolima, Moj Sin gledaše svoje prijatelje koji plakahu, i koji bi, uz Njegovu pomoć, radije sami trpjeli Njegove boli ili vječno gorjeli u paklu nego gledali Njega tako mučenog. Njegova žalost zbog njihove žalosti bijaše veća od sve gorčine i tuge koju je trpio u svojem tijelu i srcu, jer ih je tako nježno volio. Onda, od prevelike patnje i muke, poviče iz svoga Čovještva svome Ocu: 'Oče, u Tvoje ruke predajem duh svoj.' Kad sam Ja, Njegova najžalosnija Majka, čula Njegov glas, cijelo se Moje tijelo treslo s gorkom boli u Mojemu srcu. Kad god bih kasnije pomislila na taj krik, još je uvijek bio prisutan u Mojim ušima.

Kad se Njegova smrt približila, Njegovo se srce raspuklo od nasilnosti te boli. Cijelo se Njegovo tijelo potreslo, glava mu se malo podigla i opet pala. Njegova su usta bila otvorena i jezik posve krvav. Njegove ruke bijahu se malo povukle od mjesta gdje bijahu rupe od čavala i noge su Mu morale nositi više težine tijela. Prsti i ruke bijahu Mu istegnuti, a leđa čvrsto pritisnuta na križ.

Tada mi neki ljudi rekoše: 'Tvoj Sin je mrtav, Marijo!' No drugi rekoše: 'On je mrtav, ali će ponovno ustati.' Kad svi odoše, dođe neki čovjek i zabije svoje koplje u Njegov bok takvom silom da je skoro izašlo na drugu stranu! Budući da koplje bijaše izvučeno, njegov je vrh bio crven od krvi. Tada Mi je izgledalo, kada vidjeh kako je srce Mojega ljubljenog Sina probodeno, da je i Moje srce bilo probodeno!

Potom Ga spustiše s križa i uzeh Njegovo tijelo u svoje krilo. Izgledao je poput gubavca, bijaše potpuno prekriven ozljedama i krvlju. Oči Mu bijahu beživotne i pune krvi, usta hladna poput leda, Njegova brada poput žica, lice paralizirano, a ruke toliko ukočene da ih se nije moglo saviti na Njegova prsa, već samo preko Njegova trbuha, blizu pupka. Držala sam Ga na svojim koljenima onakvog kakav je bio na križu: ukočenih svih udova.

Nakon toga, polegoše Ga u čisto laneno platno i osuših Njegove udove svojom lanenom tkaninom te zatvorih Njegove oči i usta što bijahu otvorena kad je umro. Potom Ga položiše u grob. Rado bih bila živa položena u grob sa svojim Sinom da je to bila Njegova volja! Kada to bijaše dovršeno, dođe dobri Ivan i odvede Me kući. Eto, kćeri moja, što je Moj Sin pretrpio za tebe, i ljubi Ga cijelim svojim srcem!“

Objašnjenje iz 1. knjige – 15. poglavlje: „Potom trnovu krunu, koju bijahu skinuli s Njegove glave kad je bio razapinjan, vratiše natrag kako bi opet bila na

Njegovoj svetoj glavi. Bola je Njegovu divnu glavu takvom silom da su Mu oči bile pune krvi koja je tekla i uši zatvorene.“

Riječi našega Gospodina Isusa Krista Njegovoj nevjesti o tome kako se On dragovoljno izručio da bi ga Njegovi neprijatelji razapeli i o načinu kako u svim dijelovima tijela biti suzdržan od nedopuštenih pokreta nakon Njegova najsladeg primjera patnje.

11. poglavlje

„Sin Božji reče svojoj nevjesti: 'Ja sam Stvoritelj nebesa i zemlje i svih stvari što su u njima, i to je Moje istinsko tijelo koje se posvećuje na oltaru. Voli Me svim svojim srcem, jer Ja sam tebe volio i svojom voljom izručio sebe svojim neprijateljima, dok su Moji prijatelji i Moja Majka ostali u najgorčoj žalosti i plaču. Kad ondje vidjeh spremno koplje, čavle, bičeve i druge instrumente mučenja, nastavih s patnjom, nimalo manje radostan. I kad je Moja glava krvarila po svim stranama od trnove krune, i krv se slijevala na sve strane, tada, čak i da su se Moji neprijatelji dočepali Moga srca, Ja bih i dalje radije dopustio da ga rane i rastrgaju na više komada nego da te izgubim. Zbog tog razloga, ti si krajnje nezahvalna ako Me ne voliš zbog tako velike ljubavi.

Jer ako je Moja glava bila probodena i priklonjena na križ radi tebe, tvoja bi glava trebala biti spuštена u poniznosti. Kako su Moje oči bile oblivene krvlju i suzama, tvoje se oči moraju suzdržavati od ugodnih prizora. Kako su Moje uši bile ispunjene krvlju i morale čuti bogohulne i prezirne riječi, tvoje se uši moraju maknuti od lakomislenog i nerazboritog govora. Kako je Mojim ustima dano najgorče piće i bilo mi uskraćeno dobro, ti bi trebala zatvoriti svoja usta od svakog zla i otvoriti za svako dobro. Kako su Moje ruke bile raširene i probijene čavlima, tvoja djela, koja se simboliziraju rukama, trebaju biti raširene prema siromašnima i prema Mojim zapovijedima. Tvoja stopala, drugim riječima, žudnja kojim želiš ići k Meni, treba biti razapeta i suzdržana od svih zlih požuda. I kako sam Ja patio u svim svojim udovima, tako svi tvoji udovi mogu li biti spremni za služenje Meni. Jer Ja zahtijevam više služenja od tebe nego od drugih ljudi, jer sam tebi dao više milosti.“

O tome kako anđeo moli za Božju nejestu i kako Krist pita anđela što to on moli za nejestu te što je dobro za nju.

12. poglavlje

Dobri anđeo koji je bio čuvar nevjeste, pojavi se moleći Krista za nju. Naš Gospodin odgovori anđelu i reče: 'Onaj tko želi moliti za drugoga, trebao bi moliti za njegovo zdravlje i spasenje. To je poput vatre koja se nikada ne gasi, stalno goreći Mojom ljubavlju. Ti vidiš i znaš sve stvari kad vidiš Mene. Ne želiš ništa osim onog što Ja želim. Stoga Mi reci što je dobro za ovu Moju novu nevestu?' Anđeo odgovori: 'Gospodine, Ti znaš sve stvari.' Gospodin mu reče: 'Uistinu, sve što je bilo ili će biti, vječno je u Meni. Znam i razumijem sve stvari na nebesima i na zemlji te u Meni nema mijene. Ali da bi nevjesta mogla razumjeti Moju volju, sada mi reci, dok ona sluša, što je dobro za nju.' Anđeo reče: 'Ona ima ponosno i bahato srce i stoga je potrebna palica kako bi postala krotka.' Tada naš Gospodin kaže: 'Što onda tražiš za nju, Moj prijatelju?' Anđeo reče: 'Moj Gospodine, molim te da palicu koristiš s milošću.' Naš Gospodin reče: 'Radi tebe, tako ću učiniti s njom, jer nikad ne ostvarujem pravdu bez milosti. Stoga bi me Moja nevjesta trebala voljeti svim svojim srcem i svojom dobrom voljom.'

O tome kako Božji neprijatelj ima tri đavla u sebi te o užasnoj presudi koju je njemu odredio Krist.

13. poglavlje

„Moj neprijatelj ima tri đavla u sebi. Prvi sjedi na njegovu spolnom organu, drugi na njegovu srcu, a treći u njegovim ustima. Prvi je poput zapovjednika broda koji dopušta da voda prodire kroz kobilicu; voda postupno raste i tada ispunjava cijeli brod. Kad voda preplavi brod, potapa ga. Brod je njegovo tijelo koje je uznemiravano đavlovim iskušenjima i svojim vlastitim požudama, poput jakih valova.

Prvo zla požuda ulazi u njegovo tijelo kroz kobilicu, odnosno kroz zle žudnje s kojima je uzeo zadovoljstvo u lošim mislima. I kako se on nije odupro kroz kajanje i pokoru te nije popravio trup svojega broda čavlima suzdržljivosti, voda požude svakodnevno je rasla dok je on davao svoj pristanak zlu. Onda se unutrašnjost broda ispunila zlim žudnjama, voda je preplavila i potopila brod požudama pa nije stigao do luke spasenja.

Drugi đavao sjedi na njegovu srcu i poput crva je koji leži u jabuci. Crv prvo jede jezgru jabuke, ostavljajući ondje svoju nečist, te puže unutar jabuke dok ne postane potpuno neupotrebljiva. Evo što taj đavao čini: prvo, on uništava čovjekovu volju i dobre žudnje, koje su poput jezgre gdje počivaju jakosti duše i sva dobrota, a kada se srce isprazni od tih dobara, đavao ostavlja umjesto njih svjetovne misli i žudnje koje on više voli. Sada đavao vodi njegovo tijelo prema onome što njemu odgovara i, zbog tog razloga, njegova snaga i razumijevanje oslabljeni su te on počinje mrziti život. Taj je čovjek sada svakako poput jabuke bez jezgre, odnosno čovjeka bez srca, jer on ulazi u moju Crkvu bez srca, budući da nema Božje ljubavi.

Treći je đavao poput strijelca koji gleda kroz prozore i gađa neoprezne. Kako ne bi đavao bio u onome tko nikada ne govori bez spominjanja đavla? Onog tko je više voljen, češće se spominje. Njegove gorke riječi kojima ranjava druge, poput strijela su kojima gađa kroz onoliko mnogo prozora koliko puta spominje đavla, a nevini se ljudi vrijeđaju na njegove riječi.

Stoga se Ja, koji sam Istina, zaklinjem svojom istinom da ću ga osuditi kao kakvu bludnicu na sumpornu vatru, kao prijetvornog izdajnika na sakaćenje svih njegovih udova i kao onoga koji se ruga Gospodinu na vječnu sramotu! Ipak, dok god su njegova duša i tijelo sjedinjeni, Moja je milost pripravna za njega. Ono što tražim od njega je da češće posjećuje službe Božje i da se češće moli, da se ne boji nikakve poniznosti i da ne žudi za nikakvim počastima te da njegova usta više nikad ne spominju zle ili loše riječi.“

OBJAŠNJENJE

Taj je čovjek bio opat cistercitskog reda. On je sahranio izopćenu osobu. Kad je pročitao posljednju pogrebnu molitvu nad tom osobom, sveta Brigita u zanosu duha čula je sljedeće riječi: „Ovaj čovjek je učinio što nije trebao učiniti i sahranio izopćenog muškarca. No sada ti trebaš znati i budi sigurna da je on taj koji će prvi biti pokopan nakon pokojnog. Jer on je zgriješio protiv Oca, koji nam bijaše rekao da nikad ne pokazujemo poštovanje ljudima mimo pravde i da ne ukazujemo nepravedno čast bogatima. Ali on je ukazao čast nedostojnome radi male prolazne stvari i položio ga uz dostojnog, što nije smio učiniti. Također je zgriješio protiv Duha Svetog, koji je zajednica i međusobna povezanost pravednih, kad je pokopao nepravednog čovjeka s dobrim i pravednim. On je također zgriješio i protiv Mene, Sina, jer Ja rekoh: 'Onaj koji Mene odbacuje, bit će odbačen.' No ovaj je čovjek častio i veličao onoga kojega su Moja crkva i vikar odbacili.“ Kad opat začu te riječi, udari ga grižnja savjesti, pokaja se za svoje grijeha i umre četvrtog dana.

Riječi Kristove Njegovoj nevjesti o načinu i dubokom štovanju koje bi trebala održavati u molitvi, te o trima vrstama ljudi koji služe Bogu na ovom svijetu.

14. poglavlje

„Ja sam tvoj Bog koji bijaše razapet na križu; istinski Bog i istinski čovjek u jednoj osobi, koji je svakog dana nazočan u rukama svećenika. Kad god moliš Meni bilo koju molitvu, uvijek završi molitvu s namjerom da Moja volja bude izvršena, a ne tvoja. Jer kad moliš za nešto što je već osuđeno, Ja te ne čujem. Katkad moliš i za neke stvari koje su protiv tvoje vlastite dobrobiti, i to je zašto je neophodno da povjериš svoju volju Meni, jer Ja znam sve stvari i ne dajem ti ništa osim onog što je blagotvorno. Mnogi mole bez prave namjere i zato ne zaslužuju da ih se čuje.

Tri su vrste ljudi koje Mi služe na ovom svijetu: prva su vrsta oni koji vjeruju da sam Ja Bog, Stvoritelj i darovatelj svih stvari te moćni vladar nad svime. Oni Mi služe s namjerom dobivanja časti i svjetovnih stvari, ali stvari na nebesima smatraju bezvrijednima tako da bi oni rado mogli i bez njih, ako bi umjesto njih mogli dobiti prolazne i svjetovne stvari. Sukladno njihovim žudnjama, svjetovno zadovoljstvo za njih je sve pa tako gube vječne stvari, no Ja ih nagrađujem svjetovnim dobrima za sve dobre stvari koje su napravili radi Mene, sve do zadnjeg novčića i posljednjeg trenutka.

Druga su vrsta oni koji vjeruju da sam Ja svemogućí Bog i strogi sudac te koji Mi služe zbog straha od kazne, a ne iz ljubavi prema vječnoj slavi. Da se ne boje patnje, oni Mi ne bi služili.

Treći su oni koji vjeruju da sam Stvoritelj svih stvari i istinski Bog te vjeruju da sam pravedan i milostiv. Oni Mi ne služe zbog ikakvog straha od kazne već zbog božanske ljubavi i milosrđa. Oni bi prije izabrali i izdržali svaku kaznu, ako bi je mogli izdržati, nego da i samo jednom izazovu Moj gnjev. Oni zaista zavrjeđuju da se njihove molitve čuju, jer njihova je volja u skladu sa Mojom voljom.

Ali oni koji pripadaju prvoj vrsti nikad neće pobjeći od mjesta kažnjavanja i muke, niti će vidjeti Moje lice. Oni koji pripadaju drugoj vrsti neće biti toliko kažnjeni i mučeni, ali i dalje neće moći vidjeti Moje lice osim ako ne isprave svoj strah kroz kajanje i popravljajanje.“

Riječi Kristove Njegovoj nevjesti u kojima opisuje sebe kao velikog kralja, o dvjema riznicama koje predstavljaju Božju ljubav i ljubav svijeta te pouka kako nastaviti i popraviti se u ovom životu.

15. poglavlje

„Ja sam poput velikog i moćnog kralja. Kralju pripadaju četiri stvari: prvo, on mora biti bogat; drugo, velikodušan; treće, mudar te četvrto, milosrdan. Ja sam uistinu Kralj anđela i cijelog čovječanstva. Ja također imam te četiri osobine koje sam spomenuo: prvo, Ja sam najbogatiji od svih, jer svakome dajem po njegovim potrebama, ali nakon tog darivanja ne posjedujem ništa manje nego što sam imao prije. Drugo, Ja sam najvelikodušniji jer sam spreman dati svakome tko moli s ljubavlju za Moju milost. Treće, Ja sam najmudriji od svih, jer Ja znam što je najbolje za sve i za svakoga. I četvrto, ja sam milostiv, jer sam spremniji davati više nego što je itko spreman tražiti.

Ja imam, takoreći, dvije riznice. U prvoj riznici spremljene su teške stvari poput olova, a kuća u kojoj su spremljene okružena je oštrim, bolnim šiljcima. No onome tko isprva počne pokretati i premještati te teške stvari i tada nauči nositi ih, te se stvari čine laganima poput pera. I tako stvari koje su prije izgledale teške, postaju vrlo lake, a stvari za koje se prije mislilo da su gorke i oštre, postaju slatke. U drugu riznicu spremaju se stvari koje izgledaju poput sjajnog zlata s dragim kamenjem i izvrsna pića. Ali zlato je zapravo nečist, a pića su otrov. Postoje dva puta u te riznice iako je prije postojao samo jedan put.

Na raskrižju, odnosno, na početku tih dvaju putova, stajao je jedan čovjek i vikaše trojici muškaraca koji idahu različitim putovima, i reče im: 'Poslušajte, poslušajte moje riječi! No ako ne želite slušati svojim ušima, onda barem pogledajte svojim očima i vidite da je to što govorim istina. No ako ne želite ni čuti ni vidjeti, onda barem koristite svoje ruke i dodir kako biste potvrdili da su moje riječi istinite, a ne lažne.' Onda prvi od njih kaza: 'Poslušajmo i pogledajmo jesu li njegove riječi istinite.' Drugi čovjek reče: 'Sve što kaže je lažno.' Treći čovjek reče: 'Znam da je sve što kaže istinito, ali nije me briga što on govori.'

Što mogu biti one dvije riznice ako ne Moja ljubav i ljubav svijeta? Dva su puta u ove dvije riznice: uskraćivanje i potpuno odricanje od vlastite volje vodit će u Moju ljubav, dok će tjelesna požuda i čovjekova vlastita volja voditi u ljubav svijeta. Nekim ljudima Moja se ljubav čini teškom poput olova, jer kad bi trebali postiti ili bdjeti služeći mi ili zadržati svoje tijelo od grešnih žudnji, osjećaju se kao da nose

teško olovo. I ako trebaju čuti riječi ili uvrede, misle da je teško i pretjerano, ili ako moraju provesti vrijeme u čistoći ili molitvi, to im je kao da sjede između oštrica ili rogova te svakog trenutka brinu.

Onaj tko želi ostati u Mojoj ljubavi, prvo treba početi podizati teret i okretati ga, odnosno, treba nastojati činiti dobro kroz svoju dobru volju i stalno nastojanje. Onda on treba postupno podizati teret, odnosno činiti dobro koje može činiti, razmišljajući u sebi: 'Ovo mogu dobro učiniti ako mi Bog dade svoju pomoć i milost.' Tada može ustrajati u poslu koji je započeo i s velikom radošću nositi teret koji mu je prije izgledao težak pa će mu se tako svaka teškoća u postu i bdijenju uoči blagdana, ili bilo koja druga teškoća, činiti lakom poput pera.

Moji se prijatelji odmaraju na takvom mjestu koje opakima i lijenima izgleda kao da je okruženo oštricama i rogovima, ali za Moje prijatelje to je mjesto najvećeg mira i meko poput ruža. Ispravan put u tu riznicu jest odricati se i prezirati svoju vlastitu volju, što se događa kad čovjek razmatra Moju patnju i Moju ljubav te mu nije stalo do njegove vlastite volje ili požude, već joj se odupire svom svojom snagom i moći i stalno stremi stvarima koje su više i bolje. I premda je ovaj put u određenoj mjeri težak na početku, kroz ustrajnost donosi toliko zadovoljstva da stvari koje su prije izgledale neizdržive postaju vrlo lake, tako da čovjek s pravom može sebi reći: 'Jaram i rad Božji dobar je i sladak.'

Druga je riznica svijet. U njoj ima zlata, dragog kamenja i pića koja izgledaju slasno i ugodnog su mirisa, ali su gorka poput otrova kad ih se kuša. Svatko i svi koji nose i posjeduju zlato moraju – kad im tijelo oslabi i udovi izgube svoju jačinu, kad se srž njihovih kostiju potroši i tijelo padne mrtvo na zemlju – ostaviti iza sebe zlato i drago kamenje, jer od njega nema više koristi nego od nečisti. I pića svijeta, odnosno njegova zadovoljstva izgledaju slasno, no kad su jednom u želucu, učine srce teškim i mozak slabim te unište tijelo, i onda se čovjek osuši i uvene poput biljke, a kada se približi tjeskoba smrti, sva ta zadovoljstva postanu gorka poput otrova. Put koji vodi u tu riznicu jesu samovolja i požuda, kad god se čovjek ne trudi oduprijeti svojim zlim žudnjama i kad ne razmatra o onome što sam Ja zapovjedio ili učinio, već smjesta napravi što god mu dođe na pamet, bez obzira na to je li dopušteno ili ne.

Tri čovjeka hodahu tim putem, a time mislim na sve zle i nepravedne ljude koji vole svijet i na svu njihovu samovolju. Vikah prema toj trojici stojeći na raskrižju ili na počecima tih putova, jer kad Ja bijah došao na svijet u ljudskom tijelu, pokazah čovječanstvu dva puta, takoreći, naime, onaj koji treba slijediti i onaj koji treba izbjeći, odnosno onaj koji vodi u život i onaj koji vodi u smrt. Jer prije no što bijah

došao u tijelu, postojao je samo jedan put i njime su svi ljudi – dobri i loši – lutali prema paklu.

Ja sam onaj koji vikaše, a moj povik bješe: 'Ljudi, čujte Moje riječi koje vode u život, jer one su istinite! Koristite svoj razum da biste razumjeli kako je ono što govorim istina. Ako ne želite čuti Moje riječi ili ih ne možete slušati, onda ih barem vidite, to jest, sa vjerom i razumom vidite da su Moje riječi istinite. Jer kao što nešto vidljivo može biti razabrano tjelesnim očima, tako i nevidljive stvari mogu biti razabrane i vjerovane očima vjere. Postoje mnogi jednostavni ljudi u Crkvi i svijetu kršćanstva koji čine malobrojna dobra djela, ali su ipak spašeni kroz svoju vjeru, u kojoj vjeruju da sam ja Stvoritelj svih stvari i Otkupitelj duša. Nema nikoga tko ne može razumjeti i vjerovati da sam Ja Bog ako razmotri kako zemlja donosi plodove i kako nebo daje kišu, kako drveće cvjeta, kako sve i svaka životinja postoji u svojoj vlastitoj vrsti, kako zvijezde služe čovjeku i kako nevolje i žalosti dolaze i često se događaju protiv čovjekove volje. Iz svih tih stvari čovjek može shvatiti kako je smrtan i kako postoji Bog koji uređuje sve stvari i upravlja njima. Jer da Bog ne postoji, sve bi bilo neorganizirano. Dakle, sve su stvari od Boga i sve je razumno uređeno za upotrebu i znanje čovječanstva. I nema niti najmanje stvari koja je stvorena ili postoji na svijetu bez razumljivog razloga.

Stoga, ako čovjek ne može razumjeti ili shvatiti Moje kreposti i moći takve kakve jesu zbog svojih slabosti, on ih ipak može vidjeti svojom vjerom i vjerovati. No ako vi, ljudi na svijetu, ne želite koristiti svoj razum kako biste razmatrali Moju moć, još uvijek možete koristiti svoje ruke kako biste dodirnuli i osjetili djela koja smo Ja i Moji sveci napravili. Ona su, naime, tako očigledna da nitko ne može sumnjati u to da su ta djela Božja. Tko je uskrsnuo mrtve i dao vid slijepima ako ne Bog? Tko je istjerao zle đavle iz ljudi ako ne Bog? Što sam Ja poučavao osim stvari koje su korisne za blagostanje duše i tijela te lake za podnošenje?

Ali ono što je rekao prvi čovjek znači da neki ljudi govore: 'Poslušajmo i iskušajmo jesu li Njegove riječi istinite.' Oni budu neko vrijeme u Mojoj službi, ali ne radi ljubavi ili milosrđa, već kao eksperiment i kao oponašanje drugih; oni se ne odriču svoje volje, već koriste svoju uz Moju. Oni su u opasnom položaju jer žele služiti dvojici gospodara iako nijednom ne mogu služiti dobro. Kada oni budu pozvani, nagradit će ih onaj gospodar kojeg su najviše voljeli.

Ono što je drugi čovjek rekao znači da neki ljudi govore: 'Sve su njegove riječi lažne i Pismo je lažno.' Ja sam Bog i Stvoritelj svih stvari i bez Mene ništa nije stvoreno. Ja sam postavio Novi i Stari zakon: oni su izašli iz Mojih usta i u njima nema neistinitosti jer Ja sam Istina. Stoga, oni koji kažu da sam govorio lažno i da je

Sveto pismo lažno, nikad neće vidjeti Moje lice; jer im njihova savjest govori da sam Ja istinski Bog, budući da se sve stvari događaju po Mojoj volji i naredbama. Nebo im daje svjetlost, oni sebi sami ne mogu dati nikakvu svjetlost. Zemlja rodi plodovima, zrak čini zemlju plodnom, sve životinje imaju vlastite odredbe, đavli Me se boje i priznaju da sam Ja Bog, a pravedni ljudi trpe nevjerojatne patnje zbog svoje ljubavi prema Meni. Oni vide sve te stvari, a ipak još uvijek ne vide Mene. Oni bi također mogli vidjeti Mene i razumjeti moju pravdu kad bi razmotrili i promislili o tome kako je zemlja progutala bezbožnike i kako je vatra proždrla nepravedne. Također bi Me mogli vidjeti u Mojoj milosti kada je voda potekla iz stijene za pravedne ili kada su se morske vode razdvojile za njih, kada je vatra izbjegla ozlijediti ih ili kada im je nebo poput zemlje davalo hranu. Zato što vide sve ove stvari i još uvijek kažu da sam Ja lažac, oni nikada neće vidjeti Moje lice.

Ono što je rekao treći čovjek znači da neki ljudi kažu: 'Mi u potpunosti znamo da je On istinski Bog, ali mi za to ne marimo.' Ti će ljudi patiti i biti mučeni vječno, jer oni preziru Mene, koji sam njihov Bog i Gospodin. Zar nije veliko neobaziranje od njih kad koriste Moje dobre darove pa ipak odbijaju služiti Mi? Jer da su oni zaradili te stvari svojom vlastitom marljivošću, a ne ih u cjelini i potpuno dobili od Mene, njihov prezir bio bi malen.

No dat ću svoju milost onima koji počnu okretati Moj teret, što znači onima koji dragovoljno i sa strastvenom žudnjom pokušavaju učiniti mala dobra koja mogu. Ja ću raditi s ljudima koji će podizati Moje terete, to jest s onima koji će napredovati u dobrim djelima dan za danom iz ljubavi prema Meni, i Ja ću biti njihova snaga i prosvijetliti ih tako da će željeti činiti više dobra. No oni koji sjede na mjestu koje se čini kao da ih peče i bode, ali je zapravo najmirnije, oni strpljivo rade dan i noć ne umarajući se, sve više raspirujući vatru u Moju čast i misleći da je to što čine za Mene vrlo maleno. Oni su Moji najdraži prijatelji i ima ih vrlo malo, jer su drugima mnogo slađa pića koja su našli u drugoj riznici.“

O tome kako je nevjesta vidjela sveca koji je razgovarao s Bogom o ženi koju davao bijaše strašno mučio i koja je od njega bila oslobođena kroz molitve slavne Djevice Marije.

16. poglavlje

Nevjesta vidje sveca koji govoraše Bogu, rekavši: „Zašto je duša ove žene tako mučena od đavla kad si ju otkupio svojom krvlju?“ Đavao odmah odgovori i reče:

„Zato što je moja s pravom.“ Onda naš Gospodin reče: „Po kojem je pravu ona tvoja?“ Đavao odgovori: „Postoje dva puta; jedan vodi u Kraljevstvo nebesa i drugi u pakao. Kad ona vidje ta dva puta, njezina savjest i razum rekoše joj da bi trebala odabrati moj put. I kako je imala slobodnu volju da odabere put koji je željela, njoj je izgledalo korisnije okrenuti svoju volju prema činjenju grijeha pa je tako počela ići mojim putem.

Nakon toga, prevario sam je trima grijesima: poimence, proždrljivošću, ljubavi prema novcu i putenošću. Zato sada obitavam u njezinu trbuhu i njezinoj naravi te ju držim s pet ruku. Prvom rukom držim njezine oči, tako da neće vidjeti duhovne stvari. Drugom rukom držim njezine ruke, tako da neće činiti dobra djela. Trećom rukom držim njezina stopala, tako da neće hodati prema onome što je dobro. Četvrtom rukom držim njezin razum i razumijevanje, tako da se neće stidjeti grijehiti. I petom rukom držim njezino srce, tako da se neće vratiti na pravi put kroz kajanje i pokoru.

Onda Blažena Djevica Marija reče svojemu dragom Sinu: "Moj voljeni Sine, natjeraj ga da kaže istinu o stvarima koje ga želim pitati." Sin reče: "Ti si Moja Majka, Ti si Kraljica Nebesa i Majka milosti, Ti si utjeha duša u čistilištu onima i radost onih koji grade svoj put u svijetu; Ti si gospodarica anđela i Najsvetija pred Bogom, i Ti ujedno imaš vlast nad đavlom. Stoga zapovjedi đavlu što želiš i on će Ti odgovoriti."

Potom Sveta Djevica Marija upita đavla, rekavši: "Reci mi, đavle, koju je namjeru imala ova žena prije nego što je ušla u crkvu?" Đavao joj odgovori: "Imala je namjeru suzdržati se od grijeha." Tada Djevica Marija reče đavlu: „Budući da ju je volja koju je prije imala odvela u pakao, reci mi sada kamo je vodi volja koju trenutačno ima – imenom, njezina volja da se suzdrži od grijeha?“ Đavao protiv volje odgovori: „Ta volja o suzdržavanju od grijeha vodi je prema Nebu.“

Onda Djevica Marija reče: „ Zato što si prihvatio da je tvoje opravdano pravo voditi je daleko s puta Svete crkve zbog njezine prijašnje volje da griješi, onda je sada pravo i opravdano da će ju njezina sadašnja volja voditi natrag u Crkvu i milosrđe Božje. Ali ću te sada, đavle, upitati još jedno pitanje. Reci mi, koju namjeru ona ima u svojem sadašnjem stanju savjesti?“ Đavao odgovori: „Ona u svojem umu ima grižnju savjesti zbog stvari koje je napravila, i veliku žalost, i odlučuje da nikad više neće počinuti takve grijeha, već se želi popraviti najviše što može.“

Potom Djevica Marija upita đavla: „Reci mi, mogu li ta tri grijeha, poimence putenost, proždrljivost i pohlepa, postojati u isto vrijeme kad i tri dobra djela

griznije savjesti, tuge i odluke osobe da se popravi?“ Đavao odgovori: „Ne.“ Sveta Djevica Marija zatim reče: „Stoga, reci mi, koja bi od njih trebala uteći i iščeznuti iz njezina srca, tri vrline ili tri poroka i grijeha; jer ti kažeš da oni ne mogu zauzimati isto srce ili mjesto zajedno.“ Đavao kaže: „Kažem da grijesi moraju otići.“

Onda Djevica Marija odgovori: „Stoga je put prema paklu za nju zatvoren i put prema Kraljevstvu nebeskom otvoren.“ Sada Sveta Djevica Marija dalje upita đavla: „Reci mi, ako je kradljivac čekao izvan nevjestine kuće i želio ju opljačkati i ugrabiti, što bi ženik trebao učiniti?“ Đavao odgovori: „Ako je ženik dobra i plemenita duha, on bi je trebao braniti i ugroziti svoj život radi njezina života.“ Onda Djevica Marija reče: „Ti si opaki razbojnik, a duša je nevjesta Mojega Sina, jer ju je On otkupio svojom vlastitom krvlju. Ti si je napao i uhvatio silom. Ali kako je Moj Sin ženik duše i Gospodin nad tobom, onda je za tebe pravo pobjeći pred njim.“

OBJAŠNJENJE

Ta je žena bila bludnica. Ona se htjela vratiti svijetu jer ju je đavao mučio danju i noću tako jako da joj je vidljivo pritiskao oči te ju, naočigled mnogih, izvlačio iz kreveta. Sveta Brigita tada je rekla otvoreno, u nazočnosti i na uši mnogih vjerodostojnih ljudi: „Makni se, đavle, jer si dovoljno mučio i opsjedao ovo Božje stvorenje!“ Nakon što je to rekla, žena je ležala pola sata kao mrtva s očima prema zemlji, a potom ustala i rekla: „Uistinu, vidjeh đavla kako odlazi kroz prozor u jednom od najstrašnijih oblika, i čuh neki glas koji mi govori: 'Ti si uistinu oslobođena od đavla, ženo!'“ Od tog trenutka na dalje ta je žena bila slobodna od nemira i patnje te više nije bila mučena nečistim mislima i umrla je dobrom smrću.

Riječi Gospodina našega Isusa Krista Njegovoj nevjesti u kojima uspoređuje grešnika s trima stvarima: poimence, s orlom, lovcom na divlje ptice i ratnikom.

17. poglavlje

„Ja sam Isus Krist koji govori s tobom. Ja sam bio u utrobi Djevice kao istinski Bog i istinski čovjek, ali sam, ništa manje, bio s Ocem te upravljao i vladao svim stvarima iako sam bio u Djevici. Moj najkukavniji neprijatelj je poput tri stvari: prvo, on je kao orao koji leti zrakom dok ostale ptice lete ispod njega. Drugo, on je poput lovca na ptice koji nježno puše i svira sviralom namazanom ljepilom, čineći ptice očaranima njegovim pjesmama pa lete prema svirali i bivaju uhvaćene ljepilom. Treće, on je poput ratnika koji je prvi u svakoj bitci.

On je poput orla, jer zbog svojega ponosa ne može podnijeti nikoga iznad sebe te ozljeđuje svakoga koga može dohvatiti svojim kandžama zlobe. Stoga ću odsjeći krila njegova nasilja i ponosa. Uklonit ću njegovu zlobu sa zemlje i predati ga u neugasivo kipući kotao, koji je patnja pakla, gdje će biti beskrajno mučen ako se ne popravi.

On je također poput lovca na ptice jer privlači svakoga k sebi slatkim riječima i obećanjima, tako da svatko tko dođe k njemu bude uhvaćen prokletstvom i pogibijom te ne može pobjeći od toga. Stoga će ptice pakla uništiti njegove oči tako da nikad neće vidjeti Moju slavu, već samo vječnu tamu pakla. One će mu odsjeći uši tako da neće čuti riječi iz Mojih usta. Ispunit će ga s boli i gorčinom od pete do glave tako da će trpjeti mučenja jednako brojna kao i ljudi koje je odveo u prokletstvo.

On je također poput ratnika koji je prvi u svemu zlom, nespreman da ikome oslobodi put, već odlučan da svakoga zgazi. Zato će on biti prvi u svakoj mucij; njegova patnja stalno će se ponavljati i njegove jadikovke neće imati kraja. Ipak, moja milost spremna je za njega dokle god je njegova duša s njegovim tijelom.“

OBJAŠNJENJE

Taj je čovjek bio vrlo moćan kralj koji je uvelike mrzio crkvu i svećenstvo te imao mnogo uvredljivih riječi za njih. Prethodno je otkrivenje o njemu, kao i sljedeće. Sin Božji reče: „O, svjetovni viteže, pitaj mudre što se dogodilo ponosnom Hamanu koji je prezirao Moje ljude. Nije li umro sramotno i beščasno? Tako se i ovaj čovjek ruga Meni i Mojim prijateljima. Kao što ljudi Izraela nisu oplakivali Hamanovu smrt, tako ni Moji prijatelji neće oplakivati njegovu smrt, nego će umrijeti najgorčom smrću ako se ne popravi.“ To mu se i dogodilo.

Kristove riječi Njegovoj nevjesti o tome kako u kući Božjoj treba biti poniznosti, kako takva kuća označava čistoću života, kako kuće i darovi trebaju biti davani samo iz pravedno stečenih dobara te kako vraćati pogrešno stečena dobra.

„U Mojoj kući treba biti sva poniznost, koja je sada potpuno odbačena. Između muškaraca i žena morao bi biti čvrsti zid, jer iako Ja mogu braniti svakoga i držati ih bez zida, ipak zbog opreza i zbog đavlove lukavosti želim da zid dijeli te dvije kuće za stanovanje. Treba biti čvrst i ne vrlo visok, već umjereno. Prozori trebaju biti vrlo jednostavni i čisti, a krov umjereno visok, tako da se ne može vidjeti ništa što ne pripada poniznosti. Jer oni koji sada grade kuće, za Mene su poput zidara koji, kada vlasnik ili gospodar kuće uđe u nju, zgrabe ga za kosu i gaze pod svojim nogama; oni podižu prašinu i gaze zlato pod nogama. To je ono što sada mnogi Meni čine.

Oni sakupljaju nečist, to jest grade prolazne i svjetovne stvari prema nebu, ali ne mogu mariti manje za duše koje su dragocjenije nego sve zlato. Ako želim doći k njima kroz svoje molitve ili dobre misli, oni Me zgrabe za kosu i gaze pod svojim nogama, odnosno vrijeđaju Me i smatraju Moja djela i Moje riječi vrijednima prezira poput nečisti. Sebe smatraju mnogo mudrijima. No ako žele izgraditi stvari za Mene i u Moju čast, prvo bi trebali izgraditi duše za Kraljevstvo nebesko.

Onaj tko želi graditi Moju kuću treba, s najvećom preciznošću, voditi brigu da se niti jedan novčić ne da za tu kuću ako nije ispravno i pravedno zarađen. Doista postoje mnogi koji posve dobro znaju da su pogrešno pribavili dobra pa im ipak nije žao zbog toga, niti imaju volje za naknadu ili vraćanje ljudima koje su prevarili ili opljačkali, iako bi ih mogli vratiti i tako nadoknaditi nepravdu kad bi htjeli. No kako oni znaju i misle u sebi da ne mogu zadržati te stvari zauvijek, tako daju dio svojih pogrešno pribavljenih dobara za crkve i samostane kao da Me žele umiriti svojim poklonom. No ostala dobra koja su pravilno zarađena, oni zadržavaju za svoje potomke. To Me uistinu ne veseli.

Onaj tko Mi želi ugoditi svojim darovima, trebao bi prvo imati volju postati bolji i popraviti se, a potom činiti dobra djela koja može. Također bi morao plakati i žaliti zbog svih zlih stvari i djela koja je počinio te potom nadoknaditi ako može; ako ne može, mora imati volju za nadoknađivanjem svih prijetvorno zarađenih dobara. On stoga treba posvetiti veliku pažnju tome da više nikad ne počini takve stvari. No ako nije moguće naći svakoga kome treba vratiti nezakonito zarađena dobra, onda bi ih on mogao dati Meni, jer Ja mogu isplatiti svakome ono što je njegovo. Ako on to ne može vratiti, ali ima namjeru poniziti se i popraviti preda Mnom sa slomljenim srcem, tada sam dovoljno bogat da bih mogao to nadoknaditi svima koji su bili prevareni, bilo u ovom svijetu, bilo u sljedećem koji tek dolazi.

Želim ti objasniti značenje ove kuće koju želim sagraditi. To je kuća života u čistoći i Ja, koji sam stvorio sve stvari i kroz kojega su sve stvari stvorene i postoje, Ja sam njezin temelj. Postoje četiri zida ove kuće. Prvi je Moja pravednost, po kojoj

ću suditi onima koji djeluju neprijateljski prema toj kući. Drugi je zid mudrost kojom ću prosvijetliti graditelje Moje kuće svojim znanjem i razumijevanjem. Treći je zid Moja snaga, kojom ću ih ojačati protiv đavlovih iskušenja. Četvrti je zid Moja milost, koju prima svatko tko moli za nju. U tom su zidu vrata milosti kroz koja će svatko tko moli za kuću, biti prihvaćen u nju. Krov ove kuće ljubav je kojom Ja prekrivam grijehе onih koji Me vole, tako da im neće biti suđeno za njihove grijehе. Prozor na krovu, s pomoću kojeg ulazi sunce, jest promišljanje i razmatranje Moje milosti, te kroz toplinu Mojega Božanstva ulazi i dolazi do graditelja kuće. No to da zid mora biti čvrst i širok znači da nitko nije sposoban potkopati Moje riječi ili ih zbaciti. To da zid mora biti umjerenе visine znači da se Moja mudrost dijelom može shvatiti i uvidjeti, no nikad potpuno. Jednostavni, no čisti prozori znače da su Moje riječi jednostavne, no ipak kroz njih svjetlost božanskog znanja pada na svijet. Umjerenо visok krov znači da će Moje riječi biti objavljene, ali na razumljiv način tako da se mogu lako shvatiti i razumjeti.“

Riječi našeg Boga i Stvoritelja Njegovoj nevjesti o veličanstvenosti Njegove snage, mudrosti i kreposti te o tome kako oni, koje se sad naziva moćnima i mudrima, najviše griješe protiv Njega.

19. poglavlje

„Ja sam Stvoritelj nebesa i zemlje. Imam tri osobine: Ja sam najmoćniji, najmudriji i najkreposniji. Ja sam, naime, toliko moćan da Me svi anđeli na Nebu slave, demoni u paklu ne usude se podignuti pogled prema Meni, a svi elementi pokoravaju se Mojim zapovijedima. Ja sam također toliko mudar da nitko ne može mjeriti dubinu Moje mudrosti niti ju razumjeti, i imam tako velik uvid da znam sve što je bilo i sve što će biti. Ja sam uz to toliko razuman da niti jedan mali crv, ili bilo koja druga životinja, koliko god ružno mogla izgledati, nije stvorena bez razloga. Također sam toliko krepostan da sve dobro teče iz Mene kao iz dobrog izvora, i sva slatkoća proizlazi iz Mene kao iz dobrog vina. Zato nitko ne može biti tako moćan, mudar niti krepostan bez Mene.

I zato moćni ljudi svijeta vrlo mnogo griješe protiv Mene, jer Ja sam im dao snagu i moć kako bi me mogli hvaliti i slaviti: no oni su čašću nagradili sebe, kao da je imaju od sebe. Ti jadni nesretnici ne shvaćaju svoju vlastitu bespomoćnost: jer da sam Ja na njih poslao i najmanju bolest, oni bi smjesta klonuli i sve bi im postalo bezvrijedno. Pa kako bi se onda oni mogli suprotstaviti Mojoj snazi i moći ili vječnim mukama? No čak i više oni, za koje se sada govori da su mudriji od ostalih,

griješe protiv Mene. Jer ja sam im dao umne snage, razumijevanja i mudrosti kako bi me mogli voljeti, no oni ne žele razumjeti ništa drugo osim onog što je za njihovo privremeno dobro i pohlepu. Oni imaju oči na stražnjoj strani svojih glava i gledaju samo na svoje vlastite požude i zadovoljstva te su tako slijepi u služenju Meni da ne zahvaljuju Meni, koji sam im sve dao. Jer nitko, ni dobar ni loš, ne bi mogao razumjeti išta bez Mene, iako Ja dopuštam opakima da svoju volju usmjere svojim žudnjama. Štoviše, nitko ne može biti krepostan bez Mene.

Zato sada mogu upotrijebiti riječi izreke koju svatko obično navodi: 'Strpljivog čovjeka svatko prezire.' Zbog toga Me čovječanstvo sada vidi kao sasvim ludog zbog Moje strpljivosti, i zato Me sada svatko prezire. Ali jao njima kada Moje vrijeme strpljenja prođe i kada budu upoznali Moj sud! Oni će tada preda Mnom biti poput blata koje pada u najdublje dubine i ne zaustavlja se dok ne dođe do najnižeg dijela pakla.“

Ugodan razgovor između Djevice Majke i Sina te s nevjestom, i o tome kako bi se nevjesta trebala pripremiti za vjenčanje.

20. poglavlje

Majka Božja, Djevica Marija, pojavi se govoreći svojem Sinu: „O, Moj Sine, ti si Kralj slave. Ti si gospodar iznad svih gospodara. Ti si stvorio nebo i zemlju i sve stvari u njima. Stoga, neka se svaka Tvoja želja ispuni, neka bude sva Tvoja volja!“

Sin odgovori: „Jedna drevna izreka kaže da ono što netko mlad nauči u svojoj mladosti, čuva za svoju starost. Tako si i Ti, Moja draga Majko, od svoje mladosti naučila slijediti Moju volju i predati svu svoju volju radi Mene. Zato si napravila dobro kad si rekla: 'Neka mi bude po volji Tvojoj.' Ti si poput dragocjenog zlata koje je stavljeno na tvrdi nakovanj i kovano, jer Ti si bila kovana svakom vrstom nevolje, a kroz Moju patnju ti si podnijela više boli nego itko ikad prije. Jer kad je Moje srce prepuklo od nasilne boli i gorčine na križu, i Tvoje srce bilo je ranjeno kao najoštrijim čelikom, a Ti bi dopustila i da bude rasječeno na komade da je takva bila Moja volja. Ali čak i da si bila u mogućnosti zaustaviti Moju patnju i zahtijevati Moj život, ipak nisi to željela ako to nije bila Moja volja. Zato si dobro napravila kad si rekla: 'Neka bude volja Tvoja.'“

Nakon toga Djevica Marija reče nevjesti Božjoj: „Nevjesto Mojega Sina, ljubi Mojega Sina jer On voli tebe, i časti Njegove svece koji stoje u Njegovoj nazočnosti,

jer oni su poput bezbrojnih zvijezda čija se svjetlina i blistavost ne mogu usporediti ni sa kojim svjetovnim svjetlom. Kao što svjetlost svijeta odudara od tame, još i više svjetlo svetaca odudara od svjetla ovog svijeta. Uistinu, kažem ti da, kad bi se sveci mogli vidjeti u njihovoj blistavosti kakvi zaista jesu, nijedno ljudsko oko ne bi moglo počivati na njima ne izgubivši vid i život.“

Nakon toga Sin Božji govoraše svojoj nevjesti i reče: „Moja nevjesto, trebala bi imati četiri osobine: prvo, trebala bi biti spremna za vjenčanje s Mojim Božanstvom u kojem se ne može naći tjelesnih požuda, već samo najslađa duhovna žudnja, ona koja je dolična Bogu da je ima s kreposnom dušom. Ljubav prema tvojoj djeci, tvojim prijateljima ili tvojim privremenim posjedom ne bi te smjela odvlačiti od Moje ljubavi. Neka se ne dogodi tebi ono što se dogodilo onim lakomislenim djevicama koje nisu bile spremne kad ih je gospodar htio pozvati na vjenčanje pa zato više nisu bile pozvane.

Drugo, trebaš vjerovati Mojim riječima, jer Ja sam Istina i iz Mojih usta nije nikad izašlo ništa osim istine te nitko u Mojim riječima ne može naći ništa osim istine. Katkad ono što kažem ima neko duhovno značenje, a katkad mislim izričito ono što riječi kažu pa Moje riječi moraju biti shvaćene takve kakve jesu, bez ikakva tumačenja. Stoga Me nitko ne može s pravom optužiti za laganje.

Treće, trebaš biti pokorna kako bi napravila pravednu pokoru i popravila se u svim dijelovima tijela kojima si grijeshila; jer iako sam milosrdan, neću se suzdržati od pravde. Stoga se pokori s poniznošću i zadovoljstvom onima prema kojima si obvezna pokoravati se, tako da ne činiš čak ni stvari koje izgledaju korisne i razumne za tebe ako su protivne pokornosti. Jer bolje je predati svoju volju radi pokornosti, čak i kad je dobra, te slijediti volju svoga nadređenog sve dotle dok to ne ide protiv spasenja duša ili je na bilo koji drugi način nerazumno.

Četvrto, trebaš biti ponizna, jer ti si združena u duhovnom braku. Stoga budi ponizna i skromna pri dolasku tvojega ženika. Tvoja sluškinja treba biti trezvena i suzdržana, što znači da se tvoje tijelo mora suzdržavati od svih prekomjernih stvari i biti dobro disciplinirano. Jer ti ćeš postati plodna duhovnim potomstvom za korist i dobro mnogih, baš kao što se izdanak kalemi na suhu stabljiku i učini da stabljika procvjeta; tako ćeš ti kroz Moju milost nositi plodove i cvjetati. Moja će te milost veseliti i opijati, i cijelo će se mnoštvo u Raju radovati zbog slatkog vina koje ću ti Ja dati. Ne smije ti nedostajati povjerenja u moju dobrotu.

Uvjeravam te da ćeš se ti, baš kao što su se Zaharija i Elizabeta radovali u svojim dušama neizrecivom radošću zbog obećanja o budućem djetetu, radovati

zbog Moje milosti koju ti želim dati, a usto će se i drugi radovati kroz tebe. S njima dvojima, Zaharijom i Elizabetom, razgovarao je anđeo; ali Ja, Bog i Stvoritelj anđela, želim govoriti tebi. Njih dvoje, Zaharija i Elizabeta, rodili su Mojega najdražeg prijatelja Ivana, no želim da Mi se mnogo sinova rodi kroz tebe, ne od tijela, već od duha. Uistinu, kažem ti, Ivan je bio poput trske ili cvijeta punog slatkoće i meda, jer nikad nije ništa nečisto ili prekomjerno ušlo u njegova usta i nikad nije primio životne potreštine više od onoga koliko je trebao. Ni sjeme nikad nije izašlo iz njegova tijela i zato ga se s pravom može zvati anđelom i djevcem, zbog božanskoga života koji je živio.“

Riječi ženika Njegovoj nevjesti u kojima je najizvrsnija prispodoba o čarobnjaku, kojom je davao domišljato označen i opisan.

21. poglavlje

Ženik Kraljevstva nebeskog, Isus, govoraše svojoj nevjesti u prispodobi prikazavši primjer žabe i reče: 'Bijaše jednom vračar koji je imao najsjajnije zlato. Običan i ugodan čovjek dođe k njemu i poželi kupiti to zlato od njega. Vračar reče tom čovjeku: 'Nećeš dobiti to zlato osim ako mi ne daš bolje zlato i u većoj količini.' Čovjek reče: 'Imam toliku veliku želju za tvojim zlatom da ću ti radije dati što želiš nego da ga izgubim.' Onda dade vračaru bolje zlato i u većoj količini te primi sjajno zlato od njega i stavi ga u sanduk, misleći kako će sebi od njega napraviti prsten za svoj prst.

Nakon kratkog vremena vračar priđe tom običnom čovjeku i reče: 'Zlato koje si kupio od mene i stavio u svoju kutiju nije zlato, kako si mislio, nego najružnija žaba. Ona je bila čuvana u mojoj škrinji i hranjena mojom hranom. A kako bi ti to provjerio i znao da je to istina, možeš otvoriti sanduk i vidjet ćeš kako će žaba skočiti u moju škrinju gdje se čuvala.' Kad je čovjek htio otvoriti sanduk i provjeriti je li to bila istina, u sanduku se pojavi žaba. Poklopac sanduka bijaše visio na četiri šarke koje su bile pred to da se uskoro slome i otpadnu. Čim je poklopac sanduka bio otvoren, žaba spazi vračara i skoči u njegov sanduk.

Kad sluge i prijatelji tog običnog čovjeka to bijahu vidjeli, rekoše mu: 'Gospodaru, najfinije zlato u toj je žabi, a ako ga želiš, lako možeš doći do njega.' Čovjek im reče: 'Kako ga mogu dobiti?' Oni mu odgovoriše: 'Da netko uzme oštro i usijano koplje te ga ubode u šuplji dio u žabinim leđima, brzo bi izvadio zlato van.

No ako on ne može naći nikakvu šupljinu u žabi, onda bi trebao, s najvećom snagom i naprezanjem, zariti svoje koplje u nju pa ćeš tako dobiti natrag zlato koje si kupio.'

Tko je taj vračar ako ne đavao, potičući i savjetujući čovječanstvo na tjelesne požude i počasti, što nije ništa drugo nego ispraznost i uništenje? On obećava da je lažno istinito i čini da istinito izgleda kao da je lažno. On posjeduje to najdragocjenije zlato, što je zapravo duša, koju sam Ja, kroz Moju božansku moć, stvorio dragocjenijom od svih zvijezda i planeta. Ja sam je stvorio besmrtnom i neprolaznom i Meni dražom od ičega te sam za nju pripremio mjesto vječnog počinka sa Mnom. Otkupio sam je od nasilja đavla boljim i vrjednijim zlatom kad sam dao svoje vlastito tijelo za nju, čisto od bilo kakvog grijeha, te trpio tako gorku muku da niti jedan od Mojih udova nije bio bez boli. Smjestio sam otkupljenu dušu u tijelo kao u sanduk do vremena kad ću je dovesti u nazočnost svoje božanske časti i slave u Kraljevstvo nebesko. Ali sada otkupljena duša čovjeka postade poput najružnije i bestidne žabe, skačući u svojoj bahatosti i živeći u nečisti kroz svoju putenost. Ona je od Mene uzela Moje zlato, to jest svu Moju pravdu.

Zato Mi đavao može s pravom reći: 'Zlato koje si kupio nije zlato nego žaba, hranjena u škrinji moje požude. Stoga odvoji tijelo od duše i vidjet ćeš da će skočiti ravno u škrinju moje požude u kojoj se hranila.' Moj odgovor je ovo: 'Budući da je žabu odvratno gledati, užasno slušati, da je na dodir otrovna te da Mi ne donosi nikakvo dobro, niti zadovoljstvo ili utjehu, već to čini samo tebi, u čijoj je škrinji uzgajana, možeš ju imati jer je po pravu tvoja. I kada se vrata otvore, to jest kad se duša odvoji od tijela, ona će letjeti ravno k tebi da bi ostala s tobom za svu vječnost.'

Takva je duša čovjeka o kojoj ti govorim. Ona je zaista poput najbevrjednije žabe, pune nečistoće i požude, uzgajane u đavlovoj škrinji. Njenom sanduku, to jest njegovu tijelu Ja se približavam kako mu dolazi smrt. Sanduk visi na četiri šarke koje će uskoro otpasti, jer njegovo se tijelo podupire četirima stvarima: poimence, snagom, ljepotom, mudročću i vidom, koji su svi sada počeli slabjeti i iščezavati za njega. Kad se njegova duša počne odvajati od njegova tijela, ona smjesta leti k đavlu na čijem je mlijeku uzgojena, to jest na njegovoj požudi, jer je zaboravila Moju ljubav iz koje sam preuzeo na sebe patnju i bol koju je ona zaslužila. Ona ne uzvraća ljubavlju na Moju ljubav i uskraćuje Mi Moje vlasništvo na koje imam pravo, jer bi Me trebala voljeti više nego ikoga zato što sam je otkupio. No ona nalazi veće zadovoljstvo u đavlu. Glas njezine molitve je poput glasa žabe, a njezina pojava odbojna je i odvratna u Mojim očima. Njezine uši neće nikad čuti Moju radost, a njezina otrovana osjetila nikad neće osjetiti Moje Božanstvo.

No Ja sam još uvijek milosrdan i ako bi itko dotakao svoju dušu, čak iako je nečista, te ju ispitaio kako bi vidio ima li u njoj imalo grižnje savjesti ili dobre volje, i zabio oštro i goruće koplje u svoj um, što znači strah od Mojega teškog suda, onda bi još uvijek mogao naći Moju milost ako bi Me samo htio slušati. A ako u njemu i nema grizodušja i ljubavi, još uvijek ima nade ako ga netko probode oštrim i gorkim popravljajem i strogim prekoravanjem. Jer dok god duša živi s tijelom, Moja je milost otvorena i spremna za svakoga.

Stoga razmotri kako sam Ja umro zbog svoje ljubavi, a ipak Mi nitko ne uzvraća ljubavlju, nego Mi čak i oduzimaju ono što po pravu pripada Meni; jer bilo bi uistinu pravedno da ljudi popravljaju svoje živote razmjerno boli i patnji za njihovo otkupljenje. No sada oni žele živjeti još gore, razmjerno gorkoj boli i smrti koje sam trpio kad sam ih otkupljivao; i što im više pokazujem mrskost i ružnoću grijeha, oni još drskije žele grijesiti. Gledaj zato i razmatraj kako se Ja ne razljutim bez razloga, jer oni su promijenili Moju milost u gnjev. Ja sam ih otkupio od grijeha, a oni se još više predaju grijehu.

Ali ti, moja nevjesto, daj Mi ono što si Mi obvezana dati, odnosno čuvaj svoju dušu čistom za Mene, jer Ja sam umro za tebe kako bi je mogla očuvati čistom za Mene.“

Najljepše pitanje Majke za nevjestu, ponizni odgovor nevjestin Majci i Majčin koristan odgovor nejesti, te o poboljšavanju dobrih ljudi među zlima.

22. poglavlje

Majka Božja govoraše nejesti svoga Sina, rekavši: „Ti si nevjesta Mojega Sina. Reci Mi što ti je na umu i za što moliš.“ Nevjesta odgovori: „Moja Gospo, ti to vrlo dobro znaš, jer znaš sve stvari.“ Onda Sveta Djevica reče: „Iako ja znam sve stvari, voljela bih čuti kako Mi govoriš dok oni koji stoje ovdje nazočni slušaju.“ Nevjesta kaže: „Moja Gospo, bojim se dviju stvari: Prvo, zbog svojih grijeha, zbog kojih ne plačem niti se popravljam koliko bih htjela. Drugo, žalosna sam jer su neprijatelji Tvojega Sina tako brojni.“

Onda Djevica Marija odgovori: „Za ovo prvo dajem ti tri lijeka: Prvo, promisli o tome kako sve stvari koje imaju duh, kao što su žabe i druge životinje, katkad imaju nevolje, a ipak njihovi duhovi ne žive vječno već umiru s tijekom. No tvoja duša i svaka ljudska duša živi zauvijek. Drugo, misli o milosti Božjoj, jer nema čovjeka koji

je toliko grešan da njegov grijeh nije odmah oprosteno ako samo moli za Božji oprost s namjerom da se popravi i s istinskim kajanjem za svoje prijašnje grijehove. Treće, misli i predočavaš si kako je velika slava duše kada živi zauvijek s Bogom i u Bogu.

I za ovo drugo, naime, to kako su Božji neprijatelji tako brojni, dajem ti tri lijeka: Prvo, razmotri kako je tvoj Bog i tvoj i njihov Stvoritelj i sudac nad njima, te da Mu oni nikada neće ponovno suditi, iako On sada strpljivo i privremeno podnosi njihovu zlobu. Drugo, razmotri kako su oni sinovi prokletstva i kako će za njih biti teško i nepodnošljivo gorjeti u paklu za cijelu vječnost. Oni su poput najopakijih sluga koji će izgubiti nasljedstvo Kraljevstva nebeskog, dok će sinovi uživati nasljedstvo. No sada ćeš možda reći: 'Ne bi li im tko trebao propovijedati?' Da, svakako bi im se trebalo propovijedati! Razmisli kako se često dobri ljudi nađu među zlima, a kako se sinovi zla katkad okrenu od dobra, baš kao rastrošni sin koji je zatražio svoj dio nasljedstva od svojega oca i otišao u udaljeno kraljevstvo te živio zlim životom. No katkad ih kroz propovijedanje obuzme grižnja savjesti i vraćaju se Ocu, a Njemu su još više dobrodošli, kao da nikad nisu grijehovali. Stoga bi se posebice njima trebalo propovijedati, jer iako propovjednik vidi skoro samo zle ljude, on ipak u sebi misli: 'Možda su među njima neki koji će postati sinovi Mojega Gospodina; zato ću propovijedati njima.' Ova vrsta propovjednika primit će najveću nagradu. Treće, razmotri kako je pokvarenima življenje dopušteno kao jedna proba za dobro, tako da, ako su ožalošćeni zbog ponašanja pokvarenih, mogu biti nagrađeni plodom strpljivosti, kako ćeš to bolje razumjeti kroz sljedeću prisporobu.

Ruža slatko miriši, lijepa je za gledanje, meka na dodir, a ipak raste samo među trnjem koje je oštro na dodir, strašno za gledanje te nema ugodan miris. Slično tome, dobri i pravedni ljudi, iako su blagi u svojoj strpljivosti, divni u svojim vrlinama te slatko mirišu svojim dobrim primjerom, ipak ne mogu biti usavršeni ili iskušani osim među zlima. Ponekad trn štiti ružu da ne bi bila ubrana prije nego što procvjeta; slično tome, zli daju dobrima prigodu i razlog da ne posrnu u grijeh, a katkad su dobri ograničeni njihovom zlobom tako da ne padnu u neskromno veselje ili požudu ili bilo koji drugi grijeh. Vino nikada neće postati dobro ako nije spremljeno kako bi se talog slegnuo, niti će dobri i pravedni zadržati i napredovati u vrlinama ako nisu iskušani napastima i progonima od strane nepravednih. Zato drage volje podnosi neprijatelje Mojeg Sina i upamti da je On njihov sudac te ih da On, ako pravda traži da ih se sve uništi, može sve istrijebiti u trenutku. Zato ih podnosi dok god ih On podnosi.“

Riječi Krista Njegovoj nevjesti o prijetvornom čovjeku, koji se zove neprijatelj Boga, te o njegovu licemjerju i svim njegovim osobinama.

23. poglavlje

„Taj se čovjek ljudima pokazuje kao dobro odjeven, snažan i privlačan čovjek, koji je hrabar u bitci svojega Gospodina, no kad se s njegove glave skine kaciga, on je ružan i odvratn za gledanje te neupotrebljiv za rad. Njegov mozak izgleda ogoljen. Njegove uši su mu na čelu i oči u njegovu vratu. Njegov je nos rascijepljen, a oba obraza upala kao u mrtvog čovjeka. Na desnoj strani njegova brada i pola njegovih usana otpali su, tako da na desnoj strani nije ostalo ničeg osim grla koje izgleda potpuno nepokriveno. Njegova su prsa puna gmižućih crva, a ruke poput dviju zmija. Najotrovniji škorpion živi u njegovu srcu. Njegova su leđa poput nagorjelog ugljena. Njegova je utroba smrdljiva i trula poput gnojem prepunog nečistog mesa. Njegova su stopala mrtva i beskorisna za hodanje.

Reći ću ti što ovo sve označava. Izvana on izgleda ljudima kao da se odlikuje dobrim navikama, mudročću i hrabročću u služenju i slavljenju Mene, no on nipošto nije takav. Jer ako se kaciga makne s njegove glave, odnosno kad bi se ljudima pokazalo kakav je zaista duhovno u svojoj duši, on bi bio ružniji od svih ljudi. Njegov je mozak ogoljen jer njegovi glupi običaji i nepristojnosti jasno pokazuju dobrim ljudima da on nije vrijedan takvih počasti. Jer da mu se Moja mudrost svidjela, on bi shvaćao koliko je njegova čast veća nego čast drugih, te bi se pomoću toga odjenuo u najstrože ponašanje i božanske vrline u usporedbi s drugima.

Uši su mu na čelu jer, umjesto da ima poniznosti, zbog svojeg velikog dostojanstva, u tome što je svjetlosti za druge kako bi ih učio dobre stvari, on samo želi slušati o svojoj vlastitoj uzvišenosti i slavi, time postajući toliko ponosan da samo želi da ga svi zovu velikim i dobrim. On ima oči u svojem vratu jer su sve njegove misli okrenute prema sadašnjem umjesto prema vječnom. On misli o tome kako da ugodi ljudima i o zahtjevima tjelesnih potreba, ali ne kako može obradovati Mene i koristiti dušama. Njegov je nos rascijepljen jer je izgubio sve razumno rasuđivanje kako bi mogao vidjeti i razlikovati grijeh i krepost, svjetovnu i vječnu čast, svjetovna i vječna bogatstva, kratka zadovoljstva svijeta i vječna zadovoljstva.

Njegovi su obrazi upali, što znači da je sve štovanje koje bi morao imati prema Meni, s ljepotom kreposti kojom bi Mene mogao obradovati, potpuno mrtvo za služenje Meni: jer on se srami grijesiti pred ljudima, ali ne preda Mnom. Jedan je dio njegove jagodične kosti i usana otpao, tako da ništa nije ostalo osim njegova grla, jer je imitiranje Mojega djelovanja i propovijedanje Mojih riječi, dodano božanskoj i vatrenoj molitvi, potpuno otpalo od njega, tako da ništa nije ostalo osim

njegova proždrljivog grla. Ali imitirati pokvarene i biti umiješan u svjetovne poslove njemu sveukupno izgleda zdravo i lijepo.

Njegova prsa puna su crva, jer u njegovim prsima, gdje bi trebalo biti prisjećanje na Moju patnju te misli i razmatranja Mojih djela i zapovijedi, postoji samo briga za stvarima svijeta sa željom i pohlepom svijeta, koje su poput crva koji proždiru njegovu savjest, tako da on ne misli o duhovnim ili božanskim stvarima. U njegovu srcu, gdje bih Ja volio obitavati i gdje bi trebala biti Moja ljubav, sada sjedi najgori škorpion s oštrim repom te primamljivim licem i jezikom; jer ugodne i razborite riječi izlaze iz njegovih usta, ali njegovo srce puno je nepravde i prijevare, zato što ne brine ako Crkva koju on nadgleda bude uništena dok god on može ostvarivati svoju volju.

Njegove su ruke poput dviju zmija, jer u svojoj zlobi on pruža svoje ruke prema prostodušnima i zove ih k sebi s jednostavnošću, ali čim dobije prikladnu prigodu, on uzrokuje njihov kukavni pad. Poput zmije on se smota u prsten, jer skriva svoju zlobu i nepravdu tako da jedva itko može shvatiti njegove izdajničke planove. U Mojim očima on je poput najopakije zmije, jer kao što je zmija gnjusnija nego ijedna druga životinja, tako je i on ružniji u Mojim očima nego ijedan drugi čovjek, jer on ne računa na Moju pravdu i smatra da sam poput čovjeka koji ne želi pravedno suditi.

Njegova su leđa poput ugljena, a trebala bi biti poput slonovače, jer bi njegova djela trebala biti moćnija i čišća od drugih kako bi mogao bolje nositi slabe kroz svoju strpljivost i svoj primjer dobrog života. No on je sada poput ugljena jer je previše nestrpljiv da bi mogao podnijeti jednu riječ u Moju čast osim ako od toga nema koristi. Pa ipak on svijetu izgleda moćno. Stoga, kad on misli da stoji, past će jer je za Mene i Moje svece odvratn i beživotan poput ugljena.

Njegova utroba zaudara jer Meni njegove misli i žudnje zaudaraju poput trulog mesa zadahom koji nitko ne može podnijeti. Niti jedan od Mojih svetaca ne podnosi ga, nego svi okreću lice od njega i traže sud za njega. Njegova su stopala mrtva. Njegova su dva stopala dva naloga za njega preda Mnom, a to je njegova volja da se popravi zbog grijeha koje je počinio i njegova volja da čini dobra djela. No ta su stopala potpuno mrtva u njemu jer je srž ljubavi u njemu potrošena i ništa nije ostalo u njemu osim otvrdnutih kostiju. I on tako stoji preda Mnom. Ipak, dok god je duša s tijelom, on može pronaći Moju milost.“

OBJAŠNJENJE

Sveti Lovro pojavio se i rekao: „Kad sam ja bio na svijetu, imao sam tri stvari: svoju čistoću, milost za svoga susjeda i Božju ljubav. Stoga sam vatreno propovijedao riječ Božju, mudro raspodjeljivao dobra Crkve i s radošću trpio pokoru, vatru i smrt. Ali ovaj biskup podnosi i pravi se da ne primjećuje neumjerenost svećenstva te darežljivo raspodjeljuje dobra Crkve bogatima i pokazuje ljubav samo prema sebi i svojim vlastitim prijateljima. Zato mu ja proglašavam da se najlakši oblak upravo uzdigao prema nebesima, ali crni ga je dim prekrio tako da ga mnogi ne mogu vidjeti. Taj je oblak molitva Majke Božje za Svetu Crkvu. Plamen pohlepe, bezbožnosti i nepravедnosti tako ga je pomračio da milost Majke Božje ne može lako ulaziti u srca nesretnih. Stoga neka se biskup brzo obrati u božansku ljubav ispravivši sebe i sebi podređene, koreći ih svojim dobrim primjerom i riječju te ih vodeći u bolji život. Ako ne bude tako, on će osjetiti ruku suca, koja je njegova osveta i pravda, a njegova će crkva biti očišćena vatrom i mačem te pogođena pljačkom i jadom, tako da će trebati mnogo vremena dok je netko ne utješi.“

Riječi Boga Oca pred vojskom Kraljevstva nebeskog te odgovor Sina i Majke Ocu na pitanje o milosti za kćer, to jest za Crkvu.

24. poglavlje

Bog Otac govoraše dok je cijela vojska nebeska slušala, i reče: „Pred svima vama žalim se što je Moja kći predana čovjeku koji ju muči vrlo mnogo i bez mjere, lomeći njezina stopala u kladama tako teško da je sva moždina izašla iz njezinih stopala.“ Sin mu odgovori: „Oče, ona je ta koju sam otkupio svojom krvlju i uzeo je sebi za ženu, ali sada je tako okrutno zlostavljana.“ Onda govoraše Majka Božja i reče: „Ti si moj Bog i moj Gospodin, i u Mojemu tijelu nalazili su se udovi Tvojega blagoslovljenog Sina, koji je Tvoj istinski Sin i Moj istinski Sin. Na zemlji Tebi ništa nisam odbila. Imaj milosti prema svojoj kćeri zbog Mojih molitvi.“

Nakon toga govorahu anđeli, rekavši: „Ti si naš Gospodin i Stvoritelj; u Tebi mi posjedujemo svaku dobru stvar i ne trebamo ništa doli Tebe. Mi smo se svi radovali kada si objelodanio svoju nevjestu, ali sada smo s pravom žalosni jer je ona predana u ruke najgorem čovjeku koji ju vrijeđa svim vrstama izrugivanja i zlostavljanja. Imaj milosrđa prema njoj radi svojega velikog milosrđa, jer njezina je nevolja velika, i nema nikoga drugoga tko bi je utješio i spasio osim Tebe Gospodine, Bože Svemogućići.“

Potom Bog Otac odgovori Sinu, rekavši: „O moj Sine, Tvoje tugovanje je Moje tugovanje, Tvoja riječ je Moja riječ, Tvoja djela Moja djela. Ti si u Meni i Ja sam u Tebi nerazdvojivo. Budi volja Tvoja!“ Nakon toga On reče Majci Sina: „Budući da Me nisi ni u čemu odbila na zemlji, neću Ti odbiti ništa na nebu i Tvoja će se volja ispuniti.“ Tada On reče anđelima: „Vi ste Moji prijatelji, a vatra vaše ljubavi gori u Mojem srcu. Zato ću zbog vaših molitvi imati milosti prema svojoj kćeri.“

Riječi Stvoritelja Njegovoj nevjesti o tome kako Njegova pravda podnosi zle ljude zbog trostrukog razloga i kako Njegova milost štedi zlo zbog trostrukog razloga.

25. poglavlje

„Ja sam Stvoritelj nebesa i zemlje. Čudila si se, Moja nevjesto, zašto sam tako strpljiv sa zlima. To je zato što sam milosrdan: jer Moja pravda ih podnosi i pošteđuje zbog trostrukog razloga i Moje ih milosrđe pošteđuje zbog trostrukog razloga. Prvo, Moja ih pravda podnosi zato da njihovo vrijeme može biti u potpunosti dovršeno. Jednako kao što bi se pravednog kralja moglo pitati, ako drži nekoga utamničenog, zašto ga ne usmrti, a on odgovori: 'Zato što još nije vrijeme za istragu suda gdje ju se može čuti, jer bi oni koji čuju tako mogli biti upozoreni.' Tako Ja podnosim zle sve dok ne dođe vrijeme da njihovu zloću svi upoznaju. Nisam li Ja prorokovao Šaulovo odbijanje, da će biti protjeran iz svojeg kraljevstva te zbačen s prijestolja znatno prije nego što je to postalo poznato ljudima? A podnosio sam ga dugo vremena, kako bi se njegova zloba pokazala i dokazala drugima. Drugo, zbog malog broja dobrih djela koja zli naprave, za koja bi trebali biti nagrađeni čak i do zadnjeg novčića, neće biti ni najmanjeg dobra koje su napravili za Mene koje će proći nenagrađeno; ovdje će primiti svoju plaću za dobro koje su napravili. Treće, kako bi se otkrila Božja slava i strpljivost. Zbog tog sam razloga podnosio Pilata, Heroda i Judu iako su bili zli i prokleti. I ako se itko pita zašto podnosim ovu ili onu osobu, neka se osvrne na Judu i Pilata.

Moje milosrđe također pošteđuje zle zbog trostrukog razloga: prvo, zbog Moje velike ljubavi, jer će njihova vječna muka biti duga. Iz toga razloga, zbog Moje velike ljubavi, podnosim ih do posljednjeg trenutka, tako da će njihova muka biti odgođena za dugo produljenje vremena ovdje na svijetu. Drugo, tako da bi njihovu narav potrošio grijeh, jer grijeh troši ljudsku narav, a oni bi doživjeli tjelesnu smrt mnogo gorče da je njihova narav zdravija i jača. Jer zdrava narav umire dužom i gorčom smrću. Treće, radi poboljšanja i snage dobrih ljudi te obraćenja nekih od

zlih. Jer kad dobre i pravedne ljude muče zli, to koristi dobrima i pravednima jer im pomaže da se suzdrže od grijeha ili da zavrijede veću zaslugu.

Slično tome, zli katkad žive za dobro drugih zlih osoba. Jer kada se zli osvrnu na pad, pokvarenost i gnjusna djela nekih ljudi, oni misle u sebi i kažu: 'Što nam dobroga čini slijediti ih ili živjeti poput njih? Dok god je naš Gospodin tako strpljiv, bolje nam je pokajati se.' I na taj način oni Mi se katkad vrata, jer se boje činiti stvari koje su ovi zli ljudi činili, a njihova im savjest govori kako ne bi trebali činiti te stvari. Zato je rečeno da, ako je nekoga ubo škorpion, on može biti izliječen pomazanjem uljem u kojem je uginuo drugi gmizavac. Na isti način katkad je neka zla osoba, koja vidi drugu osobu, također zlu, kako pada i zadržava svoju nepravednost i taštinu, pogođena kajanjem za svoje grijeha i izliječena milosrđem i milošću Boga.

Riječi anđeoske vojske o slavi Boga, i o tome kako bi djeca bila rađana da prvi roditelji nisu sagriješili, i o tome kako je Bog pokazao čuda ljudima kroz Mojsija te također kasnije kroz sebe svojim vlastitim dolaskom; i o kvarnosti tjelesnog braka u ovo vrijeme, i uvjetima duhovnog braka.

26. poglavlje

Anđeoska vojska viđena je kako stoji ispred Boga, i cijela je vojska govorila: „Hvaljen i slavljén budi Ti, Gospodine Bože, koji si bio i jesi bez kraja! Mi smo Tvoji sluge i mi Te hvalimo i slavimo iz trostrukog razloga: Prvo, zato što si nas Ti stvorio da se radujemo s Tobom i dao nam neopisivu svjetlost da se u njoj radujemo zauvijek. Drugo, zato što su sve stvari stvorene i održavane Tvojom dobrotom i postojanošću, i sve stvari stoje prema Tvojim volji i opstaju kroz Tvoju riječ. Treće, zato što si stvorio čovječanstvo i utjelovio se u ljudskosti za njihovu dobrobit. Radujemo se u velikoj mjeri zbog te Ljudskosti te također zbog Tvoje najčednije Majke koja je bila dostojna nositi Tebe, kojega nebesa ne mogu pojmiti ni obuhvatiti. Stoga su Tvoja čast i blagoslov iznad svih stvari za dostojanstvo anđela koje si Ti uzvisio uvelike u slavi. Neka Tvoja beskrajna vječnost i postojanost budu nad svim stvarima koje jesu i mogu biti postojane! Neka Tvoja ljubav bude nad čovječanstvom koje si Ti stvorio! O, Gospodine Bože, Tebe se jedinog treba bojati zbog Tvoje silne moći, Tebe jedinog treba željeti zbog Tvoje silne ljubavi, Tebe jedinog treba voljeti zbog Tvoje postojanosti. Neka sva slava i čast budu Tvoje zauvijek bez kraja. Amen!“

Tad naš Gospodin odgovori: „Vi Me slavite dostojno za svako stvoreno stvorenje. Ali, recite Mi, zašto Me hvalite za čovječanstvo koje Me isprovociralo do gnjeva više nego ijedno drugo stvorenje? Stvorio sam ga plemenitijim i dostojanstvenijim od svih donjih stvorenja pod nebom, i jesam li za ikoga drugog trpio takve uvrede kao za čovječanstvo, i nitko nije otkupljen na tako velik trošak. Ili koje se stvorenje ne pridržava svoga stvorenog reda osim čovjeka? On mi nanosi više žalosti nego ijedno drugo stvorenje. Jer kao što sam stvorio vas da me slavite i štujete, tako sam stvorio i čovjeka da me poštuje. Dao sam mu tijelo kao duhovni hram, i stvorio sam i smjestio dušu u nj poput prekrasnog anđela, jer ljudska duša ima moć i snagu kao anđeo. U tom hramu Ja, Bog i Tvorac čovječanstva, želio sam biti poput trećega kako bi Me mogao uživati i nalaziti užitak u Meni. Tada sam mu stvorio drugi hram, sličan njegovu, od njegova rebra.

Ali sada, Moja nevjesto, radi koje se sve ove stvari govore i pokazuju, mogla bi upitati kako bi djeca bila rađana od njih da nisu zgriješili? Ja ću ti odgovoriti: U istini, po ljubavi Božjoj i međusobnoj odanosti i uniji tijela, u čemu bi oboje bili zapaljeni iznutra, krv ljubavi posijala bi svoje sjeme u ženino tijelo bez ikakve sramotne požude, i tako bi žena postala plodna. Nakon što je dijete začeto bez grijeha i putene požude, Ja bih poslao dušu u dijete iz Mojega Božanstva i žena bi nosila dijete i rodila ga bez boli. Kada je dijete rođeno, bilo bi savršeno poput Adama kada je stvoren u početku. Ali ova je čast prezrena od čovjeka kada je poslušao đavla i poželio veću čast od one koju sam mu Ja dao. Nakon što je neposluh počinjen, Moj anđeo došao je nad njih i oni su se posramili svoje golotinje, i smjesta su iskusili požude i želje tijela, i otpješe glad i žeđ. Tada su Me također izgubili, jer kada su Me imali, oni nisu osjećali nikakvu glad niti grešnu tjelesnu požudu ili sram, nego sam Ja sam bio sve njihovo dobro, i zadovoljstvo, i savršen užitak.

Ali kada se đavao radovao nad njihovom propasti i padom, bio sam dirnut suosjećanjem prema njima i nisam ih napustio, nego im pokazao trostruku milost: Ja sam ih odjenuo kada su bili goli i dao im kruh iz zemlje. A za senzualnost koju je đavao u njima izazvao nakon njihova neposluha, dao sam i stvorio duše u njihovu sjemenu kroz Moje Božanstvo. I sve zlo kojim ih je đavao dovodio u iskušenje, okrenuo sam u dobro za njih u cijelosti.

Nakon toga pokazao sam im kako živjeti i štovati Me, i dao sam im dopuštenje da imaju odnose, jer su prije Moje dozvole i proglašenja Moje volje bili pogođeni strahom i bojali se ujediniti i imati odnose. Jednako tako, kada je Abel ubijen i bijahu u žalosti dugo vremena, promatrajući suzdržljivost, bio sam dirnut suosjećanjem i tješio ih. A kada su shvatili Moju volju, počeli su ponovno imati

odnose i rađati djecu od koje Ja, njihov Stvoritelj, obećah da će obitelj biti rođena. Kada je obijest djece Adamove rasla, pokazah svoju pravdu grešnima, ali milost Mojim izabranicima; od ovih bijah smiren, tako da sam ih sačuvao od uništenja i podigao jer su se držali Mojih zapovijedi i vjerovali u Moja obećanja.

Kada je došlo vrijeme milosti, pokazao sam svoja moćna čuda i djela kroz Mojsija i spasio svoj narod prema svom obećanju. Hranio sam ga anđeoskom manom i išao pred njim u stupu oblaka i vatre. Dao sam mu svoj Zakon i objavio svoje tajne i budućnost kroz svoje proroke. Nakon toga Ja, Stvoritelj svih stvari, izabrah za sebe djevicu rođenu od oca i majke, i jesam li od nje uzeo ljudsku narav i udostojio se biti rođen od nje bez grijeha. Baš kao što bi prva djeca bila rađana u raju kroz Božansku ljubav njihove očinske i majčinske uzajamne ljubavi i privrženosti bez ikakve sramotne žudnje, tako je Moje Božanstvo uzelo ljudskost od djevice bez ikakve sramotne žudnje i bez ometanja ili oštećenja njezine nevinosti.

Došao sam u tijelu kao pravi Bog i čovjek i ispunio Stari Zavjet i sve spise baš kao što je to ranije bilo prorokovano o Meni, i uveo Novi Zavjet, jer je Stari Zavjet bio uzak i teško snošljiv i nije bio ništa doli predočenje budućih stvari koje dolaze. Budući da je u Starom Zavjetu bilo dopušteno čovjeku imati više žena kako ljudi ne bi ostali bez ijednog potomka, ili bi morali sklapati mješovite brakove s poganima. No, u Mom Novom Zavjetu dopušteno je jednom čovjeku imati jednu ženu, i zabranjeno mu je da za vrijeme njezina života ima nekoliko žena. Oni koji se ujedine u Božanskoj ljubavi i strahuju zbog rađanja i podizanja djece u čast Božju, Moji su duhovni hramovi gdje Ja želim stanovati kao treći s njima.

Ali ljudi u ovom dobu spojeni su u brak zbog sedam razloga: Prvi, zbog ljepote lica. Drugi, zbog bogatstva. Treći, zbog tjelesnih ugoda vrijednih prezira i bestidnih užitaka koje dobivaju iz svojih nečistih odnosa. Četvrto, zbog gozbi sa svojim prijateljima i nekontrolirane proždrljivosti. Peto, zbog taštine u odijevanju i jelu, u šali i zabavi i igrama i drugim ispraznostima. Šesto, radi rađanja potomstva, ali ne kako bi ga podizali u čast Božju ili dobrih djela, nego radi svjetovnog bogatstva i časti. Sedmo, oni dolaze zajedno zbog požude i oni su poput grubih zvijeri u svojim pohotljivim željama.

Oni dolaze na vrata Moje crkve s jednom mišlju i pristankom, ali sve su njihove želje i unutarnje misli potpuno protiv Mene. Oni radije provode svoju vlastitu volju, koja smjera na ugađanje svijetu, umjesto Moje volje. Kada bi sve njihove misli i želje bile usmjerene na Mene, i kada bi Mi povjerali svoju volju u Moje ruke i stupili u brak u strahu od Mene, tada bih im dao svoju suglasnost i bio poput trećeg s njima. Ali sada je Moj pristanak, koji bi trebao biti njihova najdragocjenija stvar, otišao od

njih, jer oni imaju požudu u svom srcu, a ne Moju ljubav. Nakon toga oni odlaze na Moj oltar gdje čuju da bi trebali biti jedno srce i jedna duša, ali tada Moje srce bježi od njih, jer oni nemaju toplinu Moga srca i ne znaju okus Moga tijela.

Oni traže toplinu i seksualne žudnje koje će nestati i vole tijelo koje će pojesti crvi. Stoga se takvi ljudi ujedinjuju u braku bez sponse i saveza u Bogu Ocu, i bez Sinovljeve ljubavi i bez utjehe Duha Svetog. Kada par dolazi u krevet, Moj Duh ga smjesta napušta i duh bludnosti pristupa umjesto njega, jer oni samo dolaze zajedno zbog požude i ne raspravljaju ili ne razmišljaju o bilo čemu drugom jedno s drugim. Ali Moja milost još je uvijek s njima ako bi se oni preobratali Meni. Zbog svoje velike ljubavi, Ja polažem živu dušu stvorenu od Moje moći u njihovo sjeme. Katkad dopustim zlim roditeljima roditi dobru djecu, ali češće su zla djeca rođena od zlih roditelja jer ta djeca oponašaju zlo i nepravedna djela svojih roditelja koliko god su u stanju, i oponašala bi ih i više kad bi im Moje strpljenje dopuštalo. Takav bračni par neće nikada vidjeti Moje lice osim ako se ne pokaje. Jer ne postoji grijeh tako težak ili velik da ga pokora i obraćenje neće oprati.

Zbog tog razloga želim se okrenuti duhovnom braku, vrsti koja je prikladna za Boga da je ima s čednom dušom i čednim tijelom. Postoji sedam dobrih stvari u njemu, za razliku od zala gore spomenutih: Prvo, ne postoji želja za ljepotom oblika, ili tjelesnom ljepotom ili požudnim prizorima, nego samo za nazočnošću i ljubavlju Božjom. Drugo, ne postoji želja za posjedovanjem ičega drugog osim onoga što je potrebno za preživljavanje, i samo najpotrebnije, ni sa čim u višku. Treće, oni izbjegavaju isprazne i bezvrijedne razgovore. Četvrto, oni ne mare za viđanja s prijateljima ili rođacima, nego sam Ja njihova ljubav i želja. Peto, oni žele zadržati poniznost u sebi, u svojoj savjesti, i izvana u načinu na koji se odijevaju. Šesto, oni nikada nemaju nikakve želje voditi požudan život. Sedmo, oni rađaju sinove i kćeri za njihova Boga kroz njihovo dobro ponašanje i dobar primjer i kroz propovijedanja duhovnih riječi.

Oni čuvaju svoju vjeru neokaljanu kada stoje izvan vrata Moje crkve, gdje Mi daju svoj pristanak i Ja im dajem svoj. Oni idu do Moga oltara kada uživaju duhovnu radost Moga Tijela i Krvi, radost u kojoj oni žele biti jedno srce i jedno tijelo i jedna volja sa Mnom, a Ja, istinski Bog i čovjek, moćan na nebu i na zemlji, bit ću poput trećeg s njima i ispuniti njihova srca. Svjetovni supružnici započinju svoj brak u pohotnim željama kao grube zvijeri, pa čak i gore nego grube zvijeri! Ali ovi duhovni supružnici započinju u ljubavi i strahu od Boga i ne brinu se da ugode ikome osim Meni. Zao duh ispunjava i potiče one u svjetovnom braku na bludne žudnje gdje nema ničega do smrada nečista, ali oni u duhovnom braku ispunjeni su Mojim Duhom i zapaljeni vatrom Moje ljubavi koja ih nikada neće iznevjeriti.

Ja sam jedan Bog u tri Osobe, i jedan u Božanstvu s Ocem i Svetim Duhom. Jednako kao što je nemoguće Ocu biti odvojen od Sina i Duhu Svetom biti odvojen od njih obojice, i kao što je nemoguće toplini da bude odvojena od vatre, tako je nemoguće ovim duhovnim supružnicima da budu odvojeni od Mene; Ja sam uvijek poput trećeg s njima. Jednom je Moje tijelo rastrgano i umrlo u mukama, ali nikada više neće biti ozlijeđeno ili umrijeti. Jednako tako, oni koji su sjedinjeni u Mene s istinskom vjerom i savršenom voljom nikada neće umrijeti daleko od Mene; jer gdje god oni stajali ili sjedili ili hodali, Ja sam uvijek kao treći s njima.

Prirodno planiranje obitelji grešna je kontrola rađanja (PPO)

Sveti Cezar iz Arlesa: „ ONOLIKO ČESTO KOLIKO UPOZNA SVOJU ŽENU BEZ ŽELJE ZA DJECOM... BEZ SUMNJE POČINJAVA GRIJEH.“ (W. A. Jurgens, Vjera Zemaljskih Očeva, Vol. 3: 2233)

Papa Pio XI., Casti Connubii (#'s 53-56), Pro. 31, 1930: “Ali ni jedan razlog, koliko god težak, ne može biti stavljen ispred, putem kojeg bi išta suštinski protiv prirode moglo postati pokorno prirodi i moralnim dobrima. Budući da je stoga bračni čin namijenjen ponajprije, po prirodi, rađanju djece, oni koji konzumirajući ga namjerno izigravaju njegove prirodne moći i smjeraju grijehu protiv prirode, počinjavaju djelo koje je sramotno i suštinski pokvareno.

“Malo ih se pita, u tu svrhu, ako Sveto Pismo svjedoči kako se Božansko Veličanstvo odnosi s najvećim gnušanjem prema ovom stravičnom zločinu i ima vremena kada ga je kažnjavalo smrću. Kako Sv. Augustin navodi, “Odnos čak i s vlastitom zakonitom ženom nezakonit je i grešan gdje je začće potomaka spriječeno.” Onan, sin Judin, učinio je tako i Gospodin ga je ubio zato. (Postanak 38:8-10).”

U stvarnosti, argument protiv Prirodnog Planiranja Obitelji može biti sumiran vrlo lako. Katolička dogma uči nas da je primarna svrha braka (i bračnog čina) rađanje i odgajanje djece.

Papa Pio XI., Casti Connubii (# 17), Pro. 31, 1930: “Primarni je cilj braka rađanje i odgajanje djece.”

Papa Pio XI., Casti Connubii (# 17), Pro. 31, 1930: “Budući da je stoga bračni čin namijenjen ponajprije, po prirodi, rađanju djece, oni koji konzumirajući ga

namjerno izigravaju njegove prirodne moći i smjeraju grijehu protiv prirode, počinjavaju djelo koje je sramotno i suštinski pokvareno.”

„Stoga, dakle, otvoreno se odjeljivati od neprekinute kršćanske tradicije neki su nedavno osuđivali, moguće svečano, proglašenje druge doktrine po ovom pitanju, Katolička Crkva, kojoj je Bog povjerio obranu integriteta i čistoće morala, stoji uzdignuta usred moralnih ruševina koje ju okružuju, kako bi mogla očuvati čestitost bračne zajednice od okaljanja ovom prljavom mrljom, podiže svoj glas u znak svojega božanskog ambasadorstva i kroz naša usta naviješta ponovno: ikakvo korištenje, u bilo kojem obliku, braka konzumiranog na takav način da je čin namjerno izigran u svojoj prirodnoj moći stvaranja života je kazneno djelo protiv Božjeg zakona i prirode, i oni koji se upuštaju u njega su označeni krivim za težak grijeh.

Stoga, iako se PPO neizravno upliće u sam bračni čin, kako njegovi branitelji vole isticati, to ne predstavlja nikakvu razliku. PPO je osuđen zato što podređuje primarni cilj (ili svrhu) braka i bračnog akta (rađanje i odgoj djece) sekundarnom cilju.

PPO podređuje primarni cilj braka drugim stvarima, namjerno pokušava izbjeći djecu (tj. izbjeći primarni cilj) dok ima bračne odnose. PPO stoga preokreće red uspostavljen od Boga samoga. Čini upravo stvar za koju Papa Pio XI. svečano podučava kako ne može biti zakonito učinjena. I ova točka ruši sve argumente od strane onih koji brane PPO; jer su svi argumenti onih koji ih brane, usmjereni na bračni čin sam po sebi, dok slijepo ignoriraju činjenicu da ne predstavlja nikakvu razliku ako par ne dolazi u sukob sa samim činom, ukoliko podređuje i izigra primarnu SVRHU braka.

Usprkos dostojanstvenim učenjima koja osuđuju Prirodno Planiranje Obitelji, jednostavna logika reći će katolicima da je to pogrešno. Ako je crkva osudila umjetnu kontracepciju zato što sprječava začće potomaka, zašto bi bilo dopušteno činiti istu stvar sredstvima druge metode? To je kao da želja i pomisao na ubojstvo nekoga nije grešna prema PPO advokaturi, nego samo čin ubojstva.

U publikacijama koje promiču PPO, plodni period žene povremeno se klasificira kao „nesiguran“ i „opasan“, kao da se stvaranje novog života smatra ozbiljnim probijem nacionalne sigurnosti i malo novorođenče opasnim razbojnikom! To je doista odvratno.

Može li biti jasnije da oni koji se suglase s ovakvom vrstom ponašanja i ovom metodom isključe Boga i djecu i zamijene ih svojim vlastitim sebičnim planom.

Tobija 6:17 – „Sveti mladi Tobija pristupa svojoj zaručnici Sari nakon tri dana molitve, ne zbog tjelesne požude nego samo zbog ljubavi prema potomstvu. Nakon što je upućen od Arkandela Rafaela da, kako bi se upustio u bračni čin, mora biti radije dirnut ljubavlju prema djeci nego požudom. Jer oni koji na takav način prime brak, kako bi isključili Boga iz sebe, i iz svojih misli, i predali se svojim požudama, kao konj i mula koji nemaju razumijevanja, nad njima đavao ima moć.“

Riječ brak znači „ured majčinstva“. Oni koji koriste PPO, pokušavaju izbjeći brak (ured majčinstva) i isključiti Boga od sebe.

Prirodno Planiranje Obitelji također uključuje i nedostatak vjere na strani onih koji ga koriste i promoviraju. Posjeduju li parovi koji koriste PPO, i svećenici koji ga promoviraju, nadnaravnu vjeru u Božju providnost? Vjeruju li da je Bog taj koji šalje život? Ima li itko pravo imati 3 djeteta kada je Bog htio da ima 10? Bog je savršeno svjestan potreba svakog para, i On zna točno što oni mogu podnijeti. Oni s pravom katoličkom vjerom trebali bi biti potpuno nezabrinuti grafovima i kalendarima. Ovo su sve neprirodni instrumenti koji osujećuju Božju volju. Zanimarite ove besmislice i prihvatite činjenicu da vam Bog neće poslati nikakvu djecu s kojom se ne bi mogli nositi. On vas neće opteretiti ni sa čim preteškim, jer Njegov je jaram uvijek lak i Njegov teret uvijek lagan. Kada bi bilo po volji PPO-vaca, ne bi bilo obitelji s više od 10-ero djece, niti mnogih svetaca koji su proizašli iz takvih obitelji (npr. sveta Katarina Sijenska, 23. dijete od 25). Svećenici koji promoviraju „Prirodno“ Ograničenje Obitelji, i parovi koji ga koriste, krivi su za ozbiljan grijeh. To je u suprotnosti s naukom Crkve i u suprotnosti sa zakonom prirode. To je uvreda za Božju providnost, i to je posvemašnji nedostatak vjere. Zašto ne biste prakticirali čestitost umjesto počinjenja smrtnog grijeha PPO-a. Istinsko posvećenje dolazi kroz vrlinu čestitosti! Kao što možete pročitati, nijedan razlog, koliko god težak bio, ne može biti prihvaćen, što podređuje primarni cilj (ili svrhu) braka i bračnog čina (rađanje i odgajanje djece) sekundarnom cilju.

Papa Pio XI., Casti Connubii (#'s 53-56), Pro. 31, 1930: “Ali ni jedan razlog, koliko god težak...”

Pakao će biti dug za one koji prakticiraju PPO protiv prirodnih zakona. Mi molimo sve svećenike i laike da prihvate nauku Crkve o ovoj temi i povrate vjeru u

Božju providnost. Ako ste vi bili uvjereni da vjerujete u ovu odvratnu herezu koja proturječi prirodnom zakonu, pokajte se i priznajte svoje grijehе odmah.

[Ovdje je detaljniji članak o Prirodnom Planiranju Obitelji \(PPO\) Kliknite ovdje!](#)

Riječi Djevice Marije nevjesti o tome kako postoje tri stvari u plesu i u društvu svijeta te o tome kako je ovaj svijet simboliziran plesom, i o Marijinoj patnji za smrti njena Sina.

27. poglavlje

Djevica Marija, Majka Božja, govorila je nevjesti i rekla: „Moja kćeri, želim da znaš da tamo gdje je ples, postoje tri stvari: poimence, isprazne radosti, glasna vika i beskoristan i uzaludan posao. No, kada netko uđe u kuću plesa žalostan ili tužan, tada njegov prijatelj, koji sudjeluje u radosti plesa, vidi svojega prijatelja koji dolazi tamo tužan i žalostan, odmah napušta radost plesa i odvaja sebe od plesa i tuguje sa svojim ožalošćenim prijateljem.

Taj ples ovaj je svijet koji je uvijek uhvaćen u nevolji iako se čini kao radost nerazumnom čovjeku. U ovom svijetu postoje tri stvari: isprazna radost, isprazne riječi i beskoristan posao, jer sve što čovjek sakuplja svojim radom mora ostaviti iza sebe. Onaj koji se pridruži ovozemaljskom plesu, treba uzeti u obzir Moj rad i tugu, i zatim tugovati sa Mnom, koja sam bila odvojena od svih svjetovnih radosti, i tada odvojiti sebe od svijeta.

Za smrti Moga Sina bila sam poput žene čije je srce probodeno s pet koplja. Prvo koplje bila je Njegova sramotna i prijekora vrijedna golotinja, jer sam vidjela svoga najomiljenijeg i moćnog Sina kako stoji gol uz stup bez ikakve odjeće da Ga pokrije imalo.

Drugo koplje bile su optužbe protiv Njega, jer Ga optužiše da je izdajnički izdajnik i lažljivac, Njega, za kojeg sam znala da je pravedan i istinit i da nikada nije nikoga uvrijedio, ili želio uvrijediti ili povrijediti. Treće koplje bila je Njegova trnova kruna koja je probola Njegovu svetu glavu tako nasilno da se krv slijevala u Njegova usta i Njegovu bradu i uši. Četvrto koplje bio je Njegov glas pun žalosti na križu, kojim je zavapio svom Ocu govoreći: „O, Oče, zašto si Me napustio?“ Kao da je htio reći: „O, Oče, nema nikoga da Me sažalijeva osim Tebe.“ Peto koplje koje je probolo

Moje srce bila je Njegova najgorča i okrutna smrt. Moje srce bilo je probodeno s toliko mnogo koplja koliko je arterija iz kojih je Njegova predragocjena krv istjecala iz Njega. Uistinu, bol u Njegovim probodenim tetivama, arterijama, stopalima, rukama i tijelu otišla je nemilosrdno u Njegovo srce i iz srca natrag u Njegove tetive; jer Njegovo srce bijaše zdravo i snažno i od najbolje prirode, i život se dugo borio sa smrću; i tako je Njegov život bio produljen usred najgorče boli.

Ali kada se Njegova smrt privukla blizu i Njegovo se srce raspuklo od neizdržive boli, tada se cijelo Njegovo tijelo treslo i Njegova glava, koja je bila pognuta unatrag, uzdigla se malo. Njegove su se poluzatvorene oči otvorile, kao što su i Njegova usta bila otvorena, tako da je Njegov okrvavljeni jezik bio vidljiv. Njegovi prsti i ruke, koji su bili kao paralizirani, istegnuše se. Ali kada je predao svoj duh, Njegova glava potonula je prema Njegovim prsima, Njegove ruke spustile su se malo od mjesta rana i Njegova stopala morala su podnijeti većinu težine tijela.

Tada Moje ruke postadoše tupe, Moje su oči potamnile, i Moje lice postade bijelo kao mrtvac. Moje uši ništa nisu mogle čuti, Moja usta nisu mogla govoriti, Moje su noge drhtale, i Moje tijelo palo je na zemlju. Kada sam ustala sa zemlje i vidjela svog Sina kako izgleda, strašno izobličen i bjednije nego gubavac, podvrgnula sam svu svoju volju Njegovoj znajući sa sigurnošću da se sve dogodilo prema Njegovoj volji i ne bi se moglo dogoditi da On to nije dopustio. Stoga sam Mu zahvalila na svemu i tako je uvijek bilo neke radosti pomiješane s Mojom tugom, zato što sam vidjela je da On, koji nikada nije zgriješio, u svojoj velikoj ljubavi želio trpjeti ovako mnogo za grijehе čovječanstva. Zbog toga neka svi oni koji su u svijetu, promišljaju kako sam Ja patila kada je Moj Sin umro i uvijek to imaju pred svojim očima i u svojim mislima!“

Riječi Gospodina nevjesti o tome kako je čovjek došao da mu se sudi pred Božji sud , i o zastrašujućoj i groznoj presudi koja mu je izrečena od Boga i svih svetih.

28. poglavlje

Nevjesta Kristova vidjela je Boga kako ljutito izgleda, i On reče: „Ja sam bez početka i bez kraja. Nema promjene u Meni, bilo u godini ili danu, nego je sve vrijeme na ovome svijetu kao jedna jedina sekunda ili trenutak za Mene. Svatko tko Me vidi, vidi i zna i razumije sve što je u Meni u trenutku. No, budući da si ti, Moja

nevjesto, u materijalnom tijelu, ti ne možeš spoznati ni razumjeti kao duh, i stoga, tebe radi, objasniti ću ti što se dogodilo.

Postavljen sam za suca, jer je sav sud dan Meni, i čovjek dođe pred Moj sud postavljen da bi mu se sudilo. Glas je Očev grmio i rekao mu: „Jao tebi što si ikada bio rođen!“ Bog to nije rekao jer se bio pokajao što ga je stvorio, nego je to bilo baš kao što bilo tko žaluje za drugim i osjeća suosjećanje za njega. Nakon toga glas Sina odgovori rekavši: „Ja sam prolio svoju krv za tebe i otrpio najgorču i najoštriju bol za tebe, ali ti si se u cijelosti odvojio od toga i ne želiš imati ništa s tim.“

Glas Duha Svetoga rekao je: „Ja sam pretražio sve kutove njegova srca da vidim mogu li naći kakve nježnosti ili ljubavi u njegovu srcu, ali on je hladan kao led i težak kao kamen, i Ja nemam što raditi s njim.“ Ova tri glasa nisu se čula glasno kao da su tamo bila tri Boga, nego su se čula za tvoju dobrobit, Moja nevjesto, jer ti ne bi bila u stanju razumjeti ove duhovne tajne drugačije.

Nakon toga tri glasa, Oca, Sina i Duha Svetoga, odmah su pretvorena u jedan glas, i ovaj glas zagrmje i reče: „Nipošto Kraljevstvo Nebesko neće biti tebi dano!“ Majka milosti, Djevica Marija, bila je tiha i nije učinila pristupačnim svoje milosrđe, jer onaj kojemu se trebalo suditi nije bio dostojan primati ili uživati Njeno milosrđe; i svi sveti povikaše jednim glasom govoreći: Božja je pravda za njega biti zauvijek protjeran i odijeljen od Tvojeg Kraljevstva i od Tvoje radosti.“

Svi oni koji su bili u vatri čistilišta, rekoše: „Nijedna bol ovdje nije tako gorka ili oštra da je dostojna kazniti tvoje grijeh; ti zaslužuješ otrpjeti mnogo veće muke i ti ćeš stoga biti odijeljen od nas.“ Ali tada jadni čovjek povika prestravljenim glasom, govoreći: „Jao, jao za sjeme koje se našlo zajedno u utrobi moje majke i od kojega primih svoje tijelo!“ On zazva i drugi put, govoreći: „Proklet bio trenutak kada se moja duša združila s mojim tijelom i proklet bio onaj koji mi dade tijelo i dušu!“ On zazva i treći put: „Proklet bio trenutak kada sam došao živ iz utrobe moje majke!“

Tada dođoše tri užasna glasa protiv njega iz pakla govoreći: „Dođi k nama, prokleta dušo, kao tekući bakar cijedeći se dolje, ka vječnoj smrti i životu vječnom!“ Zazvaše i drugi put: „Dođi, prokleta dušo, prazna sve dobrote, i primi našu zlobu! Jer tamo neće biti ni jedan od nas koji te neće ispuniti svojom vlastitom pakošću i boli.“ Oni zazvaše treći put: „Dođi, prokleta dušo, teška kao kamen koji tone neprestano i nikada ne doseže dno gdje se može odmoriti! Ti ćeš potonuti dublje u dubinu nego mi, tako da nećeš stati dok ne dosegneš najniže dijelove pakla.“

Tada je naš Gospodin rekao: „Baš kao čovjek koji je imao više žena i koji vidje jednu od njih kako se otuđuje od njega, i okrene se od nje i prikloni drugima koje ostaju ustrajne u njegovoj volji, i raduje se s njima, jednako tako Ja sam okrenuo svoje lice i svoju milost od njega, i priklonio se svojim slugama i radovao se s njima. Stoga, sad kad si čula o njegovu padu i bijedi, služiti ćeš Mi s toliko više iskrenosti i čistoće razmjerno većoj milosti koju sam ti ukazao. Pobjegni svijetu i njegovim željama! Ja nisam prihvatio takve gorke patnje radi svjetovne slave ili zato što sam bio nemoćan ispuniti ju brže ili lakše - jer mogao sam – ali pravda je zahtijevala tako zato što je čovječanstvo zgriješilo u svakom udu, jednako tako mora i zadovoljština biti učinjena u svakom udu. Zato je Božanstvo osjetilo sućut prema čovječanstvu i u svojoj gorućoj i velikoj ljubavi prema Djevici uzelo ljudskost od Nje kroz koju će On otrpjeti svu kaznu koju je čovječanstvo bilo predodređeno trpjeti. Budući da sam uzeo tvoju kaznu na sebe iz ljubavi, ti trebaš ostati u pravoj poniznosti, baš kao Moji sluge, tako da se nećeš sramiti ni pred kim niti se bojati ničega osim Mene. Čuvaj svoja usta na takav način da, kada bi takva bila Moja volja, ti nikada ne bi govorila. Ne budi rastužena zbog svjetovnih stvari jer one će nestati, a Ja sam u mogućnosti napraviti koga god želim bogatim ili siromašnim. Stoga, Moja nevjesto, smjesti svu svoju nadu u Mene i Ja ću ti pomoći.“

OBJAŠNJENJE

Ovaj čovjek čiji je sud ovdje proglašen, bio je plemić, kanonik i podđakon, koji je primio lažni oprost i oženio se bogatom djevicom, ali je zatečen iznenadnom smrću i tako je izgubio što je želio.

Riječi Djevice kćeri o dvjema ženama, jednoj zvanoj Ponos i drugoj, Poniznost, (posljednja označava najmiliju Djevicu Mariju), i o tome kako Djevica Marija dolazi ususret onima koji je ljube u trenutku svoje smrti.

29. poglavlje

Djevica Marija, Majka Božja, govorila je Sinovoj nevjesti i rekla:“ Postoje dvije žene. Jedna od njih nema nikakvo posebno ime jer je previše nedostojna imati ime. Druga je žena Poniznost i ona se zove Marija. Đavao sam gospodar je nad prvom ženom zato što ima kontrolu nad njom. Vitez ove žene reče joj: „O, moja ženo, ja sam spreman učiniti sve što mogu za vas samo ako bih mogao zadovoljiti svoju seksualnu požudu s vama samo jedanput. Ja samo moćan i jak i hrabrog srca, ne bojim se ničega, a spreman sam otići do svoje smrti za vas.“ Ona mu odgovori: „Moj

slugo, tvoja je ljubav prema meni velika. Ali ja sam posjednuta na visokom prijestolju, i imam samo ovo jedno prijestolje, a tu su i troja vrata između nas.

Prva vrata toliko su uska da sve što čovjek nosi na svome tijelu biva svučeno i poderano na komadiće ako on stupi ovim vratima. Druga su tako oštra da prosijecaju čak do samih tetiva čovjeka. Treća vrata gore takvom vatrom da ne postoji bijeg ili odmor od njihove topline, nego umjesto toga svatko, ulazeći na ova vrata, biva odmah rastopljen kao bakar. Osim toga, ja sam posjednuta tako visoko na svom tronu da će svatko tko želi sjesti do mene – jer imam samo jedan tron - pasti dolje u najveće dubine poda mnom.“ Vitez joj odgovori: „Ja ću dati svoj život za vas, i pad mi ne smeta.“

Ova je žena Ponos i onaj tko želi doći do nje, mora ići, takoreći, kroz troja vrata. Kroz prva vrata ulazi onaj koji daje sve što ima za ljudske hvale i dobrobit ponosa. I ako ne posjeduje ništa, on koristi svu svoju volju kako bi imao razlog da bude ponosan i osvoji hvalu čovjeka. Kroz druga vrata ulazi onaj koji žrtvuje sav svoj rad i sve što čini, sve svoje vrijeme i sve svoje misli i svu svoju snagu kako bi mogao ispuniti svoj ponos. I čak kada bi mogao predati svoje vlastito tijelo da bude izranjavano za dobrobit ponosa i časti i bogatstva, on bi to dragovoljno učinio. Kroz treća vrata ulazi onaj koji nikada ne počiva ili ima mira, nego vječno gori kao vatra s mišlju kako bi mogao steći nešto časti ili nešto nad čime bi mogao osjećati svjetovni ponos. Ali kada postigne svoju želju, on ne može ostati u istom stanju, nego pada bolno i jadno, međutim, ponos i dalje ostaje u svijetu.“

„Ali Ja“, Marija reče, „jesam ona koja je najskromnija. Ja sam postavljena na prostrano prijestolje i iznad Mene nema ni sunca ni mjeseca, ni zvijezda, čak ni neba, nego prekrasna i nezamislivo bistra svjetlost koja potječe od ljepote Božjeg veličanstva. Ispod Mene nema ni zemlje ni kamena, nego samo neusporedivo sladak počinak u Božjoj kreposti. Oko Mene nema ni zapreke ni zida nego samo veličanstvena vojska anđela i svetih duša. I, iako sam posjednuta tako visoko, i dalje čujem svoje prijatelje koji su u svijetu, dnevno izlijevajući svoje uzdahe i suze prema Meni. Motrim da njihov rad i njihovo usavršavanje budu veći nego onih koji se bore za svoju ženu Ponos.

Ja ću ih stoga posjećivati sa svojim milosrđem i pomoći, i smjestiti ih blizu Mene, na Moje prijestolje, jer ono je vrlo prostrano i može primiti svakoga. Ali oni još ne mogu doći k meni ili sjesti sa mnom, jer još postoje dva zida između nas preko kojih ću ih Ja sigurno prevesti tako da mogu doći do moga prijestolja. Prvi je zid svijet i on je uskogrudan. Stoga će Moji službenici u svijetu biti utješeni po Meni. Drugi je zid smrt. Stoga ću im Ja, njihova najdraža Gospa i Majka, doći ususret i

žuriti k njima na njihovoj smrti, tako da se oni čak i u smrti osjete ohrabrenima i utješanima! Smjestit ću ih skupa sa Mnom na prijestolje nebeske radosti tako da oni, u beskrajnoj radosti, mogu počivati zauvijek u užitku Boga i njegovim dobrotivim rukama, i ljubavi vječne slave i nezamislive radosti.“

Riječi našega ljubljenog Gospodina Njegovoj nevjesti o tome kako se mnogi lažni Kršćani umnožavaju te o tome kako Ga oni ponovno razapinju, i o tome kako je On još uvijek spreman ponovno otrpjeti smrt radi dobrobiti grešnog naroda, kada bi to bilo moguće.

30. poglavlje

„Ja sam Bog koji je stvorio sve stvari u korist čovjeka na način da mu sve stvari trebaju služiti i pomagati. Ali čovječanstvo zlorabi sve stvari koje sam stvorio u njegovu korist prema svom vlastitom prokletstvu, i njemu je manje stalo do Boga i voli Ga manje nego stvoreni svijet. Židovi su pripremili tri vrste alata za mučenje za Moju patnju: Prvo, drvo na kojemu sam, bičevan i okrunjen, bio razapet. Drugo, željezo kojim su probili kroz Moje ruke i noge. Treće, žuč koju su Mi dali piti. Nakon toga, vrijeđali su Me nazivajući Me budalom zbog smrti koju sam rado otrpio, i nazvali su me lašcem zbog Mojih učenja. Takvih je ljudi danas puno u svijetu i ima vrlo malo onih koji Me tješe.

Oni Me razapinju na drvo kroz svoju volju da griješe, oni Me bičuju kroz svoje nestrpljenje (nitko, naime, ne može izdržati ni jednu jedinu riječ za Moju dobrobit) i krune Me trnjem njihova ponosa kada žele biti uzdignuti više i imati više časti nego što Ja želim da imaju. Oni probadaju Moje ruke i noge otvrdlim željezom kada hvale svoje grijehe i otvrdnjuju sami sebe tako da Me se ne bi trebali bojati. Kao piće žuči oni mi nude tugu. Nazivaju me lašcem i budalom zbog mučenja kroz koja sam prošao i rado otrpio.

Ja sam dovoljno moćan da ubijem i utopim sve svoje neprijatelje i cijeli svijet u jednom trenutku zbog njihovih grijeha kada bih htio. Ali kada bih ih utopio, oni koji bi preostali, služili bi Mi iz straha, a to ne bi bilo pravo jer bi Mi čovječanstvo trebalo služiti iz ljubavi, a ne zbog straha. Ako bih im Ja osobno došao u svom vidljivom obliku, njihove oči ne bi mogle izdržati vidjeti Me ili njihove uši čuti Me. Jer kako bi smrtni čovjek izdržao pogledati na besmrtnika? Uistinu, u svojoj ljubavi, Ja bih rado ponovno umro za dobrobit čovječanstva kada bi to bilo moguće.

Tada se Blažena Djevica Marija pojavila i Sin Božji reče joj: „Što želiš, Moja odabrana Majko?“ I ona odgovori: „O, Moj Sine, imaj milosti prema svom djelu, Moje ljubavi radi.“ On odgovori: „Pokazati ću im Moju milost ponovno, Tebe radi.“ Nakon toga, naš Gospodin govorio je svojoj nevjesti i rekao: „Ja sam tvoj Bog i Gospodar anđela. Ja sam Gospodar života i smrti. Ja osobno želim živjeti u tvom srcu. Vidi kakvu silnu ljubav Ja imam prema tebi! Nebesa i zemlja i sve stvari u njima ne mogu Me obuhvatiti, a ipak Ja želim stanovati u tvome srcu, koje je samo maleni komadić mesa. Koga bi se tada bojala ili što bi mogla trebati kada imaš u sebi Boga Svemogućeg u kojemu su sve dobre stvari?

Trebale bi postojati tri stvari u srcu u kojem Ja živim: Prvo, trebao bi postojati krevet u kojem bismo se mogli odmoriti. Drugo, trebalo bi postojati sjedalo na koje bismo mogli sjesti. Treće, trebala bi postojati svjetiljka da nam daje svjetlost. U tvom srcu trebao bi postojati krevet za odmor, tako da se možeš odmoriti od zlih misli i svjetovnih želja i uvijek se podsjećati i razmatrati radost vječnosti. Sjedalo bi trebala biti tvoja volja ostajanja blizu Mene, čak i ako se katkad dogodi da moraš izaći. Jer je protivno prirodi stalno stajati ili sjediti. Ali onaj koji stalno stoji jest onaj koji stalno ima volju biti sa svijetom i nikada ne sjesti sa Mnom. Svjetlost će biti vjera kojom ti vjeruješ da Ja mogu učiniti sve stvari i jesam svemoguć nad svim stvarima.

O tome kako je nevjesta vidjela najmiliju Djevicu Mariju urešenu krunom i drugim uresima neopisive ljepote, i o tome kako Sveti Ivan Krstitelj objašnjava nevjesti značenje krune i drugih uresa.

31. poglavlje

Nevjesta Božja vidjela je Kraljicu Neba, Majku Božju, kako nosi neprocjenjivu i prekrasnu krunu na svojoj glavi, i njezinu prekrasnu sjajnu i neopisivo lijepu kosu raspuštenu preko njezinih ramena, sa zlatnom tunikom koja je sjala neopisivom svjetlošću, i plavim ogrtačem boje azurne ili čistoga neba. Kada nevjesta Božja, sveta Brigita, bijaše začuđena takvim divnim prizorom, i u svom čuđenju stajaše tamo potpuno oduševljena i zadivljena, tada joj se ukaže blaženi Ivan Krstitelj i reče: „Slušaj pažljivo što sve ovo obznanjuje. Kruna obznanjuje da je Ona Kraljica i Gospa i Majka Kralja anđela; raspuštena kosa obznanjuje da je Ona neokaljana i čista djevica; ogrtač boje neba obznanjuje da su sve zemaljske stvari bile kao mrtve u njezinu srcu i njezinoj volji; zlatna tunika obznanjuje da je Ona bila gorljivo i

žarko u ljubavi Božjoj, oboje, u svojoj nutrini i izvana. Njen Sin, Isus Krist, smjestio je sedam ljiljana u njezinu krunu, i između ljiljana smjestio je sedam dragulja.

Prvi ljiljan njezina je poniznost; drugi ljiljan njezin je strah; treći njezina poslušnost; četvrti njezino strpljenje; peti njezina postojanost; šesti njezina dobrota, jer Ona je ljubazna i daje svima koji mole od Nje s ljubavlju i voljom za popravljajem; sedmi njezino milosrđe u teškoćama, jer u kakvim god teškoćama čovjek može biti, ako Ju zaziva svim svojim srcem, on će primiti milost i pomoć od Nje zato što je Ona puna sućuti i milosti.

Među ovim sjajnim ljiljanima Njezin je Sin smjestio sedam plemenitih dragih kamena. Prvi je dragulj Njezina neusporediva krepost, jer nema vrline ni u jednom drugom duhu, ili ijednom drugom tijelu, koju Ona nema u većoj mjeri. Drugi dragulj Njezina je savršena čistoća, jer je Kraljica Kraljevstva nebeskog bila toliko čista da od Njezina prvog ulaska u svijet do posljednjeg dana Njezine smrti niti jedna jedina mrlja grijeha nikada nije nađena u Njoj; i niti jedan od svih đavala nikada nije mogao pronaći ni onoliko nečistoće u Njoj koliko bi stalo na glavu pribadače. Ona je uistinu najčišća, jer nije bilo prikladno za Kralja slave da liježe u bilo koju posudu osim najčišće, izabranu pred svim anđelima i ljudima, i čišću od njih. Treći dragulj bila je Njezina ljepota, jer Bog je stalno hvaljen od svojih svetaca zbog ljepote Njegove Majke, i svi sveti anđeli i svete duše ispunjeni su radošću preko Njezine ljepote. Četvrti plemeniti dragulj u kruni mudrost je Djevice Majke, s obzirom na to da je Ona ispunjena svom božanskom mudročću u Bogu i sva mudrost ispunjena je i usavršena kroz Nju. Peti dragulj Njezina je snaga i moć, jer Ona je toliko snažna i jaka s Bogom u sebi da može pokoriti sve što je stvoreno. Šesti dragulj Njezina je bistrina, jer Ona sjaji tako bistro da čak osvjetljava anđele, čije su oči bistrije od svjetla, a đavli se ne usuđuju pogledati prema Njenoj bistrini. Sedmi je dragulj punina svakog zadovoljstva i radosti i sve duhovne naslade, jer Njena je punina takva da ne postoji nikakva radost koju Ona ne uvećava, nikakvo zadovoljstvo koje nije napravljeno punijim i savršenijim po Njoj i po blaženoj viziji Njenoj, jer ona je ispunjena dobronamjernošću i milosrđem više od svih svetih. Ona je najčišća posuda u kojoj je Kruh anđela ležao i u kojoj se sva slast i sva ljepota nalaze.

Između sedam ljiljana u Njenoj kruni Njezin Sin smjestio je ovih sedam dragulja. Stoga, možeš li ti, Njezina Sina nevjesto, štovati i slaviti Ju svim svojim srcem, jer Ona je uistinu vrijedna svake hvale i svake časti s Njezinim Sinom!“

O tome kako je, na Božji poticaj, nevjesta Kristova izabrala siromaštvo za sebe i odrekla se bogatstva i bludnog ponašanja, i o istini stvari koje su joj otkrivene, i o tri izvanredne stvari koje joj je Krist pokazao.

32. poglavlje

Naš Gospodin reče svojoj nevjesti: “Ti bi trebala biti poput osobe koja ostavlja i poput one koja sakuplja. Jer trebala bi ostaviti bogatstva i sakupljati vrline, ostaviti prolazne stvari i sakupljati vječne stvari, ostaviti vidljive stvari i sakupljati nevidljive. Ja ću ti poimence dati veselje duše umjesto zadovoljstva tijela, radost neba umjesto radosti svijeta, čast anđela umjesto časti svijeta, nazočnost Boga umjesto nazočnosti tvojih prijatelja; Ja, davatelj i Tvorac svih dobrih stvari, dat ću ti Sebe, umjesto posjedovanja zemaljskih dobara.

Odgovori Mi na tri stvari koje ću te pitati. Prva, želiš li biti bogata ili siromašna na ovom svijetu?” Ona odgovori: „O, moj Gospodine, ja bih radije bila siromašna s obzirom na to da mi bogatstvo ne čini ništa dobro; naprotiv, ono mi smeta i ometa me vrlo mnogo, i odvlači od služenja Tebi.“ „Reci Mi, drugo, nalaziš li štogod vrijedno osude ili lažno prema svojoj savjesti i srcu u riječima koje si čula iz Mojih usta?” Ona odgovori: „Sigurno ne, sve Tvoje riječi razumne su.“ Naš Gospodin reče po treći put: „Što te više ushićuje, senzualna žudnja tijela koju si ranije imala ili duhovna utjeha i ushit koje imaš sada?” Ona odgovori: „Osjećam se posramljeno i osramoćeno u svom srcu razmišljati o svojim prijašnjim tjelesnim žudnjama, i sada su mi kao otrov, i okusa su utoliko gorčeg u odnosu prema mojoj prijašnjoj žarkoj ljubavi za njima. Radije bih umrla nego se ikada vratila takvoj požudi; ona ne može biti uspoređena s ovim duhovnim zadovoljstvom i srećom.“

„Dakle,“ naš Gospodin reče, „ti priznaješ u svom umu da su sve stvari koje sam ti rekao istinite. Zašto si onda uplašena i zabrinuta da odgađam stvari za koje sam ti rekao da će se zbiti? Vidi proroke i sjeti se apostola i svetih učitelja Crkve. Jesu li našli nešto u Meni osim istine? Zbog toga oni nisu marili o svijetu ili želji za njim. Zbog čega su drugoga proroci prorekli buduće stvari toliko daleko unaprijed osim ako je to zato što je Bog htio da oni prvo navijeste riječi s djelima koja dolaze kasnije kako bi neuki mogli biti poučeni u vjeri? Uistinu, sve tajne Mojega Svetog Utjelovljenja bile su naviještene prorocima prije nego što sam preuzeo ljudskost i postao čovjekom, čak i zvijezda koja je išla pred Tri Kralja. Oni su vjerovali u riječi proroka i zaslužili vidjeti ono u što su vjerovali, i bijahu uvjereni odmah nakon što

su vidjeli zvijezdu. Na isti način sada Moje riječi trebaju prvo biti najavljene tako da bi se, kada kasnije dođu djela, u njih vjerovalo s većom sigurnošću.

Pokazao sam ti tri stvari. Prvo, svijest čovjeka čiji sam ti grijeh otkrio i dokazao kroz najjasnije i najočitije znakove. Ali zašto sam to učinio? Nisam li ga mogao sam ubiti? Ili, nisam li ga mogao utopiti u trenutku da sam htio? Naravno da sam mogao. No, da bi drugi mogli biti poučeni i Moje riječi otkrivene pokazujući kako sam pravedan i strpljiv i kako je nesretan taj čovjek kojim đavao vlada, Ja ga i dalje podnosim. Zbog njegove zle volje ostajanja u grijehu i kroz njegovu grešnu požudu u njoj, đavolja moć nad njim toliko je porasla da ga ni nježne riječi, ni oštre prijetnje, ni strah od pakla ne mogu odvratiti od njegova grijeha. I ovo je istinska pravda također, jer kako je on stalno imao volju griješenja, čak iako nije ispunio svoj grijeh djelom, on opravdano zaslužuje biti predan đavlu za svu vječnost. Jer i najmanji grijeh za kojim se žudjelo kasnije, dovoljan je da svakoga tko se ne pokaje osudi iz Kraljevstva nebeskog.

Pokazao sam ti dva druga. Đavao je mučio tijelo jednoga, ali mu nije bio u duši. Zatamnio je svijest drugoga kroz njegove spletke, a ipak nije dospio u njegovu dušu i nije imao moći nad njim. Ali sada bi mogla pitati: „Nije li duša isto što i svijest? Nije li đavao u duši kada je u svijesti?“ Nipošto! Tijelo ima dva oka kojima vidi, i čak i ako izgube svoj vid, tijelo i dalje može biti zdravo. Tako je i s dušom. Jer iako su razum i svijest katkad ometeni i uznemireni, ipak, duša ne bude uvijek ranjena grijehom. I stoga je đavao imao moć nad njegovom sviješću, ali ne nad njegovom dušom.

Pokazat ću ti trećeg čovjeka čijom dušom i tijelom u potpunosti vlada đavao, i osim ako je prisiljen Mojom moći i Mojom posebnom milošću, on nikada neće biti izbačen iz čovjeka ili ga ostaviti. Iz nekih ljudi đavao izlazi rado i brzo, ali iz drugih samo nevoljko i uz silu. Jer u neke ljude đavao ulazi zbog grijeha njihovih roditelja ili zbog neke skrivene prosudbe Božje; ovo se događa, primjera radi, s djecom i nerazumnim čovjekom. On ulazi u druge zbog njihove nevjere ili nekoga drugog grijeha. Iz tih đavao izlazi rado ako je istjeran od ljudi koji znaju zazivanja ili umijeće o tome kako istjerati đavle. Ako oni poduzmu takav egzorcizam zbog hvalisavosti ili radi kakva zemaljskog dobitka, tada đavao ima moć ulaska u onoga koji ga istjeruje, ili ponovno u istu osobu iz koje je istjeran, jer ni jedan od njih nije imao nikakve ljubavi Božje. Iz onih čije duše i tijelo đavao posjeduje u potpunosti, on nikada ne izlazi osim ako je prisiljen kroz Moju moć. Baš kao što ocat, ako je miješan sa slatkim i dobrim vinom, kvvari svu slatkoću vina i nikada ne može biti

odvojen od njega, jednako tako ni davao neće izaći iz duše koju posjeduje osim ako je prisiljen kroz Moje božanske moći.

Što je to vino ako ne ljudska duša koja je za Mene bila slađa više od svih stvorenih bića i tako Mi draga da sam dopustio da Moje tetive budu sasječene i Moje tijelo rastrgano do rebara radi nje? Otrpio sam smrt radi nje radije nego da ju izgubim. Ovo vino bilo je očuvano u talogu, jer smjestio sam dušu u tijelo gdje je bila čuvana prema Mojoj volji kao u zapečaćenoj posudi. Ali sada je ovo slatko vino pomiješano s najgorim octom, odnosno sa zlobom đavla, čija Mi je zlobnost gorča i odvratnija od ijednog octa. Po Mojoj moći, ovaj ocat bit će odijeljen od ovog čovjeka čije ću ti ime reći kako bih ti mogao pokazati Moje milosrđe i mudrost kroz njega, ali i Moju presudu i pravdu kroz prvobitnog čovjeka.

OBJAŠNJENJE

Prvi čovjek bio je plemićkog podrijetla i ponosni kantor koji je, bez Papina odobrenja, otišao u Jeruzalem i bio napadnut od đavla. O ovom demonom opsjednutom čovjeku više se može čitati u knjizi III, poglavlju 31, i u knjizi IV, poglavlju 115. Drugi demonom opsjednut čovjek u istom poglavlju postao je cistercijanski redovnik. Davao ga je mučio toliko da su ga četiri čovjeka jedva držala. Njegov isplaženi jezik izgledao je poput jezika vola. Okovi na njegovim rukama nevidljivo su razbijeni u komade. Nakon mjesec i dva dana ovaj čovjek bio je izliječen od svete Brigite. Treći demonom opsjednut čovjek bio je ovršitelj iz Ostergotlanda. Kada je bio savjetovan da učini pokoru, rekao je onome koji ga je savjetovao: „Ne može li vlasnik kuće sjesti gdje želi? Davao ima moje srce i moj jezik, kako mogu učiniti pokoru?“ Također je proklinjao svece Božje i umro te iste noći bez sakramenata i ispovijedi.

Riječi opomene našeg Gospodina Njegovoj nevjesti o pravoj i lažnoj mudrosti i o tome kako dobri anđeli pomažu mudre koji su dobri, dok đavli pomažu mudre koji su zli.

33. poglavlje

„Moji su prijatelji poput učenjaka koji imaju tri stvari: Prvo, razborito razumijevanje iznad onoga što je mozgu prirodno. Drugo, mudrost bez ljudske pomoći, jer ih Ja osobno učim iznutra. Treće, oni su puni slatkoće i božanske ljubavi kojom poražavaju đavla. No, u današnje vrijeme ljudi uče na drugačiji način. Prvo, oni žele biti mudri iz hvalisavosti kako bi mogli biti nazivani dobrim službenicima i

majstorskim učenjacima. Drugo, oni žele biti mudri kako bi posjedovali i osvojili bogatstva. Treće, oni žele biti mudri kako bi osvojili časti i privilegije.

I zato ih Ja ostavljam kada odu u svoje škole i uđu tamo, jer uče radi ponosa, a Ja ih učim poniznosti. Oni se upisuju u škole zbog pohlepe, a Ja nisam imao gdje glavu nasloniti. Oni odlaze kako bi stekli povlastice, zavideći onima na pozicijama višim od njihove, a Ja sam bio suđen od Pilata i izrugivan od Heroda. Zato ih ostavljam, jer oni ne uče Moju mudrost. No, budući da sam dobar i ljubazan, Ja dajem svakome ono za što moli. Onaj koji moli za kruh, prima kruh. I onome koji moli za slamu, bit će dana slama.

Moji prijatelji mole za kruh, jer oni traže i uče mudrost Božju, gdje se Moja ljubav nalazi. No drugi, međutim, mole za slamu, a to je svjetovna mudrost. Jer kao što je slama neupotrebljiva čovjeku za hranu, iako jest hrana nerazumnim životinjama, tako također nema ni koristi od svjetovne mudrosti koju traže, niti hrane za dušu, nego samo malo ime i beskoristan posao. Jer kada čovjek umre, sva njegova mudrost iskorijenjena je ni u što i on više ne može biti viđen od onih koji su ga običavali hvaliti.

Ja sam kao moćni gospodar s mnogo slugu koji, na način njihova gospodara, daju ljudima ono što im treba. Na ovaj način dobri anđeli i zli anđeli stoje u Mojoj službi. Dobri anđeli brinu se o potrebama onih koji uče Moju mudrost, odnosno onih koji rade u Mojoj službi, hraneći ih utjehom i ugodnim radom. No, svjetovno mudre pomažu zli anđeli koji ih nadahnjuju onim što oni žele i oblikuju ih po svojoj volji, inspirirajući ih mislima o velikim špekulacijama s mnogo posla. Ali kada bi oni pogledali prema Meni, mogao bih im dati kruha i mudrosti bez ikakva truda ili muke i dovoljnu količinu svijeta da ih zadovoljim. Ali oni nikada ne mogu biti zasićeni svijetom jer okreću ono što je slatko u gorčinu za sebe.

Ali ti, Moja nevjesto, trebala bi biti poput sira, i tvoje tijelo kao kalup u kojem se sir oblikuje dok ne poprimi oblik kalupa. Na ovaj način tvoja duša, koja je za Mene divna i slatka poput sira, mora biti iskušana i pročišćena u tijelu sve dok tijelo i duša ujedinjeni ne pristanu održati isti oblik suzdržljivosti kako bi tijelo poštovalo duh i duh vodio tijelo prema svim vrlinama.

Podučavanje Kristovo Njegovoj nevjesti o tome kako bi ona trebala živjeti te o tome kako davao priznaje Kristu da nevjesta voli Krista iznad svih stvari, i o tome kako davao pita Krista zašto ju voli toliko, te o ljubavi koju Krist ima za svoju nevjestu.

34. poglavlje

„Ja sam Stvoritelj neba i zemlje. Bio sam istinski Bog i istinski čovjek u utrobi Djevice, i ustao sam od mrtvih i uzašao na nebo. Ti si, Moja nova nevjesto, došla na nepoznato mjesto. Stoga moraš učiniti četiri stvari: Prvo, moraš znati jezik mjesta. Drugo, moraš imati prikladnu odjeću. Treće, moraš znati kako organizirati svoje dane i svoje vrijeme u skladu s običajima mjesta. Četvrto, moraš se prilagoditi na novu hranu.

Dakle, s obzirom na to da si došla iz nestabilnosti svijeta u stabilnost, ti moraš naučiti novi jezik, to jest uzdržljivost od beskorisnih i ispraznih riječi, katkad čak i od onih dopuštenih kako bi promotrila važnost i vrlinu tišine. Drugo, tvoja odjeća trebala bi biti skromna, i iznutra i izvana, tako da se ne veličaš iznutra kao svetija od ostalih, niti da se izvana sramiš biti viđena kao ponizna pred ljudima. Treće, tvoje vrijeme treba biti uređeno tako da, kao što si prije običavala imati puno vremena za potrebe tijela, sada imaš samo vremena za dušu, to jest da nikada više ne poželiš griješiti protiv Mene. Četvrto, tvoja nova hrana suzdržljivost je od proždrljivosti i delicija sa svom razboritošću onoliko koliko to tvoja ljudska narav može izdržati. Suzdržavanje koje ide preko granica ljudske prirode ne godi Mi, jer Ja zahtijevam racionalizaciju i kroćenje požuda.

Tada se đavao pojavi u istom trenutku. Naš mu Gospodin reče: „Ti si stvoren od Mene i vidio si svu pravdu u Meni. Odgovori Mi sada, je li ova Moja nova nevjesto zakonito Moja po dokazanoj pravdi. Jer ti Ja dopuštam da vidiš i razumiješ njeno srce kako bi mogao znati kako Mi odgovoriti. Voli li išta drugo jednako toliko koliko voli Mene, ili bi li uzela išta u zamjenu za Mene?“

Đavao odgovori: „Ništa ne voli toliko koliko voli Tebe, i radije bi otrpjela svaku muku nego te izgubila, samo ako bi joj dao vrlinu strpljenja. Vidim nešto poput spoja vatre koji se spušta od Tebe do nje i veže njezino srce tako jako da ona, niti misli, niti voli išta osim Tebe. Tada naš Gospodin reče đavlu: „Reci Mi kako se ona sviđa tvome srcu, ili kako ti se sviđa ova velika ljubav koju imam prema njoj.“ Đavao odgovori: „Ja imam dva oka; jedno je tjelesno, iako ja nisam tjelesan, i ovim okom zapažam zemaljske stvari tako jasno da ne postoji ništa toliko tajno ili mračno da bi

se moglo sakriti od mene. Drugo je oko duhovno, i njime vidim tako jasno da ne postoji bol tako mala da ne mogu vidjeti ni razumjeti kojem grijehu ona pripada. I ne postoji grijeh tako malen ili beznačajan da ga ja ne vidim osim ako je očišćen pokajanjem i pokorom. Ali, iako ne postoje dijelovi tijela osjetljiviji i ranjiviji od očiju, ipak bih puno radije želio da mi dvije zapaljene baklje bez kraja prodru u oči nego da ona vidi očima duha.

Ja također imam dva uha. Jedno je tjelesno i nitko ne može pričati toliko tajno i tiho da ja neću odmah čuti i saznati kroz ovo uho. Drugo je uho duhovno i nitko ne može imati tako skrovitu misao ili želju za ikakvim grijehom da ja to ne čujem kroz ovo uho, osim ako je oprana pokorom. I ja bih radije odabrao da se patnje pakla sruče naprijed kao potok i, šireći najužasniju vruću vatru bez kraja, teku kroz moje uši, nego da ona išta čuje ušima duha. Ja također imam duhovno srce, i rado bih dopustio da se neprestano reže na komade i konstantno obnavlja u istoj patnji kako bi se njezino srce ohladilo u Tvojoj službi i ljubavi.

Ali, s obzirom na to da si Ti pravedan, ja sada imam pitanje za Tebe na koje možeš odgovoriti. Reci mi, zašto ju voliš toliko? Zašto nisi odabrao nekog svetijeg, bogatijeg i ljepšeg za sebe?“ Naš Gospodin odgovori:“ Zato što je pravda zahtijevala tako. Ti si stvoren od Mene i vidio si svu pravdu u Meni. Reci Mi, dok ona sluša, zašto je bilo pravedno da ti trebaš imati takav težak pad i o čemu si razmišljao kada si pao.“

Đavao odgovori: „Vidio sam tri stvari u Tebi. Vidio sam Tvoju slavu i čast koje bijahu iznad svih stvari, i pomislio o svojoj vlastitoj slavi. Zbog ovog razloga postao sam ponosan i odlučio ne samo postati Tebi jednak, nego biti čak i viši od Tebe. Drugo, vidio sam da si Ti moćniji od svih ostalih, i stoga sam poželio biti moćniji od Tebe. Treće, vidio sam što će se dogoditi u budućnosti, i s obzirom na to da su Tvoja slava i čast bez početka i bit će bez kraja, zavidio sam Ti i pomislio kako bih rado bio mučen zauvijek najgorčim kaznama ako bi time Ti umro. I s takvim sam mislima i željama pao, i odmah je nastao pakao.“

Naš Gospodin odgovori: „Pitao si Me zašto volim svoju nevjestu toliko. Nesumnjivo, to je zato što Ja mijenjam svu tvoju zlobu u dobro. Jer otkako si ti postao ponosan i nisi Me htio imati, svog Stvoritelja, kao tebi jednaka, zbog toga, ponizivši se u svim stvarima, Ja okupljam grešnike sebi i činim sebe njima jednakim dajući im svoju slavu. Drugo, budući da si imao takvu zlu želju da si želio biti moćniji od Mene, zbog toga Ja činim grešnike moćnijima od tebe i sudionicima u Mojoj moći. Treće, zbog tvoje zavisti Meni, Ja sam toliko pun ljubavi da sam ponudio samog sebe i žrtvovao sebe za dobrobit svih kroz Moju smrt.“ Nakon toga,

naš Gospodin reče:“ Sada je, đavle, tvoje tamno srce prosvijetljeno. Reci Mi, dok ona sluša, kakvu ljubav Ja imam prema njoj.“

Đavo odgovori: „Kada bi bilo moguće, Ti bi rado otprio istu bol u svakom i svim udovima, baš kao što si jednom otprio na križu u svim svojim udovima, prije nego ju izgubio. „Tada naš Gospodin odgovori: „Budući da sam tako milostiv da ne odbijam svoju milost ni oprost nikome tko ih zatraži, pitaj Me tada ponizno za milost ti sam, i Ja ću ti je dati.“ Đavao odgovori: „Nikada to neću učiniti. Jer kada sam pao, kazna je uspostavljena za svaki grijeh i za svaku bezvrijednu riječ i misao. I svaki duh ili đavao koji je pao, imat će svoju kaznu. I prije nego što bih savio svoje koljeno pred Tobom, radije bih gutao sve kazne u sebe, dokle god bi se moja usta mogla otvarati i zatvarati u kazni, tako da bi se moja kazna zauvijek obnavljala.“

Tada naš Gospodin reče svojoj nevjesti: „Vidi kako je otvrdnuo gospodar svijeta i kako je moćan protiv Mene zbog Moje skrivene pravde. Ja bih ga uistinu mogao uništiti u trenutku kroz svoju moć, ali Ja ne činim ništa više nepravde prema njemu nego prema dobrom anđelu u Kraljevstvu nebeskom. Ali kada njegovo vrijeme dođe, a sada se približava, Ja ću ga osuditi s njegovim sljedbenicima. Stoga, Moja nevjesto, budi uvijek ustrajna u svojim dobrim djelima. Voli Me svim svojim srcem. Ne boj se ničega osim Mene. Ja sam, naime, Gospodar nad đavlom i nad svim stvorenim stvarima.

Riječi Djevice Marije nevjesti o vlastitoj tuzi za muke Kristove, i o tome kako je svijet bio prodan kroz Adama i Evu i otkupljen natrag kao s jednim srcem kroz Krista i Njegovu Djevicu Majku

35. poglavlje

Marija, Majka Božja, govorila je nevjesti Kristovoj i reče: „Moja kćeri razmatraj panju Moga Sina, jer su Njegovi udovi bili kao Moji vlastiti udovi i Njegovo srce kao Moje vlastito srce. Jer baš kao što su druga djeca bila nošena u utrobi svojih majki, tako je i On bio u Meni. No, On je bio začat kroz goruću milost ljubavi Božje. Drugi su, međutim, začeti kroz požudu tijela. Prema tome, Ivan apostol, njegov rođak, s pravom kaže:“Riječ je tijelom postala.“ On je došao kroz ljubav i bio u Meni. Riječ i ljubav su Ga stvorili u Meni. On je uistinu za Mene bio poput Mog vlastitog srca. Jer kada sam Ga rodila, osjetila sam kao da se polovica Moga srca rodila i izašla iz Mene. I kada je podnosio patnju, činilo se kao da Moje vlastito srce pati. Baš kao kada je nešto dopola unutra i otpola vani – vanjska strana osjeti bol i patnju, ali

unutarnja strana također osjeća sličnu patnju – tako je bilo Meni kada je Moj Sin bičevan i ranjen; bilo je kao da je Moje vlastito srce bičevano i ranjeno.

Ja sam također bila ona koja Mu je bila najbliža za Njegove patnje i nisam se nikada odvajala od Njega. Stajala sam vrlo blizu Njegova križa i, baš kao što ono što je najbliže srcu ubode najgore, tako je Njegova bol bila teža i gora Meni nego drugima. Kada Me pogledao s križa i kada sam Ga vidjela, suze su potekle niz Moje oči kao krv iz vena. I kada Me On vidio tako pogođenu bolom i preplavljujućom tugom, On je osjetio takvu tugu nad Mojom boli da je sva bol iz Njegovih vlastitih rana postala kao stišana i mrtva zbog boli koju je vidio u Meni. Ja mogu stoga hrabro reći da je Njegova bol bila Moja bol jer je Njegovo srce bilo Moje srce. Jer kao što su Adam i Eva prodali svijet za jabuku, tako smo Moj Sin i Ja otkupili svijet natrag kao s jednim srcem. Razmatraj stoga, Moja kćeri, kako sam Ja bila na smrti svojega Sina, i neće ti biti teško ostaviti svijet i njegove brige.

Odgovor našeg Gospodina anđelu koji se molio da tuga u tijelu i duši bude dana nevjesti, i o tome kako čak i veća tuga treba biti dana savršenijim dušama.

36. poglavlje

Anđeo se molio za nevjestu svoga Gospodara i naš mu Gospodin odgovori: „Ti si poput viteza Gospodarova koji nikada nije odložio svoju kacigu zbog umora i koji nikada nije odvratio svoje oči od bitke zbog straha. Ti si postojan kao planina i gorljiv kao plamen. Tako si čist da nema mrlje u tebi. Moliš Me da imam milosti prema svojoj nevjesti. Ti znaš i vidiš sve stvari u Meni. Ipak, dok ona sluša, reci Mi kakvu milost tražiš za nju; jer milost je naime trostruka.

Jedna je milost po kojoj se tijelo kažnjava i muči, a duša se pošteduje, kao što se dogodilo s Mojim slugom Jobom čije je tijelo moralo otrpjeti svakakve boli i mučenja, ali čija je duša bila zaštićena. Druga je milost ona po kojoj su duša i tijelo poštedeni muke, kao što je bilo u slučaju kralja koji je živio u svim vrstama požuda i zemaljskih užitaka i nije imao boli niti u tijelu niti u duši dok je živio na svijetu. Treća je milost ona po kojoj su i duša i tijelo kažnjeni, tako da oni imaju teškoća u svom tijelu i tugu u svom srcu, kao što se dogodilo s Petrom i Pavlom i drugim svecima.

Jer postoje tri stanja za ljude u svijetu: Prvo je stanje onih koji su pali u grijeh i ustali ponovno; ovima katkad dopustim da pate u svojim tijelima kako bi mogli biti spašeni. Drugo je stanje onih koji bi rado živjeli zauvijek kako bi mogli grijehiti zauvijek i koji imaju svu svoju volju i misli usmjerene na svijet, i ako oni učine išta za Mene u bilo koje vrijeme, oni to čine s namjerom rasta i umnožavanja svojih zemaljskih posjeda. Niti kazna tijela niti jake boli srca ne daju se ovim ljudima, nego im je umjesto toga dopušteno slijediti svoju vlastitu moć i volju zato što će primiti nagradu ovdje i za najmanje dobro koje su učinili za Mene, i onda biti mučeni za svu vječnost. Zato što je njihova volja za grijehom vječna, njihova će muka također biti vječna. Treće je stanje onih koji se više boje grijehiti protiv Mene i vrijeđati Me nego što se boje ikakve muke. Oni bi radije izdržali da budu mučeni nepodnošljivim bolima u vječnosti nego Me svjesno isprovocirali do gnjeva. Patnje tijela i srca dane su ovim ljudima, kao Petru, Pavlu i drugim svecima, kako bi mogli naknaditi za sve svoje grijeh u ovome svijetu, ili kako bi mogli biti oštro kažnjavani jedno vrijeme radi njihove veće slave i postavljeni kao primjer drugima. Pokazao sam ti ovu trostruku milost prema trima osobama u ovom kraljevstvu čija su ti imena dobro poznata.

Ali sada, Moj anđele i slugo, reci Mi, kakvu milost ti moliš za Moju nevjestu?“ On odgovori: „Ja molim za milost njezine duše i tijela, kako bi mogla naknaditi za sve svoje grijeh u ovome svijetu i kako niti jedan od njezinih grijeha ne bi došao pred Tvoj sud.“ Naš Gospodin odgovori:“ Neka bude učinjeno prema tvojoj volji.“ Tada reče nevjesti: „Ti si Moja i Ja ću činiti s tobom kako je volja Moja. Ništa ne voli toliko koliko voliš Mene. Pročišćavaj se stalno od grijeha svaki sat prema savjetu onih kojima sam te povjerio. Ne skrivaj ni jedan grijeh! Ne ostavljaj ništa nepreispitano! Ne smatraj ni jedan grijeh lakim ili dostojnim zanemarivanja! Jer na sve što zaboraviš, Ja ću te podsjetiti i suditi. Niti jedan od grijeha koje si počinila neće doći pred Moj sud ako su kažnjeni i okajani kroz tvoju pokoru dok živiš. Ali oni grijesi za koje nisi napravila nikakvu pokoru, bit će očišćeni ili u čistilištu ili kroz neku Moju tajnu prosudbu, osim ako učiniš punu zadovoljštinu i naknadu za njih ovdje na zemlji.“

Riječi Djevice Marije nevjesti o izvrsnosti Njezina Sina, i o tome kako Krist sada biva razapinjan još okrutnije od svojih neprijatelja, zlih kršćana, nego što je nekoć bio od Židova, i o tome kako će takvi ljudi primiti težu i gorču kaznu.

37. poglavlje

Kraljica Neba reče: „Moj Sin imao je tri dobre stvari: Prva je bila to što nitko nikada nije imao tako lijepo tijelo kao On, jer je On imao dvije savršene prirode, naime, svoje Božanstvo i Čovječnost. Njegovo tijelo bilo je tako čisto da, jednako kao što se nikakva mrlja ne može naći u najčišćim očima, tako se niti jedan defekt nije mogao naći na Njegovu tijelu. Drugo dobro bilo je to što On nikada nije zgriješio. Ostala djeca, međutim, katkad podnose grijehe svojih roditelja i katkad svoje vlastite; ali On nikada nije zgriješio, a ipak je podnio grijehe svih. Treće je dobro to što neki ljudi umru radi Boga te kako bi primili veću nagradu, ali On je umro jednako toliko za dobrobit svojih neprijatelja koliko za Mene i svoje prijatelje.

Kada su Ga Njegovi neprijatelji razapeli, učinili su Mu četiri stvari: Prvo, okrunili su Ga trnovom krunom. Drugo, proboli su Njegove ruke i noge. Treće, dali su Mu žuči da pije. Četvrto, proboli su Njegov bok. Ali, sada se Ja žalim da neprijatelji Moga Sina, koji su sada u svijetu, Njega razapinju još okrutnije u duhovnom smislu nego Židovi koji su razapeli Njegovo tijelo. Jer, iako Božanstvo ne može trpjeti ni umrijeti, ipak, oni Ga razapinju kroz svoje vlastite opačine i grijehe. Jer ako čovjek uvrijedi ili povrijedi sliku svoga neprijatelja, slika ne osjeća da joj je učinjena šteta; unatoč tome, počinitelj treba biti optužen i osuđen zbog svoje zle namjere činjenja zla jednako kao da se radi o djelu. Na isti su način, poroci i grijesi kojima razapinju Mojega Sina duhovno, Njemu odvratniji i teži od poroka onih koji su razapeli Njegovo tijelo.

Ali sada bi mogla pitati: „Kako Ga razapinju?“ Prije svega, vežu Ga na križ koji su pripremili za Njega kada se ne obaziru na zapovijedi njihova Stvoritelja i Gospodina, nego Ga obeščašćuju kada ih On upozorava, kroz svoje sluge da Mu služe, te to preziru i umjesto toga rade ono što njima ugađa. Tada razapinju Njegovu desnu ruku kada drže pravdu za nepravdu, govoreći: “Griješ nije tako težak i mrzak Bogu kako je rečeno. Bog nikoga ne kažnjava za cijelu vječnost; On nam samo prijeti ovim teškim stvarima da nas uplaši. Zašto bi u protivnom iskupio čovjeka ako je htio da propadnemo?” Oni ne smatraju da je i posljednji najmanji grijeh, u kojem čovjek nalazi zadovoljstvo, dovoljan da ga osudi na vječne muke, i da Bog ne dopušta da i posljednji najmanji grijeh prođe nekažnjeno, jednako kao što ne dopušta da ni najmanje posljednje dobro djelo prođe nenagrađeno.

Dakle, oni će biti mučeni za cijelu vječnost zbog svoje stalne namjere grijешenja i Moj Sin, koji vidi srce, uračunava to kao djelo. Jer oni bi ispunili svoju volju djelima kada bi Moj Sin to podnosio ili dopuštao. Tada razapinju Njegovu lijevu

ruku kada preokreću vrlinu u grijeh i volju da nastave u grijehu do kraja govoreći : “Ako mi samo jedanput kažemo na kraju našeg života „O Bože, imaj milosti prema meni“, Božja milost tako je velika da će nam biti oprosteno.“ Ali ovo nije vrlina – željeti grijehiti bez popravljivanja samoga sebe, i željeti primiti nagradu bez rada za nju, ne osim ako se nađe pravo kajanje u srcu da se čovjek želi promijeniti, samo kada bi on to mogao učiniti, a da nije zbog bolesti ili neke druge smetnje.

Nakon toga, oni razapinju Njegove noge kada se prepuštaju užitku grijeha a da nijednom ne pomisle na gorke patnje Moga Sina, ili da Mu nijednom ne zahvale iz svojega najintimnijeg srca riječima poput ovih: „Moj Gospodine i Bože, kako je gorka Tvoja patnja bila, slava i čast Tebi zbog Tvoje smrti“ – takve se riječi nikada ne čuju iz njihovih usta. Tada Ga krune krunom podsmijeha kada se izruguju Njegovim slugama i smatraju beskorisnim služiti Mu. Daju Mu piti žuči kada se raduju i slave u grijehu. I niti jednom da bi se javila misao u njihovim srcima o tome kako težak, i mnogobrojan, i opasan njihov grijeh jest. Oni probadaju Njegov bok kada imaju volju nastaviti u grijehu.

Uistinu, kažem ti – a ti ovo možeš reći Mojim prijateljima – da su takvi ljudi nepravdniji u očima Moga Sina nego oni koji su Ga osudili, neljubavniji od onih koji su Ga razapeli, besramniji od onih koji su Ga prodali, i oni će stoga primiti veću muku nego ostali. Pilat je znao vrlo dobro da Moj Sin nije zgriješio i nije zaslužio umrijeti. Ali on se svejedno osjećao primoranim osuditi Moga Sina na smrt, jer se bojao gubitka svoje svjetovne moći i pobune Židova. Ali čega bi se ovi trebali bojati ako bi služili Mome Sinu, ili kakvu bi čast ili dostojanstvo oni izgubili kad bi Ga štovali? Oni će stoga biti osuđeni težom kaznom od Pilatove, jer su oni gori od njega u očima Moga Sina. Jer Pilat Ga je osudio zbog zahtjeva i volje ostalih i zbog straha, ali ovi Ga osuđuju zbog svoje vlastite koristi i bez ikakvog straha kada Ga obeščlašću počinjavajući grijeh od kojega bi se mogli suzdržati kada bi htjeli. Ali oni se ne suzdržavaju od grijeha, niti su posramljeni zbog grijeha koje su počinili, jer ne smatraju da su nedostojni dobrih dijela Onoga kojemu ne služe.

Oni su također gori od Jude, jer kada je Juda izdao svog Gospodina, on je znao vrlo dobro da On bijaše Bog, i da je zgriješio teško protiv Njega, ali je izgubio nadu i požurio svoje dane prema paklu smatrajući se nedostojnim života. No, ovi znaju svoje grijeha vrlo dobro, a ipak su i dalje u njima bez osjećaja ikakve grižnje savjesti o tome u svojim srcima. Oni žele uzeti Kraljevstvo nebesko nasiljem i moći kada misle da ga mogu dobiti, ne kroz svoja dobra djela, nego kroz uzaludnu nadu, no ono je dano samo onima koji rade i trpe nešto radi Boga.

Oni su također gori od onih koji su razapeli Moga Sina. Jer kada su ovi vidjeli dobra djela Moga Sina, naime, podizanje mrtvih i čišćenje gubavih, pomislili su: „Ovaj čovjek čini nečuvena i izvanredna čuda. On svladava svakoga koga hoće riječju, On zna sve naše misli i čini što god On hoće. Ako je On uspješan, svi ćemo se morati pokoriti Njegovoj moći i postati Njegovi podanici.“ Stoga, kako bi izbjegli da budu podvrgnuti Njemu, oni su Ga razapeli zbog svoje zavisti. Ali da su znali da je On Kralj Slave, nikada Ga ne bi razapeli.

Ali ovi ljudi vide Njegova dobra djela i čuda svaki dan, i oni iskorištavaju Njegova dobra djela i slušaju kako bi Ga trebali služiti i prići Mu, ali si misle: „Ako moramo napustiti svu svoju zemaljsku svojinu i slijediti Njegovu volju, a ne svoju vlastitu, bilo bi to teško i nepodnošljivo.“ Oni preziru Njegovu volju tako da ne bi trebala biti stavljena iznad njihove vlastite volje, i razapinju Moga Sina kroz svoja otvrdla srca kada dodaju grijeh na grijeh protiv svoje savjesti. Oni su gori od onih koji su razapeli Moga Sina, jer Židovi su to učinili zbog zavisti i zato što nisu znali da je On Bog, ali ovi znaju da je On Bog, a ipak, u svojoj vlastitoj zlobi, i drskosti, i pohlepi, razapinju Ga duhovno okrutnije no što su to Židovu učinili tjelesno. Jer oni sami otkupljeni su, ali Židovi još nisu bili otkupljeni. Stoga, Moja nevjesto, pokori se Mome Sinu i Njega se boj, jer baš kao što je milosrdan, On je ujedno i pravedan.“

Najugodniji razgovor Boga Oca sa Sinom, te o tome kako je Otac dao novu nevjestu Sinu, i kako ju je Sin primio sebi sa zadovoljstvom, te o tome kako Zaručnik uči nevjestu o strpljenju, poslušnosti i jednostavnosti kroz primjer.

38. poglavlje

Otac je razgovarao sa Sinom, rekavši: „Došao sam s ljubavlju prema Djevici i uzeo Tvoje pravo tijelo od nje. Ti si stoga u Meni i Ja u Tebi. Kao što vatra i toplina nikada nisu odvojene, tako je nemoguće odvojiti Božanstvo iz Čovječnosti.“ Sin odgovori: „Neka sva slava i čast budu Tebi, Oče; neka Tvoja volja bude vršena u Meni i Moja u Tebi.“ Otac mu odgovori ponovno: “Evo, Sine Moj, povjeravam Ti ovu novu nevjestu da poput ovce bude vođena i poučena. Kao vlasnik ovce Ti ćeš dobiti od nje sir za hranu i mlijeko za piće te vunu da se odjeneš. A ti bi Ga, nevjesto, trebala slušati. Imaš tri stvari koje moraš učiniti: moraš biti strpljiva, pokorna i voljna činiti što je dobro.“

Tada Sin reče Ocu: „Tvoja volja s moću, moć s poniznošću, poniznost s mudrošću, mudrost s milošću; neka bude volja Tvoja, koja jest i uvijek će biti, bez početka i kraja, u Meni. Ja je uzimam sebi u svoju ljubav, u Tvoju moć i u vodstvo Duha Svetoga, koji nisu tri boga nego jedan Bog.“ Tada Sin reče nevjesti:“ Čula si kako te Otac povjerio Meni poput ovce. Ti moraš stoga biti prostodušna i strpljiva kao ovca i plodna u prinosu hrane i odjeće.

Tri su čovjeka u svijetu. Prvi je potpuno gol, drugi je žedan i treći je gladan. Prvi označava vjeru Moje Crkve i gol je zato što je svakoga sram i strah pričati o istini vjere i Mojim zapovijedima. A, ako neki ljudi pričaju ili uče o takvim stvarima, oni su prezreni i optuženi da su lažljivci. Stoga Moje riječi, koje proizlaze iz Mojih usta, trebaju zaodjenuti ovu vjeru kao vuna. Jer kao što vuna raste na tijelu ovce od topline, tako i Moje riječi proizlaze iz topline Moga Božanstva i Čovječnosti do tvoga srca. One će zaodjenuti Moju Svetu Vjeru svjedočanstvom istine i mudrosti i dokazati da vjera koja je sada zanemarivana kao uzaludna, jest istinita, tako da će oni koji su dosad bili lijeni u odijevanju svoje vjere u djela ljubavi, nakon saslušanja Mojih riječi o ljubavi biti obraćeni i potaknuti ponovno kako bi govorili sa sigurnošću vjere i djelovali hrabro.

Drugi označava Moje prijatelje koji imaju žarku želju učiniti Moju čast savršenom i rastužuju se na Moja obeščašćenja. Oni će biti ispunjeni slatkoćom koju su čuli u Mojim riječima, i potaknuti većom ljubavlju prema Meni, i zajedno s njima drugi, koji su sada mrtvi u grijehu, bit će također potaknuti u Mojoj ljubavi kada čuju o milosrđu koje sam učinio grešnicima.

Treći označava one koji misle ovako u svojim srcima: „Kada bismo samo znali Božju volju i kako bismo trebali živjeti, i kada bi nas netko naučio dobrom načinu, mi bismo rado učinili ono što možemo za čast Božju.“ Ti su gladni upoznati Moj način i volju, ali nitko ih ne hrani jer im nitko ne pokazuje u potpunosti što bi trebali učiniti, a ako im se pokaže ili ih se nauči što bi trebali činiti, nitko ne živi prema riječima sa svojim djelima. I zbog tog razloga njima se riječi doimaju poput mrtvih. Stoga ću im Ja osobno pokazati i podučiti ih što bi trebali činiti i ispuniti ih svojom slatkoćom.

Jer svjetovne stvari, koje su viđene i željene sada od gotovo svakoga, ne mogu ispuniti čovječanstvo, nego samo pobuđuju njegovu želju i pohlepu svijeta osvojiti sve više i više stvari. Ali Moje riječi i Moja ljubav nahranit će ljude i ispuniti ih obiljem utjehe. Stoga, Moja nevjesto, koja si Moja ovca, ti moraš voditi računa da zadržiš svoje strpljenje i poslušnost. Ti si sva Moja po pravu i trebala bi stoga slijediti Moju volju. Onaj tko želi slijediti volju drugoga, trebao bi imati tri stvari:

Prvo, trebao bi imati istu volju i mišljenje kao drugi; drugo, imati slična djela; treće, trebao bi se odmaknuti od svojih neprijatelja. Ali tko su Moji neprijatelji ako ne ponos i svaki grijeh? Ti bi se stoga trebala odmaknuti od njih ako želiš slijediti Moju volju.“

Krist govori o tome kako su vjera, nada i ljubav nađene savršeno u Njemu u trenutku Njegove smrti, i nalaze se nesavršeno u nama bijednicima.

39. poglavlje

Sin Božji reče:“ Ja sam imao tri stvari u svojoj smrti: Prvo, vjeru kada sam savio svoja koljena i molio se Ocu, znajući da bi Me On mogao spasiti od patnji. Drugo, nadu kada sam uporno čekao i rekao: „Ne kako Ja želim.“ Treće, ljubav kada sam rekao: „Budi volja Tvoja.“ Također sam imao tjelesnu agoniju od prirodnog straha od patnje kada je krvavi znoj izašao iz Moga tijela. Stoga, kako se Moji prijatelji ne bi trebali bojati da su napušteni kada trenutak nevolje dođe k njima, Ja sam im pokazao na sebi da slabo tijelo uvijek pobjegne od patnje.

Ali sada bi mogla pitati kako je krvavi znoj izašao iz Mog tijela. Baš kao što se krv bolesne osobe isušuje i prožima u svim njenim venama, tako je Moja krv bila prožeta prirodnim strahom od smrti. Moj Otac htio je pokazati način kako će Nebo biti otvoreno i kako će prognanom čovjeku biti omogućeno ući u njega, i stoga Me isporučio iz ljubavi Mojoj patnji u svrhu da Moje tijelo bude proslavljeno u časti nakon što patnje budu ispunjene. Jer pravda nije dopuštala Mom Čovještvu da uđe u slavu bez patnji iako sam bio u mogućnosti učiniti tako kroz moć Moga Božanstva.

Kako bi onda zaslužili ući u Moju slavu oni koji imaju malo vjere, ispraznu nadu i nimalo ljubavi? Kada bi vjerovali u vječnu radost Neba i strašne muke pakla, ne bi željeli ništa osim Mene. Kada bi vjerovali da Ja vidim i znam sve stvari i imam moć nad svim stvarima i da zahtijevam sud nad svim, oni bi mrzili svijet i više bi se bojali griješiti preda Mnom nego pred čovjekom. Kada bi imali čvrstu i postojanu nadu, tada bi svaka njihova misao i želja bila usmjerena na Mene. Kada bi imali Božansku ljubav za Mene, tada bi bar razmislili u svojoj duši o tome što sam učinio za njihovu dobrobit, koliko sam se trudio propovijedajući, koliko je velika Moja bol bila u Mojoj patnji i koliko je velika Moja ljubav bila u Mojoj smrti kada sam radije umro nego ih izgubio i napustio.

Ali njihova je vjera bolesna i kolebljiva, prijeti da će uskoro pasti, jer oni vjeruju samo kada ih patnje i iskušenja ne napadaju, i gube svoju nadu čim se susretnu s nedaćama. Njihova je nada isprazna jer se nadaju da će njihov grijeh biti oprostjen bez pravde i prave presude. Oni se nadaju sa samopouzdanjem da će primiti Kraljevstvo nebesko nizašto i žele primiti Moju milost bez uvjerljive pravde. Njihova ljubav prema Meni potpuno je hladna, jer oni nikada nisu ponukani tražiti Me ili zazivati osim ako ih na to ne prisile nevolje. Kako mogu biti zagrijan od takvih ljudi koji nemaju niti pravu vjeru, niti čvrstu nadu, niti goruću ljubav za Mene?

I zato, kada Me zazivaju govoreći: “O Bože, smiluj mi se“, oni ne zaslužuju da ih se čuje niti da uđu u Moju slavu, jer nisu htjeli slijediti svoga Gospodina u patnji i stoga Ga ne trebaju slijediti u slavu. Jer ni jedan vitez ne može ugoditi svom Gospodaru i biti uzet natrag u Njegovu milost nakon svog pada osim ako se prvo ne ponizi u pokori za svoj prezir.

Naš Stvoritelj postavlja tri pitanja o svojoj nevjesti. Prvo je o ropstvu muža i dominaciji žene; drugo je o radu muža i trošenju žene; i treće je o preziru gospodara i štovanju sluga.

40. poglavlje

„Ja sam tvoj Stvoritelj i Gospodin. Odgovori Mi na tri pitanja koja ću ti postaviti. Kakvo je stanje kuće u kojoj je žena odjevena kao dama, a njezin muž kao rob? Je li to u redu? Ona odgovori u svojoj svijesti: „Ne, Gospodine, nije u redu.“ Naš Gospodin reče: “Ja sam Gospodar svih stvari i Kralj anđela. Ja sam odjenuo svog slugu, imenom svoju Čovječnost, samo korisnošću i nužnošću jer nisam želio ništa od ovoga svijeta osim oskudne hrane i odjeće. Ali ti, koja jesi Moja nevjesta, hoćeš živjeti kao dama i želiš imati bogatstva i počasti i biti držana u štovanju. Koja je korist od svih ovih stvari? Sve su stvari uistinu isprazne i sve stvari moraju biti ostavljene. Čovječanstvo nije stvoreno ni za kakve prekomjernosti, nego da ima samo ono što nužnost prirode zahtijeva. Ove prekomjernosti izumio je ponos i sada se drže i ljube kao zakon.

Drugo, reci Mi je li pravo za muža da radi od jutra do mraka i da zatim žena potroši sve što je stečeno u jednom satu? Ona odgovori: “Ne, to nije pravo; žena je, naprotiv, obvezana živjeti i vladati se prema volji svojega muža.“ Naš Gospodin reče: “Ja sam se ponašao kao čovjek koji radi od jutra do mraka, s obzirom na to da sam od svoje mladosti sve do trenutka svoje patnje radio na pokazivanju puta u Nebo

kroz propovijedi i ispunjavanje onoga što sam propovijedao djelima. No žena, to jest duša koja bi Mi trebala biti poput žene, trati sav Moj trud kada živi lakomisleno, tako da ništa od onoga što sam učinio i otrpio za njezinu dobrobit njoj ne može koristiti, niti Ja nalazim ikakvih vrлина u njoj u kojima bih mogao uživati.

Treće, reci Mi, nije li krivo i gnjusno da gospodar kuće bude prezren i da rob bude poštovan?“ Ona odgovori: “Da, uistinu jest.“ Naš Gospodin reče: „Ja sam Gospodar svih stvari. Moja je kuća svijet i čovječanstvo bi, po pravu, trebalo biti Moj sluga. Ali Ja, Gospodar, sada sam preziran u svijetu, a čovjek poštovan. Stoga ćeš ti, koju sam Ja izabrao, voditi računa o tome da činiš Moju volju, jer sve je u svijetu ništa doli morska pjena i lažni san.

Riječi našega ljubljenog Stvoritelja u nazočnosti Nebeske vojske i nevjeste, u kojima se žali na petoricu muškaraca, označavajući Papu i njegov kler, zle laike, Židove i pogane; također o pomoći koju šalje svojim prijateljima, označavajući sve čovječanstvo, i o oštroj presudi koju izvršava nad svojim neprijateljima.

41. poglavlje

„Ja sam Stvoritelj svih stvari. Ja sam rođen od Oca prije Lucifera. Ja sam neodvojivo u Ocu i Otac u Meni i jedan Duh u nama obojici. Prema tome, postoji jedan Bog – Otac, Sin i Duh Sveti – a ne tri boga. Ja sam onaj koji je obećao vječnu baštinu Abrahamu i izveo svoj narod iz Egipta preko Mojsija. Ja sam onaj koji je govorio po prorocima. Otac Me poslao u utrobu Djevice ne odvajajući se od Mene, nego ostajući neodvojivo sa Mnom kako bi se čovječanstvo, koje je napustilo Boga, vratilo Bogu kroz Moju ljubav.

Ali sada, u tvojoj nazočnosti, Moja Nebeska vojsko, iako ti vidiš i znaš sve stvari u Meni, ipak, radi dobrobiti znanja i učenja Moje nevjeste koja stoji ovdje, koja ne može razumjeti duhovne stvari osim kroz tjelesne prispodobe, Ja iznosim pritužbu pred tobom na ovu petoricu muškaraca koji stoje ovdje, jer isprovociraše Me do gnjeva na mnoge načine. Kao što sam nekoć, u Zakonu, imenom Izrael označio cijeli izraelski narod, tako sad ovom petoricom označavam svakog čovjeka u svijetu.

Prvi čovjek označava vođu Crkve i njegove svećenike; drugi zle laike; treći Židove; četvrti pogane; i peti Moje prijatelje. Ali od tebe, Židove, Ja isključujem sve Židove koji su kršćani u tajnosti i koji Mi služe potajno u čistoj ljubavi, pravoj vjeri i savršenom djelu. A od tebe, pogane, Ja isključujem sve one koji bi rado išli putem

Mojih zapovijedi kada bi samo znali i bili poučeni kako bi se trebali vladati i živjeti, i koji svojim djelima čine koliko znaju i umiju. Takvi nipošto neće biti osuđeni s vama. Ja se sada žalim na tebe, o, vođo Moje Crkve, koji sjediš na Mome prijestolju što sam ga dao Petru i njegovim nasljednicima da sjede na njemu s trostrukim dostojanstvom i moći: Prvo, kako bi imali moć vezivanja i odrješenja duša od njihovih grijeha. Drugo, kako bi otvorili Nebo za pokornika. Treće, kako bi zatvorili Nebo za proklete i one koji preziru Moj Zakon. Ali ti, koji bi trebao iscjeljivati duše i predstavljati ih Meni, ti si uistinu ubojica duša. Ja sam postavio Petra za pastira i čuvara Mojih ovaca. Ali ti ih, međutim, rastjeruješ i ranjavaš. Ti si gori od Lucifera. Jer on je bio zavidan Meni i nije želio ubiti nikoga osim Mene kako bi mogao vladati na Mome mjestu. Ali ti si utoliko gori jer ne ubijaš samo Mene tjerajući Me od sebe tvojim lošim djelima, nego ujedno ubijaš duše svojim lošim primjerom. Ja sam otkupio duše svojom krvlju i povjerio ih tebi kao vjernom prijatelju, ali ti ih isporučuješ opet natrag neprijatelju od kojega sam ih izbavio. Ti si nepravedniji od Pilata. On nije osudio nikoga drugog osim Mene na smrt, ali ti ne samo da Meni sudiš kao da sam nemoćan gospodar i nedostojan ikakve dobre stvari, ne, ti također sudiš i osuđuješ duše nevinih i puštaš krivcima da odu slobodni bez ikakva prijekora. Ti si okrutniji od Jude koji je samo Mene prodao, ti ne prodaješ samo Mene, nego i duše Mojih izabranih ljudi za svoju vlastitu sramotnu dobit i uzaludnog imena radi. Ti zaslužuješ više prezira nego Židovi, jer oni su razapeli samo Moje tijelo, ali ti razapinješ i mučiš duše Mojih izabranih ljudi za koje su tvoja zloba i tvoji grijesi gorči od bilo koje rane od mača. I stoga, jer si sličan Luciferu i nepravedniji od Pilata, i okrutniji od Jude i prezreniji od Židova, Ja se žalim na tebe s pravom.

Drugom čovjeku, to jest laicima, naš Gospodin reče: „Ja sam stvorio sve stvari za tvoju korist. Ti si dao svoj pristanak Meni i Ja svoj tebi. Dao si Mi svoju vjeru i obećao prisegom da ćeš Mi služiti. Ali sada si Me napustio poput čovjeka koji ne poznaje svog Boga. Držiš Moju riječ za laž i Moja djela za ispraznost, i govoriš da su Moja Volja i Moje zapovijedi preteške. Ti si prekršio vjeru koju si Mi obećao. Ti si prekršio svoju prisegu i napustio Moje ime. Ti si odvojio sebe od brojnih Mojih svetaca i došao pripadati brojnim đavlima i postao si njihov prijatelj. Ti misliš da nitko nije vrijedan hvale i štovanja osim tebe. Sve što pripada Meni i što si obvezan učiniti za Mene čini ti se teškim i gorkim, ali su ti stvari kojima sam sebi ugađao vrlo lake. Stoga se žalim na tebe s pravom, jer ti si prekinuo vjeru koju si Mi dao na krštenju i kasnije; i zbog ljubavi koju sam ti pokazao riječju i djelom, rugaš Mi se i nazivaš Me lašcem, i zbog Moje patnje nazivaš Me budalom.“

Trećem čovjeku, to jest Židovima, rekao je: „Započeo sam svoje djelo ljubavi s vama i odabrao vas kao svoj narod. Izveo vas iz ropstva, dao vam svoj Zakon, doveo

vas u zemlju koju sam obećao vašim očevima i poslao vam proroke da vas utješe. Nakon toga, odabrao sam Djevicu za sebe iz vaše sredine, od koje sam preuzeo Čovještvo. Ali sada se žalim na vas jer ne želite vjerovati u Mene, nego govorite: “Krist još nije došao; Njega se još uvijek očekuje.”

Naš Gospodin reče četvrtom čovjeku, to jest poganima: „Ja sam te stvorio i otkupio kao kršćanskog čovjeka, i stvorio sam sve dobre stvari za tvoju korist. Ali ti si poput bezumnog čovjeka jer ne znaš što činiš. Također si poput slijepog čovjeka jer ne vidiš kamo ideš. Ti častiš i štuješ stvorene stvari umjesto Stvoritelja, i lažno umjesto istinitog, i svijaš svoje koljeno pred stvarima koje imaju manje vrijednosti od tebe samoga. Zato se žalim na tebe.

Petom čovjeku reče: “Moj prijatelju, priđi bliže!” I izravno reče Nebeskoj vojsci: „Moji ljubljani prijatelji, Ja imam prijatelja kojim označavam i pod kojim podrazumijevam mnoge prijatelje. On je poput čovjeka zarobljenog među zlim ljudima i oštro okovanog u zatočeništvu. Ako govori istinu, izudaraju njegova usta kamenjem. Ako učini nešto dobro, zabadaju koplje u njegova prsa. Jao, Moji prijatelji i sveci, koliko ću dugo trpjeti takve ljude, i koliko ću dugo tolerirati takav prezir?”

Sveti Ivan Krstitelj odgovori: “Ti si poput najčišćeg ogledala, jer mi vidimo i znamo sve stvari u Tebi kao u ogledalu bez ikakve pomoći riječi ili govora. Ti si slatkoća koju nitko ne može opisati, u kojoj mi kušamo sve dobre stvari. Ti si poput najoštrijeg od mačeva, jer Ti sudiš u pravednosti.”

Naš mu Gospodin odgovori: “Doista, Moj prijatelju, rekao si istinu, jer Moji odabrani ljudi vide svu dobrotu i pravednost u Meni, pa čak i zli duhovi vide u svojoj vlastitoj svijesti, ali ne u svjetlu. Baš kao što čovjek smješten u tamni zatvor, koji je ranije naučio slova, zna ono što je naučio prije iako je u tami i trenutačno ne može vidjeti, tako je i s đavlima. Iako ne vide Moju pravednost u svjetlu Moje bistrine, oni i dalje znaju i vide u svojoj svijesti. Ja sam također kao mač koji razdvaja stvari na dva dijela. Na taj način dajem svima i svakoj osobi ono što zaslužuje.”

Tada naš Gospodin reče Svetom Petru: „Ti si utemeljitelj i branitelj vjere i Moje Crkve. Dok Moja Vojska sluša, izreci kaznu ovoj petorici!” Petar odgovori: “O, Gospodine, sva slava i čast Tebi zbog ljubavi koju si pokazao prema svojoj zemlji. Blagoslovljen bio Ti od cijele svoje Vojske, jer Ti nam dopuštaš da vidimo i znamo sve stvari u Tebi. Istinita je pravda da prvi čovjek koji sjedi na Tvom prijestolju,

imajući Luciferova djela, treba sramno izgubiti prijestolje na koje se usudio sjesti i postati sudionikom u mukama Luciferovim. Pravedan sud drugoga čovjeka jest taj da onaj koji je pao daleko od Tvoje vjere, treba pasti u pakao sa svojom glavom prema dolje i nogama prema gore, jer je volio samoga sebe i prezreo Tebe koji si trebao biti njegova glava. Pravedan sud trećeg čovjeka jest taj da on neće vidjeti lica Tvojega i da bi trebao biti mučen zbog svoje zlobe i pohlepe, jer nevjernici ne zaslužuju vidjeti Tvoju slavu i ljepotu. Pravedan sud četvrtog čovjeka jest taj da bi trebao biti zatvoren kao bezuman čovjek i prognan u grad tame. Pravedan sud petoga jest da bi mu pomoć trebala biti poslana.

Tada naš Gospodin odgovori: „Prisežem Bogom Ocem, čiji je glas Ivan Krstitelj čuo u Jordanu; Prisežem tijelom koje je Ivan krstio, vidio i dodirnuo u Jordanu; Prisežem Svetim Duhom koji se objavio u obliku golubice na Jordanu, da ću učiniti pravdu s ovom petoricom.“

Tada naš Gospodin reče prvom od ove petorice: „Mač Moje žestine stupit će u tvoje tijelo; ući će na vrhu tvoje glave i prodrijeti u te tako duboko i nasilno da ga se nikada neće moći izvući. Tvoja stolica potonut će kao težak kamen i neće stati dok ne stigne do najnižih dubina. Tvoji prsti, to jest tvoji pomoćnici i savjetnici, gorjet će u neugasivoj sumpornoj vatri. Tvoje ruke, to jest tvoji dužnosnici, koji su trebali posegnuti za pomoću i dobročinstvom dušama, ali su umjesto toga posegnuli za svjetovnom čašću i dobitkom, bit će osuđeni na muke i patnje o kojima David govori: „Njegovi sinovi bit će siročad i njegova žena udovica, i drugi će zauzeti njegovu baštinu.“ Tko je „njegova žena“ ako ne duša koja će biti isključena iz slave Nebeske i postati udovicom i izgubiti Boga? „Njegovi sinovi“, to jest vrline koje se činilo da ima, i Moji jednostavni i ponizni ljudi koji su bili pod njima, bit će odijeljeni od njih. Njihova čast i imetak bit će dani drugima, i oni će naslijediti vječnu sramotu umjesto svog dostojanstva i slave. Njihove mitre potonut će u prljavštinu pakla i nikada se neće moći izdići iz njega. Baš kao što su se uzdigli iznad drugih kroz svoju čast i ponos, tako će u paklu tonuti toliko dublje od drugih da će im biti nemoguće ikada više ponovno ustati. Njihovi udovi, to jest svi svećenici koji su ih slijedili i pomagali im u opačinama, bit će odsječeni od njih i odijeljeni baš kao zid koji je srušen, gdje ni jedan jedini kamen nije ostao na drugom kamenu, i cement više ne prijanja uz kamenje. Nikakva milost neće doći k njima, jer Moja ih ljubav nikada neće ogrijati niti obnoviti, ili ih podići u vječnu kuću na Nebu, nego će umjesto toga biti isključeni iz svakog dobra i beskrajno mučeni sa svojim predvodnicima i vođama.

A drugome kažem: Budući da ti ne želiš zadržati vjeru koju si Mi obećao i imati ljubav prema Meni, Ja ću k tebi poslati životinju koja će se uzdići iz rastuće bujice i progutati te. Kako bujica uvijek teče nizvodno, tako će te ova životinja odvući dolje u najniži pakao, i baš kao što ti je nemoguće putovati uzvodno protiv nadiruće bujice, bit će ti jednako teško ikada se uzdići iz pakla.

Trećemu govorim: Budući da ti, Židove, ne želiš vjerovati da sam Ja došao, vidjet ćeš Me kada dođem na Sudnji dan, ali ne u Mojoj slavi, nego u svojoj svijesti, i spoznat ćeš da su sve stvari koje sam govorio istinite. Tada ti ništa drugo nije preostalo nego da budeš mučen kako i zaslužuješ.

Četvrtom govorim: Budući da ti ne mariš vjerovati i ne želiš Me poznavati, tvoja će tama postati svjetlo za tebe, i tvoje će srce biti prosvijetljeno kako bi mogao znati da su Moji sudovi istiniti, ali ti i dalje nećeš doći u svjetlost.

Petom govorim: Učinit ću ti tri stvari. Prvo, ispunit ću te iznutra svojom toplinom. Drugo, učinit ću tvoja usta jačima i čvršćima od ijednoga kamena, tako da se kamenje okrene na one koji ih bacaju na tebe. Treće, naoružat ću te svojim oružjem tako dobro da ti nijedno koplje neće nauditi, nego će se umjesto toga sve topiti pred tobom kao vosak u toplini vatre. Budi stoga učinjen jakim i stoj kao čovjek. Baš kao vitez u borbi, koji se nada pomoći svoga gospodara i nastavlja borbu sve dok još uvijek ima neke životne sile u njemu, tako i ti stoj čvrsto i bori se kao čovjek; jer će ti Gospodin, tvoj Bog, kojemu se nitko ne može oduprijeti, pružiti pomoć. I s obzirom na to da si malobrojan, Ja ću te častiti i uvelike umnožiti. Evo, Moji prijatelji, vi vidite ove stvari i znate ih u Meni, i na ovaj način oni stoje preda Mnom.

Riječi koje sam sad izgovorio bit će ispunjene. A oni nikada neće ući u Moje kraljevstvo dok god sam Ja Kralj ako se ne poprave. Jer Nebo će biti dano samo onima koji se ponize i onima koji tuguju zbog svojih grijeha uz pokoru.“ Tada cijela vojska odgovori: „Slava Tebi, Gospodine Bože, koji si bez početka i bez kraja.“

Riječi savjeta Djevice Marije nevjesti o tome kako bi trebala voljeti Njezina Sina iznad svih stvari, i o tome kako su svaka vrlina i dar milosti sadržani u slavnoj Djevici.

Majka Božja reče: „Ja sam imala tri stvari kojima sam ugodila svome Sinu: Prvo, poniznost na takav način da niti jedno stvoreno stvorenje, bilo anđeo bilo čovjek, nije bilo poniznije od Mene. Drugo, imala sam poslušnost, jer sam nastojala pokoriti se svom Sinu u svim stvarima. Treće, imala sam posebno milosrđe.

Zbog toga sam trostruko počašćena od svoga Sina: Prvo, učinjena sam časnijom od anđela i ljudi, tako da ne postoji vrlina u Bogu koja ne sija u Meni, iako je On izvor i početak svih vrлина i Stvoritelj svih stvari; ali Ja sam, međutim, stvorenje kojemu je On dao više milosti nego svim drugima. Drugo, zbog svoje poslušnosti primila sam takvu moć da ne postoji grešnik tako nečist da neće primiti oprostjenje ako se okrene Meni s voljom i namjerom popravljivanja i srcem skrušenim zbog svojih grijeha. Treće, zbog Moga milosrđa Bog Mi je tako blizu da onaj koji vidi Boga, vidi Mene, i onaj koji vidi Mene, može vidjeti Božanstvo i Čovječnost u Meni i Mene u Bogu kao kroz ogledalo. Jer onaj koji vidi Boga, vidi tri osobe u Njemu, i onaj koji vidi Mene, također vidi tri osobe. Jer me Božanstvo zatvorilo u dušu i tijelo u Njemu samom i ispunilo me svakom vrlinom, tako da ne postoji vrlina u Bogu koja ne sija i ne pojavljuje se u Meni iako je Bog osobno Otac i davatelj svih vrлина. Jer kao što je s dva tijela spojena zajedno, da što god jedno tijelo prima, drugo tijelo također prima, tako je Bog učinio sa Mnom.

Ne postoji slatkoća koja se ne nalazi u Meni. To je kao kad netko ima slatku jezgru i daje dio nje drugome. Moja duša i tijelo bistriji su od sunca i čišći od ogledala, i kao što bi tri osobe bile viđene u ogledalu kada bi stajale blizu njega, tako se Otac, Sin i Duh Sveti mogu također vidjeti u Mojoj čistoći, jer sam jednom imala svoga Sina u svojoj utrobi s Njegovim Božanstvom. On je sada vidljiv u Meni sa svojim Božanstvom i Čovječnošću kao u ogledalu, jer ja sam proslavljena čašću i slavom uskrsnuća. Stoga možeš li ti, Moga Sina nevjesto, nastojati slijediti Moju poniznost i ne voljeti ništa osim Moga Sina.“

Riječi Sina Njegovoj nevjesti o tome kako se ljudi mogu uzdići od najmanjeg dobrog djela do najvišeg dobra i pasti dolje od najmanjeg zla do najvećih kazni i mučenja.

43. poglavlje

Sin Božji reče svojoj nevjesti: „Velika nagrada katkad proizlazi iz malog dobra. Stablo datulje ima prekrasan miris i u njegovu plodu nalazi se kamen. Ako je zasađeno u plodno tlo, osjeća se dobro, cvjeta i stvara dobre plodove, i izrasta u

veliko stablo. Ali ako je zasađeno u suho tlo, uvenut će. Vrlo je suho i prazno od svake dobrote tlo koje uživa u grijehu, i ne postaje bolje čak ni kada se sjeme kreposti posije u njega. Ali plodno je tlo uma koji razumije i priznaje svoje grijehe i plače nad svojim grijehom koji je isprovocirao njegova Stvoritelja do ljutnje. Ako se kamen datulje, to jest ako se misao o Mom teškom sudu i moći posije u takav um, ono odmah udari tri korijena u umu.

Prvi je to što on misli kako ništa ne može učiniti bez Moje pomoći, i zbog tog razloga on otvara svoja usta u molitvi prema Meni. Drugi je to što Mi počinje davati male milostinje radi dobrobiti Moje časti. Treći je to što on sam sebe odvaja od svjetovnih afera kako bi Mi bolje služio. On se tada počinje suzdržavati od prekomjernosti kroz dnevni post i suzdržava se od i uskraćuje si vlastitu volju i požudu, i to je deblo stabla.

Nakon toga grane ljubavi izrastaju kada vodi i privlači svakoga koga može prema dobru. Tada plod raste, kada on ujedno podučava druge u dobroti onoliko koliko može, i svom pobožnošću pokušava naći načine za povećanje Moje časti. Takav Mi je plod najbolji i najugodniji. I stoga, od malog dobra čovjek se uzdiže do savršenstva. Kada prvi put uzima korijen kroz malo pobožnosti, tijelo raste kroz suzdržljivost, grane se množe kroz milosrđe i plod povećava kroz propovijedanje.

Na isti način čovjek pada od malog zla do najvećeg prokletstva i muke. Znaš li što je najteži teret za stvari koje rastu? Zasigurno, to je dijete koje je začeto, ali ne može biti rođeno i umire u utrobi majke. I zbog ovoga majka također puca i umire, i otac nosi nju i dijete do groba i sahranjuje ju s trulim plodom. To je ono što đavao radi duši. Nepravedna je duša uistinu kao žena đavla: ona slijedi njegovu volju svuda, i ona začinje dijete s đavlom kada joj grijeh godi, i ona se raduje u njemu.

Jednako kao što majka začne dijete i donosi plod putem malenog sjemena koje je ništa doli nečista trulež, tako i duša nosi obilje plodova za đavla kada uživa u grijehu. Nakon toga, snaga i udovi tijela formiraju se kako se grijeh grijehu dodaje i svakodnevno povećava. Kada se grijeh povećava, majka nabuja i želi roditi, ali ne može jer je njezina priroda prožeta grijehom i njoj život postaje mrzak. Ona bi rado željela griješiti čak i više, ali ne može, i nije dopušteno od Boga.

Tada strah stiže zato što ne može ispuniti svoju volju, i njena snaga i radost nestanu. Bol i tuga su svuda. Dok ona sada očajava zbog nemogućnosti da učini ijednu dobru stvar ili ijedno dobro djelo, njena utroba puca i ona umire huleći i vrijeđajući Božji sud i kaznu. Tada je povlači njezin otac, đavao, sve do groba pakla,

gdje je sahranjena za svu vječnost s truleži svoga grijeha i djetetom svoje zle požude. Eto kako se grijeh povećava od malog zla i raste do prokletstva.“

Riječi Stvoritelja Njegovoj nevjesti o tome kako je sada prezren i prekoravan od strane ljudi koji ne obraćaju pozornost na ono što je učinio iz ljubavi prema njima kada ih je upozoravao kroz proroke i trpio za njihovu dobrobit, te o tome kako oni ne brinu zbog ljutnje koju On iskazuje prema tvrdoglavima teško ih kažnjavajući.

44. poglavlje

„Ja sam Tvorac i Gospodar svih stvari. Ja sam stvorio svijet i svijet Me prezire. Ja čujem glas iz svijeta kao onaj bumbara koji okuplja med na zemlji. Jer kada bumbar leti i započinje svoje slijetanja na zemlju, ispušta vrlo hrapav glas. Ja sada čujem ovaj hrapavi i neuki glas na svijetu, govoreći: „Ja ne marim za ono što dolazi nakon ovoga.“ Uistinu, sada svatko više: „Mene nije briga što dolazi nakon ovoga, i mogu li imati svoju vlastitu volju!“

Doista, čovječanstvo ne mari za ono što sam Ja učinio za ljubav propovijedajući i trpeći za njega, i upozoravajući ga kroz proroke, i ne mari za ono što sam učinio u svojoj ljutnji izvršavajući svoju osvetu nad zlima i neposlušnima. Oni uviđaju da su smrtni i da ih smrt može pogoditi iznenada, ali ne brinu. Oni čuju i vide Moju pravednost koju sam proveo nad Faraonom i nad Sodomom radi njihovih grijeha, i kako sam izvršio osvetu nad drugim kraljevima i vladarima, i kako svakodnevno dopuštam da se događa kroz mač i druge nevolje, ali kao da su slijepi na sve te stvari.

I zbog toga lete kao bumbari kamo god požele, i katkad lete kao da poskakuju i žure, jer se uzvisuju u svom ponosu, ali se ubrzo spuštaju vraćajući se svojim požudama i proždrljivosti. Oni također sakupljaju slatkoću zemlje za sebe, jer čovjek radi i sakuplja zbog potreba tijela, a ne radi duše, i radi svjetovne časti, ali ne i vječne. Oni preobražavaju zemaljske stvari u patnju za sebe i, što je beskorisno, u vječnu muku. Ali zbog molitva Moje Majke, Ja ću poslati svoj jasan glas ovim bumbarima iz kojih su Moji prijatelji isključeni (jer oni su u svijetu samo tijelom), i on će propovijedati milosrđe. Ako ga budu poslušali, oni će biti spašeni.

Odgovor Djevice Majke i anđela, proroka, apostola, i davala Bogu, u prisutnosti nevjeste, svjedočeci o Njegovim mnogim vrlinama i Njegovom savršenstvu u stvaralaštvu, utjelovljenju i otkupljenju, te o tome kako zli ljudi danas proturječe svim ovim stvarima, i o teškom sudu koji primaju.

45. poglavlje

Majka Božja reče: “Nevjesto Sina Mog, odjeni se i stoj čvrsto, jer Moj ti Sin prilazi. Njegovo tijelo bilo je stisnuto kao u vinskoj preši. Jer, s obzirom na to da je čovječanstvo griješilo u svim svojim udovima, Moj sin je dao naknadu u svim svojim udovima. Njegova je kosa čupana, Njegove tetive istegnute, Njegovi zglobovi dislocirani, Njegove kosti oštećene i Njegove ruke i noge probodene. Njegov um bijaše uznemiren, Njegovo srce pogođeno tugom, Njegova probava prisilno uvučena prema leđima, jer čovječanstvo je zgriješilo u svim svojim udovima.

Tada Sin progovori, dok je Nebeska vojska bila prisutna, i reče: “Iako znate sve stvari u Meni, ipak, Ja govorim radi Moje nevjeste koja stoji ovdje. Pitam vas, anđeli: “Što je to bez početka i bit će bez kraja? I što je to što je sve stvorilo i nije ni od kog stvoreno? Objavite što i dajte svoj iskaz!” Svi anđeli odgovoriše kao jednim glasom i rekoše: “Gospode, to si Ti. Mi ti dajemo svjedočanstvo o trima stvarima: Prvo, da si Ti naš Stvoritelj i da si stvorio sve stvari na Nebu i zemlji. Drugo, da si Ti bez početka i da ćeš biti bez kraja, i Tvoje kraljevstvo i moć stajat će za čitavu vječnost. Bez Tebe ništa nije stvoreno i bez Tebe ništa ne može biti stvoreno. Treće, mi svjedočimo da vidimo svu pravednost u Tebi i sve stvari koje su bile i koje će biti, i sve stvari su prisutne u Tebi bez početka i bez kraja.

Tada On reče prorocima i patrijarsima: „Pitam vas: tko vas je izveo iz ropstva u slobodu? Tko je odijelio vode za vas? Tko vam je dao Zakon? Tko vam je dao proročki duh da govorite o budućim stvarima?“ Oni Mu odgovoriše rekavši: „Ti, Gospode. Ti si nas izveo iz ropstva. Ti si nam dao Zakon. Ti si potaknuo duh naš da govori i proriče o budućim stvarima.“

Tada On reče svojoj majci: „Daj istinsko svjedočanstvo o tome što znaš o Meni.“ Ona odgovori: „Prije nego što je anđeo, kojega si Ti poslao, došao k Meni, bila sam usamljena u duši i tijelu. Ali nakon anđeoskih riječi Tvoje tijelo bilo je u Meni s Božanstvom i Čovječnošću, i osjetih Tvoje tijelo u Mome tijelu. Nosila sam te bez boli i patnji. Rodila sam Te bez muka i porođajnih trudova. Umotala sam Te u siromašnu odjeću i nahranila Te svojim mlijekom. Bila sam s Tobom od Tvog rođenja do Tvoje smrti.

Nakon toga reče apostolima: „Recite koga ste vi to vidjeli, čuli i dotaknuli?“ Oni odgovoriše: „Čuli smo Tvoje riječi i zapisali ih. Čuli smo i vidjeli velika djela koja si učinio kada si nam dao Novi Zavjet. Zapovijedao si demonima jednom riječju da napuste ljude i oni su te slušali i odlazili, i svojom riječju Ti si dizao mrtve i ozdravljao bolesne. Mi smo Te vidjeli u tijelu čovjeka. Vidjeli smo Tvoju veliku moć i Božansku slavu s Tvojom ljudskom prirodom. Vidjeli smo Te predanog Tvojim neprijateljima i vidjeli smo Te raspetog na križu. Vidjeli smo kako podnosiš najgorču bol i vidjeli smo Tebe položenog u grob. Dotaknuli smo Te kada si ustao iz mrtvih. Dotaknuli smo Tvoju kosu i Tvoje lice. Dotaknuli smo mjesta Tvojih rana i Tvoje udove. Ti si jeo s nama i dao nam svoju rječitost. Ti si istinski Sin Božji i Sin Djevice. Također smo promatrali kada si uzašao sa svojom Čovječnošću zdesna Ocu, gdje sada jesi i bit ćeš bez kraja.“

Tada Bog reče nečistim demonskim duhovima: „Iako vi skrivate istinu u svojoj svijesti, ipak, sada vam zapovijedam da govorite istinu o tome tko je taj koji je smanjio vašu moć.“ Oni mu odgovoriše: „Baš kao što lopovi ne govore istinu osim ako su im stopala stiješnjena u tvrdo drvo, tako ni mi ne govorimo istinu osim ako smo primorani Tvojom Božanskom i zastrašujućom moći. Ti si taj koji se, sa svojom moći, spustio u pakao. Ti si smanjio našu moć u svijetu. Ti si uzeo iz pakla što je bilo Tvoje s pravom, to jest svoje prijatelje.“

Tada naš Gospodin reče: „Evo, svi oni koji imaju duh i nisu odjeveni u tijelo, svjedoče istinu za Mene. Ali oni koji imaju duh i tijelo, odnosno ljudi, proturječe Mi. Neki znaju istinu o Meni, ali ne mare za nju. Drugi ju ne znaju i stoga ne mare za nju, nego govore da je sve lažno.“ On ponovno reče anđelima: „Oni kazuju da je vaše svjedočenje lažno, da Ja nisam tvorac svih stvari i da sve stvari nisu poznate u Meni. Dakle, oni vole stvorene stvari više od Mene, kojih sam Ja Tvorac.“ On reče prorocima: „Oni vam proturječe i kazuju da je Zakon beskoristan, da možeš biti spašen kroz svoju vlastitu moć i mudrost, da je duh bio lažan i da ste vi govorili prema svojoj vlastitoj volji.“ Reče svojoj Majci: „Neki govore da nisi Djevica, a drugi da nisam uzeo tijelo od Tebe. Drugi znaju, ali ne mare za to.“ Reče apostolima: „Oni vam proturječe, jer govore da ste lašci i da je Novi Zakon iracionalan i beskoristan. Drugi vjeruju da je istinit, ali ne mare za to. Sada vas pitam: „Tko će biti njihov sudac?“

Svi Mu odgovoriše rekavši: „Ti, Bože, koji si bez početka i bez kraja. Ti, Isuse Kriste, koji si s Ocem, Tebi je sav sud dan od Oca, Ti si njihov sudac.“ Naš Gospodin odgovori: „Ja, koji sam tugovao za njima, sada sam njihov sudac. No, iako znam i mogu učiniti sve stvari, ipak, dajte Mi svoj sud nad njima.“

Oni Mu odgovoriše: “Baš kao što je cijeli svijet propao jednom na početku svijeta u Noinu potopu, tako i sada svijet zaslužuje propasti od vatre, s obzirom na to da su izopačenost i nepravda mnogo veće sada nego što su bile tada.”

Tada naš Gospodin odgovori: “Budući da sam pravedan i milosrdan, neću činiti sud bez milosrđa, niti milosrđe bez pravde, i stoga Ja ću još jedanput poslati svoje milosrđe na svijet radi molitava Moje Majke i Mojih svetaca. Ali ako oni ne žele slušati, najteža i najoštrija pravda uslijedit će i sustići ih.”

Riječi hvale Majke i Sina međusobno u nazočnosti nevjeste, te o tome kako je danas Krist smatran sramotnim, nepoštenim i prezrenim od ljudi, i o užasavajućem i vječnom prokletstvu tih ljudi.

46. poglavlje

Kraljica Neba govorila je svom Sinu i rekla: „Blagoslovljen budi Ti, Moj Bože, koji si bez početka i bez kraja. Ti si imao najplemenitije i prekrasno tijelo. Ti si bio najhrabriji i najkreposniji čovjek. Ti najdostojanstvenije stvorenje.

Sin odgovori: “Riječi koje izlaze iz tvojih usta slatke su Mi i oduševljavaju najdublje dijelove Moga srca kao najslade piće. Ti si mi slađa više od svih ostalih stvorenja u postojanju. Jednako kao što osoba može vidjeti različita lica u ogledalu, ali ni jedno joj se ne sviđa više od vlastitog, tako također, iako Ja volim svoje svece, Tebe volim posebnom ljubavlju, jer sam rođen od Tvoga blagoslovljenog tijela. Ti si poput smirne čiji je miris uzišao do Božanstva i vodio Božanstvo do Tvoga tijela. Ovaj isti miris privukao je Tvoje tijelo i dušu do Boga, gdje se sada nalaziš s dušom i tijelom. Blagoslovljena budi, jer anđeli uživaju u Tvojim ljepoti i svi se spašavaju po Tvojim kreposti i moći kada Te zazovu iskrenim srcem. Svi demoni drhte u Tvom svjetlu i ne usuđuju se ostati u Tvom sjaju, jer oni uvijek žele biti u tami.

Ti si Mi dala hvalu iz trostrukog razloga, jer si rekla da sam imao najplemenitije tijelo: drugo, da sam bio najhrabriji čovjek; treće, rekla si da sam bio najdostojanstvenije stvorenje. Ovim trima tvrdnjama proturječe samo oni koji imaju tijelo i dušu, to jest ljudska bića. Oni govore da imam sramotno tijelo i da sam najprezreniji čovjek i najniže od stvorenja. Jer što ima sramotnije od dovođenja drugih u iskušenje grijeha? Jer oni tvrde da Moje tijelo mami na grijeh kada kažu da grijeh nije tako odvratn i neugodan za Boga koliko sam Ja rekao. Oni tvrde da ništa

ne postoji osim ako Bog želi da bude tako i da ništa nije stvoreno osim po Njemu. „Zašto ne bismo koristili stvorene stvari u svoju korist? Naše prirodne slabosti to zahtijevaju, i ovako su živjeli svi prije nas i još uvijek žive.“ Tako ljudi sada govore o Meni i Mojoj Čovječnosti, u kojoj sam se Ja, istinski Bog, pojavio među ljudima. Jer Ja sam ih savjetovao da se suzdrže od grijeha i pokazao kako je to ozbiljna i teška stvar, i to je, kažu, bilo sramotno, kao da sam ih savjetovao da učine nešto beskorisno i sramotno. Oni tvrde da ništa osim grijeha, i onoga što ugađa njihovoj volji, nije vrijedno poštovanja.

Oni također tvrde da sam Ja najsrमतniji čovjek. Jer što je sramotnije od nekoga tko, kada govori istinu, biva izudaran po ustima kamenjem i biva udaran u lice, i osim toga, sluša ljude kako ga vrijeđaju govoreći: „Da je čovjek, osvetio bi sam sebe zbog takve nepravde.“ To je ono što Mi čine. Govorim im kroz učene oce i Sveto Pismo, ali oni kažu da lažem. Oni tuku Moja usta kamenjem i svojim šakama kada čine preljub, ubojstvo, i lažu govoreći: „Da je bio muško, da je bio Svemogući Bog, osvetio bi se za takve grijeha i prijestupe.“ Ali Ja to podnosim sa strpljenjem i svakoga ih dana čujem kako govore da muka nije ni vječna ni teška ni gorka, kako je rečeno, i Moje su riječi osuđene i prokazane kao laž.

Treće, osuđuju Me da sam najružnije i najbevrjednije stvorenje. Jer što je bevrjednije u kući od psa ili mačke koje bi netko rado zamijenio za konja kada bi mogao? Ali čovjek Me drži manje vrijednim od psa, jer ne bi Me poželio uzeti kada bi to značilo da bi izgubio psa, i on bi Me odbacio i zanijekao prije nego izgubio pseću kućicu. Što je stvar koja ugađa umu tako malo da se čovjek ne zamisli o njoj i ne poželi ju gorljivije nego Mene. Jer kada bi Me smatrali vrjednijim od ijednog drugog stvorenog stvorenja, voljeli bi Me više od drugih stvari. Ali sada nemaju ništa tako malo da to ne vole više od Mene. Oni tuguju za svime osim za Mnom. Oni tuguju za svojim vlastitim i njihova prijatelja gubitkom. Oni tuguju nad uvredljivom riječju. Oni tuguju nad uvredom ili povredom ljudi na višim pozicijama i moćnijih od njih, ali ne tuguju zbog uvrede ili povrede Mene, koji sam Stvoritelj svih stvari. Koji je čovjek toliko prezren da nije saslušan ako moli za nešto i nije mu dan dar zauzvrat ako je darovao nešto. Ali Ja sam potpuno zao i vrijedan prezira u njihovim očima, jer oni Me smatraju nedostojnim ikakva dobra iako sam im Ja dao sve dobre stvari.

Ali Ti si, Moja najdraža Majko, okusila više Moje mudrosti od drugih, i nikada ništa osim istine nije napustilo Tvoja usta, kao što ništa osim istine nikada nije napustilo Moja vlastita usta. Ja ću se sada opravdati u očima svih svetih. Prvo, protiv njega, koji tvrdi da sam imao sramotno tijelo. Dokazat ću da Ja uistinu imam najplemenitije tijelo bez ikakve deformacije ili grijeha, i on će pasti u vječni sram i

poniženje koje će svi vidjeti. Onome koji tvrdi da su Moje riječi bile laž i da on nije znao jesam li Ja Bog ili ne, dokazat ću da Ja uistinu jesam Bog, i on će oteći kao mulj u pakao. Ali trećeg, koji me smatrao beskorisnim, osudit ću na vječno prokletstvo tako da nikada neće vidjeti Moju slavu i Moju radost.“

Nakon toga reče svojoj nevjesti: “Stoj čvrsto u Mojoj službi. Ti si došla do zida, takoreći, u kojemu si zatvorena, tako da ne možeš pobjeći niti prokopati kroz njegove temelje. Izdrži voljno ovo malo nevolje i iskusit ćeš vječni počinak u Mojim rukama. Ti znaš volju Oca, ti čuješ riječi Sina, ti osjećaš Moj Duh i imaš užitak i utjehu u razgovorima s Mojom Majkom i Mojim svecima. Stoga stoj čvrsto ili ćeš u protivnom osjetiti Moju pravdu kojom ćeš biti prisiljena učiniti ovo što te sada ljubazno pozivam da učiniš.“

Riječi našeg Gospodina Njegovoj nevjesti o preziru Novog Zakona, i o tome kako je taj isti Zakon sada odbačen i prezren u svijetu, i o tome kako loši svećenici nisu Božji svećenici nego Božji izdajnici, i o kazni i prokletstvu koje primaju.

47. poglavlje

„Ja sam Bog koji je u drevne dane zvan Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljevi. Ja sam Bog koji je dao Zakon Mojsiju. Taj zakon bio je poput odjeće. Jednako kao što majka s djetetom u utrobi priprema svog novorođenčeta odjeću, tako sam i Ja, Bog, pripremio Novi Zakon, jer je Stari Zakon bio ništa doli odjeće i sjene, i znaka budućih stvari koje dolaze. Ja sam odjenuo i omotao sebe u odjeću ovog Zakona. I tada, kako dječak odrasta pomalo, njegova se stara odjeća odlaže i uzima nova odjeća. Na ovaj način Ja sam ispunio Stari Zakon kada sam odložio korištenu odjeću Starog Zakona, i preuzeo novu odjeću, to jest Novi Zakon, i dadoh tu odjeću i sebe svima koji su nas htjeli imati. Ova odjeća nije jako uska niti ju je teško nositi, nego naprotiv, dobro pristaje posvuda. Jer Moj Zakon ne naređuje narodu da posti, ili radi previše, niti da se ubije ili učini išta izvan granica mogućnosti, nego je koristan za dušu i pogodan za obuzdavanje, obamiranje i kažnjavanje tijela. Jer kada se tijelo previše veže za grijeh, tada grijeh proždire tijelo.

Dvije se stvari nalaze u Novom Zakonu: Prvo, razborita umjerenost u duši i tijelu i prava namjena svih stvari. Drugo, spremnost na obaziranje i održavanje Zakona; s obzirom na to da osoba koja ne može izdržati ustrajati u jednoj stvari, može ustrajati u drugoj. Iz ovoga slijedi da osoba koja ne može izdržati biti

djevicom, može živjeti u čestitom braku, i onaj koji padne u grijeh može ustati opet i popraviti se.

Ali ovaj Zakon sada je odbačen i prezren od svijeta. Jer oni tvrde da je Zakon strog, težak i ružan. Tvrde da je strog jer Zakon naređuje pojedincu da bude zadovoljan neophodnim i da bježi od prekomjernosti. Ali oni žele imati sve stvari bez razloga, poput nerazumne stoke i iznad potreba tijela, i zato im je Zakon prestrog. Drugo, tvrde da je težak jer Zakon kaže da bi pojedinac trebao uživati s razumnom umjerenošću i u utvrđeno vrijeme. No, oni žele ispuniti svoje požude više od onoga što je dobro i više od onoga što je osnovano. Treće, kažu da je ružan zato što im Zakon nalaže da vole poniznost i pripisuju svako dobro Bogu. Ali oni žele biti ponosni i sebe uzvisivati radi dobrih stvari koje im je Bog dao, i zato im se Zakon čini ružnim i ispraznim.

Pogledaj kako je prezrena i zlostavljana Moja odjeća. Ja sam ispunio sve iz Starog Zakona prije nego što sam započeo Novi Zakon. Jer je Stari Zakon bio pretežak i Moja je namjera bila da se Novi Zakon održi dok ne dođem na suđenje. Ali oni sramotno odbacuju odjeću kojom sam pokrio dušu, odnosno pravu vjeru. I povrh toga, oni dodaju grijeh na grijeh jer Me ujedno žele izdati. Ne govori li David u psalmu: "Onaj koji je jeo moga kruha, mislio je o izdaji protiv mene"? U ovim riječima želim da zapaziš dvije stvari. Prvo, on ne kaže „misli“ nego „mislio“, kao da se već dogodilo. Drugo, on označava jednog čovjeka izdajnikom. Ali Ja kažem da Me oni koji su sada prisutni izdaju, ne oni koji su bili ili će doći, nego oni koji su sada živi. Ja također kažem da to nije jedan čovjek, nego mnoštvo.

Ali sada bi Me mogla pitati: „Ne postoje li dvije vrste kruha, jedan nevidljivi i duhovni, od kojega anđeli i sveci žive, i drugi zemaljski, kojime se ljudi hrane? No, anđeli i sveci ne žele ništa drugo osim onoga što je u skladu s Tvojom voljom, i ljudi ne mogu učiniti ništa drugo osim onoga što Ti se sviđa. Kako Te onda mogu izdati?“

Odgovorit ću ti u prisutnosti Moje nebeske vojske koja zna i vidi sve stvari u Meni, no Ja ovo govorim radi tvoje dobrobiti, kako bi ti mogla razumjeti: Postoje zaista dvije vrste kruha. Jedan je onaj anđela koji jedu Moj kruh u Mom kraljevstvu kako bi mogli biti ispunjeni Mojom neopisivom radošću. Oni Me ne izdaju jer ne žele ništa drugo osim onoga što Ja želim. Ali oni koji Me izdaju oni su koji jedu Moj kruh na oltaru. Ja uistinu jesam kruh. Taj kruh ima tri karakteristike: oblik, okus i zaobljenost. Ja sam doista Kruh. I, poput kruha, Ja imam tri stvari u sebi: okus, oblik i zaobljenost. Imam okus jer, kao što je sva hrana bezukusna bez kruha i ne daje snagu, tako je i bez Mene sve što postoji bezukusno, nemoćno i isprazno. Također, imam i oblik kruha s obzirom na to da sam od zemlje. Rođen sam od

Djevice Majke, a Moja je Majka od Adama, a Adam je od zemlje. Imam također zaobljenost kojoj ne postoji kraj niti početak, s obzirom na to da sam Ja bez početka i bez kraja. I nitko nije u stanju vidjeti ili naći kraj ili početak u Mojoj mudrosti, moći ili milosrđu. Ja sam u svim stvarima, nad svim stvarima i izvan svih stvari. Čak i kada bi netko letio poput najbrže strijele neprestano bez kraja, on i dalje nikada ne bi našao kraj ili ograničenje Moje moći i kreposti na račun ove tri stvari: imenom okus, oblik i zaobljenost. Ja sam taj kruh koje je viđen i dodirivan na oltaru i pretvara se u Moje tijelo koje je razapeto. Jednako kao što je suh i lako zapaljiv komad drveta brzo prožet ako se stavi u vatru, i ništa ne ostaje od drveta, nego je sve vatra; stoga kada su ove riječi rečene, „Ovo je Moje tijelo“, ono što je prethodno bilo kruh odmah postaje Moje tijelo, ali nije zapaljeno vatrom kao drvo, nego Mojim Božanstvom.

Zato Me oni koji jedu Moj kruh izdaju. Koje ubojstvo može biti kukavnije i odvratnije nego kada netko ubije sam sebe? I koja je izdaja gora nego kada je dvoje vezano neraskidivom vezom, i jedan izdaje drugoga, kao što je slučaj s ljudima u braku. Ali što čovjek čini kako bi izdao svoju ženu? Doista, on joj neiskreno govori: „Hajdemo na takvo i takvo mjesto kako bih mogao ispuniti svoju volju s tobom.“ Ona odlazi s njim u istinskoj jednostavnosti, spremna na svaku želju svoga muža. Ali kada on nađe prikladno vrijeme i mjesto, on diže protiv nje tri načina izdaje: Ili nešto tako teško da je ubija jednim udarcem, ili nešto tako oštro da reže pravo kroz njenu utrobu, ili nešto da uguši duh života izravno u njoj. Tada, kada je ona mrtva, izdajnik si misli: „Sada sam učinio krivo. Ako moj zločin postane poznat javnosti, bit će mi suđeno na smrt.“ Stoga odlazi i polaže tijelo svoje mrtve žene na neko skrovito mjesto kako njegov grijeh ne bi mogao biti otkriven.

To je ono što svećenici koji su Moji izdajnici čine Meni. Jer smo oni i Ja združeni zajedno po jedinstvenoj vezi kada uzimaju kruh i izgovaraju riječi koje ga mijenjaju u Moje pravo tijelo, koje sam je preuzeo od Djevice. Ni jedan anđeo to ne bi mogao učiniti, jer Ja sam dao to dostojanstvo samo svećenicima i izabrao njih za najvišu službu. Ali sada se oni odnose prema Meni kao izdajnici jer Mi pokazuju sretno i ljubazno lice i vode Me do skrovitog mjesta da Me izdaju. Ovi svećenici pokazuju Mi sretno lice kada se prikazuju dobrima i jednostavnima, i izdajnički Me vode do skrovitog mjesta kada prilaze oltaru. Tamo sam Ja spreman kao mladenka ili mladoženja učiniti svu njihovu volju, ali oni Me izdaju.

Prvo polože nešto teško preko Mene kada je Božanska služba, kako nazivaju Mene, teška i tegobna za njih. Oni bi radije izgovorili stotinu riječi u čast svijeta nego jednu u Moju čast. Oni bi radije dali stotinu zlatnih novčića za slavu svijeta nego jedan peni za Moje dobro. Oni bi radije radili stotinu puta za svoju vlastitu

korist i onu svjetovnu, nego jednom za Moju čast. Oni Me pritišću ovim teškim teretom, pa je kao da sam mrtav u njihovim srcima. Drugo, oni Me probadaju oštrim mačem koji prodire u utrobu kad god svećenik odlazi do oltara sa znanjem da je sagriješio i pokajao se, ali ipak čvrsto odlučio sagriješiti ponovno kada služba završi, misleći tako sam sebi: „Istinski sam se pokajao za svoj grijeh, ali neću se odreći žene s kojom sam zgriješio kako više ne bih mogao griješiti s njom.“ Ovi Me svećenici probadaju najoštrijim mačem. Treće, oni guše duh kada si misle iznutra na ovaj način: „Dobro je i divno biti sa svijetom i dobro je živjeti u požudi i ja se ne mogu obuzdati. Ja ću činiti svoju volju u svojoj mladosti; kada ostarim, ja ću postati suzdržan i popraviti se.“ I ovom bijednom mišlju duh života je ugušen.

Ali sada bi mogla pitati kako njihova srca postaju tako hladna i mlaka prema Meni i svemu dobrom da se oni nikada ne mogu zagrijati ili ponovno uzdići do Moje ljubavi. Kao što se led ne može zapaliti čak ni ako je položen na vatru, nego se samo topi u vodi, jednako tako, čak i ako im dam svoju milost i čuju Moje riječi opomene, oni ne mogu ustati do topline života, nego se suše i izblijede od sveg dobrog.

Pogledaj kako Me izdaju time što se pokazuju da su jednostavni a da nisu takvi, i što su opterećeni i depresivni zbog Moje časti, u kojoj bi umjesto toga trebali uživati i radovati se, i također u tome što je njihova volja da griješe i nastave u grijehu sve do kraja. Oni Me skrivaju i odlažu na skrovito mjesto kada si misle: „Ja znam da sam zgriješio mnogo, ali ako se suzdržim od svoga Bogoslužja, svi će mi zamjeriti i osuditi me kao zlo.“ I tako oni besramno odlaze do oltara, i polažu Me pred sebe, i dodiruju Mene, koji jesam istinski Bog i istinski čovjek. Ja sam, takoreći, na skrovitom mjestu s njima, s obzirom na to da nitko ne zna niti vidi kako zli i odvratni oni jesu. Ja, istinski Bog i čovjek, ležim tamo kao u skrivenom mjestu, jer čak i ako najgori svećenik izgovori riječi „Ovo je Moje tijelo“, on i dalje posvećuje Moje pravo tijelo i Ja, istinski Bog i istinski čovjek, ležao bi tamo pred njim. Ali kada on stavi Moje tijelo u svoja usta, tada Ja više nisam prisutan za njega kroz milost Mojeg Božanstva i Čovječnosti; samo oblik i okus kruha ostaju za njega, ali ne zato što ja nisam istinski prisutan za zlo kao s dobrim uslijed službe sakramenta, nego zato što zlo i dobro ne dobivaju istu korist ili perfekciju od Mojeg tijela. Vidi kako ovi svećenici nisu Moji svećenici, nego pravi izdajnici, jer Me prodaju i izdaju kao Juda. Ja promatram pogane i Židove, ali ne vidim nikoga goreg od ovih svećenika, jer oni se nalaze u istom grijehu koji je učinio da Lucifer padne s Nebesa.

Ali sada ću ti također reći njihovu presudu i kome su oni nalik. Njihova je presuda prokletstvo. David je osudio one koji su bili nepokorni Bogu, i zato što je on bio pravedan prorok i kralj, on nije osuđivao iz gnjeva ili loše volje ili nestrpljenja,

nego iz Božanske pravde. Tako i Ja, koji sam bolji od Davida, osuđujem one koji su sada svećenici, ne zbog gnjeva ili loše volje, nego radi pravde.

Prokleta bilo stoga sve ono što uzimaju od zemlje za svoju vlastitu korist, jer oni ne hvale svog Boga i Stvoritelja koji im je to dao. Prokleta bila njihova hrana i piće koje ulazi u njihova usta i hrani njihova tijela da postanu hrana za crve, i predodredi njihove duše za pakao. Prokleta bila njihova tijela koja će ponovno ustati u paklu da pate i gore za cijelu vječnost. Proklete bile godine u kojima su oni živjeli beskorisno. Proklet bio trenutak kojim započinje pakao za njih i koji nikada neće završiti. Proklete bile njihove oči kojima su vidjeli svjetlost Neba. Proklete bile njihove uši kojima su čuli Moje riječi i nisu marili. Proklet bio njihov okus kojim su kušali Moje darove. Proklet bio njihov dodir kojim su Me dodirivali. Proklet bio njihov njuh kojim su mirisali radosne stvari svijeta i zaboravili na najradosniju od svih.

Ali sada bi mogla pitati: Kako će biti prokleti duhovno? Dakle, njihov će vid biti proklet jer neće vidjeti viziju Boga u njemu samom nego samo tamu i patnje pakla. Njihove će uši biti proklete jer neće čuti Moje riječi nego samo urlike i strahote pakla. Njihov okus bit će proklet jer neće okusiti Moja vječna dobra i radost, nego samo vječnu gorčinu. Njihov dodir bit će proklet zato što Me neće dodirnuti, nego samo vječne vatre u paklu. Njihov njuh bit će proklet jer neće mirisati slatki miris Moga kraljevstva koji nadilazi sve slatke mirise, nego će imati samo prljavi smrad pakla koji je gorči od žuči i gori od sumpora. Oni će biti prokleti od Neba i zemlje i svih bezumnih stvorenja, jer ovi se pokoravaju Bogu i slave Ga, dok Ga oni odbacuju.

Stoga Ja, koji sam Istina, zaklinjem se u Mojoj istini da ih, ako umru ovakvi i u ovakvim određenjima u kojima se sada nalaze, ni Moja ljubav ni Moja krepost nikada ih neće obuhvatiti, nego će umjesto toga biti prokleti za cijelu vječnost, i ne samo svećenici, nego i svi koji odbacuju zapovijedi Božje!

*O tome kako je, u prisutnosti Nebeske vojske i nevjeste, Božanstvo govorilo
Čovječnosti protiv Kršćana, baš kao što je Bog govorio Mojsiju protiv naroda
izraelskog, te kako prokleti svećenici ljube svijet i preziru Krista, i o njihovoj osudi
i prokletstvu.*

Velika vojska bijaše viđena u Nebu i Bog joj reče: Moji prijatelji, koji znate i razumijete i vidite sve stvari u Meni, Ja govorim u vašoj nazočnosti radi dobrobiti Moje nevjeste koja stoji ovdje, kao netko tko razgovara sam sa sobom, jer na taj način Moje Božanstvo komunicira s Mojom Ljudskošću. Mojsije je bio s Bogom na planini četrdeset dana i noći i, kada narod vidje da ga nema toliko dugo, uze zlato i baci ga u vatru, i oblikovaše tele od njega, nazivajući ga svojim bogom.

Tada Bog reče Mojsiju: „Ljudi su zgriješili. Ja ću ih uništiti baš kao što se nešto napisano briše iz knjige.“ Mojsije odgovori: “Ne, Gospodaru moj, nemoj! Sjeti se da si ih Ti izveo iz Crvenog mora i činio čuda za njih. Ako ih izbrišeš i uništiš, gdje je tada Tvoje obećanje? Preklinjem Te, ne čini to, jer tada će Tvoji neprijatelji reći: Bog izraelski, koji je izveo narod iz mora, ali ga ubio u pustinji, zao je.“ I Bog bijaše smiren tim riječima.

Ja sam taj Mojsije, simbolično govoreći. Moje Božanstvo govori Mojoj Čovječnosti baš kao Mojsiju, riječima: 'Pogledaj što je Tvoj narod učinio, i vidi kako su Me prezreli. Svi Kršćani bit će ubijeni i njihova vjera iskorijenjena.' Moja Ljudskost odgovara: 'Ne, Gospodine. Sjeti se da sam Ja izveo ljude kroz more u svojoj krvi kada sam bio ozlijeđen od vrha Moje glave do tabana Mojih stopala. Ja sam im obećao vječni život; imaj milosti prema njima Moje patnje radi.' Nakon što je saslušalo ove riječi, Božanstvo je bilo umireno i reče: 'Budi volja Tvoja, jer sav je sud dan Tebi.' Vidite koja ljubav, Moji prijatelji!

Ali sada, u vašoj prisutnosti, Moji duhovni prijatelji, anđeli i sveci, i u prisutnosti Mojih tjelesnih prijatelja koji su u svijetu, a ipak nisu u svijetu, osim sa svojim tijelom, Ja se žalim da Moj narod skuplja drvo za ogrjev i pali vatru, baca zlato u vatru kako bi se tele pojavilo da ga obožava i štuje kao Boga. Ono stoji kao tele na četiri noge imajući glavu, grlo i rep. Kada se Mojsije zadržao na planini dugo vremena bez povratka, narod reče: „Mi ne znamo što se moglo dogoditi s njim nakon ovako dugo vremena.“ I oni bijahu nezadovoljni što ih je izveo iz zatočeništva i ropstva, i rekoše: “Nađimo si drugog boga da ide pred nama.“

To ovi prokleti svećenici sada rade Meni. Jer oni govore: 'Zašto bismo mi imali isposničkiji život od drugih? Što je naša nagrada za to? Bolje nam je živjeti u miru i kako mi želimo. Hajdemo voljeti svijet u koji smo sigurni, budući da nismo sigurni u Njegovo obećanje.' Tada skupljaju drvo za ogrjev kada posvete sva svoja osjetila ljubavi prema svijetu. Pale vatru kada imaju potpunu želju za svijetom. Izgaraju kada njihova požuda sjaji u njihovim umovima i prelazi u djelo. Ubacuju zlato, što znači da svu čast i ljubav koju su Mi trebali pokazati, pokazuju kako bi dobili poštovanje svijeta.

Tada se pojavljuje tele, što predstavlja potpunu ljubav svijeta. Ima četiri noge od lijenosti, nestrpljenja, uživanja u prekomjernostima i pohlepe. Jer su ti svećenici, koji bi trebali biti Moje sluge, lijeni u štovanju Mene, nestrpljivi u podnošenju bilo čega radi Mene, neumjereni u užicima i nikada zadovoljni stvarima koje imaju. Ovo tele također ima glavu i grlo, što predstavlja potpunu volju za proždrljivošću koja nikada ne može biti zadovoljena, čak ni kada bi cijelo more uteklo u njega. Rep teleta njihova je zloba jer oni ne dopuštaju nikome da zadrži svoju imovinu ako ju mogu uzeti od njega. Svojim lošim primjerom i prezirom oni ranjavaju i kvare svakoga tko Mi služi. Takva je ljubav prema teletu koja je u njihovim srcima, i u takvoj se oni raduju i žude. Oni misle o Meni kao što su oni drugi o Mojsiju, i govore: 'Njega nema već dugo vremena. Njegove se riječi doimaju isprazne i Njegova djela tegobna. Hajdemo imati svoju vlastitu volju, neka naša moć i volja budu naš bog.' A nisu čak zadovoljni ni tim stvarima, i nisu Me u potpunosti zaboravili, nego Me umjesto toga imaju za svog idola.

Pogani su običavali štovati kao božanstvo drvo i kamenje i mrtve ljude i, među ostalim, bio je štovan idol zvan Belzebub, čiji su svećenici običavali nuditi mu tamjan uz pobožno klanjanje i uzvike hvale. I sve što je u njihovim žrtvovanjima bilo beskorisno bacali su na tlo, i ptice i muhe to su jele. Ali sve što je bilo korisno svećenici su skrivali za sebe. Oni su zaključavali vrata do svog idola i držali ključ za sebe kako nitko ne bi mogao ući unutra.

To je ono što svećenici čine Meni u ovo vrijeme. Oni Mi nude tamjan, to jest govore i propovijedaju prekrasne riječi kako bi osvojili hvalu za sebe i kakvu zemaljsku korist, ali ne iz ljubavi prema Meni. Baš kao što miris tamjana ne može biti uhvaćen, nego samo osjećan i viđen, tako njihove riječi ne ostvaruju nikakvu korist za duše kako bi mogle pustiti korijen i bile zadržane u njihovim srcima, nego su se samo čule i činile ugodne za kratko vrijeme. Oni Mi nude molitve, ali ne onakve kakve su Meni ugodne. Poput onih koji uzvikuju hvale svojim ustima, ali su tihi u svojim srcima, stoje pokraj Mene vičući svojim ustima, dok u svojim srcima i mislima lutaju uokolo po svijetu. Ali kada bi govorili sa snažnim i moćnim čovjekom, tada bi njihova srca slijedila njihov vlastiti govor i riječi tako da im nitko ne bio mogao naći zamjerku.

Ali u Mojoj su prisutnosti svećenici poput ljudi koji su mentalno poremećeni, jer izgovaraju jednu stvar svojim ustima i imaju drugu u svojim srcima. Nitko tko čuje njihove riječi, ne može biti siguran u njihovo značenje. Oni svijaju svoja koljena za Mene, to jest obećavaju Mi poniznost i poslušnost, ali je zapravo njihova poniznost poput Luciferove, i oni su poslušni svojim vlastitim željama, a ne Meni.

Također Me stalno drže zaključanog i drže ključ za sebe. Otvaraju za Mene i hvale Me kada kažu: ' Budi volja Tvoja, kako na nebu tako i na zemlji.' Ali tada Me ponovno zaključavaju ispunjavanjem svoje vlastite volje, dok je Moja volja poput zatočenog i nemoćnog čovjeka kojega se ne može ni vidjeti ni čuti. Oni drže ključ za sebe kada, svojim lošim primjerom, također zavode na pogrešan put druge koji žele činiti Moju volju. I kada bi mogli, rado bi zabranili da Moja volja bude ispunjena i ostvarena, osim kada to odgovara njihovoj vlastitoj volji. Također skrivaju bilo što u žrtvovanju što je nužno i korisno za njih, to jest zahtijevaju svu svoju čast i povlastice, ali ljudsko tijelo koje padne na zemlju i umre, za što bi trebali ponuditi najbolju žrtvu, oni smatraju tako beskorisnim i ostavljaju ga muhama, to jest crvima na zemlji. Oni ne mare niti se uznemiravaju zbog svoje obveze za spasenje duša.

Ali što je rečeno Mojsiju? 'Ubij one koji su načinili ovog idola!' I neki su ubijeni, ali ne svi. Na isti će način Moje riječi sada doći i ubiti ih, neke u tijelu i duši kroz vječno prokletstvo, druge prema životu, tako da bi se trebali preobratiti i živjeti, ostale kroz brzu smrt, jer ovi su Mi svećenici u potpunosti odvratni. Ali s čime da ih usporedim? Oni su uistinu poput ploda trnovitog grma drača, koji je prekrasan i crven izvana, ali iznutra pun nečistoće i bodljikavog trnja. Na isti način ovi dolaze k Meni kao ljudi koji su crveni od ljubavi, i čine se čistima, ali iznutra su puni svakakvih nečistoća. Ako se ovaj plod položi u zemlju, drugi trnoviti grmovi izrastaju iz njega. Na isti način oni skrivaju svoj grijeh i zlobu u svojim srcima kao u zemlji, i postaju tako ukorijenjeni u zlu da se čak i ne postide istupiti u javnosti i hvaliti svojim grijehom. Stoga drugi ljudi ne samo da nalaze razlog da griješe, nego ujedno postaju duboko ranjeni u svojim dušama, misleći ovako sami u sebi: 'Ako to čine svećenici, čak je i više dopušteno da mi to činimo.' I oni nisu samo nalik plodu trnovita grma, nego i trnju jer preziru biti dirnuti prijekorom i opomenom, i smatraju da nitko nije mudar kao oni, i misle da mogu činiti što god žele.

Stoga se Ja zaklinjem svojim Božanstvom i Čovječnošću, u prisutnosti svih anđela, da ću srušiti vrata koja su zatvorili Mojoj volji, i Moja volja bit će ispunjena, i njihova volja bit će dokinuta i zaključana u vječne muke i tjeskobe. Jer kao što je nekoć rečeno: „Započet ću svoj sud sa svećenicima na svom oltaru.“

Riječi Kristove Njegovoj nevjesti o tome kako je Krist uspoređen s Mojsijem, na simboličan način, vodeći narod iz Egipta; i o tome kako prokleti svećenici, koje je On odabrao na mjesto proroka kao svoje najdraže prijatelje, sada zapomažu:
„Odlazi od nas!“

Sin Božji reče: „Ranije sam se uspoređivao s Mojsijem na simboličan način. Kada je izveo narod, voda je stajala poput zida zdesna i slijeva. Ja sam uistinu taj Mojsije, simbolično govoreći, koji je izveo svoj Kršćanski narod van, to jest otvorio nebo za njega i pokazao mu put. Ali sada sam si izabrao druge prijatelje, više voljene i prisnije od proroka, imenom Moje svećenike, koji ne samo da čuju Moje riječi i vide, kada vide Mene samoga, nego Me ujedno dodiruju svojim rukama, što nitko od proroka ili anđela ne može učiniti.

Ovi svećenici, koje sam Ja izabrao na mjesto proroka kao svoje prijatelje, zazivaju Me, ali ne s takvom željom i ljubavlju kao što su to proroci činili, ne, svećenici i proroci zazivaju s dva suprotstavljena glasa. Jer svećenici ne zazivaju kao što su proroci zazivali: „Dođi, Gospode, jer Ti si slast!“, nego zazivaju: „Odvoji se od nas, jer Tvoje su riječi gorke i Tvoja djela teška i čine nas posramljenima!“ Poslušaj što ovi prokleti svećenici govore! Ja stojim pred njima poput najkrotkije i najumiljatije ovce od koje dobivaju vunu za svoju odjeću i mlijeko za svoju hranu, a ipak Me preziru zbog toliko velike ljubavi. Stojim pred njima kao gost govoreći: „Prijatelju, podari Mi nužnosti života za Moje tijelo, jer trebaju Mi, i ti ćeš primiti najveću nagradu od Boga zauzvat!“

No iako sam se pojavio s jednostavnošću ovce, oni Me tjeraju kao vuka koji vreba u zasjedi gospodarove ovce. Ne žele Mi pokazati nikakvo gostoprimstvo i odbijaju Me primiti u svoju kuću, umjesto toga, suočavaju se sa Mnom kao s izdajnikom nedostojnim njihova gostoprimstva. Ali što će učiniti gost nakon što je bio odbijen? Ne bi li trebao potegnuti oružje protiv gospodara kuće koji ga je otjerao? Nipošto, jer to ne bi bilo pravedno s obzirom na to da vlasnik može uskratiti ili dati svoju imovinu kome god želi. Ali što tada gost treba učiniti? On bi doista trebao reći onome tko ga je otjerao: „Moj prijatelju, s obzirom na to da me ti ne želiš primiti u svoju kuću, ja ću otići drugome koji će mi pokazati milost.“ I kada dođe drugome, on ga čuje kako govori: Dobro si došao, Moj Gospode, sve što ja imam Tvoje je. Ti ćeš sada biti gospodar, a ja želim biti Tvoj sluga i gost. Ovo su vrste smještaja u kojima Mi je ugodno boraviti, gdje čujem ovakav glas.

Ja sam doista poput gosta tjeranog od ljudi. No iako Ja mogu ući u svako mjesto po svojoj volji, još uvijek na račun pravde, to ne činim, nego dolazim samo onima koji Me primaju s dobrom voljom kao svog istinskog Gospodina, ne kao gosta, i povjeravaju svu svoju volju u Moje ruke.

Majčine i Sinove riječi blagoslova i hvale jednog prema drugome, i o milosti koju je Sin odobrio svojoj Majci za duše u čistilištu i one u ovome svijetu.

50. poglavlje

Majka Božja govorila je svom Sinu i rekla: Blagoslovljeno ime Tvoje, Moj Sine, bez kraja, i blagoslovljeno bilo Tvoje Božanstvo koje je bez početka i bez kraja! U Tvom Božanstvu nalaze se tri prekrasne stvari: poimence moć, mudrost i krepost. Tvoja je moć poput najnasilnije goruće vatre pred kojom se sve što je čvrsto i snažno sabire kao suha slama u vatri. Tvoja je mudrost poput oceana koji nikada ne može biti ispražnjen zbog svoje veličine i prostranosti i koji, kada nabuja i preplavi, pokriva doline i planine. Niti Tvoja mudrost može biti shvaćena, niti njena dubina izmjerena o tome kako si mudro stvorio čovječanstvo i smjestio ga iznad sveg svog stvaralaštva. Kako si mudro uredio ptice u zraku, životinje na zemlji i ribe u moru, dajući svakome njegovo vlastito vrijeme i red. Kako veličanstveno Ti daješ život svemu i oduzimaš ga. Kako mudro daješ mudrost onima koji nisu mudri i oduzimaš ju od ponosnih. Tvoja je krepost poput svjetlosti sunca koja sja na nebu i ispunjava zemlju svojim svjetlom. Također, Tvoja krepost zadovoljava visoko i nisko i ispunjava sve stvari. Stoga blagoslovljen budi Ti, Moj Sine, jer Ti si Moj Bog i Moj Gospodin!“

Sin odgovori": Moja najdraža Majko, Tvoje su Mi riječi su slatke, jer one dolaze iz Tvoje duše. Ti si poput zore koja izbija bistrinom. Ti nadsijavaš sva nebesa i Tvoja svjetlost i Tvoja bistrina nadilaze sve anđele. Svojom bistrinom Ti si privukla na sebe pravo sunce, to jest Moje Božanstvo, toliko da je sunce Mojeg Božanstva došlo do Tebe i na Tebi se smjestilo. Po njegovoj toplini Ti si grijana u Mojoj ljubavi iznad svih drugih i po njegovu sjaju Ti si prosvijetljena u Mojoj mudrosti više nego svi drugi. Tama zemlje protjerana je i sva nebesa bijahu prosvijetljena kroz Tebe. Ja govorim u svojoj istini da Mi je Tvoja čistoća godila više nego svi anđeli, i privukla Moje Božanstvo k Tebi tako da si bila potaknuta toplinom Moga duha; i po njemu si začela istinskog Boga i čovjeka u svojoj utrobi, čime je čovječanstvo bilo prosvijetljeno i anđeli ispunjeni radošću. Stoga budi blagoslovljena od svoga blagoslovljenog Sina! I zbog ovoga razloga niti jedna molitva Tvoja nikada neće doći k Meni a da je ne uslišim, i kroz Tebe svatko tko moli za milost s namjerom popravljanja svojih grešnih načina, primit će milost Tebe radi. Jer kao što toplina dolazi od sunca, tako je i sve milosrđe kroz Tebe dano. Ti si poput ispunjenog i tekućeg proljeća iz kojega milost teče u pomoć nesretnima. "

Majka odgovara Sinu: "Sva slava i krepost neka su Tvoji, Sine Moj! Ti si Moj Bog i Moje milosrđe; sve dobro što imam od Tebe potječe. Ti si poput sjemena koje nikada nije požeto, nego još uvijek raste i daje plod stotruk i tisućstruk. Jer sva milost od Tebe dolazi i, s obzirom na to da je neizbrojiva i neizreciva, može doista biti poistovječena s brojem stotinu koji označava savršenstvo, jer sve savršenstvo dolazi od Tebe i svatko je usavršen u kreposti po Tebi."

Sin odgovara Majci: "Doista, Moja Majko, usporedila si Me ispravno sa sjemenom koje nikada nije požeto nego još raste, jer došao sam sa svojim Božanstvom k Tebi i Moja Čovječnost nije zasijana odnosom, ali je i dalje rasla u Tebi, i otud je milost istekla od Tebe prema svima. Stoga si govorila ispravno. S obzirom na to da Ti sada crpiš milost iz Mene najslađim riječima svojih usta, traži Me što želiš i bit će Ti dano."

Majka odgovori: "Moj Sine, s obzirom na to da sam Ja dobila milosrđe od Tebe, Ja molim za milosrđe i pomoć nesretnima. Jer postoje, naime, četiri mjesta: Prvo je Nebo, gdje anđeli i duše svetaca ne trebaju ništa osim Tebe, kojeg imaju - jer u Tebi imaju svako dobro. Drugo je mjesto pakao i oni koji ostaju tamo, ispunjeni su zlobom i isključeni iz svakog milosrđa. Stoga ništa dobro ne može više ući u njih. Treće je mjesto onih koji se pročišćavaju u čistilištu i oni koji ostaju tamo, trebaju trostruku milost jer su mučeni trostruko. Oni pate kroz svoj sluh jer ne čuju ništa osim boli, tuge i jada. Oni pate kroz svoj vid jer ne vide ništa osim svoje vlastite bijede. Oni su mučeni kroz svoj dodir jer osjećaju toplinu nepodnošljive vatre i oštre muke. Moj Gospode i Moj Sine, daj im svoju milost Mojih molitava radi!"

Sin odgovori: "Ja ću im rado dati trostruku milost Tebe radi. Prvo, njihov sluh bit će olakšan, njihov vid bit će umiren, njihova muka bit će smanjena i olakšana. I svi oni koji su u najvećim i najtežim mukama u vatrama čistilišta, od ovog će trenutka doći do umjerene muke; oni koji su u umjerenim mukama, doći će do najlakših, i oni koji su u najlakšim mukama, doći će u počinak."

Majka odgovori: "Hvala i čast Tebi, Moj Gospode!" I ona odmah reče svom Sinu: Moj ljubljani Sine, četvrto je mjesto svijet i njegovi stanovnici u potrebi su za trima stvarima: Prvo, pokajanjem za svoje grijehе. Drugo, pokorom i popravljanjem. Treće, snagom da čine dobra djela."

Sin odgovori: "Svakome tko zaziva Tvoje ime i ima nadu u Tebi zajedno sa svrhom popravljanja za svoje grijehе, bit će dane ove tri stvari, jednako kao i Kraljevstvo nebesko. Tvoje su Mi riječi tako slatke da Ti ne mogu uskratiti ništa što zamoliš, jer ne želiš ništa drugačije od onoga što Ja želim. Ti si uistinu poput sjajnog

i gorućeg plamena po kojemu su ugašena svjetla potaknuta i goruća svjetla osnažena, jer po Tvojim ljubavi koja se uzdigla u Moje srce i privukla Me k Tebi, oni koji su mrtvi u grijehu, doći će ponovno u život, i oni koji su mlaki i crni poput dima, postat će snažni u Mojoj ljubavi."

Majka blagoslivlja Sina u prisutnosti nevjeste, te o tome kako slavni Sin čini prekrasnu usporedbu svoje najsladje Majke s cvijetom koji je rastao u dolini, ali se uzdigao preko planina.

51. poglavlje

Majka Božja govorila je svome Sinu i rekla: "Blagoslovljeno neka je Tvoje ime, Moj Sine, Isuse Kriste, i sva čast Tvojim Čovječnosti iznad svega što je stvoreno! Slava Tvome Božanstvu iznad svih dobrih stvari, koje je jedan Bog s Tvojom Čovječnošću!" Sin odgovori: "Moja Majko, Ti si poput cvijeta koji je rastao u dolini. Oko doline bilo je pet visokih planina i cvijet je rastao iz tri korijena s uspravnom stabljikom bez ikakvih čvorova. Ovaj cvijet imao je pet latica koje bijahu ispunjene svom slatkoćom. Dolina je sa svojim cvijetom rasla iznad ovih pet planina, i latice cvijeta širile su se iznad svake visine neba i iznad svih zborova anđela. Moja ljubljena Majko, Ti si ova dolina zbog velike poniznosti koju si imala u usporedbi sa svima drugima. Tvoja je poniznost rasla više od pet planina.

Prva planina bio je Mojsije zbog svoje moći. Jer on je imao moć nad Mojim narodom kroz Zakon, kao da je bio zatvoren u njegovoj ruci. Ali Ti si zatvorila Gospodara svih zakona u svojoj utrobi i stoga si viša od ove planine. Druga planina bio je Ilija, koji je bio toliko svet da je s dušom i tijelom bio preuzet u Moje sveto mjesto. Ali Tvoja duša, Moja najdraža Majko, bila je preuzeta iznad svih zborova anđela do prijestolja Božjeg, zajedno s Tvojim najčišćim tijelom. Ti si stoga viša od Ilije. Treća planina bila je snaga Samsonova koja je nadilazila druge ljude. Ipak, đavao ga je porazio svojom podmuklošću. Ali Ti si porazila đavla svojom snagom i moći. Ti si stoga snažnija od Samsona. Četvrta planina bio je David, koji bijaše čovjek u skladu s Mojim srcem i voljom, ali je ipak pao u grijeh. Ali Ti si, Moja ljubljena Majko, slijedila Moju volju u svemu i nikada nisi sagriješila. Peta planina bio je Salomon, koji bijaše prepun mudrosti, ali je usprkos tome bio prevaren. Ali Ti si, Moja Majko, bila prepuna sve mudrosti i nikada nisi prevarena ili zavedena. Ti si stoga viša od Salomona.

Cvijet je rastao iz tri korijena zbog tri stvari koje si imala od svoje mladosti:

poslušnosti, milosrđa i Božanskoga razumijevanja. Iz ova tri korijena iznikla je najravnija stabljika bez ikakvih čvorova, što znači da Tvoja volja nikada nije bila svijena ničemu osim Mojoj volji. Taj cvijet također je imao pet latica koje su rasle iznad svih zborova anđela. Moja draga Majko, Ti si doista cvijet s ovih pet latica.

Prva latica Tvoja je plemenitost, koja je toliko velika da Moji anđeli, koji su plemeniti preda mnom, kada vide i razmotre Tvoju plemenitost, uvide da je bila iznad njih i istaknutija od njihove svetosti i plemenitosti. Ti si stoga viša od svih anđela. Druga je latica Tvoje milosrđe koje je bilo tako veliko da si, kada si vidjela bijedu svih duša, imala suosjećanja nad njima i pretrpjela najveće muke na Mojoj smrti. Anđeli su puni milosrđa, a ipak nikada ne trpe tugu ili bol, ali Ti si, Moja ljubljena Majko, bila milosrdna prema bijednicima kada si osjetila svu tugu i muku Moje smrti, i željela si trpjeti muku radi milosrđa radije nego da si bila odvojena od nje. Stoga je Tvoje milosrđe nadišlo milosrđe svih anđela. Treća je latica Tvoja dobrota puna ljubavi. Anđeli su puni ljubavi i ljubaznosti i žele dobro za svakoga, ali Ti, Moja najdraža Majko, imala si prije svoje smrti volju poput anđela u svojoj duši i tijelu i činila dobro svakome. I dalje ne odbijaš nikoga tko razumno moli za svoje vlastito dobro. Stoga je Tvoja dobrota viša i veća od anđeoske. Četvrta je latica Tvoja ljepota. Anđeli promatraju svoju međusobnu ljepotu i razmišljaju o ljepoti svih duša i svih tijela, ali vide da je ljepota Tvoje duše iznad svega što je stvoreno i da plemenitost Tvoga tijela nadilazi sva stvorena bića. I tako Tvoja ljepota nadilazi sve anđele i sve stvoreno. Peta je latica Tvoja Božanska radost jer ništa Te nije razveseljavalo osim Boga, jednako kao što ništa osim Boga ne pruža užitak anđelima. Svi i svaki od njih zna i znao je svoju vlastitu radost u sebi, ali kada su vidjeli Tvoju radost prema Bogu, opazili su u svojoj svijesti kako se njihova radost razbuktala u njima poput svjetlosti u ljubavi Božjoj. Vidjeli su da je Tvoja radost bila kao plameni krijes gori najužarenijom vatrom, s plamenom tako visokim da je došao blizu Mojega Božanstva. I zbog ovoga razloga, Moja najslađa Majko, Tvoja božanska radost gorjela je dobro iznad svih zborova anđela. S obzirom na to da je cvijet imao tih pet latica, poimence plemenitost, milosrđe, dobrotu punu ljubavi, ljepotu i najveći užitak u Bogu, bijaše ispunjen svom slatkoćom.

Ali onaj tko želi kušati od ove slatkoće, treba pristupiti slatkoći i preuzeti je u sebe. To je ujedno ono što si Ti učinila, Moja najslađa Majko. Ti si bila tako slatka Mome Ocu da Te preuzeo cijelu u svoj Duh i Tvoja Ga je slatkoća oduševila iznad svih ostalih stvari. Cvijet također nosi sjeme po toplini i moći sunca i iz njega izrasta plod. Na ovaj način blagoslovljeno sunce, Moje Božanstvo, preuzelo je Čovječnost iz Tvoje djevičanske utrobe. Jer kao što sjeme daje i uzgaja cvijeće iste vrste gdje god bilo posijano, tako su i Moji udovi bili poput Tvojih oblikom i izgledom iako sam Ja bio muškarac, a Ti žena i djeвица. Ta dolina bijaše uzdignuta sa svojim cvijetom

iznad svih planina kada je Tvoje tijelo zajedno s Tvojom najsvetijom dušom uzdignuto iznad svih zborova anđela.”

Majka blagoslivlja svog Sina i moli Ga da Njegove riječi mogu biti proširene po cijelome svijetu i pustiti korijen u srcima Njegovih prijatelja, te o tome kako je Djevica uspoređena s predivnim cvijetom koji raste u vrtu, i o riječima Kristovim koje su poslone kroz nevjestu papi i drugim prelatima Crkve.

52. poglavlje

Sveta Djevica govorila je svome Sinu i rekla: „Blagoslovljen budi Ti, Moj Sine i Moj Bože, Gospodaru anđela i Kralju slave! Molim te za to da riječi koje si Ti izgovorio mogu pustiti korijen u srcima Tvojih prijatelja i da njihovi umovi mogu prijanjati čvrsto uz te riječi poput smole kojom je bila obložena Noina arka, koju ni olujni valovi ni vjetrovi nisu mogli slomiti ni otopiti. Neka budu proširene po cijelome svijetu kao grane i slatki cvjetovi čiji se miris širi daleko i široko, kako bi ujedno mogle uroditi plodom i postati slatke kao datulja čija slast oduševljava dušu neizmjereno mnogo.“

Sin odgovori: “Blagoslovljena budi Ti, Moja najomiljenija Majko! Moj anđeo Gabriel rekao Ti je: “Blagoslovljena Ti, Marijo, među ženama!“ I Ja Ti svjedočim da si blagoslovljena i najsvetija iznad svih zborova anđela. Ti si poput cvijeta u vrtu koji je okružen drugim mirisavim cvijećem, ali ih sve nadilaziš u mirisu, ljepoti i kreposti. To su cvijeće svi izabrani ljudi, od Adama do kraja svijeta, koji su zasađeni u vrtu svijeta, i sijaše i mirisaše na mnogostruke vrline. Ali među svima njima koji su bili i koji će naknadno doći, Ti si bila najveća u mirisu poniznosti i dobrog života, u ljepoti najugodnijeg djevičanstva i vrlini suzdržljivosti. Jer Ja Ti svjedočim da si bila više od bilo kojeg mučenika za Moje patnje, više od bilo kojeg ispovjednika u svojoj suzdržljivosti i više od bilo kojeg anđela u svom milosrđu i dobroj volji. Stoga, radi Tebe, Ja ću ukorijeniti i učvrstiti svoje riječi poput najčvršće smole u srcima Mojih prijatelja. One će se širiti kao mirisno cvijeće i donositi plodove kao najslade i najljepše drvo datulje.“

Nakon toga Naš Gospodin reče svojoj nevjesti: “Reci Mom prijatelju, svom ocu, čije je srce u skladu s Mojim srcem, da pažljivo predstavi ove pisane riječi svom vlastitom ocu te ih također daj nadbiskupu i kasnije drugom biskupu. I kada ovi budu temeljito upućeni, on ih može poslati trećem biskupu. Reci mu također u Moje ime: “Ja sam Tvoj Stvoritelj i Otkupitelj duša. Ja sam Bog kojega voliš iznad svih

stvari. Vidi i razmotri kako su duše koje sam Ja otkupio svojom krvlju, poput duša ljudi koji ne znaju ništa o Bogu, i oni su zatočeni od đavla u takvoj okrutnosti da ih muči u svim njihovim udovima kao u tvrdoj preši. Stoga, ako posvećuješ Moje rane u svojoj duši, i ako cijeniš išta od bičevanja i trpljenja koje sam podnio kao dragocjeno, tada pokaži svojim djelima koliko Me voliš. Riječi koje sam izgovorio svojim vlastitim ustima postat će poznate javno i odnesene do glavara Crkve.

Ja ću ti, naime, dati svoju milost i svoj duh kako bi, kada god nastane zavada među dvojicom, ti bio u mogućnosti izmiriti ih kroz moć koja ti je dana ako oni vjeruju u Moje riječi. I kao dodatno pojašnjenje Mojih riječi, ti ćeš ponijeti papi svjedočanstvo onih koji uživaju u Mojim riječima i kušaju ih. Jer Moje su riječi poput masti koja se topi brže kada je toplina veća iznutra, ali ako nikakva toplina nije nađena, mast se povrat i ne dospije u crijeva. Takve su Moje riječi s obzirom na to da, što ih više čovjek jede i žvače s gorućom ljubavi prema Meni, više je nahranjen željom za nebesima i slatkoćom Božanske unutarnje ljubavi, i više izgara u Mojoj ljubavi i milosrđu. Ali oni koji ne uživaju u Mojim riječima, mogu se poistovjetiti s kušanjem svinjske masti u svojim ustima koju smjesta pljuju iz usta i gaze pod svojim nogama nakon što su je kušali. Neki ljudi tako preziru Moje riječi jer nemaju okusa za slatkoću duhovnih stvari. Ali gospodar zemlje, kojega sam ja izabrao za svog pripadnika i učinio istinski Mojim, pomoći će ti smjelo i opskrbiti te stvarima potrebnim za tvoje putovanje iz pravedno stečenih dobara.“

Riječi Blagoslova Majke i Sina jedno drugome, i o tome kako Djevica simbolizira kovčeg u kojemu su palica, mana i ploče Zakona bile, i mnoge su prekrasne stvari otkrivene u ovoj usporedbi.

53. poglavlje

Djevica Marija govorila je sa Sinom i rekla: “Blagoslovljen budi Ti, Moj Sine, Moj Bože i Gospodaru anđela! Ti si onaj čiji su glas proroci čuli, čije su tijelo apostoli vidjeli, onaj na kojega su Židovi i Tvoji neprijatelji položili ruke. Ti si jedan Bog sa svojim Božanstvom i Čovječnošću i Svetim Duhom. Jer proroci su čuli Duh, apostoli vidjeli slavu Tvoga Božanstva i Židovi razapeli Tvoju Čovječnost. Stoga, budi blagoslovljen bez početka i kraja.“

Sin odgovori: “Blagoslovljena budi Ti, jer Ti si Djevica i Majka. Ti si kovčeg Staroga Zakona u kojemu su se nalazile tri stvari: palica Aronova koja je cvjetala, mana anđeoska i ploče Zakona.

Tri su stvari učinjene s palicom: Prvo, bila je pretvorena u zmiju bez otrova. Drugo, ocean je podijeljen njome. Treće, izvela je vodu iz stijene. Ja, koji sam ležao u Tvojim utrobi i preuzeo Čovječstvo od Tebe, uspoređivao sam se s ovom palicom. Prvo, Ja sam zastrašujući svojim neprijateljima kao što je zmija bila Mojsiju. Jer oni bježe od Mene kao od prizora zmije, i oni su prestravljeni Mnome i mrze Me kao zmiju otrovnicu; a dapače, Ja sam bez otrova zlobe i umjesto toga pun milosrđa. Ja im dajem sebe da Me posjeduju ako hoće. Ja im se vraćam ako tragaju za Mnom. Trčim k njima kao Majka svom izgubljenom i ponovno nađenom sinu ako Me zazovu. Ja im dajem svoje milosrđe i opraštam njihove grijehove ako zavape Meni. To je ono što Ja činim za njih, a ipak Me mrze poput otrovne zmije.

Drugo, ocean je podijeljen ovom palicom kada je put u nebo, koji bijaše zatvoren zbog grijeha, otvoren kroz prolijevanje Moje krvi i Moje boli. Ocean je doista podijeljen i put je načinjen gdje prethodno nije bilo nikakvog puta kada je bol iz svih Mojih udova stigla do Mog srca i Moje se srce raspuklo od nasilja boli. Kasnije, kada je narod vođen kroz ocean, Mojsije ga nije odmah odveo u obećanu zemlju, nego u pustinju kako bi ondje bio iskušani i poučeni. To je kako je sada, jer kada ljudi prihvate Moju vjeru i Moje zapovijedi, oni nisu odmah odvedeni u nebo; jer je nužno da ljudi budu iskušani u pustinji - to jest u svijetu – u odnosu na to koliko vole Boga.

Međutim, ljudi izazvaše Boga na ljutnju kroz tri stvari u pustinji: Prvo, jer su izradili idola i molili mu se. Drugo, zato što su čeznuli za raskošima koje su imali u zemlji egipatskoj, i treće, kroz svoj ponos, kada su bez volje Božje željeli ići i boriti se protiv svojih neprijatelja. Ljudi griješe protiv Mene čak i sada u svijetu na isti način.

Prvo, časte i štuju idola: jer vole svijet i sve stvari u njemu više nego Mene, koji jesam njihov Stvoritelj. Stoga, svijet je njihov bog, a ne Ja. Jer Ja sam rekao u svom evanđelju: „Gdje je čovjekovo blago, ondje će mu biti i srce.“ Dakle, blago čovječanstva jest svijet jer njegovo srce žudi prema njemu, a ne prema Meni. Stoga, baš kao što su Židovi pali u pustinji s mačem u svojim tijelima, tako će također ovi ljudi pasti s mačem vječnog prokletstva u svojim dušama, i živjeti u prokletstvu bez kraja.

Drugo, zgriješili su kroz svoju žudnju za raskošima. Ja sam dao čovječanstvu sve što je trebalo koristiti na častan i umjeren način, ali ono želi imati sve stvari bez umjerenosti i razuma. Jer, kada bi njegova tjelesna priroda mogla to podnijeti, ono bi bez prestanka bludničilo, pilo bez ograničenja, žudilo bez mjere i granice i, dok god bi moglo grijesiti, nikada ne bi odustalo od grijeha. Stoga će mu se dogoditi ista

stvar koja se dogodila Židovima u pustinji, to jest umrijet će naglom smrću u svojim tijelima. Jer što je drugo ovaj zemaljski život doli jedan trenutak u usporedbi s vječnošću? Zbog ovog razloga oni će umrijeti naglom smrću u svojim tijelima, da budu otrgnuti od ovog kratkog života i da žive s mukom u svojim dušama za cijelu vječnost.

Treće, oni su zgriješili u pustinji kroz svoj ponos jer su željeli ići u bitku bez Božje volje. Isto tako, ljudi žele doći u Nebo kroz svoj ponos i ne vjeruju u Mene, nego u sebe, čineći svoju vlastitu volju i napuštajući Moju. Stoga će biti ubijeni u svojim dušama od đavala jednako kao što su Židovi ubijeni od njihovih neprijatelja, i njihova muka bit će vječna. Tako Me oni mrze kao zmiju, štiju idola umjesto Mene, žude za svojim vlastitim željama više nego za Mnom i vole svoj vlastiti ponos umjesto Moje poniznosti. Ipak, Ja sam još uvijek toliko milostiv da ću im se prikloniti kao otac pun ljubavi i uzeti ih k sebi ako Mi se okrenu s pokajničkim srcem.

Treće, stijena je dala vodu putem ove palice. Ova je stijena tvrdo srce čovječanstva, jer ako je probodeno Mojim strahom i ljubavlju, ondje odmah poteku suze pokajanja i pokore iz njega. Nitko nije toliko nedostojan i nitko nije toliko zao da neće imati suze koje teku iz njegovih očiju, i sve svoje udove probuđene ka pobožnosti ako se okrene Meni u zdušnom razmatranju Moje patnje i podsjeti se kako Moja moć i dobrota čine da zemlja i stabla rađaju plodom.

Drugo, mana anđeoska bijaše položena u kovčegu Mojsijevu. Tako također u Tebi, Moja ljubljena Majko i Djevice, bijaše položen kruh anđela i svetih duša i pravednih ljudi na zemlji, kojima ništa nije ugodno osim Moje slatkoće; jer cijeli je svijet mrtav za njih, tako da bi oni rado bili čak i bez tjelesne hrane da je takva Moja volja.

Treće, u kovčegu bijahu ploče Zakona. Tako je također u Tebi ležao Gospodar svih zakona. Stoga, budi blagoslovljena iznad svega stvorenog u Nebu i na zemlji.“

Tada se Krist obrati svojoj nevjesti i reče: “Reci Mojim prijateljima tri stvari. Kada sam bio tjelesno u svijetu, prilagodio sam svoje riječi kako bi dobri ljudi bili učinjeni jačima i gorljivijima u činjenju dobrih stvari i zli ljudi postajali su bolji, kao što je viđeno u obraćenju Magdalene, Mateja i mnogih drugih. Također sam podesio svoje riječi tako da Moji neprijatelji nisu bili u mogućnosti pobiti ih. Iz tog razloga neka oni kojima su Moje riječi poslana, rade sa žarom kako bi kroz Moje riječi dobri mogli postati revniji u dobroti, zli se pokajati od zlobe te da oni sami budu na oprezu od Mojih neprijatelja kako Moje riječi ne bi bile osujećene. Uistinu, Ja ne

činim veće nepravde prema đavlu nego prema anđelu u Nebu. Jer kada bih htio, mogao bih reći svoje riječi tako da ih cijeli svijet čuje. Mogao bih također otvoriti pakao kako bi svatko mogao vidjeti njegove muke, ali to ne bi bila pravda jer bi Mi tada svi ljudi služili zbog straha, a trebali bi Mi služiti iz ljubavi. Jer nitko drugi osim onoga tko ima ljubavi, neće ući u Kraljevstvo nebesko. Jer Ja bih činio nepravdu prema đavlu kada bih oduzeo od njega onoga koji je s pravom njegov zbog grijeha, i koji je lišen dobrih djela. Također bih činio nepravdu anđelu u Nebu kada bih smjestio duh nečistog čovjeka kao jednakog onome koji je čist i najužareniji u Mojoj ljubavi.

Stoga nitko neće ući u Nebo osim onoga koji je pročišćen poput zlata u vatri čistilišta ili onoga koji se dokazao tijekom dugog vremenskog perioda u dobrim djelima na zemlji tako da nema mrlje preostale u njemu da bude očišćena. Ako ne znaš kome Moje riječi trebaju biti poslone, Ja ću ti reći: Onaj tko je dostojan imati Moje riječi, jest onaj koji želi steći zasluge kroz dobra djela kako bi došao do Kraljevstva nebeskog, ili onaj koji ga je već zaslužio svojim dobrim djelima u prošlosti. Takvima kao što su oni Moje će se riječi otvoriti i ući će u njih. Oni koji imaju naklonosti za Moje riječi i koji se ponizno nadaju da su njihova imena zapisana u Knjizi života, čuvaju Moje riječi. Ali oni koji nemaju naklonosti za Moje riječi, isprva ih razmotre, ali tada izbace i odmah ispovraćaju.“

Riječi anđela nevjesti o tome je li duh njezinih misli dobar ili loš te o tome kako postoje dva duha, jedan nestvoren i jedan stvoren, i o njihovim karakteristikama.

54. poglavlje

Sveti anđeo govorio je nevjesti i rekao: “Postoje dva duha, jedan nestvoren i jedan stvoren. Nestvoren Duh ima tri karakteristike: Prva, vruć je; druga, sladak; i treća, čist. Prva, daje toplinu i njegova toplina ne dolazi od stvorenih stvari nego od njega samoga jer On, zajedno s Ocem i Sinom, jest Stvoritelj svih stvari i Svemogućí. On daje toplinu kada cijela duša gori za ljubav Božju. Druga, sladak je jer ništa nije ugodno duši i ništa ju ne oduševljava osim Boga i prisjećanja na Njegova djela. Treća, tako je čist da niti jedan grijeh ne može biti nađen u njemu, niti bilo kakva deformacija ili oštećenje ili nepostojanost. On ne daje toplinu kao zemaljska vatra i ne čini da se stvari tope poput vidljivog sunca, nego je njegova toplina unutarnja ljubav i želja duše koja ju ispunjava i potpuno je zaokuplja u Bogu. On je sladak duši, ne kao poželjno vino ili tjelesna požuda ili ijedna druga zemaljska stvar, nego

je, umjesto toga, slatkoća ovog Duha neusporediva sa svom zemaljskom slatkoćom i nezamisliva onima koji ju nisu okusili. Treća, ovaj Duh čist je kao zrake sunca u kojima se nikakve mrlje ne mogu naći.

Drugi duh koji je stvoren, također ima tri karakteristike. On je gorući, gorak, i nečist. Prva, on je gorući i proždirući poput vatre jer u potpunosti razbuktava dušu koju posjeduje vatrom požude i zlom željom, tako da duša koja je njime ispunjena ne može ni misliti ni željeti ništa drugo osim ispunjenja ove želje; i posljedica toga jest da je njezin zemaljski život katkad izgubljen zajedno sa svom čašću i utjehom. Drugo, gorak je poput žuči jer tako raspaljuje dušu svojom zlom požudom da joj se buduće radosti čine poput ničega i vječna su joj dobra ništa doli ludosti. I sve stvari koje su od Boga i koje je ona, duša, obvezana činiti za Boga, postaju toliko gorke i prezrene kao bljuvotina i žuč. Treća, nečist je jer čini dušu tako pokvarenom i sklonom grijehu da se ona ne osjeća posramljenom za bilo koji grijeh i ne bi se suzdržala ni od jednoga grijeha kada se ne bi bojala biti posramljena i osuđena pred ljudima više nego pred Bogom. To je razlog zašto je ovaj duh poput goruće vatre, jer izgara od želje da čini zlo i potpaljuje druge zajedno sa sobom. To je razlog zašto je gorak, jer je sve dobro gorko za njega i on ga želi učiniti gorkim za druge jednako kao za sebe. To je razlog zašto je nečist, jer uživa u nečistoći i želi da drugi postanu poput njega.

Ali sada bi mogla pitati i reći mi: “Nisi li ti također stvoreni duh poput njega? Zašto, onda, ti nisi takav?” Ja ti odgovaram: “Ja sam doista stvoren od istoga Boga kao i on, jer postoji samo jedan Bog, Otac, Sin i Duh Sveti, i to nisu tri boga, nego jedan Bog. Obojica smo dobro sačinjeni i stvoreni za dobro, s obzirom na to da Bog nije stvorio ništa osim dobroga. Ali ja sam poput zvijezde jer sam ostao u dobroti i ljubavi prema Bogu u kojoj sam stvoren. On je, međutim, poput ugljena, s obzirom na to da je napustio ljubav Božju. Jednako kao što zvijezda ima svjetlost i sjaj dok ugljen ima crnilo i prljavštinu, tako dobri anđeo, koji je poput zvijezde, ima svoj sjaj, to jest Duh Sveti – jer sve što ima, ima od Boga Oca, Sina i Duha Svetog, od čije ljubavi postaje zapaljen i od čijega sjaja sija – stalno Mu prijanjajući i potvrđujući sebe po Njegovoj volji, a da nikada ne želi ništa drugo osim onoga što Bog želi. I to je razlog zašto gori; to je razlog zašto je čist.

Đavao je, međutim, kao ružni ugljen, i ružniji je i deformiraniji od ijednoga drugog stvorenog stvorenja. Jer baš kao što je jednom bio ljepši od drugih, tako je morao postati ružniji od drugih s obzirom na to da je suprotstavio sebe svom Stvoritelju. Baš kao što anđeo Gospodnji sija svjetlošću Božjom i gori neprestano kroz Njegovu ljubav, tako i đavao uvijek gori i muči se u svojoj zlobi. Njegova je zloba nezasićena jednako kao što su dobrota i milost Duha Svetoga neizrecive. Jer

nitko na ovome svijetu nije toliko ukorijenjen u đavlu da ga Duh Sveti katkad ne posjeti i ne dotakne njegovo srce. Jednako tako, nitko nije toliko dobar da ga đavao rado ne pokuša dotaknuti iskušanjima. Mnogi su dobri i pravedni ljudi iskušavani od đavla s Božjim odobrenjem, i to ne zbog njihove zlobe, nego zbog njihove veće slave. Doista, Sin Božji, koji je jedan u Božanstvu s Ocem i Duhom Svetim, bijaše iskušan kada je preuzeo Čovječstvo; i koliko više Njegovi izabranici ne bi trebali biti iskušavani, kako bi njihova nagrada i slava mogle postati većima!

Ponavljam, mnogi dobri ljudi katkad padnu u grijeh i njihova je svijest zamračena kroz podmuklost đavla, ali tada ponovno ustanu bivajući jačima i postojanijima nego prije kroz svoju krepost i moć Duha Svetoga. Ne postoji nitko tko u svojoj svijesti ne razumije vode li đavlovi prijedlozi ružnoći grijeha ili dobrome kada bi samo razmislio i pomno ispitaio svoju savjest. Stoga možeš li ti, nevjesto moga Gospodara, ne sumnjati je li duh tvojih misli dobar ili loš, jer tvoja ti savjest govori koje stvari isključiti i koje činiti.

Ali što bi trebao učiniti onaj koji je ispunjen đavlom s obzirom na to da dobar Duh ne može ući u onoga koji je pun zla? On bi trebao učiniti tri stvari: Prvo, trebao bi učiniti čistu i potpunu ispovijed svojih grijeha. Čak i ako ne može izravno osjetiti potpuno kajanje za svoje grijehe zbog svoga otvrdlog srca, ipak će mu ispovijed koristiti toliko mnogo da će đavao prestati sa svojim podmuklostima i pokoriti se dobrom Duhu. Drugo, trebao bi biti ponizan i željeti naknaditi za sve svoje grijehe koje je počinio i činiti dobra djela koja može, i tada će ga đavao početi napuštati. Treće, trebao bi moliti Boga poniznom molitvom kako bi mogao dobiti dobrog Duha natrag i imati skrušenost za grijehe koje je počinio, zajedno s istinskom Božanskom ljubavlju, jer ljubav prema Bogu ubija đavla. Ovaj đavao tako je zavidan i pun zlobe da bi radije umro sto puta nego vidio nekoga kako čini Bogu najmanje dobro djelo iz ljubavi.“

Nakon toga Sveta Djevica govorila je nevjesti, rekavši: “Nova nevjesto Moga Sina, odjeni svoju odjeću i učvrsti svoj broš, to jest Moga Sina patnju!“ Ona joj odgovori: “Moja slatka Gospo, Ti me odjeni.“ I Djevica reče: “Da, učinit ću to. Također ti želim reći kako je Moj Sin bio nagovaran i zašto su sveti oci čeznuli za Njim tako gorljivo. On je stajao, takoreći, na razmeđu dvaju velikih gradova i glas iz prvog grada zavapio Mu je govoreći: “O, čovječe, koji stojiš na razmeđu gradova, Ti si mudar čovjek jer znaš kako se čuvati od nadolazećih opasnosti i ozljeda. Također si jak u podnošenju nadolazećih zala i ujedno hrabar, s obzirom na to da se ničega ne bojiš. Mi smo čeznuli za Tobom i očekivali Te. Stoga, otvori naša vrata jer naši ih neprijatelji opsjedaju tako da se ne mogu otvoriti.“

Glas iz drugog grada čuo se govoreći ovako: “Ti, najljubazniji i najjači od ljudi, čuj naše pritužbe i jadikovke! Mi sjedimo u tami i trpimo nepodnošljivu glad i žeđ. Razmotri našu bijedu i veliku nevolju. Mi smo tučeni kao otkos trave kosom. Sva se dobrota isušila i odumrla u nama; i sva je naša snaga izbljedjela u nama. Mi Te preklinjemo da dođeš k nama i spasiš nas, jer Ti si jedini kojega smo čekali i nadali Mu se kao svom osloboditelju! Dođi i oslobodi nas od naše nevolje, okreni naše tužaljke u radost i budi naša pomoć i spasenje! Dođi, najblagoslovljenije i najdostojanstvenije tijelo, koje je poteklo iz čiste Djevice!” Moj Sin čuo je ta dva glasa iz dva grada, to jest iz Neba i pakla. Zato je imao milosti nad njima i otvorio vrata pakla kroz svoju najgorču patnju i prolijevanje svoje krvi, i izveo svoje prijatelje otamo. Također je otvorio Nebo, na radost anđela, i doveo u Nebo one koje je spasio iz pakla. Moja kćeri, razmišljaj o ovim stvarima i imaj ih uvijek pred svojim očima!“

O tome kako je Krist uspoređen s moćnim gospodarom koji je izgradio veliki grad i predivan dvorac, označavajući svijet i crkvu, i kako su suci i branitelji i radnici u crkvi Božjoj okrenuti u zao luk

55. poglavlje

Naš Gospodin Isus Krist reče: “Ja sam poput moćnoga gospodara koji je izgradio veliki grad i nazvao ga po sebi. Nakon toga izgradio je dvorac u gradu u kojemu bijahu mnoge sobe za ostavljanje svakakvih korisnih potrepština. Tada, kada je izgradio dvorac i uredio sve njegove stvari, podijelio je svoje ljude u tri skupine, govoreći: 'Ja odlazim u daleku zemlju. Stojte čvrsto i radite odvažno za moju slavu! Ja sam uredio sve što je potrebno za vašu hranu i vaše potrepštine, i vi imate suce da vam sude i branitelje da vas brane od neprijatelja. Također sam uredio za radne ljude, koji će vas hraniti i davati Mi desetinu njihove zarade, štednju za Moju korist i Moju čast.'

Ali nakon što je proteklo nešto vremena, ime grada zaboravljeno je. Tada suci rekoše: 'Naš je gospodar oputovao u udaljenu zemlju. Hajdemo dosuđivati pravedne presude i činiti pravdu kako ne bismo, kada se naš gospodar vrati, bili kažnjeni i optuženi, nego primili čast i blagoslov.' Tada branitelji rekoše: 'Naš nam gospodar vjeruje vrlo mnogo i prepustio je obranu svoje kuće nama. Hajdemo se stoga suzdržati od prekomjerne hrane i pića kako ne bismo postali nesposobni za bitku. Hajdemo se također suzdržati od prekomjernog sna kako bismo se mogli čuvati i kako se ne bismo našli se u stupici neočekivano. Neka smo dobro naoružani

i stalno na oprezu kako se ne bismo zatekli nesprenni kada neprijatelji dođu. Čast našega gospodara i spas naših ljudi ovise o nama u velikoj mjeri.' Tada radnici rekoše: 'Slava je našega gospodara velika i njegova je nagrada velika i veličanstvena. Hajdemo stoga raditi snažno i dajmo Mu ne samo desetinu svoga rada, nego ujedno ponudimo sve iznad naših životnih troškova! Naša će nagrada postati utoliko veličanstvenija što je veća ljubav koju vidi u nama.'

Nakon toga neko je vrijeme proteklo i ime grada i gospodara dvorca postaje zaboravljeni. Tada suci rekoše među sobom: 'Kašnjenje našega gospodara dugo je i ne znamo hoće li se vratiti ili ne. Hajdemo stoga suditi po svojoj vlastitoj volji i činiti kako nam paše.' Branitelji rekoše: 'Mi smo budale zato što radimo i ne znamo kakvu ćemo nagradu primiti. Hajdemo radije ući u savez sa svojim neprijateljima, i spavati i piti s njima jer ne marimo o tome čiji su neprijatelji bili.' Nakon toga radnici rekoše: 'Zašto čuvamo svoje zlato za druge kada ne znamo tko će ga dobiti nakon nas? Bolje je da ga mi sami koristimo i raspoložemo njime po svojoj vlastitoj volji. Hajdemo stoga dati desetinu sucima i umirimo ih kako bismo mogli činiti što želimo.'

Uistinu, Ja sam kao ovaj moćni gospodar jer sam sebi izgradio grad, to jest svijet, i smjestio onamo dvorac, to jest crkvu. Ime svijeta bijaše Božanska mudrost, jer svijet je imao ovo ime od početka s obzirom na to da je stvoren u Božanskoj mudrosti. To je ime čašćeno od svih, i Bog bijaše hvaljen u svojoj mudrosti i prekrasno proglašavan od svojih stvorenja. Ali sada je ime grada obeščašćeno i promijenjeno, i uzeto je novo ime, to jest ljudska mudrost.

Jer su se suci, koji su prije donosili presude u pravednosti i strahu od Gospoda, sada okrenuli ponosu i pokušavaju prevariti obične ljude. Oni žele biti rječiti kako bi mogli osvojiti ljudske hvale, i govore i propovijedaju ono što ugađa čovjeku kako bi mogli pridobiti usluge. Oni podnose mirno sve riječi kako bi mogli biti nazivani dobrima i strpljivima, i prihvaćaju mito kako bi dokinuli pravedne presude. Oni su mudri u svrhu svoje vlastite zemaljske koristi i svoje vlastite volje, ali glupi kada se radi o Mojoj hvali. Oni gaze i tlače običnog čovjeka pod svojim nogama i prisiljavaju ga na šutnju. Oni šire svoju pohlepu na sve i od dobrog čine loše. Ovo je vrsta mudrosti koja je sada ljubljena, dok je Moja mudrost zaboravljena.

Branitelji crkve, koji su plemići i vitezovi, vide Moje neprijatelje i napadače Moje crkve, ali ne mare za to. Oni čuju njihove riječi bogohuljenja i izrugivanja, ali ne mare za to. Zamjećuju i razumiju djela onih koji napadaju Moje zapovijedi, a i dalje ih strpljivo podnose. Oni ih promatraju svakodnevno kako čine sve vrste

smrtnih grijeha kao da su dopušteni i ne osjećaju nikakvu grižnju savjesti zbog toga, nego spavaju i družu se s njima, obvezujući se zakletvama na njihovo društvo.

Radnici, to jest cijeli narod, odbacuju Moje zapovijedi i uskraćuju Moje darove i Moju desetinu. Oni nude darove svojim sucima i iskazuju im čast i poštovanje kako bi zadobili njihove usluge i dobru volju. Uistinu, mogu s pouzdanjem reći da je mač straha od Mene i Moje Crkve bačen daleko u svijet, i da je vreća novca stavljena na njegovo mjesto.

Riječi u kojima Bog objašnjava najbliže nadolazeće poglavlje, o presudi koju donosi protiv takvih ljudi te o tome kako Bog na neko vrijeme podnosi zle radi dobrobiti dobrih.

56. poglavlje

„Rekao sam ti prethodno da je mač Moje Crkve bačen daleko i da je na njegovo mjesto stavljena vreća novca, koja je otvorena na jednome kraju. Drugi kraj tako je dubok da ništa, što god da netko stavi unutra, nikada ne doseže dno i stoga se vreća nikada ne napuni. Ta je vreća pohlepa koja prelazi sve mjere, i sada je postala tako moćna da je Gospod ismijavan i ništa nije poželjno osim novca i sebične volje čovjeka. Ali Ja sam poput gospodara koji je ujedno otac i sudac. Kada se čovjeku kreće suditi, okolni promatrači govore: 'Gospodine, brzo optuži i donesi svoju presudu!' Gospodin im odgovara: 'Pričekajte malo, do sutra, jer možda će se Moj sin još popraviti u međuvremenu.'

Kada se vrati sutradan, narod Mu govori: 'Optuži, Gospode, i donesi svoju presudu! Zašto odgađaš sud tako dugo i ne sudiš krivcima? Gospod im odgovara: 'Pričekajte malo dulje da vidim hoće li se Moj sin popraviti, i ako se ne pokaje, pravedno ću presuditi nad njim.' Na taj način Ja strpljivo podnosim čovječanstvo čak i do posljednjeg trenutka, s obzirom na to da sam ujedno i otac i sudac. Ali Moja je pravda nepromjenjiva i, iako je katkada odgođena na dugo vremena, ja ću ipak ili kazniti grešnike koji se ne poprave ili im pokazati milost ako se poprave.

Također sam ti prethodno rekao da sam podijelio ljude u tri skupine: imenom suce, branitelje i radnike. Što ovi suci označavaju ako ne svećenike koji su okrenuli Božansku mudrost u zlu i beskorisnu? Poput službenika koji uzimaju mnoge riječi i sabiru ih u nekoliko riječi koje govore istu stvar kao što su i mnoge govorile, tako su također i ovi današnji službenici uzeli Mojih deset zapovijedi i sabrali ih u jednu jedinu. I koja je to jedna riječ ako ne: 'Ispruži svoju ruku i daj nam novac!' Ovo je

njihova mudrost, da pričaju lijepo, da čine loše i pretvaraju se da su Moji sluge dok još i više postupaju zlonamjerno protiv Mene. Radi darova oni rado podnose grešnike u njihovim grijesima i donose propast prostodušnim ljudima kroz svoj loš primjer. Osim toga, mrze one koji idu Mojim putem. Drugi, branitelji Crkve, to jest vitezovi, nevjerni su s obzirom na to da su prekršili svoje obećanje i svoju zakletvu i rado podnose one koje griješe protiv vjere i zakona Moje svete Crkve. Treći, radnici, to jest cijeli narod, su poput neukroćenih bikova koji imaju tri stvari: Prvo, kopaju zemlju svojim nogama; drugo, pune se do prezasićenosti; treće, ispunjavaju svoje vlastite požude prema svojim vlastitim željama. Jednako tako, ne žudi li cijeli narod za zemaljskim dobrima svom svojom željom, puneći se neumjerenom proždrljivošću i svjetovnim ispraznostima i upražnjavajući svoje tjelesne požude i užitke bez razuma.

No, iako su Moji neprijatelji brojni, Ja još uvijek imam mnogo prijatelja među njima, doduše skrivenih. Kao što je rečeno Iliji, koji je mislio da nitko od Mojih prijatelja nije preostao na svijetu osim njega: “Vidio sam tisuće ljudi koji nisu savili svoja koljena pred Baalom.” Pa iako su Moji neprijatelji brojni, Ja i dalje imam nekolicinu prijatelja skrivenih među njima koji plaću svakodnevno zato što su Moji neprijatelji nadmoćniji i zato što je Moje ime prezreno. Stoga, zbog njihovih molitva, Ja ću se ponijeti kao milosrdan i dobrostiv kralj koji poznaje zla djela grada, ali strpljivo podnosi njegove stanovnike i šalje pisma svojim prijateljima da ih unaprijed upozori na njihovu opasnost. Na ovaj način Ja šaljem riječi svojim prijateljima; i one nisu tako nejasne kao riječi u Otkrivenju koje sam otkrio Ivanu na nejasan način kako bi se mogle tumačiti kroz Moj Duh u vrijeme koje Meni odgovara. Nisu ni tako skrovite da ne bi mogle biti objavljene – kao kada je Pavao vidio mnoge od Mojih skrovitih tajni o kojima mu nije bilo dopušteno govoriti – nego su toliko jasne da ih svi, i mali i veliki, mogu razumjeti, i tako lake da ih svi koji žele mogu shvatiti i doznati.

Stoga, neka se Moji prijatelji pobrinu za to da Moje riječi dopru do Mojih neprijatelja kako bi se oni možda obratili i osjetili tugu i kajanje za svoje grijehe kada im njihova propast i Moj sud postanu poznati. U protivnom, gradu će se suditi tako teško, baš kao što je zid porušen da ne ostane ni kamen na kamenu, tako da čak ni dva kamena ne prijanjaju jedan drugome u temelju, tako će biti i s gradom, to jest sa svijetom.

Suci će gorjeti u najvrelijoj vatri. Ne postoji vatra užarenija od one koja je hranjena nekom masnoćom. Ovi suci masni su s obzirom na to da su imali više mogućnosti ispunjavati svoju požudu i volju nego ostali; oni su nadišli ostale u časti

i zemaljskom obilju i više vrvjeli zlobom i nepravdom. Stoga će gorjeti u najvrućoj tavi, to jest u mukama pakla!

Branitelji će biti obješeni na najviša vješala. Vješala se sastoje od dviju okomitih drvenih greda s trećom smještenom okomito iznad njih. Ta vješala s dvjema drvenim gredama označavaju njihovu okrutnu i tešku muku koja je, takoreći, načinjena od dva komada drveta. Prva greda označava da se nisu nadali Mojoj vječnoj nagradi niti radili za nju svojim dobrim djelima. Druga greda označava da nisu vjerovali u Moju moć i dobrotu kada su mislili da nisam u mogućnosti učiniti sve stvari ili nisam htio priskrbiti za njih dostatno. Poprečna drvena greda označava njihovu zlu savjest, jer oni su razumjeli vrlo dobro što trebaju činiti, ali su umjesto toga činili zlo i nisu osjećali sram zbog činjenja protivno svojoj savjesti. Omča vješala označava vječnu vatru koja ne može biti ugašena vodom, niti prerezana škarama, niti uništena ni slomljena zbog starosti. Na tim vješalima najokrutnije muke i neugasivog ognja oni će visjeti i osjećati sram i tjeskobu kao nesretni izdajnici jer nisu bili odani. Oni će slušati uvrede, s obzirom na to da su im Moje riječi bile neugodne. Jao će biti njihovim ustima jer su ih njihova vlastita čast i hvala oduševljavale. Njih će na ovim vješalima komadati žive vrane, to jest đavli koji nikada ne mogu dostići svoju sitost i, iako će biti ranjeni, nikada neće biti pojedeni, nego će živjeti u mucu bez kraja, i njihovi će mučitelji također živjeti bez kraja. Tamo će biti jao koji nikada neće prestati, i nevolja koja nikada neće biti ublažena. Jao njima što su ikada bili rođeni! Jao njima što im je život bio tako dug!

I naposljetku, u odnosu prema radnicima, njihova pravedna presuda bit će ista kao i za bikove. Jer bikovi imaju vrlo tvrdo meso i kožu. Stoga će njihova presuda biti najoštriji čelik. Taj najoštriji čelik smrt je pakla koja će mučiti one koji su Me omalovažavali i voljeli svoju volju umjesto Mojih zapovijedi.

Pismo, to jest Moje riječi, sada su zapisane. Neka Moji prijatelji rade mudro i razumno tako da to dođe do Mojih neprijatelja, jer možda će ih oni željeti čuti i pokajati se zbog svoje zlobe. Ali ako neki, nakon što su čuli Moje riječi, kažu: "Pričekajmo još koji trenutak, sud još ne dolazi, još nije njegovo vrijeme," tada se Ja zaklinjem po svome Božanstvu, koje je protjeralo Adama iz raja i poslalo deset pošasti nad Faraona, da ću im doći brže nego što misle.

Zaklinjem se svojim Čovještvom, koje sam preuzeo bez grijeha od Djevice za spas čovječanstva i u kojemu sam podnio tugu u svom srcu i otprio tjelesne muke i smrt radi vječnoga života ljudi, i u kojemu sam uskrsnuo ponovno iz mrtvih i uzašao

na nebo i sjedim uz desnu ruku Ocu, istinski Bog i istinski čovjek u jednoj osobi, da ću ispuniti svoje riječi.

Zaklinjem se svojim Duhom, koji se spustio nad apostole na dan Pedesetnice i rasplamsao u njima tako da su govorili jezikom svih ljudi, da ću, osim ako se poprave i vrate Meni kao slaba služinčad, provesti osvetu nad njima u svom gnjevu. Tada će nastati jao u duši i tijelu! Jao njima jer su došli živi u svijet i živjeli u njemu! Jao njima što njihova požuda bijaše mala i isprazna, ali će njihova muka biti vječna! Tada će shvatiti ono što sada ismijavaju vjerovati, da su Moje riječi, naime, bile riječi ljubavi. Tada će shvatiti da sam ih opominjao kao otac iako Me nisu htjeli slušati. Uistinu, ako ne žele vjerovati u Moje riječi dobre volje, morat će vjerovati u djela kada ona dođu.

Riječi našega Gospodina nevjesti o tome kako je On prezrena i odvratna hrana za duše kršćana te kako je svijet umjesto Njega ljubljen i nađen očaravajućim od njih, i o zastrašujućem sudu koji se provodi nad takvim ljudima.

57. poglavlje

Sin Božji govorio je svojoj nevjesti: „Kršćani se sada ponašaju prema Meni kao što su se Židovi ponašali prema Meni. Židovi su me izvukli iz hrama i imali potpunu volju ubiti Me, ali kako Moj čas još nije bio došao, umakao sam iz njihovih ruku. Kršćani se sada ponašaju prema Meni jednako. Tjeraju Me iz svoga hrama (to jest iz svoje duše, koja bi trebala biti Moj hram) i rado bi Me željeli ubiti kada bi mogli. Ja sam poput trulog i smrdljivog mesa u njihovim ustima. Ja im izgledam kao čovjek koji širi laži i ne mare za Mene uopće. Oni Mi okreću svoja leđa i Ja ću im okrenuti vratom jer ne postoji ništa osim žudnje u njihovim ustima i iracionalne zvjerske požude u njihovima tijelima. Samo je ponos divan u njihovim ušima, samo je požuda svijeta divna u njihovim očima. Moja patnja i Moja ljubav njima su mrske i Moj život težak i tegoban. Stoga ću Ja činiti što i životinja koja ima puno skrovišta: kada je lovci progone i tjeraju iz jednog skrovišta, ona bježi u drugo. To je ono što ću činiti jer Me kršćani progone svojim lošim djelima i tjeraju iz skrovišta svojih srca.

Stoga Ja želim otići poganima u čijim sam ustima sada gorak i neugodan, ali ću postati slađi od meda u njihovim ustima. Usprkos tome, Ja sam i dalje toliko milostiv da ću rado primiti sve i svakoga tko moli za Moj oprost govoreći: 'Gospode, ja znam da sam griješio teško i ja se rado želim popraviti kroz Tvoju milost. Imaj milosti nada mnom radi svoje gorke muke.' Ali onima koji se otvrdnu u svom zlu,

doći ću poput ratnika koji ima tri osobine: poimence, stravu, snagu i žestinu. Doći ću i biti tako zastrašujuć Kršćanima da se neće usuditi pomaknuti najmanji prst protiv Mene. Doći ću im ujedno s takvom snagom da će biti poput komaraca preda Mnom. Treće, doći ću im s takvom žestinom da će osjećati jao u ovom svijetu i jao bez kraja.“

Riječi Majke nevjesti o tome kako su Majka i Sin slatki jedno drugome. Kako je Krist gorak, gorči i najgorči đavlu i kako je sladak, slađi i najslađi dobrome.

58. poglavlje

Majka Božja reče nevjesti: „Razmotri, nova nevjesto Moga Sina, patnje Moga Sina, koje gorčinom nadilaze patnje svih svetaca. Baš kao što bi majka osjetila najgorču tugu i tjeskobu kada bi vidjela svoga sina kako ga režu na komade živog, tako sam jednako Ja tugovala na mukama Moga Sina kada sam vidjela Njegovu gorku patnju.“ Tada se obrati svome Sinu govoreći: “Blagoslovljen budi, Moj Sine, jer Ti si svet, kao što se pjeva: “Svet, svet, svet, Gospodin Bog Sabaot.“ Blagoslovljen budi Ti jer si sladak, slađi i najslađi! Bio si svet prije nego što si preuzeo Čovječnost, svet u Mojoj utrobi i svet nakon što si preuzeo Čovječnost. Bio si sladak prije stvaranja svijeta, slađi anđelima i najslađi Meni kada si preuzeo Čovječnost od Mene.“

Sin odgovori: “Blagoslovljena budi Ti, Moja ljubljena Majko, iznad svih anđela. Baš kao što Ja, na trostruk način, bijah najslađi Tebi, kako si sad govorila, tako sam gorak, gorči i najgorči zlobnima. Ja sam gorak onima koji kažu da sam stvorio mnoge stvari bez razloga, i onima koji omalovažavajući govore da sam stvorio čovječanstvo za smrt, a ne za život. Kakve bijedne i nerazborite misli! Jesam li Ja, koji sam najpravedniji i najkreposniji, stvorio anđele bez razloga? Bih li obogatio čovječanstvo tolikim dobrim stvarima da sam ga stvorio za prokletstvo? Nipošto! Ja sam stvorio sve stvari dobro i dao svako dobro čovječanstvu iz svoje ljubavi. Ali ono je, međutim, okrenulo sve dobre stvari u zle za sebe. To nije zato što sam Ja stvorio išta zlo, nego čovječanstvo pokreće svoju volju u drukčijem pravcu nego što bi trebalo, a ne prema Božjem zakonu, i to je zlo.

Ali Ja sam gorči onima koji tvrde da sam im dao slobodnu volju da griješe, a ne da čine dobro, koji govore da sam nepravedan jer neke osuđujem, a druge opravdavam, i koji Mene krive zbog svoje vlastite zlobe zato što im uskraćujem svoju milost. Ja sam najgorči onima koji tvrde da su Moj zakon i zapovijedi

pretjerano strogi i teški i da nitko nije u mogućnosti poštovati ih, koji tvrde da im Moja patnja ne vrijedi ništa i stoga ju ne uračunavaju nizašto.

Stoga, zaklinjem se svojim životom, kao što sam se nekoć zaklinjao po prorocima, da ću opravdati sebe pred anđelima i svim svojim svecima. Oni kojima sam gorak shvatit će da sam stvorio sve stvari razumno i dobro za korištenje i obrazovanje čovječanstva, i da ni najmanji crv ne postoji bez razloga. Oni kojima sam gorak shvatit će da sam mudro dao ljudima slobodnu volju za njihovo vlastito dobro. Također će znati da sam pravedan, dajući vječno kraljevstvo dobrim ljudima, a vječnu muku zlima. Jer ne bi bilo primjerno za đavla, koji je stvoren dobrim od Mene, ali je posrnuo kroz svoju vlastitu opakost, da živi u zajedništvu s dobrima. Zli će također shvatiti da nije Moja krivnja što su zli, nego njihova vlastita krivnja. Jer kada bi bilo moguće, rado bih za sve i svakog čovjeka preuzeo na sebe istu muku koju sam jednom otrpio na križu kada bi se time oni mogli vratiti svome obećanom nasljedstvu. Ali volja je čovječanstva uvijek suprotstavljena Mojoj. Dao sam mu slobodu da Mi služi ako hoće i da stekne vječnu nagradu; ali ako ono to ne želi, treba biti mučeno zajedno s đavlina i njegovim sljedbenicima zbog čije je zlobe pakao opravdano stvoren.

Ali zato što sam pun dobročinstva, ne želim da mi čovječanstvo služi zbog straha ili bude prisiljeno na to poput iracionalne životinje, nego iz ljubavi prema Bogu, jer nitko tko Mi služi nevoljko ili zbog straha od muka ne može vidjeti Moje lice. No, oni kojima sam najgorči, shvatit će u svojoj svijesti da je Moj zakon bio najlakši i Moje breme najslađe. Oni će osjećati neutješnu tugu što su odbacili Moj zakon i umjesto njega voljeli svijet, čije je breme veće i puno teže od Mog bremena.“

Tada Majka Božja odgovori: “Blagoslovljen budi, Sine Moj, Bože Moj i Moj Gospode! Budući da si bio najslađi za Mene, Ja Te molim za to da i drugi mogu biti učinjeni sudionicima Moje slatkoće!“ Sin odgovori: “Blagoslovljena budi, Moja najdraža Majko! Tvoje su riječi slatke i pune ljubavi. Stoga će svi i svatko tko uzima Tvoju slatkoću u svoja usta i održava je, biti savršeno unaprijeđen pomoću toga. Ali onaj koji ju uzima pa potom ispljune, bit će mučen utoliko gorče.“ Tada Djevica odgovori: “Blagoslovljen budi, Sine Moj, zbog sve Tvoje milosti i ljubavi!“

Riječi Kristove, u prisutnosti nevjeste, o tome kako je Krist uspoređen sa seljakom, dobar svećenik s dobrim pastirom, loš svećenik s lošim pastirom i dobri kršćani sa ženom. Mnoge su korisne stvari objašnjene u ovoj prisposobi.

59. poglavlje

„Ja sam onaj koji nikada nije rekao ništa lažno. Svijet Me smatra seljakom čije se ime čini vrijednim prezira. Moje se riječi računaju kao ludost i Moja kuća smatra prezrenom šupom. Taj seljak imao je ženu koja nije željela ništa drugo osim onoga što je on želio, koja je posjedovala sve s njim i imala ga za svoga gospodara, slušajući ga u svemu kao svoga gospodara. Seljak je također imao mnogo ovaca, i unajmio je pastira da bdije nad njima za pet zlatnih novčića i za nužnosti svojih tjelesnih potreba. Budući da to bijaše dobar pastir, koristio je zlato za svoju dobrobit i hranu za svoje preživljavanje. Nakon što je neko vrijeme prošlo, taj je pastir otišao i došao je drugi koji je bio gori, koji je kupio sebi ženu zlatom i donio joj svoju hranu, stalno uzimajući počinak s njom bez brige o ovcama koje su se u očaju razbježale pred okrutnim zvijerima.

Kada je seljak vidio kako njegove ovce bijahu natjerane u bijeg, povika govoreći: 'Moj mi je pastir nevjeran! Moje su ovce raspršile najokrutnije zvijeri. Neke od njih potpuno su proždrlje zvijeri s tijelom i runom, a druge su mrtve, ali su njihova tijela ostala nepojedena.' Tada žena reče svom mužu seljaku: 'Moj gospodaru, sigurno je da nećemo dobiti tijela koja su proždrti, ali tijela koja su ostala neozlijedena, iako su bez života, treba donijeti kući i učiniti korisnima. Jer bilo bi nepodnošljivo za nas da smo sve izgubili.' Muž joj odgovori: 'Ali što ćemo učiniti? S obzirom na to da su zvijeri imale otrovne zube, meso ovce također je otrovano smrtonosnim otrovom, krzno je uništeno i vuna sva zamršena.' Žena odgovori: 'Ako je sve zaraženo i upropašteno i sve nam je uzeto, od čega ćemo onda živjeti?'

Muž joj odgovori: 'Vidim da ima još živih ovaca na tri mjesta. Neke su poput mrtvih ovaca i ne usuđuju se disati od straha. Druge leže duboko u blatu i ne mogu se podići. No preostale leže u skrovitim mjestima i ne usude se izaći. Dođi stoga, ženo moja, i hajdemo podići ovce koje se pokušavaju ustati, ali ne mogu to učiniti bez pomoći, i učinimo ih korisnima za svoju vlastitu dobrobit.'

Vidi, Ja, Gospod, taj sam seljak jer ljudi Me smatraju magarcem odraslim u svojoj štali prema svojim načinima i navikama. Moje ime temelj je Svete crkve, ali ona se sada smatra vrijednom prezira s obzirom na to da se sakramenti Crkve, poimence krštenje, potvrda, pomazanje, pokora i brak, uzimaju, takoreći, s porugom i daju drugima zbog pohlepe. Moje riječi i djela smatraju se ludošću i ispraznošću te osuđuju, jer su riječi koje sam Ja govorio u prisposodobama svojim vlastitim ustima, sada pretvorene iz duhovnog razumijevanja u zemaljsku zabavu.

Na Moju se kuću gleda kao na kuću vrijednu prezira jer su stvari zemlje voljene umjesto stvari Neba.

Ovim prvim svećenikom kojeg sam imao, simboliziram svoje prijatelje svećenike koje sam običavao imati u Svetoj crkvi; jer pod jednom riječju mislim i označavam mnoge. Ja sam im povjerio svoje ovce, to jest da posvećuju Moje časno tijelo i da vladaju dušama Mojih izabranika i brane ih. Također sam im dao pet dobrih stvari vrijednijih od sveg zlata: Prvo, uvid i razumijevanje o svim nejasnim stvarima kako bi mogli uočiti razliku između dobra i zla, i između istine i laži. Drugo, dao sam im razumijevanje i mudrost u duhovim stvarima; to je sada zaboravljeno i ljudska se mudrost voli umjesto toga. Treće, dao sam im čednost; četvrto, umjerenost u svim stvarima i suzdržljivost za obuzdavanje i vodstvo svoga tijela; peto, postojanost u dobrim navikama, riječima i djelima.

Nakon ovoga prvog pastira, to jest nakon ovih prijatelja Mojih, koji su običavali biti u Mojoj Crkvi u stara vremena, dođoše drugi nepravedni pastiri koji su kupili ženu za sebe zlatom, to jest uzeli za sebe tijelo žene i nesuzdržljivost umjesto čednosti i ovih pet dobrih stvari, i zato se Moj Duh odvojio od njih. Jer kada oni imaju potpunu volju griješiti i zadovoljiti svoju ženu, to jest zadovoljiti svoju požudu, tada je Moj Duh daleko od njih jer ne mare za propast ovaca dokle god mogu zadovoljiti svoju zlu požudu. Ali ovce koje su potpuno proždrtе, one su duše u paklu i njihova tijela pokopana su u grob čekajući uskrsnuće njihova vječnog prokletstva. Ovce čija su tijela ostala, ali čiji je duh oduzet, jesu oni koji Me ne vole, ne boje Me se, niti osjećaju ikakvu privrženost ili obzir prema Meni. Moj Duh daleko je od njih jer je njihovo meso otrovano otrovnim zubima zvijeri, to jest njihova duša i njihove misli, koje su simbolizirane ovčjim mesom i utrobom, u svakom su Mi slučaju jednako odvratne i jednako odbojna okusa kao i otrovano meso. Iz njihova skrovišta, to jest iz njihova tijela sva dobrota i milosrđe presušili su i ono je neprikladno za ijednu službu u Mom kraljevstvu, i bit će isporučeno vječnim vatrama pakla nakon presude. Njihova vuna, to jest njihova djela u ukupnosti su toliko beskorisna da ne postoji ništa u njima što bi ih učinilo dostojnima primiti Moju ljubav i milost.

Ali što ćemo učiniti tada, Moja ženo, to jest dobri kršćani, koje žena simbolizira, što trebamo učiniti? Vidim da su ovce žive na tri mjesta. Neke od njih izgledaju kao mrtvo stado i ne usuđuju se disati od straha. To su pogani koji bi rado imali pravu vjeru kada bi samo znali kako, ali se ne usuđuju disati, to jest ne usuđuju se ostaviti vjeru koju imaju i uzeti pravu. Drugo su stado oni koji leže u skrovištima, koji se ne usuđuju izaći, i to su Židovi koji žive, takoreći, pod velom i koji bi rado istupili kada bi znali zasigurno da sam Ja rođen. Oni se, naime, skrivaju

pod velom jer se nadaju da je spasenje u brojkama i znakovima koji su korišteni da Me simboliziraju u Starom Zakonu, ali koji je uistinu ispunjen u Meni, i zbog te isprazne nade boje se istupiti u pravu vjeru. Treće stado, koje leži u blatu, Kršćani su u stanju smrtnog grijeha. Oni bi se rado uzdignuli zbog svojega straha od muke, ali ne mogu zbog svojih teških grijeha i zato što nemaju Božanske ljubavi. Stoga, Moja ženo, to jest dobri Kršćani, pomozite Mi! Jer baš kao što žena i muž trebaju biti jedno tijelo i jedan ud, tako je Kršćanin Moj ud i Ja sam njegov, s obzirom na to da sam Ja u njemu i on u Meni.

Stoga, o, ženo Moja, to jest dobri Kršćani, žurite sa Mnom do stada koje još ima dah života, i hajdemo ga podići i osvježiti! Imajte milosti prema Meni, jer Ja sam ih otkupio po vrlo visokoj cijeni! Hajdemo ih podići, vi sa Mnom i Ja s vama, vi u pozadini i Ja na čelu! Ja ih rado nosim svojim rukama. Jednom sam ih ponio sve na svojim leđima kada sam bio sav rastrgan i pribijen na križ. O, Moji prijatelji, Ja volim te ovce tako duboko da, kada bi bilo moguće da za svaku ovcu otrpim takvu smrt kakvu sam jednom otrpio za sve njih, radije bih ih otkupio nego želio izgubiti. Zato zazivam svoje prijatelje svim svojim srcem, da ne bi trebali štedjeti dobara ni truda Mene radi; jer ako Ja nisam bio pošteđen od pogrdnih i uvredljivih riječi dok sam bio u svijetu, oni ne bi trebali štedjeti sebe u govorenju istine o Meni. Ja se nisam stidio otrpjeti prezrivu smrt radi njih, nego stajah tamo gol, baš kao što sam se rodio, pred očima svojih neprijatelja. Bio sam udaran po zubima njihovim šakama. Bio sam vučen za kosu njihovim prstima i bičevan njihovim bičevima. Bio sam pribijen na križ njihovim alatima i visio na križu među lopovima i razbojnicima. Stoga, Moji prijatelji, ne štedite sebe u radu za Mene jer Ja sam podnio takve stvari iz ljubavi prema vama. Radite odvažno i donesite pomoć svim Mojim ovcima u nevolji.

Kunem se svojom Čovječnošću, koja je u Ocu kao što je Otac u Meni, i po svom Božanstvu koje je u Mom Duhu kao što je Duh u Božanstvu, i isti je Duh u Meni i Ja u Njemu, i ovo je jedan Bog u tri osobe, da ću istrčati ususret na pola puta onima koji rade na nošenju Mojih ovaca sa Mnom i pomoći im, i dati im najdragocjeniju nagradu, naime, sebe u njihovoj vječnoj radosti.“

Riječi Sina nevjesti o tri vrste kršćana simbolizirane Židovima koji žive u Egiptu, i o tome kako stvari koje su otkrivene nevjesti trebaju biti prenesene, objavljene i propovijedane neukim osobama od strane Božjih prijatelja.

Sin Božji govorio je nevjesti i rekao: “Ja sam Bog izraelski i onaj koji je govorio s Mojsijem. Kada je Mojsije poslan Mom narodu, molio je za znak govoreći: 'Ljudi mi neće drukčije vjerovati.' Ali ako su ljudi kojima je Mojsije poslan bili Božji ljudi, zašto nisu vjerovali? Trebaš znati da se taj narod sastojao od tri vrste ljudi: Neki su vjerovali u Boga i Mojsija. Drugi su vjerovali u Boga, ali nisu vjerovali Mojsiju jer su mislili da je, možda iz svoje vlastite domišljatosti i pretpostavke, pretpostavio reći i činiti te stvari. Treći su bili oni koji nisu vjerovali niti u Boga niti u Mojsija.

Na isti način sada postoje tri vrste ljudi među Kršćanima, koje se simboliziraju Židovskim narodom: Postoje neki koji ispravno vjeruju u Boga i Moje riječi. Postoje drugi koji vjeruju u Boga, ali ne vjeruju Mojim riječima zato što ne mogu razaznati dobrog i lošeg duha. Treći su oni koji ne vjeruju ni u Mene ni u tebe, kojoj sam Ja izgovorio svoje riječi. Ali, kao što sam rekao, iako neki Židovi nisu vjerovali Mojsiju, ipak su svi prošli kroz Crveno more s njim i u pustinju, gdje su oni koji nisu vjerovali štovali idole i izazvali gnjev Božji, što je ujedno razlog zašto su umrli najnesretnijim smrtima. Ali to se dogodilo samo onima koji su imali zlu vjeru.

Stoga, Moj će prijatelj odnijeti Moje riječi onima koji mu vjeruju, jer ljudska duša sporo vjeruje. I ovi će ih kasnije proširiti drugima koji ne znaju razlikovati dobar i loš duh. Ali ako ih slušatelji budu molili za znak, dopustite pokazati tim ljudima palicu, baš kao što je Mojsije učinio, to jest neka im objasne Moje riječi. Jer kao što je palica Mojsijeva bila izravna i zastrašujuća (jer je pretvorena u zmiju), tako su i Moje riječi izravne da se nikakve laži ne mogu naći u njima. One su zastrašujuće jer navještaju pravedan sud. Neka također objasne i svjedoče da, po jednoj riječi i glasu jednih usta, davao odstupa od Božjeg stvorenja – on, koji može pomicati planine, da nije ograničen po Mojoj moći. Kakva mu je moć pripadala kada je, s Božjim dopuštenjem, otjeran zvukom jedne riječi?

Stoga, baš kao što su oni Židovi, koji nisu vjerovali ni u Boga ni u Mojsija, ipak izašli iz Egipta za obećanom zemljom kada su, takoreći, bili prisiljeni zajedno s drugima, tako i mnogi Kršćani polaze nevoljko, zajedno s Mojim izabranim ljudima, jer ne vjeruju u Moju moć da ih ozdravim. Oni ne vjeruju u Moje riječi i imaju lažnu nadu u Moju moć. Ipak, Moje će se riječi ispuniti bez njihove volje i bit će, takoreći, prisiljeni tijekom ispunjenja dok ne dođu do mjesta koje Me zadovoljava.“

ČETVRTA KNJIGA

Prvo poglavlje

Riječi evanđelista Ivana zaručnici kako nijedno djelo nije bez naplate i kako Biblija nadilazi sva druga pisma. O jednom kralju, razbojniku i rasipniku i tako dalje. O savjetu koji je Ivan dao kralju i kako poradi Boga treba prezirati bogatstvo i čast.

Zaručnici se pokazala osoba muškarca kojem je na porugu bila odrezana kosa. Njegovo tijelo je bilo cijelo pomazano uljem i potpuno golo. No on se nije sramio i reče zaručnici: „Pismo koje nazivate svetim govori kako nijedno djelo nije bez naplate. To je pismo koje se kod vas zove Biblija. No kod nas je sjajno kao blistavo sunce, neusporedivije od zlata, plodno kao sjeme iz kojeg proizlazi stostruki plod. Jer kao što zlato nadizali sve metale, tako i pismo koje nazivate svetim nadilazi sva pisma jer se u njemu časti i propovijeda istinski Bog. Pripovijedaju se djela patrijarha, objašnjavaju nadahnuća proroka. Budući da nijedno djelo nije bez naplate, čuj što kažem: kralj za kojeg moliš je pred Bogom razbojnik, izdajnik duša, rasipnički trošitelj bogatstva. Kao što nijedan izdajica nije gori od onog koji izdaje onoga tko ga voli, tako i on na duhovan način izdaje mnoge jer na tjelesni način voli nepravedne, bezbožne uzvisuje na nepravedan način, ugnjetava pravedne i prešutno prelazi preko razvrata koje treba popraviti. S druge strane nijedan razbojnik nije gori od onoga koji izdaje onoga koji polaže svoju glavu na njegove grudi; jer narod njegove zemlje, koji kao da je bilo položen na njegove grudi, opljačkao je na bijedan način, dopustio je da mu budu oduzeti posjed i dobra i nametnuo je što je nepodnošljivo dok je odvrćao pogled od nepravde koju su drugi počinili i cijelo je vrijeme pravdu provodio nemarno. Treće, nijedan kradljivac nije gori od onoga koji potkrada svojeg gospodara koji mu je sve povjerio i predao mu svoje ključeve. Ovaj kralj je primio ključeve za moć i čast koje je koristio na nepravedan i rasipnički način i ne na Božju čast. No budući da se ipak odrekao nečega što voli iz ljubavi prema meni, dajem mu trostruki savjet. Prvo, da treba biti kao čovjek u evanđelju koji je napustio svinjska korita i vratio se svom ocu; tako i on treba prezreti bogatstvo i čast koji u usporedbi s vječnim stvarima nisu ništa drugo doli svinjski jarci i s poniznošću i predanošću se vratiti svome ocu i Bogu. Drugo, treba pustiti mrtve da pokapaju svoje mrtve i slijediti uski put raspetog Boga. Treće, treba ostaviti težak teret svojih grijeha i ići putem koji je u početku uzak, ali na kraju pun radosti. A ti koja me sama vidiš dobro raspoznaješ kako sam ja onaj koji je savršeno spoznao zlatno pismo i spoznajom ga proširio. Bio sam sramotno razgoljen, no budući da sam strpljivo izdržao, Bog je moju dušu odjenuo besmrtnom odjećom. Također sam bio uronjen u ulje i zato se sad radujem u ulju vječne radosti. Pored

toga sam nakon Majke Božje svijet napustio najlakšom smrću jer sam bio čuvar Majke Božje i moje tijelo se nalazi na vrlo mirnom i sigurnom mjestu.“

Drugo poglavlje

Čudesno i neobično viđenje zaručnice. Bog izlaže to viđenje. Prema tom izlaganju kršteni su označeni životinjom, pogani ribom, a Božji prijatelji trima gomilama ljudi.

Potom je zaručnica imala viđenje o dvije posude vage koje su visjele iznad zemlje, a sa svojim su se vrhovima i vezama pružale sve do neba. Njihovi krugovi su prodirali nebo. U prvoj posudi je ležala riba čija je krljušt bila oštra kao britva; njezino lice joj je bilo kao baziliska; njezina usta su bila kao ona jednoroga koji ispljuvava otrov; uši su bile kao dva vrlo oštra koplja i kao željezne oštrice. U drugoj posudi se nalazila životinja čija je koža bila kao kremen. Čudovišna usta su izlijevala usijane plamene. Njezini kapci su bili kao vrlo čvrsti mačevi. I njezine uši su bile vrlo čvrste i od sebe su veoma bacale oštre strijele kao od čvrstog i napetog luka. Nakon toga su se pojavile tri gomile naroda na zemlji; od njih je prva bila mala, druga manja, a treća vrlo mala. O tome je zazvučao glas s neba koji im reče: „O, moji prijatelji, žestoko žedam za srcem one čudesne životinje. Kad bi barem bilo nekoga tko bi mi ga iz ljubavi pružio. I za krvlju ribe imam vatrenu želju, kad bi se barem mogao naći čovjek koji bi mi je donio.“ Iz jedne gomile odgovori jedna glas i reče kao iz usta svih: „Čuj, o, naš Stvoritelju, kako možemo donijeti srce tako velike životinje čija je koža tvrđa od kremenca? Ako se želimo približiti njezinim ustima, bit ćemo zapaljeni plamenom njihove vatre; pogledamo li njezine oči, probušit će nas strijele njihovih iskri. Kad bi i bilo nade da se ima životinju, tko bi mogao uhvatiti ribu? Njezina krljušt i peraje su oštrije od mača, njezine oči nam zasljepljuju pogled, njezina usta nad nas izljevaju neizlječiv otvor.“ Glas s neba odgovori i reče: „O, moji prijatelji, životinja i riba vam se čine nesavladivi, no kod Svemogućeg je sve lako. Tko dakle uvijek traži način da se bori protiv životinje, njemu ću iz neba uliti mudrost i dodijeliti snagu. A tko je spreman umrijeti za mene, njemu ću se sam dati za plaću.“ Prva gomila odgovori: „O, najviši Oče, Ti si davatelj svega dobrog, a mi, Tvoja stvorenja, rado ćemo Ti na Tvoju čast dati svoje srce. No budući da nam smrt izgleda teškom, slabost tijela tegobnom, a znanje nam je malo, upravljaj nas Ti iznutra i izvana i milostivo primi što Ti nudimo i nagradi kako i koliko Ti se sviđa.“ Druga gomila odgovori: „Uviđamo svoje slabosti i vidimo ispraznosti i promjenjivost svijeta. Zato ćemo Ti rado dati svoje srce i cijelu svoju volju podrediti drugima jer radije stojimo ispod drugih nego što želimo posjedovati najmanje od svijeta.“ Treća gomila reče: „Čuj, gospodar, koji želiš srce životinje i žedaš za krvlju ribe, rado ćemo Ti dati svoje srce i pripremiti se umrijeti za Tebe. Ti daj mudrost i

mi ćemo tražiti način da nađemo srce životinje.“ Potom odjekne glas s neba i reče: „O, prijatelju, ako želiš naći srce životinje, probuši oštrim svrdlom svoje šake u sredini. Onda uzmi kitove kapke i zalijepi ih jakim ljepilom za svoje kapke. Uzmi čeličnu ploču i zaveži je za svoje srce tako da širina i površina čelika pokriva tvoje srce, zatvori i svoje nosnice, ali zadrži dah u grlu. Tako zatvorenim ustima i uvučenim dahom idi hrabro naprijed protiv divljine životinje. Kad stigneš do same životinje, zahvati objema rukama njezine uši; njezine strijele ti neće naškoditi, već će proći kroz otvore u tvojim šakama. K tome trči nasuprot životinje zatvorenim ustima i kad joj dođeš blizu, puhni cijeli svoj dah na nju. Ako se približi, njezini plamenovi ti neće naškoditi, već će prodrijeti na samu životinju i zapaliti je. Brižno vodi računa o mačevima koji proizlaze iz očiju životinje i nasuprot njima drži svoje oči zaštićene kitovim kopcima; udare li se međusobno, mačevi životinje će se ili saviti, ili otići u srce životinje. Također pažljivo vodi računa o otkucajima srca životinje i zabij vrh čelika tako da probušiš kremenu kožu životinje. Ako je probušena, znaj da će životinja umrijeti i njezino će srce biti moje. Ako je vrijedno jedan talent, radnicima ću dati sto. Ukoliko se koža opre udarcu i životinja ozlijedi čovjeka, izliječit ću ga, a ako je mrtav, opet ću ga oživjeti. Tko mi želi donijeti ribu, neka ide na obalu s mrežom u rukama koja nije sastavljena od konaca, već od najdragocjenijeg metala. Ali neka ne ide u vodu dublje nego od koljena da mu valovi ne bi naškodili i neka nogu postavi na čvrsto mjesto gdje nema mulja. Onda neka zatvori jedno oko i neka ga okrene prema ribi i onda mu njezino baziliško oko neće naškoditi. Također se treba oboružati čeličnim štitom da ga riba oštrim zubima svojeg ugriza ne bi ranila. Tako naoružan neka snažno i pažljivo baci mrežu nad nju i neka pazi da je ova britvom svoje krljušti ne razdere niti da može pobjeći. Nakon što je mrežu raširio gore nad njim i deset sati držao nad vodom, riba će uginuti. Onda je treba donijeti na obalu i pogledati okom koje nije zatvorio, položiti ruku i otvoriti je na leđima gdje je više krvi i tako je pružiti svojem gospodaru. No ako riba uzmakne, i poželi otplivati na drugu obalu i naškoditi čovjeku svojim otrovom, ja imam moć izliječiti otrovanoga. Nagrada za krv ribe neće biti manja od one za srce životinje.“ Dalje reče Bog: „Obje posude vage znače kao da je netko rekao: Pošteđuj i podnosi, čekaj i smiluj se kao kad netko vidi nepravdu drugoga i postojano ga opominje da se odvrati od zla. Tako i ja, Bog i Stvoritelj svih stvari, ponekad na način vage spuštam čovjeku, opominjem ga, pošteđujem ga i kušam ga kroz nevolju. Ponekad se podižem tako što prosvjetljujem srca ljudi, raspaljujem ih i posjećujem neobičnom milošću. Veze vage koje dosežu do oblaka znače da ja, Bog svih stvari, uzdržavam sve, pogane kao i kršćane, prijatelje kao i neprijatelje, svojom milošću prosvjetljujem i posjećujem pod pretpostavkom da će se naći ljudi koji odgovaraju mojoj milosti i žele odvratiti svoju volju od naginjanja zlu. Životinja predstavlja one koji nakon što su primili krštenje i došli do doba razlikovanja ne slušaju riječi svetog evanđelja, čije su se srce i usta okrenuli zemaljskom i uopće se ne obaziru na ono što

je duhovno. Riba pak predstavlja pogane koji su uokolo tjerani na ljuljanju požude i čija je krv, to jest vjera, neznatna kao i spoznaja Boga. Zato želim srce životinje i krv ribe i tražim je li nađen netko tko bi poduzeo da mi ih iz ljubavi donese. Tri gomile su moji prijatelji. Prvi su oni koji razumno koriste svijet; drugi su oni koji napuštaju vlastito i ponizno se pokoravaju; treći su oni koji su spremni umrijeti za Boga.“

Treće poglavlje

Čudesan razgovor u obliku pitanja i odgovora između Boga i zaručnice o kralju i njegovu nasljednom pravu u kraljevstvu; o njegovim nasljednicima i kako po njima nešto treba biti vraćeno, a nešto ne.

„O, Gospodine“, reče zaručnica, „ne budi nevoljan što pitam. Iz pisma sam čula da se ništa ne smije steći nepravdom i ništa zadržati što je stečeno protiv prava. Ovaj kralj ima zemlju, neki kažu da je posjeduje s pravom, drugi tvrde suprotno i čudno je ako kod ovoga trpiš što kod drugih zabranjuješ.“ Bog odgovori: „Nakon potopa nisu preostali nikoji ljudi osim onih koji su se nalazili u Noinoj arki. Iz njih je potekao rod koji je krenuo prema izlasku sunca. Neki od njih su došli u Švedsku. Jedan drugi rod je išao prema zalasku; neki iznikli od njih su došli u Dansku. No oni koji su prvi počeli obrađivati zemlju koja nije bila okružena vodom nisu si prisvojili ništa od zemlje onih koji su živjeli s druge strane vode ili na otocima, već je svaki bio sretan s onim što je našao kao što je pisano o Lotu i Abrahamu. 'Želiš li ići desno', reče on, 'ja ću zadržati lijevo.' Kao da je htio reći: 'Sve što si prisvojiš bit će tvoje i pripadat će tvojim baštinicima.' S vremenom su došli suci i kraljevi koji, zadovoljni svojim granicama, nisu zaposjedali zemlju onih koji su živjeli na otocima i s druge strane voda, već je svaki ostajao u granicama svojih praočeva.“ Ona odgovori: „Ako je dio jednog kraljevstva darivanjem otuđen od kraljevstva, ne bi li nasljednici to trebali moći tražiti natrag?“ Bog joj odgovori: „U jednom određenom kraljevstvu se čuvala kruna koja je pripadala kralju. Narod je mislio da ne može opstati bez kralja. Zato su si izabrali kralja i predali izabranom kralju krunu na čuvanje i predaju budućim kraljevima. Kad je tako izabrani kralj dio krune htio otuđiti ili je smanjiti, budući kralj bi je zaista mogao i morao tražiti natrag jer se ne smije dogoditi smanjenje krune i kralj krunu kraljevstva ne smije umanjiti niti otuđiti osim iz razumnog razloga za vrijeme trajanja svojih dana. Što je drugo kruna jednog kraljevstva doli kraljevska vlast? Što je drugo kraljevstvo doli njemu podređen narod? I što je drugo kralj doli posrednik i uzdržavatelj kraljevstva i naroda, dakle čuvar i branitelj krune? Krunu ne smije niti dijeliti niti smanjivati na štetu budućeg kralja.“ Zaručnica upita dalje: „A kad bi neki kralj zbog vlasti bio prisiljen otuđiti dio krune?“ Bog odgovori: „Kad bi se dvojica svađala, a moćniji ne bi htio biti milosrdan, već bi drugom odsjekao prst, kome bi onda pripadao odsječeni prst doli

onome koji je pretrpio štetu? Tako je i s kraljevstvom. Ako je neki kralj u nuždi ili zarobljeništvu umanjio svoje kraljevstvo za jedan dio, onda će ga budući kralj zaista moći zahtijevati natrag; jer kralj nije njegov gospodar, već sluga, a nužda ne čini zakon.“ Ona odgovori: „Kad bi neki kralj nekom gospodaru na dane svoga života dao odstupio dio krune i nakon kraljeve smrti onaj gospodar ili njegov nasljednik ga htio zadržati kao vlastiti, mora li onda biti tražen natrag?“ Na to odgovori Gospodin: „Zemlja se svakako mora vratiti zakonitom gospodaru.“ Ona upita dalje: „Ako bi dio krune bio nekome založen zbog duga i ovaj nakon što je mnoge godine ubirao plodove umre, a zemlja je nakon toga dospjela u ruke drugoga koji nema pravedno pravo na nju jer mu nije ostavljena niti založena, već ju je pri nekoj prilici uzeo u posjed i ne želi je vratiti prije nego što primi novac, što bi se tu trebalo učiniti?“ Gospodin joj reče: „Kad bi netko u ruci držao zlatnu kuglu i rekao nekome tko stoji kraj njega: 'Ova kugla je tvoja, ako je opet želiš imati, samo daj toliko i toliko funti.', zaista bi mu se trebalo dati toliko funti. Gdje je dakle zemlja dovedena pod vlast i mirno zadržana, mora ju se mudro zahtijevati natrag i s uračunavanjem štete opet steći natrag. Kao što je kralj koji je izabran uzdignut na kamen da ga narod vidi i time se označuje da ima vlast i posjed u gornjim dijelovima kraljevstva, tako ta zemlja i u svojim donjim dijelovima pomoću nasljedstva i kupnje i prekupa pripada kraljevstvu. Zato kralj treba čuvati što je primio da ne bi, ako drukčije postupa, izgubio kraljevstvo i kruna se izgubila.“ Zaručnica reče dalje: „O, Gospodine, ne budi nevoljan ako još jednom pitam. Jedan kralj ima dva kraljevstva i dva sina. U jednom kraljevstvu je kralj pomoću nasljedstva, a u drugom je izabran voljom naroda. No sad je uslijedila suprotnost; jer mlađi sin je kralj je postao kralj u naslijeđenom kraljevstvu, a stariji u kraljevstvu u kojem mora biti izabran.“ Bog odgovori: „Kod birača su se nalazila tri nedolična svojstva, a četvrto je postojalo u prebogatoj mjeri: neuredna ljubav, hinjena pamet, laskanje budalastih i nepovjerenje prema Bogu i zajednici. Zato je njihov izbor bio protiv pravednosti, protiv Boga, protiv blagostanja države i potreba zajednice. Da bi se osiguralo očuvanje mira i da bi se odgovaralo općim potrebama, nužno je da stariji sin uzme nasljedno kraljevstvo u posjed, a mlađi izborno kraljevstvo. Osim toga ako se ono što je prije dogodilo ne povuče, kraljevstvo će trpjeti štetu, zajednica će biti ožalošćena, nastat će nesloga, dani sinova će proći u gorčini, njihova kraljevstva ubrzo neće više biti kraljevstva, već kao što stoji pisano: 'Moćni će napustiti svoje stolice, a oni koji su lutali zemljom bit će uzvišeni.' Gledaj, ispričat ću ti primjer o dva kraljevstva, u jednom se bira, u drugom nasljeđuje; prvo, u kojem se bira, pusto je i ožalošćeno jer istinski nasljednik nije izabran i to su učinile stranke među biračima i gramzljivost onih koji su stremili za kraljevstvom. Tako Bog ne rastužuje sina radi grijeha njegova oca i nije gnjevan vječno, već vrši i drži pravednost na zemlji i nebu. Zato ono kraljevstvo neće doći do prijašnje slave i u sretnije stanje sve

dok iz očinskog ili majčinskog potomstva ne ustane pravi nasljednik.“

Četvrto poglavlje

Božje riječi zaručnici o dva duha, naime o dobrom i zlom, i o čudesnom i korisnom ratu u srcu jedne žene koji je proizašao iz nadahnuća dobrog duha i napasti zlog duha i što je u tome izabrala.

Krist reče zaručnici: „Misli i nadahnuća u srcima ljudi prouzrokuju i ulijevaju dva duha, naime jedan zao i jedan dobar duh. Dobar duh savjetuje da misle na buduće nebesko, a vremenito da ne vole. Zao duh savjetuje da se voli ono što se vidi i čini grijeh nečim lakim. Poziva se na slabosti i navodi primjere slabih. Ispričat ću ti primjer kako su oba duha zapalila srce one tebi poznate žene i kraljice o kojoj sam ti već prije govorio. Dobri duh joj govori i daje njezinim mislima slijedeće: 'Bogatstvo je teret, čast svijeta kao zrak, a uživanje tijela kao san. Radosti su prolazne i sve svjetovno je ispraznost. Budući sud je neizbježan, a mučitelj vrlo okrutan. Zato mi se čini vrlo teškim preuzeti odgovornost za uporabu prolaznog bogatstva, podnositi dugotrajne muke za kratkotrajno zadovoljstvo i polagati račun onome kome je sve poznato još prije nego što se dogodi; zato je sigurnije odustati od mnogo toga i voditi račun samo o malo toga nego se uplesti u mnogo toga i polagati dug i težak račun.' Na to nadahnuće nasuprot tome odgovara zli duh: 'Pusti takve misli, Bog je dobrostiv i lako ga je ublažiti. Hrabro posjeduj dobra i bogato troši što posjeduješ; jer rođena si da budeš hvaljena kad udijeliš onome koji moli. Ako napustiš bogatstvo, služit ćeš onima koji su služiti tebi, tvoja će se čast smanjiti, a prijezir umnožiti; osoba koja je siromašna odlazi bez utjehe. Tebi je također teško naći se u novim navikama, krotiti tijelo tebi stranim vladanjem i živjeti bez posluge. Zato ostani u primljenoj časti, kraljevski zadrži svoj položaj, opskrbi svoju kuću hvalevrijedno tako da kad promijeniš svoj položaj ne budeš okrivljena zbog nepostojanosti; nastavi štoviše kao započeto i imat ćeš slavu kod Boga i kod ljudi.' Potom dobar duh opet dijeli srcu ove žene i kraljice savjet govoreći: 'Znam da su dvije stvari vječne, nebo i pakao. Nitko tko Boga voli iznad svega neće doći u pakao, a tko Boga ne voli, neće imati nebo. Sam Bog je putovao na putu za nebo nakon što je postao čovjekom i potvrdio ga je svojim čudima i svojom smrću. Kako li je nebesko divno, kako gorka đavlova zloba i kako isprazno zemaljsko! Samog Boga su slijedili njegova majka i svi njegovi sveti; htjeli su podnijeti svaku patnju i sve radije izgubiti, prezreti se kako ne bi izgubili nebesko i božansko. Zato je sigurnije brzo se odreći časti i bogatstva nego ih htjeti zadržati do kraja kad sa sjećanjem raste i bol zbog grijeha i oni koji ne pitaju za moje spasenje prisvajaju moje stečeno bogatstvo.' Na to zlo đavlovo nadahnuće odgovara: 'Prestani razmišljati tako; mi smo slabi ljudi, a Krist je Bog i čovjek; ne smijemo svoja djela uspoređivati s onima svetih koji

su imali veću milost i prijateljstvo s Bogom. Treba nam biti dovoljno nadati se nebu i živjeti u svojim slabostima te popraviti naše grijehе milostinjom i molitvom. Bilo bi naime djetinjasto i budalasto započeti nešto neuobičajeno i ne moći izvesti.'

Dobro nadahnuće odgovara: 'Nedostojan sam uspoređivati se sa svetima; no vrlo je sigurno postupno težiti prema savršenstvu. Što sprečava poduzeti neuobičajeno ako Bog ima moć pružiti pomoć? Često se događa da siromah krene putem moćnog i bogatog gospodara i slijedi ga. I ako gospodar dođe u prenoćište prije, uživa ukusnija jela i počiva na mekom krevetu, siromah također, iako kasno, dolazi u isto prenoćište i sudjeluje u hrani koju je gospodar ostavio. Da nije krenuo putem gospodara, morao bi odustati od gospodareva prenoćišta i bi uživao u gospodarevoj hrani. Zato sad kažem da iako sam nedostojan uspoređivati se sa svetima, ipak ću krenuti njihovim putem iza njih da barem mogu sudjelovati u njihovim zaslugama. Dvije su naime stvari koje me u duhu uznemiruju: prva, da će, ostanem li u svojoj domovini, nada mnom vladati oholost. Ljubav prema roditeljima kojima sam zadužen pomoći tlači moju dušu; obilje čeljadi i odjeće su mi tegobni, zato me raduje i pogodnije mi je sići sa sjedišta oholosti i hodočašćem poniziti tijelo nego ostati u stanju časti gomilati grijehе na grijehе. Druga, uznemiruje me siromaštvo i vika naroda koji za svoju pomoć zahtijeva moju prisutnost. Zato mi je potreban dobar savjet.'

Zlo nadahnuće i đavlovo došaptavanje odgovaraju: 'Hodočašće je znak nepostojane naravi, milosrđe je nasuprot tome Bogu prijatnije od svake žrtve. Ukoliko odeš iz svoje domovine, pohlepni ljudi će čuti o tebi i opljačkati te i zarobiti. Onda ćeš umjesto slobode imate zarobljeništvo, siromaštvo za bogatstvo, sramotu za čast, nemir umjesto mira.'

Dobar duh odgovara pomoću svojeg nadahnuća: 'Čuo sam o jednom zarobljeniku smještenom u kulu koji je našao veći užitak u zarobljeništvu i tami nego ikada prije u obilju i vremenitoj radosti. Ako se Bogu dakle sviđa kušati me nevoljama, služit će mi na veću zaslugu; jer On je nježan da nas tješi i brzo spreman pomoći osobito ako svoju domovinu napustim zbog svojih grijehа i da si zaslužim božansku ljubav.'

Zlo nadahnuće i đavlovo došaptavanje odgovara dalje: 'Kako ako bi bio nedostojan božanske utjehe i ne bi mogao podnijeti poniznost i siromaštvo? Onda ćeš požaliti što si se predao strogosti. Onda ćeš umjesto prstena na ruci imati u ruci štap, na glavi krpu umjesto krune, odvratnu vreću umjesto purpurne odjeće.'

Dobar duh naprotiv kaže: 'Čuo sam kako je sveta Elizabeta, kćer jednog ugarskog kralja, iako nježno odgojena i plemenito udana podnijela veliko siromaštvo i prijezir. U siromaštvu je od Boga primila veću utjehu i veću krunu nego da je ostala u svoj časti svijeta i njegovih radosti.'

Na to zlo nadahnuće odgovara i govori: 'Što ćeš učiniti ako te Bog preda u ruke ljudi i tijelo ti bude ozlijeđeno? Hoćeš li moći podnijeti sram? Ne ćeš li se neutješno žaliti zbog svoje tvrdoglavosti i neće li se cijeli tvoj rod sramotiti i tugovati? Onda će se kod tebe zaista podići nestrpljivost i u srcu ustati nezahvalnost prema Bogu. Onda ćeš htjeti da ti dani dođu kraju. I kad te sva usta budu klevetala, hoćeš li se smjeti

pokazati?' Na to opet odgovara dobra misao: 'Iz jednog sam pisma čuo kako je blažena Lucija kad je dovedena u javnu kuću govorila postojano u vjeri i uzdajući se u Božju dobrotu: koliko god mi tijelo bilo obeščašćeno, neću ništa manje ostati djevica i moja će se kruna udvostručiti. Kad je Bog vidio njezinu vjeru, ostavio ju je netaknutom. Zato kažem: Bog, koji nikoga neće kušati iznad njegovih snaga, čuvat će moj duh, moju vjeru i moju volju. Jer potpuno sam mu se predao; neka na meni bude Njegova volja.' Budući da ovu ženu uznemiruju ovakve misli, opominjem je trima stvarima. Prvo neka si u pamćenje dozove na koju je čast izabrana; drugo, kakvu joj je ljubav Bog iskazao u njezinu braku; treće, uz kako je mnogo dobrote očuvana u ovoj smrtnosti. Nasuprot tome trostruko je upozoravam: prvo, da će Bogu morati položiti račun za sva vremenita dobra sve do posljednjeg novčića i kako je on zarađen i potrošen; drugo, da je njezino vrijeme vrlo kratko i da ne zna unaprijed kad će umrijeti; treće, da Bog gospodaricu štedi jednako malo kao i sluškinju. Zato joj savjetujem tri stvari: prvo, da osjeti kajanje zbog počinjenog, plodonosno popravi što je ispovjedila i voli Boga svim srcem; drugo, savjetujem joj da na razuman način izbjegne kaznu čistilišta; jer kao što onaj koji Boga ne voli svim srcem zaslužuje veliku kaznu, tako je onaj koji ne ispravlja svoje grijehе vrijedan čistilišta; treće, preporučujem da napusti tjelesne prijatelje na neko vrijeme radi Boga i da kako bi izbjegla kaznu čistilišta ode na mjesto odakle od smrti do neba vodi kraći put gdje će primiti oprost koji je uzdizanje i otkupljenje duša i koji su dali sveti pape i Božji sveti zaradili svojom krvlju.“

Peto poglavlje

Riječi svetog Petra o želji da spasi narode koju je imao. Kako podučava zaručnicu da postigne pamćenje i o velikim čudima koja se još moraju dogoditi i ispuniti u gradu Rimu.

Blaženi Petar je govorio Kristovoj zaručnici: „Ti si me, moja kćeri, usporedila s plugom koji povlači brazde i čupa korijenje. To je zaista istina; jer bio sam tako vatren protiv poroka da kad bih bio mogao cijeli svijet obratiti Bogu, svakako ne bih bio štedio života ni posla. Bog mi je bio sladak u mislima, sladak u govoru i sladak u djelima i to tako veoma da su mi sve misli, osim onih na Boga, bile gorke. No i Bog mi je bio gorak, ne zbog Njega, već zbog mene; jer kad god sam mislio o tome kako sam se ogriješio i kako sam ga zatajio, gorko sam plakao jer sam već razumio ljubiti savršeno i moje suze su mi bile ukusne kao slatko jelo. Ako me moliš da ti dadem pamćenje, odgovaram ti: Nisi li čula kako zaboravljiv sam bio? Savršeno podučen o Božjem putu obvezao sam se zakletvom stajati uz Boga i umrijeti; no riječima upitan od jedne žene, zatajio sam istinu, a zašto? Jer me Bog prepustio meni samome, a ja se nisam poznao. I što sam onda učinio? Onda sam zaista razmotrio kako sam po

sebi ništa i uzdigao sam se i pohitao prema istini Boga koji mi je u srce utisnuo takvo sjećanje svoga imena da ga nisam mogao zaboraviti niti pred tiranima, niti pod bičevima, niti u smrti. Zato i ti učini tako. Uzdigni se poniznošću do učitelja pamćenja i od njega traži pamćenje. On je naime jedini koji može sve. Ja ću ti pak pomoći da sudjeluješ u sjemenu koje sam posijao na zemlji. Dalje ti kažem da je ovaj grad Rim bio grad ratnika. Njegove ulice su bile popločene zlatom i srebrom. No sad su se njegovi safiri pretvorili u blato, njegovih je stanovnika vrlo malo; njima je iščupano desno oko i odsječena desna ruka. Kod njih žive krastače i zmiје; pred njihovim otrovom se pitome životinje ne usude pokazati, niti moje ribe podići glavu. Zato će sad u njemu biti skupljene ribe te će, iako ne tako mnoge kao nekad, ipak biti jednako slatke i odvažne da će se njihovom suradnjom krastače, zmiје i žabe pretvoriti u janjad, a lavovi će biti kao golubovi na njihovim prozorima.“ Dalje je dodao: „Kažem ti dalje kao što će ti još reći u tvojim danima: živio Petrov namjesnik! I ti ćeš ga vidjeti svojim očima; prokopat ću brijeg užitaka i oni koji sjede na njemu će sići. Oni koji nisu voljni sići, bit će prisiljeni protiv očekivanja svih. Jer Bog želi biti uzvišen s milosrđem i istinom.“

Šesto poglavlje

Vrlo lijepo pripovijedanje blaženog Pavla kako ga je Bog pozvao po molitvi blaženog Stjepana i kako je od vuka postao janje i kako je dobro moliti za sve.

Blaženi Pavao je razgovarao s Kristovom zaručnicom i reče: „Ti si me, kćeri moja, usporedila s lavom koji je odrastao među vukovima i otrgnut im je na čudesan način. Zaista, kćeri, bio sam grabežljivi vuk kojeg je Bog učinio janjetom i to zbog iz dva razloga: prvo, zbog njegove velike ljubavi koja iz nedostojnih čini svoje posude i iz grešnika svoje prijatelje.; drugo, zbog molitava blaženog prvomučenika Stjepana. Želim ti pokazati kojeg sam mišljenja bio onda kad je sveti Stjepan bio kamenovan i zašto sam zaslužio njegovu molitvu. Zaista se nisam radovao niti uživao u mucima blaženog Stjepana niti sam bio zavidan zbog njegove slave; pa ipak sam želio da umre jer sam prema svojem mišljenju shvatio da nema istinsku vjeru. Kad sam opazio da je preko mjere gorljiv i strpljiv u podnošenju svojih patnji, bilo mi je žao što je nevjernik dok je on zapravo bio vrlo vjeran, a ja nasuprot tome potpuno slijep i nevjernik; imao sam sažaljenje prema njemu i molio sam iz sveg srca da mu njegova gorka muka priskrbi slavu i krunu. Zato mi je njegova molitva bila na spas tako da sam njome bio oduzet mnogim vukovima i postao sam nježno janje. Zato je dobro moliti za sve; jer molitva pravednika koristi onima koji su bliže i spremniji primiti milost. No sad se žalim što je među učiteljima svoga naroda tako rječit čovjek koji je se među onima koji su ga kamenovali držao tako strpljivo tako jako zaboravljen i zanemaren od srca mnogih, no uglavnom od onih koji su zaduženi za

njegovo slavljenje; oni mu donose razbijene, prazne, blatne i odvratne posude; zato će oni, kao što stoji pisano, biti ispunjeni dvostrukim sramom i sramotom i bit će izbačeni iz kuća uživanja.“

Sedmo poglavlje

Čudesno i neobično viđenje jedne duše koja treba biti suđena; o đavlovim optužbama i zagovoru slavne Djevice. O tumačenju ovog viđenja u kojem palača označava nebo, sunce Krista, žena Djevicu, Etiopljanin đavla, ratnik anđela i u kojem se opisuju dva mjesta mučenja iz kojih nije moguć spas i tri mjesta iz kojih je spas moguć; i o još mnogom drugome čudesnom, naime o pomoći.

Jednoj osobi koja je bdjela u molitvi u duhovnom viđenju se pojavila slika jedne palače neizmjerne veličine. U njoj su bili bezbrojni odjeveni u bijele sjajne odore od kojih se činilo da svaki ima vlastitu stolicu. U toj je palači stajalo sudište na kojem je za vidjeli bio oblik kao sunce i sjaj koji je izlazio od sunca bio je neizmjeran u duljini, dubini i širini. Kraj stolice je stajala djeвица s dragocjenom krunom na glavi. Svi su služili suncu koje je sjedilo na stolici i slavili su ga u himnama i pjesmama. Potom se pojavio Etiopljanin strašna izgleda i po svojim pokretima kao ispunjen zavišću i velikim gnjevom koji reče i vikne: „O, pravedni suče, dosudi mi ovu dušu i čuj njezina djela budući da ima još malo vremena za živjeti. Dopusti mi također da tijelo kaznim zajedno s dušom sve dok se ne odvoje jedno od drugog.“ Nakon ovih riječi mi se činilo kao da pred stolicom stoji netko kao naoružan ratnik, pristojan i mudar u riječima i skroman u svojim kretnjama; on reče: „O, suče, gledaj, ovdje su njegova dobra djela koja je ostvario sve do ovog sata.“ I odmah je od sunca koje je sjedilo na stolici izašao glas koji reče: „Ovdje je porok veći od vrline, ali pravednost ne podnosi da porok bude povezan s najvišom vrlinom.“ Etiopljanin odgovori: „Zato je pravednost da ova duša bude povezana sa mnom. Ako u njoj ima opakosti, u meni je sva opakost.“ Ratnik odgovori: „Božje milosrđe prati svakog čovjeka sve do smrti i sve do zadnjeg trenutka, a nakon toga slijedi sud, ali kod čovjeka o kojem govorimo su tijelo i duša još povezani i razum je još u njemu.“ Etiopljanin odvrati: „Pismo, koje ne može lagati, govori: ljubi Boga iznad svega, a svoga bližnjega kao sebe samoga. Gledaj sad kako su sva djela ove duše ostvarena iz straha, ne iz ljubavi kao što joj je bila dužnost i svi njezini grijesi koje je ispovjedila su, kao što ćeš naći, ispovjedeni samo s neznatnim kajanjem; zato je zaslužila pakao jer je prokockala nebo; svi njezini grijesi su ovdje kod božanske pravednosti vidljivi jer još nikad nije iz božanske ljubavi osjetila kajanje za njih.“ Ratnik odgovori: „U njemu je ipak bila vjera i nada da će prije smrti primiti istinsko kajanje.“ Njemu odvrati Etiopljanin: „Sad si iznio sve dobro što je učinio i poznaješ sve riječi i misli za spas njegove duše. No sve to, što god to bilo, ne može se usporediti s kajanjem iz božanske ljubavi,

svetom vjerom i jakom nadom i ne može iskorijeniti grijeh; jer od vječnosti je u Bogu pravednost da nijedan grešnik koji nema savršeno pokajanje ne smije pristupiti nebu. I zato je nemoguće da Bog sudi protiv od vječnosti unaprijed znane uredbe i ona duša mora biti osuđena na pakao i sa mnom biti povezana za vječnu kaznu.“ Na te je riječi ratnik šutio i nije odgovorio na njegov govor. Potom su se pojavili bezbrojni zli duhovi slični iskrama koje su iskočile iz svjetleće vatre. Ovi su vikali jednim glasom i govorili onome koji je kao sunce sjedio na stolici: „Znamo da si ti jedan Bog u tri osobe; ti si bio bez početka i bez kraja si i nema Boga osim tebe. Ti sam si zaista ljubav s kojom su povezani milosrđe i pravednost. Ti si od početka bio u sebi i na tebi se ništa nije smanjilo niti promijenilo kao što dolikuje Bogu. Osim tebe nema ničega i bez tebe je ništa što ima radost. Zato tvoja ljubav anđele nije stvorila iz ničega drugog doli iz moći tvoga božanstva kako je tvoje milosrđe nalagalo. Ali nakon što smo iznutra planuli od oholosti i zavisti i pohlepe, onda nas je tvoja ljubav koja voli pravednost bacila iz neba s vatrom naže zlobe u nepojmljiv i mračni ponor koji se sad zove pakao. Tako je tvoja ljubav učinila onda; ni sad se ne može odvojiti od suda tvoje pravednosti bilo da se izvrši prema milosrđu ili pravednosti. Kažemo još više; da je ona osoba koju voliš najviše, naime Djevica koja te rodila i koja nikad nije sagriješila, bila počinila smrtni grijeh i umrla bez božanskog kajanja, ti tako veoma voliš pravednost da njezina duša nikad ne bi postigla nebo, već bi bila kod nas u paklu. Zašto nam onda, suče, ne dosuđiš nama da je kaznimo prema njezinim djelima?“ Potom se čuo kao zvuk trublje; koji su je čuli, šutjeli su i odmah progovori jedan glas i reče: „Šutite i poslušajte svi vi anđeli, duše i đavoli što govori Majka Božja!“ I uskoro se pred sudištem pojavi Djevica ogrnuta prostranim naboranim plaštem. Ona reče: „O, vi neprijatelji, progonite milosrđe i nikakvom ljubavlju ne volite pravednost. Ako je ovdje i vidljiv manjak dobrih djela zbog kojeg ova duša ne može postići nebo, pogledajte što imam pod svojim plaštem.“ Nakon što je Djevica otkrila dvije bore svoga plašta, u jednoj se pojavila mala crkva u kojoj su bili vidljivi poneki redovnici; u drugoj bori su se pokazale žene, muškarci, svećenici i Božji prijatelji i drugi koji su svi jednim glasom vikali i govorili: „Smiluj se, milosrdni Gospodine!“ Onda je bila tišina i Djevica je govorila i reče: „Pismo kaže da tko ima savršenu vjeru, može u svijetu premještati brda. Što dakle mogu glasovi onih koji su imali vjeru i služili Bogu vatrenom ljubavlju? I što mogu oni Božji prijatelji koje je ova duša pozivala za njihov zagovor da bude oslobođena pakla i može postići nebo, koja također za svoja dobra djela nije tražila nikakvu drugu plaću osim nebeskog? Ne mogu li njihove suze i molitve učiniti da bude potaknuta i prosvijetljena da prije svoje smrti primi božansko kajanje i žalost zajedno s ljubavlju? Osim toga želim dodati svoju molitvu zajedno s molitvama svetih koji su u nebu i koje je ova duša posebno častila.“ Djevica je dalje dodala i rekla: „O, vi đavoli, sučevom vlasti vam zapovijedam da obratite pažnju na ono što ćete sada vidjeti u pravednosti.“ Potom se iz sunca čuo glas koji reče: „Radi

molitava mojih prijatelja će ovaj čovjek prije svoje smrti postići toliko božansko kajanje da neće doći u pakao, već će biti čišćen s onima koji će u čistilištu imati težu muku. Nakon što se duša pročisti, u nebu će primiti plaću s onima koji su na zemlji imali vjeru i nadu s malom ljubavi.“ Nakon ovih riječi su đavoli pobjegli. Potom se zaručnici činilo kao da je otvoreno strašno i mračno mjesto unutar kojeg se pokazala vatrena peć i njezina vatra je bila zapaljena za đavole i žive duše. Nad tom peći se pojavila ona duša čija presuda čija se osuda ranije čula. Njezine noge su bile vezane za peć i stajala je uspravno kao osoba; ali nije stajala ni na najvišem ni na najdubljem mjestu, već kao na strani peći čiji je oblik bio čudesan, ali strašan. Izgledalo je kao da se vatra peći provlači prema gore ispod nogu duše kao kad se voda kroz cijevi penje prema gore; silno se zbijala i uzdizala toliko daleko iznad glave da su pore bile kao žile kojima teče goruća vatra. Uši su se činile kao mjehovi talilaca i njihovo stalno puhanje je pokretalo mozak. Oči su se pokazale okrenute i utonule i činile su se pričvršćene iznutra na zatiljku. I usta su stajala otvorena i jezik je bio izvučen kroz nosnice i visio je na usnice. Zubi su bili kao željezni čavli pričvršćeni kroz nepce. Ruke su bile tako duge da su dosezale do stopala. Obje šake su se činile kao da drže i gnječe mast koja je gorjela kao smola. Činilo se da koža koja se vidjela iznad duše ima oblik krzna iznad tijela i bila je kao lanena haljina zamrljana spermom. Ta je haljina bila tako hladna da svatko tko ju je vidio počeo drhtati i iz nje je teklo kao gnoj iz gnojnog čira s pokvarenom krvlju i tako lošim smradom da se ne može usporediti nijednim tako lošim mirisu na svijetu. Nakon što se vidjela ta muka, čuo se glas iz one duše prije koji je pet puta vikao pod suzama i iz svih snaga. Prvo je vikala: „Jao meni što sam Boga zbog njegove savršenosti i za dane mi milosti tako malo volio!“ Drugo: „Jao meni što se nisam bojao Božje pravednosti kao što sam trebao!“ Treće: „Jao meni što sam volio radost svoga tijela i svoje grešne duše!“ Četvrto: „Jao meni zbog bogatstva svijeta i moje oholosti!“ Peto: „Jao meni što sam vas, Luj i Ivana, ikada vidio!“ i potom mi jedan anđeo reče: „Objasnit ću ti ovo viđenje. Palača koju si vidjela poredba neba. Mnoštvo onih koji su odjeveni bijelim i sjajnim odorama i sjedili su anđeli i duše svetih. Sunce predstavlja Krista u njegovu božanstvu; žena predstavlja Djevicu koja je rodila Boga; Etiopljanin đavla koji optužuje dušu; ratnik anđela koji priopćuje dobra djela duše. Peć predstavlja pakao koji je iznutra tako užaren da kad bi svijet sa svim što je u njemu gorio, ne bi bio sličan velikom žaru u toj peći. U toj se peći čuju različiti glasovi koji svi govore protiv Boga i svi njihovi povici počinju s jao i na sličan način završavaju; a duše se pojavljuju kao osobe čiji se udovi rastežu na neutješan način i koje nikad nemaju mir. Znaj da i vatra koja ti se pojavila u peći gori u vječnoj tami, ali duše koje tamo gore nemaju sve jednaku muku. Tama koja se pokazala oko peći se zove limb i dolazi iz tame koja je u peći, ipak, oboje su jedno mjesto i jedan pakao; svatko tko tamo dođe nikad neće primiti stan kod Boga. Iznad te tame je najveća muka čistilišta koju duše mogu podnositi. S one strane ovog mjesta su

druga mjesta gdje je muka manja i sastoji se samo od manjka snage, ljepote i sličnoga kao što ću pojasniti kroz usporedbu. To je kao da je netko bio bolestan i kad bolest i muka prestanu, on nema snage sve dok je opet postupno ne zadobije. Treće mjesto je iznad i tu nema druge muke osim čežnje da se dođe Bogu. I da mogla bolje razumjeti, reći ću ti kroz usporedbu: to je kao da je ruda pomiješana i gori sa zlatom u vrlo vrućoj vatri i mora se tako dugo pročišćavati dok se ruda ne razori i ne ostane čisto zlato. Što je jače i deblje, to jača mora biti vatra sve dok zlato nije kao tekuća voda i potpuno goreće. Nakon toga majstor zlato odnosi na drugo mjesto gdje prima najbolji oblik da se može vidjeti i dohvatiti; zatim ga polaže na treće mjesto gdje se čuva i dostavlja vlasniku. Tako je i na duhovan način. Na prvom mjestu iznad tame je najveća muka čistilišta gdje si vidjela kako se spomenuta duša čisti. Ovdje muče đavoli; tu se pojavljuju obličja otrovnih crva i divljih životinja; tu je vrućina i hladnoća, tama i zbunjenost koje proizlaze iz muke koja je u paklu. Ovdje neke duše imaju manje muke, druge veće, već prema tome je su li grijesi bili popravljani u vremenu kad je duša još bila u tijelu ili nisu. Potom majstor, to jest Božja pravednost, odnosi zlato, to jest duše, na druga mjesta gdje nije ništa drugo doli manjak snage. Ovdje duše prebivaju tako dugo dok po svojim posebnim prijateljima ili po neprekidnim djelima svete Crkve ne postignu okrjepu. Jer što veću pomoć duša ima po prijateljima, to brže ozdravlja i biva oslobođena iz tog mjesta. Potom se duša odvodi na treće mjesto gdje ne vlada nikakva druga muka doli čežnje za dospijećem u Božju prisutnost i njegovo blaženo gledanje. Na ovom mjestu prebivaju mnogi i to vrlo dugo osim onih koji su dok su živjeli u svijetu imali savršenu čežnju doći u prisutnost i gledanje Boga. Znaj i da mnogi u svijetu umru tako pravedni i nedužni da odmah dospiju u prisutnost i gledanju Boga. Neki su svojim dobrim djelima opet tako ispravili svoje grijeha da njihova duša ne osjeća nikakvu muku. No malo je onih koji ne dođu na mjesto gdje vlada čežnja doći k Bogu. Zato sve duše koje prebivaju na ta tri mjesta sudjeluju u molitvi svete Crkve i dobrim djelima koja se događaju na svijetu, posebno onima koja su sami ostvarivale dok su živjele i onima koja nakon njihove smrti čine njihovi prijatelji. Znaj i da kao što su grijesi mnogoliki i raznoliki, tako su i muke mnogostruke i različite. Kao što se dakle gladan raduje hrani koja mu dolazi u usta, žedan piću, žalostan radosti, gol odjeći, bolestan kad ga se dovede u krevet, tako se duše raduju i sudjeluju u dobru koje se za njih čini na svijetu.“ Anđeo je k tome još dodao: „Blažen onaj koji u svijetu dušama pomaže molitvama, dobrim djelima i fizičkim radom jer ne može lagati Božja pravednost koja kaže da duše nakon smrti moraju bilo očišćene kaznom čistilišta ili oslobođene brže dobrim djelima prijatelja.“ Potom su se čule mnoge duše iz čistilišta koje su govorile: „O, Gospodine Isuse Kriste, pravedni suče, pošalji svoju ljubav onima koji imaju duhovnu vlast u svijetu, onda ćemo bolje nego sad sudjelovati u njihovim čitanjima, pjevanju, žrtvama.“ Iznad prostora iz kojeg su se čuli ovi pozivi pokazala se kuća u kojoj su se dali čuti mnogi glasi koji su govorili:

„Neka Bog nagradi one koji nam šalju pomoć u našim nemoćima.“ U toj je kući kako se činilo izlazila zora, pod zorom se pojavio oblak koji nije imao ništa od svjetlosti zore; iz njega je izlazio jak glas koji je reče: „O, Gospodine Bože, svojom nepojmljivom moći stotruko nagradi sve one u svijetu koji nas dobrim djelima podižu u svjetlo Tvoga božanstva i gledanje Tvoga lica.“

Osmo poglavlje

Anđelove riječi zaručnici o velikoj mucu jedne duše.

Anđeo je dalje govorio i reče: „Ona duša čije stanje si vidjela i čula sud je u velikoj mucu vatre zbog svoje nesigurnosti hoće li nakon čišćenja doći u mir ili biti prokleta. I to je Božja pravednost jer je ova imala znanje i veliku moć razlučivanja, ali ih je koristila za svjetovni dobitak i korist tijela, a ne na duhovan način za dušu budući da je veoma zaboravila i zanemarivala Boga dok je živjela. Zato sad ova duša trpi vrućinu vatre i drhti od hladnoće. Slijepa je od tame i bojažljiva prema pogledima zlih duhova, gluha od đavolove vike, iznutra gladuje i žeda, a izvana je pokrivena sramotom; no Bog joj je ipak dao milost nakon smrti da ne podnosi mučenje đavola jer je samo radi Božje časti oprostila svojim neprijateljima njihove teške uvrede i sa svojim najgorim neprijateljima je sklopila prijateljstvo. Znaj i da sve dobro što je učinila i što je obećala i dala od valjano stečenog bogatstva, a osobito molitve Božjih prijatelja smanjuju i olakšavaju njezinu muku kao što je i određeno u Božjoj pravednosti. Druga dobra koja su stečena manje valjano i koja je darovala koriste na duhovan ili tjelesan način onima koji su ih prije s pravom posjedovali ako su ih prema Božjoj odluci vrijedni.“

Deveto poglavlje

Anđelove riječi zaručnici o sudu Božje pravednosti protiv gore spomenute duše i o zadovoljštini koju se u ovom životu treba učiniti dok je ona u čistilištu.

Anđeo reče dalje: „Čula si prije kako je onaj čovjek zbog molitava Božjih prijatelja kratko prije svoje smrti postigao kajanje iz ljubavi prema Bogu za svoje grijehe i kako ga je to kajanje odvojilo od pakla. Zato je nakon smrti Božja pravednost dosudila da u čistilištu mora gorjeti kroz šest životnih dobi koje je imao od časa kad je prvi put svjesno počinio smrtni grijeh sve do onda kad iz ljubavi prema Bogu na plodan način nije izvršio pokoru ukoliko ranije ne primi pomoć od svijeta i Božjih prijatelja. Prva dob je bila što Boga nije volio zbog smrti njegova plemenita tijela i zbog višestrukih odvratnosti koje Krist sam nije izdržao ni zbog kojeg drugog razloga doli zbog spasa duša. Druga je dob bila što nije volio svoju vlastitu dušu kao što bi kršćanin trebao činiti, niti je Bogu zahvalio na svojem

krštenju, niti na tome što nije Židov ili poganin. Treća dob je bila što je dobro znao što je Bog zapovjedio da se čini, a imao je malo volje da to ostvari. Četvrta dob je bila što je znao što je Bog zabranio onima koji žele ići u nebo, ali je drsko postupao protiv toga tako što nije slijedio grižnju savjesti, već svoje tjelesne sklonosti i želje svoga tijela. Peta dob je bila što nikad nije koristio milost i ispovijed kao što mu je priličilo budući da je imao tako mnogo vremena za to. Šesta dob je bila što je malo mario za tijelo Kristovo budući da ga nije htio primati često jer se nije htio suzdržati grijeha, niti je imao ljubavi primiti tijelo Kristovo prije kraja svoga života.“ Nakon toga se pojavio čovjek vrlo skromne pojave čija je haljina bila bijela i sjajna kao alba svećenika; bio je opasan lanenim pojasom i imao je crvenu štolom oko vrata i pod rukama i počeo je govoriti: „Ti, koja ovo vidiš, pazi, motri i povjeri u svojem pamćenju što vidiš i što ti se kaže. Vi zaista koji živite u svijetu ne možete razumjeti Božju moć kao mi koji smo uz njega jer što se kod Boga dogodi u trenutku, to se kod vas može shvatiti samo riječima i kroz usporedbe na svjetovan način. Ja sam jedan od onih koje je ovaj na čistilište osuđeni čovjek za vrijeme svoga života častio poklonima. Zato mi je Bog iz svoje milosti objavio da kad bi netko učinio prema mojim riječima, duša ovog čovjeka bi mogla biti prenesena na više mjesto gdje bi primila svoj pravi oblik i ne bi osjećala nikakvu drugu muku doli one koju bi trpio onaj koji leži nakon preboljene teške bolesti bez boli i bez snage, ali se raduje budući da sigurno zna da će dospjeti životu. Zato kao što si čula da je njegova duša pet puta vikala jao, kazujem ti pet tješnja. Prvi jao je bio da je Gospodina malo volio. Da bi ga se oslobodio, za njegovu dušu se mora prinijeti trideset kaleža u kojima se žrtvuje Božja krv i Bog sam treba biti više čašćen. Drugi jao je bio da se Boga nije bojao; zato da bi ga se toga oslobodilo, treba se odabrati trideset prema sudu ljudi pobožnih svećenika od kojih svaki treba čitati trideset misa kad može, devet za mučenike, devet za ispovjednike i devet za sve svete, dvadeset i osmu za anđele, dvadeset i devetu za svetu Mariju i tridesetu za Sveto Trojstvo. I svi trebaju pobožno moliti za njegovu dušu da bi se njegov gnjev ublažio i njegova pravednost izmijenila na milosrđe. Treći jao je bio za njegovu oholost i pohlepu. Da bi se to uklonilo, treba uzeti trideset siromaha, njihove noge ponizno oprati, pružiti im hranu, novac i odjeću tako da se utješe. Svaki od njih koji pere i koji je pran treba ponizno moliti Boga da radi svog poniženja i svoje gorke muke oprostí grijeha njezine pohlepe i oholosti. Četvrti jao je bio za bludnost njegova tijela. Ako dakle netko da jednu djevicu i jednu udovicu u samostan, a jednu djevojku u istinski brak i da im toliko od svojih dobara da od toga imaju hrane i odjeće, Bog će oprostí tjelesne grijeha ove duše jer to su tri stanja koja je Bog odabrao i zapovjedio da budu zadržana na svijetu. Peti jao je vrijedio za mnoge grijeha koje je počinio drugima na štetu; svim je snagama radio na tome da osigura brak ono dvoje spomenutih ranije koji su bili blisko krvno vezani kao da su iz iste obitelji. Tu je vezu tjerao više radi samoga sebe nego kraljevstva, bez traženja papine dozvole i protiv hvalevrijedna naloga svete

Crkve. Mnogi su postali mučenici tako što nisu podnosili da se tako nešto počini protiv Boga i svete Crkve i kršćanskih običaja. Ako netko želi ispraviti takve grijeh, neka ide papi i kaže: 'Netko', bez da imenuje osobu, 'je počinio takav grijeh, ali se na kraju pokajao i primio odrješenje bez da je popravio grijeh. Odredite mi zato pokoru koju želite i koju mogu izdržati; jer spreman sam za njega popraviti ovaj grijeh.' Zaista, ako mu se ne odredi veća pokora od jednog jedinog očenaša, služilo bi smanjenju muke ove duše u čistilištu. “

Deseto poglavlje

Kristove žalbe zaručnici na Rimljane i o okrutnoj presudi koju će im Krist dosuditi ako umru u svojim grijesima.

Sin Božji je govorio slijedeće riječi i reče: „O, Rime, vraćáš mi zlom za moja mnoga dobra djela. Ja sam Bog koji je sve stvorio i objavio svoju veliku ljubav vrlo bolnom smrću svoga tijela koju sam vlastitom voljom pretrpio za spasenje duša. Tri su puta kojima sam htio doći do tebe, ali ti si me na zaista na svima htio zatajiti. Na prvom si nad mojom glavom objesio veliki kamen koji me trebao zatući; na drugom si stavio oštro koplje koji me trebalo spriječiti da dođem k tebi; na trećem putu si mi iskopao jamu da bih se nakon što neočekivano padnem ugušio. Ovo što sad kažem ne smije se shvatiti na tjelesan, već na duhovan način i to što kažem se tiče onih stanovnika grada Rima koji tako čine, ali ne mojih prijatelja koji ne slijede njihova djela. Prvi put kojim sam navikao dolaziti k ljudskim srcima je istinski strah Božji nad koji čovjek stavlja veliki kamen da visi, to jest veliku drskost tvrdog srca; ne boji se suca kojem se nitko ne može oduprijeti, već ovako govori u svojem srcu: 'Dođe li k meni strah Božji, drskost moga srca će ga zdrobiti.' Drugi put kojim dolazim je ulijevanje Božjeg savjeta koje također vrlo često dolazi u propovijedima i učenjima. Na tom putu čovjek stavlja koplje protiv mene kad radosno griješi protiv mojih zapovijedi i namjerava čvrsto ustrajati u svojem zlu sve dok ga više ne može činiti. To je zaista ono koplje koje ne dopušta da mu dođe Božja milost. Treći put je prosvjetljenje Duha Svetoga u srcu svakog čovjeka pomoću kojeg čovjek može prepoznati i rasuđivati što i kako veliko sam za njega učinio i kako sam veoma patio. Na tom mi putu kopa duboku jamu tako što u svojem srcu govori: 'Sve što mi se sviđa mi je draže od njegove ljubavi; jer imam već dosta ako mislim na ono što me u ovom životu raduje.' I tako on u dubokoj jami guši Božju ljubav zajedno s mojim djelima. Zaista, stanovnici grada Rima mi čine sve to i pokazuju mi to riječima i djelima. Ni za što se ne obaziru na moje riječi i djela i proklinju mene, moju majku i moje svete kako zaozbiljno tako i u šali, kako u radosti tako i u gnjevu i daju porugu umjesto zahvala. Ne žive prema kršćanskim običajima kao što sveta Crkva propisuje jer prema meni nemaju veću ljubav od đavola koji radije cijelu vječnost nose svoju

bijedu i zadržavaju njezinu zlobu nego da me gledaju i budu sa mnom u vječnoj slavi. Oni su zaista ti koji ne žele primiti moje tijelo koje je na oltaru posvećeno iz kruha kao što sam odredio i čije primanje najviše pomaže protiv đavolskih kušnji. O, kako bijedni su oni koji dok su zdravi takvu pomoć ispljuvavaju i gnušaju je se jer se ne žele suzdržati od svojih grijeha. Zato ću im u moći svoga božanstva doći drugim, njima nepoznatim putem i izvršiti osvetu na prezirateljima moga čovječtva. I kao što su mi na putovima pripremili tri prepreke da im ne bih mogao pristupiti, tako ću i ja njima pripremiti tri druge čiju će gorčinu osjetiti i kušati živi i mrtvi. Moj kamen je iznenadna i neočekivana smrt koja će ih zdrobiti tako da sve što imaju za svoje radosti ostane ovdje, a njihove duše će biti prisiljene doći pred moj sud. Moje koplje je moja pravednost koja će ih udaljiti od mene tako da nikad neće kušati moju dobrotu, iako sam ih otkupio i nikad neće vidjeti moju ljepotu, iako sam ih stvorio. Moja jama je mračna tmina pakla u koju će upasti da bi tu živjeli u vječnoj bijedi. Svi moji anđeli u nebu i svi moji sveti će ih osuditi, a zli duhovi i sve duše u paklu će ih proklinjati. Mislim na one i govorim o onima koji imaju gore spomenuta svojstva bilo da su svećenici, sekularni kler, laici ili žene ili njihovi sinovi i kćeri koji su dospjeli do starosti kad prepoznaju kako Bog zabranjuje sve grijeha, ali se ipak upuštaju u grijeha, dobrovoljno se isključuju iz Božje ljubavi i malo cijene njegov strah. Ipak, još uvijek imam istu volju koju sam imao kad sam visio na križu jer sam isti koji sam bio onda kad sam razbojniku koji je molio za milosrđe oprostio sve grijeha i otvorio vrata neba. Drugom razbojniku koji me prezreo otvorio sam zasune pakla u kojem će za svoje grijeha vječno biti mučen.“

Jedanaesto poglavlje

Riječi svete Agneze slavnoj djevici koje je hvale i blagoslivljaju i kako djevicu moli za kćer. O slatkom i vrlo utješnom odgovoru Gospodina i djevice zaručnici i kako je ovaj svijet predstavljen loncem.

Agneza reče: „O, Marijo, majko i djevice svih djevica, ti s pravom možeš biti nazvana zorom koju je Krist, pravo sunce, osvijetlio. Nazivam li te zorom zbog tvoga kraljevskog podrijetla ili zbog tvoga bogatstva ili tvoje časti? Nikako, već si zorom nazvana s pravom zbog svoje poniznosti, svjetla tvoje vjere i posebnog zavjeta čistoće. Ti si navijestila i donijela istinsko sunce, ti si radost pravednih, trepet đavola, utjeha grešnika. Zato te molim poradi vjenčanja koje je Bog u ono vrijeme održao s tobom da tvoja kćer može ustrajati u čašćenju i ljubavi tvoga Sina.“ Majka odgovori: „Kako shvaćaš to vjenčanje? Reci radi one koja ovdje sluša.“ Agneza odgovori: „Ti si zaista oboje, majka i djevica. Najljepše vjenčanje je izvršeno onog časa kad se Bog bez mješavine i smanjenja svoga božanstva sjedinio s čovjekom. Djevičanstvo i majčinstvo su u tebi povezani bez oštećenja djevičanskog stida i

istovremeno si postala majka i kćer svoga stvoritelja jer si danas u vremenu rodila onoga koji je vječno rođen od Oca sve stvari učinio s Ocem. Duh Sveti je bio u tebi i izvan tebe i oko tebe i s tobom i oplodio te kad si Božjem glasniku dala pristanak. I sam je Sin Božji, kojeg si danas rodila, bio u tebi prije nego što je navjestitelj došao k tebi; zato imaj milosti na svojoj kćeri. Jer jednaka je onoj siromašnoj ženi koja živeći u dolini nije imala ništa osim malo živinčadi, naime jednu kokoš ili gusku, ali je gospodar koji je živio na brijegu doline bila tako veoma predana da je sve što je imala od živinčadi iz ljubavi dala gospodaru na brijegu. Gospodar odgovori toj ženi: 'Imam obilje svih stvari i ne trebam tvoje; ali možda daješ malo da bi primila više.' Na to će žena: 'Ne dajem ti to zato što ti je potrebno, već zato što si meni tako malo ženi dopustio da stanujem na tvom brijegu i što me tvoje sluge poštuju. Zato ti nudim ovo malo da bi se uvjerio da bih ti donijela više kad bih mogla i da se ne bih činila nezahvalnom prema tvojoj milosti.' Gospodar odgovori: 'Budući da me voliš takvom ljubavlju, podignut ću te na svoj brijeg i dati godišnje tebi i tvojima odjeću i hranu.' Jednako je i s tvojom kćeri; sve što je imala od živinčadi, to jest ljubav prema svijetu i svojoj djeci je napustila za tebe; zato tvojoj ljubavi pripada da se brine za nju.' Majka odgovori Sinovoj zaručnici i reče: „Kćeri, budi čvrsta. Molit ću svog Sina koji će ti dati godišnju hranu i dati ti mjesto na brijegu gdje ga poslužuju tisuće tisuća anđela; jer kad bi se izbrojalo sve ljude koji su rođeni od Adama pa sve do zadnjega koji će biti rođen na zemlji, došlo bi više od deset anđela na jednoga. Svijet nije ništa drugo doli lonac. Vatra ispod lonca i pepeo su prijatelji svijeta; no Božji prijatelji su jednaki najboljem jelu u loncu. Kad stol bude spreman, gospodar će se poslužiti ukusno jelo i ono će ga obradovati, a lonac će se razbiti, ali se vatra neće ugaziti.“

Dvanaesto poglavlje

Riječi djevičanske majke kćeri o preokretima Božjih prijatelja u svijetu čas po duhovnim nevoljama, čas po utjehama. Što je duhovna nevolja i kako se Božji prijatelji trebaju vremenito radovati i tješiti.

Majka reče: „U ovom svijetu Božji prijatelji se ponekad moraju naći u duhovnoj nevolji, a drugi put u duhovnoj utjesi. Duhovna utjeha dolazi od ulijevanja Duha Svetoga, razmatranja velikih Božjih djela, divljenja njegovoj strpljivosti i iz radosnog ispunjenja Božje volje. Duhovna nevolja se događa kad dušu protiv volje uznemiruju nečiste i mrske misli, kad osjeća strah kod obeščaćivanja Boga i kod propasti duša, kad je duh s razumnim razlogom prisiljen uplesti se u vremenite brige. Tako i Božji prijatelji ponekad mogu vremenitom utjehom primiti tješjenje, primjerice okrijepljujućim riječima, pristojnom igrom i drugim djelima u kojima nema ničeg vrijednog prijekora i nečasnog kao što ćeš moći prepoznati u jednom

primjeru. Ako se naime šaka pesnica uvijek drži zatvorenom, ili će se živci stegnuti, ili će ruka oslabiti. Tako je i u duhovnom. Kad bi duh stalno bio zahvaćen zanosom, zaboravio bi sam sebe i potonuo u oholosti tako da bi kruna njegove slave morala biti smanjena. Zato su ponekad Božji prijatelji tješeni ulijevanjem Duha Svetoga, ponekad pak uz Božje dopuštenje kušani nevoljama jer se nevoljama uništavaju korijeni grijeha, a plodovi pravednosti tjeraju korijenje. Ali Bog koji vidi srca i razumije sve stvari ograničava kušnje svojih prijatelja tako da im koriste jer sve čini i dopušta u pravednoj mjeri i težini. Budući da si odabrana da imaš duh Božji, ne uznemiruj se zbog Božje strpljivosti; jer pisano je da Bogu ne dolazi nitko koga Otac nije privukao. Ako pastir kitom cvijeća privlači i mami ovce u kuću i nakon toga kuću brižno zatvara, ovce, iako u njezinim prostorima mogu trčati ovamo i onamo, nemaju izlaz jer kuću čuvaju zidovi, a krov je visok i vrata zatvorena. Zato se ovce navikavaju jesti sijeno sve dok ne postanu pitome i jedu sijeno iz ruke pastira. Tako se dogodilo i s tobom; jer što ti se prije činilo teškim i nepodnošljivim, sad ti je postalo toliko lako da te ništa ne razveseljava kao Bog.“

Trinaesto poglavlje

Kristove riječi zaručnici o tome koje su suze Bogu prihvatljive, a koje nisu i od čega treba dati milostinju za duše preminulih i o Kristovom savjetu i uvjerenju zaručnice.

Sin reče: „Čudiš se zašto ne čujem one koje vidiš da prolijevaju mnoge suze i siromasima daju mnogo na moju čast. Odgovaram ti na prvo: ako se spajaju dva izvora od kojih je jedan čist, a drugi mutan i prljav, mutni izvor će zaprljati vodu čistog i tko će moći piti tu vodu? Tako je i sa suzama mnogih ljudi; kod jednih dolaze ponekad iz poniženja prirodnih sklonosti, ponekad od nevolja svijeta i iz straha od pakla; takve suze su prljave i smrdljive jer ne proizlaze iz Božje ljubavi. Za mene su slatke suze koje proizlaze iz razmatranja Božjih dobročinstava, iz razmatranja vlastitih grijeha i iz ljubavi prema Bogu. Takve suze uzdižu dušu od zemaljskog do neba i daju ljudima da se opet rode vječnom životu. Postoji dvostruko rađanje, tjelesno i duhovno. Tjelesno rađa čovjeka iz nečistoće u nečistoću, oplakuje tjelesnu štetu i radosno nosi napor svijeta. Sin takva rođenja nije sin suza jer se takvim suzama ne zaslužuje vječni život, duhovno rođenje stvara sina suza jer oplakuje kvarenje duše i brine se da sin ne vrijeđa Boga. Takva jedna majka je bliže sinu od one koja rađa tjelesno jer se takvim rađanjem duši stječe blaženi život. Što se tiče drugoga da daje siromasima milostinju odgovaram ti: Ako svojem sinu kupiš plašt od novca tvoga sluga, ne pripada li s pravom plašt onome koji posjeduje novac? Naravno da mu pripada! Tako je i na duhovan način; jer tko opterećuje svoje podčinjene ili bližnje da bi pomoću njihova novca pomogao

dušama svojim dragih, više me tjera na gnjev nego što me ublažava i što je nepravedno oduzeto će pomoći onima koji to prethodno pravedno posjedovali, a ne onima za koje je dano. Ipak, onome koji ti je učinio dobro moraš opet učiniti dobro, kako na duhovan, tako i na tjelesan način; na duhovan način tako da Bogu upraviš molitve za njega jer nitko ne može vjerovati kako se Bogu veoma sviđaju molitve poniznih kao što ću ti pokazati na primjeru. Kad je netko jednom kralju htio ponuditi mnogo srebra, prisutni bi rekli: to je velik poklon. No kad bi za kralja izmolio jedan očenaš, bio bi ismijan. Kod Boga je upravo suprotno. Jer kad netko za dušu drugoga da jedan očenaš, to je Bogu draže od mnogo zlata. To se moglo vidjeti kod onog dobrog Grgura koji je svojom molitvom sam podigao poganskog cara na višu razinu. Drugo, reci mu slijedeće riječi: 'Budući da si mi iskazao dobro, molim Boga, nagraditelja svih, da Ti naplati po svojoj milosti.' Dalje mu reci ovako: 'Moj dragi, jedno ti savjetujem, za jedno te molim. Savjetujem ti da otvoriš oči svoga srca tako da razmatraš nepostojanost i taštinu svijeta, razmišljaj iznova kako se Božja ljubav veoma ohladila u tvome srcu i kako će teška biti kazna i strašan budući sud; zato probudi Božju ljubav u svome srcu tako da sve svoje vrijeme, djela, sklonosti i misli urediš na Božju čast. Također predaj svoju djecu Božjem udesu i određenju bez da zbog njih smanjiš Božju ljubav. Drugo, molim te da svojim molitvama nastojiš postići da ti Bog, koji može sve, daruje strpljivost i ispuni tvoje srce svojom blaženom ljubavlju.'"

Četrnaesto poglavlje

Tješeće Kristove riječi zaručnici dok je bila u strahu da se ne boji onoga što je vidjela i čula jer je od Duha Svetoga. I kako je davao simboliziran zmijom i lavom, utjeha Duha Svetoga jezikom i kako se treba oduprijeti đavlu.

Sin reče: „Zašto se bojiš i brineš o tome da davao miješa nešto u riječi Duha Svetoga? Je si li čula da je netko sačuvao jezik ako ga je stavio između zubi razjarenog lava? Ili je li netko sisao slatki med iz zmijina repa? Nikako! Tko je drugi lav, tko zmija doli davao? Lav zbog pakosti, zmija zbog svoje lukavštine. A tko je drugi jezik doli utjeha Duha Svetoga? Što drugo predstavlja staviti jezik između lavljih zubi doli radi ljudske naklonosti i hvale zlorabiti riječi Duha Svetoga koji se pojavio u obliku jezika. Tko govori Božju hvalu radi dopadanja ljudima, zaista je prevaren od đavla jer one riječi, iako su Božje, nisu proizašle iz usta Božje ljubavi, a jezik, to jest utjeha Duha Svetoga će mu se oduzeti. Tko ne želi ništa osim Boga i kojemu je sve svjetovno mučno, čije tijelo ne traži vidjeti niti čuti ništa osim onoga što je Božje i čija duša se raduje u ulijevanju Duha Svetoga, taj ne može biti prevaren jer zao duh uzmiče pred dobrim duhom i ne usuđuje mu se približiti. Što drugo znači sisati med iz zmijina repa doli nadati se utjesi Duha Svetoga iz đavlovih

nadahnuća što se ne može dogoditi jer bi se đavao prije dao ubiti tisuću puta nego da duši da riječ utjehe kad joj se život naginge kraju? Zato ne boj se! Jer Bog koji je započeo dobro u tebi će ga dovršiti s dobrim ciljem. Ali znaj da je đavao kao pas pušten s uzice koji kad vidi da ti Duh Sveti nije uliven, trči za tobom svojim kušnjama i savjetima. No staviš li protiv njega nešto čvrsto tako da ga zubi bole ili postanu tupi, brzo će uzmaknuti od tebe i neće ti naštetiti. Što je drugo to čvrsto što treba staviti protiv đavla doli božanska ljubav i poslušnost prema Božjim zapovijedima? Ugleda li ih đavao na tebi savršenima, njegovi zubi, to jest njegovi pothvati i njegova volja postaju neučinkoviti jer uzima u obzir da si radije sklon podnijeti sve neugodnosti nego djelovati protiv Božjih zapovijedi.“

Petnaesto poglavlje

Kristove riječi zaručnici o tome zašto dobri na ovom svijetu podnose muke, a zli imaju sreće i kako Bog kroz primjer tumači kako ponekad obećava vremenito, a misli se na duhovno i zašto Bog nije pretkazao svaki događaj sve do određenog sata, iako su mu poznati svi sati i trenuci.

Sin Božji reče: „Čudiš se dok čuješ da Božji prijatelj koji treba biti čašćen podnosi muke, a Božji neprijatelj za kojeg vjeruješ da treba biti bičevan je čašćen. Odgovaram ti: moje se riječi moraju razumjeti na duhovan i tjelesni način. Jer što je drugo muka svijeta doli priprema i podizanje na krunu? A što je drugo sreća svijeta za čovjeka koji zlorabi milosti doli spuštanje u propast? Imati dakle muke u svijetu je istinsko uzdizanje na život; imati sreću u svijetu je za nepravedna čovjeka istinsko spuštanje u pakao. Da bi se tvoju strpljivost podučilo u Božjim riječima, kazat ću ti primjer. Bila jedna majka koja je imala dva sina; jedan je bio rođen u mračnoj tamnici i nije znao o ničemu drugome doli o tami i mlijeku svoje majke; drugi pak je rođen u maloj kućici i ima ljudsku hranu, mir u krevetu i služi mu sluškinja. Onome koji je rođen u tamnici majka reče: 'O, sine moj, kad bi htio izići iz tmine, imao bi ukusniju hranu, ljudsku hranu, mekše prebivalište i sigurno mjesto.' Kad je sin to čuo, izišao je. Da je majka obećava više, na primjer trkaće konje, kuće od bjelokosti ili brojnu poslugu, ne bi to vjerovao jer nije poznao ništa osim tame i majčina mlijeka. Zato povremeno i Bog obećava neznatno da bi se pod tim razumjelo više da bi čovjek mogao naučiti si pod vremenitim predstaviti nebesko. Drugom pak sinu majka reče: 'O, sine moj, što ti koristi živjeti u ovoj lošoj kućici? Poslušaj zato moj savjet koji će ti biti od koristi. Znam dva grada. Stanovnici jednoga žive u beskrajnoj, neizrecivoj radosti i u častima bez kraja. U drugom se održavaju vježbe ratnika i svi koji se bore, postaju kraljevi, a svi koji su poraženi, pobjeđuju.' Kad je sin to čuo, izišao je na mjesto borbe, vratio se natrag i rekao majci: 'Na borilištu sam vidio čudesnu igru. Neki su bili oboreni i gaženi nogama,

drugi su bili razodjeveni i ubijeni, ali svi su šutjeli, svi su se borili i nitko nije dizao glavu ili ruku protiv onih koji su ga obarali.' Majka mu odvrati: 'Grad koji si vidio nije ništa drugo doli predgrađe grada slave. U tom predgrađu Gospodin želi kušati one koji bi mogli ući u grad slave. One koji su se u borbi posebno istakli, u slavi će okruniti više. Kad si vidio da su oboreni bili razodjeveni, bičevani i da su šutjeli, to je bilo zato jer je naša odjeća bila zaprljana tamom naše kućice i jer je potrebna velika borba i rad da bi postala čista.' Sin odgovori: 'Ali teško je dati se gaziti nogama i šutjeti i smatram boljim vratiti se u kućicu.' Majka mu odgovori i reče: 'Ako ostaneš u ovoj kućici, iz naše će tame i našeg smrada nastati crvi i zmije od čijeg slušanja će se tvoje uši zgroziti, čiji ugriz će smrznuti svu tvoju snagu tako da ćeš radije htjeti da se nisi rodio nego da si u društvu s njima.' Prema ovome što je čuo od svoje majke koja je pod tjelesnim dobrom smatrala duhovno, mladić je postao odvažniji i revnije je težio ka kruni. Tako čini i Bog. Jer ponekad obećava i daje vremenito, ponekad obećava tjelesno pri čemu misli na duhovno da bi duh po primljenim milostima bio potaknut na revnost i po duhovnom razumu bio ponižen da ne bi bio ponosan sam na sebe kao što je Bog učinio s Izraelom. Jer prvo im je obećao i dao vremenito i izveo je nad njima čuda da bi po njima mogli biti odgojeni za nevidljivo i duhovno. Kad je potom u njihovu razumu spoznaja Boga postala veća, Bog je s prorocima razgovarao mračnim i teško razumljivim riječima pri čemu je umiješao nešto utješnog i radosnog, naime kad je narodu obećao povratak u svoju domovinu, stalni mir i obnovu svega čemu je prijetilo rušenje. Iako je tjelesni narod sva ta obećanja shvaćao i htio da se ispune tjelesno, Bog je prije znao i uredio da se nešto ispuni na tjelesni, drugo na duhovan način. Sad bi mogla pitati: zašto je Bog kojem su poznati svi sati i trenuci nije sve pojedino prorekao jasno i na pojedine sate ili zašto je rekao jedno, a mislio drugo? Odgovaram ti: Izrael je bio tjelesan i htio je samo tjelesno i nevidljivo je mogao shvatiti samo pomoću vidljivoga. Zato se svidjelo Bogu odgajati svoj narod na više načina da bi oni koji su vjerovali obećanjima zbog svoje vjere mogli biti okrunjeni više, da bi koji napreduju u dobru postali to više gorljiviji, da bi prestupnici mogli prestati griješiti bez straha, da bi oni kušani mukama to strpljivije nosili svoju patnju, da bi oni koji rade mogli radosnije ustrajati i da bi oni koji očekuju mogli pomoću mračnog obećanja biti okrunjeni to više; jer da je Bog tjelesnima obećao samo duhovno, svi bi bili mlačni u ljubavi nebeskih stvari. Da je pak obećao samo tjelesno, koja bi se razlika onda našla između ljudi i stoke? No da bi čovjek kao jedan od onih koji treba umrijeti gospodario svojim tijelom u pravednosti, ljubazni i mudri Bog mu je dao tjelesno; da bi pak želio nebesko, pokazao mu je nebeska dobročinstva i čuda; da bi se bojao griješiti, pokazao mu je strašne sudove, također i napade koje uzrokuju zli anđeli i da bi on, koji rasvjetljuje tamu obećanja i dodjeljuje mudrost, mogao biti očekivan i željen, pomiješalo se mračno i dvojbeno s utješnim. Zato i danas Bog tjelesnim usporedbama pokazuje duhovna značenja i kad govori o tjelesnoj časti, misli na

duhovnu tako da bi se samo Bogu pripisalo sve prvenstvo podučavanja; jer što je drugo čast svijeta doli vjetar i teret i smanjenje Božje utjehe? Što je pak drugo nevolja doli priprema vrlina? Nije li dakle ako se pravedniku obeća čast svijeta to pljačka duhovnog dobitka? A što je drugo obećati nevolje svijeta doli lijek i protuotrov protiv velike slabosti? Zato se, kćeri moja, Božje riječi mogu višestruko razumjeti bez da se pritom misli na bilo kakvu promjenjivost u Bogu, već da se divi i boji njegove mudrosti. Jer kao što sam prorocima mnoge stvari rekao na tjelesan način koje su se i ostvarile na tjelesan način, tako sam rekao i mnogo toga na tjelesan način što se ispunilo ili razumjelo na duhovan način. Tako činim i sada i kad se to dogodi, reći ću ti razlog.“

Šesnaesto poglavlje

Djevičine riječi kćeri kako davao često lukavo pod odorom pobožnosti vodi i neke od Božjih slugu da bi ih uznemiravao. Kojima se daju oprost i kako i kako je uređenje Crkve prikazano guskom, a Bog kokoši. Tko je dostojan biti nazvan Božjim pilićem.

Majka je razgovarala s Kristovom zaručnicom: „Zašto ste primili ovog čovjeka čiji jezik govori velike riječi, ali čiji je život nepoznat, čiji su običaji svjetovni?“ Ona odgovori i reče: „Jer ga se smatralo pobožnim i nisam htjela upasti u nevolje što sam prezrela čovjeka poznata po govoru. No da sam prije znala da se ne sviđa Bogu, ne bih ga primila kao ni zmiju.“ Na to će joj Majka: „Ta tvoja dobra volja je čuvala njegov jezik i njegovo srce i držala u ogradi da vas ne bi uznemiravao i stvarao vam brige, ali lukavi davao vam je doveo vuka u janjećoj koži kako bi našao prigodu da vam priredi nevolju i navede vas na brbljanje.“ Ona odgovori: „Nama se čini kao da je pobožan i pokajnički i kao da posjećuje svete i rekao je da se želi suzdržati od grijeha.“ Majka odgovori: „Tamo gdje je guska s perjem, reci mi jede li se meso ili se jede perje? Nije li perje ogavno želucu dok meso hrani i jača? Tako je na duhovan način uređenje i pravilo svete Crkve. Ona je kao guska gdje je tijelo Kristovo predstavlja svježe meso, sakramenti unutarnje dijelove guske, a krila vrline i djela mučenika i ispovjednika. Paperje predstavlja ljubav i strpljivost svetih, a krilna perja oprost koji su sveti muževi dopustili i zaslužili. Svatko dakle tko dođe k oprost s namjerom da se oslobodi krivnje za svoje ranije grijeha, ali pritom želi ustrajati u ranijim poročnim navikama, on doduše ima krilno perje guske, ali duša se njima niti ne hrani, niti jača, već dok se oduzmu, služe za odbaciti. Tko pak u stavu prema oprost odbacuje grijeh, vraća nepravedno stečeno, nepravedno ozlijeđenom daje zadovoljštinu, ne stiće nijedan jedini novčić sa sramotnom dobiti, niti jedan dan ne želi živjeti prema drugome nego Božjoj volji, podvrgava se

njegovoj volji u nesreći i sreći, bježi od sreće svijeta i njegova prijateljstva, takav će postići oprostjenje grijeha i pred licem Božjim biti sličan Božjem anđelu.“ Ona odgovori: „O, Majko Milosrđa, moli za onoga da može naći milost pred očima tvoga Sina.“ Majka odgovori: „Duh Sveti ga posjećuje, ali nešto kao kamen leži pred njegovim srcem i sprječava ulazak Božje milosti. Jer Bog je kao kokoš koja toplo drži svoja jaja iz kojih trebaju postati živi mladi. Sva jaja koja leže pod kokoši primaju njezinu toplinu, dok drugo što se nalazi u blizini ne. Majka također ni ne razbija ljusku jajeta u kojem je mlado, već se mlado samo trudi probiti je kljunom. Kad majka to vidi, pripremi piliću toplo mjesto gdje može opstati. Tako Bog sve posjećuje svojom milošću. Oni koji misle i govore: 'Želimo se suzdržati od grijeha koliko god možemo, stremiti prema savršenstvu.', Duh Sveti posjećuje češće da bi to mogli savršenije; oni pak koji svu svoju volju podlože Bogu i ne žele učiniti niti najmanje protiv Božje ljubavi, već slijede one koje vide da teže prema savršenijem i pokoravaju se savjetu poniznih ljudi i mudro se odupiru pokretima svoga tijela, njih Bog kao kokoš prima pod sebe tako što im svaki jaram čini lakim i tješi ih u njihovim teškim situacijama. Oni naprotiv koji slijede svoju vlastitu volju i misle da je ono malo dobra što čine vrijedno plaće pred Bogom i koji ne streme za većim savršenstvom, već ustraju na onome što obraduje srce i svoju slabost opravdavaju primjerom drugih i svoju krivnju pokvarenošću drugih pokušavaju učiniti lakšom, takvi neće postati Božji pilići jer nemaju volju razbiti tvrdoću i taštinu svoga srca, već bi, kad bi mogli, radije željeli živjeti dulje kako bi mogli dugo ustrajati u grijehu. Tako nisu činili dobri Zakej niti Magdalena, već su Bogu, jer su ga vrijeđali u svi svojim udovima, dali sve svoje udove da bi zadovoljili uvredu. I budući da su se bili popeli na svjetovnu čast koja im je služila na smrt, u poniznosti su sišli na svoj prezir jer je teško istovremeno voljeti Boga i svijet ako nisi kao ona životinja koja je imala oči sprijeda i straga; ipak će jedan takav koliko god pažljiv bio trpjeti nevolje. Oni pak koji su kao ovaj Zakej i Magdalena su izabrali siguran dio.“

Objašnjenje

Ovaj je bio nadstojnik is Östergötlanda i došao je više iz straha nego iz ljubavi na godinu jubileja o kojoj Krist govori u Rimu: „Svatko tko je izbjegao neku opasnost treba paziti da opet ne upadne u nju; jer i pomorac u luci koji ima preveliko pouzdanje dolazi u opasnost. Zato se ovaj treba čuvati da ne stupi u prijašnje stanje svoje službe. Inače, ne bude li se čuvao, izgubit će ono što je ugodno. Skupljeno će završiti kod stranaca. Djeca neće primiti nasljedstvo i on sam neće bez boli umrijeti među strancima.“ Kad se vratio kući, opet je postao ubirač poreza i sve se dogodilo ovako.

Sedamnaesto poglavlje

Vrlo dobra poduka svete Agneze za kćer da živi dobro i hvalevrijedno i da se čuva zlog i protiv Boga nezahvalnog života. Ovdje su snaga i strpljivost predstavljeni jednim kolima, a četirima kotačima četiri vrline: sve radi Boga savršeno napustiti, poniznost, Boga mudro voljeti i tijelo pametno držati u ogradi. Dodano je i ponešto drugog za redovnike.

Agneza je razgovarala s zaručnicom i reče: „Je si li danas vidjela oholu ženu na kolima oholosti?“ Zaručnica joj odgovori: „Vidjela sam je i uznemirila se jer se ondje hvale meso i krv, prašina i prljavština, a trebali bi se s pravom poniziti. Jer što je ta raskoš doli rasipno trošenje Božjih darova, sablazan običnog puka, rastuživanje pravednih, pustošenje siromašnih, prizivanje Božjeg gnjeva, zaboravljanje samog sebe, teška presuda za budući sud i gubitak duša?“ Agneza odvrati: „Raduj se, kćeri moja, da si tako odgojena, zato ću ti opisati kola na kojima možeš sigurno odmarati. Kola na kojima trebaš sigurno sjediti je snaga i strpljivost u nevoljama. Kad čovjek počne obuzdavati tijelo i prepuštati svu svoju volju Bogu, onda se u njegovo srce rado prikrađa oholost koja čovjeka izdiže iznad njega kao da je sličan Bogu ili pravednu čovjeku ili ga napada nestrpljivost ili neskromnost tako da se ili vrati natrag svojim starim navikama ili gubi na revnosti pri čemu postaje nespretna za Božji posao. Zato treba skromnu strpljivost tako da ne uzmakne nestrpljivo niti neskromno ustraje, već se ravna prema snagama i vremenima. Prvi kotač na tim kolima je savršena volja sve napustiti radi Boga i ne željeti ništa drugo doli Boga. Jer postoje mnogi koji na kraju napuste vremenito kako bi izbjegli odvratnosti, a bez da im istovremeno nedostaje nešto za korist i uživanje. Kotač tih ljudi se ne da voditi niti okretati. Ako ih opterećuje siromaštvo, žele blagostanje, pritišće li ih nesreća, zahtijevaju sreću; kuša li ih prijezir, mrmljaju o Božjoj providnosti i teže za častima. Zabrani li im se nešto što im je protivno, traže vlastitu slobodu. Zato se Bogu sviđa volja koja niti u sreći niti u nesreći ne želi imati nešto od svojeg. Drugi kotač je poniznost pomoću koje se čovjek smatra nevrijednim svega dobroga tako što svakog sata pred očima drži svoje grijeha i pred licem Božjim se smatra krivim. Treći kotač je Boga mudro voljeti. Boga istinski mudro voli onaj koji kad se ogleda mrzi svoje pogreške, koji je zabrinut radi grijeha svoga bližnjih i rođaka, raduje se nasuprot tome njihovu duhovnu napretku Bogu, koji ne želi da mu prijatelj živi samo za svoju korist i prednost, već da služi Bogu i više se boji svog napredovanja u svijetu da ne bi mogao povrijediti Boga. Takva ljubav je mudra ukoliko se mrže poroci i kad ih se ne hrani radi naklonosti i časti i kad se najviše voli one koje se u ljubavi prema Bogu vidi najrevnijima. Četvrti kotač je mudro mrtvljenje tijela. Tko je u braku i misli ovako: 'Gledaj, tijelo me mami na neuredan način; budem li živio prema tijelu, sigurno znam da ću razgnjeviti stvoritelja tijela koji može udariti i oslabiti, koji će ubiti i suditi; zato ću radi Božje ljubavi voljno svoje tijelo držati u

ogradi, živjeti na način koji pripada Bogu i uređen prema njegovoj časti. ' Tko tako misli i moli Boga za pomoć, njegov kotač će Bogu biti prijatan. Ako je netko redovnik i misli ovako: 'Gledaj, moje tijelo me mami na požudu, nude se mjesto, vrijeme i sve za njegovanje radosti, no ipak uz Božju pomoć radi mojih svetih položenih zavjeta neću griješiti zbog prolaznog radovanja jer veliko je dobro to na što sam se zavjetovao Bogu; siromašan sam ušao, želim izići još siromašniji; moram položiti račun o svemu, zato ću biti suzdržljiv kako ne bih rasrdio svoga Boga, kako ne bih dao sablazan svojem bližnjem i kako ne bih sebe činio krivokletnikom.' Takva suzdržljivost je vrijedna velike plaće. Kad je netko u častima i lagodnom životu i misli ovako: 'Gledaj, imam izobilje svih stvari, a siromasima nedostaje, a ipak svi imamo jednog Boga. Što sam ja zaslužio, a što je onaj skrivio? Što je tijelo drugo doli hrana crvima? Što su drugo tolike požude doli bolesti i uzroci oslabljenja, gubitak vremena i navođenje na grijeh? Zato želim svoje tijelo držati u ogradi tako da crvi u njemu ne bi bjesnjeli, da ne bih morao podnijeti težak sud i da ne potratim beskorisno vrijeme kajanja i ukoliko se moje razmaženo meso neće moći lako pokrenuti na otvrdnuće, postupno ću mu oduzimati ponešto od previše slatkog tako da može dobro opstati i ima potrebno, ali ne izobilje.' Tko tako misli i čini što može, on se također može zvati ispovjednikom i mučnikom jer se to može nazvati jednom vrstom mučeništva kad se ima radosti i ne slijedi ih se, kad se stoji u častima, a prezire se čast, biti velik kod ljudi, a sam o sebi smatrati najmanje, takav kotač se Bogu vrlo sviđa. Gledaj, kćeri moja, nacrtala sam ti kola čiji vozač je tvoj anđeo ukoliko ne zbačiš njegovu ogradu i jaram s tvog vrata, to jest ukoliko ne izbiješ spasonosna nadahnuća i ukoliko svoje srce i osjetila ne pustiš s uzde ispraznostima i lakrdijama. Sad ću ti izložiti i ona kola na kojima je sjedila spomenuta žena. Zaista, kola su njezina nestrpljivost, naime prema Bogu, prema bližnjima i prema samoj sebi; protiv Boga tako što njegove tajne odluke podređuje svojem sudu ako joj nisu po želji; protiv bližnjega tako što mu čini zlo jer ne može postići njegova dobra; protiv sebe je puna nestrpljivosti otkriti tajne želje svoga srca. Prvi kotač tih kola je ponos jer si daje prednost pred drugima i sudi druge, prezire ponizne i bori se za časti. Drugi kotač je neposlušnost prema Božjim zapovijedima koja u njezino srce uvodi ispriku za njezinu slabost, prijezir njezine krivnje, tamu srca i obranu zlobe. Treći kotač je požuda za svjetovnim stvarima koja kod nje proizvodi rasipanje u trošenju, zanemarivanje i zaboravljanje same sebe, strah srca pred budućnosti, mlačnost u ljubavi prema Bogu. Četvrti kotač je njezino samoljublje po kojem se isključuje iz iskazivanja časti i straha prema svom Bogu i ne obazire se na svoj kraj i sud. Vozač tih kola je đavao koji je čini radosnom i odvažnom na sve što joj pošalje u srce. Dva konja koja vuku kola su nada u dugi život i volja griješiti sve do kraja. Uzda je sram od ispovijedi. Ta uzda vodi dušu kroz nadu u dugi život i volju da se ustraje u grijehu dalje s pravog puta i tako je opterećuje grijehom da ne može ustati niti po strahu, niti sramu, niti po opomeni, nego kad misli da čvrsto stoji, tone,

ukoliko Božja milost ne pomogne, u dubinu.“

Dodatak

Krist je dalje govorio o istoj ženi i reče: „Ona je bjelouška koja ima jezik bludnice, u srcu zmajevu žuč, a u mesu gorak otrov. Zato će njezina jaja biti otrovna. Sretni oni koji neće iskusiti njihov teret.“

Osamnaesto poglavlje

Pohvalne riječi kćeri slavnoj Djevici i ljubak Djevičin odgovor kćeri u kojem Djevica uručuje kćeri mnoge darove i mnoga druga dobra od sebe, apostola i svetih.

„O, slatka Marijo“, reče zaručnica. „Blagoslovljena bila vječnim blagoslovom jer si djevica prije rođenja, djevica nakon rođenja, djevica s muža i nesumnjiva djevica kad je muž sumnjao. Budi zato blagoslovljena jer si majka i djevica, Bogu najdraža, najčišća ispred svih anđela, s apostolima najsavršenija u vjeri, najjače si kušana u boli srca, od ispovjednika najsvjetlija u suzdržljivosti, najizvrsnija u čistoći od svih djevica. Zato neka te blagoslivlja sve što je ispod i iznad jer Bog, Stvoritelj, po tebi je postao čovjekom. Po tebi pravednik nalazi milost, grešnik oprostjenje, mrtvac život, prognanik povratak u svoju domovinu.“ Djevica odvrati: „Pisano je da je Petru kad je mom Sinu posvjedočio da je Sin Božji odgovoreno: 'Blažen ti, Šimune; jer ovo ti nisu otkrili tijelo i krv.' Tako i ja sad kažem: ovaj pozdrav ti nije otkrila tvoja tjelesna duša, već onaj koji je bio bez početka i bez kraja je. Zato budi ponizna, bit će milosrdna prema tebi. Ivan Krstitelj, kao što je obećao, bit će blag; Petar će ti biti nježan, a Pavao jak kao div. Ivan će ti reći: kćeri, sjedni na koljeno; Petar nasuprot tome: o, kćeri, otvori usta i nahranit će te hranom slatkoće; Pavao će te odjenuti i naoružati oružjem ljubavi. Ja, koja sam Majka, predstaviti ću te svojem Sinu. Ipak, kćeri moja, ovo možeš shvatiti i u duhovnom smislu. Ivan, čije ime se tumači kao Božja milost, predstavlja istinsku poslušnost; jer Ivan je bio i jest sladak; sladak roditeljima zbog čudesne milosti, sladak ljudima zbog vrlo posebna propovijedanja, Bogu sladak zbog svetosti njegova života i njegove poslušnosti; jer pokoravao se u svojoj mladosti, bio je poslušan u sreći kao i u odurnostima, pokoravao se i ostao je nizak, iako je mogao biti čašćen; bio je poslušan i u smrti. Poslušnost dakle govori: sjedni na koljeno, to jest pridigni se niskome i imat ćeš visoko; napusti gorko i imat ćeš slatko; pusti vlastitu volju neka ode ako želiš biti malena; prezri zemaljsko i postat ćeš nebeska; prezri izobilje i imat duhovno izobilje. Pod Petrom se misli na vjeru svete Crkve. Kao što je Petar ostao postojan do kraja, tako će i vjera svete Crkve ostati postojana bez kraja. Petar dakle, to jest sveta vjera govori: otvori usta i primit ćeš najbolju hranu, to jest otvori razum svoje duše i u svetoj Crkvi ćeš naći

najsladšu hranu, to jest Gospodinovo tijelo u sakramentu oltara, stari i novi zakon, izlaganje učitelja, strpljivost mučenika, poniznost ispovjednika, čistoću djevica i temelj svih vrlina. Zato traži svetu vjeru u crkvi svetog Petra, zadrži pronađeno u sjećanju i izvrši je u svojim djelima. Pod Pavlom se nasuprot tome misli na strpljivost. On je bio revan protiv napadača svete vjere, radostan u nevoljama, postojan u nadi, strpljiv u bolestima, milosrdan prema tužnima, gostoljubiv prema siromasima, milosrdan prema grešnicima, majstor i učitelj sviju i sve do kraja ustrajan u ljubavi Božjoj. Pavao će te dakle, to jest strpljivost, opremiti oružjem vrlina jer je istinska strpljivost utemeljena i učvršćena u primjerima i strpljivosti Krista i njegovih svetih. Ona zapaljuje ljubav u srcu, potiče duh na hrabra djela, čini čovjeka poniznim, blagim, milosrdnim, revnim za nebeskim, zabrinutim za samog sebe, ustrajnim u onome što je započeo. Svakog čovjeka dakle kojeg poslušnost odgoji na koljenu poniznosti, vjera hrani hranom slatkoće, strpljivost odijeva oklopom vrlina, svakog takvog ja, Majka Milosrđa, uvodim svojem Sinu koji će ga okruniti krunom svoje slatkoće. Jer u njemu je neshvatljiva snaga, neusporediva mudrost, neizreciva hrabrost, ljubav vrijedna divljenja. Iako sad, kćeri moja, razgovaram samo s tobom, pod tobom ipak podrazumijevam sve koji djelima ljubavi slijede svetu vjeru; jer kao što se pod jednim jedinim čovjekom podrazumijeva Izraelce, tako ti predstavljaš sve istinske vjernike.“

Devetnaesto poglavlje

Uzvišena hvala djevičanske ljepote Majke Božje i kako Sin Božji svoju Majku uspoređuje sa zlatarom.

“O, slatka Marijo, nova ljepoto, blistava ljepoto, ti mi dođi u pomoć tako da moja ružnoća postane lijepa i da se moja ljubav zapali. Tvoja ljepota daje glavi tri prednosti. Prvo to što čisti pamćenje ulaze ljupko; drugo da se radosno zadrži što se čuje; treće da se ražarenom revnošću širi na bližnjeg. Tvoja ljepota daje tri prednosti srcu. Prvo uzima težak teret mrzovolje dok se razmatraju tvoja ljubav i poniznost; drugo, očima daje suze kad se upravi pogled prema tvom siromaštvu i strpljivosti; treće, daje srcu unutarnji žar slatkoće ako se iskreno njeguje sjećanje tvoje ljupke dobrote. Zaista, ženo, ti si najdragocjenija ljepota, najpoželjnija ljepota jer si slabima dana kao pomoć, ožalošćenima na utjehu, svima za posrednicu. Zato svi koji su čuli da ćeš se roditi i koji znaju da si se već rodila mogu uskliknuti: 'Ti blistava ljepoto, rasvijetli našu tamu; dođi, ti najdragocjenija ljepoto i uzmi našu sramotu; dođi, najljubaznija ljepoto i ublaži našu gorčinu; dođi, najmoćnija ljepoto i oslobodi nas našeg zarobljeništva; dođi, ti najvažnija ljepoto i ukloni našu ružnoću. Blagoslovljena i poštovana tako stvorena, tako velika ljepota koju su svi patrijarsi željeti vidjeti, o kojoj su svi patrijarsi pjevali, kojoj su se radovali svi

izabrani.“ Majka odgovori: „Blagoslovljen Bog, koji je moja ljepota i koji ti je dao takve riječi za reći. Zato ti kažem da će te najstarija, vječna i najljepša ljepota koja me napravila i stvorila jačati, najstarija i nova ljepota koja sve obnavlja i koja je bila u meni i koja izlazi iz mene podučavat će te čudesnome, najpoželjnija ljepota koja sve razveseljava i obrađuje zapalit će tvoju dušu njezinom ljubavlju. Zato se uzdaj u Boga jer kad se bude pojavila nebeska ljepota, sva će zemaljska ljepota biti posramljena i smatrana gnojem.“ Potom Sin Božji reče Majci: „O, blagoslovljena Majko, ti si slična zlataru koji priprema lijepo djelo. Svi koji ga vide, raduju se i nude zlato i drago kamenje da bi djelo postiglo savršenstvo. Tako ti, ljubljena Majko, svakom koji se trudi uzdići Boga pružaš svoju pomoć i nikoga ne puštaš praznog bez svoje utjehe. Zato te se s pravom može nazvati krvlju moga srca; jer kao što su krvlju svi udovi tijela oživljavaju i jačaju, tako svako po tebi dolazi oživljava iz grijeha i postaje to plodniji za Boga.“

Dvadeseto poglavlje

Poduka svete Agneze kćeri da se ne treba vraćati niti koraćati naprijed više nego joj dolikuje. O načinu kojeg se treba držati prilikom i nakon početka suzdržljivosti i koja suzdržljivost je Bogu prijatna.

Agneza reče: „Budi postojana, kćeri, i ne uzmiči natrag jer otrovni zmijin zub vrebava tvoju petu. Ne idi niti naprijed više nego si dužna jer ispred tebe je oštrica oštrog koplja koja će te raniti budeš li išla dalje više nego je ispravno. Što je drugo koraćanje unatrag doli pokajati se kod kušnje zbog uzimanja trpkog, ali spasonosnog puta, željeti se vratiti natrag starim navikama i u srcu pasti prljave misli? Kad takve stvari gode duši, zamračuju sve dobro i postupno je vuku od svega dobrog. Ne smiješ niti koraćati naprijed više nego si dužna, to jest mučiti se iznad svojih snaga ili druge nasljedovati iznad svoje prirode u dobrim djelima jer je Bog od vječnosti uredio da će za djela ljubavi i poniznosti nebo biti otvoreno ako se u svim stvarima očuvala mjera i jednostavnost. No zavidni đavao nagovara nesavršena čovjeka da posti iznad svoje snage, da obećava neuobičajeno i nepodnošljivo i oponaša savršeno bez da uzme svoje snage i svoju slabost u razmatranje tako da kad se snaga smanji, čovjek ono što je loše započeo bilo nastavlja više iz srama pred ljudima nego pred Bogom, bilo to brže pada zbog svoje nerazumnosti i slabosti. Zato se moraš odmjeriti potpuno prema sebi, to jest prema svojoj slabosti ili svojoj snazi jer su neki po prirodi slabiji, drugi jače, neki po Božjoj milosti revniji, drugi po dobroj navici radosniji za djelovanje. Zato uredi svoj život prema savjetu onih koji se boje Boga da te pri tvojoj nepažnji ne rane zmija ili oštrica zatrovanog mača, to jest da nadasve otrovno đavlovo došaptavanje ne prevari tvoje srce pa da ne bi htjela biti smatrana za nešto što nisi ili željela biti

nešto što premašuje tvoje snage i sposobnost. Postoje neki koji misle da po svojim zaslugama mogu postići nebo i Bog ih po svojoj tajnoj odluci pošteduje đavlovih kušnji. Postoje i drugi koji pretpostavljaju da mogu zadovoljiti Boga za svoje grijehе dobrim djelima. Svi oni su u zabludi; jer kad bi čovjek, tko god on bio, stotinu puta ubio svoje tijelo, ne bi Bogu mogao odgovoriti niti jednim od tisuću. On je taj koji daje mogućnosti i volju; on daje vremena i zdravlje; on ispunja želje dobrih; on daje bogatstvo i slavu; on je taj koji ubija i oživljava, uzvisuje i ponižava i sve je u njegovoj ruci. Zato samo njemu treba iskazati svu čast i nikakve zasluge ljudi kod Boga ne dolaze u obzir. Na to što si se čudila onoj ženi koja je došla po oprost, ali se dala obešćastiti, odgovaram ti: neke žene žive u suzdržanosti bez da je vole, čija želja za ugođajem nije velika, čija kušnja nije žestoka, koje bi, kad bi im se ponudila časna udaja, doduše je htjele prihvatiti, ali budući da im se ne nudi ništa otmjeno, sve niže preziru. I tako povremeno iz suzdržljivosti nastaju oholost i drskost iz čijih poticaja se po Božjoj dozvoli događa da padnu kao što si već čula. No ako se jedna žena postavi tako da se ne bi htjela zamrljati nijednom i da joj se ponudi cijeli svijet, nije moguće da se takva preda sramoti. Kad bi Bog ipak pomoću svoje tajne pravednosti dopustio da jedna takva padne, to bi joj se više dogodilo radi postizanja krune nego zbog grijeha ukoliko je bilo protiv njezine volje. Zato znaj za sigurno da je Bog kao orao koji iz svoje visine gleda na najdublje. Ukoliko vidi nešto kako se diže sa zemlje, baca to kao pomoću pračke. No ugleda li nešto otvorno što mu je mrsko, udara kao strijela, curi li na njega nešto nečisto, snažno to strese i udalji sa sebe. Tako čini i Bog. Kad vidi da se srca ljudi iz slabosti tijela ili po đavlovim kušnjama protiv volje duha uzdižu protiv Boga, odmah to uništava kao pračkom pomoću nadahnuća za kajanje i patnje i čini da se čovjek povрати Bogu i samome sebi. Ako Bog vidi da je u srce ušla požuda tijela ili bogatstva, probija srce strijelom svoje ljubavi tako da se čovjek ne bi ustrajnošću u grijehu odvojio od Boga. Zamrlja li dušu nešto nečisto od oholosti ili gnoja bludnost, odbacuje to postojanošću vjere i nade da duh ne bi otvrdnuo u porocima ili da se s Bogom povezana duša ne bi zamrljala na svoju štetu. Zato, kćeri moja, promišljaj pri svim svojim nadahnućima i djelima Božju pravednost i milosrđe i uvijek se obaziri na kraj.“

Dvadeset i prvo poglavlje

Riječi zaručnice Bogu o njegovoj snazi i Djevičin odgovor kćeri koji je jača. Kako dobri i Božji sluge ne trebaju prestati propovijedati i opominjati pogane bilo da se obrate ili ne što se dokazuje kroz primjer.

„Blagoslovljen bio Ti, moj Bože, koji si trojedin i jedan, trostruk u osobama, a jedan u biću. Ti si dobrotu i mudrost i sama ljepota i moć. Ti si pravednost i sama istina po kojoj sve jest, živi i postoji. Zaista sličiš cvijetu koji divno raste na polju i

od kojeg svi koji mu se približe primaju slatkoću u okusu, olakšanje u mozgu, radovanje za oči i jačanje u preostalim udovima. Zato će svi koji Ti se približe postati ljepši po tome što će napustiti grijeh, postat će mudriji tako što slijede Tvoju volju, a ne onu tijela, postat će pravedniji tako što idu za koristi duše i Tvojom časti. Zato, o, najljubazniji Bože, daj mi da volim ono što Te raduje: muževno se oduprijeti kušnjama, prezirati sve svjetovno i postojano Te zadržati u svojem pamćenju.“

Majka odgovori: „Ovaj pozdrav ti je zaslužio onaj dobri Jeronim koji je pustio lažnu mudrost da ode i pronašao je pravu istinsku mudrost, koji je prezirao zemaljsku čast i zadobio je samog Boga. Sretan taj Jeronim, sretni oni koji slijede njegov nauk i njegov život; volio je udovice, bio je ogledalo onih koji su napredovali i učitelj cijele istine i čistoće. Ali govori, kćeri moja, što te brine u tvom srcu?“ I ona reče: „Dolazi mi misao koja govori: 'Ako si dobra, onda je tvoja dobrota dovoljna za tebe. Što te se tiče druge upravljati i poučavati bolje? To je protiv tvoje službe i staleža.' Od te misli mi je duša tako otvrdnula da zaboravlja samu sebe i ohladnjuje u Božjoj ljubavi.“

Majka Božja odgovori: „Ta pomisao odvlači mnoge od Boga koji su već napredovali u vrlini; jer đavolja je stvar to da dobre sprječava da podukom pokreću zle na pokoru, a već dobre dovode na sve višu i višu razinu savršenstva. Tako bi onaj eneuhi koji je čitao Izaiju premda s manjom kaznom stigao u pakao, ali Filip mu je došao u susret, podučio ga je kratkom putu u nebo i uzdigao ga na sretno mjesto. Tako je i Petar bio poslan Korneliju. Da je Kornelije umro prije, zbog svoje bi vjere doduše došao do okrepe, ali Petar je došao i silno ga povukao na vrata života. Na sličan je način Pavao došao Dioniziju i odveo ga je k blaženoj nagradi. Zato Božji prijatelji ne bi trebali biti oneraspoloženi u Božjoj službi, već raditi da se zao čovjek popravi, a dobar čovjek dospje na više savršenstvo. Tko bi imao volju svim prolaznicima propovijedati da je Isus Krist uistinu Sin Božji i potom stremio koliko god dobro bi mogao raditi na obraćenju drugih, ne bi primio ništa manju milost ako se nitko ili bi se samo malobrojni htjeli obratiti nego kad bi se svi obratili. Zato ti kažem kao primjer: kad bi dva najamnika po gospodarevoj naredbi prekopali vrlo tvrdo brdo i kad bi jedan našao probrano zlato, a drugi ništa, obojica bi zbog svog rada i svoje volje bili dostojni jednake plaće. Tako i Pavao koji ih je obratio više nego preostali apostoli koji su ih obratili manje. Svi su bili jedne volje, ali Božje uređenje je skriveno. Zato se ne treba popustiti ako samo malobrojni prime Božju riječ ili ako nitko to ne učini. Jer kao što trn čuva ružu i magarac nosi svog gospodara, tako i đavao po trnu grijeha pomoću nevolja koristi izabranima kao ružama da po oholosti srca propali u beskorisnu razuzdanost i kao magarac i nosi Božjoj utjesi i većoj nagradi.“

Dvadeset i drugo poglavlje

Kako u novija vremena zloba ljudi nadmašuje đavlovu lukavost i kako su ljudi sad spremniji griješiti nego što je đavao spreman kušati. O osudi koja će se dosuditi protiv takvih. Kako Božji prijatelji trebaju muževno i hitro raditi kroz propovijedi i o ulijevanju znanja u njegove prijatelje.

Sin reče: „Kad bih mogao biti uznemiren, sad bih s pravom mogao reći: kajem se što sam stvorio ljude. Čovjek je sad kao životinja koja slobodno trči u mreže, koliko god da ga se upozori, on ipak slijedi sklonost svoje volje. Ne može se potpuno pripisati đavlu da silno povlači čovjeka, već čovjek sam preduhitruje njegovu zlobu. Kao lovački psi koje se prvo vodi na uzici nakon što su naviknuti loviti i jesti životinje i u žurbi za plijenom preduhitriti samog vođu, tako je sad i čovjek koji je naviknut na grijeh i začaran od njega spremniji griješiti nego što je đavao spreman kušati. To nije nikakvo čudo jer dugo je otkad je apostolska stolica, glava svijeta, ublažavala Boga svetošću života i svojim uzorom kao što je činila u početku i zato su preostali udovi postali slabi i iscrpljeni. Također se ne razmatra zašto je bogati Bog postao potrebit i siromašan da bi se podučilo da prolazno treba prezirati, a nebesko voljeti jer budući da je po prirodi slabi čovjek postao bogat varljivim bogatstvom, postoje mnogi koji više streme samo za tim i manje onih koji ga omalovažavaju. Zato će doći orač kojeg šalje Svemogući i jača Svemudri i on ne traži zemlju i ljepotu tijela, ne plaši se snage jakih, ne boji se prijetnji knezova niti ne gleda na osobu ljudi; posijati će ljudsko meso i uništiti kuće duhova; tijela će izručiti crvima, a duše predati onima kojima su služile. Zato moji prijatelji kojima ću te poslati trebaju raditi hrabro i hitro jer ono što sam rekao neće biti u posljednjim danima, već kao što sam malo prije rekao u ovim danima. I oči mnogih koji sad žive će to vidjeti da se ispuni što je pisano: 'Njihove žene moraju postati udovice, a njihova djeca siročad' i sve što je ljudima poželjno će se oduzeti. One pak koji mi dođu u poniznosti ću ja, milosrdni Bog, primiti, onima koji su djelima ispunili plod pravednosti dat ću sama sebe jer ispravno je da se kuća u koju se kralj želi useliti očisti, da se opere čaša da bi napitak izgledao jasno, da se zrno snažno smrvi da se odvoji od klasa i da se ono što je u obliku zatvoreno čvrsto stisne sve dok ne primi sličnost oblika. Kao što ipak nakon zime dolazi ljeto, tako ću nakon nevolje dati utjehu onima naime koji žele biti maleni i koji više cijene nebesko od zemaljskog. Kako se čovjek ne rađa i umire u jedno te isto vrijeme, tako će se sad sve ispuniti u svoje vrijeme. Trebaš znati i da s nekima postupam po općoj poslovice: 'Udari mu vrat i bježat će', bol tjera na žurbu. S drugima ću postupiti kao što je pisano: 'Otvori svoja usta, želim ih napuniti.' S trećima ću razgovarati tješanjem i nadahnućem: 'Dođite vi neučeni i jednostavni, želim vam dati usta i mudrost kojima se brbljavci neće moći oduprijeti.' Tako sam već učinio u ovim danima, jednostavne sam ispunio mudrošću i odupiru se učenima; počupao sam brbljavce i moćne i odjednom su

preminuli. I to nije čudo; jer mudrima sam zapovjedio da zmijama režu jezike kao što si čula i nisu htjeli. Ni majka koja je bila štap jednostavnih nije htjela ukloniti njihove jezike da bi ugasila vatru pohlepe koja se kao što sam opomenuo zapalila u srcima djece. Zato sam im u vrijeme kad su uživali u sreći odrezao njihove jezike.“

Dvadeset i treće poglavlje

Riječi Ivana Evanđelista slavnoj Djevici o jednom vrlo zlobnom licemjeru i Djevičin odgovor koje su njegove karakteristike. O đavlovu izrugivanju istoga i kako se po sedam znakova može prepoznati dobar, a kako zao duh.

Ivan Evanđelist je razgovarao s Majkom Božjom: „Čuj, Ti, Djevice i Majko Jednog Sina, ali ne više sinova, Ti majko jedinorođenog Sina, stvoritelja i otkupitelja svijetu, čuj, kažem kako je davao veoma prevario ovog čovjeka, kako se jako trudi postići nemoguće, kako se mnoge stvari dao podučiti od duha laži i kako se vrlo daleko udaljio od Boga svojim lažljivim srcem u janjećem koži. Podučavao sam da su trojica koji svjedoče na nebu i na zemlji: Otac, Sin i Duh Sveti. Ovom pak zao duh daje svjedočanstvo hinjene svetosti, ali Otac ga ne jača svojom moći, a Sin ga ne posjećuje u svojoj mudrosti; Duh Sveti ga ne zapaljuje svojom ljubavlju. Nije ni čudo jer stremi za moći protiv moći Oca; također želi biti mudar protiv mudrosti Sina; on je zapaljen, ali potpuno drugačije nego što Duh Sveti zapaljuje. Zato moli svog Sina da ga ubrzo uzme da se ne izgubi još više njih ili da ubrzo bude ponižen zbog svojeg grijeha.“ Marija mu odgovori: „Čuj me, djevice u muškom obličju, ti si taj kojeg se Bogu svidjelo pozvati sa svijeta najlakšom smrću jednako meni koja kao da sam kod odvajanja duše i tijela zaspala i probudila se na vječnu radost. I nije čudo! Jer sam više od ostalih kod smrti mog Sina osjetila vrlo goru bol i zato se svidjelo Bogu odvojiti me od svijeta. Ti si od apostola najviše bio u mojoj blizini i iskusio si veće znakove ljubavi od drugih i patnja mog Sina ti je postala goru jer si bio bliži svjedok od ostalih i budući da si živio dulje od preostale braće, kao da si bio mučenik u svim njihovim smrtima; zato se Bogu svidjelo i tebe pozvati sa svijeta najlakšom smrću nakon mene jer je djevica bila povjerena djevici. Zato će se dogoditi što si molio, a nije se dogodilo. Ipak, želim svojoj kćeri pokazati kakve karakteristike ima onaj o kojem razgovaramo. On je zaista sluga kovača kovanica, to jest đavla koji tali i udara svoju kovanicu, naime onoga koju mu služi prema njegovim nadahnućima i kušnjama sve dok ga ne dovrši prema svojoj volji. Nakon što pokvari čovjekovu volju i učini naklonjenu požudi tijela i ljubavi prema svijetu, utiskuje mu odmah oblik i natpis iz kojeg se vanjskim znakovima može prepoznati koga voli svim srcem. Kad čovjek ispuni žudnju svoga srca djelima i više potone u svijet nego što njegov stalež traži, iskazat će se kao istinska đavolja kovanica. No znaj da se Božja kovanica razlikuje od đavolje. Božja kovanica je zlatna, to jest

sjajna, gipka, i dragocjena. Takva je svaka duša koja nosi Božji otisak, svjetleća u Božjoj ljubavi, gipka u strpljivosti, dragocjena u nastavljanju dobrih djela. Tako se dobra duša tali Božjom snagom i kuša mnogim kušnjama kojima duša pri razmatranju svog podrijetla, svojih nedostataka i božanske ljubavi i strpljivosti Bogu postaje to dragocjenija što nađena poniznijom, strpljivijom i brižljivijom za svoj spas. Đavolja kovanica pak je kao od bakra ili olova; od bakra jer posjeduje sličnost zlatu. I ona ima čvrstoću i gipkost, no ne kao zlato. Takva je duša nepravednika; jer želi izgledati pravednom, ali sudi druge i stavlja svoje ispred svega. Neupotrebljiva je za djela poniznosti, meka u svojem činjenju, teško odvojiva od svojih pomisli, divna svijetu, ali prezrena pred Bogom. Đavolja kovanica je i olovna; jer nagrđena je, meka, savitljiva i teška. Tako je duša nepravednika nagrđena požudnim sklonostima, puna meke žudnje svijeta, kao cijev savitljiva svemu što joj đavao predaje srcu, ponekad doduše voljnija za rad nego što je đavao za kušanje. Takve su karakteristike spomenutog sluga kovača kovanica kojem je postalo mrzovoljno ustrajati u čuvanju pravila na koja se obvezao zavjetom; smislio je putove kojima bi se ljudima mogao svidjeti hinjenom svetošću da bi svoje tijelo mogao to bolje njegovati. I odmah ga je đavao prevario crnim lažima tako da je postigao vjerovati nemoguće što se neće ispuniti. Njegov će se život skratiti i neće primiti čast koju želi. Gdje se nađe nova kovanica, treba je se odmah poslati mudrom čovjeku koji ima dovoljno znanje o težini i obliku. No gdje ga pronaći? I ako ga se pronađe, malo se brine, zapravo uopće ne je li kovanica prava ili nije. Zato pod takvim uvjetima postoji samo jedan savjet koji ću ti navesti primjerom. Kad bi se psu predoči gulden, ne bi se obazirao niti ga primio; no da je jako obložen mašću, onda bi ga nedvojbeno primio. Tako je i sad. Dođe li se mudrome i kaže: 'Taj i taj je heretik', onda se na to neće obazirati jer se njegova Božja ljubav potpuno ohladila. No kaže li se: 'Ovaj ima mnoge guldene', odmah bi svi dotrčali. Zato će se ubrzo dogoditi što Pavao kaže: 'Želim uništiti i poniziti mudrost mudrih; malene pak želim uzdići.' Ipak, kćeri moja, svetog i nečistog duha možeš prepoznati po sedam znakova. Prvo, Božji duh čini da se čovjeku svijet čini neznatnim i da njegovu čast smatra za zrak; drugo, čini dušu prijatnom i ohladnjuje svu požudu tijela; treće, unosi strpljivost i da se hvali samo Bogom; četvrto, potiče srce na ljubav prema bližnjem i na samo milosrđe prema neprijateljima; peto, oduševljava na čistoću u svim stvarima, također i u dozvoljenima; šesto, izaziva pouzdanje u Boga u svim nevoljama i snagu hvaliti se njima; sedmo, poklanja želju za odlaskom i radije biti s Kristom nego u svijetu imati sreću i zaprljati se. Zli duh naprotiv ima sedam slijedećih stvari. Prvo, čini da svijet izgleda ugodnim i da nastane gađenje prema nebu; drugo, izaziva da se želi čast i zaboravi samog sebe; treće, potiče u srcu mržnju i nestrpljivost; četvrto, čini odvažnim protiv Boga i tvrdoglavim u nakanama svoje duše; peto, čini da se grijeh smatra lakim i lako ga se ispriča; šesto, unosi lakoumnost duha i svu nečistoću tijela; sedmo, upuhuje nadu u dugi život i sramotu

strah od ispovijedi. Zato se brini za svoje misli da te ovaj duh ne prevari.“

Objašnjenje

Ovaj je bio svećenik ciscercinskog reda koji se nakon osamnaest godina otpadništva osjetio kajanje i vratio se u samostan. Reкао je da je nemoguće da netko bude proklet i da Bog ne razgovara s nikim u ovom svijetu i da nitko ne može vidjeti lice Božje prije Božjeg suda. Kad je gospođa Brigita to čula, Duh Sveti joj reče: „Idi onom bratu i reci mu: O, brate moj, ti ne vidiš kao što ja vidim da đavao u tvom dobu još iznutra ima tvoje srce i drži tvoj jezik vezan; Bog je vječan i vječna je njegova naplata. Okreni se zato brzo savršenim srcem opet Bogu istinskoj vjeri jer sigurno nećeš ustati iz ovog kreveta nego sigurno umrijeti. Budeš li vjerovao, bit ćeš posuda na Božju čast.“ Briznuvši u suze, zahvalio je gospođi Brigiti i popravio je svoj život tako savršeno da je u času svoje smrti dao sazvati svoju braću i rekao im je: „O, braćo moja, siguran sam da je milosrdni Bog primio moje kajanje i dao mi oprostjenje. Molite za mene; jer vjerujem sve što vjeruje sveta Crkva.“ Tako je preminuo nakon što je primio Božje sakramente.

Dvadeset i četvrto poglavlje

Djevičine riječi kćeri o načinu kako se Božji sluge trebaju ponašati prema nestrpljivima i kako je oholost predstavljena bačvom.

Majka reče: „Ako se u bačvi vino zagrije i rastući prelije, dižu se para i pjena, ponekad veći, ponekad manji i onda se odjednom smanje. Svi koji su oko bačve promatraju kako ono isparavanje opet tone i da ta ključanja potječu od snage vina i spominju njegovu vrućinu zbog čega strpljivo očekuju kraj i usavršavanje piva ili vina. Svima koji stoje oko bačve i previše približe nos vrućini bačve, patit će ili od jakog kihanja ili od velike stiske u mozgu. Tako je i na duhovan način. Ponekad se događa da se srca ljudi napuhnu od pokreta oholosti; uzmu li čestiti ljudi tu napuhanost zaobiljno, razumiju da to potječe ili zbog prevrtljivosti duše ili pokreta tjelesnosti. Zato strpljivo podnose riječi koje dolaze iz takvog srca i čekaju kraj jer znaju da nakon oluje nastupa mir i da je strpljivost jača od onoga koji osvaja gradove jer pobjeđuje ljude u njima samima što je teško. No oni koji su previše nestrpljivi i vraćaju grube riječi i ne obaziru se na slavnu plaću strpljivosti niti kako je svjetovna čast prezirna, oni propadaju sa svojim kušnjama zbog svoje nestrpljivosti u slabost svoga srca jer previše približavaju nos parnoj bačvi, to jest riječi koje nisu ništa drugo doli zrak previše približavaju svojem srcu. Ako dakle vidite da su neki nestrpljivi, uz Božju pomoć čuvajte usta i ne dopustite da zbog riječi nestrpljivoga ode dobro koje ste započeli, već se postavite koliko je ispravno kao da ne znate što je rečeno, kao da niste čuli sve dok oni koji žele naći priliku ne

kažu riječima sve što u srcu misle.“

Dvadeset i peto poglavlje

Opominjuće Majčine riječi kćeri o tome kako se čovjek ne treba brinuti za požude tijela, već krijepiti tijelo po umjerenoj potrebi i kako čovjek treba stajati pored svojeg tijela, a ne u njemu.

Majka reče: „Trebaš biti kao zaručnica koja stoji pred zavjesom i koja je čim zaručnik zazove spremna na zaručnikovu volju. Ta zavjesa je tijelo koje omata dušu i koje uvijek mora biti oprano, testirano i kušano jer tijelo je kao magarac koji treba umjerenu hranu da ne postane proždrljiv, jednostavan posao da ne postane ohol i stalni bič da ne postane lijen. Zato stoj kraj zavjese, to jest kraj tijela, ne u tijelu gdje se u požudama brineš za tijelo, već okrijepi tijelo umjerenim uzdržavanjem. Kraj tijela, a ne u tijelu stoji onaj koji svoje tijelo drži u ogradi protiv žudnje za hranom bez da si uskrati nužno. Stoj i iza zavjese tako da prezireš požudu tijela čineći čast Bogu i potpuno se predaš Bogu. Tako su stajali oni koji su svoju odjeću bacili kao odjeću pred Boga, koji su svakog sata bili spremni obazirati se na Božju volju kad bi se Bogu bilo svidjelo da ih pozove; jer nisu imali veliki put do onoga kojeg su uvijek imali prisutnog; također, njihov vrat nisu pritiskali nikakvi teški tereti jer su sve prezirali i u svijetu bili samo s tijelom. Zato su slobodno bez prepreka umakli u nebo jer ih nije sprječavalo ništa osim suhe, disciplinirane ljuške nakon čijeg su skidanja primili ono što su htjeli. Tako je ovaj opasno pao, ali se mudro opet digao, muževno se branio i postojano izdržao. Zato će sad biti vječno okrunjen i pred Božjim je licem.“

Dvadeset i šesto poglavlje

Djevičine opominjuće riječi kćeri o tome koja kreposna djela zaslužuju vječni život, a koja ne i o vrlo velikoj zasluži poslušnosti.

„Na jednom stablu je mnogo cvjetova; ipak, ne dođu svi do ostvarenja. Tako postoje mnoga kreposna djela; ipak, ne zaslužuju sva nebesku nagradu ukoliko se ne ispune skromno. Jer post, molitva, posjet mjesta svetih su kreposna djela; no ako se ne dogode u duhu da čovjek vjeruje da će zadobiti nebo samo poniznošću i da je u svim stvarima beskoristan sluga i da u svemu treba jednostavnost, ona za vječnost koriste malo. Zamisli dva čovjeka; jedan je pod poslušnosti, a drugi ima slobodnu volju. Ako onaj koji je slobodan posti, dobit će jednostavnu plaću. No ako onaj koji je pod poslušnosti na posni dan u skladu s pravilom iz i iz poslušnosti jede meso, a radije bi postio da ga poslušnost u tome ne sprječava, primit će dvostruku plaću, jednu za poslušnost, drugu za odricanje svoje volje i strpljivosti u neispunjenju svoje

želje. Zato trebaš biti kao zaručnica koja priprema bračnu sobu prije nego što zaručnik dođe; drugo, kao majka koja priprema odjeću prije nego se dijete rodi; treće, kao stablo koje prvo nosi cvijeće prije nego što dođu plodovi; četvrto, trebaš biti čista posuda koja je podobna primiti napitak prije nego se ulije.“

Dvadeset i sedmo poglavlje

Djevičine riječi žalbe kćeri o jednom lažnom pobožniku kojeg uspoređuje s u tjelesnom ratu loše naoružanim ratnikom.

Majka reče: „Ima jedan koji govori da sam mu draga, ali mi okreće leđa kad mi treba služiti. Razgovaram li s njim, on govori ovako: 'Što kažeš?' I odvraća svoje oko od mene i gleda ono što ga više raduje. On je naoružan na čudesan način kao muškarac koji polazi u rat, ali čiji su otvori na kacigi na stražnjem dijelu glave, čiji štit koji se treba nositi na ruci visi na ramenu, koji je odbacio svoj mač i zadržao praznu koricu, čiji plašt koji treba štiti tijelo i prsa leži pod njim na sedlu čiji je remen na konju je raskopčan. Tako je ovaj naoružan na duhovan način pred Bogom. I zato ne zna razlikovati između prijatelja i neprijatelja niti neprijatelju nanijeti štetu. Duh koji se s njim bori je kao onaj lukavac koji ovako misli: 'U borbi želim biti s posljednjima tako da mogu potražiti šikaru ako prvi izgube borbu; ukoliko pak pobijede, onda ću brzo ići naprijed da budem uračunat u prve.' Tako je onaj koji je išao u rat postupao prema tjelesnoj mudrosti, a ne iz ljubavi.“

Dvadeset i osmo poglavlje

Djevičine riječi zaručnici o tri nevolje koje su označene kroz tri kruha.

Majka govori: „Gdje je tijesto, ono se mora snažno mijesiti i prerađivati. Gospodaru se nudi pšenični kruh, običnom čovjeku lošiji, treći, još lošiji kruh, daje se psima. Pod miješenjem se podrazumijeva nevolja kad je duhovni čovjek najviše rastužen time što Bog nije čašćen od svojih stvorenja i da je u njima samo malena ljubav. Svi oni koji su rastuženi na ovaj način su ona pšenica kojoj se Bog i cijela nebeska vojska raduju; svi koje rastužuju svjetovne nesreće su kao lošiji kruh; ipak, mnogima koristi da postignu nebo; oni naposljetku koje rastužuje što ne mogu učiniti sve zlo koje žele su kruh pasa koji su u paklu.“

Dvadeset i deveto poglavlje

Riječi Majke Marije kćeri kako izvjesni đavoli strovaljuju ljude u smrtne grijeh, drugi ih odvraćaju od dobra, drugi ih žele iskušati u suzdržljivosti i o načinu kako im se suprotstaviti.

Majka reče: „Svi oni koje vidiš da stoje oko mene su vaši duhovni neprijatelji, naime duhovi đavla. Oni koji imaju palice na kojima se primjećuje uže su oni koji vas žele strmoglaviti u smrtne grijehе. One koje vidiš s kukom u rukama su oni koji vas žele zaustavljati u Božjoj službi da bi postali mlitavi za dobro. Oni pak koji imaju nazubljene alate kao vile da bi dovukli što čovjek želi su oni koji vas kušaju da na sebe preuzmete nešto dobrog preko svojih snaga poimence u bdijenju, postu, molitvi i radu ili u nerazumnoj raspodjeli vašeg novca. Budući da ti duhovi tako žude da vam naštetе, čvrsto držite volju ne vrijeđati Boga i molite za Božju pomoć protiv njihove okrutnosti i onda vam njihove prijetnje neće ništa naštetiti.“

Trideseto poglavlje

Djevičine riječi kćeri kako dragocjene i lijepe stvari svijeta Božjim slugama ne štete ukoliko ih koriste na Božju čast i prema Pavlovu primjeru.

Pisano je: „Dobri apostol Pavao je rekao da je bio mudar čovjek pred onim vladarom koji je zarobio Petra i nazvao je Petra istinskim siromahom. I Pavao u toj stvari nije sagriješio; jer njegove riječi su bile na Božju čast. Tako je i s onima koji žele i žude navješćivati riječ Božju i ako uglednim gospodarima ne mogu ući drugačije nego da obuku doličnu odjeću, ne griješe ako je stave, a zlato, odjeću i drago kamenje ne smatraju u srcu i volji dragocjenijima od obične stare odjeće jer sve što izgleda dragocjeno je zemlja.“

Trideset i prvo poglavlje

Djevičine riječi kćeri u primjeru koje dokazuju da propovjednici i Božji prijatelji neće biti manje okrunjeni pred Božjim licem ako se nakon njihove propovjedi, ukoliko je uslijedila s ispravnom namjerom, pogani nisu obratili nego da su se obratili.

Majka Božja reče: „Kad netko najmi radnika tako što mu kaže: 'Nosi pijesak od obale i kod svake nošnje ispitaj možeš li zrnice zlata', njegova plaća neće biti manja ako ih je našao malo nego da ih je našao mnogo. Tako je i s onim koji iz božanske ljubavi riječju i djelom djeluje na promicanje duša; jer ako nikoga ne obrati, njegova plaća neće biti manja nego kao da je obratio mnoge. K tome je jedan učitelj naveo primjer. 'Ratnik', reče, 'koji bi na zapovijed svoga gospodara s voljom da se hrabro bori pošao u rat, ali bi se vratio ranjen bez da ima zarobljenika zbog svoje dobre volje ne bi nakon izgubljene bitke dobio manju plaću nego kao da je postigao pobjedu.' Tako je i s Božjim prijateljima. Jer za svaku riječi i djelo koje izvrše radi Boga i da bi se duše popravile i za svaki sat muke koju trpe radi Boga bit će

okrunjeni bilo da su se obratili mnogi ili nitko.“

Trideset i drugo poglavlje

Riječi Majke kćeri o njezinom beskrajnom milosrđu prema grešnicima i onima koji je hvale i časte.

Majka reče: „Imate izraz koji kaže: 'Zbog nečeg ovakvog bih napustio domovinu.' Ja sad kažem ovako: Nitko na svijetu nije tako velik grešnik da mu, kad bi u srcu rekao da mu je moj Sin, stvoritelj i otkupitelj svih, najdraži u srcu i blizak, ne bih odmah bila spremna doći kao ljubazna majka svojem sinu koja ga grli i govori: 'Što želiš, sine moj?' Da je ovaj zavrijedio i najdublju kaznu pakla, ali pritom imao volju ne brinuti se niti za časti svijeta niti za požudu tijela koju Crkva prezire i koji ne bi želio ništa osim uzdržavanja tijela, onda bismo međusobno bili složni. I ako mi netko prinese pjesmu hvale i čašćenja ne zbog svoje hvale i nagrade, već radi hvale onoga koji je zbog svih svojih djela vrijedan svake hvale, takvome reci da kao što svjetovni vladari svojim hvaliteljima daju svjetovnu nagradu, ja ću njega nagraditi na duhovan način. Da, kao što jedan slog ima više nota, tako se Bogu sviđa onome u nebu za svaki slog koji je u pjesmi dati krune i o njemu će se govoriti: 'Gledaj, dolazi pjevač koji nije skladao pjesmu radi svjetovnog dobra, već samo radi Boga.'“

Objašnjenje

Kušan sumnjom o Svetom Trojstvu, ovaj je pao u ekstazu i imao je viđenje o tri žene. Prva je rekla: „Bila sam na mnogim vjenčanjima, ali nigdje nisam vidjela trostruko i jedno“; druga odvrati: „Ako su trojica i jedan, nužno je da je jedan prije, a drugi poslije ili dvojica u jednome“, a treća doda k tome: „Nisu se mogli sami napraviti, tko ih je onda napravio?“ Potom Duh Sveti jasno reče: „Želimo doći k njemu i nastaniti se kod njega.“ I kad je opet došao k sebi, bio je slobodan od kušnje. Na to Krist reče gospođi Brigiti: „Ja sam trostruk i jedan. Želim ti pokazati što je moć Oca, mudrost Sina, snaga Duha Svetoga i da sam ja, Bog, trostruk i jedan: Otac i Sin i Duh Sveti.“ I ova je objava ostvarena tamo gdje se kaže s propovjedaonice. Dalje Krist reče: „Reci ovome da će kod mene više zavrijediti kroz bolest nego kroz zdravlje. Jer Lazar je postao slaviji po boli, a Job voljeniji po svojoj strpljivosti. Ipak, moji odabrani i nisu neprijatni ako su zdravi jer je njihovo srce uvijek kod mene. I njihovo tijelo se stalno nalazi u mudroj uzdržljivosti i bogoboječnim radnjama.“

Trideset i treće poglavlje

Značajne zaručničine riječi o gradu Rimu koje govore o utjesi, pobožnosti i urednosti Rimljana kako svećenika tako i svjetovnih ljudi u ranijim vremenima i kako se sve to okrenulo u očaj, gnušanje i nepravilnost i kako je Rim tjelesno i duhovno nesretan.

„Poštovani gospodine! Među ostalim obavijestima bi gospodinu papi trebalo dati na razumijevanje kako je tužno stanje grada koji je nekad duhovno i tjelesno bio sretan. No sad je tjelesno kao i duhovno nesretan; tjelesno zato jer su njegovi svjetovni vladari, koji bi morali biti njegovi branitelji, postali njegovi najokrutniji pljačkaši. Zato su njegove kuće uništene i potpuno su opustošene mnoge crkve u kojima su sadržane blažene kosti svetih koje sjaje divnim čudesnim znakovima i čije duše su u Božjem kraljevstvu okrunjene na uzvišen način. I njihovi hramovi su, nakon što su im krovovi uništeni i vrata oduzeta, pretvoreni u zahode ljudi, pasa i zvijeri. Grad je nesretan na duhovan način jer su zatrta mnoga pravila koja su sveti pape donijeli po nadahnuću Duha Svetoga na hvalu Bogu i na spas duša u Crkvi. No zato su nažalost po nadahnuću zla duha nastale mnoge zloporabe na obeščaćivanje Boga i na propast duša. Jedno pravilo svete Crkve je na primjer bilo da svećenici pođu u svete redove, vode blažen život, Bogu služe neprestano i puni pobožnosti i drugima dobrim djelima pokazuju put u nebesku domovinu. No protiv te Crkvene navike je nastala teška zloporaba tako crkvena dobra poklanjaju laicima koji budući da se nazivaju kanonicima ne uzimaju supruge, ali besramno preko danu u svojim kućama, a preko noći u svojim krevetima imaju prilježnice i drsko govore: 'Nije nam dozvoljeno živjeti u braku jer smo kanonici.' I svećenici, đakoni i podđakoni su se nekad veoma gnušali sramote nečista života. No sad se neki od njih tome javno raduju što vide svoje prilježnice s debelim trbusima kako hodaju s drugim ženama. Ne srame se ni kad im njihovi prijatelji kažu: 'Gledajte, gospodine, uskoro će vam se roditi sin ili kćer.' Zato bi se s boljim pravom mogli nazvati đavoljim svodnicima umjesto zaređenim svećenicima vrhovnog Boga. Sveti očevi Benedikt i ostali su s dozvolom najviših biskupa postavili pravila i izgradili samostane u kojima su opati njegovali stanovati s braćom koji su pobožno slavili noćne i danje sate i redovnike brižno podučavali u dobru životu. Zaista je bila radost posjetiti samostane kad je Bog danju i noću bio čašćen i slavljen pjesmom redovnika i kad su se po njihovu lijepu životu grešnici obraćali. I dobri su se jačali božanskom podukom duhovnih predstojnika. Da, i same duše u čistilištu su radi njihovih pobožnih molitava postigle blaženi mir. Onda je redovnik koji je najbolje čuvao svoje pravilo držan u najvišoj časti i bio je čašćen pred Bogom i ljudima. Tko se pak nije brinuo za držanje pravila, sigurno je znao da će doći u sramotu i da će dati sablazan. Onda je svatko po odjeći mogao razlikovati i prepoznati tko je redovnik. No protiv tog najvišeg pravila je kod vrlo mnogih nastala odvratna zloporaba. Opati su često u svojim dvorcima i

gdje im se sviđa, unutar i izvan grada. I tako je sada posjetiti samostane nešto bolno jer malo redovnika je prisutno u koru u vrijeme sati, a ponekad nitko. Tamo se malo čita, a s vremena na vrijeme se niti ne pjeva i na mnoge se dane ne čitaju mise. Dobri se osjećaju opterećeni lošim pozivom tih redovnika, a loši njihovim lošim načinom života postaju još daleko gori. Za bojati se da samo malobrojne duše u svojim mukama postižu poneko olakšanje iz njihovih molitava. Mnogi redovnici stanuju u gradu; svaki ima kuću za sebe; i poneki od njih kad im dođu prijatelji prigrle svoju djecu i puno radosti govore: 'Gledajte, ovo je moj sin!' Sad se redovnik jedva može prepoznati po svojoj odjeći. Plašt koji je nekad doticao stopala, sad jedva može pokriti koljena. Rukavi su sad uski i ravni, dok su nekad bili pristojni i prostrani. Umjesto pisaljke i pločice za pisanje, sa strane im sad visi mač. I na njima se jedva nalazi dio odjeće po kojem se može prepoznati redovnik osim škapulara koji je često tako skriven da ga nitko ne može vidjeti kao da je sramota nositi neki redovnički dio odjeće. Neki se niti ne srame ispod suknji nositi oklop i drugo oružje da bi nakon zalaska sunca činili što im se sviđa. Prije je bilo svetih koji su se odrekli velikih bogatstava i započeli pravila sa siromaštvom, koji su prezirali svaku pohlepu i zato nisu htjeli imati nešto vlastito; gnušali su se svakog uobražavanja i raskoši svijeta, prekrivali se najbjednijom odjećom i iz svih su snaga nosili odvratnost pred požudom tijela i zato su vodili čist život. Oni i njihova braća se zato nazivaju prosjački redovnici i njihova pravila su potvrdili pape tako što su se radovali što su na čast Bogu i za najbolje dušama preuzeli takav život. No sad je nešto tužno za vidjeti kako se njihova pravila pretvaraju u odvratne zloporabe i uopće ih se ne drži kao što su Augustin, Dominik i Franjo po nadahnuću Duha Svetoga propisali i kako su ih mnogi bogati i ljudi visokih staleža slijedili na najbolji način. I sad se naravno nalaze mnogi ljudi koje se naziva bogatima, ali su usprkos dragocjenostima i novcu siromašniji od onih koji su se zavjetovali na siromaštvo od kojih mnogi posjeduju imovinu, iako im njihovo pravilo zabranjuje i više se raduju opakom vlasništvu nego svetom i slavnom siromaštvu. Hvale se također da je njihova odjeća od sukna koje je jednako skupo i dragocjeno kao ono bogatih biskupa. Dalje su po blaženom Grguru i drugim svetima izgrađeni i neki samostani za ženske osobe u kojima su zadužene na tako strogu klauzuru da se niti po danu ne mogu vidjeti. No sad oni primaju tako veliku zloporabu da su vrata bez razlike za duhovne i svjetovne ljude kojima se sestrama sviđa dati pristup otvorena čak i za vrijeme noći. Zato takva mjesta više sliče bordelima nego svetim samostanima. Bilo je pravilo Crkve i da nitko za ispovijedanje ne prima novac. Ali za pismene izrade ispovjednicima bi trebalo biti dozvoljeno primiti novac koliko je pravedno od osoba koje trebaju izdavanje pismenih potvrda. Nasuprot tome se sad događa takva zloporaba da bogate osobe nakon izvršene ispovijedi nude koliko im se sviđa. Siromašne se sili s ispovjednikom napraviti ugovor prije nego ih čuje i zaista, dok ispovjednici ustima izgovaraju odrješenje, ne srame se rukama gurati novac u kesu. Također je u Crkvi bilo

određeno da se svaka osoba mora barem jednom godišnje ispovjediti i primiti tijelo Kristovo i to se tiče laika jer svećenici i redovnici čine to češće u godini. Drugi propis je bio da oni koji se ne mogu suzdržati trebaju živjeti u braku. Treće, svi kršćani trebaju postiti u korizmi, na kvatre i druga predvečerja blagdana što je skoro svima ostalo poznato; toga su slobodni bili samo oni koji su se nalazili u teškoj bolesti ili velikoj poteškoći. Četvrto pravilo je bilo da se na blagdane svatko treba suzdržati svjetovnog posla. Peto pravilo je nalagalo da nijedan kršćanin ne smije zadobiti novac ili nešto slično lihvaranjem. Protiv spomenutih pet odličnih pravila su postavili pet sramotnih i teških zloporaba koje donose štetu. Prva je u tome da na svaku osobu koja se ispovjedila i primila tijelo Kristovo, uz iznimku svećenika, redovnika i nekih žena, u Rimu umire sto osoba koje su došle do godina razuma bez da su se ikad ispovjedile ili primile tijelo Kristovo kao da su pogani. Druga zloporaba je što mnogi uzimaju zakonite supruge i kad se prestanu slagati sa ženama, napuštaju ih tako dugo koliko im se sviđa bez potrebnog dopuštenja crkvene vlasti; umjesto supruga, uzimaju preljubnice i časte ih i vole. Neki čak ni ne zaziru od toga da imaju preljubicu u istoj kući skupa sa suprugom i raduju se kad u istoj kući istovremeno rađaju djecu. Treća zloporaba je da mnoge zdrave osobe u korizmi jedu meso i u velikoj gomili ih je malo koji se dnevno zadovolje jednim jelom. Također se nalaze neki koji se preko dana suzdržavaju od mesa i uzimaju korizmena jela, ali se noću u tajnim gostionicama site mesom. Zaista, svećenici to ponekad čine skupa s laicima i slični su Saracenicima koji preko dana poste, a po noći se site mesom. Četvrta zloporaba je u tome što iako se neki radnici na blagdane suzdržavaju posla, neki bogati nasuprot tome ne čekaju da na blagdane pošalju svoje dnevne najamnike na rad u vinograde, na oranje polja, cijepanje drva u šumi da bi posljednje uskoro nosili kući i tako se siromašni na blagdane ne raduju većem miru nego na radne dane. Peta zloporaba je da kršćani vrše lihvaranje slično Židovima i kršćanski su lihvari još pohlepniji od židovskih. Dalje je jedno crkveno pravilo bilo takve ljude kakvi su dosad nabrojani ekskomunikacijom držati u ogradi. No mnogi se više ne boje kletve i, iako znaju da su javno ekskomunicirani, ne izbjegavaju niti crkvu, niti poslovanje ni razgovor s ljudima i malo je svećenika koji onima koji se nalaze pod ekskomunikacijom odbijaju ulaz u crkvu. Malo je i onih koji zaziru od poslovanja i razgovora s ekskomuniciranima čim su s njima povezani nekom vrstom prijateljstva. Niti ekskomuniciranima se ako su bogati ne uskraćuje crkveni sprovod. Zato se ne čudite, gospodine, ako zbog tih i mnogih drugih zloporaba koje se teško protive crkvenih pravilima Rim nazivam nesretnim gradom. Zato je za bojati se da će katolička vjera propasti ako ne dođe netko tko iskrenom vjerom Boga ljubi iznad svega, a svojeg bližnjeg kao sebe i ne dokine sve zloporabe. Zato imajte samilost prema Crkvi i njezinim klerom koji Boga ljubi svim srcem i gnuša se svih zlih navika i koji kao da je papinim odsustvom ostao siročem, ali je kao vjerni sinovi branio očevo sjedište, snažno se odupirao izdajicama i ostao

nepokolebljiv pod mnogim mukama.“

Trideset i četvrto poglavlje

Zaručničino viđenje o različitim kaznama koje su pripremljene jednoj duši koja je još boravila u tijelu i kako bi se sve one vrste kazni trebale pretvoriti u najvišu čast i slavu kad bi se duša prije smrti obratila.

Činilo mi se kao da vidim ljude koji stoje i prave užad, drugi su opremali konje, drugi pripremali kliješta, a drugi su podizali vješala. I dok sam to gledala, pojavila se djevica koja se činila žalosnom i pitala je razumijem li ovo. Nakon što sam zanijekala, odgovori: „Sve ovo što ovdje vidiš je duhovna kazna koja je pripremljena za dušu onoga koga poznaješ. Užad je određena da veže konje koji trebaju vući njegovu dušu, kliješta pak trebaju rastrgati njegov nos, uši, oči, usnice, a vješala su da ga se objesi.“ Kad sam se time zapanjila, odgovori djevica: „Ne uznemiruj se; jer još je vrijeme i on će, ako želi, moći rastrgati užad, okrenuti konje, kliješta učiniti mekima poput voska i udaljiti vješala. Uz to će moći imati tako goruću ljubav prema Bogu da će mu oni znakovi kazne služiti na najveću čast i to tako daleko da će se užad kojom je trebao biti vezan na najprezirniji način pretvoriti u zlatni pojas. Umjesto konja kojima je trebao biti povlačen ulicama, poslat će mu se anđeli koji ga trebaju odvesti pred lice Božje. Umjesto kliješta kojima je na sramotan način trebao biti rastrgan, njegovom nosu će se dati bolji miris, njegovim ustima bolji okus, njegovim očima najljepši prizor, njegovim ušima najljepša melodija.“

Objašnjenje

Ovaj je bio kraljev maršal koji je došao u Rim i bio je tako ponižen i slomljen da je nepokrivene glave često prolazio postajama i molio Boga i dao moliti da mu ne dopusti da se vrati u domovinu ako bi tako vratio u prijašnje grijehe. Bog je uslišao njegov glas. Jer kad je nakon svog odlaska iz Rima došao u Montefiascone, razbolio se tamo i umro o čemu je uslijedila druga objava. „Gledaj, kćeri, što rade Božje milosrđe i dobra volja. Ona duša je bila u lavljim raljama, no njezina dobra volja ju je istrгла iz lavljih zubi i sad je na putu u svoju domovinu i sudjelovat će u svemu dobrom što se događa u Božjoj Crkvi.“

Trideset i peto poglavlje

Zaručničine riječi Kristu o želji za spasenjem duša i odgovor dan u Duhu Svetom da se raspojasnost i izobilje pića i jela kod ljudi opiru posjetima Duha Svetoga koji su im poslani.

„O najslađi Isuse, stvoritelju svega što je stvoreno, kad bi barem ove duše

vidjele i prepoznale toplinu tvoga Duha Svetoga jer bi onda više stremile prema nebeskom i revnije se gnušale zemaljskoga.“ I uskoro mi je odgovoreno u duhu: „Njihova raspojasanost i izobilje opiru se posjetima Duha Svetoga; jer izobilje u jelu i piću i gozbama s prijateljima sprječava da im Duh Sveti bude sladak i da se zasite svjetovnim radosti. Izobilje zlata i srebra, posuđa i odjeće i prihoda sprječava da duh moje ljubavi zapali i razbukti njihovo srce. I izobilje slugu i konja i životinja su prepreka na putu približavanju Duha Svetoga; udaljuju se od svojih slugu, mojih anđela i prilaze izdajnički đavoli. Zato ne poznaju onu slatkoću i posjet pomoću kojih ja, koji sam Bog, posjećujem svete duše i svoje prijatelje.“

Trideset i šesto poglavlje

Božje riječi zaručnici kako su prije pobožni ljudi išli u samostane iz straha i božanske ljubavi, ali sad Božji neprijatelji, to jest lažni vjernici izlaze u svijet zbog oholosti i pohlepe; također o ratnicima u njihovoj službi.

„Čuj sad što moji neprijatelji čine protiv onoga što su prije radili moji prijatelji. Moji su prijatelji išli u samostan iz mudre bojazni i božanske ljubavi. Oni pak koji se sad nalaze u samostanima izlaze iz pohlepe i oholosti u svijet, njeguju svoju vlastitu volju i ostvaruju radosti svoga tijela. Sud onih koji umru u takvom određenju volje je da neće primiti niti postići nebesku radost, već beskrajnu kaznu u paklu. Znaj i da redovnici koji su protiv svoje volje primorani iz božanske ljubavi postati predstojnici nisu za uračunati pod taj broj. I ratnici koji su nekad nosili oružje bili su spremni žrtvovati svoj život za pravednost i radi svete vjere proliti svoju krv. Pomagali su potrebitima da dođu do pravedne i činili su da zli budu obuzdani i poniženi. Ali čuj kako su se sad preokrenuli. Sad im se više sviđa po đavlovu nadahnuću u ratu umrijeti za oholost, pohlepu i zavist nego živjeti po mojim zapovijedima da bi postigli vječnu radost. Svima koji umru u takvoj volji će biti dodijeljena plaća prema pravednosti, to jest bit će dani đavolima na vječnu povezanost s njima u plaći. Oni pak koji mi služe će imati plaću s nebeskom vojskom bez kraja.“

Trideset i sedmo poglavlje

Kristove riječi zaručnici u kojima je pita kako svijet stoji. I o zaručničinu odgovoru naime da je kao otvorena vreća u koju svi nerazumno utrčavaju. O okrutnoj, ali pravednoj presudi protiv takvih.

Sin reče: „Kako stoji svijet, moja kćeri?“ A ona odgovori: „Kao otvorena vreća je u koju svi utrčavaju i kao čovjek koji trči bez da se brine što tamo slijedi.“ Gospodin reče: „Zato se traži pravednost da svojim plugom idem oko svijeta, oko poganih i

kršćana i da ne štedim niti starce, niti mladiće, niti siromašne, niti bogate, već će svaki biti suđen prema svojem pravu i svaki će umrijeti u svojem grijehu i napustit će se kuće zajedno s ukućanima, no ipak još neću učiniti kraj.“ I ona odgovori: „O, Gospodine, ne srđi se ako progovorim. Pošalji neke od svojih prijatelja koji će ih upozoriti na njihovu opasnosti i osigurati ih.“ I Gospodin reče: „Pisano je kako je bogataš u paklu s očajavanjem za svojim vlastitim spasenjem molio neka se netko pošalje da opomene njegovu braću da ne propadnu na sličan način. I odgovoreno mu je: 'To se nikako neće dogoditi; jer imaju Mojsija i proroke od kojih se mogu dati poučiti.' Tako ja sad kažem da imaju evanđelja i izjave proroka, imaju primjere i riječi učitelja, imaju razum i uvid, neka ih dakle koriste i spasit će se. Da sam i poslao Tebe, ne možeš tako glasno vikati da bi te se čulo, a pošaljem li svoje prijatelje, premalo ih je i kad bi vikali, jedva bi ih se čulo. Ipak, poslat ću svoje prijatelje onima kojima mi se sviđa i oni će Bogu prokrčiti put.“

Trideset i osmo poglavlje

Kristove riječi zaručnici kako se snovima ne smije vjerovati, već ih se treba štiti koliko god tužni ili sretni bili i kako đavao u takvim stvarima miješa lažno s istinom zbog čega se u svijetu dižu mnoge zablude. I kako se proroci nisu prevarili iz razloga što su Boga istinski voljeli iznad svega.

Sin reče: „Zašto te lijepi snovi tako uzdižu? Zbog čega te tužni deprimiraju? Nisam li ti rekao da je đavao zavidan i da bez mojeg dopuštenja ne može učiniti više nego slama tvojim nogama? Rekao sam ti također da je on otac i izumitelj svih laži i da svim svojim lažima pridodaje istinu. Zato kažem i da đavao ne spava, već obilazi da bi našao svoju priliku protiv tebe. Zato se trebaš pobrinuti da te đavao koji svojim pronicljivim znanjem i iz vanjskih pokreta prepoznaje unutarnje ne prevvari. Ponekad ti šalje nešto veselo u srce da bi imala ispraznu radost, ponekad nešto tužno da bi pri svojim jadanju propustila nešto dobro što bi bila mogla učiniti i da bi te tvoja nevolja učinila žalosnom i zabrinutom i prije nego što se nevolja dogodi. Ponekad đavao srca koja se žele svidjeti svijetu vara mnogim lažima kao lažni prorok koji vara ljude. To se događa ljudima koji drugo vole više od samog Boga. Zato se događa da se među mnogim lažnim riječima nalaze mnoge istinite jer đavao nikad ne bi mogao prevariti kad lažnome ne bi pridodao istinito kao što se moglo vidjeti na onome opsjednutome kojeg si vidjela koji je, iako je priznavao jednog Boga, ipak kroz nećudoredne pokrete i strana očitovanja dao prepoznati da je u njemu vlasnik i stanovnik đavao. No sad bi mogla pitati zašto dozvoljavam đavlu da laže? Odgovaram: to sam dozvoljavao i dozvoljavam zbog grijeha naroda i zbog svećenika koji su htjeli znati ono što im Bog nije htio dopustiti da znaju i koji su htjeli imati sreću tamo gdje je Bog vidio da im ne koristi za spas. Zato Bog zbog

grijeha dopušta mnogo toga što se inače ne bi dogodilo da ljudi nisu zloporabili milost i razum. Proroci pak koji nisu željeli ništa osim Boga i Božje riječi su htjeli govoriti samo radi Boga nisu bili prevareni, već su govorili i voljeli riječi istine. Kao što ne treba prihvatiti sve snove, tako ih ne treba sve ni prezreti; jer Bog ponekad i zlima nadahnjuje dobro i čas njihove smrti da bi se mogli pokajati za svoje grijehe; ponekad i dobrima unosi dobro u snu da bi još jače rasli u Bogu. Kad god i koliko god često ti se tako dogodi, neka ti se srce ne opterećuje, već promisli i raspravi sa svojim duhovnim prijateljima ili pusti i isključi to iz svojeg srca kao da nisi ni vidjela jer tko se raduje takvim stvarima, često je prevaren i uznemiren. Zato budi postojana u vjeri u Sveto Trojstvo i voli Boga iz sveg srca; budi poslušna u protivnostima kao u sreći; nikad se nemoj više cijeliti u mislima, već se i kod dobra koje činiš boj; ne smatraj svoje mišljenje boljim od mišljenja drugih i potpuno povjeri svu svoju volju Bogu; pripremi se na sve što bi Bog mogao htjeti, onda se ne moraš bojati snova; ako su radosni, ne vjeruj im i ne želi ih ukoliko se pritom ne razmatra Božja čast; ako su pak tužni, nemoj se rastužiti, već se potpuno predaj Bogu.“ Na to reče Majka: „Ja sam Majka Milosrđa i svojoj kćeri dok spava pripremam odjeću, dok se odijeva, pripremam joj jelo, dok radi, pripremam joj krunu i sve dobro.“

Trideset i deveto poglavlje

Majčine riječi Sinu o zaručnici i Kristov odgovor Majci. Dalje, Majčine riječi o tome što označavaju lav i janje i kako Bog zbog ljudske nezahvalnosti i nestrpljivosti dopušta da im se događa što im se inače ne bi dogodilo.

Majka je razgovarala sa svojim Sinom Isusom i reče: „Naša kćer je kao janje koje svoju glavu stavlja u lavlje ralje.“ Sin odgovori: „Bolje je da janje svoju glavu stavlja u lavlje ralje tako da s lavom postane jedno meso i jedna krv nego da janje isiše krv iz lavljeg mesa; jer lav će se zbog toga rasrditi, a janje, čija je hrana sijeno, postat će bolesno. No, najdraža Majko, koja si u svojoj utrobi nosila svu mudrost i puninu ukupne pameti, pomogni joj prepoznati što je lav, a što janje.“ Majka odgovori: „Blagoslovljen Ti, Sine moj, koji si, u vječnosti ostajući kod Oca, sišao, ali se nikad nisi odvojio od Oca. Ti si lav, ali od plemena Judina; Ti si janje bez mrlje na koje je pokazao Ivan. Svoju glavu u lavlje ralje stavlja onaj tko povjeri svu svoju volju Bogu i kad bi mogao, ne bi je izvršio ukoliko ne bi znao da se Tebi sviđa. Lavlju krv pak siše onaj tko nad Tvojom pravednošću i slaganjem gaji nestrpljive želje i trudi se postići drugo od onoga što si mu odredio i želi biti u drugom staležu nego što se Tebi sviđa i nego što bi mu samome bilo korisnije. Tako se Bog ne ublažuje, već srdi. Jer kao što je janjeva hrana sijeno, tako se i čovjek treba zadovoljiti niskim stvarima i malim staležom. Zato Bog zbog ljudske nezahvalnosti i nestrpljivosti

dopušta mnogo toga za spas ljudi što se inače ne bi dogodilo. Zato, moja kćeri, prepusti svoju volju Bogu i budeš li koji put manje strpljiva, podigni se kroz pokoru; jer pokora je kao pralja koja dobro ispire mrlje, a kajanje odlična bjelilica.“

Četrdeseto poglavlje

Kristove riječi zaručnici koje objašnjavaju što je kršćanska smrt. Kako čovjek umire loše ili dobro i kako se Božji prijatelji ne trebaju žalostiti kad vide kako Božji sluge umiru strašnom tjelesnom smrću.

Sin Božji reče: „Ne boj se, moja kćeri, ova bolesnica neće umrijeti jer mi se sviđaju njezina djela“. Nakon što je ipak umrla, Sin Božji opet reče: „Gledaj, moja kćeri, istina je što sam ti rekao: ona nije mrtva jer njezina slava je velika; odvajanje duše od tijela je kod pravednih samo kao san jer se bude u vječnom životu. Ali smrću treba nazvati kad od tijela odvojena duša živi u vječnoj smrti. Mnogi koji se ne obaziru na budućnost žele umrijeti kršćanskom smrću. No što je kršćanska smrt doli umrijeti kao što sam ja umro, nevino, dobrovoljno i strpljivo? Treba li me se možda prezirati jer je moja smrt bila prijezirna i teška? Ili jesu li moji izabrani budale jer su podnosili prijezirno ili je sudbina ili kretanje zvijezda to donijelo? Nikako! Moji izabrani i ja smo trpjeli teško da bismo riječju i uzorom pokazali da je put u nebo težak i da bi se zlima objavilo koju čistoću trebaju ako već izabrani i nevini moraju podnositi tako teško. Zato znaj kako sramotno i loše umire onaj koji živi razuzdano i u smrti još ima volju grijешiti, koji ako u svijetu živi u blagostanju želi živjeti dulje i ne daje Bogu zahvalu. Tko pak Boga voli iz sveg srca i nevin je mučen prijezirnou smrću ili opterećen dugom bolešću, on živi i umire sretan jer oštra smrt umanjuje grijeh kao i kaznu za grijeh, a uvećava krunu. Gledaj, podsjećam te na dva koji su prema ljudskom sudu umrli prijezirnou i gorkou smrću i koji da nisu prema mojoj pravednosti postigli takvu smrt ne bi bili spašeni. No budući da Gospodin ne kažnjava dvaput one koji su slomljena srca, došli su do krune. Zato se Božji sluge ne trebaju žalostiti ako su vremenito bičevani ili ako umru gorkou smrću jer najveća je sreća tugovati jedan sat i imati nevolju u svijetu da se ne bi došlo u teže čistilište iz kojeg neće biti bijega niti vremena za raditi.“

Četrdeset i prvo poglavlje

Majčine riječi kćeri da svećenici koji su na ispravan način postigli službu za odrješenje mogu ma koliko god veliki grešnici bili odriješiti od grijeha, a isto vrijedi i za sakrament euharistije.

Majka reče: „Idi k onome koji ima službu; jer koliko god gubav vratar bio, ako ima ključ, ne može ništa manje otvoriti vrati nego zdravi. Tako je i s odrješenjem i

sakramentom oltara; jer sluga može biti bilo tko i ako je službu odrješenja primio na ispravan način, može odrješiti grijeh. Zato se nijednoga ne smije prezirati. No ipak, upozoravam te u dvije stvari. Jedna je da ono što tjelesno voli i želi neće imati; druga je da će njegov život vrlo brzo biti skraćen. I kao što mrav koji dan i noć nosi zrnce ponekad padne kad dođe blizu otvora i ugine u ulazu, a zrnce ostane vani, tako će i on umrijeti ukoliko počne postizati plod svojeg rada i za svoj uzaludan posao će biti obeščašćen i kažnjen.“

Četrdeset i drugo poglavlje

Majčine riječi kćeri kako su dobro vladanje i djela pravednosti kod Božjih prijatelja predstavljeni grede kod vrata. I kako se sluge trebaju čuvati od zla klevetanja.

Majka reče: „Kaže se da su Božji prijatelji kao dvije grede kod vrata kroz koja drugi trebaju ući. Zato ih se brižno treba čuvati da onima koji ulaze na putu ne bude ništa surovo ili oštro ili nešto drugo što bi ih zaustavilo. Što drugo znače grede doli ćudoredno vladanje, djela pravednosti i okrepljujuće govore koji na Božjim prijateljima dnevno trebaju doći na vidjelo? Zato se pažljivo treba čuvati da ništa oštro, to jest da se u ustima Božjih prijatelja ne nađe nikakva riječ koja sadrži zlo ogovaranje ili je nepromišljena; u njihovim djelima se također ne smije zamijetiti ništa svjetovno pred čim bi oni koji žele ući uzmaknuli i zbog čega bi se grozili ulaska.“

Četrdeset i treće poglavlje

Majčine riječi zaručnici kako su zli pastiri uspoređeni s crvom koji glode korijenje stabla.

Majka reče: „Kao što crv koji kad ugleda dobro sjeme ne pita koliko se ploda gubi ili otpada ako može glodati korijenje ili ono što je najbliže zemlji, tako i ovi duhovni pastiri ne pitaju propadaju li duše ukoliko postižu svoj dobitak i svoje vremenito dobro. Zato će nad njih doći pravednost moga Sina i bit će vrlo brzo uzeti.“ Kćer odgovori: „Sve vrijeme, koliko god nam ono moglo biti dugo, pred Bogom je kao trenutak; no strpljivost Tvoga Sina je velika i sa zlima.“ Majka odgovori: „Zaista, kažem ti njihov sud neće biti odgođen već će strašno doći nad njih i bit će otrgnuti od svojih radosti u sramotu.“

Četrdeset i četvrto poglavlje

Kristove riječi zaručnici kojima tijelo uspoređuje brodom, svijet morem i kako volja ima slobodu voditi duše u nebo ili pakao. Kako je zemaljska ljepota usporediva čaši.

Sin Božji reče: „Čuj, ti koja iz oluja svijeta želiš dospjeti u luku mira, da se svaki koji je na moru ne smije bojati ako stoji kraj onoga koji vjetrovima može zabraniti da pušu, koji svemu tjelesnome što želi naštetiti zapovijeda da odstupi i zapovijeda stijenama da se smekšaju i može zapovjediti olujama da vode brod u sigurnu luku. Tako su na tjelesan način u svijetu neki kao brod koji vodi tijelo preko vode svijeta, neke do utjehe, neke do nevolje jer ljudska volja je slobodna i neke duše vodi u nebo, druge u dubinu pakla. Zato se Bogu sviđa ona volja koja ništa ne želi čuti žarkije doli Božju čast biti želi živjeti za nešto drugo doli da može služiti Bogu; jer u takvoj volji Bog rado stanuje, ublažava sve opasnosti duše i smekšava stijene koje dušu mnogo puta ugrožavaju. Što su drugo stijene doli zla žudnja? Jer ljupko je vidjeti što svijet posjeduje i sam to posjedovati, radovati se časti svoga tijela i kušati sve što raduje tijelo. U takvim stvarima duše je često u opasnosti. Ali ako je Bog na brodu, sve gubi svoju tvrdoću i duša prezire sve one stvari jer sva tjelesna i zemaljska ljepota slična čaši koja je izvana oslikana, ali iznutra je puna zemlje. Ako se čaša razbije, nije korisnija crne zemlje koja nije stvorena ni zbog kojeg drugog razloga doli da bi se njome kupilo nebo. Zato svaki čovjek može mirovati i jednom se s radošću probuditi ako od časti svijeta bježi isto kao od otrovna zraka i gnuša se požude tijela jer je Bog svakog sata uz njega.“

Četrdeset i peto poglavlje

Riječi jadikovanja pred carskim veličanstvom o tome kako se četiri sestre, kćeri kralja Isusa Krista, naime: Poniznost, Uzdržljivost, Skromnost i Ljubav sad smatraju bezvrijednima, a kćeri kralja đavla: Oholost, Žudnja, Preobilje i Simonija se nazivaju uglednim ženama.

Ne žalim se samo radi sebe već u ime mnogih Božjih izabranika pred vašim carskim veličanstvom na to kako su bile četiri sestre, kćeri jednog moćnog kralja od kojih je svaka imala sjedište i vlast u svojem očinskom nasljeđu. Oni koji su htjeli vidjeti ljepotu tih sestara, primili su utjehu kroz njihovu ljepotu i dobre primjere iz njihove pobožnosti. Prva sestra se zvala Poniznost u raspoređivanju svih stvari koje treba izvršiti. Druga sestra se zvala Uzdržljivost od svakoga grešnog ophođenja. Treća sestra je bila zvana Skromnost bez svog preobilja. Četvrta sestra se zvala Ljubav kod nevolja bližnjeg. Ove četiri sestre su sad u svojem očinskom nasljeđu potisnute i prezirane od skoro svih. Njihovo sjedište su zauzele četiri izvanbračne sestre koje su rođene od bludnika i nazivaju se uglednim gospođama. Prva se zove

gospođa Oholost koja je tu da se sviđi svijetu. Druga se zove gospođa Žudnja za željama svega tjelesnoga. Treća se zove gospođa Preobilje u nužnome. Četvrta se zove gospođa Simonija od čije se prevare skoro nitko ne može čuvati; jer bilo da je ono što uzima stečeno na pravedan ili nepravedan način, sve prima s pohlepom. Ove četiri gospođe govore protiv Božjih zapovjedi, žele ih učiniti bezvrijednima i daju mnogim dušama prigodu za vječno prokletstvo. Zato radi ljubavi koju je Bog imao prema vama djelujte, gospodine, i pomognite onim četirima sestrama koje se nazivaju vrlinama i izišle su iz vrline Isusa Krista, samog najvišeg kralja. One su sad u svetoj Crkvi koja je Kristovo nasljeđe potisnute da bi opet mogle biti uzvišene i da bi se potisnuli poroci koji se u svijetu nazivaju uglednim gospođama jer su izdajnice duša jer su rođene od samog poroka izdajnika đavla.

Četrdeset i šesto poglavlje

Zaručnice riječi opomene jednom gospodinu radi povrata protupravno stečene imovine i o glasu jednog anđela koji protiv njega izriče okrutnu kaznu.

„Gospodine, upozoravam vas na opasnost koja prijete vašoj duši tako što vam dozivan u sjećanje kako se u Starom zavjetu čita kako je kralj želio vinograd jednog čovjeka i za vinograd je ponudio punu cijenu. No budući da se vlasniku nije svidjelo prodati ga, kralj je postao zlovoljan i prisvojio si je vinograd nepravdom i nasiljem. Njemu je kasnije govorio Duh Sveti po ustima jednog proroka i izrekao je kralju i kraljici osudu da zbog te nepravde moraju umrijeti vrlo sramotnom smrću. To im se i dogodilo i njihova djeca nikad nisu bila sretna zbog posjedovanja tog vinograda. Budući da ste kršćanin i na neokrnjen način imate vjeru i pouzdano znate da je Bog još uvijek isti koji je bio i onda i tako moćan i pravedan kao i onda, nedvojbeno možete prepoznati da će vam isti Bog biti pravedni sudac i moćni osvetnik ako želite posjedovati nešto na nepravedan način ili tako da vlasnika protiv njegove volje prisilite na prodaju ili mu želite dati bilo koju cijenu. S boli se trebate brinuti da će takva osuda doći nad vas kao što se čita da je došla nad onu kraljicu i da vaša djeca neće postati bogata kroz nepravedno stečeno, već će ih mučiti nedostatak. Zato te podsjećam na radi muke Isusa Krista koji je tvoju dušu otkupio svojom dragocjenom krvlju i upozoravam te da ne proigraš svoju dušu zbog neke prolazne stvari, već svima koje si ti ili koji su zbog tebe na nepravedan način oštećeni učiniš zadovoljštinu i sve što si stekao na nepravedan način nadoknadiš na utjehu onima koji sad pate u bolima i drugima za uzor ukoliko još želiš primiti Božje prijateljstvo. Bog mi je svjedok da ovo ne pišem sama od sebe jer te ne poznajem, već me ono što se dogodilo jednoj izvjesnoj osobi prisililo da ti pišem pod božanskim sažaljenjem prema tvojoj duši. Ona je osoba naime čula ne u snu, već budna dok je molila glas jednog anđela koji je govorio: 'Björn, Björn, ti koji si tako odvažan protiv Boga i

pravednosti, tvoja volja je u tebi nadvladala tvoju savjest tako da potpuno šuti, a tvoja volja govori i čini Zato ćeš ubrzo doći pred sud, pred Božji sud gdje će tvoja volja šutjeti, a tvoja savjest govoriti i prema ispravnoj osudi same pravednosti prokleti.“

Četrdeset i sedmo poglavlje

Sinove riječi zaručnici kako se moramo čuvati đavlovih kušnji. Kako je đavao predstavljen neprijateljem, Bog kokoši, Njegova moć i mudrost krilom, njegovo milosrđe perjem, a ljudi pilićima.

Sin reče: „Ako neprijatelj kuca na vrata, ne smijete biti kao koze koje trče na zid ili ovnovi koji dižu prednje noge i međusobno se udaraju rogovima, već trebate biti kao pilići koji kad vide pticu koja im šteti kako leti u zraku, trče od majčino krilo kako bi se sakrili. Ako i ne mogu uhvatiti više od jednog majčina pera, raduju se ako mogu biti pokriveni i samo njime. Tko je drugi vaš neprijatelj doli đavao koji je zavidan na sva dobra djela, čiji je posao kušnjama kucati na čovjekovu dušu i uznemiriti je. Povremeno kuca gnjevom, zlim ogovaranjem, ponekad nestrpljivošću i prosuđivanjem Božjih odluka ako sve ne ide prema želji; vrlo često kuca i uznemiruje vas bezbrojnim mislima da bi vas mogao odvući od Božje službe i da bi se vaša dobra djela pred Bogom zamračila. Kakve god vrste bile vaše misli, ne smijete napustiti svoje mjesto, niti biti kao koze koje trče na zid, to jest njeguju tvrdoću srca ili u vašim srcima prosuđivati djela drugih jer često je onaj tko je danas bio zao sutra dobar. Naprotiv, trebate prignuti svoje rogove, stajati i slušati, to jest poniziti se i bojati se tako što zadržite strpljivost i molite Boga da se ono što je počelo loše pretvori u dobro. Ne smijete biti ni kao ovnovi koji udaraju rogovima, to jest na riječi uzvraćaju riječima i gomilaju porugu na porugu, već postojano trebate čvrsto stajati na nogama i šutjeti, to jest hrabro suzbijati sklonost tijela tako da kod govorenja i odgovaranja promišljate i strpljivo se prisilite jer je dužnost pravedna čovjeka pobijediti samog sebe i suzdržati se dozvoljena govorenja da bi se izbjeglo brbljanje i uvreda. Jer tko u uzbuđenju prejako otkrije svoje osjećaje, donekle ima dojam da se branio i otkrio nestabilnost svog uma; zato neće primiti krunu jer nije htio jedno vrijeme imati strpljivost kojom bi mogao osvojiti svog brata koji ozljeđuje, a sebe pripremiti za dragocjenu krunu. A što su drugo krila kokoši doli božanska moć i mudrost? Ja sam tako kao kokoš i snažno štitim svoje mlade koji na moj poziv dotrče, to jest žele sjenu mojih krila, od đavolje omče i mudro ih svojim nadahnućima privlačim do spasa. Što je drugo perje doli moje milosrđe? I ne može li onaj koji ga postigne biti siguran kao pilić koji se grije ispod majčina krila? Zato budite kao pilići i dojurite mojoj volji i govorite kod svih kušnji i protivnosti riječima i djelima: 'Neka bude Božja volja!' jer one koji se uzdaju u mene branim svojom

moći. Okrjepljujem ih svojim milosrđem, držim ih u svojoj moći, posjećujem ih svojom utjehom i rasvjetljujem svojom mudrošću, svojom ljubavlju ih nagrađujem stostruko.“

Četrdeset i osmo poglavlje

Sinove riječi zaručnici o izvjesnom kralju kako treba umnožiti Božju čast i ljubav prema dušama i o osudi protiv njega ukoliko to ne učini.

Sin Božji reče: „Ako me ovaj kralj želi častiti, neka prvo umanjimo moje obeščaćivanje i umnoži moju čast; moje obeščaćivanje se sastoji u tome da moje zapovjedi koje sam donio i riječi koje sam osobno govorio prezrene i gotovo da ih većina smatra za ništa. Želi li me dakle voljeti, neka ubuduće nosi veću ljubav prema dušama onih za koje sam krvlju svoga srca otvorio nebo. Traži li više postići mir u Bogu nego proširiti svoje očevinsko nasljedstvo, sigurno će od Boga imati više radosti i pomoći da opet osvoji Jeruzalem, ono mjesto gdje je ležalo moje umrlo tijelo. Ti koja ovo čuješ, reci mu još ovo: Ja, Bog, dopustio sam da bude okrunjen. Zato mu je dužnost slijediti moju volju i da me iznad svega časti i voli; ukoliko to ne učini, njegovi dani će se dani skratiti. I oni koji ga tjelesno vole će nevoljom biti odvojeni od njega i njegovo će kraljevstvo biti razdijeljeno u više dijelova.“

Četrdeset i deveto poglavlje

Zaručničko viđenje pod obličjem Crkve i o njegovu tumačenju koje sadrži način i položaj prema kojima bi papa trebao vladati s obzirom na sebe, na kardinale i druge prelate svete majke Crkve i što je više moguće u poniznosti.

Jedna se osobi ukazalo kao da se nalazi u širokom koru. I pojavilo se veliko i sjajno sunce i bila su dvije stolice kao propovjedaonice, jedna desno, druga lijevo koje su se nalazile u širokom razmaku od sunca. Iz sunca su izlazile dvije zrake prema stolicama. Onda se od stolice koja je stajala lijevo čuo glas. On je govorio: „Budi pozdravljen u vječnost kralju, stvoritelju, otkupitelju i pravedni suče! Gledaj! Tvoj namjesnik koji u svijetu sjedi na Tvojem mjestu je svoje sjedište već vratio na njegov stari položaj gdje je sjedio prvi papa Petar koji je bio knez među apostolima.“ Od stolice desno odgovori jedan glas i reče: „Kako će moći ući u svetu Crkvu kod koje su otvori šarki puni hrđe i zemlje? Zato se vratnice i naginju prema zemlji jer na šarkama nema mjesta na koje bi zakvačke prijanjale da drže vratnice. Zakvačke su ispružene potpuno ispravno i izgubile su svoju zakrivljenost da drže vratnice. Podna obloga je potpuno razrovanjena i pretvorena u duboke jame kao nadasve duboki bunari koji nemaju dno. Krov je premazan smolom i u požaru je od vatre i sumpora koji kaplje dolje kao gusta magla, a crni i debeli dim koji se diže iz gorućeg krova je sve

zidove ispunio čađom. Dolikuje li dakle Božjem prijatelju imati stan u takvu hramu?“ Glas od lijeve stolice odgovori: „Rastumači duhovno što si rekao tjelesno.“ Na to će glas: „Pod vratnicama se podrazumijeva papa, a pod šarkama poniznost koja isključuje svaku oholost tako da se na njoj ne smije pojaviti ništa osim onoga što pripada poniznoj službi jednog biskupa i otvor mora biti potpuno slobodan od hrđe. No sad su u otvorima koji predstavljaju poniznost napunjene preobiljem, bogatstvom i imovinom i sva je poniznost pretvorena u svjetovni raskoš što treba razumjeti tako papa se koji je uspoređen s vratnicama nagine hrđi i blatu svjetovnih stvari. Zato papa treba početi u istinskoj poniznosti kod samog sebe, najprije u svojem kućnom uređenju, na odjeći, zlatu, srebru i srebrnim priborom, konjima i ostalim uporabnim predmetima tako da razdvoji obilje od nužnog i preda siromasima, naime onima koje je upoznao kao Božje prijatelje. Zatim treba svoju kućnu poslugu umjereno odrediti, zadržati samo nužne slugе koji mu čuvaju tijelo jer iako stoji u Božjoj ruci kad ga želi pozvati na sud, ipak je ispravno da ima slugе da bi jačao pravednost u da bi mogao poniziti one koji se dižu protiv Boga i običaja svete Crkve. Pod zakvačkama koje se pričvršćuju vratnicama se podrazumijevaju kardinali koji su se koliko mogu ispružili svakoj oholosti, pohlepi i tjelesnoj požudi. Zato papa treba u ruke uzeti čekić i kliješta i šarke saviti po svojoj volji tako da im ne dopusti više odjeće, kućne posluге i opreme nego što im je nužno za uzdržavanje. Treba ih saviti kliještima, to jest blagim riječima, božanskim savjetom i očinskom ljubavlju. Ne žele li poslušati, neka uzme čekić, to jest pokaže im strogoću i učini što može bez da djeluje protiv pravednosti sve dok se ne saviju prema njegovoj volji. Pod podnom oblogom se podrazumijevaju biskupi i svjetovni svećenici čija pohlepa nema dno, iz čije se oholosti i raskošna života se diže dim koji svi anđeli na nebu i Božji prijatelji na zemlji proklinju. Papa to može u mnogim dijelovima popraviti ako svakome dopusti imati nužno, ali ne izobilje i svakom biskupu zapovijedi obratiti pozornost na život svojih svećenika i da se svakome koji ne bude htio popraviti svoj život i održavati umjerenost potpuno oduzmu prihodi jer je Bogu draže da se na takvom ne čita nijedna misa nego da razvratne ruke dodiruju Božje tijelo.“

Pedeseto poglavlje

Djevičine riječi zaručnici kako se Bogu ništa ne sviđa tako jako kao to da ga ljudi vole iznad svega. To pokazuje na primjeru jedne poganske žene koja je zbog velike ljubavi koju je nosila prema stvoritelju postigla milost.

„Činilo mi se kao kralj sjedi na sudačkoj stolici i svaka živa osoba se morala postaviti pred njega; kraj svake osobe su stajala dvojica od kojih je jednog predstavljao vanjski izgled naoružana ratnika, a drugi se pokazivao kao crni Etiopljanin. Pred sudom je stajala propovjedaonica na kojoj je ležala knjiga koja je

bila uređena kao što sam prije vidjela kad sam vidjela tri kralja kako stoje pred njom. Vidjela sam i kao da cijeli svijet stoji pred propovjedaonicom i čula kako sudac govori naoružanu ratniku: 'Pozovi mi pred sud one kojima su služio s ljubavlju.' I oni koju su bili imenovani, odmah su pali. Neki od njih su ostali ležati dulje, neki kraće prije nego su se odvojile od tijela. Ne mogu shvatiti sve što sam vidjela i čula jer sam čula osude mnogih još živih koji uskoro trebaju biti pozvani. No ipak mi je od suca rečeno slijedeće: 'Ako ljudi svoje ponašanje okrenu na bolje, ublažit ću svoj sud.' Onda sam vidjela i mnoge kako su osuđeni neki na čistište, drugi na vječni jao.“

Pedeset i prvo poglavlje

Zaručnicino čudesno i strašno viđenje jedne duše koja je postavljena pred suca. O Božjim prigovorima i sudačkoj knjizi protiv one duše. O dušnim odgovorima protiv nje same i raznolikim čudnovatim mukama koje su kod nje primijenjene za čišćenje.

„Dalje sam vidjela kako su ratnik i Etiopljanin koje sam prije vidjela pred suca stavili jednu dušu. I rečeno mi je: 'Ono što sad vidiš se sve dogodilo s ovom dušom u vrijeme kad se odvojila od tijela.' Kad je duša izložena sucu, stajala je sama, nije bila u rukama dvojice koji su je predstavili; stajala je gola i naricala je jer nije znala kamo će doći. Onda mi se učinilo kao da je svaka riječ u knjizi govorila sama za sebe odgovarala na sve što je duša govorila. Pred sučevim uhom i svom njegovom nebeskom vojskom je govorio naoružani ratnik prvo ovako: 'Nije ispravno da se na sramotu ove duše njoj predbacuju grijesi koje je uklonila ispovijeđu.' Ipak, ja koja sam imala ovo viđenje sam onda dobro i potpuno prepoznala da je onaj ratnik koji je govorio znao sve u Bogu, ali je govorio zato da bih ja mogla razumjeti. Onda je iz knjige pravednosti došao odgovor: 'Ova duša je činila pokoru, ali njezino kajanje nije bilo primjereno njezinim grijesima, a i zadovoljština nije bila ispravna. Zato sam mora patiti boli za ono što onda kad je mogla nije popravila.' Nakon ovih riječi je duša počela tako silno plakati kao da se potpuno slomila. No vidjele su se samo suze, ali se nije čuo glas. Potom je kralj govorio duši i reče: 'Neka tvoja savjest izloži one grijehe koje nije slijedila dostojna zadovoljština.' Onda je duša tako visoko podigla svoj glas da je se gotovo moglo čuti na cijelom svijetu i reče: 'Jao meni što nisam radila prema Božjim zapovijedima koje sam čula i poznavala!' i sama sebe okrivljujući je dodala: 'Nisam se bojala Božjeg suda.' Iz knjige joj je odgovoreno: 'Zato se moraš bojati đavla.' i duša je odmah odgovorila puna straha i drhteći kao da će se potpuno rastopiti: 'Nisam imala skoro nikakvu ljubav prema Bogu; zato sam činila malo dobroga.' Iz knjige joj je odmah odgovoreno: 'Zato pravednost zahtjeva da dođeš bliže đavlu nego Bogu jer te đavao svojim kušnjama namamio i privukao

sebi.' Duša odgovori i reče: 'Sad prepoznajem kako se sve što sam činila dogodilo prema đavlovu nadahnuću.' Iz knjige se odgovorilo: 'Pravednost nalaže da je đavlovo pravo vratiti ti kaznom i nevoljom prema mjeri onoga što si učinila.' Duša reče: 'Od mojeg tjemena do pete nije bilo ničeg što nisam odijevala u oholost; jer neke isprazne i ohole dijelove odjeće sam sama izmislila, a druge sam nosila prema modi svoje zemlje; prala sam ruke i lice ne samo da bi bili čisti, nego da bi od ljudi mogli biti hvaljeni kao lijepi.' Iz knjige je odgovoreno: 'Pravednost kaže da je đavlovo pravo da ti prema zasluži vrati što si se ukrašavala i kitila kako te nadahnjivao i nalagao.' Duša dalje reče: 'Moja usta su se često otvarala nepromišljenim riječima čime sam se htjela svidjeti drugima i moje srce je željelo sve što pred svijetom nije bila sramota i poruga.' Iz knjige je odgovoreno: 'Zato se tvoj jezik mora izvući i rastegnuti, a zubi iskriviti i sve stvari koje najviše mrziš se moraju staviti pred tebe, a nasuprot tome oduzeti sve što ti se sviđa.' Duša reče: 'Velika mi je radost bila da su u mojem primjeru mnogi našli prigodu da oponašaju moje vladanje.' Iz knjige je odgovoreno: 'Zato je pravednost da svaki koji bude preveden u takav grijeh zbog kojeg si ti kažnjena podnosi istu kaznu i da ti bude pridružen tako da se kad dođe k tebi tvoja muka umnoži.' Nakon ovih riječi mi se učinilo kao da je duši oko glave vezan lanac kao kruna i tako jako stegnut da su zatiljak i čelo spojeni zajedno. Oči su ispale ih svojih rupa i visjele su na svojim korijenima preko obraza. Kosa joj je usahla kao da je izgorjela od vatre. Mozak se smrvio i isticao kroz nos i uši, jezik je bio izvučen, a zubi iskrivljeni. Kostu u ruci su bile slomljene i svijene kao uže. Šakama je oderana koža i vezane su za vrat. Prsa i trbuh su tako jako pritisnuti na leđa da su se rebra slomila, a srce je s ostalim iznutricama ispalo i raspuknulo se, bedra su visjela na stranama prema dolje, a slomljene kosti su izvučene na način kao što se tanak konac namata u iglu. Nakon što sam to vidjela, odvrati Etiopljanin: 'O, suče, grijesi ove duše su već kažnjene kao što je pravedno, spoji nas zato sad oboje, mene i dušu, tako da više nikad ne budemo razdvojeni.' Ali naoružani ratnik reče: 'Čuj, o, suče koji sve znaš, tebi pripada čuti i zadnje misli i zadnju sklonost koje je ova duša imala na kraju svoga života. U zadnjem je trenutku razmišljala ovako: 'Ah, kad bi mi Bog htio produljiti život, rado bih popravila svoje grijeha i služila mu sve vrijeme svoga života i ne bih ga nikad više uvrijedila.' Tako je, o, suče, mislila i htjela. Spomeni se također Gospodine kako ova duša nije živjela tako dugo da bi potpuno prepoznala stanje svoje svijesti; spomeni se zato njezine mladosti i budi joj milosrdan.' Sad je iz knjige pravednosti uslijedio slijedeći odgovor: 'Takve misli na kraju ne zaslužuju pakao.' I sudac reče dalje: 'Radi moje muke će duši biti otvoreno nebo nakon što je prije toga postigla čišćenje primjereno njezinim grijesima, osim ako još prije ne primi pomoć kroz dobra djela živih.' „

Objašnjenje

Ova se žena zavjetovala na djevičanstvo u ruku jednog svećenika, ali se nakon toga udala, onda je kod poroda došla u opasnost i umrla.

Pedeset i drugo poglavlje

Strašno zaručničino viđenje o jednom muškarcu i ženi. O anđelovu tumačenju viđenja zaručnici u kojem je sadržano mnogo čudesnoga.

„Ukazao mi se muškarac čije su oči bile iskopane i visjele su na dva živca preko obraza. Imao je uši kao pas, nos kao konj, usta kao ralje divljeg vuka. Ruke su bile kao velikog bika, noge kao lešinara. Ukazala mi se i žena koja je stajala kraj njega i čija je kosa bila kao trnje. Oči su joj se nalazile na zatiljku. Uši su joj bile otkinute a nosnice pune trulog gnoja. Usnice su bile kao zmijini zubi. Na jeziku se nalazila otrovna bodlja. Ruke su bile kao dva lisičja repa, noge kao dva škorpiona. Dok sam ja budna, a ne spavajući to gledala to vidjela, rekoh: 'Što je to?' Odmah mi progovori ugodno zvučeci glas koji je bio tako utješan da je svaki strah odstupio od mene. On reče: 'Za što smatraš ovo što vidiš?' Odgovorih: 'Ne znam je su li ovi koje gledam đavoli ili divlje životinje rođene od gadne životinjske vrste ili od Boga tako oblikovani ljudi.' Na to mi glas odgovori: 'Nisu niti đavoli jer oni tijelo kao što vidiš da ovi imaju, niti su životinjska vrsta jer su rođeni od Adamova roda. Također nisu tako stvoreni od Boga, već u svojim dušama pred Bogom izgledaju tako unakaženi od đavola kao što vidiš u tjelesnoj slici. Želim ti pokazati što to znači na duhovan način. Oči onog čovjeka ti izgledaju kao iskopane; vise na dva živca. Pod tim živcima možeš podrazumijevati koju je imao i to prvo da Bog vječno živi, drugo da će njegova duša nakon smrti živjeti vječno živjeti bilo u zlu, bilo u dobru. Pod očima ćeš razumjeti prvo da je trebao razmatrati kako može izbjeći grijeh, drugo kako može izvršavati dobra djela. Oba oka su iskopana zato što nije po mjeri želje za nebeskom slavom izvršavao dobra djela, niti je od straha pred paklom bježao od grijeha. Ima i pseće uši. Jer kao što se pas ne obazire na ime svojeg gospodara ili bilo koje drugo ime kao na svoje vlastito kad čuje da ga se zove, tako i ovaj nije više brinuo za čast Božjeg imena nego za čast vlastita imena. Ima i nosnice kao konj. Jer kao što nezauzdan konj uživa u smradu svog izbačenog izmeta, tako se i ovome sviđa misliti na svoje izvršene grijeha koji su pred Bogom smatrani izmetom. Ima i ralje kao divlji vuk koji nakon što je truh i ralje napunio onim što je vidio želi proždrijeti i drugo živo što čuje da se kreće. Tako bi i ovaj kad bi posjedovao sve što očima vidi želio posjedovati još i ono za što čuje da drugi posjeduju. Ima i ruke kao stopala jakog bika koji kad je srdit životinju koju nadvlada u žestini svoga gnjeva raskida svojim stopalima bez da se brine za iznutrice ili meso samo da mu može uzeti život. Sličan je i ovaj; jer kad je u gnjevu, ništa ga ne brine hoće li duša njegova neprijatelja sići u pakao niti hoće li njegovo tijelo biti smrtno mučeno ako mu može

uzeti život. Ima i noge kao lešinar; jer kao što lešinar svoje noge snažno postavlja na plijen koji želi proždrijeti sve dok mu se snage ne izmore i mora pustiti plijen, tako i ovaj što je stekao na nepravedan način želi zadržati do smrti, dok će to nakon što ga sve snage napuste morati ostaviti. Ženina kosa izgleda kao trnje. Pod voljom se budući da se nalazi gore na glavi i krasi čovječje lice podrazumijeva volja koja se ispred svih želi svidjeti najvišem Bogu; jer takva volja krasi dušu pred Bogom. Budući da se volja ove žene uglavnom nastoji svidjeti ovom svijetu i to više nego najvišem Bogu, njezina kosa izgleda kao trnje. Oči se pokazuju na zatiljku jer oči svoga srca odvraća od onoga što je Božja dobrota učinila za nju tako što ju je stvorio, otkupio i na različite načine se za nju korisno brinuo. Nasuprot tome svoju pažnju napeto upravlja prema onome što je prolazno iako joj dnevno umiče sve dok potpuno ne nestane iz njezina pogleda. Uši duhovno izgledaju otkinuto jer se vrlo malo brine čuti nauk ili propovijed svetog Evanđelja. Nosnice su pune smrdljivog gnoja; jer kao što se miris kroz nosnice penje sve do mozga da ga kad je sladak jača, tako ova žena svoju snagu traži u grešnim sklonostima trulim radostima svijeta koje joj se penju u mozak. Njezine usnice izgledaju kao zmijski zubi i na jeziku se nalazi otrovna bodlja. Jer iako zmija vrlo snažno stišće zube skupa da bi štitila bodlju da se slučajno ne bi slomila, ipak među zubima gdje ima otvore teče prljavština. Na sličan način ona zatvara svoje usnice pred istinskom ispovijedi da se ne bi slomila radost grijeha koja je za njezinu dušu otrovna bodlja; no ipak prljavština njezinih grijeha se jasno pojavljuje pred Bogom i njegovim svetima. 'Govorio sam ti prije o sudu i odbijanju braka koji su sklopili protiv propisa Crkve. Sad ću ti detaljnije objasniti. Vidjela si ruke spomenute žene kao lisičje repove i njezine noge kao škorpione. To je zato jer je u svim udovima i pokretima bila tako neuredna da je kroz nepromišljenost svojih ruku i hod svojih nogu izazivala tjelesnu požudu i dušu svojeg muža ubola teže nego škorpion.' I gledaj, istog trenutka se pojavio Etiopljanin; u ruci je držao trozub i na jednom stopalu je imao tri nadasve oštre kandže; on poviče i reče: 'O, suče, moj čas je već došao! Čekao sam i šutio. Sad je vrijeme za djelovanje.' I odmah dok je sudac sa bezbrojnom nebeskom vojskom sjeo su mi se ukazali muškarac i žena koji su bili goli. I sudac im reče: 'Recite, iako sve znam, što ste učinili.' Muškarac odgovori: 'Znali smo veze koje Crkve veže, ali se nismo na njih obazirali, već ih štoviše prezirali.' Sudac odgovori: 'Budući da niste htjeli slijediti Gospodina, pravedno je da osjetite zlobu krvnika.' I Etiopljanin odmah zabije u srca njih oboje jednu kandžu i tako ih je jako pritisnuo da su izgledali kao da su stavljeni u prešu. I sudac reče: 'Gledaj, kćeri moja, to zaslužuju oni koji se svjesno radi stvora udaljavaju od svojeg stvoritelja.' Sudac potom reče oboma: 'Dao sam vam vreću da skupite plodove onoga što mi se sviđa; što mi sad donosite?' Žena odgovori: 'O, suče, tražili smo radosti trbuha, ali od toga nismo donijeli ništa osim sramote.' Na to sudac reče krvniku: 'Daj što je pravo.' I on odmah pričvrsti drugu kandžu u trbuhe njih oboje i ranio ih je tako moćno da se

činilo kao da su sve iznutrice probušene. I sudac reče: 'Gledaj, to zaslužuju oni koji prekoračuju zakon i umjesto za lijekom još žedaju za otrovom.' Dalje sudac reče oboma: 'Gdje je moje blago koje sam vam dao na korištenje?' Oboje odgovore: 'Stavili smo ga pod svoje noge jer smo tražili zemaljsko, a ne vječno blago.' Na to sudac reče krvniku: 'Daj što znaš i što si dužan dati.' On je odmah zabio svoju treću kandžu u njihova srca, trbuhe i stopala tako da je sve zajedno izgledalo kao klupko. I Etiopljanin reče: 'Gospodine, kamo da idem s njima?' Sudac odgovori: 'Ne stoji ti da se uzdigneš i raduješ.' Nakon što je to rečeno, muškarac i žena uzdišući u trenutku nestanu od Božjeg lica. Sudac dalje reče: 'Raduj se, kćeri, što si odvojena od ovakvih.'“

Pedeset i treće poglavlje

Djevičine riječi zaručnici kako je spremna štiti sve majke, udovice i djevice za koje vidi da ustraju u pravoj namjeri i njezina Sina vole iznad svega.

„Čuj“, reče Majka Božja, „ti koja cijelim srcem moliš da se tvoja djeca svide Bogu. Zaista, takva je molitva Bogu ugodna. Jer nema majke koja mojeg Sina voli iznad svega i to moli za svoju djecu kojoj ne bih odmah bila spremna pomoći ispuniti joj molitvu. Također nema udovice koja postojano Boga moli za pomoć da do smrti na Božju čast ustraje ostati u udovičkom stanju čiju molitvu ne bih odmah bila spremna ispuniti; jer i ja sam bila kao udovica budući da sam na zemlji imala jednog Sina koji nije imao tjelesnog oca. Isto tako nema djevice koja svoje djevičanstvo želi Bogu čuvati sve do smrti koju ne bih bila spremna štiti i jačati; jer ja sam zaista sama djevica. Također se ne trebaš čuditi zato što tako govorim. Jer pisano je da je David želio Šaulovu kćer dok je još bila djevica. Ali dobio ju je tek nakon što je postala udovica. K tome je još imao i Urijinu suprugu dok je njezin suprug još živio i zato nije bio bez grijeha. No duhovna radost moga Sina koji je Davidov Gospodin jer bez svih grijeha. Kao što su se tri načina života, naime djevičanstvo, udovištvo i brak Davidu sviđali na tjelesan način, tako se mojem Sinu sviđa to imati na duhovan način u njegovoj najčišćoj radosti. Zato nije čudo što pomažem.“

Pedeset i četvrto poglavlje

Majčine riječi kćeri o sretnom, duhovnom rođenju izvjesna čovjeka koji je odgojen u najgorim grijesima i kako je to rođenje postigao molitvama i suzama Božjih slugu.

Gledaj sina suza koji je nedavno rođen iz svijeta na duhovan način i koji je prije od svoje majke rođen u svijet. Jer kao što primalja koja iznosi dijete iz utrobe

njegove majke najprije uzima glavu, onda ruke i naposljetku cijelo tijelo sve dok ne padne za zemlju, tako sam i ja učinila njemu zbog molitava i suza mojih prijatelja. Jer utoliko sam ga izvukla iz svijeta da je na duhovan način sad kao novorođeno dijete. Zato mora biti odgojen kako tjelesno, tako i duhovno. Onaj kojem sam te poslala treba ga odgojiti svojom molitvom i čuvati svojim dobrim djelima i savjetima; žena o kojoj ti je govoreno treba za njega moliti i čuvati ga na duhovan način tako da se obazire na to da dobiva svoju duhovnu hranu jer je bio tako duboko pao u smrtni grijeh da su svi đavoli u paklu o njemu govorili: „Otvorimo usta da ga gnječimo zubima i proždremo ako možda dođe. Držimo i ruke ispružene da ga slomimo i rastrgamo; imajmo i noge u pripravnosti da ga satremo i izgazimo.“ Tebi je zato rečeno da je sad rođen na duhovan način jer je oslobođen od moći đavola kao što možeš dobro razumjeti iz riječi koje si čula kako Boga voli srcem i tijelom iznad svega.

Pedeset i peto poglavlje

Majčine riječi kćeri o dječaku kojeg zbog molitava Božjih slugu želi voljeti i naoružati duhovnim oružjem.

Sjeti se što je pisano o Mojsiju da ga je kraljeva kćer našla na vodi i voljela ga je kao vlastita sina. U skolastičkoj povijesti je također pisano kako je isti Mojsije pobijedio zemlju pticama koje su pojele otrovne zmijske. Ja sam kraljeva kći iz roda Davidova i želim voljeti svakog dječaka kojeg sam našla olujnoj plimi suza koje su prolivene za njegov spas njegove duše koja je zatvorena u kovčeg njegova tijela. Oni o kojima sam govorila ga trebaju odgojiti sve dok ne dospije do starosti u kojem ću ga naoružati i poslati da osvoji zemlju nebeskog kralja. Kako će se to dogoditi je tebi doduše nepoznato, ali meni je poznato. Jer tako ću ga naoružati da će se o njemu govoriti: „Živio je kao čovjek, umro kao div i došao na sud kao dobar ratnik.“

Dodatak

Sin Božji reče: „Kad je gladna životinja otjerana od svojeg plijena, iz daljine čeka dok ne nađe vremena se vratiti natrag plijenu, a ako ne, onda ide u svoju jazbinu. Tako sam učinio i s vladarom ove zemlje. Opomenuo sam ga svojim dobročinstvima; opomenuo sam ga riječima i udarcima, ali što sam ja prema njemu bio blaži, to je postao nezahvalniji i zaboravniji što sam. Zato ću mu sad uzeti krunu i staviti ga do mogeg podnožja jer nije odano stajao svojoj kruni. Također ću nad njega i njegove ulizice poslati nemilosrdnu zmijsku koja je rođena od otrovnice i lukave lisice koja će uznemiravati zemlju i stanovnike i oćupati jednostavne, koja će se popeti na vrh zemlje i srušiti i pogaziti hvalisave. Dječaka ću pak kojeg su hranili moji prijatelji voditi drugim putem dok ne dospije do slavnijeg mjesta.“

Sin Božji reče dalje: „O tom će se dječaku još govoriti da je živio kao čovjek, borio se kao ratnik; bit će okrunjen kao Božji prijatelj. O, kćeri moja, što misle žene koje se hvale što njihova djeca odlaze u oholost? To nije slava, već sramota jer oponašaju kralja oholosti. Ali prava čast je i ratnik slave je onaj koji se hvali time da koliko može djeluje na Božju čast i stremlji za višim i spreman je trpjeti što mu Bog želi da trpi. Takav jedan je Božji ratnik i bit će okrunjen s ratnicima neba.“

Pedeset i šesto poglavlje

Djevičine riječi kćeri o jednome koji se ne treba žalostiti zbog prijekora.

Majka reče: „Zašto je onaj ožalošćen? Otac ponekad udara sina blagom šibom. Ne treba se zbog toga žalostiti.“

Pedeset i sedmo poglavlje

Majčine riječi kćeri kako Rim od korova mora biti očišćen prvo oštrim željezom, drugo vatrom i treće parom volova.

Majka reče: „Rim je kao njiva na kojoj je narastao korov. Zato se prvo mora pročistiti oštrim željezom, zatim vatrom, nakon toga preorati parom volova. Zbog toga ću s vama učiniti kao onaj tko biljke presađuje na drugo mjesto. Ovom gradu se priprema takva kazna kao kad bi sudac rekao: 'Oderi cijelu kožu, izdvoji svu krv iz mesa, nasijeci sve meso na komade i slomi mu kosti tako da istekne sva srž.'“

Pedeset i osmo poglavlje

Kristove riječi zaručnici koje pod slikom razlažu kako Krist predstavlja gospodara koji hodočasti, njegovo tijelo blago, Crkva kuću, a svećenici su predstavljeni čuvarima koje je kao pravi gospodar odlikovao sedmerostrukom čašću. Kako se Bog tuži kako ga nepravedni svećenici obeščaćuju sedmerostrukom sramotom i kako sedam odijela, naime sedam vrlina, pretvaraju u sedam poroka.

Sin Božji reče: „Ja sam kao gospodar koji se vjerno borio u zemlji svoga hodočašća i radosno se vratio u zemlju svoga rođenja. Taj gospodar je posjedovao vrlo dragocjeno blago pri pogledu na koje su suzne oči postale jasne, tužni utješeni, bolesni zdravi, a mrtvi probuđeni. No da bi se to blago moglo valjano i sigurno čuvati, u slavi i časti je izgrađena i dovršena kuća kraj sedam stepenica preko kojih se penje do kuće i blaga. To je blago gospodar predao svojim slugama da ga nadgledaju, primjenjuju i vjerno čuvaju neokrnjeno tako da bi se mogla iskazati ljubav gospodara prema svojim slugama kao i da bi odanost slugu prema njihovu

gospodaru postala vidljiva. Tijekom vremena je blago počelo zapadati u prezir. Kuća se rijetko posjećivala, čuvari su postali nemarni i ljubav prema gospodaru se smanjila. Kad je potom gospodar svoje prijatelje pitao za savjet što da čini kod takve nezahvalnosti, jedan od njih odgovori i reče: 'Pisano je da je naredba bila da nemarne suce i čuvare naroda objese na suncu; ali tvoje je milosrđe i sud; ti pošteđuješ sve jer je sve tvoje ti se milosrdan svima.' Ja sam u slici onaj gospodar; jer ja sam se pojavio u čovječstvu kao hodočasnik na zemlji dok sam i u nebu kao i na zemlji bio moćan pomoću svoga božanstva. Na zemlji sam imao tako jaku borbu da su svi živci mojih ruku i mojih nogu zbog moje revnosti za spas duša bili rastrgani. Budući da sam htio napustiti svijet i uzaći na nebo od kojeg prema svojem božanstvu nisam nikad bio udaljen, ostavio sam svijetu dragocjenu uspomenu, naime moje presveto tijelo tako da se kao što se Stari zavjet hvalio arkom, manom, pločama zavjeta i drugim običajima novi čovjek može radovati novom zakonu, ali ne kao prije sjeni, nego istini, naime mojem razapetom tijelu koje ima uzor u Starom zavjetu. Da bi moje tijelo ostalo u slavi i časti, podigao sam kuću svete Crkve da u njoj bude čuvano i dirano. Svećenici su njegovi posebni čuvari koji donekle u službi stoje više od anđela jer su svećenici rukama i ustima diraju onoga koga sami se anđeli iz strahopoštovanja plaše dodirnuti. Svećenike sam odlikovao sedmerostruko kao stepenastim častima. Prvo, trebaju biti moji barjaktari i posebni prijatelji čistoćom duše i tijela; jer čistoća je prva stepenica prema Bogu kojeg ne dotiče niti mu pripada ništa što je nečisto. Iako je svećenicima zakona u vrijeme kad nisu žrtvovali bio dozvoljen odnos s njihovim ženama, to nije bilo čudo jer su nosili samo ljusku, a ne jezgru. Ali sad kad je došla istina, a slika odstupila, treba se truditi do to najviše čistoće i tako to više što je jezgra slađa od ljuske. I na znak takve jedne suzdržljivosti ponajprije se podrezuje kosa da ugođaj ne bi mogao vladati niti duhom niti tijelom. Na drugoj stepenici su svećenici postavljeni da u svoj poniznosti budu anđeoski muškarci jer se pomoću poniznosti duha i tijela doseže nebo i nadvladava oholi đavao. Na znak ove stepenice su svećenici postavljeni izgoniti đavle jer će ponizni čovjek biti uzvišen u nebo iz kojeg je drski đavao pao svojom ohološću. Svećenici su postavljeni na treću stepenicu da bi stalnim čitanjem svetog pisma bili Božji učenici kojima je zato od biskupa kao vojnicima mač u ruku dana knjiga da bi znali što treba činiti i molitvom i razmišljanjem se trudili ublažiti Božji gnjev za Božji narod. Na četvrtu stepenicu su svećenici postavljeni kao čuvari hrama promatrači duša da bi mogli biti zabrinuti za spas braće i jačati ih riječju i primjerom i slabe poticati na veće savršenstvo. Na petu stepenicu su postavljeni kao nadglednici i skrbnici oltara i preziratelja svjetovnih stvari tako da se dok služe oltaru i žive od oltara uopće ne bave svjetovnim stvarima osim ako to njihova služba zahtjeva. Na šestu stepenicu su postavljeni da bi bili apostolski muškarci propovijedanjem evanđeoske istine i da bi se u svojem ponašanju ravnali prema svojoj propovijedi. Na sedmoj se stepenici nalaze postavljeni jer pomoću žrtvovanja

moga tijela trebaju biti posrednici između Boga i ljudi. Na ovoj stepenici svećenici donekle stoje iznad anđela. Sad se žalim što su te stepenice razbijene jer se oholost umjesto poniznosti; umjesto čistoće se njeguje nečistoća; na oltarima je vidljivo zanemarivanje; Božja mudrost se smatra budalaštinom; ne vodi se briga o spasu duša. Ali to im još nije dovoljno, već odbacuju i moja odijela i preziru moje oružje. Mojsiju sam na brdu pokazao odijela kojima se svećenici zakona trebaju služiti; ne da bi u Božjem nebeskom stanu trebalo biti nešto tjelesno, već zato jer se duhovno ne može shvatiti drukčije doli tjelesnom usporedbom. Zato sam duhovno pokazao tjelesnim da bi se moglo znati koje iskazivanje poštovanja je nužno kod onih koji posjeduju samu istinu, to jest moje tijelo ako su oni koji su posjedovali samo ljusku i sliku morali imati takvu čistoću i strahopoštovanje. Zašto sam Mojsiju pokazao takvo veliku ljepotu u materijalnim odijelima ako ne da time bude naznačen ukras i ljepota duše? Jer kao što svećenik ima sedam odijela, tako duša koja pristupa tijelu Gospodina imati sedam vrlina bez kojih nema spasa. Prvo odijelo duše je kajanje i ispovijed, ono pokriva glavu; drugo je naginjanje k Bogu i ljubav prema čistoći; treće je trud oko Božje časti i strpljivost u protivnostima; četvrto se sastoji u tome da se ne obraća pažnja na hvalu ili pogrdu ljudi, već samo na Božju čast; peto je suzdržljivost tijela pri pravoj poniznosti; šesto je ponovno razmišljanje o Božjim dobročinstvima i strah pred njegovim sudom; sedmo je Božja ljubav iznad svega i ustrajanje u dobru koje je započeto.

No sad su ova odijela pretvorena i prezrena; jer umjesto ispovijedi se voli isprika i umanjivanje krivnje, umjesto čistoće stalna raskalašenost, umjesto truda za spas duše rad za korist tijela, umjesto Božje časti i ljubavi ambicije svijeta i oholost, umjesto hvalevrijedne umjerenosti obilje u svim stvarima, umjesto straha Božjeg drskost i prosuđivanje Božjih odluka, umjesto Božje ljubavi iznad svega hladnoća i nezahvalnost prema svim Njegovim dobročinstvima. Zato ću kao što sam po proroku rekao doći u gnjevu i kazna će ih urazumiti.“

Majka Milosrđa je bila ovdje prisutna i odgovori: „Blagoslovljen Ti, Sine moj, za Tvoju pravednost. Razgovaram s Tobom iako sve znaš radi ove zaručnice koja prema Tvojim volji treba imati uvid u duhovne stvari, ali koja duhovno može shvatiti samo kroz usporedbe. Zaista, Ti si u svojem božanstvu prije nego si od mene primio čovječstvo rekao da bi se Ti kad bi u Sodomi bilo nađeno deset pravednika smilovao cijelom gradu zbog tih deset. No sada je još nebrojeno mnogo svećenika koji Te ublažuju žrtvovanjem Tvoga tijela. Zato se radi njih smiluj onima koji imaju malo dobrog; to Te molim ja koja rodila u čovječstvu, to Te sa mnom mole svi Tvoji izabrani.“ Sin odgovori: „Blagoslovljena ti, blagoslovljena riječi tvojih usta! Vidiš da trostruko pošteđujem zbog trostrukog dobra u prinošenju moga Tijela. Kao što su Judinom drskosti na meni otkrivena tri dobra, tako prinošenjem ove žrtve dušama dolazi trostruko dobro. Prvo, hvali se moja strpljivost što iako sam znao da je Juda izdajica nisam odbijao njegovo društvo; drugo, što su kad je izdajica sa svojim

stajao svi na moju riječ pali na pod čime se očitovala moja moć; treće, da sam svu njegovu i đavlovu zlobu okrenuo na spas duša čime se otkrila božanska mudrost i ljubav. Tako i iz žrtve svećenika proizlaze tri dobra. Prvo, cijela nebeska vojska slavi moju strpljivost jer sam ja sam rukama dobrog kao i zlog svećenika i kod mene ne vrijedi izgled osobe niti ovaj sakrament postižu zasluge ljudi, već moje riječi; drugo, jer taj prinos koristi svima bez obzira od kojeg god je svećenika prinesen; treće, jer koristi i samom prinositelju koliko god zao bio; jer kao što su se nakon jedne riječi 'Ja sam' moji neprijatelji srušili na pod, tako nakon izricanja moje riječi: 'Ovo je moje tijelo' uzmiču zli duhovi i prestaju kušati dušu prinositelja; također se ne bi takvom odvažnošću usudili vratiti istome kad poslije opet ne bi uslijedila radost grijeha. Zato, iako pravednost zahtjeva osvetu, moje milosrđe pošteđuje sve i podnosi sve. Ali ako dnevno i zovem, rijetko tko odgovara kao što dnevno vidiš. Ipak, još ću jednom poslati riječi svojih usta; oni koji čuju će svoje dane ispuniti u radosti koja od slatkoće ne može biti izrečena niti zamišljena. Onima koji ih ne čuju će kao što je pisano u dušu i tijelo doći sedam zala; naći će ih kad budu razmišljali i čitali što se dogodilo da ne bi zadržali kad saznaju.“

Pedeset i devet poglavlje

Kristove riječi zaručnici kako svećenik ima tri dužnosti: prvo, posvetiti tijelo Kristovo; drugo, čistoću tijela i duha; treće, brigu za svoju župu. Također treba imati knjigu i ulje; i o tome kako je svećenik Božji anđeo jer je njegova služba veća od one anđela.

Kristove riječi zaručnici kako svećenik ima tri dužnosti: prvo, posvetiti tijelo Kristovo; drugo, čistoću tijela i duha; treće, brigu za svoju župu. Također treba imati knjigu i ulje; i o tome kako je svećenik Božji anđeo jer je njegova služba veća od one anđela.

Šezdeseto poglavlje

Zaručničine riječi Bogu o prijatnom načinu molitve pred Bogom.

„Blagoslovljen Ti, moj stvoritelju i otkupitelju. Ne srđi se ako Ti govorim kao ozlijeđeni liječniku, kao ožalošćeni tješitelju, kao siromah onome tko je bogat i ima u izobilju; jer ozlijeđeni govori: 'O, liječniče, nemaj odvratnost prema meni ozlijeđenome jer si moj brat.' Ožalošćeni govori: 'O, najljubazniji tješitelju, ne preziri me jer sam u strahovima, već daj mom srcu mir i mojim osjećajima utjehu.' Siromah pak kaže: 'O, ti bogati kojemu ništa ne nedostaje, pogledaj me jer me ugrožava glad, gledaj kako sam gol i daj mi odjeću kojom se mogu ugrijati.' Tako i ja kažem: O, Ti svemoćni i najljubazniji Bože, razmatram rane mojih grijeha koje sam

primila od svoje mladosti nadalje i uzdišem što je vrijeme prošlo neiskorišteno. Snage nisu dovoljne za rad jer su se iscrpile u ispraznostima. Zbog toga i zato jer si izvor sveg dobra i milosrđa Te molim da mi se smiluješ. Dodirni moje srce rukom svoje ljubavi jer Ti si najbolji liječnik; utješi moju dušu jer si dobar tješitelj.“

Šezdeset i prvo poglavlje

Kako se đavao pojavio zaručnici kod podizanja tijela Kristova, razgovarao s njom i argumentima htio pokazati da ono što se podiže nije tijelo Kristovo. Ali odmah joj se pojavio anđeo Gospodnji i tješio ju je. Kako se Krist pojavio i prisilio đavla da pred kćeri kaže istinu. I kako tijelo Kristovo primaju kako dobri, tako i zli; i o prikladnom sredstvu u kušnjama protiv Kristove tjelesne prisutnosti.

Za vrijeme podizanja tijela Kristova pojavio se jedan koji je bio potpuno crn i reče: „Zar vjeruješ, luđakinjo, da je ovaj komadić kruha Bog? Već bi se odavno pojeo i da je brijeg brjegova. Nitko od mudrih Židova kojima je mudrost dana od Boga ne vjeruje u to. Nitko ne bi trebao vjerovati ni da bi Bog dopustio da ga dotiče i voli potpuno nečist svećenik koji ima pseće srce. Trebaš priznati to što kažem. Ovaj svećenik je moj; ako želim, mogu ga uzeti.“ Odmah se pojavio dobar anđeo i reče: „Moja kćeri, ne odgovaraj budali prema njegovoj budalaštini; jer on koji ti se pojavio je otac laži; no budi spremna jer naš zaručnik je blizu.“ Taj je zaručnik, Isus, došao i reče đavlu: „Zašto uznemiruješ moju kćer i zaručnicu? Nazivam je kćeri jer sam je stvorio; zaručnicom zato jer sam je otkupio i vezao pomoću svoje ljubavi.“ Đavao odgovori: „Govorim zato jer mi je dopušteno i zato da se ohladi u Tvojoj službi.“ I Gospodin reče: „To je iskusila ove noći kad si joj pritiskao oči i preostale udove. Bio bi učinio još i veće da ti je bilo dopušteno; ipak, kad god se odupre tvojim nadahnućima, njezina se kruna udvostruči. No ti, đavle, budući da si rekao da bih i da sam brijeg bio odavno pojeđen, odgovori mi pred ušima moje kćeri koja je tjelesna. Pismo govori da je kad je narod propadao podignuta mjedena zmija i pogledom na nju se izliječio svatko koga su zmije ozlijedile. Je li ta snaga liječenja proizašla od snage mjeda ili od slike zmije ili od Mojsijeve dobrote ili od neke skrivene božanske moći?“ Đavao odgovori: „Ta snaga liječenja nije proizašla od ničeg drugog doli jedino od čudesne Božje snage i vjere poslušnog naroda da je Bog koji čini sve iz ničega mogao učiniti i sve što prije nije bilo.“ Dalje reče Bog: „Reci, đavle, je li štap postao zmijom na Mojsijevu zapovijed ili na Božju zapovijed? Je li zato što je Mojsije bio svet ili jer su Božje riječi tako rekle?“ Đavao mu odvrati: „Što je Mojsije bio drugo doli slab čovjek, ali po Bogu pravedan na čiju je riječ, koju je Bog zapovjedio i dopustio, štap postao zmijom tako što je zaista Bog zapovjedio, a Mojsije se kao sluga pokorio? Jer prije Božje zapovijedi je štap bio štap, a dok je Bog zapovjedio, štap je zaista postao zmija tako da se sam Mojsije bojao.“ Sad Gospodin

reče zaručnici koja je ovo vidjela: „Tako je sad i na oltaru; jer prije sakramentalnih riječi je na oltar položeni kruh samo kruh, ali nakon što se izgovoreni riječ: 'Ovo je moje tijelo', postaje tijelo Kristovo koje uzimaju i dodiruju dobri i zli i to jedan kao i tisuću njih s istom istinom, ali ne s istim učinkom, dobrima na život, a zlima na sud. A kad je đavao rekao da je Bog okaljan svećenikovom nečistoćom, to je zaista neistinito. Ako gubav sluga pruža svojem gospodaru ključ ili bolesnik pruža jelo od jakih bilja, gospodaru neće škoditi jer tko god da je pružatelj, snaga ostaje ista i isto tako Bog po zlobi lošeg sluga ne postaje loš niti po dobrom bolji jer uvijek ostaje nepromjenjiv i isti. A kad je đavao o ovom svećeniku rekao da će vrlo brzo umrijeti, to zna pomoću lukavosti svoga bića i iz vanjskih uzroka, ali neće ga moći uzeti ako ja to ne dopustim. Ipak, ovaj svećenik je njegov ukoliko se ne popravi to zbog tri razloga. Baš zato je đavao rekao da ima smrdljive udove i pseće srce jer zaista smrdi i ima groznicu, izvana je topao, a iznutra hladan, ima nepodnošljivu žeđ, mlitavost udova, gađenje prema kruhu i odvratnost prema svemu slatkome. Topao je prema svijetu, a hladan prema Bogu, žeđa za radosti tijela, ima gađenje prema ljepoti vrlina; Božje zapovijedi mu nisu ukusne i žari za svim što je tjelesno. Zato se ne treba čuditi ako mu moje tijelo nema drukčiji okus od kruha pečenog u peći; jer on ne misli na duhovno djelo, već samo na tjelesno. Nakon što se izreče Jaganjče Božji i moje tijelo uzme u njegovo, od njega se povlači Očeva moć i Sinova najslada prisutnost, a sa svetom odjećom od njega odlazi dobrota Duha Svetoga koji je veza sjedinjenja i ostaje mu samo oblik i pamćenje kruha. Ipak, ne smiješ misliti da je on ili bilo koji loš čovjek bez Boga. Iako se Bog od njega povlači i ne poklanja mu veću utjehu, time ipak ne odlazi nego ga podnosi i brani od đavla. A na to kad je đavao rekao da nitko među mudrim Židovima to ne želi vjerovati, odgovaram: Židovima je isto kao i onima koji su izgubili desno oko, zato šepaju na obje duhovne noge; baš zato su budalasti i ostat će sve do njihova kraja. Zato nije čudo što đavao zasljepljuje i stvrđnjava njihova srca i savjetuje ih na ono što je besramno i protiv vjere. Kad god zato neka takva misao u vezi s tijelom Kristovim dođe u tvoje srce, donesi je pred duhovne prijatelje i ostani postojana u vjeri jer sigurno znaš da je to tijelo koje sam primio od Djevice, koje je razapeto i koje upravlja u nebu isto ono na oltaru i primaju ga dobri kao i zli. Kao što sam se svojim učenicima koji su išli u Emaus pokazao u stranom obličju iako sam bio pravi čovjek i Bog i došao učenicima kroz zaključana vrata, tako se i svećenicima pokazujem u stranom obličju da bi vjera imala zaslugu i da bi se otkrila nezahvalnost ljudi. To nije čudo. Jer sad sam još uvijek onaj koji je moć svog božanstva pokazao strašnim znakovima, a ljudi ipak govore: 'Napravimo si bogove koji će ići ispred nas.' I Židovima sam pokazao svoje istinsko čovječstvo i oni su ga razapeli. Ja, upravo isti, dnevno sam na oltaru, ali govori se: 'Imamo gađenje i odvratnost prema toj hrani.' Kakve veće nezahvalnosti može biti od toga da se pokuša razumom shvatiti Boga i usudi suditi o njegovim skrivenim odlukama i tajnama koje su u Njegovoj ruci? Zato ću neukima i

poniznima pomoću nevidljiva djelovanja i vidljivim obličjem pokazati što je vidljivo obličje kruha bez kruha i bez tvari, što je tvar u svojem obličju i što je podjela u obliku bez tvari i zašto trpim takva poniženja i nakaznosti na svojem tijelu da bi ponizni bili uzvišeni, a oholi dovedeni u sramotu.“

Šezdeset i drugo poglavlje

Gospodinove koreće riječi jednom svećeniku koji pokapa jednoga koji je umro u strpljivosti uz prisutnost zaručnice. Kako će Krist nepravednom svećeniku doći sa sedam tjelesnih i sedam muka i kako će onaj zbog svoje strpljivosti postići svu slavu.

Kad je jedan svećenik pokapao jednog mrtvog koji je tri i pol godine bio bolestan, zaručnica je čula kako Duh govori: „Prijetelju, što činiš, kako se usuđuješ dodirnuti mrtvog kad su ti ruke krvave? Zašto za njega zoveš svemoćnog kad je tvoj glas kao žablji? Kako se usuđuješ za njega smirivati suca kad su tvoje kretnje i vladanje više izgledaju kao jednog lakrdijaša nego pobožnog svećenika? Zato će mrtvome biti korisna snaga mojih riječi, a ne tvoje djelo i njegova vjera i duga strpljivost će ga odvesti do krune.“ Dalje reče Duh zaručnici: „Ruke ovog svećenika su krvave jer su sva njegova djela tjelesna; njima ne može dotaknuti mrtvog jer mu neće moći pomoći svojim zaslugama, već samo po časti sakramenta. Dobri svećenici koriste dušama na dvostruk način; prvo snagom Gospodinova tijela, zatim vlastitom ljubavlju u kojoj gore. Njegov glas je kao žablji jer potpuno je posvećen zemaljskim djelima i požudi tijela; zato se ne uspinje k Bogu koji želi biti ublažen glasom ponizne ispovijedi i kajanja. I njegovo vladanje je kao jednog lakrdijaša; jer što lakrdijaš drugo čini nego da se ravna prema vladanju svjetovnih ljudi? Što drugo pjeva doli: 'Jedimo i pijmo i uživajmo radost u ovom životu'? Isto tako čini i ovaj; jer u odjeći i ponašanju se ravna prema svima da bi se svima svidio i svojim primjerom sve potiče na rasipnost tako što govori: 'Jedimo i pijmo jer Gospodin se tome raduje; to će nam biti dosta da dospijemo do vrata slave i iako mi uskrati ulaz, bit će u sretan što sjedim kraj vrata, ne želim biti savršen.' To je opasan govor i kažnjiv život jer do vrata slave neće dospjeti nitko tko nije savršen ili savršeno očišćen i nitko neće postići savršenost ako to savršeno ne želi ili se za to ne trudi savršeno ako može. Ipak, ja, gospodar svih stvari, ulazim tom svećeniku, ali ne ostajem obuhvaćen niti okaljan. Ulazim kao zaručnik i izlazim kao sudac koji će suditi ako ga primatelj prezire. Zato ću kao što sam rekao svećenicima doći sa sedam muka. Otet će im se sve što su voljeli; bit će odbačeni od lica Božjeg i osuđeni u Njegovu gnjevu; bit će predani đavlu i patiti bez mira, biti prezreni od svih, imati nedostatak svih dobara i obilje svih zala. Na sličan način će biti mučeni sa sedam drugih tjelesnih muka kao Izraelova djeca. Zato se ne trebaš čuditi ako podnosim zle ili ako se prema

mojem sakramentu pokazuje nešto nedostojno; jer patim sve do kraja da na dan iznesem svoju strpljivost i nezahvalnost ljudi. I nemoj misliti da se mojem tijelu događaju nedostojnost kao kad si čula da je ispljunuto, već se to događa da bi se otkrila i pokazala nezahvalnost ljudi da su nedostojni primiti nešto tako sveto.“ Potom Duh reče duši mrtvoga: „O, dušo, raduj se i kliči; jer tvoja te vjera odvojila od đavla; tvoja jednostavnost će ti skratiti dugi put čistilišta; tvoja strpljivost te dovela do vrata slave; moje milosrđe će te uvesti i okruniti.“

Šezdeset i treće poglavlje

Kako se đavao pojavio zaručnici i kako ju je prividnim argumentima htio prevariti u vezi s sakramentom tijela Kristova i kako je Krist zaručnici došao u pomoć i prisilio da pred zaručnicom kaže istinu. O uvjerenju i vrlo korisnoj Kristovoj poduci zaručnici o njegovu slavnom tijelu u sakramentu.

Dalje se zaručnici pojavio zli duh s dugim trbuhom i reče: „Što vjeruješ, ženo, i o čemu velikome razmišljaš? I ja znam mnogo i želim ti jasnim riječima dokazati svoje riječi; no savjetujem ti da prestaneš razmišljati o nevjerojatnome, već vjeruj svojim osjetilima. Ne vidiš li očima, ne čuješ li ušima svoga tijela slamanje hostije iz materijalnog kruha? Nisi li vidjela kako se slama, dodiruje, nečasno baca na zemlju i kako se s njom čini mnogo toga što ja na sebi ne bih trpio? No kad bi bilo moguće da se Bog nalazi u ustima pravednih, kako bi sišao nepravednima čija je škrtost beskrajna i neumjerena?“ Neposredno nakon ove kušnje ukazao se Krist u ljudskom obličju i ona mu reče: „O, Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem Ti za sve, posebno za tri milosti. Prvo, što odijevaš moju dušu tako što si joj ulio pokoru i kajanje čime ispiru svi grijesi koliko god teški bili; drugo, hraniš dušu tako što joj ulijevaš svoje tijelo i sjećanje na Tvoje patnje čime se duša osvježuje kao najboljim jelom; treće, tješiš sve koji Te zovu u nevolji. Zato, Gospodine, smiluj mi se i pomogni mojoj vjeri; jer iako zavrjeđujem biti predana izrugivanju đavla, ipak vjerujem da bez Tvojeg dopuštenja ne može ništa, a i Tvoje dopuštenje nije bez utjehe.“ Potom Krist reče đavlu: „Zašto razgovaraš s mojom novom zaručnicom?“ Đavao mu odgovori: „Jer je bila vezana uz mene i još se nadam zaplesti je u svoju mrežu; bila je vezana uz mene jer je više težila svidjeti se meni i mojim savjetima nego Tebi, svojem stvoritelju. Nadgledao sam njezine putove i još ih nisam zaboravio iz svojeg pamćenja.“ Gospodin odgovori: „Ti si dakle urotnik i uhoda svih putova?“ Đavao mu odvrati: „Zaista sam uhoda, ali u mraku jer si me Ti učinio mračnim.“ A Gospodin reče: „Kad si mogao vidjeti i kad si postao mračan?“ „Ja sam“, reče đavao, „moga vidjeti kad si me stvorio u najvišoj ljepoti; no budući da sam drsko navalio u Tvoj sjaj, oslijepljen sam kao bazilisk. Vidio sam te kad sam želio Tvoju ljepotu; vidio sam Te i prepoznao u svojoj savjesti kad si me odbio; prepoznao sam Te i u

primljenu tijelu i učinio što si mi dopustio; prepoznao sam Te kad si mi svojim uskrsnućem oteo svoje zarobljene. Svaki dan prepoznajem Tvoju moć kojom se rugaš mojoj i činiš mi sramotu.“ A Gospodin reče: „Ako me poznaješ i znaš istinu o meni, zašto onda lažeš mojim odabranima kad znaš istinu o meni? Nisam li rekao da će onaj tko jede moje meso živjeti vječno? Ali ti kažeš da je to laž i da nitko ne jede moje tijelo. Tako je moj narod veći služitelj idola nego onaj koji se klanja kamenju i idolima. Iako sve znam, ipak mi odgovori tako da ova koja ovdje stoji čuje budući da duhovno može razumjeti samo usporedbom. Kad me Toma nakon moga uskrsnuća dotakao, je li tijelo koje je dodirnuo bilo duhovno ili tjelesno? I ako je bilo tjelesno, kako je onda ušlo kroz zaključana vrata? Ako je bilo duhovno, kako je onda bilo vidljivo tjelesnim očima?“ Đavao odgovori: „Teško je govoriti kad je govornik svima sumnjiv i protiv volje prisiljen govoriti istinu. No ipak ću prisiljen reći da si u uskrsnuću bio kako duhovan tako i tjelesan i zato zbog vječne snage božanstva i duhovne prednosti proslavljenog tijela ideš posvuda i možeš biti posvuda.“ Dalje reče Bog: „Kad se Mojsijev štap pretvorio u zmiju, reci mi je li to bila samo slika zmije ili je potpuno izvana i iznutra bila zmija i reci je su li one posude kruha i komadi kruha bili pravi kruh ili samo slika kruha?“ Đavao odgovori: „Štap je potpuno bio zmija, ono u posudama potpuno kruh i sve se to dogodilo po Tvojom snazi i moći.“ I Gospodin reče: „Zar bi mi možda trebalo biti teže nego onda učiniti slično ili još veće čudo kad mi se sviđi? Ili ako je moje odonda proslavljeno tijelo moglo kroz zaključana vrata ući apostolima, zašto sad ne bi moglo biti u rukama svećenika? Ili je li možda za moje božanstvo teško spojiti najniže s najvišim, nebesko sa zemaljskim? Nikako! Ali ti si zaista otac laži; kao što je tvoja zloba nadasve velika, tako je i moja ljubav i bit će nad svima. Ako se nekome i čini da je vidio kako sakrament gori, drugome da se gazi nogama, ja znam vjeru svih i sve uređujem u mjeri i strpljivosti, ja koji iz ničega stvaram nešto i iz nevidljivoga vidljivo, koji oblikom mogu pokazati nešto vidljivo što je zapravo nešto drugo nego što se čini.“ Đavao odgovori: „Da je to istina doživljavam svaki dan kad se ljudi, moji prijatelji, udaljavaju od mene i postaju Tvoji prijatelji. Ali što da dalje kažem? Rob prepušten sam sebi dovoljno pokazuje kroz svoju volju što bi želio provesti u djelo kad bi mu bilo dozvoljeno?“ Nato Sin Božji odvrati. „Vjeruj mi, kćeri moja, da sam ja, Krist, obnovitelj života, a ne izdajica, istinski i sam istina, ali ne lažljivac i vječna moć bez koje ništa nije bilo i ništa neće biti. Jer ako imaš vjeru da sam u svećenikovim rukama čak i ako svećenik sumnja, ipak sam zbog vjere vjernika i prisutnih i zbog riječi koju sam sam postavio i izrekao zaista u njegovim rukama. Svatko tko me prima, prima moje božanstvo i obličje kruha. Što je Bog doli život i slatkoća, svjetlo koje obasjava, dobro koje veseli, pravednost koja ravna i milosrđe koje spašava? I što je moje čovječstvo doli najokretnije tijelo, veza između Boga i čovjeka, glava svih kršćana? Tako svatko tko vjeruje u Boga i prima moje tijelo, prima samo božanstvo jer prima život; prima i čovječstvo pomoću kojeg se Bog i

čovjek povezuju; prima i obličje kruha jer on koji je u svojem obličju skriven, prima se u drugom radi provjere vjere. Na sličan način i zao prima božanstvo, al ine blago, nego koje kažnjava; prima i čovječstvo, ali mu je manje milostivo; prima i obličje kruha jer pod vidljivim obličjem prima skrivenu istinu, ali bez da mu je slatkoća slatka. Jer kad me približava svojim ustima i svojim zubima, nakon primanja sakramenta odlazim sa čovječstvom i božanstvom i ostaje mu samo obličje kruha. Ne da kod zlih nisam istinski tamo kao kod dobrih zbog ustanovljenja sakramenta, već zato jer dobri i zli ne primaju jednako djelovanje. Na kraju se čovjeku u hostiji pruža život, naime sam Bog, i život ulazi u njega, ali ne ostaje kod zlih jer ne odustaju od zla i zato njihovim osjetilima ostaje samo obličje kruha koje u njima nema djelovanje jer kod primanja ne misle ništa drugo nego kao da vide i opažaju samo obličje kruha i vina kao kad moćni gospodar uđe nekom čovjeku u kuću i njegova prisutnost se vidi, ali njegova dobrota se zanemaruje.“

Šezdeset i četvrto poglavlje

Majčine riječi kćeri o tome kako je njezin Sin uspoređen sa siromašnim seljakom i kako dobre i zle pogađaju nevolje i kušnje, dobre kroz strpljenje za čišćenje i krunjenje.

Majka reče: „Moj Sin je kao siromašan seljak koji, budući da ne posjeduje bika i magarca, osobno nosi drvo iz šume i druge alate koji su mu potrebni da bi dovršio svoj posao. Između ostalih alata je nosio i male šibe koje su nužne iz dva razloga: da bi kaznio neposlušna sina i ugrijao hladne. Tako je i moj Sin, gospodar i stvoritelj svih stvari, postao potpuno siromašan da bi sve obogatio vječnim, a ne prolaznim bogatstvom; na svojim je leđima nosio težak teret, naime gorki križ i svojom krvlju je čistio i uklonio grijeha svih. Tijekom svog preostalog djelovanja izabrao je alate vrlina, to jest čestite muškarce koji su pod sudjelovanjem Božjeg Duha zapalili mnoga srca za Božju ljubav i otkrili put istine. Izabrao si je i šibe koje su ljubitelji svijeta kojima se kažnjavaju djeca i Božji prijatelji da bi se odgojili i čistili za njihovu veću sigurnost i nagradu. Šibe griju hladnu djecu i kad postanu vatrena za Boga, griju i Božje srce za njih. Ali kako? Bez sumnje, kad svjetovni ljudi pripremaju nevolje Božjim prijateljima i onima koji Boga samo iz straha pred kazne. Ovi se onda to revnije okreću Bogu nakon što su razmotrili ispraznost svijeta i Bog ima milosrđe pri njihovim nevoljama i šalje im utjehu i ljubav. Ali što će biti sa šibama nakon što se djeca istuku? Sigurno će biti bačeni u goruću vatru; jer Bog ne prezire svoj narod kad ga prepušta rukama bezbožnika, već kao što otac odgaja sina, tako se i Bog služi zlobom bezbožnih radi krunjenja svojih.“

Šezdeset i peto poglavlje

Riječi opomene zaručnici koje kroz primjer pokazuju kako se Božji prijatelji ne bi trebali prezasitati poslom propovijedanja niti ga pustiti i o velikoj plaći takvih.

Majka reče: „Trebaš biti kao prazna posuda koja je prikladna da je se napuni i koja nije preširoka za svoje punjenje, ali niti tako duboka da nema dno. Ta je posuda tvoje tijelo koje je prazno onda kad je slobodno od požudnih želja. Nije preširoko kad je tijelo razborito disciplinirano tako da duša može razumjeti, a tijelo je tako jako da može raditi. Posuda je bez dna dok se tijelo nikakvim odricanjem ne drži zauzdano i kad se tijelu ne odbija što duh želi. Ali čuj sad što kažem. Moj sluga je izrekao nepromišljenu riječ tako što je rekao: 'Što da govorim o onome što se ne dotiče mog staleža?' Takva riječ ne dolikuje Božjem sluzi; jer svaki koji čuje i zna istinu i prešućuje je, ogrješuje se i zaslužuje svaki prezir. Bio jednom jedan gospodar koji je posjedovao čvrsti dvorac u koji je položio četverostruko bogatstvo, naime: neraspadljivu hranu koja smiruje svaku glad; ljekovitu vodu koja gasi svaku žeđ; mirišljavi miris koji odvodi sve otrovno i nužno oružje koje slabi svakog neprijatelja. Dok je gospodar bio drugdje zaposlen, dvorac je bio pod opsadom i kad je to čuo, rekao je svojem sluzi glasniku: 'Idi i glasno zovi moje ratnike i reci im moje riječi: Ja, gospodar, oslobodit ću svoj dvorac; tko god me slijedi s dobrom voljom, bit će sa mnom u slavi i bit će mi sličan u časti; tko padne u borbi, njega ću probuditi na život u kojem nema nikakvog nedostatka ni straha i dat ću im neprestanu čast i nepresušno bogatstvo.' Kad je sluga tako primio zapovijed, zvao je; ali nije bio dovoljno revan u zvanju, tako da poziv nije došao do najhrabrijeg ratnika i on nije mogao sudjelovati u borbi. Što će sad gospodar učiniti s ratnikom koji se htio boriti, ali nije čuo glasnikov glas? Bez sumnje će ga nagraditi prema njegovoj volji, ali lijeni glasnik neće ostati nekažnjen. Ovaj dvorac predstavlja svetu Crkvu ustanovljenu krvlju moga Sina u kojoj se nalaze njegovo tijelo koje smiruje svaku glad, voda evanđeoske mudrosti, miris primjera njegovih svetih i oružja njegove patnje. No sad je pod opsadom neprijatelja jer se u Crkvi nalaze mnogi koji glasom propovijedaju moga Sina, ali mu svojim vladanjem ne odgovaraju. Da, ako riječju i pristaju Gospodinu, protive se voljom i ne brinu se za svoju nebesku domovinu, već samo žele zadovoljiti svoju putenost. Da bi se tako Božji neprijatelji smanjili, Božji prijatelji ne smiju postati ravnodušni jer naplata neće biti vremenita, već takva koja ne zna kraja.“

Šezdeset i šesto poglavlje

Majčine riječi zaručnici kako vremenita dobra ako ih se posjeduje u skromnosti ne štete ukoliko želja za njihovim posjedovanjem nije neuredna.

Majka reče: „Što šteti ako je netko iglom ili željezom uboden u odjeću ukoliko

meso nije ozlijeđeno? Tako i vremenita dobra ne štete ako ih se skromno posjeduje i sklonost za posjedovanjem nije neuredna. Zato obrati pozornost na svoje srce da bi tvoja namjera bila dobra jer po tebi među druge trebaju biti razlivene Božje riječi. Jer kao što vrata na brani vodenog mlina zaustavlja vodu i opet je pušta da ide kad treba, tako i ti kad na tebe nasrnu raznolike misli i kušnje moraš brižno obratiti pozornost da ono što je isprazno i svjetovno odbaciš. Što je božansko, treba se neprestano zadržati u pamćenju kao što je pisano da su niže vode otjecale, a više su stajale kao zid. Niže vode su misli tijela i nekorisne pohlepe koje moraju otjeći i ne se osvrutati na njih; više vode su Božja nadahnuća i riječi svetih; one trebaju ostati u srcu kao zid tako da nikakvom kušnjom ne mogu biti otrgnute iz srca.“

Šezdeset i sedmo poglavlje

Kristove riječi zaručnici koje izlažu njegovu slavu i kako sve ostaje prema Njegovu uređenju osim bijednih duša grešnika; o svemu se govori primjerima. Kako u djelima treba čuvati volju.

Sin reče zaručnici: „Ja sam s Ocem i Duhom Svetim jedan Bog. U providnosti moga božanstva je sve od početka i prije svih vremena predviđeno i ustanovljeno. Sve, kako tjelesno tako i duhovno, slijedi određeno povezivanje i red i sve stoji ili ide prema onome što je uređeno i zna se unaprijed u mojem znanju. To možeš vidjeti iz tri primjera. Prvo na životu koji dolazi od žene, a ne muškarca; drugo, na stablima jer slatko nosi sladak plod, a gorko svoj plod; treće, na zvijezdama jer sunce, mjesec i sva nebeska tijela vrše svoje kretanje prema onome što je unaprijed određeno u mojem božanstvu; tako su razumne duše u mojem božanstvu unaprijed znane i prepoznate što će postati; moje znanje unaprijed doduše za njih nikako nije bilo i nije prepreka; jer dao sam im slobodno kretanje volje, to jest slobodnu volju i moć birati što im se sviđa. Kao što žena, a ne muškarac, rađa, tako i dobra duša, Božja žena, mora, rađati uz Božju pomoć jer je duša stvorena zato da napreduje u vrlinama i plodno raste po sjemenu vrlina i dođe u ruke božanske ljubavi. Duša pak koja se odmetne od svojeg podrijetla i svojeg stvoritelja i ne donosi mu ploda djeluje protiv Božjeg uređenja i zato je nedostojna Božje slatkoće. Drugo, nepromjenjivo Božje uređenje se pokazuje na stablima; jer slatka stabla donosi što je slatko, a koja su nasuprot tome gorka, donose što je gorko; u datulji je oboje: slatkoća i gorka jezgra. Isto tako je od vječnosti predodređeno da je tamo gdje je Duh Sveti stanovnik sva svjetovna radost mrska, sva svjetovna slava mrska. U takvu srcu je i snaga Božjeg Duha i njezina čvrstoća tako velika da ga nikakva nestrpljivost ne može slomiti, nikakva protivnost srušiti, nikakva sreća uzdići. Tako je i od vječnosti predviđeno da je gdje je đavlov trn izvana crven plod, ali iznutra punina nečistoće i bodlje. I u đavlovoj radosti je trenutna i prividna slatkoća; ali ispunjena je trnjem i

nevoljama i što se više netko zapliće u svijet, to se težim teretom odgovornosti tovari. Kao što tako svako stablo donosi onakav plod kakvi su deblo i korijen, tako će svaki čovjek biti suđen prema namjeri svoga djelovanja. Treće, svi elementi ostaju u svojem redu i pokretu kao što je predviđeno od vječnosti i kreću se prema stvoriteljevoj volji. Tako i svako razumno biće treba biti spremno kretati se prema stvoriteljevu uređenju. Čini li suprotno, jasno je da zlorabi svoju slobodnu volju i dok se nerazumna bića drže svojih granica, razuman se čovjek odmeće i navlači si težak sud jer nije koristio razum. Zato se čovječja volja mora čuvati jer đavlu ne činim ništa više nepravde nego svojim anđelima jer kao što Bog od svoje čiste zaručnice traži onu neizrecivu slatkoću, tako đavao kod svoje zaručnice traži trnje i bodlje. Ipak, đavao u nikome neće dobiti premoć ako mu volja nije bila pokvarena.“

Šezdeset i osmo poglavlje

Majčine riječi zaručnici o jednoj lisici. Kako lukavi đavao slično lisici na različite i raznolike načine kušnji vara ljude i trudi ih se osobito prevariti one koje vidi da napreduju u dobru.

Majka reče: „Postoji mala životinja zvana lisica; ona je brižljiva i puna sve lukavštine da si priskrbi sve svoje potrebe. Ponekad se postavlja kao da spava i kao da je mrtva da bi to slobodnije mogla loviti i proždrijeti ptice koje se spuštaju na nju što se neopreznije spuste. Lisica obraća pozornost i na let ptica i one koje vidi da se od iznemoglosti spustile na zemlju pod stablo otima i pojede; one pak koje svojim dvama krilima odlete je posramljuju i ometaju njezin trud.

Ta lisica je đavao koji stalno progoni Božje prijatelje i posebno one koji nemaju žuč njegove zlobe i otrov njegove jalovosti. Postavlja se kao da spava ili je mrtav; jer ponekad pušta čovjeka teških kušnji da bi ga kad se najmanje ne čuva to slobodnije prevario i zapleo. Ponekad daje da porok izgleda kao vrlina i nasuprot tome vrlina kao porok da bi čovjeka doveo u zabunu i ako mu oprezna pamet ne pomogne, propadne. To ćeš shvatiti kroz primjer. Milosrđe je ponekad porok, naime kad vrši da bi se svidjelo ljudima. Snažno izvršavanje pravednosti je nepravednost ako slijedi iz pohlepe i nestrpljivosti. Poniznost je oholost kad se vrši da se svrati pozornost na sebe i da se bude primijećen od ljudi. Vrlina strpljivosti se može pokazati bez da to zaista jest kad se ukoliko se može zbog pretrpljene nepravde želi osvetiti, ali se podnosi jer se ne može naći vrijeme prikladno za osvetu. Ponekad đavao pušta nevolje i brige da se čovjek rastopi u preobilju tuge; ponekad đavao u srce sipa strahove i brige da bi čovjek postao mlačan u Božjoj službi ili da bi čovjek kad je najmanjem neoprezan propao u veće. Tako je ovoga o kojem govorim prevarila lisica. Kad je u starosti sve imao po želji i već je rekao da je sretan i želi živjeti, bio je ščepan bez sakramenata i bez da je položio račun za svoja djela i svoje vlasništvo jer

je kao mrav skupljao danju i noću, ali ne u Gospodinovu žitnicu, ali kad je otvorio svoje spremište da uvede svoje zrnje, umro je i drugima prepustio plod svojeg truda. Jer tko u vrijeme žetve ne skuplja na plodan način, neće se radovati sjemenkama. Zato su sretne Gospodinove ptice koje ne spavaju po drvećem svjetovnih radosti već na drveću nebeske želje i kad ih zahvati kušnja lisice, nepravednog đavla, vrlo brzo odlete na oba krila, naime poniznosti u ispovijedi i nadi u nebesku pomoć.“

Objašnjenje

Krist, Sin Božji, reče: „Ovaj prior ima ulogu biskupa. Tko se dakle želi popeti na stablo slatkog ploda i skinuti slatki plod, mora biti lak i bez tereta, opasan i jak za skupljanje i mora imati čistu posudu da u nju položi plodove. Tako se i ovaj od sad mora truditi svoje tijelo krasiti vrlinama tako da mu bude dovoljno što je nužno, a ne izobilno, da bježi od prilike neumjerenosti, da se pokazuje kao čisto ogledalo i kao uzor za nesavršene ljude. Inače će ga pogoditi strašan kraj, iznenadni pad i udarac moje ruke.“ Tako se i dogodilo.

Šezdeset i deveto poglavlje

Kristove riječi zaručnici kako su dobro ponašanje i dobra djela svećenika predstavljena jasnim vodama, a zlo ponašanje i zla djela odvratnim i mutnim vodama.

Sin reče: „Iz tri se stvari može prosuditi da voda nekog izvora nije dobra. Prvo, ako nema doličnu boju; drugo, ako je prljava; treće, ako voda stalno stoji, nije u pokretu i prima dolazeću prljavštinu bez da je izbacuje. Pod tom vodom podrazumijevam ponašanje i srca svećenika koji kao i izvori da bi se s njih pilo moraju biti slatki u milini ponašanja i zatvoreni prema svoj prljavštini poroka. Zato je osobita boja svećenika istinska poniznost tako da se u mislima i djelima to više ponizuje što više na sebi prepoznaje obveze da mora raditi za Boga. Oholost je boja đavla. I kao što ruka gubavca kad iz izvora uzima vodu čini vodu odvratnom onima koji je vide, tako oholost svećenika daje prepoznati da su njegova djela zaprljana. Voda je prljava onda kad je svećenik pohlepan i ne zadovoljava se nužnim; kako je sam sebi nekoristan i nema mir, taj je tako i drugima primjerom pohlepe štetan. Treće, voda je nečista ako prima prljavštinu, ali je ne izbacuje; to se događa kad nema otjecanje i nedostaje joj pokret. Tako je nečist svećenik koji voli požudu tijela u srcu i na tijelu i istinskim kajanjem ne izbacuje sve nečisto što mu se dogodi. Jer kao što je mrlja na tijelu posvuda odvratna, ali najviše na licu, tako nečistoća svima treba biti omražena, a osobito onima koji su pozvani nečem slavnijem. Tako mojem djelu trebaju biti probrani oni svećenici koji nemaju preopširno znanje, već poniznost i čistoću, koji sami žive duhovno i druge odgajaju riječima i primjerom;

jer i gubava ruka je korisna za moje djelo ako je namjera dobra i ne nedostaje duhovna ruka.“

Sedamdeseto poglavlje

Majčine riječi u kojima pripovijeda muku njezina blagoslovljena Sina po redu i o obličju i ljepoti njezina Sina.

Majka reče: „Kad se približavala muka moga Sina, u strahu pred mukom su u njegovim očima bile suze, znoj na njegovu tijelu; ubrzo je bio uzet mojem pogledu i nisam ga vidjela sve dok nije bio doveden na bičevanje. Ovdje su ga vukli po zemlji i udarali i bacili tako okrutno da mu se glava protresla i zubi se razbili, a udarac po vratu i obrazu je bio silan da je zvuk došao sve do mojih ušiju. Potom je na krvnikovu zapovijed sam skinuo odjeću, dobrovoljno zagrio stup, čvrsto su ga vezali za njega i cijelo tijelo su mu izbrazdali i rastrgali bodljikavim bičevima čije su se bodlje zabijale i povlačile natrag. Kod prvog udarca kao da sa dobila udarac u srce i izgubila sam osjetila i kad sam se nakon nekog vremena probudila, vidjela sam njegovo tijelo razderano; jer kad su ga bičevali, bio je po cijelom tijelu razodjeven. Onda je jedan od njegovih neprijatelja rekao prisutnim krvnicima: 'Želite li ovog čovjeka ubiti bez presude i na sebe preuzeti krivnju njegove smrti?' Kod tih riječi je razrezao veze. Nakon što je moj Sin bio odvezan, okrenuo se prema svojoj odjeći, ali nisu mu dopustili da je stavi, već dok su ga vukli dalje, prvo je stavio ruke u rukave. Onda kad je stajao kod stupa njegovi otisci stopala su bili puni krvi tako da sam po krvavim tragovima mogla prepoznati sve korake koje je učinio prilikom hodanja; krv koja mu je tekla s lica brisao je haljinom. Nakon svoje presude je noseći križ izveden, ali mu je putem drugi pridodan kao nositelj. Nakon što se došlo na mjesto razapinjanja, gledaj, tamo su, gledaj, bili pripremljeni čekić i četiri oštra čavla; na zapovijed je skinuo sa sebe svoju odjeću, a svoju je golotinju pokrio malom lanenom krpom i kao utješeno se otišao dati vezati. Oblik križa je bio takav da su se ruke križa dizale u visinu tako da su ramena moga Sina došla na mjesto gdje su ruke križa spojene s uspravnom gredom i križ glavi nigdje nije nudio oslonac. Ploče s natpisom su bile pričvršćene na obje ruke križa koje su se dizale iznad glave. Nakon što mu je zapovjedbno, legao je svojim leđima na križ i ispružio je prvo svoju desnu ruku; potom je druga ruka, koja nije sezala do drugog krila, morala bila rastegnuta. Na sličan su način su i noge bile rastegnute do rupa za čavle, prekrižene su i tamo gdje su kosti najčvršće, pričvršćene su s dva čavla na gredu križa kao što se učinilo i s rukama. Kod prvog udarca čekića sam došla izvan sebe i nakon što sam se opet probudila, vidjela sam svog Sina razapetog i čula sam ljude kako su međusobno jedan drugome govorili: 'Što je ovaj učinio, krađu, pljačku, laž?' Neki su odgovarali da je lažljivac. Potom mu je trnova kruna koja se sezala do polovice čela tako jako

pritisnuta na glavu da mu je krv potekla po cijelom licu i napunila je oči, kosu i bradu tako da je sve skoro izgledalo kao jedan tok krvi i nije me mogao vidjeti kako stojim kod križa ako stiskanjem očnih kapaka nije istisnuo krv. Nakon što me povjerio svojem učeniku, uzdignute glave usmjerene prema nebu je glasom koji je prodirao iz dubine prsa i očima napunjenima suzama povikao: 'Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?' Taj povik nisam mogla zaboraviti sve do svojeg uznesenja na nebo, no pustio ga je više iz sažaljenja sa mnom nego iz vlastite patnje. Onda je na dijelove koje je krv još dopuštala vidjeti došla mrtvačka boja i obrazi su potonuli do zubi. Njegova gola rebra su se mogla prebrojati. Njegov se trbuh potisnuo prema leđima nakon što su istekli sokovi, nos je bio šiljast i tanak, i kad je srce bilo pred slomom, cijelo njegovo tijelo je zadrhtalo; njegova brada se položila na prsa. Izvan sebe sam pala na zemlju. Nakon su se čim je preminuo usta otvorila, gledatelji su mogli vidjeti jezik, zube, krv u ustima; napola zatvorene oči su bile okrenute prema dolje i već mrtvo tijelo je visjelo prema dolje. Koljena su se savila na jednu stranu, a noge oko čavala kao oko šarki na drugu stranu. Za to vrijeme su neki ljudi koji su bili prisutni kao na porugu govorili: 'O, Marijo, tvoj Sin je sad mrtav!' Drugi koji su imali dublji osjećaj su govorili: 'O, ženo, muka tvoga sina je završila u vječnoj slavi.' Kratko nakon toga otvoren mu je bok, a nakon što je koplje izvučeno, krv na šiljku je izgledala kao smeđa čime se moglo prepoznati kako je srce probodeno. Taj je ubod probo i moje srce i čudo je da se i ono samo nije slomilo. Kad su se preostali povukli, nisam se mogla otići. Ali bila sam utješena što sam njegovo s križa skinuto tijelo sad mogla dodirnuti i uzeti u svoje krilo, ispitati njegove rane i obrisati krv. Moji su mu prsti zatvorili usta i isto tako sam mu sklopila oči. Ukočene ruke ipak nisam mogla saviti da ih položim na prsa, već sam ih mogla dovesti samo do trbuha. Ni koljena se nisu mogla rastegnuti uspravno, već su stajala uvis kao što su se ukočila na križu.“

Dalje reče Majka: „Mojeg Sina ne možeš vidjeti kakav je u nebu; ali čuj kakav je na svijetu bio u tijelu. U licu je bio tako lijep da ga nitko nije mogao pogledati u lice a da ga njegov pogled ne bi utješno razveselio čak ako je u srcu bio i ožalošćen. Pravedni su bili utješeni duhovnom utjehom. Da, i zli za vrijeme kad su ga vidjeli bili slobodno od žalosti svijeta zbog čega su tugujući njegovali reći: 'Pođimo vidjeti Marijina sina da barem dokle smo tamo budemo bez tuge.' U dvadesetoj godini svoje starosti bio je savršen u muškoj veličini i snazi. Bio je velik kao ljudi srednje veličine u ono vrijeme, nije bio popunjen, ali je io dobro građen u mišićima imao je snažne kosti. Njegova kosa, njegove obrve i brada bili su smeđi; njegova brada je bila duga kao jedna šaka; njegovo čelo nije bilo ni izbočeno ni utisnuto, već se uspravno uzdizalo; njegov nos je bio skladan, ni malen ni velik; njegove su oči bile tako čiste da su se i njegovi neprijatelji radovali vidjeti ga; njegove usnice nisu bile debele i bile su svjetlo crvene; njegova brada se nije isticala i nije bila preduga, već je bila ljupka u skladu; njegovi obrazi su bili umjereno ispunjeni, njihova boja svjetla bijela pomiješana sa svježom crvenom; njegovo držanje je bilo uspravno i na

cijelu njegovu tijelu nije bilo mrlje kao što su posvjedočili oni koji su ga vidjeli potpuno razodjevena i koji su ga nakon što je bio vezan za stup bičevali. Na njega nikad nije došao crv, niti je u njegovoj kosi ikad bilo čvora ili prljavštine.“

Sedamdeset i prvo poglavlje

Ljupka pitanja koja Krist postavlja zaručnici i zaručnici ponizni odgovori Kristu i kako Krist zaručnici postavlja tri hvalevrijedna stanja na izbor, naime djevičanstvo, bračno i udovičko stanje.

Sin Božji reče zaručnici: „Odgovori mi na četiri pitanja. Ako bi netko prijatelju dao plodan trs kojeg bi doduše htio zadržati kod svoje kuće jer ga pogled na njega i njegov miris raduju, što bi morao reći darivanome kad bi ovaj tražio trs da ga posadi na drugo mjesto gdje bi mogao nositi bogatiji plod?“ Zaručnica odgovori: „Ako je dao iz ljubavi i želi dobro svojem prijatelju, sigurno bi dopustio prijatelju da čini s trsom što želi tako što bi mu rekao: 'O, moj prijatelju, iako bih trs rado imao u blizini, radujem se buduću da mi ne donosi mnogo ploda što ga ćeš ako možeš premjestiti na plodnije mjesto.'“ Gospodin upita drugo: „Ako roditelji mladiću daju svoju kćer djevicu i djevica da svoj pristanak mladiću, ali mladić, pitan od svojih roditelja želi li imati djevicu ili ne, ne da nikakav odgovor, bi li djevica bila zaručena s njim ili ne?“ Ona odgovori: „Kako mi se čini djevica nije zaručena jer muškarac nije izrazio svoju volju.“ Gospodin reče treće: „Plemeniti mladić je stajao među tri djevice i dao im je prijedlog da će ona od njih koja ga svojim riječima zapali na najveću ljubav primiti ono što on najžarkije voli. Na to reče prva: 'Toliko jako volim ovog mladića da bih prije umrla nego se okaljala drugim.' Druga reče: 'Radije bih trpjela sve muke prije nego bih rekla jednu jedinu riječ protiv njegove volje ili na njegovu uvredu.' Treća reče: 'Radije bih sebi željela sve sramote i da trpim sve muke prije nego bih na njemu htjela vidjeti najmanje preziranje ili njegovu sramotu.' Reci mi sad“, reče Gospodin, „koja od tri djevice je najviše voljela mladića i kojoj pripada prednost njegove ljubavi?“ Ona odgovori: „Kako mi se čini, sve su jednako voljele jer su sve bile jedno srce prema njemu i zato su sve bile jednako dostojne imati njegovu ljubav.“ Gospodin reče četvrto: „Bio jednom jedan prijatelj koji je drugoga pitao za savjet; 'Imam', reče, 'vrlo plodno pšenično zrno; posije li se u zemlju, iz toga će biti veliki usjev. Ali sad sam vrlo gladan, što ti se čini pogodnije, da sad pojedem zrno ili ga posijem u zemlju?' Prijatelj odgovori: 'Ta se glad može utišati na druge načine pa ti bolje koristi da se posije u zemlju.' Ne čini li ti se isto tako, kćeri moja, da onaj koji je gladan mora to podnositi, a nasuprot tome zrno koje će koristiti mnogima mora biti posijano?“

Gospodin dalje reče: „Ove četiri izreke se tiču tebe; jer tvoja kćer je trs koji si mi obećala i poklonila. No sad kad znam prikladnije mjesto za nju, želim je presaditi

gdje mi se sviđa. Ne trebaš se brinuti zbog toga jer si se složila s presađivanjem.“ Gospodin reče još dalje: „Ti si mi dala svoju kćer, ali još ti nisam pokazao što mi je prijatnije, njezino ustrajanje u djevičanstvu ili njezina udaja niti je li mi se tvoja svidjela ili nije. Budući da sam sad pokazao ono što je sigurno, ono što se dogodilo u nesigurnosti se može popraviti i promijeniti.“ Dalje reče Gospodin: „Djevičanstvo je dobro i najviše jer čini sličnim anđelima ukoliko se čuva razumno i časno. No ako je jedno bez drugoga, naime djevičanstvo tijela bez djevičanstva srca, to je loše izgrađeno djevičanstvo. Jedna ponizna i pobožna udana mi je prijatnija od ohole i besramne djevice. Udana koja živi povučeno i prema svojem stanju u strahu Gospodnjem može biti iste zasluge kao čista i ponizna djevica. Ako je nešto veliko biti u vatri čuvanja i ne gorjeti, onda je jednako tako veliko biti izvan vatre nekog reda i radije htjeti biti u vatri i gorjeti većom vatrenosti nego onaj u vatri. Gledaj, pokazat ću ti trostruki primjer. Bile su tri žene: Suzana, Judita i Tekla. Prva je bila supruga, druga udovica, treća djevica. One nisu imale jednak život i nisu imale jednaku namjeru; no ipak su prema zaslugi svoga ponašanja međusobno jednake. Suzana je naposljetku kad su je starješine kušale i lažno optužile radije iz božanske ljubavi radije htjela umrijeti nego se dati okaljati protiv svoje dužnosti i budući da me se kao posvuda prisutnog bojala, zaslužila je da bude spašena i nakon spasenja slavljena. Kad je Judita vidjela moje omalovažavanje i sramotu svoga naroda, bila je toliko ožalošćena da se iz božanske ljubavi nije samo izložila sramoti i šteti, već je bila i spremna za mene trpjeti muku. Tekla pak koja je bila djevica je radije htjela podnijeti gorku muku nego reći samo jednu riječ protiv mene. Ove tri se iako nisu vodile isti način života slažu u zaslugi. Supruga, djevica ili udovica, sve će mi se moći jednako svidjeti ako im sva želja stoji prema meni i život im je dobar.“

Osim toga Gospodin još reče: „Bilo da tvoja kćer ostane u djevičanstvu ili se uda, jednako mi je prijatno ako se učini prema mojoj volji. Jer što bi joj koristilo ako bi možga bila zatvorena tijelom, ali vani svojim duhom? Ili što je slavnije, živjeti samome sebi ili koristiti drugima? Ja koji sve znam i predviđam ne činim ništa bez razloga; zato do određenog mjesta neće doći prvim plodom ako djeluje iz straha, niti drugim ako živi u mlitavosti, već će doći u sredinu prema mjeri topline u ljubavi i plodu čestitosti. Onaj pak koji će je dobiti mora imati tri stvari: kuću, odjeću i hranu da bi je primio.“

Objašnjenje

Sin reče: „Čudiš se što ova djevica nije dospjela do udaje kako si se nadala. Odgovorit ću ti pomoću usporedbe. Jedan od plemića je odlučio dati svoju kćer siromašnu muškarcu za brak. Kad je ovaj siromah trebao doći na vjenčanje s djevicom, prekoračio je zakone grada i zato su ga građani sramotno prognali i nije primio djevicu koju je želio. Tako sam i ja učinio s gospodarom ove zemlje; obećao sam mu učiniti velike stvari, ali previše je pristajao uz moje neprijatelje i zato nije

dospio do onoga što sam mu obećao. Mogla bi pitati nisam li unaprijed pogledao buduće? Naravno da jesam kao što se može čitati o Mojsiju i njegovu narodu; otkrio sam mnogo i otkrivam mnogo da bi se ljudi mogli pripremiti za dobro i znati što treba činiti i strpljivo čekati. No ipak trebaš znati da je jedan jao prošao, ali da će drugi doći nad nezahvalne ove zemlje. Onda će doći moj blagoslov nad ponizne koji će moliti za moje milosrđe. Znaj i da kao što bi ovoj djevici bilo korisnije kad bi slijedila moj i savjet mudrih.“ Vjeruje se da je ova djevica bila Cecilija, kćer svete Brigite. Što se tiče nje, pogledaj životopis svete Brigite.

Sedamdeset i drugo poglavlje

Kristove riječi zaručnici o dvije sestre i uskrišenom Lazaru. I kako su zaručnica i njezina kćer predstavljene sestrama, duša bratom Lazarom, Židovi zavidne ljude i kako je njima Bog učinio veću milost nego Lazarovim sestrama. Kako se oni koji znaju mnogo govoriti, ali malo raditi ljute na one koji rade dobro.

Sin reče zaručnici: „Bile su dvije sestre, Marta i Marija. One su imale brata Lazara kojeg sam probudio iz smrti; nakon svog uskrišenja mi je služio još revnije nego prije; isto su činile i sestre, iako su i prije bratova uskrišenja bile prijateljske i neumorne služiti mi. No poslije su bile još neumornije i pobožnije. Slično sam učinio s vama na duhovan način; je probudio sam vašeg brata, to jest vašu dušu koja se kroz četiri dana otuđila od mene mrtva i smrdeći kroz prekoračenje mojih zapovijedi i zlu pohlepu i radost u grijehu. Bila su četiri razloga koja su me pokrenula na Lazarovo uskrišenje. Prvo zato jer sve dok je živio mi je bio prijatelj; drugo, ljubav njegovih sestara; treće, jer je Marijina poniznost kad mi je prala noge stekla takvu zaslugu da kao što se pred mojim i licem gostiju ponizila, tako se pred licem mnogih trebala obradovati i biti čašćena; četvrto, da bi se otkrila slava moga čovjštva. Ove četiri stvari međutim nisu bile kod vas jer više volite svijet nego Lazar i njegove sestre. Zato je moje milosrđe prema vama, koje nikakvim zaslugama niste zaslužile moje sažaljenje, veće nego prema onim sestrama i to toliko veće kao što je duhovna smrt opasnija od tjelesne i uskrsnuće duše slavnije od tjelesnog. Budući da je moje milosrđe preteklo vaša djela, primite me kao ona sestra najžarkijom ljubavlju u kuću svoje naravi tako da ništa ne volite kao mene i sve svoje uzdanje položite u mene, ponizite se s Marijom i dnevno oplakujete svoje grijehe. Nikad se ne sramite živjeti ponizno među oholima i umjereno među neumjerenima i pokazujte izvana kako me jako volite iznutra. Trebate biti jedna duša i jedno srce kao one sestre, jake u preziranju svijeta i hrabre u Božjoj hvali. I kad budete tako učinile, onda ću ja, budući da sam uskrisio vašeg brata, to jest dušu, istu braniti da je Židovi ne bi ubili. Jer što bi Lazaru bilo koristilo biti uskrišen od sadašnje smrti kad zbog časnijeg ponašanja u sadašnjem životu ne bi bio slavnije

uskrsnuo na drugi i trajni život? Tko su Židovi koji žele ubiti Lazara drugi doli oni koji su nezadovoljni time da živite bolje, koji govore velike stvari, a naučili su malo raditi, koji teže za ljudskom naklonošću i preziru svoje prethodnike to većim prezirom što manje si pripuštaju spoznati istinu i ono što je više? Mnogo je takvih koji govore o vrlinama, ali ih ne znaju čuvati kreposnim ponašanjem. Zato su njihove duše u opasnosti jer ima mnogo riječi, ali djela ne dolaze na vidjelo. Je su li moji propovjednici možda tako postupali? Nikako. Nisu opominjali grešnike uzvišenim, već malobrojnim i ljubaznim riječima tako što su bili spremni predati svoje duše za njihove duše. Jer žar učitelja je bolje podučavala duh slušatelja od riječi. No sad mnogi o meni govore teško shvatljive i visoke stvari, ali ne slijedi plod jer samo puhanje ne zapaljuje drvo ako ne sudjeluje iskrica. Od tih ću vas Židova čuvati i zaštititi da po njihovim riječima i djelima ne bi otpale od mene; ali neću vas braniti tako da ništa ne patite, već tako da ne podlegnete u nestrpljivosti. Zato se držite svoje odlučnosti i ja ću svojom ljubavlju zapaliti vašu volju.“

Sedamdeset i treće poglavlje

Djevičine riječi zaručnici neka se ne brine o jednom ratniku za kojeg se reklo da je mrtav i koji joj je pokazan kako moli za pomoć.

Za jednog ratnika koji je još živio se reklo da je mrtav. On je zaručnici u jednoj duhovnoj viziji pokazan kao mrtav i kako moli pomoć. Nakon što je zaručnica bila ožalošćena njegovom smrću, Majka Milosrđa joj reče: „Moja kćeri, je li ovaj čovjek mrtav ili nije, saznat ćeš u svoje vrijeme, sad želimo djelovati da bi on bolje živio.“

Sedamdeset i četvrto poglavlje

Kristove riječi zaručnici i riječi Ivana Krstitelja Kristu u kojima ga hvali i pred njegovim licem moli za kršćane, posebno za jednog ratnika. Na njegove molitve je ratnik svojim vlastitim i rukama slavne Djevice i Petra i Pavla opremljen i počašćen duhovnim oružjem, to jest vrlinama. Što je predstavljeno svakim tjelesnim oružjem i o dobroj molitve.

Sin Božji je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Danas si napisala da je bolje sam preduhitriti nego biti preduhitren. Tako sam ja tebe preduhitrio slatkoćom svoje milosti da đavao ne bi ovladao tvojom dušom.“ Odmah se pojavi Ivan Krstitelj i reče: „Blagoslovljen Ti, Bože, koji si prije svih stvari, kraj kojeg nikad nije bio neki drugi bog i umjesto kojeg drugog niti nema niti će biti; jer Ti jesi i bio si vječno Jedan Bog. Ti si od proroka obećana istina kojoj sam dok se još nisam rodio radosno poskakivao i koju upoznao potpunije nakon što sam pokazao na nju. Ti si naša radost i naša slava. Ti si naše veselje i naša naslada. Jer gledate Tebe nas

ispunja neizrecivom milinom koju nije prepoznao nitko osim onoga koji ju je kušao. Ti sam si i naša ljubav. I nije čudo da Te volimo jer budući da si sam ljubav, ne samo da voliš one koji Te vole, nego budući da si stvoritelj svih stvari, iskazuješ svoju ljubav i onima koji Te preziru priznati. No sad, moj Gospodine, budući da smo po Tebi i u Tebi bogati, molimo Te da od tog našem duhovnog bogatstva daš onima koji nemaju bogatstvo tako da kao što se mi u Tebi radujemo ne zbog svojim zaslugama i ovi postanu dionici naših dobara.“ Krist odgovori: „Zaista, ti si najviši ud nakon i kraj glave; ipak, vrat je još bliži i izvrsniji. Ako sam ja glava svih, onda je moja Majka vrat, onda dolaze anđeli, a ti i moji apostoli ste kao kralješci kralježnice jer ne samo da me volite, već me častite i tako što pomažete onima koji me vole. Zato čvrsto stoji ono što sam rekao: Djela koja sam ja činio i vi ćete činiti i vaša volja je moja volja. Jer kao što se tjelesna glava ne pomiče bez udova, tako se i u vašoj duhovnoj vezi i sjedinjenju ne događa da se jedno želi, a drugo može, već se može sve što svaki od vas želi, zato će se dogoditi ono što želiš.“ Nakon tih riječi je Ivan doveo jednog ratnika koji kao da je bio polumrtav i reče: „Gledaj, Gospodine! Gledaj, ovaj koji ovdje stoji Ti je posvetio svoju ratničku službu. On se trudi boriti, ali ne može pobijediti jer je nenaoružan i slab. Ja pak sam dvostruko zadužen pomoći mu, dijelom zbog zasluga njegovih roditelja, dijelom zbog ljubavi prema mojoj časti koja ga ispunja. Poradi samoga sebe daj mu odjeću za ratničku službu da ne bi bila otkrivena sramota njegove razgoljenosti.“ Gospodin odgovori: „Daj mu što želiš i odjeni ga kako ti se sviđa.“ Na to Ivan reče: „Dođi, moj sine, i primi od mene prvo odijelo svoje ratničke službe; nakon što ga uzmeš, lako ćeš primiti i moći nositi ostalu ratničku odjeću. Ratniku odgovara da na tijelu prvo ima ono što je meko i blago, naime dvostruki plašt. Njega ću ti staviti jer se Bogu tako sviđa. Jer kao što je tjelesni plašt mekan i blag, tako je i duhovan sladak u djelovanju, naime da drži Boga dragog tvojoj duši i ljupkog tvojim sklonostima. Slatkoća dolazi iz dvije stvari, naime iz razmatranja Božjih dobročinstava i iz sjećanja na počinjene grijehe. To dvoje sam imao dok sam još bio dječak. Jer razmatrao sam kojom me milošću Bog preduhitrio dok se još nisam rodio, kojim me blagoslovom blagoslovio nakon mog rođenja. Pri tom razmatranju sam uzdisao nad tim kako bih svojem mogao dostojno uzvratiti. Razmatrao sam i nepostojanost svijeta i žurno sam pošao u pustinju gdje mi je moj Gospodin Isus bio tako sladak da mi je bilo gnusno i mrsko željeti sve radosti svijeta kad sam na to mislio. Zato dođi ratniče i odjeni se ovim dvostrukim plaštem; preostalo će ti se dati u svoje vrijeme.“ Na to se pojavio blaženi apostol Petar i reče: „Ivan ti je dao dvostruko odijelo, a ja koji sam teško pao, ali muževno ponovno ustao, pribavit ću ti pancir, to jest božansku ljubav. Ova ljubav kao pancir koji se sastoji od mnogo željeznih prstena štiti od neprijateljevih projektila i čini čovjeka ravnodušnijim u podnošenju prodirućih zala. Čini ga okretnijim za Božju čast i revnijim za božanski posao, nepobjedivim u protivnostima, strpljivim u nadi, postojanim u onome što poduzme. Taj pancir mora svijetliti kao zlato i biti snažan

kao kremen i željezo; jer svaki čovjek koji ima ljubav mora u strpljivosti protiv protivnosti biti rastezljiv kao zlato; treba svijetliti mudrošću i pameću da ne bi prihvatio herezu umjesto neokrnjene vjere i dvojbeno smatrao sigurnim. Pancir također mora biti jak kao željezo da kao što željezo pokorava sve tako i ovaj čovjek koji se trudi u ljubavi treba nastojati poniziti one koji se opiru vjeri i dobrim običajima. Ne treba odstupati od prigovora; ne smije pokleknuti zbog prijateljstva; ne smije postati mlitav i radi vremenite koristi niti se zaklanjati radi tjelesnog mira. Neka se ne boji smrti jer nitko ne može uzeti tijelo ako Bog ne dozvoli. Ako se pancir i sastoji od mnogo prstena, oklop ljubavi prvenstveno drže dva prstena. Prvi prsten ljubavi je spoznaja Boga i često razmatranje božanskih dobročinstava i zapovijedi da bi čovjek znao što treba dati Bogu, što bližnjem, a što svijetu. Drugi prsten je zauzdavanje vlastite volje radi Boga; jer svaki koji savršeno i iskreno voli Boga ne zadržava ništa od svoje volje što je protiv Boga. Gledaj, sine, ovaj pancir ti daje Bog, a ja sam ti ga zaslužio tako što sam ti priskočio po Božjoj milosti.“ Na to se ukazao sveti Pavao i reče: „O, moj sine, vrhovni pastir ovaca Petar ti je dao pancir, a ja ću ti iz Božje ljubavi dati oklop koji je ljubav prema bližnjemu, to jest spremnost pod sudjelovanjem Božje milosti rado umrijeti za spas bližnjeg. Kao što su na oklopu mnoge ploče zajedno spojene i povezane čavlima, tako se u ljubavi prema bližnjem okupljaju mnoge vrline. Svaki koji voli svojeg bližnjeg je dužan prvo osjećati bol zbog toga što svi koji su otkupljeni krvi Isusa Krista Bogu ne uzvraćaju za ljubav, drugo, što sveta Crkva, Božja zaručnica, ne ustraje u svojem hvalevrijednom redu, treće što je vrlo malo onih koji se u gorkoj žalosti i ljubavi sjećaju Božje muke; četvrto, dužan je paziti se njegovog bližnjeg ne pokvari zlim primjerom, peto, da se svojem bližnjem radosno da svoje dobro i moli Boga za njega, da napreduje u svakom dobru i da postane savršen. Čavli koji povezuju ploče su Božje riječi. Kad čovjek ispunjen prema ovim riječima vidi svojeg bližnjeg u nevolji, treba ga tješiti ljubaznim riječima, treba braniti onoga koji je napadnut protiv prava, posjetiti bolesne, otkupljivati zarobljene, ne se sramiti siromašnih, uvijek voljeti istinu, ništa ne postaviti iznad ljubavi prema Bogu, ne se udaljiti od pravednosti. Ovim sam oklopom bio obučen ja koji sam bio slab sa slabima, nisam se sramio licem kraljeva i vladara reći istinu i bio sam spreman umrijeti za spas bližnjeg.“

Potom se pojavila Majka i reče ratniku: „Moj sine, što ti još nedostaje?“ On reče: „Moja glava nema kacigu.“ Na to Majka Milosrđa reče anđelu čuvaru njegove duše: „Kako je tvoja zaštita koristila njegovoj duši i što imaš za predložiti našem Gospodinu?“ Anđeo odgovori: „Imam nešto iako je malo. Ponekad je udjeljivao milostinju i iz ljubavi prema Bogu čitao poneke molitve, ponekad se odricao i vlastite volje radi Božje volje; iskreno je molio Boga da mu svijet postane preziran i da mu Bog bude vrijedniji od svega.“ Majka odgovori: „Dobro je što to možeš donijeti za njega i učiniti ćemo kao što čini dobar zlatar koji kad želi izvesti veliko djelo iz zlata, ali je u nuždi i nedostaje mu zlata pomoć traži kod bogata prijatelja.

Svi koji imaju zlatu mu pomažu da bi se njegovo djelo dovršilo. No tko će nekome tko radi djelo od gline dati od svojeg zlata budući da glina nije vrijedna da se pomiješa sa zlatom? Svi sveti koji su bogati zlatom će ti sa mnom zavrijediti kacigu koju ćeš imati. Ta kaciga je volja svidjeti se samo Bogu; jer kao što kaciga štiti glavu od projektila i udaraca, tako i dobra, samo na Boga usmjerena volja štiti dušu. Tu su kacigu imali dobri Juraj i Mauricije i mnogi drugi, čak i razbojnik koji je visio na križu; bez nje nitko neće postaviti dobre temelje niti dospjeti do krune. Na toj kacigi moraju biti dva otvora ispred očiju kroz koje se može paziti onoga što se približava. Oni su pamet u onome što se mora napraviti i oprez u onome što se mora izostaviti jer je bez pameti i promišljaja mnogo toga što se na početku činilo dobrim na kraju loše.“ Dalje majka reče ratniku: „Što ti još nedostaje, moj sine?“ On odgovori: „Moja ruke su još gole i nemaju obranu.“ Majka mu odvrati: „Pomoći ću ti da ti ruke ne ostanu gole. Kao što postoje dvije ruke od mesa, tako postoje i dvije duhovne ruke. Desna ruka kojom se treba držati mač predstavlja djelo pravednosti na kojem treba biti pet vrlina kao pet prstiju. Prva je da svaki pravednik treba biti pravedan sam za sebe tako da se čuva da u govoru, činjenju ili primjeru ne nastupi ništa što bi moglo uvrijediti bližnjega da ne bi neurednim vlastitim ponašanjem uništio ono što iz pravednosti na drugima kori ili ih podučava; druga je ne vršiti pravednost ili djela pravednosti iz naklonosti prema ljudima ili ljubavi prema svijetu, već iz ljubavi prema vlastitu Bogu; treća je nikoga se ne bojati protiv pravednosti niti nešto prešutjeti zbog prijateljstva i ne se dati odvratiti od pravednosti za siromašne i bogate, za prijatelja ili neprijatelja; četvrta je htjeti rado umrijeti za pravednost; peta je ne samo činiti pravednost, već je i mudro voljeti tako da u sudu budu i milosrđe i pravednost i da se drukčije kazni koji griješi manje, a drukčije koji griješi teže, drukčije koji iz neznanja, a drukčije koji namjerno ili iz zlobe. Tko ima ovih pet prstiju, treba se čuvati da ne oštri mač u nestrpljivosti niti da ga svjetovna radost ne otupi ili ga neopreznost slomi ili ga zbog nepromišljenosti ne ispusti iz ruke ili ga nepostojanost duše učini crnim.

Lijeva ruka je božanska molitva koja također treba imati pet prstiju. Prvi je čvrsto vjerovati u članke vjere o božanstvu i čovječstvu i zaista u sve što priznaje sveta Crkva, Kristova zaručnica; drugi je ne htjeti svjesno griješiti protiv Boga i sve počinjene grijehe htjeti popraviti kajanjem i zadovoljštinom; treći je Boga moliti da se tjelesna ljubav pretvori u duhovnu ljubav; četvrti ničemu drugome u svijetu ne htjeti živjeti nego da se časti Boga i smanjuju grijesi; peti je ne se drsko uzdati u sebe, već se uvijek bojati Boga i očekivati smrt svakog sata. Gledaj, moj sine, to su dvije ruke koje moraš imati: desna kojom treba zamahnuti mačem pravednosti protiv njezinih napadača, a lijeva ruka molitve kojom se od Boga treba moliti pomoć tako da se nikad ne uzdaš u svoju pravednost niti ponosno uzdigneš protiv svoga Boga.“

Opet se pojavila blažena Marija i reče ratniku: „Što ti još nedostaje, moj

sine?“On odgovori: „Nožni oklop.“ A ona reče: „Čuj ti, jednom ratnik svijeta, ali sad moj, sve što je na nebu i zemlji, stvorio je Bog. Među svim što je niže je najvrjedniji i najljepši stvor duša čije misli upravlja dobra volja. Jer kao što iz jednog stabla izlaze mnogi izdanci, tako iz duhovne vježbe i djelatnosti duše proizlazi sva savršenost. Da bi se postigao duhovni nožni oklop, uz Božju pomoć dobra volja mora napraviti početak. Ona mora sadržavati dvostruko razmatranje kao dvije noge na zlatnim temeljima. Prva noga savršene duše je razmatranje te vrste da ne želi griješiti protiv Boga čak ako nakon toga i ne bi slijedila kazna; druga noga je vršenje dobrih djela zbog velike strpljivosti i Božje ljubavi čak i kad bi se znalo da će se biti proklet. Koljena duše su radost i snaga dobre volje. Kao što se kod korištenja nogu koljena savijaju, tako se volja duše u skladu s razumom mora savijati i svladavati prema Božjoj volji jer pisano je da su tijelo i duh suprotstavljeni. Zato Pavao govori: 'Ne činim dobro koje bih htio' kao da želi reći: 'Prema duši želim svakakvo dobro, ali ne mogu to zbog slabosti tijela, a ako ponekad i mogu činiti, opet ne mogu radosno.' Kako onda? Je li apostol zato izgubio plaću jer je htio, ali nije mogao ili jer je doduše činio dobro, ali ne radosno? Nikako, već će mu se kruna štoviše dvostruko umnožiti; prvo, od vanjskog čovjeka jer zbog otpora tijela protiv dobra bilo je mučno raditi; drugo, od unutarnjeg čovjeka jer nije uvijek imao duhovnu utjehu. Mnogi se svjetovni ljudi trude na vremenit način, ali zbog toga neće biti okrunjeni jer rade na poticaj tijela; jer kad bi taj rad bio Božja zapovijed, pri poslu ne bi pokazivali tako vruću revnost. Ove dvije noge duše dakle, naime ne htjeti griješiti protiv Boga i htjeti vršiti dobra djela čak i ako slijedi prokletstvo, moraju biti naoružane dvostrukim oklopom, naime pametnim mudrim korištenjem vremenitog i mudrom čežnjom i nastojanjem za nebeskim. Mudro korištenje vremenitih stvari se sastoji u tome da se dobra ima za vlastito umjereno uzdržavanje, a ne u izobilju. Mudra čežnja za nebeskim postoji ona kad se nebesko želi zaslužiti dobrim djelima i radom jer budući da se čovjek nezahvalnošću i nemarnošću odvratio od Boga, mora se vratiti naprezanjem i poniznošću. Budući da ti, moj sine, to nisi imao, molimo onda svete mučenike i ispovjednike koji tog bogatstva imaju u izobilju da ti pomognu.“

Odmah su se pojavili sveti i rekoše: „O, blažena Gospođo, ti si u sebi nosila Gospodina i ti si gospodarica sviju; postoji li nešto što ne možeš? Jer ono što želiš, dogodi se. Tvoja volja je uvijek naša volja. Ti si s pravom majka ljubavi jer svakome dolaziš s ljubavlju.“

Opet se pojavila Majka i reče ratniku: „Moj sine, još nam nedostaje štit. Štitu pripadaju dvije stvari, naime hrabrost i znak gospodara za kojeg se boriš. Duhovni štit predstavlja razmatranja gorke Božje patnje. On mora biti na lijevoj ruci blizu srca tako da kad se god duša osjeća radost u tjelesnom uživanju razmatraju Kristove rane. Sve dok preziranje i protivnosti svijeta uznemiruje i rastužuje dušu, treba se sjetiti Kristova siromaštva i poniženja. A sve dok čast i dug život tijela žele zadovoljiti, treba se sjetiti Kristove gorke smrti i patnje. Takav štit mora imati snagu

postojanosti u dobru i širinu ljubavi. Znak štita mora se sastojati od dvije boje jer se ništa ne vidi jasnije i dalje od onoga što je sastavljeno od dvije blistave boje. Dvije boje kojima je ukrašen štit razmatranja božanske patnje su suzdržljivost od neurednih sklonosti i čistoća i svladavanje tjelesnih pokreta. Ovo dvoje osvjetljava nebo i anđeli koji to vide raduju se, kliču i govore: 'Gledajte znak čistoće i naše družine; dužni smo pomoći tom ratniku.' Đavoli pak koji vide ratnika ukrašena tim znakom štita će vikati: 'Što da činimo, drugovi? Ovaj ratnik je strašan u sukobu i divnog oružja. Na svojoj strani ima oružja vrlina, iza sebe vojne logore anđela. S lijeva ima vrlo porezna čuvara, naime Boga, naokolo je pun očiju kojima vidi našu zlobu. Možemo ga doduše napasti, ali na našu sramotu jer ga ne možemo nadvladati.' O, kako li je sretan takav ratnik kojeg anđeli časte i u strahu od kojeg đavoli drhte. No budući da ti, moj sine, još nisi primio taj štit, molimo svete anđele koji sjaje duhovnom čistoćom da ti pomognu.“

Dalje reče Majka: „Sine, još nam nedostaje mač. Jednom maču pripadaju dvije stvari: prvo, treba imat dvije oštrice; drugo, mora biti dobro naoštren. Duhovni mač je uzdanje u Boga u borbi za pravednost. To uzdanje mora imat dvije oštrice, naime ispravnu pravednost u sreći kao na desnoj strani i zahvalu u nesreći kao na lijevoj strani. Takav je mač imao pobožni Job koji je u sreći prinosio žrtve za svoju djecu, koji je bio otac siromašnih i čija su vrata bila otvorena putnicima, koji nije hodao u ispraznosti i nije želio ništa strano, već se bojao Boga kao onaj tko sjedi na valovima mora. I u nesreći je prinosio zahvalu kad je nakon gubitka svoje djece i dobara prezren od svoje žene i mučen najgorim čirevima strpljivo izdržao i rekao: 'Gospodin je dao, Gospodin je uzeo, hvaljen bio.' Taj mač mora biti i dobro naoštren da bi kao i Mojsije i David satro one koji napadaju pravednost i da bi imao revnost zakona kao Pinhas da bi ustrajno govorio kao Ilija i Ivan. O, kako li je mač mnogih danas preko mjere tup, oni kad govore riječima ne miču prst jer traže prijateljstvo ljudi, ali ne osvrću se na Božju slavu! Budući da nisi imao takav mač, molimo patrijarhe i proroke koji su imali takvo uzdanje i sigurno će nam biti dan.“

Opet se pojavila Majka i reče ratniku: „Moj sine, još trebaš pokrivalo za oružje koje ga štiti od hrđe i prljanja kiše. To pokrivalo je ljubav da se umre za Boga i čak, ukoliko je moguće i ne vrijeđa Boga, da se odvoji od Boga radi spasa braće. Ta ljubav pokriva sve grijeha, čuva sve vrline, blaži Božji gnjev, čini sve mogućim, straši zle duhove, radost je anđela. To pokrivalo iznutra mora biti bijelo, a izvana sjajno kao zlato. Jer gdje je revnost božanske ljubavi, tamo se ne zanemaruje ni jedna ni druga čistoća. Apostoli su ove ljubavi imali u izobilju i zato ih se mora dozvati da pomognu.“

Ponovno se pojavila Majka i reče: „Moj sine, trebaš još konja i sedlo. Pod konjem se na duhovan način podrazumijeva krštenje. Jer kao što konj odvodi čovjeka putem koji želi prevaliti i kao što ima četiri noge, tako krštenje koje se podrazumijeva pod konjem vodi čovjeka pred Božje lice i ima četiri duhovna

djelovanja. Prvo se sastoji u tome da se kršteni oslobađaju zlih duhova i obvezuju Božjim zapovijedima i službi; drugo je da se čiste od istočnog grijeha; treće je da postaju Božja djeca i subaštinci; četvrto je da im se otvara nebo. Ali jao, mnogi su koji kad dođu u godine razuma konju krštenja, stave uzde i vode ga krivim putem. Put krštenja je ispravan i ispravno ga se slijedi ako se čovjek prije godina razuma podučava i očuva u dobrim običajima i kad nakon što dođe u godine razuma i revno o tome razmišlja što se obećalo na krštenju, također sačuva nedirnutima vjeru i Božju ljubav. S pravog puta se skreće i stavlja se uzda onda kad se tijelu u svijetu daje prednost pred Bogom. Sedlo konja, to jest krštenje je djelovanje gorke muke i smrti Isusa Krista kojima je krštenje dobilo svoju snagu. Voda krštenja je samo jedan element; nakon što je prolivena Božja krv je elementu vode pridodana Božja riječ i snaga prolivene Božje krvi i tako je voda krštenja po Božjoj riječi postala pomirenje Boga s ljudima, vrata milosrđa, istjerivanje zlih duhova, put u nebo, oprostjenje grijeha. Tko se dakle želi hvaliti snagom krštenja, neka prvo promisli gorčinu ustanovljenja djelovanja krštenja tako da kad se čovječje srce napuhne protiv Boga, čovjek misli na to kako je gorko otkupljen, kako je često prekršio krsno obećanje i što je zaslužio za tako povratke u grijeh. Da bi čovjek dalje mogao čvrsto sjediti u sedlu djelovanja krštenja, potrebna su dva stremena, to jest dvostruko razmatranje u molitvi. Prvo dakle treba moliti: 'O, svemogući Bože, blagoslovljen Ti jer si me stvorio i otkupio i dok sam bio dostojan prokletstva, podnosio si me u mojim grijesima i priveo na pokoru. Uviđam, Gospodine, pred Tvojim veličanstvom da sam sva dobra koja su mi dana za spasenje rasipao na nekoristan i pokvaren način, naime vrijeme za svoju pokoru u ispraznostima, tijelo u izobilju, milost krštenja u oholosti. I sve sam više volio od Tebe, mog stvoritelja, otkupitelja, hranitelja i zaštitnika i zato te molim za Tvoje milosrđe jer sam sam po sebi bijedan i jer nisam priznao Tvoju blagu strpljivost prema meni. Nisam se bojao Tvoje strašne pravednosti. Nisam se osvrtao kako da Ti uzvratim za Tvoje nebrojeno dobro, već sam Te štoviše dan za danom svojom zlobom izazivao na gnjev; zato nemam ništa drugo osim jedne riječi za Tebe, naime: Smiluj mi se, Bože, po svojem velikom milosrđu!'

Druga molitva treba glasiti: 'O, svemogući Bože, znam da sve imam od Tebe, da ništa nije od mene i da ništa ne mogu osim onoga što sam sam učinio po svojem grijehu. Zato ponizno molim Tvoju ljubav da ne postupaš sa mnom prema mojem grijehu, već prema svojem velikom milosrđu. Pošalji mi i svoga Duha Svetoga da rasvijetli moje srce i učvrsti me na putu Tvojih zapovijedi da bih ustrajao u onome što sam prepoznao pomoću Tvojeg nadahnuća i da se nikakvim kušnjama ne odvojim od Tebe.'

Moj sine, budući da to još nemaš, molimo one koji su gorkije učvrstili Božju muku u svojem srcu da ti dodijele od svoje ljubavi.“ Nakon ovoga je došla pojava kao konj opremljen zlatnim ukrasima. I Majka reče: „Ovi konjevi ukrasi

predstavljaju darove Duha Svetoga koji se daruju kod krštenja. Jer u krštenju se, bilo da ga je obavio dobar ili loš sluga, otpušta istočni grijeh, umnožava se milost, oprašta se svaki grijeh. Daje se Duh Sveti kao jamstvo, anđeli za zaštitnike, nebo za nasljedstvo. Gledaj, moj sine, to su ukrasi duhovnog ratnika! Tko je time odjeven, dobit će onu neizrecivu vojničku plaću kojom se kupuje vječna radost, najčasniji mir, vječno obilje, život bez kraja.“ Ovaj ratnik je bio gospodin Karlo, sin svete Brigite.

Sedamdeset i peto poglavlje

Zaručnice riječi molitve Kristu i Djevici pri čemu pjeva najbolju hvalu. Utješni odgovor Djevice kćeri u čemu kroz primjer pokazuje Bog pomoću pravedne odluke često dopušta đavlovu laž da bi Božja snaga postala to vidljivija i kako nevolje daju uputu za duhovna dobra.

„Blagoslovljen Ti, moj Bože, moj stvoritelju i otkupitelju. Ti si otkupnina kojom smo otkupljeni iz zarobljeništva, po kojoj smo svi vođeni svemu spasu, po kojoj smo postavljeni udružujemo s Jedinštvom i Trojstvom. Zato se, iako se u svojoj ružnoći sramim, ipak radujem da Ti koji si jednom za nas umro nikad više nećeš umrijeti. Jer Ti si zaista jedini koji je bio i prije svijeta. Ti imaš moć nad životom i smrti. Samo Ti si dobar i pravedan, samo Ti svemoguć i strašan. Zato budi blagoslovljen u vječnost. Ali što da kažem o tebi, blagoslovljena Marijo, ti cijeli spase svijeta? Ti si slična onome tko prijatelju koji je bio tužan zbog gubitka neke stvari opet daje vidjeti izgubljeno čime se ublažila bol, narasla je radost i cijelo se srce zapalilo. Tako si ti, najslada Marijo, svijetu pokazala njegova Boga kojeg su ljudi izgubili i rodila si ga u vrijeme koje je bilo pokazano prije svih vremena i nad čijim rođenjem se radovalo sve što je bilo na nebu i na zemlji. Zato te, najslada Marijo, molim da mi pomogneš da se moj neprijatelj ne bi radovao nada mnom niti me nadvladao svojom lukavosti.“ Majka odgovori: „Pomoći ću ti. Ali zašto si žalosna što si ono što si čula i što je tjelesno vidjela na duhovan način kad ti je onaj ratnik koji živi u tijelu pokazan kao duhovno mrtav i potreban duhovne pomoći? Čuj sad sigurnost tumačenja. Sva istina je od Boga, a svaka laž od đavla jer je on otac laži. Budući da je istina od Boga, po đavlovoj zlobi i laži koje Bog ponekad dozvoljava prema tajnoj odluci je Božja snaga to vidljivija kao što ću ti pokazati kroz primjer izvjesne djevice. Ona je vrlo nježno voljela svojeg zaručnika i on nju na sličan način. Kroz njihovu ljubav je Bog bio slavno čašćen i roditelji s obje strane su se tome radovali. Kad je to vidio njihov neprijatelj, ovako je mislio: 'Znam da se zaručnik i zaručnica međusobno približavaju na trostruki način: pismima, uzajamnim razgovorima i tjelesnim sjedinjenjem. Da glasnici i pošтари ne bi imali pristup, sve ću putove napuniti kolcima, trnjem i kukama; da se više ne bi približavali uzajamnim

razgovorima, prouzročit ću buku koja će ih smetati u govoru. Da ne bi sreli za sjedinjenje u tijelu, postaviti ću čuvaru da promatraju svaki otrov tako da ne nađu nikakvu priliku da dospiju jedno k drugome.' Kad je zaručnik koji je bio pametniji od neprijatelja to prepoznao, ovako je rekao svojim slugama: 'Moj neprijatelj mi smještava u tome i tome. Pazite na tim mjestima i kad tako nađete, pustite da ga radi sve dok ne postavi zamke. Nakon toga se uzdignite, ali nemojte ga ubiti, već mu ga izrugajte i derite se na njega da bi vaši suslugi kad prepoznaju neprijateljevo lukavstvo mogli biti pažljiviji u straži i oprezu.' Na sličan je način i u duhovnim stvarima. Pisma kojima se zaručnik i zaručnica, to jest Bog i dobra duša međusobno približavaju nisu ništa drugo doli molitve i uzdasi pobožnih; jer kao što stvarno pismo pokazuje sklonost i volju onoga koji ga pošilja, tako molitve pobožnih Božjem srcu i povezuju dušu s Bogom vezom ljubavi. Ali đavao ponekad sprječava srca ljudi tako da ne mole za ono što služi spasu duše ili je suprotno tjelesnom uživanju. On također sprječava da budu uslišani kad mole za druge grešnike jer ti grešnici za sebe ne mole za ono što služi duši za vječnu korist. Što su uzajamni razgovori kojima zaručnik i zaručnica postaju jedno srce i jedna duša drugo doli pokora i kajanje? No kod njih đavao ponekad podiže tako veliku buku da se međusobno ne čuju. To su zla nadahnuća koja srcu koje na plodan način želi vršiti pokoru šapće i govori mu: 'O, ti nježna dušo, teško je poduzeti ono na što nisi naviknuta i što je neobično. Mogu li svi biti savršeni? Dovoljno ti je biti kao mnogi drugi; što poduzimaš više? Zašto činiš što nitko ne čini? Ne možeš to trajno provoditi, svi će ti se rugati budeš li se previše ponižavao.' Takvim nadahnućima je duša prevarena i misli si: 'Teško je prekinuti ono na što si naviknut; zato ću ono što je prošlo ispovjediti, ali onda mi je dovoljno slijediti put većine; ne mogu biti savršen; Bog je svemoguć i ne bi nas otkupio da je htio da propadnemo.' Takvom bukom đavao sprječavao dušu tako da je Bog ne čuje; ne kao da Bog ne bi mogao čuti sve, već zato jer se Bog kad to čuje ne raduje kad se duša radije slaže sa svojim kušnjama nego s vlastitim razumom. Tjelesno sjedinjenje zaručnika i zaručnice predstavlja unutarnje sjedinjenje duše s Bogom kroz želju za nebeskim i čistu ljubav u kojima duša treba gorjeti svakog sata. Ali ta se ljubav sprečava na četiri načina. Prvo, đavao nadahnjuje dušu da učini nešto protiv Boga čime duša ako u tome uživa i malo se obazire privlači Božje neprijateljstvo. Drugo, đavao dušu nadahnjuje da učini nešto dobro da se ljudima pokaže ljubazna, a ponekad da radi časti i straha od svijeta propusti nešto dobro što bi mogla učiniti. Treće, đavao čini da duša zaboravi na dobro i osjećaju gađenje nad tim čime se narav otkida i postaje mrzovoljna. Četvrto, đavao uzbuđuje dušu brigom za svjetovne stvari ili radošću, preobilnom boli ili štetnim strahom. Time se sprječavaju pisma i molitve pravednih kao i uzajamni razgovori zaručnika i njegove zaručnice. No iako je đavao lukav, Bog je još mudriji i jači raskida neprijateljeve konope da bi poslana pisma mogla dospjeti zaručniku. Zamke se raskidaju nakon što Bog duši nadahne da želi samo dobro i da u srcu ima želju bježati od onoga što je

zlo i činiti ono što se Bogu sviđa. Buka koju neprijatelj prouzrokuje se ometa kad duša skromno vrši pokoru i ima volju da ne padne natrag u grijeh koje je ispovjedila. Znaj da đavao ne nasrće samo na Božje neprijatelje vikom i galamom, već i Božje prijatelje kao što ćeš prepoznati na jednom primjeru. Pretpostavi da jedna djevica s jednim muškarcem vodi razgovor. Pred njom je zavjesa koju je muškarac vidio, ali djevica ne. Nakon što je razgovor završio, djevica je otvorila oči, ugledala zavjesu i bojažljivo si je mislila: 'Neka me Bog sačuva da nisam možda prevarena neprijateljevom zamkom.' Kad je muškarac vidio djevicu tužnu, odvuкао je zavjesu i pokazao joj je cijelu istinu. Tako i savršeni ljudi primaju Božje nadahnuće; đavao ih onda buni obmanom da se ili uzdignu u iznenadnoj oholosti ili budu oboreni velikim strahom ili neurednom blagošću podnose grijeh drugih ili oslabe preobiljem radosti ili tuge.

Na sličan način se dogodilo s tobom. Jer đavao je neke potaknuo da ti pišu da je onaj ratnik mrtav iako je još živio od čega si primila veliku bol. Ali Bog ti je pokazao njegovu duhovnu smrt tako da ti je ono što pisci lažno izvještavaju od Boga za utjehu pokazano istinitim. Istina je dakle kad se kaže da nevolje vode duhovnim dobrima. Jer kad prigodom laži koje si čula ne bi bila ožalošćena, ne bi ti bila pokazana tako velika snaga i ljepota duše. Zato je da bi mogla prepoznati tajnu Božju namjeru između tvoje duše i Boga bila izvjesna zavjesa kad je govorio kako zbog toga što se duša pokazala u obličju nekoga potrebnog pomoći, tako i zbog toga što se Bog u svakom svojem govoru pridržavao reći da ćeš u svoje vrijeme saznati je li mrtav ili živ. Nakon što ti je pokazana ljepota duše i njezin ukras čime duša mora biti opremljena za ulazak u nebo, zavjesa je uklonjena i pokazala se istina, naime da je onaj čovjek tjelesno živio, a duhovno bio mrtav i tko želi ući u svoju nebesku domovinu, mora se naoružati takvim vrlinama. Đavlova namjera je bila kušati te lažima i uznemiriti te da bi te kroz bol zbog oduzimanja tako vrijednog prijatelja odvuкао od Božje ljubavi. Ali nakon što si rekla: 'Neka me Bog sačuva da ovo možda nije prevara' rekla i 'Bože, pomogni mi', zavjesa je uklonjena i pokazana ti je kako tjelesna, tako i duhovna istina. Gledaj, kako je i đavlu dozvoljeno ožalostiti pravedne da bi se njihova kruna mogla povećati.“

Sedamdeset i šesto poglavlje

Djevičine riječi kćeri koje je podučavaju tko su Božji prijatelji i kako ih je malo u novije vrijeme ako se ispita svaki stalež, kako laike, tako i svećenike. Što je razlog zbog kojeg je bogati Bog volio siromaštvo i kako je izabrao siromašne, a ne bogate i s kojim ciljem su bogatstva dana Crkvi.

Majka reče Kristovoj zaručnici: „Zašto si zabrinuta, kćeri moja?“ „Jer se“, onda odgovori, „bojim biti poslana otvrdnulima.“ Majka odvrati: „Po čemu prepoznaješ

otvrdnule ili Božje prijatelje?“ I ona reče: „Ne znam ih razlikovati i ne usudim se suditi o bilo kome jer su mi prije pokazana dva čovjeka od kojih se jedan po ljudskoj prosudbi predstavljao vrlo poniznim i potpuno svetim, a drugi rasipničkim i častohlepnim. No ipak njihova namjera i volja nisu bili u suglasnosti s njihovim djelima što je silno preplašilo moj razum.“ Majka odgovori: „Dozvoljeno je suditi o zlu koje se javno pokazuje ako se ima namjera zle žaliti i popraviti. Ali o dvojbenome za što nije sigurno s kojom se namjerom događa je sigurno ne suditi. Zato ću ti pokazati koji su ljudi Božji prijatelji.

Znaj tako da su Božji prijatelji oni koji se kad od Boga prime darove brinu za to da Bogu zahvale svakog sata, da ne žele ništa preobilno i da su s tim što im je dano zadovoljni. No gdje naći takve ljude? Potražimo najprije u zajednici. Tko bi tamo mogao reći: 'Dovoljno je; ne tražim ništa veće'? Potražimo među ratnicima i ostalom gospodom. Tko među njima misli ovako: 'Dobra koja posjedujem sam stekao nasljedstvom; od toga tražim svoje umjereno uzdržavanje prema mojem staležu kao što odgovara Bogu i ljudima, preostalo ću dodijeliti Bogu i siromasima. No kad bih saznao da su ova naslijeđena dobra zlo stečena, onda bi ih ili nadoknadio ili predao na savjet izabranih duhovnih Božjih slugu.' O, kćeri, takve misli su rijetke na zemlji. Potražimo i među kraljevima i vojskovođama tko od njih ustraje u hvalevrijednom stanju. Gdje je kralj koji je u svojem ponašanju kao Job, u svojoj poniznosti kao David, u revnosti za zakon kao Pinhas i kao Mojsije u blagosti i strpljivosti? Gdje je onaj vojskovođa koji upravlja kraljevom vojskom i podučava je ratu, ima povjerenje u Boga i strah kao Jošua, koji više traži korist svoga gospodara nego svoju kao Joab, koji voli revnost zakona i korist bližnjega kao Juda Makabejac? Takav vojskovođa je sličan jednorogu koji na čelu ima oštar rog i ispod njega dragocjen kamen. A što je drugo rog vojskovođe doli hrabro srce da se odvažno bori i udara neprijatelje vjere? Kamen pod vojskovođinim rogom je božanska ljubav koja ako ostaje neprestano u srcu ga čini okretnim i nepobjedivim u svim stvarima. No sad su vojskovođe sličniji objesnim jarcima nego jednorozima; jer svugdje se bore za tijelo, ne za dušu niti za Boga. Razgledajmo kraljeve. Tko od njih ne opterećuje svoje podčinjene radi svoje oholosti? Tko odmjerava svoje stanje prema приходima krune? Tko nadoknađuje ono što kruna nepravедno drži? Tko od njih se bavi drugim aktivnostima da bi vršio pravедnost radi Boga? Kad bi u svijetu na vidjelo došli takvi kraljevi da bi Bog bio proslavljan!

Tražimo dalje među svećenicima čija je obveza sa sobom nosi voljeti suzdržljivost, siromaštvo i pobožnost; zaista, ovi su isto zastranili s puta. Što drugo su svećenici doli siromasi i Božji primatelji milostinje? Trebaju živjeti od onoga što se prinosi Bogu da bi bilo to ponizniji i revniji za Boga što više bi se morali držati udaljeni od briga svijeta. Zato ih je prvo Crkva podigla iz nevolje i siromaštva da bi Bog bio njihova baština i da se ne bi mogli hvaliti svijetom i tijelom, već Bogom. Ali, moja kćeri, nije li mogao birati kraljeve i vojskovođe za apostole da bi se po njima

Crkva obogatila zemaljskom baštinom? Mogao je. Ali bogati Bog je došao siromašan na svijet da bi primjerom dokazao kako je zemaljsko prolazno i da bi čovjek učio od siromaštva svog Gospodina i ne ga se sramio, već da bi se žurno mogao okrenuti istinskom i nebeskom bogatstvu. Zato se poslužio nadasve lijepim postavljanjem Crkve jednog siromašnog ribara i postavio ga je na njezino mjesto da bi živio od Gospodinova udjela, a ne od baštine u ovom svijetu. Crkva je tako svoje podrijetlo uzela iz tri dobre stvari: prvo od revnosti u vjeri; drugo, od siromaštva; treće, iz djelotvornosti vrlina i čuda. Te tri stvari su bile i kod svetog Petra. Posjedovao je revnost vjere kad je slobodnim glasom priznao svojeg Boga i nije oklijevao umrijeti za njega; imao je siromaštvo kad je išao uokolo i molio milostinju i prehranjivao se od rada svojih ruku. Ipak je bio bogat duhovnim dobrima što je veće kao kad je na primjer hromome kojem nije mogao dati ni zlata ni srebra učinio da može hodati što nijedan od vladara nije mogao. Nije li Petar koji je uskrisio jednog mrtvog mogao postići i novac da je htio? Naravno; ali odbacio je teret bogatstva da bi lako ušao u nebo i da bi kao gospodar ovaca ovcama dao primjer poniznosti jer su poniznosti i siromaštvo, duhovni kao i tjelesni, ulaz u nebo. Treće, imao je moć činiti čuda jer, odvojeno od njegovih većih čuda, Petrovom sjenom su bili izliječeni bolesni. Budući da je posjedovao savršenstvo vrlina koje se sastoji u tome da se zadovolji nužnim, tako je i njegov jezik postao ključ za nebo i njegovo je ime blagoslovljeno na nebu i na zemlji. Oni pak koji su svoje ime učinili slavним i voljeli gnoj, to jest ono što je zemaljsko, na zemlji su prezreni i na strašan način su zapisani u knjizi božanske pravednosti.

Bog je ipak htio dati prepoznati da siromaštvo Petra i drugih svetih nije bilo prisilno, već dobrovoljno. Zato je potaknuo srca mnogih da im bogato udjeljuju. Više su se hvalili siromaštvom nego trnjem bogatstva. Zato se što su više imali u izobilju siromaštva to bogatije umnožila i njihova pobožnost. Čemu čudo? Jer kako da Bog bude daleko onima koji su ga postavili za svoj dio svoju radost? Kako pak može onima koji žude za uživanjem svijeta Bog biti sladak? On je bio stranac u njihovim očima. U međuvremenu su s protekom vremena da bi Božji prijatelji mogli biti revniji i spremniji propovijedati Božju riječ i da bi se moglo znati kako nisu zla bogatstva, već njihova zloporaba, za Silvestra i ostalih Crkvi dana vremenita dobra koja su sveti muškarci dugo vremena koristili samo za uzdržavanje Crkve i Božju radost i siromahe. Znaj, Božji prijatelji su takvi koji se raduju Božjem određivanju. Ako ti i nisu poznati, poznati su mojem Sinu. Jer u krutom metalu se često nalazi zlato i iz krutog kremenca se često izdvaja vatrena iskra. Zato idi sigurna; jer prvo treba vikati, a tek onda djelovati jer ni moj Sin dok je prebivao u tijelu nije istodobno obratio cijelu Judeju niti apostoli odjednom pogane, već se mora imati više vremena za dovršiti Božja djela.“

Sedamdeset i sedmo poglavlje

Zaručnice riječi Kristu koje veličaju milosrđe koje joj je iskazao. Kristove riječi zaručnici koji potvrđuju to slatko milosrđe prema zaručnici i kako ju je odabrao za svoju posudu koju treba ispuniti vinom da bi se Božjim slugama po njezinu vinu dalo piti i o ljupkom i poniznom zaručničinom pitanju Kristu.

„Čast bila svemogućem Bogu za sve što je stvorio. Ukras i služba bili mu naplaćeni za svu njegovu ljubav. Ja, nedostojna osoba koja sam od svoje mladosti na mnoge načine griješila protiv Tebe, svoga Boga, zahvaljujem Ti, moj najsladi Bože, najviše na tome što nitko nije tako pokvaren da bi mu Ti odbio svoje milosrđe ako ga od Tebe traži s ljubavlju i istinskom poniznošću i pritom odluči popraviti se. O, najdraži, najsladi Bože, svima koji čuju što si mu učinio je čudesno. Jer ako Ti se sviđa, uspavljuješ moje tijelo, ali en tjelesnim snom, već duhovnim mirom. Kao da budiš moju dušu od sna da bi na duhovan način vidjela, čula i osjećala. O, Gospodine Bože, kako su slatke riječi Tvojih usta! Čini mi se da kad god čujem riječi Tvoga Duha, moja ih duša ih guta u sebe određenim osjećajem neizrecive slatkoće kao najdraže jelo koje kao da pada u srce moga tijela na veliku radost i neizrecivu utjehu. Izgleda čudesno da kad čujem Tvoje riječi postajem sita, ali i gladna; sita zato jer mi se onda ništa ne sviđa kao one riječi, a gladna jer se moja želja za Tobom stalno umnaža. Zato budi blagoslovljen moj Bože Isuse Kriste i daj mi, o Gospodine, svoju pomoć da mogu sve dane svoga života ispuniti kako se Tebi sviđa.“ Krist odgovori i reče: „Ja sam bez početka i kraja i sve je stvoreno po mojoj moći i uređeno po mojoj mudrosti; sve se također upravlja prema mojoj odluci, ništa mi nije nemoguće i zaista, sva moja djela uređena su s ljubavlju. Zato je vrlo tvrdo ono srce koje me želi voljeti niti me se bojati budući da sam oboje, naime hranitelj i sudac svih ljudi. Oni vrše volju đavla koji je moj krvnik i izdajica jer je svijetu ponudio tako poguban otrov da duša koja od toga kuša uz uživanje ne može živjeti, već mrtva tone u pakao da bi vječno živjela u jadu. Taj otrov je grijeh; on naravno mnogima dobro prija, ali na kraju na strašan način postaje gorak. Zaista, taj otrov iz đavolje ruke se svakim satom pije uz uživanje. Tko je ikad čuo nešto tako čudno ili još čudnije? Jer ljudima se pruža život, a oni pak biraju i slobodno prihvaćaju smrt. Ja pak, koji sam moćniji od svega, imam samilost prema njima u njihovoj bijedi i velikoj nevolji. Učinio sam kao bogat i ljubazan kralj koji je svojim pouzdanim slugama u posudi poslao dragocjeno vino i rekao: 'Ponudite vino i drugima osim sebi za piti jer je ljekovito; bolesnima opet vraća njihovo zdravlje, tužnima pruža utjehu, a zdravim ljudima hrabro srce.' Tako sam i ja svojim slugama poslao svoje riječi koje se uspoređuju s vrlo dobrim vinom i trebaju ih dati drugima jer su ljekovite. Pod posudom pak mislim na tebe koja čuješ moje riječi jer si učinila oboje, čula si riječi i navijestila ih dalje; ti si moja vlastita posuda koju punim kad mi se sviđa i iz koje uzimam dok mi se sviđa. Zato će ti moj Duh pokazati kamo trebaš ići i

što trebaš govoriti, kao i da se ne trebaš bojati nikoga osim mene. Moraš radosno ići kamo te budem poslao i odvažno reći što ti budem naložio jer mi se nitko ne može oduprijeti i bit ću kraj tebe.“

Na to reče zaručnica: „Ja“, reče, „koja sam čula ovaj glas sa suzama sam ovako odgovorila: O, moj Gospodine Bože, ja koja sam kao najmanji crv u Tvojoj vlasti Te molim da mi daš dopuštenje da Ti odgovorim.“ Glas odgovori i reče: „Znao sam tvoj odgovor prije nego što si pomislila na njega pa ipak ti dajem dopuštenje da govoriš.“ Na to zaručnica reče: „Pitam Te zašto Ti, o kralju sve slave i koji ulijevaš svu mudrost i izazivaš sve vrline i sam si vrlina, zašto želiš mene primiti za tu službu budući da sam svoje tijelo istrošila u grijehu, koja sam po mudrosti slična magarcu i nedostatna sam u vršenju vrlina? Najsladi Bože Isuse Kriste, ne srdi se što sam Te to pitala; jer Tebi se ne treba čuditi jer možeš sve što želiš; ali čudim se sebi jer sam Te u mnogome uvrijedila, a vrlo sam se malo popravila.“ Glas odgovori i reče: „Odgovorit ću ti kroz usporedbu. Bogatom i moćnom kralju su dali različite novčiće; kralj ih je nakon toga dao rastaliti i iz toga načiniti što mu se sviđa, na primjer krune i prstenje iz zlatnih novčića, ključeve i posude za piće iz srebrnih novčića, kotao i tave iz bakrenih novčića i time se služio prema svojoj udobnosti i časti. Kao što se ne čudiš tome, jednako se tako manje trebaš čuditi da rado primam srca svojih prijatelja koja mi sami daju i iz njih činim što mi se sviđa. I ako poneki imaju veći, drugi pak manji razum, jedne koristim tako što mi poklanjanju svoje srce za jedno, a druge za drugo, ali sve na moju slavu i čast jer je srce pravednika novčić koji mi se veoma sviđa; i zato mogu nad onim što je moje raspolagati kako želim i budući da si moja, ne trebaš se čuditi tome što želim poduzeti s tobom. Samo budi postojana i nepokolebljiva u podnošenju i voljna učiniti sve što ću ti zapovjediti. Jer posvuda sam moćan da ti dam ono što trebaš.“

Sedamdeset i osmo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sedamdeset i deveto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Osamdeseto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Osamdeset i prvo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Osamdeset i drugo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Osamdeset i treće poglavlje

NIJE PREVEDENO

Osamdeset i četvrto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i govori o tri muškarca koje je prevarila žena, jedan od njih se može usporediti s okrunjenim magarcem, drugi ima zečje srce, a treći sličnost s baziliskom. Zato žena uvijek treba biti podčinjena muškarcu.

Sin reče: „Čita se o trojici koje je prevarila žena. Prvi je bio kralj kojeg je ljubavnica udarila u lice kad joj se nije nasmijao jer je bio toliko budalast da je nije obuzdao, niti se brinuo za svoju čast. Bio je za usporediti okrunjenom magarcu; magarcu zbog svoga budalaštva, okrunjenom zbog njegove časti. Drugi je bio Samson koji je, iako najjači, bio svladan od žene; imao je zečje srce jer nije mogao svladati jednu ženu. Treći je bio Salomon koji je bio sličan bazilisku čiji pogled ubija, ali je sam ubijen zrcalom. Tako je Salomon sve nadmašivao u mudrosti, ali lice žene ga je ubilo. Zato je nužno da žena bude podčinjena mužu.“

Osamdeset i peto poglavlje

Krist razgovara s zaručnicom i govori su pred njim dva lista jedne knjige; na jednom je napisano milosrđe, na drugom pravednost; opominje je da se dok još ima vremena okrene milosrđu da poslije ne bi bila kažnjena pravednošću.

Sin reče zaručnici: „Ja sam stvoritelj svih stvari. Pred sobom kao da imam dva lista. Na jednom je napisano milosrđe, na drugom pravednost. Tko se od grijeha okrene kajanju i odluči ih više ne počinuti, za njega milosrđe govori da će ga moj Duh zapaliti da čini dobra djela; tko se rado odvraća od ovih ispraznosti svijeta, njega moj Duh čini još gorljivijim; tko je štoviše spreman za mene umrijeti, njega će moj Duh tako daleko zapamtiti da će biti sav u meni i ja u njemu. Na drugom pak je listu napisana pravednost koja govori: 'Tko se sve dok ima vremena ne popravi i svjesno se odvraća od Boga, njega Otac neće braniti, niti će ga Sin pomilovati, niti

Duh Sveti zapaliti.' Zato dok ima vremena marljivo razmotri list pravednosti jer svatko tko se spasi mora se očistiti vodom ili vatrom, to jest ili vodom male pokore u sadašnjem vremenu ili vatrom čistilišta u budućem sve dok se potpuno ne pročisti. Znaj i da ću jednom čovjeku kojeg poznaješ pokazao ova dva lista knjige milosrđa i pravednosti; ali on sad ismijava list mojeg milosrđa i ono što je lijevo, on smatra za desno i kao što se čaplja uzdiže nad ptice, on se želi uzdići nad ostale i zato se, ne bude li pazio, mora bojati da ne umre u podsmijehu i ne bude oduzet iz svijeta zajedno s pijancima i igračima.“ Tako se poslije i dogodilo; jer veselo je ustao od stola, ali su ga u noći ubili njegovi neprijatelji.

Osamdeset i šesto poglavlje

Majka Božja je govorila i rekla kako slični cvijetu iz kojeg pčele izvlače slatkoću. Pčele su Božji slugi i izabranici koji iz nje dnevno izvlače slatkoću milosrđa i imaju duhovna krila i noge.

Majka reče: „Ja sam Kraljica i Majka Milosrđa. Moj Sin, stvoritelj svih stvari, obuzet je tako slatkim osjećajem prema meni da mi je dao duhovni razum o svemu što je stvoreno. Zato sam vrlo slična cvijetu iz kojeg pčele prije svega izvlače slatkoću. Koliko god mnogo se iz njega skupi, u njemu ne ostaje ništa manje mnogo slatkoće. Tako svima mogu posredovati milosti i zadržavam još dovoljno. No i moji odabrani su slični pčelama kad su svom pobožnošću obuzeti za moju čast. Kao pčele imaju dvije noge, naime postojanu želju umnožiti moju čast; drugo, brižno rade i djelatni su koliko god mogu. Imaju i dva krila tako što se drže nedostojnima hvaliti me i poslušni su mi u svemu što se tiče moje časti. Imaju i žalac i umiru ukoliko ga izgube; to su nevolje svijeta koje im prije kraja života neće biti oduzete radi čuvanja vrlina; ali ja koja imam utjehe u izobilju ću ih tješiti.“

Osamdeset i sedmo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Osamdeset i osmo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Osamdeset i deveto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Devedeseto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Devedeset i prvo poglavlje

Krist opominje zaručnicu da se treba četverostruko poniziti: pred moćnima svijeta, pred grešnicima, pred duhovnim Božjim prijateljima i pred siromasima svijeta.

Sin reče zaručnici: „Trebaš se poniziti na četiri načina. Prvo pred moćnima svijeta jer je čovjek, otkad je prezreo pokoravati se Bogu, zavrijedio da se mora pokoravati ljudima. I budući da čovjek ne može biti bez vladara, mora se prigibati pred moćnima. Drugo, pred duhovnim siromasima, to jest pred grešnicima tako da moliš za njih i zahvaljuješ Bogu što možda nisi bila niti si sad kao oni. Treće, pred duhovnim bogatašima, to jest pred Božjim prijateljima tako da se smatraš nedostojnom služiti im i biti s njima u društvu. Četvrto, pred siromasima svijeta tako da im pomažeš, odijevaš ih i pereš im noge.“

Devedeset i drugo poglavlje

Krist opominje zaručnicu da napreduje i ustraje u vrlinama tako da slijedi život svetih te tako postane njegova ruka; jer dokazuje da sveti postaju Kristova ruka.

Sin reče: „Rekao sam ti prije da su moji prijatelji moja ruka. To je zaista istina jer u njima su Otac, Sin i Duh Sveti i moja majka zajedno s cijelom nebeskom vojskom. Božanstvo je kao srž bez koje nitko ne živi, kosti su moje čovječstvo koje bilo jako da bi patilo; Duh Sveti je kao krv koja sve ispunja i obrađuje; moja Majka je nasuprot tome kao meso u kojem su bili božanstvo i čovječstvo i Duh Sveti; koža je cijela nebeska vojska. Kao što koža pokriva meso, tako moja majka premašuje sve svete u vrlinama. Jer koliko god anđeli bili čisti, ona je još čišća i koliko god ispunjeni Božjim Duhom proroci bili i koliko god mučenici bili mogli podnijeti, u mojoj je Majci Duh bio potpuniji i vatreniji i bila je više od mučenika; ako su se ispovjednici i suzdržavali od svega, moja Majka ipak ima savršenu suzdržljivost jer je u njoj bilo moje božanstvo zajedno s mojim čovječstvom. Ako me dakle moji prijatelji imaju, u njima je moje božanstvo od kojeg duša živi; u njima je snaga

mojeg čovještva po čemu postaju jaki sve do smrti i krv moga Duha po čemu je njihova volja pokretana prema svemu dobrom. Odmah nakon toga se njihovo meso ispuni mojoj krvlju i mesom ukoliko se ne žele zamrljati i uz pomoć moje milosti žele očuvati čistoću. Moja se koža povezala s njihovom ako oponašaju život i ponašanje mojih svetih. Zato se moji sveti s pravom nazivaju mojom rukom; i ti moraš s voljom koračati u dobru i nakon što ih budeš slijedila koliko možeš, postati njihov ud. Jer kao što ih povežem sa sobom vezom moga tijela, tako i ti moraš biti povezana s njima i sa mnom po tom mojem tijelu.“

Devedeset i treće poglavlje

Krist razgovara s zaručnicom i nalaže joj tri stvari, naime: neka ne zahtjeva ništa osim hrane i odjeće; neka čezne za duhovnim samo prema Božjoj volji i neka se ne žalosti zbog ničega osim zbog svojih i tuđih grijeha. Također joj kazuje kako će oni koji u ovom životu svoje grijeha ne žele očistiti i popraviti strogošću pokore pred Božjim sudom biti vrlo oštro kažnjeni.

Sin reče: „Nalažem ti tri stvari, naime: ne zahtijevaj ništa osim hrane i odjeće; drugo, čezni za duhovnim samo prema mojoj volji; treće, ne žalosti se zbog ničega osim zbog svojih i tuđih grijeha. Jer kad te dohvati bol, razmatraj strogoću mog suda. Možeš je razmotriti i naučiti je se bojati na onom čovjeku koji je već suđen. Kad je stupio u samostan, imao ne tri stvari na pameti, kako želi biti bez posla i imati svoje uzdržavanje bez brige i treće, mislio je: 'Ukoliko me zahvati tjelesna kušnja, nekom ću je se prilikom riješiti bez da se tjelesno mijesam.' Zato je trostruko mučen; jer upravo jer je htio biti bez posla, riječima i udarcima je prisiljen na posao, drugo, podnosio je manjak tjelesne hrane i ogoljenost; treće, od svih je prezren i to tako jako da u požudi nije mogao imati prijatelje. Kad se približilo vrijeme da odabere poziv, mislio je ovako: 'Budući da u svijetu ipak neću moći živjeti bez rada, bolje je za mene biti u samostanu i raditi za Boga.' Zato je uz sudjelovanje takve volje k njemu došlo moje milosrđe zajedno s pravednošću da bi očišćen mogao dospjeti u vječnu slavu; jer nakon što je položio zavjet, odmah ga je pogodila teška bolest i bio je kušan takvom bolju da su mu oči izišle od boli, uši nisu ništa čule i svi su mu udovi zakazali jer je htio biti bez pritužbe i posla. Patio je i od veće ogoljenosti nego u svijetu i kad je imao ukusniju hranu, nije je mogao uživati, a kad je priroda zahtijevala, nije je imao. Tako se njegova priroda istrošila još prije smrti tako da je postao kao neprilična papuča. Nakon što je umro, došao je pred sud kao lopov jer je u redu htio biti po svojoj volji, a ne da bi pobožnije živio; ipak nije trebao biti osuđen kao lopov jer je ipak, iako je bio dijete i luđak u razumu i savjesti, svoju vjeru i nadu položio na mene, svoga Boga i zato je bio suđen prema milosrđu. No budući da njegov grijeh nije mogao potpuno biti očišćen tjelesnom mukom, njegova

je duša još teško kažnjena u čistilištu kao kad bi se skinula koža i kosti stavilo pod prešu da i se srž mogla bolje istisnuti. Koliko će morati patiti oni čini se cijeli tok života provlači u grijehu, kojima se ne događa ništa neugodno niti to žele? Jao njima jer mi govore: 'Zašto je Bog umro ili čemu koristi njegova smrt?' Tako mi vraćaju što sam ih otkupio, što ih čuvam, dajem zdravlje i uzdržavanje. I zato ću od njih tražiti sud jer su slomili vjeru kojoj su se kod krštenja obvezali i jer dnevno griješe i preziru moje zapovijedi. Niti najmanje za što su u redu zaduženi neću ostaviti nekažnjeno.“

Objašnjenje

Ovaj je brat imao jedan tajni grijeh koji nikad nije htio ispovjediti. Na Kristovu zapovijed mu je došla sveta Brigita i rekla: „Čini pažljivu pokoru; imaš nešto tajno u srcu i nećeš moći umrijeti sve dok to budeš držao zatvorenim.“ Onaj joj odgovori da nema ništa što nije priopćio pri svojoj pokori. A ona reče: „Ispitaj u kojoj si namjeri stupio u samostan i u kojoj si namjeri dosad živio u njemu i pronaći ćeš istinu u svojem srcu.“ Otvoren u suzama reče: „Blagoslovljen Bog koji mi te poslao. Kad si sad govorila o mojoj tajni, želim onima koji slušaju reći istinu. Imam nešto tajno u srcu što se nikad nisam usudio odati niti sam mogao jer kad god sam ispovijedao druge grijehe, moj je jezik bio kao vezan kad je došlo do ovog grijeha i spopao me preveliki strah tako da nisam priznao skrivenu muku moga srca. Kad god sam ispovjedio srce, uvijek sam našao novi završetak za svoje riječi tako što sam rekao: 'O, oče, priznajem vam krivnju za sve što sam rekao i za ono što nisam rekao.' pri čemu sam mislio da će tim završetkom svi moji tajni grijesi biti oprošteni. A sad bih, ženo, ukoliko se Bogu sviđa, cijelom svijetu rado rekao što sam u svome srcu tako dugo tajio.“ Kad je pozvan ispovjednik, pod suzama je potpuni iznio sve one grijehe i umro je još te iste noći.

Devedeset i četvrto poglavlje

Krist podučava zaručnicu lijepu molitve koje treba reći kad se oblači, kad ide k stolu i spavati. Također je opominje u svoj odjeći treba biti ponizna, a u svojim udovima časna i jednostavna.

Sin Božji je razgovarao s zaručnicom i reče: „Vanjska ljepota predstavlja unutarstvu koju čovjek treba imati. Zato kad stavljaš kapu ili veo kojim obuhvaćaš kosu, trebaš govoriti:

O, Gospodine Bože, hvala Ti što si me nosio u mojem grijehu i budući da Te zbog svoje neumjerenosti nisam dostojna vidjeti, pokrивam svoju kosu.“

I Gospodin k tome doda: „Bludnost mi se tako gnuša da po meni djevica koja ima samo volju zastraniti nije čista djevica osim ako tu volju ne popravi pokorom. – Kad pokrivaš čelo, trebaš govoriti:

O, Gospodine Bože, koji si stvorio sve i učinio čovjeka divnijeg od svega na svoju sliku, smiluj mi se! I budući da nisam čuvala ljepotu svoga lica na Tvoju čast, prekrivam svoje čelo. –Kad obuvaž cipele, govori ovako:

Blagoslovljen Ti, Bože moj, koji mi zapovijedaš da imam cipele da bih bila jaka i da ne bih bila mlitava u Tvojim službi; utješi me dakle da bih mogla putovati u Tvojim zapovijedima.

Neka i u preostaloj tvojoj odjeći vlada poniznost i u svim tvojim udovima skromna čestitost. –Kad ideš za stol, govori ovako:

O, Gospodine Bože, kad bi Ti, kao što možeš, htio da opstajem bez hrane, rado bih molila za to; ali budući da mi zapovijedaš skromno si uzimati hranu, molim Te, daj mi umjerenost u hrani da bih po Tvojim milosti mogla jesti prema potrebi prirode, a ne kao što zahtijeva požuda mog mesa. –Kad kreneš spavati, trebaš reći:

Blagoslovljen Ti, Bože, koji uređuješ izmjenu vremena nama za olakšanje i za utjehu tijela i duše; molim Te, daj mojem tijelu mir u ovoj noći i sačuvaj me neozlijeđenu od neprijateljeve moći i prevare.“

Devedeset i peto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i objašnjava joj kako nepravedni vode svoje oružje i od čega se sastoji; kad se hvale grijehom s voljom da ustraju u njemu, bit će uklonjeni mačem strogoće božanske pravednosti.

Sin Božji reče: „Ja sam kao kralj koji je izazvan na borbu. Đavao sa svojom vojskom stoji protiv mene. No ja sam u svojim namjerama i nakanama tako nepromjenjiv da bi se nebo i zemlja zajedno sa svim što je na njima i ispod njih srušili prije nego bih obrisao samo jednu točku pravednosti, dok je đavao tako jako obuzet ponosom da bi više volio da postoji toliko paklova kao i sunčevih zrnaca nego se poniziti. Neki od neprijatelja se već približavaju sudu i među nama udaljenost nije veća od dvije stope. Njihova zastava je podignuta, štit već na ruci, ruka za mačem iako još nije povučen. Ali moja strpljivost je tako velika da ne udaram ukoliko oni ne udare prvi. Na njihovoj zastavi piše: proždrljivost, pohlepa i požuda. Njihova kaciga je tvrdoća njihova srca jer se ne obaziru na kaznu pakla i ne promišljaju kako mi je grijeh odvratn. Otvori kacige su požuda tijela i volja da se svide svijetu; tako trče uokolo i vide što se ne smije vidjeti. Njihov štit je lažna vjera kojoj opravdavaju grijehe koje pripisuju slabosti tijela; zato preziru zbog grijeha moliti za oprostjenje. Njihov mač je volja da ustraju u grijehu; još nije povučen jer njihova zloba još nije ispunjena; no bit će povučen kad budu imali volju griješiti tako dugo koliko žive i udaraju njime kad se hvale grijehom i žele ostati u stanju grijeha. Kad se tako njihova zloba ispuni, jedan glas u mojoj vojsci će povikati i reći: 'Sad udarite!' I onda će ih mač moje strogoće razoriti i svaki koji je tako naoružan će

podlijeći kazni. Njihove duše će prigrabiti đavoli koji kao ptice grabljivice traže duše da ih bez prestanka rastrgavaju.“

Devedeset i šesto poglavlje

Zaručnik objašnjava zaručnici što znači međuprostor od dvije stope i izvlačenje mača o čemu je govorio prethodnom poglavlju.

Sin reče: „Prije sam ti rekao kako je između mene i neprijatelja udaljenost od samo dvije stope. Jedna od dviju stopa je nagrada za ona dobra djela koja su učinili za mene. Zato će se od ovog dana nadalje sramota umnažati, njihovo uživanje će postati gorkije, njihova radost će se oduzeti, a nevolje i boli će rasti. Druga stopa je njihova zloba koja još nije ispunjena, već kako se njeguje kazati da kad se nešto napuni, pukne, tako će i njih, kad im se tijelo i duša odvoje, sudac prokleti. Mač je pak volja grijешiti. Zato je napola izvučen; jer kad se čast smanji i slijede odurnosti, jače se uplaši i zapali za grijeh. Sreća i čast im ne daju da mnogo razmišljaju o grijehu. No da bi ostvarili svoju požudu, sad žele živjeti dulje i još lakše griješe. Jao njima jer ako se ne poprave, već im se približava njihova propast.“

Devedeset i sedmo poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom o određenom prelatu i poručuje mu da ako po oholosti, po požudi i po svjetovnom zapletima izgubi toplinu pobožnosti i svetog razmatranja, ali se pred Bogom i bližnjim savršeno ponizi, opet će primiti božansku toplinu i božansko svjetlo tako da osjeti božansku slatkoću.

Sin je po zaručnici razgovarao s određenim prelatom i reče mu: „Ti si sličan mlinskom kolu koje je nepokretno; dok čvrsto stoji i ne miče se, zrna u mlinu se ne mrve. Kolo predstavlja tvoju volju koja treba biti pokretna, ali ne prema tvojim željama i zahtjevima, već prema mojim; također se potpuno trebaš prepustiti u moje ruke. No ovo kolo je previše prema mojoj volji jer voda zemaljskog razmišljanja previše obuzima. Razmatranje mojih djela i mojih patnji je kao mrtvo u tvom srcu, zato ti duševna hrana ne prija i nije po tvom ukusu. Zato silom otvori začepljeni vodotok da bi voda otjecala i njezinim otjecanjem kolo došlo u pokret i zrna se lako mrvila. Prepreka koja zaustavlja vodu je oholost srca i ambicija čime se milost Duha Svetoga začepљуje i sve dobro čime duša treba donijeti plod se sprječava. Dohvati zato istinsku poniznost u svojem srcu; jer s njome će se slatkoća moga Duha uliti u tvoju dušu, a zemaljsko razmišljanje će isteći. Po njoj će se i tvoja volja pokrenuti i biti savršena prema mojoj volji. I onda ćeš početi svoja djela odvajati kao zrnje i smatrati moja za velika. Istinska poniznost je ne brinuti se za naklonost ljudi i njihove prigovore, doputovati na moj put koji je zaboravljen i zanemaren, ne tražiti

izobilje i ravnati se prema jednostavnome. Voliš li taj put, onda ti je duhovno ukusno, onda će moje patnje i put mojih sveti postati sladak tvojem srcu. Onda ćeš spoznati koliko si dužnik duša koje si preuzeo upravljati. Budući da si se popeo na visinu kola dvjema nogama, to jest moći i čašću, tako je iz moći došla pohlepa, a iz časti oholost. Zato se spusti, ponizi se u srcu i moli ponizne da mole za tebe. Jer poslat ću ti svoju pravednost kao vrlo divlju rijeku i od tebe zahtijevati od tebe zadnji novčić, naime: račun o tvojoj sklonosti, o tvojim mislima, o tvojim govorima i djelima kao i dušama koje sam povjerio tvojoj brizi i koje sam sam otkupio svojoj krvlju.“

Devedeset i osmo poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i govori da grešnici i mlitavci moraju biti pogođeni s četiri strijele, to jest četiri kazne da bi ponizno bili privedeni natrag na kajanje i popravljanje života.

Sin reče: „Želim svojim prijateljima dati četiri strijele. Njima prvo moraju gađati onoga koji je slijep na jedno oko; drugo, na onoga koji je hrom na jednu nogu; treće, na onoga koji je gluh na jedno uho; četvrto, na onoga koji leži oboren na zemlji. Slijep na jedno oko je onaj koji vidi, ali ne uvažava Božje zapovijedi i djela mojih svetih, a jedno oko ima na radostima svijeta i želi ih. Takav mora biti pogođen na način da mu se kaže: 'Sličiš Luciferu koji je gledao najvišu Božju ljepotu, ali je budući da je bez prava želio što nije smio, pao u pakao kamo ćeš i ti ići ako se ne urazumiš po tome da spoznaš Božje propise i uvidiš kako je sve u svijetu prolazno. Zato je najbolje da se čvrsto držiš onoga što je sigurno i da pustiš prolazno da ne bi išao u pakao.' Hrom na jednu nogu je onaj koji osjeća kajanje i žao mu je zbog počinjenih grijeha, ali se ipak trudi postići zemaljsku korist i dobitak koji pripadaju svijetu. Njega se treba gađati tako da mu se kaže: 'Trudiš se za korist tijela koje će uskoro jesti crvi; zato na plodan način radi za svoju dušu koja treba vječno živjeti.' Gluh na jedno uho je onaj koji želi čuti moje i riječi mojih svetih, ali drugo uho ima otvoreno za lakoumno brbljanje i za ono što se tiče svijeta. Zato mu se treba reći: 'Sličan si Judi koji je jednim uhom slušao Božje riječi koje su na drugo opet izašle. Što mu je dakle koristio govor koji je čuo? Zato zatvori svoje uši za nepromišljeno slušanje da bi mogao dospjeti do pjesme anđela.' Onaj koji potpuno leži oboren na zemlji je onaj koji se zapleo u zemaljsko, ali ipak želi misli na to i želi znati put na kojem se može popraviti. Tom čovjeku treba ovako reći: 'Tvoje vrijeme je kratko kao trenutak; no kazna pakla i slava svetih je vječna. Da bi mogao doći k pravom životu, neka ti ne bude mučno na sebe uzeti nešto teško i gorko; jer kao što je Bog ljubazan, tako je i pravedan.' Tko je pogođen tako da strijela krvavo izlazi iz srca, to jest tko osjeća iskreno kajanje i tko uhvati nakanu popravka, njemu ću uliti ulje svoje

milosti pomoću koje će svi njegovi udovi ozdraviti.“

Devedeset i deveto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i žali se zbog Židova koji su ga razapeli kao i zbog kršćana koji su prezreli njega i njegovu pravednost i ljubav tako što namjerno i svjesno griješe protiv njegovih zapovijedi i preziru osude Crkve o ekskomunikaciji pod izlikom da je Bog milosrdan; zato im prijeti gnjevom i bijesom svoje pravednosti.

Majka reče: „Kako li je mnogo moj Sin patio one noći kad mu se približio i poljubio ga izdajica Juda kojem se sagnuo, jer Juda je bio malen rastom, i rekao: 'Prijetelju, zašto si došao?' I odmah su ga neki šćepali, drugi su ga vukli za kosu, drugi su ga uprljali pljuvačkom.“ Potom je govorio Sin i reče: „Smatraju me za crva koji kao mrtav leži u zimi, na kojeg prolaznici pljuju po čijim leđima gaze. Taj su me dan Židovi sa mnom postupali kao s crvom jer su me smatrali najpokvarenijim, najnevrjednijim. Tako me preziru i kršćani jer sve što sam iz ljubavi za njih učinio i podnio smatraju ispraznim. Kao da gaze po mojim leđima kad se više boje i časte ljude nego mene, svoga Boga, kad se ne uopće ne obaziru na moju pravednost i u svojoj samovolji propisuju vrijeme i mjeru mojem milosrđu. Također, kao da me udaraju po zubima kad, nakon što su čuli moje zapovijedi i patnje, govore: 'Činimo u sadašnjosti što nam se sviđa; zbog toga nećemo ništa manje imati nebo; jer da nas je Bog upropastiti ili kazniti za vječnost, ne bi nas otkupio na tako gorak način.' No oni će osjetiti moju pravednost; jer kao što ni najmanje dobro ne ostaje neuzvrćeno, tako niti najmanje zlo neće ostati nekažnjeno. Preziru me i gaze po meni kad ne uvažavaju osudu Crkve, naime ekskomunikaciju. Kao što se ekskomunicirane javno izbjegava, tako će oni biti odvojeni od mene jer kazna ekskomunikacije ako je se poznaje i prezire teže škodi od tjelesnog mača. Zato ću ja, koji izgledam kao crv, sad po svojoj strašnoj pravednosti opet postati živ i doći ću tako strašno da će oni koji će vidjeti govoriti brdima: 'Padnite na nas pred Božjim gnjevom.'“

Stoto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i kaže joj da je ona kao svirala Duha Svetoga kroz koju on stvara ljupku glazbu na svoju čast i na korist narodima. Zato je izvana želi posrebiti dobrim ponašanjem i mudročću, a iznutra posrebiti istinskom poniznošću i čistoćom srca.

Sin reče zaručnici: „Trebaš biti kao svirala na kojoj svirač stvara ljupku glazbu. Vlasnik svirale je posrebruje izvana da bi se činila dragocjenom, a iznutra je

pozlaćuje dugotrajnim zlatom. Tako i ti trebaš biti posrebrana dobrim ponašanjem i ljudskom mudrošću da bi mogla uvidjeti što si dužna Bogu i svojem bližnjem i što koristi tvojem tijelu za vječni spas. Iznutra pak trebaš biti pozlačena poniznošću tako da se ne želiš svidjeti nikome doli meni i da se ne bojiš zbog mene biti neugodna ljudima. Svirač dalje čini tri stvari na svojoj svirali: prvo je ovija u fino platno da se ne uprlja; drugo, radi kutiju u kojoj je može čuvati; treće, na kutiju stavlja bravu tako da je lopov ne može ukrasti. Tako se i ti trebaš uviti u čistoću tako da se ne uprljaš osjetilnom požudom i veseljem. Umjesto toga rado radi i brini se da budeš sama druženje sa zlim ljudima kvari dobre običaje. Brava je marljivi nadzor tvojih osjetila i svega unutrašnjeg tako da kod svih svojih radnji vodiš računa da te đavlova zloba ne općini. Ključ pak je Duh Sveti; on treba otvoriti tvoje srce prema tome kako mi se sviđa na moju čast i na korist ljudima.“

Sto i prvo poglavlje

Majka Božja govori i kaže kako je srce njezina Sina vrlo ljupko, čisto i slatko i tako preplavljeno ljubavlju da kad bi grešnik stajao na vratima, ali bi ga pozvao s voljom da se popravi, odmah bi bio oslobođen. K srcu Boga se dospijeva poniznošću istinskog kajanja i pobožnim i čestim razmatranjem njegovih muka.

Majka Božja reče: „Srce mojeg Sina je nadasve ljupko kao med i vrlo čisto kao najčišći izvor iz kojeg proizlazi sve što je kreposno i dobro. On je i najsladi. Jer što je za razumnog čovjeka slađe od toga da razmatra ljubav mojeg Sina pri stvaranju i otkupljenju, pri njegovu radu, podučavanju, u njegovoj ljubaznosti i njegovoj strpljivosti? Njegova ljubav ne otječe kao voda, već je postojano trajna jer njegova ljubav ostaje kod ljudi sve do posljednjeg trenutka tako da kad bi grešnik već stajao na vratima propasti, ali bi mu još od tamo povikao s voljom da se popravi, on bi ga oslobodio. Za dospjeti k Božjem srcu su dalje dva puta. Prvi je poniznost istinskog kajanja i ono uvodi čovjeka u Božje srce i duhovni razgovor; drugi je razmatranje muka mojeg Sina koje iz čovječjeg srca izvlači tvrdoću i čini da radosno ide prema Božjem srcu.“

Sto i drugo poglavlje

NIJEPREVEDENO

Sto i treće poglavlje

Dok je Kristova zaručnica molila, vidjela je u ukazanju kako se sveti Dionizije molio Djevici Mariji za Francusku.

Dok sam molila, vidjela sam kako se sveti Dionizije molio Djevici Mariji i reče: „Kraljice Milosrđa, ti si ta kojoj je dano sve milosrđe i ti si postala Majka Božja na spas siromašnih; smiluj se zato Francuskoj, tvojem i mojem kraljevstvu, i to tvojem jer te njegovi stanovnici časte u svojoj mjeri, a mojem jer sam njihov zaštitnik i imaju povjerenje u mene. Ti vidiš kako mnoge duše svakog sata stoje u opasnosti, kako su ljudska tijela obarana kao životinje i kako, što je gore, duše kao snijeg padaju u pakao. Tješi ih zato i moli za njih jer si njihova gospođa i pomoćnica sviju.“ Majka Božja odgovori: „Idi mojem Sinu i daj da radi ove koja ovdje stoji čujemo što će odgovoriti.“

Sto i četvrto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto i peto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i kaže joj način na koji treba uspostaviti mir između kraljeva Francuske i Engleske. Ne budu li se kraljevi obazreli, bit će vrlo teško kažnjeni.

Sin reče: „Ja sam kralj kojeg se treba bojati i častiti ga. Zato ću im zbog molitava moje Majke postaviti svoje riječi. Ja sam pravi mir i gdje je mir, ja sam sigurno tamo. Žele li oba kralja Francuske i Engleske imati mir, dat ću im trajan mir. No ne može se imati pravi mir ukoliko se ne voli istinu i pravednost. Budući da jedan od kraljeva ima pravo, sviđa mi se da se mir sklopi ženidbom i da kraljevstvo tako dospije zakonitim baštinicima. Drugo, želim da budu jedno srce i jedna duša u širenju kršćanske vjere gdje se to u prikladno vrijeme može dogoditi na moju čast. Treće, trebaju dokinuti nepodnošljive poreze i odustati od svojih varljivih ideja i voljeti duše svojih podređenih. Ukoliko kralj koji sad ima pravo ne želi poslušati, neka vrlo sigurno zna da u svojim djelima neće imati sreće, već će svoj život završiti u bolima i svoje kraljevstvo ostaviti u mukama. Njegov sin i generacija nalaziti će se u gnjevu, sramoti i zbrci tako da će se svi čuditi. Ali bude li kralj koji je u pravu htio slijediti, pomoći ću mu i boriti se za njega. No ne poslušaj li, neće postići svoju želju nego još i izgubiti što je već primio. Jer radostan početak će zamračiti bolan svršetak. Žele li ljudi u kraljevstvu Francuske dohvatiti istinsku poniznost, kraljevstvo će dospjeti zakonitim baštinicima i dobru miru.“

Sto i šesto poglavlje

Krist kaže zaručnici da se ne treba bojati u poslušnosti prema duhovnom ocu prekinuti post jer to nije grijeh. Također je opominje da bude postojana i kušnjama pruža neprestani otpor i da ima čvrstu volju da ustraje u dobru po uzoru na Djevicu Mariju, Davida i Abrahama.

Sin reče: „Zašto se bojiš? Kad bijela i četiri puta dnevno, ne bi ti se uračunalo u grijeh kad bi ti učinila s dozvolom onoga koga si obvezna slušati. Zato budi postojana. Trebaš biti kao ratnik koji u ratu ranjen od mnogih rana neprijatelju vraća još mnogo gore rane i to je revniji za borbu što ga neprijatelji jače napadaju. Također trebaš udariti neprijatelja, biti postojana i imati razumnu volju ustrajati u dobru. Đavla obaraš onda kad ne prihvatiš kušnje, već se hrabro odupireš, to jest kad oholosti suprotstaviš poniznost, a proždrljivosti suzdržljivost. Postojana si kad u nevolji ne mrmljaš protiv Boga, već sve veselo podnosiš, sve pripisuješ svojim grijesima i zahvaljuješ Bogu. Tvoja volja je razumna onda kad ne želiš nagradu osim prema mojoj volji i kad se potpuno prepustiš mojim rukama. Prvo od ove tri stvari, udariti neprijatelja, Lucifer nije imao jer je odmah prihvatio svoju namjeru; zato je nepovratno pao i kako nije imao nikoga tko bi ga potaknuo na njegovo zlo, tako nema ni nikoga da mu vrati izgubljeno. Drugo, postojanost Juda nije imao, već je očajavao i objesio se; treće, dobru volju, Pilat nije imao jer je imao revnu želju svidjeti se Židovima i bio je zabrinut samo za svoju čast umjesto da me oslobodi. Ali prvo, udariti neprijatelja, imala je moja Majka koja koliko god je kušnji imala, toliko je pružala i suprotstavljala otpor; drugo je imao David koji je u protivnostima bio strpljiv i u svojem padu nije stupio u očaj; treće, savršenu volju, imao je Abraham koji nije samo napustio svoju domovinu, već je htio žrtvovati i svojeg jedinorođenog sina. Njih i ti slijedi prema svojim snagama.“

Sto i sedmo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto i osmo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto deveto poglavlje

Marija kaže da duhovni čovjek, nakon što se kroz napor i rad pokore, ljubavi i strpljivosti obrati, mora do kraja iskupiti prijašnje izgubljeno vrijeme da Bogu ne

bi ponudio prazan orah.

Marija reče: „Kad se gospodaru prikazuju orasi, ponekad su neki od njih prazni. Da bi ih se gospodaru učinilo prijatnijima, moraju se ispuniti. Tako je i s duhovnim djelima. Mnogi ostvaruju više dobrih djela da bi radi njih umanjili svoj grijeh da ne bi išli u pakao. Ali prije i za vrijeme tih dobrih djela je bilo mnogih vremena koja su bila prazna dobrim djelima i koja se sva moraju ispuniti dok je vrijeme za raditi, a kad nije, kajanje i ljubav nadoknađuju sve. Tako je Marija Magdalena Gospodinu prikazala svoje orahe, to jest svoja dobra djela. Među tim orasima su poneki bili prazni budući da je mnogo vremena koristila za griješenje, ali ih je s vremenom opet nadoknabila strpljivošću i naporom. I Ivan Krstitelj je Bogu prikazao pune orahe budući da je Bogu služio od mladosti i prikazao mu sve svoje vrijeme. Apostoli kao da su Bogu prikazali napola pune orahe budući da su prije svojeg obraćenja imali mnogo nesavršena vremena. Ali ja koja sam Majka Božja sam prinijela pune orahe koji su bili slađi od meda jer sam od mladosti bila ispunjena milošću i ostala sam očuvana u milosti. Zato kažem da iako će čovjeku grijesi biti otpušteni, prijašnja neplodna vremena se ipak sve dok čovjek ima vremena iskupiti strpljivošću i radom ljubavi.“

Sto deseto poglavlje

Krist podučava zaručnicu koja je razlika između dobrog duha i đavlove obmane i kako oboma treba odgovoriti.

Sin reče: „Kako treba prepoznati moj duh kad postoje dva duha, jedan dobar i jedan zao? Reći ću ti. Moj duh je topao o čini dvije dobre stvari. Prvo, izaziva da se ne žudi za ničim osim na Bogom; drugo, daje najvišu poniznost i preziranje svijeta. Zao duh je nasuprot tome hladan i vruć. Hladan jer sve što ima veze s Bogom čini gorkim; vruć je zato jer čovjeku ulijeva sklonost prema požudi tijela i oholosti svijeta i potpiruje žudnju za vlastitu hvalu. Zato dolazi blago kao prijatelj, ali je kao zajedljiv pas. Dolazi kao sladak tješitelj, ali je najgori postavljatelj zamki. Zato dođe li, reci mu ovako: 'Ne želim te jer je tvoj kraj zao.' Dođe li dobar duh, trebaš mu reći: 'Dođi, Gospodine, kao vatra i zapali moje srce jer premda Te nisam vrijedan imati Te, ipak Te trebam radi svojeg dijela, dok Ti zbog mene nećeš biti bolji i ne trebaš moje, već ću po Tebi biti bolji i bez Tebe sam ništa.'“

Sto jedanaesto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto dvanaesto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i govori da se brižno čuva od poroka oholosti da se ne bi uzvisila ljepotom svojih udova ili dobrima obitelji; oholi se uspoređuje s leptirom koji ima široka krila, ali nema tijelo.

Sin reče zaručnici: „Ne daj se uznemiravati oholosti ljudi; jer ubrzo će proći. Postoji vrsta kukaca koji se zovu leptiri. Oni imaju široka krila, ali nemaju tijelo, nadalje raznolike boje, na kraju zbog lakoće svoga tijela lete visoko, ali kad se uzdignu u zrak, brzo padaju na prvi najbolji predmet koji je u blizini bio to kamen ili drvo jer u tijelu imaju samo malu snagu. Ta vrsta kukaca predstavlja ohole koji imaju široka krila i malo tijelo; njihovo se srce po oholosti napuhava kao koža po napuhanom vjetru; također vjeruju da sve imaju zbog svojih zasluga, stavljaju se ispred drugih, smatraju se vrjednijima od ostalih i kad bi mogli, proširili bi svoje ime po cijelom svijetu. No budući da je njihov život kratak kao trenutak, padaju kad na to ne misle. Drugo, oholi imaju različite boje kao leptir; jer ponosni su na ljepotu udova, dobra, obitelj i mijenjaju svoje stanje na svako nadahnuće oholosti, ali kad umru, nisu ništa drugo doli zemlja. Treće, kad se popnu na najviši stupanj ponosa, oholi na opasan način u jednom trenutku padaju u smrt. Zato se čuvaj oholosti jer odvraća lice Božje od ljudi i moja milost ne ulazi onome koga je obuzela oholost.“

Sto trinaesto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto četrnaesto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto petnaesto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto šesnaesto poglavlje

Krist se žali zaručnici na podane i Židove, ali posebice na zle kršćane zato jer svete sakramente ne primaju pobožno i čisto kako priliči i jer zanemaruju stvaranje, otkupljenje i božansku utjehu.

Sin reče: „Razgovaram s tobom kroz usporedbu o tri čovjeka. Prvi govori: 'Ne vjerujem niti da si čovjek, niti da si Bog.' Jedan takav je poganin. Drugi, to jest

Židov, vjeruje da sam Bog, ali ne da sam čovjek. Treći, naime kršćanin, vjeruje da sam čovjek i Bog, ali ne vjeruje mojim riječima. No ja sam onaj o kojem se čuo Očev glas: 'Ovo je Sin moj ljubljani i tako dalje.' Zato se žalim od strane svojeg božanstva da što me ljudi ne žele slušati. Ja sam povikao i rekao: 'Ja sam početak, vjerujete li u mene, imat ćete život vječni.' Ali prezreli su riječi. Vidjeli su moć moga božanstva kad sam probudio mrtve i mnogo drugog, no ipak nisu na to pazili. Žalim se i od strane svojeg čovještva jer se nitko ne brine za ono što sam odredio u svetoj Crkvi. U Crkvi sam naime postavio sedam posuda po kojima se svi trebaju očistiti. Odredio sam krštenje za čišćenje istočnog grijeha, potvrdu na znak božanske pomirbe, sveto ulje za jačanje protiv smrti, pokoru za oprostjenje svih grijeha, svete riječi da bi njima posvetili i uspostavili sakramenti, svećeništvo za štovanje, spoznaju i sjećanje na božansku ljubav, brak za sjedinjenje srdaca. Njih se treba primati s poniznošću, zaštititi čistoćom i dijeliti bez pohlepe. Ali sad ih se prima s ohološću, čuva ih se u nečistim posudama i dijeli s pohlepom. Žalim se i na to da ako me čovjek nakon što sam se radi spasa ljudi rodio i umro ne voli zato što sam ga stvorio, barem ne voli zbog toga što sam ga otkupio. No sad me ljudi odbacuju iz svojeg srca kao gubavca i gnušaju me se kao nečisti dronjak. Žalim se i od strane svojeg božanstva što ljudi odbacuju utjehu tog božanstva i ne obaziru se na njegovu ljubav.“

Sto sedamnaesto poglavlje

Zaručnica je čula kako Bog sam žuri ususret onima koji istinski žude za njim i tješi ih kao ljubazni otac i ono što je teško im čini lakim.

Dok je netko moli Očenaš, zaručnica kako Duh govori: „Prijatelju, odgovaram od strane božanstva da ćeš sa svojim Ocem imati baštinu; od strane čovještva pak da ćeš biti moj hram; treće, od strane Duha Svetoga da nećeš imati kušniji nego što možeš nositi. Jer Otac će te štiti, čovještvo će ti pomagati, a Duh te zapaliti. Kao što majka kad čuje sinov glas mu radosno žuri u susret i kao što otac kad svojeg sina kako radi mu priskače usred puta priskače i olakšava mu teret, tako i ja trčim svojim prijateljima ususret, činim im sve što je teško lakim i dajem im da mogu veselo nositi. I kao što netko tko vidi nešto prijatno ne nalazi utjehu ako tome ne dođe bliže, tako se ja približavam onima koji žude za mnom.“

Dodatak

Ovaj redovnik je u svećenikovim rukama u trenutku podizanja tijela Kristova vidio našeg Gospodina Isusa Krista u obličju djeteta kako mu govori: „Ja sam Sin Božji i Sin Djevice.“ Predvidio je način i vrijeme svoje smrti u godinu o čemu se može čitati u mnogo poglavlja u legendi svete Brigite. Redovnikovo se zvao

Gerekinus.

Sto osamnaesto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom i govori da Otac k sebi vuče one i usavršava njihovu dobru volju na dobro kod kojih vidi da zlu volju radosno i sa željom da se poprave pretvaraju u dobru.

Sin reče: „Tko mi se želi pridružiti, mora svoju volju okrenuti prema meni i pokajati se za ono što je počinio. Onda će ga moj Otac povući k savršenstvu. Jer Otac vuče onoga koji svoju zlu volju pretvara u dobru i želi popraviti ono što je počinio. Ali kako Otac vuče? Sigurno tako što dobru volju usavršava u dobro. Jer kad sklonost ne bi bila dobra, Otac ne bi imao ništa za vući. No za neke sam tako hladan da im se moj put nikako ne bi svidio. Za druge pak sam tako vruć da kad moraju učiniti nešto dobro, izgledaju kao da su u vatri. Drugima sam tako sladak da ne žele ništa osim mene. Njima ću dati radost koja nikad neće prestati.“

Sto devetnaesto poglavlje

Majka nabroja sedam dobara koja su u Kristu i sedam suprotnosti kojima mu ljudi uzvraćaju.

Majka reče: „Moj sin ima sedmerostruku slavu. On je najmoćniji i kao vatra koja razara sve; drugo, najmudriji čiju mudrost nitko ne može obuhvatiti ništa više kao ni iscrpiti more; treće, najjači kao nepomičan brijeg; četvrto, ima najveću vrlinu kao pčelinjak; peto, najljepši je i sjaji kao sunce; šesto, najpravedniji kao kralj koji protiv svoje pravednosti ne štedi nijednog čovjeka; sedmo, najljubazniji kao gospodar koji se sam predaje za život svojih slugu. Nasuprot tome, podnio je sedam teških stvari; jer zbog moći je postao kao crv; zbog mudrosti je smatran najbudalastijeg; zbog snage je povezan kao dijete u pelene; zbog ljepote je smatran gubavcem; zbog vrline je stajao gol i vezan; zbog pravednosti je smatran lažljivcem; zbog svoje dobrote je umro.“

Sto dvadeseto poglavlje

Krist govori zaručnici da postoje dvije vrste uživanja, duhovno i tjelesno. Duhovno uživanje postoji kad se duša raduje Božjim dobročinstvima; tjelesna kad se kod željenih potreba uzme okrjepa.

Sin govori: „Između mene i njega se nalazi nešto kao membrana koja ga sprječava uživati u mojoj duši jer mu nešto drugo pravi radost.“ A zaručnica koja je to čula reče Gospodinu: „Hoće li ikad imati uživanje?“ Gospodin odgovori: „Postoje

dva uživanja, jedno duhovno i jedno tjelesno. Tjelesno ili prirodno uživanje se događa kad se nakon željenih potreba uzme okrijepa pri čemu čovjek treba misliti ovako: 'O, Gospodine, budući da si zapovjedio da se okrijepimo samo za nuždu, bila Ti hvala; daj mi milost da mi se pod užitak ne ušulja grijeh.' Ali kad se uspne radost nad vremenitim dobrima, čovjek treba misliti ovako: 'O, Gospodine, sve zemaljsko je samo zemlja i prolazno, zato mi daj da to tako koristim da ti o svemu mogu znati položiti račun.' Duhovna radost se događa kad se duša raduje Božjim dobročinstvima i vremenito koristi protiv volje i time se bavi samo radi nužde. Membrana se raskida kad je Bog duši sladak i kad je njegov strah stalno u srcu.“

Sto dvadeset i prvo poglavlje

Kako što redovnika ne čini odijelo, već vrlina poslušnosti i slijedenja pravila i kako istinsko kajanje srca s namjerom popravljavanja otima dušu iz đavolje ruke.

Đavao se pojavio i reče: „Gledaj, redovnik mi je pobjegao i ostala je samo njegova slika.“ A Gospodin mu reče: „Objasni što misliš.“ Đavao reče: „Iako neradno, učinit ću to. Istinski redovnik je sam svoj čuvar; njegova odijelo je poslušnost i promatranje svojih zavjeta jer kao što se tijelo pokriva haljinom, tako duša vrlinama. Vanjsko odijelo tako ne koristi ništa ako se ne čuva unutarne jer redovnika ne čini odijelo, već vrlina. Ovaj redovnik mi je pobjegao jer je mislio ovako: 'Prepoznajem svoj grijeh i od sad ću se popraviti i s Božjom milošću neću nikad više griješiti.' Po toj volji je razdvojen od mene i sad je Tvoj.“ Njemu odvrati Gospodin: „Kako sad još preostaje slika?“ A đavao reče: „Ako ne dovede u sjećanje počinjene grijehe i ako nad njima ne osjeti kako bi trebalo savršeno kajanje.“

Objašnjenje

Ovaj redovnik je u svećenikovim rukama u trenutku podizanja tijela Kristova vidio našeg Gospodina Isusa Krista u obličju djeteta kako mu govori: „Ja sam Sin Božji i Sin Djevice.“ Predvidio je način i vrijeme svoje smrti u godinu o čemu se može čitati u mnogim poglavlja u legendi svete Brigite. Redovnikovo se zvao Gerekinus. Vodio je i vrlo suzdržan život. Kad je trebao umrijeti, ugledao je zlatno pismo koje je sadržavalo tri slova P, O i T od zlata. To je ispričao svojoj braći i reče: „Dođi, Petre, požurite. Olaf i Thordo.“ Nakon što ih je pozvao, preminuo je. Tri pozvana su umrli u jednom tjednu i slijedili su ga. O istom bratu je govor i u pedeset i petom poglavlju dodanim objavama gdje se govori: „Jedan redovnik sveta žitova ovog samostana Alvastre i tako dalje.“

Sto dvadeset i drugo poglavlje

Kako život jednog raspuštenog i mlačnog čovjeka sličí uskom i opasnom mostu s kojeg će ga neprijatelj đavao, ukoliko se brzo ne obrati i ne skoči u brod pokore i vrlina, strovaliti u dubinu ponora.

„Ono je moj smrtni neprijatelj jer me ismijava i izruguje. Ispunjava svu svoju volju i svu svoju žudnju kako može. On je kao onaj koji se nalazi na uskom mostu na čijoj lijevoj strani vrlo veliki ponor iz kojeg se nitko tko u njega upadne ne vraća. Na njegovoj desnoj strani stoji brod na kojem će, ukoliko uskoči na njega, mučno uteći, ali imati nadu života. Taj most je njegov tužan i kratak život u kojem ne stoji kao muževan čovjek koji se bori, niti kao putnik koji dan za danom kroči i napreduje na putu, već leži lijenčina i želi piti iz vode požude. Predstoje mu dvije sudbine. Ako ustane s mosta, ili će pasti u ponor, to jest u dubinu pakla ukoliko se okrene lijevo, to jest djelima tijela, ili će, ako skoči u brod, mučno uteći ukoliko usvoji strogost svete Crkve i njezinu poduku; iako mu je teško, time će se spasiti. Zato neka se što prije okrene da ga neprijatelj ne bi strovalio s mosta jer će onda zvati, ali neće biti uslišan već će biti kažnjen za vječnost.“

Dodatak

Kad je ovaj vidio da se kralj promijenio i da ne može više na uobičajen način kod njega biti saslušan, razvio je zlu volju prema gospođi Brigiti i izlio je na nju visoko s jednog prozora dok je išla jednom uskom ulicom vodu. Ona je rekla onima koji su tamo stajali: „Neka ga Bog poštedi i ne naplati mu na budućem svijetu.“ Na to se Krist pojavio gospođi Brigiti pod misom i reče: „Onaj čovjek koji je iz zlobe s prozora nad tebe izlio vodu žeda za krvlju. Prolio je krv; on želi zemlju, a ne mene; govori smiono protiv mene; časti svoje tijelo, umjesto tijelo mene njegova Boga i isključio me iz svojeg srca. Neka se čuva da ne umre u svojoj krvi.“ Nakon toga je ovaj čovjek živio još kratko vrijeme i umro je od isteka krvi iz nosa kao što mu je bilo prorečeno.

Sto dvadeset i treće poglavlje

Krist brani svoju zaručnicu Brigitu to jest dušu obraćenu od svijeta duhovnom životu koju su otac i majka, sestra i brat pokušali odvratiti od ljubavi prema njemu i od djevičanskog braka.

Sin reče zaručnici: „Ja sam kao zaručnik koji se zaručio sa zaručnicom koju otac i majka, sestra i brat traže natrag. Otac govori: 'Vrati natrag mi moju kćer; rođena je od moje krvi.' Majka govori: 'Vrati mi natrag moju kćer; ona je hranjena mojim mlijekom.' Sestra govori: 'Vrati mi natrag moju sestru jer je odgojena sa mnom.' Brat govori: 'Vrati mi opet moju sestru jer je moram voditi.' Zaručnik im odgovara:

'O, oče, ako je rođena od tvoje krvi, sad mora biti ispunjena mojoj krvlju. O, majko, ako si je hranila svojim mlijekom, sad je želim hraniti svojom nasladom. O, sestro, ako je othranjena na tvoj način, sad će slijediti moj način. O, brate, ako je do sad upravljao, sad je moja dužnost da je upravljam.' Tako je bilo s tobom; jer kad te otac, to jest požuda tijela zahtijeva natrag, moja je dužnost ispuniti te svojom ljubavlju; ako te majka, to jest briga za svijet želi zadržati, pripada mi te nahraniti mlijekom svoje utjehe; ako te sestra, to jest navika svjetovnog ophođenja zahtijeva natrag, dužna si naprotiv njegovati moje ophođenje; ako te brat opet zahtijeva, to jest vlastita volja, obvezana si činiti moju.“

Sto dvadeset i četvrto poglavlje

Kako blažena Agneza Kristovoj zaručnici stavlja krunu sa sedam dragulja, naime strpljivost u mucu i tako dalje.

Agneza je razgovarala s zaručnicom i reče: „Dođi ovamo, kćeri moja i stavi si krunu koja je izrađena od sedam dragocjenih kamena. Što je drugo ta kruna doli dokaz strpljivosti koja je taljena u mucu i koju je Bog ukrasio? Prvi kamen te krune je jaspis; njega ti je stavio onaj koji ti je podrugljivo govorio i rekao da ne zna po kojem duhu govoriš i da bi ti bolje koristilo da predeš kao i ostale žene umjesto da raspravljaš o pismima. Kao što jaspis oštri lice i zapaljuje radost srca, tako i Bog iz muke zapaljuje radost u srcu, rasvjetljuje razum za duhovno i ubija u duši neuredne pokrete. Drugi kamen je safir. Njega ti je stavio onaj koji ti je u lice govorio prijateljski, a iza leđa ti je sjekao čast. Kao što je safir nebeske boje i udove drži u zdravlju, tako zloba ljudi kuša pravednika tako da postaje nebeski i čuva udove duše da se ne bi uzdigla u oholosti. Treći kamen je smaragd. Toga ti je unio onaj koji je rekao: 'Pričala si stvari koje nisi niti mislila, niti zaista rekla.' Kao što je smaragd po sebi slomljiv, ali ipak lijep i po boji zelen, tako će i laž ubrzo postati ništavnom, ali čini dušu pomoću nagrade lijepom. Četvrti kamen je biser. Njega ti je stavio onaj koji je u tvojoj prisutnosti ogovarao Božjeg prijatelja ogovaranjem zbog kojeg ti je bilo više žao nego da je bilo o tebi. Kao što je biser bijel i lijep i blaži patnje srca, tako bol ljubavi uvodi Boga u srce i smiruje strasti gnjeva i nestrpljivosti. Peti kamen je topaz. Njega je unio onaj koji ti je rekao gorke stvari zbog čega si ga blagosloвила. Kao što je topaz žute boje i čuva čistoću i ljepotu, tako Bogu ništa nije ljepše i prijatnije kad ljubimo onoga koji nas je ozlijedio i kad molimo za svoje progonitelje. Šesti kamen je dijamant. Njega ti je unio onaj koji te tjelesno ošteti što si strpljivo podnijela i zbog čega ga nisi htjela obeščastiti. Kao što se dijamant ne da slomiti udarcima, već samo jarčevom krvi, tako se Bogu sviđa kad čovjek zaboravi tjelesnu štetu i radi Boga uvijek razmišlja o tome što je Bog učinio za čovjeka. Sedmi kamen je prozirac (krizolit? carbuncle). Njega ti je unio onaj koji ti je

donio lažne vijesti da ti je sin Karlo umro što si strpljivo prihvatila tako što si svoju volju povjerila Bogu. Kao što prozirac svijetli u kući i vrlo je lijep na prstenu, tako i čovjek koji pri gubitku vrlo dragocjene stvari ostane strpljiv privlači Boga da ga voli; svijetli pred licem svetih i lijep je kao vrlo dragocjen kamen. Zato ostani postojana, kćeri moja, jer su za proširenje tvoje krune potrebni još poneki kameni. I Abraham i Job su postali bolje i više poznati ili slavni po kušnjama, a Ivan svetiji po svjedočenju istine.“

Sto dvadeset i peto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto dvadeset i šesto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto dvadeest i sedmo poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto dvadeset i osmo poglavlje

Odgovor djevičanske Majke Sinovoj zaručnici koja je molila za jednog starog pustinjaka koji je bio u dvojbi je li Bogu prijatnije da uživa slatkoću duhovne utjehe tako da nikad ne izađe iz pustinje ili treba li povremeno izlaziti da bi izgrađivao duše bližnjih.

Majka reče: „Razgovaraj s onim svećenikom, starim pustinjakom, mojim prijateljem koji kao protiv svoje volje i mira svoje duše prisiljen vjerom i pobožnošću svojih bližnjih ponekad napušta ćeliju samoće i mir razmatranja i pokrenut ljubavlju izlazi iz svoje samoće ljudima da bi im pružio duhovnu utjehu i po njegovu su se uzoru i spasonosnu savjetu mnoge duše obratile Bogu, a već obraćeni su napredovali k višim stupnjevima u vrlinama. Pri đavlovu lukavstvu i obmani te u poniznoj dvojbi u poniznosti pitao za savjet i molio da moliš za njega, naime: sviđa li se Bogu više da sam uživa u slatkoći razmatranja ili je Bogu prijatnija spomenuta ljubav prema svojem bližnjem. Reci mu od moje strane kako se Bogu svakako više sviđa kad kao što je spomenuto povremeno odlazi vršiti bližnjima takva djela ljubavi, kad s njima dijeli snage i milosti koje od Boga ima za sebe da bi se po tome sami obratili da revnije pristaju uz Boga i imaju udjela u njegovoj slavi

nego da samo uživa u svojoj unutarnjoj utjesi i ćeliji svoje samoće. Reci mu i da će iz takve ljubavi imati veću nagradu na nebu ukoliko samo da bi vršio takvu ljubav, uvijek ide u skladu sa savjetom i voljom svog starijeg duhovnog oca. Reci mu dalje kako želim da svojoj duhovnoj djeci primi sve pustinjake i sve redovnice i osamljenike koji su bili sinovi mojeg prijatelja, onog već preminulog pustinjaka, da ih upravlja pod svojim savjetom. Treba ih sve voditi na duhovan i krepostan način svojim ljubaznim savjetom kao što ih je onaj u svojem dugom životu vodio i upravljao; jer tako se sviđa Bogu. I ako ga prihvate za duhovnog oca i budu li u poslušni u duhovnom i pustinjačkom životu, on će im biti otac, a ja majka. No ako ga netko ne bi primio za duhovna oca niti mu htio biti poslušan, onda će za takvog jednog neposlušnog biti bolje da odmah napusti njihovo društvo nego da dulje prebiva među njima. Ipak, moj spomenuti prijatelj treba ići k njima i vratiti se u svoju ćeliju onoliko često koliko mu se čini da je dobro, ali ipak uvijek po savjetu i volji svojeg starijeg oca.“

Sto dvadeset i deveto poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto trideseto poglavlje

Sedam godina nakon što je zaručnica imala viđenje o sedam životinja o kojima je riječ u sto dvadeset i petom poglavlju ove knjige, pojavio joj se Krist i objasnio joj kako slijedi nešto što je još nedostajalo objasniti u spomenutom viđenju.

Sin reče: „Prije sam ti rekao za sedam životinja od kojih je jedna bila kao slon koji je još stoji prislonjen na stablo i ne vidi niti trulež stabla, niti se obazire na kratkoću vremena zbog čega će se srušiti sa stablom ako vjeruje da čvrsto stoji. Zidovi njegove crkve će uništiti vatra i voda tako da neće biti nikoga da ih ponovno sagradi jer su ih izgradili bezbožnici; zemlja će biti opustošena; stanovnici će si željeti smrt; ali ona će bježati od njih i zli će vladati nad pravednima. To se sve tako i ispunilo. Znaj i kako je druga životinja koja je bila ohola zbog kamena čistoće sad primila rogove jednog janjeta; zato je želim podučiti kako treba skakati preko zidova i kako stajati u časti. Jer sviđa mi se poniznost te životinje i zato mu reci da se njegova crkva već popela na najvišu stepenicu i dugo je stajala u oholosti. Zato sam treba raditi na tome da svećenstvo živi u većoj suzdržljivosti, smanji neumjerenost u piću, odloži pohlepu i primi strah, inače će nevoljama biti poniženo i njegov pad će biti tako težak i velik će se za njega čuti i u drugim zemljama.“

Nakon smrti spomenutog biskupa i izbora njegova nasljednika, Gospodin je

razgovarao sa mnom i reče: „Znaj da je ovaj biskup, nasljednik prvog spomenutog biskupa, koji se sad uzdigao na biskupsku čast bio jedan od pet slugu koje kralj nije htio slušati ako ne bi primili jasnije oči. Taj se biskup sad uzdigao, ali treba dobro pripaziti i pri mojem će sudu vidjeti kako se uzdigao. Upozoravam ga o Joabovu padu. Taj je bio pun mržnje prema onima koji su bili bolji od njega; oslanjao se na svoje vlastite savjete; njegova odvažnost je bila velika i zato se uobrazio iznad svojih snaga i davao je prednost svojem odabraniku umjesto onome kojeg je odabrao Bog. Jedan savjet je koristan za tog biskupa, naime da svojoj pameti postavi mjeru i uvijek pazi ne na ono što može, već što priliči.“ Kad je bio u dvojbi je li korisno u svrhu oprosta svojih grijeha ići u Rim, pitao me i dok sam molila, odgovori mi Majka Božja i reče: „Ako ovaj biskup u svojem srcu misli da mu je potrebna pomoć svetih, onda može doći u Rim na oprost; jer doći će vrijeme kad će mu to biti korisno. Također treba paziti da se pticama grabljivicama koje su već prodrle odrežu kandže da ne bi mogle nastanjivati najviše vrhove stijena jer će onda više štetiti zajednici naroda, a ni on sam neće ostati slobodan od nevolja. Zato trebaš znati da životinja o kojoj sam ti govorila da se boji kad vidi svoju sjenu i svoju korist vidi u bijegu označava onoga koji ima revnost za spas duša, koji ne gubi hrabrost zbog govorenja suparnika, niti se govorima ulizica daju zavesti na oholost, koji je također spreman umirući izaći iz svijeta, ali i spreman ako mi se sviđa živjeti radi moje časti. Zato ću mu požuriti ususret usred puta kao otac svojem sinu i izvući ću ga iz njegova zatvora kao milosrdni sudac da ne bi vidio buduće zlo. Onaj pak koji ustraje u svojoj gubi, umrijet će s onima koji su si napunili trbuh i bit će pokopan suđen s gubavima i neće sjediti kod onih koji sude svijet.“

Sto trideset i prvo poglavlje

Još jedna objava o slavi anđela koja se dogodila na brdu Gargano.

Gospođa Brigita je na brdu Gargano vidjela mnoštvo anđela koji su pjevali i govorili: „Blagoslovljen Ti, naš Bože, koji jesi, bit ćeš i bio si bez početka i bez kraja. Ti si nas duhove stvorio na Tvoju službu kao i na utjehu i zaštitu ljudi. Ali tako smo poslani koristiti ljudima da nam nikad ne nedostaje Tvoja slatkoća, Tvoja utjeha i Tvoj pogled. No budući da ljudima činimo kao nepoznati, na ovom si mjestu htio pokazati svoj blagoslov i naše dostojanstvo koje si nam dao i da bi čovjek mogao naučiti voljeti Te i željeti našu pomoć. Ali sad ovo mjesto koje je dugo bilo držano u častima mnogi preziru i stanovnici zemlje se više približavaju nečistim dusima nego nama jer s većom revnosti slijede njihova nadahnuća.“ Gospođa odgovori: „O, Gospodine, moj stvoritelju i otkupitelju, pomogni im da odustanu od grijeha i cijelim srcem zahtijevaju Tebe.“ Na to joj Gospodin reče: „Naviknuti su na prljavštinu i daju se odgojiti samo udarcima. Kad bi se bar prepoznali u stezi i došli

k prisebnosti!“

Ovdje počinju objave svete Brigite svećenicima i papama.

Sto trideset i drugo poglavlje

Krist govori o pet dobrih darova koje je dao svećenicima i o pet suprotstavljenih stvari koje čine zli svećenici.

„Ja sam kao čovjek koji želi napustiti svijet i najbolje što ima predati svojem najdražem prijatelju. Tako sam ja svećenicima koje sam izabrao ispred svih anđela i ljudi povjerio ono što mi je najdragocjenije kad sam otišao sa svijeta i dao sam im pet darova. Prvo, svoju vjeru; drugi, oba ključa za nebo i pakao; treće, iz neprijatelja učiniti anđela; četvrto, da mogu posvetiti moje tijelo što ne može nijedan od anđela; peto, da svojim rukama doticati moje najčišće tijelo. Ali sad sa mnom postupaju kao Židovi koji su poricali da sam uskrisio Lazara, već su proširili glasinu da namjeravam biti kralj, odbijam porez i želim opet podići hram u tri dana. Tako i svećenici ne govore o mojem čudesnu životu niti podučavaju moj nauk, već ljubav svijeta, propovijedaju svoju požudu i ono što sam učinio za njih smatraju ničim. Drugo, izgubili su ključ kojim bi bijednima trebali otvoriti nebo; ali onaj kojim se otvara pakao vole i drže ga spremljenog u finom platnu. Treće, čine nepravednika iz pravednika, đavla iz jednostavnoga, ranjena iz zdrava jer svatko tko im pristupi s tri rane, od njih će primiti četvrtu; dođe li k njima s četiri, napušta ih s petom; jer nakon što grešnik vidi loš primjer svećenika, ohrabruje se griješiti i počinje hvaliti grijehom koji je prije smatrao sramotnim. Zato će biti prokleti više nego ostali jer svojim životom jer se svojim životom upropaštavaju i svojim primjerom ozljeđuju druge. Četvrto, svojim me ustima prodaju umjesto da me svetkuju. Gori su od Jude. Juda je prepoznao svoj grijeh i pokajao se zbog njega iako na neplodan način; nazivaju se pravednima i prave se kao da jesu. Juda je grešnički novac donio natrag kupcima; ovi pak ga koriste za svoje potrebe. Juda me prodao prije nego što sam otkupio svijet; ovi nakon što sam otkupio svijet ne suosjećaju s mojom krvi koje više vrišti za osvetom nego Abelova. Juda me prodao samo zbog novca; ovi to čine za svaku nagradu jer k meni dolaze samo onda kad se nadaju nekoj koristi. Peto, postupaju sa mnom kao Židovi. Što su ovi učinili? Položili su me na drvo; ovi me pak polažu na prešu i pritišću me svom silom. Možeš pitati kako kad moje božanstvo ne može patiti i kad na Boga ne može pasti nikakva protivnost i nikakva bol. Svećenici mi zbog volje koju imaju da ustraju u grijehu ne čine ništa manje tako jako gorku muku i protivnost nego kao kad bi me kad bi bilo moguće položili pod prešu; jer imaju dva grijeha: razvratnost i pohlepu i polažu me između njih; jer

izvrše li pokoru zbog toga, jedva da su izvršili svoju službu opet imaju volju griješiti čime me pritišću kao preša. Uzdržavaju proklete žene i dovode ih na sigurna mjesta da zadovolje svoju požudu i odbiju me. Dodvoravaju im se i uživaju u tome; mene pak, od kojeg jesu, ne žele vidjeti. Gledajte, moji prijatelji, kakvi su svećenici; gledajte, moji anđeli, kakvi su oni kojima vi služite. Da ležim pred vama kao što na oltaru ležim pred njima, nitko od vas me se ne bi usudio dotaknuti, već biste se prestrašili. No oni me izdaju kao kradljivci i izdajice, dotiču me kao bludnice, prijaviji su od pakline, ne srame se približiti se meni koji sam Bog i Gospodar slave. Zato će se dogoditi ono što se reklo Izraelu: sedmerostruko ću umnožit vašu kaznu i isto tako će zaista tih sedam muka doći nad svećenike.“

Sto trideset i treće poglavlje

NIJE PREVEDENO

Sto trideset i četvrto poglavlje

Krist kaže kako je svećenike poštovao ispred svih ljudi i anđela, a oni ga srde prije ostalih; njihovo prokletstvo je otkriveno na vječno proklesoj duši jednog svećenika.

Marija govori: „Sjeti se muke moga Sina; on upravo dolazi ovamo.“ I gledaj, pojavio se sveti Ivan Krstitelj i reče blaženoj Djevici Mariji: „U tisuću godina Božji gnjev nad svijetom nije bio tako velik.“ I dok je Sin bio došao, reče zaručnici: „Kod mene je jedan sad od početka i koliko god vremena bilo kod vas, ona su meni samo kao jedan sat. Prije sam ti govorio o svećenicima kako sam ih odabrao između svih anđela i ljudi; ali sad su mi prije drugih prvenstveno nepodnošljivi.“ I gledaj, pojavili su se đavoli; imao su dušu u rukama i međusobno su govorili: „Gledajte, tamo je borac!“ Sudac odgovori: „Iako oni koji su tjelesni ne čuju ono što je duhovno i tjelesne oči ne mogu vidjeti ono što duhovno, ipak radi ove koja je ovdje prisutna i kojoj otvaram oči razuma trebate reći s kojim pravom imate ovu dušu.“ Ono odgovore: „Naše pravo i njezin prekršaj su deveterostruki. Trostruko je bila pod nama, trostruko jednaka nama i trostruko iznad nas. Prvo pravo je što je izvana bila dobra, a iznutra zla, drugo što je ponekad bila napunjena pohlepom i proždrljivošću, ali se ponekad suzdržavala radi koristi tijela ili njegove slabosti i treće što je ponekad bila stroga u riječima i djelima dok je njezina zloba u toj strogoći gledala samo svoj dobitak. Mi to ipak nemamo jer smo izvana isto kao i iznutra, uvijek strogi u zlobi, uvijek željni zla. Trostruko je bila jednaka nama koji smo trostruko pali: ohološću, pohlepom i zavisti; to troje je i ona imala. Trostruko je bila iznad nas i veća u zlobi nego mi, ona koja je bila svećenik i koja je ophodila

Tvojim tijelom. Prvo jer nije čuvala svoja usta kojima je trebala govoriti Tvoje riječi, već je Tvoje riječi iznosila kao da pas laje. I kad je govorila Tvoje riječi, bojali smo se kao onaj koji čuje neki strašni zvuk; odjednom uplašeni, povukli smo se od nje. Ali ona je ostala stajati bez straha i srama. Drugo, nije čuvala svoje ruke kojima je doticala Tvoje najčišće tijelo, već ih je prljala svakim uživanjem. I kad je svojim rukama doticala Tvoje tijelo koje je nakon izgovaranja riječi bilo isto ono koje se nalazilo u Djevičinu tijelu i koje je razapeto, bojali smo se kao čovjek koji se od straha trese po cijelom tijelu, ali ne iz unutarnje ljubavi, već iz straha od Tvoje moći i veličine Tvoje snage. Ona pak je stajala nepreplašena i nije se brinula ni zbog čega. I kad Te prinijela na svoja usta koja su bila kao posuda uprljana svakom prljavštinom, bili smo kao ljudi čije snage su se izgubile i kao onaj kojem nedostaje svaka snaga i kao mrtvi od straha, iako smo besmrtni; no ona se nije bojala i nije se zaprepastila od doticanja Tebe. Budući da gospodaru slave ipak ne priliči ući u tako sramotnu posudu, Ti si odstupio svojim božanstvom i čovječtvom i dok je ostala sama, mi koji smo dugo vremena bili otišli smo se vratili. U svemu tome nas nadilazi u zlobi i zato je posjedujemo s pravom. Budući da si Ti pravedan sudac, izraci nam osudu nad njom.“ Sudac odgovori: „Čujem što tražite; ti pak, bijedna dušo, govori tako da ova čuje kakvu si volju imala pri svojem kraju dok si još bila u užitku svojeg razuma i snage svoga tijela?“ Ona odgovori: „Moja je volja bila neprestano grijesiti i nikad od toga ne odustati; no budući da sam znala da neću stalno živjeti, namjeravala sam grijesiti sve do zadnjeg časa i u takvoj namjeri se dogodilo moje odvajanje od tijela.“ Na to sudac reče: „Tvoja savjest je tvoj sudac. Zato u svojoj savjesti reci kakvu osudu zaslužuješ?“ Duša odgovori: „Moja osuda je najgorkija i najgora muka koja će trajati bez kraja i bez sveg milosrđa.“ Potom su đavoli nakon što su čuli njezinu presudu pošli s njom. Na to Gospodin reče: „Gledaj, zaručnice, što moji svećenici rade; izabrao sam ih ispred svih anđela i ljudi i poštovao iznad svih; ali oni me srde ispred svih Židova i pogana i ispred svih đavola najviše.“

Sto trideset i peto poglavlje

Krist pokazuje kakvu je ljubav iskazao svećenicima. No oni su nezahvalni i kao preljubnica preziru Krista tako da vole tri druga ljubavnika, svijet, tijelo i đavla. To objašnjava na duši nedavno umrlog svećenika koji je vječno proklet.

„Ja sam kao zaručnik koji svoju zaručnicu svom ljubavlju uvodi u svoju kuću. Tako sam svećenike sjedinio sa svojim tijelom da bi oni mogli biti u meni i ja u njima. Ali oni mi čine kao preljubnica koja svojem suprugu govori: 'Tvoje riječi mi se ne sviđaju, tvoje bogatstvo je isprazno, tvoje radovanje kao otrov.' Njoj muž blago odgovori: 'Moja zaručnice, poslušaj me radije čekaj; jer tvoje riječi trebaju biti moje

i moja volja tvoja, moje bogatstvo tvoje i tvoje radovanje moje.' Ali ona uopće ne želi slušati i ide onoj trojici. I nakon što je otišla toliko daleko da se zaručnika više nije vidjelo, reče prvi od njih, svijet: 'Ovdje se putovi razilaze; ja je ne mogu dalje slijediti, zato želim imati cijelo njezino bogatstvo.' Drugi, naime tijelo, reče: 'Ja sam smrtno i bit ću hrana crvi, a ona je besmrtna, zato ću je ovdje napustiti.' Treći, to jest đavao, reče: 'Ja sam besmrtno i bit ću bez kraja; budući da je htjela biti bez svojeg muža, slijedit će me bez prestanka.' Jednako tako mi čine oni prokleti svećenici. Trebaju biti moj ud i tako se isticati od ostalih kao prst na ruci; ali oni su zlobniji od đavla i zato će dublje potonuti u paklu ako se ne poprave. Zovem ih kao zaručnik. Sve što mogu činim za njih; ali što više ih zovem, to se više udaljuju. Moje riječi im se ne sviđaju, moje bogatstvo im je na teret, gnušaju se mojih slatkih riječi kao otrova. Slijedim ih i opominjem kao otac koji voli, nosim ih kao dobar gospodar, ugađam im poklonima kao dobar zaručnik; ali što više zovem, to se više odvrću. Tri prijatelja vole više od mene, to jest svijet i tijelo; zato će ih treći, đavao, primiti i nikad više pustiti. Zato jao njima što su ikad postali svećenici i moji udovi. Svećenik koji je upravo umro je trostruko grijешio: prvo, ohološću jer se odijevao kao biskup; drugo, dao je da ga hvale zbog njegove mudrosti; treće, okretao je svoju volju svemu što je htio i sviđalo tijelu. Suzdržavao se radi zdravlja tijela i činio je što mu se sviđalo, samo ne svoju volju. Ali što mu je to sad koristilo? Zato je za svoju oholost preda mnom kao napola raspadnut i smrdljiv čovjek, pun čireva i raspadnuta mesa. Umjesto hvale će od mene i ljudi biti zaboravljen. Umjesto njegove vlastite volje crvi obuzimaju njegovo tijelo, a dušu đavoli koji je neprestano muče. Gledaj što ti bijednici vole i što čine! Gdje su sad njegovi prijatelji, gdje njegova dobra, gdje čast i slava? Umjesto svega toga imat će samo vječnu sramotu. Kupuju nešto malo, naime svjetovnu čast i odustaju od velikog, naime vječne radosti. Jao takvima što su se ikad rodili jer padaju dublje u pakao nego bilo tko drugi.“

Pobožna službenica Kristova gospođa Brigita svetog pamćenja je slijedeće objave imala u božanski nadahnutom viđenju dok je bila u molitvi. One su poslana papama Klementu VI., Inocentu VI., Urbanu V. i Grguru XI. Bave se povratkom apostolske stolice i rimske kurije u Rimi reformacijom Crkve po zapovijedi svemogućeg Boga.

Sto trideset i šesto poglavlje

Dvije godine prije jubileja Krist daje zaručnici riječi sadržane ovdje i zapovijeda joj da ih pošalje papi Klementu da bi uspostavio mir između kraljeva Francuske i Engleske i došao u Italiju proglasiti godinu jubileja. Uvaženi gospodin

Hemming, biskup Åboa i brat Petar, nadstojnik cistercitskog samostana u Alvastru u kraljevini Švedskoj.

Sin Božji je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Napiši ove riječi od mene papi Klementu: 'Uzvisio sam te i dao da se uzdigneš kroz sve položaje časti. Podigni se uspostavi mir između kraljeva Francuske i Engleske koji su kao opasne zvijeri, izdajice duša. Zatim dođi u Italiju i propovijedaj riječ ondje i proglasi godinu spasenja i božanske ljubavi! Pogledaj ulice popločene krvlju mojih svetih i dat ću ti vječnu nagradu. Sjeti se prošlih vremena kad si imao drskost izazvati me na gnjev, a ja sam šutio, kad si činio što si htio i nisi smio, a ja sam bio strpljiv kao da ne čujem. Zaista, moje vrijeme se približava i od tebe ću zahtijevati račun za nemar i drskost. Na isti način kao što sam dopustio da se uzdigneš kroz položaje, sići ćeš kroz druge položaje što ćeš istinski iskusiti u duši i tijelu ako ne poslušаш moju riječ. Tvoj razmetljiv jezik bit će tih. Ime kojim si zvan na zemlji bit će držano u zaboravu i sramoti preda mnom i mojim svetima. Zahtijevat ću od tebe i račun o tome kako si se nevrjedno dizao kroz položaje, iako je bilo s mojom dozvolom što ja, Bog, znam bolje nego što se tvoja nemarna savjest može sjetiti. Zahtijevat ću od tebe račun s obzirom na tvoju ravnodušnost i ponovnom uspostavljanju mira između kraljeva i tvom povlaštenom postupku s jednom od dvije strane. Nadalje, neće se zaboraviti kako su pohlepa i častohleplje cvjetali i povećali se u Crkvi u tvoje vrijeme ili kako si mogao reformirati i ispravno postaviti mnogo stvari, ali si ti, ljubitelj tijela, bio nevoljan. Ustani zato prije nego što dođe tvoj brzo dolazeći zadnji čas i ugasi nemarnost svoje prošlosti time da budeš revan u svojem gotovo zadnjem času! Ukoliko si u dvojbi kojem duhu pripadaju ove riječi, to kraljevstvo i ta osoba u kojima su učinjeni zapanjenost i čuda su dobro poznati. Pravednost i milosrđe o kojima govorim se približavaju svugdje na zemlji. Tvoja savjest ti govori da je moje uvjeravanje razumno i moj prijedlog dobrotvoran. Da te nije spasilo moje strpljenje, bio bi se trebao spustiti niže nego svi tvoji prethodnici. Ispitaj onda knjigu svoje savjesti i pogledaj govorim li istinu!“

Kristove riječi zaručnici u kojima spominje papu Inocenta VI. koji je bio papa nakon Klementa.

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Ovaj papa Inocent je od bolje rude nego njegov prethodnik i materijal koji je podoban primiti najbolje boje. Ali zloba ljudi traži da uskoro bude uzet iz njihove sredine; njegova dobra volja bit će mu uračunata u krunu i povećanje slave. No kad bi poslušao moje riječi knjige koje su ti dane, postao bi još bolji i oni koji bi mu prenijeli riječi bi bili okrunjeni na još uzvišeniji način.“

Sto trideset i sedmo poglavlje

Objava koja dotiče papu Urbana i koju je zaručnici imala u Rimu po pitanju potvrde pravila Reda Otkupitelja, kao i o oprostima svetog Petra u lancima koje je Krist dao samostanu svete Djevice u Vadsteni.

Sin Božji reče zaručnici: „Onaj tko ima klupko od konca u kojem se nalazi najbolje zlato, ne prestaje odmatati sve dok ne pronađe zlato. Nakon što ga je pronašao, njegov vlasnik se njime služi na svoju čast i potrebu. Tako je ovaj papa Urban zlato koje je oblikovano za dobro; ali okružen je brigama svijeta. Zato idi i reci mu od moje strane: 'Tvoje vrijeme je kratko, ustani i pazi kako se mogu spasiti duše koje su ti povjerene. Predao sam ti pravilo reda koji se treba osnovati i započeti u mjestu Vadstena u Švedskoj. Proizašlo je iz mojih usta. Sad ne želim samo da ga samo potvrdiš svojim autoritetom, već i svojim blagoslovom jer ti si moj namjernik na zemlji. Diktirao sam ga i opremio duhovnim mirazom tako odobrio oproste koje ima crkva svetog Petra u lancima. Zato ti pred ljudima potvrdi ono što je potvrđeno pred mojom nebeskom vojskom. Želiš li znak da ja ovo govorim, to sam ti već dao vidjeti jer kad si prvi put čuo moje riječi, tvoja se duša kod dolaska mojeg glasnika na duhovan način utješila. Želiš li ipak daljnji znak, bit će ti dan, ali ne kao Joni, proroku.'

Tebi pak će, moja zaručnice, kojoj sam iskazao spomenutu milost, ukoliko, bez prethodnog davanja novca nećeš moći postići bulu i papinu milost, niti pečat potvrde za spomenuti oprost, moja milost biti dovoljna. Jer čuvat ću i potvrditi svoju riječ i svi moji sveti bit će ti svjedoci, moja Majka bit će pečat, moj Otac jamac, a moj Duh tješitelj onih koji dođu u tvoj samostan.“

Sto trideset i osmo poglavlje

Ovo je objava koju je Kristova zaručnica imala o istom papi Urbanu u Rimu prije nego što se on godine Gospodnje 1370. vratio u Avignon. Sama mu ju je predala u Montefiasconeu.

Dok je spomenuta osoba noću bdjela u molitvi, učinilo joj se kao da govori glas koji izlazi iz sjajnog kruga kao iz sunca. Taj joj je glas rekao slijedeće riječi: „Ja sam Majka Boga jer mu se tako svidjelo; ja sam i Majka sviju koji su gore u sreći. Iako djeca po svojoj volji imaju ono što im treba, ipak im se na umnažanje njihove radosti povećava veselje ako vide lice svoje majke radosno. Tako se Bogu sviđa sve na nebeskom dvoru ispuniti radošću i klicanjem nad čistoćom mojeg djevičanstva, nad ljepotom mojih vrlina, iako po moći istog božanstva na neshvatljiv način imaju sve dobro. Ja sam i majka sviju koji se nalaze u čistilištu jer sve kazne koje im pripadaju i koje moraju podnositi da bi se očistili od svojih grijeha se zbog moje molitve do neke mjere smanjuju; jer Bogu se tako sviđa da se neke od kazna koje im po

strogosti božanske pravednosti pripadaju smanje. Ja sam Majka sve pravednosti koja je u svijetu. Tu pravednost je moj Sin najsavršenije volio. Kao što je majčina ruka uvijek spremna suprotstaviti se opasnostima srca svoga sina ako ga netko želi ozlijediti, tako sam i ja neprestano spremna pravednike koji su u svijetu braniti i osloboditi od svake duhovne opasnosti. Ja kao da sam i Majka svih grešnika koji se žele popraviti i koji imaju volju da ne griješe dalje protiv Boga; također sam voljna i grešnika uzeti pod zaštitu kao ljubazna majka kad vidi kako neprijatelji prodiru na njezina sina najoštrijim mačevima. Ne bi li se ona u takvom slučaju hrabro suprotstavila opasnostima da istrgne svog sina iz ruku neprijatelja i da ga s radošću čuva u svojem krilu? Tako činim i ja i činit ću svim grešnicima koji mojeg Sina s iskrenim kajanjem i božanskom ljubavlju mole za milosrđe. Čuj ti i dobro pazi na ono što ću reći o svoja dva sina koja ću ti imenovati. Prvi kojeg imenujem je moj Sin Isus Krist koji je rođen od mojeg djevičanskog tijela da bi objavio svoju ljubav i otkupio duše. Zato se nije plašio tjelesnih bolova niti prolijevanja svoje krvi. Također nije prezirao slušati uvrede i pretrpjeti muku svoje smrti. On je sam Bog i svemoguć u vječnom radosti. Drugi kojeg smatram svojim sinom je onaj koji svoje mjesto ima na papinskom stolici, naime na Božjoj stolici u svijetu ukoliko je poslušan njegovim zapovijedima i voli ga savršenom ljubavlju. Zbog moje molitve je primio prosvjetljenje Duha Svetoga da kroz Italiju do Rima ne treba ići s nikojim drugim razlogom nego da vrši milosrđe, jača katoličku vjeru, učvrsti mir i tako obnovi svetu Crkvu. Kao što majka vodi svoje dijete kamo želi kad mu pokazuje svoja prsa, tako sam i ja papu Urbana po svojoj molitvi i djelu Duha Svetoga vodila od Avignona do Rima bez da mu se dogodila bilo kakva tjelesna opasnost. Što mi je on učinio? Sad mi okreće leđa i odvraća od mene svoje lice i kani odstupiti od mene na što ga navodi zao duh svojom obmanom; jer božanski posao mu je zamoran i sviđa mu se tjelesna korist. Vuče ga i đavao svjetovnom radovanjem jer prema svjetovnoj navici mu je njegova domovina previše draga. Vuče ga i savjet svjetovnih prijatelja koji u oku više imaju svoju ljubav i svoju volju nego Božju čast i volju ili poticanje i spas svojih duša. Uspije li mu vratiti se u zemlju u kojoj je izabran za papu, u kratkom će vremenu primiti udarac ili pljusku tako da će mu se zubi razbiti i zveckati, lice će mu postati tmurno i zamračit će se i po cijelom tijelu će mu udovi drhtati, žar Duha Svetoga će se u njemu postupno ohladiti i povući se, molitve svih Božjih prijatelja koji su pod uzdasima i suzama za njega naumili moliti će otvrdnuti i srca će postati hladna u njegovoj ljubavi i za dvije stvari će Bogu morati položiti račun. Prvo za ono što je učinio na papinskoj stolici; drugo, za ono što je propustio od stvari koje je mogao učiniti na Božju čast svojim velikim veličanstvom.“

Sto trideset i deveto poglavlje

Slijedeća objava je prva koja je po gospodinu Latinu Orsiniju poslana gospodinu papi Grguru XI.

Jedna osoba koja je bdjela i nije spavala, već je ustrajala u molitvi bila je zanesena u duhu. I izgledalo je da sve snage njezina tijela slabe; no njezino srce je bilo zapaljeno i klicalo je u žaru ljubavi; njezina duša je bila utješena, a njezin duh ojačan određenom božanskom snagom, cijela njezina svijest je bila ispunjena duhovnim razumom.

Toj se osobi onda pokazala slijedeće viđenje. Čula je slatki glas koji joj se ovako obratio: „Ja sam ona koja je rodila Božjeg Sina, pravog Boga Isusa Krista. Nakon što sam ti drugi put bila priopćila neke riječi koje je trebalo javiti papi Urbanu, sad ti opet govorim takve koje treba poslati papi Grguru. Da bi se bolje razumjele, reći ću ti ih pod usporedbom. Kao što se ljubazna majka, koja vidi svoje ljubljeno dijete kako golo i promrzlo leži na podu i nema snage da se podigne, već iz želje za majčnim milovanjem i mlijekom plače žalosnim tonom i vikom, nježnom ljubavlju smiluje, žurno pritrči sinu i podiže ga ljubaznom majčinskom rukom da ne onemoća od hladnoće i uskoro nježno miluje, blago grije majčinskom toplinom njezinih prsa i slatko ga napaja mlijekom svojih prsa, tako ću ja, Majka Milosrđa, postupiti s papom Grgurom dođe li u Rim i Italiju s namjerom da ostane i bude li imao volju kao ljubazan pastir oplakivati uzdasima i suzama milosrđa vječno prokletstvo povjerenih mu ovaca i njihove ozlijede i bolne gubitke, poduzme li dalje s poniznošću i dužnom pastirskom ljubavlju pomaknuti Crkvu u bolje stanje. Onda ću ja, Majka koja ljubi, podignuti njega sa zemlje kao golog, promrzla dječaka, to njega i njegovo srce potpuno rastaviti od svih zemaljskih radosti i sve svjetovne ljubavi koje su protiv Boga i blago ga ugrijati majčinskom toplinom moje ljubavi koja je u mojim prsima. Također ću ga nasititi svojim mlijekom, to jest svojom molitvom koja je slična mlijeku. Ah, kako su bezbrojni oni su mlijekom moje molitve uzdržavani i primaju! Nasitit ću ga tim mlijekom, to jest svojom molitvom koju ću za njega upraviti Gospodinu, mojem Bogu koji je moj Sin, da mu se svidi smilovati se i sjediniti svoga Svetog Duha s najunutarnijom krvi srca tog pape Grgura. Onda će se tako nasititi istinskim savršenim zasićenjem da neće htjeti dalje živjeti za ništa drugo u ovom svijetu doli da može proširiti Božju čast. Gledaj, već sam mu pokazala majčinsku ljubav koju ću mu iskazati ako se pokori jer Božja je volja da u poniznosti svoju stolicu preseli u Rim. Da se kasnije ne bi mogao ispričati neznanjem, u majčinskoj ljubavi mu upozoravajuće najavljujem što će slijediti, naime da će ako ne bude slijedio ono što je prije rečeno, nesumnjivo osjetiti šibu pravednosti, to jest gnjev mojeg Sina jer će mu se onda skratiti život i bit će pozvan pred Božji sud. Onda mu neće pomoći nikakva moć svjetovnih gospodara. Ni mudrost ni znanje liječnika neće mu koristiti, niti će mu zrak zemlje njegova rođenja koristiti da mu

imalo produlji život. Ako i dođe u Rim, ali ne učini spomenuto, život će mu se skratiti i liječnici mu neće pomoći, niti će se vratiti u Avignon da mu zrak očeviske zemlje može biti koristan, već će naprotiv umrijeti.“

Sto četrdeseto poglavlje

Primijeti slijedeće četiri upute za papu: da se s poniznošću vrati u Rim, da ima naum ostati, da oplakuje pripast duša, da pokuša obnoviti Crkvu i tako dalje. Ukoliko ne učini sve te stvari, njegov će se život skratiti kao što je rečeno nakon riječi: „Sad opet.“ Zato nije dovoljno da papa jednostavno dođe u Rim, već mora provesti sve četiri upute gore. Slijedi drugo viđenje koje je istom Papi Grguru XI prenio gospodin grof de Nola.

Hvala i služba Bogu za svu njegovu ljubav i čast presvetoj Mariji, njegovoj dragoj djevičanskoj Majci radi smilovanja koje ima prema svima koje je njezin Sin otkupio svojom dragocjenom krvlju. Sveti oče, dogodilo se da jednoj određenoj osobi koja vam je dobro poznata za vrijeme bdijenja kad se nalazila u molitvi da je osjećala kako joj je cijelo srce zapaljeno žarom božanske ljubavi i posjetom Duha Svetoga. Osoba je potom čula glas koji reče: „Slušaj ti koja vidiš što je duhovno, reci ono što će ti se sad zapovjediti i napiši papi Grguru riječi koje ćeš sad čuti: ja koji razgovaram s tobom sam ona za koju je Bog imao milosti izabrati je za svoju Majku i iz čijeg tijela je primio svoje ljudsko tijelo. On, moj Sin, na papi Grguru je učinio veliko djelo milosrđa kad mu je po meni dao navijestiti svoju presvetu volju koju sam mu u prijašnjim njemu poslanim objavama dala detaljnije za prepoznati. To se više dogodilo zbog molitava i suza Božjih prijatelja nego zbog nekih njegovih prethodnih zasluga. Zato smo ja i đavao, njegov neprijatelj, vodili tešku bitku za njega. Jer u drugom pismu sam istog papu Grgura opomenula da u poniznosti i božanskoj ljubavi žurno krene prema Rimu i tamo podigne svoju stolicu i ostane sve do smrti. Đavao pak i drugi savjetnici koje je imao savjetovali su mu da zategne i prebiva u kraju gdje se sad nalazi i to zbog zemaljske ljubavi i svjetovne utjehe rođaka i tjelesnih prijateljima. Zato đavao sad ima veće pravo i više prilika kušati ga jer je više bio poslušan savjetu đavla i tjelesnih prijatelja nego savjetu Boga i mojoj volji. No budući da papa sam želi primiti još detaljniju izvjesnost o Božjoj volji, pravilno je da mu se takva želja ispuni. Tako na najnedvojbeniji način treba znati da je ovo što nakon toga slijedi Božja volja, naime da bez ikakvog kašnjenja dođe u Italiju ili Rim, da to učini nepogrešivo i da ubrza svoj put kako bi brzo došao tako da u mjesecu ožujku ili najkasnije početkom dolazećeg travnja mora osobno doći u spomenuti grad ili neku provinciju Italije ako me želi imati za Majku. No bude li u spomenutom neposlušan, neka se na istinski način smatra uvjerenim da u ovom svijetu nikad više nikad neće biti posjećen takvom utjehom, to jest drugim posjetom

ili drugom objavom, a nakon smrti će morati stajati pred govor božanske pravednosti zašto se nije htio pokoriti Božjoj zapovijedi. No pokori li se na spomenuti način, onda ću mu i ispuniti što sam mu u onoj prvoj od mene za njega određenoj objavi obećala. Činim ovom papi poznato i kako nikad u Francuskoj neće biti tako čvrst i miran mir da bi se njezini stanovnici mogli puni sigurnosti i sloge donekle radovati prije nego što narod u tom kraljevstvu kroz velika djela ljubavi i poniznosti ne ublaži Boga, mojeg Sina, nakon što su ga svojim mnogim djelima i svojim uvredama dosad izazvao na ogorčenje i gnjev. Zato neka zna kako se putovanje onih naoružanih muškaraca koji pripadaju pokvarenim društvima do svetog groba mojeg Sina tom mojem Sinu, istinskom Bogu, jednako malo sviđa kao i zlato koje je Izraelov narod baca u vatru i iz kojeg je đavao načinio lijevano tele; jer u njima se nalazi oholost i pohlepa i ako i imaju neku volju ići do spomenuta groba, to je više iz oholosti i pohlepe za novcem nego radi Božje ljubavi i časti.“ Nakon ovih riječi je viđenje nestalo. Nakon toga je međutim Majka Božja dodala ove riječi: „Također reci biskupu, mojem pustinjaku, da zatvori i zapečati ovo pismo i nakon toga na drugi papir napravi prijepis toga koji neka otvoreno pokaže onom opatu, papinom nunciju i grofu de Noli tako da to mogu čitati i znati što je u tome sadržano. Nakon pročitaju prijepis, neka im prepusti spomenuto zatvoreno i zapečaćeno pismo koje bez kašnjenja trebaju poslati papi Grguru. Nakon što su ga pročitali, neka im ne ostavi otvoreni prijepis, već neka ga uništi i pred njihovim očima rastrga u komade. Jer kao što će pismo tako kako je sad cijelo biti rastrgano u mnoge komade, tako će, ukoliko papa u unaprijed određeno vrijeme i godinu ne dođe u Italiju, crkve zemlje koje ga sad poslušno i pokorno slijede biti pod rukama neprijatelja rascjepkane na vrlo mnogo dijelova. Znaj i vrlo sigurno da papa na povećanje svojih nevolja neće samo čuti, već i vlastitim očima vidjeti da je ono što kažem istinito i cijelom rukom svoje moći neće moći spomenute crkvene zemlje dovesti u prijašnje stanje njihove poslušnosti i mira. Riječi pak koji ti sad govorim još se onom opatu ne smiju reći ni napisati jer se sjeme skriva u zemlji sve dok ne naraste do plodonosnog klasa.“

Sto četrdeset i prvo poglavlje

Slijedeća objava je spomenutoj Kristovoj zaručnici dana u Napulju za istog papu na blagdan svetog Polikarpa kad se vraćala iz Jeruzalema. Ovu objavu nije poslala papi jer joj nije bilo naređeno od Boga.

Krist se ukazao svojoj zaručnici gospođi Brigiti kad je molila za papu Grgura XI. i reče joj: „Pazi na riječi koje govorim, moja kćeri! Znaj da taj papa Grgur slični paraličaru koji svoje ruke ne može pokrenuti na posao, a svoje noge na hodanje; kao što bolest paralize nastaje iz krvi i pokvarenih sokova i hladnoće, tako ovog

papu neumjerena ljubav njegove krvi i hladnoća i mlakost njegova uma drže spriječenog za mene. No trebaš znati kako će uz pomoć molitve moje Majke već i ruke i noge dovesti u pokret tako što će u ispunjenju moje volje i moje časti doći u Rim. Prema tome najsigurnije znaj da će doći u Rim i doduše započeti put prema nečem budućem dobrom, ali ga neće završiti.“ Na to odgovori gospođa Brigita: „O, Gospodine, moj Bože, napuljska kraljica i mnogi drugi mi govore da je nemoguće da dođe u Rim jer mu francuski kralj, kardinali i mnogi drugi ljudi stavljaju prepreke na put. Također sam čula kako se protiv njega dižu mnogi koji kažu da imaju Duh Božji i božanske objave i viđenja i dolaze i pod tom izlikom ga odgovaraju od dolaska. Zato se veoma bojim da će njegov dolazak biti spriječen.“ Bog odgovori: „Čula si kako se čita kako je Jeremija onih dana bio u Izraelu i imao Božjeg Duha za prorokovanje, ali kako je onda bilo mnogih koji su imali duha snova i laži. Nepravedni kralj je vjerovao njima i zato je on zajedno sa svojim narodom došao u zarobljeništvo. Da je kralj vjerovao samo Jeremiji, moj gnjev bi se od njega odvratio. Tako je i sad jer ako se sad uzdižu mudri ili sanjari ili prijatelji ne duha, već tijela pape Grgura i savjetuju ga ili nagovaraju protiv, ja, Gospodin, ipak nisam ništa manje moćniji i vodit ću papu u Rim protiv njihove utjehe. No hoćeš li ga ti vidjeti kako dolazi ili ne, nije ti dopušteno znati.“

Sto četrdeset i drugo poglavlje

Slijedeća objava je spomenutoj Kristovoj zaručnici pokazana u mjesecu veljači za istog papu Grgura. Prenio mu ju je izvjesni pustinjač koji se odrekao biskupije.

„Sveti oče! Osoba koja je Vašoj svetosti dobro poznata bdjela je u molitvi; pala je u duhovni zanos i u duhu je vidjela sliku prijestolja. Na njemu je sjedila slika čovjeka neprocjenjive ljepote, jedan gospodin nepojmljive moći. I u dohvat prijestolja je stajala veliko mnoštvo svetih i nebrojena vojska anđela. Pred onim koji je sjedio na prijestolju je na nekoj udaljenosti stajao biskup odjeven biskupskom odjećom i ukrasom. Gospodin pak koji je sjedio na prijestolju mi se obratio i reče: 'Meni je od mog Oca dana sva vlast na nebu i na zemlji i iako izgleda kao da s tobom razgovaram jednim ustima, ne govorim sam; jer Otac i Duh Sveti razgovaraju s tobom i iako tri osobe, ipak smo jedno u biti božanstva.' Potom je razgovarao s onim biskupom i reče: 'Čuj, papo Grgure XI., jedanaest riječi koje ti govorim i dobro pazi što ti kažem. Zašto me tako mrziš? Zašto su tvoja umišljenost i odvažnost protiv mene tako veliki? Tvoj svjetovni dvor pljačka moj nebeski. Ti mi na oholi način otimaš moje ovce i nepravedno iznuđuješ dobra Crkve koja pripadaju meni i dobra podređenih moje Crkve, uzimaš ih i poklanjaš svojim vremenitim prijateljima. Ti uzimaš i prisvajaš bez prava dobra mojih siromaha i nedolično ih razdjeljuješ svojim bogatašima zbog čega su tvoja odvažnost i drskost tako preveliki jer drsko ulaziš u

moj dvor i ne štetiš ono što je moje. Što sam ti učinio, Grgure? Strpljivo sam dopustio da se uzdigneš do najviše papinske časti, kroz pisma koja sam ti zbog božanskim objava poslao u Rim sam ti prorekao svoju volju tako da sam te u njima opomenuo na spas tvoje duše i upozorio sam te na tvoj veliki gubitak. Kako mi uzvraćaš za tako mnoga dobročinstva i zašto dopuštaš da na tvom dvoru vladaju najviša oholost, nezasićna pohlepa, rasipnost koja mi je strašna i najgnusnija, beskrajna, najogavnija simonija? Osim toga mi otimaš i uzimaš bezbrojne duše kao plijen; jer skoro svi koji dođu na tvoj dvor dovodiš u paklenu vatru jer ne paziš marljivo na ono što se tiče tvog dvora dok si predstojnik i pastir mojih ovaca. I zato je tvoja krivnja ako savjesno ne promisliš što treba učiniti i popraviti za njihovo duhovno dobro. I premda sam te zbog spomenutog mogao osuditi po mjeri moje pravednosti, još te jednom u svojem milosrđu opominjem na spas tvoje duše, naime da što je brže moguće dođeš u Rim na svoju stolicu. Vrijeme prepuštam tvojoj volji; znaj ipak da što više oklijevaš, to će se više smanjiti napredak tvoje duše u svim vrlinama. Ali što prije dođeš u Rim, to će brže tvoje vrline i darovi Duha Svetoga rasti i zapaliti će te božanska vatra moje ljubavi. Dođi zato i ne oklijevaj. Nemoj doći s uobičajenom ohološću i svjetovnom raskoši, već s poniznošću i vrućom ljubavi. I kad tako dođeš, zatri, iščupaj i uništi sve poroke na svojem dvoru. Udalji od sebe savjete svojih svjetovnih i tjelesnih prijatelja i slijedi duhovne savjete mojih prijatelja. Zato pristupi i ne boj se; podigni se muževno i s povjerenjem se obuci snagom; počni obnavljati moju Crkvu koju sam otkupio svojom vlastitom krvlju; mora biti obnovljena i na duhovan način dovedena svojem prijašnjem, svetom stanju; jer sad se javna kuća više drži u časti nego sveta majka Crkva. Ne budeš li slijedio moju spomenutu volju, sigurno znaj da ćeš pred cijelim nebeskim dvorom biti osuđen kao prelat kojeg se degradira, javno mu se uz sramotu i prokletstvo uzima njegova posvećena, duhovna časna odjeća i obasipa sramotom i poniženjem, proklinje i vremenito kažnjava. Tako ću učiniti tebi. Odbacit ću te od nebeskog dvora i sve što ti sad daje tvoj mir i tvoju čast će ti služiti na prokletstvo i vječnu sramotu. I svaki đavao u paklu će primiti zalogaj tvoje duše koliko god besmrtna i neuništiva bila i umjesto blagoslovom, bit ćeš ispunjen vječnim prokletstvom. Sve dok budem progledavao kroz tvoj neposluh, imat ćeš sreću. Pa ipak, moj sine Grgure, još te jednom opominjem da mi se ponizno vratiš, pokori se savjetu mene, tvog oca i stvoritelja. Budeš li me slijedio na spomenuti način, primit ću te kao ljubazan otac. Zato muževno pristupi putu pravednosti i imat ćeš sreću. Ne preziri onoga koji te voli; jer budeš li poslušan, izvršit ću nad tobom milosrđe i blagosloviti te i odjenuti i ukrasiti dragocjenom biskupskom odorom istinskog pape, odjenut ću te samim sobom tako da ćeš biti u meni i ja u tebi i vječno ćeš biti hvaljen. " Nakon što se ovo bilo vidjelo i čulo, ovo viđenje je nestalo.

Sto četrdeset i treće poglavlje

Četvrta objava koju je blažena Brigita poslala gospodinu papi u mjesecu srpnju godine Gospodnje 1373. Pisala je i pustinjaku koji je bio biskup i koji se onda u toj prilici nalazio kod gospodina pape u Avignonu.

„Naš Gospodin Isus Krist, gospodine biskupe, rekao mi je da vam napišem slijedeće riječi da bi ih mogli predočiti papi. Papa želi znak; recite mu: i farizeji su željeli znak. Njima sam odgovorio: kao što je Jona bio tri dana i tri noći u truhu kita, tako sam ja, Sin Djevice, bio tri dana i tri noći mrtav u zemlji. Nakon obećana znaka sam ja, Sin Božji, trpio, umro, bio pokopan i opet sam uskrsnuo i uzašao u svoju slavu. Tako će ovaj papa Grgur primiti znak mojeg opomene da spašava duše. Zato treba činiti djela koja se tiču moje časti i nastojati oko toga kako sačuvati duše i da moja Crkva opet dođe u prijašnje stanje i bolji red i onda će iskusiti znak i plod vječne utjehe. Drugi znak će primiti tako da ak one bude poslušan mojim riječima i ne dođe u Italiju, neće izgubiti samo vremenito, nego i duhovno i osjetiti nevolju srca sve dok živi. I ako će se ponekad činiti da njegovo srce ima olakšanje, ostat će mu grižnja savjesti i unutarinja nevolja. Treći znak je da ja, Bog, razgovaram čudesnim riječima sa ženom. I zbog čega i radi koje koristi ako ne za plod i spas i korist duša i da bi se zli popravili, a zli postali još bolji? Što se tiče prepirke između pape i Barnabe, odgovaram preko mjere mrska jer su time bezbrojne duše dospjele u opasnost. Zato mi se sviđa da bude sloga jer ako bi papa i bio protjeran od svoje stolice, bilo bi bolje kad bi se ponizio i stvorio slogu na koji god način nego da tako mnoge duše stupaju u vječno prokletstvo. O popravljanju kraljevstva Francuske neće iskusiti sve dok osobno ne dođe u Italiju. Zato, kad bi stajala vješalo i na njemu visjelo uže koje bi s jedne strane vukli bezbrojni ljudi, a s druge strane samo jedan, tako je i s prokletstvom duša i mnogi na tome rade. Prema tome neka papa gleda samo u mene i ako ga i svi odvrću da dođe u Rim i opiru se koliko mogu, ipak se treba pouzdati u mene i pomoći ću mu i nitko ga neće nadvladati. Kao što se mlade ptice u gnijezdu uzdižu pri dolasku majke i vrište i raduju se, tako ću mu i ja radosno požuriti u susret, uzdići ga i častiti u tijelu i duši.“

Gospodin još reče: „Budući da papa zdvaja treba li doći u Rim kako bi ponovno uspostavio mir i moju Crkvu, želim da dođe slijedeće jeseni. Treba također znati da mi ne može iskazati ništa prijatnije od toga da dođe u Italiju.“

Sto četrdeset i četvrto poglavlje

Viđenje koje je Kristova zaručnica imala o sudu duše jednog umrlog pape.

Zaručnica je vidjela kao osobu biskupa odjevenu škapularom. Stajala je u jednoj kući pošpricana uličnom blatom. Krov te kuće je stajao kao pritisnut na mozak spomenute osobe. Crni Etiopljani s kukama i drugim alatima za nanošenje štete su

okruživali kuću, ali nisu mogli dotaknuti osobu iako su je ispunili vrlo velikim strahom. Onda sam čula glas koji mi je govorio: „Ovo je duša pape kojeg poznaješ. Ova kuća je njegova duhovna naplata. Jer bavio se različitim svjetovnim stvarima i zato njegova nagrada još nije svjetleće jasna sve dok se ne očisti u čistilištu i duhovnim molitvama i Božjom ljubavlju opet ne postane čist. Krov koji kao da mu pritišće mozak je znak jedne tajne; jer krov predstavlja ljubav prema Bogu i što je ona veća, to je duša šira i viša za duhovne stvari i revnost prema Bogu. Budući da je ljubav ove duše gorjela u nekim svjetovnim stvarima i više slijedila vlastitu volju, tako je krov, koji je za Božje izabrane svjetleći i visok, uzak sve dok se ne proširi krvlju Sina Božjeg i molitvom nebeskog dvora. To što izgleda da duša nosi škapular je znak da se trudila živjeti prema pravilima redovničkog reda i svog poziva; ipak, nije se trudila dovoljno da bi mogla biti primjer napredujućima i uзор savršenima. Sad ti je dozvoljeno znati o tri djela koje je ovaj ostvario u svom životu i zbog kojih sad trpi kaznu. Prvo je da je bio neposlušan prema Bogu i svojoj savjesti pri čemu je osjećaju kajanje i grižnju savjesti; drugo je da je u nekim slučajevima dijelio radi ljudske ljubavi i u tome je slijedio svoju volju; treće je da je zanemario neke stvari da ne bi uvrijedio one koje je volio, iako ih je mogao popraviti. Ipak, trebaš znati kako ova duša ne pripada onima koji idu u pakao, a niti onima koji dolaze u teže kazne čistilišta, već onima koji se svaki dan žurno približavaju milosti i licu veličanstva svemoćnoga Boga.“

PETA KNJIGA

Predgovor

Ovdje počinje peta knjiga Kristovih božanskih objava blaženoj Brigiti iz kraljevstva Švedske. Ona je s pravom naslovljena Knjiga pitanja jer uzima tijekom pitanjima na koja Krist daje čudesna rješenja. Gospođi je objavljeno na čudesan način kao što su ona sama i njezini ispovjednici često usmeno potvrdili. Jer dogodilo se jednom da se, kad je jednog dana dok je na konju jahala prema svom dvorcu Vadstena u društvu više prijatelja, koji su s njom jahali, dok je dakle jahala, počela moliti Bogu i u svojoj poniznosti se podizati Bogu. Odjednom je bila uzeta u duhu i jahala je prema tamo kao otuđena od sebe, podignuta iz osjetila tijela u ekstazu duhovnog razmatranja. U duhu je tad ugledala ljestve koje su čvrsto stajale na zemlji i čija je visina doticala nebo. I na njihovom najvišem vrhu vidjela je u nebu Gospodina Isusa Krista kako sjedi na čudesnom prijestolju kao suca u tijeku suđenja. Do njegovih nogu vidjela je Djevicu Mariju. A oko prijestolja se nalazila

bezbrojna vojska anđela. Na sredini ljestava gospođa Brigita je ugledala jednog određenog njoj poznatog redovnika koji je onda još živio u tijelu i bio je velikog teološkog obrazovanja, no ipak put lukavstva i đavolske zlobe. Njegovi pokreti su izražavali vrlo veliki nemir i nestrpljivost; prije je izgledao da je davao nego redovnik. Jer spomenuta gospođa je tad ugledala misli i sve unutarne osjećaje srca i kako ih je on neurednim i vrlo nemirnim pokretima na pitajući način, kao što dolje slijedi, otkrio sucu Kristu koji je sjedio na prijestolju. Gospođa Brigita je vidjela i čula kako sudac na ta pitanja vrlo blagim i pristojnim pokretima na svako posebno odgovorio ukratko vrlo mudro i kako je povremeno naša Gospođa, Djevica Marija, razgovarala s istom gospođom Brigitom poneke riječi kao što će to ova knjiga dalje dolje iskreno objasniti. No kad je spomenuta gospođa u istom trenutku cijelu tu knjigu u glavi imala u jednoj i istoj objavi i u međuvremenu bila došla do spomenutog dvorca, njezini prijatelji su uzeli uzde njezina konja i počeli su je tresti kako bi je probudili iz one ekstaze. Nakon što je opet bila došla k sebi, vrlo se žalila da joj je sad oduzeta tako velika božanska slatkoća. Ova knjiga pitanja je onda bila tako djelotvorno ostala utisnuta u njezinu srcu i na taj način u njezinom pamćenju kao da je potpuno urezana u mramornu ploču. Ona pak je to odmah na zapisala na svojem jeziku što je njezin ispovjednik riječima prenio na latinski jezik kao što je njegovao prevoditi i druge knjige.

Ova knjiga pitanja je podijeljena na ispitivanja podijeljena na pitanja. Jer sadržava šesnaest ispitivanja i u svakom je sudac Krist upitan za izvjesne, sumnjive stvari. Na to odgovara oštro i čudesno tako da svako ispitivanje sadrži određen broj pitanja. Nakon toga slijede rješenja i odgovori na to kao što je u nastavku knjige opsežnije sadržano.

Gledala sam prijestolje u nebu na kojem je Gospodin Isus Krist sjedio kao sudac. Do njegovih nogu je sjedila Djevica Marija, a oko prijestolja se nalazila vojske anđela i bezbrojno mnoštvo svetih. S tim je sucem razgovarao jedan redovnik, veliki učenjak u teologiji, koji je stajao na visokoj stepenici ljestava koje su se oslanjale na zemlju i čiji je gornji kraj doticao nebo, pod vrlo nemirnim i nestrpljivim pokretima kao punima zlobe i lukavstva na pitajući način ovako:

Prvo ispitivanje

Prvo pitanje: Suče, pitam te. Dao si mi usta; zar ne trebam govoriti što mi se sviđa?

Drugo pitanje: Dao si mi oči; zar time ne trebam gledati ono što me raduje?

Treće pitanje: Dao si mi uši; zašto njima ne bih slušao što mi se sviđa?

Četvrto pitanje: Dao si mi ruke; zašto njima ne bih činio što mi je prijatno?

Peto pitanje: Dao si mi noge; zašto njima ne bih hodao prema svojim željama?

Kristov dgovor

na prvo pitanje. Sudac koji je sjedio na prijestolju i čiji su pokreti bili blagi i pristojni odgovori i reče: „Priatelju, dao sam ti usta da bi na razuman način govorio što je korisno tvojoj duši i tvom tijelu kao i da bi govorio ono što služi meni na čast.“

Odgovor na drugo pitanje: „Drugo, dao sam ti oči da bi vidio zlo od kojeg treba bježati i spasonosno koje treba sačuvati.“

Odgovor na treće pitanje: „Treće, dao sam ti uši da bi čuo što je istinito i pristojno.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Četvrto, dao sam ti ruke da bi njima radio što je nužno za tijelo i nije štetno za dušu.“

Odgovor na peto pitanje: „Peto, dao sam ti noge da bi se udaljio od ljubavi prema svijetu i da bi došao miru i ljubavi svoje duše kao i meni, svojem spasitelju i otkupitelju.“

Drugo ispitivanje

Opet se pojavio redovnik kao prije na svojoj stepenici i reče: „O, Kriste, suče, ti si dobrovoljno na sebe uzeo najgorkiju muku; zašto se zbog toga ne bih trebao predati častohleplju i oholosti u svijetu?“

Drugo pitanje: „Dalje si mi dao vremenita dobra; zašto onda ne smijem posjedovati što želim?“

Treće pitanje: „Zašto si dalje mom tijelu dao udove ako ih ne smijem micati i koristiti prema svojoj volji?“

Četvrto pitanje: „Dalje, zašto si inače dao zakon i pravednost, ako ne da se čini osveta?“

Peto pitanje: „Dalje si dopustio držati mir i odmor; zašto si onda uredio umor i nevolje da ih osjećamo?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Priatelju, moja strpljivost dugo podnosi oholost ljudi da bi poniznost bila uzdignuta i moja snaga otkrivena. I budući da oholost nije stvorena od mene, već je izumljena od đavla, čovjek zato mora bježati od nje; jer vodi u pakao. No poniznost treba biti sačuvana jer vodi u nebo i ja, Bog, svojim sam je riječima i primjerom učio.“

Odgovor na drugo pitanje: „Dalje, vremenita dobra su dana ljudima od mene i dozvoljena da bi čovjek od toga učinio razumnu upotrebu i da bi ono što je stvoreno bilo pretvoreno u nestvoreno, naime u mene, stvoritelja, tako što me se zbog mojih

dobara hvali i časti, a ne da se živi prema želji tijela.“

Odgovor na treće pitanje: „Jednako su udovi tijela čovjeku dani zato da duši pokažu sliku vrlina i da mogu biti duši na službu i na snagu kao njezini alati.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Dalje su zakon i pravednost postavljeni od mene da bi bili ispunjeni višom ljubavlju i milosrđem i da bi među ljudima bili učvršćeni božansko jedinstvo i sloga.“

Odgovor na peto pitanje: „Kad sam čovjeku konačno dao da može njegovati tjelesni mir i odmor, to sam učinio da bi slabost mesa bila ojačana i da bi duša primila jakost i snagu. Budući da meso povremeno odjednom postane bahato, sa zahvalnošću se mora podnositi kako nevolje, tako i sve čime se može popraviti.“

Treće ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pokazao redovnik na svojoj prečki i reče: „O, suče, pitam te, zašto si nam dao tjelesna osjetila ako se ne trebamo micati i živjeti prema osjetilima mesa?“

Drugo pitanje: „Zašto si dao živežne namirnice i namirnice za uzdržavanje tijela, naime hranu i druge prijetnosti ako ne trebamo živjeti prema žudnjama mesa za zasićenje?“

Treće pitanje: „Čemu si nam dalje dao slobodnu volju ako ne da slijedimo svoju volju?“

Četvrto pitanje: „Zašto si dalje muškarcima i ženama dao sjeme miješanja i nagon prirode ako ne smije biti proliveno prema želji mesa?“

Peto pitanje: „Čemu drume si na kraju srcu dao volju ako ne da se voli ono što je najsladje prija i što je najslasnije za uživanje?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Prijatelju, dao sam ljudima osjetila i razum da bi razmišljali o putovima života i slijedili ih te da bi bježali od putova smrti.“

Odgovor na drugo pitanje: „Jednako sam dao hranu i nužno mesu za umjerenu prehranu tijela da bi ono moglo s više snage razviti vrline duše, a ne da bi bilo oslabljeno obiljem.“

Odgovor na treće pitanje: „Dalje sam ljudima dao slobodnu volju s uvjetom da se zbog mene, koji sam njegov Bog, odrekne vlastite volje i time postigne to veću zaslugu.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Isto tako sam dao sjeme miješanja zato da na doličnom mjestu i na doličan način nikne i iz ispravnog i razumnog razloga bude plodno.“

Odgovor na peto pitanje: „Konačno, dao sam čovjeku srce zato da bi u njega

mogao zatvoriti mene, svoga Boga koji sam svugdje i bezgraničan i da bi mu radost bila misliti na mene.“

Prva objava u knjizi pitanja

Djevica Marija razgovara s blaženom Brigitom i podučava je o pet vrlina koje treba imati iznutra i pet koje treba imati izvana.

Majka reče: „Kćeri, iznutra i izvana moraš imati pet stvari. Prvo izvana usta koja su čista od zlog klevetanja drugih; uši zatvorene za isprazno brbljanje; stidljive oči; ruke djelatne u dobru koje te također odvlače od ophođenja sa svijetom, noge brze za dobro. Isto tako iznutra: žarku ljubav prema Bogu; mudru želju za njim; raspodjelu vremenitih dobara s pravednom i ispravnom namjerom i na razuman način; ponizan bijeg od svijeta; obzirno i strpljivo čekanje mojeg obećanja.“

Četvrto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se na svojoj stepenici pojavio redovnik kao gore i reče: „O, suče, zašto trebam tragati za Božjom mudrošću kad imam mudrost svijeta?“

Drugo pitanje: „Zašto trebam tugovati i plakati kad imam radost i slavu svijeta u izobilju?“

Treće pitanje: „Reci dalje zašto i kako se trebam radovati u žalosti tijela?“

Četvrto pitanje: „Isto tako zašto se trebam bojati kad imam jakost vlastite snage?“

Peto pitanje: „Zašto trebam biti poslušan drugima ako je moja volja u njezinoj vlastitoj vlasti?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Priatelju, svaki onaj koji je mudar prema svijetu, slijep je u odnosu na mene, svoga Boga. Da bi se zato postigla moja božanska mudrost, nužno je se brižno i marljivo traži.“

Odgovor na drugo pitanje: „Svaki koji ima čast svijeta i njegovu radost, tjeran je uokolo različitim brigama i zapleten je u gorčine koje vode u pakao. Da dakle netko ne bi odstupio od puta za nebo, nužno je da se pobožno brine i moli i plače.“

Odgovor na treće pitanje: „Dalje je vrlo korisno radovati se u žalosti i slabosti mesa; jer tko ima žalost mesa, njemu se približava moje milosrđe i pomoću njega se taj lakše približava vječnom životu.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Dalje, svaki onaj tko je jak, jak je po meni, ali ja sam jači od njega. Zato se svugdje treba bojati da jakost ne bude oduzeta.“

Odgovor na peto pitanje: „Tko dalje u svojoj ruci ima slobodnu volju, mora se

bojati i istinski prepoznati da ništa ne vodi vječnoj kazni tako lako kao vlastita volja bez vođe. Tko zato meni, svojem Bogu, prepusti vlastitu volju tako što mi je poslušan, imat će nebo bez kazne.“

Peto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pojavio redovnik kao gore i reče: „O, suče, zašto si stvorio crve koji štete, ali ne mogu koristiti?“

Drugo pitanje: „Zašto si dalje stvorio životinje koje mogu štetiti i ljudima?“

Treće pitanje: „Zašto tijelima šalješ bolesti i slabosti?“

Četvrto pitanje: „Zašto trpiš nepravdu nepravednih sudaca koji svoje podređene muče i bičuju kao kupljene robove?“

Peto pitanje: „Naposljetku, zašto je čovjekovo tijelo mučeno još i u trenutku smrti?“

Odgovor

na prvo pitanje. „Priatelju, ja, Bog i sudac, stvorio sam nebo i zemlju i sve što je u njima, ništa bez razloga i bez sličnosti s duhovnim. Jer kao što duše svetih slične anđelima koji su u životu i blaženstvu, tako su duše nepravednih slične zlim duhovima koje leže u vječnoj smrti. Budući da si sad pitao zašto sam stvorio crve, odgovaram ti da sam ih stvorio da pokažem višestruku moć moje mudrosti i dobrote. Jer iako mogu naštetiti, štete samo kad ja dozvolim i kad grijeh zahtijeva da bi čovjek, koji prezire podrediti se svojem najvišem nadređenom, mogao uzdahnuti što može biti mučen i od najnižeg i znati da čovjek nije ništa bez mene kojemu i ono što je nerazumno služi, kako sve čeka moj znak.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto sam stvorio divlje životinje, na to ti odgovaram: Sve što sam stvorio nije bilo samo dobro, već i vrlo dobro i stvoreno je ili za čovjekovu korist i za njegovo ili ispitivanje preostalih stvorenja ili da bi čovjek služio samo svojem Bogu to poniznije što je sretniji od svih stvorenja. Divlje životinje štete u vremenitim stvarima iz dvostrukog razloga. Prvo, za kaznu i spoznaju zla da bi zli ljudi iz bičeva mogli prepoznati kako trebaju biti poslušni meni, svojem nadređenom; drugo, štete i pobožnima za napredovanje u vrlinama i čišćenje i budući da se čovjek po grijehu podigao protiv mene, svoga Boga, tako se i sve što mu je bilo podređeno podiglo protiv njega.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto nad tijelo dolazi bolest, na to odgovaram da se to događa za veći oprez od grijeha i zbog poroka neumjerenosti i žderanja da bi čovjek kroz zauzdavanje tijela naučio duhovnu umjerenost i strpljivost.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto se dalje podnosi nepravedne suce? To se događa za čišćenje drugih i zbog moje strpljivosti da kao što se zlato čisti vatrom,

zlobom pakosnih duše budu očišćene i odgojene i zadržane od svega nedozvoljenog. Zato i zle ljude strpljivo podnosim da bi đavlovi klasovi mogli biti odvojeni od žita dobrih i da bi se po mojoj skrivenoj pravednosti ispunila njihova pohlepa.“

Odgovor na peto pitanje: „Naposljetku, zašto tijelo pati u smrti? Pravedno je da čovjek kroz ono što griješi bude kažnjen pomoću sličnog i budući da griješi kroz neuredno uživanje, ispravno je da bude kažnjen gorčinom i primjerenom kaznom. Zato kod ponekih smrt počinje ovdje da bi u paklu trajala bez kraja; kod drugih smrt završava u čistilištu i počinje vječna radost.“

Druga objava

Djevica Marija govori blaženoj Brigiti da tko želi kušati božansku slatkoću, prvo mora kušati gorčinu.

Marija reče: „Tko je među svetima imao slatkoću duha bez da je prije okusio gorčinu? Tko dakle želi slatkoću, neće bježati od gorčine.“

Šesto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pojavio isti na stepenici koji je prije bio tamo i reče: „O, suče, pitam te, zašto jedno dijete dolazi živo iz tijela svoje majke i postiže krštenje i zašto drugo umire u majčinu tijelu nakon što je primilo dušu?“

Drugo pitanje: „Zašto se dalje pravednom čovjeku događa mnogo protivnog, a nepravednom pak sve prema želji?“

Treće pitanje: „Zašto nastaju pošasti, glad i nedaće koje muče tijelu?“

Četvrto pitanje: „Zašto dalje smrt dolazi iznenada tako da se vrlo rijetko može predvidjeti?“

Peto pitanje: „Zašto podnosiš ljude koji se s umišljajem srde i zavidni su i idu u rat s namjerom da se osvete?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Priatelju, tvoje pitanje ne dolazi iz ljubavi, već iz mojeg dopuštenja, zato ću ti dati odgovor kroz usporedbu riječi. Pitaš: zašto jedno dijete umire u tijelu svoje majke, a drugo živo dolazi na svijet? Razlog je slijedeći. Sva jakost dječjeg tijela je uzeta iz sjemena oca i majke; no ako začeti plod zbog bilo koje slabosti oca ili majke nema nužnu jakost, umire zbog toga brže. Mnogo toga proizlazi i iz nemarnosti i nebrige roditelja kao što je mnogo toga posljedica moje božanske pravednosti što su duša i tijelo nakon njihova sjedinjenja ranije razdijeljeni. Ipak, dušu, ako za oživiljenje tijela i nije primila dulje vrijeme, ne čekaju one najteže muke, već se više približava mojem, meni poznatom milosrđu.

Jer kao što se sunce kad sjaji u kuću ne vidi u svojoj ljepoti, već se vide samo zrake, tako ove duše dolaze, iako zbog nedostatka krštenja ne vide moje lice, bliže mojem milosrđu nego mucu, no ipak ne kao moji izabrani.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto se pravednim ljudima događaju protivnosti? Odgovaram: Moja pravednost zahtijeva da svaki pravednik postigne što želi. No nije pravednik onaj koji primjereno svojoj poslušnosti i za usavršavanje pravednosti ne želi podnositi protivnosti i koji svojem bližnjem iz Božje ljubavi ne iskazuje dobro. Ako zato moji prijatelji razmatraju što sam ja, njihov Bog i otkupitelj, učinio za njih i obećao im i istovremeno se obaziru na to kakva je zloba u svijetu, tako mole na moju čast i za vlastiti spas, kao i da ublaže grijeh, radi opreza radije za protivnosti nego za radosti svijeta zbog čega i dopuštam da nad njih dođu nevolje. Ako ih sad neki među njima podnose i manje strpljivo, ne dopuštam da se događa bez razloga i pomažem im u nevolji; jer kao što sin, kad je u djetinjstvu kažnjen od svoje ljubazne majke, zna malo zahvale majci jer ne shvaća zašto je kažnjen, ali kasnije, kad dođe u godine razlikovanja, zahvaljuje joj jer je kroz njezin odgoj zadržan od zla i navikao se na dobro ponašanje i odgoj, na isti način ja činim sa svojim odabranima; jer budući da mi oni predaju svoju volju i iznad svega me vole, jedno ih vrijeme opsjedaju nevolje i iako u sadašnjosti ne prepoznaju savršeno moja dobročinstva, iskazujem im što će im koristiti u budućnosti. No bezbožnici, budući da se ne brinu o pravednosti i ne boje se drugima nanijeti nepravdu i koji žele prolazno i vole prijatno zemaljsko, zbog moje pravednosti imaju jedno vrijeme sreću i slobodni su od bičeva da ne bi grijeshili više ako bi ih dotakle protivnosti. Ipak, zlima nije dano sve što žele da bi znali da kod mene stoji ako nešto želim dati budući da i nezahvalnima činim dobro, iako ne zaslužuju.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto dalje dolaze pošasti i glad? Odgovaram: u zakonu je pisano da tko počini krađu, mora dati više nego što je uzeo; ako prema tome nezahvalni ljudi ne prime moje darove i zlorabe ih i od mi nije iskazana dužna čast, u sadašnjem vremenu opsjedam tijelo većom nevoljom da bi u budućnosti duša bila pošteđena. Ponekad pošteđujem i tijelo i kažnjavam čovjeka na onome i kroz ono što voli da me onaj, tko me nije htio prepoznati, budući da se radovao, kroz nevolju razumije i upozna.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto dalje dolazi iznenadna smrt? Odgovaram: kad bi čovjek znao vrijeme svoje smrti, služio bi mi iz straha ili bi od boli ostao bez snage. Da bi mi čovjek mogao služiti iz ljubavi i uvijek bio zabrinut za sebe, ali osiguran za mene, zato je sat izlaska svih neizvjestan i to s pravom. Jer kad je čovjek napustio što je bilo istinsko i izvjesno, bilo je nužno i pravedno da bude mučen od nesigurnosti.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto dopuštam se da ljudi, kad se njihova osvetljivost prepuni, otvore ratu? Odgovaram: svaki koji ima savršenu volju naštetiti svojem bližnjem, sličan je đavlu i njegov je ud i alat i đavlu bih nepravedno

učinio kad bih mu, bez da imam pravo, uzeo njegovog slugu. Kao što me moj alat služi u svemu što mi se sviđa, tako pravednost zahtijeva da đavao u onome, tko je više njegov nego moj ud, djeluje i čini što je njegovo, bilo za čišćenje drugih ili za okončanje svoje zlobe budući da tako dopuštam i grijeh to zahtijeva.“

Sedmo ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pojavio redovnik na svojoj stepenici i reče: „O, suče, pitam te u kojem smislu se govori o prezirnom i lijepom u svijetu?“

Drugo pitanje: „Zašto trebam mrziti lijepo svijeta kad sam lijep i od plemenitog roda?“

Treće pitanje: „Zašto se ne trebam podići iznad ostalih kad sam bogat?“

Četvrto pitanje: „Zašto se ne trebam staviti ispred drugih kad sam dostojniji časti nego drugi?“

Peto pitanje: „Zašto ne trebam težiti vlastitoj hvali kad sam dobar i dostojan hvale?“

Šesto pitanje: „Ako drugima iskažem dobro, zašto ne trebam zahtijevati nagradu?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Prijatelju, što je u smislu svijeta prijezirno i lijepo, to kao da je gorko i slatko. Za nešto prijezirno u svijetu drži se biti prezren od njega i trpjeti; to je gorko za pravedne i korisno za njihovo zdravlje; za lijepo u svijetu se drži biti sretan i to je zavodljiva slatkoća i kao laskajuće i varljivo zdravlje. Tko dakle bježi od ljepote svijeta i odbacuje njegovu slatkoću, neće vidjeti niti odvratno mjesto pakla, niti kušati njegovu gorčinu, već će se uzdići k mojoj radosti. Da se ne bi kušala gorčina pakla i postigla se nebeska slatkoća, nužno je više težiti za onim što je u svijetu prijezirno nego za onim što je u njemu lijepo jer od mene je sve dobro stvoreno i sve vrlo dobro, no ipak se poglavito treba čuvati onoga što bi onima, koji moje darove nerazumno koriste, moglo dati povod za štetu duše.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto se dalje ne treba hvaliti rodom? Odgovaram: ono što si primio od svoga oca je najprezrenija trulež i u tijelu svoje majke bio si kao mrtav i potpuno nečist. Također nije bilo u tvojoj moći da budeš rođen od plemenitih ili neplemenitih, već te moja dobrota donijela na to svjetlo. Ponizi se, dakle, ti, koji si nazvan plemenitim, poda mnom, svojim Bogom koji sam učinio da budeš rođen od plemenitog i smatraj se jednakim svojem bližnjem jer ste od istog materijala, iako si ti po mojoj providnosti došao iz visokog roda, a onaj iz niskog. Ti, plemiću, boj se više nego neplemić jer što si višeg plemstva i bogatstva, to će stroži račun biti tražen od tebe i isto tako će te čekati teži sud jer si primio više.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto se ne smije umisliti bogatstvom? Odgovaram: Bogatstva svijeta ti pripadaju samo za potrebe tvog uzdržavanja tijela i tvoga odijevanja. Jer svijet je napravljen zato da bi čovjek radom postigao uzdržavanje svoga tijela i vratio se u poniznosti meni, svojem Bogu kojeg je, postavši neposlušan, prezreo, kako me u svojoj oholosti zanemario. No kažeš li da su vremenita dobra tvoja, kažem ti izvjesno da kao da si nasilno prisvajaš ono što imaš iznad svoje potrebe. Jer vremenita dobra trebaju sva biti zajednička i iz ljubavi za potrebite jednaka. No ti prisvajaš u obilje ono što bi trebalo iz samilosti biti dano drugima, iako i mnogi na razuman način ispred drugih imaju mnogo toga što razumno posjeduju i pametno razdjeljuju. Da na sudu ne bi bio teško optužen da si primio veće nego drugi, za savjetovati ti je da se u oholijem uzdizanju i gomilanju bogatstva ne smatraš ispred drugih. Jer kao što je prijatno u svijetu posjedovati više vremenitog nego drugi i imati obilje, tako je na sudu strašno i preko mjere teško ako se dozvoljeno ne upotrijebi razumno.“

Odgovor na četvrto i peto pitanje: „Zašto se dalje ne treba tražiti vlastita hvala? Odgovaram: nitko nije od samog sebe dobar osim mene, Boga, i svaki koji je dobar, od mene je. Ako zato ti, koji si ništa, tražiš svoju vlastitu hvalu, ali ne moju, iako od mene dolazi svaki savršeni dar, tvoja je hvala isprazna i vrijeđaš mene, svoga stvoritelja. Kako zato sve dobro koje imaš dolazi od mene, tako samo meni pripada sva hvala i kako ti ja, tvoj Bog, dajem sve vremenito, snagu i zdravlje, savjest i oštroumnost izmisliti ono što ti je najkorisnije, kao i vremena i život, tako zbog svih tih dobara biti čašćen tako što sa dodijeljenim postupaš dobro i razumno. No ako to upotrebljavaš loše, tako je krivnja kao i nezahvalnost na tvojoj strani.“

Odgovor na šesto pitanje: „Zašto se dalje za dobra djela u sadašnjosti ne treba tražiti vremenito vraćanje? Na to ti odgovaram: svaki koji drugome iskaže dobro u namjeri da od ljudi ne očekuje vraćanje, već im želi dati kao ja, Bog, primit će najveće za najmanje, vječno za vremenito. No tko želi zemaljsko za vremenito, primit će što želi, no izgubit će vječno. Da bi se dakle željelo vječno umjesto prolaznog, korisno je ne kod ljudi, već kod mene tražiti svoju plaću.“

Osmo ispitivanje

Dalje se pojavio redovnik na ljestvama i reče: „O, suče, pitam te zašto dopuštaš da u hramovima pogana budu postavljeni bogovi i uživaju čast jednako tebi samome kad je tvoje kraljevstvo plemenitije od njihova?“

Drugo pitanje: „Zašto dalje ne dopuštaš da ljudi u ovom životu ne vide tvoju slavu da bi je to žarkije željeli?“

Treće pitanje: „Ako su dalje tvoji sveti i anđeli plemeniti i sveti iznad svih stvorenja, zašto se ne daju vidjeti od ljudi u ovom životu?“

Četvrto pitanje: „Ako je dalje muka pakla tako strašna da se ništa s time ne može usporediti, zašto ne dopuštaš da ljudima u ovom životu postane vidljiva da bi se pobjeglo od nje?“

Peto pitanje: „Kad su na kraju đavoli tako unakaženi i bez usporedbe odvratni, zašto se ne pojave ljudima vidljivi kad ih onda nitko ne bi slijedio niti im dao svoje odobravanje?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Prijatelju, ja sam stvoritelj svih stvari; zlome ne činim nikakvu veću nepravdu nego dobrom jer sam pravedan. Moja pravednost je da ulazak u nebo treba biti postignut postojanom vjerom i razumnom nadom i žarkom ljubavlju. Sve što se u srcu voli više i vrućije, na to se češće misli i to se češće moli; tako su i bogovi koje se izlaže u hramovima, iako nisu bogovi i stvoritelji jer samo je jedan stvoritelj, naime ja, Bog Otac, Sin i Duh Sveti, ipak od vlasnika hramova, ljudi, više voljeni od mene da bi im u svijetu išlo dobro, ali ne da bi živjeli sa mnom. Kad bih sad uništio ono što ljudi vole više od mene i kad bih dao da me mole protiv svoje volje, činio bih im nepravdu kad bih im uzeo ono što žele svojom slobodnom voljom. Budući da nemaju vjeru u mene i u srcu se nečemu raduju više nego meni, na razuman način dopuštam da ono što vole i srcem žele, također izvana ostvare djelom i budući da svoje vlastito stvorenje vole više od mene, njihova stvoritelja kojeg su iz njegovih znakova i djela mogli istinito prepoznati da su htjeli upotrijebiti svoj razum, tako je, budući da su zaslijepljeni, njihovo stvorenje proketo i prokleti su njihovi idoli, a oni sami će na sramotu i zbog svojeg budalaštva biti suđeni jer nisu htjeli uvidjeti kako sladak sam ja, njihov Bog koji sam iz vruće ljubavi stvorio i otkupio ljude.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto dalje moja slava nije vidljiva? Odgovaram: moja slava je neizreciva i u ljupkosti s ničim usporediva. Kad bi sad moja slava mogla vidjeti takva kakva jest, čovjekovo raspadljivo tijelo bi postalo nemoćno i slabo kao osjetila onih koji su gledali moju slavu na gori. Tijelo bi se također od radosti duše prestalo raditi i ne bi zadržalo postojanost za tjelesni rad. No budući da se bez rada ljubavi ne događa ni pristup nebu i da bi vjera imala svoju nagradu, a tijelo bilo sposobno raditi, moja je slava jedno vrijeme skrivena da bi iz želje i vjere u vječnosti mogla biti gledana to sretnije i bogatije.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto se dalje sveti ne vide kakvi jesu? Odgovaram: kad bi moji sveti javno postali vidljivi i na vidljivi način govorili, bila bi im iskazivana čast jednako kao i meni i vjera ne bi imala zaslugu, slabost mesa također ne bi izdržala pogled na njih. Zato se moji sveti niti ne čuju niti ne vide kakvi jesu da bi sva čast bila iskazana meni i da bi čovjek znao da se nikoga ne treba voljeti više od mene. No ako se moji sveti povremeno i ukažu, ipak se ne daju pokazati u obliku slave u kojoj se zaista nalaze, već u obliku sa sakrivenim obiljem snage u kojem

mogu biti gledani bez pomutnje tjelesnog razuma.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto dalje muke pakla ne postaju vidljive? Odgovaram: kad bi se muke pakla kakve jesu pokazale vidljive, čovjek se bi od straha potpuno ukočio i nebesko tražio iz straha, ne iz ljubavi. No budući da nitko ne treba tražiti božansku radost iz straha od kazne, već iz božanske ljubavi, kazne se drže skrivenima. Jer kao što dobri i sveti ne mogu kušati onu neizrecivu radost kakva je prije odvajanja tijela i duše, tako i zli ne osjećaju muku, već nakon što je duša odijeljena od tijela, iskustvom osjećaju ono što razumom nisu htjeli provjeriti kad su mogli.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto se dalje đavoli ne ukazuju vidljivi? Odgovaram: kad bi njihova odvratna ružnoća bila gledana, duša gledaoca bi od samog pogleda postala nerazumna; cijelo tijelo bi treslo kao ono drhtećeg čovjeka, srce također kao da bi od straha umrlo obezdušeno; i noge bi bile izvan stanja da nose preostale udove. Da bi duša postojano ostala u svojem razumu i srce bilo budno u mojoj ljubavi i tijelo ostalo dovoljno jako da radi u mojoj službi, ružnoća đavola se drži skrivenom da bi istovremeno njihova zloba i drskost bili zauzdani.“

Treća objava

Krist razgovara sa svojom zaručnicom, blaženom Brigitom, i daje joj poduku kroz usporedbu o jednom liječniku koji zaista liječi i jednom lažnom koji ubija i o jednom čovjeku koji postupa prema procjeni i govori: „Od ruke čovjeka koji prima grešnike, koji, kada im pruža pomoć ili prigodu za grijehenje, umiru u svojem grijehu, Bog će zahtijevati duhovnu smrt tih duša; no ako ih primi da bi prestali grijehiti, da bi se od njega dali podučiti u vrlinama i poprave se, on i oni će imati veliku zaslugu od Boga.“

Sin Božji reče: „Ako je u kući bolesnik i k njemu uđe valjan liječnik, on odmah po vanjskim znakovima rasuđuje kakvu bolest onaj ima. Kad sad liječnik zna patnikovu bolest i da mu lijek nakon kojeg uslijedi smrt, optužen je da je ubojica i nije pravi liječnik. Vršiti li netko tko ima znanje liječenja medicinu za plaću svijeta, od mene neće primiti nikakvu nagradu. Ipak, bavi li se netko medicinom iz ljubavi prema meni i radi moje časti, dužan sam ga nagraditi. No kad netko nije majstor medicine, već prema svojoj procjeni vjeruje da je bolesnome ovo ili ono korisno i da mu to u dobroj namjeri, on ne smije biti okrivljen za ubojstvo ako bolesnik umre, ali mora biti smatran kao budalast i drzak čovjek, a bude li od njegova lijeka bolesnik zdrav, onda on ne smije primiti plaću majstora, već čovjeka koji lijek nije dao prema znanju, već po procjeni. Reći ću ti što to znači: oni tebi poznati ljudi su duhovno bolesni, sklone oholosti i pohlepi i slijede vlastitu volju. Ako im jedan od njihovih prijatelja, kojeg uspoređujem s liječnikom, pruži pomoć i savjet nakon čega se

prekorače u oholosti i častohleplju i duhovno umru, od njegove ću ruke zaista zahtijevati njihovu smrt; jer iako umiru kroz vlastitu nepravednost, on ipak, budući da je po svojoj pruženoj usluzi uzrok njihove smrti, neće biti slobodan od kazne. No ako je, vođen prirodnom ljubavlju, prijateljski prema njima i podiže ih u svijetu radi svoje utjehe i časti svijeta, od mene mu neće biti pružena plaća. Ako pak kao dobar liječnik razmišlja o njima i govori si: 'Bolesni su i potreban im je lijek i zato ću im, koliko god im on bio gorak, budući da je ljekovit, pružiti svoj lijek da ne bi umrli preoštrom smrću; zato ću ih kratko zaustaviti, ali im dati hranu da ne umru od gladi; pružit ću im odjeću da mogu uvaženo nastupati primjereno njihovu staležu; zadržat ću ih i pod svojim vodstvom da ne bi postali ponosni; opskrbit ću ih i drugim nužnostima da se ne podignu u oholosti i kroz drskost ne postanu neobuzdani, niti da imaju razlog drugima naštetiti.', takav liječnik će od mene primiti veliku plaću jer mi je takvo ponašanje prijatno. No misli li si njihov prijatelj i govori: 'Pružiti ću im nužno, ali ne znam je li im korisni ili ne, no vjerujem da se Bogu ne sviđa ili da je protivno njihovu spasenju.', i umru li onda nakon njegova dara, prijatelj neće biti optužen za ubojstvo, već zbog svoje dobre volje i pobožne namjere u kojoj više voli njihove duše, iako prijatelj neće primiti putu plaću, bolesni će ipak imati olakšanje i ojačati svoje zdravlje koje bi, da ljubav nije pripomogla, teško postigli. Ipak je ovdje potreban savjet; jer prema općoj poslovice divlja životinja ne šteti tako dugo dok je zatvorena i ako u svojoj zatvorenosti prima nužnu hranu, postaje jaka i jednako bodra kao životinja koja ima vlast svoje slobode. Budući da su oni, čija krv i srce traže što je visoko, te vrste i njihova volja to više žeda što više prije, njihov prijatelj im ne treba dati priliku za takve žudnje; doduše, žude za tim, ali ne mogu zadovoljiti svoj apetit.“

Deveto ispitivanje

Prvo pitanje. Nakon ovih riječi pojavio se redovnik na svojoj stepenici i reče: „Suče, pitam te zašto se pokazuješ tako nejednak u svojim darovima i milostima da si svoju Majku stavio ispred svih stvorenja i uzvisio je iznad anđela?“

Drugo pitanje: „Zašto si dalje anđelima dao duh bez tijela i da ostanu u nebeskoj radosti, a ljudima zemljanu posudu i duh kao i rođenje u plaću, život u teškoći, smrt s boli?“

Treće pitanje: „Zašto si dalje ljudima dao razumno razumijevanje i osjetila, a životinjama nikakav razum?“

Četvrto pitanje: „Zašto si životinjama dao život, a preostalim bezosjećajnim stvorenjima ne?“

Peto pitanje: „Zašto svjetlo ne vlada noću kao i danju?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Prijetelju, u mojem božanstvu je sve buduće i ono što se treba dogoditi kao i ono što se dogodilo znano unaprijed i od početka je unaprijed poznato. Jer kao što je čovjekov pad, koji je dopušten od Božje pravednosti, ali nije učinjen od Boga, bio znan unaprijed, ipak nije nikako zbog tog predznanja morao nastupiti, tako je od vječnosti unaprijed znano kako se prema Božjem milosrđu treba dogoditi otkupljenje ljudi. Pitaš sad zašto sam Mariju, svoju Majku, stavio ispred svih i volio je ispred svih stvorenja. To se dogodilo jer se na njoj nalazio poseban znak vrlina. Jer kao što kod zapaljene vatre od drva koja leže okolo najbrže hvata plamen i izgara ono koje najlakše i najdjelotvornije lovi vatru, tako je bilo i kod Marije. Kad je vatra božanske ljubavi, koja se po sebi nepromjenjiva i vječna, počela gorjeti i pojavljivati se i božanstvo je htjelo postati mesom, ni jedan stvor nije bio pogodniji i snažniji primiti tu vatru od Djevice Marije jer ni jedno stvorenje nije plamtjelo u takvoj ljubavi kao ona. I iako njezina ljubav na kraju vremena treba postati otvorena i vidljiva, već je od početka svijeta bila predviđena i tako je u božanstvu od vječnosti predodređeno da kao što joj u ljubavi nije nađen nitko sličan, tako joj niti u milosti i blagoslovu nitko ne treba biti jednak.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto sam dalje anđelima dao duh bez mesa? Na to odgovaram: U početku i prije vremena i prije svijeta, stvorio sam duhove da bi oni, obdareni slobodnom voljom, prema mojoj volji mogli radovati mojoj dobroti i slavi. Poneki od njih su postali oholi i učinili su si zlo od dobrog tako što su svoju slobodnu volju izokrenuli neurednim pokretom. I budući da u prirodi i stvaranju nije bilo ništa zlo osim nereda vlastite volje, pali su. Ali drugi duhovi su odlučili ostati poda mnom, svojim Bogom, u poniznosti; zato su zaslužili vječnu postojanost jer je dostojno i pravedno da ja, Bog, koji sam nestvoreni duh, stvoritelj i gospodar svih stvari, također imam duhove u svojoj poslušnosti koji su finiji i pokretljiviji od ostalih stvorenja. No budući da nije priličilo da u svojoj vojsci iskusim smanjenje, stvorio sam drugo stvorenje, to jest čovjeka, na mjesto palih koji bi slobodnom i dobrom voljom trebao zaslužiti isto dostojanstvo kojeg su se anđeli odrekli. Kad bi tako čovjek imao dušu bez mesa, ne bi mogao za tako visoko dobro i zaslužiti ga, zato je, da bi se postigla vječna čast, duša spojena s tijelom. Zato su mu umnožene i nevolje da bi čovjek isprobao slobodu volju u svojim slabostima da ne bi postao ohol; dalje, da bi želio slavu za koju je stvoren i odbacio neposluh u koji je dragovoljno stupio. Zato mu je iz božanske pravednosti dodan tužan ulazak i izlazak i mučan život.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto onda životinje nemaju razumni razum jednako ljudima? Odgovaram ti: sve što je stvoreno, na čovjekovu je korist ili za njegov zov prirode i uzdržavanje ili za poduku, kaznu, utjehu i za ponižavanje. Kad bi nerazumne životinje imale razum jednako čovjeku, služile bi čovjeku na nevolju i

više na štetu nego na korist. Da bi sve bilo podređeno čovjeku zbog kojeg je sve napravljeno i da bi se sve moglo bojati njega, a on sam nikoga osim mene, svoga Boga, zato im nije dana razumna spoznaja.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto dalje bezosjećajne stvari nemaju život? Odgovaram: sve što živi, umrijet će i sve živo se pokreće ako nije zaustavljeno od prepreke. Kad bi bezosjećajne stvari imale život, prije bi se pokrenule protiv nego za čovjeka. Da bi čovjeku sve služilo na utjehu, za zaštitu mu je dano što je više, to jest anđeli, i on s njima ima razum i besmrtnost duše; što je nasuprot tome nisko, naime osjećajne i bezosjećajne stvari, dane su mu na korist, uzdržavanje, poduku i vježbanje.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto cijelo vrijeme nije dan? Na to odgovaram kroz primjer. Pod svakim su prijevozom, naime kolima, kotači da bi se natovareni teret lakše kretao naprijed i stražnji kotači slijede prednje. Slično je u duhovnom. Jer svijet je jedan veliki teret koji čovjeka opterećuje brigama i nevoljama i to nije čudo; jer budući da je čovjek prezreo mjesto mira, ispravno je da isproba mjesto teškoće. Da bi taj teret svijeta mogao biti što lakše nošen od ljudi, milosrdno su stupili izmjena i promjena vremena, naime dan i noć, vrućina i hladnoća da bi čovjek vježbao i imao mir. Jer razumno je da se gdje se sastaju suprotnosti, naime jako i slabo, popušta slabome da bi moglo postojati s jakim, inače je slabo uništeno. Tako je i s čovjekom; jer iako po snazi svoje besmrtno duše može ostati u razmišljanju i radu, zbog slabosti tijela bi podlegao i zato je stvoreno svjetlo da bi čovjek, koji ima zajednicu s višim i nižim, mogao postojati tako što preko dana radi i razmišlja o slatkoći vječnog svjetla koje je izgubio. Noć je dalje napravljena radi mira tijela ako ima želju doći na mjesto gdje niti noći, niti dana, već stalni dan i vječna slava.“

Četvrta objava

u kojoj Sin Božji vrlo lijepo hvali sve udove Djevice, svoje majke i tumači ih na duhovan način tako što ih uspoređuje s vrlinama i proglašava je vrlo dostojnom kraljevske krune.

Sin Božji reče: „U svojem božanstvu sam okrunjeni kralj bez početka i kraja; niti moja kruna nema početka i kraja; ona predstavlja moju moć koja nije imala početak i neće imati kraj. No u samome sebi sam čuvao jednu drugu krunu i ta kruna sam ja, sam Bog. Ta je kruna ipak bila pripravljena onome tko će imati najveću ljubav prema meni i tu si krunu dobila ti, moja najslađa majko, i s pravednošću i ljubavlju si je primila na sebe. Jer anđeli i drugi sveti daju svjedočanstvo o tome da je u tebi ljubav prema meni bila žarkija i tvoja kreposnost čišća od svih i sviđala mi se iznad svih. Jer tvoja glava je bila kao sjajno zlato i tvoje vlasi su bile kao zrake sunca jer tvoje vrlo čisto djevičanstvo, koje kao da je u tebi glava svih vrlina, i

suzdržljivost od svih nedozvoljenih pokreta pred mojim su očima svijetlili u svoj poniznosti i svidjeli su mi se. Zato si s pravom iznad svega što je stvoreno nazvana okrunjenom kraljicom, kraljica zbog čistoće i okrunjena zbog izvrsnog dostojanstva. Tvoje čelo je bilo od takve neusporedive bjeline i predstavljalo je poštovanja dostojnu stidljivost tvoje savjesti u kojoj je sadržano obilje ljudskog znanja i slatkoća božanske mudrosti svijetli nad svima. Tvoje oči su pred licem moga Oca bile tako svjetleće da se u njima odražavao; jer u tvom duhovnom licu i razumu tvoje duše Otac je gledao tvoju cijelu volju i da nisi htjela ništa osim Njega niti čeznula za nečim osim njim. Tvoje uši su bile vrlo čiste i otvorene kao prekrasni prozori kad ti je Gabrijel objavio moju volju i ja, Bog, postao sam u tebi tijelo. Tvoji obrazi su bili najbolje boje, naime bijeli i crveni, jer su mi se glas tvojih djela i ljepota tvojih običaja u kojima si dnevno bila zapaljena sviđali. Zaista, Bog Otac se obradovao ljepotom tvoga obraza i nikad svoje oko nije odvrćao od tebe i kroz tvoju ljubav su svi postigli ljubav. Tvoja usta su bila kao svjetiljka koja je iznutra gorjela i izvana svjetlila jer su riječi i pokreti tvoje duše bile iznutra goruće od božanskog razuma i izvana su svijetlile od pohvalnog reda tvojih pokreta i prekrasnog sklada tvojih vrлина. Zaista, moja najdraža majko, riječ tvojih usta je u određenoj mjeri povukla moje božanstvo na tebe i žarkost tvoje božanske slatkoće nikad nije dopustila razdvajanje između tebe i mene jer su tvoje riječi slade od meda i saća. Tvoj vrat je usklađen na plemenit način i vrlo lijepo uzdignut jer je tvoja pravednost bila savršeno uspravljena prema meni i pokreta prema mojoj volji i nikad se nije nagnula nekoj kažnjivoj oholosti; jer kao što se vrat naginje na glavi, tako se cijelo tvoje razmišljanje i djelovanje naginjalo prema mojoj volji. Tvoja prsa su bila napunjena svakom ljupkosti tako da u meni nije ni jedno dobro koje ne bi bilo u tebi; jer pomoću slatkoće tvojih običaja navukla si na sebe sve dobro kad se mojem božanstvu svidjelo ući u tebe i mojem čovječstvu stanovati kod tebe i piti mlijeko tvojih prsa. Tvoje ruke su bile lijepe kroz istinsku poslušnost i podnošenje radova. Zato su tvoje ljupke ruke dotakle moje čovječstvo i na tvojim rukama sam u svojem božanstvu mirno ležao. Tvoje tijelo je bilo veoma čisto kao bjelokost i kroz drago kamenje kao ispunjena najvišim sjajem; jer postojanost tvoje savjesti i vjere nije nikad bila mlitava i niti u nevoljama nije mogla biti ozlijeđena; površine tvoga tijela, to jest tvoje vjere, bile su kao najsvjetlije zlato; kroz njih je predstavljena jakost tvojih vrлина, tvoja pamet, tvoja pravednost i umjerenost zajedno sa savršenom postojanošću jer su baš sve tvoje vrline bile dovršene kroz božansku ljubav. Tvoje noge su bile iznimno čiste i oprane i kao u obilju prekrivene mirisnim biljem jer su tvoja nada i sklonosti tvoje duše bile upravljene prema meni, tvom Bogu, i mirisale su drugima za uzor i oponašanje. To mjesto stanovanja tvog tijela, duhovnog kao i tjelesnog, bilo mi je tako poželjno i tvoja duša tako prema mojem sviđanju da se nisam bojao sići s najvišeg neba k tebi i u tebi uzeti svoje prebivalište, da, u tome mi je bila najslađa radost. Zato, moja najdraža majko, onu krunu, koja je

bila čuvana u meni (i koja kruna sam doduše ja, Bog, koji sam morao postati meso), nitko nije smio staviti osim tebe jer si istinski majka i djeвица i carica svih kraljica.“

Deseto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pojavio redovnik kao gore na svojoj stepenici i reče: „O, suče, pitam te zašto si, budući da si najmoćniji, najljepši i najkreposniji, na svoje božanstvo, koje je tako neusporedivo svjetlije od sunca, navukao takvu vreću, naime tvoje čovještvo?“

Drugo pitanje: „Kako dalje Tvoje božanstvo u sebi sve zatvara i od ničega nije zatvoreno, obuhvaća sve i od ničega nije obuhvaćeno?“

Treće pitanje: „Zašto si dalje htio tako dugo ležati u Djevičinoj maternici i nisi izašao odmah nakon što si začet?“

Četvrto pitanje: „Budući da dalje sve možeš i posvuda si prisutan, zašto se odmah nisi pojavio u onom obličju kad si navršio trideset godina?“

Peto pitanje: „Zašto si, kad po ocu nisi rođen iz Abrahamova sjemena, htio biti obrezan?“

Šesto pitanje: „Ako si bio začet i rođen bez grijeha, zašto si onda htio biti kršten?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac mu odgovori: „Prijetelju, odgovaram ti kroz primjer. Postoji vrsta grožđa čije je vino tako jako da bez djelovanja ljudi teče iz grožđa. Ako vlasnik primijeti vrijeme zrelosti, stavlja posudu ispod; ali vino ne čeka posudu, već posuda čeka vino; ako se ipak podmetne više posuda, vino se izliva u onu koja mu je najbliža. To grožđe je moje božanstvo koje je tako ispunjeno vinom božanske ljubavi da su svi korovi anđela time puni i sve što je jest sudjeluje u tome; no čovjek se neposluhom učinio nedostojnim njega. Kad je onda Bog, moj Otac, u od vječnosti predviđeno vrijeme htio pokazati svoju ljubav, poslao je svoje vino, to jest mene, svoga Sina, u posudu koja mu je najbliže postavljena čekala dolazak vina, naime u maternicu djevice koja je ispred svih stvorenja imala najžarkiju ljubav prema meni. Ta me djeвица toliko voljela i toliko čeznula za mnom da nije bilo sata kad me nije tražila i željela postati mojom sluškinjom; zato je primila izabrano vino. To je vino imalo tri svojstva. Prvo, jakost jer sam izašao bez čovjekova doticanja; drugo, vrlo lijepu boju jer sam vrlo lijepa izgleda sišao s najviših nebesa da bih se borio; treće, najbolju slatkoću koja opija najvišim blagoslovom. To dakle vino koje sam ja sam otišlo je zato u djevičansko tijelo da bih ja, koji sam nevidljivi Bog, postao vidljiv da bih oslobodio izgubljenog čovjeka. Sigurno sam bio mogao primiti drugo obličje, no ne bi bila pravednost u Bogu ako ne bi bilo dano obličje za obličje, priroda za

prirodu i mjera zadovoljštine prema mjeri krivnje. Tko među mudrima bi mogao vjerovati i držati se toga da bih se ja, svemoćni Bog, htio toliko poniziti, primiti vreću čovještva da nije bilo one moje nezamislive ljubavi pomoću koje sam na vidljiv način htio razgovarati s ljudima? I budući da sam vidio djevicu kako gori u tako vatrenoj ljubavi, strogost mogeg božanstva je svladana i ljubav se dala vidjeti da bi čovjek opet bio pomiren sa mnom. Što se čudiš? Ja, Bog, koji sam sam ljubav i koji ne mrzim ništa od onoga što sam stvorio, nisam odredio samo da ljudima dam najbolje darove, već i samog sebe za dragocjenu nagradu da bi oholi đavoli svi bili posramljeni.“

Odgovor na drugo pitanje: „Kako dalje moje božanstvo sve zatvara u sebi? Odgovaram: Ja, Bog, duh sam; kažem i dogodi se; zapovijedam i sve mi se pokorava; ja sam istinski onaj koji je svim stvorenjima dao postojanje i život, koji je, prije nego što sam stvorio nebo, brda i zemlju, sam u sebi, koji sam nad svim i izvan svega i u svemu kao što je u meni sve i bez mene nije ništa. I budući da moj duh puše svugdje gdje želi i može sve što želi i zna sve i brži i pokretljiviji je od svih duhova tako što ima svu snagu i predviđa sve sadašnje, prošlo i buduće, zato je moj duh, to jest moje božanstvo, s pravom neobuhvatljivo i samo obuhvaća sve u sebi.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto sam dalje tako dugo ležao u tijelu djevice? Odgovaram: ja sam stvoritelj cijele prirode i svakoj sam prirodi dodijelio njoj doličan način i red i vrijeme i nastanak. Da sam sad ja, stvoritelj, odmah nakon što sam začet napustio majčino tijelo, postupao bih protiv prirodnog rasporeda i onda bi primanje moga čovještva bilo kao prividno i smatrano neistinitim. Zato sam kao druga djeca htio biti tako dugo u majčinom tijelu da bih ono, što je učinjeno dobro tako što sam uredio prirodni raspored, ispunio i u samome sebi.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto dalje odmah u vrijeme svog rođenja nisam bio velik kao u svojoj tridesetoj godini? Odgovaram: da sam to učinio, svi bi se čudili i bojali me se i slijedili me više iz straha i zbog čudesa koja su vidjeli nego iz ljubavi. I kako bi onda bile ispunjene riječi proroka koje su bile prorekle da trebam kao djetesce biti položen u jaslje među životinje, obožavan od kraljeva, prikazan u hramu i progonjen od mojih neprijatelja? Da bih na sebi predočio moje postajanje čovjekom i ispunjenje izjava proroka, postupno sam rastao sa svim udovima, ja koji sam na početku svoga rođenja bio u punini mudrosti velik kao i na kraju.“

Odgovor na peto pitanje: „Dalje na tvoje pitanje zašto sam se dao obrezati? Odgovaram: iako s očeve strane svoje porijeklo ne vučem od Abrahama, s majčine strane sam ipak bio iz Abrahamova sjemena, iako bez grijeha. Budući da sam zakon odredio u božanstvu, htio sam ga ispuniti i u čovještvu da me moji neprijatelji ne bi mogli klevetati i govoriti da sam zapovjedio što sam nisam htio moći ispuniti.“

Odgovor na šesto pitanje: „Zašto sam dalje htio biti kršten? Odgovaram: svatko tko želi graditi ili započeti novi put, mora kao graditelj i početnik drugima prethoditi na putu. Starom je narodu bio dan određeni tjelesni put, naime obrezanje

za znak poslušnosti i budućeg čišćenja, koji je u vjernim i zakonu poslušnim ljudima prije nego što je došla obećana istina, naime ja, Sin Božji, pokazivao određeno djelovanje buduće milosti. No kad je došla istina, u vječnosti je bilo zaključeno, budući da je zakon bio samo kao sjena, da stari put, kako je izgubio svoju snagu, mora biti ostavljen. Da bi se sad bila mogla pojaviti istina, a sjena povući i pokazati se lakši put u nebo, ja, Bog i bez grijeha rođen čovjek, iz poniznosti i drugima za uzor htio sam se dati krstiti da bih vjernima otvorio nebo. I za znak toga se kad sam se krstio otvorilo nebo i čuo se Očev glas. Duh Sveti se pojavio u obliku goluba da bi vjerni ljudi mogli znati i vjerovati da je Otac krštenim vjericima otvorio nebo. Duh Sveti je s krštenikom i snaga mojeg čovještva u elementima, iako je djelovanje i volja Oca, mene i Duha Svetoga samo jedno. Kao što je onda došla istina, to jest kad sam došao na svijet ja koji sam istina, odmah je nestala sjena, ljuska zakona je bila slomljena i pojavila se jezgra; obrezivanje je prestalo i na meni samome je potvrđeno krštenje po kojem je mladima kao i starima otvoreno nebo i sinovi gnjeva postaju sinovi milosti i vječnog života.“

Peta objava

u kojoj Krist razgovara sa svojom zaručnicom, blaženom Brigitom, i podučava je kako ne treba brinuti za zemaljsko bogatstvo, također je podučava da ima strpljivost u vrijeme nevolja sa vrlinom savršenog poništenja i poniženja.

Sin Božji je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Marljivo motri na sebe.“ Ova pak odgovori: „Zašto?“ Gospodin joj reče: „Jer svijet na tebe šalje četiri sluge koji te žele prevariti. Prvi je briga za bogatstvo. Kad dođe, odgovori mu: 'Bogatstvo je prolazno. Za njega se mora dati to veći račun što ga se više ima u izobilju; zato se neću brinuti za njega jer ne slijedi svog vlasnika, već ga napušta.' Drugi sluga je gubitak bogatstva i šteta na dodijeljenim dobrima. Njemu odgovori ovako: 'Tko je dao bogatstva, opet ih oduzima; on zna što mi koristi; neka bude volja njegova!' Treći je nevolja svijeta. Njemu reci ovako: 'Blagoslovljen Ti, moj Bože, koji dopuštaš na nad mene dođu nevolje jer kroz nevolje prepoznajem da sam Tvoj, dopuštati da me nevolje sprječavaju u sadašnjem životu da bi me mogao poštediti u budućem; dodijeli mi strpljenje i jakost u podnošenju.' Četvrti je prijezir i sramota. Ovome odgovori ovako: 'Samo Bog je dobar i njemu pripada sva čast; a ja, koji sam činio čisto niska i zla djela, zašto i odakle bih trebao sudjelovati u časti, koji sam ipak dostojan svake sramote jer sam cijeli svoj život klevetao? Ili čemu mi čast služi više od sramote osim tome što izaziva oholost i umanjuje poniznost i zaboravlja Boga? Zato sva hvala i čast Bogu.' Zato čvrsto stoj protiv slugu svijeta i voli mene, svoga Boga, od sveg srca.“

Jedanaesto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pokazao redovnik kao gore na svojoj prečki i reče: „O, suče, pitam te, ti si Bog i čovjek; zašto svoje božanstvo nisi učinio vidljivim kao svoje čovještvo? Onda bi svi bili vjerovali u tebe.“

Drugo pitanje: „Zašto nisi dao da se sve tvoje riječi čuju u jednom trenutku? Onda ne bi bilo nužno propovijedati iznova i iznova.“

Treće pitanje: „Zašto dalje nisi sva svoja djela učinio u jednom satu?“

Četvrto pitanje: „Zašto je tvoje tijelo raslo postupno u vremenu, a ne u jednom trenutku?“

Peto pitanje: „Zašto se na kraju kod približavanja smrti nisi pokazao u moći svojeg božanstva? Ili zašto nisi dao da se tvoja jakost vidi na neprijatelju kad si rekao: 'Dovršeno je.'?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „O, prijatelju, odgovaram tebi i ne tebi. Tebi odgovaram da bi drugima bila poznata zloba tvojih misli; no ne odgovaram tebi jer se ovo ne pokazuje na korist tebi, već pobožnima i za oprez sadašnjim i budućim živućim ljudima jer ti ne razmišljaš o tome da promijeniš svoju tvrdoglavost i zato od svoje smrti nećeš biti predan u moj život jer si u svojem životu mrzio istinski život. No drugi će, kad čuju tvoj život i smrt, prijeći preko i doletjeti u moj život jer kao što je pisano: svetima sve služi za najbolje i Bog ništa ne dopušta bez razloga. Ja ti dakle ne odgovaram kao ljudi koji govore ljudskim ustima budući da raspravljamo o duhovnim stvarima, već zato da bi ono što misliš i želiš drugima bilo izraženo kroz usporedbe. Pitaš dakle zašto svoje božanstvo nisam javno dao vidjeti isto kao i svoje čovještvo? Razlog je što je božanstvo duhovno, a čovještvo tjelesno; božanstvo i čovještvo su isto tako i bili su od početka njihova spajanja nerazdvojni i božanstvo je nestvoreno. I sve što jest u njemu je i u njemu je sve savršenstvo i ljepota. Kad bi se dakle takva ljepota i savršenstvo vidljivo dali vidjeti, tko bi trebao izdržati gledati ih očima od gline? Ili tko može samo i materijalno sunce gledati u njegovoj jasnoći? Ili koga nije zapanjio pogled munje ili prasak groma? Koliko tek onda više kad bi se gospodar munja i stvoritelj svih stvari dao vidjeti u svojoj jasnoći? Zato se moje božanstvo iz dvostrukog razloga nije javno pokazalo. Prvo, zbog ljudske slabosti tijela čiji je sastojak zemlja; jer kad bi tijelo bilo kojeg čovjeka vidjelo božanstvo, rastalilo bi se kao vosak pred vatrom i njegova bi duša klicala u takvoj radosti da bi se tijelo raspalo kao pepeo. Drugo, zbog božanske dobrote i njezine nepromjenjive postojanosti; jer kad bih tjelesnim očima htio pokazati svoje božanstvo koje sjaji neusporedivo svjetlije od vatre i sunca, postupao bih protiv samog sebe koji sam rekao: 'Nijedan me čovjek ne vidi i živi.' Ni sami proroci me nisu gledali kakav sam u biću svoga božanstva jer i oni koji su samo čuli glas moga božanstva i vidjeli

dimeće brdo, zaprepastili su se i rekli: 'Neka Mojsije razgovara s nama i slušat ćemo ga.' Zato sam ja, milosrdni Bog, da bi me čovjek mogao bolje upoznati, pokazao u obliku sličnom njemu koji se mogao vidjeti i osjetiti, naime u čovještvu u kojem je i božanstvo, ali kao prekriveno, da se čovjek ne bi prestrašio oblika koji mu nije sličan; budući da onako kako sam Bog nisam tjelesan niti imam tjelesni oblik, u svojem sam čovještvu mogao biti čut i viđen na lakše podnošljiv način.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto dalje sve svoje riječi nisam rekao u jednom satu? Odgovaram: kao što je materijalnom sastavu tijela protivno da u jednom satu uzme toliko hrane kao što bi bilo dovoljno za sićenje četiri godine, tako je bilo i protiv božanskog reda da moje riječi, hrana duše, budu izrečene u jednom satu i kao što se tjelesna hrana postupno uživa da bi se prožvakala i dovela želucu, tako i moje riječi nisu trebale biti rečene u jednom satu, već u vremenskim razmacima prema razumima onih koji su trebali učiti da bi gladujući imali od čega se nasititi, a nasićeni težili višemu.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto dalje sva svoja djela nisam učinio u jednom trenutku? Odgovaram: među onima koji su me gledali u mesu bili su neki koji su mi vjerovali, no drugi nisu vjerovali, zato je onima koji su vjerovali bilo potrebno postupno podučavanje u riječima, ponekad bodrenje primjerima i jačanje djelima; oni pak koji nisu vjerovali trebali su moći pokazati svoju nasilnu zlonamjeru i biti podnošeni u mjeri kako je dopuštala moja božanska pravednost. Da sam sva svoja djela učinio u jednom trenutku, svi bi me bili slijedili više iz straha nego iz ljubavi; kako bi onda mogla biti dovršena tajna ljudskog otkupljenja? Kao što je zato u početku stvaranja svijeta sve učinjeno u određeno vrijeme i način, iako je sve što je trebalo biti stvoreno u predviđanju mojeg božanstva onda istodobno postajalo bez promjene, tako je i u mojem čovještvu sve moralo biti učinjeno na razuman i različit način za spas i podučavanje svih.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto je moje tijelo raslo u jednom broju godina, a ne u jednom trenutku? Na to odgovaram: Duh Sveti, koji je vječno u Ocu i meni, Sinu, pokazao je prorocima što ću ja nakon što dođem u meso činiti i trpjeti. Zato se svidjelo božanstvu da primim takvo tijelo u kojem ću od jutra do večeri i iz godine u godinu moći raditi sve do cilja smrti. Da sad riječi proroka ne bi morale izgledati uzaludno, ja, Sin Božji, primio sam tijelo slično Adamovu sve do grijeha da bih u njemu bio sličan onima koje sam htio otkupiti, da bi po mojoj ljubavi zalutali čovjek bio doveden natrag, umrli mogao biti uskrišen, a prodani opet otkupljeni.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto dalje svima nisam pokazao moć svoga božanstva i da sam pravi Bog kad sam na križu rekao: 'Dovršeno je.'? Odgovaram: sve što je o meni napisano, moralo se ispuniti i zato sam sve to ispunio do zadnje točke. No budući da je mnogo toga objavljeno i o mojem uskrsnuću i uzašašću na nebo, bilo je nužno da to stigne u stvarnost. Da se tad kod moje smrti dala vidjeti moć moga božanstva, tko bi se usudio skinuti me s križa i pokopati? Za mene bi

konačno bilo nešto sasvim neznatno sići s križa i oboriti razapinjatelje; no kako bi se onda ispunilo proročanstvo ili gdje bi ostala vrlina moje strpljivosti? Da sam ipak i sišao s križa, bi li onda svi i vjerovali? Ne bi li rekli da sam to učinio čarobnjaštvom? Ako su već bili nevoljni što sam što sam budio mrtve, liječio bolesne, govorili bi još gore da sam sišao s križa. Da bi zarobljeni postao slobodan, ja, slobodan, postao sam zarobljen; i da bi krivi bili otkupljeni, ja, nevin, postojano sam ostao na križu i svojom postojanošću učvrstio sve nepostojano i ojačao sve slabo.“

Šesta objava

Krist, Sin Božji, razgovara sa svojom zaručnicom Brigitom, podučava je i kaže kako se u duhovnom životu trudom i stalnom postojanošću i tako što se s poniznošću slijedi savjete starijih, kušnjama hrabrije pruža otpor, postiže mir srca i vječna slava. Navodi Jakovljevu primjer koji je služio za Rahelu. Kaže da nekima na početku njihova obraćenja dolaze vrlo jake kušnje u duhovni život. Drugima dolaze u sredini i na kraju i zato se treba bojati i s poniznošću u vrlinama i nastojanju ustrajati sve do kraja.

Sin reče: „Pisano je da je Jakov služio za Rahelu i zbog veličine njegove ljubavi mu se činilo malo dana jer je veličina njegove ljubavi olakšavala posao. Kad je Jakov mislio da je postigao što je želio, bio je prevaren. Ipak, nije odustao od svog posla jer ljubav zbog teškoća ne opada sve dok ne postigne što želi. Tako je i u duhovnim stvarima. Mnogi se trude postići nebesko, muževno u molitvi i pobožnom nastojanju. No kad misle da su došli do mira razmatranja, bivaju zapleteni u napasti i nevolje se umnažaju i kao što su se držali za kao savršene, nalaze se potpuno nesavršenima. I to nije čudo. Jer kušnje su te koje čovjeka čuvaju, čiste i usavršavaju. Zato se kod nekih kušnje umnažaju na početku njihova obraćenja duhovnom životu i oni su na kraju to više učvršćeni u savršenstvu. Drugi pak su na sredini kušani najteže ili pred kraj; ovi trebaju brižno obraćati pažnju na sebe i nikad si ne nešto umisliti, već to hrabrije raditi kao što je Laban rekao: 'Običaj je da se prvo uzme najstarija sestra' kao da je htio reći: 'Prvo se vježbaj u poslu i nakon toga ćeš imati željeni mir.' Zato, moja kćeri, ne trebaš se čuditi ako još u starosti napasti porastu; jer kao što je moguće da se živi, tako je moguće i da se bude kušan jer davao nikad ne spava. Kako su kušnje prigoda za savršenstvo da se čovjek ne bi umislio, pokazat ću ti primjer o dva čovjeka. Jedan je od početka svojeg obraćenja kušan i ustrajao je, napredovao i postigao što je tražio; drugi je u svojoj starosti iskusio teške kušnje koje je u svojoj mladosti malo poznavao i u koje je bio tako zapleten da kao da je zaboravio sve prijašnje. No budući da je čvrsto stajao u svojoj odluci i nije odustajao od posla, iako je bio postao hladan i mlak, postigao je željeni mir srca tako što je na samome sebi prepoznao da su Božje odluke tajne i pravedne i

da nije bilo onih kušnji, teško bi bio došao vječnom spasenju.“

Dvanaesto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pojavio redovnik kao gore stojeći na svojoj stepenici i govoreći: „O, suče, pitam te zašto si radije htio biti rođen od djevice nego od žene koja nije djevica?“

Drugo pitanje: „Zašto nisi predočio vidljivi znak da je ona, iako majka, bila čista djevica?“

Treće pitanje: „Zašto si tako jako sakrio svoje rođenje da je bilo poznato vrlo malobrojnima?“

Četvrto pitanje: „Zašto si nakon toga pred Herodom pobjegao u Egipat i zašto si dopustio da nevina dječica budu ubijena?“

Peto pitanje: „Zašto si se dalje dao da te kleveću i da istina bude nadvladana od laži?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „O, prijatelju, radije sam htio biti rođen od djevice nego od žene koja nije djevica zato jer meni, najčišćem Bogu, priliči sve najčišće. Jer sve dok je priroda ljudi stajala u redu njihova stvaranja, nije imala izopačenje; no nakon što je povrijeđena zapovijed, pojavio se sram kao što se ljudima događa koji se, ako griješe protiv svojih vremenitih gospodara, srame udova kojima su griješili. Kad je zato sram došao do prekoračenja, odmah se umnožio neuredni nagon i uglavnom na udu koji je bio određen za stvaranje više ploda; ovaj je nagon, da ne bi ostalo prazan u plodu, Božjom dobrotom pretvoren u dobro i postavljanjem Božje zapovijedi je dopušteno djelo tjelesnog miješanja da bi priroda mogla donijeti plod. No budući da je slavnije dići se iznad zapovijedi i iz ljubavi činiti neko dobro koje netko može, svidjelo se Bogu u svojem djelu dati prednost onome što teži prema većoj čistoći i ljubavi, a to je djevičanstvo jer kreposnije i istaknutije je biti u vatri nevolje i ne gorjeti nego biti bez vatre, a ipak htjeti biti okrunjen. No budući da je djevičanstvo vrlo lijepa staza u nebo, a brak kao zemljana cesta, priličilo je meni, najčišćem Bogu, mirovati u najčišćoj djevici; jer kao što je prvi čovjek načinjen od zemlje koja kao da je, dok još nije bila zamrljana krvlju, bila djevica, tako sam i ja, Bog, htio biti primljen u djevičansku posudu i budući da su Adam i Eva sagriješili u zdravlju prirode, tako je po mojoj dobroti sve trebalo biti obnovljeno.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto vidljivim znakom nisam predočio da je moja majka bila djevica i majka? Odgovaram: sve tajne svoga utjelovljenja dao sam prorocima da bi im se moglo vjerovati to čvršće što dulje su prorekli. No da je moja

majka prije i nakon mog rođenja bila djevica, za to je bilo dovoljno Josipovo svjedočenje koji je bio čuvar i svjedok njezina djevičanstva. No da je njezina krepost bila vidljivo predočena, zloba nevjernika ipak ne bi nikako prestala s klevetanjem Boga budući da čak ne vjeruju da je jedna djevica začela po moći božanstva tako što se ne obaziru da je meni, Bogu, to lakše nego suncu prodrijeti kroz staklo. I pravednost moga božanstva je zahtijevala da tajna božanskog utjelovljenja, koja je trebala biti otkrivena u vrijeme milosti, ostane skrivena đavlu i ljudima. No sad kažem da je moja majka istinski majka i djevica tako da, kao što je kod stvaranja Adama i Eve čudesna bila moć božanstva i s njihovim je zajedničkim životom bilo povezano časno radovanje, ulazak mojeg božanstva u djevičinu utrobu otkrio je čudesnu dobrotu jer je moje neobuhvatljivo božanstvo sišlo u zatvorenu posudu bez da ju je ozlijedilo. Bilo mi je prijatno stanovati unutra kad sam ja, Bog, posvuda prisutan sa svojim božanstvom, svojim čovječtvom tamo bio zatvoren; onda se otkrila i moja izvrsna moć kad sam ja, bestjelesni Bog, izašao iz maternice djevice koja je ostala netaknuta. No budući da čovjek teško vjeruje i da je moja majka prijateljica sve poniznosti, svidjelo mi se na neko vrijeme sakriti njezinu ljepotu i savršenstvo da bi majka imala vlastitu zaslugu i bila to savršenije okrunjena i da bi ja, Bog, mogao biti više čašćen u vremenu u kojem sam htio dovršiti obećanje dobrima na zaslugu, zlima na vraćanje.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto ljudima nisam htio pokazati svoje rođenje? Odgovaram: iako je đavao izgubio uzdignuće svojeg prvobitnog dostojanstva, ipak nije izgubio znanje koje ima za kušanje pobožnih i vlastitu sramotu. Da bi moje čovječstvo moglo izrasti i doći do određene starosti, morao sam tajnu svoga milosrđa đavlu ostaviti skrivenu; jer htio sam doći u skrivenosti da bih nadvladao đavla i odlučio sam biti prezren da bih slomio uobraženost ljudi. Učitelji zakona su sami prezirali onoga o kojem su čitali u knjigama jer je došao ponizan. Budući da su bili oholi, nisu htjeli čuti istinsku pravednost koja proizlazi iz mojeg otkupljenja zbog čega će biti na sramotu kad sin propasti dođe u svojoj oholosti. No da sam bio došao u punoj moći i časti, kako bi onda oholi bio ponižen? Ili treba li oholi sad doći u nebo? Nikako. Došao sam u poniznosti da bi čovjek mogao naučiti poniznost i sakrio sam se od oholih jer nisu htjeli razumjeti niti moju božansku pravednost, niti same sebe.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto sam dalje pobjegao u Egipat? Odgovaram: prije prekoračenja zapovijedi prema nebu je bio samo jedan jedini široki i jedan u božanskoj mudrosti i poslušnosti dobre volje jasan put. Ali nakon što se volja izokrenula, započela su dva puta, jedan je vodio prema nebu, drugi je vodio od neba; nebu poslušnost, neposluh od njega. Budući da je sad u čovjekovoj slobodnoj volji ležao izbor dobra i zla, pokoravati se i ne se pokoravati, griješio je jer je njegova volja bila drukčija nego što je trebala biti prema Božjoj volji. Da bi čovjek bio spašen, bilo je dostojno i pravo da dođe netko koji bi ga otkupio, koji je također

imao savršenu poslušnost i nevinost i na kojem su jedni, kako su htjeli, mogli pokazati svoju ljubav, drugi svoju zlobu. No nije smio biti poslan anđeo da spasi ljude jer ja, Bog, nikome ne prepuštam svoju slavu, a također nije nađen nijedan čovjek koji bi me mogao ublažiti za sebe, a još manje za druge. Zato sam ja, Bog, sam pravedan došao da bih sve opravdao. To što sam pobjegao u Egipat, u tome se iskazala slabost moga čovječstva i ispunilo se proročanstvo. Time sam također dao primjer svojim budućim prijateljima; jer ponekad se radi veće Božje slave progonu mora ići s puta. To što me moji progonitelji nisu našli, u tome je odluka mojeg božanstva bila jača od ljudske jer nije se lako boriti protiv Boga; ubojstvo dječice pak je bilo predznak moje buduće patnje i značajna tajna onih koji su trebali biti pozvani kao i božanske ljubavi; jer iako mi dječica ustima nisu dala svjedočanstvo, ipak su ga položila svojom smrću kao što je to odgovaralo mojem vlastitom djetinjstvu. Također je bilo predviđeno da po nevinoj krvi bude dovršena Božja hvala; jer iako ih je zloba nepravednih nepravedno ubila, moje uvijek pravedno i dobro božansko dopuštenje ih je na pravedan način predalo da bi otkrilo zlobu ljudi i objavilo nedokučivu odluku mojeg božanstva i moju ljubav. Budući da je zato na djeci bjesnila nepravda, s pravom je u njihovo obilje stupila zasluga i milost. I gdje je nedostajalo ispovijesti jezika i starosti, tu je prolivena krv bogato učinila punim najsavršenije dobro.“Odgovor na peto pitanje: „Zašto dalje dajem da me kleveću? Odgovaram: pisano je da kad je kralj David bježao od progona svoga sina, jedan ga je proklinjao. Kad su ga njegovi sluge htjeli ubiti, David im je zabranio iz dvostrukog razloga. Prvo, jer je imao nadu u povratak, drugo, zato što je u razmatranje uzeto svoje vlastite slabosti i grijeha kao i budalaštvo proklinjatelja i Božju strpljivost prema njemu. U Davidu imam primjer; jer čovjek me progoni, kao onaj sluga svog gospodara, svojim zlim djelima i izbacuje me iz mojeg kraljevstva, to jest iz duše koju sam stvorio i koja je moje kraljevstvo. Na kraju me grdi kao nepravednog suca i kleveće me jer sam strpljiv. Samo zato što sam blag, podnosim njegovo budalaštvo i budući da sam sudac, čekam na njegovo obraćenje sve do zadnjeg trenutka i budući da čovjek više vjeruje laži nego istini i više voli svijet nego mene, svoga Boga, nije se za čuditi ako se zloga podnosi u njegovoj zlobi budući da ne niti ne traži istinu ili doći k prisebnosti od svojeg zla.“

Sedma objava

Krist razgovara sa zaručnicom i hvali čestu ispovijed da čovjek ne bi izgubio božansku milost koju ima.

Sin reče: „Ako je u kući vatra, mora postojati otvor kroz koji se dim proteže van da bi se stanovnik mogao radovati toplini. Tako je svakome, tko želi imati moj duh i moju božansku milost, nužno stalno ispovijedanje da bi se pomoću njega dim

grijeha odvuкао; jer iako je moj duh nepromjenjiv, vrlo se brzo povlači iz srca koje nije čuvano poniznom ispovijedi.“

Osma objava

Krist razgovara sa zaručnicom i kaže da je molitva ljudi, koji radost nalaze u tjelesnim uživanjima i zemaljskim radovanjima dok zanemaruju nebesku želju, ljubav i uspomenu njegove patnje i vječnog suda, kao buka sudarajućeg kamenja i da će pred Božjim licem biti odbačeni na grozan način kao neblagovremeni plod i kao prljava menstrualna krpa.

„Jedan je pjevao: 'Izbavi me, Gospodine, od nepravedna čovjeka.' Taj glas je u mojim ušima kao buka dvaju kamena koji se sudaraju jer njegovo srce kao da me zove s tri glasa. Prvo govori: 'Želim svoju volju imati u svojoj ruci, želim spavati, ustajati i govoriti kako mi se sviđa; dat ću prirodi za čim čezne, želim si novac u torbi i meku odjeću na tijelu. Kad budem imao to i drugo, smatrat ću se sretnim kao kad bih imao sve druge darove i duhovne vrline duše.' Njegov drugi glas zvuči ovako: 'Smrt je vrlo oštra, ali sud nije tako težak kao što je pisano; kad se prijeti, to je zato da bi se zadržalo od grijeha, ali kazna je manja zbog milosrđa; imam li zato samo svoju volju u sadašnjem vremenu, neka u budućnosti duša ide kako može.' Treći glas je ovaj: 'Bog ne bi otkupio čovjeka da mu nije htio dati nebo; ne bi ni podnio svoju muku da nas nije htio opet dovesti u domovinu. Ili zašto je patio, ili tko ga je primoravao da pati? Nebesko poznajem samo po onome što sam čuo i ne znam trebali vjerovati pismu; no kad bih mogao imati svoju volju, to bi mi bilo isto kao i nebesko kraljevstvo.' Gledaj, takva je njegova volja. Zato je njegov glas u mojim ušima kao oštra buka kamenja. Ali, o, moj prijatelju, odgovaram ti na prvi glas: tvoj put nije usmjeren prema nebu i patnja moje ljubavi nije po tvojem ukusu; zato ti je otvoren pakao i budući da voliš ono što je najniže i zemaljsko, idi najnižem. Na drugi glas ti odgovaram: sine moj, smrt će ti biti oštra, sud nepodnošljiv, a bijeg nemoguć ako se ne popraviš. Na treći glas ti odgovaram: brate, sva sam svoja djela učinio iz ljubavi da bi mi mogao postati sličan i nakon što si se odvratio od mene, vratiti mi se. No sad su moja djela na tebi mrtva, moje riječi tegobne, a moj se put zanemaruje; zato ti preostaje kazna i društvo đavola budući da mi okrećeš leđa, gaziš znakove moje poniznosti pod svojim nogama i ne obazireš se kako sam na križu stajao pred tobom i za tebe. Na trostruki sam način stajao za tebe: prvo, kao čovjek kojem je nož probio oko, drugo, kao čovjek čije je srce probio mač, treće, kao čovjek čiji se udovi cjelokupno tresu pred predstojećom nevoljom; jer moja patnja je za mene bila gorkija od uboda u oko, ali ipak sam je podnio iz ljubavi; k tome je moje srce više dotaknula bol moje majke nego moja vlastita, no ipak sam je izdržao. Sva moja unutrašnjost i vanjština je drhtala pred predstojećom patnjom i bolima,

no ipak nisam odustao i otišao. Tako sam dakle stajao pred tobom, ali ti zaboravljaš, zanemaruješ i prezireš sve, zato ćeš biti odbačen kao pobačaj i kao menstrualna krpa.“

Trinaesto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se na svojoj stepenici pojavio redovnik kao prije i reče: „O, suče, pitam te zašto je nekima tvoja milost tako brzo oduzeta i zašto se nasuprot tome drugi tako dugo podnosi u njihovoj zlobi?“

Drugo pitanje: „Zašto je nekima u njihovoj mladosti dana milost, a drugima oduzeta u starosti?“

Treće pitanje: „Zašto neke preko mjere opsjedaju nevolje, a drugi su skoro slobodni od nevolja?“

Četvrto pitanje: „Zašto je jednome dan razum i neusporedivo učen duh? I zašto su drugi kao magarac bez razuma?“

Peto pitanje: „Zašto neki vrlo jako otvrdnu, a drugi su usrećeni čudesnom utjehom?“

Šesto pitanje: „Zašto je dalje u svijetu zlima dana veća sreća nego dobrima?“

Sedmo pitanje: „Zašto je na kraju jedan pozvan na početku, a drugi na kraju?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Prijatelju, sva moja djela su od početka u mojem predviđenju i sve što je napravljeno, stvoreno je ljudima za utjehu. No budući da je čovjek dao prednost vlastitoj volji pred mojom, dobra koja su mu besplatno dana su mu s pravom oduzeta da bi čovjek znao kako je kod Boga sve razumno i pravedno i zato što mnogi nezahvalni prema mojoj milosti i postaju to bezbožniji što njihovi darovi postaju obilniji; zato će im darovi vrlo uskoro biti opet oduzeti da bi se odluka moga božanstva to prije otkrila i da čovjek moju milost ne bi zlorabio na veću osudu. Zašto se dalje neke dugo podnosi u njihovoj zlobi? Razlog je taj što su među mnogim njihovim zlim djelima i neka dobra podnošljiva i što služe drugima na zaštitu i čuvanje od grijeha. Tako je pred licem ljudi izgledalo da je Šaul, kad ga je Samuel optuživao, grijeshio manje, a David više; ipak se Šaul kad se trebao osvjedočiti bio neposlušan, povukao od mene, svoga Boga, i ispitivao je čarobnicu, no David je u kušnji bio vjerniji, strpljivo je izdržao što mu je bilo izvrgnuto i uvjerio se da mu je se to dogodilo zbog njegovih grijeha. U tome što sam strpljivo podnosio Šaula iskazuje se Šaulova nezahvalnost i strpljivost moga božanstva; a u izboru Davida se otkrilo moje predznanje i buduća Davidova poniznost kao i njegovo bolno kajanje.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto je dalje nekima u njihovoj starosti oduzeta

milost? Odgovaram: do kraja je svima dana milost da bi davatelj milosti bio voljen od svih. Budući da su pred kraj mnogi nezahvalni prema mojoj božanskoj milosti kao Salomon, pravedno je da na kraju bude oduzeto što se prije kraja nije brižno čuvalo; jer moji darovi i božanska milost su ponekad oduzeti zbog primateljeve nemarnosti jer se na obazire na to što je primio i što treba uzvratiti; drugi put na upozorenje drugima da bi se svaki koji stoji u milosti uvijek bojao i pred padom drugih stajao u strahu jer i mudri padaju iz nemarnosti, a i sami oni koji su izgledali kao moji prijatelji, podlegli su kroz nezahvalnost.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto dalje neki imaju veće nevolje? Odgovaram: ja sam stvoritelj svih stvari; zato nijedna nevolja ne dolazi bez mojeg dopuštenja kao što je pisano: Ja sam Bog koji stvara zlo, to jest dopušta nevolju. Tako se i poganima bez mene i bez razumnog razloga ne događa nikakva nevolja i moji proroci su prorekli mnogo od nevolja pogana da bi nemarni i oni koji zloporabe razum bili podučeni, a ja, Bog, koji sve dopuštam postao poznat i bio čašćen od svih naroda. Ako sad ja, Bog, pogane ne pošteđujem bičevima, tako ću još manje štedjeti one koji su bogatije kušali od slatkoće moje božanske milosti. Kad dakle ljude zadese nevolje, jednog veća, drugog manja, to se događa zato da bi se odvratili od grijeha i da bi prema sadašnjoj nevolji ubuduće mogli biti utješeni; jer svi kojima se sudi i koji si sami sude u ovom svijetu, neće doći na budući sud, prijeći će, kao što je pisano, iz smrti u život. Ako su onda neki pošteđeno od bičeva, to se događa zato da kad bi bili bičevani ne bi gundali i propali još težem sudu; jer mnogi su koji ne zaslužuju biti bičevani u sadašnjem životu. Ima i nekih koji u ovom životu nisu opterećeni niti tjelesnom, niti duhovnom mukom i zato su tako sigurni kao da nema Boga ili da ih Bog zbog njihovih djela pravednosti štedi; ovi trebaju biti u većem i jačem strahu i nositi patnju da ja, Bog, ako ih u sadašnjem životu štedim, ne dođem nepredviđeno i osudim ih vrlo oštro. Poneki, iako se raduju u zdravlju tijela, pate na duši zbog preziranja Boga; drugi se ne raduju niti zbog tjelesnog zdravlja, niti zbog unutarnje utjehe duše, ali ostaju prema svojim mogućnostima u mojoj službi i mojoj časti, drugi su i od majčine utrobe sve do kraja mučeni bolestima. Sve njihove nevolje ja, njihov Bog, odmjeravam tako da se ništa ne događa bez razloga i plaće jer se mnoge oči koje su prije kušnji spavale otvaraju u nevolji.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto dalje neki imaju veći razum? Odgovaram: duši za spas ne koristi ma koliko veliku mudrost imala, već da svijetli dobrim ponašanjem; da, korisnije je imati manje znanje i bolji život. Zato je svakome dodijeljen razum kojim, ako je pobožno živio, može postići nebo. Ipak, razum je u mnogome različit prema svojem prirodnom i duhovnom rasporedu; jer kao što čovjek svetom revnošću za vrline raste u usavršavanju vrlina, tako čovjek propada kroz zlu volju, neurednu upotrebu prirodnih svojstava i zlim odgojem na ispraznosti i priroda vrlo često trpi štetu kad joj se protivi i griješi. Dakle nije bez razloga ako je kod nekih razum tako velik, no ipak je beskoristan kao kod onih koji imaju znanje,

ali nemaju dobar život. Kod nekih se nalazi manje znanje, ali bolje korištenje, kod drugih se razum i život podudaraju, a nasuprot tome kod drugih niti razum niti život ne odgovaraju jedan drugome. Ta različitost ponekad dolazi iz od mene uređenog božanskog dopuštenja ili za korist ljudima ili za njihovo poniženje i podučavanje, ponekad i zbog nezahvalnosti i kao kušnja, drugi put iz prigode prirodne slabosti i skrivenog grijeha; ponekad postoji da bi izbjegla priliku za veće grijehenje ili jer priroda nije bolje sposobna da shvati što je veće. Zato se svaki koji ima milost razuma treba bojati da će, postane li nemaran, zbog toga biti teže suđen; onaj pak koji nema razum ni duh treba se radovati i s onim malim što ima djelovati koliko može jer je oslobođen mnogih prigoda grijeha; jer i apostol Petar je u svojoj mladosti bio zaboravljiv, Ivan pak neuk, a ipak su u starosti zahvatili istinsku mudrost jer su tražili početak mudrosti. Salomon je u mladosti lako shvaćao, a Aristotel oštrouman; no ipak nisu dohvatili početak mudrosti jer niti su častili davatelja znanja, niti su ispunjavali što su znali i podučavali i nisu učili za sebe, već za druge. Da, i Bileam je imao znanje, ali ga nije ispunjavao; zato je magarica kaznila njegovu budalaštinu. Danijel pak je u svojoj mladosti sudio starcima; jer mnogo znanja mi se ne sviđa bez dobrog načina života. Zato je nužno da se oni koji zlorabe razum poprave; jer ja, Bog i gospodar svih stvari svih stvari, ljudima dajem znanje i kažnjavam mudre i nemudre.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto dalje neki otvrdnu? Odgovaram: to što je faraon bio otvrdnuo je njegova, ne moja krivnja, pomoću koje je se nije htio složiti s mojom božanskom voljom; jer otvrdnuće nije ništa drugo doli oduzimanje moje božanske milosti koja se povlači zato što mi čovjek ne da ono što slobodno ima, naime svoju vlastitu volju kao što ćeš moći razumjeti pomoću primjera. Obazri se na primjer plodne i neplodne njive. Bio je čovjek koji je posjedovao dvije njive od kojih je jedna ostala neobrađena, a druga je u određena vremena donosila plod. Jedan prijatelj mu reče: 'Čudim se, budući da si mudar i bogat, zašto svoje njive ne obrađuješ marljivije ili ne prepustiš drugima na obradu.' Drugi odgovori: 'Jedna njiva koliko god veliki trud primijenim ne daje ništa osim korova za hranu štetnim životinjama koje opustošuju mjesto. Kad bih na to nanio debeli gnoj da počne rasti, bila bi malobrojna na žitu, a donijela bi još više korova koji prezirem skupljati jer želim imati samo čisto žito. Zato je za savjetovati tu njivu pustiti neobrađenu jer se onda životinje ne dokopavaju mjesta i ne skrivaju se u korovu. A ako i iznikne poneka gorka trava, korisno je za ovce; jer kad je kušaju, uče ne prezirati slatku. Druga pak je njiva raspoređena prema svojstvima vremena. Jedan njezin dio je kamenit i potreban mu je debeo gnoj, jedan je vlažan i potrebna mu je toplina, jedan drugi suh i potrebna mu je vlaga. Zato ću svoj posao urediti prema svojstvima njive.' Ja, Bog, sličan sam onom čovjeku. Prva njiva je čovjeku dano slobodno kretanje njegove volje koji pokreće više protiv nego za mene i kad učini nešto što mi se sviđa, ipak me rasrdi u više toga jer se čovjekova i moja volja ne slažu. Tako je činio i

faraon koji, kad je iz određenih znakova prepoznao moju moć, nije ništa manje otvrdnuo svoje srce protiv mene da bi ostao u svojoj zlobi; zato je iskusio moju pravednost jer tko ne iskoristi dobro ono što je najmanje, s pravom se ne smije hvaliti onim što je veće. Druga njiva je poslušnost pobožnog srca i nadvladavanje vlastite volje. Ako je takvo srce suho u molitvi, treba čekati na kišu moje božanske milosti, ako je kamenito kroz nestrpljivost i otvrdnuće, treba ravnodušno podnositi čišćenje i kaznu, ako je vlažno u razuzdanosti mesa, treba nastojati samo napraviti prekid i biti kao životinja koja je spremna na volju svoga vlasnika jer po takvom srcu sam ja, Bog, veoma slavljen. Ako neki otvrdnu, to čini meni suprotstavljena čovjekova volja jer iako želim da svi postanu blaženi, to ipak ne uspijeva ukoliko čovjek nije osobno surađivao tako što cijelu svoju volju istovrsnu mojoj. A ako svima nisu dani isti napredak i milost, to je skrivena odluka mene koji znam i dodjeljujem svakome što mu koristi i pripada, također namećem čovjekovoj težnji ograničenje da ne bi pao dublje; jer mnogi imaju polog milosti i bili bi u stanju dobro djelovati, ali odbijaju, drugi se suzdržavaju od grijeha iz straha od kazne i jer im nedostaje mogućnost za grijesiti ili jer im grijeh ne čini užitak, zato ponekima nisu dani veliki darovi jer ja, koji sam poznajem srca ljudi, razumijem kako podijeliti svoje milosti.“

Odgovor na šesto pitanje: „Zašto dalje zli ponekad imaju više sreće u svijetu od dobrih? Odgovaram: to je znak mojeg velikog strpljenja i ljubavi i osvjedočenje pravednih; jer kad bih svojim prijateljima dao vremenita dobra, zli bi očajavali, a dobri bi postali oholi; vremenita dobra su ipak svima dana da bi ja, Bog, davatelj i stvoritelj svih stvari, mogao od svih biti voljen i da ako se dobri naginju oholosti, po zlima budu podučeni pravednosti; jer svi trebaju prepoznati da se vremenito ne treba voljeti niti dati prednost preda mnom, svojim Bogom, već imati samo za nužno uzdržavanje; također trebaju mi to žarkije služiti što manje u vremenitom nalaze nešto postojano.“

Odgovor na sedmo pitanje: „Zašto je dalje jedan pozvan na početku, a drugi na kraju? Odgovaram: ja sam kao majka koja ako na djeci vidi nadu u život, jednima daje jače, drugima blaže. No nad onima koji joj ne daju tu nadu se sažalijeva i čini što može. Ima djece kojoj je od lijeka gore – i čemu tu koristi posao? Tako činim ljudima čija je volja unaprijed prepoznata kao žarkija, poniznost i postojanost kao stalnija, takvima milost prilazi na početku i prati ih na kraju; no drugi, koji se dok čini zlo trudi i nastoji postati bolji, on zaslužuje biti pozvan oko kraja. A tko je nezahvalan, nije vrijedan da ga se pusti majčinim prsima.“

Deveta objava

Krist razgovara sa zaručnicom i pokazuje joj kako je već oduzeta kući svijeta i poroka i kako je sad vođena nastaniti se u kući Duha Svetoga; zato je opominje da

se dovede u suglasnost s tim Duhom i uvijek ostane čista, ponizna i pobožna.

Sin reče zaručnici: „Ti si ona koja je, odgojena u siromašnoj kući, došla u društvo istaknutih ljudi. U siromašnoj kući nalaze se nepravilnosti: prljavi zidovi, tegoban dim i čađa koja posvuda prijanja. Ali ti si odvedena u kuću gdje vlada ljepota bez mrlje, gdje je toplina bez dima, ljupkost bez neraspoloženja. Siromašna kuća je svijet, njegovi zidovi su oholost, zaboravljanje Boga, obilje grijeha i neobaziranje na buduće. Ti zidovi su puni prljavštine; jer poništavaju dobra djela i skrivaju čovjeku Božje lice. Dim je ljubav svijeta; ona šteti očima jer zamračuje razum duše i čini da si stvara suvišne brige. Čađa je razvrat; jer ako na jedno vrijeme i raduje, nikad ne siti i ne ispunja vječnom dobrotom. Od nje si sad odvedena i dovedena u stan Duha Svetoga koji je u meni kao što sam ja u njemu, koji i tebe zatvara u sebi; jer on je potpuno čist i vrlo lijep i od vrlo je velike postojanosti jer sve uzdržava. Zato se oblikuj prema stanovniku kuće i ostani čista, ponizna i pobožna.“

Četrnaesto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pokazao redovnik kao prije na svojoj prečki i reče: „O, suče, pitam te: zašto životinje trpe takve nevolje ako neće imati život vječni niti imaju korištenje razuma?“

Drugo pitanje: „Zašto su dalje svi rođeni u bolima kad u svakom rođenju nema grijeha?“

Treće pitanje: „Zašto dijete nosi očeve grijeha kad još ne zna grijешiti?“

Četvrto pitanje: „Zašto se dalje najčešće događa ono što se ne predvidi?“

Peto pitanje: „Zašto na kraju onaj tko je loš umire dobrom smrću kao pravedan, a pravednik ponekad zlom smrću kao nepravedan?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Prijatelju, iako se tvoja pitanja ne događaju iz ljubavi, odgovaram ti radi drugih. Pitaš zašto životinje moraju izdržavati bolesti? To je slučaj zato je na njima, kao i na drugim stvarima, sve neuređeno; jer ja sam stvoritelj svih bića i svakom pojedinom sam dao njegovu prirodnu osobinu i onaj red u kojem se svako treba kretati i živjeti. Nakon što se čovjek, radi kojeg je sve stvoreno, suprotstavio svojem prijatelju, to jest meni, svojem Bogu, sve preostalo je također počelo stupati u nered i sve što mu je trebalo iskazivati strahopoštovanje, počelo mu se suprotstavljati i sukobljavati se tako da ljudi i životinje imaju mnogo zajedničkih teškoća i protivnosti. Osim toga životinje ponekad pate zbog neumjerenosti njihove prirode, ponekad prigodom kroćenja njihove divljine i čišćenja same njihove prirode, ponekad zbog grijeha ljudi tako da, kad su mučene i

čovjeku se oduzme ono što voli, čovjek sam postane pažljiv koje je kazne dostojan on koji se raduje većim razumom; jer kad grijesi ljudi ne bi zahtijevali, životinje koje su u rukama čovjeka ne bi bile tako naročito mučene; no ni one ne pate bez da ne učine moju veliku pravednost očiglednom jer ili će im se ubrzati kraj njihova života, ili smanjiti tegoba i pojesti jakost prirode, ili je posljedica promjene vremena, ili nemarnosti ljudi koja potječe od truda za njih. Zato se čovjek prije svih treba bojati mene, svoga Boga, i biti to blaži prema mojim stvorenjima i prema životinjama kojima se i radi mene, svoga stvoritelja, treba smilovati; jer zato sam ja, Bog, dao čovjeku zapovijed zbog sabata jer se brinem o svim svojim stvorenjima.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto su dalje sva stvorenja rođena u bolima? Odgovaram: nakon što je čovjek prezreo najljepšu radost, odmah je stupio u tegoban život i budući da je u ljudima i kroz ljude počeo nered, moja pravednost je zahtijevala da i druga stvorenja koja su ovdje radi čovjeka kušaju poneku gorčinu u prirodnom svojstvu svoga nagona i u brizi za hranu. Zato je čovjek rođen u boli i napreduje u tegobnosti da bi se potrudio požuriti istinskom miru; umire gol i siromašan da bi ukrotio svoje neuredne osjećaje i u sebi probudio strah od budućim sudom. Životinje se rađaju u boli zato da bi gorčina obuzdala njihovu divljinu i da bi one same bile sudionici ljudskih boli. Što je zato čovjek više plemenitiji od životinje, to vatrenije treba voljeti mene, svoga Boga.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto dalje djeca nose očeve grijeha? Odgovaram: sve što dolazi iz nečista sjemena, kako to može biti čisto? Kad je zato prvi čovjek izgubio onu ljepotu i nevinost zbog neposluha, bio je izbačen iz raja i potonuo je u kaljužu. Nije se našao nitko tko bi bio sam od sebe bio dovoljan da opet zaradi tu nevinost; zato sam ja, milosrdni Bog, došao u tijelu, ustanovio sam krštenje kojim se dijete oslobađa sve nečistoće grijeha i zato sin neće nositi očeve grijeha, već će svaki umrijeti zbog svojih grijeha. Ipak se često događa da djeca oponašaju grijeha roditelja i zato su ponekad grijesi roditelja kažnjavani na djeci, ne kao da grijesi roditelja na njima samima trebaju ostati nekažnjeni, čak ako su te kazne na jedno vrijeme odgođene, naprotiv, svaki će umrijeti i biti kažnjen u svojem grijehu. Ponekad se grijesi očeva, kao što je pisano, kažnjavaju do četvrtog koljena jer moja božanska pravednost zahtijeva da djeca, ako nisu usrdna ublažiti moj gnjev niti zbog sebe, niti zbog svojih roditelja, budu kažnjena zajedno s roditeljima koje su slijedili protiv mene.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto se dalje najčešće događa ono što se ne predvidi? Odgovaram: Pisano je da se čovjek kažnjava onime čime griješi. Tko će moći shvatiti Božju odluku? Budući da me mnogi traže, no ipak ne da bi postali mudriji, već poradi svijeta, drugi se boje više nego što je ispravno, a drugi su previše drski, drugi opet oholi u svojim odlukama, ja, Bog, koji činim spasenje svih, dopuštam da se ponekad dogodi čega se čovjek najviše boji, ponekad mu se oduzme i ono što je voljeno više nego što je ispravno, ponekad mu je oteto ono što se previše

čuva i želi da bi čovjek uvijek ispred svega bojao mene, volio i upoznao mene, svoga Boga.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto dalje zao čovjek umire dobrom smrću kao pravednik? Odgovaram: zli ponekad imaju nešto dobro i vrše neka djela pravednosti za što u sadašnjem životu moraju biti nagrađeni. Na sličan način i pravedni ponekad čine nešto zlo za što u ovom vremenu moraju biti kažnjeni ili očekivani. Budući da je tako u sadašnjem vremenu sve neizvjesno i uvjetovano budućnošću i budući da svi imaju isti ulaz, tako svi moraju imati i isti izlaz jer ne čini izlaz čovjeka blaženim, već život. To što je zlome ipak dan izlaz kao pravednome, događa se pomoću moje božanske pravednosti jer su sami tražili takav izlaz; jer davao, koji predviđa izlaz svojih prijatelja, ponekad im najavljuje, na njihovu oholost, isprazno častohleplje i njihovu prevaru vrijeme njihove smrti kao što se može naći u knjigama koje se zovu apokrifi da bi nakon smrti mogli biti hvaljeni kao pravednici. Nasuprot tome pravednima se ponekad događa bijedan izlaz na njihovu veću zaslugu da bi oni, koji su u svojem životu stalno bili žarki u vrlinama, kroz svoju prijezirnu smrt mogli slobodno letjeti prema nebu tako da ne bi bilo za naći ni najmanje mrlje kojoj bi bilo potrebno čišćenje; jer pisano je da je lav ubio neposlušnog proroka, ali nije jeo od trupla, već ga je čuvao; što je time što je lav ubio tijelo drugo pokazano, doli moje božansko dopuštenje da prorokov neposluh bude kažnjen? To što lav nije jeo od prorokova trupla je bilo ukazivanje na prorokova dobra djela da bi se, očišćen u sadašnjosti, u budućnosti našao pravednim. Zato se svatko treba bojati suditi o mojim odlukama; jer kao što sam bezgraničan, tako sam strašan u svojim odlukama i sudovima i poneki, koji su me htjeli shvatiti u svojoj mudrosti, prevareni su u svojoj nadi.“

Deseta objava

Krist razgovara sa zaručnicom i opominje je da se ne uznemiruje ako njegove božanske riječi koje su joj kazane u objavama ponekad budu nađene mračne, ponekad sumnjive, a ponekad nesigurne jer se to događa iz određenih ovdje navedenih razloga i pomoću skrivene božanske pravednosti. Ipak savjetuje da se uvijek sa strpljenjem, strahom i postojanošću poniznosti čeka na ishod na ishode i obećanja njegovih riječi da zbog nezahvalnosti obećana milost ne bi bila oduzeta natrag. Također kaže da su na tjelesni način izrečene mnoge riječi koje neće biti izvedene na tjelesno, već duhovno.

Sin reče zaručnici: „Ne uznemiruj se ako jednu riječ kažem mračnije, drugu pak jasnije, ili ako nekoga sad imenujem svojim slugom, sinom ili prijateljem, a onda se nađe suprotno jer moje se riječi mogu tumačiti na različite načine. Tako sam ti o jednome rekao da će njegova ruka biti njegova smrt, a o drugome da neće stupiti

dalje mom stolu. To je rečeno zato jer ću ti ili reći zašto sam tako govorio, ili ćeš u djelu na kraju vidjeti istinu kao što je očito na ovima dvama. Ponekad nešto kažem i na mračan način da bi se bojala i radovala. Trebaš se bojati da se zbog mogeg božanskog strpljenja, budući da poznajem promjenjivost srdaca, ne dogodi na drugačiji način; trebaš se radovati što se moja volja uvijek ispuni. Tako sam i u starom zakonu rekao mnogo što se mora razumjeti više na duhovni nego na tjelesni način, tako na primjer o Hramu, o Davidu, o Jeruzalemu, da bi tjelesni ljudi mogli naučiti željeti ono što je duhovno; jer za očuvanje postojanosti vjere i brižnosti mojih prijatelja mnogo sam rekao i obećao da bi prema različitim djelovanjima moga Duha dobri i zli mogli shvatiti na različite načine i da bi u različitim stanjima pojedini mogli imati nešto po čemu bi ih ja mogao podučavati, vježbati i ispitati. Ako je ponešto i rečeno mračno, to je bilo pomoću moga božanstva da bi moja odluka bila sakrivena i svatko mogao strpljivo čekati moju milost tako da kad bi moja odluka uvijek bila najavljena u određeno vrijeme, ne bi svi mogli postati ravnodušni u čekanju. Obećao sam i mnogo toga što je zbog nezahvalnosti ljudi povučeno. Na tjelesni način je rečeno i mnogo toga što će biti ispunjeno na duhovni način, kao o Jeruzalemu, o Sionu, jer Židovi su, kao što je pisano, slijep i gluh Gospodinov narod.“

Petnaesto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pokazao redovnik kao gore na stojeći svojoj prečki i reče: „O, suče, pitam te: zašto se dogodilo toliko mnogo toga što nije od nikakve koristi?“

Drugo pitanje: „Zašto se duše općenito ne vide kad su u tijelu ili izlaze iz njega?“

Treće pitanje: „Zašto dalje tvoji prijatelji nisu uvijek uslišani kad mole?“

Četvrto pitanje: „Zašto mnogima koji žele činiti zlo to nije dopušteno?“

Peto pitanje: „Zašto se ponekima koji to ne zaslužuju događa zlo?“

Šesto pitanje: „Zašto dalje griješe oni koji imaju Duha Božjega?“

Sedmo pitanje: „Zašto se na kraju ponekima đavao stalno prijanja uz neke i uvijek je s njima, a kod drugih nikad?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Kao što su moja djela mnoga, tako su i čudesna i neshvatljiva i iako ih je mnogo, nijedno nije bez razloga; jer čovjek je sličan dječaku koji je odgajan u zatvoru i u tami. Kad bi mu se reklo što su svjetlo i zvijezde, on ne bi vjerovao jer ne vidi. Na sličan način čovjeku se, nakon što napustio istinsko svjetlo, sviđa samo u tami prema općoj poslovici: 'Tko se navikne

na zlo, zlo mu se čini dobrim.' Iako sam u ljudskom razumu zamračen, u meni ipak nema zamračenja niti promjene budući da sam sve uredio utvrđeno, uvaženo i mudro tako da ništa nije napravljeno bez razloga i koristi, niti najviše brdo, niti pustinja i more, a niti divlje zvijer i otrovni reptili, već sam kako za korist ljudima, tako zbrinuo sve i za korist svih stvorenja. Sličan sam čovjeku koji ima određene prostore da se rastegne, druge za čuvanje naprava, druge pak za pitome i divlje životinje, druge za utvrđivanje i tajnu svojih savjeta, druge za uređivanje svoje zemlje, a druge za kažnjavanje ljudi. Tako sam ja, Bog, sve uredio na razuman način: ponešto za korist i radost ljudi, nešto za postojanje divljih životinja i ptica, drugo za vježbanje i zauzdavanje ljudske pohlepe, nešto za sklad elemenata, drugo za divljenje mojim djelima, drugo za kažnjavanje grešnika, za izjednačavanje visine i dubine, drugo iz samo meni poznatog i rezerviranog razloga. Jer gledaj, mala i sićušna pčela zna mnogo toga izvući iz raznih stvari da bi pripremila med kao što i druga mala i velika stvorenja nadmašuju čovjeka u marljivosti, poznavanju bilja i prosuđivanju svoje koristi i mnogo je toga za njih korisno što je čovjeku štetno; kakvo je onda čudo ako je čovjekov razum slab da prepozna i razlikuje moja čuda budući da ga nadmašuju najmanja stvorenja? Gledaj, što je ružnije od žabe i zmije? Što je prezirnije od čička i koprive i sličnoga? Ipak su ove stvari vrlo dobre za one koji znaju razlikovati moja djela. I tako sve što postoji ima neku korist i sve što se pokreće zna kako njegova priroda može postojati i biti ojačana. Budući da su dakle moja djela čudesna i sve me hvali, čovjek treba znati da što je ljepši i što mu je dana veća prednost pred drugim stvorenjima, to se više treba zadužiti obazirati se da me časti. Ako vreva vode ne bi bila obuzdana granicama izgrađenim od bregova, gdje bi onda čovjek imao siguran stan? I kad divlje životinje ne bi imale sklonište, kako bi utekle nezasitnoj ljudskoj pohlepi? Kad bi čovjek imao sve prema svojoj želji, bi li onda tražio nebesko? No ako životinje ne bi morale raditi niti se bojati, postale bi ohole i nemoćne. Zato je većina mojih djela skrivena zato da bih ja, čudesan i neshvatljiv Bog, od ljudi bio prepoznat i čašćen pomoću divljenja mojoj mudrosti kod stvaranja tako mnogih mojih stvorenja.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto se dalje duše ljudi ne vide? Odgovaram: duša je daleko plemenitije prirode od tijela jer je iz snage moga božanstva i besmrtna je, ima zajedništvo s anđelima, divnija je od svih planeta i plemenitija od cijelog svijeta. Budući da je tako duša najplemenitije i vatrene prirode i tijelu daje život i toplinu i budući da je duhovna, ne može nikako biti viđena od tjelesnog bića, već samo tjelesnim ili slikovitim prikazom.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto dalje moji prijatelji nisu uvijek uslišani od mene ako me u svojim molitvama mole? Odgovaram: ja sam kao majka koja kad vidi kako sin moli za nešto protiv svoga spasa, odgađa uslišenje njegove molitve i njegov plač ušutkava određenim negodovanjem, no to negodovanje nije gnjev, već veliko milosrđe. Tako ja, Bog, ne uslišavam svoje prijatelje uvijek jer bolje vidim što

im je za spas najkorisnije nego što sami vide. Nisu li Pavao i ostali djelotvorno moliti, a ipak nisu bili uslišani? No zašto? Zato što moji prijatelji među mnogim vrlinama imaju i neke slabosti koje moraju biti pročišćene i zato nisu uslišani da bi mogli biti to ponizniji i to mi plodniji što ih većom ljubavi u kušnjama štitim i čuvam neozlijeđenima. To je dakle znak velike ljubavi ako moji prijatelji u svojim molitvama nisu uvijek uslišani radi svoje veće zasluge i očuvanja njihove postojanosti; jer kao što se đavao ukoliko može trudi zamrljati pravednikov život nekim grijehom ili sramotnom smrću da bi kolebali u svojoj postojanosti, tako ja ne dopuštam bez razloga da pravednik bude iskušan da bi njegova postojanost postala poznata drugima i on sam bio okrunjen na plemenitiji način. I kao što đavao ne zazire kušati svoje jer vidi su veoma spremni grijешiti, tako ja s vremena na vrijeme ne štedim svoje odabrane jer vidim da su spremni na sve dobro.“

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto dalje nekima koji žele nije dopušteno činiti zlo? Odgovaram: ako netko ima dva sina, jednog poslušnog i jednog neposlušnog, otac se protivi neposlušnom koliko može da ne bi prekoračio u zlobu; poslušnoga pak hvali i pokreće ga prema većemu da bi po njegovoj revnosti i neposlušni sin primio poticaj za popravljjanje. Tako često i ne dozvoljavam da zli grijеше budućí da ispod svojeg zla čine i ponešto dobro čime koriste sebi i drugima. Zato pravednost zahtijeva da ne budu odmah predani đavlu, niti da uvijek budu u stanju ispuniti svoju volju.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto se dalje nekima koji ne zasluđu dogada zlo? Odgovaram: svaki koji je dobar je poznat samo meni, Bogu, kao i ono što zasluđu jer mnogo toga što nije se čini lijepim. I vatra iskušava zlato. Pravednik pak ponekad mora trpjeti nevolje da bi drugima bio primjer, a njemu da bi služilo za krunu. Tako je bio kušan i Job koji je prije moje kušnje bio dobar, ali pod njom i nakon nje je ljudima postao još poznatiji. Tko može prosuditi zašto sam ga kušao ili tko može takvo što znati osim samog mene koji sam ga preduhitrio svojim blagoslovima da ne bi grijешio i čvrsto ga držao u kušnjama? I kao što sam ga bez njegove zasluge preduhitrio svojom milošću, tako sam ga iskušavao svojim milosrđem i pravednošću jer nitko pred mojim očima neće biti pravedan osim po mojoj milosti.“

Odgovor na šesto pitanje: „Zašto dalje oni koji imaju moga Duha grijеше? Odgovaram: Duh moga božanstva nije vezan, već stanuje gdje želi i ako želi, odstupa; ne stanuje u grijehu podređenoj posudi, već u onoj koja ima ljubav; jer ja, Bog, sam ljubav i gdje sam ja, tu je sloboda. Tko dakle primi moga Duha, može grijешiti ako želi jer svaki čovjek ima slobodnu volju. No ako čovjek svoju volju pokreće protiv mene, moj Duh, koji je u njemu, odlazi od njega ili se čovjek kažnjava da bi popravio svoju volju. Tako je i Bileam htio prokleti moj narod, ali ja mu nisam dopustio; jer iako je bio zao i častohlepan prorok, povremeno je ipak govorio dobro, ali ne od sebe, već od moga Duha; jer često je dobrima i zlima dana milost moga

Duha jer inače oni veliki govornici ne bi mogli raspravljati o tako visokim stvarima kad ne bi imali moga Duha; ne bi niti mogli govoriti tako ludo protiv mene kad mi ne bi bili neprijateljski nastrojeni i da se nisu okrenuli oholosti i htjeli znati više nego što priliči.“

Odgovor na sedmo pitanje: „Zašto je dalje đavao kod nekih češće i prijanja uz njih? Odgovaram: đavao je kao mučitelj i iskušavatelj pravednih. Zato muči s mojim dopuštenjem kod nekih duše, savjest drugih je pomračena; neke muči i na tijelima. Muči duše onih koji kod grijšenja bez razuma podaju svakoj nečistoći i svakom nevjerovanju; nasuprot tome muči savjesti i duše onih koji zbog ponekih grijeha moraju biti pročišćeni i kažnjeni u ovom svijetu; tako mučenje se događa i djeci obaju spolova, poganskoj kao i kršćanskoj, bilo zbog nebrige roditelja, ili zbog prirodne mane, ili radi strašenja i za poniženje drugih, ili zbog ponekih grijeha tako što to moja pravednost propisuje na milosrdan način da oni kojima je oduzeta prilika za grijšenje ili ne bi bili teško kažnjeni, ili bili slavnije okrunjeni. Na sličan način se mnogo istoga događa i životinjama bilo radi kazne za druge, za skraćivanje njihova života, ili zbog neumjerenosti njihove prirode. Ako đavao dakle prijanja uz neke i bliže im je, to se događa po mojem dopuštenju i služi bilo većem poniženju, ili oprezu, ili dodjeli ljepše krune i revnosti da me se traži, ili čišćenju od grijeha u sadašnjosti, ili se događa jer neki zaslužuju da vječna kazna bez kraja počne već ovdje.“

Jedanaesta objava

Sin Božji razgovara sa svojom zaručnicom, blaženom Brigitom, i kaže joj zašto i kad je početo davati joj riječi božanskih objava u duhovnim viđenjima. Također joj kaže da prorečene riječi objava koje su sadržane u ovoj knjizi imaju prvenstveno četiri svojstva: na duhovan način site onoga koji žeda za istinskom ljubavi, griju one kojima je hladno, obraduju ožalošćene i čine slabe duše zdravima.

Sin Božji reče: „Iz prirodnih sredstava se može spremi ljekoviti napitak, naime iz hladnog željeza, tvrdog kamena, suhog drveta i gorke trave. Ali kako? Zaista, kad bi čelik silinom pao na brdo sumpora i iz čelika bi izišla vatra, brdo bi se moralo zapaliti. Zbog njegove bi vrućine obližnja maslina, iako suha, ali iznutra sočna, tako jako počela teći da bi gorka trava koja stoji pod maslinom mogla postati slatkom i iz toga ljekoviti napitak. Tako sam na duhovan način učinio tebi; jer tvoje srce je bilo hladno kao čelik u ljubavi prema meni; no prema meni se ipak pokrenula skromna iskra ljubavi, naime kad si razmišljala da sam vrjedniji od svake ljubavi i časti. To tvoje srce je palo na brdo sumpora onda kad su ti svjetovna slava i radost postali protivni i kad ti je tvoj suprug, kojeg si tjelesno voljela ispred svega drugog, uzet

smrću. Uistinu, svjetovna radost i uživanje se prikladno uspoređuju s brdom sumpora jer sa sobom vode napuhanost srca, smrad požude i žar kazne. I kad je kod smrti upravo tog tvojeg supruga tvoje srce bilo bolno udareno žalošću, uslijedila je iskra moje ljubavi koja kao da je bila zatvorena i skrivena; jer nakon što si prepoznala ispraznost svijeta, svu si svoju volju prepustila meni time što si me željela iznad svega. Ta iskra ljubavi je suhu maslinu, to jest riječi evanđelja i tvojih učitelja, dovela do tečenja tako da ti se svidjela umjerenost i kušala si kako ti sad sve što ti se prije činilo gorkim počinje postajati slatkim. I kad je maslina počela teći i moje riječi objava su u duhu došle nad tebe, jedan koji je stajao na brdu poviče i reče: 'Ovim napitkom se gasi žeđ, onaj kojem je hladno biva ugrijan, ožalošćeni obradovan, slabi ojačan.' Ja, sam Bog, taj sam koji više; moje riječi, koje u duhovnim viđenjima često čuješ od mene, site kao dobar napitak onoga koji žeđa za istinskom ljubavi; drugo, griju onoga kojem je hladno, treće, obrađuju ožalošćenoga, četvrto, liječe one koji su bolesni na duši.“

Šesnaesto ispitivanje

Prvo pitanje. Opet se pokazao kao ranije redovnik stojeći na svojim ljestvama i reče: „O, suče, pitam te: zašto će prema evanđelju jarci biti postavljeni Tebi slijeva, a ovce zdesna? Zar ti se to sviđa?“

Drugo pitanje: „Ako si dalje Sin Božji jednak Ocu, zašto je onda pisano da niti ti, niti anđeli ne znaju vrijeme suda?“

Treće pitanje: „Ako je tvojim evanđelistima govorio Duh Sveti, zašto je nedostatak slaganja u evanđeljima tako velik?“

Četvrto pitanje: „Ako se cijelom ljudskom rodu Tvojim utjelovljenjem dogodio tako veliki spas, zašto si tako dugo oklijevao da postaneš čovjekom?“

Peto pitanje: „Ako je naposljetku čovjekova duša bolja od cijelog svijeta, zašto posvuda i uvijek ne šalješ svoje prijatelje i svoje propovjednike?“

Odgovor

na prvo pitanje. Sudac odgovori: „Prijatelju, ti ne pitaš da bi znao, već da bi tvoja zloba postala poznata. U božanstvu u cijelosti ništa nije od mesa, niti je tjelesnog oblika jer je moje božanstvo duh i dobri i zli ne mogu istovremeno stanovati kod mene kao što i svjetlost i tama jedno kraj drugog. Niti desno niti lijevo nije u mojem božanstvu tjelesno oblikovano, da, ovi meni zdesna neće biti sretniji od onih slijeva; one riječi su naprotiv govorene na način usporedbe; jer pod desnim se razumije uzvišenost moje božanske slave, pod lijevom povlačenje i nedostatak svega dobrog. Niti ovce niti jarci nisu u toj mojoj čudesnoj slavi u kojoj nije ništa tjelesno, ništa nečisto ili promjenjivo. Pod prisposodobama i slikama životinja često

su prikazane moralna svojstva ljudi kao što se pod ovcama misli nevinost, pod jarcima razuzdanost, to jest neumjeren čovjek koji treba biti postavljen slijeva gdje je nedostatak svega dobrog. Zato znaj da ja, Bog, ponekad koristim ljudske riječi i usporedbe da bi maleni imao iz čega sisati, a savršeni nešto čime postaju savršeniji i da bi se ispunilo pismo da je djevičin sin postavljen za proturječje da bi se otkrile misli mnogih srdaca.“

Odgovor na drugo pitanje: „Zašto sam dalje ja, Sin Božji, rekao da ne znam sat suda? Odgovaram: pisano je da je Isus rastao, postajao jak i pun mudrosti. Sve što raste i smanjuje se ima promjenjivost, no Bog je nepromjenjiv. Ako sam ja, Sin Božji koji je vječno jednak s Ocem, rastao, to se onda događalo na mojem čovještvu. Ako nešto nisam znao, to nisam znao prema svojem čovještvu, ali prema svojem božanstvu znao sam i znam sve jer Otac ne čini ništa što ne čini i Sin. Ili zna li Otac nešto što ja, Sin, i Duh Sveti ne znamo isto? Nikako! Već samo Otac s kojim sam ja, Sin, i Duh Sveti jedno biće, jedno božanstvo i jedna volja zna onaj sad suda, ali niti anđeli niti bilo koje drugo stvorenje.“

Odgovor na treće pitanje: „Zašto dalje ako je Duh Sveti govorio evanđelistima postoji takvo odstupanje među njima? Odgovaram: pisano je da je Duh Sveti raznovrstan u svojem djelovanju jer svoje milosti razdjeljuje svojim izabranima. Sam Duh Sveti je kao čovjek koji u ruci ima vagu i mnogostruko se njome služi da bi vagu doveo u ravnotežu sve dok se kazaljka ne umiri. Učen čovjek drukčije postupa s vagono nego neučen, slab drukčije nego jak. Isto tako se Duh Sveti u srcima ljudi kao vaga brzo diže i ubrzo spušta; diže se kad podiže srce oštrinom razuma, molitvom duha i zapaljenjem duhovne žudnje; spušta se kad dopušta da se srce zapliće u poteškoće, da se brine o nepotrebnom i da ga nevolje uznemiruju. Kao što vaga pokazuje ispravnu težinu tek onda je ono što je na nju položeno izmjereno i kad sudjeluje ruka onoga koji njome upravlja, tako je i kod djelovanja Duha Svetoga nužno odmjeravanje, dobro ponašanje, jednostavnost namjere i pametno razlikovanje u djelovanjima i vrlinama. Zato sam ja, Sin Božji, vidljiv u mesu, na različitim mjestima propovijedao različito i imao sam različite sljedbenike i slušatelje; poneki su me slijedili iz ljubavi, drugi iz znatiželje i da bi me imali priliku vidjeti; neki od onih koji su me slijedili su bili oštroumni, drugi jednostavna duha. Zato sam govorio jednostavno čime se podučilo jednostavne. Govorio sam i ono što je više čemu su se mudri čudili. Ponekad sam govorio i u prisposobama i mračno iz čega su neki uzimali prigodu pitati me, ponekad sam ponavljao rečeno ili sam proširivao ili ograničavao. Zato nije čudo ako su oni koji su propovijedanja evanđelja doveli u red zapisali različito, ali istinito; neki među njima su navodili riječ do riječi, neki smisao riječi, a ne same riječi, drugi su pisali što su čuli, ne što su vidjeli, neki ranije ono što se dogodilo kasnije, neki više o mojem božanstvu, ali svaki onako kako mu je Duh Sveti dao govoriti. No trebaš znati da kao evanđeliste treba prihvatiti samo one koje je prihvatila moja Crkva jer usudilo ih se pisati više

koji su imali revnost, ali ne prema mojem znanju. Jer gledaj, kao što je danas čitano, rekao sam: 'Razvalite ovaj hram i opet ću ga podići.' Oni koji su čuli ove riječi i svjedočili, bili su istiniti svjedoci u odnosu na čute riječi, ali lažni jer se nisu obazirali na smisao mojih riječi budući da sam ove riječi rekao da se razumiju kao o mojem tijelu. Na sličan način su mnogi na moje riječi: 'Ako ne jedete moje tijelo, nećete imati život' otišli od mene jer nisu razumjeli kraj mog govora: 'Moje riječi su duh i život', to jest one imaju duhovni razum, duhovnu snagu. Nije čudo da su se prevarili jer me nisu slijedili iz ljubavi. Zato se Duh Sveti na način vage diže u srcima ljudi tako što govori malo tjelesno, malo na duhovan način. Spušta se kad se čovjekovo srce ili otvrdnjava protiv Boga kroz hereze ili se zapliće u svjetovne stvari i dopušta da se pomrači.“ U tom trenutku reče sudac ispitujućem redovniku koji je stajao na stepenici ljestava: „Prijetelju, tako si me često ispitivao istančanosti; no sad te pitam zbog svoje zaručnice koja ovdje stoji: zašto tvoja duša, koja ima razum i razlikovanje dobra i zla, više voli prolazno nego nebesko i zašto ne živi prema onome što prepoznaje?“ Redovnik odgovori: „Jer djelujem protiv razuma i dopuštam da osjetila mesa imaju moć nad razumom.“ A Krist reče: „Zato će tvoja savjest biti tvoj sudac.“ Na to reče Krist zaručnici: „Gledaj, moja kćeri, koliko mnogo na ljudima može ne samo đavlova zloba, već i zla savjest i to dolazi zato jer čovjek svojim kušnjama ne pruža otpor kao što bi morao. No onaj tebi poznati učitelj nije tako učinio; jer s njim je Duh sišao i tako ga jako kušao da su zamalo sve hereze stajale pred njim i skoro govorile jednim ustima: 'Mi smo istina.' No on sam nije vjerovao svojim osjetilima i nije se nadilazio svojim osjećajima, zato je bio oslobođen i postao je znajući od 'U početku' sve do 'alfa i omega' kao što mu je bilo obećano.“

Objašnjenje

To je o onoj prvoj riječi u Bibliji koja tamo počinje: „U početku stvori Bog nebo i zemlju“, sve do Otkrivenja Ivanova gdje je pisano o alfi i omegi. I onaj učitelj je bio magistar Matija, kanon Linköpinga i ispovjednik svete Brigite. O njemu je govor u 3. i 52. poglavlju prve knjige i 89. poglavlju šeste knjige objava.

Odgovor na četvrto pitanje: „Zašto sam dalje tako dugo oklijevao postati meso? Odgovaram: zaista, moje utjelovljenje je bilo nužno; jer njime je prokletstvo bilo raskinuto i sve na nebu kao i na zemlji dovedeno u mir. No ipak je bilo nužno da čovjek prije bude podučen prirodnim zakonom, onda pisanim; jer kroz prirodni je zakon postalo vidljivo kako je velika i koje vrste bila čovjekova ljubav, a kroz pisani zakon je čovjek prepoznao svoju slabost i svoju bijedu i onda je počeo pitati za lijek. Bilo je dakle prikladno da liječnik dođe onda kad je slabost postala velika i da onda kad je bolest prevladala lijeka bude u izobilju. No pod prirodnim kao i pod pisanim zakonom je isto tako bilo mnogo pravednika i mnogi su imali Duha Svetoga, mnogo

su toga prorekli, odgojili su druge za častan život i očekivali su mene, Otkupitelja. Ovima je moje milosrđe blizu i vječna kazna ih ne dohvaća.“

Odgovor na peto pitanje: „Zašto dalje, ako je duša bolja od svijeta, propovjednici poslani nisu uvijek i posvuda? Odgovaram: istina je da je duša dostojnija i plemenitija nego sav svijet i postojanija od svega; dostojnija je jer je duhovna i jednako anđelima stvorena za vječnu radost, a plemenitija je zato što je prema slici moga božanstva stvorena, besmrtna i vječna. Budući da je čovjek plemenitiji i dostojniji od svih stvorenja, treba voditi plemenitiji život nego svi budući ispred drugih razumom učinjen bogatim. No ukoliko čovjek zlorabi razum i moje božanske darove, što je čudo ako za vrijeme pravednosti kažnjavam što je za vrijeme milosrđa propušteno. Zato propovjednici nisu poslani posvuda niti uvijek jer ja, Bog, koji unaprijed vidim tvrdoću mnogih srdaca, želim svoje odabrane poštediti teškoća da se ne muče uzaludno i jer mnogi griješe s trudom i znanjem i odlučuju radije ostati u grijehu nego se preobratiti; zato nisu vrijedni čuti glasnike spasenja. Ali, prijatelju, sad ću učiniti kraj s odgovaranjem na tvoje misli i ti ćeš završiti svoj život. Sad ćeš iskusiti što su ti koristili bogata rječitost i ljudska naklonost. O, kako bi sretan bi bio da si se obazirao na svoje zvanje i svoje zavjete!“

Potom Duh reče zaručnici: „Moja kćeri, ovaj, kojega si vidjela da pita ovako velike stvari, još živi u tijelu, ali neće ostati živ niti jedan dan; njegovi osjećaji i misli njegova srca su ti pokazani u slikama ne njemu na veću sramotu, već na spas drugih duša. Ali gledaj! S njegovim osjećajima i mislima će završiti njegov život i njegova nada.“

Dvanaesta objava

Krist razgovara sa svojom zaručnicom Brigitom i kaže da se ne da uznemiriti što nad jednim čovjekom koji je bio veliki grešnik odmah ne izvrši pravednost; jer on odgađa kaznu da bi njegova pravednost, ako je dosudi, bila drugima očita. Također kaže njegove božanske riječi koje su sadržane u ovoj knjizi božanskih objava najprije moraju rasti sve dok ne dozriju do pune zrelosti i odmah potom će na svijet donijeti svoje djelovanje i snagu. Te riječi su kao ulje na svjetiljci, to jest vrline u duši; one podmazuju dušu i čine da duša, kad dođe Duh Sveti, gori i sjaji čudesnim. K tome dodaje kako će se spomenute riječi objava uzdići i donijeti plod i drugdje osim u kraljevstvu Švedske gdje su počele biti objavljivane zaručnici.

Sin Božji reče: „Zašto se uznemiruješ što tog čovjeka tako strpljivo podnosim? Ne znaš kako je teško vječno gorjeti i zato ga podnosim do posljednjeg trenutka da bi u njemu moja pravednost drugima bila očita. Ako se trave koje daju boju odrežu prije svojeg vremena, ne vrijede pri bojanju stvari tako dobro kao kad se odrežu u pripadajuće vrijeme. Tako i riječi moje pravednosti i milosrđa moraju postati očite i

rasti do punine vremena da bi donijele plod, više služile onoj stvari za koju su dane i mojoj snazi dodijele prikladnu boju. Zašto se uostalom brineš o tome što onaj ne vjeruje mojim riječima ukoliko mu se nisu pokazani jasniji znakovi? Jesi li ga ti rodila ili poznaješ li njegovu unutrašnjost kao ja? On je zaista kao goruća i svjetleća svjetiljka u koju se, ako k tome dođe ulje, dodaje čvrsto prijanjajući stijenj. Tako je svjetiljka vrlina, svjetiljka prikladna za primanje moje božanske milosti. Čim joj se uliju moje riječi, na savršeniji način postaju tekuće i silaze u unutrašnjost srca; koje čudo ako se masnoća tali i čini da svjetiljka gori? Jer vatra je moj Duh koje je u tebi i govori i isti Duh jest i govori i u njemu iako na skriveniji i njemu vrlo koristan način. Ta vatra zapaljuje svjetiljku njegova srca da bi radilo na moju čast. Zapaljuje i dušu da bi primila masnoću milosti i moje riječi od kojih je duša slatko primljena i potpunije promašćena da bi činila dobra djela.

Zato ne boj se, već stoj čvrsto u vjeri. Kad bi ove riječi dolazile od tvojeg duha ili od duha ovog svijeta, s pravom bi se imala bojati; no budući da su od mog Duha kojeg su imali sveti proroci, zato se nemaš čega bojati, već se radovati sve dok se ne bojiš više ispraznog imena svijeta od objava mojih božanskih riječi.

Čuj osim toga što kažem: ovo kraljevstvo je pomiješano s velikim, dugo ostavljenim nekažnjenim grijehom. Zato moje riječi još ne mogu niknuti i donijeti plod kao što ću ti sad objasniti govoreći kroz usporedbu. Zamisli da je u zemlju posadena jezgra. Na nju je stavljeno nešto teško tako da ne može doći u visinu. Ako je ta jezgra dobre snažne kvalitete, ukoliko zbog od gore pritišćuće težine ne može ići uvis, traži okolo zemlje svoj uspon na mjestu gdje se nalazi manja težina. Tu se ukorjenjuje tako duboko i čvrsto da ne samo da donosi vrlo lijep plod, nego i stablo, ako čvrsto naraste, uništava sve što zadržava uspon i širi se nad onim što ga opterećuje. Ova jezgra predstavlja moje riječi. One kod bujanja grijeha u ovoj zemlji ne mogu naći prikladan uspon i prije će niknuti negdje drugdje i stvoriti korist sve dok se tvrdoća ove zemlje ne smanji i dopusti milosrđe.“

Trinaesta objava

Bog Otac razgovara s blaženom Brigitom i pokazuje joj na istančan način snagu pet određenih mjesta u Jeruzalemu i Betlehemu kao i milost koju primaju hodočasnici koji ta mjesta posjećuju u pobožnoj poniznosti i istinskoj ljubavi. Kaže kako se na spomenutim mjestima nalazi posuda koja je zatvorena i nije zatvorena kao i da je rođen lav koji bio vidljiv istovremeno nevidljiv, kako se tamo nalazi janje koje je bilo ostriženo i istovremeno neostriženo, da je bila položena zmija koja je tamo ležala i nije ležala i da je na kraju bio i orao koji je letio i istovremeno nije letio. U ovoj slici također sve izlaže.

Bog Otac reče: „Bio jednom jedan gospodar kojem njegov sluga reče: 'Gledaj,

tvoja njiva je izorana, korijenje je iskrčeno; kada da se posije pšenica?' Gospodar mu reče: 'Iako izgleda da je korijenje iskrčeno, ipak su zaostali zastarjele stabljike i panjevi koji u proljeće moraju biti raskinuti od kiše i vjetra. Zato strpljivo čekaj vrijeme sjetve.' Sluga mu odgovori: 'Što da radim u vrijeme između proljeća i žetve?' Gospodar mu odgovori: 'Poznajem pet mjesta. Svatko tko tamo dođe, primit će peterostruki plod ako tamo dođe čist i slobodan od oholosti i goreći u ljubavi. Na prvom mjestu je bila posuda koja je zatvorena i nije zatvorena, mala, a opet nije bila mala; istovremeno svjetleća i nesvjetleća posuda, prazna i istovremeno neprazna, čista i nečista posuda. Na drugom mjestu je rođen lav koji se mogao i nije mogao vidjeti, čuti i ne čuti, dotaknuti i ne dotaknuti, prepoznati i ne prepoznati, vezati i ne vezati. Na trećem mjestu se nalazilo ostriženo janje koje također nije bilo ostriženo, ranjeno i istovremeno neranjeno, koje je tamo zvalo i nije zvalo, bilo je kao umiruće janje i neumiruće. Na četvrtom mjestu je položena zmija koja je ležala i nije ležala, kretala se i nije se kretala, čula je i nije čula, vidjela je i nije vidjela, osjećala je i bila je neosjetljiva. Na petom mjestu je bio orao koji je letio, ali istovremeno i nije letio i koji je došao na mjesto kamo više nikad nije došao, koji je mirovao i nije mirovao, koji se obnavljao i nije se obnavljao, radovao se i nije se radovao, bio je čašćen i nije bio čašćen.'

Izlaganje i objašnjenje onoga izrečenog u slici

Otac reče: „Posuda o kojoj sam ti pričao je bila Marija, Joakimova kćer, majka Kristova čovječstva, jer bila je zatvorena i nezatvorena posuda, zatvorena đavlu, a nezatvorena Bogu. Kao bujica koja želi prodrijeti u posudu ispred sebe, ali ne može i traži druge ulaze i izlaze, tako se đavao želio kao bujica poroka svim svojim idejama približiti Marijinu srcu. No nikad nije mogao prikloniti njezin razum bilo kakvom najmanjem grijehu jer je bila zatvorena za kušnje i u njezino srce je bila pritjecala bujica mojeg Duha i ispunila je posebnom milošću. Drugo, Marija je bila majka mojeg Sina, mala i nemala posuda, mala i nezatna u svojem poniznom poniženju, velika i vrlo nemala u ljubavi moga božanstva. Treće, Marija je bila prazna i neprazna; prazna od svih uživanja i grijeha, neprazna, odnosno ispunjena božanskom slatkoćom i svakim dobrom. Četvrto, Marija je bila svjetleća i nesvjetleća; svjetleća jer je svaka duša od mene stvorena lijepa i jer je njezina duša tako veoma rasla svakom savršenstvu svjetla da se moj Sin učvrstio u njezinoj duši i njezinoj su se ljepoti radovali nebo i zemlja; no ova posuda nije bila svjetleća pred ljudima jer je prezirala časti i bogatstva svijeta. Peto, Marija je bila čista i nečista posuda; bila je čista jer je bila potpuno lijepa i na njoj se nije nalazilo niti toliko nečistog da bi se na to mogla staviti oštrica igle. No nije bila čista jer je izišla iz Adamova korijena i rođena je od grešnika, iako je bez grijeha začeta da bi moj Sin bio rođen od nje bez grijeha. Tko zato dođe na ono mjesto gdje je naime Marija rođena i odgojena, neće biti samo očišćen, već će biti posuda na moju čast. Drugo

mjesto je Betlehem gdje je moj Sin rođen kao lav koji je viđen i zadržan u svojem čovještvu, ali je u božanstvu bio nevidljiv i nepoznat. Treće mjesto je Kalvarija gdje je moj Sin kao nevino janje ranjen i umro dok po božanstvu nije bio podvrgnut patnji i bio je besmrtn. Četvrto mjesto je bio vrt sa grobom moga Sina u koji je bio položen kao prezirna zmija i ležao je po svojem čovještvu dok je po svojem božanstvu bio posvuda. Peto mjesto je Maslinska gora s koje je moj Sin po svojem čovještvu kao orao uzletio na nebo gdje je sa božanstvom uvijek bio. Po svojem se čovještvu obnovio i mirovao dok je po božanstvu uvijek bio u miru i isti. Tko dakle na ova mjesta dođe čist, s dobrom i savršenom voljom, taj će dobiti da vidi i kuša kako sam sladak Gospodin, ja, Bog. Ako dođeš na ova mjesta, pokazat ću ti još više.“

ŠESTA KNJIGA

Prvo poglavlje

Riječi Majke Božje zaručnici koje pripovijedaju o Kristovoj ljepoti i kako su Židovi, kad su se nalazili u smrtnom strahu, išli onamo gledati njegovo lice i bili su utješeni.

Majka Božja je razgovarala sa zaručnicom i reče: „Ja sam Kraljica neba; moj Sin te voli od svega srca. Zato ti savjetujem da nikoga ne voliš kao Njega; on je naime toliko poželjan da kad imaš Njega, ne možeš željeti ništa drugo; tako je lijep da je ljepota elemenata ili svjetla u usporedbi s njegovom kao sjena. Kad sam podigla svog Sina, bio je obdaren takvom ljepotom da je svatko tko ga je vidio bio utješeno u boli srca koju je imao. Zato su mnogi Židovi međusobno govorili: 'Hajdemo vidjeti Marijina sina da se utješimo.' I premda nisu znali da je Božji Sin, ipak im je njegov pogled dao veliku utjehu. Njegovo je tijelo bilo tako čisto da na njemu nikad nije bilo gamadi jer su i ove prijezirne životinje držale svojeg stvoritelja u časti. Ni u njegovoj kosi se nije nalazila niti hranila nikakva nečistoća.“

Drugo poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom o jednom koji je živio zlo, ali je u smrti imao dobru volju popraviti se ukoliko bi ostao na životu i kaže da zbog te volje neće biti osuđen na vječnu kaznu, već na strašno čistište.

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Ovaj, koji sad leži bolestan i za kojega moliš, pokazao se previše nemarnim prema meni i cijeli je svoj život bio protiv mene. Ali reci mu sad da ću mu još dozvoliti milost ako se ukoliko izmakne smrti

popravi. Neka zato bude opomenut na volju da se popravi jer zbog svojeg velikog milosrđa i njegove gorke boli sažaljevam se nad njim.“ Kad je isti umro prije vremena pjevanja prime, Gospodin se pokazao zaručnici i rekao: „Gledaj i rasudi kako sam pravedan u svojem sudu. Onaj koji je bio natovaren tako teškom slabošću, došao je pred moj sud; ali premda je zbog svoje dobre volje milosrdno suđen, njegova će duša ipak prije nego što se potpuno očisti trpjeti u čistilištu tako gorku bol koju nijedan smrtnik ne može zamisliti. Što će onda tek trpjeti oni koji cijelu svoju volju imaju u svijetu i koje ne muči nikakva muka?“

Treće poglavlje

Kako je zaručnica vidjela zlog duha kako bježi sa sramom od jednog čovjeka koji je pobožno molio i kojeg je đavao bio snažno kušao i dugo uznemiravao i kako je dobri anđeo zaručnici objasnio viđenje.

Zaručnica je vidjela kako je jedan đavao vezanih ruku stajao pred muškarcem koji je molio. I kad je ovaj jedno vrijeme stajao, đavao se odjednom uz veliku riku oglasio vrlo strašnim i glasnim glasom i sa sramom je pobjegao od tamo. Jedan dobar anđeo reče o tome zaručnici: „Ovaj zao duh je jedno dulje vrijeme uznemiravao onog čovjeka, ali su mu svezane ruke jer nije mogao dobiti moć nad njim kao što je htio. Budući da se ovaj čovjek đavlu koji ga je salijetao muški odupro, Božji je sud da mu đavao nije mogao učiniti ono što je htio. Ipak je đavao još imao nadu da će dobiti moć nad njim, ali je u ovom satu s lakoćom poražen i više nikad neće dobiti bilo kakvu moć nad njim. Jer ovaj je čovjek, od kad ga je zli duh napastovao, pružao hrabar otpor i Božja odluka je da mu đavao ne može učiniti što je htio. Đavao je međutim još uvijek imao nadu da će ga nadvladati; u ovom satu međutim lako nadvladan i sad neće nikad dobiti moć nad njim. Božja će milost sad za ovu osobu svakog dana umnažati i zato đavao s nepravdom kaže da je izgubio onoga kojega je tako dugo napadao da bi ga nadvladao.“

Objašnjenje

Ovaj brat je dvanaest godina kušan kod sakramenta Kristove patnje i Marijina imena koje nikad nije mogao izgovoriti bez prljavih misli. Molitvom gospođe Brigitte je oslobođen tako da nikad nije mogao biti sretan kao na dan kad je primio tijelo Kristovo i Marijino ime mu je u srcu i ustima bilo najslađe.

Na isti način je svećenik koji je od jedne čarobnice začaran na blud mesa molio gospođu Brigitu da moli za njega. Uzeta u duhu, čula je ovo: „Čudiš se, moja kćeri, zašto đavao može voditi vlast u čovjeku? To čini nepostojanost čovjekove volje kao što možeš prosuditi na ovom svećeniku kojeg je začarala jedna žena. Zato znaj kako je žena trostruko opsjednuta nevjerovanjem, otvrdnućem i žudnjom za novcem i

mesom. Zato joj se đavao približava i daje joj piti od taloga svoje gorčine. Znaj i da je jezik ove žene njezin kraj, njezina ruka njezina smrt, a sam đavao njezin oporučitelj.“ Sve je ovo prispjelo. Jer treće noći je ova čarobnica poludjela, dograbila je nož, povrijedila se na sramežljivim dijelovima i povikala da su svi čuli: „Dođi, đavle, slijedi me!“ i odmah je pod strašnim vriskom okončala svoj život. Spomenuti svećenik je međutim oslobođen od kušnje mesa i odmah je pristupio u red u kojem je do kraja života Bogu donosio prijatan plod.

Četvrto poglavlje

Krist kaže zaručnici da svaki mudar i krepostan čovjek treba hrabro propovijedati Božje riječi i Božju milost koja je u ovim knjigama sadržana za narode koji je potražuju; isto i za one koji ne žele, siromašne kao i bogate i kake će prema tome imati Boga kao vječnu nagradu.

„Tko posjeduje zlato mudrosti svoga gospodara, obvezan je na tri stvari: prvo, raspodijeliti to onima koji ga žele imati i osim toga pružiti ga onima koji ga ne žele; drugo, treba biti strpljiv i umjeren; treće, treba biti razuman i jednak u raspodjeli. Čovjek koji posjeduje spomenute vrline je upravo onaj koji posjeduje moje zlato, to jest moju mudrost. Jer što je od metala dragocjenije od zlata? Tako i u pismima nema ničega što je dostojnije od moje mudrosti. Tom sam mudročću ispunio onoga za koga moliš i zato treba hrabro, kao ratnik, govoriti moje riječi ne samo onima koji ih žele čuti, već i onima koji ne žele čuti moju milost. Drugo, treba biti strpljiv radi moga imena dobro znajući da ima gospodara kojem su pripadale sve sramote. Treće, kažem da kod raspodjele treba biti pravedan prema siromašnima kao i bogatima; ne treba se nikoga čuvati, nikoga bojati jer ja sam u njemu i on u meni. Tko će mu nauditi kad sam ja, svemoćni Bog, u njemu i izvan njega? Dat ću mu dragocjenu plaću za njegov rad, ništa tjelesno, ništa zemaljsko, već samog sebe u kojem je sve dobro i u kojem je svako izobilje.“

Peto poglavlje

Krist vrlo teško prijeti redovnicima koji su licemjери i puni oholosti, koji ismijavaju jednostavnost jednostavnih i nevinih i koji uznemiruju rogovima spletke i zlih djela. Međutim ljubazno iz opominje da bi se mogli okrenuti vrlinama jer će inače biti teško kažnjeni.

„Ja sam Stvoritelj svih stvari i od nikoga stvoren. Odavno sam odvratio svoje oči od ove kuće zbog nepravедnosti njezinih stanovnika; jer kao što su se prvi utemeljitelji žurili uspinjati s jedne vrline na drugu, tako se ovi novi žure od jednog zla drugom; svatko želi prestići drugoga i se hvale se svojim grijesima. Sad me

molitve moje preljubljene Majke pokreću na milosrđe. Od vrlo zlih stabala je međutim preostali još neki korijeni kao što ćeš bolje shvatiti kroz usporedbu. Bio je pastira koji je dakle svojem gospodaru rekao: 'Gospodaru, u tvom ovčinjaku su malobrojne blage ovce među kojima se nalaze jarci koji uznemiruju ovce; glava im je beskorisna, njihova koža je rasparana, njihovo meso pokvareno, a njihove iznutrice smrde.' Gospodar mu odgovori: 'Da moje blage ovce ne bi bile smetane, jarcima ću najoštrijom sjekirom odsjeći glavu; njihova će se koža skinuti budući da ne donosi vunu. Njihovo meso i iznutrice se kao pokvarene treba baciti na polja i dati pticama koje ne znaju razlikovati čisto od nečistoga.' Taj sam gospodar ja i u ovoj kući kao da imam neke jednostavne kao ovce; ali među njima ima i rogatih jaraca koji u ispraznom zaletu napadaju ovce, otkidaju njihovu vunu, bacaju ih na pod i raskidaju. To čine jer ismijavaju jednostavnost nevinih i bacaju ih na pod rogovima loših spletki i zlih djela. Zbog toga će njihova glava, to drski i oholi ponos njihovih rogova, biti odsječen najoštrijim mačem mojeg suda, njihova koža, to jest licemjerje koje nose za pokaz u ispraznosti svoga redovničkog stava, bit će im oduzeta, a njihovu dušu će đavoli orobiti svakog dobra jer su se pokazivali drukčijima nego što su bili. Služili su mi svojim ustima, u svojim djelima su mi bili protivni; njihovo meso je predano požudi; pred mojim licem bludničko meso. Njihovo meso je tjelesna požuda; zato je u mojim očima kao meso bludnice, bit će bez milosti spaljeno u vatri. Njihove iznutrice, to jest njihove misli i sklonosti kojima su se držali za svijet, a ne za mene i kojima nisu korisni mojoj, već stvari mojih neprijatelja, grijeha i đavla, razbit će đavoli tako da neće biti zle sklonosti za koju neće biti kažnjeni. Zato, dok još ima vremena, njihova koža, to jest njihova izokrenuta volja i njihova oholost trebaju biti odloženi poniznosti, obučena koža jednostavnosti, meso svučeno od požuda, iznutrice, to jest misli, izliječene kajanjem da ne bih od njih prema njihovim zaslugama tražio brzu pravednost i tako ih podvrgnuo vlasti zlih duhova da ne mogu ništa osim onoga što se sviđa zlim duhovima i ih oni tjeraju iz jednog zla u drugo.

Dodatak

Dalje kaže Krist: „Čuje se još jedno pričanje o toj kući. Kaže se naime: 'Zašto je Bog tako postupio s tom kućom?' Na to treba odgovoriti: 'Jer nisu htjeli čuti riječ opominjajućeg.' Dovesť ću nad njih stražare koji iz visine gledaju prema dolje i zemlju njihove sreće pretvaraju u ropstvo i dat će im se oskudan kruh.“

Šesto poglavlje

Krist na dobar način kori zaručnicu zbog nestrpljivosti koju je imala i uči je da zbog onih ne smije prispjeti u gnjev niti treba onima koji je izazivaju nešto

odgovoriti prije nego što je umirila svoju uznemirenu prirodu i vidjela može li svojim riječima nešto ispraviti.

„Ja sam tvoj stvoritelj i tvoj zaručnik. Ti, moja nova zaručnica, u svojoj si srdžbi četverostruko grijeshila. Prvo, jer su te u tvom srcu riječi izazivale na nemir, dok sam ja za tebe primao udarce i dok sam stajao pred sućem, nisam odgovorio ni jednu riječ. Drugo, zato što si oštro odgovarala i prejako uzdigla svoj glas i korila; dok sam ja, prikvačen čavlima, gledao prema nebu i nisam otvarao usta. Treće, zato što si prezrela mene radi kojeg sve trebaš strpljivo podnijeti.. Četvrto, zato što nisi koristila svojem bližnjem koji je tvojom strpljivošću trebao biti od svoje zablude ohrabren prema popravljanju. Zato ne želim više da se srdiš. Ako te netko ubuduće bude izazivao na srdžbu, ne razgovaraj s njim tako dugo dok se srdžba ne udalji iz tvog srca; nakon što se uznemirenost duha smirila marljivo razmisliš o uzroku pokreta, govori s blagošću. Ako je ipak bilo nešto u čemu govorom ništa ne možeš ispraviti, šutnjom ne grijehiš, tako je bolje radi zasluge šutjeti.“

Sedmo poglavlje

Krist kroz zaručnicu zapovijeda jednom pobožnom đakonu da s žarkošću i hrabrošću treba propovijedati Božju riječ svojim drugovima i ostalim grešnicima tim što savjetuje slabe, kazni nedisciplinirane i svoju dušu izvrgnuti smrti radi spasenja drugih.

„Ja sam tvoj i svih stvari Bog stvoritelj, iako sam sad zanemaren i prezren. Onom za kojeg moliš i za kojeg znaš da me voli, reći ćeš slijedeće: 'Budući da ti je dana služba đakona, primio si vlast da propovijedaš da bi savjetovao slabe i kaznio nedisciplinirane. Ni ja to nisam propustio osobno činiti, to su činili i moji apostoli i mladići koji su da bi pridobili jednu dušu prolazili su kroz različita mjesta, gradove i sela i za spas duša dali svoju vlastitu do smrti. Budući da je sad tvoja služba propovijedati, ne priliči ti i nije dobro da šutiš jer okolo tebe su moji najgori neprijatelji i ti se krećeš među njima. Njihova prokleta proždrljivost mi je tako mrska kao da na Veliki petak jedu meso. Oni su kao posuda koja je otvorena na obje strane i koja se ne može napuniti ni kad bi se u nju ulilo cijelo more; isto tako nikad se sami neće moći zasititi budući da njihova drska neumjerenost u grijehenju pomaže njihovu proždrljivost. Miču od sebe moje anđele, njihove zaštitnike, i zovu k sebi đavole koji su im sad bliže nego dobri; stoje u molitvi kora ne da bi mi se dopali, nego da ih drugi ne bi grdili i da ne izazovu njihovo nezadovoljstvo; izgleda kao da su sljedbenici starih očeva, ali su u mojim očima u istini lažljivci i izdajnici; jer prekršili su odanost koju su mi obećali i izdaju duše od čijih dobrih djela žive i ne vraćaju im niti primjerom svoga života, niti molitvom. Zato se kunem pred svim anđelima i svetima u mojoj istini, koji sam istina, i iz čijih usta nikad nije izišlo ništa

osim istine, da ću im, ukoliko se ne poprave, pustit još jedno kratko vrijeme da idu putem svoje volje. Onda ću ih odvesti na put koji sličići trnju i vrlo oštrim bodljama; i da ne bi mogli odstupiti od tog puta, postaviti ću im s desna i lijeva svoje sluge koji će ih spriječiti u tome da odstupe i prisiliti ih da idu naprijed i kao što onda mrtvo tijelo pada na zemlju, tako će se njihove duše strmoglaviti u pakao koji je tako duboko da se nikad više neće moći podići.“

Osmo poglavlje

Krist zaručnici, koja se boji, daje hrabrost da samouvjereno ukori neke redovnike koji su u teškim grijesima i kod kojih je sama uživala zaklon time što je rekao da joj njezin kazneni govor neće biti uračunat u grijeh, već u zasluge ako se ovi i rasrde i otvrdnu.

„Ti si, moja zaručnico, dakle često mislila: 'Budući da je moj Bog gospodar svih stvari i može sve, također je strpljivo podnosio svog izdajicu, zbog čega ja, njegovo stvorenje, ne bih trebala više podnositi one kod kojih stanujem da zbog moje opomene i prekore ne bi postali još gori?' Na tu pomisao ti odgovaram da je ona djelomično bila pobožna, ali nedovoljno vatrena. Kad dobar vojnik premješten među zle vidi kako je njegov gospodar vrijeđan, govori, ako zaista i ne može popraviti, barem na čast svojeg gospodara i ako ga zbog toga postide, strpljivo to podnosi. Tako sada s pouzdanjem govori o razvratu onih koji su mi zbog dugog trajanja njihovih grijeha mrski; na koji način također zbog toga otvrdnu protiv mene, tebi se neće uračunati u grijeh što si govorila, već će veličina tvoje plaće rasti. Jer kao što su apostoli mnogo propovijedali, iako se nisu svi preobratali, a njihova plaća ipak zbog toga nije bila manja, tako će biti i s tobom; jer iako te neće svi čuti, bit će nekih koji će se kroz tvoju riječ izgraditi i spasiti. Zato im reci da ću ako se ne poprave doći tako brzo i s takvom strogošću da će svi koji čuju uzdisati, a svi koji iskuse propasti. Suditi ću ih kao lopove, s neizrecivom sramotom pred anđelima i svim svetima jer nisu uzeli redovničko odijelo da bi zaradili pobožan život; pred mojim očima su kao lopovi koji posjeduju dobro koje ne pripada njima već onima koji žive pobožno i suditi ću ih kao varalice svojim mačem koji će sve njihove udove iscijepati od glave do nogu. Također ću ih ispuniti uskipjelom vatrom koja se ne smanjuje jer sam ih opomenuo kao dragi otac, a nisu poslušali i jer sam im pokazao riječi svojih usta kao što se prije nikad nije dogodilo, a oni su ih prezreli. Da sam svoje riječi poslao poganima, možda bi ih primili i osjetili kajanje. Zato ih neću poštediti, niti za njih primiti molitve ljubljene Majke i mojih svetaca, nego će tako dugo dok sam u svojoj slavi koja je bez kraja biti u mucu. Tako dugo dok je duša zatvorena u tijelu, tako dugo im je moje milosrđe otvoreno.“

Deveto poglavlje

Krist otkriva zaručnici kako je pred licem Božjim odvratan svećenik koji slavi misu u smrtnom grijehu i kako su kod čitanja mise oko njega đavoli i o njegovoj iznad veoma teškoj budućoj kazni

„Svećenik za kojeg moliš je kao kliješta kojima se vadi zlato moje vrline, također kao ovca koja odudara od roda i ne brine za majčin glas. Kad pristupa mojem oltaru, na njegovoj strani stoje zli duhovi koji stanuju u njegovoj duši jer je preda mnom umrla. Dok na sebe stavlja naramenicu, đavoli zasjenjuju njegovu dušu tako da ne misli i ne prepoznaje kako je strašno pristupiti mojem oltaru i kako čist mora biti onaj koji treba stajati kraj najčišćeg. Kad podiže albu, oblači se tvrdoćom srca i bezbožnošću jer ne misli kako njegov grijeh nije težak, vječna kazna neće biti velika; koje je vrste vječna radost mu nikad više ne pada na um. Kad oblači štolu, davao mu po uživanju slatkoće grijeha na vrat stavlja teški jaram tako da mu ne da uzdahnuti niti razmatrati svoje grijehe staviti u razmatranje. Kad stavlja manipel, sve mu Božje vrijednosti postaju teške, dosadne i prijezirne, dok ona za svijet laka. Kad veže pojas, njegova se volja veže s đavolom tako da njegova volja i namjera postaje boraviti u grijehu, moja ljubav s njim se raspušta jer bi njegova volja bila usmjerena prema svemu što mu davao unosi u srce ako po mojoj tajnoj odluci ne bi bio držan na uzdi. Ako oblači misnicu, onda ga davao oblači nevjerom. Kad čita pokajnički čin, zli duhovi odgovaraju: 'Lagao si; mi smo svjedoci da je tvoja ispovijed slična Judinoj jer ustima govori jedno, a u srcu ima nešto drugo.' Kad pristupa oltaru, odvrćam svoje lice od njega i kad čita misu, bila ona moje Majke ili mojih svetih, upravo mi je tako ugodna kao kad bi bludnica htjela svoju nečistoću ponuditi za piće iz posude otmjenom gospodinu; ili kad netko kaže svojem neprijatelju: 'Čuvaj se, razmišljam tebi na štetu.' Kad međutim posvećuje moje tijelo i govori: 'Ovo je moje tijelo!', đavoli bježe od njega i njegovo tijelo zaostaje kao odsječeno deblo jer je njegova duša pred mojim očima mrtva. No kad u onoj drskosti prinosi svojim usnama moje tijelo, opet mu se vraća cijeli roj đavola jer nema ljubavi prema meni. Ja sam međutim toliko milosrdan da kad bi s raskajanim srcem i namjerom da se popravi rekao: 'Gospodine, radi Tvojih patnja i ljubavi koju imaš prema ljudima, oprosti mi moje grijehe', primio bih ga i zli duhovi mu se više nikad ne bi vratili. No sad u ustima ima izmet svijeta i njegovo srce gomila crve, zato mu se ne sviđa slatkoća mojih riječi. Beskorisne misli u njegovu srcu ga žderu tako da ne misli na mene. Zato nikad neće doći mojem oltaru, onom nebeskom stolu i onoj slavi u nebesima kojoj se anđeli i sveti raduju. To predstavlja onaj kameni oltar u crkvi na kojem se dnevno žrtvuje moje na križ pribijeno tijelo kao što je nekad u zakonu žrtva predstavljala ono što se sad događa u crkvama. Što drugo predstavlja nebeski stol, ako ne klicanje i radost anđela? Tu radost on sam u vječnom slavi nikad neće iskusiti. Pred tim oltarom nikad neće stajati, niti vidjeti moje lice: moji

sinovi će međutim gledati moje lice. Ja sam kao istinski pelikan jer ću im dati vlastitu krv i osvježiti ih sad i u budućnosti sve do zasićenja. Onoga će međutim blagovati odvratni orao koji je navikao svojim mladima nakon zasićenja na neko vrijeme oduzeti nužno tako da se od gladi nadolazeća mršavost vidi na njima cijelo vrijeme njihova života. Dakle davao će ga jedno vrijeme hraniti svojom požudom da bi nakon toga poslije radosti osjetio glad koja će kod njega trajati bez kraja. Međutim tako dugo dok živi, moje mu je milosrđe otvoreno čim se obrati.“

Objašnjenje

Ovaj svećenik je bio odvjetnik i poreznik i na nagovor gospođe Brigitte oslobođen je svoje službe. Pun srdžbe, reče njoj: „Gospođo, opljačkali ste mi moj novac i čast. Koliko ste dobili? Bilo bi vam bolje da ostanete sjediti u svojoj kući, umjesto da sijete nemir.“ Ona odgovori: „To što je kralj učinio, savjetovala sam mu radi spasa vaše duše i vaše časti; jer svećenik koji je dio Božjeg nasljedstva ne može voditi takvu službu bez opasnosti za svoju dušu.“ On odgovori: „Što se vas tiče moja duša? Pustite me da prođem kroz ovaj svijet kako mogu jer će se u budućnosti moja duša dobro pobrinuti sama za sebe.“ Gospođa mu odgovori: „Kažem ti zato i bez sumnje će tako prispjeti kao što sam čula u Božjoj odluci da Ti, ukoliko se ne vrlo brzo ne predomisliš i popraviš, ne zvala se ja Brigita, nećeš pobjeći posebnom Božjem sudu i neuobičajenoj smrti.“ Nedugo nakon toga biskup je ovog svećenika izbacio iz crkve i umro je strašnom i nečuvenom smrću. Jer kad je lijevano jedno zvono, iskočio je od žeravice valjan metal iz kalupa i spalio ga je okolo.

Deseto poglavlje

Majka Božja pripovijeda zaručnici o svojoj časti i dobročinstvima koja svi od nje primaju; javlja joj vrstu i način kao i pomoć kojom duša jednom umrlog vladara, za kojeg je zaručnica molila, može biti oslobođena iz strahota čistilišta – vrlo dobra lekcija.

„Ja sam kraljica neba, ja majka milosrđa, ja radost pravednika i pristup grešnika Bogu. U požaru čistilišta nema muke koja zbog mene ne bi bila podnošljivija i lakša nego što bi inače bio slučaj. Nitko nije tako proklet mu da tako dugo dok živi nedostaje moga milosrđa jer ga zbog mene zli duhovi manje kušaju nego što bi inače bio kušan. Nitko nije tako otuđen od Boga, osim ako nije potpuno proklet, da se, ako me zove, neće vratiti Bogu i postići milosrđe. Jer ja, koja sam milosrdna, i postigla sam od svoga Sina milosrđe, pokazat ću ti kako tvoj umrli prijatelj za kojim tuguješ može biti spašen od sedam mučenja o čemu ti je rekao moj Sin. Prvo, bit će izbavljen iz vatre koju trpi zbog nekreposnosti ako bi netko prema tri stanja Crkve, bračnom, stanju udovica i djevica, za njegovu dušu htio jednu ženu

dati u brak, jednu drugu za duhovni red, jednu treću da bi mogla izdržati u udovištvu, jer je u nekreposnosti teško grijeshio i protiv braka tako što je prekoračio vlastiti krevet.

Drugo, jer je trostruko grijeshio u proždrljivosti. Jednom je naime vrlo ukusno i preko mjere jeo i pio; nakon toga je iz oholosti i za raskoš dao kod svoje ploče pripremiti više jela. Dalje je predugo sjedio za stolom i propustio je Božje djelo. Zato netko treba na čast Bogu, koji je trojedan i jedan, zbog ove trostruke proždrljivosti na cijelu godinu k sebi primiti tri siromaha i primetnuti im takva i na isti način dobra jela kakva on sam, koji ih prima, osobno jede; također on sam ne treba jesti prije nego vidi ono troje da jedu da bi ovim kratkim čekanjem bude dobro napravljeno ono dugo odgađanje koje je tvoj prijatelj doveo sjedenjem za pločom. Osim toga neka pruži onima trima na dovoljan način odjeću i krevete prema onome kako je to za one prepoznao nužnim ili korisnim.

Treće, za oholost koju je višestruko imao, tko želi, treba kroz jednu godinu svaki tjedan koji god dan želi sedmorici siromaha oprati noge tako što si kod pranja u srcu ovako misli kod prvog siromaha: 'Gospodine Isuse Kriste, koji si bio zarobljen od Židova, smiluj mu se.', kod drugog: 'Gospodine Isuse Kriste, koji si bio vezan za stup, smiluj mu se.', kod trećeg: 'Gospodine Isuse Kriste, koji si nedužan nevin suđen od krivih, smiluj mu se.', kod četvrtog: 'Gospodine Isuse Kriste, kojem su skinuli vlastitu odjeću i odjenuli pogrdnu odjeću, smiluj mu se.', kod petog: 'Gospodine Isuse Kriste, koji si tako oštro bičevan da su tvoja rebra došla na vidjelo i ništa ne Tebi nije bilo cijelo, smiluj mu se.', kod šestog: 'Gospodine Isuse Kriste, koji bio pljuvan i popljuvan, smiluj mu se.', kod sedmog: 'Gospodine Isuse Kriste, koji si bio ispregnut na debelu, čije su ruke i noge probijene čavlama, čija je glava krvarila pod trnjem, čije su oči bile ispunjene suzama, čija su usta i uši bili puni krvi, smiluj mu se.' Nakon što su sad siromasi oprani, treba ih okrijepiti na najbolji način kako može i kako vidi da im koristi. Također ih treba ponizno moliti da mole za njegovu dušu.

Četvrto, trostruko je grijeshio lijenošću. Bio je lijen ići u crkvu, zadobiti oprost, posjetiti mjesta svetih. Za prvo, tko želi, treba kroz godinu dana ići jednom na mjesec u crkvu i dati čitati misu zadušnicu za njegovu dušu; za drugo neka ide koliko često ugodno može i želi na mjesta gdje se daje oprost i gdje čuje da njegovi djelatnici najpobožniji; za treće neka po čovjeku koji vjeruje i koji je pravedan pošalje svoju žrtvu najizvrsnijim svecima u onoj Kraljevini Švedskoj gdje se narod iz pobožnosti njeguje zbog oprosta često okupiti, na primjer svetom Eriku, svetom Siegfriedu i sličnima. Ali onoga koji nosi žrtvu treba za njegov trud vjerno nagraditi.

Peto, budući da je grijeshio u ispraznoj časti i radosti, onaj tko želi, treba svakog mjeseca na godinu dana jednom okupiti sve siromaha koji su u njegovu dvorištu ili njegovu susjedstvu, odvesti ih u kuću i pred njima dati čitati misu zadušnicu. I kad je svećenik započne, treba ih zamoliti i opomenuti ako bi mogli moliti za njegovu

dušu. Nakon što je misa pročitana, svi siromasi trebaju biti okrijepljeni da radosno otiđu od objeda da bi preminuli bio obradovan po njihovim molitvama, a siromasi po zajedničkom okrjepljenju.

Šesto, budući da će dug platiti do posljednjeg novčića i ostati pod kaznom, trebaš znati da je oko svojeg kraja i kod svojeg kraja, iako ne tako žarko kako je trebao, imao volju platiti svoj dug zbog čega je među onima koji trebaju biti spašeni i zato se odavde može razumjeti koliko je moj Sin milosrdan kad za tako malo daje mir. Ukoliko ne bi bio imao onu volju, bio bi proklet bez kraja. Zato njegovi rođaci, koji su bili njegovi sljedbenici u njegovim dobrima, imati volju platiti i isplatiti njegove dugove onima za koje znaju da im je bio dužnik; njih trebaju i ponizno moliti da oprostite njegovoj duši ako su dugim čekanjem pretrpjeli štetu; ako ne plate, sami moraju nositi njegov grijeh. Nakon toga trebaju svakom samostanu u kraljevstvu poslati proizvoljnu žrtvu i u samostanu javno dati čitati misu i prije nego što misa počne, treba se moliti za njegovu dušu da joj Bog bude milostiv; također u svakoj župi u kojoj je imao dobra treba biti čitana misa zadušnica. Svećenik je mora pjevati u prisutnosti cijelog naroda i prije nego što počne pjevati, treba reći narodu: 'Ova misa treba biti držana da dušu ... Molim vas u ime Kristovo ime da mu, ukoliko je protiv vas nešto riječju, djelom ili zapovijedi grijешio, oprostite.' Nakon toga neka ide k oltaru.

Sedmo, budući da je bio sudac i svoju sudsku službu je prepustio nepravednim zamjenicima, u rukama je đavola. Ipak, budući da je to bilo protiv njegove volje da ovi nepravedno postupaju, iako se o tome manje brinuo i obazirao se na to nego što je bila njegova dužnost, može, ako primi pomoć, ipak biti oslobođen. Ali kroz koju pomoć? Zaista, presvetim tijelom moga Sina koje se dnevno žrtvuje na oltaru. Jer onaj kruh koji se stavlja na oltar i prije riječi 'Ovo je moje tijelo!' je kruh, nakon izgovaranja ovih riječi se pretvara u tijelo moga Sina koje je bez mrlja primio od mene i koje je razapeto. Onda je čašćen Otac i u Duhu obožavan iz udova moga Sina; Sin kliče u radosti i slavi u moći i veličanstvu Oca, njegova majka, to sam ja, čašćena sam od cijele nebeske vojske, svi anđeli mu se obraćaju i obožavaju ga; duše pravednika prinose mu zahvalu što su po njemu spašene. Ah, kako je strašno za bijednike koji s takvim i tako najviše dostojnim Gospodinom postupaju sa svojim nedostojnim rukama! To tijelo dakle, koje je umrlo iz ljubavi, može ga izbaviti; zato se na slavlja moga Sina treba čitati misa, naime jedna na njegovo slavlje rođenja, jedna na slavlje obrezanja, jedna na Bogojavljanje, jedna na Tijelovo, jedna o Njegovoj mucij, jedna za Uskrs, jedna za Uzašašće i jedna za Duhove, dalje jedna misa na svako slavlje koje se slavi meni na čast, dalje devet misa na čast devet korova anđela. Kad budu slavljene ove anđeoske mise, treba okupiti devet siromaha kojima će se pružiti jelo i odjeća da bi anđeli, kojima je bio predan na zaštitu i koje je višestruko uvrijedio, po ovoj maloj žrtvi mogli biti izmireni i da bi mogli prinijeti njegovu dušu. Onda mora biti čitana misa općenito za sve preminule da bi ovim

putem postigle mir i da bi sama njegova duša bila nađena dostojnom mira.“

Objašnjenje

Ovaj je bio plemić i milosrdan. Nakon svoje smrti ukazao se gospođi Brigiti i rekao: „Ništa me ne podiže iz mojih nevolja tako kao molitva pravednih i sakrament oltara. Ali budući da sam bio sudac i svoje sudove povjerio onima kojima koji su pravednost manje voljeli, još sam zadržan u progonstvu, no bio bih brže oslobođen kad bi oni, koji trebaju biti moji i bili su, za moj spas bili nešto blaže nastrojani.“ O njemu je još govor u 21. poglavlju ove knjige.

Jedanaesto poglavlje

Majka Božja opominje zaručnicu da se uvijek sjeća bolnih Kristovih patnji jer u vrijeme tih patnji kao da se sve uznemirilo; naime božanstvo i čovječstvo i sama njegova Majka, anđeli i elementi kao i duše živih i mrtvih, a i đavao.

Majka Božja je razgovarala sa zaručnicom i reče: „Kod smrti moga Sina sve se zateklo u žestokom zaprepaštenju. Božanstvo, koje je Sin u smrti predao i koje nikad, niti u smrti, nije bilo odvojeno od Njega, izgledalo je kao da u onom času sažaljeva iako božanstvo ne može trpjeti bol ili muku jer je izvan stanja da pati i nepromjenjivo. Sam Sin je patio trpio boli na svim udovima i također u srcu iako je prema božanstvu besmrtn; također njegova duša, koja je besmrtna, patila je jer je izišla iz tijela. Skupljeni anđeli su izgledali kao zaprepašteni kad su vidjeli kako Bog u svojem čovječstvu pati na zemlji. No mogu li anđeli, koji su besmrtni, biti uznemireni? Zaista, kao što je pravednik, kad vidi svog prijatelja kako zbog nečega pati, ipak na određen način ožalošćen zbog patnje, tako su i anđeli bili kao žalosni zbog Njegove muke, iako sami nisu podređeni patnji, no radovali su se njegovoj budućoj slavi i blagoslovu koji je trebao proizaći iz njegove patnje. I svi elementi su se uznemirili; sunce i mjesec su izgubili svoj sjaj, zemlja se potresla, stijene su se raspukle, grobovi su se otvorili u času smrti moga Sina. Svi pogani su se uznemirili gdje god da su bili jer kao da im je u srce ušla boduća bol, iako nisu znali odakle ona dolazi. U onom času su se uznemirila su se i srca razapinjatelja moga Sina, iako se to nije dogodilo na njihovu slavu. Da, čak i nečisti duhovi su se tog časa uznemirili i u njihovoj skupštini je vladala najžešće zaprepaštenje. No one, koji su bili u Abrahamovu krilu, spopala je takva žalost da bi radije vječno bili u paklu nego da na svojem gospodaru vide takvu muku. No kakvu li sam bol trpjela ja, koja sam onda stajala kraj svoga Sina, Djevica i Majka, nitko ne može zamisliti. Zato, moja kćeri, sjeti se patnji moga Sina, bježi od nepostojanosti svijeta koji nije ništa drugo doli privid, doli cvijet koji brzo vene.“

Dvanaesto poglavlje

Majka Božja kaže da je slična košnici jer ju je ona blagoslovljena pčela, to jest Sin Božji, kad je sišla u njezinu utrobu tako bogato ispunila svojim najslađim medom da je po onoj slatkoći od nas oduzet svaki otrovan okus.

Blažena Djevica reče zaručnici: „Zaručnico moga Sina, pozdravila si me i usporedila s košnicom. Ja sam zaista bila košnica; jer moje je tijelo u utrobi moje majke bilo samo kao komad drva prije nego što je s njim povezana duša. Moje tijelo je i nakon moje smrti bilo kao komad drva nakon što se duša odvojila od njega sve dok Bog nije u ljubavi moju dušu uzvisio do božanstva. To je drvo postalo košnicom kad je ona blagoslovljena pčela, Sin Božji doletjela s neba i u moje tijelo sišao živi Bog. Naposljetku je u meni bilo određeno, slatko i odlično saće koje je bilo pripravljeno na sve načine i raznolikim dodacima da primi vrlo sladak med milosti Duha Svetog. Ovo je saće ispunjeno kad je Sin Božji došao s moći, ljubavlju i ljepotom. Došao je s moći jer je bio moj Gospodin i moj Bog; došao je s ljubavlju jer je zbog ljubavi koju je imao za duše primio meso i prihvatio križ, došao je u ljepoti jer iz mene izašli svi Adamovi grijesi. Zato je i najljepši Sin Božji primio najljepše meso. No kao što pčela ima žalac kojim samo nerado bode, tako moj Sin ima strogost i pravednost koje ipak primjenjuje samo onda kad to zahtijevaju grijesi. Ovoj je pčeli vraćeno zlo; jer za svoju moć je predan u ruke nepravednika; za svoju ljubav u ruke okrutnih; za svoju ljepotu je razgoljen i nemilosrdno bičevan. Neka je dakle blagoslovljena ona pčela koja si je od mojeg drva učinila košnicu i tako je bogato ispunila medom da je meni dana slatkoća iz usta sviju odnijela onaj otvoren okus.“

Trinaesto poglavlje

Krist opominje zaručnicu da cijelo vrijeme razdjeljuje prema Božjoj volji i da ne bi trebala činiti onako kako vjeruje da se Bogu sviđa; također bi stalno trebala imati volju istrajati u Božjoj službi i svoj duh uvijek podizati prema nebeskom, no svoje tijelo u ovom vremenu tako izmoriti da bi se ono moglo podići do buduće slave.

Sin reče zaručnici: „Moraš imati tri stvari: prvo, ne ići osim ako nije po mojoj volji, drugo, sjediti samo na moju čast, treće, stajati samo na zaručnikovu korist. Ideš po mojoj volji onda kad cijelo svoje vrijeme urediš prema mojoj volji kad bilo jedeš ili spavaš ili činiš nešto na drukčiji način za koji prepoznaješ da se Bogu sviđa; stojiš čvrsto kad imaš volju ostati u mojoj službi; sjediš kad svoje srce stalno podižeš prema nebu i razmišljaš kakva je slava svetih i vječni život. Tim trima stvarima trebaš dodati još tri. Prvo, trebaš se postaviti kao djevica koja treba biti zaručena i misliti si: 'Sve što od dobara moga oca koja su prolazna mogu imati, skupit ću za

svog zaručnika kod kojeg moram biti u nevolji i nesreći.' Tako i trebaš učiniti jer tvoje tijelo kao da je tvoj otac; od njega moraš tražiti sav posao koji možeš za siromahe i druga dobra tako da bi se sa mnom mogla radovati kao sa zaručnikom; budući da je tvoje tijelo trošno i ono u sadašnjem životu ne smije biti štedeno tako da bi ubuduće moglo uskrsnuti na bolji život. Drugo, misli si kao što si je mislila dobra supruga: 'Ako me moj muž voli, čemu da se brinem? Drži li sa mnom mir, koga da se onda bojim? Da se ne bi ljutio na mene, iskazat ću mu svu čast i cijelo se vrijeme usmjeravati prema njegovoj volji.' Treće, razmišljaj da je zaručnik vječan i vrlo bogat i da ćeš kod njega imati vječnu čast i vječno bogatstvo; zato nemoj voljeti prolazno da bi mogla primiti vječno ostajuće.“

Četrnaesto poglavlje

Krist daje zaručnici da prepozna kako se na način malog djeteta dao odgojiti u duhovnom životu i vrlinama. Iznova je preporuča anđelu. Također javlja kako ju je svetom obmanom odveo iz svijeta u luku mira i zapovijeda joj da sva iskušenja otkrije svojem duhovnom ocu, tako će imati savršen kraj.

Jedan od anđela je razgovarao s Gospodinom i reče: „Hvala Tebi, o, moj Gospodine, od cijele Tvoje vojske za svu Tvoju ljubav. Ti si ovdje stojeću zaručnicu prepustio mojoj zaštiti. Gledaj, opet Ti je predajem jer kad je bila još skoro malo dijete privukao sam je Tebi. Prvo sam joj dao jabuku i onda nakon što je pojela jabuku, rekao sam joj: 'Kćeri, slijedi me dalje i dat ću ti vrlo slatko vino; jer u jabuci je vrlo malo dobrog okusa, a u vinu je slatkoća i klicanje duše.' Nakon što je kušala vino, opet sam joj se obratio: 'Idi još dalje naprijed i dat ću ti ono što traje vječno i u čemu je svako dobro.'“ Nakon ovih riječi Gospodin reče zaručnici: „Istina je što je moj sluga govorio pred tvojim ušima; jer uistinu te on onda privukao meni kao jabukom kad si mislila da je sve što imaš od mene i kad si mi sama zahvalila za to. Kao što jabuka daje samo malo dobrog okusa i umjereno sićenje, tako ti onda moja ljubav nije veoma bila ukusna, jedino to što je u tvom srcu bio kao poneki dobar okus misli o Bogu. No još si dalje napredovala kad si dakle mislila: 'Božja slava je vječna, a radost svijeta vrlo kratka i na kraju svijeta potpuno nekorisna. Što mi koristi da tako jako volim ove vremenite stvari?' Zbog ovakvih si se misli počela muževno suzdržavati od uživanja ovog svijeta i u Moje ime činiti onoliko mnogo dobra koliko si mogla. Onda si, kao zahvaćena željom za vinom, osjećala daleko veću žeđ za Mnom. I kad si mislila da sam svemoćni Gospodin od kojeg dolazi sve dobro i nakon što si napustila svoju vlastitu volju i vršila Moju, s pravom si postala Mojom, postao sam jednak s tobom i učinio sam te mojom.“ Nakon tih riječi Gospodin reče anđelu: „Moj slugo, u meni si bogat, tvoja čast je vječna, vatra tvoje ljubavi neugasiva, tvoja vrlina neprolazna; predao si mi svoju zaručnicu, no ja želim

da je čuvaš dalje sve dok ne dospije u svoju dob. Čuvaj je da joj đavao ne baci nešto na put kad ne bude pazila; opskrbi je odjećom vrlina, odjećom ljepote, hrani je riječima koje su kao svježe meso čime se poboljšava krv, slabo meso je ojačano i budi se dobro uživanje u duši. Učinio sam joj kao što netko njeguje učiniti svojem prijatelju kojeg iz ljubavi i za njegovo najbolje zarobi; jer kad ga zarobi, kaže mu: 'Prijatelju, dođi u moju kuću i vidi što se tu događa i što ti je činiti' Ode li ovaj do njega unutra, prijatelj koji ga je zarobio mu ne pokazuje niti prijezirne zmijske, niti bijesne lavove koji stanuju u kući da ne bi prestrašio prijatelja, već radi utjehe svoga prijatelja čini da mu zmijske izgledaju kao blage životinje, a lavovi kao lijepe ovce i govori mu: 'Prijatelju, znaj, volim te i zarobio sam te radi tvoga vlastitog spasenja, ono što ćeš sad vidjeti reci mojim prijateljima jer će te čuvati i utješiti tako da će ti se moje zarobljeništvo svidjeti više nego vlastita sloboda.' Na sličan način sam učinio s tobom, moja ljubljena kćeri. Jer kao da sam te učinio zarobljenicom kad sam te od tvoje ljubavi pozvao svojoj, kad sam te od opasnosti svijeta pozvao u ovu luku mira gdje su oni, koje zbog suzdržljivosti smatraš djevicama, zaista u svojoj zlobi kao lavovi i one koje zbog božanskog razmišljanja smatraš ovcama, gmižu po trbuhu proždrljivosti i razvrata. Zato ono što vidiš i čuješ ne pripovijedaj nikome drugome, već mojim prijateljima koji te čuvaju i podučavaju jer će te sam Duh, koji te vodio u luku, voditi u domovinu; onaj koji te doveo na dobar početak, vodit će te k još boljem kraju.“

Petnaesto poglavlje

Krist kaže zaručnici da su prelati i učeni, koji se hvale znanjem i postaju bogati, ali žive loše, za usporediti s bludnicama i vinopijama koji same sebe i druge strmoglavljaju u grijeh dok bi trebali imati više vrlina nego drugi. Ipak će svakome koji se obrati s milosrđem izaći u susret kao što se otac požurio u susret sinu kojeg je dobio.

„Prelat za kojeg moliš već je odvratio oči od mene i ukrasima svoje časti se okrenuo svijetu; jer kad bi htio biti Moj, dnevno bi gledao na Mene, pažljivo čitao moju knjigu i ne bi tako brižno istraživati u zakonu koji se naziva zakon Crkve.“ Ona odgovori: „Moj Gospodine, nije li Tvoj zakon i zakon Crkve?“ A Gospodin odgovori: „Bio je Moj zakon tako dugo dok su ga moji čitali i dok je bio čitan radi Mene; no sad nije Moj jer se čita u kući kockara koji na kocku stavljaju tri točke da bi za svaku malenu pravednost koju nađu u crkvenom zakonu zaradili veliki iznos novaca i tako se više ne čita Meni na čast, već u svrhu kako zaraditi novac. U kući tih kockara su bludnice i vinopije. Takvi sad čitaju Moj zakon, takve se sad naziva učenima, ali zaista su budale. Jer što bludnica njeguje raditi? Drska je u riječima, lakoumna u običajima, lijepa u licu, čista u odjeći. Takvi su ljudi koji sad čitaju i uče moj zakon.

Lakrdija je u njihovim riječima; njihova se usta nikad ne otvaraju na moje priznanje, nikad na moju hvalu. U svojim običajima su lakoumni tako da i sami svjetovni ljudi srame njihova ponašanja; također ne strmoglavljaju samo sebe u propast, već i druge svojim primjerom povlače tamo. Njihova jedina težnja je usmjerena na to da budu viđeni i hvaljeni od svijeta, ugledni i čašćeni idu u svojoj odjeći, zarade bogatstvo i čast; moje riječi i zapovijedi su im gorki i moj put im je odvratn. Zaista, njihovo ponašanje i njihov život pred mojim očima smrde kao bludnica i kao što bludnica pred drugim ženama izgleda niže i pokvarenije, tako su mi i oni pred drugima mrski jer govore i hvale se kao da znaju zakon samo na obmanu drugih i za svoje zadovoljstvo. U mojoj kući gdje se čita zakon su i vinopije i neumjerenici čija se slava sastoji u tome da preteknu ostale i da prirodu izazovu na obilato. Takvi su sad učitelji zakona; raduju se obilju, malo se srame svojih razuzdanosti, i odatle nisu žalosni zbog grijeha ostalih. Ipak, kad bi htjeli čitati moj zakon da bi morali biti pred drugima biti umjereniji, pred drugima ponizniji, pred drugima više obvezani na dobro ponašanje. No ja sam kao moćan gospodar koji voli ovce mnogih gradova, koji, iako je moćan, ipak ne prima ovce nijednog drugog grada osim one koje je po pravednosti obvezan imati. Tako i ja, koji sam stvoritelj svih stvari i svemoćan, ipak ne primam druge osim onih koje sam zbog pravednosti obvezan imati i koji iz ljubavi prepoznaju da su moji. Ipak, tko odluta od mene i vrati mi se natrag i želi čuti Moj glas, može biti spašen. Ne trči li ovca koja je zastranila od vlastitog stada i pomiješala se s drugim kad čuje meketanje svoje majke žurno k njoj? Isto tako trči i majka kad čuje glas svojeg mladog svim naporima njemu u susret tako da ako ima slobodnu moć, nikakve poteškoće, nikakva muka je ne sprečava da trči. Tako i ja, stvoritelj svih stvari, rado primam onoga koji čuje moj glas i pun radosti mu žurim u susret, radujem se kao otac izgubljenom sinu kojeg je opet dobio i kao što se majka raduje povratku svoga janjeta.“

Objašnjenje

Ovaj, o kojem Sin Božji govori, bio je upravitelj u crkvi svetog Petra i kasnije je postao kardinal. O njemu Sin Božji govori: „Mnogi koji su Božji udio i djelitelji milostinje, skupljaju Božje darove za strance; jer kleriku koji je udio Božji ne pripada ništa što ima iznad uzdržavanja, odjeće i nužde, već to pripada siromasima. Zato je sretan onaj tko skuplja u ljetu od čega može živjeti u zimi. Gledaj sad kako pohlepno njegovi rođaci gutaju ono što je ovaj skupljao dok se ne brinu o njegovoj duši. Ipak je on, jer je sam imao dobru volju raspodijeliti svoja dobra, stigao je do onoga što je htio. On bi ipak bio mnogo sretniji da je svoje podijelio za života.“

Šesnaesto poglavlje

Jedan svetac kaže zaručnici da kad bi čovjek jednom dnevno umro za Boga, ipak ne bi mogao Bogu zahvaliti za vječnu slavu; javlja i strašne muke koje jedna umrla žena zbog uživanja mesa u kojem je živjela trpi u svim udovima.

Jedan od svetih je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Kad bih za svaki sat koji sam živio na zemlji podnio smrt za Boga i uvijek iznova oživio, sa svim tim nikad ne bih Bogu mogao potpuno zahvaliti za Njegovu ljubav; jer njegova hvala nikad ne uzmiče iz mojih usta, moja radost nikad ne izlazi iz moje duše; njegova slava nikad ne odlazi od mojeg lica i mojem uhu nikad ne nedostaje radost.“

Na to Gospodin reče istom svecu: „Reci zaručnici koja ovdje stoji što zaslužuju oni koji se više brinu za o svijetu nego o Bogu, koji više stvorenje vole više nego stvoritelja i koju kaznu je podnijela ona žena koja je, tako dugo dok je bila u svijetu, živjela potpuno u razvratu.“

Svetac odgovori: „Njezina kazna je vrlo oštra jer za oholost, koju je imala u svim udovima, njezina glava, njezine šake, njezine ruke i noge su kao zapaljeni od zastrašujuće munje. Njezina prsa su probodena ježevim krznom čije bodlje kao da buše u njezino meso i nemilosrdno ga bodu. Ruke s njezinim preostalim udovima koje je tako slatko pružala da bi zagrlila muškarca su kao dvije zmije koje se ovijaju oko nje same i nemilosrdno je raskidaju i u raskidanju se ne umaraju. Njezin trbuh je tako žalosno mučen kao da u njezine spolne organe umetnut kolac i uguravan sa svim naprezanjem da bi prodirao dalje. Njezina bedra i koljena su kao najtvrđi i nesavijtljivi led i potpuno nemaju mir i toplinu. I njezine noge, kojima se nosila uživanju i vukla druge sa sobom, kao da stoje na najoštrijim režućim noževima koji neprestano režu.“

Objašnjenje

Ova je žena imala veliku odvratnost od ispovijedi i slijedila je svoju vlastitu volju; iznenađena je vratnom oteklinom i umrla je bez ispovijedi dotad. Pojavila se kako je stajala pred Božjim sudom; svi đavoli su je optuživali i vikali: „Pogledajte ženu koja se htjela sakriti od Tebe, Bože; ali nama je bila poznata.“ Sudac odgovori: „Ispovijed je najbolje sredstvo čišćenja. Budući da se u svoje vrijeme nije pustiti da se opere, odsad će biti ocrnjena svojom nečistoćom; i budući da se nije htjela sramiti pred malobrojnima, ispravno je da bude posramljena pred mnogima.“

Sedamnaesto poglavlje

Majka Božja podučava zaručnicu kako da đavlu pruži otpor i kako treba odgovoriti na njegovo došaptavanje na želju prijateljstva svijeta i razvrata; i kako duša, koja je ljubavlju sjedinjena s Bogom, iako je uznemiruju različite misli ako se

ipak suprotstavi, one joj misli neće biti uračunate u grijeh, već u zaslugu i krunu.

Marija reče zaručnici. „Ako ti, moja kćeri, neprijatelj laska uživanjem u vremenitim dobrima, odgovori mu: 'Neprijatelju, ti nisi ništa stvorio, zato ništa ne možeš dati; i čak kad bi mogao, ipak bi vrlo brzo palo i našlo kraj.' Bude li ti se međutim laskalo prijateljstvom svijeta, reci mu: 'Prijateljstvo svijeta završava u bijedi.' No bude li ti se laskalo tjelesnim uživanjem, daj mu za odgovor: 'Ne želim ga imati jer je na kraju otrov i završava s bolima.'“

U tom trenutku pojavi se đavao kojem blažena Djevica reče: „Govori, tako da ova čuje, što si stvorio?“ Đavao odgovori: „Nisam ništa stvorio; ipak, bio sam dobro stvorenje; ali po sebi zao.“ Na to blažena Djevica reče dalje: „Je li tvoje prijateljstvo ikad imalo sretan, radostan ishod?“ Đavao odgovori: „To nikad nije bio slučaj i nikad neće biti slučaj.“ Blažena Djevica je treće rekla: „Odgovori i reci: je li tvoj razvrat ikad imao dobar kraj?“ I đavao reče: „On nikad nije imao dobar kraj i takav nikad neće imati jer počinje u zlu i teži zlome.“ Na to se đavao nadodao na Djevicu: „Ti, Djevice, daj mi vlas nad ovom.“ A Djevica odgovori: „Zašto je ne uzmeš pod svoju vlast?“ Đavao odgovori: „To ne mogu jer nisam u stanju odvojiti jedan od drugog i podijeliti dvostruki cvijet koji je pomiješan u jednoj posudi; cvijet Božje ljubavi je pomiješan s cvijetom ljubavi njezina srca.“ Na to reče blažena Djevica dalje: „Zašto je ne pustiš da bude u svom miru?“ Đavao odgovori: „To neću nikad učiniti jer ukoliko ne budem u stanju ubiti je smrtnim grijehom, onda ću se pobrinuti bude bičevana za manje grijehe. I ako ni to ne mogu učiniti, onda ću baciti svoj trn u njezinu kosu; trud da ga izvuče će je višestruko uznemiravati, to jest poslat ću u njezino srce različite misli od kojih će na sve strane biti pokrenuti u nemir.“ Potom reče Djevica: „Ja ću joj pomoći; jer kad kod ga izvadi i baci tebi u lice, grijeh će se razići, a njezina kruna i plaća će biti podignuti.“

Objašnjenje

Jednog je dana gospođa Brigita bila kušana od žestoke želje za jelom. Uzeta u duhu vidjela je na to jednog Etiopljanina koji je u ruci imao nešto kao komadić kruha i jednog mladića koji je držao pozlaćenu posudu. Mladić reče Etiopljaninu: „Zašto uznemiruješ onu koja je predana u moju zaštitu?“ Etiopljanin odgovori: „Jer se hvali suzdržanošću koje se nije držala, zato joj pružam svoj komadić da bi joj grublje postalo slađe; jer Krist je postio određeno vrijeme i ništa nije jeo. I proroci su jeli kruh i pili umjerenost; zato su zaslužili visoke stvari. No kako da ova postigne zaslugu ako stalno osjeća sitost?“ Dječak odgovori: „Krist je podučavao tako postiti da tijelo ne bude oslabljeno i ne traži što je prirodi nemoguće, već umjerenost. Također ne pita kako i koliko si netko uzima, već s kojom namjerom i s kojom ljubavi uzima; jer navike dobrog odgoja mora se čvrsto držati sa zahvalom meso ne bi bilo vrlo oslabljeno.“ Potom je đavao nestao i gospođa je bila oslobođena kušnje.

Osamnaesto poglavlje

Krist kaže zaručnici da su redovnici i drugi duhovnici, koji od Duha Svetoga primaju utjehu, a Bogu ne žele za to zahvaliti, već tu milost smatraju malenom, u njoj se umišljaju i zabavljaju se u svijetu, također su siti duhovnog života, slični žednom, nezahvalnom jadniku koji nakon što kuša napitak, pogrdno ga šprica davatelju u oči.

„Postoje neki koji su kao siromašan čovjek koji trpi žeđ; domaćin koji čuje njegov glas pruža mu najbolji napitak koji ima. Nakon što je ovaj primio i kušao napitak, govori. 'Napitak mi se ne sviđa i ne zahvaljujem ti za to.' I tako baca napitak davatelju u oči i sramotom vraća ljubav. Domaćin, blag čovjek, podnosi sramotu i misli ovako: 'Gledaj, moj gost me teško uvrijedio; ali neću mu se osvetiti prije nego što obojica dođemo pred suca i bude vrijeme suda.' I time si pere mrlju s lica i čela i briše se. Tako mi sad čine mnogi redovnici; jer u svojem siromaštvu i prijeziru i kod proturječja svijeta me zovu i govore: 'Gospodine, sa svih strana nam dolazi nevolja i prijezir, daj nam poneku utjehu.' Tada iz velikog milosrđa imam sažaljenje nad njima i pružam im najbolje vino, to jest Duha Svetoga čija slatkoća ispunja njihove duše, čiji žar čini da se brinu o prijeziru i siromaštvu. No kad su kušali vino moga Duha i imali ga jedno vrijeme, omalovažavaju ga i ne zahvaljuju mi, već mi ga prosuju u lice jer se premišljaju i žele radije biti sa svijetom i umišljaju se zbog milosti koju imaju. Tako mi čini i onaj kojega poznaješ. Kad je bio siromašan i napušten, tješio sam ga svojim Duhom, kad je bio prezren i nije imao radost duše, osvježio sam ga svojom radosti; jer iako ne govorim ljubaznijim glasom niti se moje riječi čuju javno, ipak moj Duh opominje u mojim odabranima s unutarnjim ulijevanjem da čine dobro i pokreće ih jačajući prema još višem. Ali onaj, nakon što je kušao moj Duh i primio milost moje utjehe, kao da ono što sam mu dao smatra ničim i premišlja si kako da mi moj napitak prosuje u lice što dosad još nije učinio. Gledaj ovdje i razmisli kako sam strpljiv i milosrdan jer ne samo da ga strpljivo podnosim, već mu nezahvalnost vraćam dobrom. Jer sad ima veću čast i naklonost među ljudima nego prije i ono što je nužno mu se daruje više nego uobičajeno; ipak zbog toga mi služi mi služi manje nego prije. Moju milost smatra za ništa, a moju ljubav nevrijednom časti. Tako stoji kao čovjek koji si premišlja kako da napitak baci davatelju u lice i čije se srce više raduje svijet koji je napustio nego ja. Ono što je preuzeo, čini mu se teško; sit je duhovnog života. To ti još bolje pokazuje promijenjeni miris. Jer tako dugo dok mi je služio svim srcem i žarko se priljubljavao uz mene, na njegovoj se odjeći vidio određeni sladi dobar miris. To nije čudo jer anđeli, koji su puni snage, dnevno okružuju i štite Božje prijatelje. Ali sad, nakon što se njegova volja promijenila, promijenio se i miris i sad se osjeća takav miris kakvi su volja i namjera srca. No što ću učiniti ako mi se napitak prosuje u lice? Zaista, obrisat ću ga kao blag čovjek i strpljivo podnositi sve dok se ne približi

vrijeme moga suda i opća odluka tako da onda nezahvalnost i preveliko samopouzdanje klevetnika postati vidljivi i pokaže se strpljivost trpećeg gospodina.“

Objašnjenje

Ovaj je bio redovnik u samostanu svetog Pavla koji je vršio pokoru i dobrim krajem otišao u mir.

Devetnaesto poglavlje

Krist se žali na ljude koji se raduju u tjelesnim uživanjima i preziru buduću slavu i dobročinstva Njegove patnje. Njihova molitva je uspoređena s glasom cijevi i zvukom sudarajućeg kamenja. Takvi će biti prokleti i na svoju sramotu će onda gledati Božju slavu u, iznad i ispod neba kao i izvan njega i na svim mjestima.

„Onaj kojeg poznaješ pjeva: 'Izbavi me, Gospodine, od zlih ljudi!' Taj glas u mojim ušima zvuči kao glas svirale, kao buka cijevi, glas njegovih usana je kao zvuk dvaju kamena koji se sudaraju. Tko će moći odgovoriti na zvuk kada se ne zna što on predstavlja? Njegovo srce kao da me zove s tri glasa. Prvi govori: 'Želim imati svoju volju, želim spavati i ustati kad mi se sviđa; na mojim usnama će biti riječi koje mi se sviđaju. U moja usta treba ulaziti ono što veseli i slatko je. Biti štedljiv nije moja briga, već tražim sićenje prirode i ono što ona želi, to ga ću joj dati dovoljno. U torbi želim imati novac i na tijelu mekanu odjeću; ako to imam, imam svoju radost i ono što želim, to smatram srećom.' Njegov drugi glas zove i govori: 'Smrt nije tako oštra kao što se govori; sud nije tako strog kao što je pisano je propovjednici prijete za upozorenje većim i oštrijim kaznama, ali radi milosrđa će biti ublažene. Moja radost i moje najbolje je u sadašnjem vremenu imati moju volju, duša ipak smije ići kamo može.' Treći pak glas zove i govori: 'Bog me ne bi stvorio da mi nije htio dati nebesko kraljevstvo. On ne bi bio patio da me nije htio uvesti u domovinu. Zbog čega je htio trpjeti tako gorku muku? Što ga je poticalo? Ili kakvu korist ima od toga? Koliko mogu znati o kraljevstvu nebeskom, ne shvaćam ga, poznajem samo pripovijedanja. Ne vidim niti dobrotu. Ne znam mora li se ili ne mora vjerovati. Nasuprot tome znam da bi bila moja radost kad bih imao svoju volju i to bih smatrao svojim kraljevstvom nebeskim.' Gledaj, takvih su osobina njegove misli i njegova volja; zato njegov glas u mojim ušima zvuči kao buka kamenja. Ali na prvi glas njegova srca odgovaram mu: 'Prijatelju, tvoj put nije prema nebu i misao na moju patnju ti nije ukusna; zato ti je pakao postao otvoren jer tvoj život traži ono što je nisko i teži paklu.' Na drugi glas ti odgovaram: 'Sine, tvoja smrt će ti doći oštro, sud će biti nepodnošljiv i bit će ti nemoguće pobjeći; trpjet ćeš oštru kaznu ukoliko se ne popraviš.' Na treći glas tvoga srca odgovaram: 'Brate, sve što sam

učinio iz ljubavi, učinio sam za tebe da bi mi bio sličan, obratio se i opet okrenuo meni. No sad je moja ljubav u tebi ugašena, moja djela su ti tegobna, moje riječi ti izgledaju budalaste, moj put težak. Zato ti preostaje gorka kazna i društvo đavla ako se u srcu ne okreneš na bolje. Meni, svom ljubaznom Gospodinu i Stvoritelju, ne obraćaš svoje lice, već mi okrećeš leđa; da bi me prezreo, voliš mojeg neprijatelja, gaziš moje znakove pod nogama i odvažno uspravljáš znakove neprijatelja.' Gledaj kako ovi koji izgledaju kao moji sad stoje preda mnom, gledaj kako su se odvratili. Vidim to i strpljivo trpim. U tvrdoći svoga srca ne žele primijetiti što sam za njih učinio i kako sam stajao pred njima. Stajao sam očito pred njima trostruko: prvo, kao čovjek u čije očne jabučice prodro oštar nož; drugo, kao čovjek čije je srce probio mač; treće, kao čovjek kojem su se pred gorčinom predstojeće patnje ukočili svi udovi. Tako sam se ja nalazio pred njima. Što drugo znače očne jabučice doli moje tijelo za koje je patnja bila tako gorka kao bol kad se probija očna jabučica i trpio sam je ništa manje iz ljubavi. Što pak drugo znači mač doli bol moje majke koja me više žalostila nego moja vlastita bol? Treće, sva moja unutrašnjost i svi moji udovi su drhtali pri mojoj patnji. Tako sam stajao pred njima i tako sam patio za njih. Ali preziru sve to, sve to zanemaruju kao nemarni sin svoju majku. Nisam li im bio kao majka koja kad u utrobi ima sina u satu rađanja želi da dijete iz njezine utrobe izađe živo i koja kad ono postigne krštenje ništa ne pita za vlastitu smrt? Tako sam učinio ljudima. Kao majka sam iz tame pakla svojom patnjom rodio čovjeka na vječni dan, s velikom teškoćom kao da sam ga nosio u svojoj utrobi tako što sam ispunio sve što je prorečeno, hranio sam ga svojim mlijekom kad sam mu objavio svetu riječ i dao zapovijedi života. Ali čovjek, kao zao sin koji se ne obazire na bol svoje majke, moju ljubav vraća prijezirom i tvrdoćom; čini da plaćem za boli tijela; mojim ranama pridodaje još slabost, za moju glad pruža mi kamenje, za žeđ me utražava blatom. Ali kakva je to bol koju mi čovjek nanosi kad ne mogu biti uznemiren, ne mogu trpjeti i vječno ostajem Bog? Zaista, čovjek kao da mi nanosi bol onda kad se grijehom razdvaja od mene, ne kao da bi me mogla pogoditi neka bol, već kao što netko njeguje tugovati zbog nesreće drugoga. Ako mi je čovjek nanosio bol još onda kad nije znao kako i koliko je grijeh težak budući da nije bio čuo niti proroke, niti zakone, niti riječi mojih usta, onda ne sada osim na bol primorava još i na jadanje, iako sam nepromjenjiv, onda kad, iako je upoznao moju ljubav i moju volju, radi protiv mojih zapovijedi i drsko griješi protiv razuma svoje savjesti. Zbog toga, budući da imaju spoznaju moje volje, mnogi sad tonu dublje dolje u pakao nego kad ne bi bili primili moje zapovijedi. Na isti način mi je čovjek nanio određene rane, iako ja, Bog, ne mogu biti ranjen, tako što je stavljao grijeh na grijeh, ali sad osim rana traže i da me na štetan način učine nemoćnim tako što ne samo da umnogostručavaju grijehe, nego se njima hvale i ne čine nikakvu pokoru za to. Osim toga čovjek mi daje kamenje za kruh i blato protiv žeđi. Što je drugo kruh koji želim doli usavršavanje duša, kajanje srca, božanska želja i u ljubavi plamteća

poniznost? Umjesto toga čovjek mi daje kamenje tvrdoćom svoga srca. Poji me blatom i okorjelosti i praznim povjerenjem. Preziru vratiti mi se opomenama i kaznama; odbijaju pogledati me i rasuđivati moju ljubav. Zato se s opravdanjem mogu žaliti da sam ih kao majka s boli moje patnje rodio na svjetlo; ali oni radije žele biti u tami. Hranio sam ih mlijekom svoje slatkoće i još uvijek to činim; no oni se na ne obaziru. Zbog toga boli, koju mi priređuje njihovo neznanje, drsko pridodaju i blato zlobe, mene, kojeg bi trebali okrijepiti suzama vrlina, poje grijehom; meni, kojem bi trebali ponuditi slatkoću njihova ponašanja, pružaju kamenje. Zato ću se kao pravedan sudac, koji u svojoj pravednosti ima strpljivost, u pravednosti milosrđe, a u milosrđu mudrost, u njegovo vrijeme podići protiv njih kao što zaslužuju i moju će slavu u, iznad i ispod neba kao i izvan i na svim mjestima, na svim brežuljcima, u svim dolinama gledati kao i oni koji su prokleti, ali samo na zasluženu postidjenje i sramotu.“

Objašnjenje

Ovaj je bio redovnik u samostanu svetog Lovre. Bio je ubijen od neprijatelja, umro je i pokopan je u crkvi svetog Lovre. Ali sveti Lovro se ukazao kako je razgovarao sa sucem: „Što ova skitnica radi među mojim odabranima čija su tijela prolila svoju krv za Tebe? No nije li ovaj redovnik volio svoj razvrat?“ I odmah se vidjelo kako je njegovo tijelo s najgadnijim smradom i užasom izbačeno iz groba. Na to sudac reče duši koja se vidjela kako tamo stoji: „Idi tamo, bijednice, među neobrezane i pobačene koje si slijedila jer nisi htjela slušati glas svoga Oca!“ Time je viđenje nestalo.

Dvadeseto poglavlje

Majka Milosrđa govori kako čovjek koji ima kajanje i volju popraviti se, ali je hladan u pobožnosti i Božjoj ljubavi, treba tražiti da postigne od Boga iskricu božanske vatre pomoću čestog razmišljanja o Kristovoj patnji. Time je duša zagrijana božanskim žarom i dojena prsima Djevice, to jest vrlinom straha Božjeg i poslušnosti.

Djevica Marija reče: „Ja sam kao majka koja ima dva sina. No oni ne mogu dohvatiti njezina prsa jer su vrlo hladna, a i žive u hladnoj kući. Majka ih ipak voli tako jako da bi, ukoliko bi bilo moguće, za dobro svojih sinova odsjekla prsa. Ja sam zaista Majka Milosrđa jer se smilujem svim bijednicima koji mole za oprost. Kao da imam dva sina; kod jednoga je kajanje kad griješe protiv moga Sina; kod drugoga volja popraviti ono što se sagriješilo. Sama ta dva sina su vrlo hladna jer nemaju toplinu ljubavi, nemaju želju za božanskom radošću i kuća njihove duše je tako nezagrijana od plamena božanske utjehe da ne mogu primiti moja prsa. No budući

da sam milosrdna, otišla sam svojem Sinu i rekla: 'Moj Sine, hvala Ti i čast za svu ljubav koju si mi iskazao. Imam dva sina; smiluj im se jer zbog svoje hladnoće ne mogu primiti majčina prsa.' Onda moj Sin odgovori: 'Voljena Majko, zbog Tebe ću u njihovu kuću baciti iskricu iz čega se može zapaliti bogata vatra. Zato neka se upali iskrica i uzdrži i neka grije tvoje sinove da bi mogli primiti Tvoja prsa.'" Potom je Majka razgovarala sa zaručnicom i reče: „Onaj za kojeg moliš je prema meni imao posebnu pobožnost i iako se doveo beskrajno mnogo bijede, ipak se uvijek uzdao u moju pomoć i osjećao je prema meni određenu toplinu, nasuprot tome prema tome nije imao ljubavi niti božanskog straha pred Njim; da je onda bio pozvan sa svijeta, kraj svojih bi zlih djela bio mučen bez kraja. No budući da sam puna milosrđa, nisam ga zaboravila i radi mene je u njemu još poneka nada dobrog ako si osobno želi pomoći; jer sad ima kajanje za počinjene grijeha i volju popraviti se, ali on je još prehladan u ljubavi i pobožnosti i zato da bi se mogao zagrijati i primiti moja prsa, u kuću njegove duše mora biti bačena iskra, to jest u njegovu pamćenju treba često biti razmatranje patnje moga Sina. Treba razmatrati kako je Sin Božji i Sin Djevice, koji je s Ocem i Duhom Svetim, patio; kako je bio uhvaćen i primio pljuske i bio popljuvan; kako je dalje bio bičevan sve do iznutrica da je meso bilo otrgnuto bičevima; kako je pod rastrgavanjem i probijanjem svih živaca visio na križu i vičući s križa predao svoj duh. Napuhne li ovu iskricu, onda će biti topao i onda ću ga primiti na svoja prsa, to jest objema vrlinama koje sam imala, naime strahu Božjem i poslušnosti. Jer iako nikad nisam grijeshila, ipak sam se svakog sata bojala da ne bih riječju ili ponašanjem uvrijedila svoga Boga. Ovim ću strahom dojiti svoga sina, naime kajanje mog spomenutog pobožnika za kojeg moliš da ne osjeća samo kajanje zbog toga što je loše postupao, već da se boji kazne i da s boji da opet ne uvrijedi moga Sina Isusa Krista. Želim dojiti i njegovu volju na prsima moje poslušnosti jer ja sam ona koja Bogu nikad nije bila poslušna. Zato ću dati da, ako postane topao u ljubavi moga Sina, njega dođe poslušnost pomoću koje će biti poslušan u svemu što mu je zapovjedenno.“

Objašnjenje

Ovaj je bio rođak gospođe Brigitte, veliki svjetovnjak koji se, božanskom opomenom pokrenut na kajanje, obratio. Njegovao je reći: „Tako dugo dok sam se plašio pokore, osjećao sam se kao opterećen lancima; nakon što sam se počeo češće ispovijedati, osjećam se tako olakšano i u duši pun mira tako da se ne obazirem na časti i sramote kuće. I ništa mi nije tako slatko kao govoriti i slušati o Bogu.“ Kad je ovaj primio Božje sakramente, imao Isusa u ustima i pritom rekao: „Slatki Isuse, smiluj mi se!“, usnuo je u Gospodinu.

Dvadeset i prvo poglavlje

Dok Djevica Marija moli za jednog umrlog koji je bio predan u njezinoj pobožnosti, Krist govori da mu dobročinstva njegovih nasljednika koja su bila namijenjena za njegovu dušu koriste malo jer su nastala više iz oholosti i za čast svijeta nego iz predane ljubavi prema Bogu, ali da će mu zbog molitvi Djevice muka biti olakšana.

Marija reče: „Blagoslovljeno bilo Tvoje ime, moj Sine, Ti si kralj slave i moćan Gospodar i imaš pravednost i milosrđe. Tvoje veoma mi drago tijelo, koje u mojem tijelu bilo bez grijeha rođeno i hranjeno, danas je za dušu onog umrlog posvećeno na svetoj misi. Zato Te molim, najdraži Sine, da može koristiti njegovoj duši i da mu se smiluješ.“ Sin odgovori: „Blagoslovljena bila ti, moja Majko, blagoslovljena od svakog stvorenja jer tvoje je milosrđe bezbrojno. Ja sam sličan čovjeku koji je jednu malu njivu od veličine približno pet stopa kupio za vrlo veliku cijenu jer je u njoj bilo sakriveno najbolje zlato. Njiva je ovaj čovjek s pet osjetila koja sam svojom najviše vrlo dragocjenom krvlju iskupio i otkupio i u kojem je dragocjeno zlato, to jest od mojeg božanstva stvorena duša koja je sad oduzeta od tijela tako da preostaje samo zemlja. Njegovi nasljednici su slični moćnom muškarcu koji ide na sud i dovikuje krvniku: 'Razdijeli mačem njegovu glavu od njegova tijela, ne daj mu da dugo živi i ne štedi njegovu krv.' Na isti način rade oni nasljednici koji kao da idu na sud kad, kao što dobro priliči, kad daju izgled da čine dobro za spas duše svoga oca. Dovikuju krvniku: 'Odsjeci mu glavu od tijela.' A tko je taj krvnik, doli đavao obećanu mu dušu rastavlja od Boga? Zovu ga: 'Razdvoji njegovu glavu!' jer čine dobro bez poniznosti i više iz poniznosti i za čast svijeta, nego iz božanske ljubavi. Ohološću se glava, naime Bog, razdvaja od tijela. Zovu: 'Ne daj da živi dulje!' kad su nezabrinuti za njegovu smrt da bi dobili njegova dobra; zovu: 'Ne štedi njegovu krv!' kad ih njegova gorka muka ne dira, niti koliko bi mogao u njoj biti ukoliko samo mogu dovršiti svoju volju; jer njihova misao je potpuno okrenuta svijetu i moja patnja im vrijedi za nešto malo.“ Na to Djevica odgovori: „Moj Sine, vidjela sam Tvoju strogu pravednost. Ne govorim njoj, već Tvojem najljubaznijem milosrđu. Zato mu se smiluj radi moje molitve jer je dnevno meni na čast molio moje dnevne sate. Ne uračunaj mu oholo činjenje njegovih potomaka koje obavljaju jer se raduju dok on plače i trpi neutješnu kaznu.“ Sin joj odgovori: „Blagoslovljena bila Ti, najdraža Majko, Tvoje riječi su pune slatkoće i slade od meda; Tvoje riječi dolaze iz srca koje je puno milosrđa i zvuk Tvojih riječi je milosrđe. Onaj za kojeg moliš će zbog Tebe iskusiti trostruko milosrđe. Prvo, bit će spašen iz ruku đavola koji ga kao gavrani nezasitno muče; jer kao što ptice koje čuju strašan zvuk iz straha od zvuka plijen koji drže u kandžama puštaju i pobjegnu, tako će i đavoli zbog Tebe pustiti njegovu dušu da ide i neće je dalje dirati, niti neprijateljski postupati s njom; drugo, iz veće će vatre biti prenijeta u blažu; treće, sveti anđeli će ga tješiti. Ipak onda još

nije potpuno slobodan i treba još pomoći; jer poznaješ me i vidiš u meni svu pravednost da nitko ne može ući u slatkoću ako nije kao zlato pročišćen vatrom. Zato će radi Tvoje molitve u dolazeće vrijeme milosrđa i pravednosti biti potpuno oslobođen.“

Dvadeset i drugo poglavlje

Krist na molitve svoje Majke prima određenog biskupa koji je lišen dobrih djela, ali je na novo obraćen na kajanje i svetu namjeru života te ga oblači milosrđem i božanskom slatkoćom tako što ga uči kako treba živjeti ponizno bez pohlepe i kako svoje podređene kad pogriješe treba kazniti s milosrđem i pravednošću.

Sin reče: „Onaj prelat za kojeg ti, moja zaručnico, moliš, već mi se okrenuo na trostruk način. Prvo, kao gol čovjek; drugo, kao muškarac koji u ruci drži mač, treće, kao jedan koji pruža ruku i moli za oprost. Zato mu se sad zbog molitve svoje Majke okrećem kao majka onome kao izgubljenom sinu koji je opet nađen i iako je moji apostoli za njega žrtvovali svoje molitve, ali postigli malo milosti za njega jer je, nakon što je primio visoki položaj u mojoj Crkvi, bio je protiv mene i nije se založio za nju kao dobar prelat; zato ću ga sad odjenuti da ne bude gol. Njegova golotinja je nedostatak dobrih djela jer je njegova duša trebala biti odjevena vrlinama. Iako se njoj čini da je odjevena, pred mojim očima je gola i zbog molitve moje majke i moji svetih sad ću joj pružiti pomoć da bi mogao biti pokriven i odjeven jer mi je došao gol. K meni dolazi gol onda kad si misli ovako: 'Nemam ništa dobro od sebe, ne mogu ništa dobro bez Boga i nisam dostojan nikakvog dobra i kad bih znao kako bih se mogao svidjeti Bogu i što mu se sviđa, rado bih to učinio i ako bih trebao umrijeti.' Tako misleći dolazi gol k meni i zato ću mu se požuriti u susret i odjenuti ga. Imao je i mač u rukama kad je razmišljao o strogosti mojeg suda i govorio se: 'Božji sud je nepodnošljiv, a bijeg nemoguć; zato ću rado učiniti sve što Bog od mene želi i sve što sam spreman sa svojom volju za Njegovu jer nemam dobrih djela; neka bude po Njegovoj, ali ne po mojoj volji!' Ova misao i ova volja odnijeli su od njega mač moje strogosti i pružili mu moje milosrđe. Treće, pružio je ruku kad je kod sebe učinio slijedeće razmišljanje: 'Znam da sam griješio preko mjere i da sam vrijedan suda; uzdajući se samo u Tvoju dobrotu, Gospodine Bože, nadam se pomoći jer nisi odgurnuo svog progonitelja Pavla, niti si prezreo grešnicu Magdalenu. Zato se Gospodine okrećem Tebi da mi činiš po svojoj velikoj ljubavi i milosrđu.' Zbog ovih misli i ove želje pružit ću mu ruku svoga milosrđa i umnožit mu svoju slatkoću ukoliko samo muževno bude ispunio slijedeće tri stvari koje imenujem. Prvo, mora od sebe odnijeti svaku oholost i častohleplje i primiti istinsku poniznost; drugo, iz svog srca treba udaljiti sve pohlepe da bi dodijeljene mu vremenite stvari mogao

imati kao dobar domaćin koji može svom gospodaru dati račun; treće, treba se brinuti da ne zanemaruje svoje, niti grijehe svojih podređenih, već popravi pravednošću i milosrđem i razmišlja o mojim djelima koje sam učinio carinicima i bludnicama okupljenim oko Mene, ali sam ih u svojoj pravednosti odbio oholima. Nije li pisano da sam jednom koji mi je došao i rekao: 'Učitelju, želim te slijediti kamo ideš!', odgovorio: 'Ne, jer lisice imaju svoje jazbine.'? I zašto sam ga odbio ako ne zato jer sam u njegovom srcu i njegovoj volji vidio da je htio imati slavu i uzdržavanje bez rada? I zato je iz pravednosti odbačen od mene. Tako treba učiniti i on. Jer kad mu dođe grešnik koji se ponizi i pod izlaganjem odgovarajućeg popravljanja moli za oprost, dužan mu je iskazati milosrđe. No koga je zatekao u volji da ostane u griješenju i tko se ne želi popraviti, toga na primjeren način i pametno kazniti bičevima ili mu nametnuti novčanu kaznu. Ipak se treba čuvati da takva kažnjavanja ne čini iz pohlepe, već iz ljubavi i pravednosti; također novac treba primijeniti u takve potrebe da bi Bogu mogao dati dobar račun, doduše tako da onaj po pravednosti grešniku oduzet novac bude mudro uporabljen u božanske potrebe. Ako se onaj koji je jednom kažnjen novcem ne bi htio popraviti, onda mu treba oduzeti primanja i visoki položaj tako da postane na sramotu kao magarac koji se kad nosi zlatno sedlo smatra nečim vrlo važnim, ali kojega se nakon oduzimanja sedla opet pušta da slobodno trči kao nerazumnu životinju koja je bio prije. Tako činim i ja, stvoritelj svih stvari. Jer prvo kažnjavam čovjeka kroz vremenite stvari, kroz bolest i ono što je protiv njegove volje; i ako se onda ne želi popraviti, oduzimam svoje milosrđe od njega i predajem ga kazni koja mu je iz pravednosti pripremljena.“

Dvadeset i treće poglavlje

Djeвица Marija se ukazala zaručnici i molila je Sina za jednog velikog gospodina kojeg uspoređuje s razbojnikom. Krist joj pripovijeda njegove teške grijehe, ali na njezinu molitvu mu iskazuje trostruku milost: daje mu duhovnog učitelja i spoznaju vječne, veoma teške muke i ispravnu nadu milosrđa s mudrim plodom.

Marija je razgovarala sa Sinom i reče: „Blagoslovljen bio Ti, moj Sine, želim od Tebe milosrđe za onog razbojnika za kojeg zaručnica moli i plače.“ Sin odgovori: „Zašto, moja Majko, moliš za njega? Počinio je trostruku pljačku. Prvo je opljačkao anđele i moje odabrane; drugo, opljačkao je tijela mnogih ljudi jer je njihove duše prije vremena rastavio od tijela.; treće, mnogim nedužnim ljudima je opljačkao njihova dobra. Prvo je opljačkao anđele jer je duše mnogih koji su trebali biti primljeni u društvo anđela odvojio od njih lakoumnim riječima, zlim djelima i primjerom, prilikom i zabunom prema zlu, također, podnosio je zle u njihovoj zlobi

iako ih je s pravom trebao kazniti. Drugo, u svojem bijesu dao je ubiti mnoge nedužne. Treće, na nepravedan način si je prisvojio dobra nedužnih i bijednima je nametnuo nepodnošljiv teret. Kraj ovih ima još tri zle stvari na sebi: prvo, preveliku osjetilnu želju za svijetom; drugo, neumjeren život jer iako je vezan brakom, ipak ga ne drži iz božanske ljubavi, već da zadovolji svoje uživanje; treće, pun je oholosti tako da nikoga ne smatra sebi sličnim. Gledaj sad kakve je vrste onaj za kojeg moliš. U meni vidiš svu pravednost i što svakome pripada. Nisam li majci Jakova i Ivana, kad mi je pristupila i molila da jedan od njih sjedi meni s desna, a drugi s lijeva, odgovorio da će meni s desna i meni s lijeva sjediti onaj tko je najviše radio i ponizio se? Kako sad nekome, tko nije radio sa mnom i za mene, već protiv mene, treba pripadati da sjedi kraj mene i bude kod mene?“ Majka odgovori: „Blagoslovljen bio Ti, moj Sine, pun pravednosti i milosrđa. Vidim Tvoju strašnu pravednost kao vrlo jaku vatru i kao brijeg kojem se nitko ne usuđuje približiti; nasuprot tome vidim Tvoje najblaže milosrđe i njemu, moj Sine, govorim i pristupam. Jer iako zahtijevam neko pravo kod Tebe za njega, zbog toga ne može biti potpuno spašen ako se ne umiješa Tvoje veliko milosrđe. On je jednak djetetu koje iako ima usta, noge i ruke, ipak ustima ne može govoriti, niti svojim očima niti razlikovati između vatre i jasnoće sunca, niti ići na nogama, niti raditi rukama. Takav je ovaj razbojnik jer je od rođenja na dalje rastao djelima đavla. Njegove su uši bile otvrdnule prema dobrom nauku, njegove oči zamračene za spoznaju posljednjih stvari; njegova usta zaključana za Tvoju hvalu, njegove ruke su za zaslužni rad za boga bile tako potpuno i vrlo oslabljene da je svaka vrlina i sve dobro u njemu bilo umrlo. Ipak njegove noge kao da su pokazivale dva traga. Njegova noga je bila njegovo čeznutljiva želja u misli koju je imao kod sebe: 'Ah, kad bih našao jednoga koji bi mi rekao kako bih se morao popraviti, kako bih mogao ublažiti svog Boga jer kad bih za njega morao i umrijeti, rado bih to učinio.' Prvi je trag dao prepoznati kad se jednom bojao i mislio kako oštra će mu ona vječna kazna biti; drugi kad je osjetio bol zbog gubitka kraljevstva nebeskog. Zato, moj najslađi Sine, smiluj mu se zbog Svoje dobrote i moje molitve!“ Sin odgovori: „Blagoslovljena bila Ti, najslađa Majko, Tvoje riječi su pune mudrosti i pravednosti i budući da je u meni sva pravednost i sve milosrđe, ovom sam razbojniku već trostruko vratio dobro koje mi je prinio. Budući ga je imao namjeru popraviti se, pokazao sam mu svog prijatelja koji ga je uputio na put života; za češće misli o vječnoj kazni dao sam mu veću spoznaju vječne muke nego prije da bi u svojem srcu mogla shvatiti kako oštra je vječna kazna; za bol zbog gubitka kraljevstva nebeskog, prosvijetlio sam njegovu nadu da se ubuduće ispravnije nada i njeguje mudriji i pametniji strah nego prije.“ Na to opet reče Majka: „Blagoslovljen bio Ti, moj Sine, od svakog stvorenja i nebu i na zemlji što si na osnovi svoje pravednosti razbojniku vratio ove tri stvari; zato Te molim da se udostojiš pružiti mu i svoje milosrđe jer ništa ne činiš bez pravednosti. Pruži mu pomoću svojeg milosrđa zbog moje molitve jednu milost i drugu zbog Tvojeg sluga koji me moli da

molim za razbojnika. Treću milost pak u pruži za suze i molitve moje kćeri, Tvoje zaručnice.“ Sin joj odgovori: „Blagoslovljena bila Ti, najdraža Majko, gospodarice anđela i kraljice svih duhova. Tvoje riječi su mi slatke kao najbolje vino, ukusne iznad svega što se može misliti i isprobati u svoj mudrosti i pravednosti. I blagoslovljena bila Tvoja usta i Tvoje usne iz kojih izlazi sve milosrđe prema bijednim grešnicima. Ti si istinski slavljena kao Majka Milosrđa jer gledaš na bijedu svih i pokrećeš me na milosrđe. Moli zato, što želiš, jer Tvoja ljubav i molitva ne mogu biti uzaludni.“ Na to odgovori Majka: „Ovaj razbojnik, moj Gospodine i moj Sine, stoji u velikoj opasnosti ako njegova noga i pokazuje dva traga; zato mu, da bi mogao čvršće stajati, daj ono što mi je najdraže, to jest Tvoje presveto Tijelo koje si primio od mene bez ikakve pohlepe u svoj čistoći prema svojem božanstvu. To Tvoje tijelo je najpripravnija pomoć bolesnima; slijepima daje vid, gluhima sluh, hromima hodanje, rukama rad, ono je vrlo jak i drag flaster od kojeg bolesni vrlo brzo ozdravljaju. Pruži mu dakle prvo da u sebi osjeti pomoć i da se u njoj obraduje u žarkoj ljubavi. Drugo, molim da mu može biti pružen mir od žara njegova mesa zbog onih koji Te za njega mole.“ Sin opet odgovori: „Najdraža Majko, Tvoje riječi su u mojim ušima slatke kao med, ali budući da sam pravedan i ništa Ti se ne može odbiti, želim se kao mudar gospodar savjetovati sa sobom, ne zato jer je kod mene neka promjena ili što Ti ne znaš i ne vidiš sve u meni, već odgađam zbog zaručnice koja je ovdje da bi mogla razumjeti moju mudrost.“

Dvadeset i četvrto poglavlje

Krist govori da ako upravo spomenuti razbojnik želi primiti pričest, mora osjetiti kajanje za počinjene grijeha i imati volju da se popravi i nadalje ne više griješiti i ostati u dobru. Također podučava o drugim sredstvima kojima se može pomiriti s Bogom, anđelima, svetima i bližnjima; ukoliko ih ne upotrijebi, bit će teško kažnjen.

Marija reče „Blagoslovljen da si, Sine moj, kralju slave i anđela; molim Te još jednom za razbojnika.“ Sin odgovori: „Blagoslovljena da si, najdraža Majko! Kao što je tvoje mlijeko ulazilo u moje ljudsko tijelo i jačalo ga, tako i tvoje riječi ulaze u moje srce i raduju ga jer sve tvoje molitve se događa sa skromnošću i tvoja je volja usmjerena na milosrđe, zato ću tebi za ljubav biti milosrdan razbojniku.“ Majka odgovori: „Podaj mu onda, najdraži sine, ono što mi je najdraže, svoje tijelo i svoje milosrđe jer je razbojnik u njemu nema dobra; podaj mu milost kako bi se grešna glad utišala, slabost ojačala, volja, koja do sad nije osjećala Tvoju ljubav, zapalila na dobro.“

Sin odgovori: „Kao što dijete kojem se oduzme hrana uskoro tjelesno umire, tako ni ovaj kojega od njegova djetinjstva hrani đavao neće opet oživjeti dok ga ja ne

nahranim svojom hranom. Ako želi primiti moje tijelo i osvježiti se slatkoćom njegova ploda, mora mi prići ukrašen trima vrlinama: iskrenim kajanjem za svoja nedjela, voljom da popravi svoje grijehе i voljom da više ne čini zlo, već da ostane u dobru. Na molitve onih koji za njega mole odgovaram da razbojnik mora učiniti ono što mu kažem ukoliko zaista traži spasenje. Prvo, budući da se usudio suprotstaviti kralju slave, sad kao pokoru za svoje grijehе treba braniti vjeru mojih svetih i moje crkve i uložiti svoj život do smrti da ih zaštiti da bi, budući da je svim snagama radio za čast svijeta i korist svjetovnog gospodara, sad radio da se moja vjera umnoži, a neprijatelji vjerovanja Crkve suzbiju i da k meni privuče sve koje može privući riječju i primjerom kao što ih je prije dok je radio za svijet odgurivao. Uvjeravam te, čak ako i ne učini više od toga da radi moje časti stavi kacigu i uzme štit u ruke kako bi se zauzeo za svetu vjeru, već će mu to biti uračunato u djelo ako istog trenutka umre. Ako mu se neprijatelji i približe, nijedan mu ne može naškoditi. Zato neka hlabro radi jer kad ima moćnog gospodara dok ima mene. Neka radi muški jer će mu se dati vrijedna plaća, naime vječni život. No budući da vrijeđa anđele i svete i razdvaja tijela od duša, treba kroz jednu godinu svaki dan dati služiti gdje god mu se sviđi, a svećeniku koji služi misu neka da njegovu plaću da bi se kroz tu žrtvu pomirili vrijeđani anđeli i sveti i da bi mogli okrenuti svoje oči prema njemu. Takva žrtva u kojoj se moje tijelo koje je kraljevska žrtva uzima i prikazuje iz ljubavi će ih pomiriti. Nakon toga, budući da je krao dobra drugim ljudima i činio nepravdu udovicama i siročadi, treba sve za što zna da nepravедno posjeduje ponizno vratiti i moliti sve one koje je vrijeđao da mu milosrdno oprostе. Ukoliko mu nije moguće popraviti sve što je prekršio, treba u jednoj crkvi gdje mu se čini najprikladnije na vlastiti trošak izgraditi oltar na kojem se sve do kraja svijeta svaki dan treba slaviti misa za one kojima je nanio štetu. Da bi ovo ostalo čvrsto i postojano, treba iz vlastitih prihoda oltaru posvetiti onoliko koliko je potrebno da kapelan koji ondje služi mise može od toga živjeti. Budući da mu je poniznost bila daleka, treba se koliko je god moguće poniziti i s onima koje je naljutio pomiriti i sporazumjeti na najprikladniji način. I kad čuje da netko kori ili hvali grijehе i prekršaje koje je počinio, neka ih ne brani drsko niti im se raduje ili slavi, nego ponizno kaže: 'Zaista, grijeh koji mi ničemu nije koristio mi je godio. Prevršio sam mjeru u samopouzdanju; da sam htio, mogao sam se čuvati. Zato molite braćo Gospodina da mi da duha kojim ću se vratiti iz ovakvih stvari i muški popraviti grijehе.' Budući da me svojom požudom razljutio na višestruke načine, treba razumnom umjerenošću savladati svoje tijelo. Ako čuje ove moje riječi i provede ih u djelo, zadobit će sreću i život vječni. Ukoliko ne, naplatit ću njegove grijehе do zadnjeg novčića i bit će kažnjen strašnije nego inače jer sam dopustio da mu se ovo kaže.“

Dvadeset i peto poglavlje

Tri godine nakon što je zaručnica imala prethodnu objavu, Krist joj je rekao da ako se prije spomenuti razbojnik brzo ne popravi, on će kao najgori razbojnik biti kažnjen strašnom osudom nad njegovim rodom, njegovim dobrima i njegovom dušom. Sve je na kraju tako prispjelo jer se nije htio popraviti.

Sin Božji je razgovarao sa zaručnicom: „Prvo sam s tobom razgovarao o lijepoj pjesmi, a mnogo više o lijepom lijeku za razbojnika. Sad međutim nemam o njemu nikakvu pjesmu, već optužbu i jadikovku jer ako se brzo ne okrene na bolju stranu, osjetit će moju strašnu pravednost, njegovi će se dani skratiti, njegovo sjeme neće imati ploda, njegovo skupljeno bogatstvo će drugi pljačkati, a on sam će biti suđen kao najgori razbojnik, neposlušan sin koji prezire očeve opomene.“

Dvadeset i šesto poglavlje

Krist kaže zaručnici koja moli za jednog kralja da se trudi u njegovu kraljevstvu savjetom duhovno usmjerenih, pravednih, mudrih muškaraca popravi zidine Jeruzalema, to jest Crkve i katoličke vjere jer na duhovan način kao da su razrušeni. Ovi zidovi znače Kristovu zajednicu, a hramske posude kler i duhovne redove.

Sin reče: „Onaj tko je od đavoljeg uda postao mojim udom, treba raditi kao što su oni, koji su gradili jeruzalemske zidine, radili za obnovu uništenog zakona i da odneseni pribor Božjeg kuće bude skupljen. Zaista, žalim se na tri stvari: prvo, što su jeruzalemske zidine uništene. Što su zidine Jeruzalema, to jest Crkve, doli tijela i duše kršćana iz kojih moja Crkva treba biti izgrađena? Zidovi ove crkve su sad potpuno raspadnuti jer svi žele ostvariti svoju volju, ali ne moju. Odvrćaju svoje oči od mene i ne žele me čuti kad zovem; moje riječi su im nepodnošljive, moja djela su im isprazna, odvratno im je misliti na moje patnje, moj život nepodnošljiv i njegovo nasljedovanje drže nemogućim.

Drugo, žalim se što su alati moje kuće odvedeni u Babilon. Što su alati moje Crkve i njezine različite posude drugo doli red i ponašanje svećenika i redovnika? Njihov dobar red i ukras su odneseni iz mog Hrama oholosti svijeta, samovolji i želji za uživanjem; moj zakon i nauk su im isprazni, moje zapovijedi teške; kvare obećanje koje su mi izvršili; oskvrnuli su moj zakon i pravila mojih prijatelja, njihovih prethodnika; sami si prave pravila i podižu ih za svoj zakon.

Treće, žalim se što se moj zakon deset zapovijedi izgubio. Ne čita li se u moje Evanđelju da sam jednom koji me pitao: 'Učitelju, što mi je činiti da bih imao život vječni?', rekao: 'Čuvaj moje zapovijedi!', a sad su zanemarivane i zaboravljene.

Zato kralj za kojeg moliš treba skupiti duhovne muškarce koji su mudri prema mojoj mudrosti i one koji imaju moga Duha pitati i raspitati se za njihov savjet kako

da se podignu zidovi moje Crkve i iskaže čast Bogu, opet cvijeta prava vjera, zapali Božja ljubav i moja patnja utisne u srca ljudi. Također treba istražiti kako se posude moje kuće opet mogu vratiti na prethodno stanje; naime svećenici i redovnici napuste oholost i opet izaberu poniznost, žive u nevinosti i vole kreposnost, da se svjetovni ljudi koji traže uživanje suzdrže od prevelike želje za svijetom da bi mogli svijetliti drugima. Zato treba hrabro i mudro raditi da moje zapovijedi budu pažljivije vole; treba okupiti pravedne kršćane da s njima ponovno duhovno izgradi srušeno. Zaista, moja Crkva je odstupila predaleko od mene, tako jako da kad molitva moje Majke ne bi štitila, ne bi bilo nade milosrđa. Ali među svim staležima laika, ratnici su se odmetnuli više nego drugi. Opasnost i kazna tih otpadnika su ti pokazane ranije.“

Dvadeset i sedmo poglavlje

Krist zabranjuje zaručnici da sluša o novostima i djelima svjetovnih ljudi i ratovima vladara, treba razmišljati o Božjim djelima koji su zadivljujući i čudesni. Također one koji gledaju samo za bogatstvom, čašću i uživanjem prekorava da nikad neće gledati zemlju kojom teku med i mlijeko, to jest nebesku slavu ukoliko se ne obrate i žive pravedno prema njihovom staležu; pravedni pak će ući i biti uslišani.

„Zašto te raduje slušati o djelima svjetovnih ljudi i ratovima vladara i zašto se baviš takvim ispraznim slušanjima kad sam ja Gospodar svih stvari i bez mene se nema obazirati na nikakve radosti. Ako želiš slušati o djelima velike gospode, gledati veličanstvena djela, trebala bi zaista razmišljati o mojim djelima koja su neshvatljiva za razum, zadivljujuća za misli i čudesna za slušanje. No iako sad đavao gospodare svijeta pokreće prema svojoj volji i iako im prema mojoj skrivenoj pravednosti sretno ide, ipak sam ja Gospodin i bit će suđeni mojim sudom. Izgradili su si novi zakon protiv mojeg zakona jer sva im je briga kako da budu čašćeni od svijeta, kako da zarade bogatstva, kako provesti svoju volju, kako da prošire svoj rod. Zato se kunem svojim božanstvom i svojom čovječtvom da ako umru u takvom stanju, nikad više neće ući u onu zemlju koju je Izrael obećana pod slikom zemlje kojom teku med i mlijeko, isto tako kao i oni koji su čeznuli za loncima mesa i umrli neočekivanom smrću i kao što su oni umrli tjelesnom smrću, tako će ovi umrijeti smrću duše. No oni koji vrše moju volju, ući će u moju zemlju gdje teku med i mlijeko, to jest u nebesku slavu u kojoj nije niti zemlja ispod, niti nebo iznad, već gdje sam ja, Stvoritelj i Gospodar svih stvari, ispod i iznad, unutra i izvana jer sve ispunjam. Nasitit ću svoje prijatelje slatkoćom, ne slatkim od meda, već ću ih ispuniti neizrecivom i čudesnom slatkoćom tako da ne žele ništa osim mene, ne trebaju ništa osim mene u kojem je sve dobro. To dobro moji neprijatelji neće nikad

kušati ukoliko se ne obrate od svoje pakosne naravi. Kad bi razmislili što sam za njih učinio, kad bi razmotrili što sam im dao, nikad me više ne bi izazvali na gnjev; jer dao sam im da sve nužno i poželjno mogu imati u mjeri. Dozvolio sam im na umjeren način imati časti, imati radost i umjereno zabavljanje osjetila. Tko dakle sjedi u časti i misli si: 'Zato što stojim u časti, držat ću se časno prema svojem staležu, iskazat ću svojem Bogu, nikoga ugnjetavati, pomagati manjima, voljeti sve!', sviđa mi se u svojoj časti; tko posjeduje bogatstvo i misli si: 'Budući da imam bogatstvo, neću stvar nijednog čovjeka uzeti s nepravdom, nikome činiti nepravdu, čuvati se od smrtnog grijeha, siromašnima doći u pomoć!', prijatan mi je u svojem bogatstvu; kojemu je dopušteno osjetilno radovanje i misli si: 'Moje meso je slabo i ne nadam se da ću moći biti umjeren; zato, budući da imam umjerenu ženu, neću željeti ništa više i suzdržat ću se od svih podlosti i nereda.', takav isto ima moje sviđanje. No sad mnogi daju svom zakonu daju prednost pred mojim jer u svojem častohleplju ne žele imati nadređenog, ne mogu se nasiti svojeg bogatstva, u svojem uživanju žele prekoračiti preko mjere i pohvalnog reda. Zato ako se ne poprave i odu drugim putem, neće ući u moju zemlju u kojoj su duhovno mlijeko i med, to jest slatkoća i zasićenje. No oni koji ovo postignu ne žele ništa dalje i ne trebaju ništa osim onoga što već imaju.“

Dvadeset i osmo poglavlje

Duša jednog umrlog je prokleta zbog svojih teških grijeha i jer nije se nije sažalila nad Kristovim bolima i patnjama. Ta je duša uspoređena s preuranjenim porođajem i osuđena i očigledno predstavlja one koji su Krista slijedili s lošom namjerom kod njegovih propovijedi te dalje razapinjatelje i čuvaru njegova groba.

Pojavilo se veliko mnoštvo koje stoji pred Bogom. On je s njima razgovarao i reče im: „Gledajte, ova duša nije moja. Nad ranom moga boka i moga srca nije se sažalila ništa više nego kad bi njezinom protivniku bio probijen štit. Za moje je rane na rukama nije ništa više marila nego kad se podere tanka marama, a prema ranama na mojim nogama bila je tako ravnodušna kao da je vidjela meku jabuku razrezanu.“

Potom je Gospodin razgovarao s dušom i reče: „Ti se često u svojem životu pitala zašto sam ja, Bog, tjelesno umro. Sad ja pitam tebe, siromašna dušo, zašto si ti umrla?“ Ona odgovori: „Jer nisam voljela tebe Boga.“ A Gospodin odgovori duši: „Bila si za mene kao za majku mrtvorođeno dijete. Za tim djetetom ne žali ništa manje nego za onim koje je živo izišlo iz njezine utrobe. Otkupio sam te za tako veliku cijenu i s takvom patnjom kao jednog od mojih svetih iako si se za to malo brinuo. Ali kao što mrtvorođeno dijete nema slatkoću s prsa svoje majke, utjehu njezinih riječi ili toplinu s njezinih prsa, tako ni ti nikad nisi osjetila neizrecivu

slatkoću mojih odabranih jer ti se sviđala tvoja vlastita slatkoća. Nikad više nećeš čuti moje riječi da te obraduju jer su ti se u svijetu sviđale riječi tvojih usta, a riječi mojih usta su ti bile gorke. Nikad nećeš osjetiti moju ljubav i dobrotu jer si prema svemu dobrome bio hladan kao led. Zato idi na mjesto gdje se bacaju mrtvorodena djeca; tamo ćeš vječno živjeti u svojoj smrti budući da nisi htio u mojem svjetlu i životu.“

Potom Bog reče mnoštvu: „O prijatelji, kad bi se sve zvijezde i planeti pretvorili u jezike, kad bi me svi sveti molili ne bih mogao biti milostiv prema ovoj duši koja zbog dužne pravednosti mora biti prokleta. Ova duša sličići trima vrstama ljudi.

Prvo onima koji su me slijedili dok sam propovijedao kako bi u mojim riječima i

djelima našli priliku da me optuže i izdaju. Vidjeli su moja dobra djela i čudesa koja ne može činiti nitko osim Boga, čuli su moju mudrost i vidjeli da sam očuvao pohvalan život, a ipak su mi zavidjeli i osjećali u srcima gnjev prema meni. A zašto? Zato jer su moja djela bila dobra, a njihova zla i jer se nisam slagao s njihovim grijesima već sam ih oštro prekoravao. Tako me ova duša doduše slijedila svojim tijelom, ali ne iz božanske ljubavi, već da bi ljudi vidjeli. Čula je za moja djela i vidjela ih vlastitim očima, ali je prema njima osjećala gnjev, čula je moje zapovijedi i ismijavala ih, osjećala je moju dobrotu i nije vjerovala, vidjela je kako moji prijatelji napreduju u dobru i zavidjela im. A zašto? Zato jer moje riječi i riječi mojih izabranih protive njihovoj zlobi, moje naredbe i opomene njihovoj požudi, a moja ljubav i poslušnost njihovoj volji. Ipak, njihova savjest joj je rekla da me treba častiti iznad svih stvari. Iz kretanja zvijezda je prepoznala da sam ja stvoritelj svih stvari. Iz plodova zemlje i uređenja ostalih stvari znala je da sam ja stvoritelj; i premda je to znala, bila je gnjevnna zbog mojih riječi koje su prekoravale njezina zla djela.

Drugo, sličila je onima koji su me ubili i međusobno su govorili: 'Ubijmo ga bez straha jer nipošto neće opet uskrsnuti.' Ali ja sam svojim učenicima prorekao da ću treći dan uskrsnuti, no moji neprijatelji koji vole svijet nisu vjerovali da ću s pravednosti uskrsnuti jer vidjeli su samo moju vanjsku ljudskost, a nisu vidjeli moje božanstvo. Zato su samouvjerenno grijeshili i primili iz sudbine moje pravednosti takoreći nadmoć jer da su znali da sam Bog, ne bi me nikad ubili. Tako je razmišljala i ova duša: 'Vršim', govorila je, 'svoju volju kako mi se sviđa, hrabro ću ga ubiti svojom voljom i djelima koja mi se sviđaju jer što mi šteti i zašto bih trebao vježbati umjerenost? Ipak neće opet uskrsnuti da sudi. Neće presuđivati prema djelima ljudi jer kad bi htio tako oštro suditi, ne bi ljude ni otkupio i kad bi tako jako mrzio grijeha, ne bi tako strpljivo podnosio grešnike.'

Treće, sličila je onima koji su čuvali moj grob, naoružali se i zaposjeli grob stražarima kako ne bih uskrsnuo pri čemu su govorili: 'Držimo marljivo stražu kako ne bi uskrsnuo pa da mu moramo služiti.' Tako je činila ova duša. Naoružala se tvrdoćom grijeha; brižno je čuvala grob, to jest ophođenje mojih odabranih, u kojem

mirujem. Pazila je da je moje riječi i opomene ne dosegnu pri čemu je razmišljala: 'Čuvat ću ih se kako ne bih čula njihove riječi i da me pojedine božje misli ne potaknu da ne pustim požudu kojoj sam se prepustila te da ne čujem što se ne sviđa mojoj volji; tako se povukla iz zlobe onih kojima se iz ljubavi trebala priključiti.'

Objašnjenje

Ovaj čovjek je bio plemić koji je malo pitao za Boga i kad je za stolom klevetao Božje svece, umro je dok je kihnuo bez sakramenata. Brigita je vidjela kako njegova duša stoji pred sudom. Sudac mu reče: „Govorio si kako si htio i činio kako si mogao. Zato sad trebaš šutjeti i slušati. Odgovori mi dakle tako da ona čuje, iako sve znam. Nisi li čuo kako sam govorio: 'Nije meni do smrti grešnikove, već da se obrati.' Zašto mi se nisi vratio dok si još mogao?“ Duša odgovori: „Čula sam, ali nisam se brinula zbog toga.“ Sudac reče dalje: „Nisam li rekao: 'Odlazite prokleti u oganj i dođite blaženi.' Zašto se nisi požurio blagoslovu?“ Duša odgovori: „Čula sam, ali nisam vjerovala.“ Dalje reče sudac: „Zar nisi čula da sam ja Bog pravedan, vječan i strašan sudac; zašto se nisi bojala budućeg suda?“ Duša mu odgovori: „Čula sam, ali sam voljela sebe i zatvorila sam uši kako ne bih čula presudu. Otvrdnula sam srce kako ne bih mislila na to.“ Na to će sudac: „Zbog toga pravednost zahtjeva da ti nevolja i sram otvore razum budući da nisi htjela razumjeti dok si mogla.“ Potom je duša izbačena sa suda te je zavijala i vriskala: „Jao, jao, kakva strašna kazna, ali kad će završiti?“ Odmah se čuo glas: „Kao što početak svih stvari nema kraj, niti ti nećeš imati kraj.“

Dvadeset i deveto poglavlje

Zaručnici se naređuje da često prima Tijelo Kristovo koje je označeno manom koja je kišila očevima u pustinji i udovičnim brašnom koje je prorok blagovao. Javljene su i velike vrline i milosti koje za dušu koja pobožno prima slijede iz spomenute pričesti.

„Ja sam Tvoj Gospodin i Bog čiji je glas Mojsije čuo u grmu i Ivan na Jordanu. Od ovog dana na dalje želim da češće primaš moje tijelo jer je ono lijek i hrana kojoj se duša osnažuje, kome je duša slaba, tko je slab na vrlinama, jača se. Nije li pisano da je prorok bio poslan ženi koja ga je hranila s malo brašna i ono se nije smanjivalo sve dok na zemlju nije došla kiša? Ja sam prikazan u tom proroku. Moje tijelo je brašno; ono je hrana duše; nije pojedeno niti se umanjuje, već hrani dušu i ostaje uvijek nepojeđeno. Tjelesna hrana ima tri obilježja: prvo se žvače i postaje tekuća, drugo, uništi se, treće, siti samo na neko vrijeme. Moja se hrana međutim žvače i ostaje neprožvakana; drugo, nije uništena, već ostaje ista; treće, ne siti na neko vrijeme već vječno. Ova je hrana prikazana u mani koju su stari očevi jeli u pustinji.

Ona je meso koje sam u evanđelju obećao i koje siti za vječnost. Kako se dakle slabom tjelesnom hranom poveća snaga, tako svakome tko s dobrom namjerom prima moje tijelo raste duhovna snaga. Ono je najjači lijek koji ulazu u dušu i siti je; tjelesnom je osjetilu skrivena, ali razumu duše otkrivena; bezokusna je za zle kojima nije ukusno ništa osim svjetovnih stvari, čije oči ne vide ništa osim njihove požude, čiji razum ne razlikuje ništa osim njihove volje.“

Trideseto poglavlje

Krist propisuje zaručnici da svoju volju treba potpuno suobličiti Božjoj kako u sretnim, tako i u protivnim okolnostima. Volja je za usporediti korijenu stabla; ako je dobar, onda stablo, to jest duša, donosi dobre plodove, ako je nepostojan, onda ga izgoda krtica, to jest đavao, i ispunja dušu vjetrom protivnosti ili se osuši pod vrućinom sunca, to jest isprazne svjetove ljubavi.

Sin reče zaručnici. „Iako sve znam, reci mi na svojem vlastitom jeziku što je Tvoja volja?“ Za zaručnicu odmah odgovori anđeo koji joj je dan za zaštitu i reče: „Njezina volja je kao što se moli: budi volja Tvoja kako na nebu, tako i na zemlji.“ Gospodin odgovori: „To je ono što tražim i želim, to mi je najprijatnija poslušnost. Zato, moja zaručnico, trebaš biti kao dobro ukorijenjeno stablo koje se ne treba bojati tri dolazeća zla. Prvo, ako je stablo čvrsto ukorijenjeno, krtica ga neće potkopati; drugo, navale vjetra neće ga srušiti; treće, neće se osušiti od vrućine sunca. To stablo je tvoja duša. Njegov glavni korijen je dobra volja prema Božjoj volji. Iz tog korijena volje izlaze tako mnoge vrline kao što je korijenje na stablu. Zato glavni korijen iz kojeg izrastaju preostali mora biti jak i snažan, također urašten duboko u zemlju. Tako tvoja volja treba biti jaka u strpljivosti, snažna u božanskoj ljubavi, duboko ukorijenjena u istinskoj poniznosti i ako je duboko ukorijenjena, ne treba se bojati krtice.

Što predstavlja krtica koja ruje pod zemljom doli đavla koji na nevidljiv način kruži oko duše i uznemiruje je? On izgriza korijen volje ako je nepostojan u patnjama i uništava ga svojim ugrizima kad u srce šalje pakosne pohlepe i misli i tvoju volju otima na suprotnu stranu i čini da želiš nešto protiv moje volje. Ako se onda glavni korijen pokvari, pokvare se i svi preostali korijeni; deblo se osuši, to jest ako su tvoja volja i tvoja sklonost pokvareni, i preostale vrline su zamrljane i ne sviđaju mi se; po samoj zloj volji, ukoliko se ne popravi kroz pokoru, postaješ vrijedna prispjeti pod vladavinu đavla čak ako volja ne dođe u djelo. No ako je korijen jak i snažan, krtica ga može slobodno gristi, ali ga ne može uništiti, da, njezino griženje čini samo da korijen naraste do veće snage. Ako tvoja volja u protivnim i sretnim situacijama uvijek ostane čvrsta, đavao je može gristi, to jest davati joj svoje pakosne misli; ali ako mu pružaš otpor i ne suglasiš mu svoju volju,

onda ti neće služiti na kaznu, već će ti kroz strpljivost biti korisne za veću zaslugu i uzdizanje vrlina. Dogodi li se da kroz nestrpljivost ili nepredviđeno posrneš, brzo se opet podigni kroz pokoru i kajanje i onda ti otpuštam grijehe i pružit ću ti strpljivost i jakost da podneseš đavlova nadahnuća. Drugo, kad je stablo dobro ukorijenjeno, ne treba se bojati sudara vjetrova. Tako se, kad se tvoja volja usmjerava prema mojoj, ne trebaš brinuti o protivnostima svijeta koje su jednake vjetru; misli si kako ti je tako možda korisnije naime pretrpjeti protivnosti. Ne smiješ se žalostiti ako te prezru i moraš trpjeti sramotu jer one koje želim mogu uzvisiti i poniziti. Ne smiješ se žaliti na tjelesne boli jer mogu liječiti kao i udarati i ništa bez uzroka. Tko pak ima meni protivnu volju, patit će u sadašnjosti jer ne može dovršiti što traži i još će k tome biti kažnjen za svoju zlu volju. Da je svoju volju htio predati meni, lako bi bio mogao podnositi sve što mu se događa. Treće, ako je stablo čvrsto ukorijenjeno, ne treba se bojati prevelike vrućine, to jest oni koji imaju savršenu volju, ne presušuju u Božjoj ljubavi zbog ljubavi svijeta, neće biti odneseni od Božje ljubavi kroz neki zlu pobudu. Ali oni koji nemaju čvrsto stanje, njihova duša će od dobrog početka i Božje ljubavi onda biti odvrćena ili kroz đavlovo nadahnuće, ili kroz otpor svijeta, ili od vlastite ljubavi tako što na nekoristan način želi isprazno. Zato čovjek na kojeg sad misliš nije dobro stablo. Njegov glavni korijen, naime: 'Budi volja Tvoja, kako na nebu tako i na zemlji!' je slomljen jer nakon što je prihvatio strogost suzdržanog života, žar ljubavi u njemu se ohladio. Radi molitava moje majke Marije sam mu pomogao jer sam na njemu primijetio tri stvari, naime: siromaštvo u bogatstvu, slabost u udovima i nedostatak u spoznaji. No to je bila moja volja i da je strpljivo izdržao u tim trima stvarima, imao bi vječno obilje, vječnu sitost i ljepotu, imao bi spoznaju i gledanje Boga; da bi to postigao, pomogao sam mu tako što jakost u duhovnom i udahnuo mu svoju volju. Ali njegova volja je protivna mojoj i samo s malim marom traži pomoć; zato će biti uplašen od siromaštva, ali ne radi mene, već radi njegove koristi; bit će uplašen i od bolesti jer nije htio trpjeti bolove; bit će uplašen manjkom znanja jer zbog tog nedostatka ne želi biti prezren od drugih. Sad je iz mojeg skrivenog znanja primio ove tri stvari zbog kojih trpi strah; jer sad ima obilje više nego prije koje zahtjeva nužda tijela; ima više znanje i stoji u većoj pozornosti; to više se sad mora bojati zamke ako ga đavolska krtica dotiče kušnjom; jer ako se glavni korijen volje pokvario i ljubav prema svijetu postala vruća, revnost prema dobrom u njemu će se ohladiti, a zla pohlepa u njemu rasti. Podigne li se onda koja nevolja, bit će uplašen sa svih strana kao stablo bičevano od vjetra sa svih strana, u ničemu nije postojan i žali se na sve; puhne li mu čast, neće imati manju brigu kako da se svima sviđa, kako da bude hvaljen od svih i kako da se pametno susretne s onim što provaljuje na njega. Gledaj kako velika nepostojanost izlazi iz nedostatka čvrstog stajanja pokvarenog korijena. Ali što da učinim? Ja sam kao dobar vrtlar u čijem vrtu je mnogo neplodnih i malo dobrih stabala; ako ova dobra stabla budu potpuno odsječena, tko će onda ulaziti u vrt? Ali ako se sva neplodna

stabla iščupaju s korijenom, vrt izgleda previše nagrđen nastalim rupama i mućkanim tлом. Ako bih sad izveo sve dobre iz mesa k meni, tko bi ulazio u svetu Crkvu? Kad bih u jednom trenutku oduzeo sve zle, onda bi u vrtu bile vidljive preružne rupe i svi bi mi služili iz straha od kazne, ali ne iz ljubavi. Zato radim kao onaj tko je vješt u oplemenjivanju stabala koji granu cijepi na neplodno deblo i ako ono raste i udari čvrsto korijenje, ono što je suho, baca u vatru. Tako ću učiniti jer želim si podići nasad slatkoće i grane vrlina nakon čijeg ću rasta odsjeći i baciti u vatru ono što je neplodno. I čistit ću svoj vrt tako da ne preostane ništa neplodno što bi moglo sprječavati mlade i plodne grane.“

Objašnjenje

O jednom prioru koji je Kristovim riječima pokrenut na kajanje i nakon toga je postao pobožan.

Taj je prior vidio Krista kako je ispružio ruke prema njemu i rekao mu: „Kroz ovu jaku kost su prodrli čavli.“ Nakon što je ovaj prior umro, Krist reče: „Onaj brat, tvoj prijatelj, nije umro, već živi jer je djelima ispunio ime jednog brata. No sad možeš pitati: 'Tko je moj istinski brat?' Odgovaram ti: istinski brat je onaj koji prema općoj poslovici sve svoje nosi na leđima; koji ne želi ništa osim Boga i zna se zadovoljiti s nužnim, koji mene, Boga koji je postao meso, priznaje za svoga brata i voli kao svojeg brata.“

Još o istom bratu

Kad je baš ovaj brat teško vjerovao u milost pruženu gospođi Brigiti, vidio je gospođu u ekstazi i kako je vatra s neba sišla na nju; i budući da se čudio i smatrao to obmanom, probudio se, ali je opet zaspao i čuo kako glas dvaput glasno govori: „Nitko ne može spriječiti ovu ženu da bukne; jer ja, sama moć, slat ću ovu vatru prema istoku i zapadu, prema sjeveru i jugu i ona će zapaliti mnoge.“ Potom je ovaj brat vjerovao u objave i postao je njihov branitelj, ispunio je djelima ime jednog brata i primio je dobar kraj.

Još k istom poglavlju

Jedan brat je bio tri godine bolestan tako da mu je noga bila neupotrebljiva i iz nje je isticala koštana srž. Posjedovao je toliku strpljivost da je Isusa uvijek imao u srcu i ustima tako što je govorio: „Isuse, najdostojniji Bože, smiluj mi se!“ Kad se približavao smrti, povikao je: „Želim, želim, želim! O, moja željo, dođi!“ Kad je upitan što želi, on odgovori: „Boga i u želji za njim i Njegovim gledanjem radujem se i kličem tako visoko da kad bih sto godina mogao živjeti s ovom bolesti, bio bih zadovoljan.“ Potom je baš ovaj brat umro oko ponoći pun radosti. Umro je u pod rukama svoje braće. Slijedeće nedjelje je gospođa koja je bila uzeta u duhu čula: „O, kćeri, budući da gospoda i učitelji ne žele ponizno doći k meni, skupljam siromašne

i neobrazovane u kraljevstvo nebesko. Tako je ovaj siromah i neobrazovan danas našao mudrost iznad Salomonove, bogatstvo koje ne zastarijeva i krunu koja cijelo vrijeme raste i nikad neće završiti. Reci i onom bratu koji ga je u njegovoj pokori u bolesti posluživao da će zbog svoje službe biti oslobođen od kušnji i imati jakost za duhovno, također će postići radostan kraj i bdjeti u Lazarovom miru.“

Trideset i prvo poglavlje

Zaručnica je na božanskom sudu gledala đavola i dušu koja je prema izgledu bila slična strašnoj životinji. Ta je duša prokleta jer je uvijek otvrdnjivala u grijehu i nije činila pokoru. Kako je Krist ljubazan i krotak prema dobrima, ali strog prema zlima i kako je jedna druga duša uzašla kao najsvjetlija zvijezda.

Zaručnica je vidjela kako su pred božanskim sudom staja dva đavla koji su jedan drugome bili jednaki u svim udovima. Usta su im bila otvorena kao ona kod vukova; oči su im plamtjele kao staklo koje gori iznutra; uši su im visjele dolje kao kod pasa; trbuh je bio nabreknut i široko ispružen; ruke starca; bedra bez tetiva; noge kao osakaćene i odsječene do polovice. Sad jedan od njih reče sucu: „Suče, dodijeli mi dušu ovog ratnika da bude sa mnom bračno povezana budući da mi je slična.“ Sudac odgovori: „Govori kojim pravom i s kojim razlogom je želiš posjedovati?“ Đavao odgovori: „Prvo ja pitam tebe jer si pravedan ne njeguje li se govoriti o životinji koja je slična drugoj da je ta životinja lavlje vrste, ili vučje vrste ili neke slične životinje? Sad dakle pitam, koje je vrste ova duša, ili kome je slična?, anđelima ili đavolima?“ Sudac mu reče: „Nije slična anđelima, već onima koji su jednaki tebi što se može dovoljno jasno vidjeti.“ Potom đavao kao na podrugljiv način reče: „Kad je ova duša stvorena iz vrućine Tvoga pomazanja, to jest Tvoje ljubavi, bila je slična Tebi, no sad, nakon što je prezrela Tvoju slatkoću, trostrukim je pravom postala moja. Prvo, jer smo jednako oblikovani; drugo, jer imamo sličan ukus; treće, jer oboje imamo jednu volju.“ Sudac odgovori: „Iako znam sve, reci mi zbog ove moje zaručnice koja ovdje stoji na koji način ti je ova duša slična po jednakom obliku?“ A đavao reče: „Budući da imamo udove iste vrste, tako su i naša ponašanja iste vrste. Imamo otvorene oči, no ipak ništa ne vidimo; jer ne želim vidjeti ništa što se tiče Tebe i Tvoje ljubavi; tako i ona kad je mogla nije htjela vidjeti ništa što se ticalo Tebe i spasenja njezine duše već je u oku imala samo prijatno i vremenito. Imamo uši, ali ne slušamo na našu korist; tako i ona nije htjela čuti što se ticalo Tvoje časti. Na sličan me način i meni sve Tvoje gorko, zato glas Tvoje slatkoće i dobrote nikad neće ući u naše uši za našu utjehu i našu korist. Imamo otvorena usta i kao što je ona svoja usta imala otvorena za sve slatkoće svijeta, ali za Tebe i Tvoju čast zatvorena, tako su i moja usta otvorena da bi Te vrijeđala i žalostila i kad bi bilo moguće, nikad ih ne bi zadržavao od zla protiv Tebe da Te

žaloste ili umanjuju Tvoju slavu. Njezine su ruke kao starčeve jer se do smrti čvrsto držala vremenitih stvari koje mogla primiti i držala bi se dulje da si joj dopustio živjeti dalje. Dakle i ja bih sve koji dođu u ruke moje vlasti držao tako čvrsto da ih nikad ne bih pustio kad mi ih Tvoja pravednost ne bi protiv moje volje oduzela. Njezin trbuh je nabreknut jer je njezina pohlepa željela neumjereno tako da je bila napunjena, ali ne zasićena i njezina pohlepa je bila tako velika da i kad bi mogla zadobiti cijeli svijet, rado bi se bila za to potrudila; da, i još bi htjela vladati i u nebu. Ja imam sličnu pohlepu; jer kad bih mogao primiti sve duše na nebu i na zemlji i u samom čistilištu, rado bih ih oduzeo; i kad bi preostala jedna jedina duša, zbog svoje je pohlepe ne bih pustio slobodnu od muke. Njezino srce je dalje vrlo hladno kao i moje; jer nema ljubav prema Tebi i Tvoje opomene nikad nisu bile po njezinu ukusu. Tako i ja nisam zahvaćen od ljubavi prema Tebi; da, pri zavisti koju imam protiv Tebe, neprestano bih se dao ubijati i sve do kraja obnavljati tu muku na sebi da bi Ti, kad bi bilo moguće, sam bio ubijen. Naša bedra su dalje bez tetiva jer je naša volja jedna. Od početka mojeg stvaranja moja se volja odmah okrenula protiv Tebe i nikad nisam htio što si Ti htio. Tako je i njezina volja bila stalno protiv Tvojih zapovijedi. Naše noge su kao osakaćene. Kao što se nogama napreduje za korist tijela, tako se dolazi naprijed Bogu sklonošću i dobrim djelima; ali ova duša jednako meni nikad niti sklonošću, niti dobrim djelima doći naprijed k Tebi. Tako smo u sastavu udova u svemu jednaki. Imamo i sličan ukus jer iako znamo da si Ti najviše dobro, ipak ne kušamo kako si sladak i dobar. Budući da smo sad jednaki u svim dijelovima, izreci sad presudu koja nas međusobno vezuje.“ Potom odgovori jedan od anđela pred Gospodinom: „Gospodine Bože, od kad je ova duša povezana sa svojim tijelom, stalno sam je pratio i nisam se odvajao od nje tako dugo dok sam na njoj nalazio nešto dobro; no sad je napuštam kao vreću praznu od svih dobara jer je na trostruku način bila zla: prvo, što je Tvoje je riječi uzimala za laž, drugo, što je Tvoj sud držala za neistinu, treće, što se na Tvoje milosrđe obazirala za ništa nije obazirala i pred njom kao da je bila mrtva. Ova se duša nalazila i u braku; imala je doduše samo jednu suprugu i nije se miješala s drugim ženama. No te se bračne vjernosti nije držala iz božanske ljubavi i straha jer je ono meso supruge volio tako nježno da nije imala sklonosti vezati se sa stranim mesom. Također je slušala mise i prisustvovala je Božjoj službi, ipak ne iz pobožnosti, već da ne bi izgledala kao čudak ili da je drugi kršćani nebi prekoravali. S drugima je također išla u crkvu u namjeri i iz razloga da bi joj Ti dao zdravlje tijela, bogatstvo i čast svijeta i da bi je čuvao od na ljudski način smatranih nesretnih slučajeva. Gospodine, toj si duši u svijetu dao sve i više nego što je zaslužila. Iz pravednosti si joj dao ispunjenje njezinih želja tako da bi jedno vratio sa sto i ništa ostavio nenagrađenim i sad je otpuštam praznu od svih dobara.“ Na to odgovori đavao: „Pa dobro onda, o, Suče, budući da je slijedila moju volju i Ti si joj stostruko vratio sve što je morala imati od Tebe, izreci sad presudu koja nas međusobno vezuje. Nije li u Tvojem zakonu pisano da gdje je jedna volja i

jedna bračna suglasnost, može legalno biti sklopljen brak? Tako je među nama; jer njezina volja je moja volja i moja njezina. Zašto bismo sad bili prevareni za međusobno vezivanje?“ Sudac odgovori: „Neka duša otkrije svoju volju o tome što misli o vezivanju s tobom.“ Ona odgovori Sucu: „Radije želim biti u mucu pakla nego doći u radost neba da Ti, Bog, ne bi mogao imati utjehu na meni; jer Ti si mi tako mrzak da neću pitati za svoju muku samo ako Ti nećeš imati utjehu.“ Potom đavao reče sucu: „Takvu volju imam i ja; jer radije bih bio mučen u vječnost nego da stoga dođem u Tvoju slavu da Ti time dođe radost.“ Na to sudac reče duši: „Tvoja volja je tvoj sudac i prema njoj ćeš biti suđena.“ Potom se Sudac okrene meni, koja sam sve vidjela, i reče mi: „Jao njemu jer je bio pakostan kao razbojnik, imao je svoju dušu na prodaju, žedao je za nečistoćom mesa varao je svoga bližnjega; zato ljudi viču: 'Osveta nad njim!', anđeli odvrću svoje lice od njega, sveti bježe od njegova društva.“ Sad se đavao približio duši koja mu je bila slična i reče: „O, Suče, gledaj: ja i ja. Ja, zao po svojoj zlobi i niti otkupljen, niti podoban za otkupljenje i ovaj, moj drugi ja, doduše otkupljen, ali sličan meni jer je više slijedio mene nego Tebe; zato mi dodijeli dušu.“ Sudac mu odgovori: „Kad bi se još htio poniziti, dozvolio bih ti slavu; i da je ova duša u zadnjem trenutku svoga života namolila oprost s namjerom popravljanja, nikad ne bi bila u tvojim rukama; no budući da je do kraja bila poslušna tebi, zato pravednost zahtijeva da vječno bude tvoja; ipak će dobro koje je, bilo i vrlo malo, učinila u svojem životu ograničiti tvoju zlobu da je ne bi mogao mučiti kako bi htio.“ A đavao reče: „Tako je dakle moja; zato će, kao što se njeguje reći, njezino meso biti moje meso, iako nisam od mesa, i njezina krv će biti moja krv.“ I đavao je zbog ovoga izgledao vrlo obradovan i počeo je pljeskati rukama. Sudac mu reče: „Zašto se toliko raduješ i kakvu radost imaš u prokletstvu duše? Govori tako da moja zaručnica, koja ovdje stoji, čuje. Jer iako sve znam, ipak trebaš odgovoriti zbog ove moje zaručnice koja duhovno ne može shvatiti bez usporedbe.“ Onda đavao reče: „Kad ona duša gori, ja gorim još jače i groznije i s njezinim plamenovima umnažaju se moji; no budući da si je Ti svojom krvlju otkupio i tako je volio da si Ti, Bog, sebe predao, a ja je ipak mogao prevariti, zato se radujem.“ Sudac odgovori: „Tvoja zloba je velika; ali pogledaj oko sebe jer dopuštam ti vidjeti.“, i gledaj! Jedna vrlo lijepa zvijezda digla se uvis u više predjele neba i kad ju je đavao vidio, zanijemio je. Gospodin mu reče: „Kome je slična?“ Đavao odgovori: „Sjajnije je od sunca kao što sam ja crniji od dima; puna je svake slatkoće i božanske ljubavi, a ja sam od svake zlobe i gorčine.“ A Gospodin reče: „Što misliš u svome srcu i što bi dao za to da bude predan u tvoju moć?“ Đavao odgovori: „Za nju bih rado predao sve duše koje su u paklu od Adama pa sve do ovog sata i osim toga trpio tako gorku muku kao da su bezbrojna koplja zabodena u stup; koplje na koplje i tako gusto jedno do drugog da ne bi bilo mjesta za iglu između koplja i htio bih proći od najviše visine neba sve do pakla da mi ona zvijezda bude dana u moju vlast.“ Gospodin odgovori: „Tvoja zloba protiv mene i mojih odabranih je velika. No

ja sam tako ljubazan da kad bih mogao još jednom umrijeti, rado bih podnosio još jednu takvu mučeničku smrt za svaku dušu i za svakog pojedinog nečistog duha, kao što sam jednom kao što sam već jednom na križu podnio za sve duše, tako da ne bi preostao ni jedan jedini nečisti duh. No ti si tako zavidan da ne želiš da samo jedna jedina duša dođe k meni.“ Na to Gospodin reče dobroj duši koju se moglo vidjeti kao zvijezdu: „Dođi k meni, moja izabranice, u radost koju si željela. Dođi u slatkoću koja nikad neće završiti. Dođi svojem Bogu i Gospodinu za kojim si tako često čeznula. Dat ću ti samog sebe u kojem je sve dobro i sve slatko. Dođi k meni iz svijeta koji je sličan boli i patnji jer u njoj nije ništa drugo doli bijeda.“ I potom se Gospodin okrenuo prema meni, koja sam sve to u duhu vidjela, i reče mi: „Gledaj, kćeri, ovo se preda mnom dogodilo u jednom trenutku. Samo zato jer bez usporedbe ne možeš shvatiti duhovno, zato ti pokazujem ovo da bi dakle čovjek prepoznao kako sam strog prema zlima i kako ljubazan prema dobrima.“

Objašnjenje

Sucu je predstavljena jedna duša koju su slijedila četiri Etiopljanina koji rekoše Sucu: „Gledaj plijen, slijedili smo ga i obraćali pažnju na sve njegove putove; sad je pao u naše ruke; što da radimo s njim?“ Sudac im reče: „Kuju stvar imate protiv nje?“ Prvi Etiopljanin odgovori: „Ti si, Bože, rekao: Ja sam pravedan i milosrdan i uzdignut nad grijesima. Ova duša se oslanjala na predodređenje kao da je stvorena za vječno prokletstvo.“ Drugi Etiopljanin reče: „Ti si, Gospodine, rekao: čovjek treba biti pravedan prema svojem bližnjem i ne ga varati. No ovaj je varao svojeg bližnjeg, posuđivao što je mogao i oduzimao što je htio, no nije imao volju opet nadoknaditi.“ Treći Etiopljanin reče: „Rekao si: čovjek ne smije ni jedno stvorenje voljeti iznad svog Stvoritelja: no ovaj je volio sve osim Tebe.“ Četvrti Etiopljanin reče: „U nebo ne može doći nitko tko svim srcem ne želi i traži Boga, ali ovaj nije želio ništa dobro, niti mu se sviđalo nešto duhovno, već je ono što je učinio za Tebe učinio samo zato da ga kršćani ne bi prekoravali da nije kršćanin.“ Na to Sudac reče duši: „Što sama kažeš o sebi?“ Ona odgovori: „Moje srce je otvrdnulo i Tebi, koji si moj stvoritelj i otkupitelj, želim zlo i ništa dobro. No prisiljena sam ti reći istinu. Ja sam kao nepravodobni porod, slijepa, hroma i prezirem očeve opomene. Zato mi moj sud, moja savjest, kaže da ove, čije sam savjete na zemlji slušala, trebam slijediti u mukama.“ Nakon ovih riječi je duša u najvećim suzama otišla od Božjeg lica i viđenje je nestalo. Na kraju ove objave je govor o bratu Algotu, prioru Skare i magistru teologije, koji je tri godine bio slijep, patio je od bubrežnih kamenaca i uzeo je miran kraj. I kad je blažena Brigita molila za njega da ozdravi, u duhu je čula odgovor: „On je sjajna zvijezda; nije dobro da, ako je njegovo tijelo zdravo, njegova duša bude zamrljana; već se borio i završio i ništa ne preostaje osim da bude okrunjen i znak za to će ti biti da se od ovog časa boli njegova mesa biti olakšane i

duša potpuno zapaljena od moje ljubavi.“

Trideset i drugo poglavlje

Kristove riječi zaručnici kako su roditelji, koji djecu podučavaju u svjetovnom ponašanju da bi postigli čast i svjetovnu slavu s oholosti, na jasan način označeni zmijama koje svlače svoje mlade i uče ih bosti bodljom i otrovom.

„Kad se zmija i njezina ženka pomiješaju, u sjemenu miješanja imaju otrov i od njihove prirode je začeta otrovna zmija. Kad je zmija začeta, ne može drukčije živjeti osim po mojoj snazi jer bez mene nije ništa, niti može primiti svoj, niti moj duh osim pomoću moje snage. Kad se zmija rodi, majka, budući da nema prsa da doji svoje mlado, legne na svoje mlado i tako ga moćno grije da se skoro uguši. Kad sad mlada zmija od gore osjeća jaku toplinu, a od poda veliku hladnoću, okreće, što se događa s nuždom, čeljust prema zemlji i počinje sisati i uzimati. Da bi ga onda naučila kako se mlado treba kretati, ubada ga u rep i počinje ga rastezati, tako ponavlja svoje ubode tako da povuče rep. Na sličan način ga podučava da glavu isteže uvis i da savija leđa. Zatim majka traži mjesto gdje vrućina sunca jače sjaji i kamo mlado vodi sa sobom tako što puže naprijed da ga poduči da slijedi. Kad sada slijedi i spava na sunčevoj vrućini, majka si misli ovako: 'Moje mlado ima otvor za obavljanje zla, sad je samo još nužno da nauči bosti. No budući da još ima nježnu bodlju, ona će se, ako je dovedem na nešto tvrdo, vrlo brzo slomiti prije nego što je naviknuta i dovoljno jaka za bodenje.' Zato pametna majka za sina traži nešto potpuno mekano, to donosi ovamo i odlaže pred mlado koje spava, onda mu jakom dahom puhne u uši i na grublji ga način probudi tako da, po micanju daha kao dovedeno izvan sebe, počinje ugrizati u onaj mekani predmet koji mu je ranije odložen. Na to se njegova bodlja navikava tako dugo dok s njezinom rastućom tvrdoćom i navikom bodenja ne nauči bosti kamenje i drvo i svaku snagu. Kad je konačno mlado dobro podučeno, majka ga napušta. Tako je i onaj čovjek kojeg poznaješ; jer on je kao dijete zmije budući da je rođen od zmijskog oca i zmijske majke. Ovo dvoje su se sastali s najgorim otrovom oholog duha koji duši šteti mnogo prokletije nego tjelesni otrov tijelu. Budući da je ovaj zmijski otac bio imao vrlo veliku sklonost i neugasivu požudu za tjelesnim zagrljajem, izgarao je u požudi prema ženi i promatrajući njegovu pamet, lijep oblik i hrabro biće i ova je izgarala u ljubavi prema njemu. Tako su se u svoj požudi, tako što su prezreli moj plod, sastali i iz otrovanog su roda proizveli otrovnu zmiju. U njihovo sam sjeme, jer sam milosrdan i pravednost to zahtijeva, dao dušu stvorenu iz moga božanstva; no budući da majka nema prsa božanske ljubavi da bi na njima došla svoje dijete, grije ga pod sobom, to jest hrani ga ljubavlju prema svijetu i visokom stvarima tako što svom snagom teži prema tome da ga vidi ubrojenog među plemstvom. Izazivajući

njegovo kvaranje, govori mu: 'Kad bi imao onu vlast i onu kneževinu, mogao bi biti jednak ocu; takav brak ti priliči i dužan si težiti prema takvom braku.' Kad zmijsko dijete sad po ovim riječima podučeno od majke i zagrijano prema zemaljskom, počinje, ohlađeno u božanskoj ljubavi, uživati iz želje prema zemaljskom i kroz uživanje još ga žešće željeti.

Potom ga, da bi naučilo pomicati udove i uspraviti glavu, majka ubada u rep, naime, podučava ga i vodi da obećanjima druge privuče k sebi, druge riječima i naklonosti pridobije za sebe, ne šteti mogućnost da bude imenovan; da ne šteti život da bi slovio za junak, ne dopustiti si mir da bi mu ime bilo slavljeno. Majka svoje dijete uči i puzati tako što mu potajno i javno govori: 'Tako su živjeli tvoj otac i tvoji prethodnici. Tako priliči istupati velikoj gospodi; trebaš se sramiti htjeti postati svetiji od njih; sramota je kad bi htio biti ponizniji od onih koji su laskavim govorom postizali naklonost ljudi i vanjskim si sjajem svoga života zaradili veliko ime.' Ovim je opomenama zmijsko dijete namamljeno, slijedi majku od jednog grijeha do drugog sve dok, kao izlegnuto na vrućini sunca, ne dođe do tjelesne razvrata. Kad se sad pripremi mirovati i žar mesa mu postane sladak, majka ga poduči bosti i koristiti bodlju. No budući da majka promišlja njegovu slabost u bodlji, njegovo siromaštvo u mogućnosti i nedostatak snage, savjetuje mu da bodlju prvo isproba na vremenitom od manjeg značaja da se prvo popne na nižu čast što mu sve u početku izgleda mekano i za posjedovanje slatko. Slijedeći taj otrovani savjet, bode siromašne, koji nemaju moć za opiranje, pomoću oduzimanja njihovog; neke bode nepravdom, druge mržnjom i orobljava ih života. Nakon toga, kad je bodlja zlobe u tim donjim stvarima ojačala, počinje se, opet napuhnut od majke, penjati prema višem, zavidjeti većima, postaviti zasjede, započinjati svađu i to tako jako da se ne boji rastegnuti svoju bodlju protiv najjačeg, to jest do vrijeđanja svete Crkve ako se ne čuva i mudro štiti. Da bi se zloba te bodlje uklonila, postoji samo jedno jedino sredstvo, to jest da se zmijin jezik odsječe; no stvar mudrih je odlučiti što je jezik i kako ga se može odsjeći.“ Potom je Gospodin dodao: „Kao što je marama razrezana i ne osjeća ništa i jabuka oguljena, ali njezin vlasnik nije ozlijeđen, tako je i moja patnja u srcu ovog zmijskog sina jer on u svom srcu nikad ne razmišlja pažljivo o njoj. Postavlja svoje uvjerenje i govori: 'Da je Bog unaprijed znao da ću biti proklet, zašto da se dalje trudim? No ako moram biti spašen, lako će primiti moju pokoru.' Jao njemu ako se brzo ne popravi jer zbog mojeg znanja unaprijed nitko nije izgubljen. Znaj i da ona zmijska ženka, majka, neće postići što nerazborito želi; niti djeca, niti cijeli rod neće imati sreću; da, ona sama će umrijeti u gorčini i njezina uspomena će biti u zaboravu.“

Dodatak

Sin Božji reče: „Treba se jako čuvati da se od roda ženke i zmije ne traži pomoć i postojanost kraljevstva jer se već bliže Božjem sudu i njihovi dani neće biti

produljeni.“

Dalje se Krist opet ukazao i reče: „Znaj za sigurno da ova žena neće postići što želi, ni njezini sinovi neće imati sreću; također neće proizvesti sjeme i njihova uspomena se neće nastaviti iz naraštaja u naraštaj.“

Trideset i treće poglavlje

Bog Otac razgovara s Sinom kako je on sličan zaručniku koji je tako jako volio svoju zaručnicu da se zbog nje dao razapeti; no ona je voljela preljubnika i ubila zaručnika Kako je duša označena zaručnicom, bračna soba Crkvom, njegova vrata voljom, a preljubnik požudama tijela. Također radi predviđanja o budućoj zaručnici koja treba biti zaručena Kristu.

Otac reče Sinu: „Ti si sličan zaručniku koji se zaručio sa zaručnicom koja je lijepa u licu, pristojna u svojem ponašanju. On ju je uveo u svoju bračnu sobu i volio je kao sebe. I Ti si se, moj Sine, zaručio s novom zaručnicom kada si izgarao tolikom ljubavi prema dušama ljudi da si htio dati sama sebe rastrgati i rastegnuti se na stablu.; uveo si ih u svoju svetu Crkvu koju si svojom krvlju posvetio kao u bračnu sobu. Ali zaista, Tvoja zaručnica sad postala preljubnica, vrata bračne sobe su zaključana, a na mjestu zaručnice leži najpakosnija preljubnica koja si dakle misli: 'Kad moj zaručnik bude spavao i ležao razodjeven, podići ću protiv njega oštar mač i ubiti ga jer mi se ne sviđa.' Koga drugog označava zaručnica doli duše koje si otkupio svojom krvlju? Iako ih je mnogo, ipak zbog jedinstva vjere i ljubavi mogu biti nazvane jednom, ali mnoge među njima su sad postale preljubnice jer više vole svijet nego Tebe. Traže stranu radost, ne Tvoju. Vrata bračne sobe, to jest Crkve, zaključana su. Što drugo znače vrata doli dobru volju pomoću koje Bog ulazi u dušu? Ona je zaključana i kao bez djelovanja, nasuprot tome događa se volja Tvoga neprijatelja jer sve što se sviđa i raduje ga je voljeno, časti se, slavi kao sveto i dobro. No Tvoja volja, koja se sastoji u tome da Te ljudi žarko ljube, mudro žude za Tobom, trebaju na razuman način sve dati za Tebe, potpuno im je skrivena i zanemarena od njih. Ako poneki možda koji put i uđu javno vratima Tvoje bračne sobe, ne ulaze s namjerom da vrše Tvoju volju i da Te vole iz svega srca, već iz bojažljivosti prema ljudima da ne bi izgledali nepravedni i da ne javno bili prepoznati onakvima kakvi su iznutra prema Bogu. Tako su vrata Tvoje sobe žalosno zaključana i preljubničko uživanje vrijedi više nego radovanje Tebi.

Misle si ubiti Te kad si gol i spavaš. Izgledat ćeš im gol kad Tvoje tijelo, koje si primio iz najčišće Djevice bez da si izgubio božanstvo, vide u obliku kruha na oltaru, ali pritom ne vide ništa od moći Tvoga božanstva; na Tebe se obaziru kao na neznatni kruh, dok si Ti istinski Bog i čovjek, jer oči, koje su pomračene od tame svijeta, ne mogu vidjeti. Izgledaš im spavajući onda kad ih puštaš nekažnjene i zato

drsko koračaju u Tvojim sobi i misle si: 'Ući ću unutra i primiti Tijelo Kristovo kao i preostali, ali ću nakon primanja činiti ono što mi se sviđa. Što me sprječava da ga primim i što mi koristi ako ga primim?' Gledaj, kroz ovakve misli i kroz takvu volju Te ubijaju bijede u njihovim srcima da ne bi vladao u njima iako si besmrtni i prisutan na svakom mjestu pomoću moći Tvog božanstva. No budući da ne priliči da Ti, moj Sin, budeš bez zaručnice i da Ti ne smiješ imati nijednu drugu zaručnicu osim najkreposnije, poslat ću svoje prijatelje koji za Tebe trebaju primiti novu zaručnicu lijepu u izgledu, častnu u svojim običajima, poželjnu za dotaknuti i odvesti Ti je u bračnu sobu. Moji prijatelji će biti brzi kao ptice u letu jer će ih moj Duh voditi sa mnom samim, bit će jaki kao oni od čijih ruku ruši zid, bit će hrabri kao oni koji se ne boje smrti i spremni su pustiti svoj život. Dovedeš Ti novu zaručnicu, to jest duše steći će Ti duše mojih odabranih većom časti i slavom, većom pobožnošću i ljubavlju, muževnijim radom i jačom upornošću. Ja, koji sad govorim, onaj sam koji je na Jordanu i na brijegu povikao: 'Ovo je Sin Moj ljubljeni!' Moje riječi će se vrlo brzo ostvariti.“

Trideset i četvrto poglavlje

Majka Božja pomoću usporedbe objašnjava zaručnici kako je ona, Djevica, od njezina Sina sama primila riječi ove nebeske knjige na molbu svih izabranih ovoga svijeta. Te riječi obećavaju prokletstvo oholima i milosrđe poniznima. Sadržane su i riječi u kojima je izvjesnoj osobi dana moć istjerati đavla i ujediniti posvađane, naime kraljeve Francuske i Engleske.

Marija reče: „Moj je Sin sličan kralju koji je imao kraljevstvo u kojem je bilo sedamdeset kneževa; ali u svakoj se pokrajini nalazio samo jedan koji je bio odan kralju. Kad su kralju odani kneževi vidjeli da pred neodanimi ne stoji ništa osim smrti i prokletstva, pisali su jednoj ženi koja je bila vrlo sprijateljena s kraljem i molili je da ga u njihovo ime moli za njih i predloži neka im napiše riječi opomene koje bi ih vratile natrag od njihove tvrdoglavosti. Kad se založila kod kralja za spas onih neodanih, kralj joj odgovori: 'Njima preostaje samo smrt, a nju su i zaslužili; ipak, zbog tvoje molbe ću im napisati dvije riječi. Prva riječ sadrži tri prijetnje: prvo, prokletstvo koje je njihova plaća; drugo, siromaštvo; treće, postidjenost i obeščaćenje koje su zaslužili zbog svojih djela. Druga riječ im kaže da će stavko tko se ponizi primiti milosti i uživati život.' Kad je pismo koje je sadržavalo te dvije riječi stiglo do onih neodanih, neki među njima su govorili: 'Jaki smo kao kralj i zato ćemo se braniti.' Drugi su govorili: 'Ne marimo za život i smrt i što će se dalje dogoditi nam ne predstavlja veliku brigu.' Drugi su isto govorili: 'Ono što smo saslušali je lažno i izmišljeno jer ovo pismo nije izašlo iz kraljevih usta.' Kad su odani kralju saslušali ovaj odgovor, pisali su opet onoj bliskoj kraljevoj prijateljici i

rekli: 'Oni neodani ne vjeruju niti kraljevim, niti našim riječima; zato moli kralja da pošalje neki poseban znak istinitosti kojim će vjerovati da je pismo izašlo iz kraljevih usta.' Kad je kralj to čuo, reče: 'Jednom kralju pripadaju dva obilježja: kruna i štit. Kraljevsku krunu ne može nositi nitko osim kralja, a kraljevski štit čini mir među nesložnima; poslat ću im oboje kako bi možda vjerovali mojoj riječi i predomislili se o svojoj zlobi i vratili se od nje.'

Taj kralj nije nitko drugi doli moj Sin koji je kralj slave, sin Boga, moj Sin. Ima kraljevstvo koje je svijet u kojem je sedamdeset jezika i sedamdeset vlasti i u svakom jeziku je jedan prijatelj mojeg Sina, to jest nema jezika u kojem se ne bi našli neki prijatelji moga Sina koji su zbog jedinstva vjere i ljubavi označeni kao jedan. Ja sam bliska kraljeva prijateljica i moji prijatelji su kad su vidjeli kako svijetu prijeti zlo meni slali svoje molbe i glasnike da molim svoga Sina za svijet; na moju molbu i na padanja na koljena svetih, poslao je svijetu ove od vječnosti unaprijed poznate riječi svojih usta. Radi njihove istinitosti i da nitko ne bi mislio da su izmišljene na drugom mjestu, kao znak sam dohvatio kraljevsku krunu i štit.; krunu zbog vlasti koja će se nekome dati nad nečistim dusima, štit zbog djela mira koje će se dati drugome kako bi posvađana srca ujediniu u jedno srce i međusobnu ljubav. Riječi moga Sina nisu ništa drugo doli dvije riječi jer u njima nema ničega osim ovih dviju stvari, naime prokletstva protiv onih koji se otvrdnjuju i milosrđa za one koji se ponizuju.“

Nakon ovih reče Sin Majci: „Blagoslovljena da si ti kao Majka koja je poslana da traži ženu za svojeg sina. Tako te šaljem svojim prijateljima koji trebaju duše drugih izabranih povezati sa mnom kao u duhovni brak kako priliči Bogu. Zbog tvojeg velikog milosrđa i ljubavi kojima tako žarko ljubiš duše, dajem ti moć nad ovom krunom i ovim štitom da ih možeš dati ne samo dvojici, nego i drugima kojima želiš; jer puna si milosti i zato prenosiš svo milosrđe od mene na grešnike. Blagoslovljen je svaki koji ti služi jer neće biti napušten ni u životu ni u smrti.“ Potom Majka opet reče zaručnici: „Pisano je da je Ivan Krstitelj išao pred licem moga Sina u pustinji što nisu svi vidjeli jer je bio u pustinji; tako i ja svojim milosrđem idem pred onim budućim, strašnim sudom moga Sina ispred njega. Zato reci u moje ime onome koji posjeduje krunu da sve dok u sebi osjeća udomljen duh i žar moga sina, treba nad opsjednutima čitati slijedeće riječi: 'Bog Otac sa Sinom i Duhom Svetim, stvoritelj svih stvari i sudac svega stvorenja koji je radi našega spasenja poslao svoga blagoslovljenog sina sa sobom u utrobu djevice, na njegovu slavu i zbog molitve Djevice Marije zapovijedam ti, nečisti duše, da izađeš iz ovog Božjeg stvorenja u ime onoga koji je rođen od Djevice, Isusa Krista jednog Boga koji je Otac, Sin i Duh Sveti.' Potom treba u moje ime drugom koji ima štit reći: 'Često si me slao Bogu kao glasnika i molila sam svoga Sina za tebe. Sad te molim da kao moj glasnik odeš glavi crkve; jer da i Lucifer sjedi tamo, riječi moga Sina će se ispuniti prema njegovoj volji.' Ako ode u Francusku i okupi pred sobom knezove, neka im kaže slijedeće

riječi: 'Bog, koji je s Ocem i Sinom, stvoritelj svih stvari i svega što je napravljeno; koji je sišao u utrobu djevice i ujedinio svoje božanstvo s čovječtvom bez da se odvojio od božanstva; koji je tako ljubio ljude da je kad je pred sobom vidio koplje, oštre čavle i sve instrumente smrti radije umro i podnio sve strašne naprave smrti, dopustio da mu se prerežu živci i probiju ruke i noge nego da napusti ljubav prema ljudima; on vas želi poradi svojih patnji ujediniti u jedno srce.' Potom neka im, kako ga moj duh podučiti, predstaviti kazne pakla, radost pravednih i plaću nepravednih.“

Trideset i peto poglavlje

Krist pokazuje zaručnici kako je duša jednog pobožnog redovnika u životu očišćena kroz bolesti tijela. Njegovo uzdizanje pokazalo se kao pod slikom zvijezde pred njegovu smrt. Kako je dušu jednog drugog klerika iz reda koja je već prokleta pred glavnim đavlom željelo devet đavola. Ovdje je nagoviješten razlog zbog kojeg Bog trpi zle redovne klerike.

Sin Božji reče zaručnici: „Vidjela si dušu ovog umrlog redovnika u obliku zvijezde i to s pravom jer je u svojem životu bio jasan i blistav kao zvijezda jer me volio ispred svih stvorenja i živio je u vjernom obavljanju svoje odluke. Ova duša ti je pokazana i prije nego je umrla u stanju u kojem se nalazila kad ti je poslana; to je bilo kad je došla do zadnjih trenutaka svojeg života i kad su znakovi bolesti koji su najavili smrt već bili prisutni. Kad je došla do zadnjih smrtnih trenutaka, došla je do čistilišta, a to je čistilište bilo njezino tijelo gdje je čišćena bolima i bolestima. Zato ti je pokazana kao zvijezda u otvorenoj posudi i to zato jer je gorjela u mojoj ljubavi i zato je sad u meni i ja sam u njoj. Kao zvijezda koja kad bi došla u bogatiju i svjetliju vatru ne bi više bila vidljiva, tako je i on sad uključen u meni i ja u njemu i uživati će se onoj neizrecivoj slavi koja nikad neće prestati. Međutim kad je bila u svojem čistilištu, ova zvijezda je još gorjela u tako velikoj ljubavi prema meni i ja prema njoj da je žestinu boli na svojem tijelu smatrala vrlo lakom tako da je njezina radost počela u nevolji i izrasla je u vječnu radost. Kad je to vidio đavao i ju toj duši tražio nešto što bi mu dalo pravo na nju, radije bi se zbog ljubavi koju je njegovala prema meni bio odrekao svih drugih duša. Pokazana ti je druga duša koju je đavao posjedovao s deveterostrukim pravom. Budući da sam ti prije pokazao njezinu osudu, sad ću ti pokazati njezinu kaznu. Pred Bogom je sve bilo gotovo u trenutku što se tjelesno ne može prikazati ni čuti bez detaljnosti. Kad je njegova duša dovedena u kaznu, odmah joj žurno pred svojim vođom dotrči sedam đavola i reče: 'Ova je duša s pravom naša.' Prvo je govorio đavao oholosti: 'Moja je jer si nikoga nije smatrala sličnim i htjela je biti iznad svih kao i ja.' Drugi, đavao žudnje, reče: 'Nikad se nije mogla ispuniti i nasititi kao i ja i zato je moja.' Treći, đavao neposluha, reče: 'Bila je obvezana na poslušnost i skromnost, ali bila je u svemu

neposlušna Bogu i poslušna mesu, zato je moja.' Četvrti, đavao proždrljivosti, reče: 'Jela je i pila u zabranjeno vrijeme kako sam joj i savjetovao, pretjerivala je i nije se ničega htjela odreći i zato je moja.' Peti, đavao ispraznog častohleplja, reče: 'Pjevala je za ispraznu slavu i isprazno ime i kad joj je glas bio malo potisnut i mrzovoljan, tad sam je povisio, rado sam joj pohitao i pomogao.' Šesti, đavao vlasništva, reče: 'Trebala je biti siromašna u svijetu i ne imati ništa; umjesto toga je kao mrav gomilala što je mogla i posjedovala bez da je o tome pitala svog duhovnog upravitelja i zato je moja.' Sedmi đavao, naime onaj prezira redovništva, reče: 'Prema pravilu svoga reda bila je obvezana stati sa svim svojim poslovima u određena vremena; no budući da je kod nje bio nered, jela je i pila suprotno tome kad je god htjela, spavala je i budila se i govorila kad joj se svidjelo i sve je radila bez skromnosti držanja pravila i zato je moja.' Na to vođa đavola reče: 'Ti, duše oholosti, budući da si ga opsjedao izvana i iznutra, uđi u njega i veži ga tako usko kao kad bi njegov duh kad bi bilo moguće imao udove i bio povezan s tijelom i pritisni ga tako strašno da mozak izađe zajedno s očima i koštana srž ih zglobova i da mu se svi udovi raskinu.' Drugom, duhu žudnje, reče: 'Opsjedao si ga prema svojoj volji i nikad nije bio sit. Zato uđi u njega vrućinom koja je gora od otrova i vrućija od užarenog olova i zapali ga na tako tužan način da, kao što vinu ulazi u staklenu posudu s mnogo cijevi i zauzima i ispunja sve praznine, tvoja otrovna i olovna vrućina uđe u sve njegove udove i unutra gori bez kraja.' Trećem, to jest duhu neposluha, reče: 'Opsjedao si ga u svemu što se protivilo njegovu zavjeti i slušao te više nego svog Boga; zato uđi u njega kao najoštriji mač i ostani tako bolno u njemu kao mač koji muči na nepodnošljiv način i uguran u srce ne izlazi ni na gornjem ni na donjem dijelu, već ostaje nepomičan.' Četvrtom, duhu proždrljivosti, reče: 'Slagao se s tobom u svakoj neumjerenosti, zato ga zdrobi svojim zubima i raskomadaj mu srce tako da svaki od nabrojanih duhova, naime oholosti, žudnje, neposluha i proždrljivosti, posjeduje jedan dio njegova srca i tako muči da uvijek bude rastrgan, ali nikad pojeđen.' Petom, to jest duhu ispraznog častohleplja, reče: 'Uđi u njega i nikad mu ne daj mira, zbog njegove pjesme neka sad iz njegovih usta izlazi jadikovanje. Svaka radost i zadovoljstvo koju je tražio u svijetu mu treba biti pretvorena u plač i vječnu bijedu.' Šestom, to jest duhu vlasništva, reče: 'Uđi u njega gorčinom i liši ga svega ugodnog što je želio i neka umjesto toga ima neizrecivu sramotu, neopisivo prokletstvo i vječnu postidjenost.' Sedmom, duhu prezira redovništva, reče: 'Budući da je svoje vrijeme držao neuredno, doći će mu vrijeme koje nikad neće prestati u kojem će bez kraja trpjeti hladnoću i vrućinu.'

Potom se istog trenutka pred vođom đavola pojave dva duha i rekoše: 'I mi imamo udio u ovoj duši.' I prvi reče: 'Bio je svećenik, ali nije živio kao svećenik. Zato imam udio u njemu.' Drugi đavao reče: 'Na glavi je imao određeno mjesto gdje je trebao imati krunu slave koju nema. Zato je duša moja.' Vođa odgovori: 'Svećenikovo časno ime se treba promijeniti i treba se zvati Sotona, umjesto krune

slave koju je prezreo treba mu postaviti sramotu prokletstva i vječnog odbacivanja.“
Potom Gospodin reče zaručnici: „Gledaj, zaručnico, kakvo vraćanje i kako različito! Obje ove duše su bile istog zvanja, ali su u plaći međusobno potpuno različite. Znaš li zašto ti ovo pokazujem? Zaista, zato da bi dobri bili ojačani i da bi zli ostavili zlo kad čuju ovaj sud. Uistinu, kažem ti, ovo redovničko zvanje se veoma okrenulo od mene kao što ćeš moći vidjeti u primjeru. Ja sam sličan zemljoradniku koji je primio radnike i dao im lopatu da kopaju zemlju, metlu da očiste zemlju s jama i posudu da je u njoj odnesu. Radnici su međutim prezreli gospodarevu naredbu, vratili mu alate i rekli: 'Lopata nije dovoljno oštra, zemlja je presuha i ne možemo u njoj raditi; metla je preslaba i ne može držati zemlju; posuda je preteška i zato nam je preveliki teret nositi je.' To mi rade ovi redovnici. Povjerio sam im kao radnicima lopatu, to jest dao sam im vlast propovijedati moje riječi i moć mojim strahom kopaju zemaljska srca; sad sami odbacuju tu lopatu i dohvaćaju novu jer okreću moje riječi i moje djelo prema olakšanju za tijelo kako bi se svidjeli ljudima i kako bi im bogatstvo naraslo tako što kažu: 'Ljudska srca su sad tvrda, a Gospodinove riječi nisu dovoljno oštre da bi ljude potaknula na pobožnost'. Zato ljudima predstavljaju ono što je prijatno, a moju pravednost skrivaju, propuštaju kazniti grijeh; zato slušatelji samouvjereni uzimaju povod da ostanu u grijehu i budu nemarni u okajavanju svojih djela. Drugo, predao sam im metlu da bi maknuli zemlju s jame, to jest da bi voljeli poniznost i siromaštvo. Međutim to im je previše nezatno i govore: 'Ako nemamo ništa, od čega da živimo? Ako nam se sve oduzme, tko će nas primiti?' Tako žive u obmani svojeg nepovjerenja i premašuju druge u oholosti u toj mjeri u kojoj bi ispred svih trebali biti u poniznosti. Dao sam im nadalje posudu kako bi odnijeli zemlju, to jest da bi se suzdržali onoga što tijelu godi. Bacili su mi je pred noge i rekli: 'Ako živimo u takvom poslu kao što su živjeli očevi, ostat ćemo bez snage i ako u takvom suzdržavanju, potpuno će nas prezirati i ako u takvoj potčinjenosti, onda ne možemo ništa.' Tako im je sve kod njihova reda i zavjeta teško i rade kako im se sviđa. Što da radim ja čiji su alati odbačeni i kome je otkazan posao? Barem ću im reći: 'Živite prema svojoj volji, radite svoj vlastiti posao i naći ćete svoj plod, imate čast svijeta umjesto vječne časti, bogatstvo i prijateljstvo svijeta umjesto vječnog, žudnju svijeta umjesto slatkoće koja nikad ne prestaje.' Zaklinjem se svojom istinom da kad ih ne bih trpio zbog dva razloga, nijedna njihova kuća ne bi stajala uspravna. Prvi je molitva moje Majke koja s njihovim zaštitnicima neprestano moli; drugi moja pravednost jer iako im zbog njihove zlobe nisam dužan iskazati milosrđe, trpim ih zbog darova žrtvi koje mi se sviđaju. Oni sami su kao alati kojima se pomaže drugima; kroz njihovu propovijed i njihovo pjevanje drugi ponekad rastu prema pobožnosti i primaju prigodu napraviti napredak; same sebe međutim bacaju u dubinu jer kao robovi služe za dobitak, ne za vječnost. Oni zaista jesu robovi i nalazi se malo onih koji su drukčiji i to tako malo se među sto jedva nađe jedan.“

Objašnjenje

Pojavila se jedna duša obučena škapularom i čudno unakažena na svim udovima. Na to Krist reče: „Bio jednom jedan narod koji je čuo kako djeca Izraelova posvuda pobjeđuju i bojao se da ne bude pokoren. Poslao je svoje diplomate koji su na nogama imali stare cipele i stari kruh u torbama kako bi se kroz laž činilo da su iz najudaljenije zemlje. Zato su kad je istina došla na svjetlo dovedeni u vječno ropstvo. Tako će i mnogi redovnici koji si daju izgled da su nešto što nisu i služe svijetu u odjeći reda biti isključeni iz onog vječnog nasljedstva. Tima pripada ovaj čiju dušu đavao posjeduje s deveterostrukim pravom. Prvo je to što se postavlja ispred svih i izdaje za poznavatelja vrlina dok je pun poroka. Drugo je da žudi za onim što vidi i ne zadovoljava se nužnim. Treće je da je poslušan u stvarima koje mu čine zadovoljstvo; ono naprotiv što ga ne raduje čini ili protiv volje ili traži priliku da tome izbjegne. Četvrto je da ima zadovoljstvo u neumjerenosti i prijatelj je onih za koje se kaže: njihov je bog trbuh. Peto je da traži da bude hvaljen od ljudi, ali ne od Boga. Zato propovijeda visoke stvari, pjeva glasno i čini neobične stvari. Šesto je da traži slavu u nepotrebnim stvarima i stranoj odjeći dok bi njegovo vlasništvo trebalo biti istinsko siromaštvo. Sedmo je da ne zadržava vrijeme, već ga podešava prema sklonostima svoga mesa. Osmo je da je besramno i drsko pristupa mojem oltaru i posvećuje druge i oprašta grijeha dok sam ne zaslužuje odrješenje i vrijedan je prijekora. Deveto je da je nedostojan nositi znak slave na svojoj glavi i ima savez s mojim neprijateljem; ako se ne popravi, dat će mu se piti od moje pravednosti.“ Ona odgovora: „O moj Gospodine, on čita mise i propovijeda i njegova je propovijed mnogima po ukusu. Može li to biti drukčije osim po Tvojem Duhu.“ Njoj Bog odgovori: „To je od mojeg Duha; ako međutim ne propovijeda s onom ljubavi i namjerom kao što bi trebao pravi propovjednik i ne slijedi snagu svoje propovijedi, onda u njemu djeluje zao duh jer žvače slamu, siše na zmijinom repu i traži prolazno cvijeće.“ Potom ona reče: „O Gospodine, ne razumijem što govoriš. Zato se udostoji mi objasniti što to znači.“ Gospodin joj odgovori: „Žvače slamu kad mu ne godi vječni kruh, kad u srce ne ulazi božanska mudrost koja govori: 'Dođite k meni, ponizni, ja ću vas okrijepiti.' Siše zmijin rep kad mu ne godi napitak božanskog razuma, već lukavstvo đavola koje govori: 'Jedite i otvorit će vam se oči.' Prolazno cvijeće traži onda kad se ne brine za plod vječne slatkoće, već stalno u ustima ima riječi svijeta i mesa.“

Trideset i šesto poglavlje

Krist objavljuje zaručnici kako je zbog triju dobrih svojstava koje se nalaze u praznom i najčišćem srcu apostola u isto na trostruki način bio poslan dobar duh i

kako u ljue koji su od žudnje, izobilja i oholosti Duh Sveti ne ulazi i kak Krist želi da se njegova riječ, to jest njegove riječi ove knjige, donesu njegovim prijateljima za piće kako bi ih ovi kasnije objavili drugima.

„Ja, koji s tobom razgovaram, sam onaj koji je jednog ovakvog dana kao danas poslao svoga Duha Svetoga mojim apostolima koji im je došao na trostruki način. Prvo, kao bujica, drugo, kao vatra, treće u obliku jezika. Došao im je međutim kroz zatvorena vrata jer su bili sami i imali su tri dobre stvari: prvo, imali su svu volju očuvati krepost i u svemu živjeti umjereno; drugo, imali su izvrsnu poniznost; treće, sva njihova čežnja je bila za Bogom jer nisu tražili ništa osim njega. Bili su kao tri čiste, ali prazne posude; zato je došao Duh Sveti i ispunio ih. Došao je kao struja jer je sve njihove udove ispunio božanskom čežnjom i božanskom utjehom. Došao je kao vatra jer je njihova srca zapalio vatrom božanske ljubavi tako da osim Boga nisu ništa voljeli, osim njega se nikoga bojali. Treće, došao je u obliku jezika jer kao što je jezik u ustima i ne šteti ustima, već više pomaže u govorenju, tako im Duh Sveti koji je bio u njihovoj duši nije dopustio da žele ništa osim mene i koji je učinio da govore božanskom mudrošću u čijoj snazi su istovremeno službom jezika govorili svu istinu. Budući da su te posude bile prazne zbog čežnje, priličilo je da im Duh Sveti dođe; jer on ne može ući onima koji su puni i ispunjeni. Tko je napunjen ako ne oni koji su puni svakog grijeha i svake prljavštine? Ti su kao tri ružne posude. Prva kao da je napunjena najsmrdljivijim ljudskim izmetom koji zbog ružnog smrada nitko ne može mirisati. Druga je napunjena najprezrenijom spermom koju zbog njezine gorčine nitko ne može jesti kušati. Treća kao da je ispunjena potpuno iskvarenom krvlju i gnojem koji zbog njegova strašna izgleda nitko ne može pogledati. Tako su zli ispunjeni ambicijom svijeta i žudnjom koje pred mojim licem i mojih svetih smrde gore od ljudskog izmeta. Što je sve prolazno drugo nego izmet? Jadnima se taj najgadniji izmet koji će brzo proći sviđa. U drugoj posudi je neumjereno izobilje i nesuzdržljivost u svim djelima; ova je gorkog okusa kao sperma. Takve ne mogu podnijeti, a još manje kroz svoju milost ući u njih. Kako da ja koji sam istinska čistoća pristupim tako nečistom? Kako da ja koji sam sam vatra istinske ljubavi zapalim njih koje zapaljuje tako ružna vatra izobilja? Treća posuda je njihova oholost i drskost; jer to je kao iskvarena krv i gnoj. Ona je ta koja čovjeka iznutra i izvana kvari u dobrima, oduzima od Boga dane milosti i ljudima čini Boga i bližnjega odvratnima. Tko je tako napunjen, neće moći biti ispunjen milošću Duha Svetoga.

Ja sam međutim kao čovjek koji prodaje vino. Kad ga želi ponuditi, daje ga prvo svojim prijateljima i bližim poznatima. Potom šalje svoje van i da javno proglasiti: 'Kušali smo vino, dobro je; svi dakle, koji žele, mogu ući.' Tako i ja imam vrlo dobro vino, to jest onu slatkoću koja je neizreciva. Tu sam dao pojedinim svojim prijateljima da piju budući da su slušali moje riječi koje izlaze iz mojih usta. Među proglasivačima koji su probali vino je bio ovaj koji mi je danas došao i istovremeno

imao tri posude za puniti; jer došao je i imao volju suzdržati se svake ispraznosti, volju za svaku poniznost, čežnju za onim što mi se sviđa. Zato sam danas napunio njegove posude. Prvo, mudrošću u duhovnim stvarima koje će jasnije prepoznati i bolje rasuđivati nego prije; drugo, ispunio sam ga svojom ljubavlju da bi više nego prije bio vatreniji svakom dobru; treće dao sam mu mudriji strah da se ne boji ničega osim mene i onoga što mi se sviđa. Da bi sad znao i pred drugima proglasiti slatkoću moga vina, treba čuti moje riječi koje sam govorio i koje su zapisane da bi nakon što čuje o mojoj ljubavi i pravednosti bio to revniji u proglašavanju što više kuša slatkoću vina.“

Objašnjenje

Ovaj brat je pratio gospođu Brigitu do svetog Jakova. U duhu je ugledao gospođu Brigitu okrunjenu sa sedam kruna. I vidio je da je sunce postalo potpuno crno; i kad joj se čudio, čuo je glas koji je jasno govorio: „Ovo pomračeno sunce predstavlja vladara vaše zemlje; on koji je bio sjao kao sunce, ali će ga ljudi jako grditi i prezirati. Žena koju vidiš će imati klas sedmerostruki klas Božje milosti i to znači sedam kruna koje si vidio; i to će ti biti znak da ćeš se oporaviti od svoje bolesti i vratiti se svojim, bit ćeš i uzdignut na viši stupanj.“ Nakon svojeg povratka je ovaj postao opat i korak po korak je napredovao iz milosti u milost.

Trideset i sedmo poglavlje

Djevičine riječi zaručnici kako je ta Djevica pozdravljena od mnogih ljudi; naime od svojim pravih prijatelja iz ljubavi, od drugih iz straha boli, od drugih koji žele postati bogati i od licemjera koji se drsko nadaju oproštenju grijeha. Objek prve vrste će biti nagrađene na duhovan način, treća na vremenit, a četvrta je strahota.

Marija reče: „Postoji četiri vrste ljudi koji me pozdravljaju. Prvi su oni koji svu svoju volju i svijest polažu u moje ruke i sve što čine, čine na moju čast; njihov pozdrav mi je kao najljepši i najprijatniji napitak. Drugi su oni koji se boje kazne i suzdržavaju se grijeha iz straha; njima dajem, ako ustraju u mojoj hvali, ublaženje njihova zla straha i umnoženje istinske ljubavi i znanja kojim će naučiti ljubiti Boga na razuman i mudar način. Treći su oni koji dovoljno visoko uzdižu moju hvalu, ali samo iz namjere i sklonosti da bi im mogla narasti vremenita čast i prolazna korist. Kao što gospodin kojemu je poslan poklon darivatelju ponovno napravi poklon jednak po vrijednosti, tako zato i ja njima dajem, budući da traže prolazno i ne žele ništa drugo, ono što žele i dajem im njihovu plaću u sadašnjem životu. Četvrti su oni koji se postavljaju kao da su dobri, ali u svojim zadovoljstvima griješe. Griješe potajno kad mogu kako ih ljudi ne bi vidjeli i pritom misle: 'Djevica Marija je

milosrdna i čim je se zazove, isposluje oprostjenje.' Ali njihov poziv mi se sviđa jednako malo kao i posuda koja je izvana preposrebrana, a iznutra puna gadno smrdljivog izmeta koji nitko ne može mirisati i takvi su neki ljudi zbog svoje zle volje kojom se drže grijeha.“

Trideset i osmo poglavlje

Krist kazuje zaručnici kako postoje dva duha, jedan dobar i jedan zao; znakovi Duha Svetoga su međutim slatkoća srca i divota; znakovi zlog duha su međutim strah i nemir srca koji proizlazi iz požude ili srdžbe.

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Dobar duh je u srcu čovjeka. Što je drugo dobar duh doli Bog? Što je Bog doli sama slatkoća i divota svetih? Sam Bog je u njima i oni su u njemu i imaju svo dobro kad imaju Boga bez kojeg ništa nije dobro. Koji dakle imaju Božjeg duha, imaju Boga i cijelu nebesku vojsku i svo dobro. Na sličan način svi koji u sebi imaju zlog duha imaju svo zlo; jer što je drugo zlo doli đavao? Što je međutim drugo đavao doli patnja i svako zlo? Tko dakle ima đavla, u sebi ima patnju i svo zlo. Kao što dobar čovjek ne osjeća odakle i kako u njegovo srce prodire slatkoća Duha Svetoga, tako je ni u sadašnjem životu ne može kušati potpuno, već samo djelomično. Kad je zao čovjek uplašen požudom, kad teži za ambicijom, kad je uznemiren srdžbom, zamrljan izobiljem i preostalim porocima, to je tako znak đavlove muke, znak vječnog nemira, iako se on u sadašnjem vremenu ne može prosuditi kakav zaista jest; jao onima koji se drže ovog duha.“

Trideset i deveto poglavlje

Zaručnica je ugledala đavola koji je na Božjem sudu protiv duše jednog umrlog ratnika izvadio sedam knjiga; ali i dobar anđeo je za istu izvadio knjigu. Duša međutim nije vječno prokleta jer je bez da je đavao znao na kraju izvršila unutarnje kajanje. Ipak je osuđena zbog svojih grijeha i treba do sudnjeg dana podnositi patnje u čistilištu jer je toliko dugo željela živjeti u tijelu. Krist je međutim obznanio tri stvari pomoću kojih može biti oslobođena ranije te joj je odmah popušteno u tri navedene muke na molbu Djevice i svetih. Zamolba dobrog anđela nije odmah uslišana, već ju je Krist odgodio na neko vrijeme i razmatra je.

Pred božjim sudištem se pojavio jedan đavao i držao je dušu jednog umrla koja je drhtala kao drhteće srce. Đavao reče sucu: „Gledaj ovaj plijen! Tvoj anđeo i ja pratili smo ovu dušu od njezina rođenja pa sve do kraja; on da bi je sačuvao, ja da bih joj naštetio i obojica smo je lovili kao lovci. Na kraju mi je ipak upala u ruke i tako sam željan i žestok da je dobijem kao nizvodno padajući potok i samo mi jedna prepreka stoji na putu – tvoja pravednost, a budući da ona još nije posvjedočila

protiv nje, još je ne posjedujem sa sigurnošću. Želim je tako žarko kao životinja istrošena od gladi koja zbog gladi jede vlastite udove. Budući da si pravedan sudac, trebaš donijeti pravednu presudu za ovu dušu!“

Sudac odgovori: „Zašto je pala u tvoje ruke i zbog čega si joj bio bliži od mojeg anđela?“ Đavao odgovori: „Zato jer su njezini grijesi bili brojniji od njezinih dobrih djela.“ Sudac odgovori: „Pokaži ih!“ Đavao odgovori: „Imam knjigu punu njezinih grijeha.“ Sudac upita: „Kako se knjiga zove?“ Đavao odgovori: „Njezino ime je 'Neposlušnost'. Knjiga sadrži sedam poglavlja i svako poglavlje ima tri stupca. Svaki stupac ima više od tisuću riječi, nijedan manje od tisuću, ali neke još mnogo više.“ Sudac reče: „Reci imena ovih poglavlja. Ja doduše znam sve, no da bi drugima bila obznanjena tvoja volja i moja dobrota, želim da govoriš.“

Đavao odgovori: „Ime prvog poglavlja je oholost i u njemu su tri stupca. Prvi je duhovna oholost u njezinoj savjesti jer je bila ponosna na svoj dobar život koji je smatrala boljim od života drugih; također je bila ponosna na svoj razum i znanje pri čemu je smatrala da u mudrosti nadilazi druge. Drugi stupac sadrži njezinu oholu želju za slavom zbog dobara koja su joj dana, slugu, odjeće i ostalog vlasništva; treći stupac njezin ponos na ljepotu udova, plemenito porijeklo i svoja djela. U ta su tri stupca bile beskrajne nebrojene riječi kao što Ti je samome poznato.

Drugo poglavlje je njegova požuda. Ima tri stupca. Prvi je duhovan jer nije vjerovao da su njegovi grijesi tako teški kao što mu je rečeno i na nedostojan je način želio nebesko kraljevstvo koje pripada samo onome tko je potpuno čist; drugi je bio da je više želio svijet nego je bilo potrebno i njegova volja je bila usmjerena samo prema uzdizanju svoga imena i porijekla kako bi svoje nasljednike podigao svijetu, a ne Tebi na čast i kako bi ih učinio velikima; treći je bio da je tražio svjetovnu čast i želio biti iznad drugih i ovdje su, kao što Ti je poznato, nebrojene riječi kojima je tražio naklonost i simpatije pomoću kojih je stekao svjetovna dobra.

Treće poglavlje je zavist. Ima tri stupca. Prvi je bio u srcu jer je potajno zavidio onima koji su imali više i bili sretniji od njega; drugi je bilo to što je iz zavisti uzeto nešto od imovine onih koji su imali manje od njega i trpjeli veće nestašice; treći je bio to što je iz zavisti skriveno i otvoreno svojem bližnjem naštetio svojim savjetima, kako riječima tako i djelima, kako sam tako i preko porodice te je druge nagovarao na slično.

Četvrto poglavlje u kojem su tri stupca je škrtost. Prvi je bio škrtost u srcu jer nije drugima htio reći stvari koje je znao, a koje su ih mogle utješiti ili im koristiti pri čemu je mislio: 'Kakvu korist dam ovaj ili onaj savjet? Kakva će mi biti nagrada ako sam ljudima ovim savjetom ili riječju koristan?' I tako je jadnik otišao odatle ožalošćen, niti poučen niti savjetovan premda ga je on da je imao dobre volje mogao poučiti. Drugi stupac je bio to što nije htio pomiriti posvađane kad je to mogao i kad je mogao utješiti žalosne, nije brinuo za to. Treći stupac je bila škrtost sa svojim dobrima jer kad je bio mogao za Tvoje ime dati barem jedan novčić, bio je uplašen i

zabrinut, ali bi za čast svijeta rado bio dao stotinu. U ovim stupcima su nebrojene riječi kao što Ti je samom najbolje poznato jer Ti znaš sve i ništa se Tebi ne može sakriti, ali svojom me moći prisiljavaš govoriti jer tako želiš biti od koristi.

Peto poglavlje je lijenost i ono također ima tri stupca. Kao prvo, bio je lijen činiti dobra djela na Tvoju čast, to jest prema Tvojim zapovijedima; gubio je svoje vrijeme kako bi odmorio tijelo jer korist njegova tijela i njegovo zadovoljstvo su mu bili najdraži. Kao drugo, bio je lijen u mislima jer kad mu je Tvoj dobar duh srce navodio na kajanje ili u srce dao neku duhovnu spoznaju, to mu se činilo vrlo dosadno; odvrćao je svoj razum od duhovnih misli i sva radost svijeta činila mu se ugodnom i slatkom. Kao treće, bio je lijen ustima, to jest u molitvi i govorenju onoga što koristi drugima i Tebi je na čast; ali bio je marljiv u lakim riječima. Koliko riječi ima ovaj stupac i koliko su nebrojene Ti je samome poznato.

Šesto poglavlje je bila srditost. I ono ima tri stupca. Prvi je to što se srdio na svojeg bližnjeg zbog stvari koje mu nisu koristile, drugi da je u srditosti djelima ošteti bližnjega i u srditosti mu ponekad krao njegovo, treći što je svojom srditosti uznemiravao svojeg bližnjeg.

Sedmo poglavlje je bila njegova bludnost koje također ima tri stupca. Prvi je to što je nedolično i neuredno prolijevao svoje sjeme jer iako je bio oženjen i nije griješio s drugim ženama, ipak je kroz neprikladne zagrljaje i riječi i besramno vladanje nedolično prolio svoje sjeme. Drugi stupac je bio to što je u riječima bio previše drzak jer nije samo navodio svoju ženu na veći tjelesni žar, već i druge svojim riječima na isprazne riječi i misli. Treći stupac je bio to što je svoje tijelo njegovao prenježno te je radi većeg uživanja tijela i da bi postigao hvalu od ljudi dao pripremiti previše skupa i mnogobrojna jela da bi ga prozvali velikim. U ovom je stupcu više od tisuću riječi, međutim dulje je sjedio za stolom nego što je trebao, nije vodio računa o prepuštenom mu vremenu, govorio je neprikladno i uzimao više nego što priroda zahtjeva. Gledaj, suče, moja je knjiga potpuno ispunjena, dodijeli mi ovu dušu!“

Nakon što je sudac potom šutio, približi se Majka Milosrđa koja je dulje vrijeme stajala sa strane i reče: „Moj Sine, želim s đavlom razgovarati o pravednosti.“ Sin joj odgovori: „Najdraža majko, ako đavlu nije odbijena pravednost, kako bih je mogao odbiti tebi koja si moja majka i kraljica anđela? Ti možeš i znaš sve u meni i govoriš da bi moja ljubav bila poznata drugima.“

Na to majka reče đavlu: „Zapovijedam Ti, đavle, da mi odgovoriš na tri stvari koje te pitam; iako to činiš nerado, pravednost te na to obvezuje jer sam tvoja vladarica. Reci mi znaš li sve čovjekove misli?“ Đavao odgovori: „Ne, samo one koje mogu prosuditi iz vanjskih djela i ponašanja čovjeka, one koje mu osobno stavljam u srce jer iako sam izgubio svoj položaj, od najoštroumnije prirode mojeg bića je preostalo toliko mudrosti da iz čovjekova držanja mogu prepoznati stanje njegova srca; ali dobre čovjekove misli ne mogu prepoznati.“

Na to ljubazna majka po drugi put reče đavlu: „Reci mi, đavle, iako nerado: što može izbrisati pismo iz tvoje knjige?“ Đavao odgovori: „Ništa ga ne može izbrisati osim jednog, naime: božje ljubavi. Ako je netko očuva u srcu, u kojoj god da je mjeri grešnik, odmah se briše ono što je u mojoj knjizi bilo zapisano u njemu.“

Djevica reče po treći put: „Reci mi, đavle, postoji li toliko nečist grešnik ili tako okrenut od mojeg Sina da se sve dok živi u svijetu ne bi mogao vratiti i zadobiti oprost?“ Đavao odgovori: „Nitko nije tako velik grešnik da se sve dok živi kad bi htio ne bi mogao vratiti jer kad netko koliko god veliki grešnik bio svoju zlu volju promijeni u dobro, kad ga obuhvati Božja milost i kad želi ostati postojan u njoj, svi đavoli ga ne mogu zadržati.“

Nakon toga majka milosrđa reče prisutnima: „Ova duša mi se na kraju svoja života obratila i rekla: 'Ti si majka milosrđa i milosrdna si prema bijednima. Nisam dostojan moliti tvog Sina jer su moji grijesi tako teški i brojni i višestruko sam ga rasrdio time što sam svoju požudu i svijet volio više od Boga, svojeg stvoritelja. Zato te molim da mi se smiluješ jer ne uskraćuješ milost nikome tko te moli. Zbog toga se obraćam tebi i obećajem ću se ako poživim popraviti i okrenuti svoju volju tvom Sinu i neću voljeti ništa osim njega. Najviše mi je međutim žao i uzdišem zbog toga što nisam učinio ništa dobrog na čast tvog sina, mojeg stvoritelja. Zbog toga te molim, najmilostivija gospo, smiluj mi se jer ne znam kod koga bih se osim kod tebe mogao skloniti.'“

S takvim riječima i takvim mislima mi je ova duša došla. Zar je nisam trebala poslušati? Ne zaslužuje li netko tko cijelim srcem i potpunom voljom da se popravi nekog zaziva biti saslušan? Koliko tek ja koja sam majka milosrđa moram saslušati one koji me zovu?“ Đavao odgovori: „Ja o takvoj volji ništa ne znam. Ako je bilo tako kako kažeš, onda to dokaži otvorenim razlozima.“

Majka odgovori: „Nisi dostojan da ti odgovorim, ali kako će ono što pokažem koristiti drugima, odgovorit ću ti. Ti si, bijedniče, rekao da ništa ne može izbrisati pismo iz tvoje knjige osim božje ljubavi.“ Djevica se potom okrene sucu i reče: „Sine, neka đavao otvori svoju knjigu i pročita i vidi je li sve zapisano potpuno ili je nešto izbrisano.“ Na to sudac reče đavlu: „Gdje ti je knjiga?“ Đavao odgovori: „U mojem trbuhu.“ Sudac reče: „Gdje ti je trbuh.“ A đavao odgovori: „U mojem pamćenju: jer kao što je u trbuhu sva nečistoća i sav smrad, tako je u mojem pamćenju sva zloba i nepravda koja pred Tvojim licem smrdi kao najgadniji izmet. Kad sam u svojoj oholosti otpao od Tebe i Tvojeg svjetla, izmislio sam svu zlobu, moje sjećanje na Božja dobra se zamračilo i u mojem je sjećanju sad zapisana sva zloba grešnika.“ Na to sudac reče đavlu: „Zapovijedam ti, đavle, da točno provjeriš i potražiš u svojoj knjizi što je još od grijeha ove duše zapisano, a što je izbrisano. Reci otvoreno.“ Đavao odgovori: „Pogledaj, gledam u knjigu i vidim drukčije zapisano nego što sam mislio jer vidim da je onih sedam stvari izbrisano i od toga nije ostalo ništa osim nečistoće.“ Na to sudac reče dobrom anđelu koji je stajao tamo stajao: „Gdje su

dobra djela ove duše?“ On odgovori: „Gospodine, sva ih poznaješ unaprijed, sve što jest, što je bilo i što dolazi. Znamo i vidimo sve u Tebi i Ti u nama i nema potrebe da razgovaramo s Tobom jer sve znaš, ali budući da želiš pokazati ljubav, daješ onima kojima želiš da spoznaju Tvoju volju. od početka kad je duša ovog čovjeka sjedinjena s tijelom bio sam stalno njega i napisao sam knjigu s dobrim djelima koja je učinio; u Tvojim je moćima želiš li čuti tu knjigu.“ Sudac odgovori: „Ne mogu suditi prije no što uvidim dobro i zlo; nakon što se to pravilno razmotri kao što pravednost traži, mora biti donesena presuda hoće li živjeti ili umrijeti.“

Anđeo odgovori: „Moja knjiga je njegova poslušnost kojom Ti je služio i ima sedam stupaca. Prvi je njegovo krštenje; drugi je njegovo suzdržavanje u postu i od nedozvoljenih radnja i grijeha i također od bludnosti i kušnji njegova mesa; treći stupac je bila njegova molitva i dobra namjera koju je usmjerio prema Tebi; četvrti su bila njegova dobra djela u dijeljenju milostinje i drugim djelima milosrđa; peti je bila njegova nada u Tebe; šesti vjera koju je kao kršćanin imao; sedmi božja ljubav.“ Nakon tih riječi sudac opet reče dobrom anđelu: „Gdje je tvoja knjiga?“ On odgovori: „U Tvojim promatranju i ljubavi, Gospodine!“ Na to Marija grdeći đavla reče: „Kako si čuvao svoju knjigu i kako je ono što je u njoj bilo zapisano iz nje izbrisano?“ Na to će đavao: „Jao, jao, prevarila si me!“ Potom sudac reče svojoj milostivoj majci: „Ti si doista na razuman način u ovoj raspravi postigla pobjedonosnu presudu i s pravom dobila ovu dušu.“ Đavao na to povika: „Izgubio sam i nadvladan sam; ali reci mi, suče, koliko dugo da još zadržim ovu dušu zbog njezinih mrlja?“ Sudac odgovori: „To ću ti reći jer su knjige otvorene i pročitane. Ali reci mi, đavle, iako sve znam, mora li ova duša prema pravednosti doći u nebo ili ne? Jer gledaj, dajem Ti da vidiš i znaš istinu i pravednost.“ Đavao odgovori: „Pravednost u Tebi je da kad netko umre bez smrtnog grijeha, neće ići u muku pakla i tko ima Božju ljubav, treba s pravom doći u nebo. Budući da ova duša svijet nije napustila u smrtnom grijehu, već je posjedovala božju ljubav, vrijedna je toga da nakon čišćenja u čistilištu stupi u nebo.“ Sudac reče: „Budući da sam ti otvorio razum i dopustio vidjeti svjetlo istine i pravednosti, onima kojima dajem da čuju trebaš reći koja pravednost će dopasti ovu dušu.“ Đavao odgovori: „Da se tako očisti sve dok na njoj ne bude nijedna mrlja: jer iako ju je pravednost dodijelila Tebi, još je uvijek nečista i ne može doći Tebi prije nego što se očisti. I budući da si Ti, suče, pitao mene, sad ja pitam Tebe na koji način treba biti očišćena i kako dugo treba ostati u mojim rukama?“

Sudac odgovori: „Tebi je, đavle, zabranjeno da ulaziš u nju ili da je prigrabiš za sebe, već je trebaš očistiti sve dok ne bude čista i bez mrlja; svoju će kaznu izdržavati prema mjeri svoje krivnje. Trostruko je grijeshila očima, trostruko ušima i trostruko osjećajima. Zato mora biti trostruko kažnjena na očima. Prvo, mora sama vidjeti svoju odvratnost i grijeh; drugo, mora vidjeti tebe u tvojoj zlobi i strašnoj ružnoći; treće, mora vidjeti patnju i strašnu muku drugih duša. Na sličan način

treba trostruko biti kažnjena na ušima. Prvo, mora čuti jedan strašan jao jer htjela čuti samo svoju vlastitu hvalu i požudu svijeta; drugo, treba čuti strašno zavijanje i klevetanje đavola; treće, treba čuti pogrdživanje i nepodnošljivu bijedu jer je radije i s više zadovoljstva slušala ljubav i ugođaj svijeta nego na svidanje Bogu i revnije je služila svijetu nego svojem Bogu. Treba biti trostruko kažnjena osjećajem. Prvo, mora iznutra i izvana gorjeti u najužarenijoj vatri tako da na njoj ne ostane ni najmanja mrlja koja se nije očišćena u vatri. Drugo, treba podnositi hladnoću jer je gorjela u svojoj požudi, a u mojoj je ljubavi bila hladna; treće, bit će u rukama đavola tako da ne ostane ni najmanja misao, ni najmanja riječ koja se neće očistiti sve dok ne bude kao zlato koje se u peći oblikuje i čisti prema vlasnikovoj volji.“

Na to đavao ponovno reče: „Koliko duga će ova duša biti u toj muciji?“ Sudac odgovori: „Tako dugo kao što je htjela živjeti na zemlji i budući da je razmišljala kako bi rado živjela u tijelu sve do kraja svijeta, njezina kazna treba trajati sve do kraja svijeta. U tome je moja pravednost da tko ima božju ljubav prema meni i svim svojim srcem traži da bude sa mnom i želi biti odvojen od svijeta, takav treba primiti nebo bez kazne jer je njegovo čišćenje ispunjeno na ispitu ovoga života; tko se zbog gorke smrtne muke i zbog buduće gorke kazne boji smrti i zato želi živjeti dulje kako bi se popravio, taj u čistilištu treba primiti laku kaznu; tko međutim želi živjeti do sudnjeg dana, taj treba, iako ne počini smrtni grijeh, zbog želje da vječno živi imati nemilosrdno čišćenje u muciji sve do sudnjeg dana.“

Na to odgovori milostiva majka i reče: „Blagoslovljen da si, Sine moj, zbog svoje pravednosti koja je u svakom milosrđu; jer iako vidimo i znamo sve u tebi, govori kako bi ostali znali koje se sredstvo mora primijeniti kako bi se tako dugo vrijeme muke skratilo i posebice koje sredstvo da bi se tako strašna vatra ugasila i na kraju kako se ova duša može osloboditi iz ruku đavola?“ Sin odgovori: „Tebi se ništa ne može odbiti jer si ti majka milosrđa i nabavljaš i tražiš milosrđe i utjehu za sve. Sredstvo koje skraćuje tako dugo vrijeme, gasi vatru i oslobađa iz ruku đavola je trostruko. Prvo, ako netko ponovno nadoknadi što je drugima nepravedno oduzeo i iscijedio ili je nije vratio što je bio zadužen; jer pravednost zahtjeva da se duša tako dugo čisti sve dok se sve nepravedno što je uzela ne nadoknadi do zadnjeg novčića bilo kroz molitvu svetih ili milostinju ili djela prijatelja ili kroz drugo pored toga valjano čišćenje. Drugo je velika milostinja jer njom se grijesi gasi kao što voda gasi vatru. Treće je žrtvovanje moga tijela na oltaru za njega i molitva mojih prijatelja. To su tri sredstva kojima ga se može osloboditi onih triju muka.“

Majka milosrđa upita: „Što mu sad koriste dobra djela koja je učinio za Tebe?“ Sin odgovori: „Ne pitaš zato što ne znaš jer vidiš i znaš sve u meni, već zato da bi drugi spoznali moju ljubav. Doista, ni najmanja riječ i ni najmanja misao koju je pomislio meni na čast neće mu biti neuzvrćena jer je sve što je učinio za mene sad pred njim i u svojoj muciji od toga ima osvježenje i utjehu i manje osjeća vrućinu nego što bi je inače osjećao.“

Na to je majka dalje razgovarala sa sinom i reče: „Kako to da ova duša stoji nepomično kao onaj tko ni ruke ni noge ne miče protiv neprijatelja, a opet živi?“ Sudac odgovori: „Jedan prorok je napisao o meni da sam kao janje koje pred onima što ga strižu šuti. Uistinu, šutio sam pred svojim neprijateljima i zato budući da ova duša nije brinula za moju smrt i ni najmanje je cijenila pravednost zahtjeva da sad zbog pravednosti kao dijete koje se u rukama ubojica ne može opirati.“ Majka odgovori: „Blagoslovljen da si, najdraži Sine, koji ništa ne činiš bez pravednosti. Prije si rekao kako Tvoji prijatelji mogu pomoći ovoj duši i dobro znaš kako mi je ova duša trostruko služila. Prvo, kroz suzdržavanje tako što je za bdijenja na moje blagdane postila i u mojem imenu vježbala umjerenost; drugo, tako što je molila moje dnevne časove; treće, tako što je i vlastitim ustima pjevala meni na čast.. Dakle, Sine moj, budući da slušaš svoje sinove na zemlji koji zovu, molim Te da me uvažiš i isto poslušáš.“ Sin odgovori: „Koga gospodar najviše voli, njegove su molitve najprije uslišane, a budući da si mi ti najvrjednija od svih, moli što želiš i bit će ti dano.“ Majka odgovori: „Ova duša trpi tri muke na očima, tri na ušima i tri na osjećaju. Molim te dakle, najdraži Sine, da joj ublažiš jednu od kazna očiju, naime da ne vidi strašne đavle, već da mora izdržati druge dvije muke jer tako traži Tvoja pravednost kojoj se ne mogu protiviti prema pravednosti Tvoga milosrđa. Drugo, molim Te da joj ublažiš jednu od muka ušiju, naime da ne mora slušati svoju sramotu i grijeh. Treće, molim Te da joj ublažiš i jednu muku osjećaja koju je zaslužila trpjeti jer je bila hladna u Tvojim ljubavi.“ Sin odgovori: „Blagoslovljena da si, najdraža majko! Tebi ne mogu ništa odbiti; neka bude tvoja volja; neka bude kao što si molila!“ Majka odgovori: „Blagoslovljen da si, moj najdraži Sine, zbog sve ljubavi i milosrđa.“ U istom trenutku pokaže se anđeo s velikom vojskom i reče: „Slava Tebi, Gospodine Bože, stvoritelju i suče svih stvari. Ova duša mi je za života pobožno služila; postila je meni na čast i štovala je mene i Tvoje prisutne prijatelje svojim pozdravima. Zato molim u njezino i u svoje ime, smiluj se ovoj duši! Daj joj zbog naših molitava mir od jedne kazne, naime da joj đavoli ne mogu pomračiti svijest jer će je oni iz svoje zlobe ako ih nitko ne zaustavi pomračiti tako da se nikad neće moći nadati kraju svojih nevolja i postizanju slave, ako Ti se sviđi u Tvojim milosti pogledati je jer upravo to joj je veća muka od svih drugih muka. Daj joj zbog naših molitava, Gospodine, da u kojoj god se nevolji nađe svjesno zna da će ona muka završiti i da će postići vječnu slavu.“

Sudac odgovori: „Ovo je istinska pravednost: budući da je duša mnogo puta otklanjala svoju svijest od duhovnog rasuđivanja i spoznaja prema svjetovnim stvarima i budući da je htjela pomračiti svoju svijest i nije se sramila raditi protiv mene, pravedno je da njezinu svijest sad pomrače đavoli. No budući da sve vi, moji prijatelji, slušali moje riječi i proveli ih u djelu, ne bi bilo u redu da vam se nešto odbije, zato ću učiniti kako želite.“

Na to svi sveti odgovore: „Blagoslovljen da si, Bože, u svoj svojoj pravednosti,

koji pravedno sudiš i ništa ne ostavljaš nekažnjenim.“ Dobri anđeo koji je dan duši da je štiti na to reče sucu: „Od početka spoja ove duše s tijelom bio sam kraj nje i slijedio je poradi providnosti Tvoje ljubavi. Ponekad je vršila moju volju i zato te molim Gospodine, smiluj joj se.“ Gospodin odgovori: „Razmislit ćemo o tome.“ Time je ova vizija prestala.

Objašnjenje

Ovo je bio ratnik dobra srca i ljubitelj siromaha. Njegova žena je za njega darovala velike milostinje. Umrula je u Rimu kao što je o njoj u duhu prorečeno i objašnjeno u dvanaestom poglavlju treće knjige.

Četrdeseto poglavlje

Četvrte godine nakon što je zaručnica gledala prethodno viđenje u kojem je jedna duša osuđena na čistilište sve do sudnjeg dana, opet je vidjela tu dušu na božanskom sudu kako je odsad kao napola odjevena predstavljena od anđela. I on je s nebeskom vojskom molio za nju. Krist ju je sad potpuno oslobodio muka i poslao je na zamolbu anđela i svetih i suza i preklinjanja njezinih još živih prijatelja kao sjajnu zvijezdu onamo u slavu.

U četvrtoj godini nakon ovoga gledala sam opet vrlo svjetlećeg mladić s upravo spomenutom dušom koji kao da su bili obučeni, ali ne potpuno. Ovaj je razgovarao sa sucem koji sjedi na prijestolju pred kojim su stajale tisuće tisuća i kojeg svi zbog njegova strpljenja i ljubavi mole: „O, suče, ovo je duša za koju molim; Ti si međutim odgovorio da želiš razmisliti. Sad opet svi stojimo ovdje i molimo Te za nju zbog Tvojeg milosrđa. I iako u tvojoj ljubavi sve znamo, ovako govorimo radi Tvoje zaručnice koja ovo duhovno sluša na ljudski način, premda kod nas ništa nije ljudsko.“ Sudac odgovori: „Kad bi negdje bio vagon natovaren klasovima i mnogo ljudi koji bi jedan za drugim uzeli svoje klasove, njihov bi broj i težina bili ublaženi. Tako je sad. Jer pred mene su za ovu dušu došle mnoge suze i djela ljubavi i zato presuda glasi da ona dolazi pod tvoju zaštitu i je dovedeš ovamo u mir koji niti oko može vidjeti, niti uho čuti, niti sama duša u mesu može zamisliti; gdje gore nema neba niti zemlje ispod, gdje je nezamisliva visina, neizreciva duljina, gdje je čudesna širina i neshvatljiva dubina, gdje je Bog nad, izvan i u svemu, sve upravlja i sve obuhvaća; ali nije od nikoga obuhvaćen.“ Nakon ovoga je viđeno kako se ona duša uzdiže na nebo tako svjetleći kao svjetla sjajeća zvijezda u svojem sjaju. I tad progovori sudac i reče: „Ubrzo će doći vrijeme kad ću izreći svoju presudu i vršiti pravdu na rodu umrlih kojem je pripadala ova duša; jer taj rod se izdiže u oholosti, ali će se spustiti za odmazdu oholosti.“

Četrdeset i prvo poglavlje

Krist kori jednog kralja i svjetovne ljudi koji svoje pobjede protiv neprijatelja pripisuju svojem maru i velikoj vojsci i tjelesnoj snazi, ali ne Bogu tim što kaže da trebaju ići u rat po uzoru na Davida protiv Diva i svoju nadu položiti u Boga iako i dopustiti da ljudska pamet ide naprijed jer kome je Bog pomoćnik, lako pobjeđuje.

Sin je zaručnici govorio o jednom izvjesnom kralju Švedske i reče: „Rekao sam ti da je ovaj kralj dijete i to možeš vidjeti iz dvije prilike, prvo, iz njegove vladavine, drugo, iz bezbrojne vojske. Zar nije pastir David porazio diva? Ali kako? Moći i mudrošću? Ne, nikako; već božanskom snagom. Jer da Bog nije poništio divovu drskost i ohrabrio srce dječaka Davida, kako bi taj dječak mogao napasti diva? Kako bi kamen mogao oboriti i pogoditi jednog tako nasilnog ratnika da u kamenu nije bila Božja snaga? Zato lako pobjeđuje tko ima Boga za pomoćnika, tko se čvrsto podupire u Bogu, ne treba veliku tjelesnu snagu, već vjeru i ljubav. Svjetovni ljudi su u zabludi da pobjeđuju svojom tjelesnom snagom i pripisuju ishod borbe marljivosti čovjeka i kad su izišli kao pobjednici, više trudu ljudi nego Božjoj snazi, iako ni dobri ni zli nisu pobjednici bez Božjeg dopuštenja i njegove pravednosti. Ponekad dobri imaju sreću nad zlima i onda zli suprotno tome protiv dobrih skrivenim Božjim dopuštanjem. I budući da malo ljudi želi iz opće ravnodušnosti želi promatrati Božje strpljenje i pravednost, Božja je snaga osramoćena i slavi se i uzvisuje čovjeka kao moćnoga i pobjednika svojom vlastitom snagom. Nisam bez razloga rekao da je onaj kralj dijete; jer kad dijete vidi dvije jabuke od kojih je jedna izvana potpuno pozlaćena, ali iznutra prazna i pokvarena, a druga je međutim izvana manje lijepa, ali iznutra potpuno svježja, bira što vidi izvana. Tako čini onaj kralj. Izgleda mu lijepo stupati s velikom vojskom, ali nije znao i obazirao se kakva je nevolja ležala u tome skrivena; nije uzeo u obzir kako velika glad, kako velika bol će slijediti i da će bijednici gladni iseliti i još vratiti se još daleko bjedniji. Stupati s malom vojskom izgleda prijezirno i glupo, no gledalo iznutra, sa sobom vodi veliku korist; jer ako krene u poniznosti s malom vojskom, ispunit ću njegov duh božanskom mudrošću i osnažiti njegovo tijelo božanskom snagom; tako mogu od slaboga napraviti jakoga, iz niskoga visokoga, čašćenog iz prezrenoga. Zato mu reci da se ne treba bojati, već svoju nadu položiti u mene i činiti s božanskom mudrošću i ljudskim razmišljanjem što može, a gdje će nedostajati ljudska mudrost, ljubav i dobra volja će opravdati.“

Dodatak

Sin Božji govori: „Svaki onaj koji želi posjetiti zemlju nevjernika, mora imati pet stvari. Prvo treba otpustiti svoju savjest kajanjem i iskrenom pokorom kao da će umrijeti. Drugo, mora odložiti mekoće u ponašanju i odjeći i ne obazirati se na nove običaje, već hvaliti one koje su uveli prethodnici. Treće, ne smije htjeti imati ništa

vremenito osim za nuždu i Božju čast i ako prepozna da je nešto bilo sam bilo već od svojih roditelja zaradio s nepravdom, mora imati volju to nadoknaditi kako želi koliko god veliko ili malo bilo. Četvrto, treba raditi za to da nevjernici dođu pravou vjeri i ne željeti njihovo bogatstvo, niti njihovu stoku, niti drugo osim onoga što treba za nužno uzdržavanje tijela. Peto je volja da rado umre za Božju čast i da se pohvalnim ponašanjem pripremi na to da zasluži postići izvrsnu smrt.“

Četrdeset i drugo poglavlje

Majka Božja se hvali revnošću koju je imala kako bi se svidjela Bogu. Kaže da se ne hvali kako bi tražila svoju vlastitu hvalu, već da bi time Bog mogao biti hvaljen i čašćen. Također želi od Sina za zaručnicu odijela nebeskih vrlina koje su sveta hrana njegova tijela i vatreniji duh. Sin to dozvoljava ako će zaručnica prije imati poniznost, strah i zahvalnost.

Majka reče: „Od svoje mladosti sam stalno mislila na čast moga sina i uvijek sam brinula kako bih mu se mogla svidjeti. Iako je svako hvaljenje iz vlastitih usta manje časno, ovo ne kažem na način onih koji traže vlastitu hvalu, već na čast moga Sina, moga Boga i Gospodina koji je čudesno učvrstio sunce na nebu (prahu), također na suhom zatvorio vatru koja ne proždire, nego zapaljuje i bez vlažnosti izradio najcjenjeniji i najdraži plod.“

Na to, okrenuta Sinu, reče: „Da si blagoslovljen, Sine moj! Ja sam kao ona žena koja je kod Gospodina našla uslišanje kad je za dužne i slabe molila milosrđe. Zato Te molim za svoju kćer jer plašljivost punu strahopoštovanja, to jest za Tvoju zaručnicu čiju si dušu otkupio svojom krvlju, prosvijetlio svojom ljubavlju, probudio svojom ljubavlju i koju si zbog svojeg milosrđa zaručio. Molim Te, Sine, daruj joj tri dara. Prvo, dragocjenu odjeću jer je kćer i zaručnica kralja i kraljice jer kad kraljeva zaručnica oskudijeva kraljevske odjeće, potpuno je prezrena i kažnjena sramotom ako je nađu bez časti. Zato joj daj ne odjeću sa zemlje, već sa neba; ne onu koja izvana sjaji od zlata, već koja iznutra blista od ljubavi i kreposnosti. Daj joj odijelo vrlina da ne mora isprositi vanjsko, već da bi imala unutarnje obilje i u odjeći pred drugima mogla svijetliti. Drugo, daj joj nježniju hranu; jer Tvoja zaručnica je naviknuta na grubu hranu, ali sad se treba naviknuti na Tvoju hranu; jer to je hrana koju se dotiče, ali ne vidi, drži, ali ne osjeća, hrani, ali ne shvaća razumom, ulazi, a posvuda je. To je Tvoje najcjenjenije tijelo koje je pokazano zaklanim janjetom; jer ovo je Tvoju ljudskost koju si preuzeo od mene ispunilo na čudesan način ispunio i dnevno otkrivalo svoje božanstvo zajedno s ljudskošću blaženo ispunjenje Tvojeg primjera. Tu hranu, moj Sine, daj svojoj zaručnici; jer bez nje presušuje kao dojenče bez mlijeka, bez nje potpuno propada i s njom i kroz nju se obnavlja na sve dobro, kao bolesnik kroz hranu. Treće, daj joj, moj Sine, vatreniji duh; jer ovaj je kao vatra

koja nikad nije upaljena, nikad ugašena. On čini da se prezire što izgleda drago i da se nada vječnome; daj joj taj duh, moj Sine.“ Na to sin odgovori i reče: „Najdraža majko! Tvoje riječi su slatke. Ali, ako što znaš, tko traži što je visoko, mora prije učiniti što je hrabro i vježbati što je ponizno, zato joj trebaju tri stvari: prvo, mora posjedovati poniznost; jer kroz nju se postiže uzvišenost, da bi naime znala da dobra koja ima, ima po milosti, a ne vlastitoj zaslugi; drugo, dužno poštovanje da bi darovatelju milosti mogla ponovno vratiti; treće, strah da ne bi izgubila milosti koje joj pripadaju. Da bi onda mogla postići i posjedovati prve tri stvari koje si željela, ne smije zaboraviti tri slijedeće gore spomenute jer ne koristi ništa nešto postići ako se postignuto ne zna posjedovati i srce je nepodnošljivo mučeno kad se postignuto izgubi kao da nikad nije postiglo i imalo.“

Četrdeset i treće poglavlje

Zaručnica je ožalošćena jer se duhovnom ocu nije strpljivo i radosno pokoravala. Krist joj kaže da ako ima namjeru potpuno izvršiti poslušnost, čak ako i volja ponekad nastoji suprotno, ako se pokori, ima zaslugu od toga i čiste se prošli grijesi. Gospodin ovdje dozvoljava oružje za duhovnu borbu, naime vrline kojima se pravedni bore i pobjeđuju. Nepravedni suprotno tome to odbacuju i nadvladani su.

Sin reče zaručnici: „Reci mi, zašto si žalosna? Iako sve znam, ipak želim Tebe čuti kako kažeš, da bi mogla čuti kako ti odgovaram.“ Zaručnica mu odgovori: „Dvostruko se bojim i zbog dvostrukog sam žalosna. Prvo, bojim se jer sam previše nestrpljiva za poslušnost i nedovoljno radosna za patnju; drugo, žalosna sam jer se tvojim prijateljima događaju nevolje i tvoji neprijatelji drže prevagu nad njima.“ Gospodin odgovori: „Ja sam u tvojem duhovnom vođi kojem si dana na poslušnost i zato ti je svaki sat, svaki trenutak kad daješ svoj pristanak poslušnosti i kad voljom voljom želiš biti poslušna, iako meso ponekad nastoji suprotno, uračunat u nagradu i čišćenje grijeha. Drugo, ako te žalosti nesreća mojih prijatelja, odgovorit ću ti primjerom. Kad se dva bore i jedan odbaci svoje oružje, a drugi se stalno pokriva oružjem, neće li se lakše nadvladati onoga koji je odbacio svoje oružje nego onoga koji dan za dan ima svoje oružje sa sobom? Tako je i tamo; jer neprijatelji svaki dan odbacuju oružje. Za borbu su naime nužne tri vrste oružja; prvo, ono čime čovjek putuje ili što ga nosi, konj ili slično; drugo, ono čime se čovjek brani, na primjer mač; treće, ono čime čovjek pokriva tijelo, na primjer oklop ili slično. No neprijatelji su prvo izgubili konja poslušnosti na kojem su trebali biti usmjeravani svemu dobrom jer poslušnost je ta koja s Bogom drži prijateljstvo i čuva obećanu vjernost. Odbacili su mač straha Božjeg kojim se tijelo suzdržava od požude i đavao tjera od duše da joj se ne približi; izgubili su oklop kojim se trebaju pokriti protiv izbačaja

koplja, to jest, božansku ljubav koja u nesreći razveseljava, u sreći štiti, u kušnjama dozvoljava mir, a u bolima ublaženje. Njezina kaciga, to je božanska mudrost, leži u prljavštini, također i vratni štitnik, to jest božanska misao, otpao je; jer kao što se glava pomiče vratom, tako se božanskom mišlju i srce treba pomicati svemu što je Božje; no budući da im je božanska misao otpala, glava leži u najdonjoj dubini i vjetar je miče amo tamo. I prsno oružje je preslabo, to težnja Bogu se ohladila te se jedva može vidjeti, a još manje osjetiti. Naoružanje nogu je jednako tako zaboravljeno i zapostavljeno, to jest kajanje s namjerom popravljanja jer raduju se u svojom grijesima i žele ostati u njemu dokle mogu. Oružje ruku, to jest dobra djela, omražena su im i isprazna; hrabro rade što žele i ne nose plašljivost. Ali moji prijatelji se svaki dan štite oružjem. Daju se žurno nositi konjem poslušnosti, odriču se vlastite volje radi Božjih zapovijedi i bore se protiv poroka u strahu Gospodnjem kao hrabri ratnici; podnose u tijelu sve što im se događa kao hrabri borci očekuju Božju pomoć; pokrivaju se božjom mudrošću i strpljivošću protiv klevetnika i tužitelja i drže se daleko od svijeta kao pobožni ljudi koji su se zaključali; brzi su i okretni kao pokretan zrak kad se radi o božanskom; vatreni prema Bogu kao zaručnica prema rukama svoga muškarca; brzi i jaki da kao jeleni da prođu kroz prijatelje ovog svijeta; brižljivi u radu kao mrav; budni, oprezni kao stražar. Gledaj, takvi su moji prijatelji i tako se svakog dana naoružavaju oružjem vrlina koje neprijatelji preziru zbog čega ih se lako nadvlada. Zato je duhovna borba koja se vodi u strpljivosti i božanskoj ljubavi daleko plemenitija nego tjelesna i đavlu mnogo omraženija jer đavao ne radi na tome da oduzme tjelesno, već da pokvari vrline i da oduzme strpljivost kao i postojanost u vrlinama. Zato se ne žalosti ako se prijateljima dogodi nešto nesretno jer odavde raste nagrada.“

Četrdeset i četvrto poglavlje

Krist kaže svojoj zaručnici da je sličan staklaru koji i kad se mnogo posuđa razbije ne odustaje iznova dovršiti drugo to jest duše sve dok nebeski kor anđela ne bude opet ispunjen; također da je sličan pčeli jer će si odabrati novu biljku, to jest preobratit će pogane i iz toga izvući veliku slatkoću, naime mnogo duša da bi punio nebesku košnicu.

„Ja sam kao dobar staklar koji iz pepela pravi mnoge posude i iako se mnoge razbiju, ne prestaje izrađivati nove sve dok broj posuda ne bude pun. Tako dakle činim i ja budući da iz neplemenitog materijala gradim plemenitog stvora, naime čovjeka; i premda mnogi svojim zlim djelima otpadaju od mene, ne odustajem graditi druge sve dok kor anđela i prazna mjesta u nebu ne budu puni. Također sam sličan dobroj pčeli koja iz košnice leti prema lijepoj biljci koju je vidjela izdaleka i na kojoj teži naći najljepši cvijet i vrlo slatki i drag miris koji dobro miriše. No kad dođe

do biljke, nalazi cvijet osušen, pokvaren miris i bez bilo kakve dragosti. Potom se spušta na drugu biljku koja je doduše gruba i ima neugledan cvijet, također je bez posebnog dobrog mirisa i ima neznatnu dragost; ali u ovu biljku pčela čvrsto prikapča svoje noge, izvlači slatkoću i nosi je kući u košnicu sve dok ona po njezinoj volji nije napunjena. Ta pčela sam ja, stvoritelj i gospodar svih stvari, koji sam izašao iz košnice kad sam se primanjem ljudskog obličja u njemu ukazao vidljiv. Tražio sam lijepu biljku, to jest odabrao sam si rod kršćana. Bili su lijepi po vjeri, slatki po ljubavi, plodni po slatkome ponašanju. No sad su se izopačili od ranijeg stanja, samo po imenu izgledaju lijepi, ali po ponašanju su odvratni, plodni za svijet i meso, ali neplodni s obzirom na Boga i dušu. Sami sebi su slatki, ali meni potpuno gorki; zato će pasti i biti uništeni. Ja ću si jednako pčeli izabrati novu biljku koja je malo gruba, naime pogane, koji su u svojem ponašanju vrlo izokrenuti, neki od njih imaju mali cvijet i neznatnu dragost, to jest volju kojom bi se rado htjeli preobratiti i služiti mi kad bi znali kako bi se moglo dogoditi i li imali pomagača. Iz te biljke sad želim izvući tako mnogo slatkoće dok se košnica ne napuni i od toga toliko u nju skladištiti da biljka ne ostane bez slatkoće biti da pčelinom radu ne nedostaje plod. A ono što je grubo i neznatno, čudesno će izrasti i rastvoriti se u najvišu ljepotu. Što međutim čini lijepim, smanjit će se i postati odvratno.“

Četrdeset i peto poglavlje

Krist kaže majci kako ljudi osljepljeni na svojim duhovnim očima mogu opet postići vid da bi bili u stanju vidjeti Boga i voljeti ga iznad svega, naime kroz promatranje vremenite pravednosti, kroz dobrotu, naime u ljepoti stvorenja i kroz svemoć i njezinu mudrost. No varaju se svi koji misle da dobro ili loše dolazi po sreći ili uzajamnom položaju zvijezda.

Marija reče: „Blagoslovljen da si, moj Sine i moj Gospodine. Iako ne mogu osjetiti žalost, ipak zbog tri stvari se sažaljevam nad ljudima. Prvo, to što čovjek ima oči, a ipak je slijep; jer vidi svoje zarobljeništvo i slijedi ga; ismijava Tvoju pravednost i ustima se smije svojoj požudi; propada u jednom trenutku vječne muke i gubi najblaženiju vječnu slavu. Drugo, sažaljevam se nad čovjekom jer želi i s prijateljima razgledava svijet i ne obazire se na Tvoje milosrđe; jer traži ono što je nisko, a odbacuje ono što je najviše. Treće, sažaljevam se jer Ti, iako si Bog, ipak si zaboravljen i zapostavljen od ljudi i Tvoja djela su pred njima mrtva. Zato, moj blagoslovljeni Sine, smiluj im se.“ Sin odgovori: „Svi koji su u svijetu i imaju savjest, vide da u svijetu vlada pravednost kojom se kažnjavaju njihovi grijesi. Ako se svjetovna pravednost kažnjava prijestupe u svijetu, koliko mnogo više zahtijeva pravednost da besmrtna duša bude kažnjena od besmrtnog Boga? Ovo bi čovjek kad bi htio mogao vidjeti i prepoznati; ali budući da oči okreće svijetu, a svoju sklonost

razonodi, čovjek slijedi, kao sova noć, dobra koja bježe i mrzi ona koja ostaju. Drugo, čovjek bi kad bi htio mogao iz ljepote i poželjnosti planeta, drveća i biljaka vidjeti i razmisliti koliko je mnogo ljepši i poželjniji od svega ovoga Gospodin i stvoritelj. I budući da se tako vatreno želi i voli ovu zemaljsku slavu, koliko se mnogo više mora željeti vječnu slavu? Čovjek bi to mogao vidjeti kad bi htio; jer ima toliko razuma i uvida da ono što je veće i plemenitije treba više voljeti od onoga što je lošije i manje. Ali budući da čovjek uvijek kao životinja gleda prema dolje, iako mu je dano da gleda uvis, kao ga plete paukovu mrežu, napušta ljepotu anđela i oponaša prolazno stvorenje; zato jedno kratko vrijeme cvijeta kao trava i brzo pada kao travin cvijet. Treće, pri dobroj volji bi dobro mogli prepoznati i vidjeti na stvorenjima da je jedan Bog i stvoritelj svega jer ukoliko ne bi bio stvoritelja, sve bi prolazilo neuređeno iako ništa nije neuređeno osim onoga što čovjek dovede u nered. Ali drukčije se čini ljudima kojima je hod planeta i vremena nepoznat i kojima su Božje odluke zbog počinjenih grijeha skrivene.

Ako je sad jedan Bog i vrlo je dobar je iz njega izlazi sve dobro, zašto ga čovjek ne časti prije svega i više od drugoga kad mu njegova pamet kaže da onaj od kojeg je sve mora biti čašćen ispred svih stvari? No čovjek ima, kao što si rekla, oko i ne vidi, da, za svoju osobu je na božansko sramotan način zatvorio svoje oko jer pripisuje zvijezdama da su ljudi zli ili dobri. I sudbini, to jest slučajnosti pripisuju sve protivno, oštro što im se dogodi, jednako kao kad bi sudbina bila nešto božansko da bi nešto stvorili i učinili dok sudbina i slučajnost nisu ništa nego je sudbina ljudi i svih stvari nepromjenjivo predviđeni od Boga i postojano se po potrebi razumno za nju brine. Također ne leži u zvijezdama je li čovjek dobar ili zao iako se na njima prepoznaje kako su mudro organizirane i uređene prema svojstvima prirode i vremenima što bi ljudi, kad bi htjeli, mogli vidjeti.“ Majka odgovori: „Svaki čovjek koji ima dobru volju dobro uviđa da se Boga mora voljeti više od bilo čega drugoga i stvarno to izvršava; no budući da je većini preko očiju navučena opna, iako su očne jabučice zdrave, ne mogu svi vidjeti. Što predstavlja ta opna ako ne neobaziranje na budućnost čime je pomračen razum mnogih? Zato Te molim, najdraži Sine, da se udostojiš otkriti ljudima svoju pravednost, ne da bi time njihova sramota i bijeda postali veći, već da bi kazna koju su zaslužili to blaža i da bi prepoznali Tvoju pravednost i bojali je se. Kako bi čovjek mogao znati što je u punoj vreći ili u zaključanoj posudi za mlijeko ako prije nije otvorena i nasipana? Tako se Tvoje iako velike pravednosti mogu bojati samo malobrojni ako je ne pokažeš javnim sudom jer su Tvoja čudesna djela dugim prolaskom vremena i veličinom grijeha došla u neznatno cijenjenje. Drugo, molim da otkriješ svoje milosrđe kroz one koji su Ti dragi da bi pobožnost drugih porasla i radi utjehe bijednih. Treće, molim da Tvoje ime dođe k časti da bi oni koji ga vole bili prepoznati i da bi se volja mogla zapaliti.“

Sin odgovori: „Gdje dolazi mnogo prijatelja i moli, opravdano je da budu uslišani i koliko još više ako moli žena koja je gospodaru najdraža dolazeći moli; i

zato neka se dogodi što želiš; jer moja će se pravednost otkriti jasno i tako daleko da je svaki kojemu se otkrije osjeti, da se njegova djela obznane i da njegovi udovi prodrhte. Dalje ću osobi darovati toliko milosrđa koliko može primiti i koliko joj je potrebno. Njezino tijelo će biti uzvišeno, a njezina duša proslavljena do kraja da bi se otkrilo moje milosrđe.“

Na to Majka reče: „Ovo mjesto za redovnike se odvrátilo od Boga i utemeljeno je na ledu. Njegov temelj je ispočetka bio najčišće zlato; no ispod toga je grozan nered. Ako međutim sunce počne grijati, led će se rastaliti i što je na njemu sagrađeno će se strmoglaviti u ponor. Zato, moj blaženi Sine, smiluj im se. Jer pad je strašan i strmoglavljenje nepodnošljivo. Tama je vječna, a muka dugotrajna.“

Četrdeset i šesto poglavlje

Kad je zaručnica molila Djevicu da postigne savršenu ljubav prema Bogu, Djevica joj je odgovorila da kako bi to postigla treba slušati šest ovdje navedenih riječi Evanđelja.. Također joj vrlo lijepo objašnjava ovu riječ: „Idi i prodaj sve što imaš i podaj siromašnima“, kao i ovu: „Ne brinite za sutra“. Također kaže da tko pod molitvom i čitanjem radi, pobožno i u Isusovo ime treba moliti za prirodnu potrebu života.

Zaručnica je razgovarala s Djevicom i reče: „O, kako je sladak Gospodin Bog! Svaki koji ga drži za najsladeg neće imati bol u kojoj ne bi osjetio utjehu. I zato, o, najljubaznija Majko Božja, molim Te da mi tako iz moga srca izvučeš ljubav prema svim svjetovnim stvarima da bi mi Tvoj sin bio najdraže iznad svih stvari sve do smrti.“ Majka odgovori: „Budući da želiš mojeg Sina imati za svoje najdraže, slušaj njegove riječi koje je sam u Evanđelju osobno govorio i koje idu u to da treba biti najviše volje; i zato ti u sjećanje pozivam šest evanđeoskih izreka: prva je koju je rekao bogatom: idi i prodaj sve što imaš, podaj siromasima i slijedi me. Druga je: ne brini za drugo sutra. Treća: gledajte kako se vrapci hrane, koliko više će nebeski Otac nahraniti ljude? Četvrta: Dajte caru carevu, a Bogu Božje. Peta: Tražite najprije Božje kraljevstvo. Šesta: Svi koji ste gladni, dođite k meni i ja ću vas okrijepiti.“

Izgleda da sve prodaje onaj koji ne želi imati ništa više nego samo umjereno uzdržavanje tijela i sve ostalo podijeli siromašnima na Božju čast, a ne na čast svijeta s namjerom da postigne Božje prijateljstvo. Kod svetog Grgura i kod mnogih kraljeva i vladara koje je Bog tako mnogo ljubio iako su posjedovali bogatstvo, ali su drugima davali od njega, može se vidjeti kako oni koji su istodobno sve prepustili Bogu nakon toga kod drugih prosjačili. Mnogi koji su bogatstvo svijeta imali samo na Božju čast, rado bi ga se bili lišili da je bila Božja volja: drugi su odabrali siromaštvo jer su to tražili na Božju čast. Svakom čovjeku koji posjeduje pravedno zarađena dobra ili godišnje plaće je dopušteno njihove plodove podići Bogu na

Božju čast za uzdržavanje sebe i svojih ukućana: od onoga što preostane neka da Božjim prijateljima kojima je to trebaju. Za drugo: ne brinite za sutrašnji dan; jer i da ništa nemaš osim golog tijela, nadaj se u Boga i on, koji hrani vrapce, očuvat će i tebe kojeg je svojom krvlju otkupio.“ Odgovorila sam joj: „O, najdraža Gospođo koja si lijepa, bogata i kreposna, lijepa zato jer nikad nisi grijeshila; bogata zato jer si najdraža Božja prijateljica; i kreposna jer si u dobrim djelima najsvršenija – čuj sad, o, Gospođo, mene koja sam puna grijeha, ali siromašna vrlinama. Danas imamo našu nužnu hranu, no sutra ćemo trpjeti oskudicu i potpuno podleći; kako da budemo bez brige kad nemamo ništa? Jer iako duša ima utjehu od Boga, tijelo koje je magarac želi svoju hranu.“ Djevica reče: „Ako vam nešto preostane čega se možete lišiti, prodajte i založite i živite tako bez brige.“ Odgovorih: „Imamo odjeću kojom se služimo danju i noću i malo posuđa za naš stol. Svećenik međutim ima svoje knjige i za misu imamo kalež i nakit i ukrase.“ Djevica odgovori: „Svećenik ne smije biti bez knjiga i vi bez mise i misa ne smije biti čitana bez ukrasa. Niti vaše tijelo smije biti razotkriveno, već pokriveno radi srama i da se brani od hladnoće; zato trebate sve te stvari.“ Odgovorih: „Da na neko vrijeme na svoje jamstvo posudim novac?“ Majka odgovori: „Ako si sigurna ga ćeš ga moći vratiti u propisano vrijeme, uzmi ga, inače ga pusti. Jer bolje je za tebe lišiti se jedan dan hrane, nego učiniti jamstvo na nesigurno.“ A ja: „Trebam li raditi kako bih zaslužila naše uzdržavanje?“ Majka odgovori: „Što sada činiš svakodnevno?“ Odgovorih: „Učim gramatiku, molim i pišem.“ Na to Majka odgovori: „Ne priliči odreći se takvog posla radi tjelesnog posla.“ A ja: „Ali što ćemo sutra imati za živjeti?“ Majka odgovori: „Molite u Isusovo ime ako nemate ništa drugo.“

Četrdeset i sedmo poglavlje

Majka Božja kaže kako, ako ga grde i sramote duša čovjeka koji govori Božju riječ je sjajući lijepo obojena. Tko međutim svoje tijelo umara na Božju čast, njegova će duša postići božansku slatkoću i bit će ukrašena. Onome pak kojemu se umanju dobar glas i koji ne mrzi klevetnika, duša će biti ukrašena dragocjenom odjećom koja je Bogu prijatna. Zato se božji prijatelji trebaju mučiti da oslobode duše grešnika koji leže ugnjetavani pod planinom grijeha i u opasnosti.

Majka reče: „Ne žalosti se kad Božju riječ govoriš pred onima koji je ne čuju rado; jer tko zbog sramote i prigovora mora patiti i strpljivo to podnosi, njegovu dušu takva sramota ukrašava veoma lijepo i kad netko svoje tijelo umara na Božju čast, njegova duša će biti ispunjena slatkoćom i obučena ljepotom. Duša čovjeka koja čuje da joj se siječe dobar glas, ali klevetniku ipak ne želi ništa loše, bit će kao ukrašena najljepšom odjećom tako da mladoženja, koji je jedan Bog u tri osobe, ovu dušu želi za vječnu ljubav svoga božanstva. Zato se Božji prijatelji trebaju rado

truditi da obrate one koji više vole oholost i požudu od Boga: jer oni kao da leže bod brijegom i zato treba raditi da ih se žive izvuče. Kao što onaj koji vidi svoju braću da leže ispod stropoštene planine ponekad planinu trese da je smrvi, ponekad međutim tiho slama da onaj koji pod njom leži ne bude preteško stisnut, ponekad pak trese jače da onaj koji leži pod planinom što brže odmakne i pritom ne promatra svoj trud samo ako će život onoga koji leži u opasnosti postati slobodan, dakle i Božji prijatelji trebaju raditi da bi duše bile spašene. Kao što je bilo malo onih koji su imali pravu vjeru kad je Sin Božji uzašao na nebo, tako je sad malo onih koji ispunjavaju ovu Božju zapovijed: Ljubi Boga iznad svih stvari, a bližnjega kao samog sebe. Zato Božji prijatelji trebaju kao nekad poganima sad ići kršćanima; jer kao što je bilo nemoguće da oni koji su čuli vjeru, ali nisu je se držali postignu nebo, tako je nemoguće da postignu nebo kršćani koji tamo teže bez Božje ljubavi.“

Četrdeset i osmo poglavlje

Krist se uspoređuje s liječnikom koji priprema ljekovit i vrlo sladak napitak i koji je spreman dati napitak božanske slatkoće svima koji ga žele u ljubavi. Ovaj napitak kušaju oni koji su zdravi u duhu i uživaju u njemu. No oni koji su duhovno bolesni, ne nalaze zadovoljstvo u kušanju Božjeg Duha.

Krist reče zaručnici: „Ja sam kao dobar liječnik koji priprema sladak lijek i kojem hitaju svi koji ga vole jer znaju da je njegov napitak sladak. Oni pak koji uživaju u njegovoj slatkoći i misle da je sladak, neprestano posjećuju liječnikovu kuću; oni pak koji prema napitku osjećaju uznemiravanje, bježe od njega. Jednako tako je i s duhovnim napitkom koji je Duh Sveti. Jer Duh Sveti je sladak za kušanje i vodi jačanju svih udova i prodire u srce da bude veselo protiv kušnji. Ja, Bog, ovaj sam liječnik i priprematelj slatkoće koji je spreman dati svoj napitak svima koji ga žele s ljubavlju. Tko nema volju ostati u grijehu, već nakon što je kušao moj napitak odmah se raduje piti ga, on je zdrav i spreman primiti moj napitak. Tko međutim ima volju ostati u grijehu, nema želju imati Božji Duh.“

Četrdeset i deveto poglavlje

Majka Božja daje da se prepozna izvjesnost kako je po zapovijedi božanske poslušnosti od svojih roditelja začeta bez istočnog grijeha.

Majka Božja reče: „Ako netko kod volje da posti, a inače ima žudnju jesti, toj žudnji ipak pruži otpor i od svojeg nadređenog primi zapovijed kojem je dužan poslušnost da iz poslušnosti jede i onda jede iz poslušnosti protiv svoje volje, tako to jedenje postaje dostojno veće nagrade nego post. Na sličan način se dogodilo sjedinjenje mojih roditelja koji su me odgojili. I zato je istina da sam bez istočnog

grijeha i bez grijeha začeta jer kao što moj Sin i ja nismo nikad griješili, nije bilo braka koji bi bio časniji od onoga iz kojeg sam rođena.“

Pedeseto poglavlje

Djevičine riječi zaručnici kako se Bogu ništa ne sviđa tako jako kao to da ga ljudi vole iznad svega. To pokazuje na primjeru jedne poganske žene koja je zbog velike ljubavi koju je nosila prema stvoritelju postigla milost.

Majka je razgovarala sa zaručnicom i reče: „Ništa se Bogu ne sviđa tako jako kao kad ga čovjek voli iznad svega voli. Gledaj, ispričat ću ti primjer o jednoj poganskoj ženi. Ona ništa nije znala o katoličkoj vjeri pa si je mislila: 'Znam od kojeg sam materijala i od čega sam došla u utrobu svoje majke. Vjerujem i da je nemoguće da bih imala tijelo i udove, iznutrice i razum kad mi ih netko ne bi dao i zato postoji stvoritelj koji mi je dao tako lijepo ljudsko obličje i nije me htio stvoriti tako ružnu kao crve i zmije. Čini mi se dakle da kad bih imala vrlo mnogo muškaraca i kad bi me svi zvali, prije bih pohitala jedinom glasu moga stvoritelja nego glasu svih ovih. Imam i vrlo mnogo sinova i kćeri, ali ipak bih, kad bih vidjela da u ruci imaju hranu i znala da moj stvoritelj osjeća glad, uzela svojoj djeci hranu iz ruku i puna radosti pružila je svojem stvoritelju. Imam i mnogo vlasništva kojim raspolazem prema svojoj volji; no kad bih znala da je volja mojeg to volja mojeg stvoritelja, odrekla bih se svoje volje i iskoristila ih na čast svoga stvoritelja.'

Gledaj sad, moja kćeri, što je Bog učinio toj poganskoj ženi! Poslao joj je jednog od svojih prijatelja koji ju je podučio svetoj vjeri. I Bog je sam posjetio njezino srce kao što ćeš moći razumjeti iz ženinih riječi. Jer kad joj je ovaj Božji čovjek propovijedao da je jedan Bog bez početka i kraja koji je stvoritelj svih stvari, ona mu odgovori: 'Vrlo je vjerojatno da onaj koji je stvorio mene i sve stvari nema stvoritelja iznad sebe; i vrlo je vjerojatno daje njegov život vječan budući da mi je mogao dati život.' No kad je žena čula da je taj stvoritelj primio čovještvo od djevice i sam propovijedao vlastitim ustima, odgovori: 'Da, zato je svim dobrim djelima nužna vjera u Boga! Ali ti, Božji prijatelju, reci mi koje su riječi koje su izašle iz usta tvoga stvoritelja; jer želim se odreći svoje volje i slijediti sve riječi njegovih usta.' Kad joj je Božji prijatelj sad propovijedao o patnji i Božjem križu i o njegovu uskrsnuću, žena je odgovorila s očima ispunjenim suzama i reče: 'Blagoslovljen Bog koji je tako strpljivo dao svoju ljubav koju je imao prema nama u nebu da se prepozna. Ako sam ga nedavno voljela jer me stvorio, tako sam sada još više obvezana voljeti ga jer mi je pokazao pravi put i svojom krvlju me otkupio. Također sam obvezana služiti mu svim snagama i udovima jer me otkupio svih svojim udovima. Osim toga sam dužna otjerati sve vlastite želje koje sam prije imala prema vlasništvu, djeci i rođacima i željeti samo svoga stvoritelja u njegovoj slavi i u onom životu koji nema kraj.'“

Majka Božja također reče: „Gledaj, moja kćeri, kako je ova žena postigla višestruku plaću za svoju ljubav. Tako će svakome dnevno biti dana plaća prema tome kako ljubi Boga dok živi u svijetu.“

Pedeset i prvo poglavlje

Jedna spasonosna pouka kako čovjek treba odgovoriti trima vrstama neprijatelja duše, naime: đavlu, koji ohološću, požudom i tako dalje kuša; drugo, ukućanima koji savjetuju da čovjek ne bude pravedan i ponizan i tako dalje; i treće, zavidnicima koji ljudima žele sramotu, štetu i kratak život.

„Čovjek kojeg poznaješ ima tri neprijatelja. Prvi mu je odasvuda blizu gdje god da je bilo da je budan ili da spava, no on ga ne vidi. Drugi je njegov ukućanin i u njegovoj blizini dok je budan, no njega vidi i čuje. Treći je izvan kuće, ne poznaje ga, ali ga mrzi. Prvi protivnik je đavao koji ga kuša ohološću i požudom i mnogim drugim načinima. Protiv ovog neprijatelja treba posjedovati bič i misliti: 'O, đavle, nisi dao niti stvorio ništa dobro, zašto bih se po tvojoj volji trebao dati oholosti? Želiš me pokvariti, ali Krist me zove u život; zato je ispravno da bježim od tvoje volje i slijedim Božju volju i njegove naredbe.' Tko je sad budan ili spava s ovakvom namjerom, on pokreće bič protiv đavla koji je time zaprepašten i otjeran.

Drugi neprijatelj su njegovi ukućani i njegovi sluge koji mu govore: 'Bit će štetno za tebe budeš li vrlo pravedan; mogao bi ponekad obavljati vlastitu korist kad bi kod mnogoga šutio; no budući da si vrlo ponizan, bit ćeš prezren. Imaj svoje bogatstvo i učini nas sa sobom bogatima, teži za svjetovnom časti i mi ćemo s tobom biti utješeni.' Ovog se neprijatelja se može čuti svakim danom i zato se protiv ovog neprijatelja mora podići vrlo debeo zid da ga se ne bi čulo. Ovaj je zid međutim dobra volja, naime da se radi pravednosti radije želi imati siromaštvo umjesto bogatstva s nepravednošću i radije sramota radi poniznosti nego čast iz oholosti. Neprijatelju koji daje takav savjet odgovori dakle: 'Učinim li nešto protiv Boga, zadrži me i upozori se onda tvojim riječima više radujem nego tugujem.' Zid takve vrste treba biti između njega i neprijatelja tako da njihove riječi pušu preko zida kao vjetar i ne dotiču njegovo srce da bude odvučeno od Božje ljubavi.

Treći neprijatelj je onaj kojeg uopće ne poznaje. To su ljudi koji žele sramotu i štetu i na kraju kratak život da bi sami postigli čast i sreću svijeta. Protiv ovog neprijatelja treba se poslužiti jakom užetom, to jest ljubavlju prema Bogu i bližnjemu tako da rado trpi ono što Bog želi dopustiti da trpi i nikome ne želi naštetiti; onda će sramota koju mu neprijatelji namjeravaju biti pretvorena u čast i šteta u korist, kratak život u dug, a neprijatelj će time dakle biti vezan tako da neće biti u stanju štetiti.“

Pedeset i drugo poglavlje

Kad se zaručnica čudila i pred Kristom se smatrala nevrijednom dozvoljene joj milosti, naime u duhu vidjeti i čuti što se događa u nebu, čistilištu i paklu, Krist i njegova majka na početku i kraju poglavlja to lijepo izlažu. Na primjeru tri žene od kojih je sama jednu vidjela u čistilištu, drugu u paklu vrlo teško mučenu joj je pokazano kako će oni koji svojim kćerima daju nauk i primjer za znatiželju i oholost kao i njihove kćeri koje se na to ugledaju biti strašno proklete.

„Hvala Tebi, moj Bože“, reče zaručnica, „za sve što je stvoreno i čast za svu tvoju slavu; zbog Tvoje ljubavi ti od nekoga može biti iskazano čašćenje. Ja nedostojna i od svoje mladosti nadalje grešnica zahvaljujem Ti, moj Bože, da nijednom grešniku koji Te moli ne uskraćuješ milost već se svima smiluješ i pošteđuješ ih. O najsladi Bože, čudesno je što mi činiš; jer ako Ti se sviđa, ljuljaš moj duh u duhovni san i onda budiš moju dušu da vidi, čuje i osjeti duhovno. O, moj Bože, kako li Tvoje riječi slatke mojoj duši koja ih guta kao najslade jelo i koje s radošću ulaze u moje srce. Jer kad čujem Tvoje riječi, sita sam i gladna; nasićena jer me ništa ne raduje kao Tvoje riječi; ali gladna jer s još većim žarom želim čuti. Zato, blagoslovljeni Bože, pomози mi da cijelo vrijeme vršim Tvoju volju.“

Krist odgovori: „Ja sam bez početka i kraja i sve što jest je stvoreno po mojoj moći. Sve je uređeno po mojoj mudrosti i sve upravljano po mojoj odluci. Sva moja djela su također uređena u ljubavi, zato mi ništa nije nemoguće; vrlo je tvrdo srce koje me ne voli niti me se boji budući da sam upravitelj i sudac svih stvari. Nasuprot tome čovjek radije ispunjava volju đavla, mog krvnika i izdajnika koji bogato u svijet toči otrov po kojem duše ne mogu živjeti već su potopljene u smrt pakla. Je li čuto tako nešto da je ljudima ponuđen život, ali oni biraju smrt? No ja, Bog svih stvari, strpljiv sam i imam milost s njihovim bijedama; jer činim kao kralj koji svojim slugama šalje vino i kaže: 'Donesite im mnogo za piti jer je ljekovito; bolesnima daje zdravlje, žalosnima radost, zdravima muževno srce'. No vino se šalje samo u jednoj pogodnoj posudi. Tako sam svoje riječi, koje sam usporedio s vinom, poslao svojim slugama, po tebi, koja si moja posuda koju ću po svojoj volji napuniti i iscrpiti, poslao svojim slugama jer moj Duh Sveti će te podučiti kamo trebaš ići, što trebaš reći. Zato govori puna radosti i neuplašena što ti zapovjedim; jer nitko neće prevladati nada mnom.“

Na to odgovorih: „O, kralju sve slave, koji ulijevaš svu mudrost i daruješ sve vrline, zašto uzimaš mene, koja sam svoje tijelo proždrla u grijesima, za takvo svoje djelo? Jer ja sam kao nerazuman magarac, nedostaje mi vrlina i u svemu sam grijeshila ni nisam činila pokoru.“ Duh odgovori: „Tko bi se čudio ako bi jedan si gospodar iz poklonjenih mu novaca ili metala htio dati napraviti krunu ili prsten ili pehar za svoje korištenje? Tako nije čudo ako ja prihvatim na poklon mi prinesena srca mojih prijateljima i u njima vršim svoju volju jer jedan ima više, a drugi manje

razuma. Dakle koristim svaku savjest kako služi mojoj časti; jer srce pravednika je moj novac. Zato budi postojana i spremna za Moju volju.“

Na to je govorila Majka Božja i reče mi: „Što kažu ponosne žene u tvom kraljevstvu?“ Odgovorih joj: „Ja sam jedna među njima i ne sramim se zato govoriti pred Tvojim licem.“ A Majka reče: „Iako to bolje znam od tebe, ipak želim tebe čuti kako to kažeš.“ A ja odgovorih: „Kad nam je propovijedana prava poniznost, govorele smo: 'Naši očevi su nam ostavili za nasljedstvo široke posjede i lijepe običaje; zašto ih ne bismo slijedile? I naša majka je sjedila među prvima, bila je plemenito odjevena, imala je mnogo slugu i odgojila nas je s čašću; zašto to ne bih ostavila u baštinu svojoj kćeri koju sam podučavala ponašati se plemenito i živjeti u tjelesnoj radosti i umrijeti s većom časti svijeta?'“ Majka Božja odgovori: „Svaka žena koja ove riječi slijedi djelom, ide pravim putem za pakao i zato je takav odgovor tvrd; jer što pomaže koristiti ove riječi dok stvoritelj svih stvari podnosio da je njegovo tijelo sa svom poniznošću od njegova rođenja do njegove smrti prebivalo na zemlji i nikad ga nije odjenuo odjećom oholosti? Zaista, takve žene ne razmišljaju o njegovu licu, kako je živ i mrtav visio na križu, krvav, blijed od boli i ne brinu se o pogrđnim govorima koje je on sam slušao niti o prezirnoj smrti koju si je odabrao. Ne sjećaju se ni mjesta gdje je predao duh jer tamo gdje su smicani lopovi i razbojnici ubijen je i moj Sin gdje sam i ja, od svih mu stvorenja najdraža i najponiznija, bila prisutna. I zato su oni, koji se predaju takvoj oholosti i raskoši i drugima su prilika da to oponašaju, slični su vjedru koje ako se zaroni u vruću tekućinu spali i ukalja sve što polije; jer tako oholi daju drugima primjer za oholost čime njihovim dušama uzrokuju teške opekline. Zato sad želim postupati kao dobra majka koja djeci ulijeva strah tako što im daje da vide šibu koju vide i sluge. Djeca koja je vide boje se uvrijediti majku i zahvaljuju joj što im je samo prijetila, a ipak ih nije udarila; sluge se ipak boje da ne budu udareni kad počine grešku i tako djeca majci iz onog straha čine više dobra nego prije, a sluge manje zla. Budući da sam sad Majka Milosrđa, želim ti pokazati nagradu grijeha da bi Božji prijatelji bili vatreniji iz ljubavi Božje, a grešnici prepoznali svoju opasnost i barem iz straha pobjegli od grijeha i na taj način se smilujem zlima i dobrima: dobrima da u nebu postignu ljepšu krunu; zlima da propadnu manjoj kazni; i nitko nije takav grešnik kojem nisam spremna pomoći i kojem moj Sin ne bi dopustio milost ako s ljubavlju moli za milosrđe.“

Potom su se ukazale tri žene, naime: majka, njezina kćer i unuka. Majka i unuka su izgledale kao mrtvo, ali kćer živo. Majka je izgledala kao da gmiže iz mračnog jezera i iz prljavštine. Njezino srce je bilo otkinuto, njezine usne odsječene, njezina brada je drhtala, njezini sjajno bijeli i dugi zubi su zveketali. Njezin nos je bio proždrt, iščupane oči su visjela za dva živca prema dolje na obrazima. Čelo se pokazalo utonulo i na njegovu mjesto se pojavila užasna mračna dubina. Na glavi je nedostajala lubanja i mozak je uskipio kao užareno olovo i isticao kao katran. Njezin

vrat je bio zakrenut kao drvo na užarskom stroju koje se neutješno struže oštrim stružućim željezom. Otvorena prsa bila su puna dugih i kratkih crva od kojih se svaki valjao ovamo i onamo preko drugoga i njezine ruke su imale sličnost s drškama brusa. Šake su bile jednake dugim i toljagama punim čvorova i svi kralješci njezine kralježnice su bili labavi, jedan se podigao, dok se drugi spustio i nikad se nisu prestali micati. Velika i duga zmija se pokazala od donjeg dijela trbuha prema gornjem; imala je glavu i rep spojene jedno u drugo kao luk i neprestano je kao kotač obilazila iznutrice. Bedro i goljenice su se izgledali kao dva trnova štapa puna vrlo oštrih bodlji. Njezine su noge bile kao žabine noge. Ova mrtva majka se obratila svojoj živoj kćeri i reče: „Slušaj, ti gušteru, ti otrovana kćeri! Jao meni što sam ikad postala tvoja majka! Ja sam ta koja te stavila u gnijezdo oholosti u kojem ti je postalo toplo, u kojem si rasla sve dok nisi došla u svoju dob i ono ti se tako dobro sviđalo da si u njemu provela svoju dob. Zato ti kažem da kad god okreneš ovamo i onamo oči u oholom pogledu kao što sam te podučila, u moje oči bacaš vrijući otrov i nepodnošljivu žeravicu, kad god govoriš riječi oholosti koje si naučila od mene, onda gutam najgorkije piće; kad god bujica oholosti, koju uzrokuju oluje neumjerene radosti zbog hvale tvoje ljepote i želja za svjetovnom časti, napuni tvoje uši, što si naučila od mene, toliko često strašnim hujanjem goruće vrući pušujući vjetar ispunja moje uši. Jao, dakle, meni siromašnoj i bijednoj! Siromašnoj zato jer nemam niti osjećam ništa dobro; bijednoj zato jer u izobilju imam sve zlo. Ali ti, moja kćeri, slična si kravljem repu koji kod svakog pokreta na izmetnim mjestima polijeva i šprica one koji su blizu. Slična si, kćeri, kravi jer nemaš božansku mudrost i ideš za djelima i pokretima svoga tijela. Kad god dakle slijediš moje navike, naime grijeha koje sam te naučila, uvijek se onda obnavlja moja muka i razgara to žešće. Zato, moja kćeri, pitam te zašto si ponosna na svoj rod? Je li za tebe čast što su moje izgloodane iznutrice bile tvoj jastuk, što si izišla iz mojeg srama, što je nečistoća moje krvi bila tvoja odjeća kad si se rodila? Zato je sad moja utroba u kojoj si ležala sad izgloodana od crvi.

No što jadikujem o tebi, moja kćeri, kad bih se trebala sažalijevati nad samom sobom? Jer tri su stvari koje me sad vrlo teško muče u srcu: prvo, što sam od Boga stvorena za nebesku radost zlorabila svoju savjest i pripremila za paklenu bol. Drugo, što dok me Bog stvorio lijepu kao anđela, ja sam se sama nagrdila tako da sam sličnija đavlu nego Božjem anđelu. Treće, jer sam u od Boga mi prepušteno vrijeme napravila vrlo zlu zamjenu i izabrala onu kratku prolaznu požudu grijeha zbog čega sad osjećam beskrajnu patnju, naime muku pakla.“

Potom je razgovarala sa zaručnicom. „Ti, “, reče, „koja me vidiš samo pomoću tjelesne usporedbe, umrla od straha kad bi me vidjela u mojem stvarnom obliku jer su svi moji udovi đavao. Zato je istinito pismo koje kaže da kao što su pravednici Božji udovi, tako su grešnici udovi đavla. Zato sad doznajem da su đavoli prikvačeni za moju dušu jer me volja moga srca unakazila na tako veliku ružnoću. Ali slušaj

dalje. Čini ti se da su moje noge žablje noge. To ima svoj razlog u tome što sam čvrsto stajala u grijehu; zato sad đavoli čvrsto stoje u meni, grizu me i nikad nisu siti. Moje goljenice i bedro su kao žablji štapovi jer je moja volja bila usmjerena na tjelesnu požudu i radost. Ako pak je svaki kralježak mojih leđa labav i svaki se miče protiv drugoga, to je zato jer se radost moje duše ponekad vrlo mnogo uzdizala kroz svjetovnu utjehu, no ponekad se kroz preveliku žalost i gnjev izopačila zbog odvratne prirode svijeta. Kako se sad leđa miču prema pomicanju glave, tako sam trebala biti postojana i pokretna prema Božjoj volji koja je glava svega dobrog; no budući da to ipak nisam učinila, s pravom žalim što vidiš. A kad zmija vijuga iz donjeg prema gornjem, stoji kao luk i okreće se kao kotač, to je zato jer su moja požuda i moje uživanje bili neuredni i moja je volja htjela posjedovati sve i višestruko i nerazborito prosuti. Zato sad ova zmija optječe mojim iznutricama i grize me neutješan i nemilosrdan način. To što su moja prsa otvorena i izgledana od crvi, to pokazuje istinsku Božju pravednost jer sam trulež voljela više od Boga i prolazno je bilo ljubav moga srca. Kao što su iz malih slijedili dulji crvi, tako je moja duša bila za trulež koju sam voljela ispunjena đavolima. I moje ruke su izgledale kao dijelovi brusa; to dolazi stoga jer moja želja kao da je imala dvije ruke tako što je naime htjela imati dugu starost da bi dulje živjela u grijehu i željela je da Božji sud bude blaži nego što govori pismo; sama moja savjest mi je dobro rekla da je moje vrijeme kratko, da će Božji sud biti nepodnošljiv, dok me moja žudnja da griješim nadahnjivala da će moj život biti duh, a Božji sud podnošljiv; takvim nadahnućima moja je savjest bila izokrenuta i tako su volja i razum slijedili požudu i uživanje. Zato se sad i đavao u mojoj duši pokreće bez moje volje i moja savjest prepoznaje i osjeća da je Božji sud pravedan. Moje pak su ruke kao duge toljage; to je zato jer mi Božje zapovijedi nisu bile prijatne zbog čega su mi moje ruke samo za požudu i bez ikakve koristi. Kad moj vrat ipak trči okolo kao drvo koje je okretano oštrim željezom, to se događa zato jer mi Božje riječi nisu bile slatke da bi ih bile primljene od ljubavi moga srca, već vrlo gorke budući da su kažnjavale požudu i radost moga srca i zato mi sad na grkljanu stoji oštar nož. Moje su usne odsječene zato jer su bile spremne za lakoumne i ohole riječi, ali lijene i spore da govore Božje riječi. Kad brada izgleda drhteće i zubi se međusobno udaraju, to se događa zato jer sam imala potpunu volju davati svom tijelu hranu da bih mogla izgledati lijepa, poželjna, zdrava i jaka svim uživanjima tijela; zato se moja brada klima bez utjehe. Moji zubi međusobno zvekeću jer su radili i jeli bez ikakvog straha za dušu. Nos je kao odsječen i, kao što se događa da se među ljudima čuva sramota onih koji su sagriješili na sličan način, tako je i meni za vječnost utisnuta opekлина sramote. Dalje ako oči vise iz obraza na dva živca, to je pravedno jer kao što su se oči radovale ljepoti obraza zbog oholosti željne slave, tako su sad istrgnute od mnogog plakanja i vise na sramotu na obraze. Pravedno je da je čelo utonulo i da je na njegovu mjestu strašna tama jer je moje čelo zavio veo oholosti jer sam zbog ljepote htjela biti

viđena i slavljena, zato je sad moje čelo mračno i ružno. Također je pravedno da mozak usključava i ističe kao olovo i katran jer je olovo pokretno i savitljivo prema volji onoga tko ga koristi, tako se i moja savjest koja je ležala u mozgu savijala volji moga srca, iako sam vrlo dobro prepoznala što je trebalo činiti. Ali ni patnja Sina Božjeg nikako se nije zakvačila za moje srce, već je isticala, iako sam je poznavala, ali se na nju kao na ravnodušnu stvar nisam obazirala i tako malo sam se brinula kao za katran i za krv koja je isticala iz udova Sina Božjeg; ali kao katran sam bježala od riječi Božje ljubavi da se ne bi odvratila od uživanja tijela, niti sam se htjela uznemiravati. No zbog ljudi sam ponekad slušala Božje riječi; ali one opet izašle istom lakoćom kao što su i ušle i zato sad mozak ističe kao gorući katran kad užaren usključa. Moje uši su začepljene tvrdim kamenjem jer su riječi oholosti ulazile s radošću i ljupko silazile u srce iz kojeg je Božja ljubav bila izbačena. I budući da sam zbog svijeta i oholosti činila sve što sam htjela, moje su uši sad zatvorene za riječi vječne radosti. Sad možeš pitati: nisam li učinila i poneka zaslužna djela?

Odgovaram ti: činila sam to kao mjenjač koji slama novac i vraća ga natrag gospodaru. Dakle postila sam, davala milostinje i činila druga djela; ali to sam činila iz straha od pakla i da i da izmaknem nesrećama tijela. No budući da Božja ljubav kao da je bila odsječena od mojih djela, ta mi djela nisu mogla postići nebo; no ona nisu nenagrađena. Dalje možeš pitati kakva sam prema svojoj volji unutra kad je moja ružnoća izvana tako ružna? Odgovaram: moja volja je kao ona ubojice i ubojice majki koji rado bi rado ubio svoju majku jer tako svojem Bogu i stvoritelju želim najpakosnije zlo, iako je prema meni bio vrlo dobar i sladak.“

Potom se mrtva unuka upravo spomenute mrtve bake obratila svojoj još živućoj majci i reče: „Čuj, ti škorpione od majke. Jao meni, prevarila si me; tvoje lice je prema meni bilo veselo, ali smrtno si ubola u moje srce. Svojim si mi ustima dala tri savjeta, trostruko sam učila iz tvojim djela i u svojem produžetku si mi pokazala tri puta. Prvo si mi savjetovala ljubiti tjelesno da bih postigla tjelesnu radost, zatim vremenito rasipno izdavati zbog časti svijeta, treće, imati mir zbog požude tijela. Te su mi tri stvari bile vrlo štetne; jer budući da sam tjelesno voljela, mrzila sam duhovno i zaradila sam si sramotu; budući da sam vremenito prosula rasipno, u životu sam orobljena od darova Božjih milosti i nakon smrti sam se morala sramotiti; budući da sam u životu u miru mesa našla svoju radost, u času smrti se moje duše dokopalo neutješan nemir. Iz tvojih djela sam naučila tri stvari, naime: činiti poneka dobra djela, ali se pustiti od grijeha koji mi je godio; kao i čovjek koji u med miješa otrov i odnosi to sucu, ali sudac to sa srdžbom izljujeva nad njim i upravo to osjećam s mnogo straha i zgražanja. Drugo, naučila sam čudesan način da se odijevam, naime lanenim šalom pokriti oči, na nogama nositi sandale, na rukama rukavice, ali cijeli vrat izvana gol. Laneni šal koji umata oči znači ljepotu moga tijela koja je dakle prezirala moje duhovne oči tako da se uopće nisam obazirala na ljepotu moje duše. Sandale koje noge štite dolje, ali ne gore, znače svetu vjeru Crkve

koje sam se vjerno držala; no nisu je slijedila plodna djela. Kao što sandale ubrzavaju kretanje nogu, tako i vjera pomaže savjest duše, no moja duša je bila kao gola jer vjeru nisu slijedila dobra djela. Rukavice na rukama znače ispraznu nadu koju sam imala jer sam svoja djela, koja su predstavljena rukama, pružala u široko, bogato Božje milosrđe i kad sam udarila u Božju pravednost, nisam je osjećala niti se obazirala na nju i zbog toga sam bila vrlo drska u griješenju. Ali kad je smrt došla blizu, veo je s mojih očiju pao na zemlju, to jest, na moje tijelo i vidjela sam i prepoznala dušu koja je bila gola jer mojih dobrih djela je bilo malo, mojih grijeha vrlo mnogo i od sramote nisam mogla stajati u palači nebeskog kralja jer sam bila sramotno odjevena; zato su me đavoli odvucli u oštru kaznu gdje sam sa stidom ismijavana. Kao treće sam, majko, od tebe naučila roba odijevati odjećom gospodara, posjesti da na stolac gospodara i častiti ga kao gospodara i ono što od roba preostane, najprezirnije, pružiti gospodaru. No taj je gospodar Božja ljubav; rob ipak volja da se griješi. U mom srcu dakle, gdje je trebala vladati Božja ljubav, rob je primio svoje sjedište, to jest požuda i radovanje grijehu kojim sam se odijevala onda kad sam sve stvoreno i vremenito primjenjivala za svoju požudu. Ostatke, prezirni otpad, dala sam Bogu ne iz ljubavi, već iz straha i moje se srce radovalo uspjehu radosti moje požude jer su Božja ljubav i dobri gospodar bili isključeni iz mene, zli rob je bio zaključan u meni. Gledaj, majko, te sam tri stvari naučila iz tvojih djela. Isto si mi tako u svojem ponašanju pokazala tri puta. Prvi je bio svjetleći i kad mu prišla, bila sam oslijepljena njegovim sjajem; drugi je bio kratak, ali sklizak kao led i kad sam na njemu učinila korak naprijed, kliznula sam korak natrag; treći put je bio vrlo dug i kad sam na njemu napredovala, za mnom je došla silna oluja i odvela me u duboku jamu iza jednog brijega. Pod prvim putom treba razumjeti napredovanje moje oholosti; on je bio vrlo sjajan; jer častohleplje koje izlazi iz oholosti je u mojim očima svjetlilo tako da nisam mislila na njegov kraj i zato sam bila slijepa. Pod drugim putom se razumije neposlušnost jer vrijeme neposlušnosti u ovom životu ne traje dugo jer je čovjek nakon smrti natjeran na poslušnost. No meni je vrijeme bilo dugo; jer kad sam napravila jedan korak naprijed, naime u poniznosti i ispovijedi, kliznula sam jedan korak natrag; imala sam želju za oprostom počinjenih grijeha, ali nakon obavljene ispovijedi nisam se htjela kloniti grijeha i zato u otiscima stopala poslušnosti nisam čvrsto stajala, već sam pala natrag u grijeh kao netko tko isklizne na ledu; jer volja je bila hladna i nije htjela pustiti ono što me radovalo. Kad sam nakon toga učinila jedan korak naprijed tako što sam ispovjedila svoje grijehe, kliznula sam jedan natrag jer sam grijehe i uživanja koje sam ispovjedila htjela ponoviti. Treći put je bio što sam se nadala nemogućem, naime: moći griješiti bez da imam dugu kaznu; moći dugo živjeti bez da će smrtni čas brzo požuriti. I kad sam prišla tom putu, za mnom je došla silna oluja, naime smrt, koja mi je iz godine u godinu dolazila bliže i mojim nogama donijela kaznu slabosti tako da sam kod približavajuće slabosti samo malo više

mogla davati pažnju tjelesnoj dobrobiti, a još manje spasu duše. Zato sam pala u duboku jamu kad je moje srce, koje je bilo visoko u oholosti i tvrdo u grijehu, puknulo i moja duša upala duboko u jamu kazne za moje grijehе. I zato mi je taj put bio vrlo dug jer nakon što je život mesa bio došao do kraja, odmah je počela duga muka. Jao meni zato, moja majko, jer sve što sam s radošću naučila od tebe sad plaćam plakanjem!“ Dalje je ova kćer razgovarala sa zaručnicom koja je ovo vidjela i reče: „Čuj, ti, koja me vidiš. Čini ti se kao da su moja glava i lice prema unutra i izvana sijevajući udarac groma i kao da su vrat i prsa pokriveni oštrom prešom punom dugih bodlji. Vidiš kako su moje ruke i noge kao duge zmije i kako je moj trbuh udaran tvrdim čekićem, kako su moje bedro i goljenice kao voda što istječe iz oluka i u istjecanju se zamrzne. Samo unutrašnja kazna mi je još gorkija od svega ovoga. Kao osoba kojoj su svi zračni otvori duha života začepljeni, čije se žile, sve ispunjene vjetrom, prisilno guraju prema srcu i čije se srce od sile i snage vjetra počinje slamati, tako sam, zbog prigode vjetra oholosti koja mi se tako jako sviđala, u svojoj unutrašnjosti u najdubljoj bijedi. Ipak sam na putu milosrđa jer sam se u svojoj teškoj bolesti ispovjedila tako dobro kako sam mogla, ipak iz straha. Kad se bližila smrt, pred razum mi je stupilo razmišljanje o patnji moga Boga i poimence kako je ta bila daleko teža i gorkija od moje koju sam zaslužila zbog svojih grijehа. Kroz to sam razmišljanje postigla suze i uzdisala sam što je Božja ljubav prema meni tako velika, a moja prema njemu tako mala. Onda sam pogledala očima svoje savjesti i rekla: 'O, Gospodine, vjerujem u Tebe, moj Bože, smiluj mi se, Ti, Sine Djevice zbog Tvoje gorke muke jer kad bih imala vremena, od sad bih rado htjela popraviti svoj život!' U istom trenutku u mojem je srcu upaljena iskrica ljubavi tako da mi je Kristova patnja izgledala gorkijom od moje smrti i tako mi se slomilo srce. Moja duša je stigla u ruke đavola da bi bila predstavljena Bogu na sudu. No u ruke đavola sam došla zato jer nije dolikovalo da se ljepota anđela približi duši takve ružnoće. Ali kad su pred Božjim sudom đavoli vikali da moja duša mora biti prokleta u pakao, sudac reče: 'Vidio sam iskricu ljubavi u njezinu srcu; ova se ne smije ugasiti, već mora ostati pred mojim licem i zato osuđujem ovu dušu na čišćenje sve dok, dostojno očišćena, ne zasluži postići oprost.' Dalje možeš pitati hoću li imati udjela u svemu dobrom što se za mene dogodi? Odgovaram ti pomoću usporedbe. Kao kad bi vidjela kako vise dvije šalice vage i u jednoj je olovo koje na prirodan način gura dolje, a u drugoj nešto lako što podiže; što je lako obložena šalica opterećena većim ili mnogijim, to će se brže podići druga vaga koja je teža; tako je i sa mnom. Jer što sam dublje bila u grijehu, to sam teže povučena nadolje u muku. Sve dakle, što se za mene događa na Božju čast, diže me uvis iz muke i poimence molitva i dobro koje se događa po pravednim ljudima i Božjim prijateljima i milostinje koje su pružena iz dobro zarađenih dobara kao i djela ljubavi. To je ono što mi dnevno dopušta doći bliže Bogu.“

Potom je Majka Božja razgovarala sa zaručnicom i reče: „Čudiš se kako ja,

Kraljica Neba, i ti u svijetu i ona duša u čistilištu i ona u paklu tako međusobno razgovaramo; to ću ti dobro reći. Ja se nikad slobodno ne udaljavam iz neba jer nikad ne mogu biti odvojena od gledanja Boga; ni duša koja je u paklu ne može biti odvojena od muke i ništa manje duša iz čistilišta prije nego što je očišćena, a ni ti prije odvajanja tjelesnog života nećeš doći do nas. Ali tvoja duša je s tvojim razumijevanjem po snazi Božjeg Duha podignuta uvis da bi čula Božje riječi u nebu i dopušteno je znati neke muke u paklu i čistilištu, zlima na upozorenje i dobrima na utjehu i napredovanje. Ipak trebaš znati da su tvoje tijelo i tvoja duša vezani na zemlji, ali Duh Sveti, koji je na nebu, daje razumijevanje da se prepozna njegova volja.“

Objašnjenje

Ovdje je govor o tri žene od kojih je treća otišla u samostan i preostalo vrijeme svoga života provela u velikom savršenstvu.

Pedeset i treće poglavlje

Krist prekora prelate koji su ponosni na svoje duhovno predstojništvo i govori: „Prema svojim podređenima trebaju biti ponizni, u životu i ponašanju kreposni, a u pravednosti i jednakosti njima na korist; trebaju se ravnati da se ne uzdignu iznad samih sebe, već da upoznaju svoje vlastite prestupe i žele se sažaliti nad prestupima svojim podređenih prema uzoru na Krista koji je prije također htio djelovati i trpjeti nego podučavati, radije služiti nego biti služen. Svoje podređene također trebaju marljivo kažnjavati tako da ne budu prokleti prema primjeru svećenika Elija.“

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Velika je stvar, da, veliko čudo da gdje se kralj slave ponizuje, čovjek koji je obvezan položiti račun se želi napuhavati ohološću. Kad je netko drugima nadređeni, on ne smije ostati ponosan jer je duhovni predsjedatelj, već treba biti u strahu jer su svi od jednake prirode i sva vlast dolazi od Boga i ako je onaj tko postane predsjedatelj dobar, tako je od Boga za njegov i spas drugih, no ako je zao, to je s Božjim dopuštenjem podređenima za kaznu i za vlastiti stroži sud. Također nije čudo, već primjereno i ispravno da čovjek koji je odbio podrediti se svojem stvoritelju iskusi vlast jednog nižeg i sebi jednakog. Ako je pak netko bilo prisiljen ili želi biti predsjedatelj, prema podređenima se treba pokazati tako da bude omiljen i svojem ponašanju i životu i pravednošću i jednakošću njima na korist. Zbog jednakosti prirode svatko tko je predsjedatelj treba se poniziti i uzeti sam sebi mjeru tkao da se ne uzdigne iznad samog sebe i treba na samome sebi učiti da ima milost prema drugima. Također se treba bojati da ne bude mjeren istom mjerom kojom mjeri.

Tako sam i ja, Bog i čovjek, ponizio sam sebe i iako svojim znanjem spoznao prestupe ljudi, ipak sam ih podnošenjem muke i križa upoznao iz iskustva. I zato, da se dam drugima za primjer, prije sam počeo djelovati nego podučavati i htio sam služiti, ali ne biti služen. Tako je i moja majka, iako je bila gospodarica apostola, ipak je prije svega voljela poniznost i kao da je bila jedna s najmanjim, no zato je uzdignuta do najviše sreće. Zato duhovni predsjedatelj treba i svojim vlastitim slabostima upoznati prestupe svojih podređenih i biti pažljiv da riječima ili primjerom ili zloporabom svoje vlasti drugima ne da razlog i priliku za griješenje jer ništa ne izaziva Boga na gnjev i ljude na grijeh kao razuzdanost prelata. Da je Eli, svećenik, ostao u snazi svoga svećenstva kao Mojsije i Finej i volio svoje sinove na duhovan način, cijeli njegov rod bi bio očuvan. No budući da se sinovima htio svidjeti tjelesno, ostavio im je svoju uspomenu u nevolji i svoje potomstvo u sramoti.“

Pedeset i četvrto poglavlje

Krist kaže kako je ovaj svijet prije njegova dolaska bio pustinja u kojoj se nalazio mutni zdenac, to jest ljubav prema svijetu do kojih su kao slijepi pogani i Židovi bili vođeni preko sedam putova grijeha. No on sam je nakon primana čovještva prosvijetlio svijet tako što je pokazao putove neba. Nakon što su ovi odsad opustjeli, sad šalje u svijet ove svoje riječi sadašnje knjige. Tko ih primi i stane s prestane s djelima, bit će spašen.

Marija reče Sinu: „Blagoslovljen Ti, moj Sine, Ti si početak bez početka vremena i moć bez koje nitko nije moćan. Molim Te, moj Sine, okončaj s moći što si s mudrošću započeo.“ Sin odgovori: „Ti si kao slatko piće žednome i kao izvor koji natapa sušu jer kroz Tebe svima teku milosti; zato ću učiniti za što me moliš.“ Opet reče Sin: „Ovaj svijet je prije mojeg utjelovljenja bio kao pustinja u kojoj se nalazio mutan nečisti zdenac nakon čije su upotrebe svi koji su iz njega bili još mnogo žedniji, a upaljene oči su od toga postajale još bolesnije. Kraj tog zdenca su stajala dva muškarca od koji je jedan vikao i govorio: 'Pijte utješeni! Jer dolazi liječnik koji odnosi sve bolesti.' No drugi je govorio: 'Pijte puni radosti; isprazno je željeti nesigurno.' Do tog je zdenca vodilo sedam putova i svi su htjeli do zdenca. Ovaj je svijet s pravom uspoređen s pustinjom u kojoj su divlje životinje, neplodno drveće i prljava voda jer je čovjek kao životinja žudio proliti krv svojeg bližnjeg, bio je neplodan u djelima pravednosti i nečist kroz neumjerenost i požudu. U ovoj pustinji ljudi tražili mutni zdenac, naime: ljubav svijeta i njegovu čast koja se podiže u oholost, ali u brizi mesa uzrokuje nemir u srcu. Staza do njega kao da vodi na putove sedam smrtnih grijeha. Obojica muškaraca koji su stajali na zdencu predstavljaju učitelje pogana i Židova. Učitelji Židova bili su ponosni na zakon koji

su imali, ali ga se nisu držali i budući da su bili vrlo požudni, izazivali su narod riječju i primjerom da traže vremenito tako što su govorili: 'Živite bez briga jer Mesija će doći i opet sve obnoviti.' No učitelji pogana su govorili: 'Koristite stvorenja koja vidite; jer svijet je stvoren da bismo se radovali.'

Kad je čovjek sad dakle stajao slijep tako da nije vodio računa o Bogu niti je mislio na budućnost, došao sam ja, s Ocem i Duhom Svetim jedan Bog, na svijet, uzeo sam čovječstvo, javno propovijedao i rekao: 'Što je Bog obećao i Mojsije napisao, ispunilo se. Zato ljubite nebesko; jer vremenito propada, a ja vam želim dati vječno.' Pokazao sam i onaj sedmerostruki put na kojem se čovjek može odvratiti od svoje ispraznosti; jer pokazao sam siromaštvo i poslušnost i učio postu i molitvi, s vremena na vrijeme sam se skrivao od ljudi, ostajalo sam i molitvi i uzeo sramotu na sebe, izabrao sam napor i boli, podnio sam muke i prijezirnu smrt. Ovaj sam put sam pokazao svojim primjerom i moji prijatelji putovali njime. No sad je taj put opustošen. Čuvari spavaju, a putnici uživaju u ispraznim i novim stvarima. Zato ću se podići i neću šutjeti. Oduzet ću glas radosti i dati svoj vinograd drugima koji će u svoje vrijeme donijeti plod. Prema općoj posloviци se među neprijateljima nalaze i prijatelji. Zato ću svojim prijateljima poslati riječi slađe od datulja, ljubaznije od meda, dragocjenije od zlata. Tko ih primi i sačuva, primit će blago koje na sretniji način vječno ne smanjuje se, već se u vječnom životu umnaža.“

Pedeset i peto poglavlje

Majka Božja kaže kako s pravom može biti nazvan zlatnim onaj sat kad je začeta od svojih roditelja koji su bili djelatni više iz poslušnosti nego vlastitom voljom i pri čemu je Božja ljubav bila djelotvornija od požude mesa. Sam Bog je htio da način njezina začeca ne bude odmah poznat svima sve dok istina ne bude jasna u unaprijed određeno vrijeme.

Majka Božja reče: „Kad su moj otac i moja majka bračno sastali, to su učinili više iz poslušnosti nego zbog volje i Božja ljubav je ovdje bila djelatnija od požude mesa. Jer sat u kojem sam bila začeta može s pravom biti nazvan zlatnim i dragocjenim jer dok se drugi bračni drugovi sastaju iz požude mesa, moji roditelji su se sastali iz poslušnosti i na Božju zapovijed. Zato je moje začece zlatni sat jer to je bio početak spasenja svih i mrak kao da je pohitao u svjetlo. Bog je u svojem djelu htio učiniti nešto posebno skriveno od svijeta kao što je učinio suhoj grani koja je procvjetala. Ali znaj da moje začece nije bilo svima poznato jer Bog je htio da kao što je pisanom zakonu prethodio prirodan i slobodan odabir dobra i zla i tek nakon toga je morao slijediti pisani zakon koji je trebao ograničiti sve neuređene nagone, tako se Bogu svidjelo da i njegovi prijatelji imaju pobožnu sumnju u moje začece, ali svaki treba pokazati svoju revnost sve dok istina ne postane jasna u unaprijed

određeno vrijeme.“

Pedeset i šesto poglavlje

Marija pripovijeda kako je njezin porod nastao kroz obična vrata i kako je početak istinske radosti jer je onda iznikao izdanak iz kojeg je proizašao cvijet koji su željeli svi narodi pri čijem su rođenju đavoli škrgutali, pravedni su bili radosni i anđeli obradovni. Žali se na žene koje ne razmišljaju pobožno o tome.

Marija reče: „Kad me moja majka rodila, izašla sam kroz opća vrata jer nitko nije trebao biti rođen na drukčiji način, jedino osim mog Sina koji je, budući da je stvoritelj prirode i svih stvari, htio biti rođen na čudesan i neizreciv način. No kad sam rođena, to đavolima nije ostalo skriveno, već su kroz usporedbu rečeno mislili otprilike ovako: 'Gledajte, rodila se djevica, što da učinimo? Jer izgleda da će se u budućnosti na njoj dogoditi nešto čudesno. Izložimo li za nju sve mreže naše zlobe, rastrgat će ih kao lan, istražujemo li svu njezinu unutrašnjost, štiti je jaka zaštita, na njoj se također ne nalazi nijedna mrlja kad bi se na njoj mogao primijetiti i grijeh veličine igline oštrice. Treba se bojati da će nam njezina čistoća biti mukom, da će njezina milost uništiti našu snagu, njezina postojanost nas baciti pod njezine noge.' No Božji prijatelji koji su bili u dugom iščekivanju su po Božjem nadahnuću rekli: 'Zašto tugujemo dalje? Ipak bismo se trebali radovati što je rođeno svjetlo kojim će naša tama biti obasjana, naša želja okončana.' Božji pak su se anđeli radovali iako je njihova radost bila u neprestanom gledanju Boga i rekoše: 'Na zemlji se rodilo nešto veličanstveno i od posebne Božje ljubavi čime je na nebu i Zemlji obnovljen pravi mir i naši gubici zamijenjeni.' Zaista, kćeri, kažem ti da je moje rođenje bilo početak istinske radosti jer je onda iznikao izdanak iz kojeg je niknuo onaj cvijet koji su željeli kraljevi i proroci. Kad sam postigla dob u kojem sam mogla razumjeti nešto o svojem stvoritelju, bila sam zahvaćena neizrecivom ljubavlju prema Njemu i željela sam ga svim svojim srcem. Također sam čudesnom milošću bila očuvana da ni u zreloj dobi nisam željela grijeh jer Božja ljubav, briga mojih roditelja, častan odgoj, odnos prema pobožnom i žarka revnost poznavati Boga bili istrajno sa mnom. No sad se žalim što žene koje su rođene u strahu same rađaju u nečistoći i raduju joj se, ne obaziru se na moje tako čisto rođenje, već su pakosnije od životinja jer žive bez razuma. Žive potpuno prema mesu; ali njihova požuda će proći, duh čistoće će pred njima uzmicati, vječna radost će pred njima bježati i duh nečistoće kojeg su slijedile će ih opiti.“

Pedeset i sedmo poglavlje

Djeвица Marija jednog dana čišćenja razgovara sa zaručnicom i kaže kako nije trebala ona nije trebala čišćenje jer je bila bez mrlje i čista. No da bi se ispunila proročanstva, htjela je živjeti u i prema zakonu, također ne dati da se vidi da na sebi ima nešto posebno, već hodati mnogo poniznije. Također kaže da je mač koji je Šimun proreкао prodro njezinu dušu sa šest boli.

Majka je razgovarala sa Sinovom zaručnicom i reče: „Moja kćeri, moraš znati da nisam trebala čišćenje kao druge žene jer me moj Sin koji je od mene rođen sam očistio. Tako nisam primila ni najmanju mrlju jer sam rodila najčišćeg Sina bez ikakve nečistoće. No da bi se ispunio zakon i proroci, htjela sam živjeti prema zakonu. Također nisam živjela na način svjetovno raspoloženih roditelja, već sam se ponizno odnosila s poniznima niti na sebi nisam htjela nositi ništa posebno, već sam voljela sve što je ponizno. Jednog dana kao danas moja se bol umnožila; iako sam prema božanskom nadahnuću znala da će moj Sin trpjeti, ipak je nakon Šimunovih riječi, da će moju probosti mač i da će moj Sin biti postavljen kao znak kojemu će se proturječiti, moje srce još oštrije probila ona bol koja mojem srcu nikad nije izostajala sve do moga uznesenja u nebo tijelom i dušom, iako je utjehom Božjeg Duha bila ublažena. Želim da također znaš da je od toga dana moja bol bila šesterostruka. Prvo, bila je u mojim mislima koliko sam često gledala svoga Sina, koliko sam ga često uvijala u pelene, koliko često sam promatrala njegove ruke i njegove noge, toliko često je moj duh progutala nova bol jer sam razmišljala kako će biti raspet. Drugo, bol je bila u mojem sluhu; jer koliko sam često čula sramotne govore protiv moga Sina i laži kao i postavljene mu podmuklosti, toliko često se moj duh razdražila bol tako da se jedva mogao vladati; no ipak je moja bol Božjom snagom zadržala mjeru i pristojnost tako da na meni nije vidjela niti nestrpljivost niti nepostojanost. Treće, moje je lice osjećalo bol; jer kad sam vidjela vezanog i bičevanog i kako visi na križu, pala sam kao beživotna ničice; kad sam međutim opet dobila svog Sina, stajala sam puna boli, ali trpeći tako strpljivo da niti neprijatelji niti drugi na meni nisu našli ništa drugo osim postojanosti. Četvrto, bol je bila u mojim osjetilima; jer sam s drugima svog Sina skinula s križa, zamotala ga i položila u grob i moja bol je onda tako narasla da su moje ruke i noge jedva imale snage izdržati. Ah, kako bih se onda rado bila dala pokopati sa svojim Sinom! Peto, imala sam bolnu, žestoku želju doći svojem Sinu nakon što je uzašao na nebo jer je dugo odgađanje koje sam nakon njegova uzašašća izdržala umnažalo moju bol. Šesto, trpjela sam bol zbog nevolja apostola i Božjih prijatelja čije su boli bile i moje tako da sam stalno visjela u strahu i žalosti; u strahu da bi pod kušnjama i nevoljama mogli podleći, u žalosti jer su riječi moga Sina svugdje nalazile proturječje. I kako je Božja milost ostala kod mene i moja se volja usmjeravala prema Božjoj volji, tako je mojoj stalnoj boli bila primiješana utjeha sve dok nisam

tijelom i dušom bila uznesena svome Sinu na nebo. Zato, moja kćeri, ne dopusti da ova bol ode iz tvoje duše jer kad ne bi bilo žalosti, samo bi vrlo malobrojni došli u nebo.“

Pedeset i osmo poglavlje

Majka Božja kazuje zaručnici kako joj među preostalim bolima nije bila manja ona kad je od straha sa svojim Sinom pobjegla u Egipat i čula da je Sin progonjen od Heroda i da su nevina djeca ubijena. Vrlo lijepo opisuje što je Sin radio od svoga djetinjstva sve do vremena svojeg propovijedanja i muke.

Marija je razgovarala sa zaručnicom i reče: „Pripovijedala sam ti o svojim bolima. Ona bol koju sam imala kad sam uzela svog Sina i pobjegla u Egipat dok sam čula da su nevina djeca ubijena i da Herod progoni moga Sina nije bila najmanja. Iako sam znala što je pisano o mojem Sinu, moje je srce ipak zbog velike ljubavi koju sam imala prema njemu bilo ispunjeno bolju i tugom. No sad možeš pitati što je moj Sin radio cijelo vrijeme svoga života prije svoje muke? Odgovaram da je bio poslušan svojim roditeljima kao što Evanđelje kaže i ponašao se kao druga djeca sve dok nije dosegao zrelu dob. Ni u njegovoj mladosti nije nedostajalo čudesa. Kako li su stvorenja služila njemu, svojem stvoritelju! Idoli su zanjemili kod njegova dolaska u Egipat i srušili se. Mudri su prorekli da je moj Sin znak velikih budućih stvari! Anđeli su mu služili na vidljiv način. Na njegovoj se kosi nije mogla primijetiti ni najmanja nečistoća ili nered. Nije nužno da sve to znaš budući ga u Evanđelju postoje znakovi njegova božanstva i čovječstva koji mogu izgraditi tebe i druge. Kad onda bio došao u odraslu dob, postojano je bio u molitvi i išao je s nama na utvrđene svečanosti u Jeruzalem i druga mjesta. Njegovo lice i njegov govor bili su tako čudesni i prijatni da su mnogi ožalošćeni govorili: 'Hajdemo do Marijina sina; on nas može utješiti.' Kad je porastao u starosti i mudrosti koje je od početka bio pun, radio je rukama što je bilo čestito, govorio nam je naročite riječi utjehe i riječi božanstva tako da smo neprestano bili ispunjeni neizrecivom radošću i kad smo bili u strahu, u siromaštvu i teškoćama, nikako nije pravio zlata ili srebra, već nas je opominjao na strpljivost. Bili smo na čudesan način sačuvani od zavidnika; što nam je bilo potrebno, dolazilo nam je ponekad kroz sažaljenje pobožnih srdaca, ponekad od našeg rada tako da smo potrebno imali samo za uzdržavanje, ne u izobilju jer nismo tražili ništa više nego da služimo Bogu. Kod kuće je na intiman način s prijateljima koji su tamo došli razgovarao o Zakonu, njegovu značenju i znakovima. Često je i javno raspravljao s mudrim muškarcima tako da su se čudili i govorili: 'Gledajte, Josipov sin uči pismoznance, veliki duh govori u njemu.' Kad me jednom dok sam razmišljala o njegovoj mucijevim vidio ispunjenu najdubljom žalost, rekao mi je: 'Ne vjeruješ li, Majko, da sam ja u Ocu i

Otac u meni? Je si li zamrljana mojim ulaskom ili jesi li imala boli prilikom mog izlaska? Zašto te obuzima tuga? Jer volja mog Oca je da podnesem smrt, da, moja volja je s Ocem. Ono pak što imam od Oca, to ne može patiti, već će patiti meso koje sam preuzeo od Tebe da bi meso drugih bilo otkupljeno, a duhovi spašeni.' Također je bio tako poslušan da je kad mu je Josip rekao: 'Učini ovo ili ono!' on to odmah učinio; jer skrivao je moć svoga božanstva tako da smo je mogli prepoznati samo Josip i ja koji smo vrlo često vidjeli kako ga obasjava čudesno svjetlo i kako iznad njega pjevaju anđeoski glasovi. Vidjeli smo također kako su nečisti duhovi koje prema našem zakonu odobreni istjerivatelji nisu mogli istjerati odlazili kad su vidjeli prisutnost moga Sina. Gledaj, kćeri, to uvijek treba biti u tvom pamćenju; također vrlo iskreno zahvali Bogu što je po tebi drugima htio otkriti svoje djetinjstvo.“

Pedeset i devet poglavlje

Djeвица pripovijeda zaručnici što je osjećala odmah nakon što je njezin Sin začeo i kako su se osjećale ona i Elizabeta kod njihova međusobnog zagrljaja; o njihovom svetom odnosu međusobno i kako ju je anđeo tješio jer se bojala i podučio Josipa kad je bio začuo. Javlja i o vrlo svetom načinu za živjeti koji su ona sama i Josip držali i o mnogim vrijednim Josipovim vrlinama.

Majka Božja reče: „Kad mi je anđeo bio navijestio da se od mene treba roditi Sin Božji, čim sam pristala, osjetila sam nešto neobično i čudesno na sebi; tome sam se vrlo čudila i odmah sam otišla svojoj rođakinji Elizabeti koja je bila trudna da je tješim i s njom razgovaram o tome što mi je anđeo navijestio. Nakon što me susrela kod jednog zdenca i nakon što smo se prijateljski međusobno zagrlile i poljubile, na čudesan i vidljiv način je poskočilo dijete u njezinoj utrobi u kliučem pokretu i radovalo se. I ja sam na sličan način neobičnom radošću pomaknuta u srcu tako da je moj jezik govorio riječi o Bogu koji nisam ja izmislila i moja duša se tamo od radosti jedva mogla pribitati. Dok se Elizabeta čudila žaru duha koji je u meni govorio, a ja se na ne različit način čudila Božjoj milosti na njoj, obje smo slavile Boga i ostale nekoliko dana jedna kod druge. No onda je moj duh počela udarati misao na koji način i s kojom pobožnosti se moram ponašati nakon takve milosti koja mi se dogodila i što odgovoriti kad budem upitana kako sam začela i tko je otac sina kojeg trebam roditi da ne bi možda Josip na protivnikov poticaj izvlačio čudnu sumnju protiv mene. I gledaj, dok sam tako mislila, pristupi anđeo sličan onome kojeg sam prije vidjela pred mene i reče: 'Naš Bog, koji je vječan, s Tobom je i u Tebi. Zato ne boj se, dat će Ti govoriti; on sam će upravljati Tvoje korake i Tvoju stvar, on će na Tebi moćno i mudro dovršiti svoje djelo.' Josip pak, kojem sam bila povjerena, čudio se kad je primijetio da sam trudna i budući da se nije držao

dostojnim stanovati kod mene i bio je bojažljiv i nije znao što da čini, reče mu anđeo u snu: 'Ne idi od žene koja ti je povjerena jer je posve istinito što si od nje čuo, začela je po Božjem Duhu i rodit će Sina, spasitelja svijeta; vjerno joj služi i budi njezin čuvar i svjedok njezine kreposnosti.' Od toga dana nadalje Josip mi je služio kao svojoj gospodarici i ja sam se također ponižavala njegovim najnižim poslovima. Potom sam stalno bila u molitvi i željela sam biti rijetko viđena i vidjeti, također sam rijetko izlazila i to samo na glavne svetkovine i marljivo sam bila usrdna u bdijenju i čitanju onoga što su čitali naši svećenici. Imala sam određena vremena za ručne radove i bila sam umjerena u postu kako je moja priroda u Božjoj službi mogla podnijeti. Što nam je ipak nakon nužne potrebne hrane preostalo, dali smo siromašnima i bili smo onime što smo imali zadovoljni. Josip mi je međutim služio tako da nikad nitko iz njegovih usta nije mogao čuti nepristojnu riječ, ni mrzovoljnu ili srditu; jer bio je vrlo strpljiv u siromaštvu, zabrinut u poslu gdje je bilo nužno, vrlo blag prema grditeljima, poslušan u mojoj poslušnosti, moj vrlo vrijedan branitelj protiv onih koji su htjeli umanjiti moje djevičanstvo; vrlo vjeran svjedok Božjih čudesa. Bio je također tako odumro svijetu i mesu da nije želio ništa drugo osim nebesko. Tako je vjerovao Božjim obećanjima da je stalno govorio: 'Ah, kad bih barem živio i vidio kako se ispunjava Božja volja!' Rijetko je išao u društva i savjetovanja ljudi jer je cijela njegova želja bila upravljena da bude poslušan Božjoj volji, zato je sad njegova slava velika.“

Šezdeseto poglavlje

Marija je rekla zaručnici da Jeronim nije sumnjao u uznesenje njezina tijela na nebo. No budući da Bog nije javno obznanio istinu, radije je htio pobožno sumnjati; zato je u svojim pismima pisao da ne zna. Ovdje Djevica dodaje ponešto na Jeronimovu hvalu.

Majka reče zaručnici: „Što ti je to ovaj kritički magistar rekao da se poslanica mojeg Jeronima u kojem isti govori o mojem uznesenju na nebo ne bi trebala čitati u crkvi jer mu se čini da se iz nje vidi da je Jeronim sumnjao u moje uznesenje time što je rekao da ne zna jesam li ili nisam tijelom uznesena na nebo niti tko me pokopao? Na to ja, Majka Božja, odgovaram magistru da Jeronim nije sumnjao u moje uznesenje, već budući da Bog nije javno otkrio tu istinu, Jeronim je radije pobožno sumnjao umjesto da tvrdi nešto neobjavljeno od Boga. No sjeti se, kćeri, što sam ti prije rekla da je Jeronim bio prijatelj udovica, sljedbenik savršenih redovnika i branitelj istine, on ti je zavrijedio molitvu kojom si me pozdravila. Tome sad pridodajem da je Jeronim bio poslušna truba kroz koju je govorio Duh Sveti i jedna od vatri koje je na Pedeseticu zapalo plamen koji je došao nad apostole i

mene. Zato su sretni oni koju slušaju ovu trubu i slijede je.“

Šezdeset i prvo poglavlje

Majka Božja govori zaručnici kako je nakon uzašašća njezina Sina još dugo živjela u svijetu i s velikom patnjom posjećivala mjesta gdje je patio i pokazao svoja čudesa. Bog je to dopustio kako bi se po uzoru na njezin život i njezine vrline mnogi obratili, apostoli ojačali, a njezina kruna uzdigla; iznosi i razlog zašto njezino uznesenje na nebo onda mnogima nije bilo poznato.

Majka reče: „Sjeti se kreći da sam jednom prije nekoliko godina oprostila Jeronimu što se tiče mojeg uznesenja u nebo. Sad ti želim izložiti istinu ako je bilo s mojim uznesenjem. Nakon uznesenja mojeg Sina još sam dugo živjela u svijetu; Bog je tako želio pogledom na moju strpljivost i način života obratiti još više duša sebi te kako bi apostoli i drugi odabrani ojačali. I prirodna osobina moga tijela je zahtijevala da živim dulje kako bi se moja kruna uzdigla. Kroz cijelo vrijeme koje sam živjela nakon uznesenja moga Sina posjećivala sam mjesta na kojima je patio i pokazao svoja čudesa. Njegova je patnja bila utisnuta tako čvrsto u moje srce da je bilo da sam jela ili radila odmah bila svježija u mojem pamćenju. Moja osjetila su tako bila otklonjena od svjetovnog da sam stalno bila zapaljena novim žudnjama i promjenjivo buđena na patnju. Ipak sam vladala svojom žalosti i radosti tako da nisam propustila ništa što pripada Bogu. I među ljudima sam živjela tako da nisam vodila računa o ničemu što ljudima godi, osim o mojoj oskudnoj hrani. To što mnogima moje uznesenje na nebo nije poznato, a još manjem broju je obznanjeno, to je Bog, moj Sin, htio zato da se prije svega u srcu ljudi učvrsti vjera u njegovo uznesenje jer su srca ljudi bila tvrda vjerovati u njegovo uznesenje, a kamoli tek da je još obznanjeno moje uznesenje.“

Šezdeset i drugo poglavlje

Kraljica neba pripovijeda zaručnici kako joj je anđeo nagovijestio vrijeme kad će se morati rastati od ovog svijeta kako bi tijelom bila uznesena na nebo. Djevica također propovijeda i način njezine smrti i razmatranja u kojem su bile misli njezine duše za vrijeme njezine smrti, također i neke velike stvari koje su se događale onda i u vrijeme kad je tijelom uznesena na nebo.

Majka reče: „Kad sam jednog dana nakon što je protekao niz godina od uzašašća moga Sina na nebo bila mučena od želje da dođem svojem Sinu, ugledala sam sjajnog anđela kojeg sam vidjela već prije i koji mi reče: 'Tvoj Sin, koji je naš Gospodin i Bog, poslao me da Ti javim kako je sada vrijeme da tijelom dođeš Njemu da primiš pripremljenu krunu.' Ja mu odgovorih: 'Poznaješ li dan ili sat kad ću se

rastati od ovog svijeta?' 'Doći će', odgovori anđeo, 'prijatelji Tvoga Sina koji će pokopati Tvoje tijelo.' Nakon ovog razgovora anđeo je nestao i ja sam se pripremala za svoj odlazak tako što prema svojoj navici posjetila sva mjesta na kojima je moj Sin patio; i kad je jednog dana moj duh bio uzet u divljenju božanskoj ljubavi, moja duša je sama u razmatranju bila ispunjena takvim klicanjem, da sam je jedva mogla držati i u tom razmatranju je moja duša odvojena od tijela. Što i kako slavno je moja duša sada gledala i kojom časti su je Otac, Sin i Duh Sveti častili, od kolikog mnoštva anđela je bila uzdignuta si ne možeš ni zamisliti niti ću ti reći prije nego što se tvoja duša i tvoje tijelo odvoje iako sam ti nešto od toga svega pokazala u dnevnoj molitvi koju ti je moj Sin dao; oni pak koji su onda bili sa mnom u kući kad sam predala duh su iz neobičnog svjetla prepoznali koje su mi se onda božanske stvari dogodile. Potom su od Boga dovedeni prijatelji moga Sina pokopali moje tijelo u dolini Jozafat. S njima su bili kao sunčeve zrake bezbrojni anđeli, zli se duhovi međutim nisu usudili približiti. Moje je tijelo ležalo petnaest dana pokopano u zemlji, potom je uzneseno na nebo od mnoštva anđela. Ovo vrijeme nije bez velike tajne jer sa sedmim satom će biti ispunjeno uskrsnuće tijela, a s osmim blaženstvo duša i tijela. Prvi sat je bio od početka svijeta do vremena kad je po Mojsiju dan zakon. Drugi, od Mojsija do utjelovljenja moga Sina. Treći, kad je moj Sin ustanovio krštenje i ublažio tvrdoću zakona. Četvrti, kad sam propovijedao riječ i osnaživao je djelom. Peti, kad je moj Sin htio patiti i umrijeti, kad je uskrsnuo od mrtvih i svoje uskrsnuće očvrstnuo sigurnim dokazima. Šesti, kad je uzašao na nebo i poslao Duha Svetoga. Sedmi, kad će doći suditi i svi će uskrsnuti sa svojim tijelima i doći na sud. Osmi, kad će se sve što je bilo obećano i prorečeno ispuniti; i onda će biti savršeno blaženstvo, Boga će se vidjeti u njegovoj slavi i sveti će sjajiti kao sunce i neće više biti boli.“

Šezdeset i treće poglavlje

Krist daje zaručnici ovdje sadržane riječi i zapovijeda da ih pošalje papi Klementu, naime, da ustanoviti mir između kraljeva Francuske i Engleske, da treba doći u Italiju i proglasiti godinu jubileja. Krist ga prekorava zbog određenih grijeha i teških zapuštanja, također i zbog prošlog neurednog života i prijeti mu pravdom ako se ne popravi.

Sin reče zaručnici. „Piši od moje strane papi Klementu ove riječi: uzvisio sam te i dopustio da se uzdigneš iznad svih stupnjeva časti. Podigni se dakle da ustanoviš mir između kraljeva Francuske i Engleske koji su opasne zvijeri, kvaritelji duša. Nakon toga dođi u Italiju i proglasi riječ i godinu spasenja i božanske ljubavi i pogledaj kako su ceste i putovi pokriveni krvlju mojih svetih i dat ću ti plaću koja nikad neće imati kraj. Razmisli pažljivo i o prošlim vremenima kad si me grešno

izazivao na gnjev, ali ja sam šutio; u kojima si činio što si htio, ali nisi trebao, ja međutim, kao jedan koji nije sudio, bio sam strpljiv. Sad se bliži moje vrijeme i zahtijevam od tebe zapuštanja i grijeh tvojeg vremena. Budući da sam dopustio da se uzdigneš iznad svih stupnjeva, tako ćeš na duhovan način sići iznad drugih stupnjeva koje ćeš zaista iskusiti na duši i tijelu ako ne budeš slušao moje riječi; tvoj hvalisavi jezik će šutjeti i tvoje ime kojim si imenovan na zemlji će pred mojim i pred licem mojih svetih biti u zaboravljenosti i sramoti. Pitat ću te o tome kako si se nedostojan, ali ipak s mojim dopuštanjem, popeo na sve stupnjeve, što ja, Bog, znam bolje nego što se tvoja nemarna savjest sjeća. Od tebe ću tražiti i kako si bio mlak da ustanoviš mir među kraljevima i kako si se jako okrenuo drugoj strani. Osim toga neće biti zaboravljeno kako su u Crkvi u tvoje vrijeme požuda i ambicija rasli cvjetove i množili se i kako si mnogo trebao i mogao popraviti, ali ti, ljubitelj mesa, nisi htio. Zato se podigni prije nego se približi tvoj posljednji sat i izbriši zapuštanja ranijih vremena u posljednje vrijeme svojom revnošću. Ako sumnjaš iz kojeg su duha ove riječi, pogledaj, kraljevstvo i osoba kojima su se dogodila strašna čudesa su poznati i pravednost i milosrđe o kojima govorim približavaju se svoj zemlji. I tvoja savjest ti kaže da je ono zbog čega opominjem razumno i ljubazno zbog čemu te savjetujem jer da te moja strpljivost nije očuvala, bio bi već pao dublje od jednog od svojih prethodnika. Ispitaj zato u knjizi svoje savjesti i pogledaj govorim li istinu.“

Šezdeset i četvrto poglavlje

Krist ovdje ozbiljno prijeti onima koji su bili zaboravili svoje ranije grijehe i Božji put i veselo živjeli u sigurnosti; ipak kaže da će, ako se poprave, kod njega naći milosrđe.

Sin Božji reče: „Ne obaziri se na one plešuće razvratnike; jer odmah ću im doći ne kao prijatelj, već kao onaj koji će im se osvetiti. Jao njima jer za vrijeme svojeg mira ne žele tražiti vječno dobro. Kažem ti, ljudi ovog naraštaja su se digli iz gorkog korijena iz kojeg su skupili plod ispraznosti i požude. Zato će se sad spustiti i nad njih će se podići siromaštvo i zarobljeničtvo, sramota, poniženje i bol. Koji su se međutim ponizili, naći će milost u mojim očima.“

Šezdeset i peto poglavlje

Krist ovdje daje zaručnici vrijednu pouku kako se može voditi djelatna i kontemplativna život koji je ovdje označen Martom i Marijom; to jest kako čovjek treba početi i napredovati u duhovnom životu i vrlinama kako bi se popeo na najviši stupanj ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Prvo govori o djelatnosti onih koji

slijede Marijin primjer.

Sin Božji reče: „Dva su života koja imaju sličnost s Martom i Marijom. Tko ih želi oponašati, prvo treba iskreno ispovjediti sve svoje grijehе i za to osjećati istinsko kajanje i imati volju ne više grijешiti. Prvi život, koji je, kao što ja, Gospodin, svjedočim, Marija izabrala, vodi promatranju nebeskog; ovo je najbolji dio i put vječnog spasenja. Tko želi imati Marijin život, dovoljno mu je ako ima samo i jedino nužno uzdržavanje svoga tijela: odjeću bez raskoši, štedljivu hranu i piće bez izobilja; kreposnost bez pohotnosti, razuman post prema pravilu Crkve. Tko posti, neka vodi računa da nerazumnim postom ne oboli i zbog tog oboljenja ne smanji molitvu, niti propovijedi, niti smije propustiti druga dobra čime bi svojem bližnjem ili sebi mogao koristiti. Također treba marljivo voditi računa o tome da ga post ne učini mlakim u vršenju stroge pravednosti, niti da popusti u djelima pobožnosti jer da bi kaznio nepokorne i nevjerne pokorio jarmu vjere, potrebna mu je kako duhovna, tako i tjelesna snaga. Zato će svaki slabi koji Bogu na čast radije želi postiti nego jesti zbog dobre volje imati isto tako veliku plaću kao onaj koji iz ljubavi posti razumno; također, tko jede iz svete poslušnosti i radije želi postiti nego jesti, primit će istu plaću kao onaj tko posti. Tko je Marija, ne smije se kao drugo radovati časti svijeta i njegovoj sreći, niti se žalostiti zbog njegove nesreće, već se treba radovati ako bezbožni postanu pobožni, ljubitelji svijeta ljubitelji Boga, dobri u dobru još napreduju i međusobno natjecateljski postanu još pobožniji u Božjoj službi. Trebaju tugovati ako grešnici postaju još zlobniji, ako Bog nije voljen od svojih stvorenja i ako su Božje zapovijedi prezrene. Tko je Marija, ne smije kao treće biti besposlen kao što ni Marija nije bila već nakon njegovanja nužnog spavanja ustati i Bogu pažljivim srcem izreći hvalu jer je u svojoj dobroti mogao sve stvoriti i što je time što je iz ljubavi primio meso, sve iznova stvorio i svojom mukom i smrću predstavio svoju ljubav prema ljudima koja nije mogla biti veća. Treba Bogu zahvaliti i za sve one koji su već spašeni kao i za one u čistilištu i za one koji su u svijetu time što moli Boga da ne budu kušani iznad svojih snaga; u molitvi treba biti skromna i dobro organizirana u Božjoj hvali; ako bez brige ima uzdržavanje života, treba biti to postojanija u molitvi; bude li neraspoložena u molitvi i narastu li kušnje, rukama može raditi častan i koristan posao bilo da je njoj potreban, za vlastitu korist, ili za korist drugih; bude li u obojemu, u molitvi i poslu neraspoložena, može raditi neko časno zanimanje ili sa svom ozbiljnošću i uz lakoumnost držanu sa strane slušati poučne riječi sve dok duša i tijelo ne budu bolje u stanju za Božje djelo. Živi li ipak u stanju u kojem uzdržavanje svojeg tijela dobiva samo svojim radom, onda neka radi nužnog posla kaže kratku molitvu i sam posao će biti usavršenje i umnažanje molitve; ako ne razumije ili nije ne može raditi, ne treba se sramiti niti osjećati tegobnim živjeti od milostinja, već se tome radovati jer onda slijedi mene, Sina Božjeg, koji sam, da bi čovjek postao bogat, sam sebe učinio siromašnim. Kad se konačno pokori poslušnosti, treba živjeti u poslušnosti svojeg

duhovnog nadređenog i njezina kruna će biti više udvostručena nego kad bi živjela u slobodi. Tko je Marija, ne smije biti škrt kao ni Marija, ali ni rasipan. Kao što je Marta radi Boga udjeljivala vremenito, tako Marija treba dijeliti svoja duhovna dobra jer ako u svojem srcu voli Boga, treba se čuvati riječi koje mnogi imaju u ustima dok govore: dovoljno mi je kad mogu pomoći svojoj vlastitoj duši, što me se tiču djela mojih bližnjih ili što me brine kako drugi žive? O, kćeri, kad bi oni koji tako govore i misle vidjeli sramotu i nevolju koja će doći nad njihovog prijatelja, trčali bi u smrt za njega da ga oslobode takve nevolje. Marija mora dakle činiti tako jer treba je boljeti kad se njezina Boga vrijeđa i kad se njezin brat, koji je njezin bližnji, ljuti; ipak, ako netko padne u grijeh, Marija se treba koliko god može potruditi da bude oslobođen grijeha, ali mudrošću; bude li zbog toga trpjela progon neka potraži drugo, sigurno mjesto jer sam ja, Bog, sam rekao: ako vas u jednom gradu progone, bježite u drugi. Tako je i Pavao učinio jer je bio nužniji za drugo vrijeme i zato je u košari spušten preko zidina. Za ovu darežljivost i pobožnost joj je potrebno pet stvari. Prvo, kuća gdje njezini gost, misli njezina srca, mogu spavati; drugo, odjeća da odjene gole; treće, hrana da nasiti gladujuće; četvrto, vatra da zagrije promrzle; peto, lijek za bolesne, to jest božjom ljubavlju utješne riječi. Njezina kuća je njezino srce. Zli gosti su sva ona iskušenja koja joj uznemiruju srce poimence na gnjev, žalost, požudu, oholost i mnogo sličnog što ulazi kroz pet osjetila. Približe li joj se takvi poroci, moraju leći kao spavajući ili mirujući gosti jer kao što ugostitelj strpljivo prima zle i dobre goste, tako i Marija treba sve podnijeti radi Božje volje uz pomoć vrline strpljivosti i ne se složiti s neprijateljima ni u najmanjem niti se s njima sprijateljiti, nego ih iz svoga srca postupno dok bude mogla uz pomoć Božje milosti odstraniti; ukoliko ne može, treba ih protiv svoje volje trpjeti kao neprijatelje i svjesno biti uvjerena da su joj korisni za ljepšu krunu, a nikako za prokletstvo. Drugo, treba imati odjeću kojom se njezini dobro gosti mogu obući, naime unutarnja i vanjska poniznost i srčano sažaljenje nad bližnjim u njegovoj žalosti; mora li zbog toga od ljudi trpjeti prezir, neka se okrene svojem srcu i razmisli kako sam ja, Bog, prezren i podcijenjen strpljivo trpio, kako sam nakon presude bio nijem i kako bičevan i okrunjen trnjem nisam mrmljao; neka vodi računa i o tome da onima koji je sramote ne dopusti vidjeti nikakav znak gnjeva ili nestrpljivosti, nego blagoslivlja one koji je progone da oni koji je vide slave Boga kojeg slijedi i sam Bog će prokletstvo pretvoriti u blagoslov; o onima koji joj dosađuju ne smije spletkariti ili prigovarati jer je prijekorno držati zle spletke i slušati onoga tko spletkari ili zbog nestrpljivosti prigovarati bližnjem; zato da bi posjedovala dobro savršene poniznosti i strpljivosti treba se pomučiti one koji drugima spletkare zlo opomenuti na oprez ili ih upozoriti da se čuvaju opasnosti i ljubavlju kroz riječi i primjer opomenuti na istinsku poniznost. Treba sažaliti i nad odjećom; jer kad vidi bližnjeg kako griješi, treba se sažaliti i moliti Boga da mu se smiluje; no vidi li da trpi nepravdu, stid ili sramotu, treba za njega nositi patnju i

pomoći mu zamolbom, pomoći i pažnjom kod moćnika svijeta. Ne nađe li njezina molba kod moćnika uslišanje i ne koristi li im ništa ako iz svoje sobice kod njih traže pristup, onda treba to revnije Boga moliti za ožalošćene koji vidi u srca, zbog ljubavi molitelja okrenuti srca ljudi na mir ožalošćenoga i ovaj će biti ili oslobođen od nevolje ili će mu od Boga biti dana strpljivost da bi se njegova kruna udvostručila. Takva odjeća dakle, naime poniznost i sažaljenje, treba krasiti njezino srce, jer ništa ne privlači Boga u dušu kao poniznost i sažaljenje nad bližnjim. Treće, Marija treba imati jelo i piće za svoje goste. Gosti su teški ako srce privlači vanjsko i želi vidjeti prijatno i zemaljsko, posjedovati vremenito, ako uši žele čuti samo vlastitu čast, ako meso traži uživanje u tjelesnim stvarima, ako se duh izgovara isprikom za slabosti i krivnju smatra lakom, ako se pojave sitost od dobrih djela i zaboravljivost na budućnost, kad se precjenjuju dobra, a zaboravljaju zla djela. Protiv ovakvih gostiju potrebna je savjeta i nikako ne smije skrivati svoju prisutnost i spavati, treba se, ohrabrena vjerom, hrabro podići i takvim gostima dakle odgovoriti: 'Ne volim posjedovati ništa vremenito, već želim imati samo malo uzdržavanje za svoje tijelo, i najmanji trenutak sati i vremena želim koristiti na Božju čast; ne želim se obazirati što je lijepo ili ružno, niti korisno ili nekorisno mesu, niti mojem ukusu ukusno ili neukusno, osim ako nije po Božjem svidanju ili na korist duše jer me ne raduje nijedan sat drukčiji od življenja po Božjem svidanju.' Takva volja je jelo za nadolazeće goste i takav jedan odgovor gasi neuredne požude.

Četvrto, Marija treba imati vatru kako bi zagrijala i osvijetlila goste. Ta vatra je žar Duha Svetog; jer nemoguće je da netko negira vlastitu volju, ili tjelesnu ljubav prema roditeljima, ili ljubav prema bogatstvu osim po sudjelovanju poticaja Duha Svetoga i Njegova žara i tako ni ova Marija, koliko god savršena bila, neće moći početi i nastaviti blažen život bez ljubavi i poduke Duha Svetoga. Da bi sad ovakve goste mogla osvijetliti, prvo mora misliti i reći: 'Bog me stvorio zato da ga častim iznad svega i tako što ga častim da ga volim i bojim ga se. On je rođen od jedne Djevice da poduči put u nebo koji trebam slijediti poniznošću, zatim je svojom smrću otvorio nebo da bih ga želio i žurno u njega mogao doći.' Nadalje treba razmisliti o svim svojim djelima, mislima i osjećajima, naime: kako je vrijeđala Boga i kako strpljivo Bog podnosi ljude i na koliko mnogo načina ih zove k sebi. Takve i slične misli su Marijini gosti koji svi kao da se nalaze u tami ako ih ne osvijetli vatra Duha Svetoga. Ta vatra dolazi u srce ako razmišlja da je razumno služiti Bogu, ako bi radije htjela trpjeti sve muke nego sa znanjem na gnjev izazvati Boga po čijoj dobroti su duše stvorene i čijom blagoslovljenom krvlju su otkupljene. Srce onda od te dobre vatre ima i svjetlo ako duh razmišlja i odlučuje s kojom namjerom svaki gost, to jest svaka misao dolazi, ako srce provjeri teži li svaka misao prema vječnoj ili prolaznoj radosti, ako ne pusti ni jednu misao neistraženu, nijednu nekažnjenu, nijednu bez straha. Da bi sad primila tu vatru i kad je primi očuvala, nužno je da nagomila suho drveće čime će se ta vatra uzdržavati, to jest treba se marljivo

obazirati na pokrete mesa da meso ne bi postalo oholo i treba primijeniti svu marljivost da se umnože djela pobožnosti i pobožne molitve po kojima je Duh Sveti obradovan. No posebno treba znati i obazirati se na to da kad je upaljena vatra, ako nema izlaz iz zaključane posude, vrlo se brzo gasi i posuda se ohladi. Tako je i s Marijom; jer ako ne želi živjeti za ništa drugo osim da Bogu iskazuje čast, korisno da se njezina usta otvore i da plamen njezine ljubavi prodire prema van. Usta su otvorena onda kad govori iz žarke ljubavi i Bogu rađa duhovnu djecu. Ipak se treba marljivo obazirati da usta otvara tamo gdje dobri mogu postati žarkiji, a zli bolji, gdje se pravednost može umnožiti, a zle navike istrijebiti. Jer moj apostol Pavao je s vremena na vrijeme htio govoriti, ali Duh Sveti ga je spriječio i potaknuo tako da je u prijatno vrijeme šutio, u prikladno ipak govorio, da je povremeno govorio blažim, ponekad stroži riječima i sve svoje riječi i djela učinio Bogu na čast i na jačanje vjere. No ako Marija ne može podučavati, a ipak ima volju i znanje da podučava, neka to čini kao lisica koja se kreće u bregovima i nogama ispituje mnoga mjesta i gdje nađe najbolja i najpogodnija mjesta, za svoj mir napravi jamu. Riječima, primjerom i molitvom treba ispitati srca mnogih i kad nađe srca koja su najpogodnija da prime Božju riječ, treba tu ostati i opominjati i uvjeravati kako može. Marija se treba i potruditi da njezin plamen ima pogodan izlaz; jer što je plamen veći, to ih je više osvjetljeno i zapaljeno. Plamen ima pogodan izlaz onda kad se ne boji biti prijekora, niti traži vlastitu hvalu, kad se ne boji suprotstavljanja, niti se obraduje u sreći; i Bogu je prijatnije da Marija dobra djela čini javno umjesto tajno da bi oni koji je vide slavili Boga. No mora se znati da treba pustiti dva plamena da izlaze, jedan skriven i jedan javni, to jest mora imati dvije vrste poniznosti. Prva mora biti unutra u srcu, a druga izvana. Prva je da se smatra nedostojnom i nekorisnom prema svim dobrima i u mislima si ne da prednost pred drugima, ne želi da bude hvaljena ili viđena, bježi od arogancije, želi Boga iznad svega i nasljeđuje slijedi Njegove riječi; kad pusti takav jedan plamen da izlazi kroz znak njezinih djela, onda će njezino biti osvjetljeno kroz ljubav i svi protivni događaji bit će nadvladani i lako podneseni. Drugi plamen se mora javno probijati; jer kad je u srcu istinska poniznost, mora se pojaviti i na odjeći, čuti iz usta i ispuniti u djelu. Istinska poniznost je pojavljuje na odjeći kad radije izabire odjeću koja malo stoji, ali od ipak ima korist i toplinu umjesto da uzme odjeću veće vrijednosti koja služi samo oholosti i raskoši. Odjeća koja malo stoji i kod ljudi ima loš i prijeziran značaj, pred Bogom je istinski lijepa jer daje prepoznati poniznost; no odjeća koja je kupljena za visku cijenu i nazvana lijepom, pred Bogom je ružna jer oduzima ljepotu anđela, to jest poniznost. No ako je iz nekog razumnog razloga nužno da nosi bolju odjeću od neznatne koju želi nositi, ne treba se zbog toga uznemiravati jer će time njezina nagrada biti podignuta. Dalje mora imati poniznost u ustima tako što govori ponizno, izbjegava lakoumno, čuva se od mnogo brbljanja, u riječima ne koristi cjepidlačenje, niti daje svojem mišljenju prednost pred onom boljih i ako čuje da je

hvaljena zbog dobrog djela, ne treba se uzvisiti nego odgovoriti: 'Neka je hvaljen Bog koji je dao sve; jer što sam ja doli prašina pred vjetrom? Ili što je dobro od mene koja sam kao zemlja bez vode?' Bude li prekoravana, ne treba biti žalosna, već odgovoriti: 'To mi je drago jer sam tako često griješila pred licem Božjim bez da sam činila pokoru. Dostojna sam još većih nevolja, zato molite za mene da bih mogla pretrpjeti vremenitu sramotu kako bih izbjegla vječnu.' Bude li bezbožnošću bližnjeg izazvana na gnjev, treba se marljivo čuvati da ne oslobodi jezik za neumjerene odgovore jer gnjev često za pratilju ima oholost. Zato kad se gnjev i oholost žele uzdići savjet usnice tako stisnuti zajedno sve dok volja želi od Boga patiti i rasuditi što ili kako treba odgovoriti da bi mogla pobijediti samu sebe jer je onda gnjev u srcu ublažen i ona može nemudrima mudro odgovoriti. Moraš znati od kojeg je neprijateljskog raspoloženja davao nadahnut protiv Marije. Višestruko traži da joj postavi prepreke na putu tako što je izaziva čas na prekoračenje Božjih zapovijedi, čas na pristanak na veliki gnjev, ili na raspuštenost isprazne radosti, ili na raspušteni razgovor i šale. Zato stalno treba Boga moliti za pomoć da bi svi njezini govori i radnje bili upravljani od Njega i da se usmjere njemu. Osim toga u radnjama mora imati poniznost tako da ništa ne čini radi zemaljske hvale, ne pokušava ništa novo, ne srami se poniznosti u djelu, izbjegava sve što je posebno, popušta svima i u svim se stvarima držati nedostojnom. Dalje treba htjeti radije sjediti kod siromašnih nego kod bogatih; radije slušati nego upravljati; radije šutjeti nego govoriti; radije biti sama nego njegovati poznanstvo s moćnima i rođacima. Također treba mrziti vlastitu volju, cijelo vrijeme misliti na svoju smrt, ne biti znatiželjna, ne gundati, ne zaboraviti Božju pravednost i njezinu sklonost; treba se i često ispovijedati, biti pažljiva kod iskušenja, ne željeti živjeti za ništa drugo osim da se umnože Božja čast i spasenje duša. Ako sad ova Marija ima takvu narav kao što je sad rečeno i želi postati jednom Martom tako što poslušna iz ljubavi prema Bogu preuzme da vodi mnoge duše, bit će joj pružena dvostruka kruna kao što ću ti pokazati u jednoj usporedbi. Bio jednom jedan moćan gospodar. Imao je brod koji je bio natovaren dragocjenom robom. Svojim slugama je rekao: 'Plovite do one luke gdje mogu dobiti veliki dobitak i veličanstveni plod; podignu li se vjetrovi, radite hrabro i ne budite neraspoloženi; jer vaša plaća će biti velika.' Kad su sluge plovile prema tamo, podigao se moćan vjetar, olujni valovi su nabrekli i brod je bio pakosno bacan ovamo i onamo. Kormilar je popustio u maru i svi su očajavali za životom, no ipak se dogovorili uploviti u luku u koju ih vjetar potjera, ali ne u onu luku koju im je gospodar naznačio. Kad je to čuo jedan sluga koji je bio vjerniji, uzdahnuo je. Zapaljen u ravnosti ljubavi prema svom gospodaru, silno je dograbio kormilo broda i snažno ga doveo u luku u gdje ga je gospodar htio. Ne mora li taj čovjek koji je tako muževno doveo pred drugima dobiti veću plaću? Jednako se odnosi prema dobrom duhovnom upravitelju koji iz ljubavi prema Bogu i za spas duša preuzima na sebe teret upravljanja bez da se brine za čast; jer imat će

dvostruku krunu. Prvo, bit će sudionik u zaslugama svih onih koje je doveo do luke; drugo, njegova će slava će bez kraja biti umnožena. Ali kod onih koji teže časti i odlikovanjima će stupiti suprotnost; bit će sudionici svih kazni i grijeha onih kojima su preuzeli upravljati i njihova će sramota biti bez kraja jer prelati koji teže časti su sličniji prostitutkama nego duhovnim upraviteljima jer svojim zlim djelima i riječima varaju duše i nisu vrijedni da budu nazvani Marija ili Marta ako ne učine pokoru i ne poprave se.

Peto, tko je Marija, treba svojim gostima pružiti lijek, naime: obradovati ih riječima; na sve što se dogodi, bilo veselo ili žalosno, treba reći: 'Želim ono što Bog želi da želim i spremna sam slušati Njegovu volju, čak i kad bih morala ići u pakao.' Takva volja je lijek protiv svega što se događa srcu, ona je radost u nevolji i dobra umjerenost u sreći. No budući da ima mnoge neprijatelje, treba se neprestano ići ispovijedati jer tako dugo dok namjerno prebiva u grijehu i dok ima priliku ispovijediti se i zanemari je ili se ne ispovijedi, pred Bogom je prije za nazvati otpadnicom nego Marijom.

Sad i o životnim djelima Marte! Trebaš znati da, iako je Marijin dio najbolji, Martin ipak nije loš, već pohvalan i Bogu ugodan. Zato ću ti sad reći kako ona koja želi biti Marta treba biti podučena. Mora također kao Marija imati pet dobara. Prvo, ispravnu vjeru Božje Crkve. Drugo, poznavanje Božjih zapovijedi i evanđeoskih savjeta koje treba ispuniti u srcu i djelima; treće, treba zadržati jezik od svake pakosne riječi koje je protiv Boga i bližnjega, ruku od svakog nečasnog i nedozvoljenog djela i duh od velike pohlepe i uživanja, treba biti zadovoljna s onim što joj je dano i ne željeti obilje. Četvrto, mora razumno i ponizno vršiti djela milosrđa da ispraznim uzdanjem u ova djela ni na koji način ne bi uvrijedila Boga. Peto, Boga mora voljeti iznad svega i više od same sebe. Tako je činila Marta. Jer s mnogo radosti mi se dala tako što je slijedila moje riječi i djela, sva svoja dobra razdijelila iz ljubavi prema meni, prezirala vremenito, sve trpjela sa strpljivošću i brinula se za druge kao za sebe. Zato je uvijek mislila na moju ljubav i moju patnju, radovala se u nevoljama i kao majka je voljela sve; dnevno me nasljedovala i nije željela ništa osim slušati riječi života; imala je sažaljenje sa patnicima, tješila je bolesne, o nikome nije govorila zlo, već se postavila kao da ništa ne zna bezbožnosti bližnjega i molila je za sve. Svatko dakle koji u djelatnom životu želi ljubav, mora slijediti Martu tako što voli bližnjeg da bi postigao nebo, ali ne potiče njegove pogreške tako što bježi od vlastite hvale kao i svake oholosti i dvosmislenosti; također kod sebe ne smije zadržati gnjev i zavist.

No primijeti da je Marta molila za svog preminulog brata Lazara. Prvo je došla k meni; sam njezin brat još nije bio probuđen, već je došlo nakon što je Marija pozvala i tek je voljom dviju sestara brat probuđen. Tako je i u duhovnom životu. Jer tko na savršen način želi biti Marija, mora najprije biti Marta i tjelesno raditi za moju čast; prije svega mora naime znati pružiti otpor požudama mesa i suprotstaviti

se kušnjama đavla i onda se s razmišljanjem može popeti na Marijinu razinu. Kako se može držati nebeskih stvari onaj tko nije provjeren, tko nije nadvladao pokrete svoga mesa? Što je drugo Martin i Marijin umrli brat doli nesavršeno djelo? Jer vrlo često dobro djelo uslijedi u nerazboritoj namjeri i nepromišljenom duhu i zato mlako i sporo ide naprijed. Da bi mi dobro djelo bilo prijatno, mora po Marti i Mariji ponovno biti probuđeno i živo, to jest ako se iskreno voli bližnjeg radi Boga i prema Bogu i ako se samog Boga želi iznad svih stvari. Onda je svako dobro djelo Bogu prijatno. Zato sam u Evanđelju rekao da je Marija odabrala najbolji dio; Martin dio je dobar onda ako je boli grijeh bližnjeg i još bolje kad se trudi da ljudi i žive i postoje mudro i časno i ako sve to čini samo radi Božje ljubavi. Marijin dio pak je najbolji ako razmišlja samo o nebeskom i o dobitku duša. Onda i Bog ulazi u kuću Marte i Marije ako duh ispunjen dobrim žudnjama i ima mir od meteža svjetovnih ljudi, ako o Bogu misli kao o cijelo vrijeme prisutnom i ne razmišlja samo o Njegovoj ljubavi nego radi i danju i noću.“

Šezdeset i šesto poglavlje

Krist pokazuje zaručnici kako je duša Božja žena čija je kuća tijelo. Njezinih pet slugu su označeni kroz pet osjetila, a pet sluškinja kroz pet vrlina. Gospodin također kaže kakva mora biti pobožna duša i kako mora biti ukrašena. Osim toga pokazuje za koje je grijeha duša jednog umrlog prokleta na čistilište i kaže kako ona zbog molitava jednog sveca i kroz pomoć i sredstvo može biti oslobođena od muka.

Sin reče: „Jedan gospodin si je uzeo suprugu. Izgradio joj je kuću, pribavio sluge i sluškinje i jelo i otišao. Nakon dugog vremena vratio se natrag i čuo kako njegova supruga stoji na vrlo lošem glasu, da su sluge neposlušne, sluškinje besramne. Razljućen time, predao je ženu sudu, sluge mučiteljima, a sluškinje bičevateljima. Ja, Bog, onaj sam gospodin i zaručio sam se s čovjekovom dušom koja je stvorena kroz moć moga božanstva, također želim s njom dijeliti neizrecivu slatkoću moga božanstva. Vezao sam se s njom u vjeri i ljubavi kao i u istrajnosti vrlina. Toj sam duši izgradio kuću tako što sam joj dao smrtno tijelo u kojem treba biti provjerena i uvježbana u vrlinama. Ta kuća, to je tijelo, ima četiri obilježja: plemstvo, smrtnost, promjenjivost i prolaznost. Tijelo je plemenito jer je stvoreno od Boga i sudjeluje u svim elementima i u najmlađi dan će uskrsnuti na vječnost, ali je neplemenito u usporedbi s dušom jer je od zemlje, a duša je duhovna. Budući da tijelo sad ima vlastito plemstvo, mora biti ukrašeno vrlinama da bi na dan suda bilo proslavljeno. Tijelo je dalje smrtno jer je od zemlje; zato mora biti jako protiv požuda, podlegne li im, gubi Boga. Tijelo je i promjenjivo i zato mora biti učvršćeno razumom duše jer ako slijedi sve porive, slično je životinji. Na kraju je tijelo

prolazno i zato uvijek treba biti čisto jer davao želi nečistoću od koje se povlači zaštita anđela. Stanovnik je ove kuće, naime tijela, duša, u njemu je pokrivena kao u kući i održava tijelo živim; bez prisutnosti duše je tijelo odvratno, smrdljivo i grozno za pogledati. Duša ima i pet slugu koji kući trebaju služiti za utjehu. Prvi sluga je vid. On treba biti kao vješt promatrač koji mora razlikovati dolazeće neprijatelje i prijatelje. Neprijatelji dolaze onda kad oči žele vidjeti lijepa lica, tjelesno uživanje i ono što je štetno i nečasno. Prijatelji su oni koji se raduju vidjeti moju patnju i djela mojih prijatelja kao i ono što Bogu služi na čast. Drugi sluga je sluh. On je kao dobar čuvar vrata koji prijateljima otvara vrata, ali pred neprijateljima ih zaključava. Prijateljima ih otvara onda kad ga obrađuje čuti Božje riječi i govore i djela Njegovih prijatelja, a neprijateljima zaključava kad su zle spletke, lakoumnosti i prazne riječi zadržane. Treći sluga je okus kod jela i pića. On je kao dobar liječnik koji uređuje jela za nužno uzdržavanje života, ali ne za obilje i uživanje, jer namirnice treba uzimati kao lijekove; zato se kod okusa treba obazirati na dvije stvari, naime, da se ne uzme niti previše, niti premalo hrane. Uzme li se previše hrane, razboli se, kod premalo hrane se biva neraspoložen u Božjoj službi. Četvrti sluga je osjet. On treba biti kao dobar radnik koji poštenu radi rukama da bi uzdržavao tijelo i mudro promatra da obuzda nedopuštene porive tijela sa željom da postigne vječno. Peti sluga je miris dragih stvari; njega se radi vječne plaće treba u mnogim stvarima lišiti, zato ovaj sluga treba biti kao dobar djelatelj i razmišljati je li miris duši koristan, zaslužuje li ga i može li tijelo bez njega opstati; prepozna li da tijelo bez dragog mirisa, kakav god da je, može opstati i živjeti i suzdrži li ga se radi Božje volje, od Boga zaslužuje veliku plaću jer Bogu veoma sviđa vrlina kroz koju je osjetilo zadržano i od dozvoljenih stvari. Kao što duša sad ima pet ovakvih slugu, mora imati i pet dobrih sluškinja koje stražare svoju gospodaricu i čuvaju od njezinih opasnosti. Prva mora biti plašljiva i savjesna tako da zaručnik ne bude vrijeđan prekoračenjem njegovih zapovijedi ili ne dopusti da se gospodarica nađe nemarnom. Druga treba biti pobožna tako da ne traži ništa osim zaručnikove časti i korist svoje gospodarice. Treća treba biti skromna i postojana tako da gospodarica ne bude izostavljena u radosti niti da podlegne u nevoljama. Četvrta treba biti strpljiva i oprezna i biti u stanju utješiti svoju gospođu kod nastupajućih zala. Peta treba biti stidljiva i kreposna tako da niti u mislima, niti u govoru ili postupcima ne bude nađeno bilo što nepodobno i neumjereno. Ako duša ima takvu kuću kao što sam rekao, ako ima tako postavljene slugu i časne sluškinje, sramota je ako i duša, koja je gospodarica, nije lijepa i pobožna. Zato ti želim pokazati i nakit i ukras duše. Treba biti razumna u razlikovanju onoga što je dužna tijelu i što je dužna Bogu jer s anđelima sudjeluje u razumu i ljubavi. Zato tijelo treba držati za magarca i umjereno mu pružati nužno za život, poticati ga poslom, kažnjavati ga strahom i oduzimanjem, promatrati njegove pokrete da ne popusti svojoj slabosti i duša ne griješi protiv Boga. Drugo, duša treba biti nebeska jer nosi sliku Boga na nebu i zato

nikad ne smije nalaziti ukus niti radost na tjelesnom da ne postane slična slici đavla. Treće, treba biti žarka u Božjoj ljubavi jer je sestra anđela i besmrtna i vječna. Četvrto, treba biti lijepa u svim vrlinama jer će vječno gledati Božju ljepotu; no ako mesu da svoj pristanak, bit će vječno ružna. Njezino jelo je sjećanje na Božja dobročinstva, razmatranje Njegova strašnog suda i radost u njegovoj ljubavi i zapovijedima. Zato se duša treba marljivo obazirati na to da njome ne vlada meso jer pritom sve prispijeva u nered. Onda oči žele gledati što se sviđa, ali je štetno; uši žele slušati što je isprazno i sviđa se kušati što je slatko i uzaludno raditi radi svijeta. Onda je zaveden i razum, vlada nestrpljivost i pobožnost se smanjuje, nemarnost se umnaža, na grijeh se smatra lakim i ne obazire se na budućnost, duhovna hrana postaje prijezirna i sve što je Božje izgleda teško jer kako neprestana uspomena na Boga može biti na radost tamo gdje vlada radost mesa? Ili kako duša može graditi suglasno Božjoj volji kad joj se sviđa samo tjelesno? Ili kako se istinito može razlikovati od lažnog kad joj je sve što je Božje teško? O jednoj tako unakaženoj duši može se reći da je Božja kuća postala subjekt poreza đavla i klanjala mu se. Takva je sad i duša onog umrlog koju vidiš jer đavao ga posjeduje s deveterostrukim pravom. Prvo, jer je slobodne volje dao svoju suglasnost grijehu; drugo, jer je prezirao dostojanstvo i obećanje svoga krštenja; treće, jer se nije obazirao na milost od biskupa mu podijeljene krizme; četvrto, jer je se nije obazirao na dano mu vrijeme pokore; peto, jer se u svojim djelima nije bojao Mene, Boga, niti moga suda, već se s marljivošću udaljavao od mene; šesto, jer je prezirao moju strpljivost kao da me nema ili kao da ne želim suditi; sedmo, jer se manje brinuo o mojim savjetima i zapovijedima nego o ljudskim; osmo, jer nije Bogu iz srca zahvalio za Njegova dobročinstva budući da mu je srce bilo u svijetu; deveto, jer je moja patnja u njegovu srcu bila gotovo potpuno mrtva. I zato sad trpi muke. Prva se sastoji u tome da sve što trpi, ne trpi iz ljubavi, već sa zlom voljom; druga, da budući da je napustio stvoritelja i voljela stvorenje, sva stvorenja mu se stvorenja gnušaju; treća muka je bol jer je napustio i izgubio sve što je volio i to je sad protiv njega; četvrta je vrućina i žeđ jer je više želio prolazno nego vječno; peta je strahota i vlast zlih duhova jer se nije htio bojati dobroga Boga dok je mogao; šesta je lišavanje gledanja Boga jer u svoje vrijeme nije gledao Božju strpljivost; sedma je sumnja u oprost jer ne zna hoće li biti spašen ili ne; osma su ugrizi njegove savjesti jer je propustio dobro, ali činio zlo; deveta muka je hladnoća i plakanje jer nije želio Božju ljubav. Ipak, ova je duša imala dva dobra; jedno što je imala vjeru u moju patnju i prema snazi podizala protiv onih koji su mi proturječili. Drugo, voljela je moju Majku i svete i častila ih postom. Zato ću ti radi molitava mojih prijatelja koji mole za nju reći kako može biti spašena. Prvo, bit će spašena zbog moje patnje jer se čvrsto držala vjere moje Crkve; drugo, zbog žrtvovanja moga Tijela jer je ono lijek duša; treće, zbog molitava mojih odabranih koji su u nebu; četvrto, zbog dobrih djela koja se čine u svetoj Crkvi; peto, zbog molitava pobožnih koji žive u svijetu; šesto, zbog milostinja koje su dane

iz ispravno zarađenih dobara i ako se nadoknadi ono za što se zna da je loše zarađeno; sedmo, zbog truda pravednika koji za spas duše idu hodočastiti; osmo, zbog od pape odobrenih oprosta; deveto, zbog pojedinih djela pokore koja se primaju za duše koje ih žive nisu ispunile. Gledaj, kćeri, ovu objavu ti je zaslužio tvoj svetac zaštitnik sveti Erik; jer doći će vrijeme kad će se zloba ovog vremena ohladiti i revnost duša se podići u mnogim srcima.“

Šezdeset i sedmo poglavlje

Krist kaže zaručnici kako je ovaj svijet sličan brodu koji ima tri dijela; naime pramac, sredinu i krmu. Svijet je dakle zaključen u tri vijeka, a na kraju trećeg doba, u kojem se mi sad nalazimo, od proklete žene i prokletog muškarca će se roditi onaj grozan antikrist.

Sin reče: „Ovaj svijet je kao brod koji je natovaren brigama i koji je olujama kušnji tjeran ovamo i onamo i ljudima nikad nije siguran sve dok ne stigne u luku mira. Jer kao što brod ima tri odjeljka, naime pramac, sredinu i krmu, kažem ti dakle da je da su u svijetu tri vijeka. Prvi se prostirao od Adama do mojeg utjelovljenja i predstavljen je pramcem koji je visok, čudesan i jak, visok u strah Božjem patrijarha, čudesan u znanju proroka, jak u slijedenju zakona. No ovaj dio je počeo tonuti kad je moj židovski narod počeo prezirati moje zapovijedi i upustio se u poroke bezbožnosti zbog čega mu je skinuta čast i izbačen je iz svojeg posjeda. Sredina broda, to jest srednje doba svijeta, počela se vidjeti onda kad sam ja sam, Sin Boga živoga, htio postati mesom; jer kao što je sredina broda niža i dublje oblikovana od preostalog dijela broda, tako se mojim dolaskom počela propovijedati poniznost i mnogi su je dugo vremena nasljedovali. No sad kad bezbožnost i oholost zabrinjavajuće rastu i moje patnje kao da su zaboravljene, započinje treće doba koje će trajati dalje sve do suda i u tom vijeku sam po tebi svijetu poslao riječi svojih usta i tko god ih bude čuo i slijedio, bit će sretan; jer kao što sam u svojem Ivanovom evanđelju rekao: blaženi oni koje ne vide, a ipak vjeruju, tako sad kažem: blaženi, zaista će biti u vječnom blaženstvu oni će čuti ove riječi i slijediti ih. Na kraju ovog vijeka će se roditi antikrist i kao što se iz duhovnog braka rađaju Božja djeca, tako će antikrist biti rođen od proklete žene koja se pretvara da ima duhovni život i od prokletog muškarca iz čijeg će sjemena s mojim dopuštenjem đavao oblikovati svoje djelo. Samo to vrijeme tog antikrista neće biti kao što je napisao brat čije si knjige vidjela, već u vrijeme koje je meni poznato, kad nepravda prekomjerno razlije i bezobzirnost naraste do nemjerljivosti. Zato znaj da će prije nego što antikrist dođe, ponekim poganskim narodima biti otvorena vrata vjere i budu li kršćani onda voljeli herezu i nepravednici nogama gazili duhovnost i pravednost, to je očigledan znak da

će antikrist doći.“

Šezdeset i osmo poglavlje

Kad je zaručnica bila u sumnji je li jedan redovnik, koji je tvrdio da gleda nebeska viđenja, prevaren, Krist joj odgovori i reče: „Onoga obmanjuje zao duh koji preuzima oblik anđela svjetla.“ Krist to dokazuje iz njegovih knjiga koje odaju častoljublje i samohvalu Krist zapovijeda da ga se treba opomenuti da se popravi inače će odmah i loše umrijeti što se zatim nažalost i dogodilo.

Sin Božji reče zaručnici: „Razgovaram s tobom o onom redovniku koji ti uzrokuje sumnju. Znaj dakle da ga nestrpljivost natjerala da je napustio svoj prvi samostan i da lažima stupio u drugi. Budući da je, iako u ekskomunikaciji, došao u moj grad Jeruzalem, zaslužio je biti obmanut i prevaren; jer sramio se biti ponizan redovnik i ostati u svojem pozivu kojem je bio pozvan. Trebaš samo čuti što sadrže njegove knjige i naći ćeš da su pune častoljublja i samohvale. Iz tih knjiga možeš čitati, kako su navodno rekli Petar i Pavao, da je on vrijedan najveće svećeničke časti i da će istovremeno postati papa i car i da je jednom, kad je bio u nuždi, kraj svoje glave našao poneke zlatnih novčića i neki nepoznat novac. Arkandeo Mihael mu se ukazao u obliku trgovca i on sam je skupio sva prethodna proročanstva. Znaj sad kako je sve to od đavla koji ga obmanjuje. Zato mu reci kako neće postati niti papa, niti car; da, da ukoliko se odmah ne vrati u svoj samostan i drži kao ponizan redovnik, u roku vrlo kratkog vremena će umrijeti kao odmetnik, nedostojan zajednice svetih i društva redovnika.“

Šezdeset i deveto poglavlje

Krist kaže zaručnici kako je jedan brat pod vanjskim izgledom vrline prevaren. On za vrijeme posnog vremena nije jeo i izložio se drugim nerazboritim oduzimanjima čime je uzdao postići nebo. No ne treba se uzdati u naša dobra djela, ona ipak, koliko god velika bila, ne vrijede ništa čak ako su i nužna, već se trebao s poniznošću nadati Božjem milosrđu.

Sin reče: „U svojem sam Evanđelju rekao da se kraljevstvo nebesko može postići zbog dvije stvari. Prvo, ako se čovjek ponizi kao dijete, drugo, ako si čovjek sam učini nasilje. Ponizan je onaj koji, koliko god je napredovao u dobru, to drži za ništa i ne polaže uzdanje u svoje zasluge; nasilje si čini onaj koji pruža otpor neurednim osjećajima svoga mesa i trapi se razumno da ne bi povrijedio Boga i vjeruje da nebo neće postići djelima svoje pravednosti, već Božjim milosrđem. No je onaj brat, koji u posno vrijeme nije jeo i nerazborito je postio na druge načine, želio zbog svoje suzdržanosti i pravednosti postići nebo; ali ta djela suzdržanosti i

pravednosti slijedila su više iz oholosti nego iz poniznosti i s pravom će biti osuđen s onima koji su postili i plaćali desetine, ali su prezirali druge. Za njega bi bilo bolje da je oponašao poniznost onog grešnika koji se ni jednom nije usudio podići oči prema nebu. Jer sam ja, Bog i pravi čovjek, družio sam se s ljudima, jeo sam i pio, iako bih bio mogao opstati bez jela, kako bih ljudima dao primjer kako moraju živjeti i da bi ljudi uzimali nužno za njihovo životno uzdržavanje i mogli zahvaljivati Bogu.“

Sedamdeseto poglavlje

Krist dopušta zaručnici vidjeti strašnu osudu prokletstva duše jednog umrlog kardinala koji je živio nepravedno i u radostima. Prijeti oštrom pravednošću prelatima i kleru koji nedolično proždiru i gutaju crkvena dobra umrlih vjernika; ali dobročiniteljima sam obećaje u vječnoj slavi najbolju nagradu.

„Pokazao se prizor kao da osoba jednog umrlog kardinala sjedi na drvenoj gredi. Za njega su crni Etiopljani pripremila četiri sobe kroz koje njegova duša mora proći. U prvoj je bila odjeća različitih vrsta koje je duša u bila voljela; u drugoj su bile zlatne i srebrne posude i druge vrste različitih alata kojima se duša radovala; u trećoj sobi su bila jela i različiti mirisi u kojima je duša tijelom bila uživala; u četvrtoj sobi su bili konji i životinje koje su nosile dušu dok je još bila u tijelu. Dok je sad duša prolazila kroz prvu sobu odjeće, skupila se od nepodnošljive hladnoće i bila je pritisnuta strašnim teretom i žalosno vičući reče: 'Jao meni jer sam više volio lijepo od korisnog, jer sam volio biti uzvišen i hvaljen, zato zaslužujem da budem tlačen pod nogama đavola.' Dok je prolazila kroz drugu sobu, kao da ju je zalila struja goruće smole i poviče: 'Jao meni, jao meni u vječnost jer sam pio i opet pio i tražio zemaljski sjaj, zato zaslužujem biti opijen u struji đavolske požude!' Kad je duša išla kroz treću sobu, osjetila je najgori smrad i vatrene zmije i strašno poviče: 'Ah, ah, volio sam sluškinju i prezirao ženu, volio sam što je bilo slatko i zato sam zaslužio kušati gorčinu.' Kad je međutim išla kroz četvrtu sobu, čula je strašan zvuk, kao od groma, i poviče žalosno od straha: 'O kako zaista zaslužujem svoju plaću!' Potom se čuo glas koji reče: 'Što misli čovjek na zemlji, možda da Sin Božji laže koji kaže: čovjek treba i za najmanji novčić na sudu položiti račun. Ne, kažem i više, čovjek će položiti račun za svaki pogled, novčić, jelo, piće, kao i za pojedine misli i riječi ako se isti ne operu kajanjem i kaznom.' Ili misli li kler, kardinali i biskupi da ne zahtijevam račun od mojih milostinja koje sami ne jedu sa strahom i pobožnošću, već beskorisno gutaju? Ili misle li možda da duše kojima su pripadala ona dobra kojima služe oholosti ne zahtijevaju pred mojim očima osvetu? Istinski, moja kćeri, marljivo ću prosuditi i istražiti kako uzdižu moje milosti i ljudi i anđeli će ih osuditi. Ja i moji prijatelji smo darovali moju Crkvu da bi kler mogao služiti s

većim mirom, ali sad kler ne živi kao prijatelji, niti mole da bi mogli biti uslišani. Zato ću dušama onih kojima pripadaju ova dobra okrenuti svoju brigu od stola moje milosti i moje muke i smilovati im se.“

Sedamdeset i prvo poglavlje

Na obljetnicu Krist zapovijeda kroz zaručnicu izvjesnom ispovjedniku da sve one koji mu se ispovijedaju slobodno odriješi, osim one podvrgnute cenzuri Crkve.

Sin Božji reče: „Ovaj dobar ispovjednik treba sve grešnike koji mu dolaze s kajanjem odriješiti, sve dok ne dođe onaj za kojeg kažem da ne treba biti odriješen; neka uzme u obzir javnu presudu Crkve.“

Objašnjenje

Vjeruje se da je ovo bio magistar Petar, ispovjednik svete Brigite. On naime piše sam o sebi kao o nekom drugom u svojem pismu iz rimske kurije ondašnjem biskupu Linköping u kraljevini Švedskoj gospodinu Nikoli svete uspomene i govori: „Bio je svećenik iz strane zemlje kojem je papin generalni vikar nametnuo da hodočasnike svojeg jezika zadovolji u sakramentu ispovijedi tako da mu je dao potpunu moć odriješiti u svim slučajevima u kojima sam može. Zato su k njemu došli mnogi s teškim slučajevima koje je odriješio. Među njima se nalazio jedan bogat, vrlo star muškarac koji je naveo da je griješio s četiri para sestara koje nisu sve bile od jednog oca i jedne majke već je svaki par imao različitog oca i drugu majku. Onda je dodao da je griješio s dvjesto žena bez da se zato ikad našao u sramu ili da je bio optužen od duhovnog ili svjetovnog suca. Kad je spomenuti svećenik to čuo, počeo se nad ovim zgražati i udaljio se od njega koliko je mogao. Ali grešnik je bio zapaljen božanskom vatrom i nije smio očajavati. Zbog toga nije popuštao navaljivati spomenutom svećeniku i otišao je gospođi Brigiti kod koje se žalio da mu ovaj svećenik ne želi pomoći dobročinstvom odrješenja. Zato se bacila ničice u molitvu i molila je za spomenutog svećenika i razbludnog grešnika i u istom trenutku čula je glas Oca s neba koji reče: 'Reci svećeniku da u moje ime marljivo odriješi sve one njegova jezika i iz njegova naroda koji mu dolaze i nakon da nakon što im prema danoj milosti i prema navodu svoga ispravnog razuma kao i prema mjeri koju pokajnik može nositi nametne kaznu i sigurno može odriješiti sve dok ne dođe takav grešnik pred kojim ću ga upozoriti tako što ću mu reći: Ovoga ne smiješ odriješiti.' Neka ne uzme u obzir one javne crkvene kazne i očevidne poroke koji kroz upravitelje crkava moraju biti javno presuđeni.“

Sedamdeset i drugo poglavlje

Krist zapovijeda da treba predvidjeti da se za odrješenje grijeha ne prima novac i da svećenici mogu odriješiti sve tajne grijeha tako da grešnici kad neodriješeni budu poslani glavnima iz straha i srama ne otvrdnu u svojim grijesima i u njima prokleti umru.

Sin reče: „Na mojoj se Crkvi nalaze dvije mrlje. Jedna je da su malobrojni odriješeni bez da prije nije dano zlato; druga je da se svećenici u župama ne usude odriješiti grešnike od svih njihovih tajnih grijeha, već uvjeravaju da ih u izvjesnim slučajevima ograničenima biskupima ne mogu odriješiti. Takve grešnike šalju biskupima i ispituje ih se tako dugo dok tajni grijesi nisu svi otkriveni. Zato oni koji mare za duše trebaju ljekovito djelovati protiv tih nedostataka da duše zbog stidljivosti ili otvrdnuća ne umru u smrtnom grijehu.“

Sedamdeset i treće poglavlje

Krist govori o papinom ispovjedniku u Rimu da koliko god je poročan, ipak je odrješenje koje daje onome tko se ispovijeda pred Bogom odobreno. Krist također proriče njegovu iznenadnu smrt.

„Ovaj ispovjednik je jednak gubavcu, hrabar kao ptica grabežljivica kod neznatnim stvarima i ponosan kao lav, ali kao leptir koji ima široka krila i malo tijelo pada dolje pred najmanjim vjetrom. Ipak trebaš znati da je odrješenje koje daje na osnovu svojeg crkvenog ugleda onima koji mu se ispovijedaju pred Bogom valjano kao i odrješenje pravednog svećenika. Zato mu sad reci: 'Što želiš, imat ćeš, ali ne posjedovati, naprotiv, drugi će prigrabiti što si skupio.'“ Ubrzo nakon toga je primio nadbiskupiju, ali je umro istog dana.

Sedamdeset i četvrto poglavlje

Zaručnica je gleda viđenje kako su od Anđeoske tvrđave sve do Svetog Petra u Rimu mnogi stanovi bili okruženi zidom. Krist to izlaže i kaže da će sveti papa koji je duhovno i vatreno volio Crkvu tamo živjeti sa svojim kardinalima i savjetnicima.

„Vidjeh u Rimu papinu palaču kraj Svetog Petra sve do Anđeoske tvrđave i od Anđeoske tvrđave sve do Bolnice Duha Svetoga i do crkve svetog Petra kao da je jedna velika površina i tu je površinu okruživala vrlo jak zid, a oko zida su se nalazili različiti stanovi. Potom sam čula glas koji je govorio: 'Papa, koji svoju zaručnicu voli ljubavlju kojom je volim ja i kojom su je voljeli moji prijatelji, posjedovat će ovo

mjesto sa svojim savjetnicima da bi ih mogao slobodnije i mirnije okupljati. “

Sedamdeset i peto poglavlje

Krist kroz zaručnicu naređuje jednom pobožnom magistru teologije da revno moli u prikladnim i neprikladnim vremenima da pročišćene duše gledaju Božje lice. Također kaže kako će oni koji uvijek žele živjeti i grijешiti biti vječno mučeni u paklu.

Kad je magistar Matija iz Švedske koji je sastavio uvod ovoj knjizi propovijedao, jedan od nosača oružja kao lud povika i reče: „Kad moja duša neće u nebo, neka ide kao nerazumna životinja i jede zemlju i koru drveća; do sudnjeg dana je još mnogo i nijedna duša neće vidjeti Božju slavu pred tim sudom.“ Kad je to čula zaručnica koja je bila prisutna, zaplače i reče: „O Gospodine, Ti kralju časti, znam da si milosrdan i vrlo strpljiv. Budući da su svi koji prešućuju istinu i skrivaju pravednost hvaljeni u svijetu, a oni koji imaju Tvoju revnost i pokazuju je su prezreni, daj ovom magistru postojanost i revnost da govori.“ Potom je zaručnica u svojoj ekstazi vidjela otvoreno nebo i gorući pakao i čula jedan glas koji je govorio: „Pogledaj nebo i pogledaj duše u kakvu su slavu zaodjenute i zato reci tom svojem magistru: 'Ovo ne govori nitko drugi doli tvoj Bog i tvoj stvoritelj i tvoj otkupitelj. Propovijedaj spokojno, propovijedaj postojano, propovijedaj prikladno i neprikladno. Propovijedaj da pokojne duše nakon što se pročiste gledaju Božje lice, propovijedaj revno jer ćeš dobiti plaću kao sinovi koji slušaju glas svog oca. Ako sumnjaš tko sam ja koji govori, znaj da sam ja onaj koji je udaljio tvoje kušnje od tebe.“ Nakon što je to čula, vidjela je i pakao puna zgražanja nad njihovim užasima, čula je glas koji je govorio: „Ne boj se duhova koje vidiš jer su njihove ruke, to jest njihova sila, vezane i bez mojeg dopuštenja ne mogu ništa više od stelje pred tvojih nogu. Misle li ljudi koji imaju prekomjerno povjerenje u sebe misle da se neće osvetiti, ja koji svojoj volji podređujem čak i zle duhove?“ Zaručnica odgovori: „O, Gospodine, ne ljuti se ako progovorim. Zar bi Ti koji si najmilosrdniji vječno kazniti one koji ne mogu vječno grijешiti? Jer to kako ljudi vjeruju ne priliči Tvom božanstvu, ti uzdižeš milosrđe nad sudom; ni ljudi ne kažnjavaju vječno one koji protiv njih čine prekršaje.“ Duh odgovori: „Ja sam istina i pravednost i dajem svakome prema njegovim djelima; imam uvid u srca i volju i kao što je nebo daleko od zemlje, tako su moji putovi daleko od savjeta i razuma svjetovnih ljudi. Ukoliko se čovjek ne popravi u svojoj zloći tako dugo dok živi i može, zašto čudi da je kažnjen kad više ne može? Ili kako da u mojoj najčišćoj vječnosti ostanu oni koji žele živjeti vječno i cijelo vrijeme grijешiti? Tko se međutim popravlja u svojem grijehu, ostat će sa mnom u vječnosti jer u vječnosti mogu sve i u vječnosti živim.“

Objašnjenje

Ovaj čovjek je bio oženjen, ali je u svojoj kući javno držao priležnicu. U strahu svoga srca i prigodom opomene koja mu je upućena, digao se i ubio pred očima mnogih svoju priležnicu. Četiri dana nakon toga umro je u tvrdoći svoga srca bez sakramenata i pokopan je u crkvi braće. Iz njegovog groba je do ušiju vrlo mnogo braće i kroz vrlo mnogo noći dopirao glas: „Jao, jao! Gorim! Gorim!“ Kad su to javili njegovoj ženi, dala je u svojoj prisutnosti otvoriti grob u koji je bilo položeno njegovo tijelo. Međutim nije nađeno ništa osim komadića ubrusa i cipela. Nakon što je grob opet pokriven, ovaj se glas više nije čuo.

Sedamdeset i šesto poglavlje

Krist kori zaručnicu nakon što je njezina imovina izgorjela u vatri i kaže da tko ne traži snažno od svojih ukućana da se poprave, pada u Božji sud. Također kažnjava i prestrašenog koji je vjerovao da sve dolazi srećom ili slučajem jer je čarobnjaštvom lovio ribe.

Kad je zaručnica boravila kao gost na jednom imanju, dogodilo se je vatra proždrla odjeća i nakit nje i njezinih ukućana. Kad je molila, Krist je razgovarao s njom i reče: „Pisano je da je glavni kuhar kralja Nabukodonozora spalio Hram u Jeruzalemu. Tko je taj glavno doli oni više traže radost mesa nego gorčinu mojih patnji? Dakle podnosiš i vidiš u svojoj obitelji lijepa lica i ne koristi njihovo ponašanje da im ne bi izgledala teška. Svoju štetu koju vidiš si si također navukla da bi mogla uvidjeti da za savršenstvo nije dovoljno popraviti samog sebe, već se mora i druge, prvenstveno ukućane, uputiti na isto i na pristojan život; jer što možeš popraviti, ali radi vremenitog dobra ili tuđe naklonosti propustiš, bit će ti uračunato u sud i grijeh. Osim toga trebaš znati da stanovnik ove kuće pati od dvostrukog poroka, naime nevjere tako što vjeruje da sudbina, to jest slučajnost i sreća upravljaju svime; drugo, uči čarobnjaštvo i služi se đavolskim riječima kako bi u svojoj vodi uhvatio mnoge ribe i zato, budući da pripada i tvojoj obitelji, opomeni ga riječima da opet dođe k razumu i popravi se; inače ćeš vidjeti očima da će đavao kojem služi primiti prvenstvo nad njim.“

No kad je ovaj od Kristove zaručnici čuo opomenu i omalovažio je, odjednom mu je glava okrenuta sve do leđa i tako je mrtav nađen u krevetu.

Sedamdeset i sedmo poglavlje

Krist kažnjava jednog redovnika koji raspravlja o spasenju pogana i kaže da će one, koji su dobro živjeli i trudili se da budu pozvani u vinograd Božje slave, ali nisu mogli postati kršćani, nakon smrti primiti Božja utjeha kad već ne mogu ući u

Božju slavu.

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Što ti je rekao onaj pričljiv brat?“ Ona odgovori: „Da pogani koji nisu pozvani u Tvoj vinograd na nikakav način neće imati udio u plodu vinograda.“ Gospodin odgovori: „Reci mu da će doći vrijeme kad će biti jedan pastir i jedno stado, jedna vjera i jedna jasna spoznaja Boga i mnogi koji su bili pozvani u vinograd će onda biti odbačeni; oni, koji međutim nisu bili pozvani, ali su radili prema svojim moćima da bi bili pozvani, primit će od Boga određeno milosrđe i milost za olakšanje njihove muke, ali sami neće moći ući u vinograd. Reci mu također: bolje je za tvoje spasenje u pobožnoj jednostavnosti moliti Oče naš nego na sofistički način raspravljati o tako osjetljivim pitanjima radi taštog imena svijeta; razmisli zašto su pristupio u red da ne bi uskoro morao negdje drugdje prosjačiti svoj kruh; ukoliko međutim promijeniš svoju volju, Bog će ublažiti svoju presudu.“

Sedamdeset i osmo poglavlje

Pomoću ovdje sadržanih riječi koje su bile otkrivene zaručnici iz određene je kuće istjeran jedan đavao koji je davao odgovore i stanovnicima, koji su se bavili idolopoklonstvom, prorekao nešto od budućeg. Nakon što su se ovi Božjom snagom i riječima bili obratili, đavao je pobjegao uz vikanje u samu pobjegao od tamo.

Jedne je noći zaručnica prenoćila u kući u kojoj je često govorio zao duh i davao odgovore, također mnogo proricao. Za vrijeme njezina prisustva je međutim nečisti duh šutio i onda je čula sama, upravo za vrijeme molitve, glas joj je koji bez da ga je netko vidio govorio: „Na ovom mjestu su prijašnji i sadašnji stanovnici učinili neke zle stvari; štiju kućne idole i ne posjećuju crkvu dok se ne dogodi iz srama pred ljudima niti katkad slučaju Božje riječi; zato na ovom mjestu vlada đavao. Zato tvoj ispovjednik treba okupiti sve one koji stanuju u ovoj kući i susjede i upraviti im slijedeće riječi: 'Bog je jedan i trojstven. Po njemu je sve stvoreno i bez njega ništa ne može biti stvoreno. Đavao je međutim stvor. On ipak ne može, ukoliko sam Bog ne dopusti, odmaknuti slamku s vaših nogu. Ako više tražite i volite stvorenje i svijet od Boga i protiv Božje volje težite da se obogatite, onda đavao počinje uzimati vaše duše u posjed i uz Božje dopuštenje čini da imate sreće u vremenitim stvarima. Zato vjerujte u Boga, a zmija kojima nazdravljate mlijeko se odrecite i ne žrtvujte kućnim idolima prvijence od vaših ovaca i svinja, niti od kruha ili vina ili drugih stvari. Nemojte reći da je slučajnost čini ovo ili ono već da je dakle Bog dopustio. Također nemojte reći da se na mojem oltaru ne žrtvuje ništa osim malog kruha, već čvrsto vjerujte da tamo postoji istinsko tijelo Boga razapetog na križu i vjerujte istinski sakramentima krštenja, potvrde, pomazanja i onda će đavao bježati od vas.“ Kad su

potom svi viknuli: 'Vjerujemo i obećajemo popravljavanje!', odmah se iz peći, gdje je davao dijelio svoje odgovore, čuo glas koji reče: „Gledaj, ovdje više nemam mjesto!“. I tako je pobjegao u sramu od tamo i ubuduće se na tom mjestu više nije čuo đavlov glas i uznemiravanje.

Sedamdeset i deveto poglavlje

Jedan koji je, iako ne zaređen za svećenika, držao mise, osuđen je pravednom osudom na smrt. O njemu Krist kaže da zbog muke i kajanja koje je imao neće biti proklet u duši. Međutim mise i drugi sakramenti koje je podijelio koriste vjernicima koji su takve primili zbog vjere koju su imali.

Jedan koji nije bio zaređen za svećenika je držao mise. Isti je doveden pred suca i osuđen na vatru. Kad je zaručnica molila za njega, Krist joj progovori i reče: „Gledaj moje milosrđe. Da je ovaj čovjek ostao nekažnjen, nikad ne bi postigao slavu; sad je međutim dobio kajanje i zbog tog kajanja i zbog kazne koju trpi mu je moja milost i mir blizu. Mogla bi pitati je li narod koji je slušao mise i primao sakramente od nezaređenog proklet ili je smrtno griješio. Odgovaram ti da nipošto nije proklet, nego budući da su bili u dobroj vjeri da je zaređen od biskupa i da sam ja u njegovim rukama na oltaru, bit će spašeni i budući da vjera, koju su postigla djela ljubavi i pred Bogom se dobro predstavlja, ne ostaje bez nagrade i prevarena za svoju žudnju, tako je i dobra vjera roditelja koristila njihovoj od njega krštenoj djeci.“

Osamdeseto poglavlje

Krist razgovara sa zaručnicom o jednoj ženi koju je grozno mučio davao požude i kaže da će iskrenom ispovijedi i primanjem euharistije i molitvom Božjih slugu biti oslobođena.

Jednu je ženu mučio davao. Njezin je trbuh oteknuo do te mjere kao da je u trenutku morala roditi i potom je opet postupno skupio kao da nema ništa u tijelu. Kad ju je nečisti duh već dugo mučio i neprestano oticao kao trudnicu, njezina gospođa je Kristovu zaručnicu pitala za savjet u tome. Dok je ova bila u molitvi, Krist joj reče: „Kao što je kod dobrih duhova jedan bolji i viši od drugog, tako je kod zlih duhova jedan gori od drugoga. U ovom kraljevstvu postoje međutim posebno tri vrste zlih duhova; jedna je vatrena i puna plamena i ova vlada izjelicama i pijancima; druga je đavolska i posjeduje tijelo i dušu ljudi; treća je odvratnija od preostalih i izaziva ljude na protuprirodan blud. Budući da sad davao vlada nad tijelom ove žene zbog njezine nevjere i njezine neumjerenosti i jer se zbog srama nije ispovjedila i ipak otišla sakramentima oltara, zbog toga treba ispovjediti dugo

skriven grijeh i Božji prijatelji trebaju moliti za nju; nakon toga treba iz ruke svećenika primiti moje tijelo jer sviđa mi se bude izliječena molitvama i zbog suza prolivenih od nekih mojih prijatelja“. Nakon što se tako dogodilo, žena je izliječena.

Osamdeset i prvo poglavlje

Ovdje Krist navodi sredstva kojima jedan trogodišnji, od đavla mučeni dječak može biti izliječen.

Jedan trogodišnji dječak nije mogao biti smiren, osim dok nije bio pošprican hladnom vodom. Kad je zaručnica to vidjela i čudila se, Krist joj reče: „Gledaj Božju pravednost i dopuštenje. Majku ovog dječaka je dugo mučio đavao požude tako što je on, duh, uzeo vidljivo zračno tijelo i s ovom ženom svojoj zlobi i nedostojnosti činio pohotne i razvratne radnje i premda je dječak rođen iz sjemena svoga oca i svoje majke, đavao nad njim ipak ima vrlo veliku moć jer nije na novo rođen pravim krštenjem, već je kršten samo na način na koji žene koje ne znaju riječi svetog Trojstva njeguju krstiti. Zbog toga dječak treba biti kršten u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i ozdravit će. Majka međutim treba ispovjediti svoj grijeh i kad joj se đavao približi treba reći: 'Isuse Kriste, Ti Sine Božji koji si rođen od Marije Djevice za spasenje ljudi, raspet i sad vladaš na nebu i zemlji, smiluj mi se!'“ Kad je žena ovako učinila, bila je oslobođena.

Osamdeset i drugo poglavlje

Krist ovdje teško kažnjava one koji vjeruju duhu gatara koja proriče budućnost; jer to čini đavao snagom prirode svoje prepredene prirode s Božjim dopuštanjem zbog nevjere i žudnje ljudi.

Jedan ratnik je upitao gataru za savjet trebaju li se ljudi kraljevstva pobuniti protiv kralja Švedske ili ne i kao što je gataru rekla, tako se dogodilo. Kad je ratnik u prisutnosti Kristove zaručnice tu činjenicu ispričao kralju, čula je čim se udaljila od kralja u duhu Kristov glas koji joj reče: „Čula si kako je ratnik gataru upitao za savjet i kako je ona predvidjela budući mir. Reci sad kralju kako se to dogodilo s mojim dopuštanjem zbog nevjere naroda; jer pomoću prepredene osobine svoga bića đavao može prepoznati mnogo budućeg što onima koji ga pitaju za savjet daje prepoznati čime vara one koji mu poklanjaju vjeru, a nasuprot tome je meni uskraćuju. Zato reci kralju da će takvi varalice duša biti izbačeni iz zajednice vjernika jer se radi vremenitog dobitka zbog sebe daju đavlu i klanjaju mu se da bi ih još više bilo prevareno. Tome se također ne treba čuditi jer kad čovjek želi znati više nego što mu Bog želi dopustiti i kad želi biti protiv Božje volje bogat, đavao kuša njegovo srce i čim vidi da je čovjek nagnut svojim nadahnućima, šalje svoje

pomoćnike, naime gatare i druge protivnike vjere da ga kroz njih vara. Ako je onda prema svojoj volji postigao neznatno prolazno, izgubit će vječno.“

Osamdeset i treće poglavlje

Krist kaže da će pobožnost pogana ubuduće biti mnogo veća nego ona kršćana i svi će moliti: „Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu.“

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Trebaš znati da će među poganima još biti takva pobožnost da će kršćani na duhovan način biti kao njihovi robovi i da će se ispuniti pisma da će me častiti nerazuman narod, da će se pustinja obrađivati i svi moliti: 'Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu i čast svim njegovim svetima!'“

Osamdeset i četvrto poglavlje

Krist kori one koji se tovore s previše odjeće protiv hladnoće i one koji su ponosni na lijepu odjeću kao paun na svoje perje. Kaže da će im ako se potpuno uzdaju u njega dati ljepotu i toplinu na tijelu i duši.

Kad je zaručnica kod jedne velike hladnoće u kraljevini Švedskoj brodom bila došla na jedan otok i već su svi spavali, nije nikoga htjela uznemiravati i ostala je do dana na brodu. Dok je posluga patila od razmjera hladnoće, ona sama je osjećala samo toplinu i oni koji su je dodirnuli i vidjeli su se čudili. Kad je onda za vrijeme zore molila, Gospodin joj reče: „O, kako malo pouzdanja u mene imaju ljudi koji se tovore odjećom kao jež svoje bodlje voćem i kao paun na svoje perje ponosni su na svoju lijepu odjeću. Međutim kao što im bez mene ne bi moglo biti toplo, tako samo zbog mene mogu izgledati lijepo; kad bi položili svoju nadu u mene, dao bih im toplinu na duši i tijelu i učinio bih ih lijepima pred licem mojih svetih. Sad su međutim ružni jer nisu zadovoljni s nužnim i vatrenije vole stvorenja od stvoritelja.“

Osamdeset i peto poglavlje

Krist kaže da oni koji namjerno zadrže loše zarađeno neće ući u mir sve dok ne učine nadoknadu; primjer duše koja je dugo bila u čistilištu; koji su zadržali s neznanjem, neće biti kažnjeni. Daje i objašnjenje o milostinjama od loše zarađenih dobara i koriste li oni davateljima.

Jedan koji je u čistilištu bio četrdeset godina se pokazao zaručnici i reče: „Zbog mojih grijeha i onih vremenitih dobara koja su ti poznata, dugo sam mučen u čistilištu. U svojem životu često sam čuo da su ona dobra mojih roditelja zarađena na nepravedan način, sam o tome nisam brinuo niti činio naknadu. No kad su pomoću Božjeg nadahnuća neki od mojih rođaka koji su promatrali svoju savjest

nakon moje smrti vratiti dobra njihovim gospodarima, tim sam putem, kao i molitvama Crkve, oslobođen iz čistilišta.“ Na to Krist reče zaručnici: „Misle li ljudi koji ne posjeduju u dobroj vjeri i namjerno zadržavaju protupravno zarađeno da mogu ući u moj mir? Zaista, jednako malo kao i Lucifer. No ni milostinje dane iz protupravno zarađenog neće im koristiti, mnogo će više koristiti i donijeti utjehu onim ljudima koji su bili gospodari i vlasnici tih dobara. Ako međutim posjeduju bez da znaju protupravno zarađeno dobro, neće biti kažnjeni, isto ne gube nebo ovi koji imaju potpuno savršenu volju učiniti zamjenu i djelotvorno što mogu jer će Bog to zamijeniti ili u sadašnjem ili u budućem svijetu.“

Osamdeset i šesto poglavlje

Kako je zaručnica vidjela vatru s neba kako silazi na oltar i u ruci svećenika janje i na janjetu ugledala čovječje, u plamenu užareno Kristovo lice. Čula je i tumačenje ove tajne.

Jedne Pedesetnice jedan je svećenik u jednom samostanu slavio svoju prvu misu. Kod podizanja Tijela Kristova zaručnica je vidjela vatru nad cijelim oltarom kako silazi s neba; u ruci svećenika ugledala je kruh i u kruhu živo janje i u janjetu lice kao čovjeka koje je bilo u plamenu i onda je čula glas koji joj reče: „Kao što si sad vidjela vatru kako silazi na oltar, tako je na sličan način sišao moj Duh Sveti jednog takvog dana kao danas na moje apostole i zapalio njihova srca. Kruh međutim kroz riječ postaje živo janje, to jest moje tijelo; u janjetu je lice i u licu janje jer je Otac u Sinu i Sin u Ocu i Duh Sveti u obojici.“ I opet je zaručnica u ruci svećenika kod podizanja euharistije ugledala mladića čudesne ljepote koji reče: „Blagoslivljam vas koji vjerujete i onima koji ne vjeruju bit ću sudac.“

Osamdeset i sedmo poglavlje

Kod ulaska jednog koji se nalazi u ekskomunikaciji u kuću, zaručnica je osjetila grozan miris. Krist to izlaže i kaže da kao što je taj smrad opasan za tijelo, isto je tako i ekskomunikacija duši i onima koji se s njim odnose.

Kad je jednog dana zaručnica razgovarala s jednim biskupom i drugima iz visokog plemstva, osjetila je odvratni smrad kao od pokvarene krljušti ribe. Dok su se gospoda još čudila što samo ona osjeća smrad, a drugi ne, u kuću je odmah stupio čovjek koji je bio ekskomuniciran, ali se zbog moći koju je posjedovao nije brinuo za isključenje. Nakon što je razgovor završio, Krist reče zaručnici: „Kao što je pokvarena krljušt ribe opasna za tijelo kao druge smrdljive stvari, tako je ekskomunikacija duhovna bolest koja je za dušu štetnija od drugih jer ne šteti samo ekskomuniciranom, već i onima koji se s njim druže i s njim slažu. Zato se kralj

brinuti da takvi ljudi budu kažnjeni da se još mnogi ne bi zamrljali u društvu s njim.“

Osamdeset i osmo poglavlje

Dok je zaručnica bila u dvojbi što znači onaj osjetljivi i čudesni osjećaj koji je osjećala u srcu dok joj je trebalo biti objavljeno nešto iz božanskog nadahnuća, Majka Božja joj objašnjava istinu tajne i obznanjuje da Bog i ona kroz zaručnicu žele svijetu posvjedočiti svoju volju.

U jednoj noći na blagdan rođenja našega Gospodina Kristovu zaručnicu je obuzelo veliko klicanje srca te se od radosti jedva mogla držati i u tom je trenutnu u srcu osjećala osjetljiv i čudesan osjećaj kao da joj je u srcu živo dijete koje se micalo ovamo i onamo. Kad je to micanje stalo, obznanila ga je svojem duhovnom ocu i nekim svojim duhovnim prijateljima da ne bi pritom možda bila varka. Uvjereni u istinu njezine izjave, veoma su se tome čudili. No još istog dana na misi se ukazala Majka Božja i rekla zaručnici: „Kćeri moja, čudiš se micanju koje osjećaš u svojem srcu; znaj da to nije varka, već nagovještaj moje slatkoće i milosrđa koje mi se dogodilo. Ne znaš odakle ti dolazi tako iznenadno klicanje i ovo micanje u srcu; ali i ja sam se začudila kako je čudesan i brz bio dolazak moga Sina u meni; jer kad sam anđelu koji mi je navijestio začće Božjeg Sina dala svoju suglasnost, osjetila sam u sebi čudesan život i kad je od mene rođen, izašao je pod neizrecivom radošću i čudesnom brzinom iz moje zatvorene djevičanske utrobe. Zato se kćeri moja ne boj varke, već se raduj jer je to micanje koje osjećaš znak dolaska moga Sina u tvoje srce. Kako ti je zbog toga moj Sin priložio ime njegove nove zaručnice, tako te i ja sad nazivam zaručnicom moga Sina. Jer kao što otac i mati kad su stari i žele mirovati stavljaju teret na snahu i kažu joj što u kući treba učiniti, tako Bog i ja, koji smo sad u srcu ljudi postali stari i hladni smo u njihovoj ljubavi, želimo svoju volju kroz tebe objaviti svojim prijateljima u svijetu. Ovo micanje tvoga srca će međutim ostati u tebi i umnažati se prema kapacitetu tvoga srca.“

Osamdeset i deveto poglavlje

Krist kroz evanđelista Ivana daje zaručnici znati da je Ivan, a ne netko drugi, napisao Otkrivenje prema nadahnuću Duha Svetoga i da je tumač magistra Matije o Bibliji tom magistru podijeljen od istog Duha na božanski način.

U vrijeme kad je magistar Matija iz kraljevine Švedske, tumač Biblije, tumačio Otkrivenje, jednom je molio zaručnicu da u duhu sazna nešto o vremenu antikrista i je li Otkrivenje napisao blaženi Ivan jer mnogi misle suprotno. Kad se zaručnica o ovome zaputila u molitvu, u duhu je uklonjena i ugledala je osobu pomazanu uljem i

obasjanu velikim sjajem. Potom je Krist razgovarao s njim i reče mu: „Daj svjedočanstvo tko je napisao Otkrivenje.“ Ovaj odgovori: „Ja sam Ivan kojem si na križu povjerio svoju majku. Ti si mi, Gospodine, dao tajne ove knjige i zapisao sam ih na utjehu budućih da tvoji vjernici ne bi otklonili od vjere zbog budućih događaja.“ I Gospodin reče zaručnici: „Gledaj, kćeri, kažem ti da je Ivan buduće stvari koje je vidio napisao iz mojeg Duha, dakle i Matija, tvoj ispovjednik i otac prepoznaje i objašnjava duhovnu istinu svetog pisma iz istog Duha; reci njemu kojeg sam učinio magistrom da je mnogo antikrista, ali kako i kad će ovaj prokleti antikrist doći, dopustit ću mu znati kroz tebe.“

Devedeseto poglavlje

Kad je jedan nevjerni redovnik sumnjao u milost gledanja nebeskih stvari koja je zaručnici besplatno dana, Krist ga kažnjava kroz zaručnicu zbog njegove pričljivosti i isprazne znanosti i daje da ga zahvati paraliza.

Kad je magistar Matija razgovarao s jednim redovnikom velika ugleda, svojim povjerljivim prijateljem, o daru nebeskih viđenja koji je Bog dao zaručnici, ovaj redovnik je primijetio: „Nije za vjerovati niti je sukladno pismu da Bog suzdržljivima i onima koji su se odrekli svijeta pokazuje svoje tajne gospodskim ženama.“ Kad je magistar Matija o tome naveo mnogo razloga, ali ovaj se nije htio složiti. No nakon što je to bila čula zaručnica i vidjela magistra zaprepastenog, krenula je u molitvu, bila uzeta u duhu i čula je Krista kako govori: „Ovo je opasna bolest mnogih koji su od lijeka bolesni i zato im ga ne treba pružiti da se ne bi još gore razboljeli. Ja sam lijek bolesnik i istina onih koji se varaju; ali ovaj pričljivi redovnik ne želi od mene lijek jer mu je srce ispunja izmet isprazne znanosti. Zato ću mu svojom rukom dati udarac i neka svi čuju da se ja, Bog, ne služim ispraznim riječima, već da su moje riječi djelotvorne i strašne.“ Ovaj isti redovnik je ponižen nevoljom i umro je paraliziran.

Devedeset i prvo poglavlje

Krist zapovijeda zaručnici da umjereno hranom jača tijelo da njegovim slabljenjem duša ne bi bila spriječena u božanskom.

Kad je zaručnica nakon prekomjernog posta i bdijenja oslabila na glavi i u tijelu i zbog svoje slabosti nije potpuno razumjela dobro riječi koje joj je duh govorio, Krist joj reče: „Idi i daj svojem tijelu umjerenu hranu jer želim da se tijelu da nužno prehranjivanje i da duša zbog njegove slabosti ne bude zadržano u božanskim stvarima.“

Devedeset i drugo poglavlje

Krist prijeteći kažnjava jednog redovnika koji je iz života otaca pred kraljem tražio dokaz da je zaručnica prevarena. Gospodin također kaže kako su se dali prevariti oni očevi koji su se ponosni na svoju pravednost stavljali ispred drugih i nisu htjeli biti slušati ponizne ljude.

Jedan redovnik je u prisutnosti zaručnice donio knjigu opisa života otaca pred vijeće i švedskog kralja iz kojeg je čitao kako su se mnogi među svetim očevima prekomjernom suzdržljivošću i nepromišljenošću i zato se bojao, kao što je rekao, da se nije možda i zaručnica na sličan način prevarila. I kad se nakon toga nalazila u molitvi, čula je kako joj Krist kaže: „Nije li onaj redovnik rekao da su se među svetim očevima mnogi dali prevariti? Zaista, u svojem brbljanju je govorio kako je htio, ali ne kako je trebao jer nitko od mojih prijatelja koji su se u ljubavi prema meni pokazali mudri nije se prevario, već oni koji su bili ponosni na svoju suzdržljivost i pravednost, stavljali se ispred drugih i nisu htjeli slušati ponizne, oni su ti koji su se prevarili. I budući da je ovaj redovnik knjigu svetih otaca koje ne oponaša donio protiv mene, donijet ću knjigu svoje pravednosti protiv njega; tko je hvaljen u svojoj mudrosti, doći će pred moju mudrost i u svojoj savjesti će vidjeti da se istinska mudrost nije u visokim riječima, već u čistoj savjesti i istinskoj poniznosti. O, koliko ovi učenjaci u redu zaostaju za stopama svoga oca koji je kao obnovitelj slomljenih zidina, bio je kao čovjek koji je hodao stazom savršenstva!“

Devedeset i treće poglavlje

Naročito lice jedne žene koju su Djevica Marija i Petar držali da ne padne. Na njihov savjet promijenila je svoj život i pala posebnom Božjom milosti u bolest u kojoj je očišćena i zatim je otputovala u nebo.

Zaručnica je u jednom viđenju vidjela jednu ženu kako visi na užetu. Jednu njezinu nogu je držao jedan ljubazan čovjek, a drugu jedna Djevica čudesne ljepote. Sad joj se ukazala sveta Marija i reče joj: „To je jedna žena koja ti je poznata koja je, iako zapletena u mnoge brige mesa i svijeta, na čudesan način sačuvana od pada. Vrlo je često imala volju griješiti, ali nije našla mjesta ni vremena što su učinile molitve svetog Petra, apostola moga Sina kojeg je voljela; ponekad su se našli mjesto i prilika, ali onda nije imala volju i to je učinila moja ljubav koja sam Majka Božja. Budući da se sad bliži njezino vrijeme, sveti Petar joj daje savjet da čuva neku strogoću u odijevanju i svoje bolje haljine odloži; jer i on, vladar apostola, trpio je golotinju, zarobljeništvo i glad iako je bio moćan na nebu i na zemlji. Ja pak, Majka Božja, koja na zemlji nisam provela ni jedan sat bez žalosti srca, savjetujem joj da se ne srami biti ponizna i pokoravati se Božjim prijateljima.“ Potom se odmah ukazao blaženi Petar i reče zaručnici: „Ti, nova zaručnico Gospodina, našeg Boga, idi tamo i

pitaj onu ženu koju sam volio i čuvao želi li biti potpuno moja kćer.“ Upitana, dala je svoju suglasnost i reče: „Želim to biti svega srca.“ „Ja ću se pobrinuti za nju“, odgovori potom sveti Petar, „kao za svoju kćer Petrunjelu i uzet ću je pod svoju zaštitu.“ I čim je žena to bila čula, promijenila je svoj život. Nedugo nakon toga počela je biti bolesna što je i ostala cijelog svog života sve dok očišćena nije u najvišoj pobožnosti predala svoj duh. Dok je već ležala u posljednjim uzdasima, ugledala je blaženog apostola Petra u biskupskoj odjeći i svetog Petra Mučenika u habitu braće propovjednika koje je obojicu u životu najiskrenije voljela i reče u prisutnosti svih: „Što mi donosite, moja gospodo?“ i kad su je prisutne žene upitale je li imala ukazanje, odgovori: „Gledala sam čudesno jer vidjela sam svoju gospodu, Petra, apostola, obučena biskupskom odjećom i Petra Mučenika u odjeći redovnika propovjednika; voljela sam ih cijelo vrijeme i uvijek se nadala njihovoj odjeći.“ I odmak povika: „Blagoslovljen Bog! Gledaj! Dolazim!“ I tako usnu u Gospodinu.

Devedeset i četvrto poglavlje

Majka Božja otkriva zaručnici gdje su bile duše koje je Krist oslobodio iz limba nakon što je sišao do pakla bile sve do njegova uzašašća, također gdje su ostala tijela onih koji su s njim uskrsnuli u Jeruzalemu kad je njihove duše uzeo sa sobom u nebo i kako se Gospodin kod uskrsnuća prije pokazao svojoj Majci nego drugima. Također podučava zaručnicu kako da se odupre napastima.

Majka Božja reče: „Jednog ovakvog dana kao danas moj je Sin uskrsnuo od mrtvih jak kao lav jer je zgazio đavlovu moć i oslobodio je duše svojih odabranih koji su s njim uzašli nebeskoj radosti. Možeš pitati gdje su duše koje je oslobodio iz limba bile sve do kad je uzašao na nebo. Odgovaram ti da su bile na jednom samo mojem Sinu poznatom mjestu radosti jer gdje je moj Sin bio i gdje jest, tu jest i bila je radost i slava kao što je rekao razbojniku: 'Još danas ćeš biti sa mnom u raj.' U Jeruzalemu su također uskrsnuli mnogi sveti koje smo vidjeli i čije du duše uzašle s mojih Sinom dok njihova tijela s tijelima drugih čekaju sud i uskrsnuće. Meni međutim, koja sam Majka Božja i jer me nakon Njegove smrti žalostila nezamislivo velika bol, moj se Sin ukazao prije nego drugima i opipljivo mi se pokazao tako što me tješio i javio da će vidljivo uzaći na nebo. Iako ovo radi moje poniznosti nije bilo zapisano, ipak je potpuna istina da je se moj Sin nakon svoga uskrsnuća meni pokazao prije nego bilo kome drugome. Budući da me moj Sin jednog ovakvog dana kao danas tješio, od danas ću ublažiti tvoje kušnje i podučiti te kako im treba pružiti otpor. Čudiš se zašto se kod tebe kušnje u starosti umnažaju nakon što ih nisi iskusila ni u mladosti ni u braku. Odgovaram ti: to se događa da bi znala da si bez mojeg Sina ništa i da ništa ne možeš i da kad te moj Sin ne bi bio čuvao, ne bi bilo grijeha u koji ne bi bila zapletena. Zato ti sad navodim tri sredstva protiv kušnji.

Ako te opsjedne nečista napast, trebaš reći: 'Isuse, Ti Sine Božji koji možeš sve, pomози mi da se ne veselim ispraznim mislima.' Kad te međutim dođe žudnja govoriti, trebaš reći: 'Isuse, Sine Božji koji si pred sućem šutio, drži moj jezik dok ne razmislim kako i što trebam govoriti.' Kad ti međutim dođe žudnja raditi ili mirovati ili jesti, trebaš reći: 'Isuse, Sine Božji koji si bio vezan, upravljaj mojim rukama i svim mojim udovima da se moja djela okonćaju dobrim krajem.' I to neka ti bude znak da od ovog dana tvoj sluga, to jest tvoje tijelo, nad svojim gospodarom, to jest tvojom dušom, neće više biti vladar.“

Dodatak

Gospođa Brigita bila je kušana u molitvi. Tad joj Marija reče: „Đavao je kao zavidan promatrać koji traži da optuži i sprijeći pobožne da u svojoj molitvi ne budu uslišani od Boga. Zato od koje god napasti bila kušana u molitvi, moli dalje i potruđi se moliti budući da su želja i težnja uraćunati za opravdanje djela. I ako nećeš moći izbaciti nećistoće koje ti dolaze u um, ona težnja bit će ti uraćunata u krunu ako samo ne pristaneš na kušnje i ako su protiv tvoje volje.“

Devedeset i peto poglavlje

Jedan plemenit, pravedan i istaknut gospodin s dobrom namjerom nije htio primiti veliku ćast u upravljanju kraljevstva. Njega Majka Božja kroz zarućnicu kori time što zapovijeda da je primi i u svako doba u ustima imati rijeći istine i u ruci mać pravednosti bez vlastitog izgleda osoba.

Jedan određen istaknut ćovjek i Kraljevini Švedskoj imena Izrael bio je pod mnogim molbama i ćesto pozivan od kralja na preuzimanje jedne visoke ćasti u upravljanju kraljevstvom. On je međutim tražio da ide protiv pogana i tamo u Božjoj službi umre za svetu vjeru i nije se nikako htio pomaknuti da primi spomenutu ćast. Kad je potom zarućnica bila u molitvi, Majka Božja joj progovori i reče: „Ako oni koji poznaju pravo i imaju volju i moć njome upravljati, ali odbijaju za Boga preuzeti teret i napor, kako će onda pravo moći postojati u svojoj snazi? Jao, to nije kraljevstvo, već će postati jazbina razbojnika, brlog tiranina gdje vladaju nepravedni, a pravedni su ugnjetavani. Zato se pravedan i dobar ćovjek radi Božje ljubavi treba dati pokrenuti da revnošću upravljanja stoji na korist mnogih. Oni pak koji ćasti upravljanje žele radi ćasti svijeta nisu istinski vladari, već najzlobniji tirani. Zato moj prijatelj Izrael treba radi Božje volje prihvatiti upravljanje, u ustima držati rijeći istine i u ruci mać pravednosti, bez obzira na naklonost ljudi, bez priklanjanja rođacima, bez da obraća pažnju na izgled osobe i kažem ti, još će se o njemu ustima ljudi govoriti: 'Ovaj je muževno otišao iz oćevine, iskreno je ćastio Majku Božju i Bogu vjerno služio.' I trebaš znati kako ću ga drugim putem voditi u

svoju zemlju.“

Nakon toga se tako i dogodilo. Jer nakon što je prošlo nekoliko godina ovaj gospodin je otišao protiv nevjernika i došao je u njemačku zemlju u grad Rigu gdje se razbolio. Kad je osjećao da mu se smrt bliži, s drugima je otišao u katedralu i stavio Marijinoj slici koja je stajala u visokoj časti na prst dragocjen prsten i ostavio ga tamo tako što je javno rekao: „Ti si mi cijelo vrijeme bila najslađa gospođa. Zbog toga Te zovem za svjedokinju i prepuštam sebe i svoju dušu Tvojim promisli.“ Nakon što je potom primio sakramente, umro je u najvišoj pobožnosti. Kad je potom zaručnica molila za njega, majka Božja je govorila u njemu i rekla: „Dao mi je prsten svoje ljubavi i želio me za svoju zaručnicu. Istinski, kćeri, trebaš znati da tako dugo dok je živio me nije volio polovicom, već cijelim svojim srcem i u svim svojim djelima i presudama bojao se mojeg Sina. Zato sam ga uz Božju pomoć moga Sina vodila na put koji mu je bio nužan i spasonosan i predstavila mu nebesku vojsku svetih i anđela koji su ga voljeli jer da je umro pod rukama svojih rođaka, njihova vremenita utjeha bi mu još bila mogla spremati poteškoće. Njegova dobra volja tako se dobro свидjela Bogu kao da je među poganima umro u borbi za svetu katoličku vjeru protiv nevjernih.“

Objašnjenje

Ovaj gospodin je bio brat svete Brigite.

Devedeset i šesto poglavlje

Kad su u Rimu izgorjela zvona u crkvi svetog Petra, Krist je rekao zaručnici da se ne treba čuditi jer ponekad elementi predstavljaju znak budućih događaja. Tako ova zvona pokazuju oglašuju blizu papinu smrt kojem predstoji težak sud za slučaj da se brzo ne obrati Bogu.

Kratko prije smrti jednog pape čudesnom su slučajnosti izgorjela zvona crkve svetog Petra u Rimu. Kad je zaručnica to čula, uplašila se i uputila u molitvu. Onda joj se ukazao Isus i reče: „Zaista, moja kćeri, ovo je veliki znak; jer pisano je da su se svi elementi sažalili nada mnom u mojoj smrti kad su prekinuli svoj sjaj i svoje uobičajeno djelovanje. Tako se s vremena na vrijeme elementi bore i usmjeravaju za Boga i u svojem su pojavljivanju znakovi Božjeg gnjeva i budućih događaja. Gledaj, tako su sad izgorjela zvona i kao da zovu sve: 'Gospodin je umro, gospodin papa je otišao sa svijeta! Blagoslovljen ovaj dan, ali ne blagoslovljen ovaj gospodin! O, kako čudesno!' Dok bi svi trebali vikati: 'Živio, sretno živio onaj gospodin!', viču i radosno govore: 'Neka siđe i više ne uzađe!' Ti se nemoj tome čuditi! Jer on koji bi trebao zvati: 'Dođite i naći ćete mir za svoje duše!', on zove: 'Dođite, gledajte me u mojoj raskoši i položaju višem od Salomona! Dođite na moj dvor, ispraznite svoje džepove

i naći ćete kvarenje vaših duša!' i tako zove svojim primjerom i djelom. I zato se sad bliži vrijeme gnjeva i sudit ću ga kao raštrkatelja Petrova stada. Ah, kakav mu sud predstoji! Ipak, ako se još želi obratiti meni, na pola puta ću se požuriti da ga sretnem kao ljubazan otac.“

Devedeset i sedmo poglavlje

Kako Bog želi da se grešnike treba u prikladno i neprikladno vrijeme opominjati na ispovijed, no poimenično na kraju života prema primjeru jednog gospodina koji je šezdeset godina bio živio bez ispovijedi i na kraju se, gotovo prisiljen, ispovjedio i nakon postignutog kajanja je spašen.

Jedan veliki svjetovno usmjeren gospodin koji se dugo nije bio ispovjedio pao je u tešku bolest. Zaručnica se sažalila nad njim i molila je za njega. Krist se međutim ukazao zaručnici, razgovarao je s njom i reče: „Reci svom ispovjedniku da treba posjetiti ovog bolesnika i poslušati njegovu ispovijed.“ Kad je ovaj potom došao, bolesnik je odgovorio da ispovijed nije potrebna i tvrdio je da se često ispovijedao. Drugo dana ispovjednik je opet od Krista primio zapovijed da još jednom ode tamo; ali i sad je primio sličan odgovor. Kad je ispovjednik treći dan opet došao bolesniku, zbog jedne Kristove objave zaručnici ju je rekao: „Krist, Sin živog Boga i gospodar đavola ti govori: 'Imaš sedam zlih duhova u sebi. Jedan sjedi u srcu i zasljepljuje ga da ne bi osjećao kajanje za grijeh; drugi sjedi u očima da ništa ne bi vidio ništa što koristi tvojoj duši; treći sjedi u tvojim ustima da ne bi govorio ništa što služi Bogu na čast; četvrti sjedi u tvojim donjim udovima jer si volio svu nečistoću; peti je u tvojim rukama i nogama jer se nisi sramio pljačkati i ubijati ljude; šesti je u tvojim iznutricama jer si se predao žderanju i pijančevanju, sedmi sjedi u tvojoj duši gdje bi Bog trebao prebivati; ali sad tamo sjedi njegov neprijatelj, đavao. Zato brzo učini pokoru dok ti je Bog još milosrdan.“ Na to bolesnik odgovori sa suzama: „Kako me možeš uvjeravati da ću postići oprost kad sam upleten u tako mnoge javne poroke?“ Ispovjednik odgovori: „Kunem ti se je sam saznao da ćeš kajanjem biti spašen čak da si počinio još i veće grijeh.“ Potom ovaj opet sa suzama reče: „Sumnjam u svoje duše jer sam se klanjao đavlu koji mi je vrlo često govorio; zato se ja šezdesetogodišnjak još nikad nisam ispovjedio, dok su se drugi pričešćivali, ja sam se izgovarao nekim drugim poslom; no sad se želim ispovjediti tebi, moj oče, jer ne sjećam se da sam ikad imao ovakve suze kao sad.“ Zato se toga dana ispovjedio četiri puta i slijedećeg dana se pričestio nakon ispovijedi. Šestog dana nakon toga je međutim umro i o njemu je Krist zaručnici rekao: „I ovaj čovjek je služio onom razbojniku čiju sam ti opasnost već prije pokazao; no sad je đavao kojem se klanjao pobjegao od njega i tako se dogodilo zbog kajanja koje je imao; to kajanje koje je na kraju još imao bilo je znak njegova spasenja budući da je već došao u čistište. No

možeš pitati: čime je čovjek koji je bio upleten u tolike poroke još zaslužio milost kajanja? Odgovaram ti: to je učinila moja ljubav koji čekam sve do zadnjeg trenutka na čovjekovo obraćenje i zasluga moje Majke; jer iako je ovaj čovjek nije od srca volio, nije bio naviknut sažaliti se nad njezinom boli kad god je na nju mislio ili čuo joj ime, zato je našao kratak put svojeg spasenja i bit će spašen.“

Devedeset i osmo poglavlje

Krist kroz zaručnicu prijetnjama kažnjava jednu nadstojnicu samostana i uspoređuje je s debelom đavoljom kravom jer je imala vlasništvo i meke i brižljivo obrađene haljine, živjela je raskošno s ohološću i gozbama i sestrama dala primjer kvarenja.

Sin reče: „Ova nadstojnica samostana je kao debela krava koja ide kroz blato i svojim blatnim repom prska okolne; ovo se događa jer svojim sestrama daje loš primjer. Njezina naborana odjeća svjedoči da nije kćer mojeg blaženog Benedikta niti ponizna zaručnica jer nije svjesna svojih zavjeta. Prema svojim pravilima treba imati grubu i siromašnu odjeću, no njezina odjeća je mnogo mekša, ljepša i prijatnija. Njezino pravilo zapovijeda sa štedljivošću i strahom uživati u nužnome i ne imati ništa vlastito; ona međutim ima vlasništvo, tovi se kao đavolja krava i slijedi svoju vlastitu volju. Njezino pravilo propisuje da sve treba biti u rukama nadstojnice, a ona ne vodi računa o namjeri moga blaženog Benedikta koji je sve položio u ruke nadstojnika zato da bi mudrošću vodio, dao primjer vrlina i bio njegov prvi sljedbenik; ona međutim zloporabi ime i moć za svoj razvrat i ne uzima u obzir da mi mora dati račun za duše svih svojih sestara. Zato trebaš znati da će ako ne popravi svoje i ponašanje svojih sestara s debelim kravama hodati prema paklu; tamo će je gavrani pakla rastrgati jer nije htjela s poniznima i umjerenima letjeti u nebo.“

Objašnjenje

Nakon što je ova nadstojnica bila umrla, ukazala se blaženoj Brigiti nešto bijela, ali kao opletena željeznom mrežom. Njezin jezik je izgledao kao vatra, njezine ruke i noge kao olovo, oči su joj stajale potpuno pune suza i reče: „Čudiš mi se zašto se tako odvrtno ukazujem. To je osvećujuća Božja pravednost; jer kad se ukažem bijela, to se događa zato što sam čuvala djevičanstvo mesa. Željezna mreža znači nisam čuvala držanje pravila i dobro strpljivosti; jer kao što se na mreži povezano mnogo rupa, tako i ja moram mnogo patiti za mnoga dobra djela koja sam propustila jer dok sam imala vremena nisam činila dobra djela. Dok se međutim moj jezik pojavi vatren, to je s pravom jer je se odriješio protiv zavjeta koje sam položila mnogim ispraznostima i lakoumnostima. Moje ruke i noge se pokazuju

zasluženo kao olovne jer su moja djela, koja su predstavljena rukama i trebala bi biti sjajna kao zlato, bila kao bijelo rastaljeno olovo. I moje noge kojima sam bila dodijeljena svojim sestrama da im prethodim dobrim primjerom i ponašanjem nesigurno su se tresle u svjetovnim stvarima i bile su lijeke za svako duhovno dobro. Moje se oči pokazuju kao od čovjeka koji žestoko plače i to s pravom jer sam ih štedjela od plakanja kad sam njima mogla i trebala isprati sve nemarnosti svoga života. Ipak, u stanju milosti sam i očekivanju dobre nade zbog toga što se događa u Crkvi i zbog molitava svetih i krvi Kristove.“

Devedeset i deveto poglavlje

Vidjela se majka redovnica s Etiopljaninom odjevenim u samostanski habit. Krist izlaže to da je onaj zli duh požude koji je pod sjajem ljubavi prevario redovnice da bi nakupio bogatstvo kako bi time drugima udijelio bogate milostinje; Krist ih strogo kažnjava za to i odbacuje

Vidio se jedan odvratani Etiopljanin u jednom samostanu među neprimjetnim redovnicama. Nosio je crni veo i odjeću redovnica. Kad se zaručnica tome čudila, Krist je govorio i reče: „U mojem Evanđelju je pisano da se treba čuvati onih koji dolaze u ovčjem runu, a iznutra su grabežljivi vukovi. Zato ti sad kažem da onaj je Etiopljanin koji se vidio među redovnicama u samostanskom habitu davao požude koji je tražio da raspravlja da se skupe posjedi, dobra i mnoga bogatstva da bi se od toga skuplje živjelo i udijelilo bogate milostinje da bi pod sjajem pobožnosti odstupili od siromaštva koje mi se sviđa i postupno nepoštivanjem i prekoračenjem njihova dosadašnjeg pravila daju razuzdanom životu i izgube svoje duše. Zato trebaš znati da ako se ne budu čuvale brižno od onog vuka požude i ako im ne bude dosta ono što imaju i ako ne prekinu umnažati svoje posjede i zemaljska bogatstva, još će se zdrave ovce ovog stada zaraziti na proklet način i nakon toga će ih vukovi nemilosrdno rastrgati. Više mi se sviđa ako žive u mirnom i svetom siromaštvu radi čega su položile profesiju i da su umjerene nego da se zapliću u zemaljske brige vođenja zemaljskog i da se beskorisno hvale dijeljenjem milostinja iz stranih dobara.“

Stoto poglavlje

Krist jača zaručnicu i kaže da se ne treba bojati da na božanski način objavljene joj riječi sadržane u ovoj knjizi mogu biti oslabljene iako trebaju biti drobljene, gažene i kao ulje istisnute da bi tako Božja strpljivost i čast postali veći.

Zaručnica se bojala da bi od Boga joj objavljene riječi u ovoj knjizi mogle biti oslabljene i iskrivljene od zavidnih i zlobnih ljudi. Kad je za to molila, Krist joj

progovori i reče: „Imam dvije ruke; jednom obuhvaćam nebo i sve što je u njemu, drugom pak obuhvaćam zemlju i more. Prvu protežem svojim odabranima u nebu i na zemlji da bi ih poštovao i utješio; drugu protežem nad zlobom ljudi tako što ih milosrdno podnosim i zauzdavam da ne čine tako mnogo zla kao što bi žele. Zato se ne boj jer nitko neće moći oslabiti moje riječi, već će doći u mjesto i narod kamo mi se sviđi. Ipak treba znati da su te riječi kao ulje tako da će biti drobljene, gažene i istiskivane, ubrzo od zavidnih, ubrzo od znatiželjnih, ubrzo od takvih ljudi koji traže priliku za svađu i to samo zato da se moja čast i moja strpljivost povećaju.“

Sto i prvo poglavlje

Krist zapovijeda zaručnici da zapiše ono što od njega u duhu čuje i pošalje poganima da prepoznaju svoju nezahvalnost i Božju strpljivost.

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Ja sam kao gospodar čiju je djecu neprijatelj tako očarao i potlačio da se hvastaju svojim zarobljeništvom i ne žele podići oči ocu i nasljedstvu. Zato zapiši to što od mene čuješ i pošalji mojoj djeci i prijateljima; ovi to trebaju proširiti među poganima da bi možda prepoznali svoju nezahvalnost i moju strpljivost; jer ja, Bog, želim se otvoriti (uzdići) i dati poganima da vide moju pravednost i ljubav.“

Sto i drugo poglavlje

Krist opominje jednu bolesnicu da treba biti postojana u strpljivosti jer je njezina bolest dana na korist njezine duše. Također objašnjava da su oprost rimskih crkava kod Boga veći i dušama korisniji nego što ljudi vjeruju.

Jedna dama iz Švedske koja je u Rimu dugo ležala bolesna reče smijući se u prisutnosti zaručnici: „Kaže se da se na ovom mjestu podjeljuje oprost od duga i kazne; kaznu trpim sad, ali Bogu ništa nije nemoguće.“ Slijedećeg jutra zaručnica je čula glas koji joj reče: „Ova žena mi je ugodna jer je živjela pobožno i svoju kćer odgojila meni; no u svojim patnjama još nije imala toliko kajanje kao što je imala zadovoljstvo u svojim grijesima i koje bi imala da je moja ljubav nije spriječila. Budući da ja, Bog, brinem za svakoga u bolesti kao i u zdravlju prema tome kako vidim da je svakom na spasenje, ne smije me se ni najmanjim riječima razljutiti ili suditi, već bojati i častiti. Reci joj i da je korist oprosta crkava u gradu Rimu veća nego što ljudi vjeruju jer oni koji tim oprostima dolaze savršenim srcem, neće imati samo oprostjenje grijeha, već i vječnu slavu; jer kad bi čovjek tisuću puta umro za Boga, ne bi bio vrijedan ni najmanje slave koja se daje svetima. I iako tome na ovom svijetu život od tisuću godina ne bi bio dovoljan, tako će, budući da beskrajni grijesi zahtijevaju beskrajnu kaznu za što čovjek u ovom životu ne može učiniti dovoljno

zadovoljštine, oprostima mnogi grijesi biti otpušteni; da, kad bi čovjek morao trpjeti najteže i najdulje kazne, bit će mu pretvorena u najmanju i onima, koji se nakon postignutog oprosta savršenom ljubavlju i istinskim kajanjem odvoje od svijeta, neće se osloboditi samo grijeha, nego i kazni jer ja, Bog, svojim svetima i odabranima ne dajem samo ono za što mole, već ću zbog ljubavi udvostručiti i ustostručiti. Zato opomeni bolesnicu na strpljivost i postojanost jer ću učiniti što joj je najkorisnije za spasenje.“

Objašnjenje

Gospođa Brigita kao da je vidjela dušu ove žene kako se vatreno uzdiže. Nasuprot nje je došlo mnogo crnaca i pri njihovu pogledu je duša bila uplašena i drhtala je; no odmah se vidjelo kako joj je u pomoć došla vrlo lijepa djevica koja reče crncima: „Što imate raditi s dušom koja pripada obitelji nove zaručnica moga Sina?“ i crnci su se odmah dohvatili bijega i slijedili su iz daljine. I kad je duša došla pred sud, reče sudac: „Tko odgovara za ovu dušu i tko joj je odvjetnik?“ Odmah se vidio prisutnim sveti Jakov koji reče: „Ja sam, Gospodine, zadužen odgovarati za nju jer je dva put s velikom marljivošću bila kod moje uspomene. O, Gospodine, smiluj joj se jer je dobro željela, ali nije mogla.“ Na to mu sudac reče: „Što je to što je htjela ili nije mogla?“ Jakov mu odgovori: „Htjela Ti je služiti od svega srca, ali nije mogla jer ju je bolest preduhitrla i spriječila.“ Na to sudac reče duši: „Idi jer tvoja vjera i tvoja volja će te spasiti.“ I duša je odmah otišla od lica suca kličući od radosti kao blistava zvijezda i svi koji su tamo stajali rekoše: „Blagoslovljen Ti, Bože, koji jesi, bio si i bit ćeš i koji ne otklanjaš svoje milosrđe od onih koji se nadaju u Tebe.“

Sto i treće poglavlje

Kako se blaženi Nikola u Bariju ukazao zaručnici pomazan uljem i dao joj objašnjenje o ulju koje teče s njegova tijela i drugome u odnosu s njegovim vrlinama za vrijeme njegova života i o prevelikoj Božjoj ljubavi prema izabranima.

Kad je zaručnica posjetila relikvije svetog Nikole u Bariju na njegovu grobu, uhvatila se razmišljati o onoj uljnatost vlažnosti koja je tekla iz njegovih kostiju i uzeta izvan sebe u duhu vidjela je osobu pomazanu uljem koja je ispuštala dragocjen miris i koja joj reče: „Ja sam biskup Nikola i ukazujem ti se u takvom obliku koji je imala moja duša dok sam još živio. Svi moji udovi bili su tako vješto i savitljivo uređeni za Božju službu kao i alat pomazan i gibak za djelo svoga vlasnika i zato je u mojoj duši uvijek bila hvala radosti, u mojim ustima Božja propovijed, a u mojim djelima strpljivost zajedno s vrlinama poniznosti i kreposnosti koje sam izvanredno volio. Na zemlji ima mnogo suhih kosti bez božanske vlažnosti koje kad

se dotiču zvuče na ispraznost; ne mogu donijeti plodove pravednosti i odvratni su u Božjim očima. Ali ti znaj da kao što i ruža donosi miris i grožđe slatkoću, tako je i Bog mojem tijelu dao poseban blagoslov da izljeva ulje jer ne časti izabrane samo na nebu, nego ih razveseljava i uzdiže i na zemlji da bi ih se više izgradilo i da sudjeluju u njima darovanim milostima.“

Sto i četvrto poglavlje

Kako se blažena Ana ukazala zaručnici i naučila je posebnu molitvu njoj na čast i jednu za udate žene da bi postigle djecu.

Sakristant samostana svetog Pavla izvan zidina Rima dao je Kristovoj zaručnici relikvije svete Ane, majke naše drage gospođe Djevice Marije. Kad je gospođa Brigita razmišljala o tome kako ih želi čuvati i častiti, ukazala joj se sveta Ana i rekla: „Ja sam Ana, zaštitnica svih supruga koje su bile prije zakona i majka svih žena koje vjeruju i koje su nakon zakona jer se Bog htio roditi od moje kćeri. Zato, o kćeri, ti časti Boga na ovaj način: 'Blagoslovljen Ti, Sine Božji i Sine Djevičin jer si izabrao svoju Majku iz braka Joakima i Ane! Zbog Anine molitve smiluj se svima koji su u braku da Bogu donesu plod; vodi i sve one koji teže braku da u njima bude čašćen Bog.' Međutim, moje relikvije koje imaš bit će onima koji imaju ljubav na utjehu dok se Bogu ne sviđi u najmlađim danima uskrsnuća mrtvih još više častiti.“

Sto i peto poglavlje

Majka Božja jača zaručnicu da posjeti svetišta Rima i kaže da su oprost koji su sveti postigli svojom molitvom i vlastitom krvlju veći nego što ljudi misle.

Majka Božja razgovarala je sa zaručnicom i reče: „Zašto si tako žalosna, kćeri?“ Ova odgovori: „O, moja Gospođo, boli me što ne posjećujem sveta mjesta koja su u Rimu.“ A Majka odgovori: „Dopušteno ti je posjetiti mjesta s poniznošću i pobožnim poštovanjem jer u tom Rimu oprost koji su Božji sveti svojom slavnom krvlju i svojim molitvama postali dostojni postići od mojeg Sina spasonosniji nego što ljudi vjeruju. Ipak, kćeri moja, ne izostavi zbog toga učenje gramatike niti svetu poslušnost prema svojem duhovnom ocu.“

Sto i šesto poglavlje

Jedan koji se pretvarao da želi napustiti svijet i služiti Bogu pitao je zaručnicu za savjet u kojem stanju treba služiti Bogu. Krist joj je rekao da onaj još nije prekoračio Jordan, to jest još nije potpuno prezreo svijet i svoju volju i zato neće čuti odgovor skrivene Božje volje.

Jedan je rekao da želi služiti Bogu i budući da je htio znati u kojem bi se stanju Bogu najviše svidio, pitao je zaručnicu za savjet i htio je potom primiti od Boga odgovor. Krist je zbog njega razgovarao sa zaručnicom i reče: „Još nije došao do Jordana, kamoli prešao preko njega, kao što stoji pisano o Elizeju je da nakon što je bio prešao preko Jordana i došao u pustinju čuo Božje tajne. Što je drugo taj Jordan, doli svijeta i vremenitih stvari koje se kao tekuća voda koja se s ljudima ubrzo uspinje i ubrzo pada? Ubrzo ide s čovjekom nadolje, ubrzo se podiže prema časti i sreći, ubrzo ga nesreća pritišće prema dolje i čovjek nikad nije bez brige i nevolje. Tko zato želi nebo, mora nužno udaljiti sva zemaljska nagnuća iz duha jer onaj koji kuša Božju slatkoću uistinu neznatno cijeni zemaljsko i prolazno. Ovaj čovjek sam još nije došao dotle da prezre sve, nego još svoju volju ima u svojoj ruci; zato nebeske tajne neće čuti još tako dugo dok na potpuni način ne prezre svijet i ne da svoju volju u Božje ruke.“

Sto i sedmo poglavlje

Krist kaže zaručnici da kao što orao iz visine štiti svoje mlade i u njihovim potrebama i opasnosti im dolazi u pomoć, tako i on svojim prijateljima u potrebama njihova tijela i njihove duše. Također zapovijeda zaručnici da posjeti tijelo svetog Andrije kojeg Gospodin ovdje hvali; također obećaje onima koji ga posjete milosrđe i milost.

Sin je razgovarao sa zaručnicom i reče: „Orao iz visine gleda tko želi naštetiti njegovim mladima, svojim ga letom preduhitri i brani ih. Tako ja predviđam što vam je najspasonosnije; zato kažem: Čekajte! i opet kažem: Idite! No budući da je sad vrijeme, idite u grad Amalfi mojem apostolu Andriji čije je tijelo bilo moj hram ukrašen svakom vrlinom. Ovo sam za svoje vjerne učinio riznicom vrlina, utočištem grešnika; jer oni koji mu dođu vjernim srcem neće samo biti otpušteni grijesi, već će u izobilju imati vječnu utjehu. Nije čudo jer nije se sramio moga križa, već da je radosno podnio i zato se ne sramim čuti i primiti one za koje on moli jer njegova je volja moja volja. Nakon što budete kod njega, odmah se vratite u Napulj do mojeg rođendana.“ Zaručnica odgovori: „O, Gospodine, naše vrijeme prolazi i starost i bolest se bliže i vremenita pomoć se smanjuje.“ Gospodin joj odgovori: „Ja sam stvoritelj prirode, njezin gospodar i obnovitelj, pomoćnik u potrebama, branitelj i pazitelj; jer kao što netko tko ima konja koji mu je drag ne šteti još dražu livadu da na njoj napase konja, tako ću i ja, koji imam sve i ne trebam ništa, koji gledam u sva srca, onima koji me vole u srce staviti da onima koji me traže čine dobro; i one koji me ne vole opominjem da mojim prijateljima trebaju činiti dobro da bi kroz pobožne molitve mogli postati bolji.“

Sto i osmo poglavlje

Dok je zaručnica u Rimu molila na grobu svetog Stjepana, on joj se ukazao i ispričao ponešto o svom životu, svojim vrlinama i svojim patnjama i ponudio se da joj kod Boga isposluje milost pri čemu joj proriče da će još ići u Jeruzalem.

Zaručnica je bila u Rimu u molitvi pokraj groba blaženog Stjepana izvan zidina i reče: „Blagoslovljen ti, blaženi Stjepane jer imaš istu zaslugu sa blaženim Lovrom jer kao što je on propovijedao poganima, ti si propovijedao Židovima i kao što je Lovro s prijateljima podnio vatru, ti si podnio kamenovanje i s pravom si među mučenicima slavljjen kao prvi.“ Potom se ukazao blaženi Stjepan, odgovori joj i reče: „Od mladosti počeo voljeti Gospodina jer sam imao roditelje koji su se brinuli za spas moje duše. Kad je moj Gospodin Isus Krist postao čovjekom i počeo propovijedati, slušao sam ga svim srcem i odmah nakon njegova uzašašća sam stupio u vezu apostolima i služio u poniznosti u danoj mi službi. Kad su Židovi klevetali mog Boga Isusa, radovao sam se što imam priliku razgovarati s njima; postojano sam kažnjavao njihovu tvrdoću i bio sam spreman umrijeti za istinu da bih oponašao svog Gospodina. Tri stvari su djelovale za slavu i krunu kojima se sad radujem. Prva je bila moja dobra volja, druga molitva mojih gospodara apostola, treća patnja i ljubav moga Boga; zato sad posjedujem trostruku sreću, to što neprestano gledam lice Božje, što mogu što želim, a ne želim ništa osim što Bog želi, što će moja radost biti bez kraja. I budući da se raduješ zbog moje slave, moja će ti molitva koristiti za postizanje veće spoznaje Boga i Duh Božji ostat će kod tebe. Doći ćeš i u Jeruzalem, mjesto moje patnje.“

Sto deveto poglavlje

Majka Božja raspravlja kori jednog duhovnika da se ne uzda u neku vrlinu koju ima, također, treba se štiti od brbljanja, smijanja i lakoumnosti običaja. Bogu je daleko prijatnije kad čovjek u svijetu živi pravedno od svojeg posla nego u pustinji ili u samostanu bez Tijela Božjeg.

Majka reče: „Ako je neko jelo i vrlo ukusno, postaje loše kad ulije nešto gorko. Tako se i netko ma koliko god mnogih i velikih vrlina imao ne sviđa Bogu ako mu se sviđa i samo jedan grijeh. Reci dakle tom mojem prijatelju da ako se želi svidjeti mojem Sinu i meni neka se ne uzda ni u koju svoju vrlinu, niti najmanju, nego neka zadrži jezik od svih brbljanja i smijanja, također neka se u svojem ponašanju suzdrži svake lakoumnosti. U ustima neka ima cvijeće da mami lude da donose najbolji plod; no nađe li se pod cvijećem nešto gorko, biva prezreno i dobar plod ne dolazi. Reci mu dalje da kao što se muškarac i žena ponekad međusobno vole da bi imali nužno uzdržavanje svoga tijela i kao što je redovnik ponekad radi tjelesnog dobra u samostanu, tako i čovjek koji mu je poznat rado želi biti u samostanu da ne bi

morao trpjeti ništa odvratno i da mu u njegovu siromaštvu ništa ne nedostaje. Zato ga se prepušta njegovoj vlastitoj volji; Bogu je međutim prijatnije kad netko živi pravedno i radi rukama nego kad ide u pustinju ili red bez da voli Boga.“

Sto deseto poglavlje

Kristova zaručnica je u duhu čula što znači sedam gromova i zašto je Ivanu zapovjedbno da ih samo zapečati, ali ne zapiše i da će za života mnogih koji su onda još živjeli gromovi doći u Crkvu i mnogi će željeti umrijeti.

Izvjescni magistar upitao je gospođu što znači sedam gromova. Na to je gospođa u uzeta u duhu i čula je od Krista: „Ne vjeruj, moja kćeri, da u mojem božanstvu smije biti mišljeno nešto vremenito i da je u gromu, vjetru ili neosjetljivim bićima ljudski glas. Ivan je po mojem nadahnuću vidio buduće opasnosti Crkve pod tjelesnim slikama; da ih je opisao prema određenom vremenu, svi bi slušatelji bili zaprepaseni i u iščekivanju propali od straha. Zato mu je zapovjedbno za zapečati što je gledao, ali da ne zapiše; jer kad se nešto zapečati, to je znak budućeg strašnog događaja. Tako treba razumjeti i glasove groma, munje i vjetrove i oni nagovješćuju prijetnje tirana koje uznemiruju moju Crkvu i čiju je žestinu Ivan unaprijed vidio u duhu tako da ih je radije zapečatio umjesto da ih zapiše. Slično čovjeku koji jednostavnom parabolom želi nagovijestiti veliko da bi svojim slušateljima ulio strah, nagovijestio sam buduće, ali nisam otkrio tako da bi ljudi ostali u strahu. I budući da još nije bilo vrijeme da se ljuska razbije i da se izvadi jezgra, buduće sam pokazao u mraku jer posuda prije nego što se piće ulije mora biti pripravljena. Znaj još da će za života sadašnjih ljudi nad moju Crkvu doći tako veliki gromovi i munje, da će si mnogi od njih željeti smrt, ali će smrt od njih bježati.“

Sto jedanaesto poglavlje

Da se da prednost poslušnosti kreposnosti i uvede u slavu.

Sin Božji reče: „Čega se bojiš? Da si i deset puta na dan jela iz poslušnosti, neće ti se uračunati u grijeh. Djevičanstvo zaslužuje krunu, udovištvo dovodi Boga blizu, ali poslušnost uvodi sve u slavu.“

Sto dvanaesto poglavlje

Marija daje zaručnici vijest o Kristovom prepuciju koji je brižljivo očuvala i dala ga zajedno sa Kristovom krvlju koja je preostala u Kristovim ranama Ivanu Evandelistu na čuvanje.

Marija reče: „Nakon što je moj Sin obrezan, držala sam njegovu kožu u visokoj

časti kamo sam išla.. Kako bih nju koja je od mene rođena mogla dati zemlji! Ali kad se približilo vrijeme moga odlaska s ovog svijeta, predala sam je svojem zaštitniku svetom Ivanu zajedno s blagoslovljenom krvi koja je preostala u njegovim ranama kad smo ga skinuli s križa. Nakon toga kad su sveti Ivan i njegovi sljedbenici bili uzeti sa svijeta i zloba i nevjera narasli, vjernici koji su onda živjeli su je sakrili na veoma čistom mjestu pod zemljom i dugo vremena je bila nepoznata sve dok je Božji anđeo nije otkrio Božjim prijateljima. O, Rime, Rime, kad bi znao, uistinu bi se radovao; da, kad bi mogao plakati, neprestano bi plakao jer posjeduješ najskuplje blago i ne častiš ga.“

Sto trinaesto poglavlje

Kako je zaručnica vidjela stanje braće kod Alvastre. Kako je zaručnici pokazano, tako se i dogodilo.

Kad se zaručnica nalazila u molitvi, uzeta je u duhu i ugledala je kuću i iznad kuće vrlo vedro nebo. I kad je pažljivo pogledala, vidjela je kao da od kuće uzlijeću golubovi i kako prodiru nebo što su dva crnca doduše htjela spriječiti, ali nisu mogli. Pod kućom se međutim pokazao mračni ponor i u njemu tri reda braće. „Prvi su bezazleni kao golubovi., zato lako uzlijeću. Drugi su oni koji dolaze u čistilište. Treći su oni koji jednu nogu imaju u moru, a drugu na palubi broda, kojima se sad bliži sud i da bi mogla znati i saznati: jedan za drugim će brzo umrijeti prema onome kako ti izrazim njihova imena.“ Na sličan se način i dogodilo jer došla je smrt i oduzela je, kao što je bilo predviđeno, trideset i trojicu braće.

Sto četrnaesto poglavlje

Duh Sveti je govorio zaručnici kad je propustila primiti odrješenje grijeha da zanemariiv grijeh prezirom postaje smrtni grijeh.

Dok se gospođa Brigita jednom ispovijedala, njezinog ispovjednika je pozvao izvjesni svećenik i kad se podigao, zaboravio joj je dati odrješenje. Kad je gospođa htjela krenuti moliti i pognula koljena, Duh Sveti joj reče: „Ustani, kćeri, i traži u poniznosti odrješenje jer te tvoj magistar nije odriješio.“ I kad je primila odrješenje, Duh Sveti reče ponovno: „Svaki koji se ne obazire na najmanje, pada u veće; i zanemariiv grijeh koji tereti savjest postaje smrtni grijeh ako ga se počini i nastavlja i zbog prezira će biti vrlo teško kažnjen.“

Sto petnaesto poglavlje

Dobra volja pokajnika je dovoljna ako ne može imati ispovjednika; isto je koristilo razbojniku na križu i otvorilo mu nebo; zla volja je međutim napravila pakao i Lucifer je postao zao po zloj volji.

Jedan iz biskupije Abo je došao u Rim. Razumio je samo švedski jezik. Budući da ga u Rimu nitko nije razumio i nije mogao imati ispovjednika, upitao je gospođu Brigitu za savjet što bi trebao učiniti. Ona je nakon toga u duhu čula kako Isus Krist, Sin Božji, govori: „Čovjek koji te pitao za savjet plače jer nema nikoga tko bi slušao njegovu ispovijed. Reci mu: volja je dovoljna jer što je pomoglo razbojniku na križu? Nije li bila dobra volja? Ili što drugo otvara nebo osim same volje da se želi dobro i da se mrzi zlo? Što međutim vodi u pakao ako ne zla volja i neuredne sklonosti? Nije i Lucifer bio stvoren dobar? Ili jesam li ja, sama dobrota i snaga, stvorio bilo što loše? Nikako. Nego nakon što je Lucifer zlorabio svoju volju i dozvolio joj neuredan pomak, sam je postao neuredan i zao svojom zlom voljom. Zato ovaj siromah treba ostati postojan i ne treba se povući i kad se bude vraćao u svoju domovinu treba tražiti i od mudrih ljudi čuti što je za njegovu dušu spasonosno, podrediti svoju volju i više slijediti savjet pravednih nego svoju volju. No ne dođe li tamo i u među vremenu umre na putu, bit će mu kao što sam rekao razbojniku: Bit ćeš sa mnom u raju!“

Sto šesnaesto poglavlje

Jednostavnost onoga koji jedna zna Očenaš Bogu se sviđa više od pameti oholih i učene budalaštine ako u ljubavi promatra zapovijedi i sluša evanđeoske savjete i sva prava i zapovijedi.

Jednostavan čovjek koji nije znao čak ni Očenaš znao potpuno želio je od gospođe Brigitte savjet za svoju dušu. Krist joj reče: „Više mi se sviđa jednostavnost duše ovog jednostavnog čovjeka nego pamet oholih jer je u njima oholost koja Boga udaljava iz srca. U njemu je nasuprot tome poniznost koja Boga uvodi u srce. Zato mu reci neka nastavi svoj uobičajen posao kao i prije i primit će svoju plaću s onima kojima sam obećao: Dođite k meni koji ste izmoreni i opterećeni i nahranit ću vas vječnim kruhom; jer kad bih mu rekao kao što sam razgovarao s Židovom koji me s lažnom namjerom pitao za savjet: 'Čuvaj zapovijedi i prodaj sve što imaš', on to ne bi mogao izvršiti jer uzrast je neprijatan za podučavanje, a siromaštvo nema ništa za prodati. Ipak, čovjek koji teži k vječnome treba zapovijedi; jer bez njih čovjek se ne može spasiti sve dok ima vrijeme i mogućnost da se da podučiti. Mudro neznanje i dobra volja ovog čovjeka mi se tako dobro sviđaju kao dva novčića one udovice koje sam volio više od bogatstva kraljeva jer on u svojem neznanju ima svu mudrost. Voli me iz srca, ali kako ako ne po mojem Duhu? Mudri svijeta misle da je neznanje ne

živjeti bogato niti moći činiti velike izraze. Zato sam rekao: mudro neznanje; jer od mojeg Duha je naučio istinsku mudrost, to znači: ljubiti Boga. Ne misliš li da je istinski mudar onaj koji poznaje samo jednu riječ: ljubiti? U toj ljubavi čuva sve zapovijedi Mojsijeva zakona i daje Bogu Božje; njome se obazire na sve savjete mojeg Evandjelja i motri sva prava i zakone; njome ljubi bližnjega i ne želi ništa strano, samo nužno; biti pljačka biti vara svojeg bližnjeg; njome je postojano svjestan svoje smrti kao i suda koji preda mnom mora izdržati. Tko zato želi doći k meni, ne smije se brinuti zbog svojeg neznanja u zakonu ako promatra samo svoju savjest koja kaže da se mora drugome činiti što sam želi da mu se dogodi. Jer zašto čovjek uči tolike mnoge i visoke stvari i čita tako mnogo knjiga? Možda da bi mi služio? Ili naprotiv iz znatiželje i za razonodu ili da se pokaže ili da bude zvan magistrom? Ipak, svatko ima svoju savjest i po njoj će biti suđen. Zato, moja kćeri, tko god u savršenoj vjeri i volji izgovori četiri riječi: 'Isuse, smiluj mi se!', sviđa mi se više od onoga koji govori tisuće stihova bez pažnje.“

Sto sedamnaesto poglavlje

Slavna Djevica Marija dopušta i najprezirnijim grešnicima, ako je zazovu, pomoć kao što je pokazano na duši jednog grešnika koji sudjeluje za stolom ljubavi ove Djevice.

Marija reče: „Nitko nije tako velik grešnik niti je u tako prezirnom djelu da mu, ako me pozove u pomoć, ne bih pomogla. Što je na primjer prezirnije od liječenja krastave glave? No ako me jedan takav zazove, dopustit ću mu pomoć da bi se očistio. Što je dalje prezirnije ili prljavije od alata kojim se gnoj baca iz staje na kola? Zazove li me tome netko, pomoći ću mu. Što je prezirnije od pranja gubavčevih rana? Tko me zazove, ne prezirem dotaknuti ga, nauljiti i liječiti njegove rane.“ Zaručnica odgovori: „O, najsvetija Gospo! Znam da si vrlo ponizna, vrlo moćna i vrlo ljubazna! Pomozi onoj duši za koju sam Te tako često molila.“ Majka odgovori: „Ona duša ima tri mrlje u svom životu. Htjela je imati svijet, ali svijet nije htio imati nju; drugo, voljela je svoje meso do nekontroliranosti jer nije htjela napredovati prema časti; treće, Boga je voljela manje nego što je trebala iako je bila postojana u vjeri. Od tih je mrlja već oslobođena i stalno sudjeluje u jelu stola moje ljubazne dobrote. No nešto je još preostalo; kad se očisti od toga, bit će brzo oslobođena.“

Sto osamnaesto poglavlje

*Sin Božji savjetuje Katarinu, kćer svete Brigite koja se htjela vratiti u domovinu, da ostane kod svoje majke budući da će njezin muž uskoro umrijeti. (*ovde ima još teksta).*

Sin Božji reče: „Savjetuj onoj ženi da ostane kod tebe jedno vrijeme jer joj je ostanak korisniji od povratka kući. Želim s njom učiniti kao otac sa svojom kćeri koju dva muškarca vole i žele za brak od kojih je jedan siromašan, a drugi bogat i djevojka ih obojicu voli. Kad obziran otac vidi djevičinu sklonost i da voli siromašnog, daje siromašnom odjeću i darove, no kćer uda za bogatoga. Tako i ja želim učiniti. Ova voli mene i svoj supruga. Zato, budući da sam bogatiji i Gospodar svih stvari, želim ga opskrbiti svojim darovima koji su za njegovu dušu najkorisniji jer ga vrlo skoro želim pozvati k sebi i bolest od koje sad pati je znak njegove smrti. No sada priliči da onaj tko će putovati Svemoćnom u svojim rukama ima račun i da je slobodan od svega tjelesnog. Nasuprot tome ovu želim voditi i dovesti je natrag do njezine svrhe sve dok ne postane spremna za djelo koje sam od vječnosti znao unaprijed i koje mi se sviđa pokazati joj.“

Kad je proteklo neko vrijeme, nakon što je blažena Katarina obećala ostati kod svoje majke u Rimu, neuobičajeni život ju je preplašio; mislila je na prošlu slobodu i vrlo bojažljivo je molila svoju majku da se smije vratiti kući u Švedsku. Kad je njezina majka zbog ove kušnje krenula u molitvu, ukazao joj se Krist i reče: „Reci svojoj djevičanskoj kćeri da budući da je postala udovica joj savjetujem da ostane kod tebe jer sam ja ću se brinuti za nju.“

Sto devetnaesto poglavlje

Obično bračno stanje se Bogu sviđa, udovištvo nalazi milost, djevičanstvo je najsavršenije.

Krist reče: „Svako obično, hvale vrijedno stanje mi je prijatno. Mojsije, vođa mojeg naroda, mi se sviđao iako je bio oženjen. Tako je i Petar, dok mu je žena još bila živa, bio pozvan u apostolsku službu i svidio mi se u njoj jer se mora popeti iz lakšeg u savršenije. tjelesni narod morao je biti podučavan djelima i znakovima da bi razumio duhovno. Tako je i Judita radi svoga udovištva i dobra milosti našla milost pred mojim očima i svojem narodu postojanošću zaradila oslobođenje. Međutim, sigurno nije da mi se Ivan, čijoj sam zaštiti povjerio svoju Majku, nije svidio jer je bio djevac, mnogo više vrlo svidio jer se najsavršeniji život u mesu sastoji u tome da se ne živi na način mesa i tako biti sličan anđeoskom životu. Zato je i zaslužio postati zaštitnik kreposnosti i dao sam mu vidjeti posebne znakove ljubavi. Tako kažem i sada: udovištvo ove žene mi se sviđa više nego brak, ponizna udovica mi je prijatnija nego ohola djeвица i više je zaslužila Magdalena u svojoj poniznosti i svojim suzama nego da je ostala pri vlastitoj volji.“

Sto dvadeseto poglavlje

Ljubav se uspoređuje s drvetom iz kojeg izlaze sve vrline među kojima poslušnost zauzima prvo mjesto.

Krist, Sin Božji, reče: „Jednako kao što drvo ima mnoge grane do kojih više primaju najviše od topline i vjetra, tako je i s vrlinama. Ljubav je kao drvo od kojeg izlaze sve vrline; najviše mjesto među njima zauzima poslušnost za koju sam ja Bog nisam imao sumnje preuzeti na sebe križ i smrt i zato mi se poslušnost sviđa kao vrlo sladak plod. Jednako kao što je mir najdragocjenije, tako mi je najdraži čovjek koji se iz poniznosti podredi drugima i svoju volju potpuno da u ruke drugih. Tako treba i ova žena da bi se podigla na višu ljubav i zaradila ljepšu krunu biti poslušna i odreći se svoje volje jednako kao i Abraham, koji je zbog svoje volje više ljubljen, i Ruta, koja je u narodu Božjem slavija jer nije slijedila vlastitu volju.“ Krist još reče: „Ova neće umrijeti kao što je liječnik rekao sve do vremena koje mi se sviđa jer želim je odgajati pod krilom moje desne ruke i dati joj mudrost da mi donosi drage cvjetove i živi meni na čast.“

Sto dvadeset i prvo poglavlje

Krist pokazuje da je poslušnost vrlina po kojoj sve nesavršeno postaje savršeno Bez nje nastaje nepromišljenost u mislima i duše i slijedi smanjivanje pobožnosti i česte nevolje duše i tijela.

Krist reče: „Poslušnost je vrlina po kojoj sve nesavršeno postaje savršeno i brišu se propusti. Jer ja, Bog, najsavršeniji ispred svega i sam savršenost slušao sam svoga Oca sve do križa kako bih svojim primjerom pokazao kako se Bogu veoma sviđa odricanje vlastite volje. Međutim, mnogi koji ne upravljaju pažnju na vrlinu poslušnosti, niti imaju razumnu revnost, slijede nadahnuće svoga srca i muče jedno kratko vrijeme svoje meso na nepromišljen način tako da su dulje vrijeme sami sebi nekorisni, ne sviđa se Bogu i drugima su na teret. Ako takvi sad razmatraju svoje mane i žele li popraviti prošlost, odmah ih prepada sram srca da odustanu od započetog i iz svoje tvrdoglavosti se ne usude uhvatiti bolje. Tim ljudima pripada čovjek kojeg vidiš. Ne opaža savjete pouzdanih muškaraca i ne obazire se na riječi koje sam rekao: Ne želim smrt mesa, već grijeha; zato se treba bojati za sebe da ne padne u veću nevolju i bijedu duha. Ako ipak slijedi mudre i iz svoje duše udalji vlastite pomisli, kruna će mu se udvostručiti i duhovna pobožnost u njemu umnožiti. Osim toga, dogodit će se kao što je pisano: 'Došao je čovjek i posijao korov i odmah je nikhulo trnje i ugušilo sjeme.'“

Sto dvadeset i drugo poglavlje

Krist pokazuje kako Božji prijatelji trebaju po uzoru na njega u svojem ponašanju promatrati držanje da njihov rad ne bi ostao bez nagrade.

Sin Božji reče: „Dok sam bio u ljudskom obličju, svoje sam molitve, rad i postove tako ravnao da se prisutni nisu ljutili niti su odsutni bili uvrijeđeni, već su svi koji su imali dobru volju mogli slijediti moje riječi, djela i primjere. Ova žena koja se kako vidiš čudno kreće nije bez velike kušnje, ali ni bez grižnje savjesti. Zato je za nju pametno da svoje ponašanje pristojnije uredi i da to što čini radi skrivenije umjesto javno, inače joj je rad uzaludan i njezina molitva joj neće pomoći do krune.“

Predgovor nebeskih objava gospođe Brigitte od Matije iz Švedske [14. stoljeće]

U našoj se zemlji čulo za strahote i čudesa. Jedno čudo je bilo da je revnosnik Zakona, Mojsije, iz usred vatre Božje revnosti čuo vatreni zakon za osvetu na grešnicima. No strašno je da dandanas ponizni i blagi u duhu čuju glas Isusa Krista, Boga i čovjeka kao što ga je nekad čuo Ilija u šaptu blaga zraka. Onaj koji je tvrdoglav, neuk i surov narod u revnosti svoje pravednosti prvo podredio svojem zakonu kroz strah, čini sad blagim milosrđem narod, nakon što je podučen u oba zakona, starom i novom, spreman podrediti kroz ljubav. Bilo je prorečeno jako tkanje straha Božjeg koji je srušio brjegove oholih i smrvio stijene otvrdjelih srdaca; bilo je prorečeno kretanje pokore koja je protresla srca na spas, isto tako vatra božanske ljubavi koja u evanđelju svijetli kroz najočitiiji znak njegove velike ljubavi prema svojim budućim da se sam za njih predao u smrt da ne bi umrli u vječnosti, kao i ljubavi njegovih među sobom koji su se, da bi ga proslavili, predali. U toj vatri, govoreći u određenoj mjeri, Bog se nije pokazao odgovarajuće slavi svojeg božanstva, već niskom stanju naše pokornosti u čemu je otkupio svijet. I sad slijedi blagi šapat božanskog milosrđa. On zbog molitava i zasluga Majke Milosrđa, Djevice Marije, zove sve iz žara grijeha u zrak posvuda blagog milosrđa. U tom zraku Gospodin, kojem je osebujno smilovati se, objavljuje svemoć svoga božanstva i visini najvišeg smilovanja da se kad se pojavi božanski ne oprostimo onima koji su prezreli njegovo milosrđe koje je ponudio slatko i blago. Ili zar nije dostojan da bez oprostjenja bude kažnjen kroz božanski sud onaj tko prezire i odbija kroz tako slatke riječi i djela, kao što sadržuje red ovih objava, ponudeno milosrđe? Zato svi trebaju pripremiti svoju, svi otvoriti utrobu svoje volje da bi dobra, iznad zasluga puna i iznad nadanja protresena i iznad svih misli obilna mjera bila ulivena kroz

posrednicu Boga i ljudi od svoga Sina kao izvor sve ljubavi. Nikakva sumnja duha bilo kakve neistine ne smije potkrasti duše onih koji ovo čitaju jer nije za vjerovati da zli duh obmanjuje istinski pravedne, ili grešnike pretvara u bolje, ili da ljubav, koju nema, može uliti u hladna srca, ili bi u kome poticao čast Boga kome je zavidan. Jer kao što je nemoguće da duh istine govori laž i da je predanim mu srcima, ili da odvrati nekoga od pravednosti i privede preziranju svemoćnog Boga, tako je duhu neistine suprotnost ovih zala zbog njegove stare zlobe i ništavnosti potpuno nemoguća. Ili zar netko treba tvrditi da je moguće da zli duh može izvesti jednu ili drugu od tih dobrih stvari, tako iz toga slijedi da mora priznati kako je suprotstavljeno moguće dobrom i svetom duhu. Tako bi bila neizbježna zabluda da se Bogu mora pripisati zlo, a đavlu dobro i da se mora vjerovati da je đavao vladar i upravitelj pravednih i kako se ne bi izbjeglo klevetanju Boga, da je Bog zaštitnik i podgovarač bezbožnika. Ako netko na istinski način želi razlikovati pravednika, da ne bi bio prevaren uljepšanom pravednošću, mora znati da se od istinskog pravednika dalje drže: prvo, sve zlo što uzrokuje vječnu smrt, naime nekreposnost, požuda, ponos; dalje, ono što lažno izgleda dobro, poimence vrlina ako se netko ipak hvali ispravnom časti ili je malodušan u obrani pravednosti ili plamti u gorkoj revnosti da sudi druge; nasuprot tome se u pravednosti iz vrline treba biti ponizan, postojan u poniznosti, miran u postojanosti duha. Zato istinski pravednik ne traži vlastitu čast da kroz nju ne bi bio prevaren od đavla; ne povlači se iz malodušnosti pred obranom pravednosti da ne bi bio nadvladan od zlobe ljudi; također ne podliježe žalostima kojima bi držanje njegove duše bilo odbačeno od podloge ispravnog razuma kroz vrućinu nestrpljivosti jer netko nije pravedan zato što se događa žalost srca ako ga samo ta žalost ne gura dolje iz razloga strpljivosti i drugih vrlina. Zato je i Krist kad je u tuzi i žalosti smrtne borbe rekao Ocu: „Uzmi ovu čašu od mene!“ dao prepoznati da ova žalost nije njegovu dušu odgurnula od temelja vrlina tako što je dodao: „Ali ne kako ja hoću, već kako Ti hoćeš!“ Isto tako će moći shvatiti ono što je rečeno u prethodno izrečenoj slici jer jako puhanje je isprazna čast koja uništava svaku odličnost vrlina koja je tamo kao brijeg i svu postojanost koja je tamo kao čvrstoća stijena. Strahota prijetnje i progonitelja pokreće srca da popuste nasilju ljudi, vatra revnosti se razgara u pravedniku koji još nije napredovao u vrlini strpljivosti i blagosti prema grešnicima kao što je bilo vidljivo na farizeju koji se hvalio svojom pravednošću, ali je protiv carinika stupio u vatru ogorčenja i kao što se Šimun ražestio protiv Magdalene. Ipak u jednoj takvoj vrućini nije vojska i zato je time đavlu ponuđena prilika da kuša i obmanjuje.

Takvih stvari se ne smije bojati od Kristove zaručnice koju si je izabrao za službu tolike milosti. Dok je još živjela u braku, potaknula je svog supruga do savršene kreposnosti tako da su mnoge godine zajedno živjeli bez zahtijevanja i vršenja bračne dužnosti. Dok je još živjela u vezi braka, dala je prednost radosnoj umjerenosti u hranjenju i odijevanju i pobožnost njezina srca i usrdnost njezinih

molitava su na njoj već unaprijed dopustili da se prepozna veliko okončanje buduće pobožnosti i milosti. Nakon što je bila okončana od zakona prema suprugu, podijelila je svoja dobra među svoje nasljednike i siromašne, učinila se slobodnom od veza svijeta i u svojem je siromaštvu slijedila siromašnog Krista tako što je za sebe zadržala samo najjednostavnije hranjenje i prezirnu odjeću. Zato je Krist nju, koja je prezrela svu utjehu svijeta, okružio čudesnim tješeljima i milostima. U svemu tome nije tražila vlastitu, već Božju čast i da bi izbjegla promatranje ljudi, radije se držala skrivenom ako joj za spas bližnjega naredbom duha ili štoviše Krista koji joj se ukazivao u duhu nije bilo zapovjedbom da se otkrije određenim osobama. Željela je i trpljenjem srama i sramote umnožiti Kristovu slavu i istinom, blagošću i pravednošću je na sebi oblikovala Kristov život, također se dala nekažnjeno vrijeđati i od posve neznatnih i prezirnih osoba bez razloga. Tko će sad vjerovati da takav jedan život može biti podčinjen obmani zlih duhova? Tko će se usuditi Kristu navući jednu takvu opakost da ne štiti osobu koja se u nadala u njega i nije častila sebe, već njega iz punine svoje ljubavi? Zato neka omekša prijestup budalaste osude i neka bude dano mjesto časti i milosti Božjoj koja će se to više prepoznati što se više čini nevjerojatnijom našem neznanju i našoj neznatnoj vjeri. Jer tko je, ukoliko nad njega nije došla milost tog Duha, ikad mogao vjerovati da Krist, koji sjedi na nebu, razgovara s još u ovoj smrtnosti boravećom ženom? Ali kao što mi je čuto iz vlastitih Kristovih riječi, misli se da kad se pogleda bregove i šume da je nebo njihov vrhunac, iako već nije blizu. Tako i Krist, koji vlada na nebu, može duhovnim viđenjem biti viđen blizu, iako je svojom tjelesnom prisutnošću daleko; jedno takvo viđenje ne može biti oštećeno mjesnom udaljenošću. O, zaista zadivljujuća i nadčudesna pojava milosti! Ona sigurno treba biti objavljena svom narodu koji je pod nebom; jer Krist, koji je porocima kršćana ozlijeđen tako teško da se teško nalazi ostatak sjemena pravednosti, time nezahvalnicima iskazuje milosrđe vabi one koji su krivi da žele oprostjenje. Zaista, ovo ukazanje je vrjednije divljenja od onih pomoću kojih se pokazao u tijelu. Posljednje je vanjsko tijelo predočilo tjelesnim očima; ovo Boga i čovjeka predstavlja duhovnim očima. Po njemu onaj koji je htio umrijeti razgovara sa smrtnicima; po njima onaj koje će vječno živjeti govori kao smrtnik da bi postali besmrtni. Pomoću njega je hodao zemljom; po ovima vlada na nebu i pomiruje ljudsko s božanskim. U ovome je svojom smrću za nas platio dug pravednosti; u ovima nam obećaje udijeliti na nezaslužan način milost milosrđa. Tako zadivljujuće je, kažem, ovo čudesno ukazanje da se u njega jedva može vjerovati i neznatno shvaćanje čovječjeg srca jedva može shvatiti snagu tako velikog čuda. Jer ako sam razum i nalazi snagom ispunjenu istinu u riječima i djelima koja se u takvim ukazanjima čuju i njihovim izrazom osvjedočuju, slabost ipak ne shvaća kako ono što razum onih koju čuju riječi i iskuse dobročinstva treba biti izrečeno, shvaćeno. Čak i ja sam koji sam ovo napisao, iako mi je po riječima i djelima po ovom duhu na određen način istina postala poznata, shvaćam samo s naporom

koliko god to držim dostojnim primanja. Kako samo smijem misliti da bi to mogli vjerovati svi slušatelji koji nisu čuli riječi i iskusili djela? Što se tiče Kristova uskrsnuća, ono je malo po malo prikazano kroz mnoge dokaze jer slaba srca smrtnika nisu mogli odjednom shvatiti cijelu novost čuda; tako će, vjerujem, i na ovom čudu Krist činiti kroz dulje vrijeme i veličinu čuda učiniti poznatom kroz mnoge znakove vrlina budući da je na tamu naviknute oči srca grešnika ne mogu odmah prepoznati. No to treba srca svih pripremiti na lakše primanje istine da tako mnoge riječi i tako mnoga čuda ne propovijedaju nikakvu drugu vjeru nego što je Krist propovijedao. Ne predočuju nam novog Krista, već istoga koji je za nas trpio. Ne miču ništa od istine koja je u Kristu niti joj nešto dodaju; ali milosrđu, koje se u njima pokazuje to bogatije što se većom nad onim što je ikada bilo pokazuje bijeda grijeha. Zahvalimo dakle Ocu Milosrđa i Bogu svate utjehe koji je kod tako mnogih bijeda starećeg svijeta bijednicima u pomoć dolazi s tako mnogo smilovanja da ne potonu u ponor očaja. Tko se trijezno i vjerno želi obazirati na riječi prisutne knjige, neće moći sumnjati da riječi nisu mogle biti govorene onome koji je prazan na vrlinama, već onome tko je napunjen vrlinom istine samo od duha istine. Tko želi i provjeriti njihova djela, naći će vjerodostojne svjedoke s kojima će, samo ukoliko želi, odobravajuće priznati istinitost činjenica. Početak ovih objava koje su se dogodile spomenutoj gospođi je predan meni koji sam najprije rekao ovaj predgovor da bih ga razglasio i drugima. Započet je od Krista:

„Đavao je sagriješio trostruko, naime kroz oholost jer sam ga stvorio na dobar način; kroz pohlepu jer je težio ne samo biti mi jednak, već biti još viši; kroz radovanje pomoću kojeg je u mojoj slavi našao takvu radost da bi me, ukoliko bi mogao, rado bio ubio da upravlja na mojem mjestu. Zato se strmoglavio s neba i napunio je svijet s ta tri grijeha i kroz njih obeščastio ljudski rod. Zato sam ja sam prihvatio čovječstvo i došao sam na svijet da bih svojom krvlju uništio njegovu oholost, svojim siromaštvom njegovu pohlepu i podvrgnuo sam se iznad svega teškoj mucu križa kako bih iskorijenio njegovo odvratno radovanje i čovjeku krvlju svoga srca i svojom smrću otvorio nebo koje mu je zbog njegovih grijeha bilo zatvoreno samo ukoliko on, koliko može, pri tome želi sudjelovati. No sad su ljudi u kraljevini Švedskoj, poimence ona vrsta ljudi, koja se naziva posjednicima ili vitezovima, griješila na način kao što je prije griješio đavao. Tjeraju oholost ljepotom tijela koja sam im dao; teže za bogatstvom koje im nisam htio dodijeliti; raspuštaju ih u odvratnom radovanju tako da bi me, kad bi im bilo moguće, opet ubili i podnijeli moj strašni sud koji predstoji zbog njihova pijeska umjesto da se odreknu svojih radovanja. Zato će tijela na koja su ponosni biti ubijena mačem, kopljem i sjekirom; lijepe udove koji izgrađuju njihovu slavu će rastrgati divlje životinje i ptice; dobra koja gomilaju protiv moje volje će rasuti drugi, a oni sami će oskudijevati. Zbog svojeg odvratnog radovanja tako se jako ne sviđaju mojem Ocu da ih ne cijeni pripustiti gledanju Njegova lica. I budući da bi me, ukoliko bi mogli,

rado ubili, sami će u paklu biti predani u ruke đavola da od njih prime vječnu smrt. Već davno bih bio dopustio da se ovaj sud dogodi nad kraljevinom Švedskom da me u tome nisu spriječile molitve mojih prijatelja koji se tamo nalaze i koji me pokreću na smilovanje. Zato će doći vrijeme kad ću te svoje prijatelje skupiti k sebi da ne vide zlo koje ću provesti nad ovim kraljevstvom. Ipak će neki moji prijatelji onda još živjeti i vidjeti nagomilano mnoštvo svojih zasluga. Budući da me kraljevi, vladari i prelati ne žele upoznati kroz moja dobročinstva da bi došli k meni, sad ću skupiti siromašne, slabe, djecu i bijedne osobe s kojima ću ispuniti njihovo mjesto tako da se u mojoj vojsci ne može dogoditi manjak zbog njihove odsutnosti.“

Kad je osoba kojoj se dogodila ova objava uzdisala i žalila se da je sud preoštar, Gospodin je dodao: „Sve dok čovjek živi, otvoren mu je ulaz u nebo. Znaju li ljudi promijeniti svoj život, onda i ja znam ublažiti svoju presudu.“

Ali i činjenice koje mi u trenutku padaju na pamet potvrđuju istinitost prisutnoga. Prva je zato što to izvještava neuka žena koja ne želi spjevati jer je od visokog staleža i iskušanog ponašanja, živi u poniznosti i udovištvu, i kad bi htjela, ne bi znala ispjevati ni najmanje budući da je vrlo jednostavna i blaga. Druga je da pisac ovoga, koji jer se boji Boga i prostodušan je, nije u potpunosti htio prisloniti ruku pisanju i zbog svojeg se neznanja smatrao vrlo malo prikladnim ovakvom djelu, sa smrtnim strahom primoram po Kristu skoro umro sve dok nije dao svoj pristanak i nakon svoje suglasnosti nije bio postupno, već odjednom izliječen. Treća činjenica je da je jedan opsjednuti u istočnom Gotlandu u prisutnosti dvaju vjerodostojnih svjedoka bio očišćen na riječi koje su izišle iz usta prije spomenute gospođe koje su toj ženi bile dane od Krista i koje je brat na Kristovu zapovijed rekao zlom duhu. Četvrta je da je jedan drugi opsjednuti u Švedskoj u prisutnosti triju vjerodostojnih svjedoka na isti način bio očišćen po istom redovniku. Peta je obraćenje jedne javne bludnice pod pomoći blažene Djevice koja se s Kristom bila ukazala spomenutoj ženi. Šesta je obraćenje vrlo mnoge velike gospođe u kraljevini Švedskoj koji će u svoje vrijeme i na svojem mjestu, ako drukčije ne žele biti nezahvalni prema Kristu, jednoglasno morati potvrditi pokretanje svoga srca koje su iskusili kroz po Kristu im poslana riječi.

Read more of St. Bridget's Revelations in English and other languages here:

<http://www.catholic-saints.net/saints/st-bridget/>

We are looking for translators. Please contact us at:
<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

Petnaest molitava svete Brigite

Sv. je Brigita dugo željela znati broj udaraca što ih je naš Gospodin primio u svojoj Muci. Jednog joj se dana On ukaza i rece: »Ja sam primio na svom Tijelu pet tisuca cetiri stotine i osamdeset udaraca. Ako ih hoćeš castiti kakvom pobožnošću, onda moli petnaest puta Oče naš... i petnaest puta Zdravo Marijo... s ovim molitvama (što ih ju je On sam naucio) za vrijeme cijele godine. Kada se ta godina svrši, onda ce time biti pozdravljena svaka moja Rana.«

I. MOLITVA ISUSOVA MUKA NA MASLINSKOJ GORI I TRNOVA KRUNA

1 Oče naš...

(Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se Ime Tvoje. Dođi kraljevstvo Tvoje, budi volja Tvoja, kako na Nebu, tako i na Zemlji. Kruh naš svagdanji daj nam danas, i otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim. I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od zla. Amen.)

1 Zdravo Marijo...

(Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s Tobom. Blagoslovljena Ti među ženama, i blagoslovljen Plod utrobe Tvoje, Isus. Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike, sada i na času smrti naše. Amen.)

Isuse Kriste, vječna slasti za sve one koji Te ljube, radosti što nadilaziš svaku drugu radost i svaku želju, spasenje i ufanje svih grešnika! Ti si pokazao da nemaš većega zadovoljstva od toga da budeš među ljudima tako da si u punini vremena uzeo i ljudsku narav iz ljubavi prema njima. Sjeti se svih patnja što si ih pretrpio od časa svojega začeca, a osobito za svoje svete Muke kako je to bilo odlučeno i određeno po Božjem naumu u vječnosti.

Gospodine, sjeti se svoje posljednje Večere sa svojim učenicima kada si im oprao noge, dao im svoje sveto Tijelo i predragocjenu Krv, prorekao im svoju skoru Muku, a uz to ih i blago tješio. Spomeni se žalosti i gorčine što si ih osjetio u svojoj duši, kako si to i sam posvjedočio kada si rekao: «Žalosna je moja duša do smrti!» Isuse dragi, sjeti se strahovanja, tjeskoba i boli što si ih pretrpio u svojem nježnom Tijelu prije svoje Muke na Križu, kako si se oznojio krvavim znojem za svoje trokratne molitve, kako Te poljupcem izdao Tvoj učenik Juda i uhvatio Te Tvoj narod kojeg si Ti izabrao i uzvisio; kako su Te optužili lažni svjedoci i nepravedno sudila tri suca u cvijetu Tvoje mladosti, a u svečano vrijeme Pashe!

Mili Spasitelju, sjeti se kako si bio lišen svoje vlastite odjeće i za ruglo bio odjeven, najprije od Heroda kao luđak u bijelu haljinu, a zatim od vojnika, na

pogrdu, i u crvenu haljinu; kako su Ti smrdljivom krpom pokrili oči i Tvoje Sveto Lice; kako su te ćuškali, krunili Ti glavu trnovom krunom; stavili Ti u ruku trsku i njome Te tukli po glavi; kako su Te privezali uza stup i rastrgali Te udarcima bičeva i još Te obasuli pogrđama i uvredama! Presveti Otkupitelju, po zaslugama svih svojih patnji i boli što si ih pretrpio prije svoje Muke na Križu, podijeli mi prije moje smrti milost da se savršeno pokajem, da se iskreno i potpuno ispovjedim, da učinim dostojnu zadovoljštinu i da zadobijem oprostjenje svih svojih grijeha! Amen!

II. MOLITVA POGRĐIVANJE ISUSA

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, savršena slobodo anđela, rajska naslado, sjeti se strašne žalosti što si je pretrpio kad su Te okružili Tvoji neprijatelji kao bijesni lavovi i vrijeđali Te nebrojenim uvredama, pljuvali Ti u sveto Lice, ćuškali ga i natjecali se tko će Tebe više mučiti drugim nečuvenim zlostavljanjima. Spasitelju moj, po zaslugama tih svojih boli, pogrđa i uvreda molim Te da me oslobodiš od svih mojih neprijatelja, vidljivih i nevidljivih i da mi dadeš milost da pod Tvojom zaštitom dodem do savršene punine vječnoga spasenja! Amen!

III. MOLITVA ISUSOVO RAZAPINJANJE NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, neizmjerni i neograničeni Stvoritelju neba i zemlje koji sve obuhvaćaš i sve držiš u svojoj vlasti, sjeti se pregorke boli što si je pretrpio kad su Ti Židovi uz Križ privezali Tvoje svete, nježne ruke i noge i probili ih debelim, tupim čavlina; a kada ih nije zadovoljio Tvoj položaj, da uzmognu ugoditi svojem bjesnilu, raširili su Tvoje Rane, zadavali Ti bol na bol, istegnuli Te na Križu zlobnom okrutnošću, vukli Te na sve strane i iščašili Tvoje udove! Ljubljeni Otkupitelju, usrdno Te molim da mi po zaslugama tih svojih presvetih boli na Križu, punih ljubavi za nas, uliješ strah i ljubav prema sebi! Amen!

IV. MOLITVA ISUSOVA MOLITVA ZA SVOJE MUČITELJE

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, nebeski liječnice, na Križ podignut da svojim ranama izliječiš naše rane, sjeti se boli i ozljeda što si ih pretrpio na svim svojim udovima od kojih ni jedno nije ostalo na svojem mjestu tako da nije bilo boli slične Tvojim boli! Od pete do vrha glave ni jedan dio Tvojega Tijela nije bio bez muka. Ali uza sve to trpljenje Ti nisi propustio moliti svojega Oca za svoje neprijatelje: «Oče, oprosti im jer ne znaju što čine!» Po tom svojem velikom milosrđu i po zaslugama tih svojih boli daj nam milost da spomen na Tvoju pregorku muku probudi u nama savršeno pokajanje da zadobijemo oprostjenje svih svojih grijeha! Amen!

V. MOLITVA ISUSOVO MILOSRĐE ZA RASKAJANE GREŠNIKE

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, ogledalo vječnoga sjaja, sjeti se kako si u svjetlu svojega Božanstva promatrao predodređenje onih što će se spasiti po zaslugama Tvoje svete Muke, ali si istodobno oćutio i žalost i gorko žalio propast i oćaj velikoga mnoštva onih nesretnih grešnika što će biti osuđeni zbog svojih grijeha! Po tomu bezdanu svoje sućuti i milosrđa, a osobito po dobroti što si je pokazao prema raskaljanom razbojniku kada si mu rekao: «Još danas ćeš biti sa mnom u raj», molim Te, blagi Isuse, smiluj se i meni u ćasu moje smrti! Amen!

VI. MOLITVA ISUSOVA OPORUKA NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, preljubazni i živo ųuđeni Kralju, sjeti se boli što si je pretrpio kada su Te svukli do gola, kao bijednika, pribili Te i uzdigli na Krių! Svi su Te Tvoji roćaci i prijatelji ostavili na Kriųu, osim Tvoje ljubljene Majke koja je vjerno ostajala uz Tebe u Tvojim smrtnim borbi. Nju si predao svome vjernom ućeniku rekavųi svojoj presvetoj Majci Mariji: «ųeno, evo Ti sina!», a svetom Ivanu: «Evo ti Majke!» Spasitelju dobri, molim Te da se po maću boli što je tada probo duųu Tvoje presvete, preųalosne Majke smilujeų meni u svim mojim ųalostima i nevoljama, tjelesnim i duųevnim i da budeų uza me u svim kuųnjama, a osobito u ćasu moje smrti! Amen!

VII. MOLITVA ISUSOVA ųEĐ

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, neiscrpivi izvore milosrđa, s dubokim osjećajem ljubavi rekao si na Križu: «Žedan sam!» To je bila Tvoja žeđ za spasenjem ljudskoga roda. Premili Spasitelju, raspali naša srca željom da težimo za savršenstvom u svim svojim djelima! Potpuno ugasi u nama tjelesnu požudu i žar svjetovnih želja! Amen!

VIII. MOLITVA ISUSOV NAPITAK NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, slasti srdaca i naslado duhova, po gorčini žuči i octa što si ih kušao na Križu iz ljubavi prema nama, daj nama milost da dostojno primamo Tvoje Presveto Tijelo i Tvoju Predragocjenu Krv za života i u času svoje smrti da budu lijek i utjeha našim dušama! Amen!

IX. MOLITVA ISUSOV TJESKOBNI VAPAJ NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, svemogući Kralju, najviša duhovna radosti, sjeti se boli što si je pretrpio kada si uronjen u gorčinu bliske smrti, napadan i vrijeđan od Židova, glasno zavapio da si ostavljen od svojega Oca pa si mu se potužio: «Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?» Spasitelju moj, usrdno Te molim da me po zaslugama te Svoje smrtne tjeskobe ne ostaviš u gorkim bolima moje smrti! Amen!

X. MOLITVA ISUSOVE VELIKE RANE NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, početniče i posljednji cilju svih stvari, životvorna silo, sjeti se kako si uronio u bezdan boli od pete do glave te po zaslugama svojih velikih rana nauči me da s iskrenom ljubavlju vršim Tvoje zapovijedi kojih je put širok i lagan onima koji Te ljube! Amen!

XI. MOLITVA ISUSOVE DUBOKE RANE NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, duboki bezdane milosrđa, molim Te po zaslugama Tvojih rana, što su prodrle do srži Tvojih kostiju i Tvoje utrobe, izvuci iz grijeha mene bijednika svega ogrezla u opačinama i sakrij me pred svojim rasrđenim Licem u svoje rane dok ne mine Tvoja srdžba i pravedna zlovolja! Amen!

XII. MOLITVA ISUSOVE KRVAVE RANE NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, ogledalo istine, pečate jedinstva, svezo ljubavi, sjeti se mnogih rana kojima si bio izranjen od glave do pete, sav rastrgan i crven od prolivene Predragocjene Krvi. O velike boli što si je pretrpio iz ljubavi prema nama na svomu čitavom nevinom Tijelu! Blagi Isuse, što si za nas još mogao učiniti, a da toga nisi već i učinio? Spasitelju predragi, usrdno Te molim utisni svojom Predragocjenom Krvlju sve svoje rane u moje srce da u njima neprestano čitam Tvoje boli i Tvoju ljubav! Daj da se vjerno spominjem Tvoje Muke i da se tako u mojoj duši obnavlja plod Tvojih patnja i da se svakog dana sve više umnoži moja ljubav prema Tebi, sve dok ne stignem k Tebi, dobri Spasitelju, koji si riznica svih dobara i radosti za koje Te molim da mi ih dadeš u vječnom životu! Amen!

XIII. MOLITVA ISUSOVA SMRTNA TJESKOBA NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, jaki lave, besmrtni i nepobjedivi Kralju, sjeti se boli što si je pretrpio dok su se sve Tvoje sile i Srca i Tijela potpuno iscrpile pa si onda priklonio glavu i rekao: «Svršeno je!» Po zaslugama te Tvoje tjeskobe i boli, molim Te, Gospodine Isuse, smiluj mi se u posljednjem času moga života kada moja duša bude u tjeskobi i duh moj uznemiren! Amen!

XIV. MOLITVA ISUSOVA SMRT NA KRIŽU

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, jednorodeni Sine Očev, odsjeve i sliko Njegove Biti, sjeti se kako si se ukratko i ponizno preporučio svome Ocu kada si Mu rekao: «Oče moj, u Tvoje ruke predajem duh svoj!» Tijelo Ti je bilo ranama rastrgano, Srce slomljeno i Ti si izdahnuo pun milosrđa za nas, samo da nas otkupiš. Kralju svetaca po zaslugama Tvoje predragocjene smrti ojačaj me i pomoz mi da se oduprem zlom duhu tijela i krvi da umrem svijetu i živim samo Tebi. Molim Te, primi u času smrti moju hodočasničku i prognanu dušu koja se vraća k Tebi! Amen!

XV. MOLITVA ISUSOVO POSLJEDNJE SVEPROLIĆE KRVI

1 Oče naš...

1 Zdravo Marijo...

Isuse, pravi plodni trse, sjeti se kako si obilno i velikodušno prolio svu svoju Krv iz svoga svetoga Tijela kao grožđe pod tijeskom! Od udarca vojnikova koplja potekla je iz Tvojega probodenog Srca Krv i Voda tako da u njemu nije ostala ni jedna jedina kap. Bio si uzdignut na Križu kao kitica mirte. Nježno Ti je Tijelo uvenulo, sokovi su Tvoje utrobe presahnuli, srž se Tvojih kostiju osušila. Po zaslugama te Tvoje gorke Muke i po Tvojim prolivenim Predragocjenim Krvima molim Te, dobri Isuse, primi moju dušu kada budem u svojoj smrtnoj borbi! Amen!

ZAKLJUČNA MOLITVA

Moj blagi i vjerni Isuse, raspeti Otkupitelju, rani moje srce da mi pokajničke suze boli i ljubavi budu hranom dan i noć! Svega me obrati k Sebi da Ti moje srce bude vječitim stanom, da Ti se moje vladanje sviđi i da Ti kraj mojega života toliko omili da me poslije moje smrti primiš u nebo da Te zauvijek slavim sa svim svetima! Amen!

WWW.PROPHECYFILM.COM

Free DVDs and Books

Book 2

The Son's instruction to the bride about the devil; the Son's answer to the bride about why he does not remove evildoers before they fall into sin; and about how the kingdom of heaven is given to baptized persons who die before reaching the age of discretion.

Chapter 1

The Son spoke to the bride, saying: "When the devil tempts you, tell him these three things: 'The words of God cannot be anything but true.' Second: 'Nothing is impossible for God, because he can do all things.' Third: 'You, devil, could not give me so great a fervor of love as that which God gives me.' " Again the Lord spoke to the bride, saying: "I look at people in three ways: first, their outer body and what condition it is in; second, their inner conscience, what it tends toward and in what way; third, their heart and what it desires. Like a bird that sees a fish in the sea and assesses the depth of the water and also takes note of storm winds, I, too, know and assess the ways of each person and take note of what is due to each, for I am keener of sight and can assess the human situation better than a person knows his own self.

Therefore, because I see and know all things, you might ask me why I do not take evildoers away before they fall into the depths of sin. I myself asked the question and I myself will answer it for you: I am the Creator of all things, and all things are foreknown to me. I know and see all that has been and all that will be. But, although I know and can do all things, still, for reasons of justice, I no more interfere with the natural constitution of the body than I do with the inclination of the soul. Each human being continues in existence according to the natural constitution of the body such as it is and was from all eternity in my foreknowledge. The fact that one person has a longer life and another a shorter has to do with natural strength or weakness and is related to a person's physical constitution. It is not due to my foreknowledge that one person loses his sight or another becomes lame or something like that, since my foreknowledge of all things is such that no one is the worse for it, nor is it harmful to anyone.

Moreover, these things do not occur because of the course and position of the heavenly elements, but due to some hidden principle of justice in the constitution and conservation of nature. For sin and natural disorder bring about the deformity of the body in many ways. This does not happen because I will it directly, but because I permit it to happen for the sake of justice. Even though I can do all things, still I do not obstruct justice. Accordingly, the length or brevity of a person's life is related to the weakness or

strength of his physical constitution such as it was in my foreknowledge that no one can contravene.

You can understand this by way of a simile. Imagine that there were two roads with one road leading up to them. There were a great many graves in both roads, crossing and overlapping one another. The end of one of the two roads dropped directly downward; the end of the other tended upward. At the crossroads was written: 'Whoever travels this road begins it in physical pleasure and delight and ends it in great wretchedness and shame. Whoever takes the other road begins it in moderate and endurable exertion but reaches the end in great joy and consolation.' A person walking along on the single road was completely blind. However, when he reached the crossroads, his eyes were opened, and he saw what was written about how the two roads ended.

While he was studying the sign and thinking it over to himself, there suddenly appeared next to him two men who were entrusted with guarding the two roads. As they observed the wayfarer at the crossroads, they said to each other: 'Let us carefully observe which road he chooses to take and then he will belong to that one of us whose road he selects.' The wayfarer, however, was considering to himself the ends and advantages of each road. He made the prudent decision of selecting the road whose beginning involved some pain but had joy at the end, rather than the road that began in joy but ended in pain. He decided that it was more sensible and endurable to get tired from a little exertion at the start but rest in safety at the end.

Do you understand what all this means? I shall tell you. These two roads are the good and the evil within human reach. It lies within a person's power and free will to choose whatever he or she likes upon reaching the age of discretion. A single road leads up to the two roads of the choice between good and evil; in other words, the time of childhood leads up to the age of discretion. The man walking on this first road is like a blind man because he is, as it were, blind from his childhood up until he reaches the age of discretion, not knowing how to distinguish between good and evil, between sin and virtue, between what is commanded and what is forbidden.

The man walking on this first road, that is, in the age of boyhood, is like a blind man. However, when he reaches the crossroads, that is, the age of discretion, the eyes of his understanding are opened. He then knows how to decide whether it is better to experience a little pain but eternal joy or a little joy and eternal pain. Whichever road he chooses, he will not lack those who carefully count his steps. There are many graves on these roads, one after the other, one over against the other, because, both in youth and in old age, one person may die earlier, another later, one in youth, another in old age. The end of this life is fittingly symbolized by graves: it will come to everyone, one in this way, another in that,

according to each one's natural constitution and exactly as I have foreknown it.

If I took anyone away against the body's natural constitution, the devil would have grounds of accusation against me. Accordingly, in order that the devil might not find anything in me that goes against justice in the least, I no more interfere with the natural constitution of the body than I do with the constitution of the soul. But consider my goodness and mercy! For, as the teacher says, I give virtue to those who do not have any virtue. By reason of my great love I give the kingdom of heaven to all of the baptized who die before reaching the age of discretion. As it is written: It has pleased my Father to give the kingdom of heaven to such as these. By reason of my tender love, I even show mercy to the infants of pagans.

If any of them die before reaching the age of discretion, given that they cannot come to know me face to face, they go instead to a place that it is not permitted for you to know but where they will live without suffering. Those who have advanced from the one road reach those two roads, that is, the age of discretion between good and evil. It is then in their power to choose what pleases them most. Their reward will follow the inclination of their will, since by that time they know how to read the sign written at the crossroads telling them that it is better to experience a little pain at the start and joy ready and waiting for them than experience joy at the start and pain at the end. Sometimes it does happen that people are taken away earlier than their natural physical constitution would normally allow, for example, through homicide, drunkenness, and things of that kind.

This is because the devil's wickedness is such that the sinner in this case would receive an extremely long-lasting punishment if he were to continue in the world for any great length of time. Therefore, some people are taken away earlier than their natural physical condition would allow due to the demands of justice and because of their sins. Their removal has been foreknown to me from all eternity, and it is impossible for anyone to contravene my foreknowledge. Sometimes good people are also taken away earlier than their natural physical constitution would allow. Because of the great love I have toward them, and because of their burning love and their efforts to discipline the body for my sake, justice sometimes requires that they be taken away, as foreknown to me from all eternity. Thus, I no more interfere with the natural constitution of the body than I do with the constitution of the soul.”

The Son's indictment of a certain soul who was to be condemned in the presence of the bride, and Christ's answer to the devil about why he permitted this soul and permits other evildoers to touch and take or receive his own true body.

Chapter 2

God appeared angry and said: "This work of my hands, whom I destined for great glory, holds me in much contempt. This soul, to whom I offered all my loving care, did three things to me: He averted his eyes from me and turned them toward the enemy. He fixed his will on the world. He put his confidence in himself, because he was free to sin against me. For this reason, because he did not bother to have any regard for me, I brought my sudden justice upon him. Because he had fixed his will against me and put false confidence in himself, I took away from him the object of his desire." Then a devil cried out, saying: "Judge, this soul is mine." The Judge answered: "What grounds do you bring against him?" He answered: "My accusation is the statement in your own indictment that he despised you, his Creator, and because of that his soul has become my handmaid.

Besides, since he was suddenly taken away, how could he suddenly begin to please you? For, when he was of sound body and living in the world, he did not serve you with a sincere heart, since he loved created things more fervently, nor did he bear illness patiently or reflect on your works as he ought to have. In the end he was not burning with the fire of charity. He is mine because you have taken him away suddenly."

The Judge answered: "A sudden end does not condemn a soul, unless there is inconsistency in her actions. A person's will is not condemned forever without careful deliberation." Then the Mother of God came and said: "My Son, if a lazy servant has a friend who is on intimate terms with his master, should not his intimate friend come to his aid? Should he not be saved, if he asks for it, for the sake of the other?" The Judge answered: "Every act of justice should be accompanied by mercy and wisdom - mercy with respect to remitting severity, wisdom to ensure that equity is maintained. But if the transgression is of such a kind as not to deserve remission, the sentence can still be mitigated for the sake of friendship with out infringing justice. Then his Mother said: "My blessed Son, this soul had me constantly in mind and showed me reverence and was often moved to celebrate the great solemnity for my sake, even though he was cold toward you. So, have mercy on him!"

The Son answered: "Blessed Mother, you know and see all things in me. Even though this soul kept you in mind, he did so more for the sake of his temporary than his spiritual welfare. He did not treat my most pure body as he should have. His foul mouth kept him from enjoying my charity. Worldly love and dissolution hid my suffering from him. His taking my pardon too much for granted and not thinking about his end accelerated his death. Although he received me continuously, it did not improve him much, because he did not prepare himself properly. A person who wishes to receive his noble Lord and guest

should not only get the guest room ready but also all the utensils. This man did not do so, since, although he cleaned the house, he did not sweep it reverently with care. He did not strew the floor with the flowers of his virtues or fill the utensils of his limbs with abstinence. Therefore, you see well enough that what must be done to him is what he deserves.

Although I may be invulnerable and beyond comprehension and am everywhere by reason of my divinity, my delight is in the pure, even if I enter the good and the damned alike. The good receive my body, which was crucified and ascended into heaven, which was prefigured by the manna and by the widow's flour. The wicked do so likewise, but, whereas for the good it leads to greater strength and consolation, for the wicked it leads to an even more just condemnation, inasmuch as they, in their unworthiness, are not afraid to approach so worthy a sacrament." The devil answered: "If he approached you unworthily and his sentence was made stricter because of this, why did you permit him to approach you and touch you despite his unworthiness?"

The Judge answered: "You are not asking this out of love, since you have none, but my power compels you to ask it for the sake of this bride of mine who is listening. In the same way in which both the good and bad handled me in my human nature in order to prove the reality of my human nature as well as my patient humility, so too good and wicked alike eat me at the altar - the good unto their greater perfection, the bad in order that they may not believe themselves to be already damned and so that, having received my body, they might be converted, provided they decide to reform their intention. What greater love can I show them than that I, the most pure, will enter even the impurest of vessels (although like the material sun I cannot be defiled by anything)? You and your comrades despise this love, for you have hardened yourselves against love."

Then the Mother spoke again: "My good Son, whenever he approached you, he was still reverent toward you, though not as he should have been. He also repents of having offended you, though not perfectly. My Son, for my sake, consider this to his advantage." The Son answered: "As the prophet said, I am the true sun, although I am far better than the material sun. The material sun does not penetrate mountains or minds, but I can do both.

A mountain can stand in the way of the material sun with the result that the sunlight does not reach the land nearby, but what can stand in my way except the sinfulness that prevents this soul from being affected by my love? Even if a part of the mountain were removed, the neighboring land would still not receive the warmth of the sun. And if I were to enter into one part of a pure mind, what consolation would it be to me if I could smell a stench from another part? Therefore, one should get rid of everything that is dirty, and

then sweet enjoyment will follow upon beautiful cleanliness.” His Mother answered: ”May your will be done with all mercy!”

EXPLANATION

This was a priest who had often received warnings regarding his incontinent behavior and who did not want to listen to reason. One day when he went out to the meadow to groom his horse, there came thunder and lightning that struck and killed him. His whole body was left unscathed except for his private parts, which could be seen to be completely burned. Then the Spirit of God said: ”Daughter, those who get themselves entangled in such wretched pleasures deserve to suffer in their souls what this man suffered in his body.”

Words of amazement from the Mother of God to the bride, and about five houses in the world whose inhabitants represent five states of people, namely unfaithful Christians, obstinate Jews and pagans separately, Jews and Pagans together, and the friends of God. This chapter contains many useful remarks.

Chapter 3

Mary said: ”It is a terrible thing that the Lord of all things and the King of glory is despised. He was like a pilgrim on earth, wandering from place to place, knocking on many doors, like a wayfarer seeking welcome. The world was like an estate that had five houses. When my Son came dressed as a pilgrim to the first house, he knocked on the door and said: 'Friend, open up and let me enter to rest and stay with you, so that the wild animals do not harm me, so that storm-showers and rain may not fall upon me! Give me some of your clothes to warm me from the cold, to cover me in my nakedness! Give me some of your food to refresh me in my hunger and something to drink to revive me. You will receive a reward from your God!'

The person inside answered: 'You are far too impatient, so you are unable to live with us peaceably. You are far too tall. For that reason we are unable to clothe you. You are far too greedy and gluttonous, so we are unable to satisfy you, for there is no end to your greedy appetite.' Christ the pilgrim responded from outside: 'Friend, let me in cheerfully and voluntarily. I do not need much room. Give me some of your clothes, since there are no clothes in your house so small that they will not be able to offer me at least some warmth! Give me some of your food, since even a tiny morsel can satisfy me and a mere drop of water will refresh and strengthen me.' The person inside replied: 'We know you well

enough.

You are humble in speech but importunate in your requests. You seem easily contented but are in fact insatiable when it comes to having your fill. You are far too cold and hard to clothe. Go away, I will not take you in!' Then he came to the second house and said: 'Friend, open up and look at me! I will give you what you need. I will defend you from your enemies.' The person inside answered: 'My eyes are weak. It would hurt them to look at you. I have plenty of everything and I have no need of anything of yours. I am strong and powerful. Who can harm me?' Coming, then, to the third house, he said: 'Friend, lend me your ears and hear me! Stretch forth your hands and take hold of me! Open your mouth and taste me!'

The inhabitant of the house answered: 'Shout louder so I can hear you better! If you are nice, I will draw you to myself. If you are pleasant, I will let you in.' Then he went to the fourth house whose door was about half-open. He said: 'Friend, if you were to consider that your time has been uselessly spent, you would take me in. If you were to understand and to listen to what I have done for you, you would have compassion on me. If you paid heed to how much you have offended me, you would sigh and beg for forgiveness.' The man answered: 'We are nearly dead from waiting and longing for you. Have compassion on our wretchedness and we will be most ready to give ourselves to you. Behold our misery and look on the anguish of our body, and we will be ready for your every wish.' Then he came to the fifth house, which was completely open. He said: 'Friend, I would gladly enter here, but know that I seek a softer resting-place than that provided by a feather-bed, a greater warmth than can be had from wool, a fresher food than fresh animal meat can offer.'

Those who were inside answered: 'We have hammers lying here at our feet. We will gladly use them to shatter our feet and legs, and we will give you the marrow flowing from them to be your resting-place. We will gladly open up our inmost parts and entrails for you. Come right in! There is nothing softer than our marrow for you to rest upon, and nothing better than our inmost parts to warm you. Our heart is fresher than the fresh meat of animals. We shall be happy to cut it up for your food. Just come in! For you are sweet to taste and wonderful to enjoy!' The inhabitants of these five houses represent five different states of people in the world. The first are the unfaithful Christians who call my Son's sentences unjust, his promises false, and his commandments unbearable.

These are the ones who in their thoughts and in their minds and in their blasphemy say to my Son's preachers: 'Almighty he may well be, but he is far away and cannot be reached. He is high and wide and cannot be clothed. He is insatiable and cannot be fed. He is most impatient and there is no getting along with him.' They say he is far away because

they are weak in good deeds and charity and do not try to rise up to his goodness. They say he is wide, because their own greediness knows no limit: they are always pretending they lack or need something and are always imagining problems before they come. They also charge him with being insatiable, because heaven and earth are not enough for him, but he demands even greater gifts from mankind.

They think it foolish to give up everything for the sake of their soul in accordance with the precept, and harmful to give the body less. They say he is impatient, because he hates vice and sends them things against their will. They think nothing is fine and useful except that which the pleasure of the body suggests to them. Of course, my Son is indeed almighty in heaven and on earth, the Creator of all things and created by none, existing prior to everything, after whom no one is to come. He is indeed farthest away and widest and highest, within and without and above all things.

Yet although he is so powerful, still in his love he wants to be clothed with human help - he who has no need of clothing, who clothes all things and is himself clothed eternally and unchangeably in perpetual honor and glory. He, who is the bread of angels and of men, who feeds all things and himself needs nothing, wants to be fed with human love. He who is the restorer and author of peace asks for peace from men. Therefore, whoever wants to welcome him in a cheerful mind can satisfy him with even a morsel of bread, so long as his intention is good. He can clothe him with a single thread, so long as his love is burning. A single drop can still his thirst, provided a person has the right dispositions.

So long as a person's devotion is fervent and steadfast, he is capable of welcoming my Son into his heart and speaking with him. God is spirit and, for that reason, he has willed to transform creatures of flesh into spiritual beings and ephemeral beings into eternal ones. He thinks that whatever happens to the members of his body also happens to himself. He takes into account not only a person's work or abilities, but also the fervor of his will and the intention with which a work is carried out. In truth, the more my Son cries out to these people through hidden inspirations, and the more he admonishes them through his preachers, the more they harden their will against him.

They do not listen or open the door of their will to him or let him in by means of charitable acts. Therefore, when their time comes, the falsehood they rely on will be annihilated, truth will be exalted, and the glory of God made manifest. The second ones are obstinate Jews. These people seem to themselves to be reasonable in every way and they regard wisdom as being legal justice. They assert their own deeds and hold them to be more honorable than the works of others. If they hear of the things my Son has done, they hold them in contempt. If they hear his words and commandments, they react with scorn.

Worse still, they would regard themselves as sinful and unclean if they were but to hear and reflect on anything having to do with my Son and as even more wretched and miserable if they were to imitate his works. But while the winds of worldly fortune still blow upon them, they think themselves most lucky. So long as their physical forces are sound, they believe themselves to be most strong. For that reason, their hopes will come to nothing and their honor will turn into shame.

The third ones are the pagans. Some of them cry out in mockery each day: 'Who is this Christ? If he is gracious in giving present goods, we shall gladly receive him. If he is gentle in condoning sins, we shall even more gladly honor him.' But these people have closed the eyes of their mind so as not to perceive the justice and mercy of God. They stop up their ears and do not hear what my Son has done for them and for everyone. They shut their mouths and do not inquire what their future will be like or what is to their advantage. They fold their arms and refuse to make an effort to search out the way in which they might escape lies and find the truth. Therefore, since they do not want to understand or take precautions, although they can and have the time to do so, they and their house will fall and be enveloped by the tempest.

The fourth ones are those Jews and pagans who would like to be Christians, if they only knew how and in what way to please my Son and if only they had a helper. They hear from people in neighboring regions everyday, and also know from the appeals of love within themselves, as well as from other signs, how much my Son has done and suffered for everyone. This is why they cry out to him in their conscience and say:

'O Lord, we have heard that you promised to give yourself to us. So we are waiting for you. Come and fulfill your promise! We see and understand that there is no divine power in those who are worshipped as gods, no love of souls, no appreciation of chastity. We only find in them carnal motives, a love for the honors of the present world. We know about the Law and hear about the great works you have performed in mercy and justice, We hear from the sayings of your prophets that they were awaiting you whom they had foretold. So come, kind Lord! We would like to give ourselves to you, because we understand that in you there is love for souls, the right use of all things, perfect purity, and life everlasting. Come without delay and enlighten us, for we are nearly dead from waiting for you!' That is how they cry out to my Son. This explains why their door is half-open, because their intention is complete with respect to the good, but they have not yet attained its fulfillment. These are people who deserve to have the grace and consolation of my Son.

In the fifth house are the friends of my Son and me. The door of their mind is completely open for my Son. They are glad to hear him calling. They not only open when

he knocks but joyfully run to meet him as he comes in. With the hammers of the divine precepts they shatter anything they find distorted in themselves. They prepare a resting-place for my Son, not out of the feathers of birds but out of the harmony of the virtues and the curbing of evil affections, which is the very marrow of all the virtues. They offer my Son a kind of warmth that does not come from wool but from a love so fervent that they not only give their belongings to him but their very selves as well. They also prepare food for him that is fresher than any meat: it is their perfect heart that does not desire or love anything but its God.

The Lord of Heaven dwells in their hearts, and God who nourishes all things is sweetly nourished by their charity. They keep their eyes continually on the door lest the enemy enter, they keep their ears turned toward the Lord, and their hands ready for doing battle against the enemy. Imitate them, my daughter, as far as you are able, because their foundation is built on solid rock The other houses have their foundations in mud, which is why they will be shaken when the wind comes.”

The words of the Mother of God to her Son on behalf of his bride, and about how Christ is compared to Salomon, and about the severe sentence against false Christians.

Chapter 4

The Mother of God spoke to her Son, saying: ”My Son, look how your bride is crying because you have few friends and many enemies.” The Son answered: ”It is written that the sons of the kingdom will be cast out and will not inherit the kingdom. It is likewise written that a certain queen came from far away to see the riches of Salomon and to hear his wisdom. When she saw it all, she was breathless from sheer amazement. The people of his kingdom, however, paid no attention to his wisdom nor admired his riches. I am prefigured by Solomon, although I am far richer and wiser than Solomon was, inasmuch as all wisdom comes from me and anyone who is wise gets his wisdom from me. My riches are eternal life and indescribable glory. I promised and offered these goods to Christians as to my own children, in order that they might possess them forever, if they imitated me and believed in my words. But they pay no attention to my wisdom.

They hold my deeds and my promises in scorn and regard my riches as worthless. What shall I do with them then? Surely, if the sons do not want their inheritance, then strangers, that is, pagans will receive it. Like that foreign queen, whom I take to represent faithful souls, they will come and admire the wealth of my glory and charity, so much so that they will fall away from their spirit of infidelity and be filled with my Spirit. What,

then, shall I do with the sons of the kingdom? I will deal with them in the manner of a skillful potter who, when he observes that the first object he has made out of clay is neither beautiful nor useable, throws it to the earth and crushes it. I will deal with Christians in the same way. Although they ought to be mine, since I formed them in my image and redeemed them with my blood, they have turned out to be pitiably deformed. Therefore, they will be trampled down like earth and thrown into hell.”

The Lord's words in the presence of the bride concerning his own majesty, and a wonderful parable comparing Christ to David, while Jews, bad Christians, and pagans are compared to David's three sons, and about how the church subsists in the seven sacraments.

Chapter 5

“I am God, not made of stone or wood nor created by another but the Creator of the universe, abiding without beginning or end. I am he who came into the Virgin and was with the Virgin without losing my divinity. Through my human nature I was in the Virgin while still retaining my divine nature, and I am that same person who, through my divine nature, continued to rule over heaven and earth together with the Father and the Holy Spirit. Through my Spirit I set the Virgin on fire - not in the sense that the Spirit that set her on fire was something separate from me, but the Spirit that set her on fire was the same one who was in the Father and in me, the Son, just as the Father and the Son were in him, these three being one God, not three gods.

I am like King David who had three sons. One of them was called Absalom, and he sought the life of his father. The second, Adonijah, sought his father's kingdom. The third son, Solomon, obtained the kingdom. The first son denotes the Jews. They are the people who sought my life and death and scorned my counsel. Consequently, now that their requital is known, I can say what David said upon the death of his son: 'My son, Absalom!' that is: O my Jewish children, where is your longing and expectation now? O my children, what will be your end now? I felt compassion for you because you longed for me to come - for me whom you learned from many signs had come - and because you longed for quickly fading glory, all of which now has faded. But I feel greater compassion for you now, like David repeating those first words over and over, because I see that you will end in a wretched death.

Therefore, again like David, I say with all my love: 'My son, who will let me die in your stead?' David knew well that he could not bring back his dead son by dying himself,

but, in order to show his deep fatherly affection and the eager yearning of his will, even though he knew it was impossible, he was prepared to die in the place of his son. In the same way, I now say: O my Jewish children, although you had ill-will toward me and did as much as you could against me, if it were possible and if my Father allowed it, I would willingly die once again for you, for I take pity on the misery you have brought upon yourselves as required by justice. I told you what was to be done by my words and showed you by my example. I went ahead of you like a hen protecting you with wings of love, but you spurned it all. Therefore, all the things that you longed for have fled away. Your end is misery and all your labor wasted.

Bad Christians are denoted by David's second son who sinned against his father in his old age. He reasoned with himself in this way: 'My father is an old man and failing in strength. If I say anything wrong to him, he does not respond. If I do anything against him, he does not avenge himself. If I assail him, he endures it patiently. Therefore, I will do what I want.' With some of his father David's servants, he went up to a grove of few trees in order to play the king. But when the wisdom and intention of his father became evident, he changed his plan and those who were with him fell into discredit.

This is what Christians are doing to me now. They think to themselves: 'God's signs and decisions are not as manifest now as they were before. We can say what we like, since he is merciful and pays no attention. Let us do as we please, since he gives way easily.' They have no faith in my power, as if I were weaker now in accomplishing my will than I was before.

They imagine my love to be less, as if I am no longer as willing to have mercy on them as on their fathers. They also think that my judgment is a thing to be laughed at and that my justice is meaningless. Therefore, they, too, go up to a grove with some of David's servants in order to play the king with presumption. What does this grove of few trees denote, if not the Holy Church subsisting through the seven sacraments as through just a few trees? They enter into this church along with some of David's servants, that is, with a few good works, in order to gain God's kingdom with presumption.

They do a modest number of good works, confident that thereby, no matter what state of sin they are in or whatever sins they have committed, they can still gain the kingdom of heaven as if by hereditary right. David's son wanted to obtain the kingdom against David's will but was driven away in disgrace, inasmuch as both he and his ambition were unjust, and the kingdom was given to a better and wiser man. In the same way, these people will also be driven away from my kingdom.

It will be given to those who do the will of David, since only a person who has charity can obtain my kingdom. Only a person who is pure and is led by my heart can approach me

who am the most pure of all.

Solomon was the third son of David. He represents the pagans. When Bathsheba heard that someone other than Solomon - whom David had promised would be king after him - had been elected by certain persons, she went to David and said: 'My lord, you swore to me that Solomon would be king after you. Now, however, someone else has been elected.

If this is the case and it goes on in this way, I will end up being sentenced to the fire as an adulteress and my son will be regarded as illegitimate.' When David heard this, he stood up and said: 'I swear to God that Solomon will sit on my throne and be king after me.' He then ordered his servants to set Solomon on the throne and proclaim as king the man of David's choice. They carried out the orders of their lord and raised up Solomon to great power, and all those who had given their vote to his brother were scattered and reduced to servitude. This Bathsheba, who would have been accounted an adulteress had another king been elected, stands for nothing other than the faith of the pagans.

No kind of adultery is worse than selling oneself into prostitution away from God and from the true faith and believing in a god other than the Creator of universe. Just as Bathsheba did, some of the Gentiles come to me with humble and contrite hearts, saying: 'Lord, you promised that in the future we would be Christians. Carry out your promise! If another king, if another faith other than yours should gain the ascendancy over us, if you remove yourself from us, we will burn in misery and die like an adulteress who has taken an adulterer instead of a lawful husband. Besides, although you live forever, nevertheless, you will die to us and we to you in the sense that you will remove your grace from our hearts and we will set ourselves up against you due to our lack of faith. Therefore, fulfill your promise and strengthen our weakness and enlighten our darkness! If you delay, if you remove yourself from us, we will perish.' Having heard this, I will stand up like David through my grace and mercy.

I swear by my divine nature, which is joined to my humanity, and by my human nature, which is in my Spirit, and by my Spirit, which is in my divine and human natures, these three being not three gods but one God, that I will fulfill my promise. I will send my friends to bring my son Solomon, that is, the pagans, into the grove, that is, into the church, which subsists through the seven sacraments as through seven trees (namely baptism, penance, the anointment of confirmation, the sacrament of the altar and of the priesthood, matrimony, and extreme unction). They will take their rest upon my throne, that is, in the true faith of the Holy Church.

Moreover, the bad Christians will become their servants. The former will find their joy in an everlasting heritage and in the sweet nourishment that I will prepare for them.

The latter, however, will groan in the misery that will begin for them in the present and last forever. And so, since it is still the time for vigilance, may my friends not fall asleep, may they not grow weary, for a glorious reward awaits their toil!”

The Son's words in the presence of the bride concerning a king standing on a battlefield with friends to his right and enemies to his left, and about how the king represents Christ who has Christians to the right and pagans to the left, and about how the Christians are rejected and he sends his preachers to the pagans.

Chapter 6

The Son said: "I am like a king standing in a battlefield with friends standing to his right and enemies to his left. The voice of someone shouting came to those who stood on the right where everyone was well armed. Their helmets were fastened and their faces were turned to their lord. The voice shouted to them: 'Turn to me and trust me! I have gold to give you.' When they heard this, they turned toward him. The voice spoke a second time to those who had turned around: 'If you want to see the gold, unfasten your helmets, and if you want to keep it, I will fasten your helmets on again as I wish.' When they assented, he fastened their helmets on back to front. The result was that the front part with the apertures to see through was at the back of their heads while the helmets' back part covered their eyes so that they were unable to see. Shouting like this, he led them after him like blind men.

When this had been done, some of the king's friends reported to their lord that his enemies had tricked his men. He said to his friends: 'Go out among them and cry out: Unfasten your helmets and see how you have been deceived! Turn back to me and I will welcome you in peace!' They did not want to listen, but regarded it as mockery. The servants heard this and reported it to their lord. He said: 'Well then, since they have scorned me, go quickly toward the left-hand side and tell those who stand on the left these three things: The way that leads you to life has been prepared for you. The gate is open. And the lord himself wants to come to meet you with peace. Believe therefore firmly that the way has been prepared! Have a steadfast hope that the gate is open and his words are true! Go to meet the lord with love, and he will welcome you with love and peace and lead you to everlasting peace!' When they heard the messengers' words, they believed in them and were welcomed in peace.

I am that king. I had Christians to my right, since I had prepared an eternal reward for them. Their helmets were fastened and their faces were turned toward me so long as

they wholly intended to do my will, to obey my commandments, and so long as all their desire aimed at heaven. By and by the devil's voice, that is, pride, sounded in the world and showed them worldly riches and carnal pleasure. They turned toward it by yielding their assent and desires to pride. Because of pride, they took off their helmets by putting their desires into effect and preferring temporal to spiritual goods. Now that they have put aside the helmets of God's will and the weapons of virtue, pride has got such a hold of them and so bound them to itself that they are only too happy to go on sinning right to the end and would be glad to live forever, provided they could sin forever.

Pride has so blinded them that the apertures of the helmets through which they should be able to see are at the back of their heads and in front of them is darkness. What do these apertures in the helmets represent if not the consideration of the future and the provident circumspection of present realities? Through the first aperture, they should see the delight of future rewards and the horrors of future punishments as well as the awful sentence of God. Through the second aperture, they should see God's commandments and prohibitions, also how much they may have transgressed God's commandments and how they should improve. But these apertures are at the back of the head where nothing can be seen, which means that the consideration of heavenly realities has fallen into disregard.

Their love for God has grown cold, while their love for the world is considered with delight and embraced in such away that it leads them like a well-oiled wheel whither it will. However, seeing me dishonored and souls falling away and the devil gaining control, my friends cry out daily to me in their prayers for them. Their prayers have reached heaven and come to my hearing. Moved by their prayers, I have daily sent my preachers to these people and shown them signs and increased my graces to them. But, in their scorn for it all, they have piled sin upon sin.

Therefore, I shall now say to my servants and I shall put my words most assuredly into effect: My servants, go to the left-hand side, that is, to the pagans, and say: 'The Lord of heaven and the Creator of the universe would have the following said to you: The way of heaven is open for you. Have the will to enter it with a firm faith! The gate of heaven stands open for you. Hope firmly and you will enter through it! The King of heaven and the Lord of angels will personally come out to meet you and give you everlasting peace and blessing. Go out to meet him and receive him with the faith he has revealed to you and that has made ready the way to heaven! Receive him with the hope by which you hope, for he himself has the intention of giving you the kingdom.'

Love him with your whole heart and put your love into practice and you will enter through the gates of God from which those Christians were thrust away who did not want to enter them and who made themselves unworthy by their own deeds.' By my truth I

declare to you that I will put my words into practice and will not forget them. I will receive you as my children and I will be your father, I, whom Christians have held in scornful scorn.

You then, my friends, who are in the world, go forth without fear and shout out loud, announce my will to them and help them to carry it out. I will be in your hearts and in your words. I will be your guide in life and your savior in death. I will not abandon you. Go forth boldly - the more the toil, the greater the glory!

I can do all things in a single instant and with a single word, but I want your reward to grow through your own efforts and my glory to grow through your bravery. Do not be surprised at what I say. If the wisest man in the world could count up how many souls fall into hell each day, they would outnumber the sands of the sea or the pebbles on the shore. This is a matter of justice, because these souls have separated themselves from their Lord and God. I am saying this so that the devil's numbers may decrease, and the danger become known, and my army be filled up. If only they would listen and come to their senses!"

Jesus Christ speaks to the bride and compares his divine nature to a crown and uses Peter and Paul to symbolize the clerical and the lay state, and about the ways of dealing with enemies, and about the qualities that knights in the world should have.

Chapter 7

The Son spoke to the bride, saying: "I am King of the crown. Do you know why I said 'King of the crown'? Because my divine nature was and will be and is without beginning or end. My divine nature is aptly likened to a crown, because a crown has neither starting-point nor end. Just as a crown is reserved for the future king in a kingdom, so too my divine nature was reserved for my human nature to be its crown.

I had two servants. One was a priest, the other a layman. The first was Peter who had a priestly office, while Paul was, as it were, a layman. Peter was bound in marriage, but when he saw that his marriage was not consistent with his priestly office, and considering that his upright intention might be endangered by a lack of continence, he separated himself from the otherwise licit marriage, in which he divorced himself from his wife's bed, and he devoted himself to me wholeheartedly.

Paul, however, did observe celibacy and kept himself unstained by the marriage-bed. See what great love I had for these two! I gave the keys of heaven to Peter so that whatever

he bound or loosed on earth might be bound or loosed in heaven. I allowed Paul to become like Peter in glory and honor. As they were equals together on earth, so now they are united in everlasting glory in heaven and glorified together. However, although I mentioned these two expressly by name, by and through them I mean to denote other friends of mine as well. In similar fashion, under the earlier Covenant, I used to speak to Israel as if I were addressing just one person, although I meant to designate the entire people of Israel by that one name. In the same way now, using these two men, I mean to denote the multitude of those whom I have filled with my glory and love.

With the passage of time, evils began to multiply and the flesh began to grow weaker and to be more than usually prone to evil. Therefore, I set up norms for each of the two, that is, for the clergy and laity, represented here by Peter and Paul. In my mercy I decided to allow the clergy to own a moderate amount of church property for their bodily needs in order that they might grow more fervent and constant in serving me. I also allowed the laity to join in marriage according to the rites of the church. Among the priests there was a certain good man who thought to himself: 'The flesh drags me toward base pleasure, the world drags me toward harmful sights, while the devil sets various traps to get me to sin. Therefore, in order not to be ensnared by carnal pleasure, I will observe moderation in all my actions. I will be moderate in my rest and recreation.

I will dedicate the proper time to work and prayer and restrain my carnal appetites through fasting. Second, in order that the world may not drag me away from the love of God, I will give up all worldly things, for they are all perishable. It is safer to follow Christ in poverty. Third, in order not to be deceived by the devil who is always showing us falsehoods instead of the truth, I will submit myself to the rule and obedience of another; and I will reject all selfishness and show that I am ready to undertake whatever is commanded me by the other person.' This man was the first to establish a monastic rule. He persevered in it in praiseworthy fashion and left his life as an example to be imitated by others.

For a time the class of the laity was well organized. Some of them tilled the soil and bravely persevered in working the land. Others sailed on ships and carried merchandise to other regions so that the resources of one region supplied the needs of another. Others were diligent craftsmen and artisans. Among these were the defenders of my church who are now called knights.

They took up arms as avengers of the Holy Church in order to do battle against her enemies. There appeared among them a good man and friend of mine who thought to himself: 'I do not till the soil as a farmer. I do not toil on the seas as a merchant. I do not work with my hands as a skilled craftsman.

What, then, can I do or with what works can I please my God? I am not energetic

enough in the service of the church. My body is too soft and weak to bear physical injuries, my hands lack the force to strike down enemies, and my mind grows uneasy in pondering the things of heaven. What can I do then?

I know what I can do. I will go and bind myself by a stable oath to a secular prince, swearing to defend the faith of the Holy Church with my strength and with my blood.' That friend of mine went to the prince and said: 'My lord, I am one of the defenders of the church. My body is all too weak to bear physical injuries, my hands lack the force to strike down others; my mind is unstable when it comes to thinking about and carrying out what is good; my self-will is what pleases me; and my need for rest does not let me take a strong stance for the house of God. I bind myself therefore with a public oath of obedience to the Holy Church and to you, o Prince, swearing to defend her all the days of my life in order that, although my mind and will may be lukewarm with respect to the struggle, I can be held and compelled to toil because of my oath.' The prince answered him: 'I will go with you to the house of the Lord and be a witness to your oath and your promise.' Both of them came up to my altar, and my friend genuflected and said: 'I am too weak of body to bear physical injuries, my self-will is all too pleasing to me, my hands are too lukewarm when it comes to striking blows.

Therefore, I now pledge obedience to God and to you, my chief, binding myself by an oath to defend the Holy Church against her enemies, to comfort the friends of God, to do good to widows, orphans, and God's faithful, and never to do anything contrary to God's church or the faith. Moreover, I will submit myself to your correction, if I should happen to err, in order that, bound by obedience, I might fear sin and selfishness all the more and apply myself more fervently and readily to carrying out God's will and your own will, knowing myself to be only the more worthy of condemnation and contempt if I should presume to violate obedience and transgress your commands.' After this profession had been made at my altar, the prince wisely decided that the man should dress differently than other laymen as a sign of his self-renouncement and as a reminder to him that he had a superior to whom he had to submit.

The prince also placed a sword in his hand, saying: 'This sword is for you to use to threaten and slay the enemies of God.' He placed a shield on his arm, saying: 'Defend yourself with this shield against the missiles of the enemy and patiently endure whatever is thrown against it. May you sooner see it shattered than run away from battle!' In the presence of my priest who was listening, my friend made the firm promise to observe all of this. When he had made his promise, the priest gave him my body to provide him strength and fortitude so that, once united with me through my body, my friend might never be separated from me. Such was my friend George as well as many others. Such, too, should the knights be. They should get to hold their title as a result of merit and to wear their

knightly attire as a result of their actions in defense of the Holy Faith.

Hear how my enemies are now going against the earlier deeds of my friends. My friends used to enter the monastery out of their wise reverence and love for God. But those who are in monasteries nowadays go out into the world because of pride and greed, following self-will, fulfilling the pleasure of their bodies. Justice demands that people who die in such a disposition should not experience the joy of heaven but rather obtain the endless punishment of hell. Know, too, that the cloistered monks who are forced against their will to become prelates out of love for God are not to be counted among their number. The knights who used to bear my arms were ready to lay down their lives for justice and shed their blood for the sake of the holy faith, bringing justice to the needy, putting down and humbling the doers of evil.

But hear how they have now been corrupted! Now they would rather die in battle for the sake of pride, greed, and envy at the promptings of the devil instead of living after my commandments and obtaining eternal joy. Just wages will therefore be dealt out at the judgment to all the people who die in such a disposition, and their souls will be yoked to the devil forever. But the knights who serve me will receive their due wages in the heavenly host forever. I, Jesus Christ, true God and man, one with the Father and the Holy Spirit, one God forever and ever, have said this.”

Christ's words to the bride about a certain knight's desertion from the true army, that is, from humility, obedience, patience, faith, etc., to the false one, that is, to the opposing vices, pride, etc., and the description of his condemnation, and about how one can meet with condemnation because of an evil will just as much as because of evil deeds.

Chapter 8

“I am the true Lord. There is no other lord greater than I. There was no lord before me nor will there be any after me. All lordship comes from me and through me. This is why I am the true Lord and why no one but I alone can truly be called Lord, for all power comes from me.

I was telling you earlier that I had two servants, one of whom manfully took up a praiseworthy way of life and kept at it manfully to the end. Countless others followed him in that same way of knightly service. I will now tell you about the first man to desert the profession of knighthood as instituted by my friend. I will not tell you his name, because you do not know him by name, but I will disclose his purpose and desire.

A man who wanted to become a knight came to my sanctuary. When he went in, he heard a voice: 'Three things are necessary if you want to be a knight: First, you must believe that the bread you see on the altar is true God and true man, the Creator of heaven and earth. Second, once you take up your knightly service, you must exercise more self-restraint than you were accustomed to doing before. Third, you should not care about worldly honor. Rather I will give you divine joy and everlasting honor.'

Hearing this and pondering these three things to himself, he heard an evil voice in his mind making three proposals contrary to the first three. It said: 'If you serve me, I will make you three other proposals. I will let you take what you see, hear what you like, and obtain what you desire.' When he heard this, he thought to himself: 'The first lord bade me to have faith in something I do not see and promised me things unknown to me. He bade me abstain from the delights that I can see, and that I desire, and to hope for things of which I am uncertain. The other lord promised me the worldly honor that I can see and the pleasure that I desire without forbidding me to hear or see the things I like.'

Surely, it is better for me to follow him and to have what I see and to enjoy the things that are sure rather than to hope for things of which I am uncertain.' With thoughts such as these, this man was the first to commence the desertion from the service of a true knight. He rejected the true profession and broke his promise. He threw down the shield of patience at my feet and let the sword for the defense of the faith drop from his hands and left the sanctuary. The evil voice told him: 'If, as I said, you would be mine, then you should walk proudly in the fields and streets. That other Lord commands his men to be constantly humble. Therefore, be sure not to avoid any sign of pride and ostentation! While that other Lord made his entrance in obedience and subjected himself to obedience in every way, you should let no one be your superior. Bend not your neck in humility to another. Take up your sword to shed the blood of your neighbor and brother in order to acquire his property!'

Strap the shield to your arm and risk your life for the sake of winning renown! Instead of the faith that he holds out, give your love to the temple of your own body without abstaining from any of the pleasures that delight you.' While the man was making up his mind and strengthening his resolve with such thoughts, his prince laid his hand on the man's neck in the appointed place. No place whatsoever can harm anyone who has a good will or help anyone whose intention is wicked. After the confirmation of his knighthood, the wretch betrayed his knightly service, exercising it only with a view to worldly pride, making light of the fact that he was now under a greater obligation to live an austere life than before. Countless armies of knights imitated and still imitate this knight in his pride, and he has sunk all the deeper into the abyss due to his knightly vows.

But, given that there are many people who want to rise in the world and achieve renown but do not manage to do so, you might ask: Are these people to be punished for the wickedness of their intentions as much as those who achieve their desired success? To this I answer you: I assure you that anyone who fully intends to rise in the world and does all he can to do so in order to gain an empty title of worldly honor, although his intention never achieves its effect due to some secret decision of mine, such a man will be punished for the wickedness of his intention just as much as the one who does manage to achieve it, that is, unless he rectifies his intention through penance.

Look, I will put to you the example of two persons known well enough to many people. One of them prospered according to his wishes and obtained almost everything he desired. The other had the same intention, but not the same possibilities. The first one obtained worldly renown; he loved the temple of his body in its every lust; he had the power he wanted; everything he put his hand to prospered. The other was identical to him in intention but received less renown. He would willingly have shed his neighbor's blood a hundred times over in order to be able to realize his plans of greed.

He did what he could and carried out his will in accordance with his desire. These two were alike in their horrible punishment. Although they did not die at exactly the same time, I can still speak of one soul rather than two, since their condemnation was one and the same. Both had the same thing to say when body and soul were separated and the soul departed. Once having left the body, the soul said to it: 'Tell me, where now are the sights to delight my eyes that you promised me, where is the pleasure you showed me, where are the pleasant words that you bade me use?' The devil was there and answered:

'The promised sights are no more than dust, the words are but air, the pleasure is but mud and rot. Those things are of no value to you now.' The soul exclaimed then: 'Alas, alas, I have been wretchedly deceived! I see three things.

I see him who was promised to me under the semblance of bread. He is the very King of kings and Lord of lords. I see what he promised, and it is indescribable and inconceivable. I hear now that the abstinence he recommended was really most useful.' Then, in an even louder voice, the soul cried out 'woe' three times: 'Woe is me that ever I was born! Woe is me that my life on the earth was so long! Woe is me that I shall live in a perpetual and neverending death!'

Behold what wretchedness the wretched will have in return for their contempt of God and their fleeting joy! You should therefore thank me, my bride, for having called you away from such wretchedness! Be obedient to my Spirit and to my chosen ones!"

Christ's words to the bride giving an explanation of the immediately preceding chapter, and about the devil's attack on the aforementioned knight, and about his terrible and just condemnation.

Chapter 9

“The entire span of this life is but as a single hour for me. Therefore, what I am telling you now has always been in my foreknowledge. I told you before about a man who began the true knighthood, and about another who deserted it like a scoundrel. The man who deserted from the ranks of true knights threw down his shield at my feet and his sword at my side by breaking his sacred promises and vows. The shield he threw down symbolizes nothing other than the upright faith by which he was to defend himself against the enemies of the faith and of his soul.

The feet, on which I walk toward humanity, symbolize nothing other than the divine delight by which I attract a person to myself and the patience by which I patiently bear with him. He threw this shield down when he entered my sanctuary, thinking to himself: I want to obey the lord who counseled me not to practice abstinence, the one who gives me what I desire and lets me hear things pleasant to my ears. This was how he threw down the shield of my faith by wanting to follow his own selfish desire rather than me, by loving the creature more than the Creator.

If he had had an upright faith, if he had believed me to be almighty and a just judge and the giver of eternal glory, he would not have wished for anything but me, he would not have feared anything but me. But he threw down my faith at my feet, despising it and counting it for nothing, because he did not seek to please me and had no regard for my patience. Then he threw down his sword at my side. The sword denotes nothing other than the fear of God, which God's true knight should continuously have in his hands, that is, in his acts. My side symbolizes nothing other than the care and protection with which I shelter and defend my children, like a mother hen sheltering her chicks, so that the devil does not harm them and no unendurable trials come upon them.

But that man threw away the sword of my fear by not bothering to think about my power and by not having any regard for my love and patience.

He threw it down at my side as if to say: 'I neither fear nor care about your defense. I got what I have by my own doing and my noble birth.' He broke the promise he made to me. What is the true promise that a man is bound to vow to God? Surely, it is deeds of love:

that whatever a person does, he should do out of love for God. But this he set aside by twisting his love for God toward self-love; he preferred his selfishness to future and eternal delight.

In this way he separated himself from me and left the sanctuary of my humility. The body of any Christian ruled by humility is my sanctuary. Those ruled by pride are not my sanctuary but the sanctuary of the devil who steers them toward worldly desire after his own purposes. Having gone out of the temple of my humility, and having rejected the shield of holy faith and the sword of fear, he walked out proudly to the fields, cultivating every selfish lust and desire, scorning to fear me and growing in sin and lust.

When he reached the final end of his life and his soul had left the body, the demons charged out to meet him. Three voices from hell could be heard speaking against him. The first said: 'Is not this the man who deserted from humility and followed us in pride? If his two feet could take him up even higher in pride so as to surpass us and hold the primacy in pride, he would be quick to do so.' The soul answered him: 'I am the one.' Justice answered him: 'This is the reward of your pride: you will descend handed by one demon down to the next until you reach the lowest part of hell. And given that there was no demon who did not know his own particular punishment and the torment to be inflicted for every useless thought and deed, neither will you escape punishment at the hands of any one of them but share in the malice and evil of them all.' The second voice cried out saying: 'Is not this the man who separated himself from his professed service to God and joined our ranks instead?'

The soul answered: 'I am the one.' And Justice said: 'This is your allotted reward: that everyone who imitates your conduct as a knight will add to your punishment and sorrow by his own corruption and pain and will strike you at his coming as though with a deadly wound. You will be like a man afflicted by a severe wound, indeed like one afflicted by wound upon wound until his whole body is full of wounds, who endures intolerable suffering and bewails his fate constantly. Even so, you will experience misery upon misery. At the height of your pain, your pain will be renewed, and your punishment will never end and your woes will never decrease.' The third voice cried out: 'Is not this the man who exchanged his Creator for creatures, the love of his Creator for his own selfishness?' Justice answered: 'It certainly is.'

Therefore, two holes will be opened in him. Through the first the re will enter into him every punishment earned for his least sin up to his greatest, inasmuch as he exchanged his Creator for his own lust. Through the second there will enter into him every kind of pain and shame, and no divine consolation or charity will ever come to him, inasmuch as he loved himself rather than his Creator. His life will last forever and his

punishment will last forever, for all the saints have turned away from him.' My bride, see how miserable those people will be who despise me and how great will be the pain they purchase at the price of so little pleasure!"

As God spoke to Moses from the burning bush, Christ speaks to the bride about how the devil is symbolized by Pharaoh, present-day knights by the people of Israel, and the Virgin's body by the bush, and about how present-day knights and bishops are, at present, preparing a home for the devil.

Chapter 10

"It is written in the law of Moses that Moses was watching over the flocks in the desert when he saw a bush that was on fire without being burned up, and he became afraid and covered his face. A voice spoke to him from the bush: 'I have heard of my people's suffering and feel pity for them, for they are oppressed in harsh slavery.' I who am now speaking with you am that voice heard from the bush. I have heard the misery of my people. Who were my people if not Israel? Using this same name I now designate the knights in the world who have taken the vows of my knighthood and who should be mine but are being attacked by the devil.

What did Pharaoh do to my people Israel in Egypt? Three things. First, when they were building his walls, they were not to be helped by those gatherers of straw who earlier had helped them in making bricks. Instead, they had to go themselves and gather the straw wherever they could throughout the entire country. Second, the builders did not get any thanks for their labor, despite their producing the number of bricks set them as a goal. Third, the foremen beat them harshly whenever they fell short of their normal production. In the midst of their great affliction, this people of mine built two cities for pharaoh.

This pharaoh is none another than the devil who attacks my people, that is, the knights, who ought be my people. Truly I tell you that if the knights had kept the arrangement and rule established by my first friend, they would have been among my dearest friends. Just as Abraham, who was the first to be given the commandment of circumcision and was obedient to me, became my dearest friend, and anyone who imitated Abraham's faith and works shared in his love and glory, so too the knights were especially pleasing to me among all the orders, since they promised to shed for me that which they held most dear, their own blood. By this vow they made themselves most pleasing to me, just as Abraham did in the matter of circumcision, and they purified themselves daily by living up to their profession and by taking up the practice of holy charity.

These knights are now so oppressed by their wretched slavery under the devil that the devil is wounding them with a lethal wound and throwing them into pain and suffering. The bishops of the church are building two cities for him just like the children of Israel. The first city stands for physical toil and meaningless anxiety over the acquisition of worldly goods. The second city stands for spiritual unrest and distress, inasmuch as they are never allowed to rest from worldly desire. There is toil on the outside and restlessness and anxiety on the inside, rendering spiritual things a burden.

Just as Pharaoh did not supply my people with the things necessary for making bricks or give them fields full of grain, or wine and other useful things, but the people had to go and find them for themselves in sorrow and tribulation of heart, so the devil deals likewise with them now. Although they toil for and covet the world with their inmost heart, they are still unable to fulfill their desire and sate the thirst of their greed. They are consumed on the inside with sorrow and on the outside with toil. For that reason, I pity them their sufferings, because my knights, my people, are building homes for the devil and toiling ceaselessly, because they cannot get what they desire, and because they worry themselves over meaningless goods, although the fruit of their anxiety is not a blessing but rather the reward of shame.

When Moses was sent to the people, God gave him a miraculous sign for three reasons. First, it was because each person in Egypt worshipped his own individual god, and because there were innumerable beings who were said to be gods. Therefore it was fitting that there should be a miraculous sign so that, through it and by the power of God, people would believe that there was one God and one Creator of all things because of the signs, and so that all the idols would be proved worthless. Second, a sign was also given to Moses as a symbol prefiguring my future body. What did the burning bush that was not consumed symbolize if not the Virgin who conceived by the Holy Spirit and gave birth without corruption? From this bush I came forth, assuming a human nature from the virginal body of Mary. Similarly, the serpent given as a sign to Moses symbolized my body. In the third place, a sign was given to Moses in order to confirm the truth of coming events and to prefigure the miraculous signs to be done in the future, proving the truth of God to be so much the truer and more certain the more clearly those things signified by the signs were in time fulfilled.

I am now sending my words to the children of Israel, that is, to the knights. They need no miraculous signs for three reasons. This is, first of all, because the one God and Creator of all things is already worshipped and known through Holy Scripture as well as through many signs. Second, they are not now waiting for me to be born, because they know that I was truly born and became incarnate without corruption, inasmuch as

scripture has been completely fulfilled. And there is no better or more certain faith to be held and believed than the one that has already been preached by me and by my holy preachers. Nevertheless, I have done three things through you by which it may be believed. First, these are my true words and do not differ from the true faith.

Second, a demon went out of a possessed man at my word. Third, I gave a certain man the power to unite mistrustful hearts in mutual charity. Therefore, do not have any doubts about those who will believe in me. Those who believe in me believe also in my words. Those who savor me savor also my words. It is written that Moses covered his face after speaking with God.

You, however, do not need to cover your face. I opened your spiritual eyes so that you might see spiritual things. I opened your ears so that you might hear the things that are of the Spirit. I will show you a likeness of my body as it was during and before my passion, and such as it was after the resurrection, as Magdalene and Peter and others saw it. You will also hear my voice as it spoke to Moses from within the bush. This same voice is now speaking within your soul.”

Christ's delightful words to the bride about the glory and honor of the good and true knight, and about how the angels come out to meet him, and about how the glorious Trinity welcomes him affectionately and takes him to a place of indescribable rest as a reward for but a little struggle.

Chapter 11

“I told you before about the end and punishment of that knight who was the first to desert from the knightly service he had promised me. I will now describe for you by way of metaphors (for otherwise you are unable to understand spiritual things) the glory and honor of him who first manfully took up the true knightly service and manfully kept at it to the end. When this friend of mine came to the end of his life and his soul left his body, five legions of angels were sent to greet him. Along with them there also came a multitude of demons in order to find out if they could lay any claim to him, for they are full of malice and never rest from malice.

A bright clear voice was then heard in heaven, saying: 'My Lord and Father, is not this the man who bound himself to your will and carried it out to perfection?' The man himself then answered in his own conscience: 'Indeed I am.' Three voices were then heard. The first was that of the divine nature, which said: 'Did I not create you and give you a body and soul? You are my son and you have done your Father's will. Come to me, your almighty

Creator and dear Father! An eternal inheritance is owed to you, for you are a son. Your Father's inheritance is owed to you, for you have been obedient to him.

So, dear son, come to me then! I will welcome you with joy and honor.' The second voice was that of the human nature, which said: 'Brother, come to your brother! I offered myself for you in battle and shed my blood for you. You, who obeyed my will, come to me! You, who paid blood for blood and were prepared to offer death for death and life for life, come to me! You, who imitated me in your life, enter now into my life and into my neverending joy! I recognize you as my true brother.' The third voice was that of the Spirit (but the three are one God, not three gods) that said: 'Come, my knight, you whose interior life was so attractive that I longed to dwell with you!

In your exterior conduct you were so manly that you deserved my protection. Enter, then, into rest in return for all your physical troubles! In return for your mental suffering, enter into a consolation beyond description! In return for your charity and your manly struggles, come into me and I will dwell in you and you in me! Come to me, then, my excellent knight, who never yearned for anything but me! Come and you will be filled with holy pleasure!' Afterward five voices were heard from each of the five legions of angels.

The first one spoke, saying: 'Let us march ahead of this excellent knight and carry his weapons ahead of him, that is, let us present to our God the faith he preserved unshaken and defended from the enemies of justice.' The second voice said: 'Let us carry his shield ahead of him, that is, let us show our God that patience of his which, although it is already known to God, will be even more glorious because of our testimony. By his patience he not only bore adversities patiently but also thanked God for those same adversities.'

The third voice said: 'Let us march ahead of him and present his sword to God, that is, let us show him the obedience by which he remained obedient in both difficult and easy times in accordance with his pledge.' The fourth voice said: 'Come and let us show our God his horse, that is, let us offer the testimony of his humility. As a horse carries the body of a man, so his humility both preceded and followed him, carrying him forth to the performance of every good work. Pride found nothing of its own in him, which is why he rode in safety.' The fifth voice said: 'Come and let us present his helmet to our God, that is, let us bear witness to the divine yearning he felt for God!

He meditated on him in his heart at all times. He had him on his lips, in his works, and yearned for him above all things. Out of his love and veneration he caused himself to die to the world. So, let us present these things to our God, for, in return for a little struggle, this man has deserved eternal rest and joy with his God for whom he yearned so much and so often!' Accompanied by the sounds of these voices and a wonderful choir of

angels, my friend was carried to eternal rest.

His soul saw it all and said to itself in exultation: 'Happy am I to have been created! Happy am I to have served my God whom I now behold! Happy am I, for I have joy and glory that will never end!' In such a way did my friend come to me and receive such a reward. Although not everyone sheds his blood for the sake of my name, nevertheless, everyone will receive the same reward, provided they have the intention of giving their lives for me if the occasion presents itself and the needs of the faith demand it. See how important a good intention is!"

Christ's words to the bride about the unchanging nature and eternal duration of his justice, and about how, after taking a human nature, he revealed his justice through his love in a new light, and about how he tenderly exercises mercy toward the damned and gently teaches his knights mercy.

Chapter 12

"I am the true King. No one deserves to be called king except me, because all honor and power come from me. I am he who rendered judgment upon the first angel to fall through pride, greed, and envy. I am he who rendered judgment upon Adam and Cain as well as upon the whole world by sending it the flood due to the sins of the human race. I am the same one who allowed the people of Israel to come into captivity and miraculously led it out with miraculous signs. All justice is to be found in me. Justice always was and is in me without beginning or end. It does not at any time grow less in me but remains in me true and unchangeable. Although at the present time my justice seems to be somewhat gentler and God seems to be a more patient judge now, this represents no change in my justice, which never changes, but only shows my love the more. I now judge the world by that same justice and that same true judgment as when I permitted my people to become slaves in Egypt and made them suffer in the desert.

My love was hidden prior to my incarnation. I kept it hidden in my justice like light obscured by a cloud. Once I had taken a human nature, although the law that had been given was changed, justice itself was not changed but was all the more clearly visible and was shown in a more abundant light in love through God's Son. This happened in three ways. First, the law was mitigated, since it had been severe because of disobedient and hardened sinners and it was difficult in order to tame the proud. Second, the Son of God suffered and died. Third, my judgment now appears to be farther away and both seems to be postponed out of mercy and to be gentler toward sinners than before. Indeed, the acts of

justice concerning the first parents or the flood or those who died in the desert seem rigid and strict. But that same justice is still with me and ever has been. However, mercy and love are now more apparent. Earlier, for wise reasons, love was hidden in justice and displayed with mercy, albeit in a more hidden manner, because I never carried out and never do carry out justice without mercy or kindness without justice. Now, however, you might ask: if I show mercy in all my justice, in what way am I merciful toward the damned? I will answer you by way of a parable.

It is as if a judge were seated in judgment and his brother came along to be sentenced. The judge says to him: 'You are my brother and I am your judge and, although I sincerely love you, I cannot nor is it right for me to counteract justice. In your conscience you see what is just with respect to what you deserve. It is necessary to sentence you accordingly. If it were possible to go against justice, I would willingly take your sentence upon myself.' I am like that judge. This person is my brother because of my human nature. When he comes to be judged by me, his conscience informs him of his guilt and he understands what his sentence should be. Since I am just, I reply to the soul - figuratively speaking - and tell it: 'You see all that is just for you in your conscience. Tell me what you deserve.' The soul answers me then: 'My conscience informs me of my sentence. It is the punishment due to me, because I did not obey you.' I answer: 'I, your judge, took on myself all your punishment and made your danger known to you as well as the way to escape punishment. It was simple justice that you could not enter heaven before atoning for your guilt. I took on your atonement, because you were incapable of bearing it your self.'

Through the prophets I showed you what would happen to me, and I did not omit a single detail of what the prophets foretold. I showed you all the love I could in order to make you turn to me. However, since you have turned away from me, you deserve to be sentenced, because you scorned mercy. However, I am still so merciful that, if it were possible for me to die again, for your sake I would again endure the same torment I once endured on the cross rather than see you sentenced to such a sentence. Justice, however, says that it is impossible for me to die again, even if mercy tells me to want to die for your sake again, if it were possible. This is how I am merciful and loving even toward the damned. I loved mankind from the start, even when I seemed to be angry, but nobody cared about or paid any attention to my love.

Because I am just and merciful, I warn the so-called knights that they should seek my mercy, lest my justice find them. My justice is as immovable as a mountain, it burns like fire, it is as frightening as thunder, and as sudden as a bow fitted with an arrow. My warning is threefold. First, I warn them as a father does his children, in order to make them turn back to me, because I am their Father and Creator. Let them return, and I will give them the patrimony due to them by right. Let them return, because, although I have

been spurned, I will still welcome them with joy and go out to meet them with love. Second, I ask them like a brother to recall my wounds and my deeds. Let them return, and I will receive them like a brother. Third, as their Lord I ask them to return to the Lord to whom they pledged their faith, to whom they owe their allegiance and to whom they have sworn themselves by oath.

Wherefore, o knights, turn back to me, your father, who brought you up with love. Think on me, your brother, who became as one of you for your sakes. Turn back to me, your kind Lord. It is highly dishonest to pledge your faith and allegiance to another lord. You pledged me that you would defend my church and help the needy. See now how you pledge allegiance to my enemy, and throw away my banner and hoist the banner of my enemy!

Wherefore, O knights, come back to me in true humility, since you deserted me through pride. If anything seems hard to suffer for me, consider what I did for you! For your sakes, I went to the cross with my feet bleeding; my hands and feet were pierced for you; I spared not a single limb of mine for you. And yet you ignore all this by running away from me. Come back, and I will give you three kinds of help. First, fortitude, so as to be able to withstand your physical and spiritual enemies. Second, a brave generosity, so that you may fear nothing but me and may deem it a joy to exert yourselves for my sake. Third, I shall give you wisdom to make you understand the true faith and the will of God. Therefore, come back and take your stand like men! For I, who am giving you this warning, am the same one whom the angels serve, the one who freed those forefathers of yours who were obedient but sentenced the disobedient and humbled the proud. I was first in war, first in suffering. Follow me, then, so that you will not be melted like wax by fire. Why are you breaking your promise? Why do you scorn your oath? Am I of less value or more unworthy than some worldly friend of yours to whom, once you pledge your faith, you keep it? To me, however, the giver of life and honor, the preserver of health, you do not render what you have promised.

For this reason, good knights, fulfill your promise and, if you are too weak to do so in deeds, at least have the will to do so! I feel pity due to the slavery the devil has imposed on you and so I will accept your intention as a deed. If you come back to me in love, then exert yourselves in the faith of my church, and I will come out to meet you like a kind father together with all my army. I will give you five good things as a reward. First, neverending praise will always sound in your ears. Second, the face and glory of God will always be before your eyes. Third, the praise of God will never leave your lips. Fourth, you will have everything your soul can desire, and you will desire nothing more than you have. Fifth, you will never be separated from your God, but your joy will endure without end and you will live your life in joy without end.

Such will be your reward, my knights, if you defend my faith and exert yourselves more for the sake of my honor than for your own. If you have any sense, remember that I have been patient with you and that you have insulted me in a way you yourselves would never tolerate. However, although I can do all things by reason of my omnipotence, and although my justice cries out to be revenged upon you, still my mercy, which is in my wisdom and goodness, spares you. Therefore, ask for mercy! In my love I grant that which a person asks me for in humility.”

Christ's strong words to the bride against present-day knights, and about the proper way of creating knights, and about how God gives and bestows strength and help to them in their actions.

Chapter 13

“I am one God together with the Father and the Holy Spirit in a trinity of persons. None of the three can be separated or divided from the others, but the Father is in both the Son and the Spirit, and the Son is in both the Father and the Spirit, and the Spirit is in both. The Divinity sent its Word to the Virgin Mary through the angel Gabriel. Yet the same God, both sending and being sent by himself, was with the angel, and he was in Gabriel, and he was in the Virgin prior to Gabriel. After the angel had delivered his message, the word was made flesh in the Virgin. I, who speak with you, am that Word.

The Father sent me through himself together with the Holy Spirit into the womb of the Virgin, although not in such away that the angels would be left without the vision and presence of God. Rather, I, the Son, who was with the Father and the Holy Spirit in the virginal womb, remained the same God in the sight of the angels in heaven together with the Father and the Spirit, ruling and sustaining all things. However, the human nature assumed by the only Son lay in the womb of Mary. I, who am one God in my divine and human natures, do not disdain to speak with you and thus manifest my love and strengthen the holy faith.

Although my human form seems to be here before you and to be speaking with you, nonetheless it is truer to say that your soul and your conscience are with me and in me. Nothing in heaven or on earth is impossible or difficult for me. I am like a powerful king who comes to a city with his troops and takes up the whole place, occupying all of it. In like manner, my grace fills all of your limbs and strengthens them all. I am within you and with out you. Although I may be speaking with you, I remain the same in my glory. What could

possibly be difficult for me who sustains all things with my power and arranges all things in my wisdom, surpassing everything in excellence? I, who am one God together with the Father and the Holy Spirit, without beginning or end, who assumed a human nature for the sake of the salvation of humankind, the divine nature remaining intact, who suffered, rose again, and ascended into heaven, I am now truly speaking with you.

I told you earlier about the knights who were once most pleasing to me because they were bound to me by the bond of charity. They bound themselves by their oath to offer up their body for my body, their blood for my blood. This is why I gave them my consent, why I joined them to myself in a single bond and a single company. Now, however, my grievance is that these knights, who ought to be mine, have turned away from me. I am their Creator and redeemer as well as their helper. I made a body with all its limbs for them. I made everything in the world for their use. I redeemed them with my blood. I bought an eternal inheritance for them with my passion. I protect them in every danger.

Now, however, they have turned away from me. They hold my passion for naught, they neglect my words that should delight and nourish their soul. They despise me, preferring with all their heart and soul to offer up their body and let it be wounded in return for human praise, to shed their blood for the sake of satisfying their greed, happy to die on account of worldly, devilish, empty speech. But still, although they have turned away, my mercy and justice is upon them. I mercifully watch over them so that they may not be handed over to the devil. In justice I bear with them patiently and, if they would turn back again, I would welcome them joyfully and gladly run out to meet them.

Tell that man who wants to put his knighthood at my service that he can please me once again through the following ceremony. Anyone who wants to be made a knight should proceed with his horse and armor to the churchyard and leave his horse there, since it was not made for human pride but in order to be useful in life and in defense and in fighting the enemies of God. Then let him put on his cloak, placing its clasp to his forehead, similar to what a deacon does when he puts on his stole as a sign of obedience and holy patience. In like manner, he should put on his cloak and place the clasp to his forehead as a sign both of his military vows and of the obedience undertaken for the defense of Christ's cross.

A banner of the secular government should be carried before him, reminding him that he should obey his worldly government in all the things that are not against God. Once he has entered the churchyard, the priests should go out to meet him with the banner of the church. On it the passion and wounds of Christ should be depicted as a sign that he is obliged to defend the church of God and comply with her prelates. When he enters the church, the banner of the temporal government should remain outside the church while the banner of God should go before him into the church as a sign that divine authority

precedes secular authority and that one should care more about spiritual things than temporal things.

When Mass has been said up to the Agnus Dei, the presiding officer, that is, the king or someone else, should go up to the knight at the altar and say: 'Do you want to be made a knight?' When the candidate answers, I do,' the other should add the words: 'Promise to God and to me that you will defend the faith of the Holy Church and obey its leaders in all the things pertaining to God!'

When the candidate answers 'I do,' the other should place a sword in his hands, saying: 'Behold, I place a sword in your hands so that you may not spare even your own life for the sake of God's church, so that you may crush the enemies of God and protect the friends of God.' Then he should give him the shield and say: 'Behold, I give you a shield so that you may defend yourself against the enemies of God, so that you may offer assistance to widows and orphans, so that you may add to the glory of God in every way.' Then he should place his hand on the other's neck, saying: 'Behold, you are now subject to obedience and to authority. Know, then, that you must carry out in practice what you have bound yourself to by your pledges!' After this, the cloak and its clasps should be fitted on him in order to remind him daily both of his vows to God and that, by his profession before the church, he has bound himself to do more than others to defend the church of God.

Once these things are done and the Agnus Dei has been said, the priest celebrating the Mass should give him my body in order that he may defend the faith of the Holy Church. I will be in him and he in me. I will furnish him with help and strength, and I will make him burn with the fire of my love so as to desire nothing but me and to fear nothing but me, his God. If he should happen to be on a campaign when he undertakes this service for my glory and the defense of my faith, it will still benefit him, provided his intention is upright.

I am everywhere by virtue of my power, and all people can please me by an upright intention and a good will. I am love, and no one can come to me but a person who has love. Therefore I do not order anyone to do this, since in that case they would be serving me out of fear. But those who want to undertake this form of knightly service can be pleasing to me. It would be fitting for them to show through humility that they want to return to the true exercise of knighthood, inasmuch as desertion from the profession of true knighthood occurs through pride.”

EXPLANATION

This knight was believed to have been Sir Karl, the son of St. Bridget.

About Christ as symbolized by a goldsmith and the words of God as gold, and about how these words should be transmitted to people with the love of God, an upright conscience, and their five senses under control, and about how the preachers of God should be diligent rather than lazy in selling the gold, that is, in transmitting the word of God.

Chapter 14

“I am like a skilled goldsmith who sends his servant to sell his gold throughout the land, telling him: 'You must do three things. First of all, you must not entrust my gold to anyone except those who have calm and clear eyes. Second, do not entrust it to people who have no conscience. Third, put my gold on sale for ten talents weighed twice over! A person who refuses to weigh my gold twice will not get it. You must beware of three weapons my enemy uses against you. First of all, he wants to make you slow to put my gold on display. Second, he wishes to mix inferior metal into my gold so that those who see and test it think my gold is just rotten clay.

Third, he instructs his friends to contradict you and to claim constantly that my gold is no good.' I am like that goldsmith. I forged everything in heaven and on earth, not with hammers and tools but by my power and strength. All that is and was and will be is foreknown to me. Not the least little worm or the smallest grain can exist or continue in existence without me. Not the least little thing escapes my foreknowledge, since everything comes from me and is foreknown to me. Among all the things I have made, however, the words I have spoken with my own lips are of the greatest value, just as gold is more valuable than other metals.

This is why my servants, whom I dispatch with my gold throughout the world, must do three things. First of all, they are not to entrust my gold to people who do not have calm and clear eyes. You may ask: 'What does it mean to have clear eyesight?' Well, a clear-sighted person is one who has divine wisdom along with divine charity. But how are you to know this? It is obvious. That person is clear-sighted and can be entrusted with my gold who lives according to reason, who removes himself from worldly vanity and curiosity, who seeks nothing so much as his God. But that person is blind who has knowledge but does not put the divine charity he understands into practice. He seems to have his eyes on God but he does not, for his eyes are on the world and he has turned his back to God.

Second, my gold is not to be entrusted to someone with no conscience. Who has a conscience if not the person who manages his temporal, perishable goods with a view to

eternity, who has his soul in heaven and his body on earth, who ponders daily how he is going to depart from earth and answer to God for his deeds? My gold should be entrusted to such a person. Third, he should put my gold on sale for ten talents weighed two times over. What do the scales with which the gold is weighed symbolize if not conscience? What do the hands that weigh the gold symbolize if not a good will and desire? What are the counterweights to be used if not spiritual and corporal works?

A person who wants to buy and keep my gold, that is, my words, should examine himself uprightly on the scales of his conscience and consider how he is to pay for it with ten talents carefully weighed out in accordance with my wishes. The first talent is the person's disciplined eyesight. This makes him consider the difference between corporal and spiritual vision, what use there is in physical beauty and appearance, how much excellence there is in the beauty and glory of the angels and of the heavenly powers that surpass all the stars of the sky in splendor, and what joyful delight a soul possesses in God's commandments and in his glory.

This talent, I mean, physical vision and spiritual vision, which is found in God's commandments and in chastity, are not to be measured on the same scale. Spiritual vision counts for more than the corporal kind and weighs more, inasmuch as a person's eyes must be open to what is beneficial for the soul and necessary for the body, but closed to foolishness and indecency.

The second talent is good hearing. A person should consider the worth of indecent, silly, and derisive language. Surely, it is worth nothing more than an empty puff of air. This is why a person should hear God's praises and hymns. He should listen to the deeds and sayings of my saints. He should hear what he needs in order to foster his soul and body in virtue. This kind of hearing weighs more on the scales than the hearing of indecency. This good kind of hearing, when it is weighed on the scales against the other kind, will sink the scales all the way down, while the other, empty kind of hearing will get lifted up and weigh nothing at all.

The third talent is that of the tongue. A person should weigh the excellence and usefulness of edifying and measured speech on the scales of his conscience. He should also take note of the harmfulness and uselessness of vain and idle speech. He should then put away vain speech and love the good kind.

The fourth talent is taste. What is the taste of the world if not misery? Toil at the start of an enterprise, sorrow as it continues, bitterness at the end. Accordingly, a person should carefully weigh spiritual taste against the worldly kind, and the spiritual will outweigh worldly taste. The spiritual taste is never lost, never becomes wearisome, never diminishes.

This kind of taste begins in the present through the restraint of lust and through a life of moderation and lasts forever in heaven through the enjoyment and sweet delight of God.

The fifth talent is that of the sense of touch. A person should weigh how much care and misery he feels because of the body, all the worldly cares, all the many problems with his neighbor. Then he experiences misery everywhere. Let him also weigh how great the peace of soul and of a well-disciplined mind is, how much good there is in not being worried about vain and superfluous possessions. Then he will experience consolation everywhere. Whoever wants to measure it well should put the spiritual and physical senses of touch on the scales, and the result will be that the spiritual outweighs the corporal. This spiritual sense of touch begins and develops through the patient endurance of setbacks and through perseverance in the commandments of God, and it lasts forever in joy and peaceful rest. A person who gives more weight to physical rest and to worldly feelings and joy than to those of eternity is not worthy to touch my gold or to enjoy my happiness.

The sixth talent is human work. A person should carefully weigh in his conscience both spiritual and material work. The former leads to heaven, the latter to the world; the former to an eternal life without suffering, the latter to tremendous pain and suffering. Whoever desires my gold should give more weight to spiritual work, which is done in my love and for my glory, than to material work, since spiritual things endure, while material things will pass away.

The seventh talent is the orderly use of time. A person is given certain times to devote to spiritual things alone, other times for bodily functions, without which life is impossible (if these are used reasonably, they are counted as a spiritual use of time), and other times for physically useful activity. Since a person must render an account of his time as well as of his deeds, he should therefore give priority to the spiritual use of time before turning to material labor, and manage his time in such away that spiritual things are given more priority than temporal things so that no time is allowed to pass without the examination and right balance required by justice.

The eighth talent is the just administration of the temporal goods given to one, meaning that a rich person, as far as his means allow, should give to the poor with divine charity. But you might ask: 'What should a poor person who owns nothing give?' He should have the right intention and think the following thoughts: 'If I had anything, I would gladly give it generously.' Such an intention is counted for him as a deed. If the poor man's intention is such that he would like to have temporal possessions like others but only intends to give a small sum and mere trifles to the poor, this intention is reckoned for him as a small deed. Therefore a rich person with possessions should practice charity. A needy person should have the intention of giving, and it will gain him merit. Whoever gives more

weight to the temporal than to the spiritual, whoever gives me one shilling and the world a hundred and himself a thousand does not use a fair measuring standard. A person who uses a measuring standard like that does not deserve to have my gold. I, the giver of all things, who can also take all things away, deserve the worthier share. Temporal goods were created for human use and necessity, not for superfluity.

The ninth talent is the careful examination of times gone and past. A person should examine his deeds, what sort of deeds they were, their number, how he has corrected them and with what merit. He should also consider whether his good works were fewer than his bad. If he should find his bad works to be more numerous than his good, then he should have a perfect purpose of amendment and be truly contrite for his misdeeds. This intention, if it be true and firm, will weigh more in God's sight than all his sins.

The tenth talent is the consideration of and planning for future time. If a person has the intention of not wanting to love anything but the things of God, of not desiring anything but what he knows to be pleasing to God, of willingly and patiently embracing difficulties, even the pains of hell, were that to give God any consolation and were it to be God's will, then this talent excels all the rest. Through this talent all dangers are easily avoided. Whoever pays these ten talents will get my gold.

However, as I said, the enemy wants to impede the people delivering my gold in three ways. First he wants to make them slow and lazy. There is both a physical and a spiritual laziness. The physical kind is when the body tires of working, getting up, and so forth. Spiritual laziness is when a spiritually minded person, knowing the sweet delight and grace of my Spirit, prefers to rest in that delight rather than to go out and help others to partake of it with him. Did not Peter and Paul experience the overflowingly sweet delight of my Spirit? If it had been my will, they would rather have lain hidden in the lowest part of the earth with the interior delight they had than to go out into the world.

However, in order that others might be made participants in their sweet delight and in order to instruct others along with themselves, they preferred to go out for other people's sake as well as for their own greater glory and not to remain by themselves without strengthening others with the grace given them. In like manner my friends, although they would like to be alone and to enjoy that sweet delight they have already, should now go forth so that others might also become participants in their joy. Just as someone with abundant possessions does not use them for himself alone but entrusts them to others, so too my words and my grace should not be kept hidden but should be broadcast to others so that they, too, may be edified.

My friends can give aid to three kinds of people. First, to the damned; second, to

sinners, that is, to those who fall into sins and get up again; third, to the good who stand firm. But you may ask: 'How can a person give aid to the damned, seeing that they are unworthy of grace and it is impossible for them to return to grace?' Let me answer you by way of a simile. It is as though there were countless holes at the bottom of a certain precipice and anyone falling into them would necessarily sink to the depths. However, if someone were to block up one of the holes, the person falling would not sink down as deeply as if no hole had been blocked up. This is what happens to the damned. Although by reason of my justice and their own hardened malice they have to be condemned at a definite and foreknown time, still their punishment will be lighter if they are held back by others from doing certain evils and instead urged to do something good. That is how I am merciful even toward the damned. Although mercy pleads for leniency, justice and their own wickedness countermand it.

In the second place, they can give aid to those who fall down but get back up again by teaching them how to get up, by making them take care not to fall, and by instructing them how to improve and to resist their passions.

In the third place, they can be of benefit to the righteous and perfect. Do not they themselves fall as well? Of course they do, but it is for their greater glory and the devil's shame. Just as a soldier lightly wounded in battle gets all the more stirred up because of his wound and becomes that much keener for battle, so too the diabolical temptation of adversity stirs up my chosen ones all the more for the spiritual struggle and for humility, and they make all the more fervent progress toward winning the crown of glory. Therefore my words should not be kept hidden from my friends, for, having heard of my grace, they will get all the more stirred up as to devotion toward me.

My enemy's second method is to use deception in order to make my gold look like clay. For this reason, when any of my words are being transcribed, the transcriber should bring two trusty witnesses or one man of proven conscience to certify that he has examined the document. Only then may it be transmitted to whomever he wants, in order not to come uncertified into the hands of enemies who could add something false, which could lead to the words of truth being denigrated among simple folk.

My enemy's third method is to make his own friends preach resistance to my gold. My friends should then say to those who contradict them: 'The gold of these words contains, as it were, only three teachings. They teach you to fear rightly, to love piously, to desire heaven intelligently. Test the words and see for yourselves, and, if you find anything else there, contradict it!' "

Christ's words to the bride about how the way to paradise was opened by his coming, and about the ardent love he showed us in bearing so many sufferings for us from his birth to his death, and about how the way to hell has now been made wide and the way to paradise narrow.

Chapter 15

“You are wondering why I am telling you such things and why I am revealing such marvels to you. Is it for your sake alone? Of course not, it is for the edification and salvation of others. You see, the world was like a kind of wilderness in which there was one road leading down to the great abyss. In the abyss were two chambers. One was so deep that it had no bottom and the people who went down into it never came up again. The second was not so deep or frightening as the first. Those who went down into it had some hope of help; they experienced longing and delay but not misery, darkness but not torment. The people who lived in this second chamber kept sending their cries daily to a magnificent city nearby that was filled with every good thing and every delight.

They cried out hardily, for they knew the way to the city. However, the wild forest was so thick and dense that they were unable to cross it or make any advance because of its density, and they had not the strength to forge a path through it. What was their cry? Their cry was this: 'O God, come and give us help, show us the way and enlighten us, we are waiting for you! We cannot be saved by anyone but you.' This cry came to my hearing in heaven and moved me to mercy. Appeased by their crying, I came to the wilderness like a pilgrim.

But before I began to work and make my way, a voice spoke out ahead of me, saying: 'The ax has been laid to the tree.' This voice was none other than John the Baptist. He was sent before me and cried out in the desert: 'The ax has been laid to the tree,' which is to say: 'Let the human race be ready, for the ax is now ready, and he has come to prepare a way to the city and is uprooting every obstacle.' When I came, I worked from sunrise to sunset, that is, I devoted myself to the salvation of humankind from the time of my incarnation until my death on the cross. At the start of my undertaking, I took flight into the wilderness away from my enemies, more precisely, from Herod who was pursuing me; I was put to the test by the devil and suffered persecution from men. Later, while enduring much toil, I ate and drank and sinlessly complied with other natural needs in order to build up the faith and to show that I had truly taken a human nature.

While I prepared the way to the city, that is, to heaven, and uprooted all the obstacles that had sprung up, brambles and thorns scratched my side and harsh nails wounded my

hands and feet. My teeth and my cheeks were badly mishandled. I bore it with patience and did not turn back but went ahead all the more zealously, like an animal driven by starvation that, when it sees a man holding a spear against it, charges into the spear in its desire to get at the man. And the more the man thrusts the spear into the entrails of the animal, the more the animal thrusts itself against the spear in its desire to get at the man, until at last its entrails and entire body are pierced through and through. In like manner, I burned with such love for the soul, that, when I beheld and experienced all these harsh torments, the more eager men were to kill me, the more ardent I became to suffer for the salvation of souls.

Thus I made my way in the wilderness of this world and prepared a road through my blood and sweat. The world might well be called a wilderness, since it was lacking in every virtue and remained a wilderness of vice. It had only one road on which everyone was descending into hell, the damned toward damnation, the good towards darkness. I heard mercifully their longstanding desire for future salvation and came like a pilgrim in order to work. Unknown to them in my divinity and power, I prepared the road that leads to heaven. My friends saw this way and observed the difficulties of my work and my eagerness of heart, and many of them followed me in joy for a long time.

But now there has been a change in the voice that used to cry out: 'Be ready!' My road has been altered, and thickets and thorn bushes have grown up, and those who were advancing on it have halted. The way to hell has been opened up. It is broad, and many people travel by it. However, in order not to let my road become altogether forgotten and neglected, my few friends still travel it in their longing for their heavenly homeland, like birds moving from bush to bush, hidden, as it were, and serving me out of fear, since everyone nowadays thinks that to travel by the way of the world leads to happiness and joy.

For this reason, because my road has become narrow while the road of the world has been widened, I am now shouting out to my friends in the wilderness, that is, in the world, that they should remove the thorn bushes and brambles from the road leading to heaven and recommend my road to those who are making their way.

As it is written: 'Blessed are those who have not seen me and have believed'. Likewise, happy are they who now believe in my words and put them into practice. As you see, I am like a mother who runs out to meet her roving son. She holds out a light for him on the way so that he can see the road. In her love, she goes to meet him on the way and shortens his journey. She goes up to him and embraces and greets him. With love like that I shall run out to meet my friends and all the people returning to me, and I shall give their hearts and souls the light of divine wisdom. I will embrace them with glory and surround them with the heavenly court where there is neither heaven above nor earth below but only the vision of God; where there is neither food nor drink, but only the enjoyment of God.

The road to hell is open for the wicked. Once they enter into it, they will never come up again. They will be without glory or bliss and will be filled with misery and everlasting reproach. This is why I speak these words and reveal this love of mine, so that those who have turned away may turn back to me and recognize me, their Creator, whom they have forgotten.”

Christ's words to the bride about why he speaks with her rather than with others better than she, and about three things commanded, three forbidden, three permitted, and three recommended to the bride by Christ; a most excellent lesson.

Chapter 16

“Many people wonder why I speak with you and not with others who live a better life and have served me for a longer time. I answer them by way of a parable: A certain lord owns several vineyards in several different regions. The wine of each vineyard has the particular taste of the region where it comes from. Once the wine has been pressed, the owner of the vineyards sometimes drinks the mediocre and weaker wine and not the better kind. If any of those present sees him and asks their lord why he does so, he will answer that this particular wine tasted good and sweet to him at the time. This does not mean that the lord gets rid of the better wines or holds them in disdain, but that he reserves them for his use and privilege on an appropriate occasion, each of them for the occasion for which it is suited. This is the way I deal with you.

I have many friends whose life is sweeter to me than honey, more delicious than any wine, brighter in my sight than the sun. However, it pleased me to choose you in my Spirit, not because you are better than they are or equal to them or better qualified, but because I wanted to - I who can make sages out of fools and saints out of sinners. I did not grant you so great a grace because I hold the others in disdain. Rather, I am reserving them for another use and privilege as justice demands. Humble yourself then in every way, and do not let anything trouble you but your sins. Love everyone, even those who seem to hate and slander you, for they are only providing you with a greater opportunity to win your crown! Three things I command you to do. Three things I command you not to do. Three things I permit you to do. Three things I recommend you to do.

I command you to do three things, then. First, to desire nothing but your God; second, to cast off all pride and arrogance; third, always to hate the lust of the flesh. Three things I order you not to do. First, neither to love vain, indecent speech nor, second,

excessive eating and superfluity in other things, and, third, to flee from worldly merriment and frivolity. I permit you to do three things. First, to sleep moderately for the sake of good health; second, to carry out temperate vigils to train the body; third, to eat moderately for the strength and sustenance of your body.

I recommend three things to you. First, to take pains to fast and carry out good works that earn the promise of the kingdom of heaven; second, to dispose of your possessions for the glory of God; third, I counsel you to think on two things continually in your heart. First, think on all that I have done for you by suffering and dying for you. Such a thought stirs up love for God. Second, consider my justice and the coming judgment. This instills fear in your mind. Finally, there is a fourth thing which I both order and command and recommend and permit. This is to obey as you ought. I order this, inasmuch as I am your God. I command you not to act otherwise, inasmuch as I am your Lord. I permit this to you, inasmuch as I am your bridegroom. I also recommend it, inasmuch as I am your friend.”

Christ's words to the bride about how God's divinity can truly be named virtue, and about the manifold downfall of humankind instigated by the devil, and about the manifold remedy to aid humankind that was given and provided for through Christ.

Chapter 17

The Son of God spoke to the bride saying: ”Do you firmly believe that what the priest holds in his hands is the body of God?” She answered: ”I firmly believe that, just as the word sent to Mary was made flesh and blood in her womb, so too that which I now see in the hands of the priest I believe to be true God and man.” The Lord answered her: ”I am the same who am speaking to you, remaining eternally in the divine nature, having become human in the womb of the Virgin but without losing my divinity. My divinity can rightly be named virtue, since there are two things in it: power most powerful, the source of all power, and wisdom most wise, the source and seat of all wisdom. In this divine nature all things that exist are ordered wisely and rationally.

There is not one little tittle in heaven that is not in it and that has not been established and foreseen by it. Not a single atom on earth, not one spark in hell is outside its rule and can hide itself from its foreknowledge. Do you wonder why I said 'not one little tittle in heaven'? Well, a tittle is the final stroke on a glossed word. Indeed God's word is the final stroke on all things and was ordained for the glorification of all things. Why did I say 'not a single atom on earth,' if not because all earthly things are transitory? Not even

atoms, however small they are, are outside of God's plan and providence. Why did I say 'not one spark in hell,' if not because there is nothing in hell except envy? Just as a spark comes from fire, so all kinds of evil and envy come from the unclean spirits, with the result that they and their followers always have envy but never love of any kind.

Therefore, perfect knowledge and power are in God, which is why each thing is so arranged that nothing is greater than God's power, nor can anything be caused to be made contrary to reason, but all things have been made rationally, suitable to the nature of each thing. The divine nature, then, inasmuch as it can rightly be named virtue, showed its greatest virtue in the creation of the angels. It created them for its own glory and for their delight, so that they might have charity and obedience: charity, by which they love none but God; obedience, by which they obey God in all things. Some of the angels went wickedly astray and wickedly set their will against these two things. They turned their will directly against God, so much so that virtue became odious to them and, therefore, that which was opposed to God became dear to them. Because of this disordered direction of their will, they deserved to fall. It was not that God caused their fall, but they themselves brought it about through the abuse of their own knowledge.

When God saw the reduction in the numbers of the heavenly host that had been caused through their sin, he again showed the power of his divinity. For he created human beings in body and soul. He gave them two goods, namely the freedom to do good and the freedom to avoid evil, because, given that no more angels were to be created, it was fitting that human beings should have the freedom of rising, if they wished, to angelic rank. God also gave the human soul two goods, namely a rational mind in order to distinguish opposite from opposite and better from best; and fortitude in order to persevere in the good. When the devil saw this love of God for mankind, he considered thus in his envy: 'So then, God has made a new thing that can rise up to our place and by its own efforts gain that which we lost through neglect!

If we can deceive him and cause his downfall, he will cease his efforts, and then he will not rise up to such a rank.' Then, having thought out a plan of deception, they deceived the first man and prevailed over him with my just permission. But how and when was the man defeated? To be sure, when he left off virtue and did what was forbidden, when the serpent's promise pleased him more than obedience to me. Due to this disobedience he could not live in heaven, since he had despised God, and not in hell either, since his soul, using reason, carefully examined what he had done and had contrition for his crime.

For that reason, the God of virtue, considering human wretchedness, arranged a kind of imprisonment or place of captivity, where people might come to recognize their weakness and atone for their disobedience until they should deserve to rise to the rank

they had lost. The devil, meanwhile, taking this into consideration, wanted to kill the human soul by means of ingratitude. Injecting his filth into the soul, he so darkened her intellect that she had neither the love nor the fear of God. God's justice was forgotten and his judgment scorned. For that reason, God's goodness and gifts were no longer appreciated but fell into oblivion.

Thus God was not loved, and the human conscience was so darkened that humanity was in a wretched state and fell into even greater wretchedness. Although humanity was in such a state, still God's virtue was not lacking; rather, he revealed his mercy and justice. He revealed his mercy when he revealed to Adam and other good people that they would obtain help at a predetermined time. This stirred up their fervor and love for God. He also revealed his justice through the flood in Noah's day, which filled human hearts with the fear of God. Even after that the devil still did not leave off further molesting humankind, but attacked it by means of two other evils. First, he inspired faithlessness in people; second, hopelessness. He inspired faithlessness in order that people might not believe in the word of God but would attribute his wonders to fate. He inspired hopelessness lest they hope to be saved and obtain the glory they had lost.

The God of virtue supplied two remedies to fight these two evils. Against hopelessness he offered hope, giving Abram a new name and promising him that from his seed there would be born the one who would lead him and the imitators of his faith back to the lost inheritance. He also appointed prophets to whom he revealed the manner of redemption and the times and places of his suffering. With respect to the second evil of faithlessness, God spoke to Moses and revealed his will and the law to him and backed his words up with portents and deeds. Although all this was done, still the devil did not desist from his evil. Constantly urging humankind on to worse sins, he inspired two other attitudes in the human heart: first, that of regarding the law as unbearable and losing peace of mind over trying to live up to it; second, he inspired the thought that God's decision to die and suffer out of charity was too incredible and far too difficult to believe.

Again God provided two further remedies for these two evils. First, he sent his own Son into the womb of the Virgin so that nobody would lose peace of mind over how hard the Law was to fulfill, since, having assumed a human nature, his Son fulfilled the requirements of the Law and then made it less strict. With respect to the second evil, God displayed the very height of virtue. The Creator died for creation, the righteous one for sinners. Innocent, he suffered to the last drop, as had been foretold by the prophets. Even then the wickedness of the devil did not cease, but again he rose up against humanity, inspiring two further evils. First, he inspired the human heart to hold my words in contempt and, second, to let my deeds fall into oblivion.

God's virtue has again begun to indicate two new remedies against these two evils. The first is to return my words to honor and to undertake to imitate my deeds. This is why God has led you in his Spirit. He has also revealed his will on earth to his friends through you, for two reasons in particular. The first is in order to reveal God's mercy, so that people might learn to recall the memory of God's love and suffering. The second is to remind them of God's justice and to make them fear the severity of my judgment.

Therefore, tell this man that, given that my mercy has already come, he should bring it out into the light so that people might learn to seek mercy and to beware of the judgment on themselves. Moreover, tell him that, although my words have been written down, still they must first be preached and put into practice. You can understand this by way of a metaphor. When Moses was about to receive the Law, a staff was made and two stone tablets were hewn. Nevertheless, he did not work miracles with the staff until there was a need for it and the occasion demanded it. When the acceptable time came, then there was a show of miracles and my words were proved by deeds.

Likewise, when the New Law arrived, first my body grew and developed until a suitable time and from then on my words were heard. However, although my words were heard, still they did not have force and strength in themselves until accompanied by my deeds. And they were not fulfilled until I fulfilled all the things that had been foretold about me through my passion. It is the same now. Although my loving words have been written down and should be conveyed to the world, still they cannot have any force until they have been completely brought out into the light.”

About three wonderful things that Christ has done for the bride, and about how the sight of angels is too beautiful and that of devils too ugly for human nature to bear, and about why Christ has condescended to come as a guest to a widow like her.

Chapter 18

“I have done three wonderful things for you. You see with spiritual eyes. You hear with spiritual ears. With the physical touch of your hand you feel my spirit in your living breast. You do not see the sight you see as it is in fact. For if you saw the spiritual beauty of the angels and of holy souls, your body could not bear to see it but would break like a vessel, broken and decayed due to the soul's joy at the sight. If you saw the demons as they are, you would either go on living in great sorrow or you would die a sudden death at the terrible sight of them. This is why spiritual beings appear to you as if they had bodies.

The angels and souls appear to you in the likeness of human beings who have soul and life, because angels live by their spirit. The demons appear to you in a form that is mortal and belongs to mortality, such as in the form of animals or other creatures. Such creatures have a mortal spirit, since when their body dies, their spirit dies too. However, devils do not die in spirit but are forever dying and live forever. Spiritual words are spoken to you by means of analogies, since you cannot grasp them otherwise. The most wonderful thing of all is that you feel my spirit move in your heart.”

Then she replied: ”O my Lord, Son of the Virgin, why have you condescended to come as a guest to so base a widow, who is poor in every good work and so weak in understanding and discernment and ridden with sin for so long?” He answered her: ”I can do three things. First, I can make a poor person rich and a foolish person of little intelligence capable and intelligent. I am also able to restore an aged person to youth. It is like the phoenix that brings together dried twigs. Among them is the twig of a certain tree that is dry by nature on the outside and warm on the inside. The warmth of the sunbeams comes to it first and kindles it, and then all the twigs are set on fire from it. In the same way you should gather together the virtues by which you can be restored from your sins.

Among them you should have a piece of wood that is warm on the inside and dry on the outside; I mean your heart, which should be dry and pure from all worldly sensuality on the outside and so full of love on the inside that you want nothing and yearn for nothing but me. Then the fire of my love will come into the heart first and in that way you will be enkindled with all the virtues. Thoroughly burned by them and purged from sins, you will arise like the rejuvenated bird, having put off the skin of sensuality.”

Christ's words to the bride about how God speaks to his friends through his preachers and through sufferings, and about Christ as symbolized by an owner of bees and the church by a beehive and Christians by bees, and about why bad Christians are allowed to live among good ones.

Chapter 19

“I am your God. My Spirit has led you to hear and see and feel: to hear my words, to see visions, to feel my Spirit with the joy and devotion of your soul. All mercy is found in me together with justice, and there is mercy in my justice. I am like a man who sees his friends fall away from him, down on to a road where there is a horrible yawning gap out of which it is impossible to climb. I speak to these friends through those people who have an understanding of scripture. I speak with a lash, I warn them of their danger. But they just

act contrariwise. They head for the impasse and do not care about what I say.

I have only one thing to say: 'Sinner, turn back to me! You are headed for danger; there are traps along the way of a kind that are hidden from you due to the darkness of your heart.' They scorn what I say. They ignore my mercy. However, though my mercy is such that I warn sinners, my justice is such that, even if all the angels were to drag them back, they could not be converted unless they themselves direct their own will toward the good. If they turned their will to me and gave me their heart's consent, not all the demons together could hold them back.

There is an insect called the bee that is kept by its lord and master. The bees show respect in three ways to their ruler, the queen bee, and derive benefit from her in three ways. First, the bees carry all the nectar they find to their queen. Second, they stay or go at her beck and call, and wherever they fly and wherever they appear, their love and charity is always for the queen. Third, they follow and serve her, sticking steadily close by her side. In return for these three things, the bees receive a threefold benefit from their queen.

First, her signal gives them a set time to go out and work. Second, she gives them direction and mutual love. Because of her presence and rule and because of the love she has toward them and they toward her, all the bees are united with one another in love, and each one rejoices over the others and at their advancement. Third, they are made fruitful through their mutual love and the joy of their leader. Just as fish discharge their eggs while playing together in the sea, and their eggs fall into the sea and bear fruit, so bees are also made fruitful through their mutual love and their leader's affection and joy. By my wondrous power, a seemingly lifeless seed comes forth from their love and will receive life through my goodness.

The master, that is, the owner of the bees, speaks to his servant in his concern for them: 'My servant,' he says, 'it seems to me that my bees are ill and do not fly at all.' The servant answers: 'I do not understand this illness, but if it is so, I ask you how I can learn about it.' The master answers: 'You can infer their illness or problem by three signs. The first sign is that they are weak and sluggish in flight, which means that they have lost the queen from whom they receive strength and consolation. The second sign is that they go out at random and unplanned hours, which means that they are not getting the signal of their leader's call.

The third sign is that they show no love for the beehive, and therefore return home carrying nothing back, sating themselves but not bringing any nectar to live on in the future. Healthy and fit bees are steady and strong in their flight. They keep regular hours for going out and returning, bringing back wax to build their dwellings and honey for their

nourishment.' The servant answers the master: 'If they are useless and infirm, why do you allow them to go on anymore and do not do away with them?' The master answers: 'I permit them to live for three reasons, inasmuch as they provide three benefits, although not by their own power.

First, because they occupy the dwellings prepared for them, horseflies do not come and occupy the empty dwellings and disturb the good bees that remain. Second, other bees become more fruitful and diligent at their work due to the badness of the bad bees. The fruitful bees see the bad and unfruitful bees working only to satisfy their own desires, and they become the more diligent in their work of gathering for their queen the more eager the bad bees are seen to be in gathering for their own desires. In the third place, the bad bees are useful to the good bees when it comes to their mutual defense. For there is a flying insect accustomed to eating bees. When the bees perceive this insect coming, all of them hate it in common.

Although the bad bees fight and hate it out of envy and self-defense, while the good ones do so out of love and justice, both the good and bad bees work together to attack these insects. If all the bad bees were taken away and only the good ones were left, this insect would quickly prevail over them, since then they would be fewer. That is why,' the master said, 'I put up with the useless bees. However, when autumn comes, I shall provide for the good bees and shall separate them from the bad ones that, if they are left outside the beehive, will die from the cold.

But if they remain inside and do not gather, they will be in danger of starvation, inasmuch as they have neglected to gather food when they could.' I am God, the Creator of all things; I am the owner and the lord of the bees. Out of my ardent love and by my blood I founded my beehive, that is, the Holy Church, in which Christians should be gathered and dwell in unity of faith and mutual love. Their dwelling-places are their hearts, and the honey of good thoughts and affections should inhabit it. This honey ought to be brought there through considering my love in creation and my toils in redemption and my patient support and mercy in calling back and restoring.

In this beehive, that is, in the Holy Church, there are two kinds of people, just as there were two kinds of bees. The first ones are those bad Christians who do not gather nectar for me but for themselves. They return carrying nothing back and do not recognize their leader. They have a sting instead of honey and lust instead of love. The good bees represent good Christians. They show me respect in three ways. First, they hold me as their leader and lord, offering me sweet honey, that is, works of charity, which are pleasing to me and useful to themselves. Second, they wait upon my will. Their will accords with my will, all their thought is on my passion, all their actions are for my glory. Third, they follow me,

that is, they obey me in everything.

Wherever they are, whether outside or inside, whether in sorrow or in joy, their heart is always joined to my heart. This is why they derive benefit from me in three ways. First, through the call of virtue and my inspiration, they have fixed and certain times, night at nighttime and daylight at daytime. Indeed, they change night into day, that is, worldly happiness into eternal happiness, and perishable happiness into everlasting stability. They are sensible in every respect, inasmuch as they make use of their present goods for their necessities; they are steadfast in adversity, wary in success, moderate in the care of the body, careful and circumspect in their actions. Second, like the good bees, they have mutual love, in such away that they are all of one heart toward me, loving their neighbor as themselves but me above all else, even above themselves.

Third, they are made fruitful through me. What is it to be fruitful if not to have my Holy Spirit and be filled with him? Whoever does not have him and lacks his honey is unfruitful and useless; he falls down and perishes. However, the Holy Spirit sets the person in whom he dwells on fire with divine love; he opens the senses of his mind; he uproots pride and incontinence; he spurs the soul on to the glory of God and the contempt of the world.

The unfruitful bees do not know this Spirit and therefore scorn discipline, fleeing the unity and fellowship of love. They are empty of good works; they change daylight into darkness, consolation into mourning, happiness into sorrow. Nevertheless, I let them live for three reasons. First, so that horseflies, that is, the infidels, do not get into the dwelling-places that have been prepared. If the wicked were removed all at once, there would be too few good Christians left, and, because of their small numbers, the infidels, being greater in number, would come and live side by side with them, causing them much disturbance. Second, they are tolerated in order to test the good Christians, for, as you know, the perseverance of good people is put to the test by the wickedness of the wicked.

Adversity reveals how patient a person is, while prosperity makes plain how persevering and temperate he is. Since vices insinuate themselves into good characters from time to time and virtues can often make people proud, the wicked are allowed to live alongside the good in order that good people may not become enervated from too much happiness or fall asleep out of sloth, and also in order that they may frequently fix their gaze on God. Where there is little struggle, there is also little reward. In the third place, they are tolerated for their assistance so that neither the gentiles nor other hostile infidels might harm those seeming to be good Christians, but that they might rather fear them because there are more of them. The good offer resistance to the wicked out of justice and love of God, while the wicked do so only for the sake of self-defense and to avoid God's

wrath. In this way, then, the good and wicked help each other, with the result that the wicked are tolerated for the sake of the good and the good receive a higher crown on account of the wickedness of the wicked.

The beekeepers are the prelates of the church and the princes of the land, whether good or bad. I speak to the good keepers and I, their God and keeper, admonish them to keep my bees safe. Have them consider the comings and goings of the bees! Let them take note of whether they are sick or healthy! If they happen not to know how to discern this, here are three signs I give them to recognize it. Those bees are useless that are sluggish in flight, erratic in their hours, and contribute nothing to bringing in honey. The ones that are sluggish in flight are those who show greater concern for temporal goods than for eternal ones, who fear the death of the body more than that of the soul, who say this to themselves: 'Why should I be full of disquiet, when I can have quiet and peace? Why should I die to myself when I can live?'

These wretches do not reflect on how I, the powerful King of glory, chose to be powerless. I know the greatest quiet and peace and, indeed, I am peace itself, and yet I chose to give up peace and quiet for their sake and freed them through my own death. They are erratic in their hours in that their affections tend toward worldliness, their conversation toward indecency, their labor toward selfishness, and they arrange their time according to the cravings of their bodies. The ones who have no love for the beehive and do not gather nectar are those who do some good works for my sake but only out of fear of punishment. Even though they do perform some works of piety, still they do not give up their selfishness and sin. They want to have God but without giving up the world or enduring any wants or hardship.

These bees are the kind that hurry home with empty feet, but their hurry is unwise, since they do not fly with the right sort of love. Accordingly, when autumn comes, that is, when the time of separation comes, the useless bees will be separated from the good ones and they will suffer eternal hunger in return for their selfish love and desires. In return for scorning God and for their disgust at virtue they will be destroyed by excessive cold but without being consumed.

However, my friends should be on their guard against three evils from the bad bees. First, against letting their rottenness enter the ears of my friends, since the bad bees are poisonous. Once their honey is gone, there is nothing sweet left in them; instead they are full of poisoned bitterness. Second, they should guard the pupils of their eyes against the wings of the bad bees that are as sharp as needles. Third, they should be careful not to expose their bodies to the tails of the bees, for they have barbs that sting sharply. The learned who study their habits and temperament can explain the meaning of these things.

Those who are unable to understand it should be wary of the risks and avoid their company and example.

Otherwise, they will learn by experience what they did not know how to learn by listening.” Then his Mother said: ”Blessed are you, my Son, you who are and were and always will be! Your mercy is sweet and your justice great. You seem to remind me, my Son - to speak figuratively - of a cloud rising up to heaven preceded by a light breeze. A dark spot appeared in the cloud, and a person who was out of doors, feeling the light breeze, raised his eyes and saw the dark cloud and thought to himself: 'This dark cloud seems to me to indicate rain.' And he prudently hurried into a shelter and hid himself from the rain.

Others, however, who were blind or who perhaps did not care, made little of the light breeze and were unafraid of the dark cloud, but they learned by experience what the cloud meant. The cloud, taking over the whole sky, came with violent commotion and so furious and mighty a fire that living things were expiring at the very commotion. The fire was consuming all the inner and outer parts of man so that nothing remained.

My Son, this cloud is your words, which seem dark and incredible to many people since they have not been heard much and since they have been given to ignorant people and have not been confirmed by portents. These words were preceded by my prayer and by the mercy with which you have mercy on everyone and, like a mother, draw everyone to yourself.

This mercy is as light as a light breeze because of your patience and sufferance. It is warm with the love with which you teach mercy to those who provoke you to anger and offer kindness to those who scorn you. Therefore, may all those who hear these words raise their eyes and see and know their source. They should consider whether these words signify mercy and humility. They should reflect on whether the words signify present or future things, truth or falsehood. If they find that the words are true, let them hurry to a shelter, that is, to true humility and love of God. For, when justice comes, the soul will then be separated from the body and engulfed by fire and burn both outwardly and inwardly. It will burn, to be sure, but it will not be consumed. For this reason, I, the Queen of mercy, cry out to the inhabitants of the world: may they raise their eyes and behold mercy! I admonish and beseech like a mother, I counsel like a sovereign lady.

When justice comes, it will be impossible to withstand it. Therefore, have a firm faith and be thoughtful, test the truth in your conscience, change your will, and then the one who has shown you words of love will also show the deeds and proof of love!” Then the Son spoke to me, saying: ”Above, regarding the bees, I showed you that they receive three benefits from their queen. I tell you now that those crusaders whom I have placed at the borders of Christian lands should be bees like that. But now they are fighting against me,

for they do not care about souls and have no compassion on the bodies of those who have been converted from error to the Catholic faith and to me.

They oppress them with hardships and deprive them of their liberties. They do not instruct them in the faith, but deprive them of the sacraments and send them to hell with a greater punishment than if they had stayed in their traditional paganism.

Furthermore, they fight only in order to increase their own pride and augment their greed. Therefore, the time is coming for them when their teeth will be ground, their right hand mutilated, their right foot severed, in order that they may live and know themselves.”

God's grievance concerning three men now going around in the world, and about how from the start God established three estates, namely those of the clergy, the defenders, and the laborers; and about the punishment prepared for the thankless and about the glory given to the thankful.

Chapter 20

The great host of heaven was seen, and God spoke to it, saying: ”Although you know and see all things in me, however, because it is my wish, I will state my complaint before you concerning three things. The first is that those lovely beehives, which were built in heaven from all eternity and from which those worthless bees went out, are empty. The second is that the bottomless pit, against which neither rocks nor trees are of any help, stands ever open. Souls descend into it like snow falling from the sky down to earth. Just as the sun dissolves snow into water, so too souls are dissolved of every good by that terrible torment and are renewed unto every punishment. My third complaint is that few people notice the fall of souls or the empty dwellings from which the bad angels have strayed. I am therefore right to complain.

I chose three men from the beginning. By this I am figuratively speaking of the three estates in the world. First, I chose a cleric to proclaim my will in his words and to demonstrate it in his actions. Second, I chose a defender to defend my friends with his own life and to be ready for any undertaking for my sake. Third, I chose a laborer to labor with his hands in order to provide bodily food through his work.

The first man, that is, the clergy, has now become leprous and mute. Anyone who looks to see a fine and virtuous character in him shrinks back at the sight and shudders to approach him because of the leprosy of his pride and greed. When he wants to listen to him, the priest is mute about praising me but a chatterbox in praising himself.

So, how is the path to be opened that leads the way to great joy, if the one who should be leading the way is so weak? And if the one who should be proclaiming it is mute, how will that heavenly joy be heard of? The second man, the defender, trembles at heart and his hands are idle. He trembles at causing scandal in the world and losing his reputation. His hands are idle in that he does not perform any holy works. Instead, everything he does, he does for the world. Who, then, will defend my people if the one who should be their leader is afraid?

The third man is like an ass that lowers its head to the ground and stands with its four feet joined together. Sure, indeed, the people are like an ass that longs for nothing but things of the earth, which neglects the things of heaven and goes in search of perishable goods. They have four feet, since they have little faith and their hope is idle; third, they have no good works and, fourth, they are entirely intent upon sinning. This is why their mouth is always open for gluttony and greed. My friends, how can that endless yawning pit be reduced or the honeycomb be filled by people such as these?"

God's Mother replied: "May you be blessed, my Son! Your grievance is justified. Your friends and I have only one word of excuse for you to save the human race. It is this: 'Have mercy, Jesus Christ, Son of the living God!' This is my cry and the cry of your friends." The Son replied: "Your words are sweet to my ears, their taste delights my mouth, they enter my heart with love. I do have a cleric, a defender, and a peasant. The first pleases me like a bride whom an honest bridegroom yearns and longs for with divine love. His voice will be like the voice of clamorous speech that echoes in the woods. The second will be ready to give his life for me and will not fear the reproach of the world. I shall arm him with the weapons of my Holy Spirit. The third will have so firm a faith that he will say: 'I believe as firmly as if I saw what I believe. I hope for all the things God has promised.' He will have the intention of doing good and growing in virtue and avoiding evil.

In the first man's mouth I shall put three sayings for him to proclaim. His first proclamation will be: 'Let him who has faith put what he believes into practice!' The second: 'Let him who has a firm hope be steadfast in every good work.' The third: 'Let him who loves perfectly and with charity yearn fervently to see the object of his love!' The second man will work like a strong lion, taking careful precautions against treachery and persevering steadfastly. The third man will be as wise as a serpent that stands on its tail and lifts its head to the skies. These three will carry out my will. Others will follow them. Although I speak of three, by them I mean many." Then he spoke to the bride, saying: "Stand firm! Do not be concerned about the world or about its reproaches, for I, who heard every kind of reproach, am your God and your Lord."

The words of the glorious Virgin to her daughter about how Christ was taken down from the cross and about her own bitterness and sweetness at the passion of her Son, and about how the soul is symbolized by a virgin and the love of the world and the love of God by two youths, and about the qualities the soul should have as a virgin.

Chapter 21

Mary spoke: "You should reflect on five things, my daughter. First, how every limb in my Son's body grew stiff and cold at his death and how the blood that flowed from his wounds as he was suffering dried up and clung to each limb. Second, how his heart was pierced so bitterly and mercilessly that the man speared it until the lance hit a rib, and both parts of the heart were on the lance. Third, reflect on how he was taken down from the cross! The two men who took him down from the cross made use of three stepladders: one reached to his feet, the second just below his armpits and arms, the third to the middle of his body.

The first man got up and held him by the middle. The second, getting up on another ladder, first pulled a nail out of one arm, then moved the ladder and pulled the nail from the other hand. The nails extended through the crossbeam. The man who had been holding up the weight of the body then went down as slowly and carefully as he could, while the other man got up on the stepladder that went to the feet and pulled out the nails from the feet. When he was lowered to the ground, one of them held the body by the head and the other by the feet. I, his mother, held him about the waist. And so the three of us carried him to a rock that I had covered with a clean sheet and in that we wrapped his body. I did not sew the sheet together, because I knew that he would not decay in the grave.

After that came Mary Magdalene and the other holy women. Angels, too, as many as the atoms of the sun, were there, showing their allegiance to their Creator. None can tell what sorrow I had at the time. I was like a woman giving birth who shakes in every limb of her body after delivery. Although she can scarcely breathe due to the pain, still she rejoices inwardly as much as she can because she knows that the child she has given birth to will never return to the same painful ordeal he has just left. In the same way, although no sorrow could compare with my sorrow over the death of my Son, still I rejoiced in my soul because I knew my Son would no longer die but would live forever.

Thus my sorrow was mixed with a measure of joy. I can truly say that there were two hearts in the one grave where my Son was buried. Is it not said: 'Where your treasure is, there is your heart as well'? Likewise, my heart and mind were constantly going to my Son's grave." Then the Mother of God went on to say: "I shall describe this man by way of a

metaphor, how he was situated and in what kind of state and what his present situation is like. It is as though a virgin was betrothed to a man and two youths were standing before her. One of them, having been addressed by the virgin, said to her:

'I advise you not to trust the man to whom you are betrothed. He is unbending in his actions, tardy in payment, miserly in giving gifts. Rather, put your trust in me and in the words I speak to you, and I shall show you another man who is not hard but gentle in every way, who gives you what you want right away and gives you plenty of pleasant and delightful gifts.'

The virgin, hearing this and thinking about it to herself, answered: 'Your words are good to hear. You yourself are gentle and attractive to my eyes. I think I will follow your advice.' When she took off her ring in order to give it to the youth, she saw three sayings inscribed on it. The first was: 'When you come to the top of the tree, beware lest you lay hold of a dry branch of the tree to support yourself and fall!' The second saying was: 'Beware lest you take advice from an enemy!'

The third saying was: 'Place not your heart between the teeth of a lion!' When the virgin saw these sayings, she pulled her hand back and held onto the ring, thinking to herself: 'These three sayings I see may perhaps mean that this man who wants to have me as his bride is not to be trusted. It seems to me that his words are empty; he is full of hatred and will kill me.' While she was thinking this, she looked again and noticed another inscription that also had three sayings.

The first saying was: 'Give to the one who gives to you!' The second saying was: 'Give blood for blood!' The third saying was: 'Take not from the owner what belongs to him!' When the virgin saw and heard this, she thought again to herself: 'The first three sayings inform me how I can escape death, the other three how I can obtain life. Therefore, it is right for me to follow the words of life.' Then the virgin prudently summoned to herself the servant of the man to whom she had first been betrothed. When he came, the man who wanted to deceive her withdrew from them.

So it is with the soul of that person who was betrothed to God. The two youths standing before the soul represent the friendship of God and the friendship of the world. The friends of the world have come closer to him up until now. They spoke to him of worldly riches and glory and he almost gave the ring of his love to them and consented to them in every way. But by the aid of my Son's grace he saw an inscription, that is, he heard the words of his mercy and understood three things through them. First, that he should beware lest, the higher he rose and the more he relied on perishable things, the worse would be the fall that threatened him.

Second, he understood that there was nothing in the world but sorrow and care. Third, that his reward from the devil would be evil. Then he saw another inscription, I mean, he heard its consoling messages. The first message was that he should give his possessions to God from whom he had received them all. The second was that he should render the service of his own body to the man who had shed his blood for him. The third was that he should not alienate his soul from the God who had created and redeemed it. Now that he has heard and carefully considered these things, God's servants approach him and he is pleased with them, and the servants of the world draw away from him.

His soul is now like a virgin who has risen fresh from the arms of her bridegroom and who ought to have three things. First, she should have fine clothes so as not to be laughed at by the royal maidservants, should some defect be noticed in her clothes. Second, she should comply with the will of her bridegroom so as not to cause him any dishonor on her account, should anything dishonorable be discovered in her actions. Third, she should be completely clean lest the bridegroom discover in her any stain because of which he might scorn or repudiate her.

Let her also have people to guide her to the bridegroom's suite so as not to lose her way about the precincts or in the elaborate entrance. A guide should have two characteristics: first, the person following him should be able to see him; second, one should be able to hear his directions and where he steps. A person following another who leads the way should have three characteristics. First, he should not be slow and sluggish in following. Second, he should not hide himself from the person leading the way. Third, he should pay close attention and watch the footsteps of his guide and follow him eagerly. Thus, in order that his soul may reach the suite of the bridegroom, it is necessary that it be guided by the kind of guide who can successfully lead it to God his bridegroom."

The glorious Virgin's doctrinal teaching to her daughter about spiritual and temporal wisdom and about which of them one ought to imitate, and about how spiritual wisdom leads a person to everlasting consolation, after a little struggle, while temporal wisdom leads to eternal damnation.

Chapter 22

Mary spoke: "It is written that 'if you would be wise you should learn wisdom from a wise person.' Accordingly, I give you the figurative example of a man who wanted to learn wisdom and saw two teachers standing before him. He said to them: 'I would really like to learn wisdom, if only I knew where it would lead me and of what use and purpose it is.'

One of the teachers answered: 'If you would follow my wisdom, it will lead you up a high mountain along a path that is hard and rocky underfoot, steep and difficult to climb. If you struggle for this wisdom you will gain something that is dark on the outside but shining on the inside. If you hold onto it, you will secure your desire.'

Like a circle that spins around, it will draw you to itself more and more, sweetly and ever more sweetly, until in time you are imbued with happiness from every side.' The second teacher said: 'If you follow my wisdom, it will lead you to a lush and beautiful valley with the fruits of every land. The path is soft underfoot and the descent is little trouble. If you persevere in this wisdom, you will gain something that is shiny on the outside, but when you want to use it, it will fly away from you. You will also have something that does not last but ends suddenly. A book, too, once you have read it through to the end, ceases to exist along with the act of reading, and you are left idle.'

When the man heard this, he thought to himself: 'I hear two amazing things. If I climb up the mountain, my feet get weak and my back grows heavy. Then, if I do obtain the thing that is dark on the outside, what good will it do me? If I struggle for something that has no end, when will there be any consolation for me? The other teacher promises something that is radiant on the outside but does not last, a kind of wisdom that will end with the reading of it. What use do I have of things with no stability?' While he was thinking this in his mind, suddenly another man appeared between the two teachers and said: 'Although the mountain is high and difficult to climb, nevertheless there is a bright cloud above the mountain that will give you comfort.'

If the promised container that is dark on the outside can somehow be broken, you will get the gold that is concealed within and you will be in happy possession of it forever.' These two teachers are two kinds of wisdom, namely the wisdom of the spirit and the wisdom of the flesh. The spiritual kind involves giving up your self-will for God and aspiring to the things of heaven with your every desire and action.

It cannot be truly called wisdom if your actions do not accord with your words. This kind of wisdom leads to a blessed life. But it involves a rocky approach and a steep climb, inasmuch as resisting your passions seems a hard and rocky way. It involves a steep climb to spurn habitual pleasures and not to love worldly honors. Although it is difficult, yet for the person who reflects on how little time there is and how the world will end and who fixes his mind constantly on God, above the mountain there will appear a cloud, that is, the consolation of the Holy Spirit.

A person worthy of the Holy Spirit's consolation is one who seeks no other consoler but God. How would all the elect have undertaken such hard and arduous tasks, if God's Spirit had not cooperated with their goodwill as with a good instrument? Their good will

drew this Spirit to them, and the divine love they had for God invited it, for they struggled with heart and will until they were made strong in works.

They won the consolation of the Spirit and also soon obtained the gold of divine delight and love that not only made them able to bear a great many adversities but also made them rejoice in bearing them as they thought of their reward. Such rejoicing seems dark to the lovers of this world, for they love darkness. But to the lovers of God it is brighter than the sun and shines more than gold, for they break through the darkness of their vices and climb the mountain of patience, contemplating the cloud of that consolation that never ends but begins in the present and spins like a circle until it reaches perfection. Worldly wisdom leads to a valley of misery that seems lush in its plenty, beautiful in reputation, soft in luxury. This kind of wisdom will end swiftly and offers no further benefit beyond what it used to see and hear.

Therefore, my daughter, seek wisdom from the wise one, I mean, from my Son! He is wisdom itself from whom all wisdom comes. He is the circle that never ends. I entreat you as a mother does her child: love the wisdom that is like gold on the inside but contemptible on the outside, that burns inside with love but requires effort on the outside and bears fruit through its works. If you worry about the burden of it all, God's Spirit will be your consoler.

Go and keep on trying like someone who keeps going on until the habit is acquired. Do not turn back until you reach the peak of the mountain! There is nothing so difficult that it does not become easy through steadfast and intelligent perseverance. There is no pursuit so noble at the outset that it does not fall into darkness by not being brought to completion. Advance, then, toward spiritual wisdom! It will lead you to physical toil, to despising the world, to a little pain, and to everlasting consolation. But worldly wisdom is deceitful and conceals a sting. It will lead you to the hoarding of temporary goods and to present prestige but, in the end, to the greatest unhappiness, unless you are wary and take careful precautions.”

The glorious Virgin's words explaining her humility to her daughter, and about how humility is likened to a cloak, and about the characteristics of true humility and its wonderful fruits.

Chapter 23

“Many people wonder why I speak with you. It is, of course, to show my humility. If a member of the body is sick, the heart is not content until it has regained its health, and

once its health is restored the heart is all the more gladdened. In the same way, however much a person may sin, if he turns back to me with all his heart and a true purpose of amendment, I am immediately prepared to welcome him when he comes. Nor do I pay attention to how much he may have sinned but to the intention and purpose he has when he returns.

Everyone calls me 'Mother of mercy.' Truly, my daughter, the mercy of my Son has made me merciful and the disclosure of his mercy has made me compassionate. For that reason, that person is miserable who, when she or he is able, does not have recourse to mercy. Come, therefore, my daughter, and hide yourself beneath my cloak! My cloak is contemptible on the outside but very useful on the inside, for three reasons. First, it shelters you from the stormy winds; second, it protects you from the burning cold; third, it defends you against the rain-showers from the sky.

This cloak is my humility. The lovers of the world hold this in contempt and think that imitating it is a silly superstition. What is more contemptible than to be called an idiot and not to get angry or answer in kind? What is more despicable than the giving up of everything and being in every way poor? What seems sorrier to worldly souls than to conceal one's own pain and to think and believe oneself unworthier and lowlier than everyone else? Such was my humility, my daughter. This was my joy, this my one desire. I only thought of how to please my Son. This humility of mine was useful for those who followed me in three ways.

First, it was useful in pestilent and stormy weather, that is, against human taunts and scorn. A powerful and violent storm wind pounds a person from all directions and makes him freeze. In the same way, taunting easily crushes an impatient person who does not reflect on future realities; it drives the soul away from charity. Anyone carefully studying my humility should consider the kinds of things I, the Queen of the universe, had to hear, and so he should seek my praise and not his own.

Let him recall that words are nothing but air and he will soon grow calm. Why are worldly people so unable to put up with verbal taunts, if not because they seek their own praise rather than God's? There is no humility in them, because their eyes are made bleary by sin. Therefore, although the written law says one should not without due cause give one's ear to insulting speech or put up with it, still it is a virtue and a prize to listen patiently to and put up with insults for the sake of God.

Second, my humility is a protection from the burning cold, that is, from carnal friendship. For there is a kind of friendship in which a person is loved for the sake of present commodities, like those who speak in this way: 'Feed me for the present and I will

feed you, for it is no concern of mine who feeds you after death! Give me respect and I will respect you, for it does not concern me in the least what kind of future respect there is to come.' This is a cold friendship without the warmth of God, as hard as frozen snow as regards loving and feeling compassion for one's fellow human being in need, and sterile is its reward.

Once a partnership is broken up and the desks are cleared away, the usefulness of that friendship immediately disappears and its profit is lost. Whoever imitates my humility, though, does good to everyone for the sake of God, to enemies and friends alike: to his friends, because they steadily persevere in honoring God; and to his enemies, because they are God's creatures and may become good in the future.

In the third place, the contemplation of my humility is a protection against rain-showers and the impurities coming from the clouds. Where do clouds come from, if not from the moisture and vapors coming from the earth? When they rise to the skies due to heat, they condense in the upper regions and, in this way, three things are produced: rain, hail, and snow. The cloud symbolizes the human body that comes from impurity. The body brings three things with it just as clouds do. The body brings hearing, seeing, and feeling. Because the body can see, it desires the things it sees. It desires good things and beautiful forms; it desires extensive possessions.

What are all these things if not a sort of rain coming from the clouds, staining the soul with a passion for hoarding, unsettling it with worries, distracting it with useless thoughts and upsetting it over the loss of its hoarded goods? Because the body can hear, it would fain hear of its own glory and of the world's friendship. It listens to whatever is pleasant for the body and harmful to the soul. What do all these things resemble if not swiftly melting snow, making the soul grow cold toward God and blear-eyed as to humility?

Because the body has feeling, it would fain feel its own pleasure and physical rest. What does this resemble if not hail that is frozen from impure waters and that renders the soul unfruitful in the spiritual life, strong as regards worldly pursuits and soft as regards physical comforts? Therefore, if a person wants protection from this cloud, let him run for safety to my humility and imitate it. Through it, he is protected from the passion for seeing and does not desire illicit things; he is protected from the pleasure of hearing and does not listen to anything that goes against the truth; he is protected from the lust of the flesh and does not succumb to illicit impulses.

I assure you: The contemplation of my humility is like a good cloak that warms those wearing it; I mean those who not only wear it in theory but also in practice. A physical

cloak does not give any warmth unless it is worn. Likewise, my humility does no good to those who just think about it, unless each one strives to imitate it, each in his own way. Therefore, my daughter, don the cloak of humility with all your strength, since worldly women wear cloaks that are a proud thing on the outside but are of little use on the inside. Avoid such garments altogether, since, if the love of the world does not first become abhorrent to you, if you are not continually thinking of God's mercy toward you and your ingratitude toward him, if you do not always have in mind what he has done and what you do, and the just sentence that awaits you in return, you will not be able to comprehend my humility.

Why did I humble myself so much or why did I merit such favor, if not because I considered and knew myself to be nothing and to have nothing in myself? This is also why I did not seek my own glory but only that of my Donor and Creator. Therefore, daughter, take refuge in the cloak of my humility and think of yourself as a sinner beyond all others! For, even if you see others who are wicked, you do not know what their future will be like tomorrow; you do not even know their intention or their awareness of what they are doing, whether they do it out of weakness or deliberately. This is why you should not put yourself ahead of anyone and why you must not judge anyone in your heart.”

The Virgin's exhortation to her daughter, complaining about how few her friends are; and about how Christ speaks to the bride and describes his sacred words as flowers and explains who the people are in whom such words are to bear fruit.

Chapter 24

Mary was speaking: "Imagine a large army somewhere and a person walking alongside it heavily weighed down, carrying a great load on his back and in his arms. With his eyes full of tears, he might look at the army to see if there should be someone to have compassion on him and relieve his burden. That is the way I felt. From the birth of my Son until his death, my life was full of tribulation. I carried a heavy load on my back and persevered steadfastly in God's work and patiently bore everything that happened to me. I endured carrying a most heavy load in my arms, in the sense that I suffered more sorrow of heart and tribulation than any creature.

My eyes were full of tears when I contemplated the places in my Son's body destined for the nails as well as his future passion, and when I saw all the prophecies I had heard foretold by the prophets being fulfilled in him. And now I look around at everyone who is in the world to see if there happens to be some who might have compassion on me and be

mindful of my sorrow, but I find very few who think about my sorrow and tribulation. This is why, my daughter, although I am forgotten and neglected by many people, you must not forget me! Look at my struggles and imitate them as far as you can! Contemplate my sorrow and tears and be sorry that the friends of God are so few. Stand firm! Look, my Son is coming.”

He came at once and said: ”I who am speaking with you am your God and Lord. My words are like the flowers of a fine tree. Although all the flowers spring up from the tree's one root, not all of them come to fruition. My words are like flowers that spring up from the root of divine charity. Many people take them, but they do not bear fruit in all of them nor reach maturity in them all. Some people take them and keep them for a time but later reject them, for they are ungrateful to my Spirit. Some take and keep them, for they are full of love, and the fruit of devotion and holy conduct is produced in them.

You, therefore, my bride, who are mine by divine right, must have three houses. In the first, there should be the necessary nourishment to enter the body; in the second the clothes that clothe the body on the outside; in the third the tools necessary for use in the house. In the first there should be three things: first, bread; then drink; and third, meats. In the second house there should be three things: first, linen clothing; then woolen; then the kind made by silkworms. In the third house there should also be three things: first tools and vessels to be filled with liquids; second, living instruments, such as horses and asses and the like, by which bodies can be conveyed; and, third, instruments that are moved by living beings.”

Christ's advice to the bride about the provisions in the three houses, and about how bread stands for a good will, drink for holy forethought, and meats for divine wisdom, and about how there is no divine wisdom in erudition but only in the heart and in a good life.

Chapter 25

“I who am speaking with you am the Creator of all things, created by none. There was nothing before me and there can be nothing after me, since I always was and always am. I am the Lord whose power none can withstand and from whom all power and sovereignty come. I speak to you as a man speaks to his wife: My wife, we should have three houses. In one of them there should be bread and drink and meats. But you might ask: What does this bread mean? Do I mean the bread that is on the altar? This is indeed bread, prior to the words ”This is my body,” but, once the words have been spoken, it is not bread but the body that I took from the Virgin and that was truly crucified on the cross. But here I do not

mean that bread. The bread that we should store in our house is a good and sincere will. Physical bread, if it is pure and clean, has two good effects. First, it fortifies and gives strength to all the veins and arteries and muscles. Second, it absorbs any inner impurity, bringing it along for removal as it goes out, and so the person is cleansed. In this way a pure will gives strength.

If a person wishes for nothing but the things of God, works for nothing but the glory of God, desires with every desire to leave the world and to be with God, this intention strengthens him in goodness, increases his love for God, makes the world loathsome to him, fortifies his patience and reinforces his hope of inheriting glory to the extent that he cheerfully embraces everything that happens to him. In the second place, a good will removes every impurity. What is the impurity harmful to the soul if not pride, greed, and lust? However, when the impurity of pride or of some other vice enters the mind, it will leave, provided the person reasons in the following way: 'Pride is meaningless, since it is not the recipient who should be praised for goods given him, but the giver. Greed is meaningless, since all the things of earth will be left behind. Lust is nothing but filth. Therefore I do not desire these things but want to follow the will of my God whose reward will never come to an end, whose good gifts never grow old: Then every temptation to pride or greed will leave him and he will persevere in his good intention of doing good.

The drink we should have in our houses is holy forethought about everything to be done. Physical drink has two good effects. First, it aids good digestion. When a person proposes to do something good and, before doing it, considers to himself and turns carefully over in his mind what glory will come out of it for God, what benefit to his neighbor, what advantage to his soul, and does not want to do it unless he judges there to be some divine usefulness in his work, then that proposed work will turn out well or be, so to speak, well digested. Then, if any indiscretion occurs in the work he is doing, it is quickly detected. If anything is wrong, it is quickly corrected and his work will be upright and rational and edifying for others.

A person who does not show holy forethought in his work and does not seek benefit to souls or the glory of God, even if his work turns out well for a time, nevertheless it will come to nothing in the end. In the second place, drink quenches thirst. What kind of thirst is worse than the sin of base greed and anger? If a person thinks beforehand what usefulness will come of it, how wretchedly it will end, what reward there will be if he makes resistance, then that base thirst is soon quenched through God's grace, zealous love for God and good desires fill him, and joy arises because he has not done what came into his mind. He will examine the occasion and how he can avoid in the future those things by which he was almost tripped up, had he not had forethought, and he will be more careful in the future about avoiding such things. My bride, this is the drink that should be stored in

our pantry.

Third, there should also be meats there. These have two effects. First, they taste better in the mouth and are better for the body than just bread alone. Second, they make for tenderer skin and better blood than if there were only bread and drink. Spiritual meat has a like effect. What do these meats symbolize? Divine wisdom, of course. Wisdom tastes very good to a person who has a good will and wants nothing but what God wants, showing holy forethought, doing nothing until he knows it to be for God's glory.

Now, you might ask: 'What is divine wisdom?' For many people are simple and only know one prayer - the Our Father, and not even that correctly. Others are very erudite and have wide knowledge. Is this divine wisdom? By no means. Divine wisdom is not precisely to be found in erudition, but in the heart and a good life. That person is wise who reflects carefully on the path toward death, on how he will die, and on his judgment after death. That person has the meats of wisdom and the taste of a good will and holy forethought, who detaches himself from the vanity and superfluities of the world and contents himself with the bare necessities, and struggles in the love of God according to his abilities.

When a person reflects on his death and on his nakedness at death, when a person examines God's terrible court of judgment, where nothing is hidden and nothing is remitted without a punishment, when he also reflects on the instability and vanity of the world, will he not then rejoice and sweetly savor in his heart the surrender of his will to God together with his abstinence from sins? Is not his body strengthened and his blood improved, that is, is not every weakness of his soul, such as sloth and moral dissolution, driven away and the blood of divine love rejuvenated? This is because he reasons rightly that an eternal good is to be loved rather than a perishable one.

Therefore divine wisdom is not precisely to be found in erudition but in good works, since many are wise in a worldly way and after their own desires but are altogether foolish with regard to God's will and commandments and the disciplining of their body. Such people are not wise but foolish and blind, for they understand perishable things that are useful for the moment, but they despise and forget the things of eternity. Others are foolish with regard to worldly delights and reputation but wise in considering the things that are of God, and they are fervent in his service.

Such people are truly wise, for they savor the precepts and will of God. They have truly been enlightened and keep their eyes open in that they are always considering in what way they may reach true life and light. Others, however, walk in darkness, and it seems to them more delightful to be in darkness than to inquire about the way by which they might come to the light. Therefore, my bride, let us store up these three things in our houses,

namely a good will, holy forethought, and divine wisdom. These are the things that give us reason to rejoice. Although I speak my advice to you, by you I mean all my chosen ones in the world, since the righteous soul is my bride, for I am her Creator and Redeemer.”

The Virgin's advice to her daughter about life, and Christ's words to the bride about the clothes that should be kept in the second house, and about how these clothes denote the peace of God and the peace of one's neighbor and works of mercy and pure abstinence, and an excellent explanation of all these things.

Chapter 26

Mary spoke: "Place the brooch of my Son's passion firmly on yourself, just as St. Lawrence placed it firmly on himself. Each day he used to reflect in his mind as follows: 'My God is my Lord, I am his servant. The Lord Jesus Christ was stripped and mocked. How can it be right for me, his servant, to be clothed in finery? He was scourged and fastened to the wood. It is not right, then, that I, who am his servant, if I really am his servant, should have no pain or tribulation.' When he was stretched out over the coals and liquid fat ran down into the fire and his whole body caught fire, he looked up with his eyes toward heaven and said: 'Blessed are you, Jesus Christ, my God and Creator!

I know I have not lived my days well. I know I have done little for your glory. This is why, seeing that your mercy is great, I ask you to deal with me according to your mercy.' And at this word his soul was separated from his body. Do you see, my daughter? He loved my Son so much and endured such suffering for his glory that he still said he was unworthy of reaching heaven. How then can those people who live by their own desires be worthy? Therefore, keep ever in mind the passion of my Son and of his saints. They did not endure such sufferings for no reason, but in order to give others an example of how to live and to show what a strict payment will be demanded for sins by my Son who does not want there to be the least sin without correction.”

Then the Son came and spoke to the bride, saying: "I told you earlier what should be stored in our houses. Among other things, there should be clothing of three kinds: first, clothing made of linen, which is produced in and grows from the earth; second, that made of leather, which comes from animals; third, that made of silk, which comes from silkworms. Linen clothing has two good effects. First, it is soft and gentle against the naked body. Second, it does not lose its color, but the more it is washed, the cleaner it becomes. The second kind of clothing, that is, leather, has two effects.

First, it covers a person's shame; second, it provides warmth against the cold. The third kind of clothing, that is, silken, also has two effects. First, it can be seen to be very beautiful and fine; second, it is very expensive to buy. The linen clothes that are good for the naked parts of the body symbolize peace and concord. A devout soul should wear this with respect to God, so that she can be at peace with God both by not wanting anything other than what God wants or in a different way than he wants, and by not exacerbating him through sins, since there is no peace between God and the soul unless she stops sinning and controls her concupiscence.

She should also be at peace with her neighbor, that is, by not causing him problems, by helping him if he has problems, and by being patient if he sins against her. What is a more unfortunate strain on the soul than always to be longing to sin and never to have enough of it, always to be desiring and never at rest? What stings the soul more sharply than to be angry with her neighbor and to envy his goods? This is why the soul should be at peace with God and with her neighbor, since nothing can be more restful than resting from sin and not being anxious about the world, nothing gentler than rejoicing in the good of one's neighbor and wishing for him what one wishes for oneself.

This linen clothing should be worn over the naked parts of the body, because, more properly and importantly than the other virtues, peace should be lodged closer to the heart, which is where God wants to take his rest. This is the virtue that God instills and keeps instilled in the heart. Like linen, this peace is born in and grows from the earth, since true peace and patience spring up from the consideration of one's own weakness. A man who is of the earth ought to consider his own weakness, namely that he is quick to anger if offended, quick to feel pain if hurt. And if he reflects in this way he will not do unto another what he himself cannot bear, reflecting to himself that: 'Just as I am weak, so too is my neighbor.

Just as I do not want to put up with such things, neither does he.' Next, peace does not lose its color, that is, its stability, but stays increasingly constant, since, considering his neighbor's weakness in himself, he becomes more willing to put up with injuries. If a man's peace gets soiled by impatience in any way, it grows ever cleaner and brighter before God the more frequently and quickly it is washed through penance. He also becomes so much the happier and more prudent in toleration, the more often he gets irritated and then gets washed again, since he rejoices in the hope of the reward that he hopes will come to him on account of his inner peace, and he is all the more careful about not letting himself fall due to impatience.

The second kind of clothing, namely leather, denotes works of mercy. These leather clothes are made from the skins of dead animals. What do these animals symbolize if not

my saints, who were as simple as animals? The soul should be covered with their skins, that is, she should imitate and carry out their works of mercy. These have two effects. First, they cover the shame of the sinful soul and cleanse her so as not to appear stained in my sight. Second, they defend the soul against the cold. What is the cold of the soul if not the soul's hardness with respect to my love? Works of mercy are effective against such coldness, wrapping the soul so that she does not perish from the cold. Through these works God visits the soul, and the soul comes ever closer to God.

The third kind of clothing, that made of silk by silkworms, which seems very expensive to buy, denotes the pure habit of abstinence. This is beautiful in the sight of God and the angels and men. It is also expensive to buy, since it seems hard to people to restrain their tongue from idle and excessive talk. It seems hard to restrain the appetite of the flesh from superfluous excess and pleasure. It also seems hard to go against one's own will. But although it may be hard, it is in every way useful and beautiful. This is why, my bride, in whom I mean all the faithful, in our second house we should store up peace toward God and neighbor, works of mercy through compassion on and help for the wretched, and abstinence from concupiscence.

Although the latter is more expensive than the rest, it is also so much more beautiful than the other clothes that no other virtue seems beautiful without it. This abstinence should be produced by silkworms, that is, by the consideration of one's excesses against God, by humility, and by my own example of abstinence, for I became like a worm for the sake of humankind. A person should examine in his spirit how and how often he has sinned against me and in what way he has made amends. Then he will discover by himself that no amount of toil and abstinence on his part can make amends for the number of times he has sinned against me.

He should also ponder my sufferings and those of my saints as well as the reason why I endured such sufferings. Then he will truly understand that, if I demand such a strict repayment from my saints, who have obeyed me, how much more I will demand in vengeance from those who have not obeyed me. A good soul should therefore readily undertake to practice abstinence, recalling that her sins are evil and surround the soul like worms. Thus, from these low worms she will collect precious silk, that is, the pure habit of abstinence in all her limbs. God and all the host of heaven rejoice in this. Eternal joy will be awarded to the person storing this up who would otherwise have had eternal grief, had abstinence not come to his assistance.”

Christ's words to the bride about the instruments in the third house, and about how such instruments symbolize good thoughts, disciplined senses, and true confession; there is

also given an excellent explanation of all these things in general and about the locks of these houses.

Chapter 27

The Son of God spoke to the bride, saying: "I told you earlier that there should be instruments of three kinds in the third house. First, instruments or vessels into which liquids are poured. Second, instruments with which the land outside is prepared, such as hoes and axes and tools for repairing things that get broken. Third, living instruments, such as asses and horses and the like for conveying both the living and the dead. In the first house, where there are liquids, there should be two kinds of instruments or vessels: first those into which sweet and fluid substances are poured, such as water and oil and wine and the like; second, those into which pungent or thick substances are poured, such as mustard and flour and the like. Do you understand what these things signify? The liquids refer to the good and bad thoughts of the soul.

A good thought is like sweet oil and like delicious wine. A bad thought is like bitter mustard that makes the soul bitter and base. Bad thoughts are like the thick liquids that a person sometimes needs. Although they are not much good for nourishing the body, still they are beneficial for the purgation and curing of both body and brain. Although bad thoughts do not fatten and heal the soul like the oil of good thoughts, still they are good for the purgation of the soul, just as mustard is good for the purgation of the brain. If bad thoughts did not sometimes get in the way, human beings would be angels and not human, and they would think they got everything from themselves.

Therefore, in order that a man might understand his weakness, which comes from himself, and the strength that comes from me, it is sometimes necessary that my great mercy allows him to be tempted by bad thoughts. So long as he does not consent to them, they are a purgation for the soul and a protection for his virtues. Although they may be as pungent to take as mustard, still they are very healing for the soul and lead it toward eternal life and toward the kind of health that cannot be gained without some bitterness. Therefore, let the vessels of the soul, where the good thoughts are placed, be carefully prepared and always kept clean, since it is useful that even bad thoughts arise both as a trial and for the sake of gaining greater merit. However, the soul should strive diligently so as not to consent to them or delight in them. Otherwise the sweetness and the development of the soul will be lost and only bitterness will remain.

In the second house there should also be instruments of two kinds: first, outdoor instruments, such as the plow and the hoe, to prepare the ground outside for sowing and to

root up brambles; second, instruments useful for both indoor and outdoor purposes, such as axes and the like. The instruments for cultivating the soil symbolize the human senses. These should be used for the benefit of one's neighbor just as the plow is used on the soil. Bad people are like the soil of the earth, for they are always thinking in an earthly fashion. They are barren of compunction for their sins, because they think nothing is a sin. They are cold in their love for God, because they seek nothing but their own will.

They are heavy and sluggish when it comes to doing good, because they are eager for worldly reputation. This is why a good person should cultivate them through his exterior senses, just as a good farmer cultivates the earth with a plow. First, he should cultivate them with his mouth, by saying things to them that are useful for the soul and by instructing them about the path to life; next, by doing the good deeds he can. His neighbor can be formed in this way by his words and motivated to do good. Next, he should cultivate his neighbor by means of the rest of his body in order that he may bear fruit.

He does this through his innocent eyes that do not look on unchaste things, so that his unchaste neighbor may also learn modesty in his whole body. He should cultivate him by means of his ears that do not listen to unsuitable things as well by means of his feet that are quick to do the work of God. I, God, shall give the rain of my grace to the soil thus cultivated by the work of the cultivator, and the laborer shall rejoice over the fruit of the once barren earth as it begins to put forth shoots.

The instruments needed for indoor preparations, such as the ax and similar tools, signify a discerning intention and the holy examination of one's work. Whatever good a person does should not be done for the sake of reputation and human praise but out of love for God and for the sake of an eternal reward. This is why a person should carefully examine his works and with what intention and for what reward he has done them. If he should discover any kind of pride in his works, let him immediately cut it out with the ax of discretion.

In this way, just as he cultivates his neighbor who is, as it were, outside the house, that is, outside the company of my friends due to his bad deeds, so too he may bear fruit for himself on the inside through divine love. Just as the work of a farmer will soon come to naught if he has no instruments with which to repair things that have been broken, so too, unless a person examines his work with discernment, and how it may be lightened if it is too burdensome or how it may be improved if it has failed, he will achieve no results. Accordingly, one should not only work effectively outdoors, one must also consider attentively on the inside how and with what intention one works.

There should be living instruments in the third house to convey the living and the

dead, such as horses and asses and other animals. These instruments signify true confession. This conveys both living and dead. What does living denote if not the soul that has been created by my divinity and lives forever? This soul comes closer and closer to God each day through a true confession. Just as an animal becomes a stronger beast of burden and more beautiful to behold the more often and better it is fed, so too confession - the more often it is used and the more carefully it is made as to both lesser and greater sins - conveys the soul increasingly forward and is so pleasing to God that it leads the soul to God's very heart. What are the dead things conveyed by confession, if not the good works that die through mortal sin? Good works dying through mortal sins are dead in the sight of God, for nothing good can please God unless sin is first corrected either through a perfect intention or in deed.

It is not good to combine sweet-smelling and stinking substances in the same vessel. If anyone kills his good works through mortal sins and makes a true confession of his crimes with the intention to improve and to avoid sin in the future, his good works, which earlier were dead, come to life again through confession and the virtue of humility and they gain him merit for eternal salvation. If he dies without making confession, although his good works cannot die or be destroyed but cannot merit eternal life due to mortal sin, still they can merit a lighter punishment for him or contribute to the salvation of others, provided he has done the good works with a holy intention and for the glory of God. However, if he has done the works for the sake of worldly glory and his own benefit, then his works will die when their doer dies, inasmuch as he has received his reward from the world on whose behalf he labored.

Therefore, my bride, by whom I mean all my friends, we should store up in our houses those things that give rise to the spiritual delight God wants to have with a holy soul. In the first house, we should store, first, the bread of a sincere will that wants nothing but what God wants; second, the drink of holy forethought by not doing anything unless it is thought to be for God's glory; third, the meats of divine wisdom by always thinking on the life to come and on how the present should be ordered.

In the second house, let us store up the peace of not sinning against God and the peace of not quarreling with our neighbor; second, works of mercy through which we may be of practical benefit to our neighbor; third, perfect abstinence by which we restrain those things that tend to disturb our peace. In the third house, we should store up wise and good thoughts in order to decorate our home on the inside; second, temperate, well-disciplined senses to be a light for our neighbors on the outside; third, true confession that helps us to revive, should we grow weak.

Though we have the houses, the things stored in them cannot be kept safe without

doors, and doors cannot swing without hinges or be locked without locks. This is why, in order that the stored goods be kept safe, the house needs the door of steadfast hope so as not to be broken down by adversity. This hope should have two hinges in order that a person may not despair of achieving glory or of escaping punishment, but always in every adversity have the hope of better things, being confident in the mercy of God. The lock should be divine charity that secures the door against the entrance of the enemy.

What good is it to have a door without a lock, or hope without love? If someone hopes for eternal rewards and in the mercy of God, but does not love and fear God, he has a door without a lock through which his mortal enemy can enter whenever he likes and kill him. But true hope is when a person who hopes also does the good deeds he can. Without these good deeds he cannot attain heaven, that is, if he knew and was able to do them but did not want to.

If anyone realizes that he has committed a transgression or has not done what he could, he should make the good resolution of doing what good he can. As to what he cannot do, let him hope firmly that he will be able to come to God thanks to his good intention and love for God. So, let the door of hope be secured with divine charity in such a way that, just as a lock has many catches inside to prevent the enemy from opening it, this charity for God should also entail the concern not to offend God, the loving fear of being separated from him, the fiery zeal to see God loved, and the desire to see him imitated. It should also entail sorrow, for a person is not able to do as much as he would like or knows he is obliged to do, and humility, which makes a person think nothing of all that he accomplishes in comparison to his sins.

Let the lock be made strong by these catches, so that the devil cannot easily open the lock of charity and insert his own love. The key to open and close the lock should be the desire for God alone, along with divine charity and holy works, so that a person does not wish to have anything except God, even if he can get it, and all this because of his great charity. This desire encloses God in the soul and the soul in God, since their wills are one.

The wife and husband alone should have this key, that is, God and the soul, so that, as often as God wants to come in and enjoy good things, namely the virtues of the soul, he may have free access with the key of stable desire; as often again as the soul wants to go into the heart of God, she may do so freely, since she desires nothing but God. This key is kept by the vigilance of the soul and the custody of her humility, by which she ascribes every good she has to God. And this key is kept also by the power and charity of God, lest the soul be overturned by the devil.

Behold, my bride, what love God has for souls! Stand therefore firm and do my will!"

Christ's words to the bride about his unchanging nature and about how his words are accomplished, even if they are not immediately followed by deeds; and about how our will should be wholly entrusted to God's will.

Chapter 28

The Son spoke to the bride, saying: "Why are you so upset because that man claimed my words were false? Am I worse off because of his disparagement or would I be better off because of his praise? I am, of course, unchangeable and can become neither greater nor less, and I have no need of praise. A person who praises me does gain a benefit from his praise of me, not for me but for himself. I am truth, and falsehood never proceeds or can proceed from my lips, since everything I have said through the prophets or other friends of mine, whether in spirit or in body, is accomplished as I intended it at the time.

My words were not false if I said one thing at one time, another at another time, first something more explicit, then something more obscure. The explanation is that, in order to prove the reliability of my faith as well as the zeal of my friends, I revealed much that could be understood in different ways, both well and badly, by good and bad people according to the different effects of my Spirit, thus giving them the possibility of carrying out different good acts in their different circumstances.

Just as I assumed a human nature into one person in my divine nature, so too I have also spoken at times through my human nature as being subject to my divine nature, but at other times through my divine nature as the Creator of my human nature, as is clear from my gospel. And in this way, although ignorant people or detractors might see divergent meanings in them, still they are true words in agreement with truth. It was also not unreasonable for me to have handed down some things in an obscure manner, since it was right that my plan should in some way be hidden from the wicked, and at the same time that all good people should eagerly hope for my grace and obtain the reward for their hope. Otherwise, if it had been implied that my plan would come about at a specific point in time, then everyone would have given up both their hopes and their charity due to the great length of time.

I also promised a number of things that, however, did not occur because of the ingratitude of the people then living. Had they left off their evildoing, I would certainly have given them what I had promised. This is why you ought not be upset over claims that my words are lies. For what seems to be humanly impossible is possible for me. My friends are also surprised that the words are not followed up by deeds. But this, again, is not

unreasonable.

Was not Moses sent to Pharaoh? Yet signs did not immediately follow. Why? Because, if the signs and portents had immediately followed, neither the hardheartedness of Pharaoh nor the power of God would have been manifested nor would the miracles have been clearly shown. Pharaoh would still have been condemned for his own wickedness, even if Moses had not come, although his hardheartedness would not have been so manifest. This is also what is happening now. So, be brave! The plow, though drawn by oxen, is still steered by the will of the plowman. Likewise, although you may hear and know my words, they do not turn out or get accomplished according to your will, but according to mine. For I know the lay of the land and how it should be cultivated. But you should entrust all your will to me and say: 'May your will be done!' ”

John the Baptist admonishes the bride through a parable in which God is symbolized by a magpie, the soul by its chicks, the body by its nest, worldly pleasures by wild animals, pride by birds of prey, worldly mirth by a snare.

Chapter 29

John the Baptist spoke to the bride, saying: ”The Lord Jesus has called you out of darkness into light, from impurity into perfect purity, from a narrow into a broad place. Who is able to explain these gifts or how could you thank him as much as you should for them? Just do all that you can! There is a kind of bird called a magpie. She loves her chicks, because the eggs from which the chicks came were once in her womb. This bird makes a nest for herself out of old and used things for three purposes.

First, as a resting place; second, as a shelter from rain and heavy drought; third, in order to feed her young when they are hatched from the eggs. The bird hatches her young by lovingly settling herself on top of the eggs. When the chicks are born, the mother entices them to fly in three ways. First, by the distribution of food; second, by her solicitous voice; third, by the example of her own flying. Since they love their mother, the chicks, once they have got used to their mother's food, first travel little by little beyond the nest with their mother leading the way. Then they go further away as their strength allows, until they become accomplished in the use and skill of flight.

This bird stands for God, who exists eternally and never changes. From the womb of his divinity all rational souls proceed. A nest is prepared for each soul out of used things, inasmuch as the soul is joined to a body of earth through which God nourishes it with the

food of good affections, defends it from the birds of evil thoughts, and gives it respite from the rain of bad actions. Each soul is joined to the body in order that it may rule the body and nowise be ruled by it and so that it may spur the body to struggle and provide for it intelligently. Thus, like a good mother, God teaches the soul to advance toward better things, and teaches it to leave its confinement for broader spaces. First, he feeds it by giving it intelligence and reason according to each one's capacity, and by pointing out to the mind what it should choose and what it should avoid.

As the magpie first leads its chicks beyond the nest, so too the human person first learns to think thoughts of heaven, and also to think how confined and base the nest of the body is, how bright the heavens and how delightful eternal things are. God also leads the soul out with his voice when he calls: 'He who follows me will have life; he who loves me will not die.' This voice leads toward heaven. Anyone who does not hear it is either deaf or ungrateful for his mother's love. Third, God leads the soul out through his own flying, that is, through the example of his human nature. This glorious human nature had, as it were, two wings. Its first wing was that there was only purity and no defilement in it; its second wing was that he did all things well. Upon these two wings God's human nature flew through the world. For this reason, the soul should follow them as far as it can, and if it cannot do so in deeds, let it at least try to do so in intention.

When the young chick is flying, it has to beware of three dangers. The first is wild animals. It must not land next to them on the ground, because the chick is not as strong as they are. Second, it must beware of birds of prey, since the chick does not yet fly as swiftly as those birds do, which is why it is safer to stay in hiding. Third, it should take care not to be lured by a baited snare. The wild animals that I mentioned are worldly pleasures and appetites. The young chick should beware of them, for they seem good to know, fine to own, beautiful to behold. But when you think you have got hold of them, they quickly go away. When you think they give you pleasure, they bite you without mercy.

In the second place, the chick should beware of birds of prey. These represent pride and ambition. These are the birds that always want to rise higher and higher and to be ahead of the other birds and hate all those behind them. The chick should beware of them and should want to remain in humble hiding, so that it does not grow proud of the grace it has received or despise those that are behind it and have less grace, and does not think itself better than others. Third, the chick should beware of being lured by a baited snare. This represents worldly mirth. It may seem good to have laughter on one's lips and pleasant sensations in one's body, but there is a barb in these things. Immoderate laughter leads to immoderate mirth, and the pleasure of the body leads to inconstancy of mind, which gives rise to sadness, either at death or earlier, along with distress. You should therefore hurry, my daughter, to leave your nest through the desire for heaven! Beware of

the beasts of desire and the birds of pride! Beware of the bait of empty mirth!”

Then the Mother spoke to the bride and said: ”Beware of the bird that is daubed with pitch, for anyone who touches it gets stained. This represents worldly ambition, unstable as the air, repulsive in its way of seeking favor and keeping bad company. Care nothing for honors, do not bother about favors, pay no attention to praise or reproach! From these things come inconstancy of soul and the lessening of love for God. Be steadfast! God, who has begun to bring you out of the nest, will keep nourishing you until death. After death, however, you will hunger no more. He will also protect you from sorrow and defend you in life, and after death you will have nothing to fear.”

The Mother's entreaty to her Son for his bride and for another holy person, and about how the Mother's entreaty is received by Christ, and about certainty regarding the truth or falsity of a person's holiness in this life.

Chapter 30

Mary spoke to her Son saying: ”My Son, grant your new bride the gift that your most worthy body may take root in her heart, so that she herself may be changed into you and be filled with your delight!” Then she said: ”This holy man, when he was living in time, was as steadfast in the holy faith as a mountain unbroken by adversity, undistracted by pleasure. He was as flexible toward your will as the moving air, wherever the force of your Spirit led him. He was as ardent in your love as fire, warming those grown cold and overtaking the wicked. Now his soul is with you in glory, but the vessel he used is buried and lies in a more humble place than is fitting. Therefore, my Son, raise his body up to a higher station, do it honor, for it honored you in its own small way, raise it up, for it raised you up on high as much as it could by means of its toil!”

The Son answered: ”Blessed are you, who overlook nothing in the affairs of your friends. You see, Mother, it is no use for good food to be given to wolves. It is not right to bury in mud the sapphire that keeps all the members healthy and strengthens the weak. It is no use to light a candle for the blind. This man was indeed steadfast in faith and fervent in charity, just as he was ready to do my will with the greatest of continence. Therefore, he tastes to me like good food prepared through patience and tribulation, sweet and good in the goodness of his will and affections, even better in his manly struggles to improve, excellent and most sweet in his praiseworthy way of finishing his works. Therefore it is not right for such food to be lifted up before wolves, whose greed is never sated, whose lust for pleasure flees from the herbs of virtue and thirsts for rotten meat, whose shrewd speech is

harmful to everyone.

He resembled the sapphire of a ring through the brightness of his life and reputation, proving himself to be a bridegroom of his church, a friend of his Lord, a preserver of the holy faith and a scorner of the world. Therefore, dear Mother, it is not right for such a lover of virtue and so pure a bridegroom to be touched by impure creatures, or for so humble a friend to be handled by lovers of the world. In the third place, by his fulfillment of my commandments and by the teaching of a good life, he was like a lamp on a lampstand. Through this teaching, he strengthened those who were standing, lest they fall. Through this teaching he raised up those who were falling down. Through it he also offered inspiration to those who would come after him to seek me.

They are unworthy to see this light, blinded as they are by their own love. They are unable to perceive this light, for their eyes are sick with pride. People with scabby hands cannot touch this light. This light is hateful to the greedy and to those who love their own will. This is why, before he can be raised up to a higher station, justice requires those who are unclean to be purified and those who are blind to be enlightened.

However, regarding that man whom the people of the earth are calling a saint, three things show that he was not holy. The first is that he did not imitate the life of the saints before he died; second, that he was not joyfully ready to suffer martyrdom for God's sake; third, that he did not have an ardent and discerning charity like the saints. Three things make someone appear holy to the crowd. The first is the lie of a deceiving and ingratiating man; the second is the easy credulity of the foolish; the third is the cupidity and lukewarmness of prelates and examiners. Whether he is in hell or in purgatory is not given you to know until the time comes for telling it.”

Book 3

Warnings and instructions to the bishop about how to eat and dress and pray, and about how he should behave before meals, at meals, and after meals, and likewise about his sleep and how he should carry out the office of bishop always and everywhere.

Chapter 1

“Jesus Christ, God and man, who came to earth in order to take on a human nature and save souls through his blood, who disclosed the true way to heaven and opened its gates, he himself has sent me to all of you. Hear, daughter, you to whom it has been given to hear spiritual truths. If this bishop proposes to walk the narrow path taken by few and to be one of those few, let him first lay aside the burden that besets him and weighs him down - I mean his worldly desires - by using the world only for needs consistent with the modest sustenance of a bishop. This is what that good man Matthew did when he was called by God.

Leaving behind the heavy burden of the world, he found a light burden. In the second place, the bishop should be girded for the journey, to use the words of scripture. Tobias was ready for his journey when he found the angel standing there girded. What does it mean to say that the angel was girded? It means that every bishop should be girded with the belt of justice and divine charity, ready to walk the same path as he who said: 'I am the good shepherd and I lay down my life for my sheep.' He should be ready to speak the truth in his words, ready to perform justice in his actions both regarding himself and regarding others, not neglecting justice due to threats and taunts or false friendships or empty fears. To each bishop thus girded shall Tobias, that is, the righteous, come and they shall follow on his path.

In the third place, he should eat bread and water before he undertakes his journey, just as we read about Elijah, who, aroused from sleep, found bread and water at his head. What is this bread given to the prophet if not the material and spiritual goods bestowed upon him? For material bread was given to him in the desert as a lesson. Although God could have sustained the prophet without material food, he wanted material bread to be prepared for him so that people might understand it to be God's wish that they make use of God's good gifts in temperate fashion for the solace of the body. Moreover, an infusion of the Spirit inspired the prophet when he went on for forty days in the strength of that food. For, if no interior unction of grace had been inspired in his mind, he would certainly have given up during the toil of those forty days, for in himself he was weak but in God he had

the strength to complete such a journey.

Therefore, inasmuch as man lives by God's every word, we urge the bishop to take the morsel of bread, that is, to love God above all things. He will find this morsel at his head, in the sense that his own reason tells him that God is to be loved above all things and before all things, both because of creation and redemption and also because of his enduring patience and goodness. We bid him also to drink a little water, that is, to think inwardly on the bitterness of Christ's passion. Who is worthy enough to be able to meditate on the agony of Christ's human nature, which he was suffering at the moment when he prayed for the chalice of the passion to be taken from him and when drops of his blood were flowing to the ground? The bishop should drink this water together with the bread of charity and he will be strengthened for journeying along the path of Jesus Christ.

Once the bishop has set out on the path to salvation, if he wants to make further progress, it is useful for him to give thanks to God with all his heart from the very first hour of the day, considering his own actions carefully and asking God for help to carry out his will.

Then, when he is getting dressed, he should pray in this manner: 'Ashes must with ashes be, dust with dust. Yet, since I am bishop by the providence of God, I am putting these clothes made from the dust of the earth on you, my body, not for the sake of beauty or ostentation but as a covering, so that your nakedness might not be seen. Nor do I care whether your clothing is better or worse, but only that the bishop's habit should be acknowledged out of reverence for God, and that through his habit the bishop's authority may be recognized for the correction and instruction of others. And so, kind God, I beg you to give me steadfastness of mind so that I do not take pride in my precious ashes and dust nor foolishly glory in the colors of mere dust. Grant me fortitude so that, just as a bishop's garb is more distinguished and respected than that of others due to his divine authority, the garb of my soul may be acceptable before God, lest I be thrust down all the deeper for having held authority in an undistinguished and unworthy manner or lest I be ignominiously stripped for having foolishly worn my venerable garb to my own damnation.'

After that he should read or sing the hours. The higher the rank a person rises to, the more glory he or she should render to God. However, a pure heart pleases God just as much in silence as in singing, provided a person is occupied with other righteous and useful tasks. After Mass has been said, the bishop should fulfill his episcopal duties, taking diligent care not to give more attention to material things than to spiritual. When he comes to the dinner table, this should be his thought: 'O Lord Jesus Christ, you command that the corruptible body be sustained with material food, help me to give my body what it needs in

such a way that the flesh does not grow shamelessly insolent against the soul due to superfluous eating nor sluggish in your service out of imprudent abstinence.

Inspire in me a suitable moderation so that when this man of earth nourishes himself with things of the earth, the Lord of the earth may not be provoked to anger by his creature of earth.' While at table, the bishop is allowed to have the kind of moderate refreshment and conversation in which foolish vanity is avoided and no word is uttered or heard that may offer the hearers an occasion of sin. Rather, it should all be proper and salutary.

If bread and wine are missing from the material table, everything loses its taste; in the same way, if good doctrine and exhortation are missing from the episcopal and spiritual table, everything set on it seems tasteless to the soul. And so, in order to avoid any occasion of frivolity, something should be read or recited at table that can be of profit to those seated there. When the meal is ended and the thanksgiving blessing has been prayed to God, the bishop should plan what he has to do or read books that can lead him on toward spiritual perfection. After dinner, though, he may entertain himself with the companions of his household. However, just as a mother giving milk to her baby anoints her nipples with ashes or some other bitter substance until she weans the baby from milk and accustoms it to solid foods, so too the bishop should bring his companions closer to God through the kind of conversation by which they may come to fear and love God, becoming in this way not only their father through the divine authority in him but also their mother through the spiritual formation he gives them.

If he is consciously aware that anyone in his household is in the state of mortal sin and has not repented despite admonishments, then he should separate himself from him. If he retains him out of convenience and temporal consolation, he will have no immunity from the other's sin. When he goes to bed, he should carefully examine the deeds and impressions of the day that has gone, thinking the following thoughts: 'O God, Creator of my body and soul, look on me in your mercy.'

Grant me your grace, so that I do not grow lukewarm in your service by oversleeping nor grow weak in your service due to disturbed sleep, but grant me for your glory that measure of sleep that you have prescribed for us in order to give the body rest. Give me fortitude so that my enemy, the devil, may not disturb me nor drag me away from your goodness.' When he gets up out of bed, he should wash away in confession any lapses that the flesh may have suffered, so that the sleep of the following night might not begin with the sins of the previous."

The Virgin's words to her daughter about the opportune solution to the difficulties

meeting the bishop on the narrow path, and about how patience is symbolized by clothing and the Ten Commandments by ten fingers, and the longing for eternity and the distaste for worldliness by two feet, and about three enemies to the bishop along his way.

Chapter 2

Again the Mother of God speaks: "Tell the bishop that, if he sets out on this path, he will meet with three difficulties. The first difficulty is that it is a narrow path; the second, that there are sharp thorns on it; the third, that it is a rocky and uneven path. I will give you three pieces of advice in this regard. The first is that the bishop should wear rugged and tightly knit clothes in preparation for the narrow path. The second is that he should hold his ten fingers in front of his eyes and look through them as through bars so as not to be scratched by the thorns.

The third is that he should step cautiously and test each and every step he takes to see if his foot gets a firm hold when he sets it down, and he should not hastily set down both feet at the same time without first assuring himself of the condition of the path. This narrow path symbolizes nothing other than the malice of wicked people toward the righteous, the kind of people who deride righteous deeds and pervert the paths and upright warnings of the righteous, who give little weight to anything having to do with humility and piety. In order to confront such people the bishop should clothe himself in the garment of steadfast patience, since patience makes burdens pleasant and joyfully accepts the insults it receives.

The thorns symbolize nothing other than the hardships of the world. In order to confront them, the ten fingers of God's commandments and counsels should be held up so that, when the thorn of hardship and poverty scratches him, he may recall the sufferings and poverty of Christ. When the thorn of anger and envy scratches him, he should recall the love of God that we are commanded to keep. True love does not insist on getting what is its own, but opens itself up wholly to the glory of God and the benefit of one's neighbor.

That the bishop ought to step cautiously means that he should everywhere have an attitude of intelligent caution. For a good person should have two feet, so to speak. One foot is a longing for eternity. The other is a distaste for the world. His longing for eternity should be circumspect, in the sense that he must not long for eternal things for himself alone as though he were worthy of them; rather, he should place all his longing and desire as well as his reward in the hands of God. His distaste for the world should be cautious and full of fear, in the sense that this distaste must not be the result of his hardships in the world or impatience with life nor should it be for the sake of living a quieter life or being

released from carrying out work beneficial to others. Rather, it should only be the result of his abhorrence of sin and his longing for eternity.

Once these three difficulties have been overcome, I would warn the bishop about three enemies on his path. You see, the first enemy tries to whistle in the bishop's ears so as to block his hearing. The second stands in front of him in order to scratch out his eyes. The third enemy is at his feet, shouting loudly and holding a noose in order to ensnare his feet when he lifts them off the ground. The first are those people or those impulses that try to draw the bishop away from the right path, saying: 'Why do you take so much work on yourself and why are you making your way on so narrow a path? Go off instead to the verdant path where so many people are walking. What does it matter to you how this person or those people behave? Why do you bother to offend or censure those people who could honor and appreciate you? If they do not offend you and those close to you, what do you care how they live or whether they are offending God? If you yourself are a good man, why do you bother to be judging others? Better to exchange gifts and services! Make use of human friendships in order to win praise and a good reputation during your lifetime.'

The second enemy wants to blind you like the Philistines did Samson. This enemy is worldly beauty and possessions, sumptuous clothing, the various trappings of pomp, human privileges and favors. When such things are presented to you and please the eyes, reason is blinded, love for God's commandments grows lukewarm, sin is carried out freely and, once committed, is taken lightly. Therefore, when the bishop has a moderate supply of necessary goods, he should be content. For all too many people nowadays find it more pleasant to stand around with Samson at the millstone of desire rather than to love the church with a praiseworthy disposition for pastoral ministry.

The third enemy shouts loudly and carries a noose and says: 'Why are you walking with such caution and with your head bowed down? Why do you humble yourself so much, you who should be and could be honored by many people? Be a priest so as to sit among those of the first rank! Be a bishop so as to be honored by the many! Advance to higher ranks in order to obtain better service and enjoy greater relaxation! Store up a treasure with which you can help yourself as well as others and be comforted by others in return and happy wherever you are!'

When the heart becomes inclined to such feelings and suggestions, the mind soon steps toward earthly appetites, lifting as it were the foot of base desire, with which it gets so entangled in the trap of worldly care that it can scarcely rise up to the consideration of its own wretchedness or to that of the rewards and punishments of eternity. Nor is this surprising, since scripture says that whoever aspires to the office of bishop desires a noble task for the honor of God. Now, however, there are many who want the honors but shirk

the task in which is found the eternal salvation of the soul. This is why this bishop should stay in the position that he holds and not seek a higher one, until it pleases God to give him another.”

A complete explanation to the bishop from the Virgin about how he should exercise his episcopal office in order to give glory to God, and about the double reward for having held the rank of bishop in a true way and about the double disgrace for having held it in a false way, and about how Jesus Christ and all the saints welcome a true and up right bishop.

Chapter 3

The Mother of God was speaking: ”I wish to explain to the bishop what he should do for God and what will give glory to God. Every bishop must hold his miter carefully in his arms. He must not sell it for money nor give it up to others for the sake of worldly friendship nor lose it through negligence and lukewarmness. The bishop's miter signifies nothing other than the bishop's rank and power to ordain priests, to prepare the chrism, to correct those who go astray, and to encourage the negligent by his example. To hold his miter carefully in his arms means that he should reflect carefully on how and why he received his episcopal power, how he wields it, and what its effects and purpose are.

If the bishop would examine how he received his power, he should first examine whether he desired the episcopate for his own sake or for God's. If it was for his own sake, then his desire was no doubt carnal; if it was for God's sake, that is, in order to give glory to God, then his desire was meritorious and spiritual.

If the bishop would consider for what purpose he has received the episcopate, then surely it was in order that he might become a father to the poor and a consoler and intercessor for souls, because the bishop's goods are intended for the good of souls. If his means are consumed inefficaciously and wasted in a prodigal manner, then those souls will cry out for revenge on the unjust steward. I will tell you the reward that will come from having held the rank of bishop. It will be a double reward, as Paul says, both corporal and spiritual.

It will be corporal, because he is God's vicar on earth and is therefore accorded divine honor by men as away of honoring God. In heaven it will be corporal and spiritual because of the glorification of body and soul, because the servant will be there with his Lord, due both to the way he lived as a bishop on earth and to his humble example by which he incited others to the glory of heaven along with himself. Everyone who has the rank and

garb of a bishop but flees the episcopal way of life will merit a double disgrace.

That the bishop's power is not to be sold means that the bishop should not knowingly commit simony or exercise his office for the sake of money or human favor or promote men whom he knows to be of bad character because people petition him to do so. That the miter should not be given up to others on account of human friendship means that the bishop should not disguise the sins of the negligent or let those whom he can and should correct go unpunished, or pass over the sins of his friends in silence due to worldly friendship or take the sins of his subordinates on his own back, for the bishop is God's sentinel.

That the bishop should not lose his miter through negligence means that the bishop should not delegate to others what he should and can do more profitably himself, that he should not, for the sake of his own physical ease, transfer to others what he himself is more perfectly able to carry out, since the bishop's duty is not to rest but to work. Nor should the bishop be ignorant of the life and conduct of those to whom he delegates his tasks. Instead he should know and review how they observe justice and whether they conduct themselves prudently and without cupidity in their assignments. I want you to know, too, that the bishop, in his role as shepherd, ought to carry a bouquet of flowers under his arms in order to entice sheep both far and near to run gladly after its scent.

This bouquet of flowers signifies the bishop's pious preaching. The two arms from which the bouquet of divine preaching hangs are two kinds of works necessary to a bishop, namely, public good works and hidden good works. Thus, the nearby sheep in his diocese, seeing the bishop's charity in his works and hearing it in his words, will give glory to God through the bishop. Likewise, the faraway sheep, hearing of the bishop's reputation, will want to follow him. This is the sweetest bouquet: not to be ashamed of God's truth and humility, to preach good doctrine and to practice as one preaches, to be humble when praised and devout in humiliation. When the bishop has traveled to the end of this path and reaches the gate, he must have a gift in his hands to present to the high king. Accordingly, may he have in his hands a vessel precious to him, an empty one, to offer to the high king.

The empty vessel to be offered is his own heart. He must struggle night and day in order for it to be empty of all lusts and the desire for fleeting praise. When such a bishop is led into the kingdom of glory, Jesus Christ, true God and man, will come out to meet him together with the whole host of saints. Then he will hear the angels saying: 'Our God, our joy and every good! This bishop was pure in body, manly in his conduct. It is befitting that we should present him to you, for he longed for our company everyday. Satisfy his longing and magnify our joy at his coming!' Then, too, other saints will say: 'O God, our joy is both

from you and in you and we need nothing else.

Yet, our joy is heightened by the joy of the soul of this bishop who longed for you while he was still able to long. The sweet flowers of his lips increased our numbers. The flowers of his works consoled those dwelling far and near. Therefore, let him rejoice with us, and rejoice yourself over him for whom you longed so much when you died for him.' Finally the King of glory shall say to him: 'Friend, you have come to present to me the vessel of your heart emptied of your selfish will. Therefore, I will fill you with my delight and glory. My happiness will be yours and your glory in me will never cease.' ”

The Mother's words to her daughter about the covetousness of bad bishops; she explains in a long parable that many persons through their good intentions attain the spiritual rank that intemperate bishops reject despite having been called to it in a physical sense.

Chapter 4

The Mother of God speaks to the Son's bride saying: "You are crying because God loves people so much but people love God so little. So it is. Where, indeed, is that ruler or bishop who does not covet his office in order to obtain worldly honors and wealth but, rather, desires it in order to help the poor with his own hands? Since rulers and bishops do not want to come to the wedding feast prepared for everyone in heaven, the poor and weak will come instead, as I will show you by way of an example.

In a certain city lived a wise, handsome, and wealthy bishop who was praised for his wisdom and handsome looks, but did not, as he ought to, return thanks to God who had given him that very wisdom. He was praised and honored for his wealth, too, and he handed out numerous gifts with a view to worldly favor. He longed for even greater possessions so as to be able to give more gifts and win greater honor. This bishop had a learned priest in his diocese who thought to himself as follows: 'This bishop,' he said, 'loves God less than he should. His whole life tends toward worldliness.

Therefore, if it is pleasing to God, I would like to have his episcopate in order to give glory to God. I do not desire it for worldly reasons, seeing that worldly honor is but empty air, nor for the sake of wealth, which is as heavy as the heaviest of burdens, nor for the sake of physical rest and comfort, since I only need a reasonable amount of rest so as to keep my body fit for God's service. No, I desire it for the sake of God alone. And, although I am unworthy of any honor, still, in order to win more souls for God and to benefit more people by my word and example and to support more people through church revenues, I would

gladly take on the burdensome task of being bishop.

God knows that I would rather die a painful death or put up with bitter hardships than to have the rank of bishop. I am as susceptible to suffering as the next man, but, still, he who aspires to the office of bishop desires a noble task. For this reason, I readily desire the honorable title of bishop along with a bishop's burden, although I do so in the same way as I desire death. I desire the honor as a means to saving more souls. I desire the burden for my own salvation and in order to show my love for God and souls. I desire the office for the sole purpose of being able to distribute the goods of the church to the poor more generously, to instruct souls more outspokenly, to instruct those in error more boldly, to mortify my flesh more completely, to exercise self-control more assiduously as an example to others.'

This canon prudently reproved his bishop in private. However, the bishop took it badly and embarrassed the priest in public, imprudently boasting of his own competence and moderation in everything. The canon, however, saddened over the bishop's improprieties, bore the insults with patience. But the bishop ridiculed the charity and patience of the canon and spoke against him so much that the canon was given the blame and thought to be a lying fool, while the bishop was seen as being just and circumspect.

At length, as time went by, both the bishop and the canon passed away and were called to God's judgment. In his sight and in the presence of the angels, a golden throne appeared with the miter and insignia of a bishop next to it. A large number of demons were following the canon, desirous of finding some fatal fault in him. As to the bishop, they felt as sure about having him as a whale does of the calves that she keeps alive in her belly amid the waves. There were many indictments leveled against the bishop; why and with what intention he undertook the office of bishop, why he grew proud about the goods intended for souls, the way he directed the souls entrusted to him, in what way he had responded to the grace God had given him.

When the bishop could make no just reply to the charges, the judge replied: 'Put excrement on the bishop's head instead of a miter and pitch on his hands instead of gloves, mud on his feet instead of sandals. Instead of a bishop's shirt and linen garment put the rags of a whore on him. Let him have disgrace instead of honor. Instead of a train of servants, let him have a raging mob of demons.' Then the judge added: 'Put a crown as radiant as the sun on the canon's head, gilded gloves on his hands, place shoes on his feet. Let him don the clothes of a bishop with every honor.'

Dressed in his episcopal garb, surrounded by the heavenly host, he was presented to the judge as an honored bishop. The bishop, however, went off like a thief with a rope about his neck. At the sight of him the judge averted his merciful eyes as did all his saints

with him.

That is the way in which many persons through their good intentions and in a spiritual sense attain the rank of honor scorned by those who were called to it in a physical sense. All these things took place instantaneously before God, although, for your sake, they were acted out in words, for a thousand years are as a single hour before God. It happens every day that, inasmuch as bishops and rulers do not want to have the office to which they were called, God chooses for himself poor priests and parish clerks who, living according to their own better conscience, would be glad to be of benefit to souls for the glory of God if they could, and they do what they can. For this reason, they will take the places prepared for the bishops.

God is like a man who hangs a golden crown outside the door of his house and cries out to passersby: 'Anyone of any social standing can earn this crown! He who is most nobly clothed in virtue will obtain it.' Know that if bishops and rulers are wise in worldly wisdom, God is wiser than they in a spiritual sense, for he raises up the humble and does not give his approval to the proud. Know, too, that this canon who was praised did not have to groom his horse when he went off to preach or carry out his duties, nor did he have to light the fire when he was about to eat.

No, he had the servants and the means he needed to live in a reasonable fashion. He had money, too, although not for his own greedy use, for not even if he had had all the wealth in the world would he have given a single shilling to become bishop. But not for all the world would he have refused to become bishop, if that was God's will. He gave his will to God, ready to be honored for the honor of God and ready to be cast down out of love and fear of God.”

Ambrose's words to the bride about the prayer of good persons for the people; rulers of the world and the church are compared to helmsmen, while pride and the rest of the vices are compared to storms, and the passage into truth is compared to a haven; also, about the bride's spiritual calling.

Chapter 5

“It is written that the friends of God once cried out asking God to rend the heavens and come down to free his people of Israel. In these days, too, God's friends cry out saying: 'Kindest God, we see innumerable people perishing in perilous storms, for their helmsmen are greedy and are always desirous of putting to land in those countries where they think

they will get a greater profit. They lead the people toward places where there is a tremendous hurling of the waves, while the people themselves do not know any safe haven. So this countless people is therefore in awful peril and very few of them ever reach their proper haven. We beg you, King of all glory, graciously light up the haven so that your people may escape their danger, not having to obey the wicked helmsmen but being led to the haven by your blessed light.'

By these helmsmen I mean all those who wield either material or spiritual power in the world. Many of them love their own will so much that they do not bother themselves about the needs of the souls under them or about the fierce storms of the world, since they are of their own free will caught up in the storms of pride, greed, and impurity. The wretched populace imitates their deeds, thinking that they are on a straight course. In this way the rulers bring themselves and their subjects to perdition by following their every selfish desire. By the haven I mean the passageway to truth.

For many people this passageway has grown so dark that when someone describes for them how to get to the haven of their celestial fatherland by way of the sacred gospel of Christ, then they call him a liar and instead follow the ways of those who wallow in each and every sin, rather than trusting in the words of those who preach the gospel truth.

By the light requested by the friends of God I mean a divine revelation made in the world in order that God's love might be renewed in human hearts and his justice not be forgotten or neglected. Therefore, because of his mercy and the prayers of his friends, it has pleased God to call you in the Holy Spirit in order that you may spiritually see, hear, and understand so that you may reveal to others that which you hear in the Spirit according to the will of God."

Ambrose's words to the bride offering an allegory about a man, his wife and his housemaid, and about how this adulterer symbolizes a wicked bishop while his wife symbolizes the church and his housemaid the love of this world, and about the harsh sentence on those more attached to the world than to the church.

Chapter 6

"I am Bishop Ambrose. I am appearing to you and speaking with you in allegory because your heart is unable to receive a spiritual message without some physical comparison. Once there was a man whose lawfully wedded wife was charming and prudent. However, he liked the housemaid better than his wife. This had three consequences. The first is that the words and gestures of the housemaid delighted him

more than those of his wife. The second is that he dressed the housemaid up in fine clothes without caring that his wife was dressed in common rags. The third is that he was accustomed to spending nine hours with the housemaid and only the tenth hour with his wife. He spent the first hour at the housemaid's side, enjoying himself in gazing on her beauty. He spent the second hour sleeping in her arms. He spent the third hour cheerfully doing manual labor for the sake of the housemaid's comfort.

He spent the fourth hour taking physical rest with her after his physical toil. He spent the fifth hour restless in his mind and worrying about how to provide for her. He spent the sixth hour at rest with her, seeing now that she fully approved of what he had done for her. At the seventh hour the fire of carnal lust entered into him. He spent the eighth hour satisfying his willful lust with her. In the ninth hour he neglected certain tasks that he nevertheless would have liked to carry out. He spent the tenth hour doing some tasks that he did not feel like doing. And only during this hour did he stay with his wife. One of his wife's relatives came to the adulterer and reproached him strongly, saying: 'Turn the affection of your mind toward your lawfully wedded wife. Love her and clothe her as is fitting, and spend nine hours with her and only the tenth hour with the housemaid. If not, beware, because you will die a horrible and sudden death.'

By this adulterer I refer to someone who holds the office of bishop for the sake of providing for the church but, in spite of that, leads an adulterous life. He is joined to the holy church in spiritual union so that she should be his dearest bride, but he withdraws his affections from her and loves the servile world much more than his noble lady and bride. Thus, he does three things. First, he rejoices more in the fraudulent adulation of the world than in an obedient disposition toward the holy church. Second, he loves worldly decorations, but cares little about the lack of material or spiritual decoration of the church. Third, he spends nine hours on the world and only one of ten on the holy church. Accordingly, he spends the first hour in good cheer, gazing on the beauty of the world with delight.

He spends the second hour sleeping sweetly in the arms of the world, that is, amid its high fortifications and the vigilance of its armies, happily confident in possessing physical security because of these things. He spends the third hour cheerfully doing manual labor for the sake of worldly advantage in order that he might obtain the physical enjoyment of the world. He spends the fourth hour gladly taking physical rest after his physical toil, now that he has sufficient means. He spends the fifth hour restless in his mind in different ways, worrying about how he can appear to be wise in worldly matters.

During the sixth hour he experiences an agreeable restfulness of mind, seeing that worldly people everywhere approve of what he has done. In the seventh hour he hears and

sees worldly pleasures and readily opens his lust for them. This causes a fire to burn impatiently and intolerably in his heart. In the eighth hour he carries out in act what before had merely been his burning desire. During the ninth hour he negligently omits certain tasks he had wanted to do for worldly motives, so as not to offend those for whom he has a mere natural affection. In the tenth hour he cheerlessly performs a few good deeds, afraid that he might be held in scorn and gain a bad reputation or receive a harsh sentence if for some reason he wholly neglected to do them.

He is accustomed to spending only this tenth hour with the holy church, doing what good he does not out of love but out of fear. He is, of course, afraid of the punishment of the fires of hell. If he could live forever in physical comfort and with plenty of worldly possessions, he would not care about losing the happiness of heaven.

Therefore, I swear by that God who has no beginning and who lives without end, and affirm with certainty that, unless he returns to the holy church soon and spends nine hours with her and only the tenth with the housemaid, that is, with the world - not by loving it but by possessing the wealth and honor of his episcopal office with reluctance, and arranging everything in humility and reasonably for the glory of God - then the spiritual wound in his soul will be as grave as - to make a physical comparison - the wound of a man struck so horribly on his head that his whole body is destroyed down to the soles of his feet, with his veins and muscles bursting, and his bones getting shattered and the marrow flowing out terribly in all directions.

As harshly tormented as seems the heart in a body struck so violently in its head and the parts of the body closest to the head that the very soles of its feet are in pain, although they are at the farthest remove, equally harshly tortured will that miserable soul closest to the blast of divine justice appear when in its conscience it sees itself being unbearably wounded on every side.”

The Virgin's words to the bride comparing a world-loving bishop to a bellows full of air or to a snail lying in filth, and about the sentence dealt out to such a bishop who is the very opposite of Bishop Ambrose.

Chapter 7

“Scripture says: 'He who loves his own soul in this world will lose it.' Now this bishop loved his own soul with his every desire, and there were no spiritual inclinations in his heart. He might well be compared to an air-filled bellows next to a forge. Just as there is air

left in the bellows once the coals are spent and the red-hot metal is flowing, so too, although this man has given his nature everything it craves, uselessly wasting his time, the same inclinations are still left in him like the air in the bellows. His will is inclined to worldly pride and lust. Because of these vices, he offers an excuse and a sinful example to people with hardened hearts who, wasted in sins, are flushed down to hell.

This was not the attitude of the good bishop Ambrose. His heart was filled with God's will. He ate and slept with temperance. He expelled the desire for sin and spent his time usefully and morally, He might well be called a bellows of virtue. He healed the wounds of sin with words of truth. He inflamed those who had grown cold in God's love by the example of his own good works. He cooled those who were burning with sinful desire by the purity of his life. In this way, he helped many people to avoid entering the death of hell, for divine love remained in him as long as he lived.

This bishop, on the other hand, is like a snail that reclines in its native filth and drags its head on the ground. In similar fashion, this man reclines and has his delight in sinful abomination, letting his mind be drawn to worldliness rather than to the thought of eternity, I would have him reflect on three things: First, the way in which he has exercised his priestly ministry. Second, the meaning of that gospel phrase: 'They have sheep's clothing but are ravenous wolves on the inside.' Third, the reason why his heart burns for temporal things but is cold toward the Creator of all things.”

The Virgin's words to the bride about her own perfection and excellence, and about the inordinate desires of modern teachers and about their false reply to the question asked them by the glorious Virgin.

Chapter 8

The Mother speaks: "I am the woman who has always been in God's love. I was from my infancy entirely in the company of the Holy Spirit. If you want an example, think of how a nut grows. Its outer shell grows and widens, while its inner kernel also widens and grows, so that the nut is always full and there is no room in it for anything extraneous. In the same manner, too, I was full of the Holy Spirit from my infancy. As my body grew and I became older, the Holy Spirit filled me up with such abundance that he left no room in me for any sin to enter. Thus, I am she who never committed either venial or mortal sin. I so burned with love for God that I liked nothing but to carry out God's will, for the fire of divine love blazed in my heart.

God, blessed above all forever, who created me through his power and filled me with the power of his Holy Spirit, had an ardent love for me. In the fervor of his love he sent me his messenger and gave me to understand his decision that I should become the Mother of God. When I understood what the will of God was, then, through the fire of love that I bore in my heart towards God, a word of true obedience at once left my lips, and I gave this answer to the messenger, saying: 'May it be done to me according to your word.' At that very instant the Word was made flesh in me. The Son of God became my son.

The two of us had one son who is both God and man, as I am both Mother and Virgin. As my Son Jesus Christ, true God and wisest of men, lay in my womb, I received such great wisdom through him that I not only could understand the learning of scholars, I could even discern whether their hearts were true, whether their words proceeded from love for God or from mere scholarly cleverness. Therefore, you who hear my words should tell that scholar that I have three questions for him: First, whether he desires to win the favor and friendship of the bishop in a corporal sense more than he desires to present the bishop's soul to God in a spiritual sense. Second, whether his mind rejoices more in owning a great many florins or in owning none. Third, which of the following two choices he prefers: to be called a scholar and take his seat among the honored ranks for the sake of worldly glory or to be called a simple brother and take his seat among the lowly.

Let him ponder these three questions carefully. If his love for the bishop is corporal rather than spiritual, then it follows that he tells him things the bishop likes to hear rather than prohibiting him from doing all the sinful things he likes to do.

If he is happier about owning a lot of florins rather than none, then he loves riches more than poverty. He then gives the impression of advising his friends to acquire as much as they can rather than to give up gladly what they can do without. If, for the sake of worldly honor, he prefers his scholarly reputation and sitting in a seat of honor, then he loves pride more than humility and, therefore, appears to God more like an ass than a scholar. In that case he is chewing on empty straw, which is the same as scholarly knowledge without charity, and he does not have the fine wheat of charity, since divine charity can never grow strong in a proud heart."

After the scholar had excused himself with the excuse that he had a greater desire to present the soul of the bishop to God in a spiritual sense and that he would rather have no florins and, in the third place, that he did not care about the title of scholar, the Mother said again: "I am she who heard the truth from the lips of Gabriel and believed without doubting. This is why Truth took for himself flesh and blood from my body and remained in me.

I gave birth to that same Truth who was in himself both God and man. Inasmuch as

Truth, who is the Son of God, willed to come to me and to dwell in me and to be born from me, I know fully well whether people have truth on their lips or not. I asked the scholar three questions. I would have approved of his answer, had there been truth in his words. However, there was no truth in them. Therefore, I will give him three warnings. The first is that there are some things that he loves and desires in this world but which he will not obtain at all. The second is that he will soon lose the thing that he has worldly joy in possessing. The third is that the little ones will enter heaven. The great ones will be left standing outside, because the gate is narrow.”

The Virgin's words to the bride about how those who can see and hear and so forth escape dangers by virtue of the sunlight and so forth, but dangers befall those who are blind and deaf and so forth.

Chapter 9

The Mother speaks: ”Although a blind man does not see it, the sun still shines clearly in splendor and beauty even while he is falling down the precipice. Travelers who have clear eyesight are thankful for the clear light that helps them avoid the dangers of their journey. Although the deaf man does not hear it, still the violent avalanche comes crashing down upon him terribly from on high, but he who can hear it coming escapes to safer places. Although a dead man cannot taste it while he lies rotting among worms, a good drink still tastes sweet. A living man can sip it and be glad at heart, feeling himself emboldened for any brave deed.”

The Virgin speaks to her daughter, offering assurance about the words spoken to her; and about the danger and approaching collapse of the church, and about how, unfortunately, the overseers of the church largely devote themselves nowadays to a life of debauchery and greed and waste the goods of the church in their pride, and about how the wrath of God is aroused against such as these.

Chapter 10

The Mother speaks: ”Do not be afraid of the things you are about to see, thinking they come from the evil spirit. Just as light and heat accompany the approach of the sun but do not follow after a dark shadow, in the same way two things accompany the coming of the Holy Spirit into the heart: ardent love for God and the complete illumination of holy faith.

You are experiencing both these things now. These two do not follow upon the devil whom we can liken to a dark shadow. Therefore, send my messenger to the man I mentioned to you. Although I know his heart and how he will respond, and the imminent end of his life, you should still send him the following message.

I would have him know that the foundation of the holy church is so heavily deteriorated on its right side that its vaulted roof has many cracks at the top, and that this causes the stones to fall so dangerously that many of those who pass beneath it lose their lives. Several of the columns that should stand erect are almost level with the ground and even the floor is so full of holes that blind people entering there have dangerous falls. Sometimes it even happens that, along with the blind, people with good eyesight have bad falls because of the dangerous holes in the floor. As a result of all this, the Church of God is dangerously tottering, and if she is tottering so badly, what awaits next if not her collapse?

I assure you that if she is not helped by repairs, her collapse will be so great that it will be heard throughout all of Christendom.

I am the Virgin whose womb the Son of God condescended to enter, without the least contagious trace of carnal lust. The Son of God was born from my closed womb, giving me solace but no pain at all. I stood next to the cross when he victoriously overcame hell through his patient suffering and opened up heaven with the blood of his heart. I was also on the mountain when God's Son, who is also my Son, ascended into heaven. I have the clearest knowledge of the whole of the catholic faith that he preached and taught to everyone who wanted to enter heaven.

I am that same woman, and now I stand over the world in continuous prayer, like a rainbow above the clouds that appears to bend toward the earth and to touch it with both ends. I see myself as a rainbow bending down toward both the good and the wicked inhabitants of the earth by means of my prayers. I bend down toward good people in order that they may be steadfast in the commandments of the holy church, and I bend down toward bad people in order that they may not add to their wickedness and grow worse. I would have the man I mentioned to you know that foul and horrible clouds are rising up in one direction against the shining rainbow. By these clouds I mean those who lead a life of carnal debauchery, those who are as insatiable as the ocean chasm in their greed for money, and those who arrogantly and irrationally spend their means as wastefully as a torrential stream pours out its water.

Many of the overseers of the church are guilty of these three things, and their horrendous sins rise up to heaven in the sight of God, as opposed to my prayers as foul clouds are opposed to the shining rainbow. The men who should be placating the wrath of God along with me are instead provoking God's wrath against themselves. Such men

should not be promoted in the church of God. I, the Queen of Heaven, will come to the aid of anyone who, knowing his own insufficiency, is willing to take on the task of making the church's foundation stable and restoring the blessed vineyard that God founded with his blood, and, together with the angels, I will root up loose roots and throw any trees without fruit into the fire and plant fruitful shoots in their stead. By this vineyard I mean the church of God in which the two virtues of humility and divine charity must be restored.”

ADDENDUM

The Son of God speaks of the papal nuncios: ”You have entered the company of rulers and are going to rise still higher. Worthy is he who works to exalt humility, for pride has already risen far too high. He who has charity for souls will also receive the highest honors, for ambition and simony are now prevalent among many people. Happy is he who tries to root out the vices of the world as far as he can, for vice is now grown abnormally strong.

It is also most efficacious to have patience and to pray for it, for, in the days of many who are yet living, the sun will be rent in two, the stars thrown into confusion, wisdom will be made foolish, the humble on earth will groan and the bold will prevail. The understanding and interpretation of these things belongs to the wise men who know how to make the rough smooth and to provide for the future.” The foregoing revelation was for the cardinal of Albano who was then a prior.

The bride's trusting words to Christ, and about how John the Baptist offers assurance to the bride that Christ speaks to her, and about the happiness of the good rich man, and about how an imprudent bishop is compared to a monkey because of his foolishness and wicked life.

Chapter 11

The bride spoke to Christ humbly in her prayer saying: ”O my Lord Jesus Christ, so firmly do I believe in you that even if the serpent lay in front of my mouth, he should not enter unless you permitted it for my own good.”

John the Baptist answered: ”The one who appears to you is the very Son of God by nature, whom I myself heard the Father bearing witness to when He said: 'This is my Son.' From him proceeds the Holy Spirit who appeared above him in the form of a dove as I was baptizing him. He is the son of the Virgin according to the flesh. I touched his body with my very own hands.

Believe firmly in him and enter into his life. He is the one who has shown the true path by which poor and rich can enter heaven. But you might ask, what should the inner disposition of a rich person be if he is to enter heaven, given that God himself has said that it is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter heaven? To this I answer you: A rich man who is disposed in such a way that he is afraid to have any ill-gotten goods, who is concerned not to spend his means wastefully or contrary to God's will, who holds his possessions and honors with reluctance and would willingly be separated from them, who is disturbed by the loss of souls and the dishonor done to God, and, although he is compelled by the plans of God to own the world to some extent, is vigilant concerning the love of God in his every intention, this is the kind of rich man who bears fruit and is happy and dear to God.

This bishop, however, is not rich in that way. He is like a monkey with four distinguishing features. The first is a costume that has been made for him that hangs down and hides his torso but leaves his private parts completely exposed. The second is that he touches stinking things with his fingers and puts them to his mouth. The third is that he has a humanlike face, although the rest of his coloring and appearance is that of a brute animal. The fourth is that, although he has both hands and feet, he tramples on the dirt with his hands and fingers. This foolish bishop is like a monkey, curious about the vanity of the world, too deformed for any action deserving praise.

He wears a costume, that is, his episcopal ordination, which is honorable and precious in the sight of God, but his naked private parts are exposed, since the frivolity of his character and his carnal lust are displayed to others and bring ruin to souls. This goes against what that noble knight says about how a man's more shameful parts are given the greater honor, meaning by this that the animal urges of priests should be hidden by good works, so that the weak may not be scandalized by their example.

A monkey also touches and sniffs at stinking things. What do you do with a finger if not point to something you have seen, just as when I beheld God in his human nature and pointed to him with my finger, saying, 'Behold the Lamb of God'? What are the fingers of a bishop if not his praiseworthy virtues through which he should point to God's justice and charity?

But, instead, this man's actions point to the fact that he is nobleborn and rich, worldly wise and lavish with his money. What is this if not to touch stinking rot with his fingers? Is glorying in the flesh or in a great household anything else than glorying in puffed-up sacks? A monkey has a human face but looks like a brute animal in other respects.

This man, too, possesses a soul stamped with the seal of God but deformed through his own greed. In the fourth place, just as a monkey touches and tramples on the dirt with

his feet and hands, so too this man covets the things of the earth in his appetites and actions, turning his face away from heaven and lowering it to the earth like an oblivious animal. Does a man like that lessen the wrath of God? No, indeed, he rather provokes God's justice against himself.”

ADDENDUM

The following revelation was made about a cardinal legate during the jubilee year. The Son of God speaks: ”O proud debater, where is your pomp, where is your equestrian finery now? You did not want to understand while you were being held in honor. This is why you have now fallen into dishonor. Answer my question then, although I know all things, while this new bride is listening.” And immediately it was as if an amazingly misshapen person appeared, trembling and naked. The judge said to him: ”O soul, you taught that the world and its riches should be spurned. Why then did you follow after them?”

The soul answered: ”Because their filthy stench smelled better to me than your sweet fragrance.” And as soon as he said this, a daemon poured a vessel of sulphur and poison into the soul. Again the judge spoke: ”O soul, you were set up to be a shining lamp for the people, why did you not shine forth by word and example?” The soul answered: ”Because your love had been wiped out from my heart. I roamed about like one who had lost his memory and like a vagabond, looking at things in the present and not thinking of the future.” When the soul had said this, it was deprived of the light of its eyes. The daemon who was seen to be present said: ”O judge, this soul is mine. What shall I do?” The judge said: ”Purge and scrutinize it as in a winepress until the council is held at which the allegations of both friends and enemies will be discussed.”

The bride speaks to Christ, pouring forth prayers for the bishop mentioned above, and about the answers that Christ, the Virgin, and Saint Agnes gave to the bride.

Chapter 12

“O my Lord, I know that no one can enter heaven unless drawn by the Father. Therefore, most kind Father, draw this ailing bishop to you. And you, Son of God, help him if he makes the effort. And you, Holy Spirit, fill this cold and empty bishop with your love.”

God the Father answers: ”If he who draws something is strong but the thing drawn too heavy, his effort is soon wasted and comes to naught. Besides, if the one drawn is

bound up, then he can neither help himself nor the person drawing him. If the one drawn is unclean, then he is loathsome to the one who draws him and comes in contact with him. The attitude of this bishop is like that of a man standing at a fork in the road trying to decide which way to take.”

The bride answered: ”O my Lord, is it not written that no one stands still in this life but advances either toward that which is better or toward that which is worse?”

The Father answered: ”Both things could be said here, since this man stands, as it were, between two roads, one of joy and one of sorrow. The horror of eternal punishment upsets him, and he would prefer to obtain the joy of heaven. However, he thinks the road that leads to joy is too rough to tread. But he certainly does start walking when he goes after objects he fervently desires.”

Blessed Agnes speaks: ”The attitude of this bishop is like that of a man standing between two roads. He knew one of them was narrow at first but delightful in the end; he knew the other was pleasant for a while but ended in a bottomless pit of anguish. As the traveler thought about these two roads, he was more attracted to the road that was pleasant at the start. However, since he was afraid of the bottomless pit, the following thought occurred to him. He said: 'There must be a shortcut on the pleasurable road. If I can find it, I can go safely on for a long time and, when I get to the pit at the end, provided I find the shortcut, nothing will harm me.' So he walked safely on along the road, but when he came to the pit, he took a terrible fall right into it, since he had not found the shortcut he was expecting.

Nowadays there are a lot of people with the same idea as this man. They think to themselves as follows. They say: 'It is burdensome to take the narrow path. It is hard to give up our self-will and our privileges.' In this way they place a false and dangerous confidence in themselves. They say: 'The road is long. God's mercy is great. The world is pleasant and was made for pleasure. There is nothing to prevent me from making use of the world for a time as I wish, since I mean to follow God at the end of my life. After all, there is a kind of shortcut from the path of worldliness and that is contrition and confession. If I can manage that, I will be saved.'

The thought that a person can keep desiring sin until the end of life and then go to confession is a very weak hope, because they fall into the pit sooner than they expect. At times, too, they undergo such pain and so sudden a death that they are completely incapable of repenting in a fruitful manner. It serves them right. For, when they had the opportunity, they did not want to have any foresight for coming evils, but they arbitrarily set the time for God's mercy by their definition. They made no resolution not to sin so long as they could continue enjoying sin. In the same way, too, this bishop was standing

between these two roads. Now, however, he is drawing nearer to the more pleasurable path of the flesh. Let us say that he has three pages set before him to read.

He reads the first page over and over with pleasure, but he reads the second page only once in a while and with no pleasure at all, while he reads the third only rarely and does so with sadness. The first page represents the wealth and privileges he delights in. The second is the fear of Gehenna and the future judgment that is upsetting to him. The third is the love and filial fear of God that he rarely peruses. If he would take to heart all that God has done for him or how much he has lavished on him, the love of God would never be extinguished in his heart.”

The bride answered: ”O Lady, pray for him.” And then Blessed Agnes said: ”What is the role of justice if not to judge and what is the role of mercy if not to encourage?” The Mother of God speaks: ”The bishop will be told this: Although God can do all things, a man's personal cooperation is still necessary if he is to avoid sin and gain the love of God. There are three means to avoid sin and three means to obtain love. The three by which sin is avoided are: Perfect penance; second, the intention of not wanting to commit the sin again; third, to improve one's life according to the advice of those whom one knows to have given up the world. The three means that work together to obtain love are humility, mercy, and the effort to love. Whoever prays even one Our Father for the sake of gaining God's love will soon experience the effect of God's love drawing close to him.

About the other bishop, about whom I was speaking with you before, I must say in conclusion that the pits appear too wide for him to leap over, the walls too high to climb, the bars too strong to break. I stand here waiting for him, but he turns his head away toward the activities of three groups of people that he enjoys watching. The first group is a dancing chorus. He tells them: 'I like listening to you, wait up for me!' The second group is engaged in speculation. He tells them: 'I want to see what you see - I enjoy that sort of thing a lot.' The third group is enjoying itself and relaxing in quiet, and he wants to enjoy privilege and quiet with them.

To be a dancing chorus in the world means nothing other than to pass from one fleeting delight to another, from one desire for honor to another. To stand and speculate means nothing other than to take the soul away from divine contemplation and to think about the collecting and distributing of temporal goods. To relax in quiet means nothing other than to relax in body. While watching these three crowds, the bishop has climbed up a high mountain but he does not care about the words I have sent to him, nor does he care about the terms of my message that are that, if he keeps his promise, I will also keep mine.”

The bride answers: ”O gentle Mother, do not abandon him!” The Mother says to her:

"I will not abandon him until dust returns to dust. More than that, if he breaks through the bars, I will come to meet him like a handmaid and will help him like a mother." And the Mother added: "Are you, daughter, thinking of what would have been the reward of that canon of Orléans, if his bishop had been converted? I will answer you: You see how the earth bears grass and flowers of different species and kinds. In the same way, too, if every person had uprightly remained in their own station from the beginning of the world, then everyone would have received a great reward, inasmuch as everyone who is in God would have gone from one delight to the next, not because of any sense of tediousness in their pleasure, but because their delight grows continuously more delightful and their indescribable joy is continuously made new."

EXPLANATION

This was the bishop of Växjö. When he was in Rome, he was greatly worried about his return. It was heard in the spirit: "Tell the bishop that his delay is more useful than his haste. Those in his company who have gone ahead of him will follow after him. This is why when he returns to his country, he will find my words to be true." This is the way it all turned out. On his return, he found the king in capture and the whole kingdom in an uproar. Those in his company who had gone ahead of him were impeded for a long time on the way and arrived after him. "Know also that the lady who is in the company of the bishop will return safely but will not die in her home country." And so it turned out, for she went a second time to Rome, and she died and was buried there.

ABOUT THE SAME BISHOP

When Lady Bridget came down from Monte Gargano to the city of Mafredonia in the kingdom of Sicily, the same bishop was in her company. On the mountain it happened that he had such a bad fall from his horse that he broke two ribs. When the lady was about to go out to St. Nicholas of Bari in the morning, he called her to him saying: "Lady, it is so hard for me to stay here without you. It is also a burden that you should be delayed on my account, especially given the raids going on. I ask you," he said, "for the love of Jesus Christ, to pray to God for me and touch your hand to my aching side!

I hope that my pain will be lessened through the touch of your hands." With tears in her eyes, she answered in compassion: "Sir, I regard myself as nothing, for I am a great sinner in God's sight. But let us all pray to God and he will answer your faith." They prayed, and when she stood up, she touched the bishop's side, saying: "May the Lord Jesus Christ heal you." Immediately the pain went away. And the bishop got up and followed her all the way back to Rome.

The Mother's words to the daughter in which the words and deeds of Christ are explained and wonderfully described as a treasure, his divine nature as a castle, sin as bars, virtues as walls, and the beauty of the world and the delight of friendship as two moats, and about how a bishop ought to behave with respect to the care of souls.

Chapter 13

The Mother speaks to the bride of her Son, saying: "This bishop prays to me in his love, and, for that reason, he should do what pleases me most. There is a treasure I know of that whoever possesses it will never be poor, whoever sees it will never know distress and death, and whoever desires it will joyfully receive whatever he wishes. The treasure is locked up in a strong castle behind four bars. Outside the castle stand high walls large and thick. Beyond the walls are two wide and deep moats. And so I ask the bishop to jump over the two moats in a single leap, and climb the walls in a single bound, and break through the bars with a single blow and then to bring me the thing that pleases me most.

I will now tell you the meaning of all this. When you use the word 'treasure,' you refer to something that is rarely used or moved about. In this case, the treasure is my dearest Son's precious words and the deeds he did during and before his passion, along with the miracles he worked when the Word was made flesh in my body and that he continues to do when, at God's word, the bread on the altar each day is changed into that same flesh. All these things are a precious treasure that has become so neglected and forgotten that there are very few people who recall it or draw any profit from it. However, the glorious body of God my Son is to be found in a fortified castle, that is, in the strength of his divine nature. Just as a castle is a defense against enemies, so the strength of my Son's divine nature is a defense for the body of his human nature, so that no enemy can harm him. The four bars are four sins that exclude many people from the participation in and the goodness of the strength of the body of Christ.

The first sin is pride along with the desire for worldly honors. The second is the desire for worldly possessions. The third is the repulsive lust to fill the body up intemperately, and its utterly repulsive satisfaction. The fourth is anger and envy and the neglect of one's own salvation. Many people have an excessive love for these four sins and possess them habitually, which takes them very far away from God. They see and receive the body of God, but their soul is as far from God as thieves are when the way to what they want to steal is blocked by strong bars.

This is why I said that he should break through the bars with a single blow. The blow

symbolizes the zeal for souls with which a bishop ought to break sinners through deeds of justice done for the love of God in order that, once the bars of vice have been broken, the sinner can reach the precious treasure. Although he cannot strike down every sinner, he should do what he can and ought to do, especially for those who are under his care, sparing neither great nor small, neighbor nor relation, friend nor enemy. This is what Saint Thomas of England did. He suffered much for the sake of justice and met with a harsh death in the end, all because he did not refrain from striking bodies with the justice of the church in order that souls might endure less suffering.

This bishop should imitate Thomas's way of life, so that everyone who hears him may understand that he hates his own sins as well as other people's sins. The blow of divine zeal will then be heard throughout the heavens before God and his angels. Many people will then be converted and mend their ways, saying: 'He does not hate us but our Sins.' They will say: 'Let us repent and we will become friends both of God and of the bishop.'

The three walls surrounding the castle are three virtues. The first virtue is giving up carnal pleasures and doing the will of God. The second is to prefer to suffer reproaches and curses for the sake of truth and justice rather than to obtain worldly honors and possessions by dissimulating the truth. The third is to be ready to forgo both life and possessions for the sake of any Christian's salvation. However, look at what people do nowadays. They think these walls are too high to climb over at all.

Accordingly, neither their hearts nor their souls approach the glorious body with any constancy, for they are far from God. This is why I told my friend to climb the walls in a single bound. A bound is what you call it when the feet are held far apart in order for the body to move quickly. A spiritual bound is similar, for, when the body is on earth and the love of the heart is in heaven, then you climb the three walls quickly. When a man meditates on the things of heaven, he is ready to give up his own will, to suffer rejection and persecution for the sake of justice, and to die willingly for the glory of God.

The two moats outside the wall represent the beauty of the world and the company and enjoyment of worldly friends. There are many people who are content to take it easy in these moats and never care whether they will see God in heaven. The moats are wide and deep, wide because the wills of such people are far from God, and deep because they confine many souls in the depths of hell. This is why the moats should be jumped over in a single leap. A spiritual leap is nothing other than to detach one's whole heart from things that are empty and to take the leap from earthly goods to the kingdom of heaven.

I have shown how to break through the bars and leap over the walls. Now I will show how this bishop should bring me the most precious thing there ever was. God's divine

nature was and is from eternity without beginning, since neither beginning nor end can be found in it. But his human nature was in my body and took flesh and blood from me. Therefore, it is the most precious thing there ever was or is. Accordingly, when the righteous soul receives God's body with love and when his body fills the soul, the most precious thing there ever was is there. Although the divine nature exists in three Persons without beginning and without end in itself, when God sent his Son to me with his divine nature and the Holy Spirit, he received his blessed body from me. I will now show the bishop how this precious thing is to be brought before the Lord. Wherever God's friend comes across a sinner whose words show little love for God but much love for the world, that soul is empty with respect to God.

Accordingly, God's friend should show his love for God by his sorrow that a soul redeemed by the Creator's blood should be an enemy to God. He should show compassion for the wretched soul by using two voices, as it were, toward it: one in which he entreats God to have pity on the soul, and another in which he shows the soul its own danger. If he can reconcile and unite the two of them, God and the soul, then the hands of his love will offer to God the most precious gift, for the thing most dear to me is when the body of God, which was once inside me, and the human soul, which God has created, come together in friendship.

This is hardly surprising. You know well that I was present when my Son, the great knight, went forth from Jerusalem to fight a battle so brutal and difficult that all the sinews of his arms were strained. His back was bloodied and livid, his feet pierced by nails, his eyes and ears full of blood. His head sank when he gave up his spirit. His heart was sundered by the point of a spear. He won souls by suffering greatly. He who now dwells in glory stretches out his arms to men, but few there are who bring him his bride. Consequently, a friend of God should spare neither life nor possessions in helping others while he helps himself by bringing them to my Son.

Tell this bishop that, given that he prays for my friendship, I will bind myself to him with a bond of faith. The body of God, which was once within me, will welcome his soul with great love. As the Father was in me together with the Son who had my body and soul in himself, and as the Holy Spirit who is in the Father and the Son was everywhere with me and had my Son within him, so too my servant will be bound to the same Spirit. If he loves the sufferings of God and has his precious body in his heart, then he will have God's human nature that has the divine nature within and without it. God will be in him and he in God, just as God is in me and I in him. As my servant and I share one God, we will also share one bond of love and one Holy Spirit who is one God with the Father and the Son.

One thing more: If this bishop keeps his promise with me, I will help him during his

lifetime. At the end of his life I will help and assist him and bring his soul before God, saying: 'My God, this man served you and obeyed me, and therefore I present his soul to you!' O daughter, what is a person thinking of when he despises his own soul? Would God the Father in his unfathomable divinity have let his own innocent Son suffer so much in his human nature, if he had not an honest desire and longing for souls and for the eternal glory that he has prepared for them?"

This revelation was about the bishop of Linköping who was afterwards made archbishop. There is more on the same bishop in Book 6, chapter 22, beginning: "This prelate."

ADDENDUM ABOUT THE SAME MAN

"The bishop for whom you weep came to an easy purgatory. Know for certain that, although in the world he had many who blocked his way, they have now received their sentence, and he shall be glorified due to his faith and purity."

The Mother's words to her daughter, using a marvelous comparison to describe a certain bishop, likening the bishop to a butterfly, his humility and pride to its two wings, the three facades covering up the vices of the bishop to the insect's three colors, his deeds to the thickness of its coloring, his double will to the butterfly's two feelers, his greed to its mouth, his puny love to its puny body.

Chapter 14

The Mother speaks to the bride of her Son, saying: "You are a vessel that the owner fills and the teacher empties. However, it is one and the same person who fills and empties you. A person who can pour wine and milk and water together into a vessel would be called an expert teacher if he could separate each of these liquids blended together and restore each to its own proper nature. This is what I, the Mother and Teacher of all mankind, have done and am doing to you. A year and a half ago, all sorts of matters were spoken to you, and now they all seem to be blended together in your soul, and it would seem disgusting if they were all poured out together, since their purpose would not be understood. This is why I gradually distinguish them as I see fit.

Do you recall that I sent you to a certain bishop whom I called my servant? Let us compare him to a butterfly with two wide wings spattered in the colors white, red, and blue. When you touch it, the pigment sticks to your fingers like ashes. This insect has a

puny body but a big mouth, two feelers on its forehead, and a hidden place in its belly through which it emits the filth of its belly. The wings of this insect, that is, the bishop's wings, are his humility and pride. Outwardly he appears humble in his words and gestures, humble in his dress and actions, but inwardly there is a pride that makes him great in his own sight, rendering him swollen up with his own reputation, ambitious for people's appreciation, judgmental of others, and arrogant in preferring himself to others. On these two wings he flies before people with the apparent humility that aims at pleasing individuals and being the talk of everyone, as well as with the pride that makes him consider himself to be holier than others.

The three colors of the wings represent his three facades that cover up his vices. The color red means that he continually lectures on the sufferings of Christ and the miracles of the saints in order to be called holy, but they are far from his heart indeed, since he has not much liking for them. The color blue means that, on the outside, he does not seem to care about temporal goods, seeming to be dead to the world and to be all for the things of heaven under his facade of heavenly blue. But this second color makes him no more stable or fruitful before God than the first. The color white implies that he is a religious in his dress and commendable in his ways. However, his third color holds just as much charm and perfection as the first two. As a butterfly's pigment is thick and stays on your fingers, leaving behind nothing but a kind of ashy substance, so too his deeds seem to be admirable, inasmuch as he desires solitude, but they are empty and ineffectual as to their usefulness to him, since he does not sincerely yearn for or love that which is lovable.

The two feelers represent his duplicitous will. You see, he wants to lead a life of comfort in this world and to have eternal life after death. He does not want to be cheated out of being held in great esteem on earth while receiving an even more perfect crown in heaven. This bishop is just like a butterfly, thinking he can carry heaven on one feeler and earth on the other, although he cannot put up with the least little difficulty for God's glory. So he relies on God's church and thinks he can benefit it by his word and example, as if the church could not thrive without him. He presumes that his own good deeds will make worldly people bear spiritual fruit. Hence he reasons like a soldier who has already fought the fight. 'Since,' he says, 'I am already called devout and humble, why should I strive after a life of greater austerity? Although I may sin in a few pleasures without which my life would be unhappy, still my greater merits and good deeds will be my excuse. If heaven can be won for a cup of cold water, what need is there to struggle beyond measure?'

A butterfly has a big mouth as well, but its greed is even bigger, so much so that if it could eat up every single fly but one, it would want to eat that one up, too. Likewise, if this man could add a shilling to the many he already has in such a way that it would go unnoticed in secret, he would take it, although the hunger of his greed would not be stilled

even then.

A butterfly also has a hidden outlet for its impurities. This man, too, gives improper vent to his anger and impatience, displaying his secret impurities to others. And as a butterfly has a little body, this man has little charity, while his lack of charity is made up for only by the width and breadth of his wings." The bride answered: "If he has just one spark of charity, there is always some hope of life and charity and salvation for him." The Mother said: "Did not Judas also have some charity left when he said after he had betrayed his Lord: 'I have sinned in betraying innocent blood'? He wanted to make it look as though he had charity, but he had none."

The Mother's words to her daughter in which another such bishop is allegorically described as a gadfly, his wordy eloquence as flying, his two concerns as two wings, his flattery of the world as a sting; and about the Virgin's amazement at the life of these two bishops; also, about preachers.

Chapter 15

The Mother speaks again to the bride, saying: "I have shown you another bishop whom I called the pastor of the flock. Let us compare him to a gadfly with an earthy color that flies about noisily. Wherever he alights, his bite is terrible and painful. This pastor has an earthy color, for, although he was called to poverty, he would rather be rich than poor, he would rather be in charge than submit, he would rather have his own will than be disciplined through obedience to others. He flies about noisily in the sense that he is full of wordy eloquence in his pious preaching, and lectures about worldly vanities instead of spiritual doctrine, praising and following worldly vanities rather than the holy simplicity of his order.

He has two wings as well, that is, two ideas: The first is that he wants to offer people charming and soothing speech so that he may win their esteem. The second is that he wants everyone to yield to him and obey him. The sting of a gadfly is unbearable. Likewise, this man stings souls to damnation. Although he should be a doctor of souls, he does not tell the people who come to him about their danger and infirmity nor does he use a sharp scalpel, but speaks soothingly to them in order to be called meek and so as not to cause anyone to avoid him. These two bishops are quite simply astonishing. One of them makes an appearance of being poor, solitary, and humble in order to be called spiritual. The other one wants to possess the world in order to be called merciful and generous. The one wants to seem to own nothing and yet longs to possess everything secretly. The other openly

wants to have many possessions in order to have a lot to give away and thus win the esteem of others. Accordingly, as the proverb goes, since they serve me in a way I cannot see (because I do not accept it), I shall reward them in a way they will not see.

Do you wonder why such men are praised for their preaching? I will tell you: Sometimes a bad man speaks to good people and the good Spirit of God is poured into them, not because of the goodness of the teacher but through the teacher's words in which the good Spirit of God is found for the good of the listeners. Sometimes a good man speaks to bad people who are made good by hearing it both because of the good Spirit of God and the goodness of the teacher. Sometimes a cold man speaks to cold people in such away that these cold hearers recount what they have heard to fervent people who had not been there, rendering their listeners more fervent. So, do not worry about what kind of people you are sent to. Wonderful is God who tramples gold underfoot and places mud amidst the rays of the sun!"

The Son's explanation to the bride that the damnation of souls does not please God; also, about the astonishing questions of the younger bishop to the older bishop, and about the answers of the older bishop to the younger one.

Chapter 16

The Son speaks to the bride, saying: "Why do you think these two men are being shown to you? Is it because God enjoys censuring and condemning them? Of course not. No, it is done in order better to reveal God's patience and glory and also so that those who hear it may fear God's judgment. But now, come and listen to an astonishing conversation. Look there, the younger bishop has asked the older one a question, saying: 'Brother, hear and answer me. Once you had been bound to the yoke of obedience, why did you forsake it? Once you had chosen poverty and the religious state, why did you abandon them? Once you had entered the religious state and made yourself dead to the world, why did you seek the episcopate?' The older man answered: 'The obedience that taught me to be an inferior was a burden to me. That is why I preferred my freedom. The yoke that God says is pleasant was bitter to me.

That is why I sought and chose bodily comfort. My humility was pretended. That is why I craved honors. And, since it is better to push than to pull, I desired the episcopate accordingly.' The younger man asked again: 'Why did you not do honor to your episcopal see by giving it worldly honor? Why did you not acquire riches by means of worldly wisdom? Why did you not spend your possessions according to the demands of worldly

honor? Why did you humble yourself outwardly rather than acting in accord with worldly ambition?'

The older man answered: 'The reason I did not strew worldly honors upon my see was that I was hoping myself to be honored so much the more by appearing to be humble and spiritual rather than worldly minded. Therefore, in order to be praised by worldly people, I made a show of holding everything in contempt; I appeared humble and devout in order to be held in esteem by spiritual men. The reason I did not acquire riches through worldly wisdom was in order that spiritual men might not notice it and hold me in contempt because of my secularity. The reason I was not liberal in giving gifts was that I preferred to have few rather than many companions for the sake of my own peace and quiet. I preferred having my money-chest full to handing away gifts.'

Again the younger man asked: 'Tell me, why did you give a pleasant and sweet drink out of a dirty vessel to an ass? Why did you give the bishop husks from the pigsty? Why did you fling down your crown under your feet? Why did you spit out wheat but chew weeds? Why did you free others from their chains but bind yourself with fetters? Why did you apply medicine to the wounds of others but poison to your own?' The older man answered: 'I gave my ass a sweet drink from a disgusting, dirty vessel in the sense that, although a scholar, I preferred to handle the divine sacraments of the altar for the sake of my worldly reputation rather than to apply myself to everyday cares. Inasmuch as my secrets were unknown to men but known to God, I grew a great deal in presumption and in that way added to the heavy justice of my terrible condemnation.'

To the second question, I answer that I gave the bishop husks from the pig-sty in the sense that I followed the promptings of nature through self-indulgence and did not stand firm in self-restraint. As to the third question, I cast my episcopal crown underfoot in the sense that I preferred to do acts of mercy for the sake of human favor rather than acts of justice for the glory and love of God.

As to the fourth question, I spat out wheat but chewed straw in the sense that I did not preach God's words out of love for God nor did I like doing the things I told others to do. As to the fifth question, I freed others but bound myself in the sense that I absolved the people who turned to me with contrition, but I myself liked doing the things that they lamented through their penance and rejected through their tears. As to the sixth question, I anointed others with healing ointment but myself with poison in the sense that while I preached about purity of life and made others better, I made myself worse. I laid down precepts for others but was myself unwilling to lift a finger to do those very things. Where I saw others making progress, that is where I failed and wasted away, since I preferred to add a load to my already committed sins than to lessen my load of sins by making

reparation.'

After this a voice was heard, saying: 'Give thanks to God that you are not among these poisonous vessels that, when they break, return to the poison itself.' Immediately, the death of one of the two was then announced."

The Virgin's words to her daughter praising the life and order of St. Dominic, and about how he turned to the Virgin at the hour of his death, and about how in modern times few of his friars live by the sign of Christ's passion given them by Dominic, but many of them live by the mark of incision given them by the devil.

Chapter 17

Again the Mother speaks to the bride, saying: "Yesterday I told you about two men who belonged to the Rule of St. Dominic. Dominic held my Son as his dear Lord and loved me his Mother more than his own heart. My Son gave this holy man the inspired thought that there are three things in the world that displease my Son: pride, greed, and carnal desire. By his sighs and entreaties, St. Dominic procured help and medicine so as to combat these three evils. God had compassion on his tears and inspired him to set up a codified rule of life in which the holy man opposed three virtues to the three evils of the world.

Against the vice of greed he laid it down that one should own nothing without the permission of one's superior. Against pride he prescribed wearing a humble and simple habit. Against the bottomless voracity of the flesh, he prescribed abstinence and times for practicing self-discipline. He placed a superior over his friars in order to preserve peace and protect unity.

In his desire to give his friars a spiritual sign, he symbolically impressed a red cross on their left arm near the heart, I mean through his teaching and fruitful example, when he taught and admonished them continually to recall the suffering of God, to preach God's word more fervently, not for the world's sake but out of love for God and souls. He also taught them to submit rather than to govern, to hate their self-will, to bear insults patiently, to want nothing beyond food and clothing, to love truth in their hearts and to proclaim it with their lips, not to seek their own praise but to have the words of God on their lips and to teach them always, without omitting them out of shame or uttering them in order to win human favor.

When the time came for his deliverance, which my Son had revealed to him in spirit, he came in tears to me, his Mother, saying: 'O Mary, Queen of Heaven, whom God predestined for himself to unite his divine and human natures, you alone are that virgin and you alone are that most worthy mother. You are the most powerful of women from whom Power itself went forth. Hear me as I pray to you! I know you to be most powerful and therefore I dare to come before you. Take my friars, whom I have reared and nurtured beneath the austerity of my scapular, and protect them beneath your wide mantle! Rule them and nurture them anew, so that the ancient enemy may not prevail against them and may not ruin the new vineyard planted by the right hand of your Son! My Lady, by my scapular with its one piece in front and one at the back, I am referring to nothing other than the twofold concern that I have shown for my friars.

I was anxious night and day for them and about how they might serve God by practicing temperance in a reasonable and praiseworthy fashion. I prayed for them that they might not desire any worldly thing that could offend God or that might blacken their reputation for humility and piety among their fellows. Now that the time for my reward has come, I entrust my members to you. Teach them as children while you carry them as their mother.' With these and other words, Dominic was called to the glory of God.

I answered him as follows, using figurative language: 'O Dominic, my beloved friend, since you love me more than yourself, I shall protect your sons beneath my mantle and rule them, and all those who persevere in your role shall be saved. My mantle is wide with mercy and I deny mercy to no one who happily asks for it. All those who seek it find protection in the bosom of my mercy.'

But, my daughter, what do you think the rule of Dominic consists in? Surely, it consists in humility, continence, and the contempt of the world. All those who make a commitment to these three virtues and lovingly persevere in them will never be condemned. They are the ones who keep the rule of Blessed Dominic. Now hear something truly amazing: Dominic placed his sons beneath my wide mantle, but, look and see, now there are fewer of them beneath my wide mantle than there were in the austerity of his scapular. Yet not even during Dominic's lifetime did everyone have a true sheepskin or a Dominican character. I can illustrate their character better by way of a parable.

If Dominic came down from the heights of heaven where he lives and said to the Thief who was coming back from the valley and had been looking over the sheep with a view to slaughtering and destroying them, he would say 'Why are you calling after and leading away the sheep that I know to be mine by evident signs?' The Thief might answer: 'Why, Dominic, do you appropriate to yourself what is not your own? It is outrageous pilferage to usurp another's property for oneself.' If Dominic tried to reply that he had raised and

tamed them and led and taught them, the Thief would say: 'You may have brought them up and taught them, but I have led them back to their own self-will by gentle coaxing.

You may have mixed leniency with austerity for them, but I enticed them more coaxingly and showed them things better to their liking, and, see, more of them are running to my pasture at my call. This is how I know the sheep eagerly following me are mine, given that they are free to choose to follow the one who attracts them more.' If Dominic should answer in turn that his sheep are marked with a red sign in the heart, the Thief would say; 'My sheep are marked with my sign, a mark of incision on their right ear. Since my sign is more obvious and visible than your sign, I recognize them as my sheep.'

The Thief stands for the devil who has incorporated many of Dominic's sheep into himself. They have an incision on the right ear in the sense that they do not listen to the words of life of the one saying: 'The path to heaven is narrow.' They only put into practice those words they like hearing. Dominic's sheep are few, and they have a red sign in their heart in the sense that they lovingly keep in mind God's suffering and lead a happy life in all chastity and poverty, fervently preaching the word of God.

For this is the Rule of Dominic as people commonly express it; 'To be able to carry all that you own on your back, to want to own nothing but what the Rule allows, to give up not only superfluous things but even at times to refrain from licit and necessary things on account of the impulses of the flesh.' ”

The Mother's words to her daughter about how friars would now listen and in fact do listen sooner to the devil's voice than to that of their father Dominic, about how few of them follow in his footsteps now, about how those seeking the episcopate for worldly honor and for their own comfort and freedom do not belong to the rule of St. Dominic, about the terrible condemnation of such men, and about the condemnation experienced for one such episcopate.

Chapter 18

The Mother speaks to the bride, saying: "I told you that all those who belong to the Rule of Dominic are beneath my mantle. Now you are going to hear just how many they are. If Dominic were to come down from the place of delights where he has true happiness and were to cry out as follows: 'My dear brothers, you my followers, there are four good things in reserve for you: honor in return for humility, everlasting riches in return for poverty, satisfaction without boredom in return for continence, eternal life in return for the

contempt of the world,' they would scarcely listen to him. On the contrary, if the devil suddenly came up from his hollow and proclaimed four different things, and said: 'Dominic promised you four things. Look here, I have what you want in my hand.

I offer honors, I hold wealth in my hand, instant gratification is there, the world will be delicious to enjoy. Take what I offer you, then! Use these things that are certain! Lead a life of joy so that after death you may rejoice together!' If these two voices were now to sound in the world, more people would run to the voice of the robber and devil than to the voice of Dominic, my great good friend. What shall I say of the friars of Dominic?

Those who are in his rule are indeed few, fewer still those who follow in his footsteps by imitating him. For not everyone listens to the one voice, because not everyone is of one and the same sort - not in the sense that not everyone comes from God or that not everyone can be saved, if they want, but in the sense that not everyone listens to the voice of the Son of God saying: 'Come to me and I will refresh you, by giving you myself!'

But what shall I say of those friars who seek the episcopate for worldly reasons? Do they really belong to the rule of Dominic? Certainly not. Or are those who accept the episcopate for a good reason excluded from the Rule of Dominic? Of course not. Blessed Augustine lived by a Rule before he became a bishop, but when he was bishop he did not give up his rule of life, although he attained the highest honors. For he accepted the honor with reluctance, and they did not bring more comfort to him but more work, because, when he saw he could do good to souls, he gladly gave up his own desires and physical comfort for God's sake in order to win more souls for God. Accordingly, those men who aspire to and accept the episcopate in order to be of greater benefit to souls do belong to the Rule of Dominic. Their reward will be twofold, both because of the noble order that they had to leave and of the burden of the episcopal office to which they were called.

I swear by that God by whom the prophets swore, who did not swear their oath in impatience but because they took God as a witness to their words.

Likewise, by the same God I declare and swear that to those friars who have scorned the rule of Dominic there will come a mighty hunter with ferocious hounds. It is as if a servant were to say to his master: 'There have come into your garden many sheep whose meat is poisoned, whose fleeces are matted with filth, whose milk is useless, and who are very insolent in their lusts. Command them to be slaughtered, so that there will be no shortage of pasture for the profitable sheep and so that the good sheep will not be confused by the insolence of the bad.'

The master would answer him: 'Shut the entrances so that only such sheep as approved by me can get in, such sheep as it is right to foster and nourish, such as are upright and peaceful.' I tell you that some of the entrances will be shut at first, but not all

of them. Later the hunter will come with his hounds and he will spare neither their fleeces from arrows nor their bodies from wounds until their life has been put to an end. Then guards will come and carefully inspect and examine the kind of sheep that get admitted to the pasture of the Lord.”

The bride said in reply: ”My Lady, do not be angry if I ask a question.

Given that the pope relaxed the austerity of the rule for them, should they be censured for eating meat or anything else set before them?” The Mother answered: ”The pope, taking into consideration the weakness and inadequacy of human nature, as put forward by some, reasonably allowed them to eat meat so that they might be more able to work and more fervent in preaching, not that they might appear lazy and lax. For this reason, we excuse the pope for permitting it.” Then the bride said: ”Dominic arranged for a habit made not of the best nor the worst cloth, but something in between. Should they be censured for wearing finer clothing?” The Mother answered: ”Dominic, who dictated his rule inspired by the Spirit of my Son, prescribed that they should not have clothing made from better or more expensive materials so as not to be criticized and branded for wearing a fine and expensive habit and become proud because of it.

He also arranged that they should not have clothing made of the poorest or roughest material so as not to be bothered too much by the roughness of their clothing when they rested after work. Instead, he arranged for them to have clothing of moderate and adequate quality that they would not grow proud over or feel vain about, but that would keep out the cold and safeguard their continual progress in a life of virtue. Therefore, we commend Dominic for his arrangements but rebuke those friars of his who make changes in their habit for the sake of vanity rather than usefulness.”

Again the bride said: ”Should those friars who build tall and sumptuous churches for your Son be rebuked? Or are they to be censured and criticized if they ask for a lot of donations in order to construct such buildings?” The Mother answered: ”When a church is wide enough to hold all the people coming into it, when its walls are tall enough that the people going into it are not crowded together, when its walls are thick and strong enough to withstand any wind, when its roof is tight and firm enough that it does not leak then they have built it sufficiently. A humble heart in a humble church is more pleasing to God than high walls in which there are bodies inside but hearts outside. Accordingly, they have no need to fill their chests with gold and silver for works of construction, for it did not do Solomon any good to have built such sumptuous buildings when he neglected to love God for whom they were being built.”

As soon as these things had been both said and heard, the older bishop, who above was said to have died, shouted out saying: ”O! O! O! My miter is gone! That which was

hidden beneath it can now be seen. Where is the honorable bishop now? Where is the venerable priest? Where is the poor friar? Gone is the bishop who was anointed with oil for his apostolic office and a life of purity. Left behind is the slave of dung stained with grease. Gone is the priest who was consecrated by holy words so as to be able to transform inanimate lifeless bread into the living God. Left behind is the deceitful traitor that greedily sold him who redeemed all men in his love.

Gone is the poor friar who renounced the world through his vow. Now I stand condemned by my pride and ostentation. Yet am I compelled to say the truth: He who condemned me is a just judge. He would rather have set me free through as bitter a death as that which he suffered when he hung on the wood of the cross than that I should receive such a condemnation as I now experience - but his justice, which he cannot contravene, spoke against it.”

The bride's reply to Christ about how she is afflicted by various useless thoughts, and about how she cannot get rid of them, and Christ's reply to the bride about why God permits this, and about the usefulness of such thoughts and fears with respect to her reward, provided she detests the thoughts and has a prudent fear of God, and about how she should not make light of venial sin lest it lead to mortal sin.

Chapter 19

The Son speaks to the bride: "What are you worried and anxious about?" She answered: "I am afflicted by various useless thoughts that I cannot get rid of, and hearing about your terrible judgment upsets me." The Son answered: "This is truly just. Earlier you found pleasure in worldly desires against my will, but now different thoughts are allowed to come to you against your will.

But have a prudent fear of God, and put great trust in me, your God, knowing for certain that when your mind does not take pleasure in sinful thoughts but struggles against them by detesting them, then they become a purgation and a crown for the soul. But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, without doing penance and reparation for it, know that it can become a mortal sin. Accordingly, if some sinful pleasure of any kind comes into your mind, you should right away think about where it is heading and repent. After human nature was weakened, sin has frequently arisen out of human infirmity. There is no one who does not sin at least venially, but God has in his mercy given mankind the remedy of feeling sorrow for each sin as well as anxiety about not having

made sufficient reparation for the sins for which one has made reparation.

God hates nothing so much as when you know you have sinned but do not care, trusting to your other meritorious actions, as if, because of them, God would put up with your sin, as if he could not be glorified without you, or as if he would let you do something evil with his permission, seeing all the good deeds you have done, since, even if you did a hundred good deeds for each wicked one, you still would not be able to pay God back for his goodness and love. So, then, maintain a rational fear of God and, even if you cannot prevent these thoughts, then at least bear them patiently and use your will to struggle against them. You will not be condemned because of their entering your head, unless you take pleasure in them, since it is not within your power to prevent them.

Again, maintain your fear of God in order not to fall through pride, even though you do not consent to the thoughts. Anyone who stands firm stands by the power of God alone. Thus fear of God is like the gateway into heaven. Many there are who have fallen headlong to their deaths, because they cast off the fear of God and were then ashamed to make a confession before men, although they had not been ashamed to sin before God. Therefore, I shall refuse to absolve the sin of a person who has not cared enough to ask my pardon for a small sin. In this manner, sins are increased through habitual practice, and a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person's negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.

After having committed a venial and pardonable sin, he augmented it through habitual practice, trusting to his other good works, without thinking that I might take lesser sins into account. Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching. This is why, as the end approached, his conscience was suddenly agitated and painfully afflicted because he was soon to die and he was afraid to lose the little, temporary good he had loved. Up until a sinner's final moment God abides him, waiting to see if he is going to direct his free will away from his attachment to sin.

However, if a soul's will is not corrected, that soul is then confined by an end without end. What happens is that the devil, knowing that each person will be judged according to his conscience and intention, labors mightily at the end of life to distract the soul and turn it away from rectitude of intention, and God allows it to happen, since the soul refused to remain vigilant when it ought to have.

Furthermore, do not grow overconfident and presumptuous, if I call anyone my

friend or servant as I once called this man. I also called Judas a friend and Nebuchadnezzar a servant. I myself said: 'You are my friends if you carry out my commandments.' In the same way, I now say: 'The people who imitate me are my friends; those who persecute me by scorning my commandments are my enemies.' After it had been said that I had found a man after my own heart, did not David commit the sin of murder? Solomon, who received such wonderful gifts and promises, sinned against goodness and, due to his ingratitude, the promise was fulfilled not in him but in me, the Son of God.

Accordingly, just as when you dictate you add a closing formula at the end, I will also add this closing formula to my locution: If anyone does my will and gives up his own, he will receive the inheritance of eternal life. He who hears my will but does not persevere in doing it, will end up like the worthless and ungrateful servant. However, you should not lose hope, if I call anyone an enemy, since as soon as an enemy changes his will for the better he will be a friend of God. Was not Judas together with the twelve when I said: 'You, my friends, who have followed me will also sit on twelve thrones.' At the time Judas was indeed following me, but he will not sit with the twelve. In what way, then, have the words of God been fulfilled? I answer: God, who sees people's hearts and wills, judges and rewards according as he sees.

A human being judges according to what she or he sees on the surface. Therefore, in order that no good person should grow proud or any bad person should lose hope, God has called both good and bad to the apostolate, just as every day he calls both good and bad to higher rank so that everyone whose way of life accords with his office will be glorified in eternity. He who assumes the honor but not the burden is glorified in time and perishes in eternity. Because Judas did not follow me with a perfect heart, the words 'you who have followed me' did not apply to him, inasmuch as he did not persevere to the point of reward. However, the words did apply to those persons who were to persevere both then and in the time to come, for the Lord, for whom all things are present, sometimes says things in present time that apply to the future, and sometimes speaks about things that are going to be accomplished as if they have already been accomplished. Sometimes, too, he mixes past and future and uses the past for the future, so that no one may presume to analyze the immutable purpose of the Trinity.

Hear one thing more: 'Many are called, but few are chosen.' This man was called to the episcopate but he was not chosen, for he proved ungrateful to the grace of God. Hence, he is a bishop in name but is unworthy of his service and is numbered among those who go down but do not come up again."

The Son of God speaks: "Daughter, you are wondering why the one bishop died peacefully, but the other one died a horrible death when the wall fell and utterly crushed him, and he survived for a short while but with a great deal of pain. I answer you: Scripture says - no rather, I myself have said it - that the righteous person, no matter what kind of death he dies, is in the hands of God, but worldly people consider a person righteous only if his departure is peaceful and without pain or shame. God, however, recognizes as righteous the one who has been proved by longstanding temperance or who suffered for the sake of righteousness. The friends of God suffer in this world in order to receive a lesser punishment in the future or to win a greater crown in heaven.

Peter and Paul died for the sake of righteousness, although Peter died a more painful death than Paul, for he loved the flesh more than Paul; he also had to be more conformed to me through his painful death since he held the primacy of my church. Paul, however, inasmuch as he had a greater love of continence and because he had worked harder, died by the sword like a noble knight, for I arrange all things according to merit and measure. So, in God's judgment it is not how people end their lives or their horrible death that leads to their reward or condemnation, but their intention and will. The case is similar concerning these two bishops. One of them suffered more painfully and died a more terrible death. This reduced his punishment, although it did not gain him the reward of glory, because he did not suffer with a right intention. The other bishop died in glory, but this was due to my hidden justice and did not gain an eternal reward for him, because he did not rectify his intention while he was alive."

The Mother's words to the daughter about how the talent represents the gifts of the Holy Spirit, and about how St. Benedict added to the gifts of the Holy Spirit given to him, and about how the Holy Spirit or the demonic spirit enters the human soul.

Chapter 20

The Mother speaks: "Daughter, it is written that the man who received five talents earned another five. What does a talent signify if not a gift of the Holy Spirit? Some receive knowledge, others wealth, others wealthy contacts. However, everyone should yield double profits to the Lord, for example, as regards knowledge, by living usefully for themselves and instructing others, as regards wealth and other gifts, by using them rationally and charitably helping others. In this way the good abbot Benedict added to the gift of grace he had received by scorning the goods that are fleeting, by forcing his body to serve his soul, by putting nothing ahead of charity. Anxious not to let his ears be corrupted by empty talk

or his eyes by seeing pleasurable sights, he fled to the desert in imitation of that man who, when he had not yet been born, recognized the coming of his dear Savior and leaped for joy in the womb of his mother.

Benedict would have gained heaven without the desert, inasmuch as the world was dead to him and his heart was completely full of God. However, it pleased God to call Benedict to the mountain so that many would come to know him and many would be inspired by his example to seek a life of perfection. This blessed man's body was like a sack of earth that enclosed the fire of the Holy Spirit and shut out the fire of the devil from his heart. Physical fire is enkindled by both air and a man's breath. Similarly, the Holy Spirit enters the human soul, either through personal inspiration or by lifting the mind up to God through some human action or divine locution. The spirit of the devil likewise visits its own people. However, the two spirits differ immeasurably, for the Holy Spirit makes the soul hot in her search for God but does not make her burn in her body. He shines his light in purity and modesty but does not darken the mind with evil. The evil Spirit, on the other hand, causes the mind to burn with carnal desires and makes it terribly embittered. He darkens the soul by making her unreflective and pushes her remorselessly toward the things of the earth.

In order that the good fire that was in Benedict might ignite many people, God called him to the mountain and, after many other flames had been called together along with him, Benedict made a great bonfire of them by the Spirit of God. He composed a rule of life for them through the Spirit of God. Through this rule many people have attained the same perfection as he. Now, however, there are many firebrands cast off from the bonfire of St. Benedict and they lie spread out everywhere, having coldness instead of heat, darkness instead of light. If they were gathered together in the fire, they would surely give off fire and heat.”

The Mother's words to her daughter, showing the greatness and perfection of the life of St. Benedict by means of a comparison; also, the soul that bears worldly fruit is represented as a fruitless tree, the pride of mind as flint, and the cold soul as crystal; and about three noteworthy sparks arising from these three things, i.e., from the crystal, the flint, and the tree.

Chapter 21

The Mother speaks: "I told you before that the body of blessed Benedict was like a sack that was disciplined and ruled but did not rule. His soul was like an angel, giving off a

lot of heat and flame. I will show you this by means of a comparison. It is as though there were three fires. The first of them was lit with myrrh and produced a sweet odor. The second was lit with dry kindle. It produced hot embers and a splendid blaze. The third was lit with olive oil. It produced flames, light, and heat. These three fires refer to three persons, and the three persons refer to three states in the world.

The first was the state of those who reflected on God's love and surrendered their wills into the hands of others. They accepted poverty and humility in place of worldly vanity and pride, and loved continence and purity in place of intemperance. Theirs was the fire of myrrh, for, just as myrrh is pungent but keeps demons away and quenches thirst, so too their abstinence was pungent to the body yet quenched their inordinate desires and drained away all the power of the demons.

The second state was that of those who had the following thought: 'Why do we love worldly honors? They are nothing but the air that brushes past our ears. Why do we love gold? It is nothing but yellow dirt. What is the end of the body if not rot and ashes? How does it help us to desire earthly goods?

All things are vanity. Therefore, we shall live and work for one purpose alone, that God may be glorified in us and that others may burn with love for God through our word and example.' The fire of such people was that of the dry kindle, inasmuch as they were dead to the love of the world and all of them produced hot embers of justice and the blaze of holy evangelization.

The third state was that of those with a fervent love for the passion of Christ who longed with all their hearts to die for Christ. Theirs was the fire of olive oil. The olive contains oil that gives off a scorching heat when it is burned. In the same way, these people were drenched in the oil of divine grace. Through it they produced the light of divine knowledge, the heat of fervent charity, the strength of upright conduct.

These three fires spread far and wide. The first of them was lit in hermits and religious, as described by Jerome who, inspired by the Holy Spirit, found their lives wonderful and exemplary. The second fire was lit in the confessors and doctors of the church, while the third was in the martyrs who despised their own flesh for God's sake, and others who would have despised it had they obtained help from God. Blessed Benedict was sent to people belonging to these three states or fires. He fused the three fires together in such away that the unwise were enlightened, the cold-hearted were inflamed, the fervent became more fervent still. Thus, with these fires began the Benedictine order that guided each person according to his disposition and intellectual capacity along the way of salvation and eternal happiness.

From the sack of Blessed Benedict blew the sweetness of the Holy Spirit through which many monasteries were started. However, now the Holy Spirit has left the sack of many of his brothers, for the heat of the ashes has been extinguished and the firebrands lie scattered about, giving off neither heat nor light but the smoke of impurity and greed. However, God has given me three sparks so as to bring consolation to many people. The three stand for many sparks. The first spark was obtained with a crystal from the heat and light of the sun and has already settled on the dry kindle in order that a great fire may be made from it. The second spark was obtained with hard flint.

The third spark came from a fruitless tree whose roots were growing and that was spreading its foliage. The crystal, that cold and fragile stone, represents the soul who, while she may be cold in her love for God, still seeks perfection in her heart and will and prays for God's help. Her intention thus leads her to God and earns for her an increase of trials that makes her grow cold toward base temptations, until God enlightens the heart and settles in the soul now emptied of desire, so that she no longer wants to live for anything but the glory of God. Flint represents pride. What is harder than the intellectual pride of a person who wants to be praised by everyone, yet longs to be called humble and to seem devout?

What is more loathsome than a soul that places herself ahead of everyone else in her thoughts and cannot put up with being rebuked or taught by anyone? Nevertheless, many proud persons pray humbly to God that pride and ambition be removed from their hearts. God, therefore, with the cooperation of their good will, presents adversities to their hearts and at times consolations that draw them away from worldly things and spur them on toward heavenly. The fruitless tree represents the soul that is fed on pride and bears worldly fruit and desires to have the world and all its privileges.

However, because this soul has a fear of eternal death, she uproots many of the saplings of sins she would otherwise commit if she had no such fear. Because of her fear, God draws near to the soul and inspires his grace in her so that the useless tree might become fruitful. By means of such sparks of fire, the order of Blessed Benedict, which now seems abject and abandoned to many people, should be renewed.”

The Mother's words to her daughter about a monk with a harlot's heart in his breast, and about how he apostatized from God through his own will and greed and his desertion of the angelic life.

The Mother speaks to the bride again: "What do you see that is blameworthy in this man here?" She answered: "That he rarely says Mass." The Mother said to her: "It is not for that reason that he is to be sentenced. There are many men who, mindful of their deeds, refrain from saying Mass but are no less acceptable to me. What else do you see in him?" And she said: "That he does not wear the habit established by blessed Benedict." The Mother replied: "It often happens that a custom gets started, and those who know it to be a bad custom but still follow it deserve blame. However, those who do not know the correct traditions and would even prefer a simpler habit, had it not been for the long-standing custom, are not to be so easily and thoughtlessly condemned. Listen, however, and I will tell you three reasons why he should be blamed.

First, because his heart, in which God should rest, is in the breast of harlots. Second, because he has given up the little he possessed but longs for the greater possessions of others; having promised to deny himself, he completely follows his own will and whim. Third, because God made his soul as beautiful as an angel and for that reason he should be leading an angelic life, but now his soul instead bears the image of that angel who apostatized from God through pride. People account him a great man, but God knows what sort he is before God. God is like a person who closes his fist about something and keeps it hidden from others until he opens his fist. God chooses weak creatures and keeps their crowns hidden in the present life until he rewards each person according to his deeds."

EXPLANATION

This man was a very worldly minded abbot who cared nothing for souls and who died suddenly without the sacraments. The Holy Spirit said about him: "O soul, you loved the earth and now the earth has received you. You were dead in your life and now you will not have my life nor be a sharer with me, since you loved the company of him who apostatized from me through pride and despised true humility."

The answer of God the Father to the bride's prayers for sinners, and about three witnesses on earth and three in heaven, and about how the whole Trinity bears witness to the bride, and about how she is his bride through faith, like all those who follow the orthodox faith of the holy church.

Chapter 23

"O my most sweet God, I pray for sinners, to whose company I belong, that you deign

to have mercy on them.” God the Father answered: ”I hear and know your intention, your loving entreaty will therefore be fulfilled. As John says in today's epistle, or, rather, as I say through John: 'There are three witnesses on earth, the Spirit, the water, and the blood, and three in heaven, the Father, the Son, and the Holy Spirit, and these three are your witnesses. The Spirit, who protected you in the womb of your mother, bears witness concerning your soul that you belong to God through the baptismal faith that your parents professed in your stead.

The baptismal water bears witness that you are the daughter of Christ's human nature through regeneration and the healing of original sin. The blood of Jesus Christ that redeemed you bears witness that you are the daughter of God and removed from the power of the devil by the sacraments of the church. The Father, the Son, and the Holy Spirit, three Persons but one in substance and power, we bear witness that you are ours through faith, just as are all those who follow the orthodox faith of the holy church. And so that you give witness that you want to do our will, go and receive the body and blood of Christ's human nature from the hand of the priest in order that the Son may bear witness that you belong to him whose body you receive to strengthen your soul. The Father, who is in the Son, bears witness that you belong to the Father and to the Son. The Holy Spirit, who is in the Father and the Son, the Spirit being in both, bears witness that, through true faith and love, you belong to the Three Persons and One God.”

To the prayers of the bride for infidels, Jesus Christ replies that God is glorified through the evil of evil men, although not by their own power and volition; he illustrates this for her by means of an allegory in which a maiden represents the church or the soul and her nine brothers represent the nine orders of angels, the king represents Christ, while his three sons represent the three states of mankind.

Chapter 24

“O my Lord Jesus Christ, I pray that your faith may be spread among the infidels, and that good people may be set even more aflame with your love and that wicked people may convert.” The Son answered: ”You are grieved because little honor is given to God and with all your heart you wish that God's honor were perfected. I will offer you an allegory that will help you to understand that honor is given to God even through the evil of evil men, although not by their own power and volition. Once there was a wise and beautiful, rich and virtuous maiden. She had nine brothers, each of whom loved her as his very heart, and you might say that each one's heart was in her. In the kingdom where the maiden lived, there was a law that said that whoever showed honor would be honored, whoever robbed

would be robbed, whoever committed rape would be beheaded.

The king of the realm had three sons. The first son loved the maiden and offered her golden shoes and a golden belt, a ring for her hand and a crown for her head. The second son coveted the property of the maiden and robbed her. The third son coveted her maidenhood and sought to rape her. The king's three sons were captured by the maiden's nine brothers and presented to the king. Her brothers told him: 'Your sons desired our sister.

The first honored and loved her with his whole heart. The second one despoiled her. The third was ready to risk his life just to rape her. They were seized at the very moment when they were fully intent on carrying out what we have said.' Once the king heard this, he answered them, saying: 'They are all my sons, and I love all of them equally. However, I neither can nor wish to go against justice. Instead I intend to judge my sons as I would my servants. You, my son, who wanted to honor the maiden, come and receive honor and the crown along with your father! You, my son, who coveted the maiden's property and snatched it away, you shall go to prison until the stolen goods have been restored. Indeed, I have heard evidence concerning you that you were sorry for your crime and would have returned the stolen goods, but were prevented from doing so by your sudden and unexpected arrest. For this reason you will remain incarcerated until the last farthing is restored. But you, my son, who made every attempt to rape this maiden, are not sorry for your crime.

Therefore, your punishment will be multiplied by the number of ways in which you attempted to deflower the maiden.' All the brothers of the maiden answered: 'May you, the judge, be praised for your justice! For you would never have issued such a judgment had there not been virtue in you and fairness in your justice and mercy in your fairness.'

The maiden symbolizes the holy church. She is by nature outstanding by reason of her faith, beautiful by reason of the seven sacraments, laudable by reason of her conduct and virtue, lovable by reason of her fruits, for she reveals the true way to eternity. The holy church has three sons, so to speak, and these three stand for many. The first are those who love God with their whole heart. The second are those who love temporal goods for their own honor. The third are those who put their own will ahead of God. The maidenhood of the church represents human souls created solely by divine power.

Accordingly, the first son offers golden shoes by having contrition for his misdeeds, omissions, and sins. He offers clothes by following the precepts of the law and keeping the evangelical counsels as far as possible. He puts together a belt by firmly resolving to persevere in continence and chastity. He places a ring on her hand by firmly believing in what the catholic church teaches about the future judgment and life everlasting. The gem

of the ring is hope, steadfastly hoping that no sin is so abominable that it cannot be wiped away through penance and the resolution to improve. He puts a crown on her head by having true charity. Just as a crown has various jewels, so too charity has various virtues. And the head of the soul or, rather, of the church is my Body. Whoever loves and reverences it is rightly called a son of God.

A person who loves the holy church and his own soul in such away has nine brothers, that is, the nine orders of angels, for he will be their companion and fellow in eternal life. The angels embrace the holy church with all their love, as if she were in the heart of each one of them. It is not stones and walls that make up the holy church but the souls of the righteous, and, for this reason, the angels rejoice over their honor and progress as though over their own.

The second brother or, rather, son, represents those who reject the authority of the holy church and live for worldly honor and the love of the flesh, who deform the beauty of virtue and live after their own desires, but repent toward the end and are sorry for their evil deeds. They must go to purgatory until they can be reconciled to God through the works and prayers of the church. The third son represents those who are a scandal to their own soul, not caring whether they perish forever, as long as they can carry out their desires. The nine orders of angels seek justice because of these people, inasmuch as they refuse to be converted through penance.

Thus, when God delivers his sentence, the angels praise him for his unbending fairness. When God's honor is thus perfected, they rejoice over his might, because even the evil of evil men serves to give him honor. This is why, when you see immoral persons, you should have compassion on them and rejoice over the eternal honor of God. God does not will anything evil, for he is the Creator of all things and the only being truly good in himself, but, as a most just judge, he still permits many things to be done in regard to which he is honored in heaven and on earth on account of his fairness and his hidden goodness.”

The Mother's lament to her daughter that the most innocent lamb, Jesus Christ, is neglected by his creatures in modern times.

Chapter 25

The Mother speaks: ”My lament is that on this day the most innocent lamb was carried who best knew how to walk. On this day, that little boy was silent who best knew

how to speak. On this day, the most innocent little boy who never sinned was circumcised. This is why, although I cannot be angry, still I seem to be angry because the supreme Lord who became a little boy is forgotten and neglected by his creatures.”

Christ's explanation to the bride of the ineffable mystery of the Trinity, and about how diabolical sinners obtain God's mercy through contrition and a will to improve, and his response as to how he has mercy on everyone, both Jews and others, and about the double judgment, that is, the sentence for those who are to be condemned and for those who are to be saved.

Chapter 26

The Son speaks: "I am the Creator of heaven and earth, one with the Father and the Holy Spirit, true God. The Father is God, the Son is God, the Holy Spirit is God, not three gods but one God. Now you might ask, if there are three Persons, why are there not three gods? My answer is that God is nothing other than power itself, wisdom itself, goodness itself, from which come all power beneath or above the heavens, all conceivable wisdom and the kindness. Thus, God is triune and one, triune in Persons, one in nature. The power and the wisdom is the Father, from whom all things come and who is prior to all, deriving his power from nowhere else but himself for all eternity.

The power and wisdom are also the Son, equal to the Father, deriving his power not from himself but as begotten ineffably from the Father, the beginning from the beginning, never separated from the Father. The power and wisdom are also the Holy Spirit, who proceeds from the Father and the Son, eternal with the Father and the Son, equal in majesty and might. Thus, one God and three Persons. The three have the same nature, the same operation and will, the same glory and might.

God is thus one in essence, but the Persons are distinct in the proper quality of each. The Father is wholly in the Son and Spirit, and the Son is wholly in the Father and Spirit, and the Spirit is wholly in both, in one divine nature, not as prior and posterior but in an ineffable way. In God there is neither prior nor posterior, nothing greater or less than another, but the Trinity is wholly and ineffably equal. Well has it been written that God is great and greatly to be praised.

However, now I can complain that I am little praised and unknown to many people, because everyone is following his own will but few follow mine. Be you steadfast and humble, and do not exalt yourself in your mind if I show you other people's trials, and do

not betray their names unless you are instructed to do so. Their trials are not shown to you to shame them but in order that they may be converted and come to know God's justice and mercy. Nor should you shun them as condemned, for even if I should say today that a certain person is wicked, should he call on me tomorrow with contrition and a will to improve, I am prepared to forgive him. And that person whom I yesterday called wicked, today, due to his contrition, I declare him to be so dear a friend of mine that if his contrition remains steadfast, I forgive him not only his sin but even remit the punishment of sin.

You might understand this with a metaphor. It is as though there were two drops of quicksilver and both were heading toward each other in haste. If nothing but a single atom remained to keep them from joining, still God would be powerful enough to prevent them from coming together. Likewise, if any sinner were so rooted in diabolical deeds that he was standing at the very brink of destruction, he could still obtain forgiveness and mercy, if he called upon God with contrition and a will to improve. Now, given that I am so merciful, you might ask why I am not merciful toward pagans and Jews, some of whom, if they were instructed in the true faith, would be ready to lay down their lives for God. My response is that I have mercy on everyone, on pagans as well as Jews, nor is any creature beyond my mercy.

With leniency and mercy I will judge both those people who, learning that their faith is not the true one, fervently long for the true faith, as well as those people who believe the faith they profess to be the best one, because no other faith has ever been preached to them, and who wholeheartedly do what they can. You see, there is a double judgment, namely the one for those to be condemned and the one for those to be saved. The sentence of condemnation for Christians will have no mercy in it. To them will belong eternal punishment and shadows and a will hardened against God. The sentence for those Christians to be saved will be the vision of God and glorification in God and goodwill toward God. Excluded from these rewards are pagans and Jews as well as bad and false Christians. Although they did not have the right faith, they did have conscience as their judge and believed that the one whom they worshipped and offended was God.

But the ones whose intention and actions were and are for justice and against sin will, along with the less bad Christians, share a punishment of mercy in the midst of sufferings due to their love of justice and their hatred of sin. However, they will not have consolation in the service of glory and of the vision of God. They will not behold him due to their lack of baptism, because some temporal circumstance or some hidden decision of God made them draw back from profitably seeking and obtaining salvation. If there was nothing that held them back from seeking the true God and being baptized, neither fear nor the effort required nor loss of goods or privileges, but only some impediment that overcame their

human weakness, then I, who saw Cornelius and the centurion while they were still not baptized, know how to give them a higher and more perfect reward in accordance with their faith.

One thing is the ignorance of sinners, another that of those who are pious but impeded. Likewise, too, one thing is the baptism of water, another that of blood, another that of wholehearted desire. God, who knows the hearts of all people, knows how to take all of these circumstances into account. I am begotten without beginning, begotten eternally from the beginning. I was born in time at the end of times. From the commencement I have known how to give individual persons the rewards they deserve and I give to each according as he deserves. Not the least little good done for the glory of God will go without its reward. This is why you should give many thanks to God that you were born of Christian parents in the age of salvation, for many people have longed to obtain and see that which is offered to Christians and yet have not obtained it.”

The bride's prayer to the Lord for Rome, and about the vast multitude of holy martyrs resting in Rome, and about the three degrees of Christian perfection, and about a vision of hers and how Christ appears to her and expounds and explains the vision to her.

Chapter 27

“O Mary, I have been unkind, but still I call you to my aid. I pray to you that you may graciously pray for the excellent and holy city of Rome. I can physically see that some of the churches are abandoned where the bones of the saints lie in rest. Some of them are inhabited, but the heart and conduct of their rectors are far from God. Procure mercy for them, for I have heard it is written that there are seven thousand martyrs for any day in the year at Rome. Although their souls do not receive less honor in heaven because their bones are held in contempt here on earth, nevertheless I ask you that greater honor may be given to your saints and to the relics of your saints here on earth and that the devotion of the people may be stirred up in this way.”

The Mother answered: “If you measured out a plot of land a hundred feet in length and as much in width and sowed it so full of pure grains of wheat that the grains were so close together that there was just the space of a thumb left between them, and even if each grain gave fruit a hundredfold, there would still be more Roman martyrs and confessors from the time when Peter came to Rome in humility until Celestine left from the throne of pride and returned to his solitary life.

But I am referring to those martyrs and confessors who against infidelity preached true fidelity and against pride preached humility and who died or were ready in intention to die for the truth of the faith. Peter and many others were so wise and zealous in spreading the word of God that they would readily have died for each and every person if they had been able. However, they were also concerned lest they be taken suddenly from the presence of those people whom they nourished with their words of consolation and preaching, for they desired to save souls more than to save their own lives and reputation. They were also prudent and hence went to work in secret during times of persecution in order to win and gather together a greater number of souls. Between these two, I mean, between Peter and Celestine, not everyone has been good, but not everyone has been bad either.

Now let us set up three degrees or ranks, as you yourself were doing: positive, comparative, and superlative, or good, better, and best. To the first rank belong those whose thoughts were the following: 'We believe whatever the holy church teaches. We do not want to defraud anyone but to give back whatever has been fraudulently taken, and we want to serve God with all our heart.' There were people like that in the time of Romulus, the founder of Rome, and, after their own beliefs, they thought as follows: 'We understand and recognize through creatures that God is the Creator of all things and therefore we want to love him above all else.' There were also many who thought like this: 'We have heard from the Hebrews that the true God has revealed himself through manifest miracles. So, if we only knew where to place our trust, we would place it there.' We can say that all of these belonged to the first rank.

At the appointed time, Peter arrived in Rome. He raised some people to the positive rank, others to the comparative rank, and still others to the superlative. To the positive rank belonged those who accepted the true faith and lived in matrimony or in another honorable state. To the comparative rank belonged those who gave up their possessions out of love for God, and set others the example of a good life in words and example and deed and did not put anything ahead of Christ. To the superlative rank belonged those who offered their physical lives out of love for God. But let us make a search of these ranks to find out where there is now a more fervent love of God. Let us search among the knights and the learned. Let us search among the religious and those who have scorned the world. These people would be thought to belong to the comparative and superlative ranks. Yet, indeed, very few are found.

There is no life more austere than the life of a knight, if he truly follows his calling. While a monk is obliged to wear a cowl, a knight is obliged to wear something heavier, namely, a coat of mail. While it is hard for a monk to fight against the will of the flesh, it is harder for a knight to go forth among armed enemies. While a monk must sleep on a hard

bed, it is harder still for the knight to sleep with his weapons. While a monk finds abstinence a burden and trouble, it is harder for the knight to be constantly burdened by fear for his life. Christian knighthood was not established out of greed for worldly possessions but in order to defend the truth and spread the true faith. For this reason, the knightly rank and the monastic rank should be thought to correspond to the superlative or comparative rank. However, those in every rank have deserted their honorable calling, since the love for God has been perverted into worldly greed. If but a single florin were offered them, most of them in all three ranks would keep silent about the truth rather than lose the florin and speak the truth.”

The bride speaks again: ”I also saw what looked like many gardens on earth. I saw roses and lilies in the gardens. In one spacious plot of land I saw a field a hundred feet in length and as much in width. In each foot of land there were seven grains of wheat sown and each grain gave fruit a hundredfold.

Then I heard a voice saying: 'O Rome, Rome, your walls have crumbled. Your city gates are therefore unguarded. Your vessels are being sold. Your altars have therefore been abandoned. The living sacrifice along with the incense of matins is burned in the portico. The sweet and holy fragrance does not come from the holy of holies.' ”

At once the Son of God appeared and said to the bride: ”I will tell you the meaning of the things you have seen. The land you saw represents the entire territory where the Christian faith is now. The gardens represent those places where God's saints received their crowns. However, in paganism, that is, in Jerusalem and in other places, there were many of God's elect, but their places have not been shown to you now. The field that is a hundred paces in length and as much in width stands for Rome. If all the gardens of the whole world were to be brought alongside Rome, Rome would certainly be as great as to the number of martyrs (I am speaking materially), because it is the place chosen for the love of God.

The wheat you saw in each foot of land represents those who have entered heaven through mortification of the flesh, contrition, and innocence of life. The few roses represent the martyrs who are red from the blood they shed in different regions. The lilies are the confessors who preached and confirmed the holy faith by word and deed. Today I can say of Rome what the prophet said of Jerusalem: 'Once righteousness lodged in her and her princes were princes of peace. Now she has turned to dross and her princes have become murderers.'

O Rome, if you knew your days, you would surely weep and not rejoice. Rome was in olden days like a tapestry dyed in beautiful colors and woven with noble threads. Its soil was dyed in red, that is, in the blood of martyrs, and woven, that is, mixed with the bones

of the saints. Now her gates are abandoned, in that their defenders and guardians have turned to avarice. Her walls are thrown down and left unguarded, in that no one cares that souls are being lost. Rather, the clergy and the people, who are the walls of God, have scattered away to work for carnal advantage. The sacred vessels are sold with scorn, in that God's sacraments are administered for money and worldly favors.

The altars are abandoned, in that the priest who celebrates with the vessels has hands empty as to love for God but keeps his eyes on the collection; although he has God in his hands, his heart is empty of God, for it is full of the vain things of the world. The holy of holies, where the highest sacrifice used to be consumed, represents the desire to see and enjoy God. From this desire, there should rise up love for God and neighbor and the fragrance of temperance and virtue. However, the sacrifice is now consumed in the portico, that is, in the world, in that the love for God has completely turned into worldly vanity and lack of temperance.

Such is Rome, as you have seen it physically. Many altars are abandoned, the collection is spent in taverns, and the people who give to it have more time for the world than for God. But you should know that countless souls ascended into heaven from the time of humble Peter until Boniface ascended the throne of pride. Yet Rome is still not without friends of God. If they were given some help, they would cry out to the Lord and he would have mercy on them.”

The Virgin instructs the bride about knowing how to love and about four cities where four loves are found and about which of these is properly called perfect love.

Chapter 28

The Mother speaks to the bride, saying: "Daughter, do you love me?" She answers: "My Lady, teach me to love, for my soul is defiled with false love, seduced by a deadly poison, and cannot understand true love." The Mother says: "I will teach you. There are four cities where there are four kinds of love, that is, if we are to call each of them love, given that no love can properly be found except where God and the soul are united in the true union of the virtues. The first city is the city of trial. This is the world.

A man is placed there to be tested as to whether he loves God or not.

This is in order that he may come to know his own weakness and acquire the virtues by which he may return to glory, so that, having been cleansed on earth, he may receive a glorious crown in heaven. One finds disordered love in this city, because the body is loved

more than the soul, because there is a more fervent desire for temporal than spiritual good, because vice is honored and virtue despised, because travels abroad are more appreciated than one's home country, because a little mortal being gets more respect and honor than God whose reign is everlasting.

The second city is the city of cleansing where the dirt of the soul is washed away. God has willed to set up places where a person who has become proud in the negligent use of his freedom yet without losing his fear of God may be cleansed before receiving his crown. One finds imperfect love in this city, inasmuch as God is loved because of a person's hope of being released from captivity but not out of an ardent affection. This is due to weariness and bitterness in atoning one's guilt. The third city is the city of sorrow. This is hell. Here one finds a love for every kind of evil and impurity, a love for every kind of envy and obstinacy. God governs this city as well. This he does by means of balanced justice, the due moderation of punishments, the restraint of evil, and the fairness of the sentences that takes each sinner's merits into account.

Some of the condemned are greater sinners, others lesser. The conditions for their punishment and retribution are set up accordingly. Although all the condemned are enclosed in darkness, not all of them experience it in one and the same way. Darkness differs from darkness, horror from horror, hell-fire from hell-fire. God's rule is one of justice and mercy everywhere, even in hell. Thus, those who have sinned deliberately have their particular punishment, those who have sinned out of weakness have a different one, those who are being held only because of the damage done by original sin have a different one again. While the torment of these latter consists in the lack of the beatific vision and of the light of the elect, still they come close to mercy and joy in the sense that they do not experience horrible punishments, since they bear no effects of any evil deeds of their own doing. Otherwise, if God did not ordain the number and limit of the punishments, the devil would never show any limits in tormenting them.

The fourth city is the city of glory. Here one finds perfect love and the ordered charity that desires nothing but God or but for the sake of God. Hence, if you would reach the perfection of this city, your love needs four qualities: it must be ordered, pure, true, and perfect. Your love is ordered when you love the body only for the sake of sustaining yourself, when you love the world without superfluities, your neighbor for God's sake, your friend for the sake of purity of life, and your enemy for the sake of the reward. Love is pure when sin is not loved alongside virtue, when bad habits are scorned, when sin is not taken lightly.

Love is true when you love God with all your heart and affections, when you take the glory and fear of God into prior consideration in all your actions, when you commit not the

least little sin while trusting to your good deeds, when you practice temperance prudently without growing weak from too much fervor, when you do not have an inclination to sin out of cowardice or ignorance of temptations. Love is perfect when nothing is as enjoyable to a person as God. This kind of love begins in the present but is consummated in heaven. Love, then, this perfect and true kind of love! Everyone who does not have it shall be cleansed, no matter whether he is faithful or fervent or a child or baptized. Otherwise he will go to the city of horror.

Just as God is one, so too there is one faith, one baptism, one perfection of glory and reward in the church of Peter. Accordingly, anyone who longs to reach the one God must have one and the same love and will as the one God. Miserable are those who say: 'It is enough for me to be the least in heaven. I do not want to be perfect.' What a senseless thought! How can someone who is imperfect be there where everyone is perfect either through innocence of life or the innocence of childhood or by cleansing or by faith and goodwill?"

The bride's praise for the Virgin containing an allegory about Solomon's temple and the unexplainable truth of the unity of the divine and human natures, and about how the temples of priests are painted with vanity.

Chapter 29

"Blessed are you, Mary, Mother of God. You are Solomon's temple whose walls were of gold, whose roof shone brightly, whose floor was paved with precious gems, whose whole array was shining, whose whole interior was fragrant and delightful to behold. In every way you are like the temple of Solomon where the true Salomon walked and sat and where he placed the ark of glory and the bright lamp. You, Blessed Virgin, are the temple of that Salomon who made peace between God and man, who reconciled sinners, who gave life to the dead and freed the poor from their oppressor. Your body and soul became the temple of the Godhead. They were a roof for God's love, beneath which the Son of God lived with you in joy after having proceeded from the Father.

The floor of the temple was your life arrayed in the careful practice of the virtues. No privilege was lacking to you, but everything you had was stable, humble, devout, and perfect. The walls of the temple were foursquare, for you were not troubled by any shame, you were not proud about any of your privileges, no impatience disturbed you, you aimed at nothing but the glory and love of God. The paintings of your temple were the constant inspirations of the Holy Spirit that raised your soul so high that there is no virtue in any

other creature that is not more fully and perfectly in you. God walked in this temple when he poured his sweet presence into your limbs. He rested in you when the divine and human natures became joined.

Blessed are you, Virgin most blessed! In you God almighty became a little boy, the Lord most ancient became a tiny child, God the eternal and invisible Creator became a visible creature. I beg you, therefore, since you are the kindest and most powerful Lady, look upon me and have mercy on me! You are indeed the Mother of Solomon, although not of him who was the son of David but of him who is the Father of David and the Lord of that Solomon who built the wonderful temple that truly prefigured you. A son will listen to his Mother, especially to so great a Mother as you. Your son Solomon was, as it were, once asleep in you.

Entreat him, then, that he may be wakeful and watch over me so that no sinful pleasure may sting me, so that my contrition for sins may be lasting, so that I may be dead to the love of the world, patient in perseverance, fruitful in penance. There is no virtue in me but there is this prayer: 'Have mercy, Mary!' My temple is completely the opposite of yours. It is dark with vice, muddied with lust, ruined by the worms of desire, unsteady due to pride, ready to fall due to worldly vanity."

The Mother answered: "Blessed be God who has inspired your heart to offer this greeting to me so that you may understand how much goodness and sweetness there is in God. But why do you compare me to Solomon and to the temple of Solomon, when I am the Mother of him whose lineage has neither beginning nor end, of him who is said to have neither father nor mother, that is, of Melchisedech? He is said to have been a priest and it is to priests that the temple of God is entrusted, which is why I am Virgin and Mother of the high priest. And yet, I tell you that I am both the mother of King Solomon and the Mother of the peace-making priest, for the Son of God, who is also my Son, is both priest and King of kings.

It was indeed in my temple that he dressed himself spiritually in the priestly garb in which he offered a sacrifice for the world. In the royal city he was crowned with a royal but cruel crown. Outside the city, like a mighty warrior, he held the field and kept the war away. My grievance is that this same Son of mine is now forgotten and neglected by priests and kings. The kings pride themselves on their palaces, their armies, their worldly successes and honors. The priests grow proud of the goods and possessions that belong to souls. You said the temple was painted in gold. But the temples of priests are painted in worldly vanity and curiosity, since simony rules at the highest levels. The ark of the covenant has been taken away, the lamp of the virtues extinguished, the table of devotion abandoned."

The bride answered: "O Mother of mercy, have mercy on them and pray for them!" The Mother said to her: "From the beginning God so loved his own that not only are they heard when they pray for themselves, but others also experience the effects of their prayers thanks to them. Two things are necessary if prayers for others are to be heard, namely the intention of giving up sin and the intention of making progress in virtue. My prayers will benefit anyone who has both of these."

Saint Agnes's words to the bride about the love the bride should have for the Virgin, using the metaphor of flowers, and the glorious Virgin's description of God's boundless and everlasting kindness as compared to our lack of kindness and ingratitude, and about how the friends of God should not lose their peace in the midst of hardship.

Chapter 30

Blessed Agnes speaks to the bride, saying: "My daughter, love the Mother of mercy. She is like the flower or reed shaped like a sword. This flower has two sharp extremities and a graceful tip. In height and width it excels all other flowers. Similarly, Mary is the flower of flowers, a flower that grew in a valley and extended over all the mountains. A flower, I say, that was raised in Nazareth and spread itself on Mount Lebanon. This flower had, first of all, height, in the sense that the blessed Queen of heaven excels every creature in dignity and power. Mary also had two sharp edges or leaves, that is, the sorrow in her heart over her Son's passion along with her steadfast resistance to the attacks of the devil by never consenting to sin.

The old man prophesied truly when he said: 'A sword shall pierce your soul. In a spiritual sense she received as many sword-strokes as the number of wounds and sores she saw her Son receive and that she also had already foreseen. Mary had also a great width, I mean, her mercy. She is and was so kind and merciful that she preferred to suffer any hardship rather than let souls be lost. United now with her Son, she has not forgotten her native goodness but, rather, extends her mercy to all, even to the worst of men. Just as the sun brightens and sets ablaze the heavens and earth, so too there is no one who does not experience Mary's sweet kindness, if he asks for it. Mary also had a graceful tip, I mean, her humility.

Her humility made her pleasing to the angel when she called herself the Lord's handmaid, although she was being chosen to be his Lady. She conceived the Son of God in humility, not wanting to please the proud. She ascended the highest throne through

humility, loving nothing but God himself. Come forward, then, Conduit, and greet the Mother of mercy, for she has now arrived!"

Then Mary appeared and replied: "Agnes, you used a noun, add an adjective, too!" Agnes said to her: "I might say 'most beautiful' or 'most virtuous,' for that belongs rightfully to no one but you, the Mother of everyone's salvation." The Mother of God answered Blessed Agnes: "You speak truthfully, for I am the most powerful of all. Therefore, I myself will add an adjective and a noun, namely 'Conduit' of the Holy Spirit. Come, Conduit, and listen to me! You are sad because this saying is bandied about among men: 'Let us live as we like, since God is easily pleased. Let us make use of the world and its honor while we can, since the world was made for the sake of mankind.' Indeed, my daughter, a saying like that does not come from love of God nor does it tend or lead toward the love of God. However, God does not forget his love because of it but in every hour displays his kindness in return for human ingratitude. He is like a craftsman crafting some great work. At times he heats up the iron, at times he lets it cool. God is the supreme craftsman who made the world out of nothing and has shown his love to Adam and his posterity.

But the human race cooled down to such an extent that they committed enormous crimes and almost regarded God as nothing. For that reason, God had mercy and gave a benevolent warning first, but then revealed his justice by means of the flood. After the flood, God made his pact with Abraham, showing him signs of affection, and led his children by means of great signs and wonders. He gave the law to his people from his own lips, confirming his words and precepts by the most evident of signs. As time went by, again the people grew cold and fell into such insanity that they started to worship idols. Wanting to heat up the cold-hearted once more, God in his kindness sent his own Son into the world.

He taught the true way to heaven and gave an example of true humility to imitate. Although many have now quite forgotten him in their neglect, he still displays and reveals his merciful words. However, things will not be accomplished all at once, no more now than before. Prior to the coming of the flood, the people were warned first and were given time for repentance. Similarly, before Israel entered the promised land, the people were first tested and the promise was delayed for a time. God could have led the people for forty days without delaying for forty years, but his justice demanded that the ingratitude of the people should become apparent and that God's mercy should be made manifest so as to render his future people so much the more humble.

It would be great audacity to ask why God made his people suffer so much or why there can be eternal punishment, given that a life in sin cannot last forever. It would be as

great audacity as to try to reason out and comprehend the eternity of God. God is eternal and incomprehensible. His justice and recompensation is eternal, his mercy is beyond understanding. If God had not already shown justice to the first angels, how would we know of his justice and his fair judgment of everything?

If, again, he had not had mercy on humanity by creating it and then freeing it through innumerable miracles, how would we know that his goodness was so great or his love so immense and so perfect? Because God is eternal, his justice is eternal and there is neither increase nor decrease in it. It is as when someone plans ahead to do his work in such a way and on such a day.

When God exercises his justice or mercy, he manifests it by accomplishing it, since present, past, and future are known to him from eternity.

God's friends should persevere patiently in the love of God and not lose their peace, even though they may see worldly men and women prospering. God is like a good washing-woman who puts the dirty clothes in the waves to make them cleaner and brighter by the motion of the water, paying close attention to the water currents so that the clothes do not sink beneath the waves. Likewise, God places his friends in the waves of poverty and hardship in the present time in order to cleanse them for eternal life, while keeping close watch so that they are not plunged into excessive sorrow or unbearable hardship.”

Christ's words to the bride offering the admirable allegory of a doctor and king, and about how the doctor symbolizes Christ, and about how those whom people think will be condemned are frequently saved while those whom people or worldly opinion think will be saved are condemned.

Chapter 31

The Son speaks to the bride, saying: "A doctor came to a distant and unknown realm in which the king did not rule but was ruled, because he had the heart of a hare. Seated on his throne, he seemed like an ass with a crown. His people devoted themselves to gluttony, forgetting honesty and justice, and hating everyone who spoke to them about the good that awaited in the future. When the doctor presented himself to the king, saying he was from a lovely country and affirming that he had come because of his knowledge of human infirmities, the king, in wonder at the man and his words, answered:

'I have two prisoners to be beheaded tomorrow. One of them can scarcely breathe, but the other is more robust and stouter now than when he entered prison. Go to them,

look at their faces and see which of them is in better health.' After the doctor had gone and examined them, he said to the king: 'The man whom you say is robust is almost a corpse and will not survive. As for the other, however, there is good hope.' The king asked him: 'How do you know that?'

The doctor said: 'Because the first man is full of harmful humors and vapor and cannot be cured. The other man, who is exhausted, can easily be saved with some fresh air.' Then the king said: 'I shall call together my noblemen and counselors so that they may see your wisdom and skill and you will win honor in their sight.' The doctor said to him: 'No, do that by no means.

You know your people are jealous of honor. If they cannot persecute a man with their actions, they destroy him with talk. Wait and I will make my wisdom known to you alone in private. This is how I have been taught. I have learned to display more wisdom in private than in public. I do not seek to win glory in your land of darkness, but I glory in the light of my fatherland. Besides, the healing time will not come until the south wind begins to blow and the sun appears at the meridian.' The king to him: 'How can that happen in my country? The sun rarely rises here, since we are beyond the climates, and the north wind always prevails among us. What good to me is your wisdom or such a long delay for healing? I see that you are full of talk.' The doctor answered: 'The wise man must not be hasty. However, in order that I may not seem to you to be unreliable and unfriendly, let me take charge of these two men. I will take them to the borders of your kingdom where the air is more suitable, and then you will see how much actions are worth and how much talk is worth.'

The king said to him: 'We are occupied with greater and more useful matters. Why do you distract us? Or what benefit does your teaching confer on us? We have our delight in present goods, in the things we see and own. We do not aspire to future and uncertain rewards. But, take the men, as you request. If you manage to show us something great and wonderful through them, we ourselves will proclaim you glorious and have you proclaimed glorious.' So he took the men and led them off to a temperate clime. One of them passed away and died, but the other, refreshed by the gentle air, recuperated.

I am that doctor who sent my words to the world in my longing to cure souls. Although I see the infirmities of many people, I only showed you two through whom you might admire my justice and mercy. I showed you one person whom the devil secretly possessed and who was to receive an eternal punishment. However, to people his works seemed to be righteous and were praised as such. I showed you a second person whom the devil openly controlled, but whom I said was to be healed in his time, although not in away open for men to see, as you were thinking. It was divine justice that the evil spirit began to

control him by degrees, but the same justice also demanded that it should leave him by degrees, as in fact it did leave him up until the soul had been released from the body. Then the devil accompanied the soul to her judgment.

The judge said to him: 'You have chastised and sifted her like wheat. Now it belongs to me to crown her with a double crown because of her confession. Go away from the soul whom you chastised for so long.' And he said: 'Come, happy soul, perceive my glory and joy with the senses of your spirit!' To the other soul he said: 'Since you did not have the true faith and yet were honored and praised as being one of the faithful, and since you did not have the perfect deeds of the righteous, you will not have the wages of the faithful. During your lifetime you wondered why I would die for you and why I humbled myself for you.

Now I answer you that the faith of the holy church is true and leads souls upward, while my passion and blood allows them to enter heaven. Therefore, your faithlessness and your false love will press you down into nothingness, and you will be nothing with respect to eternal spiritual goods. As to why the devil did not go out of that other man in the sight of everyone, I answer: 'This world is like a lowly hovel compared to the tabernacle that God inhabits, and the people provoke God to anger. This is why he went out by degrees just as he had entered him.' ”

The Virgin's words to the bride that show in an allegory how God the Father chose her from among the saints to be his mother and the port of salvation.

Chapter 32

The Mother speaks to the bride saying: "A certain person searching for precious stones came upon a magnet. He took it in his hand and kept it in his treasury. With its help he led his ship to a safe port. Likewise, my Son searched among the many precious stones that are the saints, but he chose me especially as his mother in order that by my help humanity might be led to the port of heaven. As a magnet attracts iron to itself, so too I attract hard hearts to God. This is why you should not be troubled if your heart sometimes feels hard, because this is for your greater reward."

The Son's words to the bride showing through the example of two men how he judges by the interior and not by the exterior.

Chapter 33

The Son of God speaks to the bride: "You are wondering about two men, one of whom was like a square-set stone, the other like a pilgrim to Jerusalem. However, neither of them achieved what you expected. The first man to whom you were sent was like a square-set stone, firm in his convictions but, like Thomas, piously doubting. Accordingly, since it was not yet the time when wicked deeds were fulfilled, he tasted the wine but did not drink it. Regarding the second man, I said that he would be a fellow traveler to Jerusalem. This happened so that you might learn the true state of the man who was reputed to be righteous and holy. He is a religious in his habit and a monk in his profession but an apostate in his ways, a priest by his rank but a slave to sin, a pilgrim by reputation but a vagabond in intention, rumored to be bound for Jerusalem but really headed for Babylon. Moreover, he left in disobedience and against the apostolic rules.

Also, he is so infected with heresy that he believes and says that he will become pope in the future and bring about a complete restoration. His books give evidence of this as well. This is why he will die a sudden death and, if he does not beware, he will join the company of the father of lies. Thus, you should not be troubled if certain things are said in an obscure way or if predictions do not turn out as you expect, since God's words can be understood in various ways. Whenever this happens I will point out the truth. But I am God, the true pilgrim bound for Jerusalem. I myself will be your fellow traveler."

EXPLANATION

The Spirit of God speaks: "You have heard that the man I told you was like a square-set stone and a pious doubter has died. May you know that he will not be in the number of those who tempted God in the desert nor with those who sought a sign like that of the prophet Jonah, nor with those who stirred up persecution against me. No, he will be with those who had zeal and charity although not yet perfectly."

The Mother's words to her daughter symbolizing the soul by a ring and the body by a cloth, and about how the soul should be purified through discretion and the body should be cleansed but not killed by abstinence.

Chapter 34

The Mother speaks: "A ring is given to someone but it is too tight for his finger. So he

asks advice of an enemy as to what should be done. The enemy answers him: 'Cut the finger off so the ring will fit on it.' A friend says to him: 'Certainly not! Instead, make the ring wider with a hammer.' Someone wants to filter and strain a drink for a powerful lord by using an unclean cloth and asks advice of an enemy. He answers: 'Cut everything that is unclean from the cloth and use the clean parts you find to filter your lord's drink.'

A friend tells him: 'By no means do that! Instead, the cloth should be washed and cleansed first and then the drink should be filtered!' The same thing applies even in spiritual matters. The ring represents the soul, the cloth represents the body. The soul, which should be placed on God's finger, should be made wider with the hammer of discretion and purification. The body should not be killed but cleansed through abstinence so that the words of God can be spread abroad by means of it."

Book 7

A revelation which Lady Bridget had in Rome after the year of jubilee and in which the Virgin Mary foretells to her that she will go to Jerusalem and Bethlehem when it pleases God; and Mary promises her that she will then show her the manner in which she gave birth to her blessed Son.

Chapter 1

When Lady Bridget, the bride of Christ, was in Rome and was once absorbed in prayer, she began to think about the Virgin Birth and about the very great goodness of God who willed to choose such a very pure mother for himself. And her heart then became so greatly inflamed with love for the Virgin that she said within herself: "O my Lady, Queen of Heaven, my heart so rejoices over the fact that the most high God forechose you as his mother and deigned to confer upon you so great a dignity that I would rather choose for myself eternal excruciation in hell than that you should lack one smallest point of this surpassing glory or of your heavenly dignity."

And so, inebriated with the sweetness of love, she was above herself, alienated from her senses and suspended in an ecstasy of mental contemplation. The Virgin appeared then to her and said to her, "Be attentive, O daughter: I am the Queen of Heaven. Because you love me with a love so immense, I therefore announce to you that you will go on a pilgrimage to the holy city of Jerusalem at the time when it pleases my Son. From there you will go to Bethlehem; and there I shall show you, at the very spot, the whole manner in which I gave birth to that same Son of mine, Jesus Christ; for so it has pleased him."

In Rome Lady Bridget had this revelation which speaks about the glorious sword of sorrow that pierced the soul of the Blessed Virgin Mary and which the just man Simeon foretold to her in the temple.

Chapter 2

While Lady Bridget, the bride of Christ, was in Rome, in the church called Saint Mary Major, on the feast of the Purification of the Blessed Virgin Mary, she was caught up into a spiritual vision, and saw that in heaven, as it were, all things were being prepared for a great feast. And then she saw, as it were, a temple of wondrous beauty; and there too was

that venerable and just old man, Simeon, ready to receive the Child Jesus in his arms with supreme longing and gladness. She also saw the Blessed Virgin most honorably enter, carrying her young Son to offer him in the temple according to the law of the Lord.

And then she saw a countless multitude of angels and of the various ranks of the saintly men of God and of his saintly virgins and ladies, all going before the Blessed Virgin-Mother of God and surrounding her with all joy and devotion. Before her an angel carried a long, very broad, and bloody sword which signified those very great sorrows which Mary suffered at the death of her most loving Son and which were prefigured by that sword which the just man Simeon prophesied would pierce her soul. And while all the heavenly court exulted, this was said to the bride: "See with what great honor and glory the Queen of Heaven is, on this feast, recompensed for the sword of sorrows which she endured at the passion of her beloved Son." And then this vision disappeared.

A revelation which blessed Francis showed to Lady Bridget wherein he invited her to his chamber to eat and to drink and explained to her spiritually that his chamber was obedience and that his food was to convert souls to God and that his drink was to see his converts loving God with all their strength and fervently absorbed in prayer and in the other virtues.

Chapter 3

On the feast of Saint Francis in his church in Trastevere in Rome, Saint Francis appeared to the same bride of Christ and said to her, "Come into my chamber to eat and to drink with me." When she heard this, she at once prepared for a journey in order to visit him in Assisi. After she had stayed there five days, she decided to return to Rome and entered the church to recommend herself and her loved ones to Saint Francis. He then appeared to her and said: "Welcome! For I invited you into my chamber to eat and to drink with me. Know now that this building is not the chamber that I mentioned to you. No, my chamber is true obedience, to which I always so held that I never endured to be without an instructor. For I continually had with me a priest whose every instruction I humbly obeyed, and this was my chamber. Therefore do likewise, for this is pleasing to God.

My food, however, whereby I was refreshed with delight, was the fact that I most willingly drew my neighbors away from the vanities of worldly life to serve God with the whole of their hearts; and I then swallowed that joy as if it were the sweetest morsels. My drink, however, was that joy I had while I saw some whom I had converted loving God, devoting themselves with all their strength to prayer and contemplation, teaching others to

live good lives, and imitating true poverty. Behold, daughter: that drink so gladdened my soul that, for me, all things in the world lost their taste. Enter, therefore, into this chamber of mine; and eat this, my food; and drink this drink with me. Drink it so that you may be refreshed with God eternally.”

Lady Bridget had this revelation in the city of Ortona, in the kingdom of Naples. Christ speaks to her and assures her that there are relics of the body of Saint Thomas the Apostle on the altar there and that he takes a most sweet delight in these relics and in those of his other saints, counting such relics as his precious treasure on earth and promising great merit and reward to those who honor them with due devotion.

Chapter 4

To a person who was wide awake and at prayer, it seemed as if her heart were on fire with divine charity and entirely full of spiritual joy so that her body itself seemed to fail in its strength. She then heard a voice that said to her: "I am the Creator and Redeemer of all. Know therefore that such a joy, as you now feel in your soul, is a treasure of mine. For it is written that 'the Spirit breathes where he will, and you hear his voice, but you know not whence he comes or whither he goes.'

This treasure I bestow on my friends in many ways and by many means and through many gifts. However, I wish to tell you about another treasure, which is not yet in heaven but is with you on earth. This treasure is the relics and bodies of my friends. For, in truth, whether they are fresh or moldering, whether they have turned into dust and ashes or not, the bodies of my saints are most certainly my treasure.

But, you may ask, since Scripture says, 'Where your treasure is, there your heart is,' how then is my heart with that treasure, namely, with the relics of the saints? I answer you: my heart's supreme delight is to bestow - according to their will, their faith, and the toils of their journey - everlasting rewards on all those who visit the places and honor the relics of my saints, namely, of those who had been glorified by miracles and canonized by the supreme pontiffs. Thus my heart is with my treasure. Therefore, I want you to know for certain that in this place is my most choice treasure, namely, the relics of my apostle Thomas, which are not found elsewhere in such quantity as they are on this altar, where they are unspoiled and undivided.

For when that city where my apostle's body was first buried was destroyed, then with my permission this treasure was translated by certain of my friends to this city and was

placed on this altar. But now it lies here as if concealed, for before the apostle's body came here, the princes of this land were of the disposition described in the Scriptures: 'They have mouths and will not speak. They have eyes and will not see. They have ears and will not hear. They have hands and will not touch. They have feet and will not walk,' etc. How could such people then, with such an attitude toward me, their God, be able to pay due honor to such a treasure?

Therefore, anyone who loves me and my friends above all, and who would rather die than offend me in the least and who also has the will and the authority to honor me and to instruct others, such a one, whoever it be, will exalt and honor my treasure, namely, the relics of this my apostle whom I chose and forechose. Therefore, it should be said and preached for very certain that, just as the bodies of the apostles Peter and Paul are in Rome, the relics of Saint Thomas, my apostle, are in Ortona.”

The bride, however, answered and said: ”O Lord, did not the princes of this kingdom have churches built; and did they not practice great almsgiving?” The Lord said to her: ”They have done many things and have offered me much money to appease me. Yet the alms of many of them were to me less pleasing and acceptable because of the marriages that they had contracted contrary to the statutes of the holy fathers. And even though those marriages that the supreme pontiffs permitted were ratified and to be upheld, nevertheless the will of those people was corrupt and was striving against the statutes of the Church. Therefore, at my divine judgment, this must be examined and judged.”

ADDITION

When the lady had gone to Ortona, it happened that she and her companions had to spend a whole night under God's open sky, in the cold and in a heavy rain. Then toward dawn, Christ said to her: ”For three reasons, tribulation comes to human beings: either for greater humility - as when King David was troubled; or for greater fear and caution - as when Sarah, Abraham's wife, was taken away by the King; or for a human being's greater consolation and honor. And so it has happened to you. For I gave those who met you the impulse to proceed no farther that day. But you would not believe them, and so you suffered as you have. Therefore go now into the city, and my servant Thomas will give you what you desire.”

Item concerning the same thing. Christ appeared in Ortona and said: ”I told you earlier that Saint Thomas, my apostle, was my treasure. This is certainly true. For Thomas himself is truly a light of the world. But human beings love darkness more than light.”

Then Saint Thomas also appeared and said: ”I will give to you a treasure that you

have long since desired.” And in the same moment, a tiny splinter of a bone of blessed Thomas came forth from the very case of Saint Thomas's relics without anyone's touch. The lady received it with joy and reverently saved it.

Lady Bridget had this revelation in Naples at the request of Lord Elzear, son of the countess of Ariano and, at that time, a young scholar of good disposition. He had then asked Lady Bridget to pray to God for him. While she was at prayer, the Virgin Mary appeared to her and gave to her this revelation, by means of which she informs him about the measures to be maintained in his life and very beautifully says that reason must be the doorkeeper and guardian of the soul, to expel all temptations and resist them manfully lest they enter one's inner house.

Chapter 5

To almighty God, from whom all good things proceed, be praise and honor, especially for these things that he has done for you in the time of your youth! Of his grace one must ask that the love you have for him may increase in you daily even until death.

A mighty and magnificent king constructed a house, in which he placed his beloved daughter, assigning her to the custody of a man and saying this: ”My daughter has mortal enemies and therefore you must guard her with all care. There are four things that you must beware with diligent premeditation and constant concern: first, that no one undermine the foundation of the house; second, that no one climb over the top of the outer walls; third, that no one breach the walls of the house; fourth, that no enemy enter through the gates.”

My Lord, this parable that I write for you out of divine charity - God, the searcher of all hearts being my witness - must be understood spiritually. Therefore, by the house I mean your body, which the King of heaven formed out of the earth. By the king's daughter I mean your soul, created by the power of the Most High and placed in your heart. By the guardian I mean human reason, which will guard your soul according to the will of the eternal King. By the foundation I mean a good, firm, and stable will. For on it must be built all good works, by which the soul is best defended.

Therefore, since your will is such that you wish to live for nothing else but to follow God's will, showing him by word and deed all the honor you can, and also serving him with your body and your goods and all your strength, as long as you live, in order that you may be able to commend your soul, preserved from all impurity of the flesh, to its Creator, then,

oh how vigilantly must you guard this foundation, i.e., your will, by means of the guardian, i.e., your reason, so that no one may be able to undermine it with his siege-engines to the soul's harm.

By those who strive to undermine this type of foundation I mean those who speak to you thus and say: "My Lord, be a layman and take to yourself a charming, noble, and wealthy wife so that you may rejoice in your offspring and heirs and no be weighed down by the tribulation of the flesh." And others perhaps reply in this manner: "If you want to become a cleric, then also learn the liberal arts, to the end that you may be called 'master' while procuring for yourself, by prayers or gifts, as much as you can of the goods and revenues of the Church.

Then you will have worldly honor for your knowledge; and by your worldly friends and your many servants, you will be glorified for the abundance of your riches." Behold: if perhaps anyone should offer you such persuasion, immediately make the guardian, i.e., reason, answer him and say that you would be willing to endure all the tribulation of the flesh rather than lose your chastity. Answer also that you want to acquire knowledge and the arts for the honor of God and the defense of the Catholic faith, for the strengthening of good people and for the correction of the erring and of all who need your advice and teaching; and say that you do not wish to desire anything in this life beyond sustenance for your body and for the household truly necessary to you and not overly enlarged for the sake of vainglory.

Say also that, if perchance divine providence were to confer on you some added dignity, you desire to order all things wisely for the benefit of your neighbor and for the honor of God. And so indeed the guardian, i.e., reason, will be able to expel those who are exerting themselves to undermine the foundation, i.e., your good will. Reason must also constantly and diligently beware lest anyone climb over the top of the walls. By this top of the walls I mean charity, which is more sublime than all the virtues. Know therefore most certainly that the devil desires nothing more than to leap over that wall. And so he incessantly tries as much as he can that mundane charity and carnal love may surpass divine charity.

Wherefore, my Lord, as often as worldly love attempts to advance itself in your heart in preference to divine charity, immediately send the guardian, i.e., reason, out to meet it with the commandments of God and saying that you would rather endure death in soul and body than live to such an end that you would, by word or deed, provoke a God so kind, and, indeed, that you would not in any way spare your own life, your goods or possessions, or the favorable opinions of your relatives and friends provided that you might be able to please God alone in every respect and honor him in all things, and that you choose to

submit voluntarily to all tribulations rather than cause any harm, scandal, or trouble to any of your neighbors - whether higher or lower than yourself - and that, in accord with the precept of the Lord, you wish instead to love all your neighbors thoroughly and in a brotherly way.

And if you do this, my Lord, you are proved to love God more than yourself, and your neighbor as yourself. Then, therefore, the guardian, i.e., reason, can rest securely because no rival of your soul is able to climb over the top of the walls.

By the house walls, in truth, I mean four delights of the heavenly court, which a human being ought to long for interiorly with attentive meditation. The first is a fervent longing in the heart to see God himself in his eternal glory and those unfailing riches that are never taken away from one who has acquired them. The second is an incessant wish to hear those sweet-sounding voices of the angels in which, without tiring and without end, they praise God and unceasingly adore him.

The third is a whole-hearted and fervently longing desire eternally to praise God even as the very angels do. The fourth is longing to possess the everlasting consolations of the angels and of the holy souls in heaven. Hence it is to be noted that, just as one who is inside a house is always surrounded by walls wherever one turns, so it is with everyone who, day and night, with supreme longing, desires those four things - namely, to see God in his glory, to hear the angels praising God, to praise God together with them, and to possess their consolations. Truly, wherever such a one turns or whatever work he is intent upon, he is then always preserved unharmed inside firm walls so that, as a result, by dwelling among the very angels in this life, he may be said to enjoy the company of God.

Oh how much, my Lord, your enemy longs to dig through walls of this sort and to take such inner delights away from the heart and to introduce and entangle into your desire others contrary to them, which could gravely harm your soul. On which account, the guardian, i.e., reason, must have diligent precaution about the two ways by which the enemy usually comes. The first way is the hearing; the second, sight. He comes indeed through the hearing when he introduces into the heart the delights of secular songs and of various sweet-sounding instruments, of useless tales and of narrations of the praises of one's own person. The more these things raise one up through pride in oneself, the more distantly one is separated from the humble Christ.

Therefore the guardian, i.e., reason, must resist such delight and say this: "Just as the devil has hatred for all the humility that the Holy Spirit breathes into the hearts of human beings, so I, by the working of God's help, will have hatred for all the pomp and worldly pride that the evil spirit, with his pestilent inflammation, pours into hearts; and it shall be

to me as hateful as the stench of rotten corpses, which immediately suffocates those who catch it in their nostrils.” Through sight also the enemy is accustomed to come, as if by a second way, to dig through the aforementioned house walls; and he brings with him many tools: namely, all sorts of metals wrought into various objects and forms, precious stones, prestigious clothing, lordly palaces, castles, estates, ponds, forests, vineyards, and all other sorts of costly and lucrative things.

For if all these things are fervently desired, they are a proven means of dissipating the aforementioned house walls, i.e., the heavenly delights. Therefore the guardian, i.e., reason, must run out quickly, before such things come into the heart's delight and love, and must say: ”If I shall have in my power any of the possessions of this sort, I will lay it away in that chest where thieves or moth are not feared; and with divine grace helping me, I will not offend my God through coveting others' possessions; nor, through ambition for the things of others, will I separate myself in any way from the company of those who serve Christ.”

By the gates of the said house I mean, in fact, all the body's needs, which indeed the body cannot decline: namely, eating, drinking, sleep, wakefulness, and even occasional distresses and joys. Therefore the guardian, i.e., reason, must stand by these gates, i.e., the body's needs, with concern and, with divine fear, must resist enemies wisely and persistently lest they enter toward the soul.

Therefore, just as in taking food and drink one must beware lest the enemy enter through overindulgence, which makes the soul slothful in serving God, so too one must beware lest the foe gain entrance through excessive abstinence, which makes the body weak in doing all things. Let the guardian, i.e., reason, also take note lest, either when you are alone with your household or when guests arrive, for the sake of worldly honor and the favorable opinion of human beings, there be an uninterrupted succession of too many courses; but, out of divine charity, treat each one well while excluding a multiplicity of foods and also extravagant delicacies.

Next, the guardian, i.e., reason, must with vigilance and attention consider the fact that, just as food and drink must be moderated, so too must sleep be moderated with fear in such a way that the body may be nimble and in better order for accomplishing all the honor of God so that every waking moment may be usefully spent on the divine offices and on honest labors, with all the heaviness of sleep far removed.

Moreover, at the approach of any distress or rancor, the guardian, i.e., reason, accompanied by his companion, namely, fear of God, must swiftly run forth lest, through anger or impatience, it happen that you forfeit divine grace and gravely provoke God

against yourself. What is more, when some consolation or joy fills your heart, let the guardian, i.e., reason, imprint the heart more deeply with the fear of God which, with the help of the grace of Jesus Christ, will moderate that consolation or joy in a way that will be of more use to you.

ADDITION

When Lady Bridget was in Naples, there were revealed to her the innermost secrets of the heart of Elzear - later, a cardinal - and certain wonderful things that were going to happen to him. When he heard these things, he was stunned; and he changed for the better.

In the year of our Lord, 1371, in the month of May, on the day of blessed Urban, pope and martyr, when Lady Bridget had been living in Rome for many years, after she had returned from pilgrimages in the kingdom of Naples, while she was at prayer on the day and in the month given above, Christ appeared to her and said that she should prepare herself to make a pilgrimage to Jerusalem in order to visit the Holy Sepulchre.

Chapter 6

While Lady Bridget was living continuously in Rome, she was one day at prayer and her mind was lifted up. Christ then appeared to her and spoke to her, saying this: "Prepare yourselves now to make a pilgrimage to Jerusalem to visit my sepulchre and the other holy places that are to be found there. You will leave Rome when I tell you."

In Rome before Lady Bridget went overseas a certain devout Friar Minor consulted the said lady concerning some doubts in his conscience. As this lady prayed, the Virgin Mary appeared to her and gave her complete answers to those doubts and, moreover, said that no matter how sinful the pope or the priests might be - provided that they are not heretics - the pope has the keys of the Church and the true power of binding and loosing and that at the altar the priests fully confect and handle the Blessed Sacrament of the Body of Christ even though they are unworthy of heavenly glory.

Chapter 7

Honor and thanks be given to almighty God and to the Blessed Virgin Mary, his most

worthy Mother! It seemed to me, unworthy person that I am, that while I was absorbed in prayer, the Mother of God spoke to me, a sinner, these following words: "Say to my friend the friar, who through you sent his supplication to me, that it is the true faith and the perfect truth that if a person, at the devil's instigation, had committed every sin against God and then, with true contrition and the purpose of amendment, truly repented these sins and humbly, with burning love, asked God for mercy, there is no doubt that the kind and merciful God himself would immediately be as ready to receive that person back into his grace with great joy and happiness as would be a loving father who saw returning to him his only, dearly beloved son, now freed from a great scandal and a most shameful death.

Yes, much more willingly than any fleshly father, the loving God himself forgives his servants all their sins if they assiduously repent and humbly ask him for mercy and they fear to go on committing sins, and, with all the longing of their hearts, desire God's friendship above all things.

Therefore say to that same friar, on my behalf, that because of his good will and my prayer, God in his goodness has already forgiven him all the sins that he ever committed in all the days of his life. Tell him also that because of my prayer the love that he has for God will always increase in him right up to his death and will in no way diminish.

Likewise, say to him that it pleases God my Son that he stay in Rome, preaching, giving good advice to those who ask, hearing confessions, and imposing salutary penances, unless his superior should send him sometimes out of the city for some lawful necessity. For their transgressions, the same friar should charitably reprove his other brothers with good words, with salutary teachings, and, when he might be able to correct them, even with just rebukes, to the end that they may keep the rule and humbly amend their lives.

Furthermore, I now make known to him that his Masses and his reading and his prayers are acceptable and pleasing to God. And therefore tell him that, just as he guards himself against any excess in food and drink and sleep, so he must diligently guard himself against too much abstinence, in order that he may not suffer any faintness in performing divine labors and services. Also, he is not to have an overabundance of clothing but only necessary things, according to the Rule of Saint Francis, so that pride and cupidity may not ensue; for the less costly and valuable his clothes have been, the more lavish shall be his reward. And let him humbly obey all of his superior's instructions that are not contrary to God and that the friar's own ability permits him to perform.

Tell him also, on my behalf, what he will answer to those who say that the pope is not the true pope and that it is not the true Body of Jesus Christ my Son that the priests confect

on the altar. He should answer those heretics in this way: 'You have turned the backs of your heads to God, and thus you do not see him. Turn therefore to him your faces, and then you will be able to see him.'

For it is the true and Catholic faith that a pope who is without heresy is - no matter how stained he be with other sins - never so wicked as a result of these sins and his other bad deeds that there would not always be in him full authority and complete power to bind and loose souls. He possesses this authority through blessed Peter and has acquired it from God. For before Pope John, there were many supreme pontiffs who are now in hell. Nevertheless, the just and reasonable judgments that they made in the world are standing and approved in God's sight.

For a similar reason, I also say that all those priests who are not heretical - although otherwise full of many other sins - are true priests and truly confect the Body of Christ my Son and that truly they touch God in their hands on the altar and administer the other sacraments even though, because of their sins and evil deeds, they are unworthy of heavenly glory in God's sight."

After the abovesaid friar had received from Lady Bridget the last revelation above, he asked her to pray to God concerning the matter of Christ's private property, and also concerning the authority of the supreme pontiff and of the celebrating priests. As the lady was praying, the Virgin Mary appeared to her and answered all these points as follows.

Chapter 8

"Say to my friend the friar that it is not licit for you to know whether the soul of Pope John XXII is in hell or in heaven. Nor indeed is it licit for you to know anything about the sins that the same pope took with him when, after his death, he came before God's judgment. But tell the same friar that those decretals that the same Pope John made or established concerning Christ's private property contain no error in the Catholic faith nor any heresy.

I, indeed, who gave birth to the true God himself, bear witness to the fact that the same Jesus Christ, my Son, had one personal possession and that he alone possessed it. This was that tunic that I made with my own hands. And the prophet witnesses to this fact, saying in the person of my Son: 'Over my garment, they cast lots.' Behold and be attentive to the fact that he did not say 'our garment' but 'my garment.'

Know too that, as often as I dressed him in that tunic for the use of his most holy body, my eyes then filled at once with tears and my whole heart was wrung with trouble and grief and was afflicted with intense bitterness. For I well knew the manner in which that tunic would in future be separated from my Son, namely, at the time of his passion when, naked and innocent, he would be crucified by the Jews. And this tunic was that garment over which his crucifiers cast lots. No one had that same tunic while he lived, but only he alone.

Know too that all those who say that the pope is not the true pope and that the priests are not true priests or rightly ordained and that what is consecrated by the priests in the celebration of Masses is not the true Body of my blessed Son, yes, all those who assert such errors are puffed up with the spirit of the devil in hell.

For truly these same heretics have committed such serious acts of malice and frightful sins against God that, because of their very great demerits, they are damnably filled with diabolic wickedness, and, through their heresy, they are cut off and cast out from the number of the whole flock of Christianity in the just judgment of the divine majesty, just as Judas was shut out and cut off from the sacred number of the apostles because of his wicked demerits: for he betrayed Christ my Son. Know that, even so, all those who want to amend their lives will obtain mercy from God.”

How Christ, speaking to Lady Bridget during prayer, instructs her to go now to Jerusalem and promises to her bodily strength and the necessary expenses.

Chapter 9

The Son of God speaks to blessed Bridget his bride and says: ”Go now and depart from Rome for Jerusalem. Why do you plead your age? I am the Creator of nature; I can weaken or strengthen nature as it pleases me. I will be with you. I will direct your way. I will guide you and lead you back to Rome; and I will procure for you everything necessary, more adequately than you have ever had before.”

The Virgin Mary, speaking to Lady Bridget, says that in no way is it God's will that clerics should have wives or be contaminated by carnal vice - prohibiting any pope from allowing this marriage of clerics to take place or be established in God's Church.

Chapter 10

Rejoice eternally, O blessed Body of God, in perpetual honor and in perennial victory and in your everlasting omnipotence together with your Father and the Holy Spirit and also with your blessed and most worthy Mother and with all your glorious heavenly court. To you be praise indeed, O eternal God, and endless thanksgiving for the fact that you deigned to become a human being and that for us in the world you willed to consecrate your venerable Body out of material bread and lovingly bestowed it on us as food for the salvation of our souls!

It happened that a person who was absorbed in prayer heard then a voice saying to her: "O you to whom it has been given to hear and see spiritually, hear now the things that I want to reveal to you: namely, concerning that archbishop who said that if he were pope, he would give leave for all clerics and priests to contract marriages in the flesh. He thought and believed that this would be more acceptable to God than that clerics should live dissolutely, as they now do. For he believed that through such marriage the greater carnal sins might be avoided; and even though he did not rightly understand God's will in this matter, nonetheless that same archbishop was still a friend of God.

But now I shall tell you God's will in this matter; for I gave birth to God himself. You will make these things known to my bishop and say to him that circumcision was given to Abraham long before the law was given to Moses and that, in that time of Abraham, all human beings whatsoever were guided according to their own intellect and according to the choice of their own will and that, nevertheless, many of them were then friends of God. But after the law was given to Moses, it then pleased God more that human beings should live under the law and according to the law rather than follow their own human understanding and choice. It was the same with my Son's blessed Body.

For after he instituted in the world this new sacrament of the eucharist and ascended into heaven, the ancient law was then still kept: namely, that Christian priests lived in carnal matrimony. And, nonetheless, many of them were still friends of God because they believed with simple purity that this was pleasing to God: namely, that Christian priests should have wives and live in wedlock just as, in the ancient times of the Jews, this had pleased him in the case of Jewish priests. And so, this was the observance of Christian priests for many years.

But that observance and ancient custom seemed very abominable and hateful to all the heavenly court and to me, who gave birth to his body: namely, because it was being thus observed by Christian priests who, with their hands, touch and handle this new and

immaculate Sacrament of the most holy Body of my Son. For the Jews had, in the ancient law of the Old Testament, a shadow, i.e., a figure, of this Sacrament; but Christians now have the truth itself - namely, him who is true God and man - in that blessed and consecrated bread.

After those earlier Christian priests had observed these practices for a time, God himself, through the infusion of his Holy Spirit, put into the heart of the pope then guiding the Church another law more acceptable and pleasing to him in this matter: namely, by pouring this infusion into the heart of the pope so that he established a statute in the universal Church that Christian priests, who have so holy and so worthy an office, namely, of consecrating this precious Sacrament, should by no means live in the easily contaminated, carnal delight of marriage.

And therefore, through God's preordnance and his judgment, it has been justly ordained that priests who do not live in chastity and continence of the flesh are cursed and excommunicated before God and deserve to be deprived of their priestly office. But still, if they truthfully amend their lives with the true purpose of not sinning further, they will obtain mercy from God.

Know this too: that if some pope concedes to priests a license to contract carnal marriage, God will condemn him to a sentence as great, in a spiritual way, as that which the law justly inflicts in a corporeal way on a man who has transgressed so gravely that he must have his eyes gouged out, his tongue and lips, nose and ears cut off, his hands and feet amputated, all his body's blood spilled out to grow completely cold, and finally, his whole bloodless corpse cast out to be devoured by dogs and other wild beasts. Similar things would truly happen in a spiritual way to that pope who were to go against the aforementioned preordnance and will of God and concede to priests such a license to contract marriage.

For that same pope would be totally deprived by God of his spiritual sight and hearing, and of his spiritual words and deeds. All his spiritual wisdom would grow completely cold; and finally, after his death, his soul would be cast out to be tortured eternally in hell so that there it might become the food of demons everlastingly and without end. Yes, even if Saint Gregory the Pope had made this statute, in the aforesaid sentence he would never have obtained mercy from God if he had not humbly revoked his statute before his death.”

This is the beginning of a revelation that Lady Bridget had in Naples for the lady queen of the same city. But other things contained therein are not set down here because they

are secrets that pertain to the status and person of the said lady queen.

Chapter 11

“I am God, the Creator of all. I gave to angels and to humans free decision so that those who willed to do my will might remain with me forever and so that those who thought things contrary to me might be separated from me. And so, certain of the angels became demons because they did not will to love me or to obey me. Then when man had been created and the devil saw my love for man, the devil not only became my enemy but also promoted war against me by inciting Adam to violate my commandments. The devil prevailed on that occasion by my permission and as a result of my justice; and ever since that time, the devil and I are in discord and strife because I want man to live according to my will while the devil exerts himself to make man follow his own desires.

Therefore at that moment when I opened heaven with my heart's blood, the devil was deprived of that justice which he seemed to have; and those souls that were worthy were saved and freed. Then indeed the law was established that it should be in man's decision to follow me, his God, in order to obtain the everlasting crown. But if he follows the devil's desires, he will have everlasting punishment. Thus the devil and I do struggle, in that we both desire souls as bridegrooms desire their brides. For I desire souls in order to give them eternal joy and honor; but the devil desires to give them eternal horror and sorrow. Hear what the queen had done to me. I allowed the raising of her to a kingship, etc.”

ADDITION

Christ speaks: “Write to her that she should make a clean confession of all that she had done from her youth and that she should have a firm purpose of amendment according to the advice of her confessor. Second, she should diligently recall the manner and the quality of her life during her marriage and during her rule; for she is going to render an account of everything to me. Third, she must have the intention of paying her debts and of restoring that which she knows was wrongly acquired. For the soul is in peril as long as such things are kept; and it does no good to give lavish gifts if debts go unpaid. Fourth, she is not to burden the community with her new inventions, but instead should lighten the burdens which have grown customary. For God will hear the sigh and the crying of those in misery.

Fifth, she must have councilors who are just and not covetous; and she must entrust her judgments to such men as love truth and do not fawn upon factions or seek to grow rich but know how to be content with what is necessary. Sixth, every day, at fixed times,

she should remember God's wounds and his passion, for by this means the love of God is renewed in the heart. Seventh, at fixed times she should collect the poor, wash their feet, and refresh them. She should love all her subjects with sincere charity, bringing all those at strife to accord and consoling those who are unjustly offended. Eighth, she should grant her gifts with discretion and according to her means, not oppressing some while making others rich, but wisely relieving some without burdening anyone.

Ninth, she is not to be more attentive to the money of criminals than to justice; but setting aside all greed, she is to weigh the quality of the crimes and show more compassion where she sees greater humility. Tenth, during her lifetime, she is to apply all her diligence to ensure that her kingdom can be in a calm state after her death, for I predict to her that henceforth she will not have offspring from her womb. Eleventh, she should be content with the colors and beauty by which God has adorned her face; for extraneous color is very displeasing to God. Twelfth, she is to acquire greater humility and contrition for her sins because, in my eyes, she is a predator of many souls, a prodigal squanderer of my goods, and a rod of tribulation to my friends. Thirteenth, she must have continual fear in her heart because in all the time she has had, she has led the life of a lascivious woman rather than that of a queen.

Fourteenth, let her put aside worldly customs and those women who flatter her. The short time that she has left, she should spend in honoring me, for up to now she has treated me as if I were a human being without recollection of her sins. Let her now fear and live in such a way that she may not feel my judgment. Otherwise, if she does not listen to me, I will judge her not as a queen but as an ungrateful apostate; and I will scourge her from head to heel; and she will be a disgrace before me and my angels and my saints."

Item, a revelation. Christ speaks: "Write those things with fewer and gentler words, just as the Holy Spirit will inflame you, and send them through my bishop to the queen."

Item, concerning a certain queen. A lady was seen standing in a shift spattered with sperm and mud. And a voice was heard: "This woman is a monkey that sniffs at its own stinking posterior. She has poison in her heart and she is harmful to herself and she hastens into snares that throw her down." And again she was seen wearing a crown of twigs spattered with human excrement and with mud from the streets and sitting naked on a tottering beam. At once there appeared a most beautiful virgin who said: "This is that insolent and audacious woman who is reputed by mankind to be a lady of the world, but in God's eyes, she has been cast off, as you see." And the virgin added: "O woman, think of your entrance and be attentive to your end; and open the eyes of your heart and see that your councilors are those who hate your soul!"

Item, concerning a certain queen. A woman was seen sitting on a golden seat; and two Ethiopians stood before her - one, as it were, on the right and the other on the left. The one standing on the right called out and said: "O lionlike woman, I bring blood. Take and pour out! For it is a mark of the lioness to thirst after blood." The one on the left said: "O woman, I bring to you fire in a vessel. Take - for you are of a fiery nature - and pour out into the waters in order that your memory may last in the waters as well as on the land."

Then a virgin of wondrous beauty appeared, and the Ethiopians fled from her sight. She said: "This woman is in a perilous state. If she prospers in accordance with her will, the result will be tribulation for many. But if she suffers tribulation, the result will be more useful to her for obtaining eternal life. She herself does not wish to give up her own will or to suffer tribulation in compliance with God. Therefore, if she is left to her own will, she will not be the cause of consolation for herself or for others."

Item, a revelation. The Son appeared and said: "This woman had done some things that did please me. Therefore, because of the prayers of my friends, I am willing to point out to her how she may escape the scorn of mankind and the squandering of her own soul if, indeed, she obeys well; if not, she would not escape the justice of the Judge; for she did not will to hear the Father's voice."

Concerning Lord Gomez. The Mother of God speaks: "Advise him to do justice wherever he can. If he knows that he has goods that were wrongly acquired, he must not delay in making restitution. He must also be careful not to impose unusual burdens on his subjects, and he must be content with the things that he has because they are sufficient for him if he manages them discreetly and with moderation. Women other than his own wife, he must avoid like poison; and he must not lead out the army against anyone nor take part in the action himself unless he fully knows that justice is on his side and that the war is just. He must also be zealous in making frequent use of confession and in receiving the Body of Christ more frequently and in occupying himself, at fixed times in the day, with the remembrance of Christ's passion and his wounds."

Concerning Anthony of Carleto. Christ speaks: "Tell the queen to let him stay in his position. If he rises up to greater things, it will be at the cost of his soul; and neither he himself nor his friends will have any joy out of his promotion." And so it all turned out.

This revelation was given by God to Lady Bridget in Naples at the request of Lord Bernard, the Neapolitan archbishop. He asked her to pray to God concerning some doubts he had in his conscience. When she was at prayer, Christ appeared to her, answered all the archbishop's doubts, and gave him instruction and the measures he

should maintain in governing his own house and in governing his subjects in his diocese.

Chapter 12

Christ speaks to his bride and says: "Tell him that if he wishes to be called a bishop in the justice of the divine judgment, he must not imitate me manners and customs of many who are now rulers of the Church. I took on a human body from a virgin in order that by words and deeds I might fulfill the law which, from eternity, had been ordained in the Godhead. I opened the gate of heaven with my heart's blood, and I so illumined the way by my words and deeds that all might use my example in order to merit eternal life. But truly, the words that I said and the deeds that I did in the world are now almost completely forgotten and neglected. For this, no one is as much a cause as the prelates of the churches. They are full of pride, greed, and the rottenness of bodily pleasure.

All of these things are contrary to my commandments and to Holy Church's honorable statutes, which my friends established out of great devotion after my ascension and after I had accomplished my will in the world. For those wicked prelates of the churches, who are filled with the malignity of an evil spirit, have left to mankind examples that are exceedingly harmful to souls; and therefore it is necessary for me to exact full justice from them by doing judgment on them, abolishing them from the book of life in heaven and placing them beside my enemy Lucifer in hell, in hellish sees that shall be the seat of their perpetual excruciation. Nevertheless, you ought to know that if anyone is willing to amend himself before death by loving me with all his heart and if he abstains from sins, then I will be prompt in showing my mercy.

Tell him also, as if on your own part, these words that follow: 'My Lord, it sometimes happens that, from a black furnace, there goes forth a beautiful flame that is useful and quite necessary for fashioning works of beauty. But that does not mean that the furnace must then be praised for its black color. The praise and honor and thanks are owed to the artist and master of those works.

It is a similar situation with me, unworthy woman that I am, if you find something useful in my advice; for then you ought continually to show infinite thanks and willing service, not to me, but to God himself, who made and makes all things and who has a perfect will to do good. My Lord, I begin by first speaking to you of those things that touch the salvation of many souls. I advise you that, if you would have God's friendship, neither you, nor any other bishop acting on your behalf, should be willing to promote anyone to sacred orders unless he has first been diligently examined by good clerics and has been found to be so suitable in his life and character that, by the testimony of wise and truthful

men, he is declared worthy to receive such an office.

With diligent attention, see to it that all the bishops under you and all the suffragans of your archbishopric do the same. For no one could believe how great God's indignation is against those bishops who do not take care to know and diligently to examine the quality of those whom they promote to orders of such dignity in their bishoprics. Whether they do this at the supplication of others or out of negligence and laziness or because of fear, they shall indeed render a most strict account of this at God's judgment.

I also advise you to inquire about the number and the identities of those holders of benefices in your diocese who have the care of souls. Summon them to your presence at least once a year to discuss then with them their own welfare and that of the souls of those under them. And if, by chance, they could not all come together on the same day, then definite dates are to be set on which they may come to you individually during the year so that none of them may be able to excuse himself in any way from consulting you for a whole year.

And you are to preach to them about the kind of life to be led by those who have an office of such great dignity. Know too that priests who have concubines and celebrate Mass are as acceptable and pleasing to God as were the inhabitants of Sodom whom God submersed in hell.

And even though the Mass, in itself, always is the same and has the same power and efficacy, nevertheless, the kiss of peace that such fornicating priests give in the Mass is as pleasing to God as the kiss by which Judas handed over the Savior of all. Therefore constantly try as much as possible, with words and deeds, by enticing or rebuking or threatening, to work together with them so that they may endeavor to lead a chaste life, especially since they must touch so very holy a Sacrament and, with their hands, administer it to other faithful Christians.

Furthermore, for their salvation you should advise all the clergy, both the higher ranks made up of prelates or canons and also the minor clerics - all, that is, who are subject to your rule and have ecclesiastical incomes - that they should correct their lives in every respect. And let no one believe that, for the sake of avoiding sodomy, fornication is at all permissible for clerics; nor, for that reason, is it to be endured that they should defile themselves with women. For every Christian who has the use of intellect and who does not care about eternal life while he is living, will undoubtedly endure after death the most severe punishments of hell for eternity.

I also advise you that your household should not be too large out of pride, but that it

should be well proportioned to the needs of your office as a ruler and to the requirements of your status. Those clerics, therefore, who are called your companions, you should keep with you wherever you may be, for the good of your reputation rather than for vainglory or for pomp; and they are to be few in number rather than many. But of those clerics whom you maintain for no other reason than to sing the divine office or to pursue studies or to teach others or to do writing, you may have as many as you please. And nevertheless it is to your advantage to take diligent care, as best you can, for their correction and for the salvation of their souls.

Be attentive to the rest of your servants so that each has his own task; and if some of them are superfluous, do not keep them out of vainglory lest your heart be elated at having a larger household than your peers. It is also expedient that you always have in mind those truly necessary members of your household whom you keep with you; painstakingly scrutinize their lives like a true householder, correcting their actions, lives, and characters and, with good formation, encouraging and admonishing them in a fatherly way so that they learn to flee from sins and vices and to love God above all things. It is indeed more acceptable to God and more useful to yourself that you keep with you no member of the household who is unwilling to comply with sound advice and humbly amend his transgressions.

Of your clothing, I advise you never to have in your possession more than three pairs at one time; everything beyond this, you should immediately give to God himself. Of bed covers, towels, and tablecloths, keep for yourself only what is necessary and useful to you; and give the rest to God. Of silver vessels, reserve for yourself just enough for your own person and for the guests who eat at your own table; donate the superfluous pieces to God with a cheerful mind. For the rest of your household and the guests who sit at other tables certainly can, without any embarrassment, eat and drink using vessels of tin, clay, wood, or glass. For that custom which now prevails in the houses of bishops and lords of having an overly excessive abundance of gold and silver is quite harmful to souls and very repulsive to God himself, who, for our sake, subjected himself to all poverty.

Beware, also, of having too many courses and extravagant delicacies. Nor should you have overly large and expensive horses, but rather those that are moderate in size and price. For such large horses are needed by those who expose themselves to the dangers of war for the defense of justice and the protection of life and not for pride. Indeed, I tell you that as often as prelates, out of pride and vainglory, mount big horses, the devil mounts the prelates' necks. For I know a person who, when the prelates and cardinals proudly lifted their feet to ride on the backs of their big horses, saw demons as Ethiopians who then lifted their feet and mounted the necks of the prelates and sat there laughing.

As often as the prelates pompously spurred their horses, the Ethiopians lifted their heads in their glee and kicked their heels into the breasts of those horsemen. Again, I advise you to have your vicars promise under oath that, while carrying out your business, they will not presume to do anything contrary to justice. And if they later do the opposite, you are to have them rebuked in accordance with justice. If you do as I have said, you can be confident that your conscience is quite sound.

And now I give advice for the consolation of the souls of your departed, about whom you asked me whether or not they were in purgatory and what almsdeeds ought to be done for them, etc. I answer and say that every day for one year you are to have two Masses celebrated for them and every day you are to feed two paupers, and every week take care to distribute one florin in coins to the poor.

Say also to the parish priests that they are to correct their parishioners and to rebuke them for their open sins in cases that pertain to them in order that they may be able to live better lives. Those parishioners who are unwilling to be rebuked should then be rebuked by you. If, however, you know that some are openly sinning against God and justice, and if they are such great tyrants that you cannot pass judgment on them, then tell them in sweet and gentle words to correct themselves.

If they do not wish to obey, you may leave them to God's judgment; and God will see that your intention is good. One must not throw the meek lamb into a wolf's ferocious teeth because this will make the wolf more ravenous. Nevertheless, it is fitting for you to forewarn them charitably about the peril of their souls, as a father does with his children when they oppose him. Nor are you bound to forego rebukes out of fear for your body unless, by chance, some danger to souls could come from them.' ”

This revelation, made to Lady Bridget, began in Naples immediately after the death of her son Lord Charles, a knight. The vision continued, with certain breaks, during her Jerusalem voyage until she arrived at Jerusalem; and there it ended in the Church of the Holy Sepulchre of the Lord. It contains in itself allegations made by the Virgin Mary and by an angel on behalf of the said knight's soul at the divine judgment in the presence of Christ the Judge and allegations made on the devil's part against that very soul and Christ the Judge's verdict for its liberation.

Chapter 13

The Virgin Mary speaks to Lady Bridget and says: "I want to tell you what I did for

the soul of your son Charles when it was being separated from his body. I acted like a woman standing by another woman who is giving birth, in order that she might help the infant, lest it die in the flow of blood or suffocate in that narrow place through which an infant exits and so that, by her watchful care, the infant's enemies, who are in the same house, might not be able to kill it. I acted in the same way.

Indeed I stood near your same son Charles, shortly before he sent forth his spirit, in order that he might not have such thoughts of carnal love in his memory that, for the sake of this love, he would think or say anything against God or will to omit anything pleasing to God or will to perform, to his soul's harm, those things that could be in any way contrary to the divine will.

I also helped him in that narrow space, i.e., at his soul's exit from his body, so that in dying he would not endure pain so hard as to cause him to become at all inconstant through despair, and so that in dying he might not forget God. I also guarded his soul from its deadly enemies, i.e., the demons, so that none of them could touch it. As soon as it had left his body, I took custody of it and defended it. This action quickly routed and dispersed that whole throng of demons who, in their malice, yearned to swallow it and torture it for eternity. But as to how, after the death of Charles, judgment was passed on his soul, this will be shown to you completely when it pleases me.”

SECOND REVELATION ON THE SAME MATTER

After an interval of some days, the same Virgin Mary herself again appeared to the same Lady Bridget, who was wide awake and at prayer and said: ”Through God's goodness, it is now permitted for you to see and hear how judgment was passed on the aforesaid soul when it had left the body. That which then happened in one moment before God's incomprehensible majesty will be shown to you in painstaking detail at intervals by means of corporeal likenesses so that your understanding may be able to grasp it.”

In the same hour, therefore, Lady Bridget saw herself caught up to a certain large and beautiful palace where, upon the tribunal, the Lord Jesus Christ sat as if crowned as an emperor in the company of an infinite host of attendant angels and saints. She saw standing near him his most worthy Mother, who listened carefully to the judgment. Also in the presence of the Judge, a soul was seen standing in great fear and panic, naked as a newborn infant, and, as it were, entirely blind so that it could see nothing; but in its consciousness, it understood what was being said and done in the palace. An angel stood on the Judge's right side near the soul and a devil on his left. But neither of them touched the soul or handled it.

Then, at last, the devil cried out and said: "Hearken, O most almighty Judge! I complain in your sight about a woman who is both my Lady and your Mother and whom you love so much that you have given to her power over heaven and earth and over all of us demons of hell. She has indeed done me an injustice regarding that soul which now stands here. According to justice, as soon as this soul had left the body, I ought to have taken it to myself and presented it in my company before your court of judgment. And behold, O just Judge: that woman, your Mother, seized this soul with her own hands, almost before it exited from the man's mouth; and in her powerful ward she has brought it to your judgment."

Then Mary, the Virgin Mother of God, answered thus: "Hearken, you devil, to my reply! When you were created, you understood the justice that was in God from eternity and without beginning. You also had free choice to do what most pleased you. And even though you have chosen to hate God rather than love him, nevertheless you still understand quite well what, according to justice, ought to be done. I tell you, therefore, that it was my business, rather than yours, to present that soul before God, the true judge.

For while this soul was in the body it had a great love for me, and in its heart frequently pondered the fact that God had deigned to make me his mother and that he willed to exalt me on high above all created things. As a result he began to love God with such great charity that in his heart he used to say this: 'I so rejoice because God holds the Virgin Mary his Mother most dear above all things, that there is in the world no creature and no bodily delight that I would take in exchange for that joy. No, I would prefer that joy to all earthly delights.

And if it were possible that God could remove her, in the smallest point, from that dignity in which she stands, I would rather choose for myself, in exchange, eternal torture in the depth of hell. Therefore, to God himself be endless thanksgiving and everlasting glory for that blessed grace and that glory immeasurable that he has given to his most worthy Mother!' Therefore, O devil, see now with what sort of will he passed away. Which now seems to you more just: that his soul come to God's judgment defended by me or that it come into your hands to be tortured without pity?"

The devil answered: "I have no right to expect that this soul, which loves you more than itself, would come into my hands before judgment be passed. But even though, at the bidding of justice, you did him this favor before the judgment, nevertheless, after the judgment his works will condemn him to be punished at my hands. Now, O Queen, I ask you why you drove all of us demons from the presence of his body at his soul's exit so that none of us could cause any horror there or strike any fear into him."

The Virgin Mary answered: "I did this in return for the ardent charity that he had toward my body and in return for the joy that he had from the fact that I am the Mother of God. Therefore I obtained from my Son the favor that, wherever he was and even where he now is, no evil spirit might approach his body."

After this, the devil speaks to the Judge and says: "I know that you are justice and power itself. You do not judge less justly for the devil than for an angel. Therefore adjudge that soul to me! Using the wisdom that I had when you created me, I had written all his sins. Indeed, I had kept watch over all his sins with that malice of mine that I had when I fell from heaven. For when that soul first came to the age of reason and really understood that what it was doing was sinful, its own will then drew it to live in worldly pride and carnal pleasure, rather than resist such things."

The angel answered: "When his mother first understood that his will was wavering toward sin, she immediately rushed to his aid with works of mercy and daily prayers that God might deign to have mercy on him lest he withdraw himself from him. Because of those works of his mother, he finally obtained a godly fear so that, as often as he fell into sin, he immediately hurried to make his confession."

The devil answered, "I must tell his sins." And at the very moment he intended to begin, he immediately started to exclaim and lament and carefully search himself, including his head and all the limbs that he seemed to have; and he was seen to tremble all over; and with great confusion he cried out: "Woe to me in my misery! How have I wasted my long labor? Not only is the text blotted out and ruined, but even the material on which everything was written has burnt up completely. Moreover, the material indicates the times that he sinned. And I do not recall the times any more than the sins written down in connection with them." The angel answered: "This was done by his mother's tears and long labors and many prayers. God sympathized with her sighs and gave to her son this grace: namely, that for every sin he committed, he obtained contrition, making a humble confession out of love for God. Therefore those sins have been blotted out and are unheeded by your memory."

The devil answered, asserting that he still had a sack full of those writings according to which the abovesaid knight had purposed to make amends for his sins but did not take care [to do so and asserting that the writings gave grounds on which] to torture him until, through punishment, satisfaction had been made. And indeed that same knight had not yet taken care to amend those sins during his lifetime. The angel answered: "Open the sack and seek a judgment on those sins for which you must chastise him." At those words, the devil cried out like a madman, saying: "I have been plundered in my power. Not only my sack has been taken, but also the sins that filled it! The sack in which I put all the reasons

that I had to punish him was his laziness; for, because of his laziness, he omitted many good things.”

The angel answered: "His mother's tears have plundered you and have burst the sack and have destroyed the writing. So greatly did her tears please God!" The devil answered: "I still have here a few things to bring forth: namely, his venial sins."

The angel answered: "He had the intention to make a pilgrimage from his fatherland, leaving his goods and his friends and visiting, by many labors, the holy places. He complemented these things, furthermore, by so preparing himself that he was worthy to gain an indulgence from Holy Church. Moreover, he desired, by making amends for his sins, to appease God his Creator. As a result, all those charges, which you just said that you had written down, have been pardoned."

The devil answered: "Nevertheless, I still must punish him for all those venial sins that he committed; and therefore, through indulgences, they have not been deleted at all. For there are thousands upon thousands of them, and they have all been written on my tongue." The angel answered: "Extend your tongue and show the writing." The devil answered with loud howling and clamor like a maniac; and he said: "Woe is me. I have not one word to say; for my tongue has been cut off at the root together with its strength!"

The angel answered: "His mother did this with her continual prayers and her labor; for she loved his soul with her whole heart. Therefore, for the sake of her love, it pleased God to pardon all the venial sins that he committed from his infancy right up to his death; and therefore your tongue is said to have lost its strength."

The devil answered: "I still have one thing carefully stored in my heart, and no one can abolish it. This thing is the fact that he acquired some things unjustly and never attended to their restoration." The angel answered: "His mother made satisfaction for such things with her alms, her prayers, and her works of mercy so that the rigor of justice inclined toward the mildness of mercy; and God gave him the perfect intention of making full satisfaction - according to his opportunities and without sparing any of his own goods - to all those from whom he had taken anything unjustly. God accepted that intention in place of its effect because he was not well enough to live any longer. Therefore, his heirs must make satisfaction for such things to the extent that they can."

The devil answered: "If I therefore do not have the power to punish him for sins, I must nevertheless chastise him because he did not practice good deeds and virtues according to his ability while he had his full senses and a healthy body. For virtues and good deeds are those treasures that he ought to bring with him to such a kingdom, namely,

to the glorious kingdom of God. Permit me therefore, by means of punishment, to supply what he lacks in virtuous deeds.”

The angel answered: "It is written that, to one who asks, it shall be given and, to one who knocks with perseverance, it shall be opened. Listen then, you devil! By her charitable prayers and pious works his mother has perseveringly knocked at the gate of mercy on his behalf; and, for more than thirty years, she has shed many thousands of tears that God might deign to pour the Holy into his heart so that this same son of hers might willingly offer his goods, his body, and his soul to God's service. And God did so, for that knight became so fervent that it pleased him to live for nothing other than to follow God's will. And behold: God, who had been petitioned for so long a time, did pour his blessed Spirit into his heart.

And the Virgin Mother of God has given to him, out of her own virtue whatever he lacks in those spiritual weapons and garments that are proper for knights who must, in the kingdom of heaven, enter the presence of the highest Emperor. Those saints too, who now have a place in the heavenly kingdom and whom this knight loved during his life in the world, added to his consolation out of their merits. For he himself truly did assemble a treasure as those pilgrims do who daily exchange perishable goods for eternal riches.

And because he did so, he will therefore obtain everlasting joy and honor, especially for his burning desire to make a pilgrimage to the holy city of Jerusalem, and for the fact that he fervently longed to risk his life willingly in warfare so that if he had been a match for so great a work, the Holy Land might be restored to the dominion of Christians to the end that the glorious sepulchre of God might be held in due reverence. Therefore you, O devil, have no right to supply those things that he did not personally accomplish.”

The devil answered: "Still, he lacks a crown. For if I could devise anything to spoil its perfection, I would willingly do so." The angel answered: "It is entirely certain that all who will themselves from hell by truly repenting their sins, by voluntarily conforming themselves to the divine will, and by loving God himself with all their heart, will obtain his grace. And it pleases God himself to give them a crown out of the triumphal crown of his blessed human body if they have been purged according to strict justice. Therefore, it is not at all suitable for you, O devil, to devise anything related to his crown.”

When the devil heard this, he cried out impatiently, roaring, and said: "Woe is me. For all my memory has been taken from me! I do not now recall in what respect that knight followed my will; and - what is more amazing - I have even forgotten what name he was called by while he lived.”

The angel answered: "Know that now, in heaven, he is called 'Son of Tears.' " The devil cried out loudly and answered: "Oh, what a cursed sow his mother, that she-pig, is, who had a belly so expansive that so much water poured into her that her belly's every space was filled with liquid for tears! Cursed be she by me and by all my company!"

The angel answered: "Your curse is God's honor and the blessing of all his friends." Then, however, Christ the Judge spoke, saying this: "Depart, O devil, my enemy!" Then he said to the knight: "Come, O my chosen one!" And so, at once, the devil fled.

When the bride saw these things, she said: "O Power eternal and incomprehensible, you yourself, God and Lord, Jesus Christ! You pour into hearts all good thoughts and prayers and tears. You conceal your gracious gifts; and for them you confer eternal rewards in glory. Therefore, to you be honor and service and thanks for all that you have created! O my sweetest God, you are most dear to me and truly to me dearer than my body and soul!"

The angel also then spoke to that same bride of Christ and said: "You ought to know that this vision has been shown to you by God not only for your own consolation but also in order that God's friends may be able to understand how much he deigns to do in answer to the prayers, tears, and labors of his friends who charitably pray and labor for others with perseverance and good will. You also ought to know that this knight, your son, would not have had such a grace if he had not, since infancy, had the will to love God and his friends and to amend his life willingly after every fall into sin."

Lady Bridget had this revelation in the holy city of Jerusalem, the first time that she was in the Church of the Holy Sepulchre. In it, Christ declares the pardon and grace that good pilgrims have in the said church when they come there with a right intention and a holy purpose.

Chapter 14

The Son spoke to the bride: "When you people entered my temple, which was dedicated with my blood, you were as cleansed of all your sins as if you had at that moment been lifted from the font of baptism. And because of your labors and devotion, some souls of your relatives that were in purgatory have this day been liberated and have entered into heaven in my glory. For all who come to this place with a perfect will to amend their lives in accord with their better conscience, and who are not willing to fall back into their former sins, will have all their former sins completely forgiven; and they will have an increase of grace to make progress."

This vision Lady Bridget saw in Jerusalem in the Church of the Holy Sepulchre in the chapel of Mount Calvary, on the Friday after the octave of the Ascension of the Lord, when, caught up in spirit, she saw the whole passion of the Lord in painstaking detail, as it is here contained at greater length.

Chapter 15

While I was at Mount Calvary, most mournfully weeping, I saw that my Lord, who was naked and scourged, had been led by the Jews to his crucifixion. He was being guarded by them diligently. I then saw too that a certain hole had been cut into the mount and that the crucifiers were round about and ready to work their cruelty. The Lord, however, turned toward me and said to me: "Be attentive; for in this hole in the rock the foot of the cross was fixed at the time of my passion." And at once I saw how the Jews were there fixing and fastening his cross firmly in the hole in the rock of the mount with bits of wood strongly hammered in on every side in order that the cross might stand more solidly and not fall.

Then, when the cross had been so solidly fastened there, at once wooden planks were fitted around the trunk of the cross to form steps up to the place where his feet were to be crucified, in order that both he and his crucifiers might be able to ascend by those plank steps and stand atop the planks in a way more convenient for crucifying him. After this, they then ascended by those steps, leading him with the greatest of mockery and scolding. He ascended gladly, like a meek lamb led to the slaughter. When he was finally on top of those planks, he at once, willingly and without coercion, extended his arm and opened his right hand and placed it on the cross. Those savage torturers monstrously crucified it, piercing it with a nail through that part where the bone was more solid.

And then, with a rope, they pulled violently on his left hand and fastened it to the cross in the same manner. Finally, they extended his body on the cross beyond all measure; and placing one of his shins on top of the other, they fastened to the cross his feet, thus joined, with two nails. And they violently extended those glorious limbs so far on the cross that nearly all of his veins and sinews were bursting.

Then the crown of thorns, which they had removed from his head when he was being crucified, they now put back, fitting it onto his most holy head. It pricked his awesome head with such force that then and there his eyes were filled with flowing blood and his ears were obstructed. And his face and beard were covered as if they had been dipped in that rose-red blood. And at once those crucifiers and soldiers quickly removed all the

planks that abutted the cross, and then the cross remained alone and lofty, and my Lord was crucified upon it.

And as I, filled with sorrow, gazed at their cruelty, I then saw his most mournful Mother lying on the earth, as if trembling and halfdead. She was being consoled by John and by those others, her sisters, who were then standing not far from the cross on its right side. Then the new sorrow of the compassion of that most holy Mother so transfixed me that I felt, as it were, that a sharp sword of unbearable bitterness was piercing my heart. Then at last his sorrowful Mother arose; and, as it were, in a state of physical exhaustion, she looked at her Son. Thus, supported by her sisters, she stood there all dazed and in suspense, as though dead yet living, transfixed by the sword of sorrow. When her Son saw her and his other friends weeping, with a tearful voice he commended her to John. It was quite discernible in his bearing and voice that out of compassion for his Mother, his own heart was being penetrated by a most sharp arrow of sorrow beyond all measure.

Then too, his fine and lovely eyes appeared half dead; his mouth was open and bloody; his face was pale and sunken, all livid and stained with blood; and his whole body was as if black and blue and pale and very weak from the constant downward flow of blood. Indeed, his skin and the virginal flesh of his most holy body were so delicate and tender that, after the infliction of a slight blow, a black and blue mark appeared on the surface. At times, however, he tried to make stretching motions on the cross because of the exceeding bitterness of the intense and most acute pain that he felt. For at times the pain from his pierced limbs and veins ascended to his heart and battered him cruelly with an intense martyrdom; and thus his death was prolonged and delayed amidst grave torment and great bitterness.

Then, therefore, in distress from the exceeding anguish of his pain and already near to death, he cried to the Father in a loud and tearful voice, saying: "O Father, why have you forsaken me?" He then had pale lips, a bloody tongue, and a sunken abdomen that adhered to his back as if he had no viscera within. A second time also, he cried out again in the greatest of pain and anxiety: "O Father, into your hands I commend my spirit." Then his head, raising itself a little, immediately bowed; and thus he sent forth his spirit. When his Mother then saw these things, she trembled at that immense bitterness and would have fallen onto the earth if she had not been supported by the other women. Then, in that hour, his hands retracted slightly from the place of the nail holes because of the exceeding weight of his body; and thus his body was as if supported by the nails with which his feet had been crucified. Moreover, his fingers and hands and arms were now more extended than before; his shoulder blades, in fact, and his back were as if pressed tightly to the cross.

Then at last the Jews standing around cried out in mockery against his Mother,

saying many things. For some said: "Mary, now your Son is dead"; but others said other mocking words. And while the crowds were thus standing about, one man came running with the greatest of fury and fixed a lance in his right side with such violence and force that the lance would have passed almost through the other side of the body. Thus, when the lance was extracted from the body, at once a stream, as it were, of blood spurted out of that wound in abundance; in fact, the iron blade of the lance and a part of the shaft came out of the body red and stained with the blood. Seeing these things, his Mother so violently trembled with bitter sighing that it was quite discernible in her face and bearing that her soul was then being penetrated by the sharp sword of sorrow.

When all these things had been accomplished and when the large crowds were receding, certain of the Lord's friends took him down. Then, with pity, his Mother received him into her most holy arms; and sitting, she laid him on her knee, all torn as he was and wounded and black and blue. With tears, she and John and those others, the weeping women, washed him. And then, with her linen cloth, his most mournful Mother wiped his whole body and its wounds. And she closed his eyes and kissed them; and she wrapped him in a clean cloth of fine linen. And thus they escorted him with lamentation and very great sorrow and placed him in the sepulchre.

Christ complains to the bride about all the earth's princes and prelates because they will not keep in their memory and recall in their heart these his sorrows and his passion and because they will not consider those sacred places of the Holy Land; and he threatens them if they do not amend themselves.

Chapter 16

After this, in that same hour, Christ spoke to his same bride, Lady Bridget, saying: "To these things that you have now seen and to the other things that I endured, the world's princes are not attentive; nor do they consider the places in which I was born and I suffered. For they are like a man who has a place designated for wild and untamed beasts and where he sets loose his hunting dogs and takes delight in gazing at the dogs and the wild things as they run.

It is a similar case with the princes of the earth and the prelates of the churches and all states of the world. They gaze at earthly delights with greater eagerness and pleasure than at my death and my passion and my wounds. Therefore, I shall now send them my words through you; and, if they do not change their hearts and turn them toward me, they will be condemned along with those who divided my clothing and, over my garment, cast

lots.”

ADDITION

Here follows a revelation made to blessed Bridget in Famagusta. The Son speaks: "This city is Gomorrah, burning with the fire of lust and of superfluity and of ambition. Therefore its structures shall fall, and it shall be desolated and diminished, and its inhabitants shall depart, and they shall groan in sorrow and tribulation, and they shall die out, and their shame shall be mentioned in many lands because I am angered at them."

Concerning the duke, who was privy to his brother's death. Christ speaks: "This man boldly expands his pride. He boasts of his incontinence and is not attentive to the things that he has done to his neighbor. Therefore, if he does not humble himself, I will act in accord with the common proverb: 'No lighter wails he who afterward weeps than he who wailed afore.' For he shall have a death no lighter than his brother's - no, a death more bitter - unless he quickly amends himself."

Concerning the duke's confessor. Christ speaks: "What did that friar say to you? Did he not say that the duke is good and cannot live in a better way? Did he not excuse the duke's incontinence? Such men are not confessors but deceivers. They go about like simple sheep, but they are more truly foxes and flatterers. Such are those friends who see and propose 'assumptions and dejections' to human beings for the sake of some temporal trifle. Therefore if that friar had sat in his convent, he would have obtained less punishment and a greater crown. Now, however, he will not escape the hand of one who rebukes and afflicts."

Certain people advised the lady to change clothes and blacken faces because of the Saracens. Christ speaks: "What advice are they giving you? Is it not to disguise your clothes and blacken your faces? Would I, God, who instruct you, truly be like someone who does not know the future or like someone powerless who fears all things? Not in the least! But I am wisdom itself and power itself, and I foreknow all and can do all. Therefore retain your accustomed manner of clothing and faces, and entrust your wills to me. For I, who saved Sarah from the hands of her captors, will also save all of you on land and sea and will provide for you in a way that is to your advantage."

Concerning a bishop. The Mother speaks: "My friend ought to love you as a mother, as a lady, as a daughter, and as a sister. As a mother, because of your age and because of the advice that he must seek. Second, as a lady, because of the grace given to you by God, who through you has shown the secrets of his wisdom. Third, as a daughter, by teaching and by consoling and by providing you with more useful things. Fourth, as a sister, by

reproving - when this would be opportune - and by admonishing and by inciting to more perfect things through words and examples. Also, tell him that he ought to be like one who carries the best of flowers.

These flowers are my words, which are sweeter than honey to those who savor them, sharper and more penetrating than arrows, and more effective in remuneration. It is therefore the duty of the bearer to protect the flowers from the wind, the rain, and the heat: namely, from the wind of worldly talk; from the rain of carnal delights; from the heat of worldly favor. For one who glories in such things causes the flowers to become worthless and shows himself unsuitable to carry them.”

Concerning the queen of Cyprus. The Son speaks: ”Advise the queen not to return to her native land for this is not to her advantage. But let her stay in the place in which she has been set, serving God with all her heart. Second, she is not to marry, taking a second husband, for it is more acceptable to God to weep for the things that have been done and, by penance, to make up for time that has been uselessly spent. Third, she should guide the people of her kingdom toward mutual concord and charity; and she should labor that justice and good morals be laudably maintained and that the community not be weighed down with unusual burdens. Fourth, for God's sake, she should forget the evils that were committed against her husband and not burn for revenge.

For I am the Judge, and I shall judge for her. Fifth, she should nurture her son with divine charity and appoint as his councilors men who are just and not covetous, and as members of his household, men who are modest, composed, and wise, from whom he may learn to fear God, to rule justly, to sympathize with the unfortunate, to flee from flatterers and sycophants like poison, and to seek the advice of just men, even if they are poor, lowly, or despised. Sixth, she is to put down the shameful custom of women involving tight clothing, display of the breasts, unguents, and many other vanities; for these are things entirely hateful to God.

Seventh, she should have a confessor who, having left the world, loves souls more than gifts and who neither glosses over sins nor fears to reprove them. And, in those things that pertain to the salvation of the soul, she is to obey him just as she obeys God. Eighth, she should seek out and be attentive to the lives of holy queens and saintly women; and she is to labor for the increase of God's honor. Ninth, she should be reasonable in her gifts, avoiding both debts and the praises of men, for it is more acceptable to God to give little or even nothing than to contract debts and to defraud one's neighbor.”

On the crowning of the new king. The Son speaks: ”It is a great burden to be a king, but also a great honor and a very great enjoyment. It is fitting, therefore, that a king be

mature, experienced, prudent, just, and a hard worker who loves his neighbors' welfare more than his own will. Therefore, in ancient times, kingdoms were well ruled when such a man was elected as king - one who had the will and the knowledge and the ability to rule with justice. Now kingdoms are not kingdoms but scenes of childishness, folly, and brigandage. For just as the brigand searches for ways and times to lay his ambush in order to acquire lucre without being marked, so kings now search for inventions by which to elevate their offspring, fill their purses with money, and discreetly burden their subjects. And they all the more gladly do justice in order to obtain temporal good, but they do not love justice in order to obtain everlasting reward.

Therefore, a wise man wisely said: 'Woe to that kingdom whose king is a child who lives daintily and has dainty flatterers but feels no anguish at all about the advancement of the community.' But because this boy will not bear his father's iniquity, therefore, if he wishes to make progress and to fulfill the dignity of his kingly name, let him obey my words that I have already spoken concerning Cyprus.

And let him not imitate the behavior of his predecessors, but let him lay aside childish levity and lead a kingly life, having assistants of the sort who fear and who do not love his gifts more than his soul and his honor, who hate flatteries, and who are not afraid to speak the truth and to follow it and to assert it. Otherwise, the boy will have no joy in his people, and his people no joy in the one elected.”

When Lady Bridget was in Jerusalem, she was doubtful as to whether it were better for her to lodge in the monastery of the Friars Minor on Mount Zion or in the pilgrims' hostel in Jerusalem; and then the Virgin Mary appeared to her at prayer and told her that she should lodge in the hostel as a good example to others.

Chapter 17

The Mother of God speaks: ”In that place on Mount Zion there are two kinds of human beings. Some love God with all their heart. Others want to have God, but the world is sweeter to them than God is. And therefore, so that the good may not be scandalized and so that you may not give an occasion to the lukewarm or an example to the future, it is therefore better to reside in the place appointed for pilgrims. For my Son will provide for you in all things as it pleases him.”

In the kingdom of Cyprus, Lady Bridget was asked by Lady Eleanor, the queen of the

said kingdom, to pray to God for her son the king and for that kingdom. Lady Bridget then crossed over to Jerusalem; and there one day, while she was at prayer, Christ appeared to her and spoke to her these counsels, which she was to write to the said king and to his paternal uncle, the prince of Antioch. And he instructed her to write those things to them as if from herself and not from the part of Christ.

Chapter 18

The bride writes to the king of Cyprus and to the prince of Antioch: "The first counsel is that each of you, in the presence of his confessor, is to make a clean and complete confession of all the things that he has done against the will of God; and thus you are to receive the blessed Body of our Lord Jesus Christ with fear and love of God. The second counsel is that both of you are to be united in true love so that you may be one heart toward God and his honor, ruling the kingdom for the honor of God and the good of your subjects.

The third counsel is that both of you are to be united in true charity with your subjects and that, solely out of reverence for the passion and death of Jesus Christ, you are to forgive and spare all who, by advice, deed, or approbation, cooperated in the death of your father King Peter. Include them in your charity with all your heart in order that God may deign to include you in his mercy and also that he may will to strengthen you to rule the kingdom for his honor.

The fourth counsel is that, since divine providence has appointed you the governors of the kingdom, you should use all possible diligence in speaking to all the prelates, both of the churches and of the religious orders, effectively but charitably advising them that they and their subjects should all correct themselves in all those matters in which they have in any way deviated spiritually or temporally from the holy state of their predecessors, the holy fathers of earlier times, and that they should quickly return to living purely in the pristine state of their predecessors, so that their state may be totally reformed in order that they and their subjects, having thus truly amended their lives, may obtain God's friendship and be made worthy to pray that God may mercifully deign to renew in holiness of virtues the state of the universal Church.

The fifth counsel is that, for the sake of that great charity with which God has loved your souls, you should will to love the souls of your subjects, advising your military people that all who have in any way offended God should quickly and humbly correct themselves, and that all who are under obedience to the Roman Church and who have reached the age of reason should humbly exercise the practice of confession; that they should reconcile

themselves to those neighbors they have offended and establish a concord with them; and that, having amended their lives, they should receive the awesome Body of Christ.

Thereafter, moreover, they are to lead a Catholic life: namely, living faithfully in marriage or in widowhood or even in the state of praiseworthy virginity; observing all that Holy Church teaches; leading, with loving heart, the members of their household and their domestics and their subjects and all others possible, by their good example and by word and deed, to do the same; and strengthening those in such states by their good admonitions. And know for very certain that all who are not willing to obey in these matters will suffer the cost in body and soul.

The sixth counsel is that you should tell all prelates that they must effectively and frequently admonish all their clerics, namely, the rectors of churches, that each of them is to inquire diligently in his parish as to whether there be any of his parishioners who persist in living wickedly in public sins, causing offense to God and contempt for Holy Mother Church.

Any such people whom they find living impudently in their public sins, they are to forewarn with effective admonishments concerning the peril of their souls; and they are to teach them such measures and spiritual remedies by means of which they can and must humbly amend their lives. If, however, some of those who live in public sins will not humbly obey, then the same rectors must not delay in reporting to their superiors and the bishops in order that the prelates may juridically correct the forwardness of such obstinate persons by means of an ecclesiastical censure.

If, in fact, because of the sinners' stubbornness and pride or because of their temporal power, the aforesaid bishops and prelates are unable to correct or punish them, then you, my lords, are advised to be, with your powerful hands, co-workers with the lord prelates so that by your help the said sinners may be brought to correct themselves and that having amended their lives they may attain God's mercy."

A revelation made to Lady Bridget in the holy city of Jerusalem concerning the kingdom of Cyprus and its reformation, which she her self transmitted to the lord king and to the prince of Antioch that they might publish it to the whole kingdom. And because the aforesaid prince did not put complete faith in that revelation, therefore the said lady, on her return trip from Jerusalem, published it in the city of Famagusta on the eighth day of October, in the presence of the said lord king and the queen and the said prince and all the royal council.

Chapter 19

It happened to a person who was wide awake and absorbed in prayer that while she was suspended in an ecstasy of contemplation, she saw herself caught up in spirit to a palace that was of incomprehensible size and indescribable beauty. And it seemed to her that Jesus Christ was sitting among his saints on the imperial seat of majesty. He opened his blessed mouth and uttered these words that are noted down below:

"I truly am supreme charity itself; for all things that I have done from eternity, I have done out of charity; and, in the same way, all things that I do and shall do in the future proceed entirely from my charity. For charity is as incomprehensible and intense in me now as it was at the time of my passion when, through my death and out of exceeding charity, I freed from hell all the elect who were worthy of this redemption and liberation. For if it were still possible that I might die as many times as there are souls in hell so that for each of them I might again endure such a death as I then endured for all, my body would still be ready to undergo all these things with a glad will and most perfect charity. But, in fact, it is now impossible that my body could once more die or suffer any pain or tribulation. And it is also just as impossible that any soul that after my death has been or will be condemned to hell would ever again be freed from there, or would enjoy the heavenly gladness that my saints and chosen ones enjoy at the glorious sight of my body.

No, the damned will feel the pains of hell in an everlasting death because they did not will to enjoy the benefit of my death and passion and did not will to follow my will while they lived in the world. However, because no one is judge over the offenses done to me except myself, and, for this reason, my charity that I have ever shown to human beings makes its complaint in the presence of my justice, it therefore pertains to justice to render judgment on this in accord with my will.

Now I make my complaint about the inhabitants of the kingdom of Cyprus as if about one human being. But I do not complain about my friends who dwell there and who love me with all their heart and follow my will in all things; but I speak in complaint, as if to one person, to all those who scorn me and always resist my will and so very greatly oppose me. And therefore I now begin to speak to them all as if to one.

O people of Cyprus, my adversary, listen and be diligently attentive to what I say to you! I have loved you as a father loves his only son, whom he has willed to exalt to all honor. I conferred on you a land in which you could have in abundance all things necessary for the sustenance of your body. I sent to you the warmth and light of the Holy Spirit that you might understand the right Christian faith to which you faithfully bound yourself,

humbly subjugating yourself to the sacred statutes and to the obedience of Holy Church.

Indeed, I placed you in a place that would be quite fitting for a faithful servant, namely, among my enemies, so that in return for your earthly labors and for the physical struggle of battles you would obtain in my heavenly kingdom an even more precious crown. I also carried you for a long time in my heart, i.e., in the charity of my Godhead, and kept you as the apple of my eye in all your adversities and tribulations. And as long as you observed my precepts and faithfully kept obedience and the statutes of Holy Church, then, of a certainty, did an almost infinite number of souls come from the kingdom of Cyprus to my heavenly kingdom to enjoy eternal glory with me for ever.

But because you now do your own will and all those things that delight your heart, without fearing me who am your Judge and without loving me who am your Creator and who also redeemed you through my very hard death; and because you spat me out of your mouth like some foul and unsavory thing; and, indeed, because you have enclosed the devil together with your soul in the chamber of your heart; and because you have driven me thence as if I were a thief and a robber; and because you were no more ashamed to sin in my sight than irrational animals are in their mating, it is therefore a fitting justice and a just judgment that you should be driven out from all my friends in heaven and be placed forever in hell amidst my enemies.

And know this without a doubt: that my Father - who is in me, and I am in him, and the Holy Spirit is in us both - is himself my witness that nothing but truth has ever gone forth from my mouth. Wherefore know for a truth that if anyone has been so disposed as you now are and if he will not amend his life, his soul will go the same way along which went Lucifer because of his pride, and Judas, who sold me because of his greed, and Zimri, whom Phinehas killed because of his lust. For Zimri sinned with a woman against my precept; and therefore, after his death, his soul was condemned to hell.

Wherefore, O people of Cyprus, I now announce to you that if you will not correct yourself and amend your life, then I shall so destroy your generation and progeny in the kingdom of Cyprus that I shall spare neither the poor person nor the rich. Indeed, I shall so destroy this same generation of yours that in a short time, your memory will thus slip away from the hearts of human beings as if you had never been born in this world. Afterward, however, it is my pleasure to, plant new plants in this kingdom of Cyprus that will carry out my precepts and will love me with all their heart.

But, nevertheless, know for a certainty that if anyone of you wills to correct himself, amend his life, and humbly turn back to me, then like a loving shepherd, I shall joyfully run out to meet him, lifting him onto my shoulders and personally carrying him back to my

sheep. For by my shoulders I mean that if anyone amends his life, he will share in the benefit of my passion and death, which I endured in my body and shoulders; and he will receive with me eternal consolation in the kingdom of heaven.

You should also know for very certain that you, my enemies who dwell in this said kingdom, were not worthy that such a vision or divine revelation of mine should be sent to you. But some friends of mine who live in the same kingdom and faithfully serve me and love me with their whole heart have, by their labors and tearful prayers, inclined me to make you understand, by means of this my revelation, the grave peril of your souls. For, to some of my said friends there, it has been divinely shown by me how many countless souls from this said kingdom of Cyprus are being excluded from heavenly glory and are being eternally doomed to the death of Gehenna.

However, the above words I speak to those Latin Christians subject to the obedience of the Roman Church, and who, at baptism, vowed to me right Roman Catholic faith, and who, through works contrary to me, have totally withdrawn from me. Greeks, however, who know that all Christians must hold only one Catholic Christian faith and be under only one Church, namely, the Roman, and have, as spiritual pastor over them, only my sole vicar general in the world, namely, the supreme Roman pontiff, and who, nevertheless, will not spiritually subject and humbly subjugate themselves to that same Roman Church and to my vicar because of their stubborn pride or because of greed or because of the wantonness of the flesh or because of some other thing that pertains to the world, are unworthy to obtain pardon and mercy from me after death.

But the other Greeks, who would desirously wish to know the Roman Catholic faith, but cannot, and who nevertheless, if they knew it and had the ability, would willingly and devoutly receive it and would humbly subjugate themselves to the Roman Church and who, nonetheless, following their conscience in their state and faith in which they are, do abstain from sin and live piously - to such as these, after their death, I must show my mercy in the matter of punishment when they are called to my judgment.

Let the Greeks also know that their empire and kingdoms or domains will never stand secure and tranquil in peace, but that they themselves will always be subject to their enemies from whom they will always sustain the gravest of losses and daily miseries until, with true humility and charity, they devoutly subject themselves to the Church and faith of Rome, totally conforming themselves to the sacred constitutions and rites of that same Church.”

When, however, these things had thus been seen and heard in spirit as reported above, the said vision disappeared; and the said person remained at prayer, suspended in

no little fear and wonder.

In the kingdom of Cyprus, a certain Friar Minor asked the said lady to advise him as to what he ought to do about some doubts in his conscience, especially concerning the observance of the Rule of his order. When indeed the lady was praying for the abovesaid friar one day in the holy city of Jerusalem, Christ appeared to her and spoke to her, saying many things about the Order of Friars Minor. And at the end he threatens all property-owning religious with everlasting death.

Chapter 20

Infinite thanksgiving and humble service, praise, and honor be to God in his power and everlasting majesty - to him who is one God in three persons! It pleased his immense goodness that his most worthy humanity should speak to a person at prayer, saying this:

"Hear, O you to whom it has been given to hear and see spiritual things; and diligently hold in your memory these my words. There was a man named Francis. When he turned away from worldly pride and covetousness and from the flawed delight of the flesh and turned toward a spiritual life of penance and perfection, he then obtained true contrition for all his sins and a perfect intention of amendment, saying: 'There is nothing in this world that I am not willing to give up gladly for the sake of the love and honor of my Lord Jesus Christ. There is also nothing so hard in this life that I am not willing to endure it with gladness because of his love, doing all that I can for the sake of his honor, according to my strength in body and soul. And I want to lead and strengthen all others that I can to love God above all with the whole of their heart.'

The Rule of this Francis, which he himself began, was not dictated and composed by his human understanding and prudence, but by me in accord with my will. For every word that is written in it was breathed into him by my Spirit; and afterwards, he brought that Rule forth and held it out to others. So too, all other Rules that my friends began and themselves personally kept and observed and effectively taught and held out to others were not dictated and composed by their own understanding and human wisdom, but by the breathing of that same Holy Spirit. For a number of years, the brothers of this Francis - who are called Friars Minor - held and kept that Rule of his well and very spiritually and devoutly, in whole accordance with my will.

As a result, the devil, the ancient fiend, felt great envy and unrest because he had not the strength to conquer the said friars by his temptations and deceits. Therefore, the devil sought diligently that he might find a man whose human will he could mix together with

his own malign spirit. At last he found a cleric who inwardly thought thus: 'I would like to be in a state where I could have worldly honor and my bodily pleasure and where I could amass so much money that I would lack nothing at all that pertains to my needs and pleasures. Therefore, I wish to enter the Order of Francis; and I will pretend to be very humble and obedient.' And so, with that intention and will, the aforementioned cleric entered the said order; and at once the devil entered into his heart. And thus the said cleric became a friar in the said order.

Inwardly, however, the devil considered in this manner: 'Just as Francis with his humble obedience wishes to draw many from the world to receive great rewards in heaven, so this my friar - who will be named 'Adversary' because he will be the adversary of the Rule of Francis - will draw many in the Order of Francis from humility to pride, from rational poverty to covetousness, from true obedience to the doing of one's own will and to the pursuit of bodily pleasure.'

And when the aforesaid Brother Adversary entered the Order of Francis, at once, at the devil's instigation, he began to think inwardly thus: 'I will show myself so humble and obedient that all will reckon me a saint. When the others are fasting and keeping silence, then I, with special companions, shall do the contrary: namely, by eating and drinking and talking so secretly that none of the others will know or understand this. Also, according to the said Rule, I cannot lawfully touch money or possess gold or silver; therefore I will have some special friend to keep my money and gold secretly with him on my behalf so that I may use that money as I will.'

I also want to learn the liberal arts and science, so that from them I may be able to have some honor and dignity in the order, having horses and silver vessels and handsome clothes and costly ornaments. And if anyone reproves me for these things, I shall answer that I do it for the honor of my order, if besides, I could work further and do so much that I would be made a bishop, then I would truly be happy and blessed in such a life as I then could lead, for then I would enjoy my personal freedom and I would have all my bodily pleasure.'

Now hear what the devil had done in the aforesaid Order of Francis. For it is truly so that in the world the friars who, either in action or in will and desire, hold the aforesaid Rule that the devil taught to Brother Adversary, are more numerous than those who keep the Rule that I myself taught to Brother Francis. You should nevertheless know that however much those friars - namely, those of Francis and those of Brother Adversary - are mixed together as long as they live in the world, I will nevertheless separate them after death, for I am their Judge. And I shall judge that those friars of the Rule of Francis are to remain with me, together with Francis, in everlasting joy. But those who belong to Brother

Adversary's Rule will be doomed to eternal punishments in the depth of hell if before death they would not will to correct themselves and humbly amend their lives.

Nor is this to be wondered at, for those who ought to give examples of humility and sanctity to worldly human beings actually furnish them with vile and ribald examples through their pride and covetousness. And therefore both the said friars themselves and all other religious who are prohibited by rule from having private property and yet have some property against their Rule, and who wish to appease me by conferring upon me a part of it, should know for very certain that their gifts are abominable to me and hateful and unworthy of any good gift in return. For it is more agreeable and pleasing to me that they diligently observe the blessed poverty that they professed according to their Rules, than that they might present to me all the gold and silver and even all the metals that there are in the world.

You, O woman who hear my words, should also know that it would not have been permitted for you to know this aforespoken vision if it had not been for a good servant of mine who sincerely petitioned me with all his heart on behalf of that Friar Minor, and who, out of divine charity, desired to give to that same friar some advice useful to his soul.”

When, however, these things had been seen and heard, this vision disappeared.

A vision that Lady Bridget had in Bethlehem, where the Virgin Mary showed to her the whole manner of her childbearing and how she gave birth to her glorious Son just as the Virgin herself had promised the same Lady Bridget in Rome fifteen years before she went to Bethlehem as can be seen in the first chapter of this book.

Chapter 21

When I was at the manger of the Lord in Bethlehem, I saw a Virgin, pregnant and most very beautiful, clothed in a white mantle and a finely woven tunic through which from without I could clearly discern her virginal flesh. Her womb was full and much swollen, for she was now ready to give birth. With her there was a very dignified old man; and with them they had both an ox and an ass. When they had entered the cave, and after the ox and the ass had been tied to the manger, the old man went outside and brought to the Virgin a lighted candle and fixed it in the wall and went outside in order not to be personally present at the birth.

And so the Virgin then took the shoes from her feet, put off the white mantle that covered her, removed the veil from her head, and laid these things beside her, remaining in

only her tunic, with her most beautiful hair - as if of gold - spread out upon her shoulder blades. She then drew out two small cloths of linen and two of wool, very clean and finely woven, which she carried with her to wrap the infant that was to be born, and two other small linens to cover and bind his head; and she laid these cloths beside her that she might use them in due time.

And when all these things had thus been prepared, then the Virgin knelt with great reverence, putting herself at prayer; and she kept her back toward the manger and her face lifted to heaven toward the east. And so, with raised hands and with her eyes intent on heaven, she was as if suspended in an ecstasy of contemplation, inebriated with divine sweetness. And while she was thus in prayer, I saw the One lying in her womb then move; and then and there, in a moment and the twinkling of an eye, she gave birth to a Son, from whom there went out such great and ineffable light and splendor that the sun could not be compared to it. Nor did that candle that the old man had put in place give light at all because that divine splendor totally annihilated the material splendor of the candle.

And so sudden and momentary was that manner of giving birth that I was unable to notice or discern how or in what member she was giving birth. But yet, at once, I saw that glorious infant lying on the earth, naked and glowing in the greatest of neatness. His flesh was most clean of all filth and uncleanness. I saw also the afterbirth, lying wrapped very neatly beside him. And then I heard the wonderfully sweet and most dulcet songs of the angels. And the Virgin's womb, which before the birth had been very swollen, at once retracted; and her body then looked wonderfully beautiful and delicate.

When therefore the Virgin felt that she had now given birth, at once, having bowed her head and joined her hands, with great dignity and reverence she adored the boy and said to him: "Welcome, my God, my Lord, and my Son!" And then the boy, crying and, as it were, trembling from the cold and the hardness of the pavement where he lay, rolled a little and extended his limbs, seeking to find refreshment and his Mother's favor. Then his Mother took him in her hands and pressed him to her breast, and with cheek and breast she warmed him with great joy and tender maternal compassion.

Then, sitting on the earth, she put her Son in her lap and deftly caught his umbilical cord with her fingers. At once it was cut off, and from it no liquid or blood went out. And at once she began to wrap him carefully, first in the linen cloths and then in the woolen, binding his little body, legs, and arms with a ribbon that had been sewn into four parts of the outer wollen cloth. And afterward she wrapped and tied on the boy's head those two small linen cloths that she had prepared for this purpose.

When these things therefore were accomplished, the old man entered; and

prostrating on the earth, he adored him on bended knee and wept for joy. Not even at the birth was that Virgin changed in color or by infirmity. Nor was there in her any such failure of bodily strength as usually happens in other women giving birth, except that her swollen womb retracted to the prior state in which it had been before she conceived the boy. Then, however, she arose, holding the boy in her arms; and together both of them, namely, she and Joseph, put him in the manger, and on bended knee they continued to adore him with gladness and immense joy.

A revelation in Bethlehem at the manger of the Lord, on the same matter as above.

Chapter 22

Afterwards again in the same place, the Virgin Mary appeared to me and said: "My daughter, it is a long time ago that I promised you in Rome that I would show to you here in Bethlehem the manner of my childbearing. And even though I showed to you in Naples something about this - namely, what state I was in when I gave birth to my Son - nevertheless, know for very certain that I was in such a state and gave birth in such a manner as you have now seen: on bended knee, praying alone in the stable. For I gave birth to him with such great exultation and joy of soul that I felt no discomfort when he went out of my body, and no pain. But at once I wrapped him in the small clean cloths that I had prepared long before.

When Joseph saw these things, he marveled with great gladness and the joy from the fact that I had thus, without help, given birth. But because the great multitude of people in Bethlehem were busy about the census, they were therefore so attentive to it that the wonders of God could not be published among them. And therefore know for a truth that however much human beings, following their human perception, try to assert that my Son was born in the common manner, it is nevertheless more true and beyond any doubt that he was born just as I elsewhere told you and just as you now have seen."

It was at the manger of the Lord that this revelation was made to the same lady in Bethlehem: how the shepherds came to the manger to adore the newborn Christ.

Chapter 23

I saw also in the same place, while the Virgin Mary and Joseph were adoring the boy

in the manger, that shepherds and guardians of the flock then came to see and adore the infant. When they had seen it, they first wished to inquire whether it were male or female because the angels announced to them that the Savior of the world had been born and had not said "savioress." Therefore the Virgin Mother then showed to them the infant's natural parts and male sex; and at once they adored him with great reverence and joy; and afterward they returned praising and glorifying God for all these things that they had heard and seen.

This revelation she had in Bethlehem, in the chapel where Christ was born. In it, Mary tells her how the three magi kings adored Christ, her Son.

Chapter 24

The same Mother of the Lord also said to me: "My daughter, know that when the three magi kings came into the stable to adore my Son, I had foreknown their coming well in advance. And when they entered and adored him, then my Son exulted, and for joy he had then a more cheerful face. I too rejoiced exceedingly; and I was gladdened by the wonderful joy of exultation in my mind, while being attentive to their words and actions, keeping those things and reflecting on them in my heart."

The Mother of God, speaking to Lady Bridget, tells her some things about her own humility and that of her Son; and she says that just as she and her Son were humble while they were in the world, so too are they humble now although they are in heaven.

Chapter 25

The Mother speaks: "There is the same humility in my Son now in the power of his Godhead as there was then, when he was laid in the manger. Although he knew all things in accordance with his Godhead, nevertheless, while lying between two animals, he spoke nothing at all, in accordance with his humanity. So too now, sitting at the right hand of the Father, he hears all who speak to him with love; and he answers through infusions of the Holy Spirit. To some he speaks with words and thoughts, to others as if from mouth to mouth, just as it pleases him.

Similarly, I, who am his Mother, am, in my body which has been raised on high above all things created, now as humble as I then was when I was betrothed to Joseph. Moreover,

you ought to know for very certain that before Joseph betrothed me, he understood, in the Holy Spirit, that I had vowed my virginity to God and that I was immaculate in thought, word, and deed. He betrothed me with the intention that he might serve me, treating me as his lady, not as his wife.

I too in the Holy Spirit knew for very certain that my virginity would remain forever unharmed even though, as a result of God's hidden plan, I was being betrothed to a husband. But after I gave my consent to the messenger of God, Joseph, seeing my womb swell by virtue of the Holy Spirit, feared very greatly. Not suspecting me of anything sinister, but mindful of the sayings of the prophets who had foretold that the Son of God would be born of a virgin, he reckoned himself unworthy to serve such a mother until the angel instructed him in his sleep not to be afraid but to serve me with charity.

But of our riches, Joseph and I reserved nothing for ourselves except the necessities of life, for the honor of God. The rest we let go, for the love of God. When my Son's hour of birth was at hand - an hour that I very well knew beforehand - I came, in accord with God's foreknowledge, to Bethlehem, bringing with me, for my Son, clean clothing and cloths that no one had ever used before. In them I wrapped, for the first time, him who was born from me in all purity.

And even though from eternity it was foreseen that I would sit in honor on a most sublime seat above all creatures and above all human beings, yet nonetheless, in my humility, I did not disdain to prepare and serve the things that were necessary for Joseph and myself. Similarly also, my Son was subject to Joseph and to me. Therefore, just as I was humble in the world - known to God alone and to Joseph - so too am I humble now as I sit on a most sublime throne, ready to present to God the rational prayers of all. But some I answer by means of divine outpourings. To others, however, I speak more secretly as is well pleasing to God.”

When Lady Bridget now wished to return from Jerusalem to Rome, she went on the birthday of the Virgin Mary to visit her sepulchre and the other shrines that are there near the city of Jerusalem. As she prayed at the said sepulchre, that same Virgin appeared to her, assuring her about the time of her death and assumption and testifying that this was literally her sepulchre.

Chapter 26

When I was in the Valley of Jehoshaphat, praying at the sepulchre of the glorious

Virgin, that same Virgin appeared to me, shining with exceeding splendor, and said: "Be attentive, daughter! After my Son ascended to heaven, I lived in the world for fifteen years and as much time more as there is from the feast of the ascension of that same Son of mine until my death. And then I lay dead in this sepulchre for fifteen days.

Thereupon I was assumed into heaven with infinite honor and joy. However, my garments with which I was buried then remained in this sepulchre; and I was then clothed in such garments as those that clothe my Son and my Lord, Jesus Christ. Know also that there is no human body in heaven except the glorious body of my Son and my own body. "Therefore go now, all of you, back to the lands of Christians; ever amend your lives for the better; and in future, live with the greatest of care and attention now that you have visited these holy places, where my Son and I lived in the body and died and were buried."

When Lady Bridget, in returning from Jerusalem, passed through the city of Naples, at the request of the lady queen and of the archbishop of the said city she prayed to God for that same city's inhabitants. And Christ, speaking to her, reprov'd the aforesaid inhabitants for their too many sins, showing to them the means by which sinners might reconcile themselves to him, promising them mercy if they would be reconciled and would amend their lives. He also threatens them with the severity of justice if they will not correct themselves but rather persevere in sin. Lady Bridget published this revelation herself in the presence of the said Lord Bernard the archbishop and three masters of theology and two doctors of canon and civil law and some knights and citizens of the said city.

Chapter 27

To a person who was wide awake at prayer and absorbed in contemplation - and while she was in a rapture of mental elevation - Jesus Christ appeared; and he said to her this: "Hear, O you to whom it has been given to hear and see spiritual things; and be diligently attentive; and in your mind beware in regard to those things that you now will hear and that in my behalf you will announce to the nations, lest you speak them to acquire for yourself honor or human praise. Nor indeed are you to be silent about these things from any fear of human reproach and contempt; for these things that you are now going to hear are being shown to you not only for your own sake, but also because of the prayers of my friends.

For some of my chosen friends in the Neapolitan citizenry have for many years asked me with their whole heart - in their prayers and in their labors on behalf of my enemies

living in the same city - to show them some grace through which they could be withdrawn and savingly recalled from their sins and abuses. Swayed by their prayers, I give to you now these words of mine; and therefore diligently hear the things that I speak.

I am the Creator of all and Lord over the devils as well as over the angels, and no one will escape my judgment. The devil, in fact, sinned in a threefold manner against me: namely, through pride; through envy; and through arrogance, i.e., through love of his own will. He was so proud indeed that he wished to be lord over me and that I should be subject to him. He also envied me so much that if it were possible, he would gladly have killed me in order to be lord himself and sit on my throne. Indeed, his own will was so dear to him that he cared nothing at all about my will so long as he could perform his own will. Because of this, he fell from heaven; and, no longer an angel, he became a devil in the depth of hell.

Afterward, however, I, seeing his malice and the great envy that he had toward humankind, showed my will and gave my commandments to human beings that by doing them they could please me and displease the devil. Finally, because of the charity that I have toward human beings, I came into the world and took flesh of a virgin. Indeed, I personally taught them the true way of salvation by work and by word; and to show them perfect charity and love, I opened heaven for them by my own blood.

But what are those human beings who are my enemies doing to me now? In truth, they have contempt for my precepts; they cast me out of their hearts like a loathsome poison; indeed, they spit me out of their mouths like something rotten; and they abhor the sight of me as if I were a leper with the worst of stenches. But the devil and his works they embrace in their every affection and deed. For they bring him into their hearts, doing his will with delight and gladness and following his evil suggestions. Therefore, by my just judgment they shall have their reward in hell with the devil eternally without end.

For in place of the pride that they practice, they will have confusion and eternal shame to such a degree that angels and demons will say of them: 'They are filled with confusion to the very utmost!' And for their insatiable greed, each devil in hell will so fill them with his deadly venom that in their souls there will remain no place that is not filled with diabolic venom. And for the lust with which they burn like senseless animals, they will never be admitted to the sight of my face but will be separated from me and deprived of their inordinate will.

Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering. Wherefore, know that two sins, which I now name to you, are being practiced and that they draw after them other sins that all seem as if venial. But because the people delight in them with the

intention of persevering, they are therefore made mortal, and the people in the city of Naples commit many other abominable sins that I do not wish to name to you.

The first of the two sins is that the faces of rational human creatures are being painted with the various colors with which insensible images and statues of idols are colored so that to others, these faces may seem more beautiful than I made them. The second sin is that the bodies of men and women are being deformed from their natural state by the unseemly forms of clothing that the people are using. And the people are doing this because of pride and so that in their bodies they may seem more beautiful and more lascivious than I, God, created them.

And indeed they do this so that those who thus see them may be more quickly provoked and inflamed toward carnal desire. Therefore, know for very certain that as often as they daub their faces with antimony and other extraneous coloring, some of the infusion of the Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them. In fact, as often as they adorn themselves in disorderly and indecent clothing and so deform their bodies, the adornment of their souls is diminished and the devil's power is increased.

O my enemies, who do such things and with effrontery commit other sins contrary to my will, why have you neglected my passion; and why do you not attend in your hearts to how I stood naked at the pillar, bound and cruelly scourged with hard whips, and to how I stood naked on the cross and cried out, full of wounds and clothed in blood? And when you paint and anoint your faces, why do you not look at my face and see how it was full of blood? You are not even attentive to my eyes and how they grew dark and were covered with blood and tears, and how my eyelids turned blue.

Why too do you, not look at my mouth or gaze at my ears and my beard and see how they were aggrieved and were stained with blood? You do not look at the rest of my limbs, monstrously wounded by various punishments, and see how I hung black and blue on the cross and dead for your sake. And there, derided and rejected, I was despised by all in order that, by recalling these things and attentively remembering them, you might love me, your God, and thus escape the devil's snares, in which you have been horribly bound.

However, in your eyes and hearts, all these things have been forgotten and neglected. And so you behave like prostitutes, who love the pleasure and delight of the flesh, but not its offspring. For when they feel a living infant in their womb, at once they procure an abortion by means of herbs and other things so that without losing their fleshly pleasure and further wicked delight, they may thus be always absorbed in their lust and their foul carnal intercourse. This is how you behave. For I, God, your Creator and Redeemer, visit all with my grace, knocking, namely, at your hearts, because I love all.

But when you feel, in your hearts, any knock of an inpouring - namely of my Spirit - or any compunction; or when, through hearing my words, you conceive any good intention, at once you procure spiritually, as it were, an abortion, namely, by excusing your sins and by delighting in them and even by damnably willing to persevere in them. For that reason, you do the devil's will, enclosing him in your hearts and expelling me in this contemptible way. Therefore, you are without me, and I am not with you. And you are not in me but in the devil, for it is his will and his suggestions that you obey.

And so, because I have just spoken my judgment, I shall also now speak my mercy. My mercy, however, is this: namely, that none of my very enemies is so thorough or so great a sinner that my mercy would be denied him if he were to ask for it humbly and wholeheartedly. Wherefore, my enemies must do three things if they wish reconcile themselves to my grace and friendship. The first is that with all their heart they repent and have contrition because they have offended me, their Creator and Redeemer. The second thing is confession - clean, frequent, and humble - which they must make before their confessor.

And thus let them amend all their sins by doing penance and making satisfaction in accord with that same confessor's council and discretion. For then I shall draw close to them, and the devil will be kept far away from them. The third thing is that after they have thus performed these things with devotion and perfect charity, they are to go to communion and receive and consume my Body with the intention of never falling back into former sins but of persevering in good even to the end.

If anyone, therefore, amends his life in this manner, at once I will run out to meet him as a loving father runs to meet his wayward son; and I will receive him into my grace more gladly than he himself could have asked or thought. And then I will be in him, and he in me; and he shall live with me and rejoice forever. But upon him who perseveres in his sins and malice my justice shall indubitably come. For when the fisherman sees the fish in the water playing in their delight and merriment, even then he drops his hook into the sea and draws it out, catching the fish in turn and then putting them to death - not all at once, but a few at a time - until he has taken them all.

This is indeed what I shall do to my enemies who persevere in sin. For I shall bring them a few at a time to the consummation of the worldly life of this age in which they take temporal and carnal delight. And at an hour that they do not believe and are living in even greater delight, I shall then snatch them away from earthly life and put them to eternal death in a place where they will nevermore see my face because they loved to do and accomplish their inordinate and corrupted will rather than perform my will and my

commandments.” However, after these things had thus been seen and heard, this vision disappeared.

A revelation of the Virgin Mary which Lady Bridget had in the city of Naples. And she directs it to Lord Bernard, the Neapolitan archbishop. The revelation reproaches those who do not instruct their servants or infidel slaves, newly converted to the faith, in that same Catholic faith and Christian law. The Virgin Mary also reproves those masters who maltreat these said servants of theirs and exasperate them beyond measure. She also threatens with great punishment fortune-tellers and enchanters and diviners and also those who support them and put faith in them.

Chapter 28

The bride of Christ writes to Lord Bernard, archbishop of Naples, saying: ”Reverend Father and Lord! When that person, whom you know well, was praying suspended in a rapture of contemplation, the Virgin Mary appeared to her and said to her this:

’I, who speak to you, am the Queen of heaven. I am, as it were, a gardener of this world. For when a gardener sees the rise of a strong wind harmful to the little plants and the trees of his garden, at once he runs to them quickly and binds them fast with sturdy stakes as well as he can. And thus he comes to their aid, in various ways according to his ability, lest they be broken by the rushing wind or wretchedly uprooted.

I, the Mother of mercy, do the same in the garden of this world. For when I see blowing on the hearts of human beings the dangerous winds of the devil’s temptations and wicked suggestions, at once I have recourse to my Lord and my God, my Son Jesus Christ, helping them with my prayers and obtaining from him his outpouring of some holy infusions of the Holy Spirit into their hearts to prop them up and savingly confirm them that they may be kept spiritually uninjured by the diabolic wind of temptations lest the devil prevail against human beings, breaking their souls and plucking them up by the stem in accord with his wicked desire.

And thus when, with humility of heart and active compliance, human beings receive these said stakes of mine and my assistance, at once they are defended against the diabolic onslaught of temptations; and remaining firm in the state of grace, they bear for God and for me the fruit of sweetness in due season. But as for those who scorn the aforesaid spiritual stakes of my Son and me and are swayed by the wind of temptations through consent to the devil and through action, they are uprooted from the state of grace and, through illicit desires and deeds, are led by the devil even to the profound and eternal

pains and darkness of hell.

Now, however, know that in the Neapolitan citizenry many different horrible and secret sins are being committed which I am not relating to you. But instead I am speaking to you now about two kinds of open sins that greatly displease my Son and me and all the heavenly court.

The first sin is the fact that in this said city many buy pagans and infidels to be their slaves and that some masters of those slaves do not bother to baptize them and do not want to convert them to the Christian faith. And even if some of them are baptized, their masters bother no more, after the slaves' baptism, to have them instructed and trained in the Christian faith or to train them in the reception of the Church's sacraments than they did before the slaves' baptism and conversion. And so it results that the said convert slaves, after accepting the faith, commit many sins and do not know how to return to the sacraments of penance and communion or how to be restored in the state of salvation and of reconciliation with God and of grace.

Moreover, some keep their female servants and slaves in extreme abjection and ignominy, as if they were dogs - selling them and, what is worse, frequently exposing them in a brothel to earn money that is a disgrace and an abomination. Others, in fact, keep them in their own houses as prostitutes both for themselves and for others; and this is extremely abominable and hateful to God and to me and also to the whole heavenly court.

Some other masters so grieve and exasperate these said servants of theirs with abusive words and blows that some of the said servants come to a state of despair and want to kill themselves. Indeed these sins and acts of negligence much displease God and all the heavenly court.

For God himself loves them because he created them; and to save all, he came into the world, taking flesh from me, and endured suffering and death on the cross. Know too that if anyone buys such pagans and infidels with the intention of making them Christians and wants to instruct and train them in the Christian faith and virtues and intends, during his life or at his death, to set these slaves at liberty so that the said slaves may not pass to his heirs, such a master of slaves merits much by this and is acceptable in the sight of God. But know for very certain that those who do the contrary will be heavily punished by God.

The second kind of sin is that many men and women, with various inordinate marks of respect, keep about them and consult wicked fortune-tellers and diviners and the most evil of enchantresses. For sometimes they ask them to perform witchcraft and incantations in order that they may be able to conceive and beget children. Others require them to perform incantations and to make fetishes that will cause certain men and women, or even

their temporal lords, to be enamored of them to the point of distraction and to love them with all their heart. Others, in fact, beg foreknowledge of the future from these same accursed witches.

Many others ask them to give them health in their infirmities through their art of enchantment and witchcraft. All indeed who keep these same warlock diviners or enchantresses in their households and at their own expense and all who seek from such people such wicked advice and diabolic remedies, and, indeed, all those same warlock diviners and enchantresses who promise the things mentioned above - all are cursed and hateful in the sight of God.

As long as they persevere in such a state and purpose, no infusion or grace of the Holy Spirit will ever descend or enter into their hearts. But nevertheless, if they repent and humbly amend their lives with the true purpose of not falling back again, they will obtain grace and mercy from my Son.' ”

However, when these things had thus been heard, this vision disappeared.

A certain bishop, who was the ruler of the March of Ancona on behalf of the holy Roman Church, asked Lady Bridget about the fact that he was pricked in conscience on the grounds that he was absent and too remote from his diocese because of his aforesaid office in the marquisate where he resided, and thus could not attend to the sheep entrusted to him in his diocese. And he wondered, therefore, whether it would be more pleasing to God that he reside in his office in the marquisate or that he return to rule the sheep entrusted to him in his diocese. And when at this request the abovesaid lady prayed for the aforementioned bishop, then Christ appeared to her and said to her the words that are contained below.

Chapter 29

Blessed be God forever for all his bounties! Amen. My Lord, most reverend Father, first of all I humbly recommend myself to you. You have written to me with humility that I, a woman unknown to you, should humbly pray to God for you. To this I reply and tell you truthfully, according to my conscience, that I am inadequate for such a task: being a sinner, alas, and unworthy. You have also written to me that I should write to you some spiritual advice for the salvation of your soul. And therefore God, attending to your faith and humility, willed with devoted fatherly love to satisfy your desires and faith and was attentive, not to my sins, but to the heartfelt affection of his humble petitioner.

For when I, a sinner unworthy of doing so, was praying for you on the preceding day to my Lord Jesus Christ, he then appeared to me in spirit and spoke with me, using a similitude and saying this: "O you, to whom it has been given to hear spiritually and to see, be attentive now and know for very certain that all bishops and abbots and also all the other ecclesiastical prelates and benefice-holders who have the care of souls and who leave their churches and my sheep, which have been entrusted to them, and who receive and hold other offices and positions of rulership with the intention and purpose that in these offices they may be more honored by human beings and may be exalted and raised to a higher status in the world, then, even though in those offices these rulers neither steal nor plunder anything nor commit any other injustice, nevertheless, because they glory and delight in those offices and honors and, for this reason, leave my sheep and their churches, they are, in doing such things, to my eyes like pigs dressed in pontifical or sacerdotal ornaments.

This situation might be expressed by means of the following similitude: There was a great lord who had invited his friends to supper. And at the hour of the supper, those pigs - dressed as above - entered into the palace in the sight of that lord and in the sight of the banqueters who sat at the table. The lord, however, wished to give to them some of those precious foods on his table; but then the aforesaid pigs cried out with a loud sound, grunting their opposition with their pig voices and refusing to eat those precious foods, although they were avidly eager to eat, in their usual way, the cheap husks meant for pigs.

Then, however, when that lord saw and understood this, he loathed their vileness and filth; and at once he said to his servants with great wrath and indignation: 'Expel them from my palace and cast them forth to be refreshed and sordidly sated with the pigs' husks of which they are worthy! For they are neither willing nor worthy to eat of my foods, which have been prepared for my friends.'

By these things, my most reverend Father and Lord, I then understood in spirit that this is what you must do: namely, that you must decide in your own conscience whether or not those sheep of Christ, namely, those entrusted to you in your bishopric, are being well and spiritually ruled in your absence. If in your absence they are being well ruled in accord with what is spiritually appropriate to their souls' advantage and benefit, and if furthermore you see that by ruling the March you can do God greater honor and be more useful to souls than in your own bishopric, then indeed I say that you can quite lawfully stay in your office as ruler of the March in accord with the will of God, provided that it is neither desire for honor nor empty glorying in that office that seduces you into staying there.

If, in fact, your conscience dictates to you the contrary, then I advise you to leave that

office of the marquisate and go back to reside personally in your own church and in the bishopric entrusted to you: namely, in order to rule those sheep of yours, or rather, of Christ, specially entrusted to you and to feed them by word, example, and work, not negligently and faultily like a wicked hireling, but carefully and virtuously like a true and good shepherd.

Be forbearing with me, my Lord, in that I, although an ignorant woman and an unworthy sinner, write such things to you. I ask of him, our true and good Shepherd, who deigned to die for his sheep, that he may bestow on you the Holy Spirit's grace, by which you may worthily rule his sheep and always do his glorious and most holy will, even till death.

The Judge complains to the bride about the universal number of sinners of all states and conditions, narrating the good deeds that he did for them and their ingratitude. He also threatens them with the terrible sentence of his wrath. Nevertheless, he admonishes them to be converted to him; and he will receive them with mercy, like a father.

Chapter 30

I saw a grand palace like the serene sky. In it was the host of the heavenly army, innumerable as the atoms of the sun and having a gleam as of the sun's rays. But in the palace, on a wonderful throne there sat, as it were, the person of a human being, a Lord of incomprehensible beauty and immense power; his clothes were wonderful and of inexpressible brightness. And before him who sat on the throne there stood a Virgin who was more radiant than the sun.

All those of the heavenly host, who stood nearby, reverently honored her as the queen of heaven. But then he who sat on the throne opened his mouth and said: "Hearken, all you my enemies who live in the world; for to my friends who follow my will, I am not speaking. Hearken, all you clerics: archbishops and bishops and all of lower rank in the Church! Hearken, all you religious, of whatever order you are! Hearken, you kings and princes and judges of the earth and all you who serve!

Hearken, you women: princesses and all ladies and maidservants! All you inhabitants of the world, of whatever condition or rank you are, whether great or small, hearken to these words that I myself, who created you, now speak to you! I complain because you have withdrawn from me and have put faith in the devil, my enemy. You have abandoned my commandments and you follow the will of the devil and you obey his suggestions.

You do not attend to the fact that I, the unchanging and eternal God, your Creator, came down from heaven to a Virgin and took flesh from her and lived with you. Through my own self, I opened the way for you and showed the counsels by which you might go to heaven. I was stripped and scourged and crowned with thorns and so forcefully extended on the cross that, as it were, all the sinews and joints of my body were being undone. I heard all insults and endured a most contemptible death and most bitter heartache for the sake of your salvation.

To all these things, O my enemies, you are not attentive because you have been deceived. Therefore you bear the yoke and burden of the devil with false sweetness and neither know nor feel them before the approach of sorrow over the interminable burden. Nor is this enough for you; for your pride is so great that if you could ascend above me, you would gladly do it. And the pleasure of the flesh is so important to you that you would more gladly forfeit me than give up your inordinate delight.

Moreover, your greed is as insatiable as a sack with a hole in it; for there is nothing that can satisfy your greed. Therefore, I swear by my Godhead that if you are to die in the state in which you now are, you shall never see my face; but for your pride you shall sink so deeply into hell that all the devils will be above you, afflicting you beyond all consolation. Indeed, for your lust you shall be filled with horrible diabolic venom; and for your greed you shall be filled with sorrow and anguish; and you shall be partakers of all the evil that there is in hell.

O my enemies - abominable and ungrateful and degenerate - I seem to you, as it were, a worm dead in winter. Therefore, you do whatever things you will, and you prosper. Therefore, I will arise in summer and then you shall be silent, and you shall not escape my hand. But nevertheless, O my enemies, because I have redeemed you with my blood and because I am in quest of naught but your souls, therefore return to me even now with humility and I will gladly receive you as my children. Shake off from you the devil's heavy yoke and recall my charity and you shall see in your conscience that I am sweet and meek."

In Rome Christ speaks to his bride, blessed Bridget, foretelling to her the day and manner of her death and ordering what should be done with the books of revelations. He also says that when he so pleases, there will be many in the world who will receive them with devotion and who will obtain his grace. The Lord also makes arrangements concerning the body of his bride and where it ought to be buried.

Chapter 31

It happened five days before the day of the passing of Lady Bridget, the often-mentioned bride of Christ, that our Lord Jesus Christ appeared to her in front of the altar that stood in her chamber. He showed himself with a joyful face and said to her: "I have done to you what a bridegroom usually does, concealing himself from his bride so that he may be more ardently desired by her. Thus I have not visited you with consolations during this time; for it was the time of your testing.

Therefore, now that you have already been tested, go forward and prepare yourself; for now is the time for the fulfillment of that which I promised you: namely, that before my altar you shall be clothed and consecrated as a nun. And henceforth you shall be counted, not only as my bride, but also as a nun and a mother in Vadstena. Nevertheless, know that you will lay down your body here in Rome until it comes to the place prepared for it. For it pleases me to spare you from your labors and to accept your will in place of the completed action."

And having turned toward Rome, he said as if making a complaint: "O my Rome, O my Rome, the pope scorns you and does not attend to my words but accepts the doubtful in place of the certain. Therefore he shall hear my pipe no more; for he makes the time of my mercy dependent on his own choice."

Then he said to the bride: "As for you, however: tell the prior to hand over all these words of mine, in all the revelations, to the brothers and to my bishop, to whom I shall give the fervor of my Spirit and whom I shall fill with my grace. And know that when it so pleases me, those human beings will come who, with sweetness and joy, will receive those words of the heavenly revelations that up until now have been made to you; and all the things that have been said to you will be accomplished.

And although my grace has been withdrawn from many because of their ingratitude, nevertheless others will come who will arise in lieu of them and who will obtain my grace. But among the very last words of the revelations made to you, put that common and universal revelation that I gave to you in Naples. For my judgment shall be carried out on all the nations who do not humbly return to me, as it has there been shown to you."

However, after these and many other things not written here had been said, the bride of Christ made mention of and arrangements for some persons living with her and whom, before death, she said she had seen in God's presence.

After those things had been heard, the Lord added these words: "On the morning of the fifth day, after you have received the sacraments, call together one by one the persons who are present and living with you and whom I have just now named to you and tell them the things that they must do. And thus, amidst these words and their hands, you will come to your monastery, i.e., into my joy; and your body will be placed in Vadstena."

Then, as the fifth day approached, at the moment of dawn, Christ appeared to her again and consoled her. But when Mass had been said and after she had received the sacraments with very great devotion and reverence, in the hands of the aforesaid persons she sent forth her spirit.

Book 8

We don't have all chapters in Book 8 yet.

After our Lady had sent many revelations to a king, at last she sent him one and said that it should be the last letter that should be sent to him. But in this revelation following, our Lady spoke again to the same king and declared her first statement and informed Saint Bridget why the words of God are spoken so darkly that they may have diverse ways of being understood. Here is also shown the blessed Trinity under the likeness of a pulpit; and of three beams of three diverse colors; and of the judgement of three kings, of which one was alive, another was in Hell, and the third in Purgatory.

Chapter 48

The Mother of God speaks to the Bride and says: "Daughter, I told you before that that should be my last letter that should be sent to the king, my friend; that is to be understood of those things which touch his singular person and mine. For if a man heard a useful thing sung about his friend, and he sat and heard it in order to tell it to him, whether it were a song of mirth or a letter of wholesome criticism, both he who wrote it and he who sung it would be worthily rewarded. Right so the Justice of God, judging in justice and justifying in mercy, will sing of justice and mercy. And therefore whoever will hear, let him hear.

For it is no letter of criticism, but a song of justice and charity. Sometimes when a letter was sent to someone, it contained warnings and criticism; for it blamed unkindness of benefits and warned and stirred to conversion and the amending of manners. But now the justice of God sings a fair song, that belongs to those whoever hear it, believe it, and receive it indeed, that he shall find fruit of health and fruit of endless life.

But you might ask why the words of God are said so darkly that they may be diversely understood and sometimes they are otherwise understood of God and other times of men. I answer: God is like to a man who makes burning wine. For this man has many pipes, some going up and some down, by which the wine runs now up and now down through the working of the heat of the fire until it is made perfectly. Right so does God in his words, for sometimes he goes up by justice, and sometimes he comes down by mercy; as it is shown in King Isaac, to whom, I say, the prophet said out of justice that he should die, and yet afterwards mercy gave him many years of life.

Sometimes also God comes down by simple showing of words bodily expressed, but he goes up again by spiritual understanding; as it was in David, to whom many things were said under the name of Solomon which were understood and fulfilled in the Son of God. Sometimes also God speaks of things to come as if they were things past, and touches both things present and things to come; for all things, both present, past, and to come, are in God as one point. And you ought not to marvel though God speaks in diverse ways, for it is done for five reasons.

First, that God should show his great mercy, that no man hearing the justice of God should despair of his mercy. For when a man changes the will of sin, then God changes the strictness of his sentence. The second cause is that they who give faith to the justice and to the promises of God should be crowned and rewarded the more largely for faith and constancy. The third cause is that if the counsel of God were known in a certain time, some should be greatly troubled by that, knowing of contrary cases, and others for weariness should cease in their fervor and desire.

And therefore when I write any words to anyone, it is not expressed to you in the conclusion whether the words shall be received and be believed with the effect of them or not. Nor is it declared to you whether he shall believe and fulfill the words in deed or not, for it is not lawful to you to know it. The fourth cause is that no one should presume bodily to discuss the words of God, because he makes him low who is high, and of one he makes a second. The fifth cause is that he who seeks occasion to depart from God may find it, and those who are foul will be more foul, and the good be made more knowledgeable”.

After this, the Son of God spoke to Saint Bridget and said: "If a man spoke by a pipe that had three holes and said to the hearer, you shall never hear my voice by this hole, he would not be blamed though he spoke afterwards by the other two holes. So it is now in our speech; for though the Virgin my Mother said that should be the last letter to be sent to the king, that is to be understood of his person. But now I, God, who am in the Mother and the Mother in me, send my messenger to the king, as well as for them who are now at present alive as for them who are not yet born.

For justice and mercy are endless in God, for eternally this justice was in God, that while God was, before Lucifer, full of wisdom of goodness and of power, he would that many should be partners in his goodness. And therefore he made angels; of which some, beholding their fairness, desired to be above God: And therefore they fell and are made under the feet of God wicked fiends. And yet in them God in a manner has mercy; for when the fiend by the justice and permission of God fulfilled the evil that he wanted, he is as it were in a manner comforted by the prosperity of his malice.

Not that the pain of the fiend is lessened thereby; but as a sick man who has a most strong enemy is comforted by hearing of his death, though the pain of his sickness is not lessened by that hearing, so the fiend of envy, wherein he is hotly burning, rejoices and is glad when God does justice against men; for the thrust of his malice is in a manner refreshed and eased. But after the fall of the fiends, God, seeing the lack in his army, made man, that he should obey his precepts and bring forth fruit, until as many men and women were ascended into heaven as angels fell out of heaven.

Therefore man was made perfect; who, when he had taken the commandment of life, paid no heed to God nor to his power. But consenting to the suggestion of the fiend, he trespassed, saying, 'Let us eat of the Tree of Life, and we shall know all things, good and evil'. Thus Adam and Eve would not harm God, as would the fiend; neither would they be above God, but they would be as wise as God. And they fell, but not as did the fiend; for the fiend had envy of God, and his wretchedness shall never end. But man would other than God would that he should will, and therefore he deserved and suffered justice with mercy.

Then felt they justice when they had nakedness for clothing of glory, and hunger for plenty, stirring of the flesh for virginity, dread for security, and labour for rest. But soon they obtained mercy; that is to say, clothing against nakedness, food against hunger, security through coming together for the increasing of mankind. Truly, Adam was of most honest life, in that he had no wife but Eve, nor other woman but her alone. Also, God has showed justice and mercy to the beasts, for God has made three worthy things: first, angels who have spirit but no body, second, man who has a soul and a body; third, beasts which have bodies but no souls as man has.

Therefore an angel, because he is spirit, cleaves continually to God and needs no man's help. But man, because he is flesh, may not cleave continually to God, until the mortal body be separated from the soul. And therefore, that man may live, God has made to his help unreasonable beasts to obey and serve him better. And upon these unreasonable beasts God has great mercy, for they have no shame of their members nor sorrow of death until it comes. And they are content with simple living.

Also after the Flood of Noah was passed, God did justice with mercy. For God might well have brought well the people of Israel into the Land of Promise in a short while. But it was right that the vessels that might hold the best drink should first be proved and purged and afterwards sanctified. To whom also God did great mercy, for by the prayers of one man, who was Moses, their sin was taken away and the grace of God given to them. In the same way, after my Incarnation, justice is never used without mercy nor mercy without justice”.

Then there followed a voice on high, saying; "O Mother of mercy, Mother of the eternal king, purchase your mercy; for to you are come the prayers and tears of your servant, the king. We know very well that it is rightful that his sins are punished, but be merciful so that he maybe converted and do penance and reverence to God".

Then answered our Lord Jesus Christ and said: "There is fourfold justice in God. The first is that he who is made and is without end shall be worshipped above all things; for of him and in him all things live and have their being. The second justice is that to him who always was and is and was born in time, in time before prophesied, to do service to all; and for that he is loved in all cleanness. The third justice is that he who of himself may not suffer but of his manhood was made able to suffer; and in the mortality that he took upon himself has earned for man immortality, to be desired by man above all things that may be desired or are to be desired. The fourth justice is that they who are unstable should seek true stability, and they who are in darkness desire light, that is, the Holy Spirit, asking his help with contrition and true meekness.

But of this king, the servant of my Mother, for whom mercy is now asked, justice says that his time is not sufficient to purge worthily, as justice demands, the sins that he has done against God's mercy, so that his body might not suffer the pain that he has deserved for his sins. Nevertheless the mercy of the Mother of God has deserved and obtained mercy for the same, her servant, that he shall hear what he has done and how he may make amends, if he will in time be concerned and converted".

"Then after that", said Saint Bride, "I see in Heaven a house of marvelous fairness and greatness. And in that house was a pulpit and in the pulpit a Book. And I see two standing before the pulpit; that is to say, an angel and the fiend.

Of which the one, that is, the fiend, spoke and said: 'My name', he said, 'is Wailaway. For this angel and I follow one thing that is desirable to us; for we see the Lord's most mighty plans to build a great thing. And therefore we labour; the angel for the perfection of the thing, and I to the destruction of the same. But it happens that when that desirable thing comes sometimes into my hands, it is so fervent and hot that I may not hold it; and when it comes into the hands of the angel, it is so cold and slippery that soon it slides out of his hands'.

And when I, said Saint Bridget, behold carefully with all consideration of my mind the same pulpit, my understanding is not allowed to conceive it as it was, that my soul might not comprehend the fairness of it, nor my tongue express it. For the appearance of the pulpit was as if it had been the sunbeam, having a red color and a white color and a shining color of gold. The golden color was as the bright sun. The white color was as snow,

most white. And the red color was as a rose. And each color was seen in the other. For when I beheld the gold color, I see within it the white and red color. And when I see the white color, I see in it the other two colors. And when I behold the red color, I see in it the white and golden color. So that each color was seen in the other, and yet each was distinct from the others and by itself; and no color was before the other, nor after the other, nor less than the other, nor more than the other; but over all and in all things they seemed even.

And when I looked upwards, I might not comprehend the length and the breadth of the pulpit; and looking downward, I might not see nor comprehend the greatness nor the deepness of it, for all was incomprehensible to the consideration. After this I see a Book in the same pulpit, shining like most bright gold, that had the shape of a book. Which Book, and the Scripture of it, was not written with ink, but each word in the book was alive and spoke itself, as if a man should say, do this or that, and soon it was done with speaking of the Word. No man read the Scripture of that Book, but whatever that Scripture contained, all was seen in the pulpit and in the three colors.

Before this pulpit I see a king who was alive in the world; and on the left side of the pulpit I see another king who was dead and in Hell; and on the right side I see the third king who was in Purgatory. The said king who was alive sat crowned as if it had been a vessel of glass closed about. Above that glass hung a horrible sword with three edges, continually drawing nearer to that glass as does a gnomon in a sun dial draw near to its mark. On the right side of the same king stood an angel who had a vessel of gold and his lap open. And on his left side stood a fiend who had a pair of tongs and a hammer. And both the angel and the fiend strove which of their hands should be nearer the vessel of glass when the three-edged sword should touch and break it.

'Then I heard the horrible voice of the fiend, saying: 'How long shall this be? For we both follow one prayer, and do not know who shall overcome'.

Then soon the Justice of God spoke to me and said: 'These things that are shown to you are not physical but spiritual. For neither angel nor fiend have bodies; but they are shown to you in such a manner, because you may not understand spiritual things but through a physical likeness. This living king appears to you as if in as it were a vessel of glass, for his life is but as it were frail glass and suddenly to be ended; the three-edged sword is death, for when it comes it does three things.

It enfeebles the body, it changes the conscience, and it departs it from all strength, separating as by a sword the soul from the body. That the angel and the fiend seem to strive about the glass means that either of them desires to have the king's soul, which shall be accorded to him to whose counsel he is most obedient. That the angel has a vessel and a lap means that just as a child rests in his mother's lap, so does the angel labour that the

soul be presented to God as if it were in a vessel and rest in the lap of endless comfort.

That the fiend has tongs and a hammer means that the fiend draws the soul to him with the tongs of wicked delight and breaks it asunder with the hammer; that is, with the consent and commission of sin. That the vessel of glass is sometimes very hot and sometimes very cold and slippery means the inconstancy and instability of the king; for when he is tempted he thinks thus: 'Though I know well that I offend God, if I fulfill now the conceit of my heart, yet at this time I shall fulfill my conceit in deed'. And so knowingly he sins against his God, for as he sins so knowingly he comes into the hands of the fiend. Afterwards the king makes his confession contritely, and so he escapes the hands of the fiend and comes into the power of the good angel. And therefore, unless the king leave his inconstancy, he stands in great peril, for he has a feeble foundation'.

After this I saw on the left side of the pulpit the dead king who was damned to Hell clad in kingly array and sitting as if on a throne. But he was dead and pale and very fearful to look upon. Before his face was as if it were a wheel that had four lines to the outermost part; and this wheel turned about at the breathing and blowing of the king. And each of the four lines went upward and downward as the king would, for the moving of the wheel was in the king's power.

The three lines had writing but in the fourth line was written nothing. On the right side of this king I saw an angel as if like a most beautiful man, whose hands were empty; but he served the pulpit. On the left side of the king appeared a fiend whose head was like a dog's; his womb might not be filled, his navel was open and boiled out venom, colored with all manner of venomous colors. And on each foot he had three claws, great, strong and sharp.

Then there was one who shone more brightly than the sun, that for brightness was marvelous to see. And he said to me: 'This king whom you see is full of wretchedness, whose conscience is now shown to you as he was in his kingdom, and what state he was in when he died. What his conscience was or how he came to his kingdom you do not need to know. Nevertheless, know that his soul is not before your eyes, but his conscience. And for the soul and the fiend are not physical but spiritual, therefore the fiend's temptations and torments are shown you through physical aspects'.

Then soon that dead king began to speak, not of his mouth, but as if it had been from his brain, and said: 'O you, my counsellors, this is my will, that whatever is subject to the crown of my realm, I will hold it and keep it. I will also labour that the things that I have be increased and not lessened. But in what wise those things were obtained, that I hold, what is it to me to inquire? It is enough to me if I may defend and increase the things that I

have'.

Then cried the fiend and said: 'See, it is throughout. What shall my hook do?' Justice answered out of the Book that was in the pulpit, saying to the fiend: 'Put your hook into the hole and draw it towards yourself'. And as soon as the Word of Justice was spoken, the hook was put in. But with it at the same moment a hammer of mercy came before the king with which the king could have smitten away the hook, if he would have inquired into the truth of all things and fruitfully have changed his will. Then spoke the same king again and said: 'O, my counselors and my men, you have me as your lord, and I have taken you as my counselors. Therefore I tell you that there is a man in my realm who is a traitor to my worship and of my life, who lies in wait to hinder my realm and to disturb the peace and the common people of the realm'. In this, said the king, 'there has been given proof from both learned and unlearned, both lords and common people, believing the words that I said to them, in so much that that man whom I defamed of treason took great harm and shame, and sentence of exile was passed against him.

Nevertheless, my conscience knows well what the truth was in all this deed, and I know well that I said many things against that man out of ambitiousness for the kingdom and for dread of losing it, and that my fame should be spread abroad, and that the realm should cleave more surely to me and to my successors. I thought also myself that though I knew the truth as to how the kingdom was obtained, and what wrong was done to him, yet if I receive him again into favor and tell the truth, then all reproach and harm shall fall upon myself. And therefore I firmly set my heart that I would rather die than tell the truth or revoke my wrong words and deeds'.

Then said the fiend: 'O Judge, see how the king gives me his tongue'.

'The Justice of God answered: 'Put down your snare'. And when the fiend had done so, soon there hung before the king's mouth a most sharp blade, with which he might if he would have cut away the snare and entirely broken it. Then spoke the same king and said: 'O my counselors, I have counseled with clerks and learned men of the state of the realm, and they say to me that if I should resign the realm into other men's hands I should do harm to many, and be a traitor to their lives and goods and a breaker of the law of justice; and therefore that I might keep the kingdom and defend it from enemies, we must think of and imagine some new things, for the old rents of the exchequer are not sufficient to govern and to defend this realm.

And thus I thought of new impositions of taxes and of guileful exactions to be imposed upon the realm, both to the harm of them dwelling in it and of innocent people traveling through it and merchants. And in these devices I planned to continue until my death, although my conscience told me that they were against God, against all justice, and

against common honesty'.

Then cried the fiend and said: 'O Judge, see how this king has bowed both his hands under my vessel of water. What shall I do?'

Justice answered out of the Book: 'Put your venom on it'. And soon as the venom of the fiend was put on his hands, there came before the king a vessel of ointment with which the king might well have halted that venom.

Then the fiend cried out loudly and said: 'I see a marvelous thing that passes my ability to understand. For my hook is put to the heart of the king, and then there is given a hammer to his bosom. My snare is put into his mouth, and there is offered to him a most sharp blade. My venom is poured on his hands, and there is given to him a vessel of ointment'.

Justice answered out of the Book of the pulpit and said: 'All things have their time; and Mercy and Justice shall meet together'.

After this the Mother of God spoke to me and said: 'Come, daughter, and hear and See what the good Spirit does, and what the evil; for every man has infusions and visitations some time of the good Spirit and sometimes of the evil. For there is not one but that he is visited by God as long as he lives'.

And soon there appeared again the same dead king, whose soul the Holy Spirit inspired while he lived, in this wise: 'O friend, you ought to serve God with all your strength, for he gave life, conscience and understanding, health and power; and yet he suffers you in your sins'. The king's conscience answered, speaking by a resemblance: 'It is true', he said, 'that I am required to serve God, by whose power I am made and bought, and through whose mercy I live and have my being'.

But here the wicked spirit stirred against the king and said: 'Brother, I give you good counsel. Do as he does who pares an apple, for the parings and the core he throws away, and the inside and the best he keeps to himself. So do you. God is meek and merciful and patient and needs nothing. Therefore give him of your goods such as you may easily part with, and other goods that are more profitable and desirable keep to yourself. Do also what you desire according to your flesh, for that may lightly be amended. And what you do not desire to do, though you are bound to do it, leave it; and instead with it give alms. For by this many may be helped'.

The king's conscience answered: 'This', he said, 'is a profitable counsel. For I may give

some things that I have without any great harm to me, and yet God sets much store with that. And other things I shall keep to my own use and to obtain friendship with many others'.

After this the good angel who was given to guard the king spoke to him through inspiration, saying: 'O friend, think that you, a mortal, shall die. Think also that this life is short and that God is a rightful and patient Judge who examines all your thoughts, words and deeds from the beginning of your age of understanding unto the end, who also judges all your desires and intentions and leaves none undiscussed. Therefore, use your time and your strength reasonably and govern your members to the profit of your soul. Live soberly, not fulfilling the lust of your flesh in desires, for those who live according to the flesh and after their own will shall not come to the kingdom of God'.

But here again the fiend with his suggestions stirred the king and said: 'O brother, if you will give a reckoning to God of all your times and moments, when shall you then have pleasure? But hear my counsel. God is merciful and may easily be pleased, for he would not have redeemed you if he would have lost you. Therefore the Scripture of God says that all sins are forgiven by contrition. Do you therefore as did he who owed another twenty pounds of gold. And when he lacked the amount of the payment, he went to his friend and asked his counsel.

And he advised him to take twenty pounds of copper and gild it with one pound of gold, and with that false money pay his creditor. And he did after the counsel given him and paid his creditor twenty pounds of copper gilded over; and nineteen pounds of pure gold he kept to himself. Do so likewise. Spend nineteen hours to your delight, lust and joy; and one hour is sufficient for you to be sorry and repent of your sins. Therefore do what delights you both before and after confession; for as copper that is gilded seems gold, so the works of sins that are meant by the copper, when they are gilded over with contrition, shall be removed, and all your works shall shine like gold'. Then the king's conscience answered: 'This counsel seems to me delightful and reasonable. For if I do this I shall have more time for my own delight'.

The good angel spoke again to the king through his inspiration, saying: 'O friend, think first with what skill God brought you out of the narrow womb of your mother. Second, think with what great patience God suffered you to live. Third, think with what great bitterness God has redeemed you from endless death'.

But again the fiend stirred the king, saying: 'O brother, if God has brought you out of the narrow womb of your mother into the breadth of the world, think also how he shall lead you again out of the world through bitter death. And if God lets you live long, think also that you have had in your life many diseases and sorrows against your will. If God has bought you with his harsh death, who compelled him? Did you pray to him?'

Then the king answered as if through speaking within his conscience: 'It is true', he said, 'what you say. For I grieve more that I shall die than that I was born from my mother's womb, It is also more grievous to me to bear the adversities of the world and the things that are contrary to my will than any other thing. For I would, if I could choose, rather live in the world without tribulation and to stay in comfort there, than to depart from the world. And I would rather desire to have endless life in the world with worldly happiness than that Christ had bought me with his blood. And I care not if I never get to Heaven, if I might have the world at my will on earth'.

Then I heard a Word from the pulpit, saying this: 'Now take away from the king the vessel of ointment, because he has sinned against God the Father. For God the Father who is endless in the Son and in the Holy Spirit gave a true and right law by Moses. But this king has made an evil and a contrary law. Nevertheless, because this king has done some good deeds, although he did not do them with good intent, therefore he shall be allowed to have possession of the kingdom while he lives, and so be rewarded in this world'.

A second time the Word spoke out of the pulpit and said this: 'Take away the most sharp blade from this king's eyes. For he has sinned against the Son. For he said in his new law that judgement shall be done without mercy to them who do no mercy. But this king would not do mercy to him who was unrighteously vexed nor amend his error nor change his evil will. Nevertheless, for some good deeds that he has done, be it given to him as a reward that he have words of wisdom in his mouth and that he be held to be wise by many people'.

The third time the Word of Justice spoke from the pulpit and said: 'Let the hammer be taken away from the king, because he has sinned against the Holy Spirit. For the Holy Spirit forgives sins to all those who repent, but this king intends to persevere in his sin to the end.

Nevertheless, because he has done some good deeds, therefore let that thing be given to him that he desires most to the delight of his body, that is, that woman whom he desires to be his wife, the delight of his eye, and that he have a fair and desirable end after that world'.

After this, when the end of his life drew near, the fiend cried and said: 'See, the vessel of ointment is borne away. Therefore shall I now make his hands heave, that he shall do no fruitful goods'. And as soon as the word of the fiend was said, the king was deprived of his strength and health. And then soon the fiend cried and said: 'See, the sharp blade is taken away; therefore I shall increase my snare upon him'.

And then the king was deprived of his speech. And in the moment of his privation, Justice spoke to the good angel who was given to the king to be his keeper, and said: 'Seek in the wheel and see what line of it goes up, and read the writing on it'.

The angel looked and the fourth line went up, in which that nothing was written, for all of it had been erased. Then said Justice: 'Because this soul has loved what is void, therefore he now goes to the delight of his reward'. And soon the soul of the king was separated from the body. And as soon as the soul was gone out, the fiend cried and said: 'Now I shall break and tear apart the heart of this king, because I possess his soul'.

And then I see how the king was all changed from the top of his head to the soul of the foot, and he seemed as horrible as a flayed beast. His eyes were removed and his flesh all clumped together. Then his voice was heard, saying: 'Woe to me, for I am made as blind as a whelp that is born blind, seeking the hind parts of the mother. For, through my unkindness, I cannot see the mother's teats. Woe to me, for I see in my blindness that I shall never see God, for my conscience understands now from where I fell, and what I ought to have done and did not do. Woe to me, for by the providence of God I was born into the world and born again by baptism. And yet I was negligent and forgot God.

And because I would not drink the milk of the sweetness of God, therefore am I now more like a blind dog than to a living and a seeing child. But now against my will, though I were a king, I am compelled to say the truth. For I was bound as if it had been with three ropes to serve God: that is to say, through baptism; through wedlock; and through the crown of the kingdom. But the first I despised when I turned my affection and will to the vanity of the world. Of the second I took no heed when I desired another man's wife. The third I despised when I was proud of earthly power and thought not of the power of heaven. Therefore, though I am now blind, I see in my conscience that for the contempt of my baptism I ought to be bound to the hatefulness of the fiend. And for the inordinate stirring of the flesh I ought to suffer the fiend's lust. And for my pride I ought to be bound to the fiend's feet'.

Then the fiend answered: 'O brother, now it is time that I speak and with my speaking I shall work. Therefore come to me, not with charity but with hate; for I was the fairest of the angels, and you were a mortal man. And God most mighty gave me free choice of will. But because I used it inordinately and would rather hate God and surpass him in praise than love him, therefore I fell as he who has his head downward and his feet upward. But you, as each other man, were made after my fall and given a special privilege above me, in as much as you were bought with the blood of the Son of God. Therefore, because you have despised the charity of God, turn your head to my feet and I shall take your feet into my mouth; and so we can be joined together as they are where the one has a sword in the

other's heart, and the other has a knife in his innards.

And because I had a head, that is to say, understanding, to worship God if I would, and you had feet, that is to say, strength to go to God and would not, therefore my fiery head shall consume your cold feet, and you shall be devoured without ceasing, but not consumed, for you shall be revived again to the same punishment. We shall also be joined together with three ropes, of which the first shall be in the middle, with which your navel and mine shall be bound together; so that when I breathe, you shall draw my venom into yourself, and when you breathe, I shall draw your entrails into myself. And worthily, for you love yourself more than your redeemer, as I loved myself more than my maker. Your head shall be bound to my feet with the second rope, and with the third rope my head shall be bound to your feet'.

After this, I see the same fiend having three sharp claws in each foot, saying to the king: 'Because you, brother, had eyes to see the way of life and conscience to discern between good and evil, therefore my two claws shall enter and claw your eyes; and the third claw shall enter your brain, with which you shall be so strangled that you shall be all under my feet. For you were made to have been my lord, and I the sole of your foot. You also had ears to hear the way of life, and a mouth to speak to the profit of your soul. But because you despised to hear and speak to the health of your soul, therefore two claws of my other foot shall enter into your ears, and the third into your mouth, where you shall be so tormented that all things shall be to you the most bitter that seemed to you before most sweet, when you offend God'.

When these things were said, soon the head and the feet and the navel of the king were joined in this manner with the head and feet and navel of the fiend, and so both bound together fell down into Hell. And then I heard a voice crying, saying: 'O, O what has the king got now of all his wealth? Certainly nothing but harm. And what has he now of all his power? Certainly, nothing but shame. And what has he now of his avarice, through which he desired so much from his kingdom? Truly, nothing but pain. Because he was anointed with holy and sacred oil and consecrated with holy words and crowned with a king's crown, that he should worship the words and deeds of God, and defend and govern the people of God, knowing himself under the feet of God, and God his rewarder. But he despised being under the feet of God; therefore he is now under the feet of the fiend. And because he would not redeem his time with fruitful works when he could, therefore from henceforth he shall have no fruitful time'.

After this spoke Justice out of the Book that was in the pulpit, saying to me: 'All the things that are thus seriously shown are done against God in a moment. But because you are bodily, therefore it is necessary that spiritual things be shown to you through a bodily

likeness. Because the king and the angel and the fiend seemed to speak together is nothing else but the inspirations of the good and evil spirits made by them to the soul of the king, or by his counselors or friends. That the fiend cried and said: 'It is truth', it is to mean that when the king said that he would hold and keep all that belonged to the crown, however it was obtained, and not to heed justice, then the king's conscience was bored through with the iron of the fiend, that is to say, with the hardness of sin, when he would not speak and discuss which were the things that belonged rightfully to the realm, and which not, and when he cared not to examine what right he had to the crown.

And then was the hook put to the king's soul, when the fiend's temptation prevailed so much in his soul that he would abide in his injustice until death. But because there came a hammer to the king's bosom after the hook, means the time of contrition given to the king; because if the king had had such a thought, saying, 'I have sinned; I will no longer knowingly own ill-gotten goods, but I will amend me from henceforth', then the hook of righteousness would be broken with the hammer of contrition, and the king would have come to the good life and the good way. That the fiend cried, 'See, the king gives me his tongue', and then the snare was put on it, which was when the king would not do grace to the man whom he had defrauded.

This is to understand, that whoever wittingly blames and defames his neighbour to increase his own fame, is governed with the spirit of the fiend, and snared with the snare of a thief. But because there came a sharp iron before the king after the snare means the time of changing and of correction of his will and work. Because when a man corrects his trespass with amendment and with good will, such a will is a most sharp blade, with which the snare of the fiend is cut asunder and remission of sins is obtained. Therefore if this king had changed his will and done grace to the man who had been wronged and slandered, then the snare of the fiend would have been cut away. But because he formed his will for an evil purpose, therefore the justice of God was that he should be more hardened in sin.

And that when the king thought to put new exactions of taxes upon his realm, you saw the venom poured upon his hands, meaning that his works were governed by the spirit of the fiend and by evil suggestions. For as venom makes the body cold and sick, so was the king troubled and restless with wicked suggestions and thoughts, seeking means how he might obtain goods and possession of other men and gold from them who went by the way. For then wayfaring men slept and trusted that their gold would be in their purse, but when they awoke, they found that it was in the king's power.

But because the vessel of ointment came after the venom means the blood of Jesus Christ, by which the sick soul is raised to life. For if the king had weighed his works in

consideration of the blood of Christ and prayed God to be his help and said: 'I Lord God, who has made and bought me; I know that by your permission I can come to the kingdom and crown, therefore beware the enemies who war against me, and pay you my debts; for the goods of the realm are not sufficient'. I truly should have made his works and his burden easier to bear. But because he desired other men's goods and would be seen as just when he knew very well that he was wrong, therefore the fiend governed his heart and stirred him against the ordinance of the Church, and to wage war and defraud innocents, until Justice out of the pulpit of God's majesty cried for judgement and justice.

The wheel which was moved at the king's breathing means his conscience, which was stirred in the manner of a wheel, now to mirth, now to sadness. The four lines that were in the wheel mean the fourfold will that each man ought to have; that is to say, a perfect will, a strong will, a right will and a reasonable will. The perfect will is to love God and have him above all things; and this will ought to be in the first line above. The second line is to desire and to do good to his neighbour and to himself for God. This will must be so strong that it be neither broken with hate nor with greed. The third will is to abstain from fleshly desires and to desire eternal things. And this will must be right that it not be done to the pleasure of man, but of God. The fourth will is not to will to have the world, but reasonably and only to your need.

Therefore when the wheel was turned, there appeared in the last line going upward that the king loved the delights of the world, and set at nought the love of God. In the second line was written that he loved the men of the world. In the third line was written the love that he had inordinately for worldly riches and possessions. In the fourth line was written nothing, but all was void in which ought to have been written the love of God. Above all things, therefore, the blankness of the fourth line means the absence of love and fear of God; for by fear God is drawn into the soul, and by love God is fastened in a good soul.

Because if a man had never loved God in all his lifetime, and at his last end might say or think in his heart, 'O God, I think with all my heart that I have sinned against you; give me your love and I shall repent me from this time', a man of such love may not nor shall go to Hell. But because the king loved him not whom he ought to have loved, therefore he has now the reward of his love'.

After this, I see the other king on the right side of Justice, who was in Purgatory, who was like a newborn child that might not move himself about, but only open his eyes. And I see that the fiend stood on the king's left side, whose head was like a pair of bellows with a long pipe, his arms were like two serpents, and his knees like a press, and his feet like a long hook. On the right side of the king stood a most fair angel, ready to help him.

And then I heard a voice saying: 'This king appears now such as his soul was disposed when it departed from the body'. And then the fiend cried to the Book in the pulpit, saying: 'Here is seen a marvelous thing. This angel and I have waited for the birth of this child, he with his cleanliness, and I with my filth. But now the child is born, not in the body, but from the body, uncleanness in him appears which the angel, loathing, might not touch the child. But I torment him, for he is fallen into my hands. But I do not know where to lead him; for my dark eyes do not see him, for the light of a clearness that comes out of his breast. The angel sees him and knows where to lead him, but he may not touch him. Therefore you, who are the rightful Judge, separate us from our strife'.

The Word answered out of the Book which was in the pulpit and said: 'Tell, you who speak, from what cause this soul comes into your hands'. The fiend answered: 'You are righteous, and you said that no one shall enter Heaven who does not first make restitution of things which are unrightfully obtained. But this soul is all befouled with ill-gotten goods. Second, you said that treasures should not be hoarded which rust and moths destroy, but those which last without end. But in this soul that place was empty where heavenly treasure should have been gathered and that place was full where worms and frogs were nourished. Third, you say that a man's neighbour should be loved like God. But this soul loved his body more than God, and of the love of his neighbour he cared not at all; for he, while in the body, rejoiced when his neighbour's goods were taken away. He wounded the hearts of his subjects, not taking heed of the harm to others, as long as he himself had plenty, and he did whatever he desired, and commanded whatever he would, and took little heed of justice. These are the principal causes, after which follow others without number'.

Then answered the Word out of the Book of Justice, saying to the angel: 'O you angel, keeper of the soul, who are in light and see light, what right or power have you to help this soul?'

The angel answered: 'This soul', he said, 'had holy faith, and believed and hoped that all of which he had sinned should be done away by contrition and confession. And he feared you, his God, though less than he ought to have'.

Then Justice spoke again and said: 'O you, my angel, now it is granted to you to touch the soul and to you, you fiend, to see the light of the soul. Inquire therefore both what this soul loved when it lived in the body and had all his members intact'. The angel and the fiend both answered: 'He loved men and wealth'.

Then said Justice again out of the Book: 'What did he love when he was in agony with the pain of death?' Then both answered: 'He loved himself, for he was more agonized with

the sickness of his body and of the tribulation of his heart, than he was of the Passion of his Redeemer'. Then spoke Justice again and said: 'Still seek and look for what he loved and thought in the last moment of his life, while he still had a whole conscience and understanding'.

Only the good angel answered: 'The soul thought thus. 'Woe', he said, 'to me, for I have been overbold against my Redeemer. Would God I now had time in which I might thank God for his benefits. Because it grieves me more that I have sinned against God than the pain of my body; and though I should never attain heaven, yet would I serve my God'.

Justice answered out of the Book: 'For as much as you, fiend, may not see the soul for the brightness of his light, and you, my angel, may not touch the soul for his uncleanness, therefore this is the judgement; that you, fiend, purge it; and you, angel, comfort it until it be brought into the brightness of bliss. And to you, you soul, it is granted to look to the good angel and to have comfort from him; and you shall obtain the blood of Christ and the prayers of his Mother and of his Church'.

'Then said the fiend to the soul: 'Because you have come to my hands filled with food and ill-gotten goods, I shall now therefore empty you with my press'.

And then the fiend put the brains of the king between his knees, like a press, and strained it strongly in length and breadth, till all the marrow was as thin as the leaf of a tree. Second, the fiend said to the soul: 'Because the place is empty where virtues should be, I shall therefore fill it'. And then he put the pipe of his bellows in the king's mouth, and blew strongly, and filled him very full of horrible wind; so much so that all the king's being and sinews were wretchedly broken and burst asunder.

The third time, the fiend said again to the king's soul: 'Because you were cruel and without mercy towards your subjects, who ought to have been to you as if your sons, my arms therefore shall bitingly grip you together; that as much as you grieved your subjects, so shall my arms, as if serpents, rend you with the most grievous horror and sorrow'.

After these three pains, that is to say, of the press, of the bellows, and of the serpents, when the fiend would have accumulated these same pains again, beginning at the first, then I saw the angel of God put out his hands upon the fiend's hands, that he should not make the pains so great as they were the first time. And so each time, the angel of God eased the pains; and after each pain, the soul lifted up his eyes to the angel, saying nothing but showing in his bearing that he was comforted by him; and that he should quickly be saved.

Then said the Word out of the pulpit to me: 'All these things which are thus seriously

shown to you are done with God in a moment; but because you are bodily, they are shown to you in bodily likeness. But this king, though he were greedy to have the world's praise and to obtain goods that were not his, yet, because he fears God and left for that dread some things that were pleasurable to him, therefore that dread drew him to the love and charity of God. For you know well that many who are involved with many heavy sins become very contrite before their death, whose contrition may be so perfect that not only their sin is forgiven them, but also the pain of Purgatory, if they die in the same contrition.

But the king obtained no charity until the last moment of his life; for then his strength and his conscience were failing, yet he obtained of my grace godly inspiration, by which he sorrowed more of not worshipping God than of his own sorrow and harm. And this sorrow means that light by which the fiend was blinded and knew not where to lead the soul. Yet he said not that he was so blinded for lack of spiritual understanding, but because he marveled how that in that soul should be such clearness of light and so much uncleanness. The angel knew well enough whether to lead the soul, but he could not touch it until it was purged. As it is written, 'No man shall see the face of God but he be first made clean.'

Then the Word out of the pulpit spoke again to me and said: 'That you see the angel put out his hands upon the soul and of the fiend that he should not increase the pains means the power of the angel above the power of the fiend by which he restrains the fiend's malice. For the fiend should have no measure nor order in punishing unless he were restrained by the virtue of God. And therefore God does mercy in Hell; for though there be no redemption, remission nor comfort to them who are damned, yet inasmuch as they are not punished but after their deserts and after justice, therefore in that is shown God's great mercy. Otherwise the fiend should have no temperance nor measure in his malice. That the king was seen as a child just born means that those who will be born out of the vanity of the world to the life of heaven, must be innocent and by the grace of God grow in virtues to perfection.

That the king lifted up his eyes to the angel means that by the angel, his guardian, he had his comfort; and of hope he had joy, inasmuch as he hoped to come to endless life. And these are spiritual things understood by bodily likeness; for neither fiends nor angels have such members nor such speaking together, for they are spirits. But by such likeness their goodness or wickedness are shown to bodily eyes'.

Also the Word spoke out of the pulpit, saying to me: 'The pulpit which you see means the Godhead's self; that is to say, Father and Son and Holy Spirit. That you might not understand the length, breadth, depth, and height of the pulpit means that in God is not found either beginning or end. For God is and was without beginning, and shall be without

end. And that each color of the three said colors was seen in the others, and yet each color was discerned from the others, means that God the Father is endless in the Son and in the Holy Spirit, and the Son in the Father and in the Holy Spirit, and the Holy Spirit in them both, which are truly one in nature and distinct in property of persons.

That one of the colors seemed to be sanguine and red means the Son, who without hurt of his Godhead took man's nature into her person. The white color means the Holy Spirit, by whom is washing away of sins. The golden color means the Father, who is the beginning and the perfection of all things. Not that any perfection is more in the Father than in the Son, nor that the Father is before the Son; but that you understand that the Father is not the same in person, that is the Son. For the Father is other in person, and other is the Son in person, and other is the Holy Spirit in person; but one in nature. Therefore three colors are shown to you both separated and joined together; separated for distinction of persons, and joined together for union of nature.

And as in each color you see the other colors, and you might not see one without another, and there was nothing in the colors before nor after, more nor less, right so in the Trinity is nothing before nor after, more nor less, separated nor joined; but one will, one eternity, one power and one glory. And though the Son is of the Father, and the Holy Spirit of both, yet the Father was never without the Son and the Holy Spirit, nor the Son and the Holy Spirit without the Father'.

Also the Word spoke to me and said: 'The Book that you see in the pulpit means that in the Godhead is endless justice and wisdom, to which nothing may be added or lessened. And this is the Book of Life, that is not written as the scripture, that is and was not; but the scripture of this Book is forever. For in the Godhead is endless being and understanding of all things present, past and to come, without any variation or changing. And nothing is invisible to it, for it sees all things.

That the Word spoke itself means that God is the endless Word, from whom are all words, and in whom things have life and being. And this same Word spoke then visibly when the Word was made man and was conversant among men. So, this goodly vision has the Mother of God made to be shown to you; and this is the mercy called to the kingdom of Sweden, that men dwelling there should hear the words that proceed out of the mouth of God. But because few receive and believe these heavenly words given you from God, that is not God's fault, but men's. For they will not leave the cold of their own souls. Nevertheless, the words of the Gospel were not fulfilled with the first kings of our time; but the times shall yet come when they shall be fulfilled' ”.

How the Father of Heaven showed to Saint Bridget a severe judgement upon a king who was unkind and disobedient to the counsels of God. And how they who are in Heaven, on earth, in Purgatory, and in Hell ask wrath upon kings and princes and how our Lady prayed for them.

Chapter 56

God the Father spoke to the spouse, Saint Bridget, and said: "Listen to the things that I say, and speak of the things that I order you; not for your power, nor for your reproach. But singly and evenly hold in your heart the praiser and the reprover, so that you may never be moved to ire for reproof, nor raised to pride for praising. For he is worthy of praise who is and was endless in himself, who has made angels and men only to that end, that many should be partners in his glory. I am now he, and the same in power and in will that I was when the Son took man's nature; in which Son I am and was, and he in me, and the Holy Spirit in both.

And though it were secret to the world that he was the Son of God, yet it was known to some, though it were few. And know that the Justice of God which had no beginning nor end, no more than God himself, was first shown to angels as light before they see God; for they fell not from ignorance of the law of the Justice of God, but because they would not hold it or keep it. For they understand that all who love God should see him and abide with him for ever, and they who hated God should be punished endlessly and never see him in his glory.

And yet in their ambition and desire for praise they chose rather to hate God and to have the place where they shall be punished, than to love him that they might rejoice endlessly. And of like justice is that of a man as of angels. For man ought first to love God and afterward see him, that he should more be seen in manhood; for he might not be seen in his Godhead. And free choice is given also to man as to angels, that they should desire heavenly things and despise earthly.

Therefore I, God, visit many in many ways, although my Godhead is not seen. And in many parts of the world I have shown to many persons how the sin of each land might have been amended, and how mercy might have been obtained, before ever I did justice and my righteousness in those places. But men take no heed of these things, nor consider them. This justice is also in God, that all who are upon earth first hope surely for those things that they do not see, and which they believe in relation to the Church of God and to the holy Gospel. And furthermore that they love God above all things, who has given them all things; and he has given himself to death for them, that all should endlessly rejoice with

him. Therefore I, myself, God, speak to such as desire me, that it be known how sin ought to be amended, and how pain may be lessened and bliss increased”.

”After this I see”, said Saint Bridget, ”as if all the heavens had been one house, in which sat a Judge on a throne. And the house was full of servants and praisers of the Judge, each of them in his voice. And under this Heaven was seen a kingdom. And soon there was heard a voice that all might hear it, which said: 'Come, both angels and fiends, to the Judgement; that is to say, you angel who are guardian of the king, and you fiend who are governor of the king'.

And as soon as the word was spoken, an angel and a fiend stood before the Judge. The angel seemed like a man troubled, and the fiend like a joyous man.

Then said the Judge: 'O you angel, I put you as the king's guardian, when he made the covenant of peace with me and made confession of all his sins that he had done from his childhood, that you should be nearer to him than the fiend. How is he now therefore so far from you?'

The angel answered, 'O Judge, I am burning in the fire of your charity, with which the king was warmed for a time. But when the king loathed and despised those things that your friends said to him, and it was tedious to him to do the things that you counseled to him, then the king went according as his own lust drew him, away from me, and nearer each hour to the enemy'.

The fiend answered, 'I am the self which is cold, and you are the self which is hot with godly fire. Therefore such as who comes closer to you is more fervent to good works, so likewise the king, drawing near to me, is made more cold towards your charity and hot towards my works'.

Then answered the Judge: 'The king was stirred to love God above all things, and his neighbour as himself. Why, therefore, have you taken from me the man whom I bought with my own blood, and made him to deny to his neighbour, not only his temporal goods but even his life?'

The fiend answered: 'O Judge, now it is for me to speak and the angel to keep silence. For when the king went from you and from your counsels and came to me, then I counseled him to love himself more than his neighbour; and that he should not care for the health of souls, if he had the power of the world; and that he should not take heed of those who were needy or defrauded, if his friends had plenty'.

Then said the Judge to the fiend: 'Who so will go from you, they may; for you may hold none with violence. Therefore I shall yet send some of my friends to the king, who will warn him of his peril'.

The fiend answered: 'Justice is that who ever will obey me, he ought to be governed by me; and therefore I shall send my counselors also to the king, and it shall be seen to whose counsel he would rather give audience'.

Then said the Judge: 'Go, for my justice is to judge to the tormenter what is his, as well as to him who has action of what is due to him in his cause'.

After this, said Saint Bridget, when certain years were past, I see again the same Judge with his heavenly host, more moved than he was wont to be, and as though he were angry. And then he said to the angel and to the fiend: 'Tell', he said, 'which of you has overcome'.

The angel answered: 'When I came to the king with godly inspiration, and your friends with spiritual words, soon the messengers of the fiend whispered in his ears and said: 'Will you spare temporal goods or your praise or souls or bodies, that your friends whom you love more than yourself may have praise and prosperity?' To this stirring the king assented and to the stirring of the friends he, saying, answered: 'I am sufficient enough and wise enough from counsel without you. Go your way from me with shame'. And so the king turned his back to them, and his face to the enemy, and put from him friends with dishonest reproof and the scorn of the friends of the world.'

Then cried the fiend and said: 'Judge, see, now it is for me to govern the king and to give him counsel by my friends'. The Judge answered: 'Go, and as much as you are allowed, punish the king. Because he has provoked me to indignation against him'.

Two years after this, the Judge appeared again, and the angel and the fiend before him. Then said the fiend: 'O Judge, decide now whether I shall pronounce judgement. You are truly the essence of charity, and therefore it is not fitting to you to be in the heart of him where envy and anger are rooted. You are also true wisdom and therefore you ought not to be in the heart of him who desires to deny the life of his neighbours, their goods, and their praise. You are also the true truth, and therefore it is not proper to dwell with that man who has bound himself with oaths to do treason and deceit. Therefore because this king has spit you out from him as that thing is spit out that is abominable, therefore allow me to stir him and oppress him, that he be all out of his mind and actions. For my counsels he holds as wisdom, and your counsel he takes for scorn. And with such reward I desire to reward him, for he has done my will. Nevertheless I may not harm him without your

permission'.

And when this was heard, the Judge seemed to have a marvelous changing; for then he appeared as bright as the sun, and in the sun were seen three words: that is, Virtue, Truth and Justice. Virtue spoke and said: 'I have made all things without merit beforehand. And therefore I am worthy to be praised by my creature and not to be despised. I am also worthy of being praised by my friends for my charity. I ought also to be praised and feared by my enemies, for I support them patiently without their merits, where they have worthily deserved damnation. And therefore, you fiend, it is fitting to me to decide all after my justice and not after your malice'.

Then soon Truth spoke also and said: 'I in my Godhead took manhood of a Virgin, in which manhood I spoke and preached to people. I sent also the Holy Spirit to the Apostles, and I spoke by their tongues. As I spoke each day by spiritual infusion to such as I chose, therefore my friends must know that I myself who am Truth have sent my words to a king, which he has despised. Therefore, you fiend, hear now; for I will speak that it be known whether the king has obeyed my counsel or my stirrings. For I will tell all the counsel I gave to the king, rehearsing now in a few words what I expressed earlier at greater length.

For the king was stirred and counseled to beware of all sins forbidden by holy Church and to have moderate fastings, so that he might hear and answer his subjects' complaints, and be ready to do right to rich and poor who asked it; so that for much abstinence the good of the community of the people of the realm and the governance of the common profit not be lessened, nor that he should not be the more slothful from overmuch excess to give audience to all. Also the king was counseled and stirred how he should serve God and pray, and which days and times he should leave other occupations and purposes for the common profit of his realm. Also the king was counseled which days he should treat all his counsels with men who loved Truth and with the friends of God; and that he should never knowingly pass over truth nor law; and that he should not put any unwanted grievance to the common people of his realm but for the defence of the same, and for war against the pagans.

Also the king was counseled to have a number of servants in his household, according to the faculty of livelihood and rents of the exchequer of his realm. And all that was left over, he should share with his knights and friends. Also the king was counseled wisely to admonish them who were insolent and lewd with charitable words, and manfully to correct them; and that he love in goodly charity those who were prudent and sober; and that he should defend the people dwelling in his realm and give his gifts with discretion; and all those things that belong to the crown he should not diminish nor alienate; and he should judge rightfully both men of the land and strangers; that he should love the clergy, and

charitably gather to him his chivalry, and nourish in peace the common people of his realm'.

When these things were heard, the fiend answered to the Judge and said: 'And I counseled the king to do some sins privately which he dared not do in the open. I counseled him also to say long and many prayers and psalms without attention and devotion of heart, so that he should prolong and occupy the time in vain, and not hear any who would complain, nor do any right to such as had suffered wrong. Also I stirred the king to leave and despise other good men of the realm; and to lift up and prefer one man above all others; and to love him with all his heart, more than himself; and to hate his own son; and to grieve the common people of the realm with his exactions; and to slay men and spoil churches.

I stirred the king also to simulate justice; and to permit each man to deny others, that he should alienate and give lands belonging to his crown to a great prince of another realm, my sworn brother; and this I counseled to that end that treason and war should come about; that good men and rightful should be cast down; wicked people should be drowned the deeper in Hell; and they who shall be purged in Purgatory should be the more grievously tormented; women should be defiled; ships in the sea should be robbed; sacraments of the Church should be despised; lecherous lives should the more boldly be continued; and all my will more freely fulfilled. And thus, Judge, by these sins, and many others, which I do and which are fulfilled by the king, it may be proved and known whether the king has obeyed your counsel or mine'.

At this spoke Justice, answering, and said: 'Because the king has hated Virtue and despised Truth, therefore it is now proper for you to increase some of your counsel given to the king. And I ought according to justice to lessen and withdraw from him some of my graces I gave to him'.

The fiend answered: 'O Judge, I shall multiply and increase my gifts to the king. And first, I shall send him negligence, that he take no heed of the works of God in his heart, and that he think not on the works and examples of your friends'.

Justice answered: 'And I shall diminish for him the inspirations of the Holy Spirit, and I shall withdraw from him the good thoughts and comfort that he had before'.

Then said the fiend: 'I shall send him boldness to think and to do deadly sins and venial without embarrassment or shame'.

Justice answered: 'I shall lessen his reason and discretion that he discern not nor discuss the rewards and judgements of deadly and venial sins'. The fiend said: 'I shall give

him dread that he dare not speak nor do right against the enemies of God'.

Justice answered: 'I shall lessen his prudence and knowledge of things to be done so lewdly, that he shall seem more like a fool and clown in words and deeds than a wise man'. Then said the fiend: 'I shall bring him anguish and tribulations of heart, because he has not prosperity after his will'.

Justice answered: 'I shall lessen for him ghostly comforts, which he had sometimes in prayers and in his actions'.

The fiend said: 'I shall put to him evil to think subtle inventions, by which he may beguile and deceive those whom he wishes to destroy'.

Justice answered: 'I shall lessen his understanding so much that he shall take no heed of his own praise nor of his own profit'. The fiend said: 'I shall put to him such joy of heart that he shall not heed his own shame, nor of the harm and peril of his soul, while he may have temporal prosperity after his will'.

Justice answered: 'I shall lessen his thinking beforehand and that consideration that wise men have in their words and deeds'.

Then said the fiend: 'I shall give him a woman's boldness, and an unseemly fear, and such a bearing that he shall seem more like a ribald or a harlot than a crowned king'.

Justice answered: 'Of such a judgement is he worthy, that separates him from God. For he ought to be despised by his friends, and to be hated by the community of his people, and to be cast down of God's enemies; for he has misused the gifts of God's charity, both spiritual and physical'.

Then spoke Truth again and said: 'These things that are shown to you are not for the merits of the king, whose soul is not yet judged; but it shall be judged in the last moment of his life'.

After these things were said, I saw that the three, that is to say, Virtue, Truth and Justice, were like the Judge who spoke before.

And then I heard the voice, as if of a beadle saying, 'O you, all heavens with all planets, be silent; and all you fiends who are in darkness, listen; and all you others that are in darkness, hear; for the sovereign emperor proposes to hear judgement upon the princes of the earth'.

And then the kings whom I saw were not bodily but spiritual. And my ghostly ears and eyes were opened to hear and to see. And then I saw Abraham come with all the saints

who were born of his generation. Then came all Patriarchs and Prophets. And afterwards I saw the four Evangelists, whose shape was like to four beasts, as they are painted upon walls in the world, except that they appeared to be living and not dead. After this, I saw twelve seats, and in them the twelve Apostles, waiting for the coming of the power. Then came Adam and Eve with Martyrs and Confessors and all other saints that came from them. But the manhood of Christ was not yet seen, nor the body of his blessed Mother; but all waited for her arrival. The earth and the water seemed to be lifted up to Heaven, and all things that were in them humbled themselves, and with reverence bowed themselves to the power.

Then after this, I saw an altar that was in the seat of the majesty, and a chalice with wine and water and bread in the likeness of a host offered up upon the altar; and then I saw how in a church of the world a priest began mass, arrayed in a priest's vestments. And when he had done all that belonged to the Mass, and came to the words with which he should bless the host, I saw as if the sun and the moon and the stars with all the other planets, and all the heavens with their courses and moving spheres, sounded with the sweetest note and with sundry voices. And all the song and melody was heard, and seemed as if it had been innumerable manners of music, whose most sweet sound was impossible to comprehend by man's wit or to be spoken about. They who were in the light beheld the priest and bowed themselves to the power with reverence and worship, and they who were in darkness shuddered and were afraid.

But when the words of God were said by the priest upon the host, it seemed to me that the same sacred host was in the seat of the majesty in three figures, staying nevertheless in the hand of the priest. And the same holy host was made a living Lamb, and in the Lamb appeared the face of a man. And a burning flame was seen within and without the Lamb and the face. And when I fastened my eyes intently to behold the face, I saw the same face in the Lamb. And the Virgin sat crowned by the Lamb, and all angels served them, who were of so great a multitude as the beams of the sun. And a marvelous shining proceeded from the Lamb.

There was also so great a multitude of holy souls, that my sight could not behold them in length, breadth, height and deepness. I see also some places being empty, that are yet to be fulfilled to the worship of God. Then I heard a voice out of the earth, of innumerable thousands, crying and saying: 'O Lord God, rightful Judge, give your judgement upon our kings and princes, and take heed to the shedding of our blood, and behold the sorrows and weeping of our wife and children. Behold our hunger and shame, our wounds and our imprisonments, the burning of our houses, and the violation of the chaste maidens and women. Behold the wrong done to churches and all the clergy. And see the false promises and deceits of kings and of princes, and the pillage that they wreak to them with violence

and anger. For they heed not how many thousands die, so that they may spread abroad their pride'.

Then cried there out of Hell as it had been innumerable thousands, saying: 'O Judge, we know that you are maker of all things. Give judgement therefore upon the lords whom we served on earth. For they have drowned us in Hell deeper than we should have been, and though we will you harm, yet justice compels us to complain and say the truth. For our earthly lords loved us without charity; for they cared no more about our souls than about those of dogs. And it was alone to them whether we loved you, our Creator, or no, desiring ever to be beloved and served by us. Therefore they are unworthy of Heaven; for they care not for you. And they are worthy of Hell, unless your grace help them. For they have deserved us; and therefore we would suffer more grievous pains than suffer that their pain should never have end'.

Afterward, they who were in Purgatory, speaking by likenesses, cried and said: 'O Judge, we are condemned to Purgatory for contrition and good will that we had at the end of our life. And therefore we complain upon the lords who yet live on the earth. For they ought to have governed us, and to have warned us with words and criticism, and to have taught us with wholesome counsels and examples. But they comforted us rather, and provoked us rather to evil deeds and sins. And therefore our pain is now the more grievous for them; and the time of pain is the larger; and our shame and tribulation is greater'.

Then spoke Abraham with all the Patriarchs, and said: 'O Lord, among all things desirable, we desire that your Son should be born of our lineage, which is now despised by the princes of the earth. Therefore we ask judgement upon them, for they take no heed of your mercy, nor do they dread your judgement'.

Then spoke the Prophets and said: 'We prophesied the coming of the Son of God; and we said that for the deliverance of the people it was necessary that he should be born of a Virgin and endure treason and be taken and be scourged and be crowned with thorns and at last die on the cross, that Heaven should be opened and sin taken away. Wherefore those things are now fulfilled of which we said; therefore we ask judgement upon the princes of the earth who despise your Son who of your charity died for them'.

Then spoke the Evangelists and said: 'We are witnesses that your Son has fulfilled in himself all things which were prophesied of him'.

Also the Apostles spoke and said: 'We are Judges, therefore it belongs to us to judge according to the truth. Wherefore he who despises the body of God and his precepts, we judge to perdition'.

After all this, the Virgin who sat by the Lamb said: 'O most sweet Lord, have mercy upon them'. To her the Judge answered: 'It is not right', he said, 'to deny you any thing. Therefore they who cease from sin and do worthy penance shall find mercy; and judgement shall be turned away from them'.

After this I saw that the face that was seen in the Lamb spoke to the king and said: 'I have done grace with you, for I have shown you my will: how you should bear and demean yourself in your governing, and how you should govern yourself honestly and worthily. I cherished you also with sweet words of charity like a mother, and I frightened you with warnings like a piteous father. But you, obeying the fiend, have cast me from yourself, as a mother casts away a stillborn child whom she does not touch nor put her teats to his mouth. And therefore all the good that is promised you shall be taken from you and given to one who shall come after you'.

After this the Virgin who sat with the Lamb spoke to me and said: 'I will tell you how understanding of spiritual visions is given to you; for the saints of God receive the Holy Spirit in different ways. For some of them know before the time when those things should happen which were shown to them, such as holy Prophets. Others knew before what end any battle should have, before they who should fight entered battle. Others knew in spirit what they should answer to persons who came to them when any thing was asked of them.

Others knew whether they were dead or alive who were far from them. But it is not lawful to you to know other things, but to hear and see ghostly things, and to write the things which you see, and to tell and say them to such people as you are ordered. And it is not lawful to you to know whether they be alive or dead, to whom you are asked to write; or whether they will obey or not the counsels of your writing given to you from God in spiritual visions from him. But though this king has despised my words; yet shall there come another who shall receive them with reverence and praise and use them to his health.' ”

Book 9

We don't have all chapters in Book 9 yet.

Christ, in giving these revelations, likens himself to a carpenter; and afterward he sent them to Lord Alphonsus, a bishop and at that time a hermit, to be elucidated, telling how the Holy Spirit sometimes leaves the elect to themselves.

Chapter 49

The Son of God spoke to the bride, saying: "I am like a carpenter who, cutting wood from the forest, carries it off into his house and of it fashions a beautiful image and adorns it with colors and lineaments. And his friends, seeing the image and that it could be adorned with colors still more beautiful, themselves applied their colors too, painting upon it. Thus I, God, have cut from the forest of my Godhead my words that I have put into your heart. My friends, in fact, have redacted them into books, in accord with the grace given to them, and have colored and adorned them.

Now, therefore, that they may be serviceable to more tongues, give over all the books of the revelations of these same words of mine to my bishop, the hermit, who is to write them together and to elucidate the obscure things and to hold to the Catholic sense of my Spirit.

Because my Spirit sometimes leaves my elect to themselves in order that they, in the manner of a pair of scales, may judge and examine my words in their heart, and, after much thought, may expound them more clearly and elicit the better things.

For just as your heart is not always capable and warm for uttering and writing those things that you sense, but now you turn and turn them again in your soul, now you write and rewrite them, until you come to the proper sense of my words, thus with the Evangelists and Doctors my Spirit ascended and descended because now they put some things that had to be emended, now some things that had to be retracted, now they were judged and reprehended by others.

And nevertheless others afterward came, who more subtly examined and more lucidly explained their words. But nevertheless it was from my Spirit, through infusion, that all my Evangelists had the words that they spoke and wrote. Likewise say to the same hermit that

he is to do and to fill the office of an evangelist.”

Book 10

We don't have Book 10 yet.

Book 11 "The Sermon of the Angel"

Chapter 1

Sunday - First Reading

When John in his Gospel speaks of the Word, that is he who is, and has ever been, with the Father and the Holy Spirit, one God, In this one God, there are truly Three Persons; yet not three Gods, for in the Three Persons is only one divinity, the one, perfect Godhead, belonging equally to each; and in the Three Persons, only one will, one wisdom, one power, one beauty, one strength, one love, one joy.

The Word, then, being for ever one with the Father and the Holy Spirit, is truly God. A familiar word like ONE can help us, perhaps, to understand - for each of the three letters is necessary to the whole, and we cannot take away one letter without destroying the meaning. So in God, there must ever be the Three Persons, equal in all things, with all things equally in each, for there can be no dividing of God. There was no dividing when the Word, the Son of God, took a human nature; he was not separated, by this, from the Father and the Holy Spirit. He took our human nature, yet remained ever the Word of God. His human nature was necessary for him, to achieve our salvation. It can help us to understand this if we consider how our thoughts and our words are not things we can see or touch, except in so far as writing gives them a more material existence.

The Word of God, the Son of God, could not have come as one of us, or lived with us, for our salvation, unless he had taken on our human nature. A written word can be seen and read, then understood, then spoken. The Son of God can be seen, in that flesh he took to himself, and so we can understand and have no doubt that he is one with the Father and the Holy Spirit. Truly then, there are Three Persons, undivided, unchanging and unchangeable, eternally in all things equal, Three, yet but one God. Since God is eternal and timeless, all things were eternally known to him, before their existence in time.

Then, when he willed them to be, they came to be with that exact perfection which suited their purpose. The divine wisdom of God willed all things to be what they are for his own honour and glory. He had no need of them; it was not to make up for any deficiency in himself - something wanting to his goodness or joy - there can be no defect or deficiency in God. It was his love, and his love alone, which led him to create; that there might be beings, apart from himself, whose existence should be an existence of joy, deriving from his own being an joy. All things, then, foreseen by God, and present to him eternally, though as yet uncreated, had already that design and perfection which they would possess

when his creating brought them to be.

One thing excelled all others, designed and perfected by God with a special joy. This was Mary, the Virgin who was a Mother, the Mother who was ever a Virgin.

It has been said that all created things are made up of four elements - fire, air, water and earth. If so, then in Mary's pure body, these elements were to have a special perfection: the air should be fittingly an image of the Holy Spirit; the earth should be rich and fruitful, for the growth of useful things, to supply every need; the water should be calm and unmenacing, unruffled by every wind; and the fire so strong and bright that all the earth should be warmed by it, and the heavens themselves.

Virgin Mary, we know that in you the design and perfection willed by God have come to be. As he foresaw you, so he has perfectly created you. And of all his creation, you most please him. The Father rejoiced that he would do so much through you: the Son rejoiced in your holiness and love: the Holy Spirit rejoiced in your lowliness and obedience. The Father's joy is that of the Son and the Holy Spirit: the Son's joy is that of the Father and Spirit: and the Holy Spirit's joy is that of the Father and the Son.

Father, Son and Holy Spirit rejoice in you, the one joy of Three who are One. Father, Son and Holy Spirit love you, Mary, the love of the Three Persons, One God.

Chapter 2

Sunday - Second Reading

Mary, we know that you were ever in the mind of God, before his creating brought you to be - the most perfect of all his creatures. He knew you as Noe, before the flood, knew the Ark he was to build, and the way he was to build it. The design of the Ark had been made known to him, and he waited for the time when God would command him to set to work. The design and perfection, Mary, of your glorious body, the Ark of God, was known to God before all time. And he knew the time when he would bring it into being by his creating. As Noe rejoiced at the thought of the Ark he was to build, so God rejoiced, Mary, at the thought of you. Noe's Ark would withstand the storms; you, Mary, the Ark of God, would withstand, in the strength of your holiness, every attack of the hatred and sin of hell.

Noah's Ark was so built that no water could seep in - a ship whose timbers were carefully protected both inside and out. You, Mary, the Ark of God, would be so strong in God's grace, anointed and protected by his Holy Spirit, that no desire would ever enter your heart, either for your own glory or for the possession of earthly things. Such desires,

we know, are as displeasing to God as the water which seeps into the keel of a ship, and collecting there becomes stank and offensive.

Noe was pleased at the size and capacity of his Ark. God rejoiced, Mary, in that holiness which would be yours, in your love which would embrace all creatures, and in your gentleness which would look with pity on sinners, and hate only what was hateful to him. But most of all, he rejoiced in that ever increasing grace which would fit you to bear in your womb that which heaven and earth could not contain, the Person of God the Son, to hold him and be truly his Mother.

Noe took pride, as every captain of a ship takes pride, in the cleanliness and tidiness and brightness of the Ark. God rejoiced, Mary, in your virginity, for in you there would be no sin, nor slightest stain of sin, to taint your perfection. Noe provided for himself and those with him, all that was needed to survive the days ahead. God chose you, Mary, for his Son, that your body should provide for him a perfect human body. Noe came from the Ark unchanged. But from you, Mary, the Ark of God, the Son of God came forth, clothed with that pure flesh and blood which he had taken from you.

When Noe left the Ark, its purpose was served - it was empty and useless. But when Christ came forth from your womb, you were filled with every gift of the Holy Spirit, growing ever in holiness, not further now from Christ, but nearer to him, and dearer even than before, united to him on earth and in heaven for ever.

Chapter 3

Sunday - Third Reading

From the moment of God's promise, through the long years of waiting, Abraham loved the son who was to be his, the child who would be called Isaac. How much more did God love you, Virgin Mary, whom he had foreseen from eternity, and knew before your creating, for he knew also the joy your birth would be to him. Abraham did not know how his love for God would be tested and proved through his promised son.

But God knew with his divine knowledge how through you, Mary, his great love for man would be made known. Abraham knew that Isaac would be born of his union with Sarah, a child conceived unexpectedly in their old age. God knew that his Son would be conceived in you, Virgin Mary, without the intervention of man, and be born of you, true Mother yet ever a Virgin. Abraham knew that his son once conceived would grow without his help to become a person, independent of his father. God knew that the sacred body of

his Son, formed in your womb, would in a special way, be for ever most intimately united with the Godhead. This must be so, since the Son is ever in the Father, the Father in the Son, equal yet one.

Abraham knew that he and his son must return to dust in the corruption of death. God would not allow your pure body, Mary, to see corruption, for it was the flesh and blood of your body which had been given to form the body of his Son. Abraham built a house for the son who was to be born to him. But God himself, the Blessed Trinity, is the dwelling in which you, Mary, will abide for ever. In a wonderful way, then, your dwelling, Mary, was in God, who surrounded you with his protecting love. Yet God dwelt ever in you, leading you to the highest holiness by his presence. For his promised son, Abraham prepared wheat, wine and oil, three kinds of essential nourishment.

For you, Virgin Mary, God himself was to be your eternal meal, Father, Son and Holy Spirit, Three yet One. And through you he was to give himself to men as the food of life. So we may attribute this food of life in a way, to you, Mary, since it is by you that it has come to us. The three things which Abraham prepared can be thought of as a sign of the action of the Three Persons. Oil cannot burn without a wick. This can suggest to us That the love of God the Father could not be made known on earth without the humanity of the Son, that humanity which he took from you, his Virgin Mother.

Wheat was to be made into flour, and then bread, for our daily use. The Son of God, though he is truly the food of Angels, could not be our food without that flesh and blood which he took from your loving womb. Wine cannot refresh us unless it is in something we can drink from. The Holy Spirit could not be poured out upon us without the humanity of your Son. For the salvation which Christ's Passion and Death accomplished is the fount of all the delights and graces bestowed by God on Angels and on men.

Chapter 4

Monday - First Reading

It was love that led God to create. There could be nothing lacking in God, nothing wanting to his goodness or his joy.

It was out of love alone that he willed creation, that there might be beings, apart from himself, who would partake of his infinite goodness and joy. So the Angels came to be, created by God in countless numbers. To them he gave free will, freedom to act, in accordance with their nature, as they willed. As he himself is under no necessity but has

created out of love alone, he will that the Angels, whom he designed for eternal happiness with him, should likewise be under no necessity.

He looked for love in response to his love, obedience to his offer of eternal joy.

Yet in the first moment of their creation, there were Angels who chose, freely and deliberately against their Creator, in spite of his infinite love, which called them to love in return. Justly they fell, fixed in their evil will, from an eternal joy into an eternal misery. But not all fell. To those Angels who chose love for love, there was given the contemplation of God in all his glory, power and holiness. From this contemplation, they came to know the eternity of God, that he has no beginning and no end; they learnt what it meant to have him for their Creator; and they saw most clearly how everything they possessed had come to them from his love and his power.

They learnt too that his wisdom had given them a wisdom of their own, but which he allowed them to foresee the future. And it was a joy and consolation to them to know that God in his mercy and love wished to replace, in his own way, those Angels who had forfeited by pride and envy their place in heaven.

In their contemplation of God, the Angels saw with wonder a throne placed next to that of God himself. They knew that the one for whom this throne had been prepared had not yet been created. Yet already they loved this chosen one, and rejoiced as they waited. Their love for each other was born of their love for God. But between these two loves they saw one who was more lovable than themselves, one whom God loves with great joy more than all his creatures. Virgin Mary, you were the chosen one, destined for that throne near to the throne of God.

It was you whom the Angels loved, after God, from the first moment of their creation, seeing in the contemplation of God, how beautiful he had made themselves, but how much more beautiful he would make you. They saw that in you there would be a love and a joy far greater than their own. They saw too the crown that awaited you, a crown of glory and beauty surpassed only by the majesty of God. They knew how God their Creator was glorified by themselves and they rejoiced. They knew how much more he would be glorified by you, and they rejoiced still more.

Before ever you were created, Mary, God and Angels together rejoiced in you.

Chapter 5

Monday - Second Reading

God's creation of the world and all it contains took place in the instant of his will's expression; and with that design and perfection foreseen by him. Yet there remained still uncreated another work of creation which would surpass what he had already done. You, Mary, are, as it were, another world, a world which God foresaw with greater joy, a world the Angels were more pleased to contemplate, a world of more benefit to those of good will than the whole earth and all it contains.

Mary, we may see in God's act of creation and in all created things an image of your creating. We read that it pleased God to separate the darkness from the light when he created the earth. How much more it pleased him to enlighten you from childhood. The darkness, the time of your infancy, was made light by your knowledge of God, your understanding of God, and the will to love for God which day by day led you on to a love surpassed only by the love of God.

The mental darkness of childhood, without knowledge of God, without reasoning power to guide, is for us a time of defencelessness and danger. But we know that for you, exempt from sin, it was a time of purest innocence. We read that it pleased God to make, together with the stars, two lights - the sun for daytime, the moon for the night. It pleased God still more, Mary, to set in you two heavenly lights, brighter and more beautiful than the sun or the moon: the first - perfect obedience, a radiant light for Angels and men to admire, guiding all who saw it to God himself, who is the light of eternal day; the second - a most complete and trusting faith, the light to men in the darkness of despair and unbelief when your Son chose suffering and death, a light to cast out all shadow of doubt and uncertainty when he rose from the dead. We read that it pleased God to create the stars. The thoughts of your heart, Mary, were more pleasing to him.

We read that it pleased God to create the birds, whose flight and song are a delight to men. All the words which you spoke, Mary, heard also in heaven to the joy of the Angels, were more pleasing still. We read that God created the earth itself, the dry land and the soul; and flowering and fruit-bearing trees of many kinds. Your life, Mary, your occupations and work, were more pleasing to him, for you would give nourishment, and life itself, to all, and your love would make each act of your life more beautiful to God and the Angels than the fairest of flowers are to men. God created the plants, flowers, trees, and fruits, minerals, metals, and precious stones - he has made the earth rich with these things.

Yet he saw in you, Mary, even before your creating, more qualities and virtues than in all earthly things. We read that God's creation was pleasing to him, and that he looked with joy on all he had done. It pleased him still more to create you, Mary, and he looked with greater joy on you, even before your creating, than on this earth and all earthly things. That world and everything in it, - all would be destroyed. Though created before you, Mary, it

would not endure. But you, by God's eternal decree, were created to be for ever, and to be for ever united to him in deepest love, created in fullest grace, responding to his grace in all things, and so growing to the perfection of holiness.

Chapter 6

Monday - Third Reading

God is the Creator of all beings, and he is Being itself. Nothing can be or come to be without God. Therefore, this world and all things in it owe their existence to him alone. He is the Creator of all. And Creator, last of all, of Man. To mankind he gave, as he had given to the Angels, the gift of free will. He wished that be free choice man would cling to what was good, and so avoid a just punishment and earn a just reward. Among men, little regard is paid to work done unwillingly, under threat of punishment.

We honour work done willingly out of love, and it is such work that deserves reward. It pleased God rather to leave them free, making known what a reward obedience would win, and what punishment pride and disobedience would incur. God created man, forming him from the dust of the earth. He looked for man's love and obedient service, that so the the places of those Angels who had disobeyed in their pride, and fallen from joy into misery, might be filled once more. They should have received a crown of joy for their love and obedience. Instead, they lost their reward, hating not only the joy they had forfeited but also those virtues which would have assured it to them.

A king is given a crown of gold, calling all to honour him who wears it. But there is a heavenly crown for each virtue, calling even to men on earth to honour one who loves God, calling to Angels in heaven to rejoice, calling to God to reward. What of the crown of God himself? In him all virtues reside, surpassing in every way every other possible good. In him all is virtue. Yet three special virtues stand out in what we know of God, three crowns of incomparable glory. First, that he created the Angels. (It was the envy of such glory that led some of them into their pride and fall.) Second, that he created Man. (The loss of God's glory was man's most grievous loss, when in his folly he let himself be led into sin.) Third, that he created you, Virgin Mary.

The fall of Angels and of man did not lessen the virtue of God, or take from his crown of glory. They were created for God's honour, and they refused it, it is true, just as they were created for their own desire, and yet forfeited it by sin. The wisdom of God turned their sin into an even greater glory for himself. For your creation, Mary, gave such glory to God, that what was refused him by Angels and men was made good a thousand times over.

Virgin Mary, our Queen and our hope of salvation, you may truly be called the crown of God's honour. Through you he showed his divine virtue.

From you he won honour and glory greater than from all other creatures. The Angels knew, even before your creating, that by your holiness and humility you would overcome the pride of the Devil and his hatred for man. They had seen how man had fallen into misery, but in their contemplation of God, they still rejoiced, knowing well what great things God would do, Mary, through your lowliness, when his creating brought you to be.

Chapter 7

Tuesday - First Reading

We read in the Bible of Adam's original state of happiness. Then of his disobedience to God, which brought so much suffering and sorrow. We are not told that he continued in disobedience. From his conduct after Cain had killed Abel, his refraining from intercourse with Eve until he knew that this was no longer the will of God, we may judge that the love and service of God was his first thought. His sorrow was not so much the unhappiness he had brought on himself, but rather the offence he had committed against God.

Created by God, owing his existence and his happiness to God, he had turned against God, and so justly deserved God's anger. This was true sorrow, bringing with it repentance and humility. And with this true sorrow came also consolation from God. One thing, and one thing only, could have fully consoled him - the promise that God himself should come as man, of Adam's own race, and by love and humility redeem that race which his pride had deprived of life.

That God should be born as men are born was unthinkable. Adam and Eve owed their beginning in some way to a special creation by God. Even this would not be fitting for the coming of God to earth. It would seem that Adam understood from God's words something of what was to be. At least, we may picture him foreseeing the future, foreseeing a woman, like Eve in womanhood, but lovelier and holier than all of his race, a virgin and mother, bringing God himself to this world. We may think of him grieving at the words spoken to Eve by the Devil.

But rejoicing, his sorrow turned to joy, at the thought, Mary, of your words to the Angel. We may think of him grieving that Eve his wife, created by God from his body, had deceived him and drawn him on to eternal death. But rejoicing that you, Virgin Mary, would bear in all purity Christ, the Son of God, to restore man to life. Grieving that Eve's

first act was of disobedience; rejoicing that you, Mary, would be a daughter of God, most dear to him in all things, ever obedient to his will.

Grieving that Eve had been tempted, in the sight of God and all the Angels, by the false promise of being made like to God; rejoicing that in the sight of God and the Angels, you, Mary, would acknowledge yourself the Handmaid of God. Grieving that Eve had offended God, and brought about the condemnation of man; rejoicing that your word to God should bring such joy to yourself and to all men. Grieving that Eve had closed to man the gate of heaven; rejoicing that your word had opened that gate again to yourself and to all who sought to enter. So we may think of Adam rejoicing with great joy at the thought, Mary, of your coming, as we know the Angels rejoiced, before the creation of the world, foreseeing your creation by God.

Chapter 8

Tuesday - Second Reading

Adam's punishment made him see the justice and mercy of God. Throughout his life he feared to offend God and was guided in all things by love for God. This way of life he handed on to those who came after him. With time they forgot God's justice and mercy. With time they forgot God himself, and that he was their Creator. They believed only what pleased them, immersing themselves in pleasure and sin.

So came the flood, when God destroyed all men on earth, saving only Noe and those with him in the Ark, through whom he willed to people the earth again. Once again men multiplied on the earth, and once again they fell, tempted away from God, turning to the worship of false gods and idols. God's mercy and fatherly love led him to intervene, and he chose one who was a faithful follower of his law, Abraham, to make a covenant with him and his descendants. He fulfilled his desire for a son, and Isaac was born. And he promised that from his descendants, Christ, his son, would come.

It is possible that Abraham, by God's permission, foresaw many things. We may think of him as having foreseen Mary, the Mother of Christ. We may think of him rejoicing in her, and loving her more than Isaac his son.

It was not greed or ambition that led Abraham to acquire lands and wealth. It was not for his own sake that he desired a son. He was like a gardener of some great lord's estate. He had planted a vine, and planned to make cuttings from that vine, and so in time make for his master a vineyard of great worth. Like a good gardener, he knew that each plant

needed careful attention, and proper feeding, if it was to bear good fruit. One plant in particular he cherished, watching its growth with great delight. He knew that it would be the choicest of all the trees in his vineyard.

His master would love to rest in the shade beneath it, praising its beauty and the sweetness of its fruit. If Abraham was the gardener, then the vine which he first planted was Isaac; the cuttings of that vine his descendants; the feeding of each plant the goods of this world which Abraham acquired for the sake of Isaac and his race; the most cherished tree, that tree of beauty and sweetness, was the Virgin Mary; and the Master for whom Abraham the gardener worked, the owner of the vineyard, was God himself, who waited till the vineyard (the race of Isaac) was established, and then, coming, saw with content, the perfect vine in the midst of his vineyard, the Virgin Mother of God. The beauty of this tree was the perfect and sinless life of Mary; the sweetness of the fruit, the acts of her life; the shade of that tree, her virginal womb, overshadowed by the Spirit of God.

If Abraham then foresaw what was to be, he rejoiced in his many descendants, but most of all in that one of his descendants who, as Virgin Mother, was to bear the Son of God. This faith and holy desire Abraham handed on to Isaac, his son: your oath, he had said to the servant sent for Isaac's wife, must be sworn on the One who is to come of my race. Isaac too handed on this same faith and desire, when he blessed his son Jacob.

And Jacob in blessing his twelve sons, handed on this same faith and desire in his turn to Judah. God so loved Mary, the Mother of his Son, even before the creation of the world, and before her creating, that he gave to those he had specially chosen as his friends some foreknowledge of her, for their consolation. First to the Angels, then to Adam, and then to the Patriarchs, the creation of Mary was a thing of wonder and joy.

Chapter 9

Tuesday - Third Reading

God is all love, and all loving; infinite in love, and infinite in loving. We may truly say - God is love. He makes known his love to those who love, and all things speak to them of the love of God. See how great was his love for his People, the People of Israel. He delivered them from the Egyptians, and led them out from captivity, into a fruitful land, that they might live there in peace and prosperity. It was this prosperity that was envied by the Devil, and in his hatred for all that was loved by God, he tempted God's People, and by his deceits, led them time and and again into sin.

They had the Law of Moses; they were the People whom God had made his own, through his covenant with Abraham; yet they fell into idolatry and worshipped false gods. God looked on them and found there among them some who still served him with true faith and love, following his law. To strengthen these followers of his, amid the dangers that surrounded them, to confirm them in their faith and love, he raised up among them the Prophets, men who came not only for the help of God's own, but also to rescue those who had made themselves enemies of God.

In time, like the mountain streams which join, and then join to other streams as they descend, increasing ever in volume and power, carrying all before them, down at last to meet other waters and in the lower lands form into the great rivers, the Holy Spirit filled the hearts of his Prophets, and first one, then another, then more raised their voices, to speak as he inspired them, till their sound filled the ears of many, to comfort and console, to call back and restore. The sweetest sound of their voices was that news of joy - that God himself would be born of a Virgin, to make amends for the evil which Satan, through Adam, had caused to man; that he would redeem man, and rescue him from his misery, restoring to him eternal life.

Joy too, that God the Father so willed this redemption of man that he would not spare even his only-begotten Son: that the Son so willed to obey the Father, that he would take to himself our human flesh: that the Holy Spirit, though inseparable from the Father, willed to be sent by the Son. The Prophets knew that the Son of God would come into this world, to be light in our darkness, brighter than the sun at dawn, to proclaim God's justice and love. But they knew he would not come unheralded. As the morning star heralds the sun, they foresaw that a star would rise in Israel, fairest of all the stars, in brightness and beauty surpassed only by the sun itself. This star with the Virgin Mary, who would be Mother of Christ, her love surpassed only by the love of God, her heart ever responding to the will of God.

This news was given by God to his Prophets, to console them in their labour of teaching, and encourage them in their trials.

For they grieved at the pride and sinfulness of the People, who neglected the Law of Moses, rejected God's love, and incurred his anger. But they rejoiced, Mary, in you, foreseeing that God, that giver of all law, would receive back to his grace those who had sinned, for the sake of your humility and holiness of life. They grieved to see the Temple empty and desolate, and the worship of God neglected.

They rejoiced, Mary, to foresee the creation of that holy temple, your pure body, where God himself would love to reside. They grieved at the destruction of the gates and the walls of the holy city, broken by armies, invaded by sin. They rejoiced, Mary, to foresee

how you would stand firm, against all attack, a strong citadel where Christ would arm himself, the gate through which he would come forth to his conflict with the Devil and his own. To the Prophets, as to the Patriarchs, your coming, Mary, was a thing of wonder and joy.

Chapter 10

Wednesday - First Reading

Before God made known his law to Moses, man had to live without a rule of life. Those who loved God, did what they thought was God's will. Those who rejected his love, and did not fear to do so, acted as they chose. To dispel their ignorance, God in his goodness made known his law, teaching first the love of God, then love for others, then his will concerning marriage, its holiness and binding force, its purpose in his plan - the growth of his people. The union of man and woman in a holy marriage was most pleasing to God, for he willed to choose the child of such a union as the Mother of Christ. The eagle, flying above the earth, looks down at the trees, and choosing with its sharp eyes the tallest tree, one firmly rooted to withstand the storms, one that cannot be climbed, one that nothing can fall on, builds there its nest, God sees, with penetrating gaze, all things, both present and future.

He looked therefore among all men and women, from the beginning to the end of time, for a husband and wife fit for the bearing of the child of his choice. He found none so worthy as Joachim and Anne, who lived together in holiness and a love for each other born of their love for him. It was to them he entrusted the one who was to be Mother of his Son. She was to be, as it were, the eagle's nest, in which he could find protection and shelter. Joachim and Anne were the tall tree in which this nest would be built, firmly rooted in a union based on the love and honour of God; the branches of this tree their lifelong thought for the will of God, and their desire for a child, not for their own sake, but to beget one who would grow to love God and serve him as they themselves did.

The tallness of this tree, beyond the reach of the winds, and higher than all around, was the height of holiness which Joachim and Anne had attained, beyond the attacks of Satan, untroubled, except by the thought that God's honour was many times assailed by the sins of many, with no thought of honour or worldly possessions, no pride or ambition to move them from their selfless love of God.

God knew that for the birth of the Mother of Christ, none holier could be found than Joachim and Anne. What a treasure you held, blessed Anne, while she who was to be

Mother of God rested in your womb. How precious to God that seed of Mary's life in your womb, more precious than the offspring of all men on earth. Anne became God's treasure-house, keeping safe this most precious thing, this seed of so precious a life.

God saw it and watched over it, for as his Son was to say - where one's treasure is, there is one's heart. The Angels looked on this treasure with joy, knowing how precious it was to God their Creator. It was a holy and blessed day, to be honoured by all, the day when this precious seed was first sown. God himself and the Angels greeted that day with great rejoicing.

Chapter 11

Wednesday - Second Reading

That seed of life was ready, and at God's chosen moment, life began as he infused into it a living soul. We see the bees in summer, busy making flowers for honey; led by instinct to their sweetness, they seem often to wait for the buds to open. God foresaw, as he foresees all things, the birth of Mary, and he waited with joy as she lay hidden in her mother's womb, for he knew that none ever of those to be born would equal her in holiness. None would so make known to men his infinite love.

The infusing of Mary's soul in the womb of Blessed Anne was more beautiful than the dawn of the most beautiful day. As we so often long for the dawn, so Angels and men longed for her birth. Where the nights are short in summer, so that there is little darkness, people do not notice the dawn; they wait for the sun itself, thinking of their crops and their fruits. Where the nights are quite long, even in summer, the dawn is watched for and welcomed, not only for the coming of the sun to the fields, but because men weary of the night and the darkness.

The Angels in heaven did not await the coming of Mary that they might see Christ, for they were ever in the light of his presence; they longed for her, so that the love of God might be made known in the world, so that men who loved God might be strengthened in their love, and then they, the Angels, could go out to gather them as an everlasting harvest for God. But men, living in this world of sorrow and hardship, desired the coming of Mary that they might see Christ their Saviour. They longed for her coming, that they might learn from her perfect life how man should live. The Virgin Mary is foretold as the branch which would grow from the root of the father of David, to bear a flower on which the Spirit of God would rest. In her mother's womb - how light Anne's burden! - Mary was the tender branch which would soon come forth. The flower that branch would bear was Christ.

He himself, from the moment of her assent to God's message, was a richer and infinitely sweeter nourishment than blessed Anne had given to her. Though Mary was to him the food of life, giving her own flesh and blood to be his, that he might appear in true humanity, he was to Mary her heavenly food, that she might bear him as her child, though he was truly the Son of God. They were Mother and Son, Son and Mother, yet this Son was truly the Son of God, the only-begotten Son of the Father, eternally with him, eternally united with him and the Holy Spirit, eternally the Person of the Son of God, who with the Father and the Spirit lives in glory, eternally One.

Chapter 12

Wednesday - Third Reading

In Father, Son and Holy Ghost, there is only the one Divinity. There is ever the one divine will. A fire with three flames is but the one fire. The three flames of love in God are the one love of his will, burning to fulfil his one divine purpose. The love of the Father was seen most brightly by the Angels when they knew his will to give his Son for the redemption of man. The love of the Son proceeding from the Father was seen most brightly when the son willed to deprive himself of his glory and take the form of a slave.

The love of the Holy Spirit was seen most brightly in that readiness to make known in many ways the one will of the Three. All heaven was ablaze with these flames of God's love, to the delight of the Angels. Yet all heaven must wait; must wait for the coming of Mary. The redemption of man, willed and foreseen by God, could not take place without her. A flame of divine love was to be kindled in Mary which would rise up to God and return so filled with his love that no corner of this world would be left cold and in darkness.

When Mary was born, she was like a new lamp, all ready to be lit; to be lit by God with a light burning like the three-fold flame of his own love. The first flame of her love was her choice, for God's glory, to be ever a virgin. So pleasing was this to the Father that he willed to entrust to her his beloved Son, that Son who is inseparable from the Divinity of himself and the Holy Spirit. The second flame of her love was her humility, so pleasing to the Son that he willed to take from her a true human body, and that humanity which was destined to be honoured in heaven above all things. The third flame of her love was her obedience, which brought to her from the Holy Spirit the fullness of grace.

It is true that these flames of Mary's love were not lit at the moment of her birth. She was still, as other children, only a little one, unaware of God's will. Yet God took more

pleasure in her than in all other beings. She was like a sweet-sounding harp, not yet in tune; but he whose treasure she was knew how lovely the music he would make with her.

It may be believed that Christ's knowledge was not lacking in anything due when he was conceived in Mary's womb. We may believe too that Mary developed in understanding earlier than others. Since the coming of Mary was such joy to God and the Angels, men too must rejoice, and give glory and honour to God, who chose her from all his creation by eternal decree and willed that she should be born among sinners, to bring forth in sinlessness the Saviour of the world.

Chapter 13

Thursday - First Reading

Speaking of the beauty of Mary, we think of lovely things: her sacred body is like a vase of purest crystal; her soul like a lantern of clearest light; her mind like a fountain of water rising up into the air, then falling in cool streams to the deep valley. Passing from infancy to childhood, to the age when she was able to understand, she began to think of the existence of God, and how he made all things, and especially man, for his own eternal glory, and how his justice embraces all things.

Her thoughts reached out to God, as the waters of the fountain rise into the air; then, like those waters flowing down to the valley, her thoughts returned to herself and brought her a most profound humility. The Church sings of Christ leaving and returning to the Father, though he was ever with the Father and the Father ever with him. Mary's thoughts reached up to heaven in contemplation and grasped God by faith. Then in the love with which God possessed her, she turned her mind again to God and to herself, never losing her thought of God. Together with hope and trust, and with holy fear, the fire of this love inflamed her heart, as the flame is the brightness of the lantern.

She understood the perfect subjection of body to soul, and no discord ever troubled her, so that in body she was purer than purest crystal. How soon she learnt to appreciate God's love, and treasure it with all her being! Think of this love as a lily which God had planted, with a threefold root, bearing three flowers of great beauty. The three roots are three most powerful virtues, protecting her body. The three flowers, three adornments of her soul, which gave great joy to God and the Angels.

The first of the three virtues was her abstinence, her right use of God's gifts of food and drink - no over-indulgence to make her slow in the service of God, no unwise austerity

to impair her health. The second was her wakefulness, so that she rested no longer than was necessary - not wasting God's time in laziness, but not fatiguing herself to the detriment of her work. The third was her command over her will, so that she was not easily wearied in body, and never over-anxious or over-excited.

The first adornment of her soul was her love for the things of God rather than the things of earth, no matter how beautiful these might seem to be. The things men so often prize, possessions and wealth, were utterly distasteful to her. The second adornment was her appreciation of the infinite distance between worldly honours and spiritual glory. This world's praises were as abhorrent to her as the poisoning air of corruption. The third adornment was her love for all that God loves, her repugnance for all that was hateful and displeasing to him. She sought in all things the true sweetness of God, and no taste of bitterness was permitted to endure in her after her death.

With such beauty of soul, Mary surpassed all other created things. God willed that only through her should his promise be fulfilled. Her love left no blemish or defect, not even the smallest. In nothing could the enemy claim victory over her. If then she was so pleasing in the sight of God and the Angels, may we not think that she had also great earthly beauty? Those who saw her looked with delight, and knew that her loveliness was born of her love for God. They saw her, and loved to see her, and were led to a new love for God.

They watched her, and loved to be with her, and knew that no evil could touch them, nothing sinful attract them, in the presence of her beauty and holiness.

Chapter 14

Thursday - Second Reading

With our slow and clouded minds, it is hard for us to appreciate that moment when Mary first knew God and gave herself to him. His will became her one desire and her joy. She saw how she owed everything to his creating; but she knew that according to his plan, her will was free, to choose or refuse his will and his way. She saw the blessings which God had already bestowed, and for these alone she chose to love him in return, and to love him for ever.

Soon she was to understand how much more he would do, She learnt that he who created all would not rest content, but would himself come to his creation as redeemer of his creatures. And this out of love alone. She learnt that man's will, free to choose good or

evil, could make satisfaction to God for sin, or incur his anger by sin. In that moment of understanding, she chose once for all her course through life.

The captain of a ship knows what dangers lie ahead, and he charts his voyage to avoid the storms. He watches the ship's course, and works out the distance sailed, and the distance still to sail before arriving in port. Every rope, every piece of equipment is in place and ready for use. The cargo he carries must reach port as quickly as possible. Every detail of the voyage must be worked out ahead. Mary was like the captain of a ship.

As soon as she had understood God's will, she set her course according to his commandments. She was watchful at all times that her attention should never be distracted from God. She took care, when those around her spoke of their ambitions, their successes or failures, not to let herself become less devout in her service of God. Anything contrary to God's law she knew at once as a danger to be avoided at all cost.

With this self-training and discipline, all that she did was good. All that she said, all that she listened to, all that she gave her attention to, was sensible and wise.

Her work was useful to herself and to others, and each journey she made had some good reason. The trials of life she accepted with patience and joy. Her one thought was God. Her one desire was to be for ever with him, to offer to him in return for all he had done for her all her love and her praise. So perfect a life won her from God, who is the giver of all good things, the highest holiness and glory. It is no wonder that God loves her more than all other creatures.

She alone of all men and women was ever sinless and immune from sin. How near she was to heaven at that moment when the Angel Gabriel greeted her - Hail, full of grace! How pure, how holy she was, at that moment when the Father entrusted to her his only Son, at her assenting - Be it done unto me, according to thy word! At that moment of time, Divinity was united with humanity, humanity with Divinity; the Son of God was made man; the Son of the Father became the Son of Mary.

Chapter 15

Thursday - Third Reading

This union between God and man, between Christ and the Virgin Mary, only God can comprehend. The Son of God, truly God, all present and present to all, whose eternal dwelling in heaven is the Blessed Trinity itself, made for himself on earth a dwelling-place

in the womb of the Virgin Mary. The Holy Spirit, who is ever in the Father and in the Son, rested in Mary, filling her, both body and soul, with his presence. The Son, who is ever with the Father and the Holy Spirit in heaven, acquired for himself as man a new dwelling on earth. The Father too, with the Holy Spirit, dwelt in a new way on earth, in the humanity of the Son, for the Father with the Holy Spirit must be ever in the Son. The Son alone took flesh.

He alone took our humanity. True God, he came as man to men, withholding from the eyes of men his Divinity seen ever by the Angels in heaven. All who hold the true faith must rejoice unceasingly at this union achieved through Mary. The Son of God took in her womb true flesh and blood, and true humanity, not losing his Divinity: in divinity was humanity, in humanity Divinity. Christ did not lose his Divinity, nor Mary her virginity.

It would be utterly wrong to think that God could not have done such a thing, for all things are possible to God. It would be equally wrong to think that he would not have done such a thing for his own, for this would deny the goodness of God. If we believe then that God could and would do such a thing, why do not all men love God with all their love?

Picture some king, honoured by all, with great power and possessions, and someone dear to him suffering great insult and injury; if the king took on himself the burden of his friend, if he gave all his wealth to save him from poverty, still more, if he offered his life for his friend, would not this be the greatest love he could show? But no love of men on earth could equal the love of God in heaven. No love could equal that love which led God to condescend to our need, and entrust himself to the womb of the Virgin Mary and take there our humanity.

Mary is like that bush which Moses saw, burning yet never consumed by the fire. God himself was there, till Moses knew and obeyed his word. And to him he made known his name - I am who am, the name of the eternal. The Son of God dwelt in Mary, till the span of time between conception and birth was completed. At conception, he had taken, by his Divinity, full possession of Mary's pure body. At birth he came forth, with his Divinity united for ever to true humanity. But as the sweet perfume of the rose leaves the rose still as lovely, his coming forth was no lessening, but truly a glorification of the virginity of Mary.

To God, to the Angels, to Adam, to the Patriarchs and the Prophets, and to countless servants of God, this Burning Bush, which was Mary, brought joy beyond words - Mary, in the fire of her love, conceiving the Son of God - the Son of God in obedience to the Father, resting in her, to be born, true man, true God, of a Mother and Virgin, a Virgin-Mother. To ourselves also, and to all our race, this must bring great rejoicing and consolation. The Son

of God, he who with the Father and the Spirit is the eternal God, has taken our humanity, through the love of the Virgin Mary.

Her love embraces all things that belong to God. We then may claim, and be sure of her intercession. We can say truly than man who deserved eternal death through sin can acquire eternal life only through her. From Mary, the Son of God came in perfect humanity, to fight as man with Satan who had subjugated man. To Mary, men must resort for strength against Satan's temptings. Mary is the gateway by which Christ entered into this world, to open to man the gate of heaven. Pray then, pray then to Mary, that at death she may come to us, to secure for us entry into the eternal kingdom of Christ, her Son.

Chapter 16

Friday - First Reading

We are told that Mary was afraid when the Angel appeared and spoke to her. It was not fear of any bodily harm to herself, but dismay at the thought that this might be a trick of Satan, to lead her into sin. At the moment when her mind first knew God and his holy will, she had chosen for herself a life of love, and this brought with it a wise and holy fear of God.

It is our delight to call Mary a rose of great beauty. We know that the lovelier and healthier the rose, the stronger and sharper are the thorns which surround it. It Mary is a rose of beauty, she will not be untouched by the sharp thorns or trial and sorrow. Indeed, as the days of her life went by, her sorrows increased in bitterness and pressed more heavily upon her. Her first sorrow was that fear of God which her knowledge of his existence and his will had brought her. It was a sorrow to her that in all she did, she must keep in mind the thought and threat of sin. She directed each thought, word and work to God, but there was always the fear that some defect might creep in to lessen its value in his eyes. How foolish are those who deliberately and without fear throw themselves into all kinds of sin, bringing on themselves suffering and sorrow.

Mary was sinless, and immune from sin. Everything she did pleased God. In every way she was entirely pleasing to him. Yet she never allowed herself to be free from the fear of displeasing him. A greater sorrow still was in her heart, for she knew from the writings of the Prophets that God willed to come as man, and suffer as man. In her love for God, this caused her great grief, though she did not yet know that she was to be the Mother of God. When that moment arrived, the moment when she knew that the Son of God had become her Son, to take in her womb that human body which was to suffer as the Prophets

had foretold - who could measure her joy?

Who could measure her sorrow? Like the rose, she had grown in beauty, but the thorns had grown too, stronger and sharper and more piercing. To Mary it was joy beyond words that her son should come in humility to lead man to heaven, saving him from the penalty which Adam's pride had incurred, the misery of hell. It was great sorrow that the sin of Adam by which man rebelled in both body and soul should require the redeeming death of her Son in such agony of body and soul.

It was great joy to her to conceive her Son in sinlessness and purity. It was great sorrow to her that this so loved son was born to suffer a shameful death, and that she herself would be there to stand and see. Great joy to know that he would rise from death, and win in return for his Passion an everlasting honour and glory; great sorrow to know that this glory would not be won except by the agony and shame of the Cross. The perfect rose blooms in beauty on its stem, and our delight is not spoiled by the sharp thorns around it.

The sharp thorns of Mary's sorrow piercing her heart could not change her or weaken her will, and in her suffering she accepted whatever God's will should demand of her. We call her a Rose of Jericho, for men say that nowhere can so lovely a rose be found. In her holiness, Mary is more beautiful than all mankind, surpassed only by her Son. To God and the Angels in heaven, her patience and willing endurance brought joy. To all on earth, it must be a joy to meditate on her sufferings so willingly accepted, and on that consolation she had ever in her heart, that all was the will of God.

Chapter 17

Friday - Second Reading

The Prophets foretold many things about Christ. They spoke of the death of the Innocent One and the pains he would suffer to win for men on earth an eternal life with him in heaven. They foretold and set in writing that the Son of God, to save all men, would be bound, scourged, mocked, led out to be crucified, and reviled as he hung on the Cross. They knew that the immortal God would take man's mortal form. They knew that he willed to suffer as man for man.

If the Prophets foresaw these things, would not Mary foresee them, even more clearly? She was the Mother predestined for the Son of God. How could she not have foreseen his sufferings when he took flesh in her womb for this very purpose? The presence

of the Holy Spirit would enlighten her, so that she knew better than the Prophets that things which they, through the Holy Spirit, foretold.

At the moment of Christ's birth, as she held him for the first time in her arms, Mary foresaw the fulfilment of prophecy. As she wrapped him in swaddling-clothes, she foresaw the scourging of his flesh which would make him a leper in the eyes of men. The hands and feet of her Child brought the thought of the nails which would pierce them. The face of her Son, beautiful beyond the beauty of men, was the face men would spit on. His cheeks would feel the blows of their hatred. His ears would hear the curses of their defiance.

His eyes would be blinded by the blood from the wounds in his head. His mouth would taste the bitterness of gall. His arms would be bound, then stretched in agony on the Cross; and his heart, empty at last of blood, would shrink in death. No part of that sacred body would escape the bitterness of that most bitter death. And when all breathing ceased, there would still be the soldier's sharp spear to pierce his lifeless heart. Mary rejoiced as no mother ever rejoiced when her Son, the Son of God, was born, true God, true man, mortal in his humanity, immortal in his Divinity.

But Mary knew sorrow deeper than the sorrows of all mothers, foreseeing the Passion of her Son. Her joy was beyond words, but her joy brought with it a sorrow deeper than all the sorrows of this world.

A mother's joy is complete when her child is born and she sees it healthy and perfectly formed. Her pain and anxiety are over. Mary rejoiced at Christ's birth, but she knew that no moment of her life would be free of sorrow. The Prophets foretold, long before the coming of Christ, his sufferings and death. Simeon foretold, in the presence of Mary and her Child, the piercing of her heart by a sword of sorrow. We know that the mind is more sensitive to pain even than the body.

We know that the soul of Mary, even before the death of her Son, would feel that sword of sorrow more sharply than all women on earth would feel the suffering of childbearing. Each day brought nearer the sufferings of Christ. Each day brought nearer the piercing of Mary's heart. It was the compassion of Christ alone which enabled her, by his presence and his words, to bear day by day such piercing sorrow.

Chapter 18

Friday - Third Reading

You shall seek me and shall not find me'. These words of Christ were the sharp point

of the sword of sorrow, entering Mary's heart. That sword pierced deeper at the betrayal of Judas, and at the arrest of Christ, when he willed to be taken by the enemies of justice and truth. Deeper still at each insult offered to Christ, with each suffering inflicted on him. The sorrow of her heart overflowed into all the members of her body. She saw how cruelly Christ was struck, and more cruelly beaten and scourged. She heard the sentence of death passed by the Jews. She heard the cries of the people - Crucify him, away with him.

She saw him led out, bound as a criminal, to a traitor's death. She saw him struggling to carry his Cross, dragged forward and whipped as he stumbled, led like some wild beast rather than a lamb to the slaughter. As Isaias had foretold, he went meekly to his death; like the lamb that is led to the slaughter house, like the sheep that is dumb before its shearers.

Christ was patient in his sufferings. Mary endured patiently the sorrow of his sufferings. She followed him, even to the place of death. She saw the wounds of his scourging, the crown of thorns, his cheeks disfigured with blows, his face covered with blood, and she wept in sorrow.

She saw him stretched on the Cross, and heard the blows of the hammer as the nails pierced his hands and feet. So great was her suffering and sorrow that her strength almost failed her as she stood by and watched. She saw the vinegar and gall offered for his lips to taste. and her own lips could not move in prayer. She heard his cry - My God, My God, why hast thou forsaken me?, and saw his head fall forward and his body become rigid as he breathed forth his spirit. She stood and saw how he died. Then truly was her heart quite pierced by the sword of sorrow. It was the strength God gave that alone saved her from dying in such sorrow. To see her Son, stripped and bleeding, dying, pierced by a lance, mocked by those who stood by, jeered at by soldiers, deserted by all but a few of his chosen ones, abandoned by so many whom he had won to justice and truth, to see this most bitter death - could there be sorrow so deep as her?

We read that once, when the Ark of God fell into the hands of enemies, the wife of one of God's priests died for sorrow. How much greater was the sorrow of Mary, for she saw the body of her Son, which the Ark prefigured, nailed to the wood of the Cross. Her love for her Son was love for the Son of God, greater than the loves of all men. If the loss of the Ark could cause sorrow and death, the death of Christ would have brought Mary to death but for God's gift to support so grievous a sorrow. By his death, Christ opened the gateway to heaven, and won for his own their entry into joy. Mary looked up from the depths of her sorrow, as one coming back from the gates of death.

Her faith never faltered that Christ would rise again, and in this faith she could comfort many whose faith had failed. They took him down from the Cross, and wrapped

him in fine linen with spices, and laid him in the tomb. Then all left. Few still had faith that he would rise. Little by little, the sorrows of Mary's heart lightened, and she felt the first sweetness of consolation. The sufferings of her Son were at an end. She knew that on the third day he would rise, would rise with his humanity united again to his Divinity, would rise to everlasting honour and glory, to suffer, to die no more.

Chapter 19

Saturday - First Reading

We read that the Queen of Sheba made the long journey from her own lands in the south to visit Solomon the King. Her journey was not wasted, for she found great delight in his words. No gifts were too precious for her to give, no praise too high, and she departed in admiration of such great wisdom. The Virgin Mary spent long hours in thought, considering the course of events in this world, and all the things that this world holds dear. Nothing delighted or attracted her, except the wisdom she had learned from God. This was her desire and her search, and she did not rest till she had found it in Christ.

In the Son of God she found wisdom infinitely greater than Solomon's. The Queen of Sheba was overcome with wonder as she contemplated the wisdom of Solomon. Mary was overcome with sorrow as she pondered the loving wisdom of Christ, who saw salvation in suffering, and willed to save man from subjection to Satan by his sufferings and cross. When at last the sufferings of Christ were over, Mary looked up from the depths of her sorrow, ever offering herself and her will to God for his glory, gifts most precious to him. Gifts too of another kind, for many were led to the truth of God by her faith.

No words or works of men were so powerful to bring men to God. Many lost faith when they saw Christ die. She alone withstood the unbelief of men, seeing in Christ her Son the Son of God, over whose Godhead death could have no dominion.

When the third day came, it brought bewilderment and anxiety to the Disciples. The women going to the tomb to anoint the body of Jesus sought him and could not find him. The Apostles were gathered together in their fear, guarding the doors. Then, surely, though we are not told of this in the Gospels, Mary spoke of the resurrection of her Son, that he had truly risen from death, that he was alive again in all his humanity, no more subject to death, risen to an eternal glory. We read that Mary Magdalen and the Apostles were first to see the risen Christ. But we may believe that Mary his Mother knew of his rising before all others, and that she was the first to see him.

It was Mary in her lowliness who first gave praise and adoration to the risen Christ. When Christ ascended to the glory of his kingdom, the Virgin Mary remained on earth. We cannot know what her presence meant to so many. Those who loved God were strengthened in their love; those who had turned from him were brought back to his love. The Apostles looked to her for guidance and counsel. The Martyrs found in her, courage to face suffering and death. The Confessors of the Faith were strengthened in their believing. Virgins were drawn to her purity. Widows were consoled by her sorrows. Husbands and wives found in her a pattern of perfection. All who heard and obeyed the word of God found in Mary great comfort and help.

Whenever the Apostles came to her, she was able to teach them about Christ, and help them to understand. The Martyrs rejoiced to suffer for Christ, for he had suffered for all. They remembered the long years of sorrow borne so patiently by Mary his Mother, and they bore their martyrdom even more readily. The Confessors, meditating on Mary, learnt many things about the truths of the Faith. From her example, they learnt too the wise use of earthly things, food, drink and sleep, work and rest.

And how to order their lives in all things to the honour and glory of God. Virgins learnt from Mary's example true chastity in virtue. They learnt too the wise use of their time, how to avoid vanity and foolish talk, and see all things in the light of true holiness. Widows learnt from her, consolation in sorrow, strength against temptation, and humble submission to God's will. With a mother's love, Mary could never have wished for the death of her Son, still less for the death of the Son of God. Yet she willed in all things the will of God. She chose for God's sake the humble acceptance of suffering and sorrow.

Husbands and wives learnt from Mary true love for each other, in body and in soul, and the union of their wills, as of their flesh, in all that the will of God demanded. They learnt how she had united herself for ever with God by faith, and never in any way shown resistance to his divine will.

Chapter 20

Saturday - Second Reading

We read in the Gospels these words of Christ - the measure you give shall be the measure you receive. No one on earth can know the glory of Mary, the Mother of God. She who on earth gave so much receives now in heaven a measure of glory beyond the whole of creation. When it pleased Christ to call her from this earth, there awaited her all whom her holiness had helped. God himself, whose love had been made known only through her,

awaited her coming to adorn her with a glory surpassed only by his own. She was raised to the highest place in heaven, to be Queen, not only of his earthly creation, but Queen over the Angels for ever.

The Angels rejoiced in this Queen, made for ever obedient to her by their love for her. Those Angels too who had fallen from God were made subject to her; not temptation of theirs could withstand her; no one calling with love for her help would be left unprotected; the tempters would choose rather an increase of their misery than the opposing of her power. Of all creatures the most humble, Mary is now the most glorious, the most perfect in beauty, and nearest to God himself. As gold surpassed all other metals, Angels and men surpass all the creatures of God. Gold needs the fire and the work of the goldsmith before it can be fashioned into a work of beauty.

Mary, more perfect than all Angels and men, was fashioned by her own will, in the fire of the Holy Spirit, into a thing of the highest beauty. A work of art wrought in gold needs the light to be seen; in the light of the sun, it will be seen in all its perfection. All that the Virgin Mary accomplished, and the beauty of her soul, could not be seen while she was living on earth. Lit by the light of God himself in heaven, she appeared in the fulness of beauty. All heaven gave praise to her, and to that beauty of soul with which her will had adorned her, a beauty beyond the beauty of all creation, near even to God's own perfection. Mary is enthroned for ever, on that throne placed near to the throne of God.

No one is nearer than she to the Father, the Son and the Holy Spirit. The Father is in the Son, the Son is in the Father, the Holy Spirit is in the Father and the Son. The Son, when he became man in the Virgin's womb, was not thereby divided from the Father and the Holy Spirit. He took our humanity, not losing his Divinity, as Mary acquired Motherhood without loss to her Virginitly. God gave to Mary, therefore, a place near to himself, so that she is ever with the Father, the Son and the Holy Spirit, and ever associated with this Blessed Trinity in all things.

Who could measure the joy in heaven when God raised Mary from this earth? Who will measure our joy when, seeing God face to face, we see too the glory of Mary? The Angels rejoicing in Mary glorify God. The death of Christ has filled again the places made vacant in heaven. The raising of Mary to heaven has increased even the blessedness of heaven. To Adam and Eve, to the Patriarchs and Prophets, to all who died before Christ and were released by his death, to all who have died since Christ's death and been taken to heaven, Mary's entry into heaven is an everlasting joy and delight.

They praise God for her glory, for the honour he has bestowed on her as the one who bore in holiness Christ, their Redeemer and Lord. We may picture the Apostles and many

holy ones around Mary as her last hour approached. We know the reverence and honour they paid to her at the moment of her death. We believe that she died, as all others die. We believe that her Son, the Son of God, took her to himself, and raised her, body and soul, to live for ever in heaven.

Chapter 21

Saturday - Third Reading

The Son of God, the Son of Mary, Christ who is Truth itself, has said to us - return not evil for evil, but return good for evil. Will not he himself therefore, for he is God, return good for good, and give great reward even for little? He promises in the Gospel that for every good work he will repay a hundredfold. What then will be Mary's reward? Her life was a life of countless good works, a life entirely pleasing to God, a life ever free from defect and unmarred by sin. In all things she will chose, and every member of her body responded gladly to that command. The justice of God has willed that we must rise, body and soul, at the last day, to be repaid for our works.

Body and soul we shall stand before God, for in all things, body and soul act as one. Christ's sinless body rose from the dead, and is now and for ever united in glory with his Divinity. The sinless body of Mary, together with her soul, was taken up by God after her death into heaven, and she is honoured there, body and soul, for ever. No mind of ours can comprehend the perfection and glory which is Christ's as reward for his sufferings. No mind of ours can comprehend the glory which is Mary's, in body and soul, for her perfect obedience to God.

The holiness of Mary, those virtues adorning her soul, glorified God her Creator, and she is crowned now in heaven with his reward for those virtues.

The good works of Mary, accomplished by her perfect subjection of body to soul, proclaim for ever her praise. She has done all things as God willed, and omitted nothing that God desired, to win an eternal heavenly glory of both body and soul. No soul, except Christ's, was so filled with holiness and merit as the pure soul of Mary. No body, except the sacred body of her Son, was so worthy to be glorified for its purity and perfection as the pure body of Mary. The justice of God flashed forth when he drove Adam from the garden of Paradise for tasting the forbidden fruit of the tree of knowledge. The mercy of God entered sweetly into this world when the Virgin Mary was born, whom we may fittingly name the tree of life.

The justice of God drove out Adam and Eve into instant exile and misery, for their

disobeying. The mercy of God gently invites and attracts to the glory of heaven, all who seek life in obeying. Mary, the tree of life, grew up in this world, to the joy of the Angels in heaven. They longed for the fruit of this tree, which was Christ, and they rejoiced, as they rejoiced in their own eternal happiness, that the great love of God would be made known among men, and their own heavenly ranks increased in number.

The Angel Gabriel rejoiced to be sent with God's message to Mary, and his greeting was spoken with great love for her. When Mary, in the perfection of her holiness and humility, assented, he rejoiced still more that the desire of all the Angels was soon to be fulfilled. We believe and we know, that Mary was assumed body and soul into heaven. We and all our race should ever think of her, and pray to her. In the trials and sorrows of our days, in the sinfulness of our hearts, in the bitterness of life, overshadowed by the certain approach of death. we should look to her, and draw near to her with true sorrow for sin.

We have called her the tree of life. To taste the fruit of the tree, we must first part its branches, and stretch out our hands through the leaves. The tree of life is Mary, the sweet fruit of this tree, Christ her Son. We reach through the branches to pluck the fruit when we greet Mary, as Gabriel did, with great love. She offers us her sweet fruit to taste when she sees our hearts no longer in sin, but willing in all things the will of God. Her intercession and prayer help us to receive the most holy Body of Christ, consecrated for us by the hands of men. This is the Food of true Life, the bread of Angels, and the nourishment of sinful men.

We, though we are sinful and sinning - we are the desire of Christ. His own blood has redeemed us, and he has destined us for heaven, to increase there the numbers of his loved ones. With wise thought, therefore, and with care, with all reverence and love, take him and eat. Let Christ fulfil in you this desire of his heart.

May the wondrous intercession of the Virgin whose name is Mary win for you this joy from her Son, Jesus Christ, who, with the Father and the Holy Spirit, lives and reigns, God for ever. Amen.

Book 12 "Four Prayers"

Proem

to the prayers written below, which were divinely revealed to the blessed Bridget of the kingdom of Sweden.

Since blessed Bridget always petitioned and asked God to pour into her some acceptable manner of praying, it happened one day, while she was praying, that in a wonderful manner she was lifted up in spirit by an elevation of mind. And then were poured into her from God certain most beautiful prayers concerning the life and passion and praise of Christ and concerning the life, compassion, and praise of the most Blessed Virgin Mary.

Afterward she so kept them in memory that every day she would read them devoutly. Wherefore the Blessed Virgin Mary, on a later occasion appearing to her at prayer, said: "I merited for you those prayers. Therefore, when you read them devoutly, you shall be visited with the consolation of my Son."

In this prayer revealed by God to blessed Bridget, the glorious Virgin Mary is devoutly and beautifully praised for her holy conception and infancy, for all her virtuous acts and labors, for the great sorrows of her whole life, for her most holy death and assumption, etc.

Prayer 1

Blessed and revered may you be, my Lady, O Virgin Mary, most holy Mother of God. You are, in truth, his best creation; and no one has ever loved him so intimately as you, O glorious Lady. Glory be to you, my Lady, O Virgin Mary, Mother of God. That same angel by whom Christ was announced to you announced you yourself to your own father and mother; and of their honest wedlock you were conceived and begotten.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. In your most holy infancy, immediately after your weaning, you were borne by your parents to the temple of God and were, with other virgins, entrusted to the keeping of the devout high priest.

Praise be to you, my Lady, O Virgin Mary. When you reached that age at which you understood that God was your Creator, you forthwith began to love him intimately above all things. Then too you most discreetly ordered your time, both day and night, by means of various offices and exercises in honor of God. Your sleep, too, and the food for your glorious body were so temperately regulated by you that you were always fit for God's service.

Infinite glory be to you, my Lady, O Virgin Mary, who humbly vowed your virginity to God himself and therefore had no concern about who would betroth you, for you knew that he to whom you had first given your faith was more mighty and more good than all others combined.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. You were alone and ablaze with ardent love for God and - all your mind and all the strength of your powers being lifted up - you were, with ardor and diligence, contemplating the most high God to whom you had offered your virginity, when the angel was sent to you from God and, in greeting you, announced to you God's will. To him you replied most humbly, professing yourself God's handmaid; and then and there the Holy Spirit wonderfully filled you with all power and virtue. To you, God the Father sent his coeternal and coequal Son, who came into you then and, of your flesh and blood, took for himself a human body. Thus, at that blessed hour, the Son of God became, in you, your son, alive in his every limb and without loss of his divine majesty.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. Of your own blessed body, the body of Christ had now been created; and in your womb, you felt his body ever growing and moving even to the time of his glorious nativity. Before anyone else, you yourself touched him with your holy hands; you wrapped him in cloths; and, in accord with the prophet's oracle, you laid him in a manger. With exultant joy, in motherly fashion, you used the most sacred milk of your breasts to nurture him.

Glory be to you, O my Lady, O Virgin Mary. While still dwelling in a contemptible house, i.e., the stable, you saw mighty kings coming to your Son from afar and humbly offering to him, with the greatest reverence, their royal guest-gifts. Afterward, with your own precious hands, you presented him in the temple; and, in your blessed heart, you diligently preserved all that you heard from him or saw during his infancy.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. With your most holy offspring, you fled into Egypt; and afterward, in joy, you bore him back to Nazareth. During his physical growth, you saw him, your Son, humble and obedient to yourself and to Joseph. Blessed may you be, O Lady Virgin Mary. You saw your Son preaching, doing miracles, and choosing the apostles, who, being enlightened by his examples, his miracles, and his

teachings, became witnesses of truth that your Jesus is also truly the Son of God: publishing to all nations that it was he who, through himself, had fulfilled the writings of the prophets when on behalf of the human race he had patiently endured a most hard death.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary, who knew beforehand that your Son must be made captive. Later your blessed eyes with sorrow saw him bound and scourged and crowned with thorns and fixed naked to the cross with nails. You saw many despising him and calling him a traitor.

Honor be to you, my Lady, O Virgin Mary. In sorrow, you gazed at your Son as he spoke to you from the cross; and with your blessed ears, you dolefully heard him, in the agony of death, crying to the Father and commending his own soul into his hands.

Praise be to you, my Lady, O Virgin Mary. With bitter sorrow, you saw your Son hanging on the cross: from the top of his head to the soles of his feet, all black and blue and marked with the red of his own blood, and so cruelly dead. You also gazed at the bitter sight of the holes - in his feet, in his hands, and even in his glorious side. You gazed at his skin, all lacerated without any mercy.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. With tears in your eyes, you saw your Son taken down, wrapped in cloths, buried in a monument, and there guarded by soldiers.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. To the grave intensification of your heart's deep sorrow, you parted from the sepulchre of your Son and, all full of grief, were brought by his friends to the house of John. But there, at once, you felt a relief of your great sorrow because you most surely foreknew that your Son would quickly rise.

Rejoice, my most worthy Lady, O Virgin Mary, for in the same instant that your Son arose from death he willed to make this same fact known to you, his most Blessed Mother. Then and there he appeared to you by himself, and later he showed to other persons that he was the one who had been raised from death after having endured death in his own living body.

Rejoice therefore, my most worthy Lady, O Virgin Mary. When death had been conquered and death's instigator had been overthrown, and heaven's entry had been opened wide through your Son, you saw him rising and triumphant with the crown of victory. And on the fortieth day after his resurrection, you saw him, in the sight of many, ascend with honor to his kingdom in heaven as himself a king accompanied by angels.

Exult, my most worthy Lady, O Virgin Mary. You merited to see how, after his

ascension, your Son suddenly transmitted to his apostles and disciples the Holy Spirit with which he had previously filled you to the full. By increasing the fervor of their charity and the rightness of their Catholic belief, he wonderfully enlightened their hearts.

Rejoice still more, my Lady, O Virgin Mary; and at your joy, let all the world rejoice. For many years after his ascension your Son permitted you to remain in this world for the consolation of his friends and for the strengthening of the faith, for the relief of the poor and for the sound counseling of the apostles. Then, through your prudent words, your seemly behavior, and your virtuous deeds, your Son converted countless Jews and infidel pagans to the Catholic faith; and by wondrously illuminating them, he enlightened them to confess that you are a virgin-mother and that he, your Son, is God with a true human nature.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. In your ardent charity and maternal love, you unceasingly desired at every moment to come to your so well-loved Son now sitting in heaven. While dwelling in this world and sighing after the things of heaven, you humbly conformed to the will of God; wherefore, by the dictates of divine justice, you ineffably increased your eternal glory. To you, O my Lady, O Virgin Mary, be eternal honor and glory. When it pleased God to rescue you from the exile of this world and to honor your soul in his kingdom forever, he then deigned to announce this to you through his angel; and he willed that your venerable body, when dead, be entombed by his apostles in a sepulchre with all reverence.

Be glad, my Lady, O Virgin Mary. For in that most light death of yours, your soul was embraced by the power of God; and he, as a watchful father, protected it from all adversity. Then it was that God the Father subjected to your power all things created. With honor, God the Son placed you, his most worthy Mother, beside himself on a most lofty seat. And the Holy Spirit, in bringing you to his glorious kingdom as a virgin betrothed to himself, did wonderfully exalt you.

Rejoice eternally, my Lady, O Virgin Mary. For some days after your death, your body lay entombed in its sepulchre until, with honor and through the power of God, it stood linked anew to your soul. Exult to the full, O Mother of God, O glorious Lady, O Virgin Mary. You merited to see your body revived after your death and assumed with your soul into heaven amidst honor from the angels. You acknowledged that your glorious Son was God with a human nature; and with exultant joy, you saw that he is the most just judge of all and the rewarder of good works.

Rejoice again, my Lady, O Virgin Mary. For your body's most holy flesh knows that it now exists in heaven as both virgin and mother. It sees itself in no way stained by any

mortal or venial crime. No, it knows that it did all the works of virtue with such charity that God, in justice, had to revere it with highest honor. Your flesh then understood that the more ardently that anyone loves God in this world, the nearer to himself will God place that person in heaven. For it was manifestly clear to the whole court of heaven that no angel and no human loved God with such charity as you did; and therefore it was right and just that with honor God himself placed you, body and soul, on the highest seat of glory.

Blessed may you be, O my Lady, O Virgin Mary. Every faithful creature praises the Holy Trinity for you because you are the Trinity's most worthy creature. For wretched souls you obtain prompt pardon, and for all sinners you stand forth as a most faithful advocate and proxy. Praised therefore be God, the most high Emperor and Lord, who created you for such great honor that you yourself became both Empress and Lady everlastingly in the kingdom of heaven, forever to reign with him unto ages of ages. Amen.

This prayer was revealed by God to blessed Bridget. In it, by means of a painstakingly detailed narrative, Christ is beautifully and devoutly praised for his glorious incarnation; for all the actions, labors, and sorrows of his life and of his holy death; for his ascension into heaven; for the sending of the Holy Spirit upon the disciples; etc.

Prayer 2

Blessed may you be, my Lord, my God, and my Love most beloved of my soul: O you who are one God in three Persons. Glory and praise be to you, my Lord Jesus Christ. You were sent by the Father into the body of a virgin; and yet you ever remain with the Father in heaven, while the Father, in his divinity, inseparably remained with you in your human nature in this world.

Honor and glory be to you, my Lord Jesus Christ. After having been conceived by the power of the Holy Spirit, you physically grew in the Virgin's womb; and in it you humbly dwelt until the time of your birth. After your delightful nativity, you deigned to be touched by the most clean hands of your Mother, to be wrapped in cloths, and to be laid in a manger.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You willed that your immaculate flesh be circumcised and that you be called Jesus. You willed to be offered by your Mother in the temple. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You had yourself baptized in the Jordan by your servant John. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. With your bless mouth, you preached to human beings the words of life; and in the sight, through yourself, within

your actual presence, you worked many miracles. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. By fulfilling the writings of the prophets, you manifested to the world in a rational way that you are the true God.

Blessing and glory be to you, my Lord Jesus Christ. For forty days, you wonderfully fasted in the desert. You permitted yourself to be tempted by your enemy, the devil, whom - when it so pleased you - you drove from yourself with a single word. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You foretold your death ahead of time. At the last supper, of material bread you wonderfully consecrated your precious Body and charitably bestowed it on your apostles in memory of your most worthy passion. By washing their feet with your own precious and holy hands, you humbly showed your very great humility.

Honor be to you, my Lord Jesus Christ. In fear of suffering and death, you gave forth from your innocent body blood in place of sweat. Nonetheless, you accomplished for us the redemption that you had willed to perform; and thus you manifestly showed the charity that you had toward the human race.

Glory be to you, my Lord Jesus Christ. Sold by your disciple and bought by the Jews, you were made a captive for our sake. Solely by your word, you cast your enemies to the earth; and then of your own will you gave yourself over as a captive to their unclean and grasping hands.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You were led to Caiaphas, and you, who are the Judge of all, humbly permitted yourself to be given over to the judgment of Pilate. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. From Pilate the judge, you were sent to Herod; and you permitted yourself to be mocked and scorned by him; and you consented again to be remitted to that same Pilate as judge.

Glory be to you, my Lord Jesus Christ, for the derision that you endured while you stood invested with purple and crowned with the sharpest thorns. With great patience you endured the spitting on your glorious face, the veiling of your eyes, and, on your cheek and neck, the grave and cutting blows of the deadly hands of the wicked.

Praise be to you, my Lord Jesus Christ. Like an innocent lamb, you most patiently permitted yourself to be tied to the column and monstrously scourged; to be led, all bloody, to Pilate's judgment and there be gazed at.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. Most patiently, in Pilate's presence, with your own blessed ears you willed to hear abuse and lies hurled at you and the voices of the people asking that the guilty robber be acquitted and that you, the innocent, be

condemned.

Honor be to you, my Lord Jesus Christ. With your glorious body covered in gore, the judgment on you was the death of the cross. The cross you bore in pain on your sacred shoulders; and, amidst frenzy, you were led to the place of your passion. Despoiled of your garments, thus you willed to be fixed to the wood of the cross.

Glory unmeasured be to you, my Lord Jesus Christ. For us you humbly endured that the Jews stretched out your venerable hands and feet with rope, that they cruelly fixed them with iron nails to the wood of the cross, that they called you a traitor, that in manifold ways they derided you with unspeakable words while above you was inscribed that title of confusion.

Eternal praise and thanksgiving be to you, my Lord Jesus Christ. With what great meekness you suffered for us such cruel sorrows! On the cross your blessed body was emptied of all its strength; your kindly eyes grew dark; as your blood decreased, a pallor covered all your comely face; your blessed tongue grew swollen, hot, and dry; your mouth dripped from the bitter drink; your hair and beard were filled with blood from the wounds of your most holy head; the bones of your hands, of your feet, and of all your precious body were dislocated from their sockets to your great and intense grief; the veins and nerves of all your blessed body were cruelly broken; you were so monstrously scourged and so injured with painful wounds that your most innocent flesh and skin were all intolerably lacerated. Thus afflicted and aggrieved, you, O my most sweet Lord, stood on the cross, and, with patience and humility, awaited in extreme pain the hour of your death.

Perpetual honor be to you, Lord Jesus Christ. Placed in this your anguish, with your kind and charitable eyes you humbly looked upon your most worthy Mother, who never sinned nor ever gave to the slightest sin any consent. While consoling her who was your own, you committed her to the faithful keeping of your disciple.

Eternal blessing be to you, my Lord Jesus Christ. In the agony of death, you gave to all sinners the hope of forgiveness when, to the robber who had turned to you, you mercifully promised the glory of paradise. Eternal praise be to you, my Lord Jesus Christ, for each and every hour that you endured such great bitterness and anguish on the cross for us sinners. For the most acute pains proceeding from your wounds direly penetrated your happy soul and cruelly passed through your most sacred heart until your heart cracked and you happily sent forth your spirit, and, with bowed head, humbly commended it into the hands of God your Father. Then, having died in the body, you remained there all cold.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. By your precious blood and by your most sacred death, you redeemed souls and mercifully led them back from exile to eternal life. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You hung dead on the wood of the cross, and straightway you mightily liberated your friends from the prison of hell. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. For our salvation, you permitted your side and your heart to be perforated with a lance, and from that same side you sent forth, in a rich flow, water and your precious blood in order to redeem us. Before the judge's leave had been given, you willed that your most sacred body not be taken down from the cross.

Glory be to you, my Lord Jesus Christ. You willed that your blessed body be taken down from the cross by your friends and that it be laid in the hands of your most unhappy Mother. You permitted that it be wrapped in cloths by her and be buried in a monument and that it be guarded there by soldiers.

Sempiternal honor be to you, my Lord Jesus Christ. On the third day, you rose from the dead, and you showed yourself alive to such others as it so pleased you. After forty days, while many watched, you ascended to the heavens; and there, in honor, you placed your friends whom you had delivered from Tartarus.

Jubilation and praise eternal be to you, Lord Jesus Christ. You sent the Holy Spirit to the hearts of your disciples; and in their spirits, you immeasurably increased divine love.

Blessed may you be, and praiseworthy and glorious unto the ages, my Lord Jesus. You sit upon the throne in your kingdom of heaven, in the glory of your divinity, corporeally alive, with all your most holy limbs that you took from the flesh of the Virgin. Even thus shall you come on the day of judgment to judge the souls of all the living and the dead: you, who live and reign with the Father and the Holy Spirit unto ages of ages. Amen.

In this prayer, revealed by God to blessed Bridget, praise is given in a beautiful way to all the members of the most holy body of our Lord Jesus Christ and to his body's most virtuous actions.

Prayer 3

My Lord Jesus Christ, although I know well that your blessed body is unceasingly praised and glorified by the harmonious jubilee of the citizens of heaven above, and yet, because I am bound by a debt to render to you infinite thanksgiving, therefore I, although a person unwise and unworthy, desire nevertheless with all my heart and with all my mouth

to offer to all the members of your precious body such thanks as I can and praise and honor.

My Lord Jesus Christ, you are truly the High Priest and Pontiff who first and before all others wondrously consecrated of material bread your true and blessed Body that you might satisfy us with the bread of angels. Therefore, may your glorious priestly seat at the right hand of God your Father, in your divinity, be happy and blessed unto eternity. Amen.

My Lord Jesus Christ, you truly are the head of all men and angels, the worthy King of kings and Lord of lords; and you do all your works out of true and ineffable charity. You humbly permitted your blessed head to be crowned with a crown of thorns. Blessed, therefore, be your head and hair; and may they be gloriously adorned with an imperial diadem. May heaven and earth and sea and all things created be subject and obedient to your empire and your power unto eternity. Amen.

My Lord Jesus Christ, your splendid forehead never turned away from right justice and truth. Blessed, therefore, be that same forehead of yours, and, with royal and triumphant glory, may it be perpetually praised by all creatures together. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your bright eyes of pity you look kindly upon all who with true charity ask of you grace and mercy. Blessed, therefore, be your eyes, your eyelids, and your glorious eyebrows; and may all your fair and lovely sight be unceasingly glorified by the whole heavenly army of citizens on high. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your kindly ears you gladly hear and hearken to all who humbly address you. Blessed, therefore, be those ears of yours; and may they be eternally filled with all honor. Amen.

My Lord Jesus Christ, your most sweet and blessed nostrils did not shrink from the stench of the putrid cadaver of the dead Lazarus or even from the horrid smell that spiritually proceeded from the traitor Judas when he kissed you. Blessed, therefore, be your precious nostrils; and may all expend on them the odor of sweetness and praise forever. Amen.

My Lord Jesus Christ, for our bodily and spiritual health and salvation and for our instruction in faith, you, with your own blessed mouth and lips, very often preached the words of life and of doctrine. Blessed, therefore, be your venerable mouth and your lips for every word that proceeded from them. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your most clean teeth, you most moderately chewed

physical food for the sustenance of your blessed body. Blessed, therefore, and honored be your teeth by all your creatures. Amen.

My Lord Jesus Christ, your tongue never moved to speak and never kept silence, except with justice and utility and to the extent that such action had been foreordained in your divinity. Blessed, therefore, be that same tongue of yours. Amen.

My Lord Jesus Christ, in accordance with your age, you fittingly wore a fine beard on your handsome face. May your venerable beard, therefore, be everlastingly revered and adored. Amen.

My Lord Jesus Christ, blessed be your throat, your stomach, and your viscera; and may all your sacred inwards be perpetually honored for the fact that they decently nourished your precious body in due order and perfectly sustained your bodily life for the redemption of souls and to the joy of the angels. Amen.

My Lord Jesus Christ, you are worthily called a leader by all because you bore on your holy shoulders and neck the burdensome bulk of the cross before you mightily shattered the gates of hell and led the souls of the elect back to heaven. Therefore, to your blessed neck and shoulders that so endured, be honor and glory eternally without end. Amen.

My Lord Jesus Christ, your blessed, royal, and magnificent heart could never, by torments or terrors or blandishments, be swayed from the defense of your kingdom of truth and justice. You did not spare your most worthy blood in any way; but rather, with your magnificent heart, you faithfully strove for justice and the law and intrepidly preached to your friends and to your enemies the law's precepts and the counsels of perfection. By dying in battle to defend these things, you - and your holy followers with you - have obtained the victory. Therefore, it is right that your unconquered heart be ever magnified in heaven and on earth and be unceasingly praised with triumphal honor by all creatures and soldiers. Amen.

My Lord Jesus Christ, the strenuous soldiers and faithful servants of this world gladly expose their own lives to death in war in order that their lords may enjoy safety of life; but you, O my good Lord, quickly hastened to the death of the cross in order that your servants might not miserably perish. Wherefore it is just that your glorious and intrepid breast be eternally adored by all your servants, whom you have thus delivered, and by all others and that it be humbly praised even by the angelic choirs. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your venerable hands and arms you surpassed the strength of Samson in a wonderful way as you patiently endured that they be fixed to the

wood of the cross and thus, with violence, snatched your friends from hell. Therefore to these same limbs of yours, from all whom you have redeemed, may there be shown unceasing reverence, eternal praise, and everlasting glory. Amen.

My Lord Jesus Christ, may your precious ribs and your back be blessed and honored unto eternity by all human beings who sweat over labors spiritual and earthly. For from your infancy even to your death, you labored unceasingly for our redemption; and with great pain and burdensomeness, you bore our sins on your back. Amen.

My Lord Jesus Christ, supreme purity and true cleanness, may your most innocent loins be blessed and praised above all the angels' cleanness which is in heaven and above the purity of all who have preserved their chastity and virginity in the world; for the chastity and virginity of them all cannot be compared to your cleanness and your purity. Amen.

My Lord Jesus Christ, may your knees, with their hams and your shins, be revered and humbly honored by all creatures in heaven and on earth above all who show reverence and honor by kneeling in the presence of their lords and masters; for you, the Lord of all, in all humility knelt before your own disciples. Amen.

My Lord Jesus Christ, good Teacher, may your most blessed feet be blessed and perennially adored; for, in this world, to your great sorrow, you walked with unshod feet along the harsher way that you taught to others, and at the end, for our sake, you permitted them to be fixed with hard nails to the cross - you who live and reign with God the Father in the unity of the Holy Spirit through all ages of ages. Amen.

In this prayer, which was divinely revealed to blessed Bridget, most devout and beautiful praise is given to all the members of the glorious body of the Virgin Mary and to all her body's virtuous actions.

Prayer 4

O my Lady, my life, O Queen of heaven, O Mother of God, although I am certain that your glorious body is unceasingly praised in heaven with melodious jubilee by all the heavenly court, still I, although an unworthy person, desire with all my heart to render here on earth such praise and thanks as I can to all your precious limbs.

Therefore, O my Lady, O Virgin Mary, praised be your hair with all its strands, now

decorated with a diadem of glory; for your hair is brighter than the radiance of the sun. Just as the hairs of the head cannot be computed, even so are your virtues innumerable.

O my Lady, O Virgin Mary, may your forehead and your most honest face be together praised above the whiteness of the moon, for none of the faithful in this dark world ever looked to you without feeling some spiritual consolation poured into himself at the sight of you. Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. Your eyebrows and your eyelids exceed in the brightness of their splendor the rays of the sun. Blessed be your most chaste eyes, O my Lady, O Virgin Mary. They coveted none of the transitory things that they saw in this world. As often as you lifted up your eyes, their appearance excelled the splendor of the stars in the sight of the whole heavenly court.

O my Lady, O Virgin Mary, may both your most blessed cheeks be praised above the beauty of the dawn, which so beautifully rises with its colors white and red. Even thus, while you were in the world, did your lovely cheeks shine with bright splendor in the sight of God and the angels because you never displayed them for worldly pomp or vanity.

O my Lady, O Virgin Mary, revered and honored be your most honest ears above all the forces of the sea and above the motion of all the waters; for your ears ever manfully militated against all the unclean flux of worldly hearing. O Virgin Mary, my Mistress, may your most sweet nose glory! By the power of the Holy Spirit, it never drew or sent forth a breath without all your thought being ever in the presence of the most High. Although at times you slept, you never turned your will from him. Therefore, to that same nose of yours and to your most blessed nostrils be ever given an odor of sweetness, praise, and honor above the mingled odor of all the spices and all the herbs that habitually send forth a delightful fragrance.

O my Lady, O Virgin Mary, praised be your tongue - so pleasing to God and to the angels - above all fruitful trees. Every word that your tongue uttered never harmed any person but always came forth to someone's advantage. Your tongue was very prudent, and all found it sweeter to hear than the sweetest fruit is sweet to taste. O my Queen and my Lady, O Virgin Mary, may your blessed mouth and your lips be praised above the loveliness of roses and all other flowers and especially for that your blessed and most humble word in which, with this same precious mouth of yours, you responded to God's angel when through you God willed to fulfill in the world his will, which he had foretold through the prophets. By virtue of that word, you diminished the power of the demons in hell and honorably restored the choirs of angels in heaven.

O Virgin Mary, my Lady and my consolation, may your neck, your shoulders, and your back be perpetually honored above the charm of all lilies, for you never bent these

members of yours and never straightened them again, except for some useful purpose or for the honor of God. Just as the lily moves and bends at the blowing of the winds, so all your members moved at the infusion of the Holy Spirit. O my Lady, my strength and my sweetness, may your most holy arms, your hands, and your fingers be blessed and eternally honored above all precious gems, which are comparable to your virtuous works. Just as your virtuous works allured the Son of God to you, even so did your arms and hands sweetly bind him in a maternal embrace of love.

O my Lady and my enlightenment, blessed be your most sacred breasts above all the sweetest springs of healing waters. Just as their welling water supplies solace and refreshment for the thirsty, your sacred breasts, in giving milk to the Son of God, supplied us in our need with medicine and consolation.

O my Lady, O Virgin Mary, blessed be your most precious bosom above the purest gold. When you stood all sorrowful beneath the cross of your Son, then - at the sound of the hammers - you felt your glorious bosom most sharply constricted as if in a hard press. Although you heartily loved your Son, you nevertheless preferred him to endure that most bitter punishment in order that he might die for the redemption of souls, rather than that he avoid this death to their loss. Thus too did you stand most firm in the virtue of constancy when in every adversity you totally conformed yourself to the divine will.

O my Lady, O joy of my heart, O Virgin Mary, may your most venerable heart be glorified and revered. It was so afire for the honor of God - more so than all other creatures of heaven and earth - that the flame of its charity ascended the heights of heaven to God the Father, and, because of this, God's Son descended from the Father into your glorious womb with the fervor of the Holy Spirit. Nevertheless, the Son was not separated from the Father even though, in accordance with the Father's foreordainment, he was most honestly made human in your virginal womb.

O my Lady, most fertile and most virginal Virgin Mary, blessed be your most blessed womb above all fruitfully sprouting fields. Just as the seed that has fallen upon good ground brings forth for its owner fruit a hundredfold, even so your womb, a virgin-womb and yet most fertile, brought forth for God the Father blessed fruit, more than a thousandfold. Just as the lord of a field glories in its fertile abundance of fruit and just as the little birds and the animals feed in it with delight, even so did the blessed and fertile fruit of the little field of your womb cause high honor for God in heaven, rejoicing for the angels, and, for humans on earth, a lavish flow of sustenance and life.

O my Lady, Virgin most prudent, may your most sacred feet be eternally praised above all roots that unceasingly bear fruit. May your feet be thus blessed because they

carried the glorious Son of God enclosed in your body as its sweetest fruit while your body itself was inviolate and your virginity remained uninjured forever. Oh with what honesty your most sacred feet went their way! Truly, at each of their prints, the King of heaven stood consoled and all the court of heaven rejoiced and was very glad.

O my Lady, O Virgin Mary, O Mother of all, may God the Father, together with the Son and the Holy Spirit, be eternally praised in his incomprehensible majesty for that most sacred cell of your whole body in which God's Son so sweetly rested - he whom the whole army of angels praises in heaven and whom the whole Church reverently adores on earth.

And you, my Lord, my King, and my God, to you be perpetual honor, perennial praise, blessing, and glory, and infinite thanksgiving. For you created this Virgin so worthy and so honest; and you chose her for yourself as your Mother for the sake of all who in any way have been consoled in heaven and on earth and for the sake of those in purgatory who have had, through her, assistance and solace. You live and reign with God the Father in the unity of the Holy Spirit, one God, through all ages of ages. Amen.

The Life of Saint Bridget by Prior Peter and Master Peter

One should know that this most humble handmaid of God never presumed to call herself or to have herself called the bride of Christ, or his channel, because of vainglory or transitory honor or any temporal advantage, but at the instruction of Christ and of blessed Mary, his most worthy Mother, who both called her so. And it was not from presumption, but out of humble obedience to them, that she thus called herself in her writings.

Of what parents Christ's bride, Lady Bridget, was born.

As we read about blessed John the Baptist and about Saint Nicholas, the merits of parents many times cooperate to produce in their children an even greater grace, which perseveres to the end. So Lady Bridget of holy memory, the princess of Närke in the kingdom of Sweden, the bride of Christ, came forth from just and devout parents, who were noble according to the flesh because they were of the noble race of the kings of the Goths, but more noble according to God. For her father was a devout and just man and was called Lord Birger of Upper Sweden. Every Friday, he humbly confessed his sins; and he used to say this: "On Fridays, I want to prepare myself so well for God that on the other days I may be ready to bear whatever God may give."

He also visited, with great labor, the places of the saints - namely, of James and of others - imitating the footsteps of his predecessors. For his father had been a Jerusalem pilgrim and so had his grandfather and his great-grandfather and his great-great-grandfather. And it is unheard of that men so magnificent and of such great wealth and glory from the ends of the world - namely, from the kingdom of Sweden - should undertake such a laborious journey - namely, to see the places of Saint James and of Jerusalem, where Jesus Christ became incarnate and suffered.

Wherefore Christ later, among other words of the revelations, spoke to his aforesaid bride: "I tell you," he said, "but not for your praise, that your generation has come forth from a lineage of holy kings. And they themselves earned, by their merits, that my divine grace be made manifest with you." And similarly the mother of this same bride of Christ - her name was Lady Ingeborg - was very noble and very devout.

Her father, named Lord Benedict, a man sprung of kingly seed, founded and endowed many churches and monasteries. The wife of this Benedict hid her devotion of mind and walked ways in accord with her noble rank and the customs of the nobility. One time when she and her household were passing through a certain monastery of nuns, she was looked

down upon by a certain nun. And indeed this nun began, with force, to disparage this same grandmother of the said Lady Bridget and to murmur with the other nuns. And when, on the following night, the said nun had fallen asleep, a person of wonderful beauty appeared to her and said with angry countenance: "Why have you disparaged my handmaid by saying that she is haughty, which is not true? For from her offspring I shall cause a daughter to come forth, with whom I shall do my great deeds in the world; and I shall pour such great grace into her that all the nations will be astonished."

However, when the time came that this bride of Christ, Lady Bridget, was still in her mother's womb, it happened that her mother suffered shipwreck in an inlet of the sea. And when many of either sex had already drowned, a duke of the kingdom, Lord Eric, the king of Sweden's brother, who was there at the time, saw her in peril, and, by every means in his power, brought her alive to the shore. Then that very night, a person in shining garments stood by that same mother of Lady Bridget and said: "You have been saved for the sake of the good that you have in your womb. Therefore nourish it with the love of God because it is God who has given it to you."

How the birth of Christ's bride appeared to a priest.

And so, with the coming of the time at which the girl Bridget was born, a certain parish priest of a nearby church - a man of proven life and advanced age - while awake and praying, saw in the night a shining cloud, and, in the cloud, a virgin sitting with a book in her hand. To the wondering priest the same virgin said: "To Birger has been born a daughter whose wonderful voice will be heard throughout the world."

How she was as if tongueless for three years.

And so, as the girl Bridget advanced in age, she was as if tongueless for three years and did not have the use of speech. Her parents were in much doubt about this, believing that she was mute; but at the end of the third year, she so fully obtained the use of speech that she did not speak in the babbling manner of infants, but, contrary to what is natural at such an age, she sounded the words perfectly.

How Bridget's mother dies.

In the meantime her mother, a woman virtuous in all things, was growing infirm. Several days in advance, she foreknew and foretold her own passing; and when she was

just about to go forth from her body and saw her husband and the others sorrowing, she said: "Why do you sorrow? It is enough to have lived this long. We must rejoice because I am now called to a mightier Lord." And having called her children, she blessed them all and fell asleep in the Lord.

How, while still a girl, she saw wonderful things.

And so, when the girl Bridget, the bride of Christ, had now attained the seventh year of her age, she once saw, while wide awake, an altar just opposite her bed and a certain lady in shining garments sitting above the altar. The lady had a precious crown in her hand and said to her: "O Bridget, come!"

And hearing this, she arose from bed, running to the altar. The lady said to her: "Do you want to have this crown?" She nodded, and the said lady put the crown on her head so that Bridget then felt, as it were, the circle of the crown touching her head. But when she returned to bed, the vision disappeared; and yet she could never forget it.

How she saw Christ crucified.

Round about her tenth year, on a certain occasion she heard a sermon preached in church about the passion of our Lord Jesus Christ. The following night she saw, in a dream, Christ as if he had been crucified in that same hour, and he said to her: "In such a way was I wounded." And she thought that this had happened at that hour and answered in her sleep: "O Lord, who has done this to you?"

Jesus Christ answered: "Those who scorn me and neglect my love: they have done this to me." Then she came to herself; and from that day, she felt such affection for the passion of Christ that she could rarely recall the memory of it without tears.

How an unknown girl was seen sitting beside her.

Moreover, on a day in her twelfth year, she was intent upon some handiwork involving silk and gold in the company of other girls of her own age; and she felt much anxiety of soul because she could not do her work as she wished. Then her maternal aunt - a very devout and praiseworthy lady into whose keeping Bridget had come after her mother's death - walked into the house and saw an unknown maiden sitting beside Bridget and doing that same piece of work with her. And since, at her entrance, that unknown girl

had disappeared, the aunt then asked Bridget who the girl was that had been working with her.

Bridget answered that she had seen no one. Her aunt, however, inspected the work and found that it was so finely done that anyone looking at it would be given to understand that it was not the work of a girl of such a tender age but was something divine. Therefore this lady herself used to hold it in regard among her relics as something from God.

How the aunt found Bridget praying at night.

One night, the aforesaid aunt secretly entered the bedroom of the maidens and found Bridget kneeling naked before her bed and praying with tears. The aunt, suspicious of maidenly levity, ordered someone to bring a switch. But when she had begun to extend the switch to strike Bridget, at once it broke into tiny pieces so that the said aunt, seeing this, wondered greatly and said: "What have you done, Bridget? Have the women taught you some fallacious prayers?" The maiden answered with tears: "No, my lady; but I arose from bed to praise him whose custom is ever to help me." And her aunt said: "Who is he?" To which the maiden said: "The Crucified One whom I saw." And because of this, from that day her aunt began to love and venerate her more fervently.

How she saw the devil.

Not long after, when Bridget was wide awake and playing with girls, she saw the devil, as it were, having a hundred hands and feet and most deformed in every way. Thoroughly terrified, she ran to her bed, where the devil appeared to her again and said to her: "I can do nothing unless the Crucified were to permit." Since the women had seen and were asking what it was that had befallen her and why she was so thoroughly terrified, she answered: "A certain heartache seized upon me." And those women asked nothing more of her. But after some years, her aunt came and heard from her the whole truth and instructed her to cover her visions in silence and to be of good hope and to love God intimately and to beware of all levity.

How she came to marriage and how she lived in her marriage.

In the meantime, Lady Bridget was betrothed to a rich young man, a noble and prudent knight who was called Lord Ulf of Ulvåsa, prince of Närke. Between them they had so very honorable a marriage that both spouses lived in virginity for one year, devoutly

asking God that if they ought to come together he, the Creator of all, would from them create an offspring that would be at his service. She truly loved God and was most highly wary of herself so that no one might speak badly of her and that she might not give occasion for anyone to disparage her. Therefore she fled levities and places or persons for which she could be branded; and she had in her company honest handmaids and well-mannered companions. Indeed, together with the members of her household, she was intent upon work for divine worship or for the welfare of her neighbors.

How she prayed and how a prayer was poured into her.

In truth, the bride of Christ was so very fervent in prayer and tears that when her husband was away, she passed almost whole nights in vigil and did not spare her body many genuflexions and cruel disciplining. In fact, some time passed during which she constantly kept asking God in her prayers that some suitable manner of praying might be poured into her. One day, in a wonderful manner, she was elevated in mind; and then there was poured into her a most beautiful prayer concerning the passion of Christ and concerning the life and the praise of the most Blessed Virgin Mary. She kept this prayer in her memory so that afterward she might read it every day. And so one time when blessed Mary appeared to her afterward, she said: "I merited that prayer for you; therefore when you read it, you will be visited with the consolation of my Son."

About confession.

She continuously frequented confession; and for her confessor, she had a very expert and devout master of theology, called Master Matthias, who wrote an excellent gloss on the whole Bible and composed many volumes of books. And it was he who composed the prologue for the books of the Heavenly Revelations of the aforesaid Lady Bridget; and it was him that she obeyed in all her difficulties. wherefore, this same confessor used to say familiarly to his friends: "In Lady Bridget, it is a sign of some future grace that she so laments light matters as others lament things very serious and that she leaves nothing in her words or behavior unexamined."

About fasting.

When she could, she multiplied her great fasts and other acts of abstinence; and she very often abstained from delicacies in a hidden way so that it would not be noticed by her husband or by others.

About reading.

Indeed, when she was not occupied with manual labor, she was continually rereading the lives of the saints and the Bible, which she had caused to be written out for herself in her own language; and when she could hear the sermons of upright men, she did not spare herself the labor of going to hear those same sermons.

About almsdeeds.

Right up to her death, she did very large almsdeeds. In Sweden, she had a house set aside for the poor; and she served them in person when she could. She washed their feet and clothed them and visited them when they were infirm and handled their wounds and bodies with tender compassion and the greatest of maternal charity.

How blessed Mary helped her in childbirth.

Now at one time Lady Bridget was imperiled during childbirth, and her life was despaired of. That night, the women who were present to watch over her were awake; and as they looked, a person dressed in white silk was seen to enter and stand before the bed and handle each one of Lady Bridget's members as she lay there - to the fear of all the women who were present. When, however, that person had gone out, Lady Bridget gave birth so easily that it was a thing of wonder and not to be doubted that the Blessed Virgin, who gave birth without pain, was that person who mitigated the labors, the pains, and the peril of her handmaid, just as that same Virgin afterwards told her in a vision when she spoke this revelation:

A revelation.

"When you," she said, "had difficulty in childbirth, I, Mary, entered unto you. For that reason, you are an ingrate if you do not love me. Labor, therefore, that your children may also be my children."

How she virtuously educated and nurtured her children.

The bride of Christ, therefore, with great concern and diligence, virtuously educated and nurtured her sons and daughters, handing them over to teachers by whom they were instructed in discipline and good behavior. She wept daily over her children's sins, fearing that they would offend their God. And so one time when Saint John the Baptist appeared to her, he said: "Because you wept over the fact that your son offended me by not fasting on my vigil, and because you would prefer him to serve me rather than be a king, I shall therefore help him and shall arm him with my arms." Mention is made of this more clearly at the end of the fourth book of the Heavenly Revelations given to the aforesaid lady.

How she gained her husband for God and they both went to Saint James.

When, however, Lady Bridget had for a long time been making progress in the virtues, she also gained her husband for God. For even though he was a vigorous man and an important member of the king of Sweden's council, he occupied himself - at his wife's advice and admonishment - in learning to read the Hours of the most Blessed Virgin Mary and the books containing the laws and legal judgments; and he studied to fulfill what belongs to justice and the law. And so, both of them - namely, this husband and wife - being fervent in their love for God and that they might more freely disengage themselves from the vanities of the world, went forth from their fatherland and from their kindred after Abraham's example, and, with great labors and expenses, proceeded into Spain to Saint James in Compostella.

After they had made their pilgrimage to many places of the saints and while they were on the way back, her husband took sick in the city that is called Arras, near Flanders. As the sickness grew worse, the bride of Christ, being in a state of great anxiety of soul, merited to be consoled by Saint Denis, who appeared and spoke to her at prayer: "I," he said, "am Denis, who came from Rome to these parts of France to proclaim God's word in my life. And so, because you love me with special devotion, I therefore proclaim to you that through you, God wills to be made known to the world and that you have been handed over to my guardianship and protection. Wherefore I shall help you always; and I give to you this sign: your husband will not die now of this sickness." And many other times, this same blessed Denis visited her in revelations and consoled her.

A vision of future things.

After some days, there in that same city of Arras, she again saw certain wonderful things in prophetic vision: namely, how she was going to travel to Rome and to the holy city of Jerusalem, and how she was going to depart from this world, and how a very

handsome youth led her then in spirit through all the said places. All these things were thus fulfilled after much time.

How, with her husband convalescing, she returned to her fatherland.

However, after his long illness, her husband was convalescing; and they both returned to their fatherland. Between them, they maintained a mutual continence and decided to enter a monastery. And after all their affairs and goods had been set in order to this end, her husband - still having the same purpose - died in the year of our Lord, 1344.

How she was sent to a teacher and how, after her husband's death, she was visited by the Spirit.

After some days, when the bride of Christ was worried about the change in her status and its bearing on her service of God, and while she was praying about this in her chapel, then she was caught up in spirit; and while she was in ecstasy, she saw a bright cloud; and from the cloud, she heard a voice saying to her: "Woman, hear me." And thoroughly terrified, fearing that it was an illusion, she fled to her chamber; and at once she confessed and then received the Body of Christ.

When at last, after several days, she was at prayer in the same chapel, again that bright cloud appeared to her; and from the cloud, she heard again a voice uttering words like those before, namely: "Woman, hear me." And then that lady, again thoroughly terrified, fled to her chamber; and having confessed, she communicated as before, fearing that the voice was an illusion.

Finally, after several days, when she was praying again in the same place, she was indeed caught up in spirit and again saw the bright cloud, and, in it, the likeness of a human being, who said this: "Woman, hear me; I am your God, who wish to speak with you." Terrified, therefore, and thinking it was an illusion, she heard again: "Fear not," he said; "for I am the Creator of all, and not a deceiver. For I do not speak to you for your sake alone, but for the sake of the salvation of others.

Hear the things that I speak; and go to Master Matthias, your confessor, who has experience in discerning the two types of spirit. Say to him on my behalf what I now say to you: you shall be my bride and my channel, and you shall hear and see spiritual things, and my Spirit shall remain with you even to your death." After this, he added: "For three reasons, Lucifer fell," etc., as is more fully contained in the revelations of the Heavenly Book.

And this is the first revelation in the prologue, etc. Therefore in the year of our Lord 1345, the first divine revelations were made to Lady Bridget not in sleep but while she was awake and at prayer, with her body remaining alive in its vigor, but while she was caught up from her bodily senses in ecstasy and in visions, either spiritual or imaginary, with the coming of a vision or a supernatural and divine illumination of her intellect, for she saw and heard spiritual things and felt them in spirit. Indeed, in the manner mentioned, she saw and heard corporeal images and similitudes; in fact, in her heart she felt something, as it were, alive, which moved more actively and more fervently in response to greater inflammations and infusions, but less when the infusions were less. Many times, indeed, the movement in her heart was so vehement that motion could be seen and felt even on the outside.

How, even before her husband's passing, she saw certain things.

In the fourth year before her husband's passing, a saint of our land of Sweden, Botvid by name, appeared to her, as it were, in an ecstasy of mind, and said: "I have, with other saints, merited for you God's grace - namely, to hear and to see and to feel spiritual things - and the Spirit of God will inflame your soul."

In the third year before her husband's passing, the most Blessed Virgin Mary appeared to her and said: "I am the Queen of those in misery. I want to show you what my Son was like in his humanity and what he was like when he suffered on the cross. And this will be a sign to you, that you will come to the places in Jerusalem where I lived in the body and there, with your spiritual eyes, you will see my Son." After twenty-eight years, all of this was thus accomplished, as it is more clearly recorded in the book of revelations that she had in Jerusalem and in Bethlehem.

How, at the beginning of the revelations, she was instructed to stay in a certain monastery.

And so at the beginning of the revelations, she was at once instructed to obey that same Matthias, a master of theology, and to stay in a monastery of Cistercian monks, namely, Saint Mary's in Alvastra, which is in Sweden, in the diocese of Linköping. The Spirit said to her in a vision: "If it should please the mighty Lord to do a work that is singular, general works must not therefore be despised but must be loved all the more and with greater fervor. So I, the God of all, who am above all rules, permit you to reside at the present time near the monastery - not to abolish the Rule, nor to introduce a new custom, but rather to display my wonderful work in a holy place. For David, in a time of need, ate

the hallowed loaves - an act that is nevertheless forbidden to some in a normal time.”

There was a lay brother with the name Gerekin in this same monastery of the Cistercian order at Alvastra. For forty years he never went outside the monastery; but day and night, he was absorbed in prayers; and he had this grace: that, during prayer, he almost continually saw the nine choirs of angels; and at the elevation of the Body of Christ, he merited frequently to see Christ in the appearance of a child. When Lady Bridget had come to the monastery and was residing there, this brother wondered in his heart and said:

”Why does that lady settle here in a monastery of monks, introducing a new custom against our Rule?” Then this same brother was caught up in an ecstasy of mind and clearly heard a voice saying to him: ”Do not wonder. This woman is a friend of God; and she has come in order that at the foot of this mountain she may gather flowers from which all people, even overseas and beyond the world's ends, shall receive medicine.”

Again, on a second occasion, this same brother saw her raised from the earth, and, as it were, lightning going forth from her mouth. And then he heard in spirit: ”This is the woman who, coming from the ends of the earth, shall give countless nations wisdom to drink. And this will be a sign to you: that she, from the mouth of God, is going to tell you the end of your life. And you will exult at her words and at her coming; and your desire will be fulfilled more quickly lest you see the evils that God is going to bring down upon this house.”

Lord Hemming, bishop of Åbo, performed her divine embassy in France and England and saw that the kings were less than willing to receive the words of God - namely, those revelations touching the kings and the war between the kingdoms of France and England. These revelations are contained in the fourth book of the Heavenly Revelations, nearly at the end of the chapter ”Disturbed in heart,” etc. As he slept, Lady Bridget appeared to him and said: ”Why are you disturbed? You will return to your fatherland successfully, and you will bear the fruit of souls. But know that the plague upon those to whom you were sent shall not yet end, for their hearts are hardened against God, and they shall be troubled yet a while until they are humbled.”

There was a nun named Katharine in the monastery of Mount Saint Mary, in the kingdom of Sweden. She received this grace: blessed Mary appeared to her, and, among other words, said: ”I shall show to you that I am the Mother of God, and I shall present you to my Son.” When this lady had seen Lady Bridget and they were talking together familiarly, she replied: ”O you happy lady! For I am not speaking so that either you or I would be boasting, because I have heard for very certain a voice that said this: 'Know that Bridget shall yet be called happy because, if she is scorned on earth, she will be honored in heaven and those to be born will proclaim her name.' Therefore stand firm because without

doubt it will thus be accomplished, even as I have heard.”

When Master Matthias, her confessor - of whom mention was made above - was stricken with a certain temptation, it was said to Lady Bridget in spirit: ”He will be knowledgeable from 'In the beginning,' i.e., from the beginning of the Bible and of the book of Genesis, which thus commences: 'In the beginning, God created heaven and earth,' right through to 'Alpha and O,' i.e., right through to the Apocalypse, where 'Alpha and O' is thus written. And he will be liberated from his temptations, and I shall give to him the fervor of my Spirit.” And at once he felt himself liberated and given rest from his temptation. Also, on the same day that this Master Matthias died in his fatherland, Lady Bridget, who was staying in Rome, heard in spirit: ”Happy are you, Master Matthias, because of the crown that was fashioned for you in Sweden. Come now to wisdom that will never end!”

When, in old age, Brother Algot of the Order of Preachers, a master of theology and a most familiar friend of Lady Bridget, for three years experienced blindness and suffered violently from calculi, he asked the said Lady Bridget to offer prayer to God for him. When, in compliance with his request, she asked for him to be healed, this answer came to her in spirit: ”He is a gleaming star. It is not expedient that his soul be blackened by his body's health. Now he has competed and he has reached the finish. Nothing remains save that he be crowned. This will be a sign to him: now, from this hour, the pains of his flesh will be alleviated; now all of his soul will be inflamed with my charity.” And not many days afterward, he expired.

The aforementioned Lady Bridget also had, from God, these special graces of great virtue and wonder: the first is that when she was saying anything that would be an offense to God, at once she felt in her mouth a very great bitterness, as it were, of sulphur. And by this she knew at once that she had offended God; and, bringing that word back into her memory, at once and without delay she confessed it to her confessor with great sorrow and tears. Also, when anyone spoke to her any sly or vicious words that would offend God, at once she felt in her nostrils a horrible stench of sulphur, which she could hardly tolerate. And this was a sign that God had then been offended by the words of that person - a thing that we proved almost an infinite number of times.

Moreover, when any person asked her about some doubt in his conscience and sought from her advice and a special remedy that would be very good, she then used to answer him: ”Pray to God about this. And we too shall think, and we shall do what we can for you - although I am an unworthy sinner.” In fact, after three days or so and sometimes on the very same day, she would answer that same person - if the person were spiritual and honest - having first lifted her hands toward heaven and saying this: ”I am a sinner unworthy to say such things; nevertheless, know that Jesus Christ appeared to me at

prayer and told me what reply I might make to the fact that you asked such and such, etc.”

And then she gave him the words that she had had from Christ or from the Blessed Virgin Mary as the response to this matter. Or else when she was well, she wrote down with her own hand and in her mother tongue the words divinely given to her; and she had them most faithfully translated into the Latin tongue by us, her confessors. And afterward, she listened to the translation together with her own writing that she herself had written, so that there might be not one word more added there or missing but only what she herself had divinely heard and seen in the vision.

If, in fact, she was ill, she called her confessor and her writer - a secretary specially assigned to this - and then, with great devotion and fear of God and sometimes with tears, she reported to him those words in her own vernacular and with a certain attentive elevation of mind, as if she were reading them in a book. And then the confessor said these words in the Latin tongue for the writer, and he wrote them down right there in her presence. And afterward, when the words had been written out, she wanted to listen to them; and she listened very diligently and attentively. And so she gave or sent this writing to those who were making the inquiry. This has often - yes, very often - been proven in experience by the lady queen and the archbishop of Naples; also by the queen and the king and the princes and many others from the kingdom of Cyprus and from the kingdom of Sicily; and by men, and by women too, from Italy, from Sweden, and even from Spain.

Moreover, it also happened very often that to the same Lady Bridget were revealed the most secret thoughts and doubts of those who came to her and even of certain other persons who were absent - things that they themselves had never at all made public by word or by writing or by sign. Witnesses to this are: Lord Nicholas of Nola, rector of the Patrimony; Lord Gomez de Albornoz, rector of the duchy of Spoleto; the lord count of Fondi; and many others, both religious and secular, to whom she told or wrote the innermost things of their hearts.

One also had to wonder at another grace that the aforesaid lady had from her bridegroom, Jesus Christ. For very often it happened that with devotion and charity, various persons asked her to pray to God for certain souls of some of their departed. And if it seemed to her that they were in purgatory - a place where they would need intercessory prayers - they asked her to tell this to them, the living questioners, and to make known to them by what alms and sacrifices or by what intercessory prayers of the living the dead could be freed from those pains.

Indeed, she received in writing the names of the departed; and with utmost charity and compassion, she prayed to God for them. And then, in prayer, she obtained answers

from God as to whether those souls were in purgatory - and even about the manner of that purgatory and of those pains where they were - or whether they were in hell or in heaven. She was also given to know, clearly and distinctly, the manners of intercessory prayer and of alms giving through which those souls could be freed.

Good proof of this was experienced by some of the aforesaid living persons who were named above and who devoutly asked her about such things, and, concerning this, had divine answers from her in writing. Indeed when she herself, or any of us in her house, was anxious or doubtful about anything, at once and without great delay, through the revelations divinely given to her, she humbly brought back from Christ, her glorious bridegroom, or from our Lady, the Virgin Mary, a most precious answer explaining that business.

What more is there? For the testimony to so many virtues, to such great holiness and excellence, to such flowing and abundant grace divinely shining in her is all disclosed in the books of the Heavenly Revelations, which were divinely given to her, and in the Book of Questions, which was also given to her divinely, through an infusion from the Holy Spirit, in a wonderful manner and, as it were, in a single hour, while she was riding her horse and journeying to her villa in Vadstena, as is more fully recorded at the beginning of that same Book of Questions.

Testimony is also provided by visual experiences, for very often these things were seen by us ourselves and by many others in various parts of the world. For we have often seen that things that she had prophetically foretold many years ahead of time, afterwards actually came about in our experience. This is something that many others also saw and experienced. From them it may be clearly gathered (and it can be tested by the sayings of the saints) that she had from God the true spirit of prophecy and that intellectual vision had been divinely given to her.

The miracles too that since her death are happening through her merits and intercession bear now, and will in future bear, the clear witness of truth to the great graces that divinely sparkled in her. Indeed, after this lady had been called into the Spirit of God, she prophesied not only about the future - as did the prophets - but also about the present and the past; and she also clarified many things concerning certain doubtful matters in Sacred Scripture.

Moreover, like the apostles, she relinquished all that she owned; and, at God's instruction, she sent letters to the major personages of the whole of Christendom: namely, to the supreme pontiffs; to the emperors; to the kings and queens of France and of England, of Sicily and of Cyprus; to princes and princesses; to various prelates; to seculars

and to religious; to kingdoms, and to lands and to cities. She also visited many lands personally, showing God's will to great and small alike for the good of their souls, redeemed by Christ's blood.

Like the holy evangelists, she wrote also about the birth of Christ and about his glorious life, and, in a similar way, about his death and about his resurrection and about his eternal glory, as is shown clearly enough in her revelations.

In truth, she was not without experience of martyrdom; for she mortified her body by living in toil and abstinence, by exposing herself to dangers on land and on sea, and by patiently enduring, for the sake of Christ's name, the reproaches and affronts of many, whether she was in grave physical infirmity or in health. From her innermost heart, she continually returned thanks to her bridegroom, Jesus Christ, for all adversities; and she prayed suppliantly to God for those who offended her.

How a certain lady who had died appeared to her and foretold to her the future.

Now, during the first month that Lady Bridget came to the said monastery of Cistercian monks - namely, Saint Mary's of Alvastra - a certain lady, already dead and very well known to her, appeared to her at prayer and said: "To you shall be given understanding of spiritual things; in all things, therefore, humble yourself. And that you may know this with greater certainty, behold, I give to you a threefold sign.

The first is that I have been gravely purged for the stubbornness of my conscience. The second: that my husband, who is not my husband, now seeks something carnal - namely, carnal intercourse with another woman in opposition to God - and it will be, for him and his posterity, a cause of tribulation. The third is that you will cross the sea; and you will die in a glorious place, in Rome."

Moreover, the lady appeared to her a second time and said: "I want to inform you of my situation; for it thus pleases God that as we have loved each other while both living in the flesh, so we should now love each other in spirit. I - to speak using a similitude - have been put, as it were, in thick glass and can hear, but not yet reach, the things that I wish for. Thus, I can understand and desire and hope for those everlasting joys; but I have not yet attained to the full until the glass, by God's will, becomes more thin and sheer.

And this has been because two things weighed me down in the world: namely, a facility of anger; and the fact that I was not content with the things that I had, but wanted always to have more. Therefore induce those who were my friends to have chalices made

for me, in which the sacrifice of my Lord Jesus Christ may be offered; and second, to have remembrance of me made during the year by those who are the friends of God. For by such means I shall, without a doubt, be more quickly freed from this punishment.”

What sort of things happened during life to that aforesaid lady who was the sister of Lady Bridget's husband and who thus appeared to her.

That said lady who after death appeared to Lady Bridget was very famous for her fasts and prayers. And one time, when she was seriously ill, the devil appeared to her in a most hideous form, intending as if to snatch her as she lay there. In fact, violently terrified, she called out: "For eternity," she said, "I shall be damned!" As she many times repeated these words, her confessor spoke to her: "Why," he said, "do you speak these words, my Lady, when you have always loved God with all your heart?"

She, however, could make no answer save as before: "I shall be damned for eternity!" Finally, she fell silent in the hands of those who held her; in a wonderful way, her face began to change and to take on colors and to be, in color, now white and now a rosy red. While those present were wondering, she said in a loud voice: "Blessed are you, my God, who have created and have freed me. I confess you and I bless you."

But when she had regained her breath and was returning to herself, she called her confessor and other virtuous men and said to them: "I saw the devil in a most vile form. Taking fright at his appearance, I believed that I would be damned. And while I was in this terrible anxiety, I saw Christ, as it were, standing on the cross. As the devil fled away, Christ said: 'When a year has rolled by, you will see the same vision, but not the devil. And this will be a sign to you, when you see it, that at once your life will be at an end.' " And so it happened; for when the year had rolled by, on that very same date she saw Christ; and then her soul was loosed from the flesh after long purgation.

How this lady appeared a third time to Christ's bride, Lady Bridget.

This said lady also appeared a third time after her death to that same Lady Bridget and said: "What I longed for, I now have. My former torments have been consigned to oblivion, and my love is now perfect. But as for you: be obedient! For you are going to come into the society of the great."

How, after the death of her husband, Lady Bridget distributed her goods.

With her husband dead, at once Lady Bridget distributed all her goods among her children and the poor. She changed her way of living and dressing; and she would have done even greater things but for the obstacle of the fact that she had been instructed in a revelation to make a pilgrimage to Rome. And when she was scorned by the nobles for the sudden change and the cheapness of her clothing, she answered: "It is neither for you that I start, nor for you that I stop. For I have determined in my heart to tolerate injurious words. Pray, therefore, for me that I may be able to persevere."

How she was divinely instructed to go to the king of Sweden.

And so, when she had been instructed in spirit to go to the king of Sweden, and when she pleaded the excuse that she did not know what to say to him, this answer was made to her by God: "When you arrive," he said, "open your mouth; and I will fill it." Therefore, when she arrived, divine words were at once poured into her - not only words that pertained to the king, but also many that were about the future.

How she was sent to a bishop and he acknowledged her coming.

This same Lady Bridget also came to a certain bishop of proven life and devotion and said to him some words divinely revealed to her. When he heard those words, he, in his own conscience, discovered - right down to the last point - what she herself had understood in spirit: namely, things that, except for God and himself, no human at all had ever known. For the said lord bishop had certain less rational desires, and, in some things, a zeal at variance with knowledge; and he practiced fasts that went beyond nature. Therefore, he more willingly accepted her charitable admonitions, corrected everything by the standard of charity, and spoke to her: "Last night," he said, "I definitely saw you entering toward me and removing from my heart very great burdens. Therefore, not only do I believe your words, but I also see in my soul that God is doing wonderful things with you."

How she prohibited the king from imposing unjust imposts and tributes.

When the king of Sweden was hard pressed to pay a certain sum of money and was arranging to put the burden on the community of the realm contrary to the statutes and his oaths, Lady Bridget replied to him: "My Lord, do not do this; for you will not be immune from the wrath of God. But take instead my two sons; and pawn them as hostages until you can pay; and do not offend your God." Then, on that very day, there came to her the

following vision in which Christ spoke to Lady Bridget and said this: "Just as a kingdom has sometimes been saved because of the charity of one human being, so some kingdoms have been lost because of one person's new inventions and burdensome taxes.

I give you an example of this in the case of the following kingdom. For its king himself trusted in money - exacted by fraud or feigned justice from his people and from travelers - more than he trusted in me. Therefore, he lost his life and left his kingdom in trouble.

Others who succeeded him turned his crooked inventions into custom, and, as it were, into law. But if a king trusts in me, his God, and the community of the realm is petitioned for assistance with charity, then I am able to save and to restore to peace more quickly because of that charity. Therefore, if the king desires to prosper, let him keep his promise to me and keep truth with the community of his realm; and let him especially beware of introducing new inventions or tributes or technicalities. In his difficulties, let him follow the advice of those who fear God, and not the advice of the covetous; for it is better to suffer some adversity in this world than to sin knowingly against me and against his own soul."

How the devil wanted to deceive her.

One day, when Lady Bridget was going, at the Spirit's instruction, to visit a certain man obsessed by the devil, the horse on which she was accustomed to ride, and which had previously been very gentle, suddenly so reared up from the ground that the horseshoes on its hooves could all be seen. As a result of this rearing, that same lady suffered pain in her back for a long time, whereby she was given to understand that the devil begrudged this sinner's conversion. In fact that man being visited - a man noble, by the world's standards, and great - was vexed by the devil; and especially in her presence, he was disturbed, as it were, more gravely than usual.

Then that same man spoke many horrible things against God and said to her: "Oh, how unlike are your spirit in you and my spirit in me! But when it pleases the Spirit who is in you, I shall be perfectly healed; for he himself, because of my disbelief and my hidden demerits, has given me over into the hands of a cruel exactor." She answered him: "I promise you that you shall be quickly healed, but I ask why you speak such great abominations against God." And he said: "I do not rule myself." When he had said this word, he began to speak, as it were, more bitterly against God and to blaspheme him, saying: "Him who created heaven and earth, I worship; about your new God Christ, be silent!" Then the bride of Christ said: "Be silent, wretched devil, in your speech against God; for even if you are this creature's punisher, nevertheless you shall not be his eternal

owner.” And at once that man, as if drowsing, fell silent; but after several days, he was cured.

Still another miracle took place. In a revelation, it had been divinely told to the aforementioned Lady Bridget that on God's behalf she should instruct a certain Brother Peter - the prior of the Cistercian order's monastery of Saint Mary of Alvastra in Sweden - to write the books of the revelations that had been divinely given to that same Lady Bridget in spiritual vision. This same prior was a very simple man; and he would for no reason set his hand to writing; for he reckoned himself, because of his ignorance, less than suitable for so great a work. Then he was driven by Christ with the fear of death - and almost died - until he consented. And when his consent was given, he was suddenly cured without any lapse or interval of time.

So too a demoniac in East Gothland. In the presence of two trustworthy witnesses, at words from the mouth of the aforesaid religious - words whose form this lady heard from Christ and which the brother said to the demon according to Christ's instruction - then indeed the demoniac was cleansed.

Moreover, another demoniac in Sweden was cleansed in the same manner by the same religious, in the presence of trustworthy witnesses, at the instruction of the aforesaid Lady Bridget.

Moreover, through the intervention of the Blessed Virgin Mary, who with Christ appeared to the said Lady Bridget, a certain public prostitute was converted through the prayer of that same Lady Bridget. Moreover, many magnates in the kingdom of Sweden were converted when at one and the same time and place - with the exception of those ungrateful to Christ - they experienced a movement of their hearts for the better: a movement caused by him at the words of the same Lady Bridget and which they confessed had been sent by him.

How Lady Bridget was judged by a certain bishop in his heart, and what things came to her.

One time, at a banquet, when the bride of Christ was sitting at table with a certain devout bishop and, in God's honor, was making use of the delicacies that had been served, she was judged by the bishop interiorly in his mind; for he said in his heart: ”Why does this lady of such great spirit not abstain from delicate foods?” Then, toward vespers, she herself, knowing nothing of such thoughts, heard these things in spirit: ”Say to the bishop, 'I am he who filled the shepherd with my Spirit. Was this because of the shepherd's

fasting? I am he who made married men prophets. What had they done to merit this? I commanded a prophet to take an adulteress as his wife. Did he not obey? I am he who spoke as well to Job in his delights as when he sat upon the dunghill.

Therefore, because I am wonderful, I do all things that please me without dependence on preceding merits.' ” And so, hearing this, the bishop recognized himself and now humbled asked the same Lady Bridget to pray for him. And then, on the third day, the most Blessed Virgin Mary appeared to that same bride of Christ and said to her: ”Say to that same bishop that because he is accustomed to begin all his sermons with praise of me and because his judgment was made with charity rather than envy, his charity thus merits consolation. Tell him, therefore, that I want to be a mother to him and that I want to present his soul to God. And now I shall expound to you how he is the seventh animal of the animals shown to you and how he will carry my words into the presence of kings and pontiffs.” This revelation of the seven animals is more fully recorded in the book of the revelations.

How Lady Bridget returned from the king of Sweden and how her son died.

And so, when Lady Bridget returned from the king of Sweden to the monastery of Alvastra, she found that a son of hers - who, when she left, had long been infirm - was now in extremis. And she wept much over his long infirmity and reckoned that it was happening because of the sins of his parents. Then the devil appeared to her and said: ”Why, woman, with all this water of tears, are you weakening your sight and laboring in vain? Could water ascend to heaven?” In the same hour, Christ appeared to his bride in his human form and said: ”This boy's infirmity has not been caused by constellations of stars - as the foolish say - nor by his sins. He has become infirm because of his physical condition and so that his crown will be greater.

Therefore, if he has hitherto been called by his own name, Benedict, Ulf's son, from now on he shall be called the son of tears and prayers; and I shall put an end to his distress. In fact, on the fifth day afterward, there was heard a most sweet singing, as it were, of birds between the boy's bed and the wall; and, behold, then the boy's soul went forth; and the Holy Spirit said to that same Lady Bridget: ”Behold what tears accomplish! Now the son of waters has passed over to his rest. Therefore the devil hates the tears of good people, which proceed from divine charity.”

About a brother who lay in his infirmity for three years and more.

In the said monastery of Alvastra, a certain lay brother of holy life was infirm for three years and more. At Christ's command, his bride visited the brother and said to him: "Repent with greater attention because there is something hidden in your heart. As long as you keep it hidden, you will not be able to die." When he answered that he had nothing that had not been disclosed in penance, she said: "Ask with what intention you entered the monastery and with what intention you have lived up to now." Then he dissolved in tears and said: "Blessed be God who has sent you to me. Now that you have spoken, I want to tell the truth; for I do have something hidden that I never dared to betray because, as often as I repented, my tongue was always, as it were, tied and indeed excessive shame invaded me so that I did not open the matter.

Therefore, as often as I made my confession, I invented for myself a new conclusion to my words, saying at the end: 'I declare to God and to all God's saints that I am culpable of all the crimes that I have told to you, Father, and of all those that I have not told.' I believed that through this conclusion, all was forgiven. But now, if it should please God, I would gladly tell the whole world." And when a confessor had been called, he fully explained everything with tears; and he did not survive long afterward.

About a temptation to gluttony with which Lady Bridget was tempted.

Now at one time, Lady Bridget was so gravely tempted with gluttony that for hunger, she could scarcely think of anything else. Finally, in spirit, she saw an Ethiopian holding in his hand, as it were, a morsel of bread and a certain very handsome youth holding a gilded vessel. And the youth said: "Why do you solicit that woman who has been given over into my custody?" The Ethiopian responded: "Because she glories in an abstinence that she has not had; for she does not cease to fill her belly until it is full of delicate dung. I therefore hold forth my morsel that grosser things may, for her, become sweet."

The youth responded: "You know quite well that she does not have an immaterial nature as we do but, rather, a sack made of earth. Since earth is slippery and restless, she needs continual re-creation." The Ethiopian said: "Your Christ fasted, eating nothing; and the prophets ate bread and drank water in moderation. Therefore they merited lofty things.

And how will that woman merit when she always feels a satiety?" The youth responded: "Is Christ not yours too as well as ours?" To which the other said: "By no means at all! For I will never humble myself to him but will rather act in opposition to him because I shall not return to his glory!" The youth responded: "Our Christ taught us to fast, not so that the body would be weakened beyond measure, but so that it would be humbled and not grow insolent in opposition to its soul. Our Christ does not ask for things

impossible to nature but for moderation; he does not ask the quality or the quantity of what one eats but, rather, the quality of the eater's intention and charity."

To which the Ethiopian said: "It is just that what that woman did not experience in youth, she should feel in old age." In rebuttal, the youth said: "The praiseworthy thing is abstinence from sin. There is no obstacle to heaven in purple dye or in delicate flesh when these things are possessed together with the love of God. Sometimes the customs of one's upbringing must be maintained well, with thanksgiving, lest the flesh be too seriously weakened." After this, at that same hour, the Virgin Mary appeared to her - wearing a crown - and said to the Ethiopian: "Be silent, you negotiator; look askance, because she has been assigned to me!" And the Ethiopian spoke: "If I cannot do anything else," he said, "I will cast a bramble of the Christ's-thorn plant onto the hem of her garments." To which the Virgin said: "I will help her. And as often as you cast it on, it shall be cast back into your face; and her crown will be doubled." Not long after this vision, the whole temptation to gluttony was taken away.

How she was tempted at prayer.

During her prayers, the bride of Christ was sometimes tempted even with unclean thoughts. Blessed Mary appeared to her and said: "The devil is like an envious spy, seeking to accuse and impede the good. Therefore try and pray as long as you are being tempted because your desire and good effort will count for you as prayer; and if you cannot cast out of your mind the sordid matters that come to it, those efforts will count for you as merit provided that you not consent and as these things are against your will."

How the prayer of the bride of God was of profit to someone.

A certain religious was tempted for twelve years concerning the Sacrament of the Body of Christ and concerning the name of blessed Mary, whom he could never name without sordid thought and blasphemy. And so for a long time he omitted even the Angelic Salutation. With tears, he asked Lady Bridget, the bride of Christ, to pray for him; and, obtaining her prayers, he was so freed that, afterward, he rarely pronounced the name of blessed Mary without great joy; and the Body of Christ became so sweet to him that he could not rest on a day when he did not celebrate Mass.

For a long time, this same man had a desire to visit the holy places in Jerusalem; but, out of obedience and because of his profession, he was not permitted to do so. When he was in extremis, he was enraptured and saw all those places in spirit just as did those who

have seen them in body; and when he had shown the arrangement of those places to those who had previously visited them, he passed away, exulting in the Lord.

How the bride of Christ was instructed to go to Rome and to testify to the grace of God.

However, after the passage of almost two years in the Cistercian order's aforesaid monastery of Saint Mary of Alvastra, Christ instructed her to go to Rome, even as it is recorded in the following revelation.

A revelation concerning the same thing.

Our Lord Jesus Christ once spoke to this same Bridget and said: "Go to Rome, where the streets are paved with gold and reddened with the blood of saints and where there is a compendium - i.e., a shorter way - to heaven because of the indulgences that the holy pontiffs have merited by their prayers. Moreover, you shall stay there in Rome until you see the supreme pontiff and the emperor there at the same time in Rome, and to them you shall announce my words."

What she did on the way to Rome.

After she had gone forth from her fatherland, she was divinely instructed in a vision to give up her customary reading and learn grammar. This was when she was given blessed Agnes for her solace and Master Peter, her confessor, for a teacher to instruct her and that she might obey him. Moreover, the said lady, in a brief time, made so much progress in grammatical knowledge that she knew in part how to read, to understand, and to utter Latin speech.

How she was divinely instructed to go to Naples and visit there the places of saints.

After she had stayed a long time in Rome, Christ spoke to her thus and said: "Permission is given you to visit the holy places in Sicily because in that place are the bodies of many who loved me with all their heart. Outstanding among them is Thomas, my apostle. When you arrive there, I am going to show you certain secrets." And since she hesitated somewhat lest her money for expenses chance to fail on the way, the Lord answered: "One who possesses a meadow does not spare the meadow in preference to his laboring horse. So I, the Lord, provide for my friends when their own providence fails; and

I stir up the souls of others to do good to them.” Look in the Book of Heavenly Revelations for a certain vision that was given to Lady Bridget by Christ in the city of Ortona and which speaks about the praise of blessed Thomas and about that kingdom.

How in Rome she was divinely instructed to go to Jerusalem although the instruction did not determine the time.

Christ once spoke to her and said: ”I am like an eagle that foresees those flying in the air who want to harm its young and forestalls them by its own flight lest they do the harm; so I foresee the times and the ways and the ways' difficulties and the dispositions of souls. And so I say to you: sometimes, 'Stand and wait'; now, 'Go and hurry.' Therefore, because it is already the time, go now to the places previously shown to you: where there was a vessel, clean and not clean; and where there was a lamb, shorn and not shorn; where a lion roared and did not roar; where a serpent moved and did not move; where an eagle flew to a place from which it has never withdrawn.”

See in the Book of Questions, in the last and the next-to-last chapters, where these things are recorded and divinely clarified. And when she complained of bodily infirmity and of decrepit age, then an answer came to her from Christ: ”Who is the Establisher of nature? Is it not I? Therefore I will increase your strength. I will provide for the way. I will guide you and lead you back to this place in Rome.”

On a certain occasion - fifteen years before the incident that we last mentioned above - when Lady Bridget was praying in Rome, the Virgin Mary appeared to her and said: ”Because of the exceeding love that you have for me, I tell you that you will go to Jerusalem when it pleases my Son; and then you will go also to Bethlehem; and I then will show to you how I gave birth to my Son, Jesus Christ.” This promise the Virgin Mary fulfilled sixteen years later, when Lady Bridget was in these said places - as is more amply recorded in the books of revelations, in a certain revelation made to her in Bethlehem that speaks of the Virgin Mary's childbearing.

How she was divinely commanded, while she was in Jerusalem, to return again to Rome.

On a certain occasion, while Lady Bridget was praying in Jerusalem, Christ appeared to her and said: ”All the places that other pilgrims visit, you too will visit. For there are still other places where I was in the body and which should be visited; but it is sufficient for you to seek out the nearer ones because of your infirmity and because it is not yet the time of that mercy of which mention has been made; for there are very few who reflect upon the

charity of my passion and of my patience. But when you have come back from the Jordan, prepare yourselves for your journey; for there are still some things to be sent to the supreme princes of the earth." Look for the many and beautiful revelations that are contained in the Heavenly Book and which were made to that same Lady Bridget in Jerusalem and in Bethlehem.

About a special sign of the Spirit.

One should also know that from the first time that the bride of God was visited by the Spirit of God she had this sign: that, when she was approached by human beings full of diabolic spirit or who were averse to goodness, she felt so great a stench in her nostrils and so bitter a taste in her mouth that she could hardly bear it. Wherefore, when a certain man - who had undergone a change away from goodness and had returned to his earlier sins - had sat down with the bride of God and was speaking with her, he said to her: "What is this about a spirit that you are said to have? Is it from you or from someone else or from a demon?"

To this she - who scarcely had the strength to bear his stench - responded: "You have a fetid indweller, and fetid things proceed from your mouth. Repent, therefore, lest there come upon you the vengeance of God!" The man went away angry; and, when he had gone to sleep, he heard voices without number saying: "Let us drag the pig to the places for pigs because he has spurned the warnings of salvation." Returning to himself, he perfectly corrected his life; and his odor was perceived by the said lady to have changed into sweetness.

A similar thing, as it were, happened to the same Lady Bridget in Famagusta, in the kingdom of Cyprus, with a certain religious to whom she was speaking; and with many other people, this similarly happened to her.

Item concerning the same thing.

The bride of God had also this special trait: that, in the twenty-eight years from the time she began to have the Spirit of God, she never went or made any change to other cities nor ever tarried in any place except in accord with the infusion and instruction of the Holy Spirit.

About the city of Milan.

When she was in Milan, she stayed there a long time; and there, amidst other words, the Blessed Virgin Mary responded to the words of a certain great master of theology, as is recorded in the Book of Heavenly Revelations.

About Rome.

In truth, the said Lady Bridget stayed in Rome a rather long time, not only because of the indulgences but also because of the promises to be fulfilled. There, in manifold ways, she experienced visitations both concerning the state of the City and concerning the reparation of all states. There too, she was informed with certainty about many things in the future, as is shown in the revelations made to her, which are more amply recorded in her books. There also in Rome the promise was fulfilled that had been made to her in a revelation in Sweden many years before: namely, that she, would go to Rome and would stay there until she saw there the pope and the emperor.

Moreover, when the lord pope, Urban V, wanted to return from Italy to Avignon, the Virgin Mary appeared to the said Lady Bridget and said to her some words in a vision, saying that this same lord pope should not return from Rome, nor from Italy, to Avignon; otherwise, the outcome would be to his loss in a brief time - as is more amply recorded in that revelation which the same Lady Bridget, with her own hand, presented to that same lord pope in Montefiascone. And present there, on that occasion, was our lord pope, Gregory XI, who was then called Cardinal Beaufort.

Moreover there, on that occasion in Montefiascone, the Virgin Mary instructed her to tell, on her own behalf, a certain hermit-priest Alphonsus, a friend and acquaintance of hers, to write down and copy the books of the revelations that had been divinely given to her and which indeed until then had been kept secret. At the death of this same lady, Christ confirmed this by instructing the same Lady Bridget to tell her confessors to hand over to the said hermit all the secret revelations and all others that they had not yet handed over in order that this same hermit might have them written out and that he might publish them to the nations for the honor and glory of God.

Moreover, in Naples and in Jerusalem too, she stayed for a long time; and there she saw some visions concerning the state and the tribulation of kingdoms and concerning the nativity and the passion of Jesus Christ and concerning the calling of the nations. Wherefore, in Jerusalem, Christ spoke to her: "My words," he said, "must for a long time be heard and proclaimed; works and signs will come afterward.

Therefore, know that there are many not yet born who are going to receive my words sweetly. Wherefore, as it says in my gospel: 'Blessed are they who hear the words of God'; so I say now: 'Blessed are they who now hear my words and will perform them in deed.' Nevertheless, know that after your passing more will receive my words and will follow them with sweetness, for they are not like a flower that will fall but like a fruit that lasts for eternity." One should know also that although during her husband's life Lady Bridget had done some penance in a hidden way, nevertheless after his death she was not content with this penance. Indeed, for thirty years she used no linen garments except the veils for her head.

Also, before her bed, she had them put on the pavement a coverlet and a little cushion for under her head; and thus she used to sleep there, having over her a single garment or a mantle. When questioned as to how she could rest there in the very intense cold that prevails in those parts of Sweden, she spoke in answer: "I feel," she said, "within myself so great a warmth from divine grace that the cold that is without does not much urge me toward a softer bed."

Day and night, however, she was accustomed to perform so many genuflections, bows, and prostrations that it was a wonder that so tender a person could endure such great labors.

It was her custom too, on Fridays, to pour on her bare flesh flaming drops from a burning candle so that they left wounds remaining; and if at any time before the next Friday these wounds healed somewhat by themselves, she then at once put her nails in and plowed them so that her body would not be without the suffering of wounds; and this she did for the sake of the memory of the passion of Christ. She also had knotty bands of cord with which she girded herself right against her flesh and which she never removed, day or night, whether she was ill or well.

When, however, she came to these parts of Rome and of Italy, she visited the holy places with devotion and great frequency; and with sufficiently great toil to herself, she observed the practice of not speaking voluntarily with anyone on the way unless she happened to have been asked a question - in which case she replied with very few words to the one speaking to her. And whenever she uttered any unconsidered word, then at once, on the cord that hung upon her breast for saying the paternoster, she diligently noted that word by which she had offended God, in order that she might not neglect to confess it and make satisfaction for it by means of penance.

Similarly too, when she visited shrines, she held her eyes in check so as not to look voluntarily at the faces of human beings. When, however, it happened that she had

suddenly looked into someone's face, at once, on that same chaplet that hung at her neck, she kept a token, until, through penance, satisfaction for it had been made.

From her infancy, she was accustomed to confess every Friday. But nevertheless, she was not content with this; no, she also confessed more than once on every day of the year concerning light words and thoughts. For in her there was fear of God together with great love of him.

On Fridays, indeed, because of Christ's passion and the bitterness of the drink of gall proffered to him before his death, she was accustomed to hold in her mouth a certain very bitter herb, which is called genciana. She also did this on other days when she had uttered some unconsidered or incautious word.

In making her confession, she was very humble and very prompt in fulfilling whatever things were enjoined upon her. Moreover, she so loved true humility that in no place did she wish to be without an instructor whom she humbly obeyed in all things. Moreover, she so loved poverty that everything that she had in her possession she put into the hands of another; and when she wished to have something, she asked her confessor the master for it in the name of Jesus Christ as humbly as if she had never possessed it.

She attended to the welfare of the persons living with her even more than she did to her own. For sometimes she was actually concealing her own ruined shoes even while asking for new ones to be given to others; and she acted similarly concerning other necessary things. Indeed, she very patiently endured everything that came; and the Blessed Virgin once spoke to her thus in a vision: "You," she said, should be like a mirror, clear and clean, and like a sharp thorn - a mirror through honest and godly behavior and through good example, but a thorn through denunciation of sinners.

In fact, Lady Bridget well demonstrated the latter point; for, wherever she was, she did this to the best of her ability. She showed it well in Famagusta while, in the presence of the king and the queen and the princes and the other magnates of the kingdom of Cyprus, she seriously and boldly narrated a revelation made to her in Jerusalem concerning the kingdom of Cyprus - despite the fact that at that time she was physically weak and infirm. This revelation too is contained in the books of the Heavenly Revelations.

Moreover, in Naples too she did not keep silent about a revelation made to her concerning the people of that same city but related it in the presence of the archbishop and three masters of theology and other doctors of canon and civil law and the other lords and prudent men, both clerical and lay. She intrepidly reproved the sins of the city and showed how they might amend their lives - just as Jesus Christ had instructed her in a revelation

and as it is more clearly and more amply recorded in the books of revelations.

Furthermore, while she was in Jerusalem, she began to weaken; and this infirmity of hers lasted for a whole year. And both at sea and on land, she most patiently endured fatigue and pain; and it was of this infirmity that she died in Rome.

It happened, finally, in Rome - five days before the day of her passing - that our Lord Jesus Christ appeared to her in front of the altar that stood in her chamber. He showed himself with a joyful face and said to her: "I had done to you what a bridegroom usually does, concealing himself from his bride so that he may be more ardently desired. Thus I have not visited you with consolations during this time; for it was the time of your testing. Therefore, now that you have been tested, go forward and prepare yourself; for now is the time when - as I had promised you - before my altar, you shall be clothed and consecrated as a nun. And henceforth you shall be counted not only as my bride, but also as a nun and a mother in Vadstena."

This is a certain villa that is called by this name; and there stands that monastery of nuns and brothers whose construction was revealed to her by God and where the said lady was to be buried. Finally Christ said to her: "Nevertheless, know that you will lay down your body in Rome until it come to the place prepared for it. For it pleases me to spare you from your labors and to accept your will in place of the completed action."

After these and many other things had been said, she made mention of and arrangements for some persons living with her and whom, before death, she said she had seen standing in God's presence.

After those things had been heard, the Lord added these words: "On the morning of the fifth day, after receiving the sacraments, call together one by one all those whom I named above; and to them tell the things to be done. And thus, amidst these words and their hands, you will come to your monastery - i.e., into my joy; and your body will be placed in Vadstena." Then, as the fifth day approached, at the moment of dawn, Christ appeared to her again and consoled her. But when Mass had been said and after she had received the sacraments, in the hands of the aforesaid persons she sent forth her spirit.

Prayers

How to prepare before prayer

Mental prayer contains three parts: the preparation, the meditation, and the conclusion.

1. In the PREPARATION there are three acts: an act of faith, of the presence of God, and of adoration; 2, an act of humility and of sorrow for our sins, and, 3, a petition for light. They may be made in the following manner: My God, I believe Thee present within me; I adore Thee with my whole soul.

Be careful to make this act with a lively faith, for a lively remembrance of the divine presence contributes greatly to remove distractions. Cardinal Caracciolo, Bishop of Aversa, used to say that when a person is distracted in meditation there is reason to think that he has not made a lively act of faith.

2. Lord, I should now be in hell in punishment of the offences I have offered to Thee. I am sorry for them from the bottom of my heart; have mercy on me.

3. Eternal Father, for the sake of Jesus and Mary, give me light in this meditation, that I may draw fruit from it.

We must, then, recommend ourselves to the Blessed Virgin by saying a Hail Mary, to St. Joseph, to our guardian angel, and to our holy patron. These acts, says St. Francis de Sales, ought to be made with fervor, but should be short, that we may pass immediately to the meditation.

II. On entering on the meditation we must take leave of all extraneous thoughts, saying with St. Bernard, "O my thoughts! wait here;" after prayer we shall speak on other matters. Be careful not to allow the mind to wander where it wishes; but should a distracting thought enter, we must not be disturbed, nor seek to banish it with a violent effort, but let us remove it calmly and return to God. Let us remember that the devil labors hard to disturb us in the time of meditation in order to make us abandon it. Let him, then, who omits mental prayer on account of distractions, be persuaded that he gives delight to the devil. It is impossible, says Cassian, that our minds should be free from all distractions during prayer. Let us, then, never give up meditation, however great our distractions may be. St. Francis de Sales says that if in mental prayer we should do nothing else than continually banish distractions and temptations, the meditation is well made. And before him St. Thomas taught that involuntary distractions do not take away the fruit of mental

prayer. When we perceive that we are deliberately distracted, let us desist from the voluntary defect, and banish the distraction, but let us be careful not to discontinue our meditation.

The Fifteen Prayers of Saint Bridget to our Suffering Lord Jesus Christ

For a long time, St. Bridget wanted to know the number of wounds Our Lord received during His Passion. He one day appeared to her and said, "I received 5480 blows on My Body. If you wish to honor them in some way, say 15 Our Fathers and 15 Hail Marys with the following Prayers (which He taught her) for a whole year. When the year is up, you will have honored each one of My Wounds."

First Prayer

1 Our Father...

(Our Father, Who art in heaven, Hallowed be Thy Name. Thy Kingdom come. Thy Will be done, on earth as it is in Heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our trespasses, as we forgive those who trespass against us. And lead us not into temptation, but deliver us from evil. Amen.)

1 Hail Mary...

(Hail Mary, Full of Grace, The Lord is with thee. Blessed art thou among women, and blessed is the fruit of thy womb, Jesus. Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners now, and at the hour of death. Amen.)

O Jesus Christ! Eternal Sweetness to those who love Thee. Joy surpassing all joy and all desire. Salvation and Hope of all sinners. Who hast proved that Thou hast no greater desire than to be among men, even assuming human nature at the fullness of time for the love of men, recall all the sufferings Thou hast endured from the instant of Thy Conception and especially during Thy Passion, as it was decreed and ordained from all Eternity in the Divine Plan. Remember, O Lord, that during the Last Supper with Thy disciples, having washed their feet, Thou gavest them Thy Most Precious Body and Blood and while at the same time Thou didst sweetly console them, Thou didst foretell them Thy coming Passion.

Remember the sadness and bitterness which Thou didst experience in Thy Soul as Thou Thyself bore witness saying, "My soul is sorrowful even unto death." Remember the fear, anguish and pain that Thou didst suffer in Thy Delicate Body before the torment of the Crucifixion, when, after having prayed three times, bathed in a sweat of blood. Thou wast betrayed by Judas, Thy disciple. Arrested by the people of a nation Thou hadst chosen and elevated. Accused by false witnesses. Unjustly judged by three judges during the Flower of Thy Youth and during the Solemn Paschal Season. Remember that Thou wast despoiled of Thy Garments and clothed in those of derision. That Thy Face and Eyes were

veiled. That Thou wast buffeted, crowned with thorns and a reed placed in Thy Hands. That Thou was crushed with blows and overwhelmed with affronts and outrages. In memory of all these pains and sufferings which Thou didst endure before Thy Passion on the Cross, grant me before my death, true contrition, a sincere and entire confession worthy satisfaction and the remission of all my sins. Amen.

Second Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! True Liberty of Angels, Paradise of Delights, remember the horror and sadness which Thou didst endure when Thy enemies, like furious lions, surrounded Thee and by thousands of insults, spits, blows, lacerations and other unheard of cruelties, tormented Thee at will. In consideration of these torments and insulting words, I beseech Thee, O My Savior, to deliver me from all my enemies, visible and invisible and to bring me under Thy Protection to the perfection of Eternal Salvation. Amen.

Third Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Creator of Heaven and earth. Whom nothing can encompass or limit. Thou who dost enfold and hold all under Thy Loving Power, remember the very bitter pain Thou didst suffer when the Jews nailed Thy Sacred Hands and Feet to the Cross by blow after blow with big blunt nails and not finding Thee in a pitiable enough state to satisfy their rage, they enlarged Thy Wounds and added pain to pain and with indescribable cruelty, stretched Thy Body on the Cross, pulled Thee from all sides thus dislocating Thy Limbs. I beg of Thee, O Jesus, by the memory of this most Loving Suffering of the Cross, to grant me the Grace to fear Thee and to love Thee. Amen.

Fourth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Heavenly Physician, raised aloft on the Cross to heal our wounds with Thine. Remember the bruises which Thou didst suffer and the weakness of all Thy Members which were distended to such a degree that never was there pain like unto Thine. From the Crown of Thy Head to the Soles of Thy Feet, there was not one spot on Thy Body that was not in torment and yet, forgetting all Thy Sufferings, Thou didst not cease to pray to Thy Heavenly Father for Thy enemies saying, "Father, forgive them, for they know not what they do." Through this Great Mercy and in memory of this suffering, grant that the remembrance of Thy Most Bitter Passion may effect in us, a perfect contrition and the remission of all our sins. Amen.

Fifth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Mirror of Eternal Splendor, remember the sadness which Thou experienced when contemplating in the Light of Thy Divinity, the predestination of those who would be saved by the Merits of Thy Sacred Passion, Thou didst see at the same time, the great multitude of reprobates who would be damned for their sins and Thou didst complain bitterly of those hopeless lost and unfortunate sinners. Through this Abyss of Compassion and Pity, and especially through the Goodness which Thou displayed to the good thief when Thou didst say to him, "This day, thou shalt be with Me in Paradise." I beg of Thee, O Sweet Jesus, that at the hour of my death, Thou wilt show me Mercy. Amen.

Sixth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Beloved and Most Desirable King, remember the grief Thou didst suffer, when naked and like a common criminal, Thou was fastened and raised on the Cross. When all Thy friends abandoned Thee, except Thy Beloved Mother, who remained close to Thee during Thy Agony and whom Thou didst entrust to Thy faithful disciple when Thou saidst to Mary, "Woman, behold thy son!" and to St. John, "Son, behold thy Mother!" I beg of Thee, O My Savior, by the sword of sorrow which pierced the soul of Thy Holy Mother, to have compassion on me in all my trials and tribulations, both corporal and spiritual, and to assist me in all my trials, and especially at the hour of my death. Amen

Seventh Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Inexhaustible Fountain of Compassion. Who by a profound gesture of Love, said from the Cross, "I thirst!" Suffered from the thirst for the salvation of the human race. I beg of Thee, O My Savior, to inflame in our hearts the desire to tend toward perfection in all our acts and to extinguish in us the concupiscence of the flesh and the ardor of worldly desires. Amen.

Eighth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Sweetness of Hearts, Delight of The Spirit, by the bitterness of the vinegar and gall which Thou didst taste on the Cross for Love of us, grant us the grace to receive worthily, Thy Precious Body and Blood during our life and at the hour of our death, that They may serve as a remedy and consolation for our souls. Amen.

Ninth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Royal Virtue, Joy of the Mind, recall the pain Thou didst endure when, plunged in an ocean of bitterness at the approach of death, insulted, outraged by the Jews, Thou didst cry out in a loud voice that Thou wast abandoned by Thy Father, saying, " My God, My God, why hast Thou forsaken Me?" Through this anguish, I beg of Thee, O My Savior, not to abandon me in the terrors and pains of my death. Amen.

Tenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Who art the beginning and end of all things, life and virtue, remember that for our sakes, Thou was plunged in an abyss of suffering from the Soles of Thy Feet to the Crown of Thy Head. In consideration of the enormity of Thy Wounds, teach me to keep, through pure love, Thy Commandments, whose way is wide and easy for those who love Thee. Amen.

Eleventh Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Deep Abyss of Mercy. I beg of Thee, in memory of Thy Wounds which penetrated to the very Marrow of Thy Bones and to the Depth of Thy Being, to draw me, a miserable sinner, overwhelmed by my offenses, away from sin and to hide me in Thy Wounds until Thy anger and just indignation shall have passed away. Amen.

Twelfth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Mirror of Truth, Symbol of Unity, Link of Charity, remember the multitude of wounds with which Thou wast covered from head to foot, torn and reddened by the spilling of Thy Adorable Blood. O Great and Universal Pain which Thou didst suffer in Thy Virginal Flesh for the love of us! Sweetest Jesus! What is there that Thou couldst have done for us that Thou hast not done?! May the Fruit of Thy Sufferings be renewed in my soul by the faithful remembrance of Thy Passion, and may Thy Love increase in my heart each day until I see Thee in Eternity. Thou who art the treasury of every real good and every joy, which I beg Thee to grant me, O Sweetest Jesus, in Heaven. Amen.

Thirteenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Strong Lion, Immortal and Invincible King, remember the pain which Thou

didst endure when all Thy Strength both moral and physical, was entirely exhausted, Thou didst bow Thy Head saying, "It is consummated!" Through this anguish and grief, I beg of Thee Lord Jesus, to have mercy on me at the hour of my death when my mind will be greatly troubled and my soul will be in anguish. Amen.

Fourteenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Only Son of the Father, Splendor and Figure of His Substance, remember the simple and humble recommendation Thou didst make of Thy Soul to Thy Heavenly Father saying, "Father, into Thy Hands, I commend My Spirit!" And with Thy Body all torn, Thy Heart broken and the Bowels of Thy Mercy open to redeem us, Thou didst expire. By this Precious Death, I beg of Thee, O King of Saints, comfort me and help me to resist the devil, the flesh and the world, so that being dead to the world, I may live to Thee alone. I beg of Thee, at the hour of my death, to receive me, a pilgrim and an exile returning to Thee. Amen.

Fifteenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! True and Fruitful Vine, remember the abundant outpouring of Blood which Thou didst so generously shed from Thy Sacred Body as juice from grapes in a wine press. From Thy Side, pierced with a lance by a soldier, Blood and Water issued forth until there was not left in Thy Body a single drop and finally, like a bundle of myrrh, lifted to the top of the Cross, Thy Delicate Flesh was destroyed, the very Substance of Thy Body withered and the Marrow of Thy Bones dried up. Through this bitter Passion and through the outpouring of Thy Precious Blood, I beg of Thee, O Sweet Jesus, to receive my soul when I am in my death agony. Amen.

Conclusion

O Sweet Jesus! Pierce my heart so that my tears on penitence will be my bread day and night. May I be converted entirely to Thee. May my heart be Thy perpetual habitation.

May my conversation be pleasing to Thee and may the end of my life be so praiseworthy, that I may merit Heaven and there with Thy saints, praise Thee forever. Amen.

The Rosary

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray “many rosaries” before he could go to Heaven. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. The Hail, Holy Queen only needs to be prayed at the end of the entire day’s rosary.

St. Louis De Montfort (+1710): “Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the Hail Mary (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment.”

An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

THE SIGN OF THE CROSS

With your right hand, trace a cross by touching your forehead, then chest, left shoulder and right shoulder while saying: “In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen.”

APOSTLE'S CREED

I believe in God, the Father Almighty, creator of heaven and earth. I believe in Jesus Christ, his only son, our Lord. He was conceived by the power of the Holy Spirit, was born of the Virgin Mary. He suffered under Pontius Pilate, was crucified, died and was buried. He went down to the dead. On the third day, he rose again. He ascended into heaven, and is seated at the right hand of the Father. He will come again in glory to judge the living and the dead. I believe in the Holy Spirit, the Holy Catholic Church, the communion of saints, the forgiveness of sins, the resurrection of the body, and life everlasting. Amen.

OUR FATHER

Our Father, Who art in Heaven, hallowed be Thy name; Thy Kingdom come, Thy will be done on earth as it is in Heaven. Give us this day our daily bread; and forgive us our trespasses as we forgive those who trespass against us; and lead us not into temptation, but deliver us from evil. Amen.

SAY THREE "HAIL MARY" PRAYERS

Hail Mary, full of grace, the Lord is with thee; blessed art thou among women, and blessed is the fruit of thy womb, Jesus. Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners, now and at the hour of our death. Amen.

* At the first "Hail Mary" you add after the word "Jesus" 'who increases our faith'.

* At the second "Hail Mary" you add after the word "Jesus" 'who increases our hope'.

* At the third "Hail Mary" you add after the word "Jesus" 'who increases us in love'.

GLORY BE

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit. As it was in the beginning, is now, and ever shall be, world without end. Amen.

- ANNOUNCE THE MYSTERY (JOYFUL, SORROWFUL OR THE GLORIOUS MYSTERIES)

* First Joyful Mystery – The Annunciation (Prayer about: Humility)

* Second Joyful Mystery – The Visitation (Prayer about: Love of Neighbor)

* Third Joyful Mystery - The Nativity (Prayer about: Poverty of Spirit)

* Fourth Joyful Mystery - The Presentation (Prayer about: Purity of mind and body)

* Fifth Joyful Mystery - The Finding of the Child Jesus In the Temple (Prayer about: Obedience)

* First Sorrowful Mystery - The Agony In the Garden (Prayer about: God's Will be done)

* Second Sorrowful Mystery - Scourging At the Pillar (Prayer about: Mortification)

of the senses)

* Third Sorrowful Mystery - The Crowning With Thorns (Prayer about: Reign of Christ in our heart)

* Fourth Sorrowful Mystery - The Carrying of the Cross (Prayer about: Patient bearing of trials)

* Fifth Sorrowful Mystery – The Crucifixion (Prayer about: Pardoning of Injuries)

* First Glorious Mystery – The Resurrection (Prayer about: Faith)

* Second Glorious Mystery – The Ascension (Prayer about: Christian Hope)

* Third Glorious Mystery - The Descent of the Holy Spirit (Prayer about: Gifts of the Holy Spirit)

* Fourth Glorious Mystery – The Assumption (Prayer about: To Jesus through Mary)

* Fifth Glorious Mystery - The Coronation (Prayer about: Grace of Final Perseverance)

- SAY ONE "OUR FATHER"

- SAY TEN "HAIL MARY" PRAYERS WHILE MEDITATING ON THE FIRST ROSARY MYSTERY (AFTER EVERY "HAIL MARY, FULL OF GRACE, THE LORD IS WITH THEE, BLESSED ART THOU AMONGST WOMEN AND BLESSED IS THE FRUIT OF THY WOMB, JESUS" ADD:

Joyful Mysteries

* 'who you, o Virgin, has received through the Holy Spirit'...

* 'who you, o Virgin, has carried to Elisabeth'...

* 'who you, o Virgin, has given birth to'...

* 'who you, o Virgin, has carried to the temple'...

* 'who you, o Virgin, has recovered in the temple'...

Sorrowful Mysteries

* 'who for us has sweated blood'...

* 'who for us has been scourged'...

* 'who for us has been crowned with thorns'...

* 'who for us has carried the cross'...

* 'who for us has been crucified'...

Glorious Mysteries

- * 'who has risen from the dead'...
- * 'who has ascended into heaven'...
- * 'who has sent us the Holy Spirit'...
- * 'who has taken you up, o Virgin, into heaven'...
- * 'who has crowned you, o Virgin, in heaven'...

- SAY ONE "GLORY BE"

- SAY THE "FATIMA PRAYER"

O my Jesus, forgive us our sins, save us from the fires of hell. Lead all souls into heaven, especially those who are in most need of thy mercy. Amen.

- REPEAT THIS SEQUENCE FOR REMAINING MYSTERIES

SALVE REGINA

Hail, Holy Queen, Mother of mercy, our life, our sweetness and our hope. To thee do we cry, poor banished children of Eve. To thee do we send up our sighs, mourning and weeping in this valley of tears. Turn then, most gracious advocate, thine eyes of mercy toward us, and after this our exile, show unto us the blessed fruit of thy womb, Jesus. O clement, O loving, O sweet Virgin Mary.

Pray for us, O holy Mother of God.

That we may be made worthy of the promises of Christ.

Let us pray. O God, whose only begotten Son, by His life, death, and resurrection, has purchased for us the rewards of eternal life, grant, we beseech Thee, that meditating upon these mysteries of the most holy Rosary of the Blessed Virgin Mary, we may imitate what they contain, and obtain what they promise, through the same Christ our Lord. Amen.

- FINISH WITH THE "SIGN OF THE CROSS"

With your right hand, trace a cross by touching your forehead, then chest, left shoulder and right shoulder while saying: "In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen."

The Prayer of St. Ephram

O Lord and Master of my life,
take from me the spirit of sloth, despondency, lust for power and idle talk.
(Prostration)

But grant unto me, Thy servant,
a spirit of chastity, humility, patience and love.
(Prostration)

Yea, O Lord and King,
grant me to see mine own faults
and not to judge my brothers and sisters.
For blessed art Thou unto ages of ages.
Amen.
(Prostration)

O God, cleanse Thou me a sinner. (Repeat 12 times, with as many bows, and then again the whole prayer from the beginning throughout, and after that one great prostration.)

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

Listing of Sections (CLICK ON ANY SECTION BELOW TO GO DIRECTLY TO IT)

- [Important Spiritual Information You Must Know to be Saved \(Introduction\)](#)
- [Natural Family Planning \(NFP\), the Marital Sexual Act, and Procreation](#)
 - [Sexual Pleasure, Lust, and the Various Sexual Acts in Marriage](#)
 - [Chastity: The Angelic Virtue](#)
 - [The Biblical and Apostolic Foundation for Priestly Chastity](#)
- [Important Christian Dogma You Must Believe to be Saved \(Introduction\)](#)
- [About Receiving the Sacraments From Heretics and Prayer in Communion With Heretics \(Introduction\)](#)

IMPORTANT SPIRITUAL INFORMATION YOU MUST KNOW TO BE SAVED

MORTALLY SINFUL MEDIA!

“Know also this, that, in the last days, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves, covetous, haughty, proud, blasphemers, disobedient to parents, ungrateful, wicked, without affection, without peace, slanderers, incontinent, unmerciful, without kindness, Traitors, stubborn, puffed up, and lovers of pleasures more than of God: Having an appearance indeed of godliness, but denying the power thereof. Now these avoid.” (2 Timothy 3:1-5)

Most people of this generation, even those who profess themselves Christian, are so fallen away in morals that even the debauched people who lived a hundred years ago would be ashamed of the many things people today enjoy. And this is exactly what the devil had planned from the start, to step by step lowering the standard of morality in the world through the media until, in fact, one cannot escape to sin mortally by watching it with the intention of enjoying oneself. Yes to watch ungodly

media only for enjoyment or pleasure or for to waste time (which could be used for God), as most people do, is mortally sinful.

54 years ago (1956), Elvis Presley had to be filmed above the waist up on a tv-show because of a hip-swiveling movement. Not that it was an acceptable performance, everything tending towards sensuality is an abomination, but still it serves to prove how much the decline has come since then, when even the secular press deemed inappropriate what today would be looked upon as nothing. But even at that time, in major Hollywood films like *The Ten Commandments*, could be seen both women and men that are incredibly immodestly dressed. The fall and decline of morals have been in progress ever since the invention of motion picture. God allowed this deceit to be invented because of people's sins, especially for sins of the flesh. The media have such power that it preconditions peoples mind in such a way - since people look at TV as reality - that what was shameful yesterday will be the norm today! So if the media shows immodesty as norm, norm it will become!

TV-SERIES, FILMS, CARTOONS

We already know that almost everything on television will have the most abominable impurities and abominations presented in them so that a parent should be appalled by it and refuse his children to even take part of it, but this, sadly, is not the case for most. You will be amazed at how far this goes. Even children cartoons which one could think was acceptable and modest, is far from acceptable or modest but even many times worse then the general media broadcasted for older viewers, which will be dealt with shortly.

Firstly, you will almost always see fornication and adultery or other sexual impurities and sins of the flesh presented throughout the godless media as the norm to live, along with a rejection of the traditional way that people lived in before the beginning of 19th century. The sexual suggestions and perversions are endless in these shows. To sit and watch such shows or to allow your children to watch such shows is not only insanity but a clear mortal sin.

Secondly, there is a comedic part on almost every show which seems to hold no sin, but when examined closely will be revealed for what it really is. For gloating (also called disability humor) which is a most abominable and uncharitable sin will most certainly be impossible to escape if you watch TV-series! This odious sin of gloating prevails in every kind of media such as cartoons, films and shows, where people are

beating each other or laughing at the different calamities or stupidities that another person will experience. Think about how evil this is: to laugh at another person's calamity or sorrow! Yet, you cannot escape seeing this when you watch TV! Do to others as you would have them do to you, was one of the commandments of our Lord! (Matthew 7:12) - You would not want someone laughing or making fun of your calamities and miss-happenings, yet we laugh and approve it when sad things happen to others? Then we have the constant jokes about the Christian religion with countless of derogatory words uttered in a most blasphemous spirit by the media when it tries to depict how utterly stupid, foolish, and out of date it is to be a firm Bible believing Christian. The constant ridicule and mockery of God and the Christian religion should be sufficient cause for rejecting this mortally sinful filth entirely! Again, you would not approve of a show that blasphemed you, a friend, child or wife, yet you watch shows making a mockery of God and religion which is worth infinitely more than weak human beings.

Thirdly, we have the specifically evil sin of immodest clothing and make-up which every show holds as law to be followed, and there is no exception in cartoons for children. Most women-characters are half dressed or half naked in these cartoons showing off their whole body in a sexually suggestive way. This, in fact, is what the devil wants, for he preconditions children's sexuality to grow at a young age. The little mermaid for example, the main character in the Disney movie called "The Little Mermaid", is completely naked from the waist up except for a small covering of sea shells over her breasts which is outrageous to say the least! Sadly, this is how most characters dress! The woman-character in Aladdin the movie is immodestly dressed showing most parts of her body. She even sexually seduces one of the males in a scene for whatever reason, and this is what our kids are watching and learning, from Satan himself! If you have allowed your children to watch such things, you should be ashamed of yourself!

There is a perfect reason why young children become sexually active at a young age. Young children watching such films and shows imitates the behavior, movements and way of acting by the characters; for example: the eye-rollings, the seducing of men or of women, the hip-swirlings and the seducing way of moving the body and the seducing way of walking, etc.

Tinker bell, a character featured in many Disney shows, is considered to be one of the most important branding icons of Disney, (according to Wikipedia sources).

“Tinker Bell is illustrated as a young (sexy), blonde haired, big blue eyed, white female, with an exaggerated hour-glass (model-shaped) figure. She is clad in a short lime-green (ultra revealing miniskirt) dress with a rigid trim, and green slippers with white puffs. She is trailed by small amounts of pixie dust when she moves, and this dust can help humans fly if they 'believe' it will (we will see more of the magic fairy tale crap and 'belief' in the occult, all for our children to watch as we move along). Some critics have complained that Tinker Bell is too sexually suggestive.” (And this is supposed to be a character for children movies. Outrageous to say the least, even the secular world agrees!)

These are just some of the examples I can come to think of, and my knowledge about children shows is very limited. One with more knowledge could easily fill a number of volumes on the same subject.

The sin of immodest clothing and make-up brings up innumerable impure and lustful thoughts, which is just what the devil wants when he incites people to commit these sins of immodest clothing and painting the face with makeup, as only harlots and heathens did until recently when “Catholics” started to follow this trend. Those who do these things, do them for the sole reason of making others lust at them, or for to make themselves seem more attractive to others. This is sinful to say the least and very displeasing to God.

Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they were tempted to sexual impurities in their thoughts by the media they watched! Will you follow them or let your children follow them and be the cause of your greater sorrow, when on top of being condemned, you must endure to be tormented forevermore by your own child? Absolute madness! You must hinder your child to use makeup and immodest clothing at any cost! You can only hope to save yourself from hell if you do everything in your power to prevent your children going there. Are you? If they refuse to obey you, throw them out! If they are youngsters, why then don't they obey you? There is a perfect reason why sacred scripture commands chastisement in the education of our children!

“He that loveth his son, frequently chastiseth him, that he may rejoice in his latter end... Give thy son his way, and he shall make thee afraid: play with him, and he shall make thee sorrowful. Laugh not with him, lest thou have sorrow, and at the last thy teeth be set on edge. Give him not liberty in his youth, and wink not at his devices. Bow down his neck while he is young, and

beat his sides while he is a child, lest he grow stubborn, and regard thee not, and so be a sorrow of heart to thee. Instruct thy son, and labour about him, lest his lewd behaviour be an offence to thee.” (Ecclesiasticus 30:1-13)

Don't be fooled by the world. You do no sin whatsoever before God if you chastise your children in the education of righteousness. The world, or in truth, Satan, who rule this world, has made laws that says chastisement of children are wrong. This is one of many reasons he has succeeded to achieve the downfall of society!

Remember that rebellious and ungodly children were one of the end times prophecies that the Bible mentioned (2 Timothy 3:1-5).

Fourthly, there is the abominable and mortal sin of blasphemy which is uttered in almost every TV- show, even going so far as to exchange the name of God, Jesus or Christ for curse words. A few hundred years ago, people would have been horrified to commit this sin since it was then rightly punished by execution. But now, people commit this sin constantly and without fear, without anyone raising an eyebrow. Yet, when death comes, all blasphemers will open their eyes and find that they are in a sea of fire to burn and be tormented for all eternity. If you watch things which contain blasphemy, which would be almost every film or show in this age, then you are literally sick and despicable and Hell will be long for you unless you repent immediately and resolve to never do so again. Death will come and grab you whether you like it or not.

Fifthly, there is the universal acceptance of false religions, magic and occultism which was rightly punishable by death earlier in our history but which now is norm in the media. You will see the horrible sin of magic and occultism in every kind of TV-show; for example, in animated cartoons it's almost 'always' the norm; it is also a frequent occurrence on other shows broadcasted for the general public such as Buffy the vampire slayer, Charmed, Sabrina the Teenage Witch, etc! Many famous comedies are also making this evil filth seem fun and acceptable. But then again, the norm of comedian shows is to make fun of things that are abominable and sinful. A person cannot watch comedy-shows without being guilty of grave sin, for how can a person take delight and laugh about things which displease God?

Just to show you how far the sin of idolatry, magic, new age and occultism have come in the media, the following will be presented about the major blockbuster movie hit, Avatar.

This article will prove that a person watching media will be forced to agree or disagree with a number of events that unfolds throughout the storyline, and every time a person agrees with or fails to disagree with that which is against God, he in fact commits a grave sin. This is what makes the watching of media so deadly. People nowadays don't fathom the severity of this crime but it is easily understood to be a most evil crime when one realizes that God will judge our every thought as a deed.

“James Cameron's, Avatar, is a movie where worshipping a tree and communing with spirits are not only acceptable; they are attractive. Avatar is also markedly pantheistic and essentially, the gospel according to James Cameron. This pantheistic theme that equates God with the forces and laws of the universe is outwardly depicted by the heroes and heroine in the movie who all worship Eywa, the "All Mother" Goddess, who is described as "a network of energy" that “flows through all living things.”

“Overall, the movie is strewn with ritualistic magic, communion with spirits, shamanism, and blatant idolatry as it conditions the audience to believe these pagan occult lies. In addition, the audience is led to sympathize with the Avatar and even ends up pulling for him as he is initiated into pagan rituals. Even the lead scientist becomes a pagan in the end, proclaiming that she is "with Eywa, she's real," and goes to be with her upon her death.”

People nowadays don't fathom the severity of this crime of magic, idolatry and paganism but it is easily understood to be a most evil crime when one realizes that magicians and occultists are communing with the devil when they do their magical rituals or offerings, whether it be worshipping a tree or stone, or something made by human hand. We are constantly being bombarded throughout the media to accept, magic, paganism, spiritualism, occultists, etc, in other words, false religions, which clearly shows that Satan is involved here.

Psalms 95:5- “For all the gods of the Gentiles are devils...”

1 Cor. 10:20- “But the things which the heathens sacrifice, they sacrifice to devils, and not to God. And I would not that you should be made partakers with devils.”

If someone were to make a show that presented child perversion paedophilia as a good and normal thing to do, everyone would be appalled, but now the worldly media present the communing with demons as something good and allowable and

no one raises an eyebrow. To watch such filth is mortally sinful and your torment in hell will be eternal if you watch such things or allow your children to watch such things.

Sixthly, there is the most evil sin of greed and love of possessions which is showed universally on TV as something good and praiseworthy to follow. You will see the most extravagant displays of worldly excesses! This is abominable first off, since every kind of excess is an affront against the many poor people who don't have enough money to even feed themselves with, and secondly since it tempts people to seek these useless and unnecessary things such as expensive cars, houses, and golden necklaces etc... instead of being content with food, clothing and shelter as the Apostle tells us to be. If God judges even every thought that you will have, how much more will He not judge deeds which is what watching ungodly media is!

It should also be understood that media gives the person who watches it a drug-like experience, an experience of false and unholy fire. The most dangerous effect from media is the dream state it puts a person into. After watching something worldly which made an impression, this is what will occupy your mind and your feelings for most part of the day or even weeks to come. From the blockbuster movie Avatar, this demonstration can be seen clearer. A news article published in the Economic Times reads as following:

'Avatar' driving us to suicide, say fans

LOS ANGELES: 'Avatar' may have enthralled worldwide audiences with its imagery of an utopian alien world but movie-goers have complained of depression and even suicidal thoughts after watching the sci-fi hit.

Fans of James Cameron's 3D magnum opus are seemingly finding it hard to separate fact from fiction and Internet forums have been flooded with posts by movie-goers plagued with suicidal thoughts about not being able to visit the planet Pandora, reported CNN online.

North American fan site 'Avatar Forums' has received 2,000 posts under a thread entitled 'Ways to cope with the depression of the dream of Pandora being intangible'.

Forum administrator Philippe Baghdassarian said, "The movie was so beautiful and it showed something we don't have here on earth. I think people

saw we could be living in a completely different world and that caused them to be depressed."

Forum user 'Okoi' writes, "After I watched 'Avatar' at the first time, I truly felt depressed as I 'wake' up in this world again."

It should be understood that this depression arise from a lack of faith in God. The world they really long for is not a fairy tale dream world as depicted in the movie Avatar, but in fact the realm of Heaven and the eternal vision of God – for this is where all humanity were destined to come to had they abstained from sinning and loving the world through their five senses. No one can be happy without God, for God is happiness. Depression arises from a guilty conscience when a person refuses to do what he should to achieve salvation and the eternal vision of God. Satan is exchanging a longing of the real Heaven in people's minds for a longing of fairy-tale-dreams in the media. Saddening to say the least!

A Christian should be spending his time on growing in his faith by praying, reading, and other good works, but most people do instead the contrary, and wastes most of their time on useless tales and fables, which will occupy their minds instead of God. That is why evil media leads countless souls to eternal damnation and the torments of hell. And this is also a clear fulfillment of end times prophecies, which said many would turn from God unto fables and fairy tales. Are you one of those prophesied about?

“For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their own desires, they will heap to themselves teachers, having itching ears: And will indeed turn away their hearing from the truth, but will be turned unto fables.” (2 Timothy 4:3-4)

This prophecy also predicted the false theory of evolution which a Christian, of course, cannot believe in since it contradicts the biblical story of creation, with death entering into the world first after sin.

CARTOONS

The second greatest evil after the sexuality and immodesty in children's shows is the constant bullying and fun making of the weaker characters, and the violence in both magazines, shows, films (and video games of course). Even the secular press

acknowledges that children's shows oftentimes are more violent than other programs broadcasted for the general public! This article below was taken from the Daily Mail and clearly proves this point further.

“High levels of violence in cartoons such as Scooby-Doo can make children more aggressive, researchers claimed yesterday. They found that animated shows aimed at youngsters often have more brutality than programs broadcast for general audiences. And they said children copied and identified with fantasy characters just as much as they would with screen actors.

The study also found that youngsters tended to mimic the negative behaviour they saw on TV such as rumour-spreading, gossiping and eye-rolling. The U.S. psychologists quizzed 95 girls aged ten and 11 about their favourite TV shows, rating them for violent content and verbal and indirect aggression. The shows included Lost, Buffy the Vampire Slayer, American Idol, Scooby-Doo and Pokemon.

The researchers found that output aimed at children as young as seven, which included a number of cartoons, had the highest levels of violence. They recorded 26 acts of aggression an hour compared with just five in shows aimed at general audiences and nine in programmes deemed unsuitable for under-14s. 'Results indicated that there are higher levels of physical aggression in children's programmes than in programmes for general audiences,' the study said.”

The following story was taken from a Chinese newspaper further proving the point on how bullying, rebellion, disobedience, etc. is taught to children through anime/cartoons/magazines.

Educators Worry About Influence of Cartoons on Children

“Like many other eight-year-olds, Liu Yimin's favorite heroes aren't great scientists, or the national soccer team, or popular Chinese icons like Lei Feng. (According to the worldly norm, one should idolize weak human beings.)

His heroes are two Japanese animated characters who defy their parents and teachers. Local educators are worried and say that some of characters may be a bad influence on youngsters.

Xin San, an arrogant kindergarten student, bullies the weak, battles the strong, and constantly lusts after women - lots of women.

"I think the content of these shows is too mature for children," said Zhang Jinlian, director of the Shanghai Children and Juvenile Psychological Guidance Center. She said many students like to imitate the actions of these cartoon kids, causing trouble in the classroom and at home. Zhang would like to see steps taken to prevent children from reading books and watching videos and VCDs about Xin San, but the cartoon kid is just too popular to be avoided.

But today's kids don't want to be instructed, they want innovative cartoons with characters who are rebellious, Xu pointed out. Sales of books and VCDs of the two cartoon series, plus viewer ship levels of the "Chibi Maruko Chan" on Shanghai TV prove that rebellion is very popular with local youngsters.

Unfortunately, children are picking up those rebellious attitudes. Zhang said that many children now bully their parents into buying them a new toy - a trick that they picked up from Chibi Maruko Chan (undoubtedly they also bully their weaker classmates as they have been taught). Even worse, she said, some young boys lustfully gaze at their girl classmates."

A while ago, when the Catholic Church had a great impact on morality in the Christian society, people looked up to and adored our divine savior Jesus Christ, the blessed Virgin Mary, and the fame and virtues of the Saints. Every Catholic child had a patron Saint of his choosing to look up to and follow. What better examples in virtues and good manners can there possibly be?

Satan has in fact exchanged an adoration of God for man through the media. This is why children nowadays look up to actors, artists, heroes or characters mainly found in media. What child today would not want to be as Superman, Spiderman or any other Superhero, who is depicted in the media as invincible, adored, and beloved by all? Why are both grownups and children nowadays so prideful and violent, unloving, disobedient, lustful and arrogant, etc., if not because we through media have been conditioned to act and behave in this way? With the devil as an example through his debauched actors and animated characters, it will always end badly.

With holy examples, such as of our Savior himself and of the Saints, virtues such as humility, patience, charity and love flourish and is found. Therefore, learn to

educate your children in the knowledge of Christ and of His Saints, give them Catholic books about Saints so that they can learn about virtues, and good Catholic films about the Saints. You can find a lot of different Catholic books from Saints at this site below, and more is added frequently!

<http://www.catholic-saints.net/>

You cannot allow your children to watch anything unless you are 100% certain that the film, show or audio, they are viewing, have nothing in it that are against God's law. Unless you keep this standard, you will have your children tormenting you for all eternity in hell since you allowed evil influences and sins to effect them at an early age. You are responsible for their spiritual well being as long as they live under your roof. This, of course, should make every parent very nervous. For if you had a real live tiger in your bedroom, you would never allow your child in there since the animal could kill them and eat them. The TV, Internet or media is far more dangerous than a tiger ever will be since it kills the immortal soul of your precious child! Yet, most people allow their children to watch TV without any supervision. If you say that you cannot supervise their viewing of media, then throw out the TV and other media appliances that they use to access sinful things or prepare yourself to suffer the eternal consequences in the fire of Hell for your actions!

Now a further examination will be made on the different kinds of programs that are presented throughout the media.

Now, you might ask: "So are you forbidding all media as wrong and sinful to watch?" The answer is no. Not all media is bad, but almost everything on television is however. You might have to watch less at what the box has to offer for you. There are for example numerous great religious films and series which is totally acceptable and good for the Spirit to watch (even though, in many films, especially newer ones, there will be immodest scenes or scenes of impurity. A Christian must not look on films or series which they know have bad scenes that will tempt them). Religious films are the best since they direct your mind toward spiritual things and God, which cannot be said of worldly films. When I am talking about Religious films, I am not referring to these worldly films disguised as religious films, which really has nothing at all to do about spirituality but really about the world, for example, stories about a man falling in love with a woman or a woman falling in love with a man, or other worldly motives, with jokes, much vain talk, etc. This is complete and utter nonsense and serves nothing at all for the edifying of soul, mind or body, and should be totally avoided as the trash it really is!

Most documentaries for example, (regarding on what documentaries you watch) can be watched even if most of them aren't good or edifying to the soul.

Documentaries on prophecies, end times or doomsday, is acceptable since it draws your mind toward the end, death and coming judgment. Documentaries on animals, nature, space, history, etc. are in themselves not evil or sinful or contrary to God, and can be watched. However, they will many times be the beginning of great evil and sin. Whatever you watch or listen to, it is always a danger if you get too attached to it and allow too much time to be spent on it every day. As a rule, if you cannot stand a single day without visual and audible media, (television and music) this is a clear sign that you are addicted to media. So if you must watch something and if you can't abstain, you need to learn to watch programs that are not against God or Christian morals. But, the danger still of watching these are the same as with other bad shows since they will direct your mind towards worldly things, but at least it draws your mind towards God's creation or history which one may contemplate and draw fruit from, which cannot be said of fables and fairy-tale, pro-evolution anti-God films.

People however, that always prioritize worldly activities before spiritual ones will most assuredly lose their souls. A person must be able to make a resolution to leave worldly activities for hours per day and offer up those hours for God in solitude by praying and reading his words. Many people have time, but they spend it badly and chose to watch media or doing other fruitless works of damnation.

You would be a Saint if you had the same desire and longing for God as you have for worldly things. You can only receive a desire, love and longing for God as you have for worldly things when He is whom you desire and strive for above all other things. This will not happen as long as you are over-attached to worldly things. You must also be able - or at least have a desire to be able to - to come to the point were you want to give up watching media completely. For if a person doesn't even desire the better part, how then can he grow? God is the better and best part!

All films and series that leads your mind toward fantasies and fables such as Lord of the rings, Heroes, Smallville, Avatar, etc, even if we were to say, for the sake of argument, that they have nothing in them against God (which is not true), should still be avoided, since they direct our minds from God, from the natural world we live in, toward fantasies and all kinds of thoughts referring thereto. This is the main cause for it being so dangerous and the reason why so many persons watching these shows have unwholesome unrealistic desires or depressions. For a person that

spends much time on finding God, will evidently dream and long much for God and come close to Him. In contrast, a person that spends much time on the world, is far from God and dead before God!

Now you might ask: “May I then watch other worldly films or series if the story is fixed on realistic things or the creation of God?” The answer to this question is that it depends on what movie or show you want to watch. I would say that one can watch movies and series about the end of the world, the afterlife and the paranormal, etc, since it leads your mind toward the judgment and the death of the body to come which is a good thing. From this can be understood that it depends on what fruit can be drawn out from it to begin with. *“Every tree therefore that bringeth not forth good fruit, shall be cut down and cast into the fire.” (Luke 3:9)*

You will without a doubt bring forth bad fruit if you spend much time on bad things. So if the film or show is about worldly and vain things, then one should not watch such shows since the fruit thereof is empty and vain. This point can be further proved from sacred scripture.

“Beware lest any man cheat you by philosophy, and vain deceit; according to the tradition of men, according to the elements of the world, and not according to Christ...” (Colossians 2:8)

This pretty much rules out all the films, shows and series (anime series and video games as well) that has ever been made in the entire world.

News in itself isn't evil or contrary to God or morals, but most newspapers today have totally unacceptable pictures which make them extremely unsuitable to read. To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. For example, I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked. ([Ad block Plus](#) extension for Firefox or Google Chrome webbrowser is also a good tool to get rid of all ads, immoral or otherwise.) We advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it is almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, blasphemy, gloating, lust, adultery etc... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

“St. Dorotheus says: "Beware of too much speaking, for it banishes from the soul holy thoughts and recollection with God." Speaking of religious that cannot abstain from inquiring after worldly news, St. Joseph Calasanctius said: "The curious religious shows that he has forgotten himself." It is certain that he who speaks too much with men converses but little with God, for the Lord says: I will lead her into the wilderness, and I will speak to her heart. If, then, the soul wishes that God speak to its heart, it must seek after solitude; but this solitude will never be found by religious who do not love silence." If," said the Venerable Margaret of the Cross, "we remain silent, we shall find solitude." And how will the Lord ever condescend to speak to the religious, who, by seeking after the conversation of creatures, shows that the conversation of God is not sufficient to make her happy? Hence, for a nun that delights in receiving visits and letters, in reading the newspapers, and in speaking frequently of the things of the world, it is impossible to be a good religious. Every time that she unnecessarily holds intercourse with seculars, she will suffer a diminution of fervor.”

You might ask: “Could not this way of viewing media then be applied to all shows?” The answer is no! Most shows are evil in themselves whether or not you fix your eyes on bad scenes. And the objects of discussion on those shows are often the cause of it being sinful; for it is vain, foolish or against God. News on the other hand is not unless you deliberately choose to delve in bad news or shows, such as celebrity news or celebrity shows such as 'Idol' and the like which is mortally sinful and complete and utter foolishness to watch and take delight in. For it is idol making of weak human beings. It's truly sickening to behold how people worship worldly fame along with sinful and weak human beings!

We will not make much mention of films or shows like Prison break, Heroes, 24, Matrix, Terminator, 300, X-men, Transformers, Spiderman and the like, etc. For there should be no need of explanation about these shows. They are all against God, they are all based on breaking God's commandments and doing evil or violence, or enjoying others doing evil or violence. Whether or not the world or you claim it's about good vs evil doesn't matter, for these shows in themselves are totally fruitless, often extremely violent, condoning crimes and sins, and often compels the viewer to agree or disagree with the actions of the characters, which more then often are more bad actions then 'good' if it is even possible to call them good. Every time you agree with or fail to disagree with something which obviously is against God, you committed sin! When you watch films or shows for pleasure which have the

characters doing crimes and sins, you do in fact agree with them by your continual deed of watching and by your failure in renouncing it in the very same way a politician that is speaking against abortion would be a pro-abortionist when continually voting for allowing abortion. Thus, you are in fact in favor of evil by not denouncing and renouncing it completely!

Ask yourself, is it fitting for a child of God to take delight in such nonsense? Would God approve of these evil shows? Watching shows like this will only serve to stir you up towards wanting to watch more worldly and ungodly shows. Shows with much violence, superpowers, magic and fighting are the most dangerous since they excite our flesh and body in a false sensation or thrill exceedingly much. A person who does not cut this off from himself will lose his soul!

There are so much blasphemy, adultery, lust, pride, vanity, immodest clothing, idol-making of mortal human beings, greed, gluttony and sinful deeds and speech among countless other sins in today's media, that it is a real abomination and sickening to behold! It is in fact a real and eternal spiritual slaughter of billions of people – which is far more horrifying and lamentable than any physical slaughter will ever be – which we observe happening in real time without anyone lifting an eyebrow! However, their laughter will turn into an eternal sorrow after the very moment their death will come! Then every word of mockery and blasphemy will have its special torment in hell for all eternity to come. Learn to meditate on Hell daily and you will not hesitate one second to quit watching evil and ungodly media!

HOW TO CONTROL YOUR EYES

The learning and controlling of your sight will be most necessary for salvation. You cannot fool God! Every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful (or even something licit but which is very beautiful) with your eyes, you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying a Hail Mary, which is highly recommended and helps against impurities. Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to controlling their eyes. St. Ignatius Loyola for example rebuked a brother for looking at his face more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, for the world tells

you to always watch the person you are with in the face. This will many times lead to sins and impure thoughts.

MODESTY OF THE EYES IS ABSOLUTELY NECESSARY FOR SALVATION

Question: Is it a sin to willfully look at persons or things that one are sexually attracted to and that arouse one's sexual desire? Is it permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor?

Answer: Yes, it is a sin to willfully look at, and to continue to look at, things that arouse one's sexual desire. In addition, the Church also condemns even putting oneself in "the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" (Pope Innocent XI) which shows us that one is not even allowed to watch or listen to things like dangerous and worldly media or remain in situations where one can become tempted to commit a sin. This, of course, proves that the Church abhors every act of the will where we unnecessarily allow ourselves to be tempted, or to be in a place or situation where we know that there is a great chance that something will tempt us, or be against God.

Custody of the eyes is always necessary for obtaining salvation, and so it is clearly sinful to fix one's eyes on a person or an object that one knows will arouse sinful thoughts and desires. "Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord**, and easily fall into some grievous transgressions." (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

Our enemy, the Devil, first and foremost comes to us and enter our hearts through our eyes. No other sense is more potent in tempting man. Learning to control what you look at is absolutely crucial in order to be saved, for every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, or any object at all for that matter, even if modest, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful with your eyes (or even something licit but which is very beautiful) you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying 1 or 3 Hail Mary's, which is highly recommended since it helps against impurities.

Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to control their eyes. St. Ignatius of Loyola for example rebuked a brother for looking at his face for more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during

each day! This is true wisdom, but the world and current custom and habit tells you to always watch the person you are with, or looking at, in the face, **even if they are on the Television!** This is a bad custom or habit to say the least. This will many times lead to sins and impure thoughts and temptations of the Devil. Modesty and purity requires us to not stare people in the face, and especially the eyes, even at all, or only for a very short moment, even when we talk to them directly. In former times, this was common knowledge.

St. Alphonsus Liguori writes the following concerning this: **“But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. “It is not lawful,” says [Pope] St. Gregory, “to behold what it is not lawful to covet.” The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul.”** (*The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

This virtue may indeed be hard to put into practice for many in the beginning, but overtime and with practice, it will become easier.

The above quote from St. Alphonsus also shows why most of the things broadcasted on the media are totally unsuitable to watch or read. News in itself isn't evil or contrary to God or morals but most newspapers or news-channels today have totally unacceptable pictures or immodestly dressed or very beautiful tv-hosts, which make them extremely unsuitable to read or watch, or at least to fix one's eye on. Remember, "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. Therefore, if you care for your salvation, you must not read any newspaper or magazine or watch any show or film that contains immodesty of people tempting you.

St. Alphonsus, On Avoiding the Occasion of Sin: **“Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin. And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.”** (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 543)

For example, in the past I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked (on my web-browser). In fact, I have even made a habit of surfing the web without any images or JavaScript enabled at all, or at least without images on depending on the browser and the work I do. Almost all sites works perfectly fine without images and JavaScript enabled anyway. And on the few sites that don't work without JavaScript or images enabled, one can always allow an exception for that site.

It is highly important for one's salvation to block and not allow images to be shown when surfing the internet because without a doubt, almost all sites without exception will have some form or another of immodestly dressed women displayed; and, in the cases they are not immodest, they are still very beautiful or sensual looking. It's unavoidable, even if the article may seem sound. In truth, I have seen and learned that from personal experience too many times.

Adblock or Adblock Plus extension for Firefox or Google Chrome web-browsers are also good tools to **get rid of all internet ads, immoral or otherwise**. And so if people don't use a web-browser that can use extensions (or if they don't have an Adblock installed) they must change internet browser and install an Adblock by virtue of obedience to God's law that demands modesty and the avoidance of occasions of falling into sin when it is possible to do so.

That one must avoid the proximate occasion of sin in order to be *Saved* and receive *Forgiveness of one's sins* from God is a certain fact of the Natural and Divine law that has always been taught by the Church and Her Saints. For instance, Blessed Pope Innocent XI during his papacy, condemned three propositions that denied this truth:

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: "**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: "The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Here we see that the Church confirms that the opinion that “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” **is directly condemned**. And this condemnation is about those who “seek directly the proximate occasion for sinning” for a good cause, rather than for a selfish cause. But most people in this world do not even watch or listen to evil and ungodly media for a good cause but rather for the sake of pleasure or for other unnecessary reasons, and it is certainly *not* necessary “for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” This shows us that the Church and the Natural Law absolutely abhors and condemns the opinion that one can watch or listen to media that can tempt a person to sin. Indeed, not only the occasions of sin, like evil, worldly and ungodly media, but also the “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” must be totally rejected and shunned if one wants to attain salvation.

People who reject this advice and continue to put themselves in a proximate or near occasion of sin will undoubtedly lose their souls, since God will allow the devil to fool them in some way since they rejected the Word of God, and chose to put themselves in the way of temptation. Many there are, indeed, who presumptuously claim that they won't get tempted by watching or listening to worldly media, or that they will be able to control it, but here we see in the condemnations of Blessed Pope Innocent XI that one may not even put oneself in “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor”. God will undoubtedly leave a person who is presumptuous and prideful, and the Church and Her Saints have always condemned such individuals that trusts in their own strength. As a matter of fact, one can even understand from the light of natural reason that one is not allowed to put oneself in the occasion of sin, so those who do this act will have no excuse whatsoever on the day of judgment. In addition, a person who watches bad, worldly or ungodly media, tempts his fellow man to watch these evil things also, and thus, by his bad example, puts both himself and others in the way of damnation by his selfishness and presumption. So in addition to damning himself *if he obstinately continues in such a course of life*, such a person also actually tries to damn others by his bad example, trying to drag others with him into the eternal darkness and fire of hell. This is a kind of evil that is breathtaking to behold! It is thus a fact “that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

The pitiful and unreasonable addiction to media by so many “Catholics” or “Christians” today is something new, and almost no one before the 20th century was so miserably addicted to it as the weak and bad willed population of our own times! The amount of pitiful and pathetic excuses that we have had to hear from bad willed people who try to

excuse their act of putting themselves in the proximate or near occasion of sin is, simply said, almost endless. Even though they understand that they are not allowed to endanger their souls, they just couldn't care since they are hooked on the media, just like a drug addict, who need his daily "fix" to endure the day. For about a hundred years ago, almost no media existed as compared to today, and people thrived and the crime rates was as nothing when compared to today. So the unreasonable addiction to media cannot be excused, for man does not need media at all to survive, and putting oneself in the near or "the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" is directly condemned by the Church.

Concerning music, it is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn't praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and it's even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can, for example, listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc.

The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also

very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance... if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse... Never was there such an art form directed so exclusively to children... [Every Catholic must of course understand that masturbation is a clear mortal sin!] The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, Closing of the American Mind, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of evil or ungodly music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so. In short, just like with all bad or worldly media, God will abandon a person who listens to such worldly music since they chose to put themselves in the proximate occasion for sinning.

In conclusion: We advice all people to use the internet in this safe way as described above, and always have images blocked. And we want to warn people not be deceived by the Devil or their **evil attachment to images on this point.** Again, remember what St. Alphonsus says: "when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions."

Attachment to images made me delay using the internet in this safe way for way too long. If there are images you want to view, then you can always open another web-browser (with an ad-block installed!) where images are enabled, or enable them quickly on the web-browser you're currently on. (Or you can just right click on the image and press "view image" on Firefox so that the image can be seen.) Most of the time there are no **real reason or necessity to see any images anyway.** Only curiosity makes us want to see them. Of course, when images are necessary or needed, then it is lawful to surf with them on for as long as it is necessary, provided it is not a danger to one's soul and the site is not bad. But how often do we need to see images at all times? Never. Only at a particular time or occasion, such as for a work, or for curiosity when reading some article, but other than that we have no reason or necessity to have them on, and therefore, they must be off.

The best and easiest user experience in using the internet in this safe way is using Google Chrome or Firefox web-browser with an add-on or extension installed that manually blocks and unblocks all images easily with just one click of a button, which means that you will not have to enter settings all the time to do this. By using extension to block images, you can just click on the icon visible on the top-right side of the web-browser, thus manually blocking and unblocking all images.

For an ad-block for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock/gighmmpiobklfepjocnamgkkbiglidom?hl=en>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock-plus/cfhdojbkjhnklbpkdaibdcdddilifddb>

For an ad-block for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-plus/>

(The above adblock is the most popular for Firefox. However, this adblock allows non-intrusive ads (usually text ads only) by default but this option can be disabled in settings.)

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-edge/>

(Adblock Edge is a fork of the Adblock Plus extension for blocking advertisements on the web, without sponsored ads whitelist or showing non-intrusive ads.)

For an image blocker for Google Chrome web-browser, visit this link:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/block-image/pehaalcefcjfccdpbckoablngfkfgfj>

For an image blocker for Firefox web-browser, visit this link:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-block/>

For a flash block (it blocks videos and other flash related objects from automatically playing or showing themselves without your authorization) for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashblock/gofhjkjmkpinhpoiabjplobcainabnl>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashcontrol/mfidmkgngfnkihnjeklbekckimkipmoe>

For a flash block (java block; image block etc.) for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/flashblock/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/noscript/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-and-flash-blocker/>

If you don't use an add-on (which you should be doing) the best browser to use is the Google Chrome web-browser since it allows you the option to disable both images and JavaScript on all specific internet sites (Firefox doesn't allow this option with Java or Images at all unless one first download extensions); and it is best since it allows you (after you have disabled images and Java in settings) an option to enable the images or java on the site you're currently on—without having to enter settings all the time to do this. The bad thing with this option, however, is that it perpetually enables and allows all images to be shown on that domain and not just temporarily. So do not allow images to be shown in this way on all sites or bad sites but only on trustworthy sites you go to often. **It is idiocy to perpetually allow images on various websites just because you are curious of the pictures in *one* article.** (You can also remove sites manually from “allow images” exceptions in settings afterwards if you made a mistake.)

Also, on Firefox, the images displayed by Google is not blocked by image blockers. I don't know why this is. On Chrome however all images get's blocked. (That is why we recommend users to use Google chrome instead of Firefox.) So when you search for something on this browser, you will not risk seeing something bad being displayed by Google against your will. The only option for Firefox is to block these images manually through adblock filters. If anyone want help with this, just contact us and we can give you the information and code needed.

Always surf without images on. Don't be a fool by rejecting this advice of the Popes and Saints of the Church concerning the unlawfulness of putting oneself in the proximate occasion for sinning and of looking on things that are unlawful to covet or behold and that are a danger to one's salvation. If you want to see images on some site, then allow the images only temporarily and afterwards block it again so that you do not continue surfing the internet with images on.

And yes, it is a sin to refuse to follow this advice since it's virtually impossible to escape bad and immodest images and commercials of men or women tempting you every day when surfing the internet (and the same of course applies to watching most media too, which is why we recommend people never to watch movable images and that they only listen to the audio). Only a *condemned person* not fearing God or sin at all would refuse to follow this

good advice that helps him avoid falling into sexual temptations and sins everyday.

St. Alphonus, **On Avoiding the Occasions of Sin**: "We find in this day's gospel that after his resurrection Jesus Christ entered, though the doors were closed, into the house in which the apostles were assembled, and stood in the midst of them. St. Thomas says that the mystical meaning of this miracle is that the Lord does not enter into our souls unless we keep the door of the senses shut. (On John, 20, 4) If, then, we wish Jesus Christ to dwell within us, we must keep the doors of our senses closed against dangerous occasions, otherwise the devil will make us his slaves. I will show today the great danger of perdition to which they who do not avoid the occasions of sin expose themselves.

"1. We read in the Scriptures that Christ and Lazarus arose from the dead. Christ rose to die no more: "Christ rising from the dead, dies no more." (Rom. 6. 9); but Lazarus arose and died again. The Abbot Gueric remarks that Christ arose free and unbound; "but Lazarus came forth bound feet and hands." (John 11.44) Miserable the man, adds this author, who rises from sin bound by any dangerous occasion: he will die again by losing the divine grace. He, then, who wishes to save his soul, must not only abandon sin, but also the occasions of sin: that is, he must renounce such an intimacy, such a house; he must renounce those wicked companions, and all similar occasions that incite him to sin.

"2. In consequence of original sin, we all have an inclination to do what is forbidden. Hence St. Paul complained that he experienced in himself a law opposed to reason: "But I see another law in my members, fighting against the law of my mind, and captivating me in the law of sin." (Rom. 7.23) Now, when a dangerous occasion is present, it violently excites our corrupt desires, **so that it is then very difficult to resist them: because God withholds efficacious helps from those who voluntarily expose themselves to the occasion of sin.** "He that loves danger shall perish in it." (Ecclus. 3.27) "When," says St. Thomas, in his comment on this passage, "we expose ourselves to danger, God abandons us in it." St. Bernardine of Siena teaches that the counsel of avoiding the occasions of sin is the best of all counsel, and as it were the foundation of religion.

"3. St. Peter says that "the devil goes about seeking whom he may devour." (1 Pet. 5.8) He is constantly going about our souls, endeavoring to enter and take possession of them. Hence, he seeks to place before us the occasions of sin, by which he enters the soul. "Explorat," says St. Cyprian, "an sit pars cujus aditu penetret." When the soul yields to the suggestions of the devil, and exposes itself to the occasions of sin, he easily enters and devours it. The ruin of our first parents arose from their not flying from the occasions of sin. God had prohibited them not only to eat, but even to touch the forbidden apple. In answer to the serpent tempting her, Eve said: "God has commanded us that we should not eat, and that we should not

touch it." (Gen. 3.3) But "she saw, took, and ate" the forbidden fruit: she first looked at it, she then took it into her hands, and afterwards ate it. This is what ordinarily happens to all who expose themselves to the occasions of sin. **Hence, being once compelled by exorcisms to tell the sermon which displeased him most, the devil confessed that it was the sermon on avoiding the occasions of sin.** As long as we expose ourselves to the occasions of sin, the devil laughs at all our good purposes and promises made to God. **The greatest care of the enemy is to induce us not to avoid evil occasions; for these occasions, like a veil placed before the eyes, prevent us from seeing either the lights received from God, or the eternal truths, or the resolutions we have made: in a word, they make us forget all, and as it were force us into sin.**

“4. "Know it to be a communication with death; for you are going in the midst of snares." (Ecclus. 9.20) Everyone born in this world enters into the midst of snares. Hence, the Wise Man advises those who wish to be secure to guard themselves against the snares of the world, and to withdraw from them. "He that is aware of the snares shall be secure." (Prov. 11.15) But if, instead of withdrawing from them, a Christian approaches them, how can he avoid being caught by them? Hence, after having with so much loss learned the danger of exposing himself to the danger of sin, David said that, to continue faithful to God, he kept at a distance from every occasion which could lead him to relapse. "I have restrained my feet from every evil way, that I may keep your words." (Ps. 118.101) He does not say from every sin, but from every evil way which conducts to sin. The devil is careful to find pretexts to make us believe that certain occasions to which we expose ourselves are not voluntary, but necessary. When the occasion in which we are placed is really necessary, the Lord always helps us to avoid sin; but we sometimes imagine certain necessities which are not sufficient to excuse us. "A treasure is never safe," says St. Cyprian, "as long as a robber is harbored within; nor is a lamb secure while it dwells in the same den with a wolf." (Lib. de Sing. Cler.) The saint speaks against those who do not wish to remove the occasions of sin, and still say: "I am not afraid that I shall fall." As no one can be secure of his treasure if he keeps a thief in his house, and as a lamb cannot be sure of its life if it remain in the den of a wolf, so likewise no one can be secure of the treasure of divine grace if he is resolved to continue in the occasion of sin. St. James teaches that every man has within himself a powerful enemy, that is, his own evil inclinations, which tempt him to sin. "Every man is tempted by his own concupiscence, drawn away, and allured." (James 1.14) **If, then, we do not fly from the external occasions, how can we resist temptation and avoid sin?** Let us, therefore, place before our eyes the general remedy which Jesus has prescribed for conquering temptations and saving our souls. "If your right eye scandalize you, pluck it out and cast it from you." (Matt. 5.29) If you find that your right eye is to you a cause of damnation, you must pull it out and cast it far from you; that is, when there is danger of losing your soul, you must fly from all evil

occasions. St. Francis of Assisi used to say, as I have stated in another sermon, that the devil does not seek, in the beginning, to bind timorous souls with the chain of mortal sin; because they would be alarmed at the thought of committing mortal sin, and would fly from it with horror: **he endeavors to bind them by a single hair, which does not excite much fear; because by this means he will succeed more easily in strengthening their bonds, till he makes them his slaves. Hence he who wishes to be free from the danger of being the slave of hell must break all the hairs by which the enemy attempts to bind him; that is, he must avoid all occasions of sin,** such as certain manners of speech, places, little presents, and words of affection. With regard to those who have had a habit of impurity, it will not be sufficient to avoid proximate (near) occasions; if they do not fly from remote occasions, they will very easily relapse into their former sins.

"5. Impurity, says St. Augustine, is a vice which makes war on all, and which few conquer. "The fight is common, but the victory rare." How many miserable souls have entered the contest with this vice, and have been defeated! But to induce you to expose yourselves to occasions of this sin, the devil will tell you not to be afraid of being overcome by the temptation. "I do not wish," says St. Jerome, "to fight with the hope of victory, lest I should sometimes lose the victory." I will not expose myself to the combat with the hope of conquering; because, by voluntarily engaging in the fight, I shall lose my soul and my God. **To escape defeat in this struggle, a great grace of God is necessary; and to render ourselves worthy of this grace, we must, on our part, avoid the occasions of sin.** To practice the virtue of chastity, it is necessary to recommend ourselves continually to God: we have not strength to preserve it; that strength must be the gift of God. "And as I knew," says the Wise Man, "that I could not otherwise be continent, except God gave it, ... I went to the Lord, and besought him." (Wis. 8.21) But if we expose ourselves to the occasions of sin, we ourselves shall provide our rebellious flesh with arms to make war against the soul. "Neither," says the Apostle, "yield your members as instruments of sin unto iniquity." (Rom. 6.13) In explaining this passage, St. Cyril of Alexandria says: "You stimulate the flesh; you arm it, and make it powerful against the spirit." St. Philip Neri used to say that in the war against the vice of impurity, the victory is gained by cowards -- that is, by those who fly from the occasions of this sin. But the man who exposes himself to it, arms his flesh, and renders it so powerful, that it will be morally impossible for him to resist its attacks.

"6. "Cry out," says the Lord to Isaiah, "all flesh is grass." (Isa. 40.6) Now, says St. John Chrysostom, **if all flesh is grass, it is as foolish for a man who exposes himself to the occasion of sin to hope to preserve the virtue of purity, as to expect that hay, into which a torch has been thrown, will not catch fire.** "Put a torch into hay, and then dare to deny that the hay will burn." No, says St. Cyprian; it is impossible to stand in the midst of flames, and not to burn. "Impossibile est flammis circumdari et non ardere." (De Sing. Cler.) "Can a

man," says the Holy Spirit, "hide fire in his bosom, and his garments not burn? or can he walk upon hot coals, and his feet not be burnt?" (Prov. 6.27, 28) Not to be burnt in such circumstances would be a miracle. St. Bernard teaches that **to preserve chastity, and, at the same time, to expose oneself to the proximate occasion of sin, "is a greater miracle than to raise a dead man to life."**

"7. In explaining the fifth Psalm, **St. Augustine says that "he who is unwilling to fly from danger, wishes to perish in it."** Hence, in another place, he exhorts those who wish to conquer, and not to perish, to avoid dangerous occasions. "In the occasion of falling into sin, take flight, if you desire to gain the victory." (Serm. 250 de temp.) Some foolishly trust in their own strength, and do not see that their strength is like that of flax placed in the fire. "And your strength shall be as the ashes of tow." (Isa. 1.31) Others, trusting in the change which has taken place in their life, in their confessions, and in the promises they have made to God, say: Through the grace of the Lord, I have now no bad motive in seeking the company of such a person; her presence is not even an occasion of temptations: Listen, all you who speak in this manner. In Mauritania there are bears that go in quest of the apes, to feed upon them: as soon as a bear appears, the apes run up the trees, and thus save themselves. But what does the bear do? He stretches himself on the ground as if dead, and waits till the apes descend from the trees. The moment he sees that they have descended, he springs up, seizes on them, and devours them. **It is thus the devil acts: he makes the temptation appear to be dead; but when a soul descends, and exposes itself to the occasion of sin, he stirs up temptation, and devours it. Oh! how many miserable souls, devoted to spiritual things, to mental prayer, to frequent communion, and to a life of holiness have, by exposing themselves to the occasion of sin, become the slaves of the devil!** We find in ecclesiastical history that a holy woman, who employed herself in the pious office of burying the martyrs, once found among them one who was not as yet dead. She brought him into her own house, and procured a physician and medicine for him, till he recovered. But, what happened? These two saints (as they might be called -- one of them on the point of being a martyr, the other devoting her time to works of mercy with so much risk of being persecuted by the tyrants) first fell into sin and lost the grace of God, and, becoming weaker by sin, afterwards denied the faith. St. Macarius relates a similar fact regarding an old man who suffered to be half-burned in defense of the faith; but, being brought back into prison he, unfortunately for himself, formed an intimacy with a devout woman who served the martyrs, and fell into sin.

"8. The Holy Spirit tells us that we must fly from sin as from a serpent. "Flee from sin as from the face of a serpent." (Ecclus. 21.2) Hence, as we not only avoid the bite of a serpent, but are careful neither to touch nor approach it, **so we must fly not only from sin, but also from the occasion of sin -- that is, from the**

house, the conversation, the person that would lead us to sin. St. Isidore says that he who wishes to remain near a serpent, will not remain long unhurt. "Juxta serpentem positus non erit sin illaesus." (Solit., Bk. 2) Hence, if any person is likely to prove an occasion of your ruin, the admonition of the Wise Man is, "Remove your way far from her, and come not near the doors of her house." (Prov. 5.8) He not only tells you not to enter the house which has been to you a road to hell ("Her house is the way to hell." Prov. 7.27); but he also cautions you not to approach it, and even to keep at a distance from it. "Remove your way far from her." But, you will say, if I abandon that house, my temporal affairs shall suffer. It is better that you should suffer a temporal loss, than that you should lose your soul and your God. **You must be persuaded that, in whatever regards chastity, there cannot be too great caution. If we wish to save our souls from sin and hell, we must always fear and tremble. "With fear and trembling work out your salvation." (Phil. 2.12) He who is not fearful, but exposes himself to occasions of sin, shall scarcely be saved.** Hence, in our prayers we ought to say every day, and several times in the day, that petition of the Our Father, "and lead us not into temptation." Lord, do not permit me to be attacked by those temptations which would deprive me of your grace. We cannot merit the grace of perseverance; but, according to St. Augustine, God grants it to every one that asks it, because he has promised to hear all who pray to him. Hence, the holy doctor says that the Lord, "by his promises has made himself a debtor" (cf. Romans 4:25)." (*Hell's Widest Gate: Impurity*, by St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

We also advise you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it's almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, sensuality, blasphemy, gloating, useless and unnecessary stories, lust, adultery, fornication... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

We ourselves do not watch any videos anymore except exclusively when for the sake of making videos. Now we only listen to audio, having all the movable images blocked. On YouTube, when we still watched YouTube (we now have it blocked), we did not watch the videos but only listened to them by downloading them as audio (or video) and listened to them only in audio, or at least, by avoiding watching at the screen if we were watching it on youtube, or on other video sites. Anyone who cares about virtue and about their eternal salvation and for those who fear not to offend God by viewing or seeing bad scenes or images, will of course do the same thing, since it's almost impossible to watch anything today that does not contain immodesty or that will harm one's virtue. Even purely Christian films, whether on tv or youtube, have many bad and unacceptable scenes, statues

or images in them. What then could be said about more secular media, documentaries, or series?

That so much naked religious images have been made, spread and depicted even in churches! during the last 700 years or so is undoubtedly a sign of the gradual falling away from God and the corruption of morals within and without the Church by the people, and indicates why God ultimately abandoned the Church to what it is has become today.

Also consider that it is very easy to sin in one's thought. In fact, **one consent to an evil thought is enough to damn a person to burn in Hell for all eternity!** and all the bad scenes one sees in all the films, television, movies, series etc. tempts one to commit exactly this sin against God.

St. Alphonsus: "**Listen to this example:** A boy used often to go to confession; and every one took him to be a saint. One night he had a hemorrhage, and he was found dead. His parents went at once to his confessor, and crying begged him to recommend him to God; and he said to them: "Rejoice; your son, I know, was a little angel; God wished to take him from this world, and he must now be in heaven; should he, however, be still in purgatory, I will go to say Mass for him." He put on his vestments to go to the altar; but before leaving the sacristy, he saw himself in the presence of a frightful spectre, whom he asked in the name of God who he was. The phantom answered that he was the soul of him that had just died. Oh! is it you? exclaimed the priest; if you are in need of prayers, I am just going to say Mass for you. Alas! Mass! I am damned, I am in hell! And why? "Hear," said the soul: "**I had never yet committed a mortal sin; but last night a bad thought came to my mind; I gave consent to it, and God made me die at once, and condemned me to hell as I have deserved to be. Do not say Mass for me; it would only increase my sufferings.**" Having spoken thus, the phantom disappeared." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 167)

"O eternity, eternity! The saints tremble at the mere thought of eternity; and ye sinners, who are in disgrace with God, you do not fear? You do not tremble? It is of faith that he who dies in the state of sin goes to burn in the fire of hell for all eternity!" (Ibid, p. 108)

Scripture teaches that few are saved (Mt. 7:13) and that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the "prince" (John 12:31) and "god" (2 Cor. 4:3) of this world. "We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness." (1 John 5:19)

Why are most people damned? Most people are damned because they don't care enough about God nor fear Him enough **to avoid all sin and the occasions of falling into**

obvious sin, nor do they love Him more than they love their own perverse will or self-love—*which is the direct reason for their indifferent lifestyle*; neither do they care enough about God so as to avoid even what they obviously know will lead them into possible sin. The great St. Ambrose said concerning this: “**True repentance [and thus love of God] is to cease to sin [all sin, however small].**”

That of course means that one must do all in one’s power to avoid not only mortal sin, but also venial sin. It also means to in fact never even have a will to commit even the slightest sin that one knows to be a sin culpably or with full consent against the all good God — **and now we may deduce already why most people in fact are damned.**

Hence that most people are damned and always have been. So the only reason it would be hard for someone to be forgiven his sins and be saved is if he don’t love God enough, fear God enough, nor trust God enough with his whole heart—trust and love, such as believing in Him and that He will forgive you if you do what you must—and that He hears all your prayers and grants all your prayers that are good for you, such as all prayers for the grace of attaining forgiveness and salvation. Therefore, it is only hard to be saved for the bad — and not for the good souls.

Also see: [About the sacrament of penance and contrition and about receiving forgiveness without an absolution](#)

Generally, one of course cannot know whether a film, documentary or show that one watches or desires to watch will have any bad images or scenes in them—*before having already watched it*. (There are some sites that offers warnings of immodesty, bad language, nudity etc., but their warnings probably are not enough, nor will they, in all likelihood, include a warning against the so-called modern day women’s fashion in which women show of their womanly figure by pants or revealing and tight clothing since this is how every one dress today (which in itself would be bad enough to forbid watching these shows entirely), and of course, the modern day “Catholic” or “Christian” standard of modesty is not enough and is even evil in many cases.) Therefore, it is playing with fire to watch movable images and risk one’s soul; and as we have seen, God will ultimately abandon a person that willfully put himself in danger of falling. Again, remember what St. Alphonsus said: “WHEN MEN AVOID THE OCCASIONS OF SIN, GOD PRESERVES THEM; BUT WHEN THEY EXPOSE THEMSELVES TO DANGER, THEY ARE JUSTLY ABANDONED BY THE LORD, AND EASILY FALL INTO SOME GRIEVOUS TRANSGRESSIONS.”

We recommend that no one watch videos or even audios at all (unless perhaps strictly religious things), but if you want to watch more secular things (such as news clips, documentaries or whatever else, even religious films) then listen to audio only. This means

that you should turn the television around or put something over the screen. If on the internet, it means that you should avoid watching the video that is playing; or download vlc player and disable video in preferences, and download the videos instead of watching them on the internet, and listen to them only as audio through vlc player or some other video player. You can also download videos and convert them to mp3 or download an extension or program that does it automatically for you. This is a good youtube video downloader that we recommend:

<http://www.imtoo.com/download-youtube-video.html>

You can set settings 360P and mp4 for easiest configuration that takes not too much space and yet is good quality, and just download the video you want to hear instead of watching it on youtube. If you enter youtube videos, you should disable auto play so that videos do not play automatically for the same reason (the flashblock addons linked to above does the trick). You can also disable youtube comments in channel settings. Many of them are pure evil, filthy and spiritually distracting anyway. But the comments vary in badness depending on the video you are watching or entering. But just so you know, it is possible to disable seeing them.

Images must also be blocked when surfing on youtube! The number of bad, immodest and mortally sinful inducing images I myself have seen on youtube, and especially in the related videos while watching a video, or after it ended, is almost innumerable! (and no, I don't watch sensual material and anyone who has spent any time on youtube will know from experience that related thumbnails can be pure evil and filthy regardless of what videos you are watching, be it a news clip or a religious video, and the latter example is especially true if it concerns a moral subject). Having images blocked goes for all websites that have any bad images in them, even wikipedia, unless the article is deemed safe. (For the same reason, it is evil and a sin to link to articles that one knows contains any bad images. Yet many people, even traditional so-called Catholics, frequently, and without any scruple, link to such articles all the time just as if they thought they will not receive a judgment for every person that has becomes affected or aroused sensually by what they posted, linked to or were personally responsible for.) Also, on Firefox, **never watch a youtube video to the end**, or, if you do, scroll down before the film ends, **since the related video images on Firefox—that are shown in the video screen—sadly doesn't get blocked by having images disabled**. I have seen not a few evil images because of that, sadly. Now I know better, and that one must avoid seeing this and falling into this devilish trap (but happily, we don't even watch videos anymore and we encourage all to follow this same advice).

St. Alphonsus, **On avoiding the occasions of sin**: "Some also believe that it is only a venial sin to expose themselves to the proximate occasion of sin. **The**

catechist must explain that those who do not abstain from voluntary proximate occasions of grievous sin are guilty of a mortal sin, even though they have the intention of not committing the bad act, to the danger of which they expose themselves. ... It is necessary to inculcate frequently the necessity of avoiding dangerous occasions; for, if proximate occasions, especially of carnal sins, are not avoided, all other means will be useless for our salvation.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 351-355)

Considering the quotes of St. Alphonsus on avoiding occasions of sin and about how God demands more of certain souls that He has given more graces: it is highly important for one’s salvation to not watch media or expose oneself to dangerous occasions (such as by surfing the internet with images on).

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Maria de Liguori describes in his masterpiece book “*The True Spouse of Jesus Christ*” how *Modesty of the Eyes* is absolutely crucial for all people to have in order to save their souls:

St. Alphonsus: “**On the mortification of the eyes, and on modesty in general.** Almost all our rebellious passions spring from unguarded looks; for, generally speaking, it is by the sight that all inordinate affections and desires are excited. Hence, holy Job "made a covenant with his eyes, that he would not so much as think upon a virgin." (Job xxxi. 1) Why did he say that he would not so much as think upon a virgin? Should he not have said that he made a covenant with his eyes not to look at a virgin? **No; he very properly said that he would not think upon a virgin; because thoughts are so connected with looks, that the former cannot be separated from the latter, and therefore, to escape the**

molestation of evil imaginations, he resolved never to fix his eyes on a woman.

“St. Augustine says: "The thought follows the look; delight comes after the thought; and consent after delight." From the look proceeds the thought; from the thought the desire; for, as St. Francis de Sales says, what is not seen is not desired, and to the desire succeeds the consent.

“If Eve had not looked at the forbidden apple, she should not have fallen; but because "she saw that it was good to eat, and fair to the eyes, and beautiful to behold, she took of the fruit thereof, and did eat." (Gen. iii. 6) The devil first tempts us to look, then to desire, and afterwards to consent.

“St. Jerome says that Satan requires "only a beginning on our part." If we begin, he will complete our destruction. **A deliberate glance at a person of a different sex often enkindles an infernal spark, which consumes the soul.** "Through the eyes," says St. Bernard, "the deadly arrows of love enters." The first dart that wounds and frequently robs chaste souls of life finds admission through the eyes. By them David, the beloved of God, fell. By them was Solomon, once the inspired of the Holy Ghost, drawn into the greatest abominations. Oh! how many are lost by indulging their sight!

“The eyes must be carefully guarded by all who expect not to be obliged to join in the lamentation of Jeremiah: "My eye hath wasted my soul." (Jer. iii. 51) By the introduction of sinful affections my eyes have destroyed my soul. Hence St. Gregory says, that **"the eyes, because they draw us to sin, must be depressed." If not restrained, they will become instruments of hell, to force the soul to sin almost against its will. He that looks at a dangerous object, continues the saint, "begins to will what he wills not."** It was this the inspired writer intended to express when he said of Holofernes, that "the beauty of Judith made his soul captive." (Jud. xvi 11)

“Seneca says that "blindness is a part of innocence;" and Tertullian relates that a certain pagan philosopher, to free himself from impurity, plucked out his eyes. Such an act would be unlawful in us: but he that desires to preserve chastity must avoid the sight of objects that are apt to excite unchaste thoughts. "Gaze not about," says the Holy Ghost, "upon another's beauty; . . . hereby lust is enkindled as a fire." (Ecc. ix. 8, 9) Gaze not upon another's beauty; for from looks arise evil imaginations, by which an impure fire is lighted up. Hence St. Francis de Sales used to say, that "they who wish to exclude an enemy from the city must keep the gates locked."

“**Hence, to avoid the sight of dangerous objects, the saints were accustomed to keep their eyes almost continually fixed on the earth, and to abstain even from looking at innocent objects.** After being a novice for a year, St. Bernard could not tell whether his cell was vaulted. In consequence of never raising his eyes from the ground, he never knew that there were but three

windows to the church of the monastery, in which he spent his novitiate. He once, without perceiving a lake, walked along its banks for nearly an entire day; and hearing his companions speak about it, he asked when they had seen it. St. Peter of Alcantara kept his eyes constantly cast down, so that he did not know the brothers with whom he conversed. It was by the voice, and not by the countenance, that he was able to recognize them.

“The saints were particularly cautious not to look at persons of a different sex. St. Hugh, bishop, when compelled to speak with women, never looked at them in the face. St. Clare would never fix her eyes on the face of a man. She was greatly afflicted because, when raising her eyes at the elevation to see the consecrated host, she once involuntarily saw the countenance of the priest. St. Aloysius never looked at his own mother in the face. It is related of St. Arsenius, that a noble lady went to visit him in the desert, to beg of him to recommend her to God. When the saint perceived that his visitor was a woman, he turned away from her. She then said to him: "Arsenius, since you will neither see nor hear me, at least remember me in your prayers." "No," replied the saint, "but I will beg of God to make me forget you, and never more to think of you."

“From these examples may be seen the folly and temerity of some religious who, though they have not the sanctity of a St. Clare, still gaze around from the terrace, in the parlour, and in the church, upon every object that presents itself, even on persons of a different sex. And notwithstanding their unguarded looks, they expect to be free from temptations and from the danger of sin. For having once looked deliberately at a woman who was gathering ears of corn, the Abbot Pastor was tormented for forty years by temptations against chastity. St. Gregory states that the temptation, to conquer which St. Benedict rolled himself in thorns, arose from one incautious glance at a woman. St. Jerome, though living in a cave at Bethlehem, in continual prayer and macerations of the flesh, was terribly molested by the remembrance of ladies whom he had long before seen in Rome. Why should not similar molestations be the lot of the religious who willfully and without reserve fixes her eyes on persons of a different sex? "It is not," says St. Francis de Sales, "the seeing of objects so much as the fixing of our eyes upon them that proves most pernicious."

““If," says St. Augustine, "our eyes should by chance fall upon others, let us take care never to fix them upon any one." Father Manareo, when taking leave of St. Ignatius for a distant place, looked steadfastly in his face: for this look he was corrected by the saint. From the conduct of St. Ignatius on this occasion, we learn that it was not becoming in religious to fix their eyes on the countenance of a person even of the same sex, particularly if the person is young. But I do not see how looks at young persons of a different sex

can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought that proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul. Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.

“The indulgence of the eyes, if not productive of any other evil, at least destroys recollection during the time of prayer. For, the images and impressions caused by the objects seen before, or by the wandering of the eyes, during prayer, will occasion a thousand distractions, and banish all recollection from the soul. It is certain that without recollection a religious can pay but little attention to the practice of humility, patience, mortification, or of the other virtues. Hence it is her duty to abstain from all looks of curiosity, which distract her mind from holy thoughts. Let her eyes be directed only to objects which raise the soul to God.

“St. Bernard used to say, that to fix the eyes upon the earth contributes to keep the heart in heaven. "Where," says St. Gregory, "Christ is, there modesty is found." Wherever Jesus Christ dwells by love, there modesty is practiced. However, I do not mean to say that the eyes should never be raised or never fixed on any object. No; but they ought to be directed only to what inspires devotion, to sacred images, and to the beauty of creation, which elevate the soul to the contemplation of the divinity. Except in looking at such objects, a religious should in general keep the eyes cast down, and particularly in places where they may fall upon dangerous objects. In conversing with men, she should never roll the eyes about to look at them, and much less to look at them a second time.

“To practice modesty of the eyes is the duty of a religious, not only because it is necessary for her own improvement in virtue, but also because it is necessary for the edification of others. God only knows the human heart: man sees only the exterior actions, and by them he is edified or scandalized. "A man," says the Holy Ghost, "is known by his look." (Ecc. xix. 26) By the countenance the interior is known. Hence, like St. John the Baptist, a religious should be "a burning and shining light." (John, v. 35) She ought to be a torch burning with charity, and shining resplendent by her modesty, to all who behold her. To religious the following words of the Apostle are particularly applicable: "We are made a spectacle to the world, and to angels, and to men." (1 Cor. iv. 9) And again: "Let your modesty be known to all men: the Lord is nigh." (Phil. iv. 5)

“Religious are attentively observed by the angels and by men; and therefore their modesty should be made manifest before all; **if they do not practice**

modesty, terrible shall be the account which they must render to God on the day of judgment. Oh! what devotion does a modest religious inspire, what edification does she give, by keeping her eyes always cast down! St. Francis of Assisi once said to his companion, that he was going out to preach. After walking through the town, with his eyes fixed on the ground, he returned to the convent. His companion asked him when he would preach the sermon. We have, replied the saint, by the modesty of our looks, given an excellent instruction to all who saw us. It is related of St. Aloysius, that when he walked through Rome the students would stand in the streets to observe and admire his great modesty.

“St. Ambrose says, that to men of the world the modesty of the saints is a powerful exhortation to amendment of life. "The look of a just man is an admonition to many." The saint adds: "How delightful it is to do good to others by your appearance!" It is related of St. Bernardine of Sienna, that even when a secular, his presence was sufficient to restrain the licentiousness of his young companions, who, as soon as they saw him, were accustomed to give to one another notice that he was coming. On his arrival they became silent or changed the subject of their conversation. It is also related of St. Gregory of Nyssa, and of St. Ephrem, that their very appearance inspired piety, and that the sanctity and modesty of their exterior edified and improved all that beheld them. When Innocent II visited St. Bernard at Clairvaux, such was the exterior modesty of the saint and of his monks, that the Pope and his cardinals were moved to tears of devotion. Surius relates a very extraordinary fact of St. Lucian, a monk and martyr. By his modesty he induced so many pagans to embrace the faith, that the Emperor Maximian, fearing that he should be converted to Christianity by the appearance of the saint, would not allow the holy man to be brought within his view, but spoke to him from behind a screen.

“That our Redeemer was the first who taught, by his example, modesty of the eyes, may, as a learned author remarks, be inferred from the holy evangelists, who say that on some occasion he raised his eyes. "And he, lifting up his eyes on his disciples." (Luke, vi. 20) "When Jesus therefore had lifted up his eyes." (John, vi. 5.) From these passages we may conclude that the Redeemer ordinarily kept his eyes cast down. Hence the Apostle, praising the modesty of the Saviour, says: "I beseech you, by the mildness and modesty of Christ." (2 Cor. x. 1)

“I shall conclude this subject with what St. Basil said to his monks: "If, my children, we desire to raise the soul towards heaven, let us direct the eyes towards the earth." From the moment we awake in the morning, let us pray continually in the words of holy David: "Turn away my eyes, that they may not behold vanity" (Ps. cxviii. 37).” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Modesty of the Eyes, pp. 252-261)

St. Francis of Assisi used to exhort his brethren frequently to guard and mortify their senses with the utmost care. He especially insisted on the custody of the eyes, and he used this parable of a King's two messengers to demonstrate how the purity of the eyes reveals the chastity of the soul:

“A certain pious King sent two messengers successively to the Queen with a communication from himself. The first messenger returned and brought an answer from the Queen, which he delivered exactly. But of the Queen herself he said nothing because he had always kept his eyes modestly cast down and had not raised them to look at her.

The second messenger also returned. But after delivering in a few words the answer of the Queen, he began to speak warmly of her beauty. “Truly, my lord,” he said, “the Queen is the most fair and lovely woman I have ever seen, and thou art indeed happy and blessed to have her for thy spouse.”

At this the King was angry and said: “Wicked servant, how did you dare to cast your eyes upon my royal spouse? I believe that you may covet what you have so curiously gazed upon.”

Then he commanded the other messenger to be recalled, and said to him: “What do you think of the Queen?”

He replied, “She listened very willingly and humbly to the message of the King and replied most prudently.”

But the Monarch again asked him, “But what do you think of her countenance? Did she not seem to you very fair and beautiful, more so than any other woman?”

The servant replied, “My lord, I know nothing of the Queen's beauty. Whether she be fair or not, it is for thee alone to know and judge. My duty was only to convey thy message to her.”

The King rejoined, “You have answered well and wisely. You who have such chaste and modest eyes shall be my chamberlain. From the purity of your eyes I see the chastity of your soul. You are worthy to have the care of the royal apartments confided to you.”

Then, turning to the other messenger, he said: “But you, who have such unmortified eyes, depart from the palace. You shall not remain in my house, for I have no confidence in your virtue.” (*The Works of the Seraphic Father St. Francis of Assisi*, London: R. Washbourne, 1882, pp. 254-255)

Concerning modesty of the eyes and related virtues, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

“[Proverbs 4:25 “Let thy eyes look straight on, and let thy eyelids go before thy steps.”] He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances.
....

“[Proverbs 6:27 “Can a man hide fire in his bosom, and his garments not burn?”] That thou mayest not say, What harm is there in the eyes, when there is no necessity that he should be perverted who looks? he shows thee that desire is a fire, and the flesh is like a garment. The latter is an easy prey, and the former is a tyrant. And when anything harmful is not only taken within, but also held fast, it will not go forth again until it has made an exit for itself. For he who looks upon a woman, even though he escape the temptation, does not come away pure of all lust. And why should one have trouble, if he can be chaste and free of trouble? ... And, figuratively speaking, he keeps a fire in his breast who permits an impure thought to dwell in his heart. And he walks upon coals who, by sinning in act, destroys his own soul.

“[Proverbs 7:21-25 “[21] She entangled him with many words, and drew him away with the flattery of her lips. [22] Immediately he followeth her as an ox led to be a victim, and as a lamb playing the wanton, and not knowing that he is drawn like a fool to bonds, [23] Till the arrow pierce his liver: as if a bird should make haste to the snare, and knoweth not that his life is in danger. [24] Now therefore, my son, hear me, and attend to the words of my mouth. [25] Let not thy mind be drawn away in her ways: neither be thou deceived with her paths.”] The “cemphus” [the fool] is a kind of wild sea-bird, which has so immoderate an impulse to sexual enjoyment, that its eyes seem to fill with blood in coition; and it often blindly falls into snares, or into the hands of men [Footnote: “The cemphus is said to be a sea-bird “driven about by every wind,” so that it is equal to a fool.” [Proverbs 7:22]]. To this, therefore, he [Solomon] compares the man who gives himself up to the harlot on account of his immoderate lust; or else on account of the insensate folly of the creature, for he, too, pursues his object like one senseless. And they say that this bird is so much pleased with foam, that if one should hold foam in his hand as he sails, it will sit upon his hand. And it also brings forth with pain.

“[Proverbs 7:26 “For she hath cast down many wounded, and the strongest have been slain by her.”] You have seen her mischief. Wait not to admit the rising of lust; for her death is everlasting. And for the rest, by her words, her arguments in sooth, she wounds, and by her sins she kills those who yield to her. For many are the forms of wickedness that lead the foolish down to hell. And the

chambers of death mean either its depths or its treasure. How, then, is escape possible?" (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

HOW TO CONTROL YOUR SPEECH

*"But shun profane and vain babblings: for they grow much towards ungodliness."
(2 Timothy 2:16)*

To talk overmuch of worldly and unnecessary things is also considered vain babblings and should be totally avoided. If you have nothing good to say, referring to God or the edification of the soul, then one should keep quiet. Vain babbling will lead to ungodliness as stated above, for that which a person talks much about, that he is full of in his heart. If God is not in the heart of man, then Satan must occupy that place, and you cannot serve both God and man!

VIDEO GAMES

Almost every kind of game that exists in our sad time has numerous mortally sinful things in them which make them impossible to play without going to hell. The younger generation especially, but also older people, is so perverted and drugged by these new games that they seem to live for nothing else!

Firstly, there are the countless games who have a person going around killing or hurting other humans or creatures for fun; for example, Counter-Strike, Halo, Grand Theft Auto, Starcraft, Modern Warfare, Gears of Wars, Tekken, etc. To play such a game is not only sick but abominable. Think about it: to play a game for fun or pleasure which is constituted of the murder or hurt of another being!

God solemnly declares that he will judge our every thought, how much more then will he judge our deeds? When we in our mind take delight and enjoy killing or hurting other beings, God takes this as an act in the very same way as he judges us as murderers if we hate our brother, or, as an adulterer if we look at a woman with lust in our heart. What then will God judge you to be when you in your heart love abominable things?

Secondly, there is the constant danger of hate, uncontrollable wrath, and pride in games when it doesn't go as people would like it to go, and this is more true when playing games online. For when people think of themselves that they are good in the game they play, they are puffed up and deceived into thinking that this victory in a worthless game actually makes them someone. This is truly pathetic! But if someone then beats them, their pride and arrogance gets hurt, and they get mad, angry and wroth. Who have not had experience of this in online-gaming? Sure, these things happen on single player games as well but it isn't as common. Online games are by far the worst and sinful of all the games, since they not only affects you, but the others you play with as well. Do you understand now why online games are the most dangerous of all the games? Do you realize now that every person you have affected by your gaming will demand just vengeance over you, unless you blot these sins out by penance, repentance and confession? Giving others a bad example and being the cause or accessory of another person's damnation is the worst of all the sins one can be guilty of in this life. Every single thought, word, and deed will be carefully judged and avenged the moment you die. You cannot hide from death.

Thirdly, there are countless of games who try to display magic and the occult as not only acceptable but even good and praiseworthy; for example, World of Warcraft, Diablo, Oblivion, etc. Yes in those games, one is even awarded by magic and occult themes for murdering or hurting the opponent. Eternal Hell will be the home of all you who plays such games, for they are all against God, they are all based on breaking God's commandments and doing evil and violence, or enjoying others doing evil and violence. Whether or not you or the world say its good vs evil, or whether it be humans or monsters you are murdering or hurting, does not change the fact that the games in themselves are totally evil and fruitless, often extremely violent, and as with movies, often compels the player to take actions, agree or disagree with occurrences, which in godly terms are unacceptable and abominable. Playing these games will only serve to stir you up towards wanting to play more. Games with much violence and fighting, or with the ability of sinning in pride by show-offs, or with much usage of magic-powers of the occult, or with the ability to achieve personal fame in a fantasy land, or the show-off with skills, as with online-games, are all the most dangerous since they serve to stir up the flesh and body the most in a false and unholy fire of pleasure and thrill. A person that doesn't cut this off from himself will in fact lose his soul!

PRO-SPORTS

Pro-sports may seem to have no sin in it, but countless of mortal sins will be exposed when one examines it carefully.

First, almost every kind of pro-sports supports the mortal sin of gambling, and it is just a fact that these teams or players get a large portion of their pay-check from gambling. Pro-sports is in fact one of the biggest, if not the biggest generator of the mortal sin of gambling, which has destroyed countless of families and lead millions of poor souls to despair, suicide and hell. Thus, those who watch these games, watch people who are getting paid for supporting and making the mortal sin of gambling exist. To enjoy the eternal soul killing of other human beings is a clear cut mortal sin.

Second, almost every kind of pro-sport is played on Sundays which is a clear mortal sin since it is a work for these players and they get a pay-check from it. Therefore, they are breaking one of God's Ten Commandments, and there is no excuse for such things. It is a clear mortal sin to enjoy someone committing mortal sin.

Third, as we can see from the Book of the Machabees, the Jewish people neglected the divine worship in order to attend to different sport festivities at the arena. This is now prophetically fulfilled in many people who call themselves Catholic. For instead of praying the Rosary, reading the word of God and playing with and educating their children in good Christian morals as the Sunday is intended for, they watch these sinful games while placing their children in front of another TV set, neglecting their spiritual well being. Many saints teach that sports in of itself is no sin - which it of course isn't - but when it becomes too serious and more than a fun game between friends or when one take too much delight in it or makes too big thing of that which has no value, then they unanimously teach that it becomes sinful.

St. Francis de Sales- "Sports, plays, festivities, etc, are not in themselves evil, but rather indifferent matters, capable of being used for good or ill; but nevertheless they are dangerous, and it is still more dangerous to take great delight in them."

St. Francis de Sales- "Walking, harmless games, music, instrumental or vocal, field sports, etc., are such entirely lawful recreations that they need no rules beyond those of ordinary discretion, which keep every thing within due limits of time, place, and degree. So again games of skill, which exercise and strengthen body or mind, such as tennis, rackets, running at the ring, chess,

and the like, are in themselves both lawful and good. Only one must avoid excess, either in the time given to them, or the amount of interest they absorb; for if too much time be given up to such things, they cease to be a recreation and become an occupation; and so far from resting and restoring mind or body, they have precisely the contrary effect. After five or six hours spent over chess, one's mind is spent and weary, and too long a time given to tennis results in physical exhaustion; or if people play for a high stake, they get anxious and discomposed, and such unimportant objects are unworthy of so much care and thought. But, above all, beware of setting your heart upon any of these things, for however lawful an amusement may be, it is wrong to give one's heart up to it. Not that I would not have you take pleasure in what you are doing,—it were no recreation else,—but I would not have you engrossed by it, or become eager or over fond of any of these things.”

Fourthly, people are spending billions of dollars on something that is supposed to be a game of fun. They have made a worthless game which holds no significance whatsoever, to become something serious. Think about it. People say: This or that person runs so and so fast or won this or that game. And people think about it as though it is some kind of achievement worthy of praise, when it in fact is saddening and abominable since it leads souls to hell. It is grown people valuing a worthless game or sport as something that holds significance or value: it is truly pathetic. They waste their money and time on this filth when they could be trying to help souls that are falling daily to the eternal fire in hell.

“And so the human heart which is cumbered with useless, superfluous, dangerous clingings becomes incapacitated for that earnest following after God which is the true life of devotion. No one blames children for running after butterflies, because they are children, but is it not ridiculous and pitiful to see full-grown men eager about such worthless trifles as the worldly amusements before named, (SPORTS, balls, plays, festivities, pomps), which are likely to throw them off their balance and disturb their spiritual life.” (St. Francis de Sales, *Introduction into the Devout Life*)

Fifthly, most of the different athletes or players are very immodestly dressed in clothes that are absolutely abominable for God since they are tight and reveal so much flesh. Only a few hundred years ago, women would have been arrested and jailed for wearing the clothes that athletes or players wear now. To watch any game or sport that supports or condones the five reasons mentioned above is totally sinful and any honest person who has not refused to meditate on hell and who realizes

that it is possible that he or she may go to hell will agree as long as he thinks about this issue in a rational and calm manner. Don't allow your dependency on sports to trivialize clear cut mortal sins that are acted out in front of everyone. Repent before it is too late!

PRO-SPORTS AND GAMBLING - ADDENDUM

Objection: "I see... watching professional sports constitutes a mortal sin because professional sports leads to gambling and peoples lives have been ruined from gambling... but professional sports aren't made FOR gambling, by their logic they would have to be for gun control to stay logical, and we all know that gun control is evil."

Answer: What we said was that pro-sports supports the mortal sin of gambling; that their activities makes it exist; and that the players get a paycheck for this activity and for their support of gambling and other mortal sins – and that they thus are a part of all of this. We also said that **it is a mortal sin to enjoy people committing mortal sin**. The same truth of course applies to venial sins as well. For example, one cannot actually "enjoy" someone committing a mortal sin (or even venial sin), such as "enjoying" or "laughing" at someone committing adultery. For that is totally evil.

We will add some new thoughts in addition to the above:

1. Everyone knows that they play pro-sport matches on Sundays, and therefore it would be wrong to watch them play sports on Sundays by default. I think everyone can agree with that, since they get a paycheck for playing their games and it is a work for them.
2. Having guns have a necessity. So if judging things by necessity, having or buying guns is nothing wrong. So this argument is clearly false and the Church condemns gambling and vain games of chance but not self-defense. **That is also why the Church (since the beginning) outlawed the Olympics and it is only recently – prior to the Great Apostasy – that this useless activity started to be promoted again by the World and by Satan**. It is very interesting to consider this fact, for it proves that the Church disapproves of such vain, useless and harmful activities which makes one forget about God and neglect one's duties. In truth, the Church undoubtedly understood this truth about pro-sports in part from the example of the Old Testament and the books of the Maccabees which

shows us that these kinds of vain games deceives people (as is proved by the example of the Jews during the time of the Maccabees who neglected God and their duties because of the sports arena that had been built there, in the Kingdom of Judah).

Apostolic Constitutions, Book II, Section 7:62, A.D. 380: **“That Christians Must Abstain From All The Impious Practices Of The Heathens -** Take heed, therefore, not to join yourselves... with those that favour the things of the devil, [for you] will be esteemed one of them, and will inherit a woe... lest by uniting ourselves to them we bring snares upon our own souls; that we may not by joining in their feasts... be partakers with them in their impiety. You are also to avoid their public meetings, and those sports which are celebrated in them. For a believer ought not to go to any of those public meetings, unless to purchase a slave, and save a soul? and at the same time to buy such other things as suit their necessities. Abstain, therefore, from all idolatrous pomp and state, all their public meetings, banquets, duels, and all shows belonging to demons.” (*Apostolic Constitutions, Treatises on Early Christian Discipline*)

3. And one could indeed say that today’s professional sport is in a large part made for and supported by gambling, and evil commercials, since this is what much of their income comes from. And obviously, sports today have become “Pro” for a reason; and that is that there is great profit to make from it.

4. Many professional sports teams and games also promote cheerleaders which is a damnable mortal sin similar to prostitution since they incite people to commit sins of impurity and adultery in their hearts (Matthew 5:28). One can truly say that the abominable activities of cheerleaders of today are very similar to striptease since they are not only half naked, showing almost every part of their body either directly or indirectly by tight clothes, but also because they dance and move in a sensual way in accordance to the match times. Thus, those who are watching these games are taking enjoyment in mortal sins that are integral to the game, and which would not exist but for this special game there and that are so evil that it screams to heaven for vengeance.

One can only shudder in amazement, trembling and fear over how many billions of impure thoughts that have been directly incited by these games, and how many millions or billions of people that have been damned because of them. Indeed, if we could see all those lost people right now as we speak burning in Hell, we would

immediately cease watching these accursed games or have a liking for their evil activities, and would repent in sackcloth and ashes, never daring to open our eyes or mouth in contradiction to Our Lord's Holy Will. But for the most part of humanity, the time of repentance will never come or come too late when they are already dead and judged to an eternal torment in Hell; but then it is sadly too late for them. For they all chose to do and enjoy things that their conscience knew was opposed to God's Holy Law.

Objection: "You are blaming football players for scantily-clad cheerleaders. There's no connection, they don't make the rules or set the program about what the cheerleaders are wearing. This isn't even material participation."

Answer: **The cheerleaders are part of the same team, and wouldn't be there unless their team played the game. Hence that the players themselves are the direct cause of this problem.** They are there and a part of the game. They are not excluded from it, but known by all. They are part of the game and attraction. They dance and move in accordance to the match times. They are part of the whole thing. To deny this is just simply to be a mortal sinner and an outrageous liar.

The players are obviously not unaware of the fact that millions of people are watching their games and thus see these whorish women half naked dancing there for the exact cause of their deed of approving of and consenting to playing these games. In fact, none of this would happen unless they (the players, their team, their supporters, and their viewers) all approved of this and supported this activity by their continual presence at these games or by their support of them, whether materially or directly. If someone were really opposed to the fact that this sin should take place, he would be obliged to stop participating in these matches and stop support the evil team that allows this to happen. If they don't, they become a partner in the sin.

Catechism Question: "In how many ways may we either cause or share in the guilt of another's sin?" **Answer: "We may either cause or share the guilt of another's sin in nine ways: 1. By counsel. 2. By command. 3. By consent. 4. By provocation. 5. By praise or flattery. 6. By concealment. 7. By being a partner in the sin. 8. By silence. 9. By defending the ill done."**

They are thus guilty in every way possible. Even more so when one considers that their games or work constitutes non-necessities. Their work is completely unnecessary and serves no real purpose except for a useless entertainment for vain people. It is also the greatest waste of money possibly on earth, billions or trillions of dollars are wasted on absolutely nothing.

Behold a perfect comparison of the evilness of cheerleaders and tacit consent: If there were a game like a gladiator game where people took amusement in other people killing each other - like in the old roman time - this would of course be a mortal sin to view and enjoy. Now, if there was a football game as the main attraction beside the gladiator game, and the gladiators (that is, the soul murdering cheerleaders in this comparison) were killing souls as a side attraction that is part of the main game, would it then be allowed for the players to be a part of this game or the viewers to view this game, if they knew that this game contained these things? Of course not! Now the cheerleaders are perhaps worse in killing souls than the gladiators since they tempt billions of people into sin and eternal death in Hell. They murder souls, yet the people who make this objection above sadly don't seem to care one bit about this fact. Hell, however, will make all of them confess the truth the moment or second after they die.

Instead of excusing the players from culpability when they so obviously are all in on this together – and are a direct part of this problem – concerned people should rather tell these people to stop playing and supporting these evil, vain and useless matches and sports-teams that promotes such evil, soul slaying activities.

5. If you don't enjoy any of the above mentioned things that are evil, then there is no reason for why you would even want to watch professional sports at all, or care that much about it. For if one considers this matter seriously, that is, that those people who take part in pro-sports activities are totally deceived by their vanity, vainglory, pride, fame, and by the praise and idolization of themselves by other weak human beings, then one would mourn for their sake rather than seek a useless, unprofitable enjoyment from them. For why would anyone want to enjoy people commit or support mortal sin and worldliness or be happy about that they are totally deceived by the world and that they are headed for Hell? It is totally evil.

Indeed, the enjoyment derived from such pro-sports games is completely useless anyway. One doesn't even learn anything from it as one does from watching a documentary, an educational program or a good Christian film. And that is why

some media can be excused while pro-sports that have any sin connected to it must be avoided. All one learns from pro-sport today essentially consists in this: vainglory, pride, vanity and lasciviousness (from the cheerleaders); bad, ungodly, sensual, superfluous and vain commercials; idolization and praise of weak human beings; and useless cares and worries for certain teams or players that will not help a person one bit in any way to get to Heaven, **and what is worse, one may even start to secretly idolize or like them and what they do** (and this last point undoubtedly often happens if one frequently watch or follows this useless activity).

Indeed, St. Francis de Sales' words about the evil occupation of gambling applies *perfectly* to those who take vain pleasure in pro-sports matches, games and teams:

“Moreover, though such games may be called a recreation, and are intended as such, they are practically an intense occupation. Is it not an occupation, when a man's mind is kept on the stretch of close attention, and disturbed by endless anxieties, fears and agitations? Who exercises a more dismal, painful attention than the [person obsessed by his beloved sports team, player, or superstar]? No one must speak [against them, their team, or idols] or laugh [or defeat them],—if you do but cough you will annoy [or sadden] him and his companions. The only pleasure in [these games] is to win, and this cannot be a satisfactory pleasure, since it can only be enjoyed at the expense of your antagonist.” (St Francis de Sales, writing “On Gambling”, but this could as well have been written directly with pro-sports in mind!)

All of this will thus lead to that one will become sad or happy based on the fact whether or not those whom one *avored* lost or won; and this is totally evil since this means one enjoys their deeds in their worldliness and ungodly lifestyle that is leading them to Hell. One is thus becoming worried, happy or sad about all of this – the evil they do and the deceived, unhappy lifestyle they lead – and the sadness, anxiety or attention about what they do in this case is not even about the right thing (that is, for their spiritual blindness and that they are deceived and are headed for Hell) but rather about the evil attachment for a vain pleasure and because one's self-love was hurt; and because they lost a useless game – and because one cares for all of this! It is totally evil, useless and vain.

6. It is evil to be happy about musicians, sports players or other people living an ungodly lifestyle just because one likes what they do, and in this way, enjoy what

they do. For example, it is evil to want Madonna to continue making music because she is committing mortal sin while she is doing so. One can enjoy a lawful moral song, **but one cannot enjoy mortal sin or venial sin being committed or be happy about them or that their life is such; nor can one want them to continue in such a state or career or have a mindset to be obsessed by such** (as many people sadly are today by being totally obsessed with pro-sports, players, artists, actors, musicians, and so called “superstars”). And even if one likes the song (a moral, lawful song), one must be sad and mournful for the person’s soul and spiritual state when thinking about their spiritual state, and wish that they will stop doing whatever they are doing that are leading them to Hell.

Objection: “Even if cheerleaders is wrong, modest gambling is not wrong, nor is it a sin. Neither does the Church forbid it. And one cannot really say that watching sports would be wrong because it supports gambling.”

7. Several councils as well as saints and holy people in addition to tradition have condemned and disapproved of gambling since the very beginning (as we will see below). Therefore, it is clear that God and the Church condemned *and still condemns* these activities as evil and forbidden.

So since the players get a paycheck for directly supporting evil and forbidden activities against the Church’s laws—such as gambling—as well as the cheerleaders—it is utterly unlawful, condemned and sinful to watch these sinful games and find enjoyment in them. Again, since all their pro-sport matches revolves around supporting and promoting condemned activities, mortal sins and non-necessities, it is clearly sinful and evil to watch and find enjoyment in their criminal activities.

SOME QUOTES CONDEMNING GAMBLING

Council of Elvira, Canon 79 (A.D. 306): “**Christians who play dice for money are to be excluded from receiving communion.** If they amend their ways and cease, they may receive communion after one year.”

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, Canon 42: “Let a bishop, or presbyter, or deacon **who indulges himself in dice** or drinking, **either leave off those practices, or let him be deprived.**” Canon 43: “**If a sub-deacon, a reader, or a singer does the like, either let him leave off, or let him be suspended; and so for one of the laity.**” (The Apostolic Constitutions, Treatises on Early Christian Discipline)

St. Thomas Aquinas (1225-1274 A.D.), who is regarded as one of the most important Doctors of the Church, writes the following concerning the above two canons: “We read in the Canons of the apostles (Can. xli, xlii): ‘A bishop, priest or deacon **who is given to drunkenness or gambling, or incites others thereto**, must either cease or be deposed; a subdeacon, reader or precentor who does these things must either give them up or be excommunicated; the same applies to the laity.’ **Now such punishments are not inflicted save for mortal sins.** Therefore drunkenness [and gambling] is a mortal sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 150, A. II. Whether drunkenness is a mortal sin?)

St. Clement of Alexandria, echoing the Church’s constant tradition from the beginning against gambling, and the pursuit of gain caused by the evil desire for riches “apart from the truth”, wrote in the second century A.D.: “**The game of dice is to be prohibited, and the pursuit of gain, especially by dicing [and other such games of gambling]**, which many keenly follow. Such things the prodigality of luxury invents for the idle. For the cause is idleness, and a love for frivolities apart from the truth. For it is not possible otherwise to obtain enjoyment without injury; and each man’s preference of a mode of life is a counterpart of his disposition.” (Ante-Nicene Fathers, Vol 2, p. 485)

The venerated Dominican friar and preacher Girolamo Savonarola (1452-1498) expounds on gambling and related activities at some length, but more frequently inveighs against the corrupt manners of the age, denouncing in turn every vice that was then prevalent. This, for instance, is how he speaks against gambling: “If you see persons engaged in gambling in these days, believe them to be no Christians, since they are worse than infidels, are ministers of the evil one, and celebrate his rites. They are avaricious men, blasphemers, slanderers, detractors of others’ fame, fault-finders, they are hateful to God, are thieves, murderers, and full of all iniquity. I cannot permit ye to share in these amusements; ye must be steadfast in prayer, continually rendering thanks to the Almighty in the name of our Lord Jesus Christ. He that gambles shall be accursed, and accursed he that suffers others to gamble; shun ye their conversation, for the father that gambles before his son shall be accursed, and accursed the mother that gambles in her daughter’s presence. Therefore, whoever thou art, thou shalt be accursed if thou dost gamble or allow others to gamble;” (*Life and Times of Girolamo Savonarola*, chapter VIII, p. 105)

The Catholic Encyclopedia adds that: “From very early times gambling was forbidden by canon law. Two of the oldest (41, 42) among the so-called canons of the Apostles **forbade games of chance under pain of excommunication** to clergy and laity alike. The 79th canon of the Council of Elvira (306) decreed that one of the faithful who had **been guilty of gambling might be, on amendment, restored to communion after the lapse of a year**. A homily (the famous "De Aleatoribus") long ascribed by St. Cyprian, but by modern scholars variously attributed to Popes Victor I, Callistus I, and Melchiades, and which undoubtedly is a very early and interesting monument of Christian antiquity, **is a vigorous denunciation of gambling**. *The Fourth Lateran Council* (1215), by a decree subsequently inserted in the "Corpus Juris", **forbade clerics to play or to be present at games of chance**. Some authorities, such as Aubespine, have attempted to explain the severity of the ancient canons against gambling by supposing that idolatry was often connected with it in practice. The pieces that were played with were small-sized idols, or images of the gods, which were invoked by the players for good luck. However, as Benedict XIV remarks, **this can hardly be true, as in that case the penalties would have been still more severe.**” [Notice how a modernistic scholar tried to explain away the ancient Church teaching against gambling. However, this false theory of him (and of others like him) was of course refuted by Pope Benedict XIV]. (*The Catholic Encyclopedia*, Vol. 6, "Gambling", A.D. 1909)

Wikipedia relates a little history of gambling and says the following concerning this evil activity: “Though lotteries were common in the United States and some other countries during the 19th century, by the beginning of the 20th century, **most forms of gambling, including lotteries and sweepstakes, were illegal in the U.S. and most of Europe as well as many other countries.**”

St. Francis de Sales, *Doctor of the Church*, in the section “Of Forbidden Amusements” in his book *Introduction to the Devout Life*, clearly shows us the inherent evil, unlawfulness and unreasonableness of gambling and how both civil and ecclesiastical law outlawed gambling in the past: “Dice, cards, and the like games of hazard, are not merely dangerous amusements, like dancing, but they are plainly bad and harmful, and therefore they are forbidden by the civil as by the ecclesiastical law [thus showing us that Catholic states banned or outlawed gambling totally]. What harm is there in them? you ask. Such games are unreasonable:—the winner often has neither skill nor industry to boast of, which is contrary to reason. You reply that this is understood by those who play. But though that may prove that you are not wronging anybody, it does not prove that the game

is in accordance with reason, as victory ought to be the reward of skill or labour, which it cannot be in mere games of chance. Moreover, though such games may be called a recreation, and are intended as such, they are practically an intense occupation. Is it not an occupation, when a man's mind is kept on the stretch of close attention, and disturbed by endless anxieties, fears and agitations? Who exercises a more dismal, painful attention than the gambler? No one must speak or laugh,—if you do but cough you will annoy him and his companions. The only pleasure in gambling is to win, and this cannot be a satisfactory pleasure, since it can only be enjoyed at the expense of your antagonist. Once, when he was very ill, St. Louis [IX, King of France] heard that his brother the Comte d'Anjou and Messire Gautier de Nemours were gambling, and in spite of his weakness the King tottered into the room where they were, and threw dice and money and everything out of the window, in great indignation. And the pure and pious Sara, in her appeal to God, declared that she had never had dealings with gamblers. "I beg, O Lord, that thou loose me from the bond of this reproach, or else take me away from the earth. Thou knowest, O Lord, that I never coveted a husband, and have kept my soul clean from all lust. Never have I joined myself with them that play: neither have I made myself partaker with them that walk in lightness" [Tobias 3:15-17]." (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Chapter XXXII, Of Forbidden Amusements)

St. Francis de Sales also explains that we must confess all our motives in Confession when we have sinned, and he mentions gambling as a sin: "Again, do not be satisfied with mentioning the bare fact of your venial sins, but accuse yourself of the motive cause which led to them. For instance, do not be content with saying that you told an untruth which injured no one; but say whether it was out of vanity, in order to win praise or avoid blame, out of heedlessness, or from obstinacy. If you have exceeded in society, say whether it was from the love of talking, or gambling for the sake of money, and so on." (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, p. 63)

As with the use of alcohol, gambling can soon get out of hand and even become addictive, and this type of problem definitely has moral and religious overtones. An English proverb says, "The best throw of the dice is to throw them away" — and in light of the harm gambling can cause to one's career, family life, and other relationships, such an approach is of course the wisest one. The examples from the lives of the saints that address this issue suggest a need for great prudence and restraint when gambling is involved. They also teach us to shun and avoid getting involved in gambling at all cost. St. Augustine stated very simply and bluntly that, "The Devil invented gambling," and in one of his homilies, St. Basil the Great told

his people that, “If I let you go, and if I dismiss this assembly, some will run to the dice, where they will find bad language, sad quarrels and the pangs of avarice. There stands the devil, inflaming the fury of the players with the dotted bones, transporting the same sums of money from one side of the table to the other, now exalting one with victory and throwing the other into despair, now swelling the first with boasting and covering his rival with confusion. Of what use is bodily fasting and filling the soul with innumerable evils? He who does not play spends his leisure elsewhere. What frivolities come from his mouth! What follies strike his ears! Leisure without the fear of the Lord is, for those who do not know the value of time, a school of vice. I hope that my words will be profitable; at least by occupying you here they have prevented you from sinning. Thus the longer I keep you, the longer you are out of the way of evil.” (St. Basil the Great, Hexaemeron, Homily 8:8)

As should be absolutely clear by now, the Catholic Church and Her Saints and Tradition condemns gambling and the evil pursuit of gain.

8. Instead of gambling for money you do not need to survive, you should instead use it to save another persons life from starvation, or their soul from eternal death in Hell, which is the only really absolutely important thing to do in this world. As a matter of fact, those who gamble truly mock those who starve physically or spiritually on this earth, since for the sake of materialism and greed, they waste money on things that are utterly worthless, unnecessary and devoid of godliness.

Consider very carefully how you would feel if you were starving or in need of a little money for something important, such as a medical treatment, and someone you knew just went and squandered it on something totally unnecessary without caring one bit that you were starving before his face. In truth, this is very similar to what gamblers are doing. They refuse to see that many people on this earth would only dream of having the money they themselves thoughtlessly squander for the purpose of superfluity, love of riches and materialism; but in Hell, the poor and those who had almost nothing in this life will indeed be thankful that they were not rich or had more possessions since everything we own, as well as every single word we utter in this life, will have to be accounted for in the day of judgment. All other things being equal on earth, the torment in the hellfire of all those who were poor on this earth will undoubtedly be less severe than for those who had much more money and squandered it on unnecessary things.

Consider that most of the world’s poor population in the developing world lives on less than \$1 dollar a day. It’s shocking to learn how many

hundred of millions of people live on less or a little more than \$1 dollar a day—and yet people who gamble and waste money on nothing squander much more than that—the money those poor people could live on to survive.

9. Our Lord Jesus Christ's words in *The Revelations of St. Bridget* clearly shows us that a person who does not use his possessions for His sake “will incur a judgment” and “that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard”, which means that he who does not have charity with others, using his time, money and effort to help and save them from Hell, or their temporal and spiritual necessities, “will himself cry out [to God] and not be heard” both in this life when he seeks to be relieved from his own troubles on this earth, as well as in the eternal fire of Hell in the next, which is the eternal abode of all who lack charity and love for their fellow human beings.

Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “Reply firmly to him with the four things I tell you now. The first is that **many people lay up treasure but do not know for whom. The second is that every person entrusted with the Lords talent who does not spend it cheerfully will incur a judgment.** The third is that a person who loves land and flesh more than God will not join the company of those who hunger and thirst for justice. The fourth is that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard.” (In *The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 81)

10. One argument that wicked people use to try to defend the sin of gambling is that one may do whatever one wants with one's money. But is this really true? May one do whatever one wants with one's money? Of course not. It should go without saying that one may only use one's money **in accordance to the laws of God!**

11. And if you think this moral truth of God and of His Church is “strict,” what do you think most critics, heretics and lax people throughout the ages have thought of the very teachings of the greatest amongst the Popes, Fathers and the Saints themselves?

It is indeed a characteristic of the saints and of holiness and zealously to be strict and condemn and forbid useless, vain, and dangerous activities, teachings or things. That is also why the Church forbids and still forbids these things. Yet, it is not infrequently one hears or reads about how some people impiously claims that the Fathers, Saints, Popes and Councils were “wrong” or “too harsh” on many of the

things they taught or wrote about. Some even go so far as to claim that they wrote for monks and similar ascetics or for the benefit of the people of their own time, and that as such, their writings or admonitions does not really apply to us, just as if they thought that the sinner in this world and age of ours will be judged by another judgment than the monk or the spiritual man of former times! Well, they will not! St. John Chrysostom writes concerning this, “You certainly deceive yourself and are greatly mistaken if you think that there is one set of requirements for the person in the world and another for the monk. The difference between them is that one is married [and cares for the vanities of the world] and the other is not: in all other respects they will have to render the same account.” (*Oppugn.*, III; PG 47.372; Harkins (1977), p. 156.)

So all of their criticisms and excuses solely stems from their own personal, biased opinions rather than the truth **that the Church has always taught**, since they obviously want to excuse themselves and follow their own indulgent, worldly, selfish, and sensual lifestyle rather than the safer, stricter, and narrower way.

St. Anselm, Archbishop and Doctor of the Church: **“If thou wouldst be certain of being in the number of the elect, strive to be one of the few, not of the many. And if thou wouldst be quite sure of thy salvation, strive to be among the fewest of the few; that is to say: Do not follow the great majority of mankind, but follow those who enter upon the narrow way, who renounce the world, who give themselves to prayer, and who never relax their efforts by day or by night, that they may attain everlasting blessedness.”** (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, p. 221)

Few are saved from being judged to Hell for all eternity according to God’s Holy and Infallible word in the Bible (Mt. 7:14). That means that most people are damned and always have been. Yet most people seem totally oblivious to this fact and ignores it, and therefore choose to live their lives accordingly, as if nothing really was required of them - just as in the days of Noah!

“And as in the days of Noe, so shall also the coming of the Son of man be. For as in the days before the flood, they were eating and drinking, marrying and giving in marriage [*and living as bad as always as if nothing really was required of them in order to be saved*], even till that day in which Noe entered into the ark, And they knew not till the flood came, and took them all

away [*that is, all the bad people, which was the whole world!*]...” (Matthew 24:37-39)

Look at the world today, does anyone even care anything about penances, mortifications, and prayer? No. That is also why most people choose to ignore the Church’s constant teaching and tradition from the beginning, and why they despise the harsher, stricter and narrower way and advice of those few saints and Catholic writers who actually have managed to save themselves from the eternal hellfire. For as we have seen already, the saints and Councils of the Church are unanimous in teaching that pro-sports and gambling are completely evil and vain, and indeed, many more quotes from them on this issue could be quoted in addition to the ones already quoted, if one just looked for them.

It is thus clear that this is not only the “opinions” of mere men, but the teaching tradition of the Church and of the Bible, as well as of the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church, in addition to reason and logic – which all can understand – that all proves that gambling and modern day pro-sports with all its evils are completely forbidden to take part in, support and enjoy. The unreasonableness and inherent evil of gambling and pro-sports have thus been abundantly proven both from the teachings of the Church, as well as from the teaching of the Divine and Natural Law.

ON MUSIC

It is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn't praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and its even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what many of

your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can for example listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc. The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance...if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored ... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up ... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse ... Never was there such an art form directed so exclusively to children...(Every Catholic should understand that masturbation is a clear mortal sin!) The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, *Closing of the American Mind*, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell, because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so.

ON BOOKS

"Bad books will abound over the earth, and the spirits of darkness will everywhere spread universal relaxation in everything concerning God's service..." (Prophecy of La Salette, 19th of September 1846)

According to Catholic Prophecy, bad books would dominate in the end, and we can now see this happening right in front of our eyes with the worldly school system and with worldly evil books like the Harry Potter series which teaches kids that magic and the occult is something good and praiseworthy to do or enjoy. Magic is an abominable mortal sin which was rightly punished by execution when the Catholic Faith was in control of Europe and South America. But now, blinded "Catholics" not only tell their kids that being a magician or an occultist is fine, they also buy these books to their kids. Think about it: If someone made a game on how to make contact with demons and on top of this sold this for your children to play with in stores, then every Christian would be appalled, for every Christian know that making contact with demonic spirits are possible. Yet, many parents let their children read filth or watch movies which portray magic and channeling with demonic spirits as normal and good.

Believe it or not, the example used has now in fact become a reality because of parents as yourself, whom says that bad is good and good is bad. Satan has no limit, he would do even worse if the world or God would allow him. Sadly, as time goes on however, worse things will become a norm.

Ouija board a controversial toy for tots

Toys R Us is selling Ouija boards, promoting them as acceptable for children as young as eight years old.

The pink edition of the Ouija board is listed for girls eight-years-old and up while the regular version is designated for all children eight and up. Stephen Phelan, communications manager of Human Life International, checked the website and reports that the findings are disturbing.

"It is just troubling that these things are treated as casually as any other game, like Monopoly or anything else on this Toys R Us site -- and I think it's something Christians should be aware of and really not support," he states.

"If you go to the comments section on the Toys R Us [web]site, you'll read comments from people who talk about being obsessed with it, talk about

missing school for it, talk about the spirits they spoke to on the other side and how creepy it was," Phelan describes.

The communications manager adds that the primary groups that deny the evils of the Ouija board are the ones who deny the spirit world entirely. He goes on to say Christians have a biblical mandate.

"We're supposed to deal with the truth only," he notes. "We're supposed to have nothing to do with dark spirits. We're not supposed to dabble in anything that would compromise our souls, and that's exactly what this does." The manufacturer of the product is Hasbro.

Lord of the Rings is another famous book series which presents magic, occultism, fairy tales and fables as something good and praiseworthy but is in reality just another abomination before the Lord. Sadly, many "Catholics" refuses to accept these facts and still believes that Lord of the Rings is good or even Catholic. You can fool yourself, but you cannot fool God!

"For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their own desires, they will heap to themselves teachers, having itching ears: And will indeed turn away their hearing from the truth, but will be turned unto fables." (2 Timothy 4:3-4)

St. Teresa even confessed that reading books which in themselves was not evil, was still a beginning of great harm and lukewarmness on her part. What then are one to say about evil media, evil video games and sinful stinking books? A person cannot do these things without becoming completely lukewarm and cold in the service of God exactly as it also happened to the glorious St. Theresa, for those who always seek after worldly things are in fact diminishing in the fervor of God!

The following quote further proving this point was taken from the Life of St. Teresa- "What I shall now speak of was, I believe, the beginning of great harm to me. I contracted a habit of reading books; and this little fault which I observed was the beginning of lukewarmness in my good desires, and the occasion of my falling away in other respects. I thought there was no harm in it when I wasted many hours night and day in so vain an occupation, even when I kept it a secret from my father. So completely was I mastered by this passion, that I thought I could never be happy without a new book."

Doesn't this sound familiar? Don't we all think as Teresa did, that we cannot be happy without our daily media, our evil movies and series, our bad video games or bad books? If the effect on this Saint was the start of a great harm, what then will it be for you, when what you do in comparison with her is infinitely more damaging and dangerous to your soul? How utterly stupid and foolish is it not to spend one's time reading bad worldly books, when one can spend time reading good Catholic books about virtue that would edify soul, mind and body? You will find innumerable good Catholic books if you just look for them, one good place to start is here:

<http://www.catholic-saints.net/>

“To a spiritual life the reading of holy books is perhaps not less useful than mental prayer. St. Bernard says reading instructs us at once in prayer, and in the practice of virtue. Hence he concluded that spiritual reading and prayer are the arms by which hell is conquered and paradise won...” St. Alphonsus

Burn every book, film or music album immediately which can be accounted to be sinful, and repent, do penance, and confess of this evil. As you would throw away poison in order that it may not be able to hurt yourself or your child, do the same here. Think about pleasing God first and not yourself or your child. Life is too short and Hell is too long and painful to refuse to follow God's law.

HOME-SCHOOLING

For the Love of God, keep your children away from public school, (if that option is available for you) and the company of other bad men. You must do everything in your power to hinder the worldly school-system from indoctrinating your children, even going so far as moving from your country if your country forces public school on children. The responsibility of an eternal soul that is greater than the universe must not be lightly dealt with. If you can home-school your kids but doesn't do it, then you really don't care for the spiritual well being of your children. How can a Catholic parent with good conscience let his kids go to public school where he know they will be exposed to bad influences by other children, and brainwashed by teachings such as evolution and sexual education? Most of the things we learn in school is superfluous anyway and will never be needed. We are bombarded with unnecessary teachings that will occupy much of our time. This will lead souls to forget God and their own spiritual well being! The school system before was very different from today, for back then most states was Christian, and God and the Bible was not banned from school.

Will you allow your children to go to public school and go out with worldly or ungodly friends? Then sadly, you will in fact lose them to the world! God does not tell us as much as to be on guard against demons as with men (Matthew 10:17), for men are oftentimes more harmful to us than the devils are, for demons can be expelled by invoking the most holy names of Jesus and Mary, but man on the other hand cannot be expelled in the same way. And if a man tries to change his life, he will be reviled, despised, and called a most miserable fool, a good for nothing and a man of no education. Many weak souls sadly turn back to the vomit from such and like reproaches out of fear for the loss of human respect!

ON MASTURBATION

Since so many are coming out of mortal sin and are convincing themselves that certain things are not sins, we must preach against those sins with some specificity lest people perish in their ignorance.

Masturbation is definitely a mortal sin. There are about three places where St. Paul gives a list of some of the main mortal sins which exclude people from Heaven. These lists do not comprise every mortal sin, of course, but some of the main ones. Well, it always puzzled many people exactly what is being referred to in the following passages by the sin of “uncleanness” and “effeminacy.” St. Paul says that these sins exclude people from Heaven. Does “effeminacy” refer to acting like a homosexual? What does “uncleanness” refer to?

Galatians 5:19-21- “Now the works of the flesh are manifest, which are these; Adultery, fornication, **uncleanness**, lasciviousness, Idolatry, witchcraft, hatred, variance, emulations, wrath, strife, seditions, heresies, Envyings, murders, drunkenness, revellings, and such like: of the which I tell you before, as I have also told you in time past, that **they which do such things shall not inherit the kingdom of God.**”

1 Corinthians 6:9-11- “Know ye not that the unrighteous shall not inherit the kingdom of God? Be not deceived: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, **nor effeminate**, nor abusers of themselves with mankind, Nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners, **shall inherit the kingdom of God.** And such were some of you: but ye are

washed, but ye are sanctified, but ye are justified in the name of the Lord Jesus, and by the Spirit of our God.”

Ephesians 5:5-8- “For this ye know, that no whoremonger, **nor unclean person**, nor covetous man, who is an idolater, **hath any inheritance in the kingdom of Christ and of God**. Let no man deceive you with vain words: for because of these things cometh the wrath of God upon the children of disobedience. Be not ye therefore partakers with them. For ye were sometimes darkness, but now are ye light in the Lord: walk as children of light:”

St. Thomas Aquinas identifies masturbation as the biblical “uncleanness” and “effeminacy.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologiae*, Pt. II-II, Q. 154, A. 11: “I answer that, As stated above (A6,9) wherever there occurs a special kind of deformity whereby the venereal act is rendered unbecoming, there is a determinate species of lust. This may occur in two ways: First, through being contrary to right reason, and this is common to all lustful vices; secondly, because, in addition, it is contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race: and this is called "the unnatural vice." This may happen in several ways. **First, by procuring pollution, without any copulation, for the sake of venereal pleasure: this pertains to the sin of "uncleanness" which some call "effeminacy."** Secondly, by copulation with a thing of undue species, and this is called "bestiality." Thirdly, by copulation with an undue sex, male with male, or female with female, as the Apostle states (Romans 1:27): and this is called the "vice of sodomy." Fourthly, by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation.”

Thus, not only is masturbation a mortal sin, but it’s a mortal sin which is identified in three different places in Scripture as one which excludes from the Kingdom of God. It’s also classified by St. Thomas as one of the sins against nature, for it corrupts the order intended by God. That’s probably why it’s called “effeminacy.” Though it’s not the same as the abomination of Sodomy, it’s disordered and unnatural. We believe that this sin – since it’s contrary to nature and is classified as “effeminacy” and “the unnatural vice” – is the cause of some people being given over to unnatural lusts (homosexuality).

Therefore, people who are committing this sin need to cease the evil immediately and, when prepared, make a good confession. If people are really struggling in this area, then they are not near the spiritual level where they need to be. God's grace is there for them; but they need to pray more, pray better, avoid the occasions one of sin (bad media being one of them) and exercise their wills. They need to consistently pray the 15-decade Rosary (i.e. daily). They need to put out more effort spiritually and then it shouldn't be a problem.

For the full article on masturbation and all the information, questions, objections, help & how to overcome, etc., please see: <http://www.catholic-saints.net/masturbation/>

VANITY, IMMODEST DRESSING, AND MAKEUP

Our Lady of Fatima: "The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God."

"Your beauty should not come from outward adornment, such as braided hair and the wearing of gold jewelry and fine clothes. Instead, it should be that of your inner self, the unfading beauty of a gentle and quiet spirit, which is of great worth in God's sight. For this is the way the holy women [and men] of the past who put their hope in God used to make themselves beautiful." (1 Peter 3:3-6)

The divine authority of God's word demands that you always dress humbly by not wearing tight clothes that show your breasts or your behind or by showing too much skin that leads to temptation, and that you also abstain from using any kind of makeup, jewelry, and accessories (except for Rosaries or Brown Scapulars and the like which is a very great way to protect oneself against the devil) in order not to give a bad example or tempt your neighbor into carnal lust and sin. For every single person you have tempted with your immodest appearance will demand that God executes his righteous vengeance on you since you tempted them into lustful thoughts!

Our Lord Jesus Christ teaches in St. Bridget's revelations, that all who uses make-up or immodest clothing will be especially tormented for every single person that

have seen them in their entire life unless they amend before the moment of their death, which is, sad to say, impossible to know when it will be. That can be thousands and thousands of people executing vengeance on you in hell for all eternity! What a horror! That of course means you cannot go and bathe in public since that would be even more immodest and immoral! The world has indeed changed very much the last 100-200 years; yet, no one should think that he could do these things just because they are universally accepted. Do you want to go with the majority? Then, sadly, Hell awaits you for all eternity!

"A woman shall not wear anything that pertains to a man, nor shall a man put on a woman's garment; for whoever does these things is an abomination to the LORD your God." (Deut 22:5).

Women should not dress or act like men, for this is an abomination in God's eyes. God created the human race with two genders, intending each to have his and her proper place in Creation. Men and women are not meant to behave or dress the same manner. Part of the beauty of the human race is found in the differences between men and women.

We each live within a larger society. We are each influenced by the culture around us. Yet society and culture often teach us false things, which lead us away from God. Most women (at least in Western society and culture) dress and act very much like men. They seek the same roles in society, the family, and the Church. They are following a popular teaching of our culture today, that women and men are meant to have the same roles, and especially that women are meant to take up roles formerly held only or mainly by men. They are displaying their adherence to this teaching by dressing like men. This teaching of our culture is contrary to the teaching of Christ.

God wants men and women to act and dress according to their gender and the place God has given each one in Creation. Clothing and hairstyles are expressions of one's thoughts, behavior, and attitude. Women are not meant to behave like men, nor to have the same roles as men, therefore they should not dress or groom themselves like men. And vice versa.

"Think not that I have come to abolish the law and the prophets; I have not come to abolish them but to fulfil them. For truly, I say to you, till heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the law until all is accomplished. Whoever then relaxes one of the least of these commandments

and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but he who does them and teaches them shall be called great in the kingdom of heaven." (Mt 5:17-19).

Padre Pio used to refuse to hear the confession of women who were wearing pants or an immodest dress.

PADRE PIO ON MODERN-DAY FASHIONS

1 Timothy 2:9: "In like manner I wish women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety..."

Galatians 5:19: "Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty..."

Padre Pio had strong views on female fashions in dress. When the mini-skirt craze started, no one dared to come to Padre Pio's monastery dressed in such an inappropriate fashion. Other women came not in mini skirts, but in skirts that were shortish. Padre Pio got very upset about this as well.

Padre Pio tolerated neither tight skirts nor short or low-necked dresses. He also forbade his spiritual daughters to wear transparent stockings. He would dismiss women from the confessional, even before they got inside, if he discerned their dress to be inappropriate. Many mornings he drove one out after another – ending up hearing only very few confessions. He also had a sign fastened to the church door, declaring: "By Padre Pio's explicit wish, women must enter his confessional wearing skirts at least eight inches (20 cm) below the knees. It is forbidden to borrow longer dresses in church and to wear them for the confessional."

Padre Pio would rebuke some women with the words, "Go and get dressed." He would at times add: "Clowns!" He wouldn't give anyone a pass, whether they were people he met or saw the first time, or long-time spiritual daughters. In many cases, the skirts were many inches below the knees, but still weren't long enough for Padre Pio! Boys and men also had to wear long trousers, if they didn't want to be kicked out of the church.

The immodest have in truth a special place in hell waiting for them since they are the source of the most abominable sins of the flesh, as St. Paul teaches us in First

Corinthians, *“Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth fornication, sinneth against his own body!”* (1 Cor 18)

This should of course be understood in the sense of literal fornication as well as fornication in the mind which also is a mortal and damnable sin! You will be held accountable for every eye that have seen you if you use make-up or immodest clothing. That can account for thousands and thousands of people executing vengeance on you in hell for all eternity! Even if you don't use any make-up or dress vainly, God will still judge you to hell if you take delight in vain thoughts or have vain opinions of yourself. If a single thought can damn a person, how much more should tempters with immodest clothing and makeup be damned! This accounts for all kinds of makeup a person may use for vanity. How abominable to want to be accepted for your appearance rather than for your opinions! Oh, vanity, you shall soon rot in the grave, but your soul shall burn for ever more in hell since you thought to make your exterior beautiful, and, in so doing, perverted your interior.

ON BAD THOUGHTS

“But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.” (Matthew 5:28)

God solemnly declares that he will judge our every thought, how much more then will he judge our deeds? When we in our mind take delight in sinful thoughts, God takes this as an act in the very same way as he judges us as murderers if we hate our brother, or, as an adulterer if we look at a woman with lust in our heart. What then will God judge you to be when you in your heart love abominable things?

No one can escape to have bad thoughts, for we are not yet angels but mere men. We cannot escape these bad thoughts, but we can refuse to enjoy them. Don't be surprised if you have all kinds of abominable thoughts. Many people are unlearned and do not understand that this is Satan tempting and giving them these thoughts. Sure, many bad thoughts arise from various bad occasions you have put yourself in during the course of the day or life, but still, if you do not think about these thoughts willfully and it still assail you, then it must be Satan tempting you!

Every time you get bad thoughts against your own will, and you resist them, you have not committed any sin.

When you get bad thoughts against your will and you enjoy them a little, and repents almost immediately, you have still committed sin.

If you however, willfully delve in bad thoughts and enjoy them, you have without a doubt committed mortal sin! A clearer demonstration of this can be seen in St.

Bridget's revelations:

The Son of God speaks to the bride (St. Bridget): "What are you worried and anxious about?" She answered: "I am afflicted by various useless thoughts that I cannot get rid of, and hearing about your terrible judgment upsets me." The Son answered: "This is truly just. Earlier you found pleasure in worldly desires against my will, but now different thoughts are allowed to come to you against your will.

"But have a prudent fear of God, and put great trust in me, your God, knowing for certain that when your mind does not take pleasure in sinful thoughts but struggles against them by detesting them, then they become a purgation and a crown for the soul. But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, without doing penance and reparation for it, know that it can become a mortal sin. Accordingly, if some sinful pleasure of any kind comes into your mind, you should right away think about where it is heading and repent.

"... God hates nothing so much as when you know you have sinned but do not care, trusting to your other meritorious actions, as if, because of them, God would put up with your sin, as if he could not be glorified without you, or as if he would let you do something evil with his permission, seeing all the good deeds you have done, since, even if you did a hundred good deeds for each wicked one, you still would not be able to pay God back for his goodness and love. So, then, maintain a rational fear of God and, even if you cannot prevent these thoughts, then at least bear them patiently and use your will to struggle against them. You will not be condemned because of their entering your head, unless you take pleasure in them, since it is not within your power to prevent them.

"Again, maintain your fear of God in order not to fall through pride, even though you do not consent to the thoughts. Anyone who stands firm stands by the power of God alone. Thus fear of God is like the gateway into heaven. Many there are who have fallen headlong to their deaths, because they cast off the fear of God and were then ashamed to make a confession before men, although they had not been ashamed to sin before God. Therefore, I shall refuse to absolve the sin of a person who has not cared enough to ask my

pardon for a small sin. In this manner, sins are increased through habitual practice, and a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person's negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.

“After having committed a venial and pardonable sin, he augmented it through habitual practice, trusting to his other good works, without thinking that I might take lesser sins into account. Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching. This is why, as the end approached, his conscience was suddenly agitated and painfully afflicted because he was soon to die and he was afraid to lose the little, temporary good he had loved. Up until a sinner’s final moment God abides him, waiting to see if he is going to direct his free will away from his attachment to sin.

“However, if a soul’s will is not corrected, that soul is then confined by an end without end. What happens is that the devil, knowing that each person will be judged according to his conscience and intention, labors mightily at the end of life to distract the soul and turn it away from rectitude of intention, and God allows it to happen, since the soul refused to remain vigilant when it ought to have...” (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 3, Chapter 19)

DANCES, PUBS, BALLS

“There is not a commandment of God which dancing does not cause men to break! Mothers may indeed say: ‘Oh, I keep an eye on their dress; you cannot keep guard over their heart.’ Go, you wicked parents, go down to Hell where the wrath of God awaits you, because of your conduct when you gave free scope to your children; GO! It will not be long before they join you, seeing that you have shown them the way so well! **Then you will see whether your pastor was right in forbidding those Hellish amusements.”** (*The Curé D’Ars, St. Jean-Marie-Baptiste Vianney*, p. 146)

St. Alphonsus (c. 1755): “In the year 1611, in the celebrated sanctuary of Mary in Montevergine, **it happened that on the vigil of Pentecost the people who thronged there profaned that feast with balls, excesses, and immodest conduct, when a fire was suddenly discovered bursting**

forth from the house of entertainment where they were feasting, so that in less than an hour and a half it was consumed, and **more than one thousand five hundred persons were killed. Five persons who remained alive affirmed upon oath, that they had seen the Mother of God herself, with two lighted torches set fire to the inn.**" (*The Glories of Mary*, p. 659.)

From these quotes, everyone can see how evil dances are. Dancing causes thousands of tempting and lascivious thoughts that leads countless of lost souls to hell. To obstinately defend dances between boys and girls or between men and women is absolutely despicable, and those parents who allow their children to go to such events or those who even at times force their children to such events, will experience the most excruciating torment in hell unless they amend immediately. To go to pubs which only sell alcohol or which propagate gambling or other mortal sins is absolutely unacceptable and sinful. These places were fervently preached against by St. John Vianney, and he called them real hell holes and the cause of countless of mortal sins!

KEEP HOLY THY SABBATH DAY OR SUNDAY

Since many people who are reading this have not been taught these concepts by modernist heretics, we must point out a few other things in this regard: servile works are forbidden on Sundays; people should not do laundry on Sundays; people should not do yard work (such as mowing the lawn, etc.) on Sundays; people should not shop food on Sundays unless they are starving etc... Exceptions to this would be work that absolutely must be done. For example, making a fire in your home so that you can be warm and survive is works that are completely acceptable. If you are able to make your food for the whole family before the Sunday, you must do so. One should not spend the Sunday on preparing food for the family which may take several hours of the day. You may of course (if you don't have any prepared food) take time to make something small for you or the family which does not require much of your time or take some food that you already have and warm it up. You cannot cut wood on Sundays and you must restrict yourself to only do things that are absolutely necessary for survival. If you must shovel out your driveway after a heavy snowfall, so that you can get to work, then you could do so on a Sunday. This, of course, implies some preplanning, but no one should refuse to obey the divine commandments since this action will undoubtedly lead to eternal damnation. An obedient person will see the beauty of God forcing man to rest from physical works.

To do unnecessary works on Sundays is completely unacceptable unless you starve and don't have the means necessary to support your family. In the richer countries, even going so far as begging or receiving social welfare checks every month is far better than to do unnecessary work on Sundays, since this not only damns yourself, but also damns your employer (unless ignorance excuse him). Your employer will in fact be punished for every single person he has allowed or forced (by threatening with layoffs) to work on Sundays. That can be thousands and thousands of people attacking one man for all eternity! What a horror!

People should of course also try to arrange with their employers that they don't have to work on Sundays. Likewise, other work that should or must be done on Sundays, due to one's work, occupation or state (such as tending the sick), can be done. If you have exhausted all the options for not working on Sundays or for receiving an income, for example: looking for another job or moving to another place, or any other lawful means of receiving an income, (like receiving social welfare checks for the support of the necessities for you or your family, as long as this do not imply that you have to compromise your faith or safety in any way,) then you are not obligated to stay away from work and can safely work on Sundays as long as it is your last option. Below are some examples of acceptable reasons of why you can work on Sundays.

If you cannot continue home-schooling your children for example, this would be an acceptable reason with continuing to work on Sundays. Another example would be if you had to move to a bad neighbourhood with much drugs, violence or lasciviousness that would influence you or your family in a sinful way, or if by quitting your work, you may be forced to take another work that is sinful or immoral. This would be another reason to continue to work on Sundays until you have found another work where you are not forced to work on Sundays or forced to put your family's spiritual wellbeing in jeopardy.

This goes to say if the work you do is acceptable before God. If you sin against God or your neighbour by the specific work you do, such as selling, packing or stocking contraception, porn, bad newspapers with immodest images or stories about sex or other sins etc, then you cannot go to that work even if you starve or don't have the means to support yourself or your family. In such cases you have to put your entire trust in God. You cannot be the cause of your brothers mortal sins without yourself being guilty of mortal sin!

“Therefore I say to you: Be not solicitous for your life, what you shall eat, nor for your body, what you shall put on. The life is more than the meat: and the body is more than the raiment... seek ye first the kingdom of God and his justice: and all these things shall be added unto you.” (Lk. 12:22-24, 27-28, 31)

However, in the poorer countries where there is no chance of getting social welfare or income in any other way, it is totally acceptable to work on Sundays as long as the person must do it in order to survive. Many people do not operate under these conditions but work on Sundays in order to have more money than they need to survive. Yes, many people have the means necessary to stay away from work on Sundays, but only go to work to receive more abundance in riches. This is a clear mortal sin!

The following example on this can be seen clearer from St. Bridget's revelations, in the book rightly entitled the Book of Questions. It is composed of questions which Our Lord and Judge give wonderful answers to:

“Third question. Again the monk appeared on his ladder as before saying:
"Why should I not exalt myself over others, seeing that I am rich?"

Answer to the third question. The Judge answered: "As to why you must not take pride in riches, I answer: The riches of the world only belong to you insofar as you need them for food and clothing. The world was made for this: that man, having sustenance for his body, might through work and humility return to me, his God, whom he scorned in his disobedience and neglected in his pride. However, if you claim that the temporal goods belong to you, I assure you that you are in effect forcibly usurping for yourself all that you possess beyond your needs. All temporal goods ought to belong to the community and be equally accessible to the needy out of charity.

You usurp for your own superfluous possession things that should be given to others out of compassion. However, many people do own much more than others but in a rational way, and they distribute it in discreet fashion. Therefore, in order not to be accused more severely at the judgment because you received more than others, it is advisable for you not to put yourself ahead of others by acting haughtily and hoarding possessions. As pleasant as it is in the world to have more temporal goods than others and to have them in abundance, it will likewise be terrible and painful beyond measure at the

judgment not to have administered in reasonable fashion even licitly held goods."

<http://www.catholic-saints.net/saints/st-bridget/st-bridget-book5.php>

“The third commandment is that thou have mind and remember that thou hallow and keep holy thy Sabbath day or Sunday. That is to say, that thou shalt do no work nor operation on the Sunday or holy day, but thou shalt rest from all worldly labour and intend to prayer, and to serve God thy maker, which rested the seventh day of the works that he made in the six days before, in which he made and ordained the world. This commandment accomplish he that keep to his power the peace of his conscience for to serve God more holily. Then this day that the Jews called Sabbath is as much to say as rest. This commandment may no man keep spiritually that is encumbered in his conscience with deadly sin, such a conscience can not be in rest nor in peace as long as he is in such a state. In the stead of the Sabbath day which was straightly kept in the old law, holy church hath established the Sunday in the new law. For our Lord arose from death to life on the Sunday, and therefore we ought to keep it holily, and be in rest from the works of the week before, and to cease of the work of sin, and to intend to do spiritual works, and to follow our Lord beseeching him of mercy and to thank him for his benefits, for they that break the Sunday and the other solemn feasts that be established to be hallowed in holy church, they sin deadly, for they do directly against the commandment of God aforesaid and holy church, but if it be for some necessity that holy church admitteth and granteth. But they sin much more then, that employ the Sunday and the feasts in sins, in lechery, in going to taverns in the service time, in gluttony and drinking drunk, and in other sins, outrages against God. For alas for sorrow I trow there is more sin committed on the Sunday and holy days and feasts than in the other work days. For then be they drunk, fight and slay, and be not occupied virtuously in God’s service as they ought to do. And as God command us to remember and have in mind to keep and hallow the holy day, they that so do sin deadly and observe and keep not this third commandment.” (From the Golden legend or the Lives of the Saints, volume 1, page 122-123)

From the above quote can be learned that man should not do the things on a Sunday as he would do on the other days. The Sunday is intended for God to be kept in holiness. Thus, if the only difference for you on Sundays is that you keep away from servile work, and do not give any of your time to God and the well-being your family, what profit is there for you? (It is nothing wrong with walking the dog on a Sunday, or to have sporting activities with friends and family.)

God commanded at least one day off for man so that man could rest from the world and use it for his and his family's spiritual wellbeing, in praying, reading, picnicking and doing other good works for the soul of oneself and the family. You should thus spend the Sunday in abstaining from your own will, such as watching the tv, playing games, listening to music or the radio, etc, and instead strive to know God in solitude, prayer and meditation.

SMOKING AND DRUGS

We don't know if smoking in very small amounts once in a while is a sin. But we believe that smoking habitually or regularly is a sin, and it definitely cuts out graces from people's lives. We don't see how those who smoke habitually, for example throughout the day, would be any different from people who eat candy all day and thus try to constantly gratify themselves in that way. This is not even to get into the issue that we know it's horrible for health and leads to death. If you are smoking, you are giving a horrible example to people, tempting them to start smoking which is highly addictive and lethal. Smoking is so addictive that medical scientists have compared the addiction to Heroin addiction. Most people who get addicted to cigarettes will never be able to stop and will be life long slaves under a most filthy, evil and grace diminishing habit.

The same can be said of all addictive substances that you don't need to survive, such as: coffee, candy, chips, cookies, soda, good meats etc... If you can't abstain from these substances for even a few days, then you are addicted to them and need to learn to abstain from them. Good days for learning to abstain from one's own desires are Wednesdays, Fridays and Saturdays. Fridays has always been a day of abstinence in the Catholic Church – since Our Lord suffered and died on that day – which means that one cannot eat anything containing meat under pain of mortal sin (there is no obligation of fast or abstinence on a holy day of obligation such as Christmas, even if it falls on a Friday). One should of course also abstain from other superfluous substances. While some substances may appear to be harmless, grace is highly diminished in people who always uses things which are superfluous.

St. Francis of Assisi was well aware of the truth that seeking pleasure corrupts the soul. St. Francis even used to put ashes in his food in order to make it taste bad since he understood that the five senses and the search to gratify them made the soul weaker. Someone might ask: “Does that mean that eating good things is a sin?”

The answer is of course that eating good things in itself is no sin. However, one should definitely try to avoid all things that are tasty and addictive, such as superfluous and tasty foods, meats, beverages, cigarettes, candy, chips, cakes, spices, sauces, dressings, etc. The reason why man should do his utmost to avoid pleasurable things is because the five senses of man, after the fall, was corrupted by self-love and self-gratification. That's precisely why countless saints have refused to eat food that taste good. However, no one should get the idea that it's sinful to eat tasty foods, but understand that people who always want to eat these foods will fall into sin, for gluttony and lack of moderation is certainly sinful.

Everyone of course knows that the consuming of mind altering drugs such as smoking marijuana or taking LSD or ecstasy is a mortal sin, just like getting drunk is a mortal sin, because when "a man willingly and knowingly deprives himself of the use of reason, whereby he performs virtuous deeds and avoids sin... he sins mortally by running the risk of falling into sin. For [Saint] Ambrose says (De Patriarch. [De Abraham i.]): "We learn that we should shun drunkenness, which prevents us from avoiding grievous sins. For the things we avoid when sober, we unknowingly [or knowingly] commit through drunkenness." Therefore drunkenness, properly speaking, is a mortal sin. " (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Question 150, Article 2. Whether drunkenness is a mortal sin?)

A person who uses a drug that makes him intoxicated needs an absolutely necessary reason (such as a grave illness) to excuse his usage of the drug from being a sin, and when he does not have such an absolutely necessary excuse to excuse his drug usage, he commits the sin of drug abuse. A sick person is allowed by God's permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated and for mere pleasure, or continues to use the drug after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who use drugs for the mere sake of pleasure. They are gluttonous or overindulgent in their sensual appetite, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For "the sin of lust [or pleasure seeking] consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason..." and "lust there signifies any kind of excess." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

St. Alphonsus Liguori, one of the most well known doctors of the Church, in his masterpiece "The True Spouse of Jesus Christ", shows us the inherent evil of acting in accordance to our sensual desires: "Pope Innocent XI Odescalchi has condemned

the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault.” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 282)

ON FALSE JUDGMENTS AND SLANDER

Since almost the whole world today have fallen into this mortal vice of judging falsely, it is necessary to speak briefly about it in order to make people aware of that evil thoughts, judgments or conclusions about other people – thinking negatively, evil or bad about them, calumniating their intentions, character or meanings with slight or no proof – **is a mortal sin.**

This means that you are not to presume why or what other people are or what their intentions or motives are when they do or say certain things **with slight or no proof other than your own evil presumptions.** To do otherwise is to slander them and think evil of them. Evil men usually judge others by themselves and hence conclude that others must be evil as themselves and therefore, they do not think good of others or try to excuse them first since they are evil and would have, or think they could have, done evil in the same or a similar situation.

However, and the sad thing is, the very same people who so easily judge and condemn their neighbor at the slightest apprehension of evil, would many times instantly have tried to excuse their own friend, child, family, or wife in the same situation, but whenever their neighbor is involved, or someone they don't like or know about, then this just and right thought process that they would have had towards their own family members or friend is instantly abandoned. So while many of them want to excuse their own loved ones as much as possible and not think evil of them without some proof or reason – however much their actions or deeds seem to have been evil at first – they cannot stand and, in most cases never have, the same just thought process towards other people they don't know about or like. This is clearly an injustice!

For example, some people presume that just because someone is homeless, this means he must be a bum, a thief, a lazy person or a drug and alcohol addict without even considering the circumstances that led him to become homeless. Others still imagine that one can conclude calumniating, slanderous or evil things about others just because they don't speak about a specific subject or are silent about it or because they behave in a certain way. In truth, what would you think if people always judged you evilly based on what you did or did not say or because of how you behaved in certain citations?

In contrast to this, others still presume to conclude that just because someone spoke favorably of some subject, this means he himself must do this or be guilty of it, such as practicing contraception, performing abortions, or be a homosexual! No, just because someone spoke favorably of homosexuality, abortion or contraception, doesn't mean he or she himself is a practicing homosexual, use contraception, or perform abortions. That is common sense. Sure, those people who speak favorably of these evil things are themselves evil and damned people and heretics against the natural law, but just because they are evil, doesn't mean one can leave of justice and presume unjustified, additional evils about them concerning what they do or do not do.

So many people fall into these deadly errors all the time today. To presume things about others have sadly become the norm. That is mostly due to the media, magazines and the internet where one is exposed to this evil behavior or attitude almost daily by evil, judgmental, presumptuous and prideful people that think they can presume things about other people's intentions without having to render a strict account of every word, thought or deed that they have ever said or thought of their neighbor – whether it be true or false. *“For with what judgment you judge, you shall be judged: and with what measure you mete, it shall be measured to you again.”* (Matthew 7:2)

Innumerable more examples could be given. St. John Vianney in the [Sermons of the Cure of Ars](#), explains this vice further and gives some additional examples demonstrating the evil of Rash Judgments:

ST. NICHOLAS AND THE THREE GIRLS

Tell me, now, my brethren, **on what foundation are rash judgments and sentences based? Alas! They are based upon very slight evidence only, and most often upon what “someone said.”** But perhaps you are going to tell

me that you have seen and heard this and that. Unfortunately, you could be mistaken in the testimony of both your sight and hearing, as you are going to see.... Here is an example which will show you, better than anything else can, how easily we can be mistaken and how we are nearly always wrong.

What would you have said, my dear brethren, if you had been living during the time of St. Nicholas and you had seen him coming in the middle of the night, walking around the house of three young girls, watching carefully and taking good care that no one saw him. Just look at that bishop, you would have thought at once, degrading and dishonouring his calling; he is a dreadful hypocrite. He seems to be a saint when he is in church, and look at him now, in the middle of the night, at the door of three girls who do not have a very good reputation! And yet, my dear brethren, this bishop, who would certainly have been condemned by you, was indeed a very great saint and most dear to God. What he was doing was the best deed in the world. In order to spare these young persons the shame of begging, he came in the night and threw money in to them through their window because he feared that it was poverty which had made them abandon themselves to sin.

This should teach us never to judge the actions of our neighbour without having reflected very well beforehand. ... Yes indeed, my brethren, **I have seen people making wrong judgments about the intentions of their neighbour when I have known perfectly well that these intentions were good** [Vianney was a confessor and heard peoples confessions]. I have tried in vain to make them understand, but it was no good. Oh! Cursed pride, what evil you do and how many souls do you lead to Hell!

YOUR HEART IS BUT A MASS OF PRIDE

You will tell me, perhaps, that you never judge people except by what you see or after you have actually heard or been the witness of some action: "I saw him doing this action, so I am sure. I heard what he said with my own ears. After that, I could not be mistaken."

But I shall reply by telling you to begin by entering into your own heart, which is but a mass of pride wherein everything is dried up. You will find yourself infinitely more guilty than the person whom you are so boldly judging, and you have plenty of room for fear, lest one day you will see him going to Heaven while you are being dragged down to Hell by the demons. "Oh, unfortunate pride," says St. Augustine to us, "**you dare to judge your brother on the slightest appearance of evil, and how**

do you know that he has not repented of his fault and that he is not numbered among God's friends? Take care rather that he does not take the place which your pride is putting you in great danger of losing."

Yes, my dear brethren, **all these rash judgments and all these interpretations come only from a person who has a secret pride**, who does not know himself, and who dares to wish to know the interior life of his neighbour, something which is known to God alone. **If only, my dear children, we were able to arrive at the stage of eradicating this first of the capital sins from our hearts [envy and pride], our neighbour would never do any wrong according to us.** We should never amuse ourselves by examining his conduct. We should be content to do nothing else save weep for our own sins and work as hard as we could to correct them.

THE TONGUE OF THE SCANDAL-MONGER

Anyone who is unfortunate enough to come under the tongue of the scandalmonger is like a grain of corn under the grinding stone in a mill: he is torn, crushed, entirely destroyed. **People like these will fasten onto you intentions that you never had;** they will poison all your actions and your movements. If you have enough piety to wish to fulfill your religious duties, you are only a hypocrite, an angel in the church and a demon in the house. If you do any good or charitable works, they will think that this is just through pride and so that you may gain notice. If you are not worldly and not interested in worldly affairs, you are said to be odd and singular and to have no spirit. If you look after your own affairs carefully, you are nothing but a miser. Let me go further, my dear brethren, and say that the tongue of **the scandalmonger is like the worm which gnaws at the good fruit – that is, the best actions that people do – and tries to turn all to bad account.** The tongue of the scandalmonger is a grub which taints the most beautiful of the flowers and upon them leaves behind it the disgusting trace of its own slime.

THE EVIL TONGUES

There are some who, through envy, for that is what it amounts to, belittle and slander others, especially those in the same business or profession as their own, in order to draw business to themselves. They will say such evil things as "their merchandise is worthless" or "they cheat"; that they have nothing at home and that it would be impossible to give goods away at such a price; that there have been

many complaints about these goods; that they will give no value or wear or whatever it is, or even that it is short weight, or not the right length, and so on.

A workman will say that another man is not a good worker, that he is always changing his job, that people are not satisfied with him, or that he does no work, that he only puts in his time, or perhaps that he does not know how to work. “What I was telling you there,” they will then add, “it would be better to say nothing about it. He might lose by it, you know.” “Is that so?” you answer. **“It would have been better if you yourself had said nothing. That would have been the thing to do.”**

A farmer will observe that his neighbour’s property is doing better than his own. This makes him very angry so he will speak evil of him. There are others who slander their neighbours from motives of vengeance. If you do or say something to help someone, even through reasons of duty or of charity, they will then look for opportunities to decry you, to think up things which will harm you, in order to revenge themselves. **If their neighbour is well spoken of, they will be very annoyed and will tell you: “He is just like everyone else. He has his own faults. He has done this, he has said that. You didn’t know that? Ah, that is because you have never had anything to do with him.”**

A great many people slander others because of pride. They think that by depreciating others they will increase their own worth. They want to make the most of their own alleged good qualities. Everything they say and do will be good, and everything that others say and do will be wrong. But the great bulk of malicious talk is done by people who are simply irresponsible, **who have an itch to chatter about others without feeling any need to discover whether what they are saying is true or false.** They just have to talk. Yet, although these latter are less guilty than the others – that is to say, than those who slander and backbite through hatred or envy or revenge – yet they are not free from sin. Whatever the motive that prompts them, they should not sully the reputation of their neighbour. ... perhaps, my friend, you are mistaken [in your judgments], and although everything may have been exactly as you have said, perhaps he is already in Heaven, perhaps God has pardoned him. But, in the meantime, where is your charity?

ON ENVY AND PRIDE

NOT LIKE THE OTHERS

“I am not like the others!” That, my dear brethren, is the usual tone of false virtue and the attitude of those proud people who, always quite satisfied with themselves, are at all times ready to censure and to criticize the conduct of others. That, too, is the attitude of the rich, who look upon the poor as if they were of a different race or nature from them and who behave towards them accordingly.

Let us go one better, my dear brethren, and admit that it is the attitude of most of the world. **There are very few people, even in the lowliest conditions, who do not have a good opinion of themselves.** They regard themselves as far superior to their equals, and their detestable pride urges them to believe that they are indeed worth a great deal more than most other people. **From this I conclude that pride is the source of all the vices and the cause of all the evils which have occurred, and which are still to come, in the course of the centuries.** We carry our blindness so far that often we even glorify ourselves on account of things which really ought to cover us with confusion. **Some derive a great deal of pride because they believe that they have more intelligence than others; others because they have a few more inches of land or some money, when in fact they should be in dread of the formidable account which God will demand of them one day.** Oh, my dear brethren, if only some of them felt the need to say the prayer that St. Augustine addressed to God: “My God, teach me to know myself for what I am and I shall have no need of anything else to cover me with confusion and scorn for myself.”

We could say that this sin is found everywhere, that it accompanies man in what he does and says. It is like a kind of seasoning or flavouring which can be tasted in every portion of a dish. Listen to me for a moment and you can see this for yourselves. Our Lord gives us an example in the Gospel when He tells us of the Pharisee who went up into the temple to pray and, standing up where all could see him, said in a loud voice: “O God, I give thee thanks that I am not as the rest of men steeped in sin. I spend my life doing good and pleasing you.” Herein consists the very nature of the proud man: **instead of thanking God for condescending to make use of him for a good purpose and for giving him grace, he looks upon whatever good he does as something which comes from himself, not from God.** Let us go into a few details and you will see that **there are hardly any exceptions to this general *sin of pride*. The old and the young, the rich and the poor, all suffer from it. Each and everyone congratulates**

himself and flatters himself because of what he is or of what he does – or rather because of what he is *not* and what he *does not*. Everyone applauds himself and loves also to be applauded. Everyone rushes to solicit the praises of the rest of the world, and everyone strives to draw them to himself. In this way are the lives of the great majority of people passed.

The door by which pride enters with the greatest ease and strength is the door of wealth. Just as soon as someone improves his possessions and his sources of wealth, you will observe him change his mode of life. He will act as Jesus Christ told us the Pharisees liked to act: **these people love to be called master and to have people saluting them. They like the first places. They begin to appear in better clothes. They leave behind their air of simplicity.** ... Take a young woman who has a shapely figure or who, at any rate, thinks she has. **You see her walking along, picking her steps, full of affectation, with a pride which seems colossal enough to reach the clouds! If she has plenty of clothes, she will leave her wardrobe open [or be sure to display them to others in some way] so that they can be seen [and this vice applies to any material possessions, deeds, or even body parts that people are sure to display to others through vanity and pride].**

People take pride in their animals and in their households. They take pride in knowing how to go to Confession properly, in saying their prayers, in behaving modestly and decorously in the church. A mother takes pride from her children. You will hear a landowner whose fields are in better condition than those of his neighbours criticising these and applauding his own superior knowledge. **Or it may be a young man with a watch, or perhaps only the chain, and a couple of coins in his pocket, and you will hear him saying, “I did not know that it was so late,” so that people will see him looking at the watch or will know that he has one.** ... No, my dear brethren, there is nothing that is quite as ridiculous or stupid as to be forever talking about what we have or what we do. Just listen to the father of a family when his children are of an age to get married; in all the places and gatherings where he is to be found you will hear him saying: “I have so many thousand francs ready; my business will give me so many thousands, etc.” But if later he is asked for a few coppers for the poor, he has nothing.

If a tailor or a dressmaker has made a success of a coat or a frock and someone seeing the wearer pass says, “That looks very well. I wonder who made it?” **they will make very sure to observe: “Oh, I made that.” Why? So that**

everyone may know how skilful they are. But if the garment had not been such a success, they would, of course, take good care to say nothing, for fear of being humiliated. ... And I will add this to what I have just said. **This sin is even more to be feared in people who put on a good show of piety and religion.**

A PUBLIC PLAGUE

As you know my dear brethren, we are bound as fellow creatures to have human sympathy and feelings for one another. Yet one envious person would like, if he possibly could, to destroy everything good and profitable belonging to his neighbour. You know, too, that as Christians we must have boundless charity for our fellow men. But the envious person is far removed indeed from such virtues. He would be happy to see his fellow man ruin himself. Every mark of God's generosity towards his neighbour is like a knife thrust that pierces his heart and causes him to die in secret. Since we are all members of the same Body of which Jesus Christ is the Head, we should so strive that unity, charity, love, and zeal can be seen in one and all. To make us all happy, we should rejoice, as St. Paul tells, in the happiness of our fellow men and mourn with those who have cares or troubles. But, very far from experiencing such feelings, the envious are forever uttering scandals and calumnies against their neighbours. It appears to them that in this way they can do something to assuage and sweeten their vexation. ...

We can see that this sin makes its first appearance among children. You will notice the petty jealousies they will feel against one another if they observe any preferences on the part of the parents. **A young man would like to be the only one considered to have intelligence, or learning, or a good character. A girl would like to be the only one who is loved, the only one well dressed, the only one sought after; if others are more popular than she, you will see her fretting and upsetting herself, even weeping, perhaps,** instead of thanking God for being neglected by creatures so that she may be attached to Him alone. What a blind passion envy is, my dear brethren! Who could hope to understand it?... This is surely a cursed sin which puts a barrier between brothers and sisters, too. **The very moment that a father or a mother gives more to one member of the family than the others, you will see the birth of this jealous hatred against the parent or against the favoured brother or sister – a hatred which may last for years, and sometimes even for a lifetime.** There are children who keep a watchful eye upon their parents just to insure that they will not give any sort of gift or privilege to one member of the

family. If this should occur in spite of them, there is nothing bad enough that they will not say.

Unfortunately, this vice can be noted even among those in whom it should never be encountered – that is to say, among those who profess to practice their religion. They will take note of how many times such a person remains to go to Confession or of how So-and-So kneels or sits when she is saying her prayers. They will talk of these things and criticise the people concerned, for they think that such prayers or good works are done only so that they may be seen, or in other words, that they are purely an affectation. You may tire yourself out telling them that their neighbour's actions concern him alone. They are irritated and offended if the conduct of others is thought to be superior to their own...

Take another example. Here is a merchant who wants to have all the business for himself and to leave nothing at all for anyone else. If someone leaves his store to go elsewhere, he will do his best to say all the evil he can, either about the rival businessman himself or else about the quality of what he sells. He will take all possible means to ruin his rival's reputation, saying that the other's goods are not of the same quality as his own or that the other man gives short weight. You will notice, too, than an envious man like this has a diabolical trick to add to all this: "It would not do," he will tell you, "for you to say this to anyone else; it might do harm and that would upset me very much. I am only telling you because I would not like to see you being cheated."

A workman may discover that someone else is now going to work in a house where previously he was always employed. This angers him greatly, and he will do everything in his power to run down this "interloper" so that he will not be employed there after all. Look at the father of a family and see how angry he becomes if his next-door neighbour prospers more than he or if the neighbour's land produces more. Look at a mother: she would like it if people spoke well of no children except hers. If anyone praises the children of some other family to her and does not say something good of hers, she will reply, "They are not perfect," and she will become quite upset. How foolish you are, poor mother! The praise given to others will take nothing from your children. ... You will see this even among the poor. If some kindly person gives a little bit extra to one of them, they will make sure to speak ill of him to their benefactor in the hope of preventing him from benefiting on any further occasion. Dear Lord, what a detestable vice this is! It attacks all that is good, spiritual as well as temporal.

We have already said that this vice indicates a mean and petty spirit. That is so true that no one will admit to feeling envy, or at least no one wants to believe that he has been attacked by it. People will employ a hundred and one devices to conceal their envy from others. If someone speaks well of another in our presence, we keep silence: we are upset and annoyed. If we must say something, we do so in the coldest and most unenthusiastic fashion. No, my dear children, there is not a particle of charity in the envious heart. St. Paul has told us that we must rejoice in the good which befalls our neighbour. Joy, my dear brethren, is what Christian charity should inspire in us for one another. But the sentiments of the envious are vastly different.

I do not believe that there is a more ugly and dangerous sin than envy because it is hidden and is often covered by the attractive mantle of virtue or of friendship. Let us go further and compare it to a lion which we thought was muzzled, to a serpent covered by a handful of leaves which will bite us without our noticing it. Envy is a public plague which spares no one. We are leading ourselves to Hell without realising it.

But how are we then to cure ourselves of this vice if we do not think we are guilty of it? I am quite certain that of the thousands of envious souls honestly examining their consciences, there would not be one ready to believe himself belonging to that company. It is the least recognised of sins.

Some people are so profoundly ignorant that they do not recognise a quarter of their ordinary sins. And since the sin of envy is more difficult to know, it is not surprising that so few confess it and correct it. Because they are not guilty of the big public sins committed by coarse and brutalised people, **they think that the sins of envy are only little defects in charity, when, in fact, for the most part, these are serious and deadly sins which they are harbouring and tending in their hearts, often without fully recognising them.** “But,” you may be thinking in your own minds, “if I really recognised them, I would do my best to correct them.”

If you want to be able to recognise them, my dear brethren, you must ask the Holy Ghost for His light. He alone will give you this grace. No one could, with impunity, point out these sins to you; you would not wish to agree nor to accept them; you would always find something which would convince you that you had made no mistake in thinking and acting in the way you did. Do you know yet what will help to make you know the state of your soul and to uncover this evil sin

hidden in the secret recesses of your heart? It is humility. Just as pride will hide it from you, so will humility reveal it to you.

From St. Francis de Sales' [Introduction to the Devout Life](#)

CHAPTER IV.

OF EXTERIOR HUMILITY.

Some become proud and insolent, either by riding a good horse, wearing a feather in their hat, or by being dressed in a fine suit of clothes; but who does not see the folly of this? for if there be any glory in such things, the glory belongs to the horse, the bird, and the tailor; and **what a meanness of heart must it be, to borrow esteem from a horse, from a feather, or some ridiculous new fashion! Others value themselves for a well-trimmed beard, for curled locks, or soft hands; or because they can dance, sing, or play;** but are not these effeminate men, who seek to raise their reputation by so frivolous and foolish things? **Others, for a little learning, would be honored and respected by the whole world, as if everyone ought to become their pupil, and account them his masters. These are called pedants. Others strut like peacocks, contemplating their beauty and think themselves admired by every one.** All this is extremely vain, foolish, and impertinent; and the glory which is raised on so weak foundations is justly esteemed vain and frivolous. ... Honors, rank, and dignities, are like saffron, which thrives best, and grows most plentifully, when trodden under foot. It is no honor to be beautiful when a man prizes himself for it: beauty, to have a good grace, should be neglected; and learning is a disgrace to us when it degenerates into pedantry. If we stand upon the punctilio for places, precedence, and titles, besides exposing our qualities to be examined, tried, and contradicted, we render them vile and contemptible; for as honor is beautiful when freely given, so it becomes base when exacted or sought after.

CHAPTER V.

OF MORE INTERNAL HUMILITY.

We often confess ourselves to be nothing, nay, misery itself, and the refuse of the world; **but would be very sorry that any one should believe us, or tell others that we are really so miserable wretches.** On the contrary, we pretend

to retire, and hide ourselves, so that the world may run after us, and seek us out. We feign to wish ourselves considered as the last in the company, and sit down at the lowest end of the table; but it is with a view that we may be desired to pass to the upper end. **True humility never makes a show of herself... A man that is truly humble would rather another should say to him that he is miserable, and that he is nothing, than to say it himself; at least, if he knows that any man says so he does not contradict it [or feels sad or angry or seek to excuse himself], but heartily agrees to it; for, believing it himself firmly, he is pleased that others entertain the same opinion.**

The Secret of Sanctity of St. John of the Cross, by Fr. Lucas of St. Joseph, O.C.D., Bruce, Milwaukee, 1962. (Fr. Lucas was martyred by the Communists in Spain in 1936.)

EXPLAINING THE LAWS OF FAST AND ABSTINENCE, FOR DAYS OF FAST AND ABSTINENCE

On days of fast, only one full meal is allowed, at which meat may be taken. Two other meatless meals, which together are less than the full meal, are also permitted. Only liquids may be taken between meals. The law of fast must be observed by all between the ages of 21 and 59 inclusive under pain of mortal sin.

If fasting poses a serious risk to health or impedes the ability to do necessary work, it does not oblige.

There are also certain days of abstinence.

On days of complete abstinence (such as all Fridays), meat and soup or gravy made from meat (or anything made from meat) may not be taken at all under pain of mortal sin.

On days of partial abstinence, meat (and soup or gravy made from meat) can be eaten only once. The law of abstinence must be observed by everyone age 7 and older under pain of mortal sin.

There is no obligation of fast or abstinence on a holy day of obligation, even if it falls on a Friday (such as Christmas).

Eucharistic Fast

1. Priests and faithful before Mass or Holy Communion – whether it is the morning, afternoon, evening, or Midnight Mass – must abstain for three hours from solid foods and alcoholic beverages, and for one hour from non-alcoholic beverages. Water does not break the fast.

2. The infirm, even if not bedridden, may take non-alcoholic beverages and that which is really and properly medicine, either in liquid or solid form, before Mass or Holy Communion without any time limit.

Priests and faithful who are able to do so are exhorted to observe the old and venerable form of the Eucharistic fast (from foods and liquids from midnight). All those who will make use of these concessions must compensate for the good received by becoming shining examples of a Christian life and principally with works of penance, self-denial and charity (and fervent prayer).

(Pope Pius XII, *Sacram Communionem*, 1957)

The Old and Venerable Form of Fasting

Priests and faithful who are able to do so are exhorted to observe the old and venerable form of fasting (see Black Fast below). However, since this strictness may not be suitable for most people a compensation may be made, and that is that only one full meal a day or two smaller meals that is about the same (or a little more than the full meal per day) be taken. So either one of these per day and not both as the modern day weak and pathetic fast permits. Most people should be able to do this on regular fasts. However, this fast is much harder to practice during Lent. In general, the less one eats the better, and if the above fast is too much for a person, then he should try to eat three smaller meals a day instead and skipping the full meal or eating a full meal and one smaller meal and skipping the second small meal. All those who will make use of these concessions must compensate for the good received by becoming shining examples of a Christian life and principally with works of penance, self-denial and charity (and fervent prayer).

See the: [Traditional Catholic Calendar and for the Laws of fast and Abstinence, for Days of Fast and Abstinence](#)

The Black Fast (from Catholic Encyclopedia)

This form of fasting, the most rigorous in the history of church legislation, was marked by austerity regarding the quantity and quality of food permitted on fasting days as well as the time wherein such food might be legitimately taken.

In the first place more than one meal was strictly prohibited. At this meal flesh meat, eggs, butter, cheese, and milk were interdicted (Gregory I, Decretals IV, cap. vi; Trullan Synod, Canon 56). Besides these restrictions abstinence from wine, specially during Lent, was enjoined (Thomassin, *Traité des jeûnes de l'Église*, II, vii). **Furthermore, during Holy Week the fare consisted of bread, salt, herbs, and water** (Laymann, *Theologia Moralis*, Tr. VIII; *De observatione jejuniorum*, i). **Finally, this meal was not allowed until sunset [for most people, a 4 hour wait period (at least) before the meal may be more suitable]**. St. Ambrose (*De Elia et jejunio*, sermo vii, in Psalm CXVIII), St. Chrysostom (*Homil. iv in Genesim*), St. Basil (*Oratio i, De jejunio*) furnish unequivocal testimony concerning the three characteristics of the black fast. The keynote of their teaching is sounded by St. Bernard (*Sermo. iii, no. 1, De Quadragesima*), when he says "hitherto we have fasted only until none" (3 p.m.) "whereas, now" (during Lent) "kings and princes, clergy and laity, rich and poor will fast until evening". It is quite certain that the days of Lent (Muller, *Theologia Moralis*, II, Lib. II, Tr. ii, sect. 165, no. 11) as well as those preceding ordination were marked by the black fast. **This regime continued until the tenth century when the custom of taking the only meal of the day at three o'clock was introduced** (Thomassin, loc. cit.). **In the fourteenth century the hour of taking this meal was changed to noon-day** (Muller, loc. cit.). Shortly afterwards the practice of taking a collation in the evening began to gain ground (Thomassin, op. cit., II, xi). Finally, the custom of taking a crust of bread and some coffee in the morning was introduced in the early part of the nineteenth century. **During the past fifty years, owing to ever changing circumstances of time and place, the Church has gradually relaxed the severity of penitential requirements, so that now little more than a vestige of former rigour obtains.**

ON RASH JUDGMENTS AND SLANDER [CONTINUED]

RASH JUDGMENT

St. John [of the Cross] repeats the admonition relative to judgment of one's neighbor in the first of his *Four Maxims to a Religious*. As he says: "Those who fail in charity toward their neighbor fail likewise to profit by any other works of virtue they may perform, and they continually go from bad to worse."

It is sad to think that after many years in religious life one has lost not only the merit of his virtuous actions but has actually fallen into the dangerous state of sin. Let us consider in logical order the evils which may result from a neglect of this important admonition. There is, first of all, a tendency to judge one's neighbor unfavorably, and this is termed "rash judgment." This is equally serious, whether interior or exterior. St. John says that this consists in mental criticism and murmuring resulting in rash statements against one's neighbor. This is corroborated in the celebrated passage of St. James: "If any man think himself to be religious, not bridling his tongue, this man's religion is vain."

In every order, religious, social, or moral, there are certain truths which are fundamental because everyone agrees to them. In secondary truths and the appreciation of details and concrete acts, each one sees them according to his own dispositions. Thus in the actions of our neighbor we see only the external action and know little or nothing of the motives which prompted him to do this act. **In order to judge correctly whether a person is worthy of praise or blame, knowledge is a principal requisite. Usually we are ignorant of the true principle of morality guiding the actions of others, therefore it is inevitable that when we judge according to our own light we are often guilty of error.**

In every rank of life there are narrow-minded individuals whose horizon is limited to the private and public life of their neighbor. This is not only deplorable but it is a genuine spiritual infirmity.

According to St. Thomas Aquinas, the tendency to judge one's neighbor proceeds from two causes: "...**either the person is evil-minded and unconsciously judges others by his own evil dispositions or he harbors such envy, hatred, or contempt for his neighbor that he experiences a secret delight in thinking evil of him and readily believes any misconception of his neighbor's actions.**" This teaching of St. Thomas should teach us to restrain our judgment of our neighbor, because suspicious and unfavorable judgments are a

revelation of the infirmities of our own souls. When we are caught by a keen observer in a merciless judgment against our neighbor we should blush at the portrayal of a quality in ourselves which even natural pride would prompt us to conceal. It was St. Bonaventure who said, "When you perceive anything reprehensible in your neighbor, turn your eyes on yourself; before you cast any judgment, examine yourself well, and condemn in yourself that which you would have condemned in him."...

St. Paul is even more severe when he says, "thou art inexcusable O man, whosoever thou art, that judgest. For wherein thou judgest another, thou condemnest thyself." To the Corinthians he adds, "Therefore judge not... until the Lord come, who will bring to light the hidden things of darkness." The same exhortation is found in St. Luke: "Condemn not and you shall not be condemned. Forgive and you shall be forgiven. ... For with the same measure that you shall mete, it shall be measured out to you." **Such words are indicative of the fact that on the day of final judgment the same standards will be applied to us personally as we have applied to our fellow men. ...**

Only when man possesses a deep self-knowledge and a broader knowledge of men will he find himself mild in his judgment of others. Yet this is the goal we must strive for, first in our thoughts, since charitable thoughts transform material actions into acts of supernatural value, and this only when we are completely imbued with the spirit of divine love and mercy. ... **Regardless of the actions of our fellow men we must always view them in the spirit of charity and in the realization that "judgment is the Lord's, not man's." ...**

Our judgments are usually based on personal antagonism, ignorance, and perhaps a clash of personalities; yet it is not expedient that we rely on such excuses for judging our neighbor. ... we are bound to regulate our charity and justice toward our neighbor in accordance with God's law of charity. This regulation must begin in the interior since it is our thoughts which govern our speech and our actions. **Charitable thoughts will beget charitable words; likewise envious and uncharitable thoughts dispose us to hideous sins against charity and justice.**

Everyone is aware from personal experience that rash judgment is moral poisoning. **Once the imagination is given free reign then we find evil in others. The insidious poison which we have administered to ourselves increases with each uncharitable thought. We soon find it difficult to be amiable**

and indulgent toward our fellow religious and as the poison spreads we become more and more intolerant of any weakness, until even the smallest fault becomes magnified to alarming proportions. We can no longer remain master of our speech when we have arrived at this stage because it is always true, “Out of the abundance of the heart the mouth speaketh.”

The evils resulting from lack of interior silence and uncharitable speech are without number and God alone knows the damage caused both in the cloister and out of it once this evil has been indulged in. If a rock is dislodged from the top of the mountain, we cannot measure the destruction it will cause until it finally comes to rest in the valley below. This is an apt picture of the slanderous tongue which is a weight from the heart. As it breaks from the sanctuary in which it has been nurtured it hurtles into an abyss which becomes fathomless, leaving bitterness and disaster in its wake. Such words may be filled with resentment and anger, envy and jealousy, but they are always weighted with selfishness, mirroring the narrow soul from which they emerged. They are as arrows shot from one heart to another, communicating to each new victim poison and bitterness. Innocent and pure aspirations become dissipated; souls which have lived in happiness are filled with discontent; but those who have harbored mutual distrust are filled with malice and hatred. What, then, shall stop these icy waves of uncharitableness launched forth by a cold and restless heart in a moment of imprudent confidence? God alone knows, as He alone reads the depths of a human heart.

It is not our intention to study the sins of the tongue in their various forms since volumes are written on this subject. We need only to say that all the evil aspects related to rash judgment are applicable to slander and faultfinding, which evils cover a vaster field than the subject treated here. Rash judgment is self-toxic, whereas slander and faultfinding serve to poison all whom it contacts. Thus a single slanderous word, imprudently uttered, can be more destructive than a drop of poison assimilated by the system, destroying the vital principles of an organic being. Such words cool charity, destroy the most prudent sensibility, and poison the finest sentiments. Each one can study for himself the disastrous effects of backbiting, especially when he hears a person whom he had hitherto esteemed being the subject of such insidious slander. As a result he finds himself becoming suspicious and distrustful, even of his friend, carefully watching for evidences of the evil report. Distrust magnifies the defects of those under observation making it very difficult for us to be outwardly charitable toward them. These sins of the tongue are the worst of all enemies against charity since they ruin peace and confidence. Therefore the Holy

Ghost warns us: “A wicked word shall change the heart, making what is good, evil — what is life, death — and the tongue is the ruler of them.”

Another danger which threatens those occupied in observing the defects of their neighbors is the consequence of these actions. In speaking about this St. John cites the example of Lot’s wife being changed into a pillar of salt, claiming that the wretched souls occupied with other people’s actions likewise acquire saline qualities themselves. Just as salt becomes hard, so too, the soul which indulges in meddling in another’s affairs, becomes hardened and unkind toward those around him. His haughtiness and intolerance serve to build a wall of separation between the offender and the offended, causing numerous unreasonable and illogical judgments to be passed. Salt is likewise a sign of barrenness; life cannot develop near rocks of salt. Neither can a soul engaged in uncharitableness do otherwise than render barren all that they may contact. Their skill in revealing another’s weakness and their hard and merciless criticisms cause generous hearts to feel completely depressed and insecure in their company. Near them there is only barrenness, there is no joy; there is no life.

It is impossible for simplicity and confidence to exist where restless and uncharitable souls are continually observing others for the sole pleasure of malicious criticism. Such a spirit is bound to breed discontent and an attitude of reserve which soon degenerates into jealousy and suspicion. Eventually the charm of religious life, which is love and mutual confidence, is destroyed and a rigid formalism replaces the original spirit of peace. Nothing remains but the letter of the law, that letter, which, according to St. Paul “...kills, instead of quickening.”

It is certain that while we live among men we shall have to bear with their weaknesses and they, in turn, will have to bear with ours; but we must try to live oblivious of the faults which are ever present in human nature. It is with this in mind that St. John of the Cross admonishes us to refrain from interfering in the affairs of our neighbor, to detach ourselves from created objects, and to regulate our affections toward our fellow men.

Never should the faults of our neighbor be discussed with our fellow men, unless with one who has the authority to correct the situation, and then only in the spirit of the greatest charity. This is insisted on by St. John of the Cross when he says: “Never under the pretext of zeal, or of charity, reveal what we know about our neighbor save to the person who has a right to hear of this, and then with great charity, and at the proper time.”

If those who are afflicted with undue curiosity about their neighbor's welfare would thus assiduously make reparation for the faults they observe in others, then they would be less inclined to notice the trivial actions of those around them. Doing this would further the plans of Divine Providence to make religious houses the delightful garden where the tree of love would be preserved in its full luxuriance. It is here that Christ meant the great commandment to grow and bear much fruit: "Love one another as I have loved you...."

St. John of the Cross shows us clearly that to be just to God and to fulfill His command of mutual love and understanding we must be merciful to men in thought and deed. Our fraternal charity is then but the fulfillment of our filial piety toward God. Not only in fact, but in reality, Christ has identified Himself with each one of our neighbors so intimately that charity toward our neighbor is but a means of serving Christ Himself. Thus, whether we are living in the cloister or in the world, as long as our hearts remain a garden of delight for Christ through the spirit and practice of charity then "...we are the good odor of Christ unto God, ...to others the odor of life unto life...."

St. Francis de Sales in his *Introduction to the Devout Life*, Part III, Chapter 28, explains the vice of Hasty Judgments:

"Judge not, and ye shall not be judged," said the Saviour of our souls; "condemn not, and ye shall not be condemned:" and the Apostle Saint Paul, "Judge nothing before the time, until the Lord come, Who both will bring to light the hidden things of darkness, and will make manifest the counsels of the hearts." Of a truth, hasty judgments are most displeasing to God, and men's judgments are hasty, because we are not judges one of another, and by judging we usurp our Lord's own office.

Man's judgment is hasty, because the chief malice of sin lies in the intention and counsel of the heart, which is shrouded in darkness to us.

Moreover, man's judgments are hasty, because each one has enough to do in judging himself, without undertaking to judge his neighbour. If we would not be judged, it behoves us alike not to judge others, and to judge ourselves. Our Lord forbids the one, His Apostle enjoins the other, saying, "If we would judge ourselves, we should not be judged." But alas! for the most part we precisely reverse these precepts, judging our neighbour, which is forbidden on all sides, while rarely judging ourselves, as we are told to do.

We must proceed to rectify rash judgments, according to their cause. Some hearts

there are so bitter and harsh by nature, that everything turns bitter under their touch; men who, in the Prophet's words, "turn judgment to wormwood, and leave off righteousness in the earth." Such as these greatly need to be dealt with by some wise spiritual physician, for this bitterness being natural to them, it is hard to conquer; and... it is very dangerous, because it gives rise to and fosters rash judgments and slander within the heart. **Others there are who are guilty of rash judgments less out of a bitter spirit than from pride, supposing to exalt their own credit by disparaging that of others. These are self-sufficient, presumptuous people, who stand so high in their own conceit that they despise all else as mean and worthless.** It was the foolish Pharisee who said, "I am not as other men are." Others, again, have not quite such overt pride, **but rather a lurking little satisfaction in beholding what is wrong in others, in order to appreciate more fully what they believe to be their own superiority.** This satisfaction is so well concealed, so nearly imperceptible, that it requires a clear sight to discover it, and those who experience it need that it be pointed out to them. **Some there are who seek to excuse and justify themselves to their own conscience, by assuming readily that others are guilty of the same faults, or as great ones, vainly imagining that the sin becomes less culpable when shared by many.** Others, again, give way to rash judgments merely because they take pleasure in a philosophic analysis and dissection of their neighbours' characters; **and if by ill luck they chance now and then to be right, their presumption and love of criticism strengthens almost incurably.**

Then there are people whose judgment is solely formed by inclination; who always think well of those they like, and ill of those they dislike. To this, however, there is one rare exception, which nevertheless we do sometimes meet, when an excessive love provokes a false judgment concerning its object; the hideous result of a diseased, faulty, restless affection, which is in fact jealousy; an evil passion capable, as everybody knows, of condemning others of perfidy and adultery upon the most trivial and fanciful ground. In like manner, fear, ambition, and other moral infirmities often tend largely to produce suspicion and rash judgments.

What remedy can we apply? They who drink the juice of the Ethiopian herb Ophiusa imagine that they see serpents and horrors everywhere; **and those who drink deep of pride, envy, ambition, hatred, will see harm and shame in every one they look upon.** The first can only be cured by drinking palm wine, and so I say of these latter,—Drink freely of the sacred wine of love, and it will cure

you of the evil tempers which lead you to these perverse judgments. **So far from seeking out that which is evil, Love dreads meeting with it, and when such meeting is unavoidable, she shuts her eyes at the first symptom, and then in her holy simplicity she questions whether it were not merely a fantastic shadow which crossed her path rather than sin itself. Or if Love is forced to recognise the fact, she turns aside hastily, and strives to forget what she has seen.** Of a truth, Love is the great healer of all ills, and of this above the rest. Everything looks yellow to a man that has the jaundice; and it is said that the only cure is through the soles of the feet. Most assuredly the sin of rash judgments is a spiritual jaundice, which makes everything look amiss to those who have it; and he who would be cured of this malady must not be content with applying remedies to his eyes or his intellect, he must attack it through the affections, which are as the soul's feet. If your affections are warm and tender, your judgment will not be harsh; if they are loving, your judgment will be the same. Holy Scripture offers us three striking illustrations. **Isaac, when in the Land of Gerar, gave out that Rebecca was his sister, but when Abimelech saw their familiarity, he at once concluded that she was his wife. A malicious mind would rather have supposed that there was some unlawful connection between them, but Abimelech took the most charitable view of the case that was possible. And so ought we always to judge our neighbour as charitably as may be; and if his actions are many-sided, we should accept the best.** Again, when Saint Joseph found that the Blessed Virgin was with child, knowing her to be pure and holy, he could not believe that there was any sin in her, and he left all judgment to God, although there was strong presumptive evidence on which to condemn her. And the Holy Spirit speaks of Saint Joseph as "a just man." When a just man cannot see any excuse for what is done by a person in whose general worth he believes, he still refrains from judging him, and leaves all to God's Judgment. Again, our Crucified Saviour, while He could not wholly ignore the sin of those who Crucified Him, yet made what excuse He might for them, pleading their ignorance. **And so when we cannot find any excuse for sin, let us at least claim what compassion we may for it, and impute it to the least damaging motives we can find, as ignorance or infirmity.**

... [Many times] We do not necessarily judge because we see or are conscious of something wrong. Rash judgment always presupposes something that is not clear, in spite of which we condemn another. It is not wrong to have doubts concerning a neighbour, **but we ought to be very watchful lest even our doubts or suspicions be rash and hasty.** A malicious person seeing Jacob kiss Rachel at

the well-side, or Rebecca accepting jewels from Eleazer, a stranger, might have suspected them of levity, though falsely and unreasonably. **If an action is in itself indifferent, it is a rash suspicion to imagine that it means evil**, unless there is strong circumstantial evidence to prove such to be the case. And it is a rash judgment when we draw condemnatory inferences from an action which may be blameless.

Those who keep careful watch over their conscience are not often liable to form rash judgments, for just as when the clouds lower the bees make for the shelter of their hive, so really good people shrink back into themselves, **and refuse to be mixed up with the clouds and fogs of their neighbour's questionable doings**, and rather than meddle with others, they consecrate their energies on their own improvement and good resolutions.

No surer sign of an unprofitable life than when people give way to censoriousness and inquisitiveness into the lives of other men. Of course exception must be made as to those who are responsible for others, whether in family or public life;—to all such it becomes a matter of conscience to watch over the conduct of their fellows. Let them fulfill their duty lovingly, and let them also give heed to restrain themselves within the bounds of that duty.”

From Spirago-Clark's The Catechism Explained (1899), pp. 402-404.

3. Furthermore, we ought to refrain from everything that may wound our neighbor's honor. **Thus *suspicion, detraction, slander, and abuse are forbidden, also listening with pleasure when our neighbor is spoken against.***

Suspicion implies malice of heart; *detraction, slander* (both of which are directed against the absent) and *abuse* (which is directed against one who is present), are sins of the tongue; listening with *gratification* when another is evilly spoken of, is a sin, if it is in the evil speaking that we take pleasure.

1. *Suspicion* consists in supposing evil of one's neighbor without reasonable grounds.

The Pharisee in the Temple took for granted that the publican was a sinner and how greatly he was mistaken (Luke xviii.)! Job's three friends thought he must needs be ungodly merely because he was afflicted by God. Simon the Pharisee thought the Magdalen, when he saw her at Our Lord's feet, was still a sinner, but he deceived

himself; she was then a penitent (Luke vii. 39 seq.). When St. Paul shipwrecked on the island of Malta, lighted a fire, a viper, coming out of the sticks, fastened on his hand; in consequence of this the inhabitants of the island instantly judged him to be a murderer, pursued by divine vengeance (Acts xxviii.). A goldsmith had an apprentice who bore a very good character. One day he found two precious stones concealed in a hole in the wall close to the boy's head. He directly accused him of theft, chastised him soundly, and drove him out of the house. Soon after he again discovered two stones in exactly the same place. He watched, and found they were put there by a magpie which he had in the house, and deeply regretted his rash judgment, when it was too late to repair his fault. If he had detected the boy in dishonesty, he would not have done wrong in suspecting him. **People judge of others by themselves; for the affections are apt to mislead the understanding. He who is not evil himself does not lightly think evil of others, whereas a bad man readily concludes his neighbor to be as bad as himself.** Molten metal takes the shape of the mould into which it is poured; so every man's judgment of what he sees and hears takes its shape from his own feelings. The most wholesome aliments disagree with the man whose digestion is out of order; thus a corrupted mind always takes an evil view of things, while a good man puts the best construction on everything. **"I would far rather err,"** says St. Anselm, **"by thinking good of a bad man than by thinking evil of a good man."** "Charity thinketh no evil" (1 Cor. xiii. 5). **The just man, in whom dwells the spirit of love, even when he sees an action which is unquestionably reprehensible, does not allow his thoughts to dwell on it;** he leaves the judgment of it to God. This is what St. Joseph did, in regard to his spouse, the Blessed Virgin (Matt. i. 19). "Let none of you imagine evil in your heart against his friend" (Zach. viii. 17). Trust others, if you would have others trust you. Trust engenders confidence, and mistrust the want of it.

2. Detraction consists in disclosing the fault committed by another without necessity. ... Some people, like hyenas, who tear from their graves and devour dead bodies, **deface the memory of the [living and] dead by their malicious words and bring to light faults long since forgotten.** Like insects which alight, not on the sound part of the apple, but on the decayed portion, **detractors do not enlarge on the virtues of the deceased, but they pitilessly dwell upon their faults.** They may be compared to dogs who prefer carrion to fresh meat, **for they pass over the good which they cannot help seeing in their neighbor, and care to keep alive the remembrance of his failings.** The sin of detraction is one most frequently met with. "Rarely," says St. Jerome, "do we find anyone who is not ready to blame his neighbor's conduct."

This comes from pride, for many people imagine they exalt themselves in proportion as they decry others. Detraction is a hateful sin. It is an ugly and shameless thing to do, if one goes to a stranger's house and spies into every corner; but how much more so to scrutinize and criticize our neighbor's course of life!

Mud should be covered over, not stirred up, for no one can touch it without defiling himself. "O fool!" exclaims St. Alphonsus. "Thou dost declaim against the sin of another, and meanwhile, by evil speaking, dost commit a far greater sin than that thou blamest in thy neighbor." **Besides the detractor in disclosing the faults of another, discloses his own, for he shows that he has no charity. However, to speak of another man's sin is *not* wrong, unless one has the intention of lowering him in the eyes of others [without necessity or justice, such as by helping others not to be deceived by evil people or heretics, showing them their evil ways and words that they may not fall into these sins or errors themselves and hence learn from it]; it is not detraction to tell some one else of it in order to prevent a repetition of the sin. One may also blame the fault of another, if this may be useful to a third person; but it must be done from a sense of duty, and the *sin* rather than the *sinner* is to be condemned.** The crime of any malefactor who has been brought to justice may be freely spoken of, as it is already made public. **Tale-telling is a form of detraction; it consists in repeating to another what a third person has said of him.** Tale-telling ruins the peace of families, and is a fruitful source of feuds. It is worse than ordinary detraction because it not only destroys the reputation of one's neighbor, but puts an end to friendly relations and brotherly love. Therefore God says: "The whisperer and double-tongued are accursed" (Ecclus. xxviii. 15).

3. Slander consists in attributing to one's neighbor faults of which he is not guilty. If the accusation is made publicly it is called a libel.

Slander or calumny is taking away a man's good name. Putiphar's wife accused Joseph to her lord of having attempted to lead her astray (Gen. xxxix.). The Jews accused Our Lord before Pilate of having perverted the nation and forbidden to give tribute to the emperor (Luke xxiii. 2). **Exaggeration of another's fault also comes under the head of calumny. The motives that actuate the slanderer are generally revenge, hatred or ingratitude;** his sin is twofold, for he lies, and at the same time destroys his neighbor's reputation. "He that backbiteth secretly is like a serpent that biteth in silence" (Ecclus. x. 11).

Some slanderers accompany their calumnies with a jest, or accentuate them with a witty or amusing speech [such as irony]. This is the greatest cruelty of all, for the slander which might have passed in at one ear and out at the other, is then firmly lodged in the mind of all who hear it. Again, slanders that are prefaced by words of eulogy make more impression on the hearer, just as an arrow flies with more force and penetrates more deeply if the bow be drawn back first. Of such persons David says: “The poison of asps is under their lips” (Ps. xiii. 3).

4. Abuse consists in making public the low opinion which one has of another.

In evil speaking one makes known a man’s fault behind his back, abuse utters it in his presence. Abuse therefore stands in the same relation to detraction as robbery to theft. While detraction and slander undermine the good opinion others have of a man, abuse aims at depriving him of the outward respect that is shown him. Semei reviled King David; he called him a man of Belial, and threw stones at him (2 Kings xvi. 5). The Jews reviled Our Lord; they called Him a Samaritan, and said He had a devil (John viii. 48).

If two men quarrel, the one who is in the wrong [or is overpowered] usually resorts to abuse. The one who is in the right does not need such weapons; truth conquers of itself. Sneers and sarcasms are a form of this sin. Their object is to make a man ridiculous before others and put him to confusion. By such unkind speeches one may deeply wound one’s neighbor, and fill him with bitter resentment. “The stroke of a whip maketh a blue mark, but the stroke of the tongue will break the bones” (Ecclus. xxviii. 21).

5. He who takes *pleasure* in listening to detraction commits the same sin as the speaker to whom he listens.

He who asperses his neighbor’s good name kindles a fire, and he who listens to him throws fuel on it. Were it not for the latter, the former would soon be silent. **St. Ignatius says we should not talk about our neighbor’s faults did we not find eager listeners. St. Bernard says he cannot decide which is more blameworthy, the man who slanders his neighbor, or he who lends his ear to the slanderer;** the only difference is that one serves the devil with his tongue, the other with his ear. **What do I care to know that such a one is a wicked man? The knowledge only does me harm. How much better to spend one’s pains on scrutinizing one’s own conduct.** Our Lord exhorts us

to do this: “Cast first the beam out of thine own eye, and then thou shalt see clearly to take out the mote from thy brother’s eye” (Luke vi. 42). **It is those who are blind to their own faults who are most keenly alive to the faults of others. Never listen to detraction. St. Augustine had these words inscribed upon his dining-table: “There is not place at this table for those who love to defame their neighbor.”**

Hedge in thy ears with thorns, hear not a wicked tongue” (Ecclus. xxviii. 28). Slander is a three-edged sword; at one blow it inflicts three wounds; it wounds the slanderer, for he commits a sin; it wounds the slandered, because he is robbed of his good name; it wounds the hearer, for he also falls into sin. And since the slanderer injures the soul of him who listens to his calumny, he imitates the serpent, whose poisoned words were the means of driving Eve out of paradise.

4. He who has injured his neighbor’s reputation is strictly bound to restore his good name; either by apologizing, if the offence was committed in private, or by publicly retracting his words, if they were spoken before others.

Any one who has unjustly diminished his neighbor’s reputation, is bound to make satisfaction, according to the nature of the offence. It is not enough to draw the arrow out of the wound, the hurt must be healed; nor is it enough to desist from evil-speaking; the injury done must be set right. That is bitter to human nature, for it requires no slight self-humiliation. Moreover, it is almost impossible fully to make amends for calumny; it is easy to break a seal, but difficult to repair it so that no one can perceive that it has been broken. An ink-spot is soon made on a sheet of paper, but no efforts will remove all traces of the blo.

5. Those who do not endeavor to repair the harm they have done by slandering their neighbor, cannot obtain pardon from God, nor absolution from the priest.

What are the Reasons which should Deter us from Injuring our Neighbor s Good Name?

1. He who is severe in his judgment of his neighbor, will in his turn be judged severely by God.

Our Lord says: “Judge not [unjustly], that you may not be judged” (Matt, vii. 1).

“For with what measure you mete, it shall be measured to you again” (v. 2).

“Condemn not and you shall not be condemned” (Luke vi. 37). [Our Lord tells us to

judge righteous judgments instead of rash and unjust judgments: “Judge not according to the appearance, but judge just judgment.” (John 7:24)]...

2. To judge one’s fellow-man is to commit an offence against God, for it is an usurpation of His rights.

There is one Lawgiver and Judge; but who art thou that [unjustly or rashly] judgest thy neighbor?” (Jas. iv. 12.) “Who art thou that judgest another man’s servant?” (Rom. xiv. 4.)...

3. He who robs another of his good name is often severely punished by God upon earth; not unfrequently he is overtaken by the same calamity which he sought to bring on his neighbor.

A man of evil tongue shall not be established upon the earth (Ps. Cxxxix. 12). Jezabel, the wife of King Achab, suborned two wicked men to falsely accuse Naboth, who would not give up his vineyard to the king, of blasphemy. Retribution eventually fell upon her; she was thrown from the palace window, trampled upon by horses and eaten by dogs (3 Kings xxi.)

It is now no uncommon thing for the slanderer to meet with the self-same fate which he prepared for another, as the following story shows: St. Elizabeth, Queen of Portugal, had a favorite page, who used to distribute her alms. One of the king’s servants, who was jealous of the large share of the queen’s favor enjoyed by that page, calumniated him to the king, one day when he was out hunting. The king believed the calumny; and going up to a lime-kiln which he saw in the forest, he said to the proprietor: “To-morrow I shall send a young man hither, who will ask you whether you have executed the king’s orders; seize him instantly and cast him into the kiln.” On the following morning the king dispatched the queen’s page to the lime-burner with the message agreed upon. On his way thither the young man passed a church, and as the bell was ringing for Mass, he went in and assisted at the holy sacrifice. Meanwhile the servant who had slandered him, curious to know his fate, followed him, as he thought, to the lime-kiln, and on arriving, eagerly asked if the king’s orders had been executed. Almost before he had uttered the question, he was thrown into the furnace. When the queen’s page shortly made his appearance, he was told that the royal behest had been obeyed, and the workmen expected a reward. On his return to the palace, the king was astonished and horrified, and saw clearly that he had been foully deceived. “He hath opened a pit and dug it, and he is fallen into the hole he made” (Ps. vii. 16).

4. He who indulges a habit of detraction is in danger of losing his soul.

The pulse does not always correctly indicate the progress of a fatal disease, but if the tongue becomes black, it is a sure sign of approaching dissolution. **So many people are assiduous in their prayers, are diligent churchgoers, and are considered to be pious, but their tongue, wherewith they blacken the character of others, infallibly indicates the mortal disease of their soul. To blast a man's reputation is a great sin, because his good name is better than great riches (Prov. xxii. 1). It is a kind of murder, because it destroys a man's life as a citizen, i.e., his social standing, which depends on the repute in which he is held. It is also sinful because thereby one causes distress to one's neighbor. The man of honor values his good name above everything. He would rather part with his money, with all he possesses, with life itself, than lose his honor.**

Hence we may conclude how grievous a sin is detraction. "Railers shall not possess the kingdom of God" (1 Cor. vi. 10). "Detractors . . . are worthy of death" (Rom. i. 32)." Whosoever shall say to his brother, thou fool, shall be in danger of hell fire" (Matt. v. 22).

CHASTITY, HUMILITY, OBEDIENCE, AND LOVE

The word of God proclaims that all who wants to obtain Salvation must strive to live in Chastity (according to one's state in life), Humility, Obedience, and Love of God, in the true Catholic Faith, by renouncing all kinds of heresies and heretics.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, Sess 14, Nov. 11, 1563, on Matrimony: **“If anyone says that the married state is to be preferred to the state of virginity or celibacy, and that it is not better and happier to remain in virginity or celibacy than to be united in matrimony (Matt. 19:11; 1 Cor. 7:25): let him be anathema.”** (Denzinger 980)

St. John Chrysostom, A.D. 392: **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (*The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

You should fast often with moderation and abstain from eating superfluous food and drink in order to crucify your fleshly lusts and desires. Fasting is in truth one of the greatest ways to be victorious against fleshly lusts and desires along with the Rosary and spiritual reading.

Let every man understand that whenever he sins or speaks ungodly words and blasphemy, he murders himself and gives scandal to his brothers and sisters who beholds this behaviour in a spiritual way. To give others occasion of sin is the worst of all sins! Remember this and you will always fear the Lord and remain in humility! No one should think himself better than his neighbour; for all have sinned and fallen short of the glory of God! It is of great importance not to attend any kind of dance, ball, discotheque or the pub. Your eternal soul depends on it.

Be sure to not associate with worldly and ungodly people who refuse to obey the will of God, for they will tempt you with their sinful and ungodly life, and you will not escape punishment for being a friend with an unrepentant sinner, unless for the express purpose of his conversion. As all saints exclaim: most people that go to hell, go there because they sought human approval and friendship rather than friendship with God!

There will be no friendships in hell. In hell everyone will hate one another, and the more a person knew another, the more will that person hate the other, since that

person was the greater cause of his eternal damnation. If this is so with friends, what then, will it be in regards to your own family? Accursed be you my wife, who led me to these sins of lust! Accursed be you my children, who after following my bad examples, fell headlong down to hell to my greater sorrow! Accursed by you my father and mother, for giving me bad advice, and accursed be me, wretched and sad, forever more in this lake of eternal fire!

In hell there will be perfect hatred for one another. One would rather be alone in hell if the option was given him, but this will not be. You will torment each other to the utmost in hell for all eternity, since you led each other down to this place of torments by your bad living and example. How much a person will hate another in hell is indeed impossible for us still living to understand, but that the hatred will be perfect, infinite and eternal, is easy to grasp!

"Most people fail to see that the sin of the Angels was a thought of revolt, and as a result a third part of those glorious spirits lost their thrones in Heaven. It was the eating of a little fruit by our First Mother, Eve, that proved the undoing of the human race. Was it not an act of disobedience that deprived Saul of his throne, and was it not a sinful glance that led holy David to the commission of a heinous crime? An act of vanity too, lost him 70,000 of his subjects. Did not the venerable Eleazar sacrifice his life rather than eat swine's flesh? And what about the death of Oza and Ahio for daring to touch the Ark? You fail to see that it is not the trifling act which is wrong, but the principle involved: the malice of the offence against an infinite God, to whom we owe our love, our gratitude and our allegiance. Surely, if God died on account of sin, sin must be dreadful. If sin is punished by Hell-fire, sin must be enormous. When you make light of sin, you judge not Catholics, but God Himself."

Sadly, only death and hell will serve to wake up the majority of the people reading this! You will read this and then continue in your sloth and worldliness, or you will have a short lived spiritual fervor that will cool as times goes by! The greatest error among those people that are condemned to hell are that they presume that they are in the state of grace and fit for heaven, thus showing of their pride and arrogance in that they do not even consider themselves as great sinners, who really do nothing at all to better themselves and their bad living, and who do not even consider their unworthiness of heaven, and the possibility of them actually being on the road to destruction. God condemns such presumption. We are sinful creatures who are able to fall into sin at every moment of our life. We must always trust in God and his

mercy, not on our own strength. A person who is really humble will never think of himself that he is already saved while still living on earth. He will have death before his eyes and the constant thought of the possibility of losing God through sin. These and like thoughts will make him constant in the prayers to God for help to achieve salvation, and the grace to avoid sin. A person who does not pray to God for help to achieve salvation, is already condemned and will not make it!

INFORMATION ABOUT US AND OUR MISSION

God Bless You!

We are three unworthy servants of our God and Lord Jesus Christ who, by the grace of God, live like monks, in chastity, self-denial and humility and in dedicating our lives to love God above all, while spreading Jesus' words in [St. Bridget's Revelations](#) all over the world. Our mission is to gather brothers and sisters who have the good will to preach, teach and spread these Holy Revelations to our beloved brothers and sisters in the world. Please put a link to our homepage and tell all your friends, relatives and everyone you know about this site and the wonderful words of our Lord for the salvation of souls. If you are a preacher, we hope and pray that you will preach these words from the Holy Spirit to your whole congregation.

Matthew 12:30 "He who is not with me is against me, and he who does not gather with me scatters."

This verse clearly teaches that in order to be saved you need to save yourself and others from hell. It also clearly teaches that if you are not trying to save souls, you are, in fact, damaging and scattering souls. And Christ says that those who do not try to save souls are his enemies. So, are you really doing all you can?

We humbly ask you all to print out copies of these [books](#) with a link to our homepage and give them free of charge to all your brothers and sisters. Go to the churches and hand them out or place them on vehicles parked for church services. We also suggest that you ask your congregation leader if he is willing to buy The Prophecies and Revelations of Saint Bridget of Sweden for his whole congregation at a discounted bulk rate. We also ask you to place copies of these great revelations everywhere: on doors, trees and other places where they can be seen by all in order to save as many souls as possible for our Lord Jesus Christ!

Millions of people are finding the truth every year through the material on our websites, and we need some helpers and co-workers to continue to reach more people. What we need the most right now is helpers who can produce articles about different topics like herbs, medicine, definitions etc. You would not write the article by yourself, but would get the information from other websites and cut and paste the info into a new document. No specific medical or other knowledge is needed for this work, but only a knowledge of the language that one makes the article in. These texts about medicine, health, definitions etc. are great conduits for people to find the truth, and when they read the article, they can see the spiritual material on our websites too, and thus, they can get both spiritual and physical help! This can help millions of people to find the truth, and is a great way to reach

out to the sheep of the world. If you feel inspired to help people find the truth, [please contact us here!](http://www.prophecyfilm.com/contact/) (<http://www.prophecyfilm.com/contact/>)

We are also looking for a webdesigner who can work for us for free. It will often be minor works. Please send an email to us if you're interested.

Matthew 12:30 "He who is not with me is against me, and he who does not gather with me scatters."

Please contact us today and tell us you want to help us with making articles if you want to make a difference in the world and help our beloved brothers and sisters!

We are also looking for willing translators who have the skill to make a good translation of [St. Bridget's Revelations](#) into different languages.

We are also in need of translators of other important articles into different languages for the salvation of souls. If you can help us on this important work, please contact us by [clicking here](http://www.prophecyfilm.com/contact/) (<http://www.prophecyfilm.com/contact/>) We are also looking for someone who can make an audio book in mp3. We wish to have at least 50 translated languages, one day, with the help of you, the reader. Please help us find more books of Saint Bridget's Revelations in other languages. You will be rewarded greatly by our Lord Jesus Christ if you make an effort to spread His divine words to others in any way you can. You can help to spread the word of God in many ways: for example, by writing about our website and quoting the Revelations of St. Bridget or the things said in the videos with our link or our hyperlink added to the text on forums and blogs and the like so that people can find the wonderful words by Our Lord and His Mother and the videos on our site. You can upload the videos to different video sites, embed them on your own site or on forum sites and the like, and share them with your friends and even your enemies so that they may grow in the true faith or come to the true faith. You can also contact book salesmen and book publishers in order to ask them to buy these books from us or print these books for us. Please give out and share the books and DVD's on our website free of charge and send e-mails to people about our site. We also beg you to pray the Rosary for their sake and plead with them to also begin to pray the Rosary (see [How to Pray the Rosary](#)). For a hardened heart will become soft by continuing praying the Rosary. No prayer is as powerful as the Holy Rosary! If you are able and willing to help us with the salvation of souls, please contact us and we will give you further instructions. For by helping other people's souls, you help yourself!

Saint Bridget was canonized by Pope Boniface IX in the year 1391 and confirmed by Pope Martin V in the Council of Constance in the year 1415.

The Revelations of St. Bridget were accorded an exceptionally high degree of authenticity, authority and importance from an early date. Pope Gregory XI (1370-78) approved and confirmed them and judged them favorably, as did Boniface IX (1389-1404) in the papal Bull *Ab origine mundi*, par. 39 (7 Oct 1391). They were later examined at the Council of Constance (1414-18) and at the Council of Basel (1431-49), both judging them to be in conformity with the Catholic faith; The Revelations were also strongly defended by numerous highly regarded theologians, including Jean Gerson (1363-1429), Chancellor of the University of Paris and Cardinal Juan de Torquemada (1388-1468) (not to be confused with the inquisitor Tomas).

Saint Bridget was born of a noble and rich family. Her family was good in their faith according to our Lord Jesus Christ and they gave a lot of their riches to the uprising of churches and monasteries and also a lot to the poor. Once, at the age of ten, she saw the Lord crucified, and the Lord Jesus Christ said: "Look, how I suffer!" She thought it had happened at the same time and answered: "O Lord, who has done this to you?" The Lord answered: "Those, who despise me and forget my great love." When her husband died she became a nun and gave away all of her riches. All of her prophecies have been fulfilled to this day and there are still a few left that shall be fulfilled.

Please do not forget to read these revelations of St. Bridget and other scriptures of God everyday to grow in spirit and virtue, because the devil will be doing everything in his power to make you stop reading God's word so that you will forget them and fall into sin. Do not forget to print out copies of these great revelations so that you always have them in your hand for when the great disasters which the Holy Bible warns about come to pass, and so that you do not rely (for example) on electricity that will not always be available.

This [book](#) is a mirror in which the soul can see its stains and learn what is pleasing to God and what displeases him. Read this book again and again and you will learn how you must love God and your neighbor, despise what is earthly and transient, striving after the everlasting and heavenly, enduring for Christ's sake the adversities of this world and despising its prosperity and enticements, thanking God in sickness, not taking pride in good health, not becoming presumptuous in good fortune nor downcast in trials.

St. Louis De Montfort (+1710): "Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he

confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the 'Hail Mary' (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment.”

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray ‘many rosaries’ before he could go to Heaven. You should prioritize reading the word of God and praying before other activities to grow in the spirit. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. ‘Salve Regina’ only needs to be prayed at the end of the entire day’s rosary. An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

Our Lady to St. Dominic (1214): “Dominic, do you know which weapon the Blessed Trinity wants to use to reform the world? ‘Oh, my Lady,’ answered St. Dominic, ‘you know far better than I do...’ Then Our Lady replied: ‘I want you to know that, in this kind of warfare, the battering ram has always been the Angelic Psalter (the Rosary) which is the foundation stone of the New Testament. Therefore if you want to reach these hardened souls and win them over to God, preach my Psalter (the Rosary).” (The Secret of the Rosary, p. 18.)

“Ever since Blessed Alan de la Roche re-established this devotion, the voice of the people, which is the voice of God, called it “The Rosary”. The word Rosary means "Crown of Roses," that is to say that every time people say the Rosary devoutly they place a crown of one hundred and fifty-three red roses and sixteen white roses upon the heads of Jesus and Mary. Being heavenly flowers, these roses will never fade or lose their exquisite beauty. In truth, they will stand before you for all eternity and bring you happiness and delight! Our Lady has shown her thorough approval of the name Rosary; she had revealed to several people that each time they say a Hail Mary they are giving her a beautiful rose and that each complete Rosary makes her a crown of roses.

The well-known Jesuit, Brother Alphonsus Rodriguez, used to say his Rosary with

such fervor that he often saw a red rose come out of his mouth at each Our Father and a white rose at each Hail Mary. The red and white roses were equal in beauty and fragrance, the only difference being in their color.

The chronicles of Saint Francis tell of a young friar who had the praiseworthy habit of saying the Crown of Our Lady (the Rosary) every day before dinner. One day for some reason or other he did not manage to say it. The refectory bell had already been rung when he asked the Superior to allow him to say it before coming to the table, and having obtained the permission he withdrew to his cell to pray.

After he had been gone a long time the Superior sent another Friar to fetch him, and he found him in his room bathed in a heavenly light facing Our Lady who had two angels with her. Beautiful roses kept issuing from his mouth at each Hail Mary; the angels took them one by one, placing them on Our Lady's head, and she smilingly accepted them.

Finally two other friars who had been sent to find out what happened to the first two saw the same lovely scene, and Our Lady did not go away until the whole Rosary had been said.”

(The Secret of the Rosary by St. Louis De Montfort)

“Show me a new road to our Lord, pave it with all the merits of the saints, adorn it with their heroic virtues, illuminate and enhance it with the splendour and beauty of the angels, have all the angels and saints there to guide and protect those who wish to follow it. Give me such a road and truly, truly, I boldly say—and I am telling the truth—that instead of this road, perfect though it be, I would still choose the immaculate way of Mary. It is a way, a road without stain or spot, without original sin or actual sin, without shadow or darkness”.

(True devotion to Mary by St. Louis De Montfort)

We also recommend you read the Word of God ([The Revelations](#), [The Lives of the Saints](#), Good [Catholic Books](#), The [Catholic Bible](#)) at least one to two hours every day until the moment of your death if it is possible. If you do not read enough everyday, your prayer will become empty since an ignorant person does not know what to ask and pray for in virtues and spiritual blessings. If you are unable to accomplish this right away, you should slowly but surely take steps to move to this point by making a resolution in your heart to never read or pray less than you have decided. Then when you have grown accustomed to maybe one hour reading and one hour praying per day, you can slowly try to add to this until you have reached your goal. It is much wiser to do it in this way and the goal will be reached much easier. For spiritual exercises are like most activities of the world: the more practice you have, the better you get. The best time for prayer is in the morning, since the mind is more clear from the thoughts and discussions of the world, so we advise you to

always dedicate time in the morning for the Rosary. The Rosary is the most powerful weapon in existence against the devil and those who neglect it will indeed be eternally sorry for refusing to honor our Lady as she deserves! Think and reflect upon what greatness it is to be able to speak with the God of the whole creation and His Mother whenever we want. It is almost impossible for a man to be able to speak with a king or queen of this world, and yet the King of kings and his beloved Mother hear your every word. In truth, I tell you, that even one good word of prayer has more worth than all gold and jewels and an infinite amount of universes, for they will all perish, but God's words will never perish. Think about how much you would concentrate and fight against distracting thoughts if someone were to tell you that you could have 10,000 dollars or a new car if you prayed a Rosary with full concentration and without yielding to distracting thoughts. This example should shame us all since we humans are, by our very nature, wicked at heart and are inclined to search for filth rather than gold (worldly things rather than heavenly ones). Everyone should try to remember this example, and then we will all be able to pray better which will bring us an everlasting, heavenly reward! The devils concentrate exceedingly much on getting a person to despise prayer in these ways: either they try to make you bored by it, or to have a difficulty in concentrating when praying, or to pray a little; for they know that prayer is the only way to salvation. The devices the devils use to distract you and lead you to hell in this age is are obviously worldly and ungodly media, video games and music and the like, but sins like the lust of the flesh, vanity and immodest clothing, gluttony, greed and pride among others also give them more power over the mind since the person searches for earthly comforts instead of heavenly ones.

St. Alphonsus (1760): "To a spiritual life the reading of holy books is perhaps not less useful than mental prayer. St. Bernard says reading instructs us at once in prayer, and in the practice of virtue. Hence he concluded that spiritual reading and prayer are the arms by which hell is conquered and paradise won... Hence St. Athanasius used to say that we find no one devoted to the service of the Lord that did not practice spiritual reading." (T.S., p. 513)

'Wherefore, children, let us hold fast our discipline, and let us not be careless. For in it the Lord is our fellow-worker, as it is written, "to all that choose the good, God worketh with them for good." But to avoid being heedless, it is good to consider the word of the Apostle, "I die daily." For if we too live as though dying daily, we shall not sin. And the meaning of that saying is, that as we rise day by day we should think that we shall not abide till evening; and again, when about to lie down to sleep, we should think that we shall not rise up. For our life is naturally uncertain, and Providence allots it to us daily. But thus ordering our daily life, we shall neither

fall into sin, nor have a lust for anything, nor cherish wrath against any, nor shall we heap up treasure upon earth. But, as though under the daily expectation of death, we shall be without wealth, and shall forgive all things to all men, nor shall we retain at all the desire of women or of any other foul pleasure. But we shall turn from it as past and gone, ever striving and looking forward to the day of Judgment. For the greater dread and danger of torment ever destroys the ease of pleasure, and sets up the soul if it is like to fall. 'Wherefore having already begun and set out in the way of virtue, let us strive the more that we may attain those things that are before. And let no one turn to the things behind, like Lot's wife, all the more so that the Lord hath said, "No man, having put his hand to the plough, and turning back, is fit for the kingdom of heaven.

(St. Athanasius, The Life of Anthony)

Catholics must also understand that few are saved. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13- "Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!"

Luke 13:24- "Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able."

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the "prince" (John 12:31) and "god" (2 Cor. 4:3) of this world.

1 John 5:19- "We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness."

It's the sad fact of history that most people in the world are of bad will and don't want the truth. That's why almost the whole world lies in darkness and on the road to perdition. This has been the case since the beginning. It was the case when only eight souls out of the world's entire population (Noah and his family) escaped God's wrath in the deluge that covered the entire earth, and when the Israelites rejected God's law and fell into idolatry over and over again. Only two men out of the whole population of Israelites (Joshua and Caleb) made it into the Promised Land since the people opposed God time upon time even though they had seen such miracles as the world had never seen!

Saint Leonard of Port Maurice [A.D. 1676-1751], on the fewness of the saved: "After consulting all the theologians and making a diligent study of the matter, he [Suarez]

wrote, 'The most common sentiment which is held is that, among Catholics, there are more damned souls than predestined souls.' Add the authority of the Greek and Latin Fathers to that of the theologians, and you will find that almost all of them say the same thing. This is the sentiment of Saint Theodore, Saint Basil, Saint Ephrem, Saint John Chrysostom. What is more, according to Baronius it was a common opinion among the Greek Fathers that this truth was expressly revealed to Saint Simeon Stylites and that after this revelation, it was to secure his salvation that he decided to live standing on top of a pillar for forty years, exposed to the weather, a model of penance and holiness for everyone. Now let us consult the Latin Fathers. You will hear Saint Gregory saying clearly, "Many attain to faith, but few to the heavenly kingdom." Saint Anselm declares, "There are few who are saved." Saint Augustine states even more clearly, "Therefore, few are saved in comparison to those who are damned." The most terrifying, however, is Saint Jerome. At the end of his life, in the presence of his disciples, he spoke these dreadful words: "Out of one hundred thousand people whose lives have always been bad, you will find barely one who is worthy of indulgence."

Vision of Archdeacon of Lyons, who died the same day as St. Bernard (1153):
"Know, Monsignor, that at the very hour I passed away, thirty-three thousand people also died. Out of this number, Bernard and myself went up to heaven without delay, three went to purgatory, and all the others fell into Hell." (Told to St. Vincent Ferrer)

Think about how almost the whole of Europe was fully Catholic and how the kingdoms outlawed false religions at this time, making this moment of time much more spiritually beneficial for souls than we see today! If so few were saved at this moment of time, how many are saved now? One can only shudder and cry at this thought!

Christ speaking about all the monks of the world at the time and the fewness of them being saved from hell: "They are in truth slaves, and there are very few who are different, yea so few that you hardly can find one in a hundred!"

(The Prophecies and Revelations of St. Bridget, Book 6 - Chapter 35)

If Christ says that not even one in a hundred monks will be saved, how many do you think will be saved of normal people who do not even try to renounce the world and its pleasures! Sadly, only [death and hell](#) will serve to wake up the majority of the people reading this! You will read this and then continue in your sloth and worldliness, or you will have a short lived spiritual fervor that will cool as times goes by! We pray with tears that you are not one of these Judases that will suffer for all eternity in hell!

“Hell is so hot inside that if the whole world and everything in it were on fire, it could not compare to that vast furnace. The various voices heard in the furnace all speak against God. They begin and end their speech with laments. The souls look like people whose limbs are forever being stretched without relief or pause.”

(The Prophecies and Revelations of St. Bridget, Book 4 - Chapter 7)

“Nicholas of Nice, speaking of the fire of Hell, says that nothing on earth could give an idea of it. He adds that if all the trees of the forests were cut down, piled into a vast heap and set on fire, this terrible pile would not be a spark of Hell.”

“For the smallest sin, lusted after, is enough to damn anyone from the kingdom of Heaven, who does not repent.”

(The Prophecies & Revelations of St. Bridget, Book 1 - Chapter 32)

“Other Christians accepted Hell on faith, because Christ had said repeatedly and with solemn emphasis that there is a Hell, but Jacinta had seen it; and once she grasped the idea that God’s justice is the counterpart of His mercy, and that there must be a Hell if there is to be a Heaven, nothing seemed so important to her except to save as many souls as possible from the horrors she had glimpsed under the radiant hands of the Queen of heaven. Nothing could be too hard, nothing too small or too great to give up.”

(Our Lady of Fatima, p. 89)

Below is an interesting quote from St. Alphonsus concerning the idea of conversion to the Catholic Faith at the end of one’s life. Although these types of conversions are possible, they are extremely rare. St. Alphonsus states that these types of conversions proceed out of necessity, and that it would be very difficult for God to pardon such a person:

He that lives in sin till death shall die in sin. “You shall die in your sin.” (John 8:21.)

It is true that, in whatsoever hour the sinner is converted, God promises to pardon him; but to no sinner has God promised the grace of conversion at the hour of death. “Seek the Lord while he may be found.” (Isaiah 55:6.) Then, there is for some sinners a time when they shall seek God and shall not find him. “You shall seek me, and shall not find me.” (John 7:34.) The unhappy beings will go to confession at the hour of death; they will promise and weep, and ask mercy of God, but without knowing what they do. A man who sees himself under the feet of a foe pointing a dagger to his throat, will shed tears, ask pardon, and promise to serve his enemy as a slave during the remainder of his life. But, will the enemy believe him? No; he will feel convinced that his words are not sincere—that his object is to escape from his hands, and that, should he be pardoned, he will become more hostile than ever. In like manner, how can God pardon the dying sinner, when he sees that all his acts of

sorrow, and all his promises, proceed not from the heart, but from a dread of death and of approaching damnation.”

(Sermon 38: On the death of the sinner, par. 8)

Many people today do not care about helping other souls. They waste their time watching worldly tv, series, movies, playing video games and only searching for earthly pleasures rather than saving their own and other people's souls. They do not spend even an hour a day on trying to save their own selves and others from the eternal hellfire. These heartless sinners will not enter into heaven for they did not really care about other people's souls but only about what their next pleasure or enjoyment would be. (Mt. 12:30) Our Lord will surely cast them into an eternal hell fire for their lack of charity!

Imagine seeing your friend or family member being mercilessly tortured and you not being able to prevent this. Most people would do almost anything to prevent this situation from happening. Yet, this is exactly what will happen unless you make an effort to save your friend. (Mt. 7:13-14) So, if you really care about your family and friends, please tell them about the Word of God and the great Revelations of St. Bridget. A single soul has more worth than an infinite amount of universes, for the material universe will cease to exist, but your friend's soul will never cease to exist. Always remember: A true friend is the one who tells the truth. As a Catholic, one has an obligation to attempt to convert friends and family members. Thus, if one is completely unaware of what his or her friend believes, then that person is not evangelizing the way he or she must evangelize. Therefore, let us all invite people to the marriage feast of our Lord as we have been bidden to do by Him! If we are satisfied that we have the faith, and are not zealous to spread it to others, how can we ever expect to be saved?

If you are able to do so, please make a donation in the name of our Lord Jesus Christ to help us spread the Prophecies & Revelations of Saint Bridget of Sweden and the true Christian Faith all over the world to save our beloved brothers' and sisters' souls. To be able to reach this goal with your help, we need financial help to reach out to people, publish these books in different languages, and much more. We humbly ask you all to give from your abundance to help us save souls from the eternal hellfire. Your financial support could possibly make part of the difference where a person will spend eternity.

It is written: “And whosoever shall give to drink to one of these little ones a cup of cold water only in the name of a disciple, amen I say to you, he shall not lose his reward.” (Matthew 10:42)

[We need your help, make a donation here please.](#)

We also need your prayers! We pray that God will bless you all and strengthen your spiritual life through his precious words found in the [Revelations of St. Bridget!](#)

Contact us here: <http://www.prophecyfilm.com/contact/>

More important information will be added soon!

We are looking for translators. Please contact us

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

SEXUAL PLEASURE, THE VARIOUS SEXUAL ACTS, AND PROCREATION

Listing of Sections ([CLICK ON ANY SECTION BELOW TO GO DIRECTLY TO IT](#))

- [Part 1. Natural Family Planning \(NFP\), The Marital Sexual Act, and Procreation](#)
- [Part 2. Sexual Pleasure, Lust, and the Various Sexual Acts in Marriage](#)
- [Part 3. Chastity: The Angelic Virtue](#)
- [Part 4. The Biblical and Apostolic Foundation for Priestly Chastity](#)

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

PART 1. NATURAL FAMILY PLANNING, THE MARITAL SEXUAL ACT, AND PROCREATION

1. WHAT IS NATURAL FAMILY PLANNING?

Natural Family Planning (NFP) is the practice of deliberately restricting the marital act exclusively to those times when the wife is infertile so as to avoid the conception of a child. NFP is used for the same reasons that people use artificial contraception: to deliberately avoid the conception of a child while carrying out the marital act.

2. WHY IS NFP WRONG?

NFP is wrong because it's birth control; it's *against* conception. It's a refusal on the part of those who use it to be open to the children that God planned to send them. **It's no different in its purpose from artificial contraception**, and therefore it's a moral evil just like artificial contraception. **Contraception** (Latin: *against conception*) generally refers to various methods of preventing pregnancy (**birth control**). The Catholic Church is officially opposed to contraception, but the great majority of self-professed Catholics ignore the prohibition. The Catholic Church officially condemns all forms of contraception as a heinous sin against God and life.

3. PROCREATION IS THE PRIMARY PURPOSE OF MARRIAGE

It is a divine law, a dogma of the faith (*de fide*), that the primary end of marriage is procreation (bearing children) and the education of children. Pope Pius XI decrees it "is beyond the power of any human law" to teach otherwise.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: "To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words 'Increase and multiply,' is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the [1917] Code of Canon Law [Canon 1013]: 'The primary end [or purpose] of marriage is the procreation and the education of children.'"

A Practical Commentary on Canon 1013 explains that: "there can be no controversy over the primary object of marriage. The perpetuation of the human race is willed by the Creator, who from the creation of mankind appointed the means for this purpose... The Holy Office condemned the opinion defended by some recent authors who deny that the procreation of children is the primary end of matrimony, and regard its secondary ends not

subordinate to its primary end but independent of it.” (April 1, 1944; *Acta Ap. Sedis*, XXXVI, 103.)

It could not be more clear from both the Natural Law as well as the teachings of the Church that: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (*The 1917 Code of Canon Law*, Canon 1013) Therefore, it is heresy to teach that procreation and education of children is not the only primary end of marriage. Any deliberate plan by man to frustrate the marital act by attempting to make conception impossible is a grave sin against this primary purpose of marriage.

The 1917 Code of Canon Law, Canon 1081: “The matrimonial consent is an act of will by which each party gives and accepts the perpetual and exclusive right to the body for the performance of actions that of their nature pertain to the procreation of children.”

A Practical Commentary on Canon 1081 explains that: “The Canon, in specifying the purpose for which the right to the body exchanged, also indicates what is lawful and what is unlawful in this matter for married persons. Whatever contributes to the procreation of children is licit, while whatever use of each other’s body impedes procreations is illicit.” Any plan by spouses to prevent conception when they engage in the marital act is illicit. Since it impedes procreation, it does not contribute to the procreation of children, but works against it.

4. THE TEACHING OF THE SOLEMN AND INFALLIBLE MAGISTERIUM OF THE CATHOLIC CHURCH CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS WELL AS THE INTENTION THAT IS OPPOSED TO PROCREATING CHILDREN AS A MORTAL SIN AGAINST NATURE

A pope can teach infallibly, not just in matters of faith, but also in matters of morals.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 4, Chapter 4. **Definition of infallibility:** “... we teach and define as a divinely revealed **dogma** that when the Roman pontiff speaks **EX CATHEDRA**, that is, when, **1. in the exercise of his office as shepherd and teacher of *all Christians*, 2. in virtue of his *supreme apostolic authority*, 3. *he defines a doctrine concerning faith or morals to be held by the whole church*, he possesses, by the divine assistance promised to him in blessed Peter, that infallibility which the divine Redeemer willed his church to enjoy in defining doctrine concerning faith or morals. Therefore, such definitions of the Roman pontiff**

are of themselves, and not by the consent of the church, **irreformable**. So then, should anyone, which God forbid, have the temerity to reject this definition of ours: **let him be anathema.**”

A doctrine of faith or morals becomes part of the Solemn (Extraordinary) Magisterium when a pope infallibly defines it and hence makes it a dogma of faith or morals. Not only the Ordinary Magisterium (non-infallibly defined doctrines) but also the Solemn Magisterium (dogmas of faith), by an infallible definition from Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* in 1930, condemns the contraceptive intent and hence any method used to carry out that intent (which includes any new methods that science and medicine had not yet invented, such as birth control pills that were introduced to the public in the early 1960’s.)

Casti Connubii is an encyclical addressed to the **entire Church**. In this encyclical, Pius XI plainly states what the **Faith of the Church is on Christian Marriage**. When a Pope **plainly and authoritatively states what the Faith of the Church is** in an encyclical to **the entire Church**, that represents the teaching of the **Ordinary and Universal Magisterium**, to which a Catholic is **bound**. His teaching shows that **all forms of birth prevention are evil**. (We quote a long excerpt from his encyclical which sums up the issue below.) **In addition, there is solemn language used by Pope Pius XI in *Casti Connubii* which constitutes a solemn and infallible (ex cathedra) pronouncement. Note the bolded and underlined portions.**

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 53-56), Dec. 31, 1930: “And now, Venerable Brethren, we shall explain in detail the evils opposed to each of the benefits of matrimony. First consideration is due to the offspring, which many have the boldness to call the disagreeable burden of matrimony and which they say is to be carefully avoided by married people not through virtuous continence (which Christian law permits in matrimony when both parties consent) but by frustrating the marriage act. Some justify this criminal abuse on the ground that they are weary of children and wish to gratify their desires without their consequent burden. Others say that they cannot on the one hand remain continent nor on the other can they have children because of the difficulties whether on the part of the mother or on the part of the family circumstances.

“But no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who in *exercising it deliberately* frustrate its natural powers and purpose sin

against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.

“Small wonder, therefore, if Holy Writ bears witness that the Divine Majesty regards with greatest detestation this horrible crime and at times has punished it with death. As St. Augustine notes, ‘**Intercourse even with one’s legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented.** Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it (Gen. 38:8-10).’

“Since, therefore, openly departing from the uninterrupted Christian tradition some recently have judged it possible solemnly to declare another doctrine regarding this question, THE CATHOLIC CHURCH, TO WHOM GOD HAS ENTRUSTED THE DEFENSE OF THE INTEGRITY AND PURITY OF MORALS, standing erect in the midst of the moral ruin which surrounds her, in order that she may preserve the chastity of the nuptial union from being defiled by this foul stain, raises her voice in token of her divine ambassadorship and through Our mouth proclaims anew: ANY USE WHATSOEVER OF MATRIMONY EXERCISED IN SUCH A WAY THAT THE ACT IS DELIBERATELY FRUSTRATED IN ITS NATURAL POWER TO GENERATE LIFE IS AN OFFENSE AGAINST THE LAW OF GOD AND OF NATURE, AND THOSE WHO INDULGE IN SUCH ARE BRANDED WITH THE GUILT OF A GRAVE SIN.”

These sentences fulfill the conditions of an infallible teaching regarding a doctrine of morals. The Pope is addressing the ***Universal Church***, “the Catholic Church.” He makes it clear he is ***proclaiming a truth***, “Our mouth proclaims.” The topic deals with ***morals***, “the Catholic Church, to whom God has entrusted the defense of the integrity and the purity of morals.” And lastly, he ***binds Catholics to this teaching under pain of grave sin***, “those who indulge in such are branded with the guilt of a grave sin.” **This is infallible, ex cathedra language**; anyone who denies this simply doesn’t know what he is talking about. This also serves to refute those many voices today who say things such as: “there have only been two infallible statements in Church history, the Assumption and the Immaculate Conception.” That is complete nonsense, of course, but one hears it quite frequently.

One can see that Pope Pius XI condemns all forms of contraception as mortally sinful because they frustrate the marriage act. Does this condemn NFP? Yes it does, but the defenders of Natural Family Planning say “no.” They argue that in using Natural Family Planning to avoid conception they are not *deliberately frustrating* the marriage act or

designedly depriving it of its natural *power* to procreate life, as is done with artificial contraceptives. They argue that NFP is “natural.”

Common sense should tell those who deeply consider this topic that these arguments are specious because NFP has as its entire purpose the avoidance of conception. However, the attempted justification for NFP – the claim that it doesn’t interfere with the marriage act *itself* and is therefore permissible – must be specifically refuted. This claim is specifically refuted by a careful look at the teaching of the Catholic Church on marriage and ITS PRIMARY PURPOSE. It is the teaching of the Catholic Church on the primary purpose of marriage (and the marriage act) which condemns NFP.

Catholic dogma teaches us that the primary purpose of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: “**The primary end of marriage is the procreation and the education of children.**”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Besides this primary purpose, there are also secondary purposes for marriage, such as mutual aid, the quieting of concupiscence and the cultivating of mutual love. **But these secondary purposes must always remain subordinate to the primary purpose of marriage (the procreation and education of children).** This is the key point to remember in the discussion on NFP.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Therefore, even though NFP does not directly interfere with the marriage *act itself*, as its defenders love to stress, it makes no difference. **NFP is condemned because it subordinates the primary end (or purpose) of marriage and the marriage act (the procreation and education of children) to the secondary ends.**

NFP subordinates the primary end of marriage to other things, by deliberately attempting to avoid children (i.e., to avoid the primary end) while having marital relations. NFP therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point **crushes** all of the arguments made by those who defend NFP; because all of the arguments made by those who defend NFP focus on the marriage act itself, while they blindly ignore the fact that it makes no difference if a couple does not interfere with the act itself *if they subordinate and thwart the primary PURPOSE of marriage*.

To summarize, therefore, the only difference between artificial contraception and NFP is that artificial contraception frustrates the power of the marriage *act itself*, while NFP frustrates its primary purpose (by subordinating the procreation of children to other things).

5. THE HOLY BIBLE INFALLIBLY CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AND TEACHES THAT BOTH THE INTENTION AS WELL THE ACT AGAINST PROCREATION OF CHILDREN IS DAMNABLE AND A MORTAL SIN

The best example of God's utter hatred and detestation of all those who perform the marital act while trying to thwart the procreation of the children that God wanted to bless them with is found in *The Book of Genesis* where God Himself directly killed a man named Onan for practicing contraception. The reason Onan in *The Book of Genesis* was killed was because "*He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, lest children should be born in his brother's name.*" Notice how clearly the biblical text shows that the reason he did this "detestable thing" was "lest children should be born in his brother's name", thus showing us that the act of performing the marital act while taking steps to hinder procreation is hated by God. This absolutely proves that the act of trying to hinder conception (in action or thought) is condemned and sinful according to God's Holy Law.

Genesis 38:8-10 "Go in to thy brother's wife and marry her, that thou mayst raise seed to thy brother.' He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, **lest children should be born in his brother's name.** And therefore the Lord slew him, because he did a detestable thing."

What deed was Onan killed for by God? Obviously, **he was killed for the wicked and selfish deed of having sexual relations while practicing contraception; and for**

being against conception; for, “As St. Augustine notes, ‘Intercourse even with one’s legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented. Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it (Gen. 38:8-10).’” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 55; St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12)

Since Onan wanted to selfishly and lustfully enjoy the sex act without intending having children as God’s holy law requires, the evil angel Asmodeus that kills lustful and wicked people, was permitted by God to slay him (cf. Tobias 3:8). Haydock commentary explains: “[Genesis 38] Ver. 10. *Slew him*, perhaps by the hand of *evil angels*, Psalm lxxvii. 49. Asmodeus, &c., who slew the libidinous husbands of Sara. (Tobias iii. 7[8].) (Menochius)”

In addition to this irrefutable biblical example from *The Book of Genesis* that shows that contraceptive marital sexual acts are hated by God, we read in the biblical *Book of Tobias* or *Tobit* (which not surprisingly is missing from most protestant “bible” versions; whereas in the few versions they are included, these verses shown below are nevertheless missing) that the holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and that he shall be “**moved rather for love of children than for lust,**” so “**that in the seed of Abraham**” he “**mayest obtain a blessing in children**”. Tobias who was a holy and virtuous person consented to this admonishment by the holy angel and answered God in his prayer that “**not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**”.

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer, not for fleshly lust but only for the love of posterity, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust”.

According to God’s will, spouses are to engage in the marital act for the “love of posterity” (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together “**only for the love of posterity**” if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that,

“the devil has power” over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving **“themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding”**.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.”**

Haydock Commentary adds about: **“Verse 17. Mule**, which are very libidinous, [Showing excessive sexual drive; lustful.] Psalm xiii.”

The interesting thing about the sexual connection of a horse and a mule is that they cannot produce offspring, thus making their sexual relations completely sterile and unproductive. So what does this mean for marriage? It means that this verse alone proves that God’s Holy Word in the Bible condemns as sinful and unlawful all human sexual relations or acts that (1) are performed for the sole sake of lust; (2) that cannot produce offspring naturally (not referring to natural infertility or defects); and (3) that are done with an intention or mindset opposed to procreating offspring. St. Paul in the New Testament also connects the will to bear children to salvation, teaching that a woman: **“shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.”** (1 Timothy 2:15)

We also see in *The Book of Tobit* that the Holy Bible teaches that both the intention as well as the act against procreation of children is damnable and a mortal sin since we see described in the Bible that the devil is able to both gain control and prevail over those vile and wretched people who commit lustful acts of birth control either in thought or deed. And so, it is certain that all spouses who are opposed to procreation while at the same time desiring to perform the marital act are committing a mortal sin. In truth, “I will show thee who they are, over whom the devil can prevail” and who “give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding” that the “the devil hath power” over. **“For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.”** (Tobias 6:16-17)

Origen (c. 184-254), in his *Homilies on Genesis*, comments on a similar passage of *The Book of Tobias* found in Psalm 31:9 (Psalm 32:9), and he says that people who have

marital relations for any other purpose than the procreation of children are even worse than “dumb beasts”. Therefore, “Let the married women examine themselves and seek if they approach their husbands for this reason alone, that they might receive children, and after conception desist. For those women... when they have attained conception, do not later assent to copulation with a man. But some women, for we do not censure all equally, but there are some who serve passion incessantly, like animals without any distinction, whom I would not even compare to the dumb beasts. For even the beasts themselves know, when they have conceived, not to further grant opportunity to their males. The divine Scriptures also censures such when it says: "Do not become like the horse and the mule who have no understanding," [Ps. 31:9 (Ps. 32:9)] and again, "They have become stallions." [Jer. 5:8] But, O people of God, "who love Christ in incorruption," [Eph. 6:24] understand the word of the Apostle in which he says: "Whether you eat or drink or whatever else you do, do all to the glory of God." [1 Cor. 10:31] For his remark after eating and drinking, "whatever else you do," has designated with a modest word the immodest affairs of marriage, showing that even these acts themselves are performed to the glory of God if they are attended to with a view to posterity alone.” (Origen, *Homilies on Genesis*, Homily V, Section 4, On Lot And His Daughters)

God’s words are clear. Spouses are to engage in the marital act moved rather for love of children than for lust. So when a married couple goes out of its way to avoid children by deliberately avoiding the fertile times and restricting the marriage act exclusively to infertile times, they are committing a sin against nature – they are sinning against the God whom they know sends life. NFP is therefore a sin against God and nature, since God is the author of life, and NFP thwarts His designs. **This is so obvious that one can only marvel at how utterly unreasonable and stupid all those NFP defenders are who claim that one can practice birth control in one way, but not in another; and that by doing it in one way (which they deem lawful) one is not committing a sin, but while doing it in another way (which they deem unlawful) one is committing a sin! But is not the motive, purpose or intention exactly the same in both cases? Of course they are! How then can one be lawful and the other not lawful? Greater stupidity and unreasonable thinking is hard to imagine!**

It is not a complicated matter to understand that using Natural Family Planning to avoid pregnancy is wrong. It is written on man’s heart that such activity is wrong. It is also clear from the infallible word of God and the Bible that all forms of birth control are inherently evil and against nature.

Genesis 30:1-2 “And Rachel seeing herself without children, envied her sister, and said to her husband: ‘Give me children, otherwise I shall die.’ **And Jacob being**

angry with her, answered: ‘Am I as God, who hath deprived thee of the fruit of thy womb?’”

We all know that God is the One who opens the womb, the One who killeth and maketh alive. “*The Lord also remembering Rachel, heard her, **and opened her womb.**”* (Genesis 30:22) In truth, “*The Lord killeth and maketh alive, he bringeth down to hell, and bringeth back again.*” (1 Kings 2:6)

So why would a woman who desires to fulfill the will of God make a systematic effort to avoid God sending her a new life? What excuse could such a person possibly make for going out of her way to calculate how to have marital relations without getting pregnant with the child God was going to send? Why would a woman (or a man) who believes that God opens the womb try to avoid His opening of the womb by a meticulous and organized effort, involving charts, cycles and thermometers? The answer is that those who engage in such behavior as NFP selfishly turn from God (which is the essence of sin) and refuse to be open to His will.

God, and not man, is the only one that can lawfully decide whether a couple shall receive a child or not. Can you imagine what Jacob would have said to Rachel if she had discovered a new way to avoid “the Lord opening her womb?” He would probably have rebuked her as an infidel.

Contrary to the many heretics of our times, *The Holy Bible* does have quite a lot to say about the greatness and blessing of receiving children from God. The Bible presents children as a gift from God (Genesis 4:1; Genesis 33:5), a heritage from the Lord (Psalm 127:3-5), a blessing from God (Luke 1:42), and a crown to the aged (Proverbs 17:6). God sometimes blesses barren women with children (Psalm 113:9; Genesis 21:1-3; 25:21-22; 30:1-2; 1 Samuel 1:6-8; Luke 1:7, 24-25). God forms children in the womb (Psalm 139:13-16). God knows children before their birth (Jeremiah 1:5; Galatians 1:15).”

The first thing we must recognize is that children are a gift from God (Psalm 127:3-5). They are not burdens to bear, but blessings to receive with joy. From a biblical perspective, every married couple should "expect" to have children and at least be prepared for the possibility. The inability to have children was considered a curse, and the ability to conceive a joy. No one was ever recorded in the Bible as being unhappy about bearing children.

6. THE TEACHING OF THE ORDINARY MAGISTERIUM AND THE HOLY FATHERS AND SAINTS OF THE CATHOLIC CHURCH INFALLIBLY AND

UNANIMOUSLY CONDEMNS NFP AND ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS WELL AS THE INTENTION AGAINST PROCREATION AS MORTALLY SINFUL

A doctrine of faith or morals that is taught by the *unanimous* consent of the Fathers is part of the Ordinary Magisterium. The Catholic Church infallibly teaches that all biblical doctrines that have been held by the *unanimous* consensus of the Church Fathers are true and hence, binds all Catholics to believe them also.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 2, January 6th, 1870, *ex cathedra*: “I, Pius, bishop of the Catholic Church, with firm faith... **accept Sacred Scripture according to that sense which Holy mother Church held and holds**, since it is her right to judge of the true sense and interpretation of the Holy Scriptures; **nor will I ever receive and interpret them except according to the unanimous consent of the Fathers.**”

The Council of Trent in the 16th century was the first to infallibly define that a consensus can indeed make a doctrine part of the Ordinary Magisterium. And it was the first to infallibly define that the only kind of consensus that can do this is the *unanimous* consensus of the Church Fathers.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session 4, AD 1546, *ex cathedra*: “Furthermore, in order to restrain petulant spirits, It decrees, that no one, relying on his own skill, shall, in matters of faith, and of morals pertaining to the edification of Christian doctrine, wresting the sacred Scripture to his own senses, **presume to interpret the said sacred Scripture contrary to that sense which holy mother Church, whose it is to judge of the true sense and interpretation of the holy Scriptures, hath held and doth hold; or even contrary to the unanimous consent of the Fathers;** even though such interpretations were never (intended) to be at any time published. Contraveners [that is, those who oppose or contradict this] shall be made known by their Ordinaries, and be punished with the penalties by law established.”

As we will see, the unanimous consent of the Fathers, and therefore the Ordinary Magisterium, condemns the contraceptive intent and hence any method used to carry out that intent (which includes the new methods that modern science has invented, such as NFP, foams, and birth control pills).

All the fathers and saints teach that the sin of contraception is committed in thought (intent) as well as in deed. St. Augustine sums it up well: “I am supposing, then, although you are not lying [with your wife] for the sake of procreating offspring, you

are not for the sake of lust obstructing their procreation by an **evil prayer** or an **evil deed**...” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:15:17, A.D. 419)

The intent, plan, deed, desire, or prayer (thought or wish) that conception does not occur during conjugal relations is when and where the mortal sin of contraception is first committed, even if no contraceptive method is used, because “*evil thoughts are an abomination to the Lord.*” (Proverbs 15:26) Spouses who are having marital relations must always desire to beget children (and cannot be against it in their will, thoughts or actions), even if for some reason it is humanly impossible to beget children. **This is the unanimous teaching of the Fathers and of the Saints.**

First, we must learn about the truth that the Holy Fathers of the Church unanimously teaches that one **must** perform every single marital act for the explicit and direct purpose of procreation of children for the act to be lawful and without sin. **This means, according to the Fathers of Church, that spouses must actively think about the fact that they are performing the marital act for the sake of begetting children before they perform the marital act, while also desiring to beget children for the love and glory of God.** The Holy Bible even gives spouses a good example of a short prayer to use before they perform the marital act: “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.***” (Tobias 8:9)

The Holy Fathers, of course, got their teaching from Holy Scripture and Apostolic Tradition. We see this truth being taught to us in the Holy Bible by God when He spoke to Tobias through the Archangel Raphael, saying: “thou **shalt** take [that is, perform the marital act with] the virgin with the **fear** of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.” (Tobias 6:22; 8:9) Our Lord’s words about “the seed of Abraham” is explained by St. Paul to refer to those who are going to be saved from Hell by Christ’s blood since God says in the New Testament that “if you be Christ’s, then are you the seed of Abraham, heirs according to the promise.” (Galatians 3:29)

It is thus clear that the Holy Bible teaches us that spouses who perform the marital act **must make an explicit act of their will** before they perform every single marital act, desiring to beget children and being “*moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children.*” Notice how insistently and clearly the infallible, Holy Scripture commands spouses to perform the marital act for the explicit purpose and love of begetting children (and not for lust), teaching them that:

“thou **shalt** take [that is, perform the marital act with] the virgin with the **fear** of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**”.

The Magisterium of the Church also teaches that one must desire to beget children before one performs every single marital act in order for the act to be lawful and without sin since **“the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and since **“the act of marriage exercised for pleasure only”** is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* # 9, 1679).

Pope Pius XI adds in *Casti Connubii* that the “sacredness of marriage which is intimately connected with religion and all that is holy, arises... **from its purpose which is the begetting and education of children for God**” and that all “Christian parents **must** also understand that they are destined... to propagate and preserve the human race on earth”. Our Lord Jesus Christ in the New Testament of the Bible also connects the will to bear children to salvation, teaching that a woman: **“shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.”** (1 Timothy 2:15) **The Holy Fathers of the Church all agree with the Holy Scriptures and the Magisterium of the Church in this regard.**

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): **“To have coitus other than to procreate children is to do injury to nature.”** (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. Caesarius of Arles (c. 468-542): “AS OFTEN AS HE KNOWS HIS WIFE WITHOUT A DESIRE FOR CHILDREN...WITHOUT A DOUBT HE COMMITS SIN.” (W. A. Jurgens, *The Faith of The Early Fathers*, Vol. 3: 2233)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: **“It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault.** It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation].” (Book I, Chapter 17.--What is Sinless in the Use of Matrimony? What is Attended With Venial Sin, and What with Mortal?)

St. Jerome, *Against Jovinian*, A.D. 393: “But I wonder why he [the heretic Jovinianus] set Judah and Tamar before us for an example, unless perchance even harlots give him pleasure; or Onan, who was slain because he grudged his brother seed. **Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except**

for the procreation of children? ... He who is too ardent a lover of his own wife is an adulterer [of his God and of his wife].” (Book 1, Section 20; 40)

St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, A.D. 396: “**Since, therefore, the institution of marriage exists for the sake of generation, for this reason did our forebears enter into the union of wedlock and lawfully take to themselves their wives, only because of the duty to beget children.**” (Book II, Chapter 12)

Pope St. Clement of Rome (1st century A.D.): “**But this kind of chastity is also to be observed, that sexual intercourse must not take place heedlessly and for the sake of mere pleasure, but for the sake of begetting children.** And since this observance is found even amongst some of the lower animals, it were a shame if it be not observed by men, reasonable, and worshipping God.”
(*Recognitions of Clement*, Chapter XII, Importance of Chastity)

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “Therefore, having the hope of eternal life, we despise the things of this life, even to the pleasures of the soul, each of us reckoning her his wife whom he has married according to the laws laid down by us, **and that only for the purpose of having children. For as the husbandman throwing the seed into the ground awaits the harvest, not sowing more upon it, so to us the procreation of children is the measure of our indulgence in appetite.**” (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.-- Chastity of the Christians with Respect to Marriage)

St. Finnian of Clonard (470-549), *The Penitential of Finnian* #46: “We advise and exhort that there be continence in marriage, since marriage without continence is not lawful, but sin, **and [marriage] is permitted by the authority of God not for lust but for the sake of children,** as it is written, ‘And the two shall be in one flesh,’ that is, in unity of the flesh **for the generation of children, not for the lustful concupiscence of the flesh.**”

St. Athanasius the Great (c. 296-373), *On the Moral Life*: “The law of nature recognizes the act of procreation: **have relations with your wife only for the sake of procreation, and keep yourself from relations of pleasure.**”

St. Clement of Alexandria (c. 150-215): “For it [the Holy Scripture] regards it not right that this [sexual intercourse] should take place either in wantonness or for hire like harlots, **but only for the birth of children.**” (*The Stromata or Miscellanies*,

Book II, Chapter XVIII.--The Mosaic Law the Fountain of All Ethics, and the Source from Which the Greeks Drew Theirs)

St. Augustine, *Against Faustus* 22:30, A.D. 400: “For thus the eternal law, that is, the will of God creator of all creatures, taking counsel for the conservation of natural order, not to serve lust, but to see to the preservation of the race, permits the delight of mortal flesh to be released from the control of reason in copulation **only to propagate progeny.**”

Lactantius, *The Divine Institutes* 5:8, A.D. 307: “There would be no adulteries, and debaucheries, and prostitution of women, if it were known to all, that **whatever is sought beyond the desire of procreation is condemned by God.**”

Lactantius, *The Epitome of the Divine Institutes*, A.D. 314: “**Moreover, the passion of lust is implanted and innate in us for the procreation of children;** but they who do not fix its limits in the mind use it for pleasure only. Thence arise unlawful loves, thence adulteries and debaucheries, thence all kinds of corruption. **These passions, therefore, must be kept within their boundaries and directed into their right course [for the procreation of children], in which, even though they should be vehement, they cannot incur blame.**” (Chapter LXI.--Of the Passions)

Lactantius, *The Epitome of the Divine Institutes*, A.D. 314: “**Let lust not go beyond the marriage-bed, but be subservient to the procreation of children.** For a too great eagerness for pleasure both produces danger and generates disgrace, and that which is especially to be avoided, leads to eternal death. Nothing is so hateful to God as an unchaste mind and an impure soul.” (Chapter LXII.--Of Restraining the Pleasures of the Senses)

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, A.D. 375: “And fornication is the destruction of one’s own flesh, **not being made use of for the procreation of children, but entirely for the sake of pleasure, which is a mark of incontinency, and not a sign of virtue. All these things are forbidden by the laws;**” (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII)

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, A.D. 375: “When the natural purgations do appear in the wives, let not their husbands approach them, out of regard to the children to be begotten; for the law has forbidden it, for it says: "Thou

shalt not come near thy wife when she is in her separation." [Lev. xviii. 19; Ezek. xviii. 6.] Nor, indeed, let them frequent their wives' company when they are with child. **For they do this not for the begetting of children, but for the sake of pleasure. Now a lover of God ought not to be a lover of pleasure.**" (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII)

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): "Marriage in itself merits esteem and the highest approval, for the Lord wished men to "be fruitful and multiply." [Gen. 1:28] **He did not tell them, however, to act like libertines, nor did He intend them to surrender themselves to pleasure as though born only to indulge in sexual relations.** Let the Educator (Christ) put us to shame with the word of Ezekiel: "Put away your fornications." [Eze. 43:9] Why, even unreasoning beasts know enough not to mate at certain times. **To indulge in intercourse without intending children is to outrage nature**, whom we should take as our instructor." (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. Augustine, *On The Good of Marriage*, Section 11, A.D. 401: "For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason but lust.**"

Pope St. Gregory the Great (c. 540-604): "**The married must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure.** Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befoul in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure." (St. Gregory the Great, "Pastoral Care," Part 3, Chapter 27, in "Ancient Christian Writers," No. 11, pp. 188-189)

Pope St. Gregory the Great (c. 597 A.D.): "**Lawful copulation of the flesh ought therefore to be for the purpose of offspring, not of pleasure; and intercourse of the flesh should be for the sake of producing children, and not a satisfaction of frailties.**" (*Epistles of St. Gregory the Great*, To Augustine, Bishop of the Angli [English], Book XI, Letter 64)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “Again, vice is the wrong use of our conceptual images of things, which leads us to misuse the things themselves. In relation to women, for example, sexual intercourse, rightly used, has as its purpose the begetting of children. He, therefore, who seeks in it only sensual pleasure uses it wrongly, for he reckons as good what is not good. When such a man has intercourse with a woman, he misuses her. And the same is true with regard to other things and one’s conceptual images of them.” (*Second Century on Love*, 17; *Philokalia* 2:67-68)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “There are also three things that impel us towards evil: passions, demons, and sinfulness of intention. Passions impel us when, for example, we desire something beyond what is reasonable, such as food which is unnecessary or untimely, or a woman who is not our wife or for a purpose other than procreation.” (*Second Century on Love*, 33; *Philokalia* 2:71)

St. John Damascene (c. 675-749): “The procreation of children is indeed good, enjoined by the law; and marriage is good on account of fornications, for it does away with these, and by lawful intercourse does not permit the madness of desire to be inflamed into unlawful acts. Marriage is good for those who have no continence; but virginity, which increases the fruitfulness of the soul and offers to God the seasonable fruit of prayer, is better. "Marriage is honourable and the bed undefiled, but fornicators and adulterers God will judge" [Hebrews 13:4].” (St. John of Damascus, also known as St. John Damascene, *Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chap. 24)

Gratian, *Medieval Marriage Law* (c. 1140): “Also, Jerome, [on Ephesians 5:25]: C. 14. The procreation of children in marriage is praiseworthy, but a prostitute’s sensuality is damnable in a wife. So, as we have said, the act is conceded in marriage for the sake of children. But the sensuality found in a prostitute’s embraces is damnable in a wife.”

Venerable Luis de Granada (1505-1588): “Those that be married must examine themselves in particular, if in their mind thinking of other persons, or with intention not to beget children, but only for carnal delight, or with extraordinary touchings and means, they have sinned against the end, and honesty of marriage.” (*A Spiritual Doctrine, containing a rule to live well, with divers prayers and meditations*, p. 362)

There are three main reasons for why the Natural Law, the Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the Church and Her Popes and Saints all teach that spouses must always desire to beget children before they perform the marital act for the act to be lawful and without sin.

The first reason is that the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and that “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI). The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 60), Dec. 31, 1930: “This sacredness of marriage which is intimately connected with religion and all that is holy, arises from the divine origin we have just mentioned, **from its purpose which is the begetting and education of children for God**, and the binding of man and wife to God through Christian love and mutual support; and finally it arises from the very nature of wedlock, whose institution is to be sought for in the farseeing Providence of God, whereby it is the means of transmitting life, thus making the parents the ministers, as it were, of the Divine Omnipotence.”

The second reason why spouses must always desire to beget children before they perform the marital act (in order to be able to perform the marital act without any sin) is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are intoxicating and affects the person similar to the effect of a strong drug. In fact, the sexual act is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing the sexual act, not for the motive of begetting children, but for the sake of lust or for satisfying or quenching their fleshly desires, they are committing an act that is intrinsically sinful, selfish, and unreasonable, and are thus abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful, unbridled and shameful search for a carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI) and “**that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... because of concupiscence alone**, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it.” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos*, #12)

Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and procreative marital act exercised for the motive of pleasure only, it is obvious that all sexual acts that is performed without the will to beget children are condemned for the same reason by the Church since they are utterly **unreasonable, shameful, and selfish**.

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drug after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform the marital act for the only sake of lust or for pleasing or quenching their sensual desires. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

A person who uses a drug that makes him intoxicated needs an absolutely necessary reason (such as a grave illness) to excuse his usage of the drug from being a sin, and when he does not have such an absolutely necessary excuse to excuse his drug usage, he commits the sin of drug abuse. It is exactly the same in the case of married people. When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin by the Natural Law (Pope Innocent XI)**. And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse like a grave illness to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or as in the case of a man getting

intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused with an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him, and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad or unhappy, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to hurt or kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that “the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.” (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that “Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused” (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”**. (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Supplement*, Q. 49, Art. 5)

Someone might claim (in opposition to the teaching of Pope Innocent XI and the Natural Law) that the marital act for the sole purpose of pleasing or quenching one’s sexual desire or concupiscence is really necessary and allowed and not sinful because it helps people stay away from committing sins like adultery, fornication or other sexual sins, but this argument is false and easily refuted since no one will ever be so tempted that he cannot withstand the sensual temptation of the flesh. It is thus *not absolutely necessary* to perform the marital act for the sole purpose of quenching one’s sexual desire or concupiscence, and that is why this selfish act will always be sinful for all spouses who perform the act for this purpose. Everyone can withstand their sensual temptations with the help of God, and to say otherwise is blasphemous impiety and heresy and against God’s Holy Word, since all the unmarried must do this every day.

James 1:13-15 “Let no man, when he is tempted, say that he is tempted by God. For God is not a tempter of evils, and he tempteth no man. **But every man is tempted by his own concupiscence, being drawn away and allured. Then when concupiscence hath conceived, it bringeth forth sin.** But sin, when it is completed, begetteth death.”

Even the married must be able to resist their sensual temptations every time their spouse is away from them, or when their spouse is sick or unable to perform the marital act for any other reason. In the case of a grave illness, however, the reason why a person needs to take a drug that makes him intoxicated is absolutely necessary. This proves that the act of

marriage for the sole reason of sexual pleasure or for the purpose of quenching concupiscence is not absolutely necessary or that this motive by itself can excuse the marital act. All spouses can obviously remain chaste if they want too but they never (or almost never) choose to do so, but this is ultimately their own fault. **The marital act must be excused with the motive of procreation. The secondary motives of the marital act (such as the quenching or quieting of concupiscence) can follow the first motive of procreation, but performing the marital act for the sole motive of quenching concupiscence cannot excuse the sexual act as procreation always must excuse the sexual act.** The secondary ends or motives of the marital act can thus follow after the first motive of procreation, but performing the sexual act for the sole reason of quenching concupiscence cannot excuse the act from being a sin **since procreation is the only motive that always must excuse the act from being a sin, according to the teaching of the Church.**

The third reason why spouses must always desire to beget children before they perform the marital act (in order for the marital act to be without any sin) is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are shameful, which is why people never perform any sexual acts in front of other people. “Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty of marriage, is not devoid of shame... Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. II, 6).” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art 4)

And so, when people are performing such inherently shameful acts not governed by a will to procreate children, but rather for lustful and selfish reasons, they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin (Pope Innocent XI)**. Since the marital act is shameful by its own nature, it must be excused by a motive that is absolutely necessary – and this purpose is procreation of children.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people against one’s own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one’s pants or

being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked? Consequently, it is not a mere shameful act or event that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually—that is sinful.

“For St. Augustine says (Soliloq. i, 10): ‘I consider that nothing so casts down the manly mind from its height as the fondling of a woman, and those bodily contacts.’” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2)

St. Methodius taught that the marital act was “unseemly,” and St. Ambrose agreed with the Holy Bible that it causes a “defilement” (Leviticus 15:16). St. Augustine agreed with the Holy Bible that “It is good for a man **not** to touch a woman” (1 Corinthians 7:1) and that sexual pleasure, lust or concupiscence for both the married and unmarried people alike are *not* something “good” or “praiseworthy” but are truly the “*evil of concupiscence*” and the “*disease of concupiscence*” that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve.

This is also why the Holy Bible urges people to remain unmarried and in a life of chastity since the married man “**is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided**” (1 Corinthians 7:33). The sexual pleasure is very similar to the effect of a strong drug, and drugs as we all know are very easy to become addicted to by abusing them or overindulging in them. The stronger a drug is, the more is also our spiritual life hindered, and that is why the angelic life of chastity will always be more spiritually fruitful than the marital life according to the Bible and God’s Holy Word. And so, it is clear that Holy Scripture infallibly teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while the chaste and pure life “give you power to attend upon the Lord, without impediment.” (1 Corinthians 7:35)

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others, and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the **sexual pleasure or concupiscence itself that is shameful and evil**, and not only the exhibition of the sexual organ. For “man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*) and this proves

to us that not only the sensual desire is shameful, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof”.

St. Jerome: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and that is why it is always an evil pleasure to experience even for married couples, even though married spouses do not sin during their normal, natural and procreative marital acts, since “those who use the shameful sex appetite licitly are making good use of evil.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*) St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27)

St. Augustine’s reference to the lawful use of “the shameful sex appetite” means that spouses are only allowed to engage in marital intercourse as long as they perform the act for the sake of conceiving a child. Spouses who perform the marital act without excusing it with the motive or purpose of procreation are thus “making evil use of evil” according to St. Augustine. “I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated.” (St. Augustine, *Against Julian*, 3.7.15) It is thus obvious that the cause of the shame that is inherent in the sexual act, as we have seen, is “the evil of the sex appetite.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*)

Second, we must also learn about the truth about that the Holy Fathers, Popes and Saints of the Catholic Church unanimously condemns all forms of birth control and contraception (in deed as well as in thought) as not only intrinsically evil and mortally sinful, but also as an act worthy of hellfire, since it is of the divine law that “the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*). In truth, some of the Saints and Fathers of the Church even condemn birth control as murder. Thus, anything or any act that is opposed to the primary end of marriage, is a sin against nature.

St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12, A.D. 396: “... **intercourse, even with one’s lawfully wedded spouse, can take place in an unlawful and shameful manner, whenever the conception of offspring is avoided**. Onan, the son of Juda, did this very thing, and the Lord slew him on that account. **Therefore, the procreation of children is itself the primary, natural, legitimate purpose of marriage**. Whence it follows that those who marry because of their inability to remain continent ought not to so temper their vice that they preclude the good of marriage, **which is the procreation of children**.”

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “They [certain Egyptian heretics] exercise genital acts, **yet prevent the conceiving of children. Not in order to produce offspring, but to satisfy lust, are they eager for corruption**.” (*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:2.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “**There are those who when they have intercourse deliberately prevent having children**. They indulge in pleasure not for the sake of offspring but to satisfy their passion. To such an extent has the devil deceived these wretched people that they betray the work of God by perverting it to their own deceits. **Moreover, they are so willing to satisfy their carnal desires as to pollute each other with impure seed, by which offspring is not conceived but by their own will evil desires are satisfied**.” (*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:2-3.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Clement of Alexandria, *The Paedagogus* (c. 198 A.D.): “Because of its divine institution for the propagation of man, **the seed is not to be vainly ejaculated, nor is it to be damaged, nor is it to be wasted**.” (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. John Chrysostom, *Homilies on Matthew* 28:5, A.D. 391: “... **and that which is sweet, and universally desirable, the having of children, they esteem grievous and unwelcome. Many at least with this view have even paid money to be childless, and have mutilated nature, not only killing the newborn, but even acting to prevent their beginning to live [by birth control methods such as NFP or contraception]**.”

St. John Chrysostom, *Homilies on Romans* 24, A.D. 391: “**Why do you sow where the field is eager to destroy the fruit [NFP], where there are medicines of sterility [oral contraceptives], where there is murder before birth? [birth prevention] You do not even let a harlot remain only a harlot, but you make her a murderess as well... Indeed, it is something worse than murder, and I do not know what to call it; for she does not kill what is formed but prevents its formation. What then? Do you condemn the gift of God and fight with his [natural] laws, and follow after what is a curse as if a blessing, and make the chamber of procreation a chamber for murder...**”

St. Caesarius of Arles [A.D. 468-542], *Sermon* 51:4: “They sin still more grievously when they kill the children who are already conceived or born, **and when by taking impious drugs to prevent conception they condemn in themselves the nature which God wanted to be fruitful. Let them not doubt that they have committed as many murders as the number of the children they might have begotten.** ... As many as they kill after they are already conceived or born, before the tribunal of the eternal Judge they will be held guilty of so many murders. If women attempt to kill the children within them by evil medicines, and themselves die in the act, they become guilty of three crimes on their own: suicide, spiritual adultery, and murder of the unborn child.”

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 1:12, A.D. 522: “Who is he who cannot warn that no woman may take a potion so that she is unable to conceive or condemns in herself the nature which God willed to be fecund? **As often as she could have conceived or given birth, of that many homicides she will be held guilty, and, unless she undergoes suitable penance, she will be damned by eternal death in Hell.** If a woman does not wish to have children, let her enter into a religious agreement with her husband; for chastity is the sole sterility of a Christian woman.”

St. Hippolytus, *Refutation of All Heresies* 9:7, A.D. 225: “**Whence women, reputed believers, began to resort to drugs for producing sterility, and to gird themselves round, so to expel what was being conceived on account of their not wishing to have a child** either by a slave or by any paltry fellow, for the sake of their family and excessive wealth. **Behold, into how great impiety that lawless one has proceeded, by inculcating adultery and murder at the same time!**”

St. Hippolytus, *Refutation of All Heresies* 9:12, A.D. 225: “... **the so-called faithful want no children [but want to have sexual relations]**... [so] they use drugs of sterility or bind themselves tightly in order to expel a fetus which has already been engendered.”

John the Faster, Patriarch John IV of Constantinople (6th century): “If someone to satisfy his lust or in **deliberate** hatred does something to a man or woman **so that no children be born** of him or her, or gives them to drink (pharmakon), **so that he cannot generate or she conceive, let it be held as homicide.**”
(Penitential of John IV Nesteutes)

St. John Climacus (c. 525-606): “God neither caused nor created evil and, therefore, those who assert that certain passions come naturally to the soul are quite wrong. What they fail to realize is that we have taken natural attributes of our own and turned them into passions. **For instance, the seed which we have for the sake of procreating children [which is the natural attribute of the sexual act] is abused by us for the sake of fornication [or by any sexual act without intending having children].**” (*The Ladder of Divine Ascent*, "Step 26: On Discernment," by St. John Climacus, p. 251)

Lactantius, *Divine Institutes*, Book VI, Chapter 23, A.D. 307: “God gave us eyes not to see and desire pleasure, but to see acts to be performed for the needs of life; so too, the genital [generating] part of the body, as the name itself teaches, has been received by us for **no other purpose than the generation of offspring.**”

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “The like of this fornication and licentiousness may be seen in the extremely dreadful snake the ancients called the pangless viper. For the nature of such a viper is similar to the wickedness of these people. **In performing their filthy act** either with men or with women **they forbear insemination, rendering impossible the procreation God has given his creatures**—as the apostle says, "receiving in themselves the recompense of their error which was meet" [Rom. 1:27], and so on.”
(*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:19:2-3.--
Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “**But if the apostle says to bear children [1 Tim. 5:11; 14], but they decline procreation, it is the enterprise of a serpent and of false doctrine. Because they are mastered by the pleasure of fornication** [fornication is often mentioned by the Fathers as the

desire for sexual relations but without desiring or intending having offspring] they invent excuses for their uncleanness, so that their licentiousness may appear to fulfill Paul's commandment. Really these things should neither be said nor considered worth mentioning in treatises, but buried like a foul corpse exuding a pestilent vapour, to protect people from injury even through their sense of hearing. **And if a sect of this kind [which teaches the heresy that non-procreative sexual acts are moral or that they are without sin] had passed away and no longer existed, it would be better to bury it and say nothing about it at all. But since it does exist and has practitioners, and I have been urged by your Honors to speak of all the sects, I have been forced to describe parts of it, in order, in all frankness, not to pass them over but describe them, for the protection of the hearers—but for the banishment of the practitioners.**" (*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:14:3-5.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

Third, we must also learn about the truth that the Fathers, Popes and Saints of the Catholic Church all teach that people who choose to get married (and that desire to have sexual relations) must also desire to beget children for the glory and honor of God, as well as educating them in the Catholic religion, since it is of the Divine Law and the teaching of the Church and of Pope Pius XI that **"Christian parents must also understand that they are destined not only to propagate and preserve the human race on earth, indeed not only to educate any kind of worshippers of the true God, but children who are to become members of the Church of Christ, to raise up fellow-citizens of the Saints, and members of God's household, that the worshipers of God and Our Savior may daily increase."** (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 13) This is also expressed succinctly in the 1917 Code of Canon Law: "The primary purpose of marriage is the procreation and education of children." (Canon 1013)

The following Fathers and Saints of the Church teach the same as Pope Pius XI and *The 1917 Code of Canon Law*:

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22: **"The [marriage] contract is read... in the presence of all the attesting witnesses... that they marry "for the procreation of children;" and this is called the marriage contract. If it was not for this that wives were given and taken to wife, what father could without blushing give up his daughter to the lust of any man?** But now, that the parents may not blush, and that they may give their daughters in honorable marriage, not to shame, the contract is read out. **And what is read from it?--the clause, "for the sake of the procreation of children."** And when this is heard, the brow of the parent is cleared up and

calmed. Let us consider again the feelings of the husband who takes his wife. The husband himself would blush to receive her with any other view, if the father would blush with any other view to give her.”

St. Justin Martyr, *First Apology*, Chapter 29 (c. 160 A.D.): “We **Christians either marry only to produce children**, or, if we refuse to marry, are completely continent.”

St. Ignatius of Antioch, *Epistle to the Philadelphians*, Chapter IV, A.D. 107: “For I pray that, being found worthy of God, I may be found at their feet in the kingdom, as at the feet of Abraham, and Isaac, and Jacob; as of Joseph, and Isaiah, and the rest of the prophets; as of Peter, and Paul, and the rest of the apostles, that were married men. **For they entered into these marriages not for the sake of appetite, but out of regard for the propagation of mankind.**”

St. Robert Bellarmine, *The Art of Dying Well*, Chapter XV, On Matrimony, A.D. 1619: “There are three blessings arising from Matrimony, if it be made a good use of, viz: Children, fidelity, and the grace of the sacrament. **The generation of children, together with their proper education, must be had in view, if we would make a good use of matrimony; but on the contrary, he commits a most grievous sin, who seeks only carnal pleasure in it.**”

St. John Damascene, On Marriage: “**Marriage was devised that the race of men may be preserved through the procreation of children.**” (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 6, A.D. 401: “Therefore **married persons owe one another not only the faith of their sexual intercourse itself for the begetting of children**, which is the first fellowship of the human kind in this mortal state; but also, in a way, a mutual service of sustaining one another’s weakness, [that is, paying the marital debt when it is asked for] in order to shun unlawful intercourse.”

St. Irenaeus, *Against Heresies* (c. 180 A.D.): “**God made the male and female for the propagation of the human race.**” (Book I, Chapter XXVIII, Section 1)

St. Clement of Alexandria, On Marriage (c. 199 A.D.): “**Marriage is the first union of man and woman for the procreation of legitimate children.**” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 199 A.D.): “**For every one is not to marry, nor always.** But there is a time in which it is suitable, and a person for whom it is suitable, and an age up to which it is suitable. **Neither ought every one to take a wife,** nor is it every woman one is to take, nor always, nor in every way, nor inconsiderately. **But only he who is in certain circumstances, and such an one and at such time as is requisite, and for the sake of children,** and one who is in every respect similar, and who does not by force or compulsion love the husband who loves her.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. John Chrysostom [A.D. 347-407], *Homilies on Timothy*: “**Shall not women then be saved? Yes, by means of children.** For it is not of Eve that he says, "If they continue in faith and charity and holiness with sobriety." [1 Tim. 2:15] What faith? what charity? what holiness with sobriety? It is as if he had said, "Ye women, be not cast down, because your sex has incurred blame. **God has granted you another opportunity of salvation, by the bringing up of children,** so that you are saved, not only by yourselves, but by others" [cf. 1 Tim. 2:15].” (*Homilies on the First Epistle of St. Paul to Timothy*, Homily IX, 1 Timothy 2:11-15)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 19 & 32, A.D. 401: “**Marriage itself indeed in all nations is for the same cause of begetting sons, and of what character soever these may be afterward, yet was marriage for this purpose instituted,** that they may be born in due and honest order... Therefore the good of marriage throughout all nations and all men stands in the occasion of begetting [children], and faith of chastity: but, so far as pertains unto the People of God, also in the sanctity of the Sacrament, by reason of which it is unlawful for one who leaves her husband, even when she has been put away, to be married to another, so long as her husband lives, no not even **for the sake of bearing children: and, whereas this is the alone cause, wherefore marriage takes place...**”

The main reason why the Church and Her Popes and Saints all teach that a man and a woman who intends to marry **and have sexual relations** must also desire to beget children and educate them in the Catholic religion for the glory and honor of God, is that a “marriage” without this desire would be similar to the cohabitation of unmarried people who only live with each other for the motive of gratifying their sensual desires. In truth, **“the aforesaid [marital sexual] act does not differ from the act of fornication... But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*,

Supplement, Q. 49, Art. 5) Thus, what separates fornication from a true marriage is the active wish to beget and educate children for the love and honor of Our Lord Jesus Christ. This is also why St. Augustine writes that **“the [marriage] contract is read... in the presence of all the attesting witnesses... that they marry ‘for the procreation of children’”** (*On the New Testament 1:22*).

The necessity to beget and educate one’s offspring in the true Catholic Faith cannot be understated; and especially so today since almost all people reject the true Catholic Faith, which is also why the world has been allowed to fall into such degradation. Pope Leo XIII in his encyclical *Arcanum (on Christian Marriage)* teaches that: “the Christian perfection and completeness of marriage are not comprised in those points only which have been mentioned. For, first, there has been vouchsafed to the marriage union a higher and nobler purpose than was ever previously given to it. By the command of Christ, **it not only looks to the propagation of the human race, but to the bringing forth of children for the Church, ‘fellow citizens with the saints, and the domestics of God’; so that ‘a people might be born and brought up for the worship and religion of the true God and our Saviour Jesus Christ.’**” St. Clement of Alexandria further explains that, “for the married He [the Lord] goes on to say, “My elect shall not labour in vain nor bear children to be accursed; for they are a seed blessed by the Lord.” [Isaiah 65:23] For him who begets children and brings them up and educates them in the Lord, just as for him who begets children by means of the true teaching, a reward is laid up, as also for the elect seed. ... Those who are in truth the Lord’s elect neither teach doctrines nor beget children to be accursed, as the [heretical] sects do.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XV, Section 98)

If we take upon us the heavy burden of Matrimony, we are obligated under pain of mortal sin to educate our children in the Catholic Faith. “For a person does not become a father simply because he helped to bring about the birth of a child, but by raising the child correctly.” (St. Chrysostom, *Sermon regarding Anna, Homily 1*, PG 54, 636) In truth, St. Chrysostom is completely right in saying that those who refuse to educate their children in the true Catholic Faith are the very reason for all kinds of evils in society. “The reason for the overturning of all things is that we aren’t caring for our own children. We take care of their bodies, but we ignore the upbringing of their souls.” Chrysostom goes on to ask, “Do you want a child that is obedient? From their first steps, feed them on the wisdom and counsels of the Lord.” If we showed the same interest in the spiritual education of children as we do in their education in other spheres, we would forestall many evils. “When the father of a very gentle child only gives him sweets, refreshments, and whatever he likes when he’s ill, but not what he actually needs for his sickness; or if a doctor checks him out and confesses, “What can I do? I can’t stand to see the child cry.” Poor, foolish traitor! The only name I can’t give such a person is that of father. How much better it would be for you

if you upset your child a little bit so that he might be healthy for all time, rather than making this fleeting pleasure the foundation for continuous sorrow.” (St. Chrysostom, *On the Acts of the Apostles, Homily 30*, PG 60, 226) With the satisfaction of the child’s every desire, we make him egocentric, and with such a character, he will be unhappy in the world. The Saint encourages us to “be like sculptors and make every effort to make your children wonderful sculptures that look like God. It will happen if you take away everything that is unnecessary, if you add whatever is necessary, and if you check daily to see what physical defects they have that you can fix.” (St. John Chrysostom, *On Vanity and the Upbringing of Children*)

The Constitutions of the Holy Apostles also teaches us that all parents who disregard correcting and educating their child in the Lord “will be guilty of their souls”, thus showing us that educating our children in the Lord is not something we choose to do, but something we are obligated to do under pain of mortal sin:

“Ye fathers, educate your children in the Lord, bringing them up in the nurture and admonition of the Lord; and teach them such trades as are agreeable and suitable to the word, lest they by such opportunity become extravagant, and continue without punishment from their parents, and so get relaxation before their time, and go astray from that which is good. Wherefore be not afraid to reprove them, and to teach them wisdom with severity. For your corrections will not kill them, but rather preserve them. As Solomon says somewhere in the book of Wisdom: "Chasten thy son, and he will refresh thee; so wilt thou have good hope of him. Thou verily shalt smite him with the rod, and shall deliver his soul from death." (Prov. 29:17, 19:18, 23:14.) And again, says the same Solomon thus, "He that spareth his rod, hateth his son;" (Prov. 13:24) and afterwards, "Beat his sides whilst he is an infant, lest he be hardened and disobey thee." (Ecclus. 30:12) He, therefore, that neglects to admonish and instruct his own son, hates his own child. Do you therefore teach your children the word of the Lord. Bring them under with cutting stripes, and make them subject from their infancy, teaching them the Holy Scriptures, which are Christian and divine, and delivering to them every sacred writing, "not giving them such liberty that they get the mastery," (Ecclus. 30:11) and act against your opinion, not permitting them to club together for a treat with their equals. For so they will be turned to disorderly courses, and will fall into fornication; and if this happen by the carelessness of their parents, those that begat them will be guilty of their souls. For if the offending children get into the company of debauched persons by the negligence of those that begat them, they will not be punished alone by themselves; but their parents also will be condemned on their account. For this cause endeavour, at the time when they are of an age fit for marriage, to join them in wedlock, and settle them together, lest in the heat and fervour of their age their course of life

become dissolute, and you be required to give an account by the Lord God in the day of judgment.” (*Constitutions of the Holy Apostles*, Book IV, Section II, Chapter XI.-- On Domestic and Social Life Of Parents and Children)

Pope Pius XI also teaches this noble truth in great detail in his marvelous Encyclical called *Casti Connubii*, which means “Chaste Marriage”.

Pope Pius XI *Casti Connubii* (# 10-13), Dec. 31, 1930: “Now when We come to explain, Venerable Brethren, **what are the blessings that God has attached to true matrimony, and how great they are**, there occur to Us the words of that illustrious Doctor of the Church whom We commemorated recently in Our Encyclical *Ad salutem* on the occasion of the fifteenth centenary of his death: “These,” says St. Augustine, “are all **the blessings of matrimony on account of which matrimony itself is a blessing; offspring, conjugal faith and the sacrament.**” And how under these three heads is contained a splendid summary of the whole doctrine of Christian marriage, the holy Doctor himself expressly declares when he said: “By conjugal faith it is provided that there should be no carnal intercourse outside the marriage bond with another man or woman; **with regard to offspring, that children should be begotten of love, tenderly cared for and educated in a religious atmosphere;** finally, in its sacramental aspect that the marriage bond should not be broken and that a husband or wife, if separated, should not be joined to another even for the sake of offspring. This we regard as the law of marriage by which the fruitfulness of nature is adorned and the evil of incontinence is restrained.”

“Thus amongst the blessings of marriage, the child holds the first place. And indeed the Creator of the human race Himself, Who in His goodness wishes to use men as His helpers in the propagation of life, taught this when, instituting marriage in Paradise, He said to our first parents, and through them to all future spouses: “Increase and multiply, and fill the earth.” As St. Augustine admirably deduces from the words of the holy Apostle Saint Paul to Timothy when he says: **“The Apostle himself is therefore a witness that marriage is for the sake of generation:** ‘I wish,’ he says, ‘young girls to marry.’ And, as if someone said to him, ‘Why?’, he immediately adds: ‘To bear children, to be mothers of families’.”

“How great a boon of God this is, and how great a blessing of matrimony is clear from a consideration of man’s dignity and of his sublime end. For man surpasses all other visible creatures by the superiority of his rational nature alone. Besides, **God wishes men to be born not only that they should live and fill the earth, but much more that they may be worshippers of God, that they may know Him and love Him and finally enjoy Him for ever in**

heaven; and this end, since man is raised by God in a marvelous way to the supernatural order, surpasses all that eye hath seen, and ear heard, and all that hath entered into the heart of man. From which it is easily seen how great a gift of divine goodness and how remarkable a fruit of marriage are children born by the omnipotent power of God through the cooperation of those bound in wedlock.

“But Christian parents ***must*** also understand that they are destined not only to propagate and preserve the human race on earth, indeed not only to educate any kind of worshippers of the true God, but children who are to become members of the Church of Christ, to raise up fellow-citizens of the Saints, and members of God’s household, that the worshippers of God and Our Savior may daily increase.”

The 1917 Code of Canon Law also accurately describes the nature of the Sacrament of Marriage: “Marital consent is an act of the will whereby each party grants and accepts a permanent and exclusive right over the body regarding its acts which are of themselves apt for the generation of offspring.” (*Codex Iuris Cononici*, 1081.2) Thus, marriage is understood as a lawful contract in which the two parties handed over to each other the right to use one another for acts suitable for the generation of children. If two persons were to use the vocabulary of the Church’s canonical definition in their wedding vows, the bride and groom might say to each other, “I understand our marrying as an act in which I hand over to you the right to use my body for acts that are apt for generating children. I want to do this in a contractual context before these gathered witnesses.” Canon 1013 fittingly combined the teachings of both St. Augustine and St. Thomas Aquinas, teaching that: “The primary end of marriage is the procreation and education of children; its secondary end is mutual help and the remedying of concupiscence.” (*Codex Iuris Cononici*, 1013)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1, A.D. 401: “The first natural bond of human society is man and wife. Nor did God create these each by himself, and join them together as alien by birth: but He created the one out of the other, setting a sign also of the power of the union in the side, whence she was drawn, was formed. For they are joined one to another side by side, who walk together, and look together whither they walk. Then follows the connexion of fellowship in children, which is the one alone worthy fruit, not of the union of male and female, but of the sexual intercourse. For it were possible that there should exist in either sex, even without such intercourse, a certain friendly and true union of the one ruling, and the other obeying.”

Pope Gregory XVI in his encyclical *Mirari Vos*, which exposed liberalism and religious indifferentism explains that those marriages that are devoid of the “**thought of the sacrament and of the mysteries signified by it [that is, the procreation and**

education of children, faithfulness, and mutual love and help]” or that was entered into because of “**concupiscence alone,**” will have “**an unhappy ending**” since these kinds of selfish, lustful and impious “marriages” in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage, thus firmly contradicting and exposing the modernistic and heretical teachings of certain impious men and women who dared to assert that one could marry for mere selfish, lustful or worldly motives, rather than for pious and good motives that a true and honorable marriage always is based on.

Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (# 12), Aug. 15, 1832: “Now the **honorable marriage** of Christians, which Paul calls “a great sacrament in Christ and the Church,” [Heb. 13:4, Eph. 5:32] demands our shared concern lest anything contrary to its *sanctity* and *indissolubility* is proposed. Our predecessor Pius VIII would recommend to you his own letters on the subject. However, troublesome efforts against this sacrament still continue to be made. The people therefore must be zealously taught that a marriage rightly entered upon cannot be dissolved; for those joined in matrimony God has ordained a perpetual companionship for life and a knot of necessity which cannot be loosed except by death. Recalling that matrimony is a sacrament and therefore subject to the Church, let them consider and observe the laws of the Church concerning it. Let them take care lest for any reason they permit that which is an obstruction to the teachings of the canons and the decrees of the councils. **They should be aware that those marriages will have an unhappy end which are entered upon contrary to the discipline of the Church or without God’s favor or because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it.**”

In truth, Pope Gregory IX (1145-1241) also affirms the Church’s teaching on the sacrament of marriage, saying that: “As much as the contract of marriage is favored, it lacks effect if conditions are stipulated against the substance of marriage. For example, **if one says to the other, “I contract with you if you will prevent the conception of children,**” or, “until I find another woman more worthy in honor or riches,” or, “if you will sell yourself in adultery for money.”” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question IV, Conditions Set in Betrothals or Other Contracts)

Pope Gregory IX’s three examples here shows us the three goods of marriage: proles (offspring), sacramentum (indissolubility), and fides (fidelity) without which a marriage contract is invalid. “It seems evident that a woman taken merely to have sex is not a wife, because God instituted marriage for propagation, not merely for satisfying lust. For the nuptial blessing is [Gen. 1:28], “Increase and multiply.”... It is shameful for a woman when her marriage bears no fruit, for this alone is the reason for marrying. ... bearing children is the fruit of marriage and the blessing of matrimony is without doubt the reason that [the

Blessed Virgin] Mary's virginity defeated the Prince of this World [the Devil]. Thus anyone who joins himself to another, not for the sake of procreating offspring, but rather to satisfy lust is less a spouse than a fornicator. ... As no congregation of heretics can be called a Church of Christ because they do not have Christ as their head, so no matrimony, where one has not joined her husband according to Christ's precept, can properly be called marriage, but is better called adultery." (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question II)

St. Augustine, *Against Julian*, A.D. 421: "Nevertheless, because human soundness agrees that the motive in taking a wife is the procreation of offspring, regardless of how weakness yields to lust, I note, in addition to the faithfulness which the married owe to each other so that there be no adultery, and the offspring, for whose generation the two sexes are to be united, that a third good, which seems to me to be a sacrament, should exist in the married, above all in those who belong to the people of God, so that there be no divorce from a wife who cannot bear, and that a man not wishing to beget more children give not his wife to another for begetting, as Cato is said to have done [Plutarch, *In vita Catonis*; Lucan 2]. ... I say that there is another way in which marriage is good when offspring can be procreated only through intercourse. If there were another way to procreate, yet the spouses had intercourse, then they evidently must have yielded to lust, and made evil use of evil. But, since the two sexes were purposely instituted, man can be born only from their union, and thus spouses by their union for this purpose [of procreation] make good use of that evil [of lust]..." (Book V, Chapter 12, Section 46)

Thus, Pope St. Gregory the Great (c. 540-604), in his work "*Pastoral Rule*", which deals with sexual sins from a biblical perspective, could rightly admonish Christians to never marry or perform the marital act for carnal or lustful motives: "**The married must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure.** Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befall in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure. For hence it is that the Apostle, skilled in heavenly medicine, did not so much lay down a course of life for the whole [of humanity] as point out remedies to the weak when he said, "It is good for a man not to touch a woman: but on account of fornication let every man have his own wife, and let every woman have her own husband" (1 Cor. 7:1-2). For in that he premised the fear of fornication, he surely did not give a precept to such as were standing [in the greater and more blessed life of chastity], but pointed out the bed to such as were falling, lest haply they should tumble to the ground. Whence to such as were still weak he added, "Let the

husband render unto the wife her due; and likewise also the wife unto the husband" (1 Cor. 7:3). And, while in the most honorable estate of matrimony allowing to them something of pleasure, he added, "But this I say by way of indulgence, not by way of command" (1 Cor. 7:6). Now where indulgence is spoken of, a fault is implied; but one that is the more readily remitted in that it consists, not in doing what is unlawful, but in not keeping what is lawful under control.

"Which thing Lot expresses well in his own person, when he flies from burning Sodom, and yet, finding Zoar, does not still ascend the mountain heights. For to fly from burning Sodom is to avoid the unlawful fires of the flesh. But the height of the mountains is the purity of the continent. Or, at any rate, they are as it were upon the mountain, who, though cleaving to carnal intercourse, still, beyond the due association for the production of offspring, are not loosely lost in pleasure of the flesh. For to stand on the mountain is to seek nothing in the flesh except the fruit of procreation. To stand on the mountain is not to cleave to the flesh in a fleshly way. But, since there are many who relinquish indeed the sins of the flesh, and yet, when placed in the state of wedlock, do not observe solely the claims of due intercourse, Lot went indeed out of Sodom, but yet did not at once reach the mountain heights; because a damnable life is already relinquished, but still the loftiness of conjugal continence is not thoroughly attained... married life is neither far separated from the world, nor yet alien from the joy of safety... They are therefore to be admonished that, if they suffer from the storms of temptation with risk to their safety, they should seek the port of wedlock. For it is written, "It is better to marry than to burn" (1 Cor. 7:9). They come, in fact, to marriage without blame, if only they have not vowed better things [chastity]." (Pope St. Gregory the Great, *Pastoral Rule*, Book III, Chapter XXVII.--How The Married And The Single Are To Be Admonished.)

In A.D. 191 St. Clement of Alexandria (a Greek theologian of considerable influence in the early Church) referred to Onan's evil act in these words: "He broke the law of coitus." (St. Clement of Alexandria, *Comments on Genesis 6*, PG 69:309) He went on to explain that "Because of its divine institution for the propagation of man, the seed is not to be vainly ejaculated, nor is it to be damaged, nor is it to be wasted." (St. Clement of Alexandria, *Pedagogus*, "The Educator", 2.10.91.2)

St. Clement of Alexandria agrees with the Popes and Saints of the Church in this regard concerning the procreation and education of children, teaching us that: "it remains for us now to consider the restriction of sexual intercourse to those who are joined in wedlock. Begetting children is the goal of those who wed, and the fulfillment of that goal is a large family, just as hope of a crop drives the farmer to sow his seed, while the fulfillment of his hope is the actual harvesting of the crop. But he who sows in a living soil is far superior, for the one tills the land to provide food only for a season, the other to secure the preservation of the whole human race; the one tends his crop for himself, the other, for God. We have

received the command: "Be fruitful" [Gen. 1:28], and we must obey. In this role man becomes like God, because he co-operates, in his human way, in the birth of another man." (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X) And so, it should be absolutely clear to all pure servants of Christ that "Marriage is the first conjunction of man and woman for the procreation of legitimate children. Accordingly Menander the comic poet says: "For the begetting of legitimate children, I give thee my daughter.'" (St. Clement of Alexandria, "On Marriage", *The Stromata* or *Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Origen (a theologian of the early 3rd century Alexandrian Church) considered by many to be the most accomplished biblical scholar of the early church — refuted the teachings of the pagan philosopher Celsus by reference to God's people in the Old Testament: "nor were there among them women who sold their beauty to anyone who wished to have sexual intercourse without offspring, and to cast contempt upon the nature of human generation." (Origen, *Contra Celsum*, Book 5, Chapter 42) In the early Church it was clear that **to have sexual intercourse without wishing to beget offspring was to commit an evil act.**

7. SAINT AUGUSTINE CONDEMNS ALL SPOUSES THAT ARE AGAINST PROCREATION AND THAT PRACTICE A TIME-BASED METHOD OF CONTRACEPTION SIMILAR TO NFP AS ADULTERERS, CALLING THEIR BED-CHAMBER A "BROTHEL"

Arguing against the Manicheans on contraception, St. Augustine appears to refer to a timing-based method as practiced by the Manicheans. His view on the matter is clear.

St. Augustine, *On the Morals of the Manichaeans* 18:65, A.D. 388: "**Is it not you who used to counsel us to observe as much as possible the *time when a woman, after her purification, is most likely to conceive, and to abstain from cohabitation at that time, lest the soul should be entangled in flesh?*** This proves that you [Manicheans] approve of having a wife, not for the procreation of children, but for the gratification of passion. **In marriage, as the marriage law declares, the man and woman come together for the procreation of children.** Therefore, whoever makes the procreation of children a greater sin than copulation, forbids marriage and makes the woman not a wife but a mistress, who for some gifts presented to her is joined to the man to gratify his passion. Where there is a wife there must be marriage. **But there is no marriage where motherhood is not in view; therefore neither is there a wife.**"

Here, the exact Manichean method is unknown, though it sounds like a rhythm method similar to NFP. Manicheans disdained any procreation, which is the point of Augustine's argument. He condemns marriage with permanent or temporary contraceptive intent.

St. Augustine, *Against Faustus* 15:7, A.D. 400: "... [the Manichean heretics] directly opposes the next precept, "Thou shalt not commit adultery"; for those who believe this doctrine, in order that their wives may not conceive, are led to commit adultery even in marriage. They take wives, as the law declares, for the procreation of children; but... their wives is not of a lawful character; **and the production of children, which is the proper end of marriage, they seek to avoid.** As the apostle long ago predicted of thee [the heretic Faustus], thou dost indeed forbid to marry, for thou seekest to destroy the purpose of marriage. **Thy doctrine [against childbearing] turns marriage into an adulterous connection, and the bed-chamber into a brothel.**"

Here we see that the true teaching of the Church and the Holy Saints condemns those who perform sexual acts where conception is hindered, calling their marriage "**an adulterous connection**" and their bed-chamber a "**brothel**". In truth, "For what gratification is there (except perhaps for lascivious persons, and those who, as the apostle says with prohibition, possess their vessel in the lust of concupiscence [1 Thess. 4:5]) in the mere shedding of seed as the ultimate pleasure of sexual union, unless it is followed by the true and proper fruit of marriage—conception and birth?" (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 19)

The Manicheans and the other gnostic heretics of the early Church that St. Augustine fought against and refuted was one of the greatest haters and rejecters of the goodness of procreation. The Fathers and Saints of the Church, however, fought fearlessly against them in debates and writings and condemned their impious doctrine which turns family life, society and her laws upside down, and that is why this unnatural doctrine was almost completely obliterated until our time—the last days—when this practice again was adopted by the worldly and sensual people of our time. St. Augustine, in his work *Against Faustus*, (A.D. 400) could rightly condemn these unnatural heretics for hating offspring, which is a true blessing of the Lord: "**Moreover, the only honorable kind of marriage, or marriage entered into for its proper and legitimate purpose [that is, for the procreation of children], is precisely that you hate most [since procreation of children is regarded as one of the greatest of evils by the Manichean heretics]. So, though you may not forbid sexual intercourse, you forbid marriage; for the peculiarity of marriage is, that it is not merely for the gratification of passion, but, as is written in the contract, for the procreation of children.**" (*Against Faustus*, Book XXIX, Section 6)

Confirming that only the normal, natural and procreative marital sexual act is allowed to be performed in a marriage, St. Thomas Aquinas, who quotes St. Augustine in his *Summa Theologica*, speaks about chastity, and he explains that the right, proper and pure use of the sexual organs is when one uses them for the sake of procreation, which of course refutes all those lustful perverts of our own day and age that defend non-procreative or unnecessary forms of sexual acts, such as foreplay and sensual kisses and touches, as well as all acts where the spouses deliberately try to hinder the procreation of children. Thus, in contrast to these lustful and impure spouses: “Augustine says (De Perseverantia xx): “We must give praise to purity, that he who has ears to hear, may put to **none** but a lawful use the organs intended for procreation.” Now the use of these organs is the proper matter of chastity. Therefore purity belongs properly to chastity.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4.--Whether purity belongs especially to chastity?)

As we have seen from all the Fathers and Saints of the Catholic Church, contraceptive practices are nothing new. St. Hippolytus, in his book “*Refutation of All Heresies*,” (A.D. 225) describes how wicked people and so-called faithful committed this mortal sin even in the beginning of the third century: “... **the so-called faithful want no children... [so] they use drugs of sterility or bind themselves tightly in order to expel a fetus which has already been engendered.**” (Book IX, Chapter 12) Heretics and mortal sinners of this kind have always existed, “**For they forbid chaste wedlock and procreation, but are seared in their consciences since they have sex and pollute themselves, and yet hinder procreation.**” (St. Epiphanius, *Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:16:4.--Against the Gnostics, or Borborites, A.D. 375)

It should now be clear that marriage was created for chastity, procreation, and partnership. “Thou marriest a wife for chastity and procreation” (Chrysostom, *Hom. XII. in Col.*; PG 62.386; NPNF. p 318). Chrysostom explains that it was in response to Adam’s new fallen condition that the Lord God established marriage as we know it. The establishment of marriage was designed by God for a redemptive purpose: to tame man’s wild and out-of-control nature. “The profit of marriage is to preserve the body pure, and if this be not so, there is no advantage of marriage” (Chrysostom, *Hom. LIX in Mt.*; PG 58.583; NPNF, p. 371). This is contrary to the opinions of many modern scholars who labor in vain to “discover” modern and romantic notions in St. John Chrysostom’s theology of marriage.

St. Augustine, *Adulterous Marriages*, Book II, Chapter 12, A.D. 396: “It is that weakness, namely, incontinence, that the Apostle wished to remedy by the divinity of marriage. He did not say: If he does not have sons, let him marry, but: “If he does

not have self-control, let him marry." Indeed, the concessions to incontinence in marriage are compensated for by the procreation of children. Incontinence surely is a vice, while marriage is not. So, through this good [procreation], that evil [concupiscence or sexual pleasure] is rendered pardonable. Since, therefore, the institution of marriage exists for the sake of generation, for this reason did our forebears [ancestors] enter into the union of wedlock and lawfully take to themselves their wives, only because of the duty to beget children. There then was a certain necessity for having children which does not exist now, because "the time to embrace," [Esdras 3:5] as it is written, was in those days, but now is "the time to refrain from embracing." Alluding to the present age, the Apostle says: "But this I say, brethren, the time is short; it remains that those who have wives be as if they had none." [1 Cor. 7:29] Whence, with perfect conviction, the following can be said: "Let him accept it who can," [Matt. 19:12] but "let her marry who cannot control herself." [1 Cor. 7:9] In former times, therefore, even continence was made subordinate to marriage for the sake of propagating children. Now, the marriage bond is a remedy for the vice of incontinence, so that children are begotten by those who do not practice continence, not with a disgraceful display of unbridled lust, but through the sanctioned act of lawfully wedded spouses. Then why did the Apostle not say: If he does not have sons let him marry? Evidently, because in this time of refraining from embrace it is not necessary to beget children. And why has he said: "If he cannot control himself, let him marry"? Surely, to prevent incontinence from constraining him to adultery. If, then, he practices continence, neither let him marry nor beget children. However, if he does not control himself, let him enter into lawful wedlock, so that he may not beget children in disgrace or avoid having offspring by a more degraded form of intercourse. There are some lawfully wedded couples who resort to this last, for intercourse, even with one's lawfully wedded spouse, can take place in an unlawful and shameful manner, whenever the conception of offspring is avoided. Onan, the son of Juda, did this very thing, and the Lord slew him on that account. [Cf. Gen. 38:8-10] Therefore, the procreation of children is itself the primary, natural, legitimate purpose of marriage. Whence it follows that those who marry because of their inability to remain continent ought not to so temper their vice that they preclude the good of marriage, which is the procreation of children.

"The Apostle was certainly speaking of the incontinent where he said: "I desire, therefore, that younger widows marry, bear children, rule their households, and give the adversary no occasion for abusing us. For already some have turned aside after Satan." [1 Tim. 5:14,15] So, when he said: "I desire that the younger widows marry," [1 Cor. 7:29] he surely gave the advice to bolster their collapsing self-control. Then, lest thought be given only to this weakness of carnal desire, which would only be strengthened by the marital act, while the good of marriage would be either despised or overlooked, he immediately added: "to bear children, rule their

households." [1 Tim. 5:14] In fact, those who choose to remain continent certainly choose something better than the good of marriage, which is the procreation of children. Whence, if the choice is continence, so that something better than the good of marriage is embraced, how much more closely is it to be guarded so that adultery may be avoided! For, when the Apostle said: "But if they do not have self-control, let them marry, for it is better to marry than to burn," [1 Cor. 7:9] he did not say that it is better to commit adultery than to burn."

8. THE SECOND COUNCIL OF BRAGA EXCOMMUNICATES ALL SPOUSES WHO PRACTICE NFP AND ANY FORM OF BIRTH CONTROL

One of the earliest extant documents of formal Church legislation (that we know of) on the use of contraceptives comes in the sixth century. Its originator in canonical form was St. Martin, Archbishop of Braga in Spain (520-580). Drawing on previous episcopal synods of the East and West, he simplified the existing laws and codified them for the people of Portugal and Spain.

Martin's condemnation of contraception and the contraceptive intent first occurred in the famous collection *Capitula Martini*. It was later incorporated in the laws of the Second Council of Braga (June, 572), at which he presided as the head of twelve bishops.

His reference to *earlier* more severe penalties implies that ecclesiastical authority had condemned the practice long before the sixth century.

St. Martin, Archbishop of Braga, *Second Council of Braga*, Canon 77, June, 572: "If any woman has fornicated and has killed the infant who was born of her; or if she has tried to commit abortion and then slain what she conceived; **or if she contrives to make sure she does not conceive, either in adultery or in legitimate intercourse**—regarding such women the *earlier* canons decreed that *they should not receive communion even at death*. However, we mercifully judge that both such women and their accomplices in these crimes shall do penance for ten years." (Mansi IX, 858)

In truth, "she (the wife) is the only one with whom it is lawful to enjoy the pleasures of the flesh for the purpose of begetting lawful heirs. This is to share in God's own work of procreation, and in such a work the seed ought not to be wasted nor scattered thoughtlessly nor sown in a way it cannot grow." (St. Clement of Alexandria, *The*

Paedagogus or The Instructor, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children, A.D. 198)

**9. THE FIRST COUNCIL OF NICAEA EXCOMMUNICATED
ALL PRIESTS THAT DELIBERATELY CASTRATED THEMSELVES**

The First Council of Nicaea (which is the first Ecumenical Council in Church history) rejected already in the Fourth Century priests who had consented to the act of **castrating themselves**. This teaching is very relevant for our time since many people nowadays perform operations or undergo different procedures castrating themselves.

The First Council of Nicaea, Canon 1, A.D. 325: “[I]f anyone in sound health has castrated himself, it behooves that such a one, if enrolled among the clergy, should cease [from his ministry], and that from henceforth no such person should be promoted. **But, as it is evident that this is said of those who willfully do the thing and presume to castrate themselves**, so if any have been made eunuchs by barbarians, or by their masters, and should otherwise be found worthy, such men this canon admits to the clergy.”

**10. SAINT THOMAS AQUINAS CONDEMNS NFP AND BIRTH CONTROL AS A
SIN SECOND IN NATURE ONLY TO MURDER**

St. Thomas Aquinas (1225-1274), who is considered as one of the most important doctors of the Church, is abundantly clear on that any completed sex act without the proper goal of procreation is sinful.

St. Thomas Aquinas, *Summa Contra Gentiles*, Section 1.3.122: “**Hence it is clear that every emission of the semen is contrary to the good of man, which takes place in a way whereby generation is impossible; and if this is done on purpose, it must be a sin.**” He concludes: “... the inordinate emission of the semen is repugnant to the good of nature, which is the conservation of the species. Hence, after the sin of murder, whereby a human nature already in actual existence is destroyed, this sort of sin seem to hold the second place, whereby the generation of human nature is precluded. The above assertions are confirmed by divine authority. The unlawfulness of any emission of semen, upon which offspring cannot be consequent, is evident from such texts as these: Thou shalt not lie with mankind as with womankind: Thou shalt not lie with any beast (Levit. xviii, 22, 23): Nor the effeminate, nor sodomites, shall possess the kingdom of God (1 Cor. Vi, 10).”

Thus, it is clear that St. Thomas teaches that: “Matrimony was instituted for the begetting of children.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp., Q. 42, Art. 2) “Therefore, since in matrimony man receives by Divine institution the faculty to use his wife **for the begetting of children**, he also receives the grace without which he cannot becomingly do so.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp., Q. 42, Art. 3)

11. THE CATECHISM OF THE COUNCIL OF TRENT CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS A “WICKED CONSPIRACY TO COMMIT MURDER”

We also find some references in the 16th century Roman Catechism of the Council of Trent, designed for parish priests. In the section on the Sacrament of Matrimony, the section on the use of marriage teaches spouses to abstain from the marriage debt before they will receive the Body of Our Lord in the Most Holy Eucharist. For instance, there is to be no marital sexual relations before Communion since, “**The dignity of so great a Sacrament also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion.**” This observance is recommended by the example of David, who, when about to receive the showbread from the hands of the priest, declared that he and his servants had been clean from women for **three days.**” (*The Catechism of the Council of Trent*, Preparation Of Body) Married as well as unmarried are also taught to “approach the Holy Table fasting, having neither eaten nor drunk anything at least from the preceding midnight until the moment of Communion.” (*The Catechism of the Council of Trent*, Preparation Of Body) The unitive and natural aspect is mentioned, under the **Motives and Ends of Marriage**: “First of all, nature itself by an instinct implanted in both sexes impels them to such companionship.” Desire of family and avoiding lust is also mentioned. Though there is a reminder that “**marriage is not to be used for purposes of lust or sensuality**, but that its use is to be restrained within those limits which, as we have already shown, have been fixed by the Lord” and “therefore married persons who, to prevent conception... are guilty of a most heinous crime—**nothing less than wicked conspiracy to commit murder.**” (*The Catechism of the Council of Trent*, The Motives And Ends Of Marriage) Wikipedia also makes the interesting claim that “[all] Canon law until 1917 labeled contraception as murder.”

The Catechism of the Council of Trent: “The faithful are moreover to be taught, that there are three advantages of marriage — **offspring**, faith, the sacrament — which alleviate, by compensating for, those disadvantages which the Apostle points out in these words: “Such [that is, married people who perform the sexual act] shall have tribulation of the flesh ” (1 Corinthians 7:28); and by which sexual intercourse,

which, without marriage, would be deservedly reprobated, becomes an honourable union. **The first advantage, then, is offspring, that is, children begotten from a true and lawful wife; an advantage so highly appreciated by the Apostle, that he says: "The woman shall be saved by bearing children"** (1 Timothy 2:15). This, however, is not to be understood solely of the procreation of children, but also of the education and discipline by which children are reared to piety. Thus the Apostle immediately subjoins: "If she continue in faith;" for the Scripture admonishes: "Hast thou children? Instruct them, and bow down their neck from their childhood" (Ecclesiasticus 7:25). The Apostle teaches the same; and of such an education the Scripture affords the most beautiful examples in the persons of Tobias, Job, and other Patriarchs eminent for holiness. But what are the duties of parents and children shall be more fully explained in the exposition of the fourth commandment.

“... Matrimonial faith also demands, that husband and wife be united by a certain singular, and holy, and pure love, a love not such as that of adulterers, but such as that which Christ cherishes towards his Church; for this is the model which the Apostle proposed, when he said: "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church" (Ephesians 5:25); **and very great indeed was the love with which Christ embraced his Church, not a selfish love, but a love that proposed to itself the sole interest of his spouse...**” (*Catechism of Trent – What Are The Advantages Accruing To Married Persons From This Sacrament*)

12. POPE SIXTUS V CONDEMNS BIRTH CONTROL

In the late sixteenth century, Pope Sixtus V (1521-1590) passed a series of laws to curb the immorality of his day. Among these laws was one that simultaneously covered abortion and contraception.

There is nothing new about the legislation, except the added solemnity of its being passed by direct order of the pope. Abortion and contraception are equally called crimes.

Pope Sixtus V, *Bull Effranatum*, Oct. 27, 1588: “Who does not abhor the lustful cruelty or cruel lust of impious men, a lust which goes so far that they procure poisons to extinguish and destroy the conceived fetus within the womb, **even attempting by a wicked crime to destroy their own offspring before it lives**, or, if it lives, to kill it before it is born?”

Pope Sixtus V: “Who, finally, would not condemn with the most severe punishments the crimes of those who by poisons, potions and evil drugs induce sterility in

women, **so that they might not conceive** or, by means of evil-working medication, that they might not give birth?” (Quoted in *Bullarium Romanum*, Vol. 1)

13. THE BELGIAN, GERMAN, FRENCH AND AMERICAN BISHOPS UNANIMOUSLY CONDEMN ALL FORMS OF BIRTH-CONTROL

By the early years of the twentieth century the Catholic Church had developed a standard confessional practice regarding the sin of contraception. Catholics who chose to have intercourse while taking steps to avoid the primary purpose of marital intercourse were refused absolution (forgiveness) in the sacrament of Penance or Confession, and were thus considered damned in the eyes of the Church and of God. Considered “habitual sinners,” those who “practiced birth control” were also barred from the reception of the sacrament of the Eucharist (Holy Communion). Addressing their priests in 1909, the Belgian bishops condemned the “most evil sin of Onan” in every form of birth control. The bishops then instructed priests to teach the laity to avoid a materialistic understanding of life. Priests were to remind husbands that “those who have wives should use them as if they had them not.” (1 Cor. 7:29–30) Some married couples attempted to justify limiting their offspring on the grounds that they would have more children than they could feed. Citing the words of Jesus that we should not be anxious about what we would eat or how we would be clothed (Matt. 6:31), the Belgian bishops asked husbands and wives to put their faith in divine Providence. It could be the case that some husbands would fear that further pregnancies would endanger the health of their wives. In such cases, priests were instructed to point out the advantages of modern medical care. However, if another pregnancy was truly a serious danger to the wife’s health or life, the husband and wife, by mutual consent, should courageously abstain from the marital act. (*Instruction des Evêques de Belgique sur l’onanisme*,” the Bishops of Belin in *Nouvelle-Revue Theologique* 41 (1909), 617)

In their 1913 pastoral letter the German bishops declared: “It is serious sin to will to prevent the increase of the number of children, so that marriage is abused for pleasure alone and its principal purpose knowingly and willingly frustrated.” (See Joseph Laurentius, S.J., “*Das Bischofswort zum Schutze der Familie*,” in *Theologisch Praktische Quartalschrift* 67 (1914), 517–28)

The French bishops joined the crusade against birth control in May of 1919. Reminding the married that “the principal end of marriage is the procreation of children,” the bishops of France declared: “It is to sin seriously against nature and against the will of God to frustrate marriage of its end by an egotistic or sensual calculation.” All practices that led to the restriction of births were seen to be “as disastrous as they are criminal.”

(*Documentation Catholique 1* (1919), 578–79)

In September 1919, the American bishops met in Washington, D.C., and produced their first joint pastoral letter since 1884. Referring to *The Catechism of the Council of Trent*, the bishops stated that procreation was the first and most serious obligation of marriage. Using the traditional Catholic teaching of the biblical account of Onan’s sin, the bishops condemned all forms of birth regulation because “the selfishness which leads to race suicide . . . is, in God’s sight, a ‘detestable thing.’” According to the American bishops, the increase of children brought about such good effects as a “fresh stimulus given to thrift” brought about by the virtuous necessity of stretching the family income as well as the “industrious effort” of mother and father who had to work harder. Indeed, more children necessitates making more “sacrifices,” but sacrifices are “sources of blessing.” (National Council of Catholic Bishops, *The National Pastorals of the American Hierarchy*, 1792–1919, 313)

14. POPE GREGORY IX CONDEMNS CONTRACEPTION AND THE CONTRACEPTIVE INTENT AS A MORTAL SIN OF MURDER AGAINST THE NATURAL LAW

Pope Gregory IX (1148–1241), who was a personal friend of St. Francis of Assisi, ordered St. Raymond of Penafort to collect all the papal decrees published until that time and edit them in systematic form. *The Decretals of Gregory IX* as they are called was published in 1234 by order of the Pope, and were a summary of the Church’s legislation in the lifetime of St. Thomas Aquinas. Like the *Summa Theologica* they synthesize the Church’s whole past tradition. Two things are noteworthy about the decree quoted: 1) it summarily and simply identifies as contraception whatever is taken to prevent generation or conception or birth; 2) it distinguishes between taking a drug out of lust (instead of abstaining from intercourse) and giving a drug from hostile motives; and 3) it calls all of these actions homicidal, in the technical sense of destroying life at any state of the vital process.

The Decretals of Gregory IX, Book V, A.D. 1234: “**If anyone, to satisfy his lust or in meditated hatred, does something to a man or woman or gives them something to drink so that he cannot generate or she conceive, or the offspring be born—let him be held a homicide.**”

A significant principle was also enunciated under Pope Gregory IX on the validity of marriage. Already in the thirteenth century, a marriage was null and void if the couple had agreed (or even if one partner insisted) to marry but avoid having children. It was presumed they would have intercourse, but contraceptively. “If conditions are set against the substance of marriage—for example, if one says to the other, “I contract with you if you

avoid offspring”—the matrimonial contract, as much as it is favored, lacks effect.” (*The Decretals of Gregory IX*, Book IV)

**15. THE HOLY OFFICE UNDER POPE PIUS IX CONDEMNS
CONTRACEPTION AND THE CONTRACEPTIVE INTENT AS A SIN AGAINST
THE NATURAL LAW**

During the pontificate of Pius IX (1792-1878), at least five decisions were made by the Holy See with regard to contraception in one or another form. The following was made by the Holy Office and approved by the Pope. It touches on one type of contraception, but in doing so clarifies two important elements: that Onanism is against the Natural Law, and that confessors have a duty to inquire about this practice if they have a good reason to suppose that it is being done.

The question is asked what theological note the following three heretical propositions deserve:

1. It is permissible for spouses to use marriage the way Onan did, if their motives are worthy.
2. It is probable that such use of marriage is not forbidden by the natural law.
3. It is never proper to ask married people of either sex about this matter, even though it is prudently feared that the spouses, whether the wife or the husband abuse matrimony.

The officials of the Holy Office ordered the following to be stated:

1. The first proposition is scandalous, erroneous, and contrary to the natural right of matrimony.
2. The second proposition is scandalous, erroneous, and elsewhere implicitly condemned by Innocent XI: “Voluptuousness is not prohibited by the law of nature. Therefore if God had not forbidden it, it would be good, and sometimes obligatory under pain of mortal sin” [Condemned Statement by Innocent XI] (March 4, 1679).
3. The third proposition, as it stands, is false, very lax, and dangerous in practice (*Decisiones S. Sedis de Usu et Abusu Matrimonii*, Rome, 1944, pp. 19-20; May 21, 1851).

**16. THE CHURCH ALWAYS PUNISHED THOSE WHO COMMITTED THE SIN OF
BIRTH-CONTROL WITH EXCOMMUNICATION FOR A LONG TIME**

From the very beginning of the Catholic Church, anyone who dared to commit the act of birth-control while they chose to perform the marital act had to do penance for a long time since this was considered such an evil act.

Around the year 1000, *The Decretals of Burchard* was compiled by Burchard, (965-1025) Bishop of Worms in Germany. This collection of canon law called the *Decreta* exercised great influence for centuries in the history of the Church. Several features of the following legislation are significant. The penalty is less severe than it had been, i.e., ten years of penance instead of pardon only at death; abortion and contraception are equally reprehended; and a distinction is made in the culpability (always grave) of a woman who aborts or interferes with conception because she is poor, and a woman who does the same to avoid the humiliation of having a child out of wedlock:

“Have you done what some women are accustomed to doing when they fornicate and wish to kill their offspring; they act with their poisons (*maleficia*) and their herbs to kill or cut out the embryo, or, if they have not yet conceived they contrive not to conceive? If you have done so, or consented to this, or taught it, you must do penance for ten years on legal ferial days. Legislation in former days excommunicated such persons from the Church till the end of their lives. As often as a woman prevented conception, she was guilty of that many homicides. It makes a great deal of difference, however, whether the woman in question is a pauper who acted the way she did for lack of means to nourish (her offspring) or whether she did so to conceal the crime of her fornication.” (*The Decretals of Burchard, Decreta*, num. 19; PL 140, 972)

The evilness of all forms of birth-control cannot be understated, and that is also why the Church from the beginning severely punished all Her children who committed this crime. It is an act that is similar to playing God, an outright mockery of God and His creation and a perversion of nature. Just as we ourselves wish to continue to live, so we have no right to hinder another soul from also living. Thus, “He who does this [that is, he who drinks a contraceptive potion] in order not to have children shall do penance for twelve years. (*Poenitentiale Vigilantium*, num. 79-80 (A.D. 850); PL 129, 1123ff.)

Conclusion

The Fathers as well as the tradition of the early Church are so unanimous in interpreting the Bible as condemning as sinful and forbidden the evil use of birth control that it is unbelievable how some people calling themselves “Christian” or “Catholic” can deny that it

is sinful, evil or condemned, and especially so, since *The Councils of Trent* and *Vatican I* infallibly teaches that the Fathers must be obeyed when their teachings unanimously agree with one another. In this context, Saint Jerome condemns all those who see nothing wrong about fornication, or contraception or even abortion. *St. Jerome's letter to Eustochium* contains a typical patristic condemnation of contraception. It is associated with the defection from the Church of those women who find the Church's position on chastity too demanding.

First he cites those who have intercourse out of wedlock, but make sure they do not become pregnant by taking appropriate drugs to prevent conception. Others become pregnant and then commit abortion to avoid exposure of their guilt.

Most pertinent is Jerome's quoting such women as saying they see nothing particularly wrong about fornication, or contraception or even abortion. Their conscience approves of what they are doing; so how can these be sins?

The final reference to food and drink points out the fact that these women are critical of those who practice mortification. Consistent with their attitude on sex, they argue that all of this is God's gift—so why not use it?

St. Jerome, *Letter 22:13*, To Eustochium, A.D. 384: "It becomes wearisome to tell how many virgins fall daily; what important personages Mother Church loses from her bosom; over how many stars the proud enemy sets up his throne [Isaiah 14:13]; how many rocks the serpent makes hollow and then enters through their openings. You may see many who were widowed before they were wed, shielding a guilty conscience by a lying garb. Did not a swelling womb or the crying of their infant children betray them, they would go about with head erect and on skipping feet. But others drink potions to ensure sterility and are guilty of murdering a human being not yet conceived. Some when they learn they are with child through sin, practice abortion by the use of drugs. Frequently they die themselves and are brought before the rulers of the lower world guilty of three crimes: suicide, adultery against Christ, and murder of an unborn child. These are the women who are accustomed to say: "Unto the pure all things are pure.' [Titus 1:15] The approval of my conscience is enough for me. A pure heart is what God desires. Why should I abstain from foods which God created to be used with thanksgiving?" [1 Timothy 4:3] And whenever they wish to appear bright and festive, and have drowned themselves in wine, they say—adding sacrilege to drunkenness: "God forbid that I should abstain from the blood of Christ." And whenever they see a woman pale and sad, they call her a poor wretch, a nun, and a Manichean: and with reason, for according to their belief fasting is heresy."

Another good quotation from St. Caesarius of Arles condemns all spouses that are against procreation and that practice abortion and says that “the only sterility of a very pious wife is chastity”. The second passage from Caesarius deals with abortion, but of a contraceptive kind. Some women took medication to destroy unborn life already conceived in the womb. Others took drugs by anticipation; they would not mind becoming pregnant, but provided that the child would not reach viability.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 52:4*: “Does not the Devil clearly exercise his deceits still further, dearly beloved, when he persuades some women, after they have had two or three children, to kill either any more or those already born, by taking an abortion draught? Apparently, such women fear that if they have more children they cannot become rich. For, what else must they think when they do this, except that God will not be able to feed or direct those whom He has commanded to be born? Perhaps some are killed who could serve God better or obey those same parents with a perfect love. Instead, by an impious, murderous practice women take poisonous draughts to transmit incomplete life and premature death to their children through their generative organs. By such an exigency they drink a cup of bereavement with the cruel drug. O sad persuasion! They maintain that the poison which has been transmitted through their drinking is unconnected with them. Moreover, they do not realize that they conceive in sterility the child which they receive in death, because it was conceived in their flesh. However, if there is not yet found a tiny infant that could be killed within the womb of its mother, it is no less true that even the natural power (of generation) within the woman is destroyed. Why unhappy mother—or, rather, not even the step-mother of a new-born son—why did you seek, from outside, remedies that would be harmful for eternity? You possess within you more salutary remedies, if you wish. You do not want to have a child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only sterility of a very pious wife is chastity.”

All other quotations from the Popes, Fathers and the Saints of the Church unanimously teach the same on the subject of the primary end or purpose of marriage and the marital act. Not a single one of them teaches that God allows spouses to have marital relations while also hindering conception from taking place.

Saint Augustine sums it up as follows: “It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault. It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault

[that is, venial sin as long as one is not against procreation]. I am supposing that then, although you are not lying for the sake of procreating offspring, you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an evil prayer or an evil deed. Those who do this, although they are called husband and wife, are not [that is, they commit an act equivalent to fornication in their marriage and hence, are guilty of mortal sin]; nor do they retain any reality of marriage, but with a respectable name cover a shame. ... Sometimes this lustful cruelty, or cruel lust, comes to this, that they even procure poisons of sterility, and, if these do not work, extinguish and destroy the fetus in some way in the womb, preferring that their offspring die before it lives, or if it was already alive in the womb to kill it before it was born. Assuredly if both husband and wife are like this, they are not married, and if they were like this from the beginning they come together not joined in matrimony but in seduction [that is, they are like filthy adulterers and fornicators and commit a mortal sin against God, nature and the Holy Sacrament of Marriage]. If both are not like this, I dare to say that either the wife is in a fashion the harlot of her husband or he is an adulterer with his own wife.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 17.-- What is Sinless in the Use of Matrimony? What is Attended With Venial Sin, and What with Mortal?)

The intention, deed or *desire* of the spouses that conception does not occur during conjugal relations is the crux of the matter, the root of the mortal sin of contraception. Even before conjugal relations, spouses have committed the mortal sin of contraception if they had planned or only desired that conception should not take place during conjugal relations. Jesus teaches that sin is first committed in the heart even before a man carries out his sinful deed. He says, “*You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.*” (Matthew 5:27-28)

Tragically, however (as if the proof wasn't clear enough already), some bad willed people will indeed try to excuse themselves and object to these clear statements, some perhaps by saying that the Holy Bible and Apostolic Tradition, as well as all the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church couldn't have referred to the modern practice of NFP (since it was invented by modern science), and hence that their condemnation couldn't have been about NFP, but about something else, such as Onanism, sterilization, drugs and potions.

However, this objection is easily refuted for just because men have invented new ways to commit murder, such as with modern weapons that didn't exist in the days of many of the saints and Catholic writers, doesn't mean that men who commit murder with these weapons are not guilty since the saints or Church tradition did not specifically condemn murder by the use of these new killing methods. (St. Augustine however did condemn a timing-based method of contraception, as we saw before.) It is the same with NFP. Spouses

commit the mortal sin of contraception no matter what weapon (method) they use to attempt to prevent conception during conjugal relations. If people cannot see this, it is because they are like the evil, blind, and obstinate Pharisees during Jesus' first coming who made laws to break God's laws and thus lost all common sense. NFP contradicts reason, the law in our heart, the Word of God (the Bible) and the teachings of the ordinary and solemn magisterium. The gift of many children from the Lord is truly a great blessing, and it is truly vile and unnatural to try to hinder this blessing from Our Lord by selfish and lustful acts inspired by the devil. "Far more excellent, in my opinion, than the seeds of wheat and barley that are sown at appropriate seasons, is man that is sown, for whom all things grow; and those seeds temperate husbandmen ever sow. Every foul and polluting practice must therefore be purged away from marriage; that the intercourse of the irrational animals may not be cast in our teeth, as more accordant with nature than human conjunction in procreation. Some of these, it must be granted, desist at the time in which they are directed, leaving creation to the working of Providence." (St. Clement of Alexandria, "On Marriage", *The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 27, A.D. 393: "Adam was first made, then the woman out of his rib; and that the Devil could not seduce Adam, but did seduce Eve; and that after displeasing God she was immediately subjected to the man, and began to turn to her husband; and he points out that she who was once tied with the bonds of marriage and was reduced to the condition of Eve, might blot out the old transgression by the procreation of children: provided, however, that she bring up the children themselves in the faith and love of Christ, and in sanctification and chastity... For if the woman is saved in child-bearing, and the more the children the greater the safety of the mothers, why did he add "if they continue in faith and love and sanctification with chastity"? [1 Tim. 2:15]"

People Know that NFP is a Sin

Below are a few very interesting testimonies from people who have either used NFP or were taught NFP. Their comments have been taken from "the letters to the editor" section of a publication which carried an article on NFP. (Their names were given in the original letter.) Their letters demonstrate that the women who use NFP, as well as the men who tolerate or cooperate with it, are convicted of its sinfulness by the law written on their hearts. Those who use NFP know that they are thwarting the will of God and practicing contraception.

"Dear Editor... I was a non-religious divorced pagan before I met my husband who was, at the time, a minimal practicing Catholic. I became Catholic in 1993 and we were married in 1994. I had no idea at that time that Catholics were allowed to do

anything to prevent a child. I had never even heard of NFP until the priest we were meeting with during the six months prior to our wedding handed me a packet of papers and basically said, “here, you’ll want to learn this.” When I got home, I briefly thumbed through the papers. I saw calendars, stickers, and charts. To be honest, it was mind-boggling all the effort people would go through just so they could have intimacy without consequence. It was also shocking to me that this was being promoted before I even took the vows on my wedding day! I threw the packet away and have never looked back. I am thankful that I never learned NFP... I wonder which of my children wouldn’t be here had I chosen to keep those papers and learn NFP?”

“Dear Editor... I am a mother to seven children and can share my own experiences. NFP did NOT bring my marriage closer. I struggled with reconciling myself to the fact that scripture states a husband and wife should be submissive and not separate unless for prayer. We were avoiding pregnancy.....plain and simple. There can be nothing spiritual about telling your spouse that you can’t participate in the marital embrace for fear of a child being conceived. Webster’s dictionary defines contraception as: “deliberate prevention of conception or impregnation”. Systematically charting and watching out for those fertile days is the deliberate prevention of conception. I know friends who use it. I’ve talked to them in a very personal way. They do not want any more children. They are using NFP as birth control, which it is. And one friend has been using it for 11 years and “hasn’t had any accidents.” ... I can say that St. Augustine was right on target when he wrote in *The Morals of the Manichees*: “Marriage, as the marriage tablets themselves proclaim, joins male and female for the procreation of children. Whoever says that to procreate children is a worse sin than to copulate thereby prohibits the purpose of marriage; and he makes the woman no more a wife than a harlot, who, when she has been given certain gifts, is joined to a man to satisfy his lust. If there is a wife, there is matrimony. But there is no matrimony where motherhood is prevented, for then there is no wife.” ... My favorite comment recently was made by another author comparing NFP to a farmer who plants his corn in the dead of winter so as to avoid a plentiful harvest.”

“Dear Editor... Let me put the NFP debate simply: if it is your intention to avoid having children, it really doesn’t matter what method you use. You’ve already committed the sin. If, however, you use contraception as your method of choice, you add to the first sin a second one. As to the oft-repeated mantra of “grave reasons”, allow me to say this: name one. Look deep into your heart and name one that is really, truly grave... We did the NFP bit for awhile... and have felt revulsion over it ever since. During that time we might have had at least two more children.”

“To the Editor: NFP is one of the chief infiltrations of the new-age sex cult into the Church, along with sex-ed and immodest dress... As modern Catholics have been conditioned to embrace mutually contradictory ideas while defending them as consonant, they have been easily deceived by the notion that NFP, as commonly practiced, is somehow different from birth control. I have no training in moral theology, but even I know that the goal of an action determines its substance. When a couple engages in deliberately sterile relations, this is known as birth control, plain and simple.”

Planned Parenthood and NFP of the same cloth

Have you noticed the similarities between Planned Parenthood (the world’s largest abortion provider) and Natural Family Planning? Artificial contraceptives and abortifacients are found under store aisles marked “Family Planning.” Like abortionists, family planners consider children as something undesirable, at least temporarily; whereas the true faithful have always considered them as an undeniable blessing from God Himself, planned by His providence from all eternity. “*Behold, children are the inheritance of the Lord; the fruit of the womb is a reward... Blessed is the man whose desire is filled with them; he shall not be confounded.*” (Psalm 126:3,5)

In publications promoting NFP, the fertile period of the wife is sometimes classified as “not safe” and “dangerous,” as though generating new life were considered a serious breach of national security and a little infant a treacherous criminal. This is truly abominable.

“However, you say: ‘It is no sin to know one’s wife except with the desire for children.’ So great a sin is it, that the repentant Prophet exclaims: ‘I was conceived in iniquities, and in sins did my mother conceive me.’ [Ps. 50.7]...

Now, since we have all been created interiorly in our soul according to God’s image, as often as we say or do something shameful we defile God’s image. Consider, then, whether this is becoming or proper for you [that is, performing the sexual act for the purpose of concupiscence without a desire for children]. I say truly, brethren, that God does not deserve this of us, that His image in us should suffer insult through evil concupiscence.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:5,6)

Could it be more clear that those who subscribe to this type of behavior and this method shut God and children out and replace them with their own selfish agenda? “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive *matrimony*, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the

horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.” (Tobias 6:16-17)

The word *Matrimony* means “the office of Motherhood.” Those who use NFP try to avoid Matrimony (the office of Motherhood) and shut out God from themselves. Indeed, “You may see a number of women who are widows before they are wives. Other, indeed, will drink sterility and ***murder*** a man not yet born.” (St. Jerome, *Letter 22:13*, To Eustochium, A.D. 384)

NFP has eternal and infinite consequences

The following facts may be the most incriminating to the practice of “Natural Family Planning.”

If family planners had their way, there would be no St. Bernadette of Lourdes who was born from a jail flat; nor St. Therese of Lisieux, who came from a sickly mother who lost three children in a row; nor St. Ignatius Loyola, who was the thirteenth of thirteen children; **and most certainly not a St. Catherine of Siena, who was the twenty-fourth child in a family of twenty-five children!** Examples of Saints who were the last of many children or second to last could probably be multiplied for pages. St. Catherine of Siena and the rest of the Saints who would have been phased out of existence by NFP will rise in judgment against the NFP generation. Natural Family Planners would have been sure to inform St. Catherine’s mother that there was no need having twenty-five children (let alone five), and that she was wasting her time going through all those pregnancies.

Only in eternity shall we know the immortal souls who have been denied a chance at Heaven because of this selfish behavior. The only thing that can foil the will of the all-powerful God is the will of His puny creatures; for He will not force offspring on anyone, just as He will not violate anyone’s free will. NFP is a crime of incalculable proportions.

If family planners had their way, the appearances of Our Lady of Fatima would not have occurred, as she appeared to Lucia (the 7th of 7 children), Francisco (the 8th of 9 children) and Jacinta (the 9th of 9 children). Family Planners, by their selfish thwarting of the will of God, **would have erased from human history the entire message of Fatima** as well as: the incredible miracle of the Sun; the extraordinary lives of these three shepherd children; and all the graces of conversion obtained by their heroic sacrifices. How many saints, conversions and miracles have been erased by this abominable birth control practice? Only God knows.

A mother of many children, who was about to be a mother once more, came to Ars (the place where St. John Vianney (1786-1859) resided) to seek courage from him. She said to him, “Oh, I am so advanced in years Father!” St. John Vianney responded: “*Be comforted my child, if you only knew the women who will go to Hell because they did not bring into the world the children they should have given to it!*” These true words of the great St. John Vianney of course agrees perfectly with Holy Scripture which teaches us that a woman “***shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.***” (1 Timothy 2:15)

After reading such words in the Holy Bible itself—that is, in God’s Holy Word—no one who is not a complete liar can deny that Holy Scripture teaches that a woman shall be saved through child-bearing (if she is Catholic and in the state of grace). But NFP advocates, however, would have us believe that a woman is saved through child-avoiding. Moreover, just as a woman who fulfills the will of God and maintains the state of grace in the state of Matrimony is saved by her childbearing, so too are countless women going to be damned for not bearing the children that God wanted them to have. “*Seek first the kingdom of God and His justice and all things will be added unto you.*” (Matthew 6:33)

Sexual intercourse is given for the procreation of children (St. John Chrysostom, *Hom. XXI in Col.*; PG 62.387). The essential unity between sexual intercourse and procreation of children is everywhere upheld by Chrysostom to be the natural end and purpose of marriage. This is evidenced, for example, in St. Chrysostom’s explanation of the sin of Sodom. Rather than focusing only on the functional “unnaturalness” of the sex of the Sodomites, Chrysostom writes, “Sodom devised a barren intercourse, not having for its end the procreation of children, so did God bring on them such a punishment, as made the womb of the land even barren, and destitute of all fruits.” (*Stat. Hom. XIX*; PG 49.191; NPNF, p. 467). Indeed, it should thus be clear now to all of good will that the Church and Her Saints teaches that, “As often as he [the husband] knows his wife without a desire for children... without a doubt he commits sin.” (Saint Caesar of Arles, *The Faith of The Early Fathers*, Vol. 3:2233)

The sin of inflaming concupiscence

As we have seen, the Catholic Church teaches that the marital act cannot be used to inflame concupiscence. If the marital act is used to inflame concupiscence, sin is committed. The goal of a godly couple’s marital relations is to put out the fire of lust by committing the act with a sense of shame and acknowledgment of the weakness of the flesh in order “*That... you may be made partakers of the divine nature: flying the corruption of*

that concupiscence which is in the world.” (2 Peter 1:4) The sinful goal of inflaming concupiscence is to ignite the fire of lust to greater levels, higher excitement, exalting the flesh while suppressing shame and the weakness of the flesh.

Examples of sinful inflaming of the flesh are fore-or-after play, dressing sensual, striptease, masturbation of self or spouse, touching oneself or the spouse at inappropriate places, taking part in sexual role playing games, inappropriate sexual positions, shaving the genital hair for the sake of enhancing sexual pleasure and the sexual experience, or to kiss each other for the sake of enhancing sexual pleasure or “for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss”, and using aphrodisiacs for the evil purpose of enhancing sexual pleasure rather than for a just cause, such as impotence. (In case of impotence, however, a husband should not use the compounds which he knows will increase his pleasure, but should first and foremost use the compounds that will increase his blood flow without necessarily affecting his lust, such as PDE-5 inhibitors.) None of these perverted acts mentioned are necessary for fulfilling the primary purpose of the marital act, that is, the procreation and education of children, but serves only lust, and are therefore considered as mortal sins.

If spouses do not work toward perfection by trying to eliminate concupiscence, then, when one dies, the other is very susceptible to commit mortal sin by illicitly quelling concupiscence. When I told a married man that NFP is a mortal sin, he said that this couldn't be true because he cannot control his lust and he cannot afford to have any more children; therefore, he had to practice NFP. Sad to say, this man mocks and denies God's grace by saying he cannot control his lust, and he has no true faith in God who feeds the birds who neither reap nor sow nor gather into barns. Jesus Christ is the divine physician and healer who can cure any and all faults and sinful conditions. I asked him, “If you cannot control your lust now, what would you do if your wife dies tomorrow?” “How would you fulfill your lust then?” If, as he said, he cannot control his lust, he would commit mortal sin by finding a way to fulfill his lust one way or another.

Take note, however, that what this man said about himself is not really true, that is, that he cannot control his lust, for the fact of the matter is that all people who practice NFP must control their lust at least at certain periods of time every month in order to avoid the wife's fertile period. Thus, this man is not really unable to control his lust but only chooses to control it on those days of the month that he fears that a child may be conceived. However, even if this man would be unable (or rather unwilling) to control his lust through faithlessness or weakness of the flesh, he should still not be so rash and even more faithless as to claim that he cannot afford more children or provide for them, as if the means to provide for his family really was in his own hands. God is perfectly aware of the needs of the family. He will not burden it with anything it cannot handle, provided it does not incur

God's wrath for other purposes, one being contraception, another faithlessness. Through faithlessness, overindulgence and lack of restraint in the marital act, this man has sadly allowed the lust of the flesh to take so much control over his will that he now claims he cannot control it. Truly, if this man had any faith in God, he would not be so faithless as to claim that he cannot control his lust. For him it might be impossible, but for God, all is possible.

Indeed, one of the reasons why so many married couples have such problems restraining themselves is because they want to have marital relations too often or more than what is necessary. The consequence of this is that their overindulgence in sexual pleasure has led them to become controlled by their passions like animals without any reason instead of being able to control their passions like rational human beings. For just as a man can commit gluttony in eating too much and too extravagantly, so too can a man commit gluttony in the marital act by doing it too often, or in an unreasonable manner.

St. Augustine, *On Merit and the Forgiveness of Sins, and the Baptism of Infants* (A.D. 412): "The good, then, of marriage lies not in the passion of desire, but in a certain legitimate and honorable measure in using that passion, appropriate to the propagation of children, not the gratification of lust. ... When, however, it is curbed from unlawful desires, and is permitted only for the orderly propagation and renewal of the human race, this is the good of wedlock, by which man is born in the union that is appointed." (Book I, Chapter 57, XXIX.--The Good of Marriage; Four Different Cases of the Good and the Evil Use of Matrimony)

Paul VI promotes sinful birth control in his encyclical *Humanae Vitae*

Antipope Paul VI, who promulgated the heretical decrees of Vatican II and implemented the New Mass, explained correctly that NFP is birth control when he promoted it in his heretical encyclical *Humanae Vitae*.

Antipope Paul VI, *Humanae Vitae* (# 16), July 25, 1968: "... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system and engage in marital intercourse **only during those times that are infertile, thus controlling birth** in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained."

Even though it's a dogma of Faith (as have been abundantly proved thus far) that (1) procreation and education of children is the primary purpose of marriage and the marital act; and (2) that to deliberately frustrate the natural power or purpose of the marital act to

generate life in any way is contrary to nature, most advocates of NFP, however, would like to have us believe the exact opposite. Tragically, these people also seem to be completely ignoring the fact that this new teaching of NFP (if it's used to avoid Children), **was non-existent in the Catholic Church prior to the modern world and the Vatican II revolution.**

What is Vatican II?

Vatican II was a council that took place from 1962-1965. Vatican II was a false council that constituted a revolution against 2000 years of Catholic teaching and Tradition. Vatican II contains many heresies that were directly condemned by past popes and infallible councils. Vatican II attempted to give Catholics a new religion. In the period following Vatican II, massive changes in every aspect of Catholic Faith ensued, including the implementation of a New Mass.

(To learn what really happened to the Catholic Church after the Vatican II revolution, please consult this book: [The Truth about What Really Happened to the Catholic Church after Vatican II](#) - [LINK TO SECTION])

Now, the defenders of NFP couldn't seem to care less that the new "Church" they follow today in fact contradicts 2000 years of Catholic teaching and Tradition. These people actually seem to believe that the Catholic Church and all Her Popes and Saints (prior to the Vatican II revolution) was wrong or ignorant for about 2000 years in condemning such practices as NFP, while naively believing that the Vatican II "Church" (that sprung up in the last days to deceive Catholics) is right in teaching that one is perfectly fine to deliberately avoid children, while only striving to satisfy one's own depraved and damnable lust.

However, both cannot be right at the same time. Either the Vatican II "Church" and Paul VI is right in teaching *that NFP is acceptable*, or 2000 years of Catholic Church teaching and Tradition (pre-Vatican II) and Pope Pius XI is right in *infallibly condemning it*.

Because as any honest person reading this article will be forced to admit, Pope Pius XI was clearly contradicted by Antipope Paul VI on NFP (see below). But the idea that the Catholic Church was wrong for about 2000 years in infallibly condemning evil practices like NFP, and that the new end times church is right in allowing it, thus contradicting what the Catholic Church has previously infallibly taught since ancient times, is not only absurd and

ridiculous, but also heretical; and none who is honest with himself would ever dare to make such an outrageous argument.

The Catholic Church (pre-Vatican II) condemns birth-control	The heretical Vatican II “Church” approves of birth-control
<p>Pope Pius XI, <i>Casti Connubii</i> (# 17), Dec. 31, 1930: “<u>THE PRIMARY END OF MARRIAGE IS THE PROCREATION AND THE EDUCATION OF CHILDREN.</u>”</p> <p>Pope Pius XI, <i>Casti Connubii</i> (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, <u>THE CONJUGAL ACT IS DESTINED PRIMARILY BY NATURE FOR THE BEGETTING OF CHILDREN</u>, those who in exercising it <i>deliberately</i> frustrate its natural powers and <i>purpose sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.</i>”</p>	<p>Antipope Paul VI, <i>Humanae Vitae</i> (# 16), July 25, 1968: “... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system and engage in marital intercourse <u>ONLY DURING THOSE TIMES THAT ARE INFERTILE, THUS CONTROLLING BIRTH</u> [SO THAT NONE MAY RESULT] in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained.”</p>

Note the word “purpose” by Pius XI. What is the purpose of the marital act? Obviously, it is the procreation of Children. But what is the purpose of the couple who practice NFP? Is it to fulfill the main “purpose” of marriage and raise holy and godly children? No! Their only “purpose” is selfishness; to satisfy their own selfish agenda while deliberately trying to avoid the children that God wanted to bless them with.

Another keyword is “deliberate” attempt to prevent conception. Pope Pius XI teaches all forms of deliberately frustrating the marital act by depriving it of its natural power and purpose (conception) is a “sin against nature” and is “intrinsically vicious” (intrinsically evil). He does not qualify deliberate frustration by saying, only if physical devices are used during the act, or by withdrawal during the act.

Not only did Paul VI contradict the Church’s teaching on NFP and birth control, but he also contradicted Her on the declared sinfulness of performing the marital act ***exclusively*** for the purpose of satisfying one’s own lust. **Marital relations performed for the sole sake of sexual pleasure is condemned as sinful by the Magisterium**

of the Church and the Word of God in the Holy Bible (Tobias 6:16-17, 22; 8:9, 1 Thessalonians 4:3-5, Genesis 38:9-10).

Various Errors on Moral Subjects, Condemned in a decree, March 4, 1679: “THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.” – Condemned statement by Pope Innocent XI. (Denz. 1159)

Therefore all aspects of NFP or “Natural Family Planning”, both the deed of deliberately avoiding children while having marital relations, and the motive of having marital relations only for the sake of venereal pleasure, **is condemned by the Catholic Church.**

So while Vatican II and Paul VI teaches that the primary purpose (or reason) of marriage and the marital act is to satisfy one’s own shameful and damnable lust (since they even allow for the total exclusion of bearing children by a systematic effort and deliberate plan), the pre-Vatican II Catholic Church and dogmatic teaching teaches us that the primary purpose of marriage (and the marital act) is the procreation and education of children: “However, you say: ‘It is no sin to know one’s wife except with the desire for children.’ So great a sin is it, that the repentant Prophet exclaims: ‘I was conceived in iniquities, and in sins did my mother conceive me.’ [Psalm 50:7] So, too, we read in the Old Testament that, when the Jewish people were about to approach Mount Sinai, it was said to them in the Lord’s teaching: ‘Be sanctified, and be ready against the third day, and come not near your wives,’ [Exodus 19:15] and: ‘if any man be defiled in a dream by night, let him not eat of the flesh of the sacrifice of salvation, lest his soul be cut off from his people.’ [Deuteronomy 23:10; Leviticus 7:20] If after defilement which happens to us even unwillingly we may not communicate [receive the Eucharist] unless compunction and almsgiving come first, and fasting, too, if infirmity does not prevent it, who can say that there is no sin if we do such things intentionally when we are wide awake?” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 44*)

The Great Apostasy in the Bible and the writings of the Catholic Prophets prophesied the almost complete destruction of the Catholic Faith and morals that we are now living through

St. Paul, in his epistles to the Romans and St. Timothy speaks of the prophesied great loss of faith during the Great Apostasy and the accompanying evil fruits (sins of immorality). Dear reader, if you are or have been a defender of NFP, please consider the following inspired and prophetic words from the Bible perfectly applying to our situation today.

2 Timothy 3:1-5 “Know also this, **THAT IN THE LAST DAYS**, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves, covetous, haughty, proud, blasphemers, disobedient to parents, ungrateful, wicked, without affection, without peace, slanderers, **incontinent**, unmerciful, without kindness, traitors, stubborn, puffed up, and **lovers of pleasure more than of God**: Having an appearance indeed of godliness but denying the power thereof. Now these avoid.”

1 Corinthians 11:16-19 “But if any man seem to be contentious, we have no such custom, nor the church of God. Now this I ordain: not praising you, that you come together not for the better, but for the worse. For first of all I hear that when you come together in the church, there are schisms among you; and in part I believe it. ***For there must be also heresies: that they also, who are approved, may be made manifest among you.***”

Douay-Rheims & Haydock Bible Commentaries explains First Corinthians 11: “Ver. 19. *There must be also heresies*: By reason of the pride and perversity of man’s heart; not by God’s will or appointment; who nevertheless draws good out of this evil, ***manifesting, by that occasion, who are the good and firm Christians***, [and who are not,] and making their faith more remarkable. (Challoner) --- The providence of God draweth good out of evil, but *woe to the man*, says the Scripture, *by whom scandal cometh*, such as sects and heresies. Hence St. Augustine, chap. viii. de vera relig. says: ‘Let us use heretics not so as to approve their errors, but to make us more wary and vigilant, and more strenuous in defending Catholic doctrine against their deceits.’”

These bible verses are an exact description of modern, wicked and heretical men in these final days and is the end result of an unrepentant, sinful and selfish lifestyle that always ends in sinful practices like contraception, and eventually in the loss of the Catholic Faith. This is known as the Romans One Curse. “*And as they liked not to have God in their knowledge, God delivered them up to a reprobate sense, to do those things which are not convenient.*” (Romans 1:28) Fallen-away Catholics say they believe in God with their lips and continue with outward actions of worship. They have an appearance of godliness indeed, but in their hearts they deny God by denying His power, making their worship vain. “*Well did Isaias prophesy of you hypocrites, as it is written: This people honoureth me with their lips, but their heart is far from me. And in vain do they worship me, teaching doctrines and precepts of men.*” (Mark 7:6-7) Fallen-away Catholics teach precepts of men, such as NFP, and not of God, making their worship vain and without fruit.

Once faith is lost, sin abounds and spirals out-of-control producing the resultant evil fruits. “*Augustine was wont to say ‘When all restraints are removed by which men are kept on*

the narrow path of truth, their nature, which is already inclined to evil, propels them to ruin.” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #14, 1832)

The reason God honored the Patriarchs and the Prophets of the Old Testament period was because they all performed the marital act for the motive of begetting children

Many Fathers and Saints of the Church taught that the reason God honored and blessed the Patriarchs and the Prophets so exceedingly much was that they all performed the marital act for the sole sake of begetting children, instead of for the motive or purpose of selfishly pleasing their concupiscence or sexual desire that most people through the ages have performed the marital act for. For instance, it could be said of the marital intercourse between the Holy Patriarch Abraham and Righteous Sarah that “their one concern was the heir not their pleasure” (St. John Chrysostom, *Hom. XXXVIII in Gen.*; PG 53.356). St. Chrysostom calls the Patriarch Abraham in this homily a “man of steel” and a “noble athlete of God”. St. Chrysostom calls the bridal-chamber the “chamber of procreation” (*Hom. XXIV in Rom.*; PG 60.626). The necessary end of desire is procreation (St. John Chrysostom, *Hom. XXIV in 2 Cor.*; PG 61.563).

St. Augustine who similarly wrote extensively about procreation and sexuality explains in his “*Sermons on the New Testament*,” that the Patriarchs and the Prophets of old searched for and desired children and purity rather than fulfilling their own selfish and sensual interests, thus living a chaste lifestyle directly opposed to most of the lustful people of today. Augustine writes, “So then, my brethren, give heed. Those famous men who marry wives only for the procreation of children, such as we read the Patriarchs to have been, and know it, by many proofs, by the clear and unequivocal testimony of the sacred books; whoever, I say, they are who marry wives for this purpose only, if the means could be given them of having children without intercourse with their wives, would they not with joy unspeakable embrace so great a blessing? would they not with great delight accept it? For there are two carnal operations by which mankind is preserved, [eating and sex] to both of which the wise and holy descend as matter of duty, but the unwise rush headlong into them through lust; and these are very different things.” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:23)

“Hence, my brethren, understand the sense of Scripture concerning those our ancient fathers, whose sole design in their marriage was to have children by their wives. For those even who, according to the custom of their time and nation, had a plurality of wives, lived in such chastity with them, as not to approach their bed, but for the cause I have mentioned, thus treating them indeed with honor. But he who exceeds the limits which this rule prescribes for the fulfillment of this end of

marriage, acts contrary to the very contract by which he took his wife. The contract is read in the presence of all the attesting witnesses; and an express clause is there that they marry "for the procreation of children;" and this is called the marriage contract. If it was not for this that wives were given and taken to wife, what father could without blushing give up his daughter to the lust of any man? But now, that the parents may not blush, and that they may give their daughters in honorable marriage, not to shame, the contract is read out. And what is read from it?—the clause, "for the sake of the procreation of children." And when this is heard, the brow of the parent is cleared up and calmed. Let us consider again the feelings of the husband who takes his wife. The husband himself would blush to receive her with any other view, if the father would blush with any other view to give her.

“Nevertheless, if they cannot contain (as I have said on other occasions), let them require what is due, and let them not go to any others than those from whom it is due. Let both the woman and the man seek relief for their infirmity in themselves. Let not the husband go to any other woman, nor the woman to any other man, for from this adultery gets its name, as though it were "a going to another." And if they exceed the bounds of the marriage contract, let them not at least exceed those of conjugal fidelity. Is it not a sin in married persons to exact from one another more than this design of the "procreation of children" renders necessary? It is doubtless a sin... The Apostle saith... "Defraud ye not one the other, except it be with consent for a time, that ye may give yourselves to fasting and prayer; and come together again, that Satan tempt you not for your incontinency." [1 Cor. 7:5] What does this mean? That you do not impose upon yourselves any thing beyond your strength, that you do not by your mutual continence fall into adultery. "That Satan tempt you not for your incontinency." And that he might not seem to enjoin what he only allowed (for it is one thing to give precepts to strength of virtue, and another to make allowance to infirmity), he immediately subjoined; "But this I speak of allowance, not of commandment. For I would that all men were even as I myself [that is, chaste]." As though he would say, I do not command you to do this; but I pardon you if you do.” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22)

The Catechism of the Council of Trent in the part about the “Sacrament of Matrimony” confirms that the Patriarchs of old loved God with a pure and chaste love, explaining that: “A second reason for marriage is the desire of family, not so much, however, with a view to leave after us heirs to inherit our property and fortune, as to bring up children in the true faith and in the service of God. That such was the principal object of the holy Patriarchs when they married is clear from Scripture. Hence the Angel, when informing Tobias of the means of repelling the violent assaults of the evil demon, says: “I will show thee who they are over whom the devil can prevail; for they who in such manner receive matrimony as to shut out God from themselves and from their mind, and to give themselves to their lust, as

the horse and mule which have not understanding, over them the devil hath power.” He then adds: “Thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children.” It was also for this reason that God instituted marriage from the beginning; and therefore married persons who, to prevent conception or procure abortion, have recourse to medicine, are guilty of a most heinous crime – nothing less than wicked conspiracy to commit murder.” Children, the Catholic Church teaches, are a blessing from God. They are not a curse, neither are they an impediment.

Furthermore, Origen, (c. 184-254) in his “*Homilies on Genesis*,” which deals with the topic of the circumcision of Abraham, explains that God’s purpose with the circumcision of the foreskin that He commanded in the Old Law (and the Old Testament) symbolizes a person’s will to have marital relations only for the motive of procreating offspring, rather than for satisfying their own lusts and desires: “But now let us see how also, according to our promise, circumcision of the flesh ought to be received. There is no one who does not know that this member, in which the foreskin is seen to be, serves the natural functions of coitus and procreation. If anyone, therefore, is not troublesome in respect to impulses of this kind, nor exceeds the bounds set by the laws, **nor has known a woman other than his lawful wife, and, in the case of her also, makes use of her in the determined and lawful times for the sake of posterity alone, that man is to be said to be circumcised in the foreskin of his flesh.** But that man is uncircumcised in the foreskin of his flesh who fall down in all lasciviousness and everywhere loiters for diverse and illicit caresses, and is carried along unchecked in every whirlpool of lust. But the Church of Christ, strengthened by the grace of him who has been crucified for it, abstains not only from illicit and impious beds but also from those allowed and legitimate, and flourishes like the virgin bride of Christ with pure and chaste virgins in whom true circumcision of the foreskin of the flesh has been performed and truly God’s covenant and the eternal covenant is preserved in their flesh.” (Origen, *Homilies on Genesis*, Homily III, Section 6)

It is thus clear that married spouses who want to please Our Lord and His Holy Will must follow the holy and pure example of the Patriarchs and the Prophets of the Old Testament time, “For they [that is, the men of the Old Law] had them [their wives] in the work of begetting children, not “in the disease of desire, as the nations which know not God.” [1 Thess. 4:5] And this is so great a thing, that many at this day more easily abstain from all sexual intercourse their whole life through, than, if they are joined in marriage, observe the measure of not coming together except for the sake of children.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 15) Hence, “the case being thus, enough and more than enough answer has been made to the heretics, whether they be Manichees, or whosoever other [heretics] that bring false charges against the Fathers of the Old Testament, on the subject

of their having several wives, thinking this a proof whereby to convict them of incontinence... [however the Fathers] used those women not for wantonness, but for the begetting of children” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 33)

We see the same kind of teaching about Abraham in Augustine’s work *Against Faustus*:

“Referring, then, to the eternal law which enjoins the preservation of natural order and forbids the breach of it, let us see how our father Abraham sinned, that is, how he broke this law, in the things which Faustus has charged him with as highly criminal. In his irrational craving to have children, says Faustus, and not believing God, who promised that his wife Sara should have a son, he defiled himself with a mistress. But here Faustus, in his irrational desire to find fault, both discloses the impiety of his heresy, and in his error and ignorance praises Abraham’s intercourse with the handmaid. For as the eternal law—that is, the will of God the Creator of all—for the preservation of the natural order, permits the indulgence of the bodily appetite under the guidance of reason in sexual intercourse, not for the gratification of passion, but for the continuance of the race through the procreation of children; so, on the contrary, the unrighteous law of the Manichæans, in order to prevent their god, whom they bewail as confined in all seeds, from suffering still closer confinement in the womb, requires married people not on any account to have children, their great desire being to liberate their god. Instead, therefore, of an irrational craving in Abraham to have children, we find in Manichæus an irrational fancy against having children. So the one preserved the natural order by seeking in marriage only the production of a child; while the other, influenced by his heretical notions, thought no evil could be greater than the confinement of his god.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book 22, Section 30)

As we can see, for St. Augustine, the purpose of sexual relations is only to produce children. This is also the teaching of all the Fathers on this subject.

St. Augustine, *On the Literal Meaning of Genesis* 9.3.5-6: “If one should ask why it was necessary that a helper be made for man, the answer that seems most probable is that it was for the procreation of children, just as the earth is a helper for the seed in the production of a plant from the union of the two. This purpose was declared in the original creation of the world: “Male and female he made them. And God blessed them and said, ‘Increase and multiply and fill the earth and subdue it.’” This reason for creation and union of male and female, as well as this blessing, was not abrogated after the sin and punishment of man. It is by virtue of this blessing that the earth is now filled with human beings who subdue it. Although it was after the expulsion of the man and woman from paradise that they came together in sexual

intercourse and begot children, according to Scripture, nevertheless I do not see what could have prohibited them from honorable nuptial union and “the bed undefiled” even in paradise. God could have granted them this if they had lived in a faithful and just manner in obedient and holy service to him, so that without the tumultuous ardor of passion and without any labor and pain of childbirth, offspring would be born from their seed. In this case, the purpose would not be to have children succeeding parents who die. Rather those who had begotten children would remain in the prime of life and would maintain their physical strength from the tree of life that had been planted in paradise. Those who would be born would develop to the same state and eventually, when the determined number would be complete, if all live just and obedient lives, there would be a transformation. Thus without any death their natural bodies would receive a new quality since they obeyed every command of the spirit that ruled them. With the spirit alone vivifying them, without any help from corporeal nourishment, they would be called spiritual bodies. This could have been if the transgression of God’s command had not merited the punishment of death.”

EVIL FRUITS OF NATURAL FAMILY PLANNING

Abortion is the result of failed contraceptive practices

All sin produces evil fruit according to its quality and quantity. What are the fruits of NFP? They are very evil fruits indeed: small families, unbridled lust, selfishness, materialism, greed, discord, contentions, disobedience in all ranks, alcoholism, drug addiction, also abortion, which is a direct result of failed contraceptive practices.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 65), Dec. 31, 1930: “All of which agrees with the stern words of the Bishop of Hippo in denouncing those wicked parents who seek to remain childless, and failing in this, are not ashamed to put their children to death: ‘Sometimes this lustful cruelty or cruel lust goes so far as to seek to procure a baneful sterility, and if this fails, the foetus conceived in the womb is in one way or another smothered or evacuated, in the desire to destroy the offspring before it has life, or if it already lives in the womb, to kill it before it is born. If both man and woman are party to such practices, they are not spouses at all; and if from the first they have carried on thus they have come together not for honest wedlock, but for impure gratification.’”

If the plan to prevent conception fails then abortion, the murder of the infant in the womb of the mother, is the solution. This is the great cost men pay to fulfill their unbridled and

sinful lust. This monstrous, unbridled lust shows its ugly head in many ways such as by sexual abuse of all sorts to sexual harassment and rape, to the carrying out of the act with family members (incest) and others; by viewing pornography and in their children who cannot control their lusts because they were conceived primarily in lust and raised in lust. Greed manifests itself because of the selfish nature that leads spouses to practice contraception. Objects and things that bring them momentary pleasure are more important to them than people, more important than having children. The children they do have are only sentimental ornaments that lend their perverted marriage an air of acceptance. They have no true love or care for their children, because the parents are lovers of themselves more than God. They are more interested in what brings them momentary pleasure. What they do not realize is that true pleasure and peace only comes from obeying all of God's commandments and raising godly children if God wills they should have children. Parents sit their children in front of a Television to baby-sit them while the parents fulfill, or work to fulfill, their own selfish interests. They drop off their children at day care centers for strangers to care for them. Imagine if our Blessed Mother Mary, after having received the greatest gift that any man can ever receive, the infant Jesus, God and Man, dropped Him off with godless strangers to care for Him. Parents, due to their selfish, materialistic, and covetous nature, have shirked their duty to bring children into the world and then educate and train them to be pious, faithful and obedient Catholics, so that they may have a hope to save their souls. "The having of children, they esteem grievous and unwelcome. Many at least with this view have even paid money to be childless, and have mutilated nature, not only killing the newborn, but even acting to prevent their beginning to live." (St. John Chrysostom, *Homilies on Matthew* 28:5, A.D. 391) "Whence women, reputed believers, began to resort to drugs for producing sterility, and to gird themselves round, so to expel what was being conceived on account of their not wishing to have a child either by a slave or by any paltry fellow, for the sake of their family and excessive wealth. Behold, into how great impiety that lawless one [the Devil] has proceeded, by inculcating adultery and murder at the same time!" (St. Hippolytus of Rome, *Refutation of All Heresies*, Book IX, Chapter 7, A.D. 225)

In truth, "No woman should take drugs for purposes of abortion, nor should she kill her children that have been conceived or are already born. If anyone does this, she should know that before Christ's tribunal she will have to plead her case in the presence of those she has killed. Moreover, women should not take diabolical draughts [contraceptive drugs] with the purpose of not being able to conceive children. A woman who does this ought to realize that she will be guilty of as many murders as the number of children she might have borne. I would like to know whether a woman of nobility who takes deadly drugs to prevent conception wants her maids or tenants to do so. Just as every woman wants slaves born for her so that they may serve her, so she herself should nurse all the children she conceives, or entrust them to others for rearing. Otherwise, she may refuse to conceive

children or, what is more serious, be willing to kill souls which might have been good Christians. Now, with what kind of a conscience does she desire slaves to be born of her servants, when she herself refuses to bear children who might become Christians?” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:2)

The following question can truly be asked to all those evil and impure people who kill their children or who use any form of birth-control: “Why do you sow where the field is eager to destroy the fruit, where there are medicines of sterility, where there is murder before birth? [NFP and contraception] You do not even let a harlot remain only a harlot, but you make her a murderess as well. . . . Indeed, it is something worse than murder, and I do not know what to call it; for she does not kill what is formed but prevents its formation. What then? Do you condemn the gift of God and fight with his laws? . . . Yet such turpitude. . . . the matter still seems indifferent to many men -- even to many men having wives. In this indifference of the married men there is greater evil filth; for then poisons are prepared, not against the womb of a prostitute, but against your injured wife. Against her are these innumerable tricks.” (St. John Chrysostom, *Homilies on Romans* 24, A.D. 391)

Also, in *On Marriage and Concupiscence*, by St. Augustine: “Sometimes lustful cruelty, or better cruel lust, leads one to take contraceptive drugs, and, if they do not work, kill the living infant in the womb. Or they abort it before it is born, because they would rather have the child die in the uterus than live. If both spouses subsequently agreed to this they are not really husband and wife. If they intended this from the start, their union was not marriage but debauchery. If only one intended this, I dare say that she or he was merely her husband’s whore or his wife’s paramour.” (Quoted by Gratian, in *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question II, C.7)

They work harder and are not at peace

Spouses who use contraception to limit the number of children actually increase their burden instead of lessening it. It does not matter if they have small or large families. Even spouses that have large families who then decide to use contraception fall under the same curse from God as those who use contraception and have small families. What the faithless do not see is that God punishes them by making them work much harder than they would if they did not use contraception. They work harder as a result of their sins, which are selfish in nature. All the work they do is for carnal purposes, to support and maintain a gluttonous and extravagant lifestyle, at least that is their goal even if they have not achieved it to their satisfaction. In reality gluttons and materialistic men are never satisfied no matter how much they have, thus they are disquieted most of the time and in many ways. “*The eye of the covetous man is insatiable in his portion of iniquity: he will not be*

satisfied till he consume his own soul, drying it up.” (Ecclesiasticus 14:9) “There is no peace to the wicked.” (Isaiah 57:21)

The sin of materialism they are afflicted with causes them to covetously desire fancy homes with all the modern conveniences and gadgets, fancy new cars, two vacations or more a year, etc. All this has caused them to work harder than if they had a larger unplanned family and lived frugally. How often do we hear them say, “I have all these things but no time to enjoy them?” They run around like chickens with their heads cut off, every which way, busy about much, with no time to contemplate on what is really important. One of Satan’s main ploys is to keep men so busy that they cannot think about God. Remember Satan’s ploy against the Israelites. Satan, speaking through Pharaoh, increased the workload of the Israelites so they would not have time to worship God. “Moses and Aaron went in, and said to Pharaoh: Thus saith the Lord God of Israel: Let my people go, that they may sacrifice to me in the desert... The king of Egypt said to them: Why do you Moses and Aaron draw off the people from their works? Get you gone to your burdens. ... Therefore he commanded the same day the overseers of the works, and the task-masters of the people, saying: You shall give straw no more to the people to make brick, as before; but let them go and gather straw. And you shall lay upon them the task of bricks, which they did before; neither shall you diminish any thing thereof, for they are idle, and therefore they cry, saying: Let us go and sacrifice to our God. Let them be oppressed with works, and let them fulfill them.” (Exodus 5:1. 4,6-9)

If men do not have proper time to think about God, not just a fleeting thought, they have no hope of finding Him. Just look around any city and you will see people running hither and thither going about at a mad pace with barely enough time to say hello to anyone. You do not see people talking with one another at leisure anymore on street corners or in parks. “*Take heed to yourselves, lest perhaps your hearts be overcharged with surfeiting and drunkenness and the cares of this life: and that day come upon you suddenly.*” (Luke 21:34-36) It is only when people soberly think, contemplate, and talk that there can be any hope for them to find God. This is not a guarantee that they will find God, but without it there is no hope at all. “*Without faith it is impossible to please God. For he that cometh to God must believe that he is: and is a rewarder to them that seek him.*” (Hebrews 11:6) “*Seek and you shall find.*” (Matthew 7:7) Those who seek God with a true and unfeigned heart will find God and godly peace because they are the elect who are of good will.

Parents do not even have time to spend with their own children, thus they invented the worldly evil slogan, “Quality time over quantity.” This is another tradition of men that has done away with God’s commandment to raise and educate godly children in the Catholic religion. Parents imagine they can spend around one hour a day with their children, heaping on them a false, worldly love, many times bribing them by giving them what ever

they want and then ignore them the other 23 hours. If the infant needs his diaper changed outside the quality time limit, then he must sit in his mess until his scheduled visit from his mom, or she could get someone else to do her duty. Children need 24-hour care, not just one, two, three, or twelve hours a day. Raising godly children is a full time job. It means cooking, cleaning, teaching, and vigilance every hour of every day of every year. Yes, it is a duty, and woe to those who shirk it. For surely as God is the God of the Holy Catholic Church, He will abandon you also, just as you have abandoned your own children, by your refusal to raise and educate them in holiness and the Catholic faith. He will let you sit in the mess of your own sins.

St. Augustine, *On The Natural Good of Marriage*, A.D. 419: “With respect, however, to what I ascribed to **the nature of marriage, that the male and the female are united together as associates for procreation**, and consequently do not defraud each other (forasmuch as every associated state has a natural abhorrence of a fraudulent companion), although even men without faith possess this palpable blessing of nature, yet, since they use it not in faith, they only turn it to evil and sin. In like manner, therefore, the marriage of believers converts to the use of righteousness that carnal concupiscence by which the flesh lusts against the Spirit. [Gal. 5:17] **For they entertain the firm purpose of generating offspring to be regenerated -- that the children who are born of them as children of the world may be born again and become sons of God.** Wherefore all parents who do not beget children with this intention, this will, this purpose, of transferring them from being members of the first man into being members of Christ, but boast as unbelieving parents over unbelieving children—however circumspect they be in their cohabitation, studiously limiting it to the begetting of children—really have no conjugal chastity in themselves.” (*On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 5)

If a person truly loved his own soul and the souls of his spouse and children, he would first and foremost do whatever he must to procure eternal salvation for himself and his family. If the father and mother have done their duty well, let them say in all humility, “*We are unprofitable servants; we have done that which we ought to do.*” (Luke 17:10) In other words, do not pat yourselves on the back, for you have only done what you must do if you want to have a hope to be saved and enter Heaven. “Undoubtedly, by the eternal law, which requires the preservation of natural order, and forbids the transgression of it, conjugal intercourse should take place only for the procreation of children, and after the celebration of marriage, so as to maintain the bond of peace.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book XXII, Section 61, A.D. 400)

The evil fruit of disobedience

Even when parents and children are home and at rest they sit in front of the Television and get brainwashed. Perverted families look at perverted shows about perverted families, while not even talking with their own family members. They live through the perverted families they see on Television and imitate them. They turn fantasy into reality, thus their lives have become nightmares. They have become robots with no true personalities, who are programmed to sin without the least pang of conscience. God, indeed, punishes these perverted families by the natural consequences of their sins. “*By what things a man sinneth, by the same also he is tormented.*” (Wisdom 11:17) One of these punishments is disobedient wives and children. Thus you have families in which the natural order of hierarchical submission is turned upside down and the resultant discord that follows. “As for my people, their oppressors have stripped them, and women have ruled over them... I will give children to be their princes, and the effeminate shall rule over them... And the people shall rush one upon another, and every man against his neighbor: the child shall make a tumult against the ancient, and the base against the honorable.” (Isaiah 3:12, 4-5) “And the brother shall betray his brother unto death, and the father his son; and children shall rise up against their parents and shall work their death.” (Mark 13:12)

When wives disobey their husbands and children rise up against their parents, husbands and parents act surprised! But by what right do they have to complain? Have they not fostered rebellion in their homes? Because they have rebelled against God, fallen-away Catholics being the worst of all, rebellion is in the midst of them: “*Because it is like the sin of witchcraft, to rebel: and like the crime of idolatry, to refuse to obey.*” (1 Kings 15:23) Because they would not obey God, obedience is not rendered to them when it is due. Where does it all end? It ends in most cases in adultery, separation, or divorce and sinful second unions that are not marriages (see [The Annulment Fiasco – The Vatican II Sect’s De Facto acceptance of Divorce and Remarriage](#)). In other cases it maintains an illusion of a marriage and family, in which the spouses and children are alienated from one another, each going about their own selfish interests. These perverted families are cold and sterile with happy-faces pasted in front of their true faces of greed, selfishness, pride, envy, hopelessness, despair, melancholy, boredom, restlessness, the root being hatred toward the true God. There is only one remedy, and that is to come to God with one’s whole heart and soul by becoming Catholic in word and deed before it is too late.

Pope Pius XI, *Ingravescentibus Malis* (# 1), On the Rosary, 1937: “There is no remedy for the ever-growing evils of our times except a return to Our Lord Jesus Christ and to His most holy precepts. Truly, only He “hath the words of eternal life” (cf. John 6:69), and individuals and society can only fall into immediate and miserable ruin if they ignore the majesty of God and repudiate His Law.”

St. Pope Pius X, *Communium Rerum* (# 24), 1909: “More bitter shall be the consequences of these threats when the vices of society are being multiplied, when the sin of rulers and of the people consists especially in the exclusion of God and in rebellion against the Church of Christ: that double social apostasy which is the deplorable fount of anarchy, corruption, and endless misery for the individual and for society.”

Honorable continence and chastity

One of the times conception can legally be deferred is if the spouses agree to abstain from marital relations through virtuous chastity for a period of time. They must then abstain altogether from the marital act, both during the infertile periods as well as the fertile periods. This is referred to by Pope Pius XI as “virtuous continence” in *Casti Connubii*, where he discusses the **Vices Opposed To Christian Marriage:**

“And now, Venerable Brethren, We shall explain in detail the evils opposed to each of the benefits of matrimony. **First consideration is due the offspring, which many have the audacity to call the disagreeable burden of matrimony and which they say is to be carefully avoided by married people not through virtuous continence, but by frustrating the marriage act. Some justify this criminal abuse on the ground that they are weary of children and wish to gratify their desires without their consequent burden.**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54)

“Virtuous continence” or abstinence is neither virtuous nor honorable if spouses have marital relations during the infertile period while having deliberately planned to avoid having relations during the fertile period. The intent is not to abstain from marital relations. Rather, the intent is to have marital relations while having planned to prevent conception.

To deliberately remain chaste during the fertile period while having marital relations only during the infertile period is dishonorable continence and is chastity for Satan. It is chastity in the service of lust, and that is not true chastity. Far from honorable is this dark and dastardly deed. The only reason the spouses remain chaste during the fertile period is so they will not have children while at the same time having planned to commit the sexual act as soon as the fertile period is over. This is only pretend chastity; pretend continence. “You do not want to have a child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only sterility of a very pious wife is chastity.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 52:4)

Despite this fact, the overwhelming majority of NFP users will actually have the boldness to claim that they are practicing “abstinence” or “continence” while using “Natural Family Planning,” just as if there was something “virtuous” or “good” about their dastardly deed of avoiding the children that God wanted to bless them with. In truth, Pope Pius XI rightly calls these people “criminals” and their evil and filthy action a “criminal abuse” in the above mentioned encyclical.

Again, the sin of contraception is incurred when two conditions are met, the planning to engage in the marital act while also having planned to prevent conception: “Who is he who cannot warn that no woman may take a potion so that she is unable to conceive or condemns in herself the nature which God willed to be fecund? **As often as she could have conceived or given birth, of that many homicides she will be held guilty,** and, unless she undergoes suitable penance, she will be damned by eternal death in Hell. **If a woman does not wish to have children, let her enter into a religious agreement with her husband; for chastity is the sole sterility of a Christian woman.**” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 1:12*, A.D. 522)

Medical condition, danger to the mother or child, does not excuse

Honorable continence can also be practiced if the wife has a medical condition in which pregnancy would endanger her life. If the husband and wife decide to have relations, they must do so with the intention to beget children if God wills they should have children and be prepared to risk the life of the mother; for neither abortion, contraception nor NFP is allowed in case of a medical problem on the part of the mother.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 64), Dec. 31, 1930: “As to the ‘medical and therapeutic indication’ to which, using their own words, we have made reference, Venerable Brethren, however much we may pity the mother whose health and even life is imperiled in the performance of the duty allotted to her by nature, nevertheless, what could ever be a sufficient reason for excusing in any way the direct murder of the innocent? This is precisely what we are dealing with here. Whether inflicted upon the mother or upon the child, it is against the precept of God and the law of nature: “Thou shalt not kill”. The life of each is equally sacred, and no one has the power, not even the public authority, to destroy it... Upright and skillful doctors strive most praiseworthy to guard and preserve the lives of both mother and child; on the contrary, those show themselves most unworthy of the noble medical profession who encompass the death of one or the other, through a pretense at practicing medicine or through motives of misguided pity... Holy Mother Church

very well understands and clearly appreciates all that is said regarding the health of the mother and the danger to her life. And who would not grieve to think of these things? **Who is not filled with the greatest admiration when he sees a mother risking her life with heroic fortitude, that she may preserve the life of the offspring which she has conceived?** God alone, all bountiful and all merciful as He is, can reward her for the fulfillment of the office allotted to her by nature, and will assuredly repay her in a measure full to overflowing.”

If the wife's life is threatened by bearing children, then either the marital act is abstained from altogether by honorable continence, or it is done with the hope of conception if God wills they should have children, being ready to bear the consequences of the possible death of the mother.

Lack of faith that God can regulate, feed, clothe, and protect families

Fallen-away Catholics exhibit their loss of the Catholic faith by a lack of faith in the God whom they profess to believe in. How does this lack of faith in God exhibit itself with those who practice contraception? They deny God's power to open and close wombs, to feed, shelter, and provide for all the other necessities of their families. Many verbally profess belief in miracles, while in their hearts they do not really believe. Many do not even profess belief in miracles.

Do the couples who use NFP, or the priests who promote it, possess supernatural faith in the providence of God? Do they believe that God is the one who sends life? Does anyone have a right to have 3 children when God willed them to have 10? God is perfectly aware of each couple's needs, and he knows precisely what they can handle. Those with the true Catholic faith should be totally unconcerned with charts and calendars. These are all unnatural instruments which frustrate God's will. Disregard this nonsense and accept the fact that God will not send you any children that you cannot handle. He will not burden anyone with anything too heavy, for His yoke is always easy and His burden always light. “For the virtue of each [good] thing then discovers itself when it is brought to its own fitting work... For instance, wine is given for cheerfulness, not drunkenness, bread for nourishment, **sexual intercourse for the procreation of children.**” (St. John Chrysostom, *Homilies on the Epistle of St. Paul to the Colossians*, Homily XII, Colossians iv. 12-18, Ver. 18)

God feeds the birds which neither reap nor sow

The word of God condemns anyone who attempts to excuse the mortal sin of contraception for any reason, one being the economic excuse. Those who use the economic excuse faithlessly say that if they have too many children they will not be able to feed or clothe them, or provide their other necessities. These fallen-away Catholics do not really believe in the word and power of God.

Regarding the so-called “necessities” and “grave circumstances” that so many people excuse themselves with today, Our Lord Jesus Christ explicitly teaches us in the Holy Gospels how we are to behave on such occasions: “Therefore I say to you: Be not solicitous for your life, what you shall eat, nor for your body, what you shall put on. The life is more than the meat: and the body is more than the raiment. Consider the ravens, for they sow not, neither do they reap, neither have they storehouse nor barn, and God feedeth them. How much are you more valuable than they? . . . Consider the lilies, how they grow: they labour not, neither do they spin. But I say to you, not even Solomon in all his glory was clothed like one of these. Now, if God clothe in this manner the grass that is to-day in the field and to-morrow is cast into the oven: how much more you, O ye of little faith? . . . seek ye first the kingdom of God and his justice: and all these things shall be added unto you.” (Luke 12:22-24, 27-28, 31)

Dear reader, you will either truly believe in the word of God or not. It does no good to say you believe while your actions prove otherwise. “*Let us not love in word nor in tongue, but in deed and in truth.*” (1 John 3:18) Your professed faith is tested when it comes time to put it into action. “*Faith without works is dead.*” (James 2:20) “*Be ye doers of the word and not hearers only, deceiving your own selves.*” (James 1:22) Only those are blessed who hear the word of God and keep it. “*Blessed are they who hear the word of God and keep it.*” (Luke 11:28) Do you really believe God can feed, clothe, and shelter your family no matter how big it is? “[Some] complain of the scantiness of their means, and allege that they have not enough for bringing up more children, as though, in truth, their means were in [their] power... or God did not daily make the rich poor and the poor rich. Wherefore, if any one on any account of poverty shall be unable to bring up children, it is better to abstain from relations with his wife.” (Lactantius, *Divine Institutes* 6:20, A.D. 307)

Woe to faithless fallen-away Catholics who say they cannot feed their families due to difficult economic conditions, implying God cannot provide for them. Nothing is impossible with God.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 60-61), Dec. 31, 1930: “We are deeply touched by the sufferings of those parents who, in extreme want, experience great difficulty in rearing their children. However, they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error. No

difficulty can arise that justifies putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil. **There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted. This truth of Christian faith is expressed by the teaching of the Council of Trent: ‘Let no one be so rash as to assert that which the Fathers of the Council have placed under anathema, namely that there are precepts of God impossible for the just to observe. God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.’”**

Pope Pius XI is crystal clear: not even “in extreme want” may people justify “putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil”, thus condemning all forms of contraception and birth control. He then proceeds to give a cure for those who are living “in extreme want” by saying that: “There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their **chastity unspotted**” and “**God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.**”

God will always honor and bless a couple who seeks to please Him first and foremost in this life by doing what He commands. This is an infallible truth found in His Holy Word, and all people who wish to save their own souls – which is the only thing that really matters in this short life – must of course strive to please Our Lord in every way possible. *“And he will love thee and multiply thee, and will bless the fruit of thy womb, and the fruit of thy land, thy corn, and thy vintage, thy oil, and thy herds, and the flocks of thy sheep upon the land, for which he swore to thy fathers that he would give it thee.”* (Deuteronomy 7:13)

If God wills for a couple to have none, few, or many children, He will regulate conception during the marital act so that it will be so. Dear reader, do you believe that? Prove it by condemning contraception and never practice it again. Always desire and hope that conception should take place during every marital act, even if by a miracle. Do not take the place of God. Let God regulate whether or not conception occurs during your marital act. He will not burden you with anything too heavy, for His yoke is always easy and His burden always light.

St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 7:20, A.D. 421: “He [Julian] asserts that woman was given to man only for the purpose of generation, a matter which you thought it necessary to argue so long in vain, as if any of us denied this

statement. ... God cares for the universe, you will find that this must please God more in which there is the cause of the universe... Therefore, because the propagation of the human race could not be from the man alone, God said it is not good for man to be alone. ... [Therefore] He did not permit Cain, guilty of fratricide, to perish before he had generated children. Therefore, woman was given to man for the sake of the generation of human posterity.”

Famine, plague, war, exile, and death are not due to big families

If you cannot feed your family it is not because of the size of your family. If God is not shunned by the deliberate prevention of conception, then God will certainly provide for the family. God will make available all they need, provided the family does not incur God’s wrath for other reasons, or if God sees they should die as persecuted martyrs. To suffer persecution for God, such as martyrdom by starvation, is the greatest provision God can give, by providing the soul with immediate entry into Heaven as a saint. Famine, plague, all sorts of calamity, or martyrdom that befalls families is not due to the number of children, but because of disobedience or obedience to God. When God strikes a land with famine, or similar conditions that make it impossible for families to sustain themselves, they all die, no matter how small or large their families are. The punishment is not due to the size of the family. When God allows persecution and martyrdom to come upon His faithful chosen to test their faith and to witness to unbelievers, they die in obedience to God. Their death has nothing whatsoever to do with the number of children they have. God has demonstrated many times how He protects His faithful while at the same time sending famine and death to obstinate evildoers.

“The Lord will take away from thee all sickness: and the grievous infirmities of Egypt, which thou knowest, he will not bring upon thee, but upon thy enemies.” (Deuteronomy 7:15) “The Lord will make a wonderful difference between the possessions of Israel and the possessions of the Egyptians, that nothing at all shall die of those things that belong to the children of Israel... The Lord therefore did this thing the next day: and all the beasts of the Egyptians died, but of the beasts of the children of Israel there died not one.” (Exodus 9:4, 6) “Moses stretched forth his rod towards heaven, and the Lord sent thunder and hail, and lightning running along the ground: and the Lord rained hail upon the land of Egypt... And the hail destroyed through all the land of Egypt all things that were in the fields, both man and beast: and the hail smote every herb of the field, and it broke every tree of the country. Only in the land of Gessen, where the children of Israel were, the hail fell not.” (Exodus 9:22-26)

What they fear comes upon them in unknown ways

“That which the wicked feareth, shall come upon him.” (Proverbs 10:24) When spouses deliberately plan to prevent conception, taking the place of God, God abandons them and their families. Many times people cry out to God for help when they are in dire straights. When all is well they disobey or ignore Him. If they should appeal to God in a time of need, God says to them, “You abandoned Me by following your own sinful ways, now provide for your needs yourselves!”

Proverbs 1:25-31 “You have despised all my counsel, and have neglected my reprehensions. I also will laugh in your destruction, and will mock when that shall come to you which you feared. When sudden calamity shall fall on you, and destruction, as a tempest, shall be at hand: when tribulation and distress shall come upon you: Then shall they call upon me, and I will not hear: they shall rise in the morning, and shall not find me: Because they have hated instruction, and received not the fear of the Lord, Nor consented to my counsel, but despised all my reproof. Therefore they shall eat the fruit of their own way, and shall be filled with their own devices.”

NFP is a tradition of men that replaces the law of God

NFP is simply a tradition of men. It has eliminated the commandment of God that forbids contraception, by making it seem that NFP is not contraception simply because physical devices or techniques are not used during the marital act. They ignore the very heart of this commandment of God by violating it in a most deceptive manner. The ancestors of the Pharisees that Jesus condemned, the apostate and Talmudic Jews and their false religion of apostate Judaism have carried on these traditions of men to absurd proportions. One such teaching is that it is only murder if one directly kills another, such as by stabbing, shooting, or choking, etc. They teach it is not murder if one locks a man in a room with no food or water and does not give him any. In this case, they teach, the man dies from thirst and starvation, and not by the hands of any man; thus no murder was committed (Babylonian Talmud: Tractate Sanhedrin, Folio 77a). In truth, these apostate Jews are a perfect parallel to those who practice NFP. The tradition of men teaches that as long as a physical device or technique is not used during the marital act, the planning ahead of time by charting cycles to prevent conception is not a crime.

In every case a deliberate plan is made before the act

Married couples that attempt to frustrate conception while engaging in the marital act must formulate a deliberate plan in order to do so. In every case they deliberately

formulate a plan to prevent conception before the marital act. Whether they plan to use physical contraceptive devices during the act, or plan to withdraw during the act, or plan to take birth control pills that prevent ovulation before the act, or plan to use NFP by only having relations during the infertile period, or they plan by charting fertile and infertile periods, it is exactly the same plan. In every case the goal of the plan is the same: to prevent conception while engaging in the marital act. In a sense it could be said about NFP that a contraceptive is placed over the fertile period while engaging in the marital act during the infertile period, or, the husband withdraws from the act during the fertile period while engaging in it during the infertile period, or, instead of preventing ovulation with a pill, it is prevented by charting cycles. Dear reader, open your eyes and ears, can you not see that the intention is the same in every case! Can you not see that NFP is contraception! **“Dost thou not know what thou art at? Thou marriest a wife for chastity, and procreation of children...”** (St. John Chrysostom, *Homilies on the Epistle of St. Paul to the Colossians*, Homily XII, Colossians iv. 12-18, Ver. 18)

It is intrinsically evil when spouses plan to have sexual relations while also having planned to hinder the conception of the child that God wanted to bless them with. It does not matter in what way the spouses plan to prevent conception. The principle is the same in all cases: the deliberate prevention of conception (bearing children) by the spouses while engaging in the marital act. Guilt of mortal sin occurs when these two conditions are met, either in the mind or in the act. Our Lord teaches us that all sin proceeds from the heart, and manifests itself in men’s actions. *“The things which proceed out of the mouth, come forth from the heart, and those things defile a man. . . . For from the heart come forth evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false testimonies, blasphemies.”* (Matthew 15:11, 19)

St. Augustine, *City of God* 7:30, A.D. 426: **“And now, to begin to go over those works of the one true God... we worship that God who has appointed... the union of male and female for the propagation of offspring...”**

The natural cycles of a fruit tree

A fruit tree has its natural cycles for fertility and infertility. There is a proper time to fertilize the tree. If a gardener fertilized the tree when it was not fertile nothing will come of it. If he were a good gardener he would only fertilize it during its known fertile cycle in order for it to conceive and thus produce fruit. Now, what is to be said of a gardener who only fertilizes the tree during its infertile cycle, while deliberately not fertilizing it during its fertile period? He would have made an unnatural use of the natural cycles of the tree, so unnatural that the people would think him either insane or a hater of fruit. Bad enough, would they say he is, if they see him stupidly wasting time and fertilizing material when

nothing can come of it, but worse beyond compare is he when he deliberately stops fertilizing the tree just when it is fertile. Indeed, “Dare not to do the deeds of Sodom,” St. John Chrysostom says, “lest ye suffer the lot of Sodom... Even as they devised a barren intercourse, not having for its end the procreation of children, so did God bring on them such a punishment...” (*On the Statues, Hom. XIX*; NPNF, p. 467) Commenting on the sin of Sodom St. John Chrysostom writes, “How great is that sin, to have forced hell to appear even before its time?” (*Hom. IV in Rom.*; NPNF, p. 358)

Now, if for some reason, not in contempt for the fruit and with the good of the tree in mind, the gardener does not want the tree to bear fruit, then he would not fertilize the tree at all. This is equivalent to honorable continence or chastity, and this state is the most honorable for married people. In truth, God loves purity and chastity so much that He often uses His chaste servants to save souls. The chaste or barren husband and wife still conceive and give birth to children, but they are of a spiritual kind, which is infinitely more valuable: **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess. And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.”** (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116, A.D. 392)

Man plays stupid, and God will not be mocked

Some, evading the issue, say that when NFP is used, conception can still take place if God grants it. Thus, according to them, the spouses are open to conception. But if it were true that the spouses are open to conception then why all the planning by the spouses to prevent conception by only having relations during the infertile period? The sin resides in the intention of the spouses, not the fact that God may still grant conception in spite of their plan against it. The same can be said of any contraceptive device or technique. None are 100 percent guaranteed to prevent conception. Even those who were sterilized have conceived. Sadly, these are the children that are referred to by these bastard parents as mistakes. The children they bear will be children of fornication whom God will use to torment the parents. Question this not, O blind men, who love evil and love to play stupid. Do you not see the discord in your own families, the rebellion of children against their rebellious parents? Sin begets sin. In that which you sin, you shall be punished. Think not that God is like sinful men in that He lets sin go unpunished. Open your eyes and observe the history of fallen man. Has God ever allowed sin to go unpunished? Look at the lust that infects the fallen-away priests who promote NFP?

Examine your conscience now, all you who use NFP, and confess your mortal sins before it is too late. Examine your conscience real good and ask yourself if you had **deliberately**

planned to prevent conception when you performed the marital act. It does not matter what the lust filled faithless priest tells you. He cannot quell your conscience, because this sin violates the law God has written upon your heart. This priest will not be able to console you when you are both in Hell. Take to heart Pope Pius XI's warning in *Casti Connubii*: "They are blind and leaders of the blind: and if the blind lead the blind, **both fall into the pit.**" The priests and the people they are leading astray will all go to Hell for this sin alone.

A last most important point, there is no remission of sin outside the Catholic Church and that is where most of you readers are. The infallible Catholic dogma which teaches that "*Outside the Church there is no salvation nor remission of sins*" have no exceptions according to the teachings of the Church (Pope Boniface VIII, *Unam Sanctum*, A.D. 1302). You must learn the Catholic Faith and abjure from your heresies or schisms and thus enter the Catholic Church before your sins can be forgiven.

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctum*, A.D. 1302: "Urged by faith, we are obliged to believe and to maintain that the Church is one, holy, catholic, and also apostolic. We believe in her firmly and we confess with simplicity that outside of her there is neither salvation nor the remission of sins, as the Spouse in the Canticles [Sgs. 6:8] proclaims: 'One is my dove, my perfect one. She is the only one, the chosen of her who bore her,' and she represents one sole mystical body whose Head is Christ and the head of Christ is God [1 Cor. 11:3]. In her then is one Lord, one faith, one baptism [Eph. 4:5]. There had been at the time of the deluge only one ark of Noah, prefiguring the one Church, which ark, having been finished to a single cubit, had only one pilot and guide, i.e., Noah, and we read that, outside of this ark, all that subsisted on the earth was destroyed."

The root of the whole problem that leads to sins of immorality and sins against the Natural Law and the loss of the Catholic Faith is evil practices like NFP. Bad lives coupled with intentions of persevering in sin always precedes before a person falls into more grievous errors, heresies or schisms. For when man refuses to heed the Natural Law and the conscience that God has imprinted on his heart, God allows him to fall into more grievous errors and heresies because of his negligence and scorn of God's divine and natural laws.

Please read this text called "[Important Spiritual Information You Must Know About to be Saved](#)" to see if you are living in some mortal or venial sins that you have not yet wished to break free from. This important text addresses some of the most common sins committed by men today that they fall into Hell for.

COMMON OBJECTIONS

Objection: How can you say that the only motive that can excuse the marital act is the procreation of children? It is not against the Natural Law or the Law of the Church to excuse intercourse for the sake of pleasure, health, or love. You are wrong when you say that one must perform the marital act for the purpose or motive of begetting children, and that the procreation of children is the only primary purpose or motive that a couple can use to excuse the marital act. There are many primary purposes or motives of marriage that excuse the marital act from being sinful. One can perform the marital act for many primary reasons such as for the sole purpose or motive of health, satisfying the fleshly lust, quenching concupiscence, mutual help, paying the marital debt, as well as for cultivating mutual love and unitive purposes. Any one of these purposes or motives are enough to perform the marital act in a lawful way, and this proves that spouses can perform sexual acts that are not intended or able to procreate in themselves.

Not so, since the Church and Pope Pius XI, as we have seen, teaches that the primary end or motive of the marital sexual act is the procreation of children, while he describes the other ends or motives of the marital act (if spouses choose to perform the act for these reasons) as secondary ends or motives that are not necessary for the act to be lawful and that are dependent on and which must follow the primary motive of procreation in order for the sexual act to be lawful. The teaching of the Natural Law as well as that of the Church is clear that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and this is also why Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage “such as mutual aid, the cultivating of mutual love [unitive purpose], and the quieting of concupiscence... so long as they are subordinated to the primary end [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN] and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.” This proves that all other motives than the procreation of children are secondary ends or motives.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “**For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence** which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved [that is, all sexual acts must be able to procreate in themselves, which means that no unnatural and non-procreative form of a sexual act can ever be performed without sin].”

This means that the primary end or purpose of procreation (in thought and action) can not be made subordinate or subject to the secondary ends or purposes and that the primary end must always exist for the marital act to be lawful while the secondary ends or motives are not needed at all in order to lawfully perform the marital act. The secondary ends “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, [unitive purpose] and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed. This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure and the marital act, since it is a higher calling to live for the Spirit than for our own selfish and fleshly desires. “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity**, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*” (The Holy Bible, Tobias 8:9)**

While some have erroneously asserted that the motive of paying the marital debt to one’s spouse can be used as a primary motive to excuse the marital act from sin, we see that Pope Pius XI defines *the paying of the marital debt* as a secondary end or motive, by using the words “*mutual aid*” to explain its nature, since according to God’s Law and Saint Paul in the Holy Bible, a spouse must **help** his or her spouse by paying the marital debt when the other spouse asks for it in order to not allow the requesting spouse to become tempted to fall into sins of sensuality (1 Corinthians 7).

Many other heretics of our own times also claim that the “unitive” purpose is a primary motive of the marital act along with the motive of procreation, but we can see that Pope Pius XI relegates the unitive purpose, which he calls “the cultivating of mutual love”, to a secondary purpose that are not necessary to exist in order for the act to be lawful.

In fact, the modern day proposition that health, pleasure or love might be the sole object of intercourse is a heresy that has no biblical, apostolic, patristic or medieval authority whatsoever. St. Thomas Aquinas explains in his *Summa* that: “Although it is not evil in itself to intend to keep oneself in good health, this intention becomes evil, if one intend health by means of something that is not naturally ordained for that purpose; for instance if one sought only bodily health by the sacrament of baptism, and the same applies to the marriage act in the question at issue.” (*Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5, Reply to Objection 4)

The Holy Bible confirms the fact that God wants spouses to perform the marital act for the only purpose of procreation. The holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and that he shall be “**moved rather for love of children than for lust,**” so “**that in the seed of Abraham**” he “**mayest obtain a blessing in children**”. Tobias who was a holy and virtuous person consented to this admonishment by the holy angel and answered God in his prayer that “**not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**”.

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust,** that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity,** in which thy name may be blessed for ever and ever.”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer, not for fleshly lust but only for the love of posterity, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust”.

According to God’s will, spouses are to engage in the marital act for the “love of posterity” (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together “**only for the love of posterity**” if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that “**the devil has power**” over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving “**themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding**”.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

It is a divine law, a dogma of the faith (*de fide*), that the primary end of marriage is procreation (bearing children) and the education of children. Pope Pius XI decrees it “is beyond the power of any human law” to teach otherwise.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: “To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words ‘Increase and multiply,’ is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the [1917] Code of Canon Law [Canon 1013]: ‘The primary end [or purpose] of marriage is the procreation and the education of children.’”

A Practical Commentary on Canon 1013 explains that: “there can be no controversy over the primary object of marriage. The perpetuation of the human race is willed by the Creator, who from the creation of mankind appointed the means for this purpose... **The Holy Office condemned the opinion defended by some recent authors who deny that the procreation of children is the primary end of matrimony, and regard its secondary ends not subordinate to its primary end but independent of it.**” (April 1, 1944; *Acta Ap. Sedis*, XXXVI, 103.)

It could not be more clear from both the Natural Law as well as the teachings of the Church that: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (*The 1917 Code of Canon Law*, Canon 1013) Therefore, it is heresy to teach that procreation and education of children is not the only primary end of marriage.

Objection: The Bible doesn't condemn birth control. Modern birth control methods were unknown in Bible times, and the Bible is, therefore, silent on the matter. The closest that Scripture comes to condemning birth control is Genesis chapter 38, the account of Judah's sons Er and Onan. Onan's motivation was selfish; he used Tamar for his own pleasure, but refused to perform his legal duty (from Deuteronomy 25:5-10) of creating an heir for his deceased brother. This passage (in Genesis 38) is often used as evidence that God does not approve of birth control. However, it was not the act of contraception that caused the Lord to put Onan to death as you say; it was Onan's selfish motives behind the action. God did not kill Onan for practicing contraception but because he refused to obey the Law from Deuteronomy 25:5-10 that instructed brothers to raise up seed for his dead brother. This fact proves that God doesn't directly condemn contraception in the Bible. Contraception, by definition, is merely the opposite of conception. It is not the use of contraception that is wrong or right. As we learned from Onan, it is the motivation behind the contraception that determines if it is right or wrong. Ultimately, a couple's motives for delaying childbearing, using contraception, or even having numerous children, are between them and God. Therefore, we can find no biblical admonition against the use of birth control in and of itself.

Answer: God's law in the Old Testament did not even command the death penalty for the person who refused to create heirs to his deceased brother. **The brother who refused this duty was, as a punishment, only to be publicly disgraced!**

Deuteronomy 25:5-10 "When brethren dwell together, and one of them dieth without children, the wife of the deceased shall not marry to another: but his brother shall take her, and raise up seed for his brother: And the first son he shall have of her, he shall call by his name, that his name be not abolished out of Israel. **But if he will not take his brother's wife, who by law belongeth to him, the woman shall go to the gate of the city, and call upon the ancients, and say: My husband's brother refuseth to raise up his brother's name in Israel: and will not take me to wife.** And they shall cause him to be sent for forthwith, and shall ask him. If he answer: I will not take her to wife: **The woman shall come to him before the ancients, and shall take off his shoe from his foot, and spit in his face, and say: So shall it be done to the man, that will not build up his brother's house: And his name shall be called in Israel, The house of the unshod.**"

This bible verse shows us that disobeying the Law of the Old Testament that directed a man to marry his dead brother's wife in order to raise up seed for his brother, was not something that was a particularly serious infraction in the eyes of the Lord, for if God would have considered this act of disobedience as a great crime, He would have instituted a punishment that was much more severe than being only a little disgraced or mocked, which almost is no punishment at all.

According to *The Book of Genesis*, the reason for why Onan was killed was because: "He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, *spilled his seed upon the ground, lest children should be born in his brother's name.*" Notice how clearly this biblical text shows that the reason Onan did this "**detestable thing**" was "**lest children should be born in his brother's name**", thus showing us that the act of performing the marital act while taking steps to hinder procreation is hated by God. This absolutely proves that a person who performs the marital sexual act with an intention opposed to procreation – is condemned according to God's Holy Law.

Genesis 38:8-10 "Juda, therefore said to Onan his son: 'Go in to thy brother's wife and marry her, that thou mayst raise seed to thy brother.' He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, **lest children should be born in his brother's name.** And therefore the Lord slew him, because he did a detestable thing."

Therefore, it is abundantly clear from the Bible itself that Onan was not killed for his deed **of refusing to fulfill his duty to create heirs for his deceased brother**, as the protestants claim, since this act was only punished with a public disgrace (Deuteronomy 25:5-10). What deed then was Onan killed for? Obviously, **he was killed for the wicked and selfish deed of having sexual relations while practicing contraception; and for being against conception.** Truly, if Onan did not want to raise up heirs for his deceased brother, he should not have had sexual relations with her while pretending to fulfill the marital duty of procreating children (even though he did not); and obviously, he must not practice coitus interruptus while selfishly indulging in the sex act, since this is an act against nature.

God did not even ordain for a man to die or even be hurt if he refused to raise up seed for his deceased brother according to the Old Testament Law, **but when Onan performed the actual marital sexual act without wishing to beget children, God instantly killed him in order to show us the hatred God have of those who do not excuse the marital sexual act with the absolutely necessary motive of procreation.** Thus, the refusal to not raise up children for one's brother is not a very grave crime in the eyes of God as long as one does not perform the marital act, but performing the marital sexual act without wanting to have children is a very grave crime according to God's Holy Law. Since God foresaw the great evil and selfishness of many in the future (and especially in our own time) who were to practice contraceptive sexual acts, and in order to help future generations of Jews and Christians to abstain from all contraceptive acts: it is clear that God killed Onan to set an example for future generations.

Since God utterly detests the act of contraception, God also sometimes allows the evil demons who incite men and women to commit this act, to kill them when they consent to their temptations, as is recorded in the Book of Tobit, where the seven husbands of Sarah was killed; since they tried to perform the marital act for selfish and lustful reasons. As in the case from Tobit, it seems clear that since Onan wanted to selfishly and lustfully enjoy the sex act without intending having children, as God's holy law requires, that a demon, or the evil angel Asmodeus that kills lustful and wicked people, was permitted by God to slay him (cf. Tobias 3:8). Haydock commentary explains: “[Genesis 38] Ver. 10. *Slew him*, perhaps by the hand of *evil angels*, Psalm lxxvii. 49. Asmodeus, &c., who slew the libidinous husbands of Sara. (Tobias iii. 7[8].) (Menochius)”

The design of this institution of raising up seed for a brother – which was not originated by Moses, but came down from early times (Genesis 38:8) and is to be found amongst other nations than the Jews, and that even in the present day – was to preserve a family from

becoming extinct and to secure the property of a family from passing into the hands of a stranger.

Thus, the claim that “*it was not the act of contraception that caused the Lord to put Onan to death; it was Onan’s selfish motives behind the action*” is of course ludicrous and false, and is easily refuted not only from the Bible itself as we have seen, but also from the writings of the Fathers. We will quote only St. Augustine:

“As St. Augustine notes, ‘**Intercourse even with one’s legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented. Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it** (Gen. 38:8-10).’”
(Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 55; St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12)

Furthermore, this objection of excusing contraception is also condemned by the Holy Word of God in both an explicit and implicit way. Indeed, the Bible does have quite a lot to say about children. The Bible presents children as a gift from God (Genesis 4:1; Genesis 33:5), a heritage from the Lord (Psalm 127:3-5), a blessing from God (Luke 1:42), and a crown to the aged (Proverbs 17:6). God sometimes blesses barren women with children (Psalm 113:9; Genesis 21:1-3; 25:21-22; 30:1-2; 1 Samuel 1:6-8; Luke 1:7, 24-25). God forms children in the womb (Psalm 139:13-16). God knows children before their birth (Jeremiah 1:5; Galatians 1:15).

It’s not a couple that decides for themselves whether God should send them new life or not as the biblical verses already provided proves, but this is wholly up to God and His holy will (Matthew 6:10).

Genesis 30:1-2 “And Rachel seeing herself without children, envied her sister, and said to her husband: ‘Give me children, otherwise I shall die.’ **And Jacob being angry with her, answered: ‘Am I as God, who hath deprived thee of the fruit of thy womb?’**”

We all know that God is the One who opens the womb, the One who killeth and maketh alive. “*The Lord also remembering Rachel, heard her, **and opened her womb.***” (Genesis 30:22) In truth, “*The Lord killeth and maketh alive, he bringeth down to hell, and bringeth back again.*” (1 Kings 2:6)

So why would a woman who desires to fulfill the will of God make a systematic effort to avoid God sending her a new life? What excuse could such a person possibly make for

going out of her way to calculate how to have marital relations without getting pregnant with the child God was going to send? Why would a woman (or a man) who believes that God opens the womb try to avoid His opening of the womb by a meticulous and organized effort, involving birth control methods, charts, cycles or thermometers? The answer is that those who engage in such behavior as contraception selfishly turn from God (which is the essence of sin) and refuse to be open to His will.

God, and not man, is the only one that can lawfully decide whether a couple shall receive a child or not. Can you imagine what Jacob would have said to Rachel if she had discovered a new way to avoid “the Lord opening her womb?” He would probably have rebuked her as an infidel.

Objection: Natural Family Planning is a justifiable practice of birth control because it does nothing to obstruct the natural power of procreation.

Answer: Natural Family Planning obstructs the primary end of marriage: the procreation and education of children. This makes the fact that NFP does nothing to obstruct the marital act itself irrelevant.

In order to quickly refute this *most common of all objections in favor of NFP*, it will be necessary to repeat the section from the beginning of this article.

Catholic dogma teaches us that the primary purpose of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: “**The primary end of marriage is the procreation and the education of children.**”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Besides this primary purpose, there are also secondary purposes for marriage, such as mutual aid, the quieting of concupiscence and the cultivating of mutual love. **But these secondary purposes must always remain subordinate to the primary purpose (or end) of marriage (the procreation and education of children).** This is the key point to remember in the discussion on NFP.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Therefore, even though NFP does not directly interfere with the marital *act itself*, as its defenders love to stress, it makes no difference. **NFP is condemned because it subordinates the primary end (or purpose) of marriage and the marriage act (the procreation and education of children) to the secondary ends.**

NFP subordinates the primary end of marriage to other things, by deliberately attempting to avoid children (i.e., to avoid the primary end) while having marital relations. NFP therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point ***crushes*** all of the arguments made by those who defend NFP; because all of the arguments made by those who defend NFP focus on the marriage act itself, while they blindly ignore the fact that it makes no difference if a couple does not interfere with the act itself *if they subordinate and thwart the primary PURPOSE of marriage*.

To summarize, therefore, the only difference between artificial contraception and NFP is that artificial contraception frustrates the *power* of the marital *act itself*, while NFP *frustrates* its *primary purpose* (by subordinating the procreation of children to other things).

Objection: I know that NFP is always wrong, except for certain reasons, and in those cases it is allowable.

Answer: Pope Pius XI specifically condemns all reasons and all excuses.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “**BUT NO REASON, HOWEVER GRAVE, MAY BE PUT FORWARD by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good.** Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, **those who in exercising it *deliberately* frustrate its natural powers and purpose sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.**”

No reason, however grave it may be, can make something that is intrinsically evil, such as contraception or NFP, to become good. NFP subordinates the primary purpose of the conjugal act (the procreation and education of children) to other things and is therefore evil and against nature and infallibly condemned by the Church, the Bible, and God. **No reason can make it good or lawful.**

And this brings us to another point. If NFP is not a sin – if it is simply “natural,” as they say – then why can’t married couples use NFP during the whole marriage and have zero children? If NFP is not a sin, then all women are perfectly free to use this method of birth control to phase out of existence all children so that not even one is born! But basically all of the defenders of NFP would admit that it would be immoral and gravely sinful to use NFP to avoid all new life. But when they make this admission they are admitting that NFP is a sin; otherwise (which God may forbid) let them confess that it can be used by all couples for any reason to avoid all children.

Objection: Everyone admits that “Natural Family Planning” can be used to help a woman achieve a pregnancy. Therefore, the same method can be used to avoid pregnancy.

Answer: There is nothing wrong with achieving a pregnancy.

If a couple is using Natural Family Planning to gain a pregnancy it is lawful, because in this case they are trying to fulfill the primary end of marriage (the procreation and education of children). If a couple is using Natural Family Planning to avoid pregnancy it is unlawful, because in this case they are trying to avoid the primary end of marriage (the procreation and education of children) while selfishly engaging in the marital act.

Objection: In *Casti Connubii* itself, Pope Pius XI teaches that spouses can engage in the marital act during known infertile periods and not commit sin. Spouses who use Natural Family Planning attempt to only have marital relations during the known infertile periods, thus they commit no sin.

Pope Pius XI, *Casti Connubii*: “Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Answer: It's permissible to engage in the marital act during the known infertile periods, SO LONG AS CONCEPTION IS NOT DELIBERATELY FRUSTRATED BY AN ORGANIZED EFFORT.

Yes, Pope Pius XI taught that married couples could use their marriage right in the infertile periods of the wife (or when there is a defect of nature or age which prevents new life from being conceived). But he did not teach that they could designedly restrict the marital act ONLY to the infertile periods to avoid a pregnancy, as in Natural Family Planning. (Although it is not sinful to have relations during the known infertile periods of the woman, it is still best to remain chaste during this time period in order to nurture virtue and holiness.)

Contraception or NFP does not just subordinate the primary end of childbearing to the quenching of concupiscence, but it eliminates the primary end altogether by the spouses' refusal to fulfill the primary end or purpose of marriage while they are performing the marital act for purely selfish reasons.

And this is why, in the very passage quoted above, Pope Pius XI reiterates that all use of the marital right – including when new life cannot be brought forth due to time or nature – must keep the secondary ends of marriage subordinate to the primary end! This teaching is the deathblow to NFP, as NFP itself is the subordination of the primary end of marriage (the procreation and education of children) to other things (lust and the avoiding of children). So, in summary, the passage above does not teach NFP, but merely enunciates the principle that married couples may use their conjugal rights at any time.

It is not a sin of contraception to engage in the marital act during the known infertile period, provided the known fertile period has not been deliberately frustrated in order to prevent conception, either by inhibiting it by the use of birth control pills or some other contraception method or avoiding it by the use of Natural Family Planning. If the spouses know conception cannot take place, and they did not deliberately plan to prevent conception, they can perform the marital act without committing any sin of contraception provided they desire having children. This does not rule out other sins that can occur during the marital act, such as using it to excite or inflame lust instead of quelling lust, or using it in an unnatural and abusive manner. These sins can be committed even when childbearing is a goal of the marital act.

Therefore, even when the spouses engage in the marital act to quell concupiscence during known infertile periods, they must still desire and hope to have children if God wills they

should have children. The act must still have as its primary goal the conception of children, which means to desire and be open to all new life and not hindering it from taking place in any way or form, even though the spouses believe conception cannot occur. In this way the quelling of concupiscence is subordinate to the primary end of the act, which is childbearing.

Objection: The sin of contraception is committed when physical devices are used during the marital act so as to prevent conception. NFP does not use a physical device during the marital act to prevent conception, thus the marital act is left open to conception if God so wills it. Therefore, Natural Family Planning is not contraception.

Answer: All methods of contraception are open to conception.

Just as the use of Onanism and Birth Control Pills are no guarantee that conception will not occur, because it does, so also, Natural Family Planning is no guarantee that conception will not occur, because it does. They are all open to conception if God so wills it.

The sin of contraception has thus nothing whatsoever to do with the fact that God can make conception happen, in spite of the spouses' deliberate plan not to make it happen. The mortal sin of contraception lies in the intent of the spouses, not whether conception actually happens or not.

All marital acts, no matter what contraception method is used, are open to conception if God so wills it. God opens barren wombs past the childbearing years. If the spouses' Natural Family Planning succeeds according to their desires and careful planning, then, conception will not take place when they engage in the marital act. I say if it succeeds, because no form of contraception is 100 percent guaranteed. Even men who had vasectomies and women who had their tubes tied or hysterectomies still conceive children sometimes. The fact that conception can take place, even after spouses had planned to prevent it, does not allow the spouses the excuse that the act is still open to conception. Because, according to their premeditated plan and intent it is their hope that the marital act is not open to conception, and that is where the mortal sin lies.

For example, is a man who plots to murder another man innocent if an accident prevents him from murdering the man? Even though the murder did not occur, he is guilty because he wanted to murder him. Mortal sin is committed in the intent, even if for some reason the crime cannot be carried out. A married man desires to commit adultery with a woman. He attempts to carry out his plan, but God thwarts it, and he does not succeed. Is this man innocent because his plan and attempted act of adultery failed? No! He is guilty of the mortal sin of adultery because adultery was in his heart. He would have committed it if

God did not prevent it. Our Lord Jesus Christ himself taught us this truth many times, “*I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.*” (Matthew 5:28) If after the man failed, he continued to plan and attempt to commit adultery with the woman, he would be guilty of mortal sin every time, whether the plan and attempt succeeds or not.

What is a plan? A plan is the words of a man that proceed from his mouth that come forth from his heart that he seeks to put into action. The root of every plan is in the heart. What is in the heart of spouses who plan to use physical contraceptive devices during the marital act, or plan to withdraw so as to make conception improbable, or plan to have marital relations only during the infertile period? In the heart of these spouses is the desire to have marital relations to satisfy their vile and perverse lust while having deliberately planned to prevent conception. Pope Pius XI in *Casti Connubii* describes what is in their heart, “**Offspring... they say is to be carefully avoided by married people... by frustrating the marriage act... [They] *deliberately* frustrate its natural power and purpose.**” Sin originates from what is in the heart. I ask spouses who practice NFP, “What is in your heart when you practice NFP?” While engaging in the marital act, after having planned to do so only during the infertile period, ask yourself in the heat of your lust, “Am I not committing this very act with the explicit, deliberate, premeditated, planned intention of preventing conception while fulfilling my lust?” If your wish or prayer is to have relations and that conception does not occur, then you committed the mortal sin of contraception.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:17, A.D. 419: “**It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault.** It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation]. I am supposing that then, **although you are not lying for the sake of procreating offspring,** you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an evil prayer or an evil deed. Those who do this, although they are called husband and wife, are not [since they commit adultery in their marriage and a mortal sin]; nor do they retain any reality of marriage, but with a respectable name cover a shame [of an adulterous connection, which means that they sin mortally against the Sacrament of Marriage]. They give themselves away, indeed, when they go so far as to expose their children who are born to them against their will; for they hate to nourish or to have those whom they feared to bear. Therefore a dark iniquity rages against those whom they have unwillingly borne, and with open iniquity this comes to light; a hidden shame is demonstrated by manifest cruelty. Sometimes this lustful cruelty, or cruel lust, comes to this, that they even procure poisons of sterility, and, if these do not work, extinguish and

destroy the fetus in some way in the womb, preferring that their offspring die before it lives, or if it was already alive in the womb to kill it before it was born. Assuredly if both husband and wife are like this, they are not married, [since they commit adultery in their marriage and a mortal sin against God] and if they were like this from the beginning they come together not joined in matrimony but in seduction. If both are not like this, I dare to say that either the wife is in a fashion the harlot of her husband or he is an adulterer with his own wife.”

All one needs to know if the sin of contraception has been committed is to ask oneself while engaging in the marital act, “Do I desire and hope conception takes place if God should grant it?” If you answer no, you committed the mortal sin of contraception. If you answered yes, while having planned by NFP for conception not to take place, you add a mortal sin of lying to the mortal sin of contraception. For if you really wanted conception to take place you would not have planned to prevent it.

It is the unwillingness to conceive a child while engaging in the marital act that constitutes the mortal sin of contraception, and if there was a premeditated plan to prevent conception, then the mortal sin is committed before the act as soon as the plan is consented to.

St. Augustine, *Against Faustus* 15:7, A.D. 400: “You [Manicheans] make your Auditors adulterers of their wives when they take care lest the women with whom they copulate conceive. They take wives according to the laws of matrimony by tablets announcing that the marriage is contracted to procreate children; and then, fearing because of your law [against childbearing]... they copulate in a shameful union only to satisfy lust for their wives. They are unwilling to have children, on whose account alone marriages are made. How is it, then, that you are not those prohibiting marriage, as the Apostle predicted of you so long ago [1 Tim. 4:1-4], when you try to take from marriage what marriage is? When this [childbearing] is taken away [by a deliberate plan], husbands are shameful lovers, wives are harlots, bridal chambers are brothels, fathers-in-law are pimps.”

Objection: Natural Family Planning (NFP) can be both sinful and not sinful. It is sinful if it is used as a method of contraception, which is to stop the chance of conceiving because children are not desired. It is not sinful if it is used because of a medical condition, such as the wife’s reproductive system is damaged placing her and her infant in danger of death if she was to conceive and bear children. In this case NFP is not used to prevent conception because children are not desired, but to prevent the possible death of the wife and infant.

Answer: The medical condition is no excuse.

Natural Family Planning is contraception. Therefore, it cannot be practiced for any reason. Pope Pius XI condemned contraception for any and all reason, no matter how grave, **specifically mentioning the medical excuse** of “difficulties... on the part of the mother” and the excuse of “difficulties... on the part of family circumstances.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 53-54), Dec. 31, 1930: “Others say that they cannot on the one hand remain continent nor on the other can they have children **because of the difficulties**, whether **on the part of the mother** or on the part of family circumstances. But, **no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good**. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who in exercising it deliberately frustrate its natural *power* and *purpose*, sin against nature, and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

The thing that he is talking about that is “intrinsically against nature” is contraception and all the various forms and disguises it takes. If the mother and/or infant would be in danger of death due to pregnancy, and provided the couple doesn’t want to risk the death of the mother and/or infant, then the spouses must refrain from the marital act, not just during the fertile period but also the infertile period. Pope Pius XI refers to this as “virtuous continence.” Or, if they do engage in the marital act, they must not deliberately plan to prevent conception or deliberately plan to have relations only during known infertile periods. They must desire to have children if God wills they should have children, and they must bear the consequences of the wife and infant’s possible death if the wife gets pregnant, while favoring the life of neither if pregnancy occurs; and most importantly of all, they must never perform an abortion or in anyway murder the child in favor of the life of the mother in case a dangerous pregnancy occurs, but must risk the life of both while favoring the life of neither. Pope Pius XI sums this up as follows:

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 64), Dec. 31, 1930: “As to the ‘medical and therapeutic indication’ to which, using their own words, we have made reference, Venerable Brethren, however much we may pity the mother whose health and even life is imperiled in the performance of the duty allotted to her by nature, nevertheless, what could ever be a sufficient reason for excusing in any way the direct murder of the innocent? This is precisely what we are dealing with here. Whether inflicted upon the mother or upon the child, it is against the precept of God and the law of nature: ‘Thou shalt not kill’. The life of each is equally sacred, and no one has the power, not even the public authority, to destroy it... Holy Mother

Church very well understands and clearly appreciates all that is said regarding the health of the mother and the danger to her life. And who would not grieve to think of these things? Who is not filled with the greatest admiration when he sees a mother risking her life with heroic fortitude, that she may preserve the life of the offspring which she has conceived? God alone, all bountiful and all merciful as He is, can reward her for the fulfillment of the office allotted to her by nature, and will assuredly repay her in a measure full to overflowing.”

Further, scripture teaches that a woman shall be saved through child-bearing (if she is Catholic and in the state of grace). Therefore, a good Catholic woman has absolutely nothing to fear from child-bearing, even if her life is threatened: “***Yet she shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.***” (1 Timothy 2:15)

If the mother or infant’s life is threatened by child bearing, then either the marital act is abstained from altogether by virtuous continence, or it is done with the hope of conception if God should grant it, being ready to bear the consequences of the death of the mother or the infant.

Objection: But we simply cannot afford more children, therefore we must use NFP. Our situation is clearly an exception...

Answer: “Difficulties” on the part of “family circumstances” and “sufferings of those parents who, in extreme want, experience great difficulty in rearing their children” are no excuses whatsoever for practicing contraception (*Casti Connubii*).

In reality, the economic excuse is nothing new; in fact, the Church has had to deal with it for thousands of years. For instance, Lactantius, an early Christian author, wrote in 307 A.D. on this very subject.

Lactantius, *Divine Institutes* 6:20: “[Some] complain of the scantiness of their means, and allege that they have not enough for bringing up more children, as though, in truth, their means were in [their] power... or God did not daily make the rich poor and the poor rich. Wherefore, if any one on any account of poverty shall be unable to bring up children, it is better to abstain from relations with his wife.”

In more recent times, Pope Pius XI specifically mentions the economic excuse and condemns it, along with all people who defend it.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 60-61), Dec. 31, 1930: “We are deeply touched by the sufferings of those parents **who, in extreme want, experience great difficulty in rearing their children.** **However,** they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error. **No difficulty can arise that justifies putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil.** There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted. This truth of Christian faith is expressed by the teaching of the Council of Trent: ‘Let no one be so rash as to assert that which the Fathers of the Council have placed under anathema, namely that there are precepts of God impossible for the just to observe. God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.’”

This condemns the extreme poverty excuse as well as all excuses. Pope Pius XI teaches that spouses who do not desire conception to take place during conjugal relations because of poverty, even if it is extreme, have no faith in God and that He can provide for them and regulate the size of their family, and they have also committed a mortal sin if they tried to prevent, or are against (either by thought or deed) the conception of a child in anyway, which is an intrinsically evil act.

He also warns that God will curse spouses for committing this mortal sin, and thus their problems will only get worse without God to help them. To their calamitous state (for example, extreme poverty), they would have added a calamitous error, mortal sin, and thus bring down God’s wrath upon themselves. For Pope Pius XI warns: “However, they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error.”

Objection: Pope Pius XII taught that NFP is lawful for at least certain grave reasons. So you have no right to condemn it, as he was the Pope.

Answer: Even Popes can be wrong in their fallible capacity.

It is true that Pope Pius XII taught that Natural Family Planning is lawful for certain grave reasons in a series of *fallible* speeches in the 1950’s. However, this does not justify NFP. Pius XII’s speeches were fallible, and were therefore vulnerable to error.

In studying papal errors throughout history in preparation for its declaration of papal infallibility, the theologians at Vatican I found that over 40 popes held wrong theological views. In a notorious case of papal error, Pope John XXII held the false view that the just of the Old Testament don't receive the Beatific Vision until after the General Judgment (and this false view was later infallibly rejected by the Church and condemned as a heresy after he died, although the Pope was not obstinate nor condemned himself during his life). And many other errors have been held by various Popes, and also great scandals have been caused by many bad Popes throughout the Church's 2000 year long history, as can be consulted in *The History of the Popes* book series. But none of these errors were taught by popes from the Chair of St. Peter in an infallible manner, just like Pius XII's speech to Italian midwives is not a declaration from the Chair of St. Peter.

One of the most notorious cases of papal error in Church history is the "Synod of the Corpse" of 897. This was where the dead body of Pope Formosus – who by all accounts was a holy and devoted pope – was condemned after his death by Pope Stephen VII for a number of supposed violations of canon law. Pope Sergius III was also in favor of the judgment, while later Popes Theodore II and John IX opposed it. This should show us very clearly that **not every decision, speech, opinion or judgment of a pope is infallible.**

Those who think that they are safe following something simply because it was endorsed by pre-Vatican II theologians or by Pope Pius XII in his fallible capacity are gravely mistaken. Even though the explosion of the Great Apostasy occurred at Vatican II, its momentum by a departure from the Faith was well in motion prior to Vatican II, as is evidenced from many pre-Vatican II books which promoted condemned heresy and modernism. Most of the priests had already fallen into heresy in the 1950's, as is proven by the fact that almost all of them accepted and embraced the new religion of the Vatican II Church when it was imposed.

The bottom-line remains that it is an infallible teaching of the Catholic Church that the primary end of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children. This is a *de fide* teaching of the Catholic Church; it is a dogma. Natural Family Planning subordinates the primary end of marriage and the conjugal act to other things and is therefore gravely sinful and forbidden.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: "To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words 'Increase and multiply,' is beyond the power of any human law. ... This is also expressed

succinctly in the Code of Canon Law “The primary end of marriage is the procreation and the education of children.”

Objection: Pope Paul VI also taught that NFP is lawful in his encyclical *Humanae Vitae*. Surely, two Popes successively teaching the same thing on matters of morals cannot be wrong. **God would not allow them to teach wrong.** Therefore, NFP is not wrong.

Pope Paul VI, *Humanae Vitae* (# 16), July 25, 1968: “... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system **and engage in marital intercourse *only* during those times that are infertile, thus controlling birth** in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained.”

Answer: Yes, Antipope Paul VI explained correctly that NFP is birth control when he promoted it in his encyclical *Humanae Vitae*, as we saw above.

And regarding the objection that God would not allow errors or even heresies to be embraced by men in the Church, we must consider the following prophetic words from the Bible: “*there must be also heresies: that they also, who are approved, may be made manifest among you.*” (1 Corinthians 11:16-19) Haydock Commentary explains: “*There must be also heresies: By reason of the pride and perversity of man’s heart; not by God’s will or appointment; who nevertheless draws good out of this evil, manifesting, by that occasion, who are the good and firm Christians, [and who are not,] and making their faith more remarkable. (Challoner)*”

Despite the Magisterial teaching which condemns “Natural Family Planning”, simple logic will tell Catholics that it’s wrong. If the Church has condemned artificial contraception because it prevents the conception of offspring, why would it be permissible to do the same thing by means of a different method? In truth, Holy Scripture itself could not be more clear when it says that: “*thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.*” (Tobias 6:22)

Paul VI’s endorsement of “natural” birth control, or NFP (as though there were something *natural* about constantly taking temperatures, consulting charts and jumping through other such hoops to determine the infertile periods), **is not the official position of the Catholic Church, but the official and accepted position of the heretical Vatican II sect.**

The bottom-line remains that it is an infallible teaching of the Catholic Church that the primary end of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children. This is a *de fide* teaching of the Catholic Church; it is a dogma. **No Pope or law can change this dogma because dogmas never change. Dogmas are thus unchangeable, eternal truths revealed by God through scripture, the Natural Law and the Popes through their infallible capacity from the Chair of St. Peter; and they must be believed by all under pain of heresy and mortal sin and no one can ever deviate from these laws and truths without losing his faith.**

Pope Pius X, *Lamentabile*, The Errors of the Modernists, July 3, 1907, #22: “**The dogmas which the Church professes as revealed are not truths fallen from heaven**, but they are a kind of interpretation of religious facts, which the human mind by a laborious effort prepared for itself.” – **CONDEMNED STATEMENT by Pope Pius X.**

As we can see here, **dogmas are truths fallen from heaven which cannot possibly contain error**. To better illustrate the point that dogmas can never change, consider the following example: The Catholic Church or a Pope could never officially hold or teach that which is against nature, such as the secular heresy that abortion is a human “right” or that homosexuality is “natural”. Similarly, a Pope could never proclaim as an infallible dogma (a dogma that must be believed by all the faithful under pain of heresy and mortal sin) any doctrine that would contradict an already established dogma of the Catholic Faith, such as a “dogma” that would deny the Divinity of Jesus Christ. That is common sense. Therefore, any “Pope” or so-called “Catholic Church” that would hold to such an error or declare such a “dogma” **would not be Catholic or the Catholic Church, but a heretic (an antipope) and a non-Catholic Church.**

Catholic Prophecy foretold that there would be a Great Apostasy and a counterfeit Church in the Last Days. Catholic prophecy and the New Testament paint a picture of the last days as a massive spiritual deception aimed to deceive those who intend to practice the true faith (the Catholic Faith), and which leaves the Earth with almost no one maintaining the true faith. So it is not at all impossible or strange that God would allow such a deception to occur. In fact, it was specifically predicted to occur. Did not Our Lord Himself prophesy that the true Faith would be almost extinguished when he comes back the second time to judge the living and the dead? Yes he did. “***But yet the Son of man, when he cometh, shall he find, think you, faith on Earth?***” (Luke 18:8)

The exact same message is heard in the *Church approved Revelation and Prophecy of Our Lady of La Salette*, which prophesies the exact same situation, warning us that: “**Rome**

will lose the Faith and become the seat of the Anti-Christ... the Church will be in eclipse [meaning that the Catholic Church will not be visible to most men due to something being in its way (i.e., the Vatican II sect) obscuring its sight]. (Our Lady of La Salette, Sept. 19, 1846)

Henry Edward Cardinal Manning, *The Present Crisis of the Holy See*, 1861, London: Burns and Lambert, pp. 88-90: “The apostasy of the city of Rome from the vicar of Christ and its destruction by Antichrist may be thoughts so new to many Catholics, that I think it well to recite the text of theologians of greatest repute. First Malvenda, who writes expressly on the subject, states as the opinion of Ribera, Gaspar Melus, Biegas, Suarez, **Bellarmino** and Bosius that **Rome shall apostatize from the faith, drive away the Vicar of Christ** and return to its ancient paganism. ... Then the Church shall be scattered, driven into the wilderness, and shall be for a time, as it was in the beginning, invisible hidden in catacombs, in dens, in mountains, in lurking places; for a time it shall be swept, as it were from the face of the earth. **Such is the universal testimony of the Fathers of the early Church.**”

Thus, this is the kind of spiritual deception we’re talking about here—that would occur in the last days, in our days. Mortal sins such as NFP (which is no different from artificial contraception in intent), and other sins, especially sexual sins, and immodest dress, are undoubtedly major causes for why most people have been entirely abandoned by God.

2 Peter 2:1-5 “But there were also false prophets among the people, even as there shall be among you lying teachers, who shall bring in sects of perdition, and deny the Lord who bought them: bringing upon themselves swift destruction. And many shall follow their riotousnesses, through whom the way of truth shall be evil spoken of. And through covetousness shall they with feigned words make merchandise of you. Whose judgment now of a long time lingereth not, and their perdition slumbereth not. For if God spared not the angels that sinned, but delivered them, drawn down by infernal ropes to the lower hell, unto torments, to be reserved unto judgment: And spared not the original world, but preserved Noe, the eighth person, the preacher of justice, bringing in the flood upon the world of the ungodly.”

In the Gospel, Jesus Christ not only informs us that in the last days the true faith would hardly be found on the Earth, but that “in the holy place” itself there will be “the abomination of desolation” (Mt. 24:15), and a deception so profound that, if it were possible, even the elect would be deceived (Mt. 24:24). St. Paul says that the man of sin will sit “in the temple of God” (2 Thess. 2:4). The Apocalypse describes in detail the Whore of Babylon, a false bride (i.e. a Counter Church) which arises in the last days in the city of

seven hills (Rome) and which spreads spiritual fornication all over the Earth. The fact that the last days are characterized by a spiritual deception intending to ensnare Catholics proves, rather than disproves, the authenticity of the Catholic Church.

For more information, please consult the texts: [The Great Apostasy and a counterfeit Church predicted in the New Testament and in Catholic Prophecy](#); and: [Is the Vatican II sect the Whore of Babylon prophesied in the Apocalypse?](#)

These articles give the stunning evidence that the Vatican II sect, a counterfeit Church which opposes the true Catholic Church in the last days, is the Whore of Babylon prophesied in Apocalypse chapters 17 and 18.

Pope Leo XIII's Supernatural Revelation is also a great example and proof that the Vatican II Church is not the Catholic Church: [Pope Leo XIII's supernatural experience and Original Prayer to St. Michael prophesying an apostasy in Rome in the last days](#)

Now, Paul VI was the man who claimed to be the head of the Catholic Church from June 21, 1963 to August 6, 1978. He was the man who promulgated the [Second Vatican Council](#) and the [New Mass](#). Paul VI solemnly ratified all 16 documents of Vatican II. It is not possible for a true Pope of the Catholic Church to solemnly ratify teachings that are heretical. The fact that Paul VI did solemnly ratify the heretical teachings of Vatican II proves that Paul VI was not a true pope, but an antipope.

It's important to keep in mind that Paul VI was the one who gave the world the [New Mass](#), the other new "sacraments," and the heretical teachings of Vatican II (i.e. religious liberty, salvation outside the Church, esteem for false religions, prayer and divine worship with false religions, NFP, etc). If you go to the New Mass or embrace the teachings of Vatican II, **the confidence that you have that these things are legitimate is directly connected to the confidence that you have that Paul VI was a true Catholic Pope.**

You can read an expose of the amazing heresies of Antipope Paul VI in the article: [The Heresies of Paul VI](#). The article will show, from his official speeches and writings, that Paul VI was a complete apostate who was not even remotely Catholic. All of the official speeches and writings of the men who claim to be pope are contained in the Vatican's weekly newspaper, *L'Osservatore Romano*. The Vatican has reprinted issues of their newspaper from April 4, 1968 to the present. From those speeches, one will see that Paul VI was not a true pope because of the irrefutable and undeniable evidence that he was a complete heretic and an apostate.

Objection: The Pope in his teaching to the universal Church on matters of Faith and morals cannot lead us astray. Pope Pius XII placed the teaching to midwives in the *Acta*, thus making it universal, since it was sent to all the bishops of the world. An honest person would realize that Catholics learn from the Pope, and submit to his judgments. If you refuse to believe Pius XII's authoritative teaching, it is the matter for mortal sin. You should not be quick to judge a bad motive on Catholics who submit to the Pope. It is necessary for one's salvation to submit to the Pope, and you are advocating rebellion. Pope Pius XII's speech to midwives is an authoritative statement. Learn from the Pope, love the Pope, and never dissent from the Pope. There is no holiness where there is dissent from the Pope. The Pope's teaching on the lawful use of the sterile times was not an *ex Cathedra* pronouncement, therefore it is not infallibly true, but it is infallibly safe since he made it universal. All teachings of the Fathers must be understood and interpreted through the teaching of the magisterium. Our Lord commissioned St. Peter and his successors. The Papal office is an office created by God Himself, and it cannot fail and those that sit in that office cannot lead Catholics astray. The office protects the Pope. Pope Pius XI and Pius XII have spoken on this issue, the matter is settled. To rebel against the Pope's teaching is to foster schism. You need to submit and obey by believing what these Pope's have taught. A refusal to assent to Pius XII's teaching is mortally sinful; and it is schism, and therefore you are outside the Church.

Answer: It is an easily proven fact of history that fallible people in the Church as well as fallible statements by the Popes can lead us astray and teach error. Indeed, even the Pope himself is only infallible when speaking from the Chair of St. Peter.

First, Pope Pius XII's statement is not an authoritative statement as this objection falsely claims. In fact, it is not even an encyclical! **Rather, all it is is simply a heretical and fallible speech to midwives that also directly contradicts the Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the unanimous teaching of the Popes, Fathers, and Saints of the Catholic Church from the beginning, as we have seen in this article. In truth, nothing more than this should be needed to be said to an honest person than to point out to him that the Church has always rejected every form of birth-control for 2000 years.** Furthermore, in contrast to Pope Pius XII's fallible statement concerning NFP, Pope Pius XI's encyclical *Casti Connubii* is an **infallible declaration** from the Chair of St. Peter that directly condemns as a mortal sin all kinds of birth control, which of course includes NFP.

Second, a fallible statement cannot be "*infallibly safe*"! That a normal person even makes such a directly contradictory statement in the same sentence makes one question the

sanity or honesty of those people who make this argument. Indeed, this perverse and false argument could not be made more false or erroneous even if one tried to.

It is also a known fact that Pope John XXII taught heresy in a sermon, yet this false argument denies that Pope Pius XII could do the same in his speech to midwives, even though his speech to midwives is just as fallible and in no way different from Pope John XXII's fallible, condemned and heretical sermon. If Pope John XXII could teach heresy in a sermon not intended to be the universal or infallible teaching of the Catholic Church, then so could Pope Pius XII in his speech to midwives that was also not intended to be made universal and infallible even in the first place. It is clearly evil and false to claim otherwise and to give the Pope infallibility outside of infallibility — which obviously is a ridiculous and false argument — and in this way make his statement out to be more than what it really is.

Third, it is claimed that Pope Pius XII placed the teaching to midwives in the *Acta* (the Vatican's official organ for publishing authentic documents and speeches) thus making it universal, since it was sent to all the bishops of the world. But where is the proof that Pope Pius XII ever did this? We have never seen this proof nor has it ever been provided by anyone so far even though we have asked for it specifically; hence that it is still not even certain or a fact that it was ever put in the *Acta* at all.

But even if it was put in the *Acta*, it is still ***not* known that the Pope himself put it there**. Anyone of his subjects with the authority to do so could have put it in the *Acta* themselves without the pope knowing it or even intending it. Indeed, if the heretics who use this false objection cannot even prove that the Pope himself put it in the *Acta*, then their supposed “evidence” is even more worthless.

But even if Pope Pius XII himself did put it in the *Acta*, and this could be proven, **the evidence would still be fallible! That's the point. *It's fallible***. Indeed, this argument even admits that the evidence is *fallible*, yet, in its sheer stupidity, it perversely makes it out to become “*infallibly safe*”, teaching that: “*The Pope's teaching on the lawful use of the sterile times was **NOT an ex Cathedra pronouncement, therefore IT IS NOT INFALLIBLY TRUE, but it is infallibly safe** since he made it universal.*”

Just because a teaching of a Pope is universal doesn't make it *infallible* or *infallibly safe*. Infallibility must also be invoked by the Pope (and the Pope must meet certain requirements) in order for his teaching to become “*infallibly safe*”. Otherwise it is always liable to error. Thus, since a Pope is only infallible when [speaking from the Chair of St. Peter and when fulfilling certain conditions](#) — and since popes have been allowed to fall

into errors in the past by God in their fallible capacity — this proves that it’s entirely possible for a valid Pope to teach grave errors or even heresy on faith or moral matters in his *fallible* capacity, and that it’s possible God could allow such a thing to occur in the last days.

If Pius XII’s speech to midwives is not infallible, then it cannot be “*infallibly safe*”. How can something be “*infallibly safe*” when it **so obviously contradicts 2000 years of Catholic teaching and tradition, in addition to the *infallible* decree in the encyclical *Casti Connubii* of Pope Pius XI, that condemns as a mortal sin all forms of birth-control, which of course includes NFP?** No heretic has ever been able to answer this question or with any Church teaching. All they ever say is that *it cannot be wrong* and that *God could or would not allow such an error to be taught*. **However, as we have already seen, this can indeed happen and God has allowed it to happen. In fact, it was even foretold that it would happen in the last days, but the heretics just refuse to believe it in this case since they want to believe in and defend this vile doctrine.**

The fact that God would allow the Popes, Fathers and Saints of the Church to teach for about 2000 years that all forms of birth control (which includes NFP) is mortally sinful, and that thus those who are using this false argument about NFP have to hold that the whole Church erred in 2000 years, in addition to having to argue that the infallible decree of Pope Pius XI in *Casti Connubii* is false, or that it doesn’t mean what it actually says when it teaches that no excuse (not even starvation or death) can be used to prevent procreation, does not seem to move these bad willed people one bit, sad to say.

Again, a *fallible* statement (Pope Pius XII’s Speech to midwives) cannot contradict an *infallible* decree of the Catholic Church (*Casti Connubii* and the *unanimous consent of the Fathers*). Yet, this is the most common and dishonest tactic used by the heretics, that is, that they always cling to the *fallible*, presenting it as if it outweighs or precedes the *infallible*. **Only a faithless heretic would even try to argue against the *infallible* dogmas of the Church with *fallible* speeches or texts that prove nothing. But this evil tactic is so common and persistent among the false traditionalist groups that it’s almost impossible to get through to them. Only a condemned person would fail to understand this or refuse to see it when it can be proven that popes in the past have taught heresies and been wrong in many instances. In truth, to make *fallible* out to become *infallibly safe* is one of the most perverse, evil and false arguments that we have heard so far in defense of this heresy.**

Those people who perversely want to argue that God approves of birth control or of methods that encourages people to try to avoid God sending them new life, are nothing less

than sacrilegious blasphemers and mortal enemies to God's Holy and Chaste Word in the Bible: "*And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*" (The Holy Bible, Tobias 8:9)

Fourth, concerning the statement that: "*The Papal office... cannot fail and those that sit in that office cannot lead Catholics astray. The office protects the Pope.*" It is a fact that God has allowed a Pope (in his fallible capacity) to teach error and to lead Catholics astray in our days—the last days—mainly because people have rejected Him, His dogmas and the Natural Law written in their hearts. And since they love the world and the pleasures of the world more than they love God (2 Timothy 3:1-5), God has rightly rejected them.

Is it reasonable to believe that God would have allowed His Church to be eclipsed like this by the Whore of Babylon (the Vatican II sect) unless the majority of Catholics were already bad or displeasing to Him? Of course not. Indeed, we learn from Jacinta herself – the Prophetess of Fatima – that even before Vatican II, almost all people were in a state of damnation; and it is just a fact that the people of that time were many times more virtuous than the "Catholics" of our own time. "**Jacinta, what are you thinking of?**" Jacinta, the prophetess and seer of Fatima replied: "**About the war which will come. So many people will die, and almost all of them will go to hell!**" Consider that this statement by Jacinta was made *before* the Vatican II revolution. And many Catholic nations participated in the war. Yet almost all Catholics were damned. Are you any better than they were?

Some things that God has permitted to occur in His Church before the Great Apostasy, among other things have been: 1) a universal Arian crisis where about 98% of all bishoprics became Arian and almost everyone who claimed to be a Catholic became Arian; 2) a Great Western Schism lasting 39 years—Massive confusion, multiple antipopes, antipopes in Rome, an antipope recognized by all the cardinals; and 3) bad priests, bad bishops, bad popes giving bad examples, causing scandal and teaching grave errors and even heresies later condemned by the Church, and other bad people in the Church in general that has led people astray by their evil teachings and bad examples.

In truth, if one doesn't have dogmatic teaching backing up one's assertions, one shouldn't say what God **would** or **would not** allow to happen in the Great Apostasy, or that He would not allow a faithless, godless people that rejects Him, and that loves pleasure more than they love Him, to *receive the fruits of their sins* and their *own evil ways* (Proverbs 1:31; Proverbs 14:14), just as they *desired* (2 Timothy 3:1-5) and in fact *deserves* as a recompense for their evil crimes (Proverbs 1:25).

That most people have rejected the Faith (and the Natural Law) is proven by Our Lord's words in Luke 18:8, where He even questions if anyone will have the faith when He comes back to judge the world: "*But yet the Son of man, when he cometh, shall he find, think you, faith on earth?*"

Fifth, Do not let yourself be deceived by the lie that if you reject Pius XII's *fallible* and *erroneous* speech to midwives (which is in no way different from John XXII's heretical and condemned sermon), ***this means you reject the Church and commit mortal sin!*** The objection said: "*If you refuse to believe Pius XII's authoritative teaching, it is the matter for mortal sin. ... You need to submit and obey by believing what these Pope's have taught. A refusal to assent to Pius XII's teaching is mortally sinful; and it is schism, and therefore you are outside the Church.*" We have already seen that the Church dogmatically teaches that no one is allowed in anyway to deviate from the Church's infallible and official teachings, and that not even the Pope himself or anyone else can contradict Her teachings. This truth about the Church's dogmatic and unchangeable teachings is so obvious that the Church Herself has declared that *even the Pope himself may* be resisted or contradicted "***if he be found to have deviated from the [Catholic] Faith.***"

Pope Paul IV, *Cum Ex Apostolatus Officio* (# 1), Feb. 15, 1559: "In assessing Our duty and the situation now prevailing, We have been weighed upon by the thought that a matter of this kind [i.e. error in respect of the Faith] is so grave and so dangerous ***that the Roman Pontiff, who is the representative upon earth of God and our God and Lord Jesus Christ***, who holds the fulness of power over peoples and kingdoms, who may judge all and be judged by none in this world, ***may nonetheless be contradicted if he be found to have deviated from the Faith.***"

This teaching of Pope Paul IV in *Cum Ex Apostolatus Officio* above of course also answers the heretical statement which said that: "*An honest person would realize that Catholics learn from the Pope, and submit to his judgments. ... It is necessary for one's salvation to submit to the Pope, and you are advocating rebellion. ... Learn from the Pope, love the Pope, and never dissent from the Pope. There is no holiness where there is dissent from the Pope. ... To rebel against the Pope's teaching is to foster schism.*" According to the heretics' logic in this objection, since John XXII was the Pope, if his heretical sermon would have been put in something equivalent to the *Acta* at his own time, we would have no right to contradict and rebel against his heretical teaching, and it would have to be considered to "foster schism" to choose to rebel against his heretical teaching, and – according to the heretics – **we would have to believe in and submit to his**

heretical and condemned teaching. This is the inescapable and illogical conclusion that the heretics would have to come to if they actually were consistent with their own teaching and followed it to its full extent *as they claim we must do when the pope is making a statement that they deem to be authoritative.*

As we have seen already, to openly disagree with the pope when he teaches manifest error is **not** to advocate rebellion or to commit schism as the heretics make it out to be, but it is in fact the exact opposite, since if you follow and adhere to this new teaching, **you evidently and directly reject and rebel against the infallible definitions of the Church** — *The Council of Trent, Vatican I* and the unanimous consent of the Fathers, in addition to Pope Pius XI's dogmatic encyclical *Casti Connubii* — all of which unanimously condemn Pius XII's fallible and erroneous teaching on NFP, as well as all other heretical teachings on birth control.

It should be clear by now that what has been stated above is absolutely true, and in fact, *infallibly safe*, and anyone who is honest while reading this will of course agree with it. Indeed, it is very easy to understand that it is infallibly safe to believe what has *always* been believed unanimously by the whole Church since the beginning. It is **not, as the heretics make it out to be, *infallibly safe to believe in a new teaching which not a single Pope, Father or Saint ever has believed in or taught before — until just prior to the Great Apostasy.* Anyone with even a little honesty left in his soul will of course understand that this is true.**

Objection: I have read many Catholic books approved by the Church that teach timing-based methods of contraception, or NFP. These Catholic books teaching timing-based methods of contraception also had Nihil Obstat Church imprimaturs -- many of which was obtained *before* Vatican II. This clearly shows that these contraceptive methods were permitted by the Church then as well as now. If NFP or timing-based methods of contraception were not the accepted or official teaching of the Church, these books would never have been approved nor would these theologians have wasted their time writing on contraception, or NFP.

Answer: Nihil Obstat Church imprimaturs are not infallible; and all heretical so-called theologians' opinions are worthless!

In reality, there are a lot of heretical imprimatured books. It is illogical to presume that a Pope reads and thus personally approves all official decrees and responses from the Roman Congregations, along with all unofficial ones attributed to the Roman Congregations found in the many books that publish them, along with reading all books in

the world with imprimaturs, along with ruling the Church spiritually and temporally, along with sanctifying his own soul by prayer and meditation, along with sanctifying Catholics as the chief shepherd, and along with calling non-Catholics to conversion.

Pope St. Pius X testifies to the impossibility of a pope's inspection of every imprimatured book, even with the help of the Holy Office, and also testifies that there were many bad books that were given imprimaturs.

St. Pope Pius X, *Pacendi Dominici Gregis*, A.D. 1907: "51. We bid you do everything in your power to drive out of your dioceses, even by solemn interdict, any pernicious books that may be in circulation there. The Holy See neglects no means to put down writings of this kind, but **the number of them has now grown to such an extent that it is impossible to censure them all**. Hence it happens that the medicine sometimes arrives too late, for the disease has taken root during the delay. We will, therefore, that the Bishops, putting aside all fear and the prudence of the flesh, despising the outcries of the wicked, gently by all means but constantly, do each his own share of this work, remembering the injunctions of Leo XIII in the Apostolic Constitution *Officiorum*: "Let the Ordinaries, acting in this also as Delegates of the Apostolic See, exert themselves to prescribe and to put out of reach of the faithful injurious books or other writings printed or circulated in their dioceses." In this passage the Bishops, it is true, receive a right, but they have also a duty imposed on them. Let no Bishop think that he fulfills this duty by denouncing to us one or two books, while a great many others of the same kind are being published and circulated. Nor are you to be deterred by the fact that a book has obtained the Imprimatur elsewhere, both because this may be merely simulated, and because it may have been granted through carelessness or easiness or excessive confidence in the author as may sometimes happen in religious Orders."

The same logically applies to the official Roman Congregations' decrees and responses, and more so to the unofficial decrees and responses found in the many books that list them.

Also consider our Lady's prophecy in the *Church approved apparition of La Salette*:

"Bad books will abound over the earth, and the spirits of darkness will everywhere spread universal relaxation in everything concerning God's service..." (Prophecy of La Salette, 19th of September 1846)

Yet many "Natural Family Planning" supporters resort into quoting fallible and heretical theologians who support the contraception heresy of NFP, also known as the Rhythm

Method, who lived either before or after the heretical Second Vatican Council. Their opinions are utterly worthless and totally heretical. **God has already spoken by the mouth of Pope Pius XI in *Casti Connubii*, infallibly declaring that all forms of Contraception, including NFP, is heretical and a mortal sin – and nothing can change that fact!** The Great Apostasy—Vatican II, the Conciliar Church, and her apostate antipopes—did not come about overnight.

Objection: But my traditional priest instructed me in NFP...

Answer: **Satan instructs people in NFP.**

When the blind lead the blind they both fall into the pit. Couples who use NFP know that they are committing a sin. It is written on their hearts. They don't need a priest to tell them that it's wrong. Yes, the priests who obstinately instruct people that NFP is okay and defend this birth control method are also guilty, but this does not take away the responsibility of the couples who follow their bad advice.

Pope Pius XI teaches there are no exceptions and no excuses. No excuses, even if your priest or bishop said it can be used.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 57), Dec. 31, 1930: “We admonish, therefore, priests who hear confessions and others who have the care of souls, in virtue of Our Supreme authority and in Our solicitude for the salvation of souls, not to allow the faithful entrusted to them to err regarding this most grave law of God; much more, that they keep themselves immune from such false opinions, in no way conniving in them. If any confessor or pastor of souls, which may God forbid, lead the faithful entrusted to him into these errors, or should at least confirm them by approval or by guilty silence, let him be mindful of the fact that he must render a strict account to God, the Supreme Judge, for the betrayal of his sacred trust, and let him take to himself the words of Christ: “They are blind and leaders of the blind: and if the blind lead the blind, both fall into the pit.””

This is why we stress that those who are contributing money to or who receive the sacraments from heretical or schismatical priests who promote or accept heresies such as NFP or any other condemned heresy must cease immediately if they don't want to share in their sin and follow them to Hell, since these priests are leading souls to Hell.

This includes the priests of the Vatican II sect, the Society of St. Pius X, the Society of St. Pius V, the C.M.R.I and almost all independent priests in this time of the Great Apostasy.

Objection: Both of the Sacred Penitentiary's Responses of the years 1853 and 1880 taught that NFP is allowed for married spouses, and so, you have no right to reject the Church's teaching on this matter.

Answer: The 1853 and 1880 responses are not only unofficial and fallible, but they are also illogical and heretical, and they do not even defend the current practice of NFP, as we will see.

In this section, we will refute a specific argument in favor of NFP promoted by various heretics and heretical sects posing as "traditional Catholics," priests, and even bishops. Precisely because these people claim to be traditional Catholic and hold the true Faith, it is especially important to refute their arguments. One such heretical individual bent on murdering and deceiving souls is the heretical so-called Bishop Mark. A. Pivarunas of CMRI, a sedevacantist religious so-called community. However, Mark. A. Pivarunas' "evidence" that defends NFP is neither infallible nor official nor certified as authentic. It is also ambiguous and contradictory.

There was a need in the Church for an organ that contained the official decrees and responses from the Roman Congregations because many decrees and responses were fraudulent or doubtful.

Therefore, the Roman Congregations needed an official organ in which to publish their decrees and responses that would guarantee authenticity. Authentic and official decrees and responses from the Roman Congregations are found in the *Acta Sanctae Sedis* (ASS) from 1904 to 1908 and in the *Acta Apostolicae Sedis* (AAS) from 1909 onward.

The Catholic Encyclopedia, 1907, *Acta Sanctae Sedis*: "A Roman monthly publication containing the principal public documents issued by the Pope, directly or through the Roman Congregations. It was begun in 1865, under the title of 'Acta Sanctae Sedis in compendium redacta, etc.', and was declared, 23 May, 1904, an organ of the Holy See to the extent that all documents printed in it are 'authentic and official.'... On the Roman Congregations: Editors of periodicals on ecclesiastical subjects have been allowed for several years back to publish in their magazines the acts of the Congregations, and one of these periodicals, *Acta Sanctae Sedis*, has received the privilege of being declared 'authentic and official for publishing the acts of the Apostolic See' (S.C. de Prop. Fid., 23 May, 1904)."

The 1917 Code of Canon Law, Canon 9: "The laws issued by the Holy See are

promulgated by being published in the official organ of the Holy See, the *Acta Apostolicae Sedis*, unless in particular cases another mode of promulgation is prescribed.”

A Practical Commentary: “The publication of the *Acta Apostolicae Sedis* began in January, 1909, and from the very beginning it was declared the official organ of the Holy See. [Footnote: The Constitution ‘Promulgandi’ of Pius X, Sept. 29, 1908; *Acta Ap. Sedis*, I, 5.]”

Consequently, any so-called Holy Office decree or response that exists outside these organs, the *Acta Apostolicae Sedis* (ASS) from 1904 and the AAS from 1909, is not certified as authentic and is not official. (Hereafter I will simply refer to these documents as unofficial while understanding that they are also not certified as authentic.) Hence, Mark. A. Pivarunas’ argument has no credibility because it rests on responses that are not official and cannot be certified as authentic.

Official Roman Congregations’ decrees and responses are also fallible

Even if Mark. A. Pivarunas produced the official Roman Congregations’ decrees or responses defending NFP, that does not help his case because they are also fallible.

The Catholic Encyclopedia, 1913, *Infallibility*: “Proof of Papal Infallibility - The pope, of course, can convert doctrinal decisions of the Holy Office, which are not in themselves infallible, into ex cathedra papal pronouncements...”

The Catholic Encyclopedia, 1913, *Acts of the Roman Congregations*: “...(b) Authority of doctrinal decrees - Doctrinal decrees are not of themselves infallible; the prerogative of infallibility cannot be communicated to the Congregations by the Pope.”

People that calls themselves Catholic, I believe, would agree with this. Consequently, they would also have to believe that the unofficial evidence that he uses to defend NFP is likewise fallible.

The 1853 response

The source

The 1853 response is one such piece of incredible evidence. The source quoted, a local moral theology book, is not a first hand source for a Sacred Penitentiary (a Roman Congregation) response. Therefore, it is an unofficial and fallible response. And even if it

were an official response, it would still be fallible. That is the main point: the evidence is fallible.

The meaning

The meaning of the response is ambiguous. While it has two interpretations, heretical and orthodox, one cannot be certain of either.

Mark A. Pivarunas, *On the Question of Natural Family Planning*: “The very concept of “rhythm” was first considered by the Catholic Church in 1853. The Bishop of Amiens, France, submitted the following question to the Sacred Penitentiary:

“[Q.] Certain married couples, relying on the opinion of learned physicians, are convinced that there are several days each month in which conception cannot occur. Are those who do not use the marriage right except on such days to be disturbed, especially if they have legitimate reasons for abstaining from the conjugal act?”

Mark A. Pivarunas: “On March 2, 1853, the Sacred Penitentiary (during the reign of Pope Pius IX) answered as follows:

“[A.] Those spoken of in the request are not to be disturbed, providing that they do nothing to impede conception.”

The first part of the response seems to allow for the contraceptive method of NFP, but the second part does not by saying the spouses can “do nothing to impede conception.”

The purpose of NFP is to impede conception when the spouses have conjugal relations. If spouses come together only during the infertile period with the purpose of preventing conception, they are clearly attempting to impede conception. Therefore, the seemingly heretical first part of the response contradicts the orthodox second part.

I will now present a possible orthodox interpretation.

There are non-sinful reasons why spouses cannot have relations during known fertile periods, such as the husband is on a business trip or one spouse is sick, etc. Because they did not deliberately impede the fertile period for the purpose of preventing conception, they can have relations during the known infertile period without sinning, even though they did not have relations during the fertile period. For instance, if a husband is away from home during his wife’s known fertile period and returns to his wife during her known

infertile period, he can still have conjugal relations with her without sinning as long as he did not deliberately avoid the fertile period for the purpose of preventing conception. In this case the spouses did not sin, even though they had marital relations only during the wife's known infertile period. Pope Pius XI specifically refers to this fact in his encyclical, *Casti Connubii*.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [PROCREATION OF CHILDREN] AND SO LONG AS THE INTRINSIC NATURE OF THE ACT IS PRESERVED.**”

Pope Pius XI says that the “primary end,” that is, bearing children, must be desired and preserved; therefore, the spouses must not do anything that is against the primary end of marriage, that is, the procreation and education of children.

Nowhere does Pius XI teach that spouses can deliberately avoid the wife's fertile period in order to prevent conception when they come together during the infertile period. He is only teaching that spouses can have conjugal relations during the known infertile period or if one of the spouses has a defect, a barren womb or sterile seed. And, he clearly adds that even then they must be “subordinated to the primary end [bearing children].”

The spouses must conform to the intrinsic nature of the act by being open to conception both in mind and deed. If they are not, they are denying the intrinsic nature of the act.

The last part of the 1853 response, “provided they do nothing to impede conception,” supports the orthodox interpretation. There can be no act, plan, or desire to impede conception when the marital act takes place. The spouses must always desire to have children if God wills they should have children, even if conception is improbable or impossible (such as in a barren womb). The 1853 response clearly says that no action may be taken by the spouses that would impede conception: “[A.] *Those spoken of in the request are not to be disturbed, providing that they do **nothing** to impede conception.*” All impediments are condemned. The goal of NFP is to impede conception when the spouses engage in the marital act.

The decree does not specify any specific type of impediment. It condemns all impediments.

The point of the response is if spouses are going to have relations during known infertile periods, they must still be subordinated to the primary purpose of marriage, the procreation and education of children, and thus cannot do or have done anything that would impede or prevent it.

The 1880 response

The source

No doubt, there were those who interpreted the 1853 response in a heretical way. Yet, NFP defenders knew they needed to be more specific so there would be no doubt that NFP, according to them, is not sinful. The 1853 response did not say anything about the spouses deliberately avoiding the fertile period and only having conjugal relations during the wife's infertile period with the purpose of preventing conception. This motive is not mentioned in the 1853 question and is even condemned in the last sentence, which says, "providing that they [spouses] do nothing to impede conception."

Therefore, the NFP defenders needed a decree or response that specifically mentions and justifies the motive of preventing conception while leaving out the part about spouses not impeding conception. Digging deep in their hat of tricks, they found what they believe defends their heresy in one response (found in two unofficial sources) that supposedly refers to a response from the Sacred Penitentiary.

The meaning

The NFP defenders have another serious problem with this so-called evidence—this fallible 1880 response. It is ambiguous, confusing, and contradictory, and it even condemns Mark A. Pivarunas' idea of NFP.

Mark A. Pivarunas, *On the Question of Natural Family Planning*: "Another reference to rhythm appeared in 1880. Fr. Le Conte submitted the following questions to the Sacred Penitentiary:

"[Q.] Whether married couples may have intercourse during such sterile periods without committing mortal or venial sin?"

"Whether the confessor may suggest such a procedure either to the wife who detests the onanism of her husband but cannot correct him, or to either spouse who shrinks from having numerous children?"

Mark. A. Pivarunas: "The response of the Sacred Penitentiary (during the reign of Pope Leo XIII), dated June 16, 1880, was:

“[A.] Married couples who use their marriage right in the aforesaid manner are not to be disturbed, and the confessor may suggest the opinion in question, cautiously, however, to those married people whom he has tried in vain by other means to dissuade from the detestable crime of onanism.”

1) If this fallible response is meant to allow NFP, it only allows it as a substitute for the husband’s obstinately sinful Onanism (withdrawal during the marital act by the husband), which presents serious dilemmas.

2) If the husband is not obstinate and repents of his sin of Onanism, then the spouses cannot use NFP, which is how this response has to be interpreted. Let me explain. The first part of the Sacred Penitentiary’s response was only addressed to Conte’s first question: *“Whether married couples may have intercourse during such sterile periods without **committing mortal or venial sin?**”* As we have seen already, there is no sin in having marital relations during known infertile periods provided conception is not deferred deliberately. That is why the Sacred Penitentiary answered favorably in their first part of the response: *“Married couples who use their marriage right in the aforesaid manner are not to be disturbed”*. This response, however, was only directed at Conte’s first question, and hence it cannot be used to support NFP.

The second part of the response which supports NFP only allows it in case of Onanism: *“... and the confessor **may suggest the opinion in question**, cautiously, however, **to those married people** whom he has tried in vain by other means to dissuade from **the detestable crime of onanism**.”* Since the Sacred Penitentiary made no further mention of Conte’s other statement, *“Whether the confessor may suggest such a procedure... to either spouse **who shrinks from having numerous children?**”* this means that they only allowed the confessor to suggest deliberate sterile relations in case of Onanism. Since they made no mention of those who “shrinks from having numerous children”, one cannot use this response in favor of NFP in any other case than Onanism. So the only non-sinful use of NFP, according to this response, would be if the husband obstinately commits the sin of Onanism. If not, the confessor cannot even suggest the use of NFP. Therefore, according to this response, NFP cannot be used for any other reason put forward by NFP defenders.

3) The 1880 response appeased stiff-necked sinners by rewarding their obstinate disobedience to God and their confessors. If the obstinate sinner does not listen to the confessor, the confessor must pander to the sinner. Instead of punishing him, the confessor rewards him with another sinful contraceptive method. It is like saying that it is better for a single man to fornicate with an unmarried woman than a married woman

because there is no additional sin of adultery. Both actions are mortally sinful. It is like a confessor telling an alcoholic who drinks hard liquor that he will not sin if he gets less drunk by using soft liquor, such as beer or wine. The purpose, getting drunk, remains the same in both cases. Since when do God and His representatives compromise faith and morals by appeasing obstinate sinners? The proper action for a good confessor in such a case is to forbid the wife to have relations with her husband under pain of sin until he repents of his sin and thus promises to no longer use Onanism, NFP or artificial contraception. To conclude, this 1880 response is not only unofficial and fallible, but it is also illogical and heretical, and it does not even defend the current practice of NFP.

QUESTIONS AND ANSWERS

Question: Is it sinful to have sterile relations during breast-feeding?

Answer: A natural consequence of breast-feeding is that the mother is infertile while breast-feeding. The only just reason for breast-feeding is for the nourishment of the infant. The sin of contraception is committed if at anytime that just reason – breast-feeding to nourish the infant – is perverted by being replaced with the unjust reason of having relations without the possibility of conception. The fact that conception cannot take place is naturally beyond the control of the spouses during this period of time. The very second spouses use breast-feeding to maintain the infertile period so as to prevent conception when they have relations, they commit the mortal sin of contraception. They have replaced the only just and natural reason for breast-feeding, which is nourishment of the infant, with the unjust and unnatural reason of deliberately using it to maintain the infertile period so conception will not take place when they have sexual relations. Breast-feeding, when perverted in this evil manner, is used as a contraception. It is also best to remain chaste during this period.

Pope St. Gregory the Great, *Epistle To Augustine, Bishop of the English* (c. 597 A.D.): “Further, her husband ought not to cohabit with her till that which is brought forth be weaned. But an evil custom has arisen in the ways of married persons, that women scorn to nurse the children whom they bring forth, and deliver them to other women to be nursed. Which custom appears to have been devised for the sole cause of incontinency, in that, being unwilling to contain themselves, they think scorn to suckle their offspring [and live continent]. Those women therefore who, after an evil custom, deliver their children to others to be nursed ought not to have intercourse with their husbands unless the time of their purification has passed, seeing that, even without the reason of childbirth, they are forbidden to have intercourse with their husbands while held of their accustomed sicknesses [menses]; so much so that

the sacred law smites with death any man who shall go into a woman having her sickness [Leviticus 20:18].” (*Epistles of St. Gregory the Great*, Book XI, Letter 64, To Augustine, Bishop of the Angli)

Question: Must a husband or wife refrain from marital relations with a contracepting spouse?

Answer: Yes. The use of contraception is intrinsically evil and always gravely immoral because it deprives the marital act of the procreative meaning. Intrinsically evil acts are not justified by intention or circumstances. So even if the intention of one spouse is good, and the circumstances are very difficult, he or she cannot morally choose to engage in marital relations with a contracepting spouse. To do so would be an objective mortal sin.

The Church’s teaching is clear that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54) and that is why it will always be a mortal sin of contraception against the primary purpose of marriage to knowingly perform the marital act with a contracepting spouse.

In one sense, only the contracepting spouse is “using” the contraception (taking the pill, or using a condom, etc.). But in another sense, both spouses are contracepting because both are knowingly choosing to engage in contracepted marital relations. The “non-contracepting” spouse is deliberately choosing to participate in contraceptive marital relations, and so he or she is participating in an act that is deprived of the procreative purpose that must accompany all marital acts. The lack of an intention to use a contraceptive on the part of the one spouse does not change the moral object of the act that he or she has deliberately chosen.

Moreover, if the wife is using an abortifacient contraceptive, such as the birth control pill, and the husband chooses to have relations with her, both spouses are participating in the mortal sin of direct abortion as well as the mortal sin of contraception.

The only lawful action for a good husband or wife to do if one of the spouses is using contraception is to abstain from having marital relations with their spouse until he or she repents of the sin and thus promises to no longer use contraception. If the husband should force himself on his wife (rape her), then that is a reason for separation.

There are times when a spouse cannot prevent the other spouse from sinning during the marital act. In these cases, the spouse sinned against does not sin. For instance, a husband can pretend he repented of his sin of Onanism or of other forms of contraception and can

promise his wife he will no longer use it, but he could still use it, and the wife would not be able to prevent it. Or, one spouse may do something immoral previous to, during, or after the marital act, and the other spouse may be helpless to prevent it. In these cases the spouse sinned against does not sin, “*provided that, mindful of the law of charity, he or she does not neglect to seek to dissuade and to **deter** the partner from sin.*” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 59)

Question: Can an unmarried woman, who is not sexually active, use the contraceptive pill for a medical purpose?

Answer: Yes. When the contraceptive pill (the birth control pill) is taken by a woman who is not sexually active for different medical purposes (other than hindering the conception of a child), the pill does not deprive sexual acts of the procreative meaning, because there are no sexual acts. Since the person using the contraceptive pill does not perform the sexual act that always must be excused with the motive of procreation, the moral object is not evil, and the usage of the contraceptive pill is not intrinsically evil.

Question: Can a married woman use the contraceptive pill for a medical purpose, while refraining entirely from marital relations?

Answer: Yes. But when a woman is married, she must have a grave reason to refrain from marital relations with her husband for an extended period of time. The husband and wife have a moral obligation (called the marriage debt) to have natural marital relations if or when one of the spouses wants to have marital relations.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1: “Further, marriage is directed to the avoiding of fornication [adultery, masturbation, etc.] (1 Corinthians 7:2). But this could not be the effect of marriage, if the one were not bound to pay the debt to the other when the latter is troubled with concupiscence. Therefore the payment of the debt is an obligation of precept.”

If a wife has a serious medical problem, which can only be effectively treated with the contraceptive pill, then she is allowed to take the contraceptive pill while refraining from marital relations with her husband, and the husband has no right to ask for the debt. As long as she is not sexually active while taking the pill, the marital act is not deprived of the procreative meaning, and so she avoids committing an intrinsically evil act.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1, Reply to Objection 3: “If the husband be rendered incapable of paying the debt through a

cause consequent upon marriage, for instance through having already paid the debt and being unable to pay it, the wife has no right to ask again, and in doing so she behaves as a harlot rather than as a wife. But if he be rendered incapable through some other cause [such as sickness or fatigue], then if this be a lawful cause, he is not bound [to pay the marital debt], and she cannot ask, but if it be an unlawful cause [i.e., he has no grave reason for refusing to pay the marital debt], then he sins, and his wife's sin, should she fall into fornication [adultery, impure thoughts or masturbation] on this account, is somewhat imputable to him. Hence he should endeavor to do his best that his wife may remain continent."

Since the person using the contraceptive pill does not perform the sexual act (that always must be excused with the motive of procreation), the moral object is not evil, and the usage of the contraceptive pill is not intrinsically evil.

Question: On what authority does the protestant sects deny the biblical, Apostolic and Patristic teaching that all marital acts must be excused with the motive of procreation?

Answer: Protestants have no biblical basis whatsoever for practicing contraception and being against conception; neither have they any basis for this teaching from the Early Church or Christian tradition.

It is also a little known fact of history, but the protestants were actually in agreement with the Catholic Church's teaching on marriage and family life that contraception and birth control methods is sinful and forbidden to use for married people up until the year of 1930. The watershed event that changed this ancient teaching in these apostate "churches" was a conference of Anglican so-called "bishops".

On August 14, 1930, with 193 favoring and 67 opposing, the leaders of the Anglican Church passed seven resolutions dealing with "marriage and sex." The "bishops" stated in the fifteenth resolution that: "Where there is a clearly felt moral obligation to limit or to avoid parenthood, the primary and obvious method is complete abstinence from intercourse (as far as may be necessary) in a life of discipline and self-control lived in the power of the Holy Spirit." But that same fifteenth resolution also stated that, if a couple faced "a clearly felt moral obligation to limit or avoid parenthood" and the couple had "a morally sound reason for avoiding complete abstinence, the conference agrees that other methods may be used." (*The Lambeth Conferences*, 166) Thus the Anglican sect had taken a position different from any previous teaching of both the Old and New Testament Church. According to their unnatural and novel teaching, married couples could now engage in marital intercourse while taking specific measures to prevent conception. On

October 4, 1930, Cardinal Francis Bourne, the Catholic archbishop of Westminster, denounced the decision made by the conference of the Anglican bishops. He declared that they “had forfeited any claim to be ‘authorized organs of Christian morality.’” (Arthur Vermeersch, “*La Conférence de Lambeth et la morale du mariage*,” in *Nouvelle Revue Theologique* 57, A.D. 1930, 850) Arthur Vermeersch, the moral theologian who played a large role in writing the marvelous statement on marriage made by the Belgian bishops in 1909 (that affirmed the biblical teaching that the marital act must be procreative), was greatly disturbed by the way the Anglican “bishops” had perverted the teaching of St. Alphonsus Liguori on conscience. Vermeersch and other theologians thought that only a “strong papal action” could put an end to the assault on Catholic doctrine regarding the purposes of sexual relations in marriage.

The strong papal action followed swiftly by the promulgation of the encyclical *Casti Connubii*. On December 31, 1930, Pope Pius XI (1922–1939) promulgated *Casti Connubii* (On Chaste Marriage). The pope provided the Catholic Church with “one of the great papal documents of all time.” This encyclical “defined not only the nature of Matrimony but also the moral duties flowing therefrom.” As he gazed out upon the world from “the watchtower” of the Vatican, Pope Pius XI observed that certain “pernicious errors and degraded morals” had spread “even among the faithful.” (*On Chaste Marriage* # 3) The pope wanted to remind everyone that both the Bible and the Council of Trent had declared that **matrimony was created not by human beings but by God. Thus there was little scope for human decision-making when it came to contractual marriage:** “the only function of . . . human freedom is to decide that each of the consenting parties in fact wishes to enter the state of matrimony.” (*On Chaste Marriage* # 6) **Therefore, having consented to marry, the spouses were subject to the way God instituted marriage with its particular “ends, laws and blessings.”** (Pope Pius XI, *On Chaste Marriage* # 9)

Procreation or Abstinence: The Married Couple’s Only Choice

Referring to St. Augustine as the great Christian authority on marriage, Pope Pius XI reminded his readers of the three goods of marriage: “These . . . are the blessings which make matrimony itself a blessing: OFFSPRING, FIDELITY, SACRAMENT.” (*On Chaste Marriage* # 10) These traditional goods provide “the law of marriage, which gives luster to the fruitfulness of nature and sets a curb upon shameful incontinence.” (Ibid) The pope next referred to the summary found in the 1917 Code of Canon Law: “The primary end of matrimony is the procreation and education of offspring.” (Canon 1013) In sum, *Casti Connubii* simply repeated what church leaders and theologians had asserted from the time of Our Lord and the Apostles—namely, that the purpose of marital intercourse was to produce a child. If, at any particular time, husband and wife did not want to conceive a

child, **they could avoid conception in only one way—namely, “by means of a virtuous continence.”** (*On Chaste Marriage* # 53) The pope noted that some couples were using a false argument in excusing their birth control, claiming “that they can neither observe continence, nor, for personal reasons or for reasons affecting the mother, or on account of economic difficulties, can they consent to have children.” Since Pope Pius XI saw the use of birth control devices as a “criminal abuse,” (Ibid) he rejected all the reasons offered for engaging in marital acts while trying to avoid conception. Repeating the traditional teaching of the Bible, the Apostles, and the Church from the beginning, the pope taught that: **“The conjugal act is of its very nature designed for the procreation of offspring; and therefore those who in performing it deliberately deprive it of its natural power and efficacy, act against nature and do something which is shameful and intrinsically immoral.”** (Pope Pius XI, *On Chaste Marriage* # 54)

Condemnation of the Anglican Bishops’ teaching

Referring to the Onan incident in the book of Genesis, the pope repeated his condemnation of contraception: **“The Divine Majesty detests this unspeakable crime with the deepest hatred and has sometimes punished it with death.”** (*On Chaste Marriage* # 55) Again citing Augustine, the bishop of Rome wrote: “Sexual intercourse even with a lawful wife is unlawful and shameful if the conception of offspring is prevented. This is what Onan, the son of Judah, did, and on that account God put him to death.” (Ibid) With his reference to the traditional interpretation of the story of Onan in place, the pope scolded the Anglican “Church” as “openly departing from the Christian teaching which has been handed down uninterruptedly from the beginning.” (*On Chaste Marriage* # 56) Against the unlawful and unnatural teaching of the Anglican “bishops” “the Catholic Church” had to raise “her voice in sign of her divine mission to keep the chastity of the marriage contract unsullied by this ugly stain.” (Ibid)

The Pope’s warning to married spouses against loving “as adulterers love” shows us that the search for selfish sexual pleasure and concupiscence are alien to authentic marital love: “This is the rule prescribed by the Apostle when he says, ‘Husbands, Love your wives as Christ also loved the Church.’ Now Christ certainly loved the Church with a boundless charity, and not for His own personal advantage but solely for the good of His Bride.” (*On Chaste Marriage* # 23) According to various commentators, the high point of this encyclical is the papal declaration that spouses should perfect each other’s “interior life.” Spousal love **“is not confined to mutual help; it must have as its higher and indeed its chief objective that of shaping and perfecting the interior life of husband and wife.”** (Ibid) When the pope speaks of charity, it is not charity “founded on a mere carnal and transitory desire . . . it is a deep-seated devotion of the heart.” (Ibid)

Thus, the perfecting of the interior life of one's partner is good but the enjoyment of "carnal and transitory desire" is not.

Return to the Divine teaching of Matrimony

In part three the pope warned that God might well "punish men for their pride and their audacity" if they dared to tamper with the divine idea of marriage (*On Chaste Marriage # 95*). Relying on St. Augustine's teaching on sexuality, Pius XI singled out "the violence of rebellious concupiscence" as the chief obstacle to carrying out God's plan for marriage (*On Chaste Marriage # 97*). Such rebellion of the flesh can only be subdued by obeying the church's leaders who know "the divine laws in marriage and in married life." (*On Chaste Marriage # 100*) For this reason married persons must pay special attention to such laws lest they, by reason of their human nature, fall "prey to carnal passion" that so readily deceives and corrupts (*On Chaste Marriage # 102*). Married persons must be ready to sacrifice their sexual desires in order to refrain from marital intercourse: "God's law sometimes requires of married persons difficult and enduring sacrifices, sacrifices which, as experience shows, the weak man is apt to invoke as so many excuses for not keeping with the divine law." (Ibid) The pope also warned married couples to keep "as far as possible aloof from all idolatry of the flesh and from the degraded slavery of the passions." (*On Chaste Marriage # 107*)

Dismissing the "exaggerated physiological education" advocated by "the so-called reformers of our day," (*On Chaste Marriage # 108*) **the pope firmly rejected the legitimacy of limiting marital intercourse to the sterile period (the rhythm method) in order to avoid pregnancy.** Pope Pius XI accused the "so-called reformers" of teaching the "art of skillful sinning" instead of "the virtue of chastely living." (Ibid) After husband and wife had given birth to the maximum number of children they could rear, the pope confirmed that they should cease having marital relations: "Whatever the theories sustained and propagated by certain persons, husband and wife must . . . use their matrimonial rights always in a Christian and sacred way, especially in the early days of wedlock, so that should circumstances subsequently require them to observe continence, their habit of self-restraint will help them more easily to do so." (*On Chaste Marriage # 110*) We can see that this papal teaching relegates sexual feelings to the lowest part of the house of married living. Since the desire for sexual intimacy has always been regarded as a defect that arose from the fall of Adam and Eve, such desire has to be repressed in order to develop restraint and attention to the interior life of one's partner and oneself.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 106-108), December 31, 1930: "Certainly, if the latter day subverters of marriage are entirely devoted to misleading the minds of men and corrupting their hearts, to making a mockery of matrimonial purity and

extolling the filthiest of vices by means of books and pamphlets and other innumerable methods, much more ought you, Venerable Brethren, whom "the Holy Ghost has placed as bishops, to rule the Church of God, which He hath purchased with His own blood," [Acta, XX, 28] to give yourselves wholly to this, that through yourselves and through the priests subject to you, and, moreover, through the laity welded together by Catholic Action, so much desired and recommended by Us, into a power of hierarchical apostolate, you may, by every fitting means, oppose error by truth, vice by the excellent dignity of chastity, the slavery of covetousness by the liberty of the sons of God, [John, VIII, 32 sqq.; Gal., V, 13] that disastrous ease in obtaining divorce by an enduring love in the bond of marriage and by the inviolate pledge of fidelity given even to death.

“Thus will it come to pass that the faithful will wholeheartedly thank God that they are bound together by His command and led by gentle compulsion to fly as far as possible from every kind of idolatry of the flesh and from the base slavery of the passions. They will, in a great measure, turn and be turned away from these abominable opinions which to the dishonor of man’s dignity are now spread about in speech and in writing and collected under the title of "perfect marriage" and which indeed would make that perfect marriage nothing better than "depraved marriage," as it has been rightly and truly called.

“Such wholesome instruction and religious training in regard to Christian marriage will be quite different from that exaggerated physiological education by means of which, in these times of ours, some reformers of married life make pretense of helping those joined in wedlock, laying much stress on these physiological matters, in which is learned rather the art of sinning in a subtle way than the virtue of living chastely.”

Question: Why are these and other verses from the Book of Tobit or Tobias that you cite not found in my bible?

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Answer: In the few protestant “bible” versions where the Book of Tobias actually is included, the entire crucial verse found in Tobit 6:22 quoted above is completely missing, and verse 8:9 (Tobit 8:7 in protestant versions) “**but only for the love of posterity**” is

nowhere to be found! The reason why the devil had to exclude these important verses from their bibles is because he knows how important and absolutely necessary it is for one's salvation to follow the Natural Law in all things—such as the Natural Law on sexual morality—because one can never be ignorant about the Natural Law, or be a “material heretic” in its regard. Since the devil foresaw the great damage the exclusions of these books and passages would have on his followers, and since the protestants are impure and lustful in every way, he was permitted by God to inspire their leaders to remove these crucial teachings of Our Lord. This is also why some protestants have told us they are not familiar with the above and related bible verses from the Book of Tobit and why they have told us that they are not found in their bible.

In addition to verse 22 already noted above, the following other important verses found in Chapter 6 in the Book of Tobit, verses 16 to 18, and verse 20, are completely missing from the protestant versions, while verse 21 in most of their versions have been modified to read something like this: “Moreover I *suppose* [or *presume*] that she shall bear thee children”.

Tobias 6:18, 20-21 **“But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.”**

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. [17] **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.”**

Furthermore, the differences between the verse numbering in the Protestant and Catholic versions of the Book of Tobit are very great indeed, which makes it highly probable that many other important verses are missing, omitted or changed in the Protestant versions. **In fact, only 2 chapters out of entire 15 had the similar number of verses in the protestant and Catholic version; in all other chapters the Douay-Rheims Catholic Bible had 1 to 10 (or even more) extra verses per chapter than the protestant King James version.** The devil sure does not like this book, teaching purity, virtue and chastity as it does. No wonder Luther so much wanted these books out of his own corrupt bible.

See: ***The Bible Proves the teachings of the Catholic Church***

Question: I want a child, but my spouse does not. What do I do?

Answer: We have already abundantly proved from the Bible and Apostolic Tradition as well as the teaching of the Popes, Fathers and Saints of the Church that spouses must directly wish to beget children if they are to perform the marital sexual act. A spouse who refuses to desire children cannot therefore perform the marital act without sin, which obligates the other spouse who desires children to abstain from performing the marital act with the offending spouse until he or she comes to his senses and repents. The Bible declares children to be a blessing. Psalm 127:3-5 says, “*Behold the inheritance of the Lord are children: the reward, the fruit of the womb. As arrows in the hand of the mighty, so the children of them that have been shaken. Blessed is the man that hath filled the desire with them; he shall not be confounded when he shall speak to his enemies in the gate.*” This is contrary to the way much of the world views children—as a hindrance and a burden. Children cannot be viewed as a liability.

The lack of desire to have children while also wanting to perform the sexual act stems from selfish motives. Some people do not want children because they want to focus on themselves, their careers, and their money. They do not want to be "tied down" or give up their expensive cars, homes, or vacations. Others do not want children because of fears about not being able to parent successfully, not being able to afford to raise the child properly, or fears about childbirth itself—although they want to indulge in the marital act. All of these kinds of so called excuses are directly mortally sinful, unless one abstains from the marital act completely, since the marital act needs to be excused with the motive of procreation: “**Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5) A person who do not want children must therefore stay unmarried until he or she changes his intention. In the case of the married, if a couple does not want to have children, they are obligated to abstain from the marital act under pain of mortal sin.

As Christians, our devotion must first be to God, who says that children are a blessing. If we devote ourselves to prayer, spiritual reading, and meditation, God will reveal His will to us if we put Him first. Romans 12:2 declares, “*And be not conformed to this world; but be reformed in the newness of your mind, that you may prove what is the good, and the acceptable, and the perfect will of God.*”

Question: What is your thought on childbearing today? Is it wise to raise children today? And should husband and wife live a chaste life rather than having children?

Answer: No one must believe that it is a bad thing to want to raise and love children, and especially so, if it is done for godly purposes. However, even though the will of wanting to have and raise children for the love and honor of God is a good and noble thing, the consequences following upon this good thing are many times bad; a few examples being disobedient, evil and mortally sinful children that, sad to say, in most cases are headed for Hell. Scripture also testifies to this most sad truth.

Matthew 7:13 **“Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!”**

Luke 13:24 **“Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.”**

The above words has been true for all ages, but it has never been more true than what it is for us today. The Bible prophetically warned of this: *“And woe to them that are with child, and that give suck in those days.”* (Matthew 24:19) Many marriages are also not good and are displeasing to God since many spouses marry for sinful and lustful reasons.

Our Lady of Fatima: **“The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh!** Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.”

And considering some of the “woes” of our days. Unless you will lock up your children in a room without a television, media or contact with other people (except good friends and family members), it is almost guaranteed that they will be exposed to innumerable mortal sins and be lost. Why? Because the world has become so evil, corrupted and sensual today so that one will see even half naked women displayed on billboards in public places! This was totally unheard of before. One look with consent to impure thoughts is enough for a mortal sin to have been committed. And I ask you this: Will you ever let your children go out? If yes, then, can you guard their eyes and their desires? or keep them away from bad companions?

Gratian, *Medieval Marriage Law*: “Also, [Pope St.] Gregory, [in Moral Reflections, XXI, ix]: C. 13. One commits adultery when one sinfully desires a married or an

unmarried woman. "**Anyone who so much as looks with lust at a woman, has already become an adulterer with her in his heart.**" [cf. Mt. 5:28] Now Greek uses the word moechus for adulterer, because it prohibits looking not only at another's wife but also at any other woman. This shows plainly that, when an unmarried woman is desired with lust, adultery can be committed by sight alone."

And this is without even considering all other evils of today, such as porn, the media, and the world with all its allurements that are, in truth, too numerous to even mention.

And then we have the public school system, which is mandatory in most western countries, wherein all kinds of ungodly and dangerous teachings are being taught, such as evolution, false religions, and as if that was not enough, sexual education. Will you allow your children to go to public school and be perverted and familiarize with worldly and ungodly friends? Then sadly, you will in fact lose them to the world! **In fact, some statistics show that a large percentage of all children raised in so-called Christian homes who attend public schools will outright and openly reject the Christian faith by the first year of college.** It was Adolf Hitler that once said, "Let me control the textbooks and I will control the state. The state will take youth and give to youth its own education and its own upbringing. Your child belongs to us already... what are you?" Pope Pius XI says concerning this: "By nature parents have a right to the training of their children, but with this added duty that the education and instruction of the child be in accord with the end for which by God's blessing it was begotten. Therefore it is the duty of parents to make every effort to prevent any invasion of their rights in this matter, and to make absolutely sure that the education of their children remain under their own control in keeping with their Christian duty, **and above all refuse to send them to those schools in which there is danger of imbibing the deadly poison of impiety.**" (*Rappresentanti in terra* #35, Dec. 31, 1929) God does not tell us as much as to be on guard against demons as with men (Matthew 10:17), for men are oftentimes more harmful to us than the devils are, for demons can be expelled by invoking the most holy names of Jesus and Mary, but man on the other hand cannot be expelled in the same way. And if a man tries to change his life, he will be reviled, despised, and called a most miserable fool, a good for nothing and a man of no education. Many weak souls sadly turn back to the vomit from such and like reproaches out of fear for the loss of human respect!

If you are thinking of raising children, then you should first seriously consider if this is God's will for you. No one should be thinking of raising children unless they believe it's God's will that they should have children. After one has entered into the married state, however, one is not allowed to abstain from the marital act if or when the other spouse asks for the marital debt to be payed, unless both the spouses agree to live the more

virtuous and meritorious life of chastity and purity; and that is why one must seriously consider the needs of one's future children before entering the state of matrimony.

God naturally wants all spouses to live a chaste life and avoid bad occasions for themselves or their children, and so spouses should only have relations if they believe that God wants them to have children. But how will a couple know if God wants them to have children? They will of course understand this by praying to Him and asking His Holy will in this matter. God will implant a fervent love and longing for children in the spouses' hearts, or reveal to them through some sign or special revelation if He wills they should have children. Thus, a husband and wife should ask God and seriously consider if it's His will that they should have children. For it is certain that if God wills that a couple should have children, that it is for a greater purpose, such as giving birth to a saint.

St. Augustine teaches that the first man and woman were waiting for God's order and commandment to engage in intercourse since God created Adam and Eve without sexual desire for each other. Thus, St. Augustine, with the rest of the Church taught that sexual desire was not an aspect of God's design for the male and the female, since concupiscence is an evil effect of the original sin. "For why should they not await God's authorization for this, since there was no drive of concupiscence coming from rebellious flesh?" Indeed, Augustine concludes that sexual desire is "fundamentally alien to the original definition of humanity." By this we can understand that the biblical teaching in Tobias 6:18 of chaste and humble prayer for three days – before one consummates the marriage by the marital act – comes directly from God's original plan and will for humanity before the fall and original sin of Adam and Eve in the garden of Eden; for before the fall, the human will was infinitely more directed to obeying and following God's perfect will and direction in all things rather than their own reason and judgment, as it sadly is now.

The Word of God and Holy Scripture teaches that one should not consummate the marriage immediately after one has been married, but that one should wait for three days while praying earnestly to God to bless their marriage: "*because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock.*" (Tobias 8:4) The Holy Archangel Raphael, acting as God's messenger, instructs husbands and wives to always wait three days in chastity and in prayer before consummating the marriage: "*But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.*" (Tobias 6:18)

Indeed, according to God's Holy Word, those who refuse to practice continence and virtue in their marriage, will undoubtedly fall into all kinds of sins because of their bad will and sensuality: "*Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee*

*who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.***” (Tobias 6:16-17)

It is thus certain and an established fact by both the Holy Bible and Apostolic Tradition that those spouses who do not practice chastity and prayer for a while before they perform the marital act will much more easily fall into sexual sins of various sorts since they will be more easily controlled by the devil and his demons because of their carelessness and sloth in praying to God and invoking His Holy aid in resisting sinful inclinations and temptations. God’s Word in the Holy Scripture were not written down just for show or because they sounded good or pleasant, but it was explicitly written down for the purpose of saving our souls from sin and the eternal hellfire, and this truth of Sacred Revelation obviously applies to the biblical and Apostolic teaching that spouses – who want to please Our Lord – should pray and observe chastity for a while before having sexual relations.

If spouses wish to honor Our Lord and Our Lady in a perfect way they should always pray to God in chastity for three days every time before they perform the marital act, and God will hear them and keep them from sinning and bless them with good offspring for His Holy Name’s sake for their virtuous and pure love of God, prayer and chastity. In the case that spouses do not receive offspring, however, this is many times God’s sign to them that He wants another way for them and that they should serve Him in total chastity and purity instead, which is a much more virtuous life where they beget spiritual children for the love of God rather than fleshly children.

In truth, “he who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. **Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help.** We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. "These holy names," St. John Chrysostom declares, "have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell." At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire.” (Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, A.D. 1899)

St. Ephraim, On Prayer Before Intercourse: “O Blessed Fruit conceived without intercourse, bless our wombs during intercourse. Have pity on our barrenness, Miraculous Child of virginity.” (*Hymns of St. Ephraim: Hymn 7 On the Nativity*)

Question: Should a traditional Catholic be living a single life if no traditional Catholic is

available for him or her to marry? I am unsure what God would like my life's vocation to be (married, single or even a religious). I would prefer to get married and have children but with so few traditional Catholics who are sedevacantists I am not sure where to turn or what to do. I hope to marry a traditional Catholic and sedevacantist or someone who is willing to convert to the true Catholic faith. It would cause too many problems with a Novus Ordo "catholic" when it came to his family/friends concerning weddings/ wakes/ funerals which a Catholic can't go to. Am I correct on this? So I guess it would be a traditional Catholic and sedevacantist husband or nothing. Any thoughts or recommendations concerning what I could/should do would be greatly appreciated.

In Jesus and Mary

Answer: Yes, you should not pursue marriage with a person who is not in agreement on all the issues. In this apostasy, that means that many people might have to embrace a single life. One should of course pray for the specific intention of fulfilling God's Will in one's life.

Question: What is marital modesty? And is it absolutely necessary for two married spouses to be modest towards each other in their dress, conversations and acts?

Answer: Marital modesty is modesty within a marriage and concerns the modesty and purity the husband and wife must have towards each other in order to have a fruitful and good marriage. Modesty within a Christian Marriage is very important.

Ecclesiasticus 7:21 "Depart not from a wise and good wife, whom thou hast gotten in the fear of the Lord: for the grace of her modesty is above gold."

A wife must be modest even before her husband, and a husband should be modest even before his wife. Whoever teaches immodesty to married couples, leads them away from Christ, and harms the Sacrament of Marriage. For the relationship between a husband and wife is a reflection of the relationship between Christ and His Church. Should Christ be immodest with His Bride, the Church? Should the Church be immodest before Christ? So then, neither can a husband and wife be immodest with one another, neither in thought, nor in word, nor in deed. For immodesty leads to every sexual sin.

Marriage is not an exception to the eternal moral law. Natural marital relations for the purpose of procreation is morally good only when it is practiced in accord with morality. Lust within marriage is gravely immoral. If the spouses use one another for mere sexual pleasure, apart from love, faith, fidelity, hope, apart from the primary goods of marital

relations (found in the procreation and education of children), then they have sinned against the end, and honesty of marriage. And all unnatural sexual acts are intrinsically evil and always gravely immoral, even within marriage.

But lesser, although still grave sins are also possible concerning sexuality within marriage. Even for a husband and wife, it is a sin to speak or act in a licentious manner, to speak or act as if marital relations were base or were merely for pleasure, to speak or act with immodesty and impurity. Even spouses must have respect for the dignity of the body, and a holy fear of God, in order to avoid various misuses of the body and of sexuality.

A just war does not justify all acts of violence within that war. And a holy marriage does not justify all sexual acts within that marriage. The eternal moral law prohibits intrinsically evil and gravely immoral sexual acts, as well as acts that are not intrinsically evil, but are sinful due to intention or circumstances. So the thoughts, words, and deeds of immodesty are not justified by marriage.

Modesty within marriage requires the spouses to treat one another as whole persons, with respect and affection, and with a holy fear of sin. Modesty within marriage requires the spouses to view the marital sexual act as integral to the Sacrament of Marriage, and not as a mere source of entertainment or pleasure. Modesty within marriage requires the spouses to subjugate the lesser and baser motive of sexuality (pleasure and quenching of concupiscence), to the higher motives of sexuality (the procreation and education of children), and to the marriage as a whole. Respect for the human body as a gift from God requires the spouses to act with self-restraint or even self-denial, and to avoid excessive indulgence in even lawful acts.

St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 2, Section 6: “I could not have called good that concupiscence of the flesh which the Apostle John said is not from the Father, but I call conjugal modesty good which resists the evil of concupiscence lest, when aroused, it draw men to unlawful acts.” (*The Fathers Of The Church A New Translation*, Vol. 35, pp. 170-171)

Question: What is concupiscence and how does it effect us?

Answer: Concupiscence is an ardent, usually sensual, longing. In Christian theology, concupiscence is the selfish human desire for an object, person, or experience. For Christians, concupiscence is what they understand as the orientation, inclination or innate tendency of human beings to long for fleshly appetites, often associated with a desire to do things which are proscribed.

The husband and wife, joined in the holy Sacrament of Matrimony for the purpose of procreation of children and in order to remedy concupiscence, remain nevertheless in the fallen state. Although baptism entirely wipes away original sin, there remains an effect of original sin in the human person called concupiscence, which is a tendency toward personal sin. The Council of Trent explains this inclination to sin inherent in human persons:

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5, June 17, 1546: “But this holy council perceives and confesses that **in the one baptized there remains concupiscence or an inclination to sin, which, since it is left for us to wrestle with, cannot injure those who do not acquiesce but resist manfully by the grace of Jesus Christ**; indeed, he who shall have striven lawfully shall be crowned. **This concupiscence, which the Apostle sometimes calls sin, the holy council declares the Catholic Church has never understood to be called sin in the sense that it is truly and properly sin in those born again, but in the sense that it is of sin and inclines to sin.**”

Even the holiest of persons, if they were conceived with original sin, have concupiscence. Only Jesus and the Virgin Mary were conceived without original sin, and never had concupiscence. (Adam and Eve were created without original sin, but they later fell from grace, and as a result they had concupiscence.) We mere weak and mortal sinners must always struggle against this tendency toward selfishness, toward valuing lesser goods over greater goods, toward the disorder of values that is the basis for sin.

As *The Council of Trent* declared, we must “**walk not according to the flesh, but, putting off the old man [of sin] and putting on the new one who is created according to God, are made innocent, immaculate, pure, guiltless and beloved of God [through baptism and a holy life], heirs indeed of God, joint heirs with Christ; so that there is nothing whatever to hinder their entrance into heaven.**” (Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5)

Therefore, throughout any marriage, both spouses must continually struggle against the misuse of sexuality. For sexuality has great power to do harm within marriage. There is an intrinsic danger to sexuality. The spouses can be pushed apart by this misuse of sexuality, resulting in disunity. Sin of any kind, mortal or venial, does not cooperate with grace and does not benefit any relationship.

CONCLUSION

Hell will be long and excruciatingly painful for all those who practice or promote NFP or contraception.

We implore, beg and entreat all priests and laymen to accept the Church's teaching on this point and regain their faith in God's providence.

Couples who have used NFP but who are resolved to change should not despair. NFP is a great evil, but God is merciful and will forgive those who are firmly resolved to change their life and confess their sin. Those who have used NFP need to be sorry for their sin and confess to a validly ordained non-heretical priest (if one is available) that they have practiced birth control (for however long it may have been used). Both the husband and wife who agreed to the use of NFP need to confess. They should then be open to all of the children that God wishes to bestow upon them – without concern or knowledge of charts or cycles, seeking first the kingdom of God and His justice, letting the King of Heaven plan their family.

PART 2. SEXUAL PLEASURE, LUST, AND THE VARIOUS SEXUAL ACTS IN MARRIAGE

Can spouses sin sexually with each other in their sexual acts?

There are three main reasons for why the Natural Law, The Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the Church and Her Popes and Saints (as we will see) teaches that all spouses who perform unnecessary and non-procreative forms of sexual acts (**such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, foreplay, and sensual touches and kisses**) either by themselves or in relationship to the marital act before, during or after it, are sinning mortally against their conscience and the Divine and Natural Law instituted by God.

The first reason is that they are a kind of **drug abuse** since they are **selfish, intoxicating and unnecessary just like drug abuse is**; *the second* is that they are **shameful** since the people who commit these unnecessary acts are ashamed to do them in front of other people; and *the third* is that they are **non-procreative** even though God's law teaches that the "**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**". (Pope Pius XI) These three reasons are also why the Church teaches that even **the normal, natural and procreative "act of marriage exercised for pleasure only" is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Blessed Pope Innocent XI)** and why this truth was taught already in the Old Testament by God long before even the New Testament was revealed to us by Our Lord Jesus Christ.

The Holy Bible, Tobias 6:16-17, 22; 8:9 "Then the angel Raphael said to him [Tobias]: **Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, **that not for fleshly lust do I take my sister to wife**, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever."

The first reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones)

are intoxicating and affects the person similar to the effect of a drug. In fact, the sexual pleasure is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing unnatural and non-procreative forms of sexual acts, they are abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful and shameful search for carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree (# 8), March 4, 1679*). Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and **procreative** “act of marriage exercised for pleasure only”, even though this act is **procreative** in itself, it is obvious that **all non-procreative** and unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) are condemned as even worse sins (that is, as mortal sins) – since they are utterly **unnatural, unreasonable, shameful, and selfish**.**

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drugs after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform non-procreative forms of sexual acts either by themselves or in relationship to the marital act. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

The “excess” that St. Thomas and the Church condemns as a sin are all sexual acts except for what is inherent in the normal, natural and procreative marital act itself. All other sexual acts are by their own nature inexcusable and a sin against the Natural Law, which means that even though a person has never been told or taught that they are sins, they are still committing a mortal sin, just like a person do not have to be told or taught that murder, abortion, stealing, or getting intoxicated or drunk is a sin against the Natural Law in order for this person to be able to commit a mortal sin. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “**these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...**”

In truth, “**We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1) Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**” and so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. This is also why the Natural Law and the Church teaches that even sensual kisses performed “**for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss**” is condemned as a mortal sin for both the married and the unmarried people alike (Pope Alexander VII, *Various Errors on Morals Condemned in Decree #40*, September 24, 1665; Denz. 1140).

Can a sick person who only need one pain killer tablet to ease his pain claim that he can take more tablets in order to get intoxicated or high and escape the sin of drug abuse? Of course not! But this is the kind of unnatural and idiotic logic we have to deal with from those perverse, evil and damned persons who defend such vile sexual acts against God and nature as foreplay, and anal, oral, and manual sexual acts. Not only are these acts in themselves abominable and a kind of drug abuse – and thus a mortal sin – but just like drug addicts they add a lie to their mortal sin of drug abuse when they claim that they need or are entitled to perform such acts and thus derive more sexual pleasure than nature and God allows them to have.

Venerable Luis de Granada (1505-1588): “Those that be married must examine themselves in particular, if in their mind thinking of other persons, **or with intention not to beget children, but only for carnal delight, or with extraordinary touchings and means, they have sinned against the end, and honesty of marriage.**” (*A Spiritual Doctrine, containing a rule to live well, with divers prayers and meditations*, p. 362)

Since all humans knows by instinct and nature that one may not get intoxicated for selfish or unnecessary reasons, it is clear that both the married as well as the unmarried people who perform non-procreative or unnecessary sexual acts are in a state of damnation, since they are sinning mortally against both nature and their own reason. “For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of *marriage*. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but lust.**” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Just like in the case of the person who use drugs, one must have an absolutely necessary reason for using the drugs, such as an illness, and motives that aren't absolutely necessary such as “love”, “pleasure” or “fun” can never be used as an excuse to excuse the marital act,

just like one cannot use such unnecessary and evil excuses for the purpose of excusing one's drug abuse. In this context of speaking about the truth that the vehemence of the marital sexual act is "more oppressive on the reason than the pleasures of the palate", St. Thomas shows that the sexual act is intoxicating and thus oppressive on the reason just like a drug is, which shows us that it is a fact of the Natural Law and the Law of the Church that the marital sexual act must be excused by the absolutely necessary motive of procreation just like the drug use must be excused with an absolutely necessary motive.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2: "**Venereal pleasures are more impetuous, and are more oppressive on the reason than the pleasures of the palate**: and therefore they are in greater need of chastisement and restraint, since if one consent to them this increases the force of concupiscence and weakens the strength of the mind. Hence Augustine says (Soliloq. i, 10): 'I consider that nothing so casts down the manly mind from its heights as the fondling of women, and those bodily contacts which belong to the married state.'"

Here we see the very evident truth from the Natural Law that the sexual act deprives people of the ability to reason, explained in a very eloquent way by *The Angelic Doctor*. In another section of his *Summa*, he explains this truth about the marital sexual act again:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: "**Now there is a loss of reason incidental to the union of man and woman, both because the reason is carried away entirely on account of the vehemence of the pleasure, so that it is unable to understand anything at the same time, as the Philosopher says (Ethic. vii, 11); and again because of the tribulation of the flesh which such persons have to suffer from solicitude for temporal things (1 Corinthians 7:28)**. Consequently the choice of this union cannot be made ordinate except by certain compensations whereby that same union is righted, and these are the goods which **excuse** marriage and make it right."

Therefore, the normal, natural and procreative marital act performed by two married spouses is the only sexual act that can be excused from sin since man knows by nature and instinct that one must excuse an act of intoxication with an absolutely necessary motive. Anything contrary to this is unnatural and evil.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5: "Whether the marriage act can be excused without the marriage goods [sacrament, fidelity,

procreation]? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. **Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them.** Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”

In this context, St. Thomas Aquinas taught the following concerning the vice of sexual intemperance and how the “the reason is absorbed” when one performs unlawful sexual acts: **“Among the vices of intemperance, venereal sins are most deserving of reproach, both on account of the insubordination of the genital organs, and because by these sins especially, the reason is absorbed.”** (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4, Reply to Objection 3, Whether purity belongs especially to chastity?)

When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children by only performing the normal, natural and procreative marital act, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since **“the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54) and since **“the act of marriage exercised for pleasure only” is condemned as a sin by the Natural Law (Pope Innocent XI)**. And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse, like a grave illness, to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused by an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him; and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad or unhappy, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man who is suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that **“the generative [sexual] act is a sin unless it is**

excused.” (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that **“Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused”** (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5)

The second reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are shameful, which is why people never perform any sexual acts in front of other people.

“Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty of marriage, is not devoid of shame... Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. II, 6).” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4)

And so, when people are performing such inherently shameful acts for lustful and selfish reasons, they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people against one’s own will. This objection however fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after in a sensual way. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked? Thus, it is not just a mere shameful act or event that is sinful,

but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually, that is sinful.

St. Methodius taught that the marital act was “unseemly,” and St. Ambrose agreed with the Holy Bible that it causes a “defilement” (Leviticus 15:16). St. Augustine agreed with the Holy Bible that “It is good for a man **not** to touch a woman” (1 Corinthians 7:1) and that sexual pleasure, lust or concupiscence for both the married and unmarried people alike are *not* something “good” or “praiseworthy” but are truly “*evil of concupiscence*” and the “*disease of concupiscence*” that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve.

This is also why the Holy Bible urges people to remain unmarried and in a life of chastity since the married man “*is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided*” (1 Corinthians 7:33). St. Paul in the Bible also warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28) It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with the other spouse, with himself or with someone other than his spouse. “Nothing so casts down the manly mind from it’s height as the **fondling** of women and those bodily contacts which belong to the married state.” (St. Augustine of Hippo, *The Soliloquies* 1:10; cf *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 3)

The sexual pleasure is very similar to the effect of a strong drug, and drugs as we all know are very easy to become addicted to by abusing them or overindulging in them. The stronger a drug is, the more is also our spiritual life hindered, and that is why the angelic life of chastity will always be more spiritually fruitful than the marital life according to God’s Holy Word in the Bible. And so, it is clear that Holy Scripture infallibly teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while a life of chastity and purity “*give you power to attend upon the Lord, without impediment.*” (1 Corinthians 7:35)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “**Again, vice is the wrong use of our conceptual images of things, which leads us to misuse the things themselves. In relation to women, for example, sexual intercourse, rightly used, has as its purpose the begetting of children. He, therefore, who seeks in it only sensual pleasure uses it wrongly, for he reckons as**

good what is not good. When such a man has intercourse with a woman, he misuses her. And the same is true with regard to other things and one's conceptual images of them.” (*Second Century on Love*, 17; *Philokalia* 2: 67-68)

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful and evil, and not only the exhibition of the sexual organ. For **“man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,”** (St. Thomas Aquinas) and this proves to us that not only the sensual desire is shameful, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof”.

St. Jerome: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and that is why it is always an evil pleasure to experience even for married couples, even though married spouses do not sin during their normal, natural and procreative marital acts since **“those who use the shameful sex appetite licitly are making good use of evil.”** (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*) St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27)

St. Augustine’s reference to the lawful use of “the shameful sex appetite” means that spouses are only allowed to engage in marital intercourse as long as they perform the act for the sake of conceiving a child. Spouses who perform the marital act without excusing it with the motive or purpose of procreation are thus “making evil use of evil” according to St. Augustine. “I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated.” (St. Augustine, *Against Julian*, 3.7.15) It is thus obvious that the cause of

the shame that is inherent in the sexual act, as we have seen, is “the evil of the sex appetite.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*)

The third reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree* (# 8), March 4, 1679).

The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children. Because of this, the Church’s teaching has always been clear from the beginning that: “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54).

Any action of the sexual organisms (the private parts) or other acts that are intended to arouse sensuality that is lacking the procreative function, is always sinful and against the Natural Law. An action of the sexual faculties outside of the normal and natural marital act are lacking the procreative dimension and consequently, it would be sexual pleasure sought for itself, isolated from its procreative function – and that is always an unlawful lust. The fact that sinful spouses may engage in the normal, natural and procreative marital act before, during or after they have engaged in another kind of sinful, non-procreative and unnecessary sexual act (such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, foreplay, and sensual touches and kisses) does not make these two different acts the same action, just as the fact that a person taking another footstep immediately after he have taken a previous footstep does not make the two footsteps the same action.

“Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is **more grievous** if the abuse regards the ‘vas’ [the vessel or the orifice of a woman] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12)

The Church teaches that any act which is intrinsically evil cannot be moral, regardless of circumstance or intention. Unnatural sex acts (such as oral, anal and manual sex) are intrinsically evil and therefore cannot become moral by being combined with, preceded by, or followed by, a moral act of natural marital relations performed for the primary purpose of begetting children. **“No difficulty can arise that justifies the putting aside of the law of God which forbids all acts intrinsically evil.** There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #61)

Now (in the 20th and the 21st century) there are many ‘teachers’ who are teaching the exact opposite idea, but they have no explanation for how an act that is intrinsically evil can become good by being combined with another act. As an analogy, killing an innocent person in order to steal his money is immoral, and it does not become moral by being combined with or followed by the act of donating the money to charity. *“And should we not do evil, so that good may result? For so we have been slandered, and so some have claimed we said; **their condemnation is just.**”* (Romans 3:8)

One of the greatest evidences that proves that non-procreative sexual acts are inherently sinful and that they can never be excused or justified in any circumstance is that not a single Pope or Saint in the 2000 year history of the Church ever taught that they could be done either by themselves or in relationship to the marital act but that, as we have seen, and as we will see, The Holy Bible and all Popes, Church Fathers, and Saints unanimously condemned these acts. Only in the debauched and immoral 20th century did this vile and monstrous teaching spring up from the pit of Hell, directly fulfilling biblical prophecy: *“For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their **own desires**, they will heap to themselves teachers, having itching ears.”* (2 Timothy 4:3)

Unnatural sexual acts are inherently non-procreative; such acts are, by their very nature, not open to the possibility of conceiving a child.

“But no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who, in exercising it, deliberately frustrate its natural power and purpose, sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Unnatural sexual acts are intrinsically against nature because the conjugal act is primarily directed toward procreation – the begetting of children. Those persons (married or not) who deliberately choose sexual acts deprived of the natural power and purpose of procreation “sin against nature” and commit a shameful and intrinsically evil act.

“Since, therefore, openly departing from the uninterrupted Christian tradition some recently have judged it possible solemnly to declare another doctrine [that is, a heretical and false doctrine which contradicts the Church’s constant and infallible teaching that the primary end or purpose of the marital act is the procreation of children] regarding this question, the Catholic Church, to whom God has entrusted the defense of the integrity and purity of morals, standing erect in the midst of the moral ruin which surrounds her, in order that she may preserve the chastity of the nuptial union from being defiled by this foul stain, raises her voice in token of her divine ambassadorship and through Our mouth proclaims anew: **any use whatsoever of matrimony exercised in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life is an offense against the law of God and of nature, and those who indulge in such are branded with the guilt of a grave sin.**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #56)

This infallible teaching of the Church which says that “*any use whatsoever of matrimony in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life is an offense against the law of God and of nature,*” must be understood to condemn not only contracepted sexual acts, but also any and all non-procreative sexual acts, even within marriage, including unnatural sexual acts. For all sexual acts are a deliberate use of the sexual faculty, and all unnatural sexual acts are a deliberate choice of an act that are inherently non-procreative. If the Pope had wished to narrow his statements to only contraception, he would not have said “any use whatsoever,” or if he had wished to allow unnatural sexual acts within marriage, he would not have said “any use whatsoever of matrimony.”

Instead, he unequivocally proclaimed the Magisterium’s definitive teaching, which is also found in Holy Scripture, Sacred Tradition and the Natural Law, that each and every marital sexual act must include the procreative meaning. This teaching necessarily prohibits the married couple from engaging in any kind of unnatural sexual act (with or without climax), because all such acts lack the procreative meaning. This is also why Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage “**SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved [that is, all sexual acts must be able to procreate in themselves, which means that no unnatural and non-procreative form of a sexual act can ever be performed without sin].”

This means that the primary end or purpose of procreation (in thought and action) can *not* be made subordinate or subject to the secondary ends or purposes and that the primary end must always exist for the marital act to be lawful while the secondary ends or motives are not needed at all in order to lawfully perform the marital act. This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure and the marital act, since it is a higher calling to live for the Spirit than for our own selfish and fleshly desires. “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity**, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*” (The Holy Bible, Tobias 8:9)**

Notice how clearly and unambiguously Pope Pius XI teaches that married people are not even allowed to “consider” the secondary ends of marriage unless they are **subordinated to the primary purpose of marriage (procreation)** and unless “the intrinsic nature of the act is preserved” **which means that one may never perform anything other than the normal, natural and procreative marital act itself since all other sexual acts are not in conformity to procreation and “the intrinsic nature of the [marital] act”**. It is therefore clear that it is totally “forbidden” and mortally sinful to even consider the secondary ends or motives, much less to perform the sexual act, unless “the intrinsic nature of the act is preserved”. The secondary ends “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed.

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Chapter 11, 12, A.D. 401: “... nor be changed into that use which is against nature, on which the Apostle could not be silent, when speaking of the excessive corruptions of unclean and impious men. For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and

itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason but lust.** ... they [must] not turn away from them the mercy of God... **by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.** Of so great power is the ordinance of the Creator, and the order of creation, that... **when the man shall wish to use a body part of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.**”

The expression “*that use which is against nature*” refers to unnatural sexual acts, such as oral, anal, or manual sex (masturbation). St. Augustine condemns such acts unequivocally. He even states that such unnatural sexual acts are more damnable (i.e. even more serious mortal sins) when these take place within marriage. The reason why is that God is even more offended by a sexual mortal sin that takes place within the Sacrament of Marriage, since this offense is not only against nature, but also against a **Holy Sacrament**. “*So then, of all to whom much has been given, much will be required. And of those to whom much has been entrusted, even more will be asked.*” (Luke 12:48)

The Catechism of the Council of Trent: “Matrimonial faith also demands, that husband and wife be united by a certain singular, and holy, and pure love, **a love not such as that of adulterers**, but such as that which Christ cherishes towards his Church; for this is the model which the Apostle proposed, when he said: “*Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church*” (Ephesians 5:25); and very great indeed was the love with which Christ embraced his Church, **not a selfish love**, but a love that proposed to itself the sole interest of his spouse...” (Question XXIV. — What is Faith in Matrimony, and how it is to be preserved)

Therefore, non-procreative sexual acts cannot be justified by saying that it leads to the marital act; it is by nature a separate action whose object is gravely immoral. Unnatural sexual acts are non-procreative, intrinsically evil, and always gravely immoral, regardless of intention or circumstances, even within marriage. Unnatural sexual acts cannot be justified as a type of foreplay in order to prepare for the natural marital act because the end never justifies the means. And the absence of sexual climax does not change an intrinsically evil, gravely immoral, unnatural sexual act into an act that is good or morally defensible.

Neither can one argue that these kinds of non-procreative sexual acts can be used if necessity requires it for the sexual act to be performed or if there is a problem with performing the marital act without them, for acts that are gravely immoral can never be

justified in any circumstance. “But no reason, ***however grave***, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Those who have a problem in performing the marital act should use a lubricant in order to be able to complete the normal, natural and procreative marital act, for this is a lawful and honorable solution to use if there is a problem to perform the marital act. “*May marriage be **honorable** in all, and may the bed be undefiled. For God will judge fornicators and adulterers.*” (Hebrews 13:4)

Further, the consequences of this behavior of deviant sexuality (consequences are a witness as well to the Natural Law), is disease. There is research that shows women’s risk of fungal infection increases 10 fold with this type of behavior. There are other risks as well, some mouth cancers, which research is beginning to show may be a result of the sexually transmitted disease. “*Having therefore these promises, dearly beloved, **let us cleanse ourselves from all defilement of the flesh and of the spirit, perfecting sanctification in the fear of God.***” (2 Corinthians 7:1)

The leading cause of mouth and throat cancer is not tobacco smoking or alcohol use. Oral sex is now listed as the leading cause of cancer of the mouth and throat (oropharynx cancer). A new research published in the Journal of Clinical Oncology and authored by Dr. Maura Gillison states that persons who had practiced oral sex are eight times more likely than those who have not had oral sex to develop human papilloma virus (HPV). HPV, the most commonly transmitted sexual disease, is the leading cause of cancer of the oropharynx in the US. The number of people diagnosed with HPV-related oral cancers in the U.S. tripled from 1998 to 2004.

St. Barnabas, *Letter of Barnabas*, Chapter 10:8, A.D. 74: “Moreover, he [Moses] has rightly detested the weasel [Leviticus 11:29]. For he means, ‘Thou shalt not be like to those whom we hear of as **committing wickedness with the mouth through uncleanness [oral sex]**; nor shalt thou be joined to **those impure women who commit iniquity with the mouth with the body through uncleanness.**’” (Chapter X. — Spiritual Significance of the Precepts of Moses Respecting Different Kinds of [Forbidden] Food)

It is clear that the Church and Her Saints rejects the heretical modern-day idea that the mere deposit of semen in the correct location justifies all other sexual acts. Every single sexual act must be marital and procreative, and one is not justified in adding sexual acts (such as oral or anal sex) that are not procreative in themselves. One cannot justify a set or

number of non-procreative forms of sexual acts by performing a procreative form of a sexual act before, during or after one has performed these non-procreative forms of sexual acts, because every sexual act must be able to beget children in itself. The sexual act is only allowed to be performed as long as the purpose and ability of the act itself to procreate is present, and when this intention and ability is not there, the sexual act will always be a sin.

Pope St. Clement of Rome (1st century AD): “**But this kind of chastity is also to be observed, that sexual intercourse must not take place heedlessly and for the sake of mere pleasure, but for the sake of begetting children.** And since this observance is found even amongst some of the lower animals, it were a shame if it be not observed by men, reasonable, and worshiping God.”
(*Recognitions of Clement*, Chapter XII, Importance of Chastity)

The Catholic Church and Her Saints have always taught that illicit, non-procreative and unnecessary sexual acts within marriage are equivalent to fornication and adultery.

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 49, A.D. 393: “And it makes no difference how honorable may be the cause of a man’s insanity. Hence Xystus in his Sentences tells us that ‘He who too ardently loves his own wife is an adulterer.’ It is disgraceful to love another man’s wife at all, or one’s own too much. A wise man ought to love his wife with judgment, not with passion. Let a man govern his voluptuous impulses, and not rush headlong into intercourse. There is nothing blacker than to love a wife as if she were an adulteress.”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV: “Also, Jerome, [in *Against Jovinian*, I]: C. 5. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress. The origins of love are respectable, but its perversion is an enormity. §1. It gives no respectable motive for losing one’s self control. Hence, the Sentences of Sixtus says, “He is an adulterer who is too passionate a lover of his wife.” Just as all passion for another’s wife is sordid, so also is excessive passion for one’s own. The wise man should love his wife reasonably, not emotionally. The mere stimulus of lust should not dominate him, nor should he force her to have sex. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress.”

Notice that St. Jerome states that “it makes no difference how honorable may be the cause of a man’s insanity.” In other words, the intention which motivates a man to sin is irrelevant to the morality of the act. If a sexual act is a sin, it does not matter how honorable the man’s intentions are, it is still a serious moral disorder, comparable, as a

figure of speech, to the serious mental disorder of insanity. St. Jerome plainly taught that there are sexual sins and excessive passion within marriage and between spouses, just like countless of others Popes and Saints taught. He said: “Let a man govern his voluptuous impulses, and not rush headlong into intercourse.” The idea that “nothing is shameful or sinful” in the marital act as long as the marital act occurs at some point in time is plainly rejected by St. Jerome, the Church and the rest of the Saints. It is contrary to wisdom and good judgment for a man to have sexual relations with his wife in an inordinate and excessive manner. The fact of the matter is that all those who have sexual relations with their spouse in an inordinate and excessive manner, or who perform unnatural or non-procreative forms of sexual acts, are guilty of the crucifixion of Our Lord Jesus Christ by their evil, sinful and selfish acts. This truth was expressly revealed by Our Lord Jesus Christ Himself in a revelation to Blessed Angela of Foligno (1248-1309) in the following words:

*Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “**For the sins of thy hands and arms, with which thou hast done much wickedness in embraces, touches, and other evil deeds, My hands were driven into the wood of the Cross by large nails and torn through bearing the weight of My body in Mine agony.**” (Blessed Angela of Foligno, 1248-1309, *The Book of Divine Consolations*, p. 217)*

Therefore, unnatural and non-procreative sexual acts do not become permissible when these take place within marriage. Instead, **unnatural sexual acts are made even more sinful when they take place within marriage because they offend not only against nature and a Holy Sacrament, but also against God and the Law written in our hearts.**

“And since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8)

Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage **to be worse than adultery**, because the act occurs within marriage. He did not teach that all sexual acts between a husband and wife are moral as many heretical and perverted “Catholics” nowadays do. **“Be not deceived, God is not mocked. For what things a man shall sow, those also shall he reap. For he that soweth in his flesh, of the flesh also shall reap corruption. But he that soweth in the spirit, of the spirit shall reap life everlasting. And in doing good, let us not fail. For in due time we shall**

reap, not failing. Therefore, whilst we have time, let us work good to all men, but especially to those who are of the household of the faith.” (Galatians 6:7-10)

The marital act performed for pleasure only is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike

The Catholic Church teaches that the normal, natural and **procreative** marital act when it is performed for the sole sake of pleasure, is at least a venial sin, and many times a mortal sin, **provided one is not against conception or hinder it from taking place in anyway in either deed or thought.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #9, March 4, 1679: “THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1159)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 17, A.D. 419: “It is, however, one thing for married persons to have intercourse only for the wish to beget children, which is not sinful: it is another thing for them to desire carnal pleasure in cohabitation, but with the spouse only, which involves venial sin. *For although propagation of offspring is not the motive of the intercourse, there is still no attempt to prevent such propagation,* either by wrong desire or evil appliance.”

As we can see here, it is at least a venial sin to have normal, natural and procreative marital relations merely for lustful motives, provided that the spouses are open to conception (and do not hinder it in anyway) and no other sinful deed or thought is committed during the act of marriage. From this can be understood that a couple must have a reason (other than carnal pleasure) for coming together without sin during the act of marriage. Thus, spouses are not to come together for whatever lustful reason or desire they may come to think of—for that would be, at least (if not more than) a venial sin according to the Catholic Church. All venial sins open up the soul to graver sins, and that is why one must always guard oneself very carefully from falling into venial sins.

Pope St. Gregory the Great (c. 540-604): “**The married must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure.** Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of

wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befoul in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure.” (St. Gregory the Great, "Pastoral Care," Part 3, Chapter 27, in "Ancient Christian Writers," No. 11, pp. 188-189)

The Catholic Church’s condemnation of even natural and normal so-called marital relations performed solely for lustful motives shows us that the Catholic Church absolutely abhors and condemns all sexual acts that are unnecessary for conception to occur (such as oral sex or masturbation of self or spouse, before, during or after the marital act). Every unnecessary and non-procreative form of a sexual act (such as sensual kisses, touches and masturbation) are obviously even more evil and depraved than the normal, natural and ***procreative*** “act of marriage exercised for *pleasure only*,” **which the Church condemns as a sin**. This clearly shows us that Holy Mother Church absolutely condemns all sexual acts performed for the sake of sensual pleasure that goes above or beyond what is inherent in the marital act itself, and that is necessary for conception to occur.

St. Athanasius the Great (293-373): “Which use [of marriage] are you referring to? That in the Law which God allowed... or that which, while popular, is performed secretly and adulterously [even by married people]? ... Blessed is the man who in his youth having a free yoke employs his natural parts for the purpose of producing children. **But if for licentiousness, the punishment spoken of by the Apostle shall await the immoral and adulterous (Heb. 13:4).**” (First Epistle of Athanasius the Great addressed to the Monk Amun, Quoted in *The Rudder*, pp. 576-77)

The Church teaches that all unnecessary and non-procreative sexual acts are *sinful*, both before, during and after the act of marriage, and that these acts may never be performed in any circumstance or for any reason whatsoever by anyone. For just as it is blameworthy and sinful to have sexual relations only for sensual pleasure for both the married and unmarried people alike, so too is this true with other pleasures as well, such as “eating and drinking even to satiety for pleasure only,” and kissing “for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss”. **This has always been the teaching of the Catholic Church and Her Saints.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #8, March 4, 1679: “Eating and drinking even to satiety for pleasure only, are not sinful, provided this does not stand in the way of health, since any natural appetite can licitly enjoy its own actions.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: "It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and pollution is excluded." – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

St. Alphonsus Liguori, one of the most well known doctors of the Church, expounds on this teaching of Pope Innocent XI in his masterpiece "*The True Spouse of Jesus Christ*", showing us the inherent evilness of acting in accordance to our sensual desires: "Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. **But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault.**" (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 282)

This condemnation of "Eating and drinking even to satiety for pleasure only" and kissing "performed for the sake of the carnal and sensible delight" is not only reasonable, but part of the Natural Law, yet it may come as a surprise to many, but this is only because so many commit sins of this nature. Indeed, all people who fall into these kinds of sins have become slaves to their passions and do not order their acts in accordance with natural reason, but in accordance with their unmortified desires, like beasts, and yet, even worse than beasts.

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1, Section 24: "Seeing then that... the faithful man descends to both [marriage and food] as matter of duty, and does not fall into them through lust. But how many are there who rush greedily to their eating and drinking, and make their whole life to consist in them, as if they were the very reason for living. For whereas men really eat to live, they think that they live to eat. These will every wise man condemn, and Holy Scripture especially, all gluttons, drunkards, gormandizers, "whose god is their belly." [Phil. 3:19] Nothing but the lust of the flesh, and not the need of refreshment, carries them to the table. ... And so in that other duty of marriage, sensual men seek for wives only to satisfy their sensuality, and therefore at length are scarce contented even with their wives. ... Nevertheless, if you were to say to such a man, "why do you marry?" he would answer perhaps for very shame, "for the sake of children." But if any one in whom he could have unhesitating credit were to say to him, "God is able to give, and yea, and will give you children without your having any intercourse with your wife;"

he would assuredly be driven to confess that it was not for the sake of children that he was seeking for a wife. Let him then acknowledge his infirmity, and so receive that which he pretended to receive only as matter of duty.”

The Bible states that a demon of lust “hath power” over all spouses who come together for various lustful reasons in their marital acts

In the Biblical book of Tobit or Tobias, we can read about how a powerful devil or demon of lust that is called Asmodeus kills and deceives lustful people, and that this demon “hath power” over married spouses and individuals who come together for various lustful reasons in their marital acts.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust,** as the horse and mule, which have not understanding, **over them the devil hath power.**”

Haydock Commentary adds: “**Verse 17.** *Mule*, which are very libidinous, [Showing excessive sexual drive; lustful.] Psalm xiii.”

The interesting thing about the sexual connection of a horse and a mule is that they cannot produce offspring, thus making their sexual relations completely sterile and unproductive. So what does this mean for marriage? It means that this verse alone proves that God’s word condemns as sinful and unlawful all human sexual relations or acts that (1) are performed for the sole motive of lust; (2) that cannot produce offspring naturally (not referring to natural infertility or defects); (3) and that are done with an intention or mindset opposed to procreating offspring. Our Lord Jesus Christ in the New Testament of the Bible also connects the will to bear children to salvation, teaching us that a woman: “**shall be saved through child-bearing;** *if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.*” (1 Timothy 2:15)

The biblical book of Tobias describes how the pious and pure virgin “Sara daughter of Raguel” had married seven husbands, but all seven of them had mysteriously died when they first entered the nuptial chamber, that is, when they first tried to perform the marital act: “... *she [Sarah] had been given to seven husbands, and a devil named **Asmodeus** had killed them, at their first going in unto her.*” (Tobias 3:8). Haydock Commentary explains the reason for this: “*God justly suffers the wicked to fall victims to their iniquitous appetites. (St. Gregory, mor. ii.)*”

This specific demon who is allowed to control and kill people who fall into sins of the flesh is named Asmodeus, according to Holy Scripture. Haydock Commentary adds the following about this demon: “*Asmodeus*, "the fire of Media." Hebrew, "king of the devils," of that country, exciting people to lust, (Menochius; Serarius, q. 8.) and destroying them. (Worthington) --- *Unto her*. Greek and Hebrew intimate, when they first entered the nuptial chamber, chap. vi. 14.”

The Catholic Encyclopedia gives the interesting explanation that “God allowed the demon to slay these men because they entered marriage with unholy motives,” and that “the permission given by God to the demon in this history seems to have as a motive to chasten man’s lust and sanctify marriage.” The only reason why the demon Asmodeus was allowed to kill all seven of Sarah’s husbands “at their first going in unto her,” that is, when they first tried to perform the marital act, was because they all intended to perform the sexual act for sinful, selfish, impure and lustful reasons instead of for the love of God and of children that always must be connected to the marital act. Thus, St. Isidore of Seville (c. 560-636), *Doctor of the Church*, could rightly say that in a true marriage “couples seek not pleasure but offspring” and that “therefore when a person is more sexually active than [is] needed for... procreation, he sins.” (St. Isidore, *De Ecclesiasticis Officiis*)

In the same Book of Tobit the holy angel Raphael told Tobias to marry Sarah the Virgin but Tobias was afraid to do this since he knew about the death of Sarah’s seven former husbands. St. Raphael however assured him that only those husbands and wives who are lustful and who seek fleshly pleasures are able to be controlled or killed by the demon, thus reassuring him in his holy motives.

Tobias 6:14-18,22 “Then Tobias answered, and said: I hear that she hath been given to seven husbands, and they all died: moreover I have heard, that a devil killed them. Now I am afraid, lest the same thing should happen to me also: and whereas I am the only child of my parents, I should bring down their old age with sorrow to hell [not the literal Hell, but to the place where the souls of the good were kept before the coming of Christ]. **Then the angel Raphael said to him: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may

be born of you. **And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.**

Haydock Commentary explains: “**Ver. 14.** *Died.* Greek, "were destroyed in the nuptial chamber, (*numphe*). ... he was permitted by God to exercise his malice against those who would have gratified their impure desires. (Calmet) --- **Ver. 20.** *Society (copulatione.)* He then obtained this blessing, though he knew not his wife till the fourth night. (Worthington) --- His marriage resembled that of the patriarchs. (Calmet)”

The archangel Raphael also told Raguel (Sarah’s father) that his daughter Sarah could only be married to a man that feared God, thus showing us the necessity of fearing God in all our actions.

Tobias 7:11-12 “Now when Raguel heard this he was afraid, knowing what had happened to those seven husbands, that went in unto her: and he began to fear lest it might happen to him also in like manner: and as he was in suspense, and gave no answer to his petition, The angel said to him: Be not afraid to give her to this man, for to him who feareth God is thy daughter due to be his wife: therefore another could not have her.”

This shows us that Sarah’s seven former husbands did not fear God; hence that they deserved to die. For Sarah, who was a holy and devout virgin, did not deserve to be united with such impure and unholy men that did not fear God — and especially during the marital act. For this reason, God allowed the demon Asmodeus to kill all seven of her former husbands.

Before Sarah had met with Tobias, she had fervently prayed to God and fasted for three days so as to be delivered from her reproach after she experienced the sad event of the death of her seven husbands. Her words while praying clearly shows that her intention when marrying was not to gratify pleasure (that, sad to say, is the most common reason today of why so many marry), but rather that she may be joined in wedlock in the fear of the Lord and for love of children.

Tobias 3:16 “[Sarah said:] Thou knowest, O Lord, that I never coveted a husband, and have kept my soul clean from all lust. Never have I joined myself with them that play: neither have I made myself partaker with them that walk in lightness. But a husband I consented to take, with thy fear, not with my lust.”

Haydock Commentary explains: “**Verse 16.** *Coveted*, through impure love. Greek, "I am pure from all the sin of a man, and I have not defiled my name, nor the name of my father, in the land of our captivity. I am an only child," &c. (Haydock) --- *Lust*: a very high encomium; which Sara mentions without vanity, placing her confidence in God. (Menochius) (Proverbs xx. 9.) --- **Ver. 17.** *Play*, lasciviously, (Menochius) or dance. (Hugo.) (Exodus xxxii. 1.)”

In contrast to Sarah’s seven former husbands, Tobias was spared from being attacked and killed by Asmodeus since he was holy and desired to please God instead of his own flesh.

Tobias 8:9-10 “And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever. Sara also said: Have mercy on us, O Lord, have mercy on us, and let us grow old both together in health.”

Haydock Commentary explains: “**Ver. 9.** *Only*. Greek, "for truth," resolving to be ever faithful to her. (Haydock) --- We cannot read the pure sentiments of Tobias and Sara, brought up in the midst of infidels, without surprise. Nothing more perfect could be required of Christians (Calmet) in the married state. (Haydock) --- St. Augustine (Doct. x. and xviii.) adduces this text to shew the true intent of marriage. --- **Ver. 10.** *And*. Greek, "Order pity to be shewn me, and that I may grow old with this woman. And she said along with him, Amen. And they both slept the night," probably on separate beds, ver. 15. (Haydock)”

While most people are not physically killed by the demon Asmodeus when performing the sexual act with unholy and sinful motives, this text from the Bible demonstrates that those who are sexually lustful with their spouse, or with other people they are not married with, die a spiritual death through their sins. Most people do not like to think about these facts, but the amount of people today who are controlled and killed bodily, spiritually and eternally by the Devil is, sad to say, far too many. For “*they that commit sin and iniquity, are enemies to their own soul.*” (Tobias 12:10) If lust is not controlled and in some sense fought against, it will almost always end in mortal sin, because all control is lost. “*Go not after thy lusts, but turn away from thy own will.*” (Ecclesiasticus 18:30)

It is thus absolutely clear that the Holy Bible and the Christian Faith teaches us “**that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it**” since those kinds of sinful, selfish, and lustful “marriages” in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12).

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): “Marriage in itself merits esteem and the highest approval, for the Lord wished men to “be fruitful and multiply.” [Gen. 1:28] He did not tell them, however, to act like libertines, nor did He intend them to surrender themselves to pleasure as though born only to indulge in sexual relations. Let the Educator (Christ) put us to shame with the word of Ezekiel: “Put away your fornications.” [Eze. 43:9] Why, even unreasoning beasts know enough not to mate at certain times. To indulge in intercourse without intending children is to outrage nature, whom we should take as our instructor.” (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

In conclusion, it should be totally clear that “***the devil hath power***” over all people who shut God out from themselves and their hearts, “as the horse and mule,” and who do things such as masturbation, oral sex, or any other act that are completely shameful, unnecessary, non-procreative and selfish (both before, during, or after the marital act) that they normally wouldn’t do if they really believed that God was present with them. Good and virtuous spouses always remember that God is present with them, and that is also why they do not stoop to the evil and unnatural sexual sins that so plague humanity today. “The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust.” (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21, A.D. 387)

In truth, “filth” is the most suitable word that sums up the worth of every marital act that lacks a procreative purpose. While most people looks upon carnal lust as something good or normal, God, on the other hand, views it as “filthiness” and “unclean stench”. *The Son of God spoke to Saint Bridget, saying, “The evil spirit fills and incites those in the worldly marriage to carnal lust where there is nothing but unclean stench, but those in the spiritual marriage are filled with my Spirit and inflamed with the fire of my love that will never fail them.”* (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26) In another part of the same book, Christ explains that “**lusty pleasure** and worldly delight are well compared to a sulfurous mountain” because of “**the stench of concupiscence and the fire of punishment**” that all who perform unlawful sexual acts have within themselves. “**In truth, lusty pleasure** and worldly delight are well compared to a sulfurous mountain, since they have within themselves the swelling of the spirit **and the stench of concupiscence and the fire of punishment.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 5, Revelation 11)

Thus, “... when it [the sexual act] is from lust or for the sake of pleasure, then the coition is a mortal sin and the man sins mortally. ... And these dicta assume that the man and his wife have sex according to the order of nature, for anyone who goes

against nature always sins mortally and more seriously with his wife than with anyone else and should be punished more seriously... Note the difference between the two cases of husband-wife sex, for incontinence and for pleasure and lust... **In the second case, he seeks to procure pleasure with hands or thought or passionate uses and incentives so he can do more than just have sex with his wife...** [thus sinning mortally] because he acts as an adulterer when he burns like an adulterer even with his own wife.” (Gratian, *On Marriage*, Dictum Post C. 32. 2. 2)

That is why it is of the greatest importance that a couple learn to control their lust. Risking eternal damnation and insufferable, indescribable torments in the fires of hell for a momentary, brief, pleasure or sin is not worth it, and is a horribly bad choice to make.

*Jesus Christ spoke to St. Bridget, saying: “Therefore, two holes will be opened in him. Through the first there will enter into him every **punishment earned for his least sin up to his greatest, inasmuch as he exchanged his Creator for his own lust.** Through the second there will enter into him every kind of pain and shame, and no divine consolation or charity will ever come to him, **inasmuch as he loved himself rather than his Creator. His life will last forever and his punishment will last forever,** for all the saints have turned away from him.’ My bride, see how miserable those people will be who despise me and **how great will be the pain they purchase at the price of so little pleasure!**” (St. Bridget’s Revelations, Book 2, Chapter 9)*

The more sexual pleasure and sensual gratification a person seeks to derive from the sexual act, the more the devil’s power over him will be increased also, and the more the sin is increased (with an intention of persevering) the more the devil’s power is increased as well, until, what was a venial and pardonable sin, becomes a mortal and damnable sin. Therefore, if a person understands that he may be living in venial or mortal sin with respect to sexual pleasure, he or she must learn to control their lust immediately, keeping it within the range of what is licit and permitted (non-sinful) within a marriage, and not going any further.

*The Catechism of the Council of Trent, **What Instruction is to be given touching the Use of Marriage:** “The last remaining point regards the use of marriage, a subject which pastors will so treat as that no expression that may seem unfit to meet the ears of the faithful, or that could offend pious minds, or excite laughter, fall from their lips. For as “The words of the Lord are chaste words” (Psalms 6:7), so also does it eminently become a teacher of the Christian people to make use of such language as is characterized by singular gravity and integrity of soul. Two lessons of instruction are then to be specially impressed on the mind of*

the faithful. **The first is that marriage is not to be used from motives of sensuality or pleasure**, but that its use is to be restrained within those limits, which, as we have above shown, are prescribed by the Lord. **They should be mindful of the exhortation of the Apostle: “They that have wives, let them be as though they had them not,”** (1 Cor. 7:29) and that St. Jerome says: **“The love which a wise man cherishes towards his wife is the result of judgment, not the impulse of passion; he governs the impetuosity of desire, and is not hurried into indulgence. There is nothing more shameful than that a husband should love his wife as an adulteress.”**

Recent studies prove that 75% of men who died during intercourse committed adultery

Recent studies have proven that the demon Asmodeus is still very active today and that he kills a considerable amount of people who commit sexual sins of various sorts. According to these studies, the risk of a heart attack is 2.7 times greater when compared with those *not* engaging in sex. Of those who died during intercourse, 82-93% were male of which 75% were having extra-marital sex, usually with a younger partner, at an unfamiliar location and after excessive food and alcohol! *Beware!* The fact that 75% of all people who die during sexual relations are adulterers and that they were committing an act of adultery when they died is an astonishing and undeniable proof of the fact that the demon of lust, Asmodeus, still kills wicked, sinful and lustful people even today. All those unrepentant adulterers whom the demon killed are burning in Hell right now as we speak, and nothing they will ever say or do will change that fact however much they weep and plead in their eternal abode of excruciating fire.

However hard this might seem to some people, especially unbelievers, a considerable amount of people really do die of heart attacks or sudden cardiac arrest during sex. And almost all of those people who die are older married men cheating on their wives with younger women in unfamiliar surroundings. I came across this information while reading this article: ***“Heart 411: The Only Guide to Heart Health You’ll Ever Need”***, by Marc Gillinov and Steven Nissen, both high-ranking cardiologists at the Cleveland Clinic.

They wrote: “Men with coronary heart disease do need to follow the rules. When heart attacks occur during or after sex, they almost always involve older men in extramarital affairs with young women. For those men, it would have been safer to stay at home and burn off excess energy on a treadmill in the basement.”

I wrote to Steven Nissen, and asked him to back that statement up with some data. Almost instantly he sent me two scientific papers, the first of which was “***On the association of sex with cardiac events***”, and the second was a scientific statement from the “***American Heart Association on sexual activity and cardiovascular disease***”. The latter states: “Of the subjects who died during coitus, 82% to 93% were men, and the majority (75%) were having extramarital sexual activity, in most cases with a younger partner in an unfamiliar setting and/or after excessive food and alcohol consumption.”

The astonishing level of people that dies during sex when committing adultery (75%) compared to those of the rest of humanity who dies during sex (25%) is irrefutable proof of God’s holy indignation and displeasure of sexual sin, and especially adultery (which even most people of the world looks upon with horror and disgust). It is a fair assumption to say that married men have much more sex with their wives than with other women, and yet 75% of all people who die in the sexual act die when they are committing adultery. This gives us solid statistical evidence that adultery and sinful sexual lust actually kills people.

You who are reading this document may not be committing the sin of adultery, but most of you are certainly committing some form or another of marital sexual sin since that is what you have been taught by the media, the world, and even by the so-called “moral theologians”, false priests and heretical bishops. In fact, an incredible 25% of all people who die during sexual activity perform some form of sexual activity other than adultery. This is not an insignificant number, but every 1 out of 4. So the scientific claim about extramarital and marital sexual activity holds true and is just another proof of how God allows demons to kill and damn people who sin sexually. Thus, it is true to say that “Inordinate love of the flesh is cruelty, because under the appearance of pleasing the body we kill the soul.” (St. Bernard of Clairvaux, A.D. 1090-1153)

All people should seriously consider and think about what it actually means to give oneself over to a devil or a demon as the Bible describes happening with those who commit sexual sin. The implications and result of giving oneself over to the devils and demons are endless, but some obvious examples are murder, divorce, incest, rape, arguing, adultery, fornications, abuse, gloating, and drug and alcohol abuse. This list could obviously go on for pages. Even a worldly couple would appreciate the inestimable worth of having a peaceful home free from all strife and troubles, but most people, however, live as though they cared nothing for such things. It is true to say that a huge part of the abuse or other problems that people endure in this world happens as a result of the married and unmarried performing unlawful sexual acts (such as kisses and touches for venereal pleasure) that are not able to procreative in themselves. When men and women abuse the sexual act by performing unnatural sexual acts, they cease seeing each other as persons created in the image of God, and start seeing each other as objects to be used to gratify

themselves. Since they do not use the marital act for the good purpose of procreation but abuse it in order to derive more pleasure than God and nature allows them to have, they sin mortally by committing a sin that is selfish in nature, and this selfishness will in turn taint all of their conversations and relationships. It is easy to understand that a person who is seen as an object will be much more easy to maltreat or abuse than someone who is seen as a person. Indeed, one can understand this fact from the light of natural reason, as selfishness is the cause of abuse, and non-procreative or unnecessary sexual acts are at the root cause of all selfishness, as we have shown. This shows us that reason itself confirms that non-procreative and unnecessary sexual acts are at the root cause of abuse or other problems in a marriage and in the world.

The sexual act and the desire to please oneself sexually is so powerful to invoke the powers of darkness and devils that almost all satanic cults have sexual acts and rituals along with all kinds of abominable perversion as a prerequisite in their rituals to invoke the devils and demons of hell. These servants of Satan knows that the sexual act is especially powerful to summon various demons, and so they always try to act out their sexual perversions in order to be able to better commune with their lord and god, who is the Devil.

The book *Malleus Maleficarum*, which means “hammer of the witches”, and which was a very influential writing in the 16th century, explains that “God allows the devil more power over the venereal act, by which the original sin is handed down, than over other human actions”, adding that this happens, “because of its natural nastiness, and because by it the first sin was handed down to posterity.” The book also explains that spouses can sin with each other in their sexual acts, and that sexual sins in the marriage and between spouses makes the spouses more liable to bewitchment, or in our language, possession or obsession of demons or devils. Thus, “even in a state of matrimony it is possible to commit the sin of incontinence in various ways. ... He who loves his wife to excess is an adulterer. And they who love in this way are more liable to be bewitched after the manner we have said.”

Malleus Maleficarum, Part 2, Chapter II: “Although far more women are witches than men, as was shown in the First Part of the work, yet men are more often bewitched than women. And the reason for this lies in the fact that God allows the devil more power over the venereal act, by which the original sin is handed down, than over other human actions. In the same way He allows more witchcraft to be performed by means of serpents, which are more subject to incantations than other animals, because that was the first instrument of the devil. And the venereal act can be more readily and easily bewitched in a man than in a woman, as has been clearly shown. For there are five ways in which the devil can impede the act of generation, and they are more easily operated against men. ...

“And the infirmity we are considering can only be due to the sin of incontinence. For, as we have said, God allows the devil more power over that act than over other human acts, because of its natural nastiness, and because by it the first sin was handed down to posterity. Therefore when people joined in matrimony have for some sin been deprived of Divine help, God allows them to be bewitched chiefly in their procreant functions. But if it is asked of what sort are those sins, it can be said, according to St. Jerome, that even in a state of matrimony it is possible to commit the sin of incontinence in various ways. See the text: He who loves his wife to excess is an adulterer [*Against Jovinianus* 1.49]. And they who love in this way are more liable to be bewitched after the manner we have said.”

Another interesting example which shows us that the devil—by tempting lustful spouses to commit sexual sin—is the mastermind behind why spouses perform non-procreative and unnecessary sexual acts, is found in the great *Revelations of St. Bridget*, where Our Lord Himself also reveals that spouses who perform unnatural or unnecessary sexual acts with their spouse will be damned to suffer and be tormented for all eternity in the fire of hell unless they repent and cease committing these acts:

“A demon appeared at the court of divine judgment with a certain deceased man’s soul that was trembling the way a heart trembles. The demon said to the judge: “Here’s my prey! Your angel and I have been following this soul from start to finish—he did it to protect her, I to harm her. Both of us chased her like hunters. But in the end she fell into my hands. My passion to gain possession of her is like a torrential stream rushing along which nothing can resist but the barrier of your justice. However, your justice has not yet been applied against this soul, so I am not yet secure in her possession. I long for her as intensely as an animal consumed by starvation that hunger drives to eat its own limbs. Therefore, since you are the just judge, adjudge a just judgment upon her!”

The judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Why has she fallen into your hands and why were you closer to her than my angel?”

The demon answered: “Because her sins were greater in number than her good deeds.”

The judge answered: “Show me which!” The demon replied: “I have filled a book with her sins.” The judge: “What is the name of this book?”

The demon answered: “Its name is disobedience, and it is really seven books, each one containing three columns. Each column contains more than a thousand words: none less than a thousand but some many more. ... **The seventh book was his lust and it, too, had three columns. The first was that he spilled his seed in an undue and intemperate way. Although he was married and kept away from the stain of other women, nevertheless he spilled his**

seed unduly as a result of embraces and unsuitable words and immodest behavior. The second column was that he was extremely frivolous in his speech. He not only led his own wife on to more passionate sexual desire, his words also lured others many times to hearing and imagining indecent things. The third column was that he fed his body too luxuriously, having sumptuous dishes prepared for the greater enjoyment of his body and for the sake of his reputation, in order to be called a great man. Over a thousand words are in these columns—sitting longer at table than he ought, not keeping to schedule, speaking unsuitably, eating beyond natural requirements.”
(*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 39)

In Book 4, Chapter 52 of the *Revelations* a similar vision describes how a married couple that performed non-procreative or unnecessary sexual acts was condemned to eternal punishments. After an angel’s explanation to St. Bridget about the terrible vision of a man and a woman and their spiritual significance, he says the following concerning the woman: **“You saw the woman’s hands were like the tails of foxes and her feet like scorpions. This is because, just as she was undisciplined in her whole body and all her passions, so too by the lightness of her hands and her way of walking she excited her husband’s physical delight and stung his soul worse than any scorpion.”** This shows us that unlawful lust outside of the normal and natural marital act kills the soul. In truth, today too many people in this world fall into hell because of “the lightness of her hands” by performing masturbatory acts with their hands either on their spouse, or on themselves, or by arousing their own or their spouse’s lust by lascivious and impure behavior, just like this woman in this example did.

The following words describes the woman and man’s terrible punishment due to their lustfulness and worldliness:

“At that very moment an Ethiopian appeared with trident in hand and three sharp claws on his feet. He shouted and said: “Judge, it is my hour now. I have waited and been silent. Now is the time for action!” Immediately, I beheld a naked man and woman before the judge as he sat there together with his innumerable host. The judge said to them: “Though I know all things, tell us what you have done!” The man answered: “We heard and knew about the ecclesial bond, and we paid no attention but disdained it.” The judge answered: “Because you refused to follow the Lord, justice says you must experience the malice of the executioner.” Right then the Ethiopian thrust his claws into their hearts and pressed them together so tightly that they looked like they were in a winepress. And the judge said: “Look, daughter, this is what people deserve when they knowingly distance themselves from their creator for the sake of creation.”

The judge spoke again to the two of them: “I gave you a sack to fill with the fruit of my delights. What, then, do you bring me?” The woman answered: “O judge, we sought the delights of our belly and have nothing to bring but shame.” Then the judge said to the executioner: “Let them have their just reward!” And he immediately thrust his second claw into both their bellies and wounded them so badly that all their intestines appeared to be pierced through and through. The judge said: “Look, daughter, this is what people deserve when they transgress the law and thirst after poison [that is, sensual pleasure] as though it were medicine.”

The judge spoke again to the two of them: “Where is my treasure that I provided for your use?” Both of them answered: “We trampled it underfoot, for we sought an earthly treasure and not an eternal one.” Then the judge said to the executioner: “Let them have what you must and can give to them!” He immediately thrust his third claw into their hearts and bellies and feet in such a way that everything seemed to be like one big ball. The Ethiopian said: “Lord, where shall I go with them?” The judge answered: “It is not for you to rise or rejoice.” At that the man and woman disappeared with a wail from the face of the judge. The judge spoke again: “Rejoice, daughter, because you have been kept apart from such creatures.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 52)

Another Revelation of Our Lord Jesus Christ confirms the fact that non-procreative sexual acts are hated by God in an even more horrifying manner. Our Lord tells us about a woman who used to use her arms in a lascivious manner, and tells us that in Hell “**The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest.**”

The Revelations of St. Bridget, Book 6, Chapter 16: “Then the Lord said to the same saint: “Tell my bride here what those persons deserve who care more about the world than about God, who love the creature more than the Creator. Tell her what kind of punishment that woman is now undergoing who spent her entire lifetime in the world in sinful pleasure.” The saint replied: “Her punishment is most severe. For the pride she had in her every limb, [through vanity] her head and hands, arms and legs burn horribly in a blazing fire. Her bosom is being pricked as though by the hide of a hedgehog whose quills fasten to her flesh and mercilessly press into her. **The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest. Her belly is terribly twisted, as though a sharp pole were being driven into her private parts and thrust violently inward so as to penetrate ever more deeply.** Her thighs and knees are like ice, hard and stiff,

with no warmth nor rest. The feet that used to carry her to her pleasures and lead others along with her now stand atop sharp razors slicing them incessantly.”

This hair raising example shows us the miserable end in hell of all who perform unlawful, non-procreative and lascivious sexual acts and touches, like this woman did.

Indeed, all people who are performing inherently shameful, unnatural or non-procreative sexual acts for lustful and selfish reasons of course knows by nature and instinct – just like the satanist do – that they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts. St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains to us that the “law of righteousness [the law in our hearts] forbids allegiance” to such lusts.

“Now this [shameful] concupiscence [or lust], this law of [original] sin which dwells in our members, **to which the law of righteousness forbids allegiance, saying in the words of the apostle, "Let not sin, therefore, reign in your mortal body, that you should obey it in the lusts thereof; neither yield your members as instruments of unrighteousness unto sin:"** [Rom. 6:12-13]—this concupiscence [of original sin], I say, which is cleansed only by the sacrament of regeneration [Baptism], does undoubtedly, by means of natural birth, pass on the bond of [this] sin to a man’s posterity [children], unless they [the children] are themselves loosed from it by regeneration. In the case, however, of the regenerate [the baptized], **concupiscence is not itself sin any longer, whenever they do not consent to it for illicit works, and when the members are not applied by the presiding mind to perpetrate such deeds.** So that, if what is enjoined in one passage, "Thou shalt not covet," [Ex. 20:17] is not kept, that at any rate is observed which is commanded in another place, "Thou shalt not go after thy concupiscences." [Ecclus. 18:30] Inasmuch, however, as by a certain manner of speech it is called sin, since it arose from sin [i.e., the first sin and consequent fall from grace by Adam and Eve], and, when it has the upper hand, produces sin, the guilt of it prevails in the natural man; **but this guilt, by Christ’s grace through the remission of all sins, is not suffered to prevail in the regenerate man, if he does not yield obedience to it whenever it urges him to the commission of evil.**” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 25, A.D. 419)

The lawful quieting of concupiscence vs the sinful inflaming of concupiscence

According to Catholic teaching, a husband and wife are allowed to quiet their concupiscence as a secondary motive after the first motive of procreation. This is the

authoritative teaching proclaimed by Pope Pius XI in his encyclical *Casti Connubii*. This means that spouses are allowed to ***put down*** the flames of concupiscence and not to inflame it in any sinful way. The goal is to get the spouse to Heaven, to glorify God, and sanctify one self, and not primarily about pleasure.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: “THE PRIMARY END OF MARRIAGE IS THE PROCREATION AND THE EDUCATION OF CHILDREN... For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the ***quieting of concupiscence*** which husband and wife ***are not forbidden to consider, SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]*** and so long as the *intrinsic nature* of the act is preserved [*intrinsic nature*, that is, only the normal, natural and procreative marital act is allowed to be performed by the Church without sin].”

The gravity of sin when inflaming concupiscence depends on the thoughts and actual deeds that a couple consents to before, during or after the sexual act. However, while a couple are allowed to quiet their concupiscence as a secondary end that must follow and be subordinated to the primary end or motive of begetting children, they are ***never*** allowed to prevent the conception of a child in any way, either through contraceptives, or by withdrawal, or by the use of NFP, since this is contrary to the first end or purpose of marriage and the marital act—the procreation of children. This is the infallible and binding teaching of the Catholic Church (see NFP and Contraception is Sinful Birth Control).

Now, since many couples today, and especially those who call themselves by the name of Catholic and who should live like angels, inflame their lust to the fullest both before, during and after the procreative act just as they have been taught by the world, the media, the Vatican II Church and many other false, evil “traditional” sects and perverted, evil and satanic theologians and heretical laymen, we must condemn this idea in specific detail.

Notice the words of Pope Pius XI above, which said that the “quieting of concupiscence” is allowed. This means to *put down* the flame of concupiscence and not to inflame it in any unlawful or sinful way. **Those who thus commit acts which are not necessary for the *quieting of concupiscence* or the completion of the marital act and the *begetting of children* absolutely commit sin**, since they are inflaming their flesh in a totally sinful way.

The inflaming of concupiscence or sexual lust is condemned as sinful because it subordinates the primary or secondary ends (or purposes) of marriage and the marital act

(the procreation and education of children, and the quieting of concupiscence) to other ends, by deliberately attempting to avoid the normal sexual procreative act as their first or only act of marriage while having sexual relations. The inflaming of concupiscence therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point ***crushes*** all of the arguments made by those who defend unnatural, unlawful non-procreative forms of fore-or-after-play outside of normal intercourse, because all of the arguments made by those who defend inflaming the flesh focus on the concupiscence and lust within the marital act itself, and not on the primary or secondary ends of lawful marital intercourse (the procreation and education of children, and the quieting of concupiscence).

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Therefore, all unnatural, unnecessary and non-procreative sexual acts are intrinsically evil and against nature because the conjugal act is primarily directed toward procreation and the begetting of children. Those persons (married or not) who deliberately choose sexual acts deprived of the natural power and purpose of procreation “sin against nature” and commit a shameful and intrinsically evil act.

In truth, what these lustful couples do when they are enhancing their pleasure is not the only lawful *quieting of concupiscence* that Pope Pius XI spoke about, **but is in fact the exact opposite**, since they first inflame their lust and concupiscence before putting it out. They are therefore then, without a doubt, committing a mortal sin. For if it is even considered minimally a **venial sin** for spouses to come together only for normal lustful motives while performing what is *intrinsic or necessary* for conception to occur in the normal and natural marital act, **what then must not those unnatural, unnormal, unholy and unnecessary sexual acts be that these lustful couples live out during the heat of their shameful lust?** Hence it is totally clear that every sexual act whereby lust is inflamed through acts such as oral, anal or manual sexual acts instead of quenched in the natural way is contrary to the good of marriage – the **HOLY** sacrament – and if this is done on purpose, it must be a mortal sin.

A “venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering” according to Our Lord Jesus Christ

As we have already seen, the Church's official teaching that condemns the statement that "*the [normal, natural and procreative] act of marriage exercised for pleasure only is entirely free of all fault and venial defect*" shows us that all unnatural and non-procreative sexual acts are mortally sinful. This teaching of Blessed Pope Innocent XI, however, does not say that it is only a venial sin to perform the normal, natural and **procreative** marital act for pleasure only, but merely condemns the unnatural and selfish opinion and heresy that this vile act "is entirely free of all fault and venial defect". This teaching of Pope Innocent XI does not specify whether even the normal, natural and procreative "act of marriage exercised for pleasure only" *is a mortal or a venial sin*, and so, it is still possible that this act could be a mortal sin rather than a venial sin.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Subjects* #9, March 4, 1679: "THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1159)

Although a venial sin does not separate us from God as does a mortal sin, a venial sin can still lead a person to Hell, since it might cause him to commit other graver sins, and, because he did not care to stop doing what he knew was a danger to his soul, but even took great delight in it, though he knew it was offending God. To consent to deliberate venial sins is of course very bad. We can learn this truth from Jesus Christ Himself, because according to Jesus Christ: "*a venial sin is made **mortal** if a human being delights in it with the intention of persevering.*" This shocking truth was expressly revealed to St. Bridget in the following Revelation, in which Our Lord spoke, saying:

"Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 7, Chapter 27)

According to this definition by Our Lord Jesus Christ, if a person were to commit a venial sin but does not want to or intend to continue committing this sin again in the future, such a person would not be in a state of damnation because of his sin, even if it turned out that he committed it again in the future, because his will at the time was not to continue doing it.

In contrast, if another person has "the intention of persevering" in a venial sin and does not repent with a firm resolution or will to stop doing this sin again in the future, but intends to continue doing it and are unrepentant for his sin, **then he is in a state of damnation.**

Our Lord's words are crystal clear that a "venial sin is made **mortal** if a human being delights in it *with the intention of persevering.*" Thus, the venial sin that is practiced "with an intention of persevering" and "if a human being delights in it" is made mortal, and all mortal sins must always be wiped away by perfect contrition and repentance if one wishes to be saved. Unless a person repents and firmly resolves to change and stop doing the venial sin that he had "an intention of persevering" in, he will be damned. So don't think that you are "safe" just because you're "only" sinning venially. For the fact of the matter is that you in fact are **in mortal sin** and will be damned to burn in Hell for all eternity **because of the venial sin** if you intend to persevere in it! It is thus clear that "**the smallest sin, lusted after, is enough to damn anyone from the kingdom of Heaven, who does not repent.**" (Jesus speaking to St. Bridget, Book 1, Chapter 32)

The Angelic Doctor, St. Thomas Aquinas, has the following interesting things to say about how a venial sin can become a mortal sin, and about the evil action of choosing sin before choosing to love God:

"The very fact that anyone chooses something that is contrary to divine charity, proves that he prefers it to the love of God, and consequently, that he loves it more than he loves God. Hence it belongs to the genus of some sins, which are of themselves contrary to charity, that something is loved more than God; so that they are mortal by reason of their genus... Sometimes, however, the sinner's will is directed to a thing containing a certain inordinateness, but which is not contrary to the love of God and one's neighbor, e.g. an idle word, excessive laughter, and so forth: and such sins are venial by reason of their genus... It is written (Sirach 19:1): "He that contemneth small things shall fall by little and little." Now he that sins venially seems to contemn small things. Therefore by little and little he is disposed to fall away together into mortal sin." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 88, Art. 2 & 3, Reply to Objection 1/On the contrary)

And further on, he says:

"**Whether a venial sin can become mortal?** I answer that, The fact of a venial sin becoming a mortal sin... **This is possible**, in so far as one may fix one's end in that venial sin, or direct it to some mortal sin as end, as stated above (Article 2). [Excerpt from article 2:] ... it happens sometimes that a sin which is venial generically by reason of its object, becomes mortal on the part of the agent, either because he fixes his last end therein, or because he directs it to something that is a

mortal sin in its own genus; for example, if a man direct an idle word to the commission of adultery.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 88, Art. 4 & 2)

A good example that demonstrates the difference between venial and mortal sin is the sin of drunkenness. For instance, a person who only gets a “little drunk” has committed a venial sin, while the person who gets “drunk” has committed a mortal sin. However, the first moment the person who committed the venial sin of getting a “little drunk” have made up his mind (or intention) to persevere in his venial sin of drunkenness, that is, he has no intention of stopping to commit this sin against God, **then this venial sin has turned into a mortal and damnable one because of his deliberate contempt and scorn of the all good God whom he is willfully offending.**

These facts, then, demonstrates that all those people who have an “intention of persevering” in performing even the normal, natural and procreative marital act for the sole sake of sensual pleasure are in a state of damnation, and that they would be condemned to Hell for this sin alone. And this is just speaking about those who perform the *normal* sexual act without any other immoral or sinful act. Today, it is indeed true to say that a huge part of both men and women in the western world not only have an “intention of persevering” in performing the normal sexual act for the sole sake of pleasure until death, which is damnable in itself, but that almost all of them have an “intention of persevering” in committing all kinds of damnable sexual perversions in the sexual act as well, such as masturbation of self or of spouse, foreplay, anal or oral sex, and shameful and sensual kisses or touches on different body parts, etc., which are acts so shameful, detestable and wicked that they scream to Heaven for vengeance! **Eternal Hell and insufferable, indescribable torments will rightly and justly be the lot of all those people!**

Considering the above facts, for a person then to deliberately and consciously live in venial sin or to commit even a single venial sin (even without an intention of persevering) is of course very bad, since it has always been a wide gateway into committing more grave sins. Many people, for instance, fail to see (or don't think about) that most mortal sinners (like alcoholics and perverts) did not start out their life in this way. In the beginning, people are generally lured by the Devil by first committing a venial sin, and then, gradually, when he's got a grip on them and has fooled them and made them comfortable in their sin, he easily inspires them into committing graver sins, such as mortal sins. No person starts out as a rapist or a child molester. This is a gradual process of evolution in wickedness. Therefore, it is of the greatest importance to fight against all venial sins and to do one's utmost not to consent to them.

A clearer demonstration of this fact can also be found in the following revelation in St. Bridget's Revelations:

The Son of God speaks to the bride (St. Bridget), saying: "What are you worried and anxious about?" She answered: "I am afflicted by various useless thoughts that I cannot get rid of, and hearing about your terrible judgment upsets me." The Son answered: "This is truly just. Earlier you found pleasure in worldly desires against my will, but now different thoughts are allowed to come to you against your will.

*"But have a prudent fear of God, and put great trust in me, your God, knowing for certain that when your mind does not take pleasure in sinful thoughts but struggles against them by detesting them, then they become a purgation and a crown for the soul. **But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, without doing penance and reparation for it, know that it can become a mortal sin.** Accordingly, if some sinful pleasure of any kind comes into your mind, you should right away think about where it is heading and repent.*

"... God hates nothing so much as when you know you have sinned but do not care, trusting to your other meritorious actions, as if, because of them, God would put up with your sin, as if he could not be glorified without you, or as if he would let you do something evil with his permission, seeing all the good deeds you have done, since, even if you did a hundred good deeds for each wicked one, you still would not be able to pay God back for his goodness and love. So, then, maintain a rational fear of God and, even if you cannot prevent these thoughts, then at least bear them patiently and use your will to struggle against them. You will not be condemned because of their entering your head, unless you take pleasure in them, since it is not within your power to prevent them.

*"Again, maintain your fear of God in order not to fall through pride, even though you do not consent to the thoughts. Anyone who stands firm stands by the power of God alone. Thus fear of God is like the gateway into heaven. Many there are who have fallen headlong to their deaths, because they cast off the fear of God and were then ashamed to make a confession before men, although they had not been ashamed to sin before God. Therefore, I shall refuse to absolve the sin of a person who has not cared enough to ask my pardon for a small sin. **In this manner, sins are increased through habitual practice, and a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person's negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.***

"After having committed a venial and pardonable sin, he augmented it through habitual practice, trusting to his other good works, without thinking that I might

take lesser sins into account. Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching. This is why, as the end approached, his conscience was suddenly agitated and painfully afflicted because he was soon to die and he was afraid to lose the little, temporary good he had loved. **Up until a sinner's final moment God abides him, waiting to see if he is going to direct his free will away from his attachment to sin.**

“However, if a soul's will is not corrected, that soul is then confined by an end without end. What happens is that the devil, knowing that each person will be judged according to his conscience and intention, labors mightily at the end of life to distract the soul and turn it away from rectitude of intention, and God allows it to happen, since the soul refused to remain vigilant when it ought to have...” (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 3, Chapter 19)

Again, Our Lord's words are crystal clear: a deliberate venial sin becomes a mortal sin if it's done with an intention of persevering in it. Our Lord also explained that even a slight sin without an intention of persevering in it “can become a mortal sin” **if a person does not do “penance and reparation for it” and if they don't feel any sorrow for their sin.** But why? Jesus goes on to explain that as well, saying that “**sins are increased through habitual practice**” and that “**a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person's negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.**” He then proceeds to describe this sorrowful and condemned person that tragically was living in sin even until death: “After having committed a venial and pardonable sin, he augmented [increased] it through habitual practice” and “Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching.”

Considering all of the above, what then does God think of married couples who come together in the marital act in sinful lust and concupiscence and about those who work on inflaming their sinful lust rather than quieting it?

“They seek a warmth and sexual lust that will perish and love flesh that will be eaten by worms. ... When the couple comes to bed, my Spirit leaves them immediately and the spirit of impurity approaches instead, because they only come together for the sake of lust and do not discuss or think about anything else with each other. ... Such a married couple will never see my face unless they repent. For there is no sin so heavy or

grave that penitence and repentance does not wash it away.” (Jesus Christ speaking to St. Bridget, in the *Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

As we can see, Jesus Christ views such foul, impure spouses as described above as eternally condemned. Therefore, a couple may not do anything before, during or after the procreative act that is against the primary or secondary purpose of marriage: the begetting of children, and the quieting of concupiscence.

So contrary to modern day notion and common opinion (even amongst those who dare to call themselves by the name of Catholic and who should live like angels), a husband and wife are never allowed to “help” themselves with their hands or do other things to enhance their lust and in this way make themselves “ready” before the act as they so call it and their shameful and sinful excuse is. If a couple really believes in God they should pray to God before coming together and God will hear their prayers and make them ready without any further need by the couple to inflame their lust in a sinful way. Lubricants are of course also acceptable and the non-sinful and honorable way to use if there is a problem to complete the marital act. However, lubricants that increase sexual pleasure and that now are being manufactured and sold are of course totally unacceptable.

Likewise, if a woman was not able to quiet her concupiscence before the completion of the procreative act, it is unlawful for her (or her husband) to help herself afterwards. If husband and wife engage in unlawful activities such as masturbation, oral sex, or any other unnecessary or non-procreative evil act, they always commit a mortal sin. Barren couples and people with defects or old age still fulfill the primary end of marriage through normal intercourse by being open to conception and desiring children and not being against conception if it should occur. Husband and wife are forbidden to indulge in all unnecessary sexual acts, that is, to masturbate themselves or their spouse or to fondle with their hands in improper, shameful bodily places (like the genital and breast area) and in this way enhance their lust. Masturbation, lewd or sensual kisses and touches is as forbidden during the procreative act as it is at any other time for any person. To avoid falling into mortal sin, a good husband and wife must learn to pray to God for relief in their concupiscence and lust. (The Most Holy Rosary is also the best weapon to use in order to conquer the Devil’s temptations.) If a pious couple really wants help from God, He will help them and remove the concupiscence and sinful lust from them. It is also many times necessary to offer up penances to God like fasting and eating less tasty food in order to acquire this goal. These small penances coupled with spiritual reading and prayer will help a couple to stem their sinful inclinations, as long as they stay out of mortal and venial sins.

God almost never allows sinners to be freed from their attachment to sin unless they first offer up “penance and reparation for it.” Our Lord is crystal clear that penance is a great necessity for freeing the soul from the bondage of sin.

Jesus Christ speaking to St. Bridget: “But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, **without doing penance and reparation for it**, *know that it can become a mortal sin.*” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 3, Chapter 19)

It is also of the greatest importance that husband and wife are not influenced by the evil and demonic teachings that are rampant in the secular world – even amongst those who dare to call themselves “Catholic” or “traditional Catholic”, or even worse, “Priest” or “Bishop”. These perverted people will tell you things such as, “*that almost nothing is wrong in the marital act as long as the primary purpose of the act was achieved at some point. Whatever happens before, during or afterwards, was part of that act and is therefore licit and permitted.*” **This statement, as we have seen, is clearly false and have been thoroughly refuted by the teaching of Pope Pius XI that condemns all non-procreative sexual acts, as well as from the teaching of Pope Innocent XI that condemns the heretical idea that the marital act performed for pleasure only is without any fault or venial defect.**

In truth, all men and women of good will can of course see that the words of Holy Scripture – that prophesies and directly describes our lamentable, evil time where almost universal perversion rules all of society – has been directly fulfilled to the letter by those who hold such perverted views concerning the marital sexual act. “*Knowing this first, that in the last days there shall come deceitful scoffers, walking after their own lusts...*” (2 Peter 3:3) “*Now the Spirit manifestly saith, that in the last times some shall depart from the faith, giving heed to spirits of error, and doctrines of devils, Speaking lies in hypocrisy, and having their conscience seared...*” (1 Timothy 4:1-2)

Anyone therefore that agrees with or acts upon the teachings of such demonically inspired people will lose their souls, since they are rejecting the [natural law](#) that God has imprinted on their hearts, which tells them that such activities are inherently wrong, evil, selfish, unnecessary, and above all, shameful. “*For the things that are done by them in secret are shameful, even to mention.*” (Ephesians 5:12)

Some pleasures are intrinsically evil and hence always forbidden

That some pleasures are intrinsically evil is taught by the Natural Law and by the positive laws of God's Church. Certain sins give a pleasure unique to themselves and hence are intrinsically evil pleasures. This is attested to in the following verse: "*The discourse of sinners is hateful, and their laughter is at the pleasures of sin.*" (Ecclesiasticus 27:14) For instance, the pleasure one gets from murdering a man is an intrinsically evil pleasure. The pleasure one gets from demeaning and degrading someone who is not as smart or rich or physically attractive as oneself is an intrinsically evil pleasure. The pleasure one gets from enjoying riotous assemblies is an intrinsically evil pleasure. "*Take no pleasure in riotous assemblies, be they ever so small: for their consternation is continual.*" (Ecclesiasticus 18:32) The love of money is an intrinsically evil pleasure. "*There is not a more wicked thing than to love money.*" (Ecclesiasticus 10:10) The pleasure one gets from mind-altering drugs such as LSD or marijuana is an intrinsically evil pleasure just as getting drunk is. When I was trying to convert a young boy, he told me that marijuana is good because God created it and it makes him feel good. I told him that God also created poison and some poisons taste good and may make you feel good for a while but will nevertheless kill you. This example applies perfectly to sexual pleasure because to some it tastes and feels good for a while but it surely kills the soul if not fought against and controlled.

King Solomon is a good example of what happens to a man who doesn't fight against bad pleasures and that lets himself get overcome by them. Today, sad to say, most people act in the precise same way as King Solomon did, for they do not fight against or resist any of the temptations that they are tempted with, whether lawful or unlawful, but commit them without any shame or scruple or pangs of conscience whatsoever. Carnal temptations led Solomon into mortal sins of immorality which led him into mortal sins of idolatry and apostasy: "*And whatsoever my eyes desired, I refused them not: and I withheld not my heart from enjoying **every** pleasure, and delighting itself in the things which I had prepared: and esteemed this my portion, to make use of my own labour.*" (Ecclesiastes 2:10) In truth, Pope St. Gregory the Great explains in his *Moral Reflections* 7:7 that "Immoderate relations with women led Solomon into idolatry. His immoderate relations with and devotion to women brought Solomon to such a state that he built a temple to idols. Indeed he was so addicted to lust and reduced to such infidelity that he did not fear to construct a temple to idols before constructing a temple to God." (Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV, Part 4, C. 13)

The Fall and Original Sin of Adam and Eve is the origin and cause of fleshly lusts and sexual desires

From where comes this fleshly lust, this momentary pleasure of the flesh that so deceives us and tempts us to commit sins and excesses of various sorts? It came after Adam and Eve

committed the *Original Sin*—after their sin of disobedience against God and His Law in the garden of Eden.

The Holy Bible expressly reveals that Original Sin and thus all the temptations and defects that we now all experience and are plagued with entered the world and became a part of all Adam's children (and descendants) because of Adam's first sin, and that by this sin *death* followed, passing upon all Adam's children and posterity for all generations to come: "*Wherefore as by one man [Adam] sin entered into this world, and by sin death; and so death passed upon all men, in whom all have sinned.*" (Romans 5:12) The only thing that saves us from this sure death is the blood of Our Lord Jesus Christ in the Sacrament of Baptism that washes away the stain or guilt of Original Sin, but not its effect. In truth, "*for as by the disobedience of one man [Adam], many were made sinners; so also by the obedience of One [Our Lord Jesus Christ], many shall be made just.*" (Romans 5:19) God's Holy Word not only makes clear the fact that death entered the world because of Adam's transgression or first sin, but it also makes clear that sin entered the world because of him—thus passing upon all men.

The Church of course understood from the beginning that all our fleshly lusts and desires (whether inside or outside of marriage), arose as a direct result and evil effect of the sin of Adam and Eve, and that is why the Papal Magisterium and the Saints unanimously teach this doctrine of the Christian Faith.

St. Augustine, *City of God*, Book XIV, Chapter 12 (c. 426 A.D.): "... lust, which only afterwards sprung up as the penal consequence of [the original] sin, the iniquity of violating it was all the greater in proportion to the ease with which it might have been kept."

St. John Chrysostom, *Homilies on Genesis* 18:12: "Now, Adam had intercourse with his wife Eve.' Consider when this happened. After their disobedience, after their loss of the Garden, then it was that the practice of intercourse had its beginning. You see, before their disobedience they followed a life like that of the angels, and there was no mention of intercourse. How could there be, when they were not subject to the needs of the body? So at the outset and from the beginning the practice of virginity was in force, but when through their indifference disobedience came on the scene and the ways of sin were opened, virginity took its leave for the reason that they had proved unworthy of such a degree of good things, and in its place the practice of intercourse took over for the future."

St. Jerome: “Eve in paradise was a virgin... understand that virginity is natural and that marriage comes after the Fall.” (Quoted in *Honest to Man*: p. 120 by Margaret Knight)

St. Jerome, *Against Jovinianus* 1:16, A.D. 393: “And as regards Adam and Eve we must maintain that before the fall they were virgins in Paradise: but after they sinned, and were cast out of Paradise, they were immediately married.”

St. John Damascene (c. 676-749 A.D.): “Adam and Eve were created sexless; their sin in Eden led to the horrors of sexual reproduction. If only our earliest progenitors had obeyed God, we would be procreating less sinfully now.”

St. Clement of Alexandria (c. 150-215 A.D.): “... the first man of our race did not await the appropriate time, desiring the favor of marriage before the proper hour and he fell into sin by not waiting the time of God’s will... they [Adam and Eve] were impelled to do it before the normal time because they were still young and were persuaded by deception.” (*The Stromata or Miscellanies*, On Marriage XIV:94, XVII:102-103)

St. Augustine, *City of God*, Book 14, Chapter 26 (c. 426 A.D.): “In Eden, it would have been possible to beget offspring without foul lust. The sexual organs would have been stimulated into necessary activity by will-power alone, just as the will controls other organs. Then, without being goaded on by the allurements of passion, the husband could have relaxed upon his wife’s breasts with complete peace of mind and bodily tranquility, that part of his body not activated by tumultuous passion, but brought into service by the deliberate use of power when the need arose, the seed dispatched into the womb with no loss of his wife’s virginity. So, the two sexes could have come together for impregnation and conception by an act of will, rather than by lustful cravings.”

St. John Chrysostom, *Homilies on Genesis* 15:14: “... the consummation of that intercourse occurred after the fall; up till that time they were living like angels in paradise and so were not burning with desire, not assaulted by other passions, not subject to the needs of nature; on the contrary, they were created incorruptible and immortal, and on that account at any rate they had no need to wear clothes.”

God had originally created the sexual act between man and woman to be a perfect act of love for God through mutual devotion and union of the flesh without any shameful lust. The act would have been no more pleasing to the flesh than a hug or caress, and childbirth

was not to be painful. The emphasis on the flesh, both the momentary pleasure during the act and the pain during childbirth, are evil effects of Adam and Eve's original sin. After Adam and Eve committed the original sin they covered their private parts indicating shame and that a violation had occurred in this area not intended by God: "*and when they perceived themselves to be naked, they sewed together fig leaves, and made themselves aprons.*" (Genesis 3:7) This strange sensation that Adam and Eve experienced, this momentary fleshly pleasure, was at the same time very shameful, something alien to them, to which they sensed a loss of control over their own bodies. "Hence, it happened that the defilements which flowed into the nature of man from Adam's sin, especially the infirmity of the will and the unbridled desires of the soul, survive in man." (Pope Pius XI, *Divini illius magistri*; Denzinger 2212)

After the fall, the sexual act became shameful and disordered since the will to produce offspring had to compete with the will of self-gratification. This quick, momentary pleasure during the sexual act placed the excitation of the flesh at the center of attention instead of the true cause, which is the love of God and the procreation of a child. Satan always promises a quick thrill while death lies underneath. Circumcision which brings pain where a pleasure never belonged is an external sign that God reclaimed dominion over those that faithfully bore it, so that the devil may not tempt them with lust.

The pleasure of the marital act was to be purely spiritual, the joy of bringing a godly child into the world who can be loved and return love, who would be a source of joy, comfort, and aid. The whole focus of attention during the marital act was to solely be the love of God and the joy of bringing a godly child into their family and the world. "For, if man had not sinned, union would have been like the union of other bodily members and would have been without the fervor and itching of pleasure just like the union of other members is. For member would have been joined to member... just like a slate to a slate." (Gratian, *On Marriage* 32.2.2) Since the fall of Adam and Eve, however, the deep, spiritual love of God and of bringing a soul, a human being, into the world, had to compete with the pleasure of the flesh. It is a misplaced and inordinate pleasure that distracts from the true intention of why the marital act should be performed, and it is selfish in nature, because gratification of the flesh had entered a realm where it does not belong. The motive of bringing a child into the world had to compete with the motive of self-gratification of the flesh. Spouses who allow the motive of self-gratification (fleshly lust) to usurp the motive of pleasing God and of bringing a child into the world will be infected with the sin of self-love. They will not be able to truly love God, their children, or even themselves. "*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*" (2 Timothy 3:1-5)

One can accurately describe sexual lust and concupiscence as a cancer that started to grow in humankind at the moment that sin entered into creation. Yet many deluded and lust

filled souls that live today have fooled themselves and others into believing that sexual lust inside of marriage is something good and praiseworthy, instead of something dangerous and abnormal—*dangerous* since it tempts us into committing sins of the flesh—*abnormal* since it is an evil product of original sin. These people say that one of the purposes of marriage is so that they can have sex in order to inflame their fleshly lust and that marital relations is a sign of true love between the man and the wife (as if staying chaste would be a sign of not loving each other) and that spouses are allowed to have as much sexual pleasure as they can when they have marital relations as long as they do not prevent conception. They even go so far as to say that provoking the flesh by foreplay, masturbation or fondling with the hands in improper bodily places is according to God’s will. They think that sexual pleasure is a gift from God intended to satisfy them, when it in fact is an evil product of the fall. Marital relations, however, is to be used for the love, honor and glory of God by bringing into the world godly children.

Sex was never intended by God to please or ease mankind’s lust since He willed spouses to perform the act solely with the intention of raising godly children for the love and honor of His holy name, and sexual temptations and the sexual lust didn’t even exist before the fall of Adam and Eve. After the fall however, and due to the weakness and frailty of the flesh, spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage (such as the quieting of concupiscence) “**so long as they are subordinated to the primary end [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN] and so long as the intrinsic nature of the act is preserved**” *but only in so far as to avoid something worse*. St. Jerome explains it well: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The Holy Bible itself could not be more clear that God wants us to perform the marital act only for the love and sole motive of begetting children: “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust** do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity**, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.” (The Holy Bible, Tobias 8:9) **The Church’s teaching is clear on this point as well, teaching that: “the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children,”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that is why the secondary end or purpose of quieting concupiscence must always be subordinated to the primary end or purpose of procreation.*

In *The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Our Lord Jesus Christ revealed to the saint how He originally intended the marital act to be performed by good and godly spouses before the fall.

The Son of God speaks: “But now, my bride, for whose sake all these things are being said and shown, you might ask, how children would have been born by them if they had not sinned? I shall answer you: In truth, by the love of God and the mutual devotion and union of the flesh wherein they both would have been set on fire internally, love’s blood would have sown its seed in the woman’s body **without any shameful lust**, and so the woman would have become fertile. **Once the child was conceived without sin and lustful desire**, I would have sent a soul into the child from my divinity, and the woman would have carried the child and given birth to it without pain. When the child was born, it would have been perfect like Adam when he was first created. But this honor was despised by man when he obeyed the devil and coveted a greater honor than I had given to him. **After the disobedience was enacted, my angel came over them and they were ashamed over their nakedness, and they immediately experienced the lust and desire of the flesh and suffered hunger and thirst. Then they also lost me, for when they had me, they did not feel any hunger or sinful fleshly lust or shame, but I alone was all their good and pleasure and perfect delight.**

“But when the devil rejoiced over their perdition and fall, I was moved with compassion for them and did not abandon them but showed them a threefold mercy: I clothed them when they were naked and gave them bread from the earth. And for the sensuality the devil had aroused in them after their disobedience, I gave and created souls in their seed through my Divinity. And all the evil the devil tempted them with, I turned to good for them entirely.

“Thereafter, I showed them how to live and worship me, and I gave them permission to have relations, because before my permission and the enunciation of my will they were stricken with fear and were afraid to unite and have relations. Likewise, when Abel was killed and they were in mourning for a long time and observing abstinence, I was moved with compassion and comforted them. And when they understood my will, they began again to have relations and to procreate children, from which family I, their Creator, promised to be born. When the wickedness of the children of Adam grew, I showed my justice to the sinful, but mercy to my elect; of these I was appeased so that I kept them from destruction and raised them up, because they kept my commandments and believed in my promises.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1 Chapter 26)

St. Paul warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28) It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only

to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with the other spouse, with himself or with someone other than his spouse. There is no neutral ground with sexual pleasure—one either seek to enjoy it and hence inflame it by foreplay and other vile practices or seek to quench it and hence douse the fire of lust.

In this context, Halitgar, a ninth-century bishop who was known as *The Apostle to the Danes*, declared that: “God did not create men and women so that they might enjoy carnal desire or live in the delights of the flesh”, adding that: “if there had been no transgression of God’s command [in the garden of Eden by Adam and Eve], no one would experience carnal pleasure in the intercourse of the married.” In perfect agreement with 2000 years of Church tradition, *The Apostle to the Danes* summed up his teaching on Original Sin in the following way: “Carnal pleasure is an uncleanness of the body which comes from uncontrolled lust and the weakness of the soul which gives in to the sin of the flesh.” (Halitgar, *De Vitiis et Virtutibus et de Ordine Poenitentiarum Libri Quinque*)

St. Thomas Aquinas in his great work *The Summa Theologica* also agreed “that the infection of original sin is most apparent in the movements of the members of generation, which are not subject to reason.” He also taught that a man’s lack of rational control over his arousal and orgasm was the result of “the infection of original sin.” Although all aspects of the human soul were seen as “corrupted by original sin,” the three aspects pertaining to human sexual response were most deeply infected, namely, “the generative power, the concupiscible faculty and the sense of touch.” The sense of touch was “the most powerful incentive to concupiscence.” Thus, St. Thomas linked the physical touching of bodies, with the effects of original sin. *The Angelic Doctor* concluded that: “Whoever, therefore, uses copulation for the delight which is in it, not referring the intention to the end intended by nature, acts against nature.” (cf. *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5; *In Sententiarum*, 4.33.1.3)

In truth, all our senses were soiled by the original sin after the fall—even our thoughts. Thus, people who let themselves grow attached to pleasures and feelings of various kinds will never be able to advance very far in their spiritual life, and in their search for God, since they will always be drawn towards earthly, carnal and perishable things. We read in the book of Genesis how God cursed the earth because of Adam and Eve’s transgression:

Genesis 3:16-19 “To the woman also He [God] said: I will multiply thy sorrows, and thy conceptions: in sorrow shalt thou bring forth children, and thou shalt be under thy husband’s power, and he shall have dominion over thee. And to Adam he said: Because thou hast hearkened to the voice of thy wife, and hast eaten of the tree,

whereof I commanded thee, that thou shouldst not eat, cursed is the earth in thy work: with labor and toil shalt thou eat thereof all the days of thy life. Thorns and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herbs of the earth. In the sweat of thy face shalt thou eat bread till thou return to the earth, out of which thou wast taken: for dust thou art, and into dust thou shalt return.”

There are, sad to say, too many things to recount that arose as a direct cause of the original sin of Adam and Eve. Death, injury, physical as well as emotional pain, painful childbirth, fatigue, hunger and thirst, and fleshly lusts and desires did not even exist before the fall of humanity into death and sin, and not only that, but nature also completely obeyed the will of humans. Thus, everything in nature was perfect, and matter and animals was in complete subjection to the will of man. In truth, “Matrimony was first instituted in Paradise so that the bridal chamber might be unblemished and marriage honorable, and so that conception be without lust and childbirth without pain [cf. Gen. 3:16].” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, C. 32, Q. 2, P. 2)

After the fall of man and his disobedience against God, all of nature – not only animals, but also the human body – started to rebel against the will of man in consequence of this first sin, the body consequently no longer being subservient to the will of man as before the fall. Thus nature started to act against man and harm him, and the body started to tempt man and disobey his will, especially in the private parts.

In *The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, also called *The Book of Questions*, and in Interrogation 5, Christ Himself reveals to Saint Bridget in a supernatural revelation that the only reason why nature and animals are able to harm us is because we consent to sin. In fact, Christ tells us that we humans endure illnesses “because of the vice of incontinence and excess, in order that people may learn spiritual moderation and patience by restraining the flesh”, thus showing us very clearly how the sin of concupiscence is especially effective in bringing about the many different illnesses that we humans endure today.

“First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “O Judge, why did you create worms that are harmful and useless?”

“Answer to the first question. The Judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Friend, as God and Judge I have created heaven and earth and all that are in them, and yet nothing without cause nor without some likeness to spiritual things. Just as the souls of holy people resemble the holy angels who live and are happy, so too the souls of the unrighteous become like the demons who are eternally dying. Therefore, since you asked why I created worms, I answer you that I created them in order to

show forth the manifold power of my wisdom and goodness. For, although they can be harmful, nevertheless they do no harm without my permission and only when sin demands it, so that man, who scorns to submit to his superior, may bemoan his capacity to be afflicted by lesser creatures, and also in order that he may know himself to be nothing without me – whom even the irrational creatures serve and they all stand at my beck and call.”

“Second question. “Why did you create wild beasts that are also harmful to humankind?”

“Answer to the second question. “As to why I created wild beasts, I answer: All things that I have created are not only good but very good and have been created either for the use or trial of humankind or for the use of other creatures and in order that humans might so much the more humbly serve their God inasmuch as they are more blessed than all the rest. However, beasts do harm in the temporal world for a twofold reason. First, so that the wicked may be corrected and beware, and so that wicked people might come to understand through their torments that they must obey me, their superior. Second, they also do harm to good people with a view to their advancement in virtue and for their purification. And because the human race rebelled against me, their God, through sin, all those creatures that had been subject to humans have consequently rebelled against them.”

“Third question. “Why do you let sickness and pain into bodies?”

“Answer to the third question. “As to why sickness comes upon the body, I answer that this happens both as a strong warning and because of the vice of incontinence and excess, in order that people may learn spiritual moderation and patience by restraining the flesh.”

“... Fifth question. “Why is the human body afflicted even at the point of death?”

“Answer to the fifth question. “As to why the body suffers pain in death, it is just that a person should be punished by means of that in which she or he has sinned. If she sins through inordinate lust, it is right for her to be punished with proportionate bitterness and pain. For that reason, death begins for some people on earth and will last without end in hell, while death ends for others in purgatory and everlasting joy commences.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 5)

The *Apocalypse of Moses* and *Life of Adam and Eve* (LAE) also devote a considerable space to the results of the fall. God’s judgment on the first human transgression profoundly affected both humanity and the rest of creation. The disobedience of Adam and Eve resulted in sin becoming part of the experience of all humanity (LAE 44.3). The whole human race is under God’s wrath (*Apoc. Mos.* 14.2; LAE 49.3; 50.2) and will face God’s judgment and destruction (LAE 49.3; 50.2; *Apoc. Mos.* 14.2). There are two judgments: (1)

The water judgment undoubtedly refers to the flood. (2) A judgment by 'fire', which refers to the end of the world or eternal hell fire for the wicked and unrepentant.

Although the final judgment is expected, the books emphasize the changes that the fall brought to life in this world. When Adam and Eve sinned, they lost their original glory and were estranged from the glory of God (*Apoc. Mos.* 20.2; 21.6). All people lost immortality (*Apoc. Mos.* 28.3) and death became certain (*LAE* 26.2; *Apoc. Mos.* 14.2). Life is now full of hardship, labour, enmity, strife, disease, pain, suffering and other evils (*LAE* 44.2-4; *Apoc. Mos.* 24.2-3; 25.1-4; 28.3). Due to the fall, human life is marked by futile labour and failure: 'those who rise up from us shall labour, not being adequate, but failing' (*LAE* 44.3; cf. *Apoc. Mos.* 24.3). Humanity is banned from paradise, with all its pleasures and comforts (*Apoc. Mos.* 27-29).

There are several physical aspects to God's curse on the human race in response to the fall: (1) death, (2) disease and bodily pains and (3) birth pangs. These affected not only Adam and Eve, but also all their descendants (*LAE* 34.2; 44.2 [= *Apoc. Mos.* 14.2]; 49.3; 50.2).

Due to the transgression of Adam and Eve, not only Adam and Eve but also all of their descendants die (*LAE* 26.2; *Apoc. Mos.* 14.2; 28.3). Human beings would not have died if Adam and Eve had not disobeyed God.

The book also describes how Adam and Eve's transgression brought disease and bodily pains. There are 'seventy plagues' on the body (*LAE* 34.2 [= *Apoc. Mos.* 8.2.]). Seventy is probably a symbolic number indicating that the ailments affect the entire body. Sin leads to affliction of the entire body, 'from the top of the head and the eyes and ears down to the nails of the feet and in each separate limb' (*LAE* 34.2). This is a figure of speech in which the extreme members of the body are mentioned to indicate the whole body. Prior to the fall there were no disease (*LAE* 34.2). When Adam is on his deathbed, Seth asks, 'What is pain and illness?' (*Apoc. Mos.* 5.5. [= *LAE* 30.4]; *LAE* 31.5). Seth's query suggests that the curse of illness was delayed until just prior to Adam's death, since illness was still unknown to Adam's children at that time. Romans 5:12 say in this regard: "Wherefore as by one man sin entered into this world, and by sin death; and so death passed upon all men, in whom all have sinned." The physical curse due to the fall also brought pain in childbirth (*Apoc. Mos.* 25.1-3). This important change in the operation of the physical world is based on Genesis 3:16.

Nature also suffered damage as a result of the disobedience of Adam and Eve. Immediately after Eve ate the forbidden fruit, the nearby plants in paradise lost their leaves, except for the fig tree (*Apoc. Mos.* 20.4). This suggest a solidarity between humanity and the natural

world so that when human beings sin, nature suffers damage. By contrast, when God entered paradise to judge the original humans, the plants blossomed and prospered (*Apoc. Mos. 22.3*). God's divine glory and righteousness bring healing to nature, but human unrighteousness damages the natural world.

Indeed, we see that this fact is also true after the fall since man lived to about 900 years before the flood, and that after this judgment, the human lifespan was drastically changed, undoubtedly as a direct result of the sins of men. Man's actions are thus directly effective and causative in bringing either destruction or healing from God, and this shows us the inherent need of all men to conform to God's Laws.

The fall brought a profound change in plant life. The curse on the ground (*Apoc. Mos. 24.1-3*), which is based on Genesis 3:17-19, involves several aspects. First, the Ground would require hard labour to grow crops (vv. 2-3. Second, the ground would never be as productive as before the fall (v. 2, 'it shall not give its strength'). Third, weeds, thistles and thorns would grow easily and abundantly, but these plants would be of no value for food and would make growing food crops more difficult (v. 2). After Adam and Eve were expelled from paradise, they no longer had access to many plants that grew in paradise (*LAE 2.2; 4.1*). Thus humans were reduced to eating the same food as animals (*LAE 4.1*). The only special plants Adam and Eve could take from paradise were certain aromatic spices (*LAE 42.4; Apoc. Mos. 29.3-6*).

The fall also brought changes to the animal world. The serpent was cursed because it allowed itself to be used as a vessel for the devil (*Apoc. Mos. 26.1-4*). The serpent underwent fundamental changes in its physical nature: It was forced to crawl on its belly. Although other animals did not undergo such radical physical changes, their behavior changed profoundly after the fall. Prior to the fall, animals were subservient to humanity, since the image of God is in humans (*Apoc. Mos. 10.3*). When Adam and Eve disobeyed God, the nature of animals was changed and they began to rebel against humans (*Apoc. Mos. 11.3; 24.4*). Animals took on some of the rebellious nature that is passed on to the descendants of Adam and Eve.

The rebellion of the animals is illustrated by the attack of a wild animal who bites Seth (*Apoc. Mos. 10-12*). In the *Apoc. Mos.*, the attack is a result of a fundamental change in animals due to the fall (*Apoc. Mos. 11.2-3; cf. 10.2*). The type of wild animal is not specified, since it represents the fundamental change in the nature of all animals. In *LAE*, however, the animal is identified as a serpent (*LAE 37.1; 44.1*), the animal that the devil indwelt. Yet, even in the passage where the wild animal attacks Seth, the beast obeys Seth when he commands it to be silent and to leave (*Apoc. Mos. 12.1-2*). Thus although nature was corrupted by the fall, the damage is not comprehensive or to the same extent as for the

future generations. This again suggest a solidarity between humanity and the natural world so that when human beings sin more, nature suffers more and rebels more.

It is indeed perfect justice that man, who refused to obey God, should labor under the servitude of inferior passions, desires and creatures that rebel against him – just as man rebel and rebelled against God – so that through humility and acknowledgment of our own worthlessness, sin, weakness, infirmity, and nothingness, we should again be able to humbly approach Our Lord and God “with the assistance of grace”.

Pope Pius XI, *Mit brennender Sorge* #25, March 14, 1937: “Original sin’ is the hereditary but impersonal fault of Adam’s descendants, who have sinned in him (Rom. 5:12). It is the loss of grace, and therefore eternal life, together with a propensity to evil, which everybody must, with the assistance of grace, penance, resistance and moral effort, repress and conquer.”

An accurate description or definition of the current state of humanity’s existence that best describe our state would be that we are living in exile. In truth, we are exiled from the presence of Our Lord and the Tree of Life because of the sin of our first parents. Very few people understand this great truth which says that we are living in exile and that we are enduring a most grievous punishment of exclusion from the presence of Our Lord. The direct consequence of this lack of knowledge and understanding of the state of our miserable existence, undoubtedly contributes enormously to the amount and severity of sin that people commit. The main reason behind this is that a person who knows or considers that he is in a state of punishment, or living under a curse, will almost always act more cautiously and refrain from doing more to infuriate his Lord.

In fact, the power of original sin over humanity is so great that Pope Eugene IV in *The Council of Florence* infallibly declared that all children are born under “**the domination of the Devil**” through original sin, and that the only way to save them from this lamentable state of servitude to our eternal foe, the Devil, is to give them the sacrament of Baptism, “**through which they are snatched from the domination of the Devil [original sin] and adopted among the sons of God**” (Denzinger 712).

But there is yet another truth very important to remember. As soon as we wish to speak of education, Our human nature, the nature of every man who comes into this world since the original sin (except for Our Lord Jesus Christ and the Blessed Virgin Mary) is no longer an intact or balanced nature that is subject to God. This human nature that all human beings have inherited from Adam, is a wounded, corrupted, and fallen nature, “**whose will is no longer directed towards God, but is self-centered, and consequently, selfish; a**

nature whose tendencies and passions are no longer adapted to reason, but are carnal and opaque, permeated with the selfishness of the will.”

St. Thomas Aquinas writes concerning this: “Through the sin of our first parents, all the powers of the soul are left destitute of their proper order, whereby they are naturally directed to virtue. This destitution is called a wounding of nature. First, in so far as the reason, where prudence resides, is deprived of its order to the true, there is the wound of ignorance. Second, in so far as the will is deprived of its order to the good, there is the wound of malice. Third, in so far as the sensitive appetite is deprived of its order to the arduous, there is the wound of weakness. Fourth, in so far as it is deprived of its order to the delectable moderated by reason, there is the wound of concupiscence.” St. Thomas adds: “These four wounds, **ignorance, malice, weakness and concupiscence** are afflicted on the whole of human nature only as a result of our first parents’ sin. But since the inclination to the good of virtue is diminished in each individual on account of actual sin, these four wounds are also the result of other sins, in so far as, through sin, the reason is obscured, especially in practical matters, the will hardened to evil, good actions become more difficult, and concupiscence more impetuous.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 85, Art. 3)

Although we are born under the domination of the Devil through original sin, this “wounded” nature that we have all inherited from Adam is nonetheless redeemed by Christ through the Sacrament of Baptism. Thus since original sin, grace is not only elevating, but also healing. We are redeemed in Christ, healed by his wounds, and called to sanctity by our conformity to Christ crucified, offered in sacrifice. To resume, grace makes our human nature partake in the Divine Nature, and it is thus elevating; and since our human nature is wounded, it is also healing.

2 Peter 1:3-10 “As all things of His [Our Lord Jesus Christ’s] divine power which appertain to life and godliness, are given us, through the knowledge of him who hath called us by his own proper glory and virtue. **By whom He hath given us most great and precious promises: that by these you may be made partakers of the divine nature: flying the corruption of that concupiscence which is in the world.** And you, employing all care, minister in your faith, virtue; and in virtue, knowledge; And in knowledge, abstinence; and in abstinence, patience; and in patience, godliness; And in godliness, love of brotherhood; and in love of brotherhood, charity. For if these things be with you and abound, they will make you to be neither empty nor unfruitful in the knowledge of our Lord Jesus Christ. For he that hath not these things with him, is blind, and groping, having forgotten that he was purged from his old sins. Wherefore,

brethren, labour the more, that by good works you may make sure your calling and election. For doing these things, you shall not sin at any time.”

Since human nature is wounded in every man and woman as well as in all our children, education must strive to heal, to rectify, and to purify the tendencies of our fallen nature, with the grace of Jesus Christ, with authority that dares to command, and with the use of punishment when they refuse to obey. Today, there are far too many parents who, through living an ungodly and selfish life, refuse to understand the inborn weakness of our human nature, and the inherent evilness of sexual desire or concupiscence, as well as its inherent danger and potential to tempt us to commit evil acts, “**but in this such persons gravely err, because they do not take into account the inborn weakness of human nature, and that law planted within our members, which, to use the words of the Apostle Paul, ‘fights against the law of my mind [Rom. 7:23]’**” (Pope Pius XI, *Divini illius magistri*; Denzinger 2214)

Baptism cleanses us from original sin, but leaves intact in us the effect of the original sin, which are the four wounds of **ignorance, malice, weakness, and concupiscence**. The grace that baptism gives us truly makes us children of God in Christ Jesus, and through Christ Jesus, since this grace conforms us to Christ through His passion and death, and consequently, it demands that we die on the cross to ourselves and our own will in order that we may learn “to live according to the Spirit” rather than “according to the flesh” (Romans 8:5).

St. Paul tells us: “Do you not know that all we who have been baptized into Christ Jesus, have been baptized into His death? For we know that our old self has been crucified with Him, in order that the body of sin may be destroyed.” These words are very strong: “in order that the body of sin may be destroyed, that we may no longer be slaves to sin.” (Romans 6:2-6) And also: “If you have risen with Christ (through Baptism) seek the things that are above, not the things that are on earth. For you **have died** and your life is hidden with Christ in God.” (Colossians 3:1-3)

This death of which St. Paul speaks in so many of his Epistles, is nothing other than the most necessary Christian mortification, the putting to death of our evil tendencies, our pride, of our selfishness, of our laziness, and most importantly, of our sensuality. This death is nothing other than the daily renunciation that Our Lord demands from those who want to be saved: “**If anyone wishes to come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me.**” (Matthew 16:24) Let him deny himself each day, from the cradle, early childhood, to the grave.

The Life of St. Philip Neri, Apostle of Rome, A.D. 1534: “Ever since sin so fatally disordered our nature there is a dark and profound mystery in pleasure, as there is in pain... Only Jesus, who cleared up the mystery of pain and sanctified it, has cast his light on the mystery of pleasure and purified it. He has taught us that pleasure is no longer since the Fall inseparably linked with virtue, but that the ordinary companion of virtue is suffering, so that blessed are they that suffer for justice’ sake, blessed they that mourn. (Matthew 5:5,10) And hence it follows that we should approach pleasure with self-restraint and forethought—nay, with fear and trembling; that many pleasures are evil and unholy, and those alone safe which are noble, spiritual, and restrained [that is, those pleasures that alone are safe are not sensual or fleshly]; those in short which, being bound up with some spiritual good, are accompanied by charity and are expansions of charity.” (Extracts from "St. Philip Neri", by Alfonso, Cardinal Capecelatro, transl. by Thomas Pope, Burns, Oates, & Washbourne, London, 1926. pp. 36-37)

According to the teaching of the Church, superbly articulated by the Holy Fathers, man was created for the purpose of being in communion with God in love; or according to the Apostle Peter, to partake of divine nature (2 Peter 1:4).

Man was supposed to move toward the goal of becoming “partakers of the divine nature” (2 Peter 1:4) by living in accordance with his own nature, that is, in accordance with God’s will that was innate in human nature. But his God-implanted natural motion toward the ultimate goal was interrupted by the fall. Adam’s sin and the beginning of evil in the visible world, according to Saint Maximos, consists in the misuse (use contrary to nature) of his natural powers and of God’s other creations in general. From then on, man slavishly served the irrational impulses of these powers, which impulses drove him to incline toward pleasure alone, and as far as possible to avoid pain. For fallen man “directs his whole effort toward pleasure and does all he can to avoid pain. He struggles with all his might to attain pleasure and fights against pain with immense zeal.” (“First Century of Various Texts” 53 in *The Philokalia* 2, p. 175)

Man’s reward for sin is seen not only in his body’s changeable and mortal condition. Man did not simply lose the incorruptibility of his nature, but he was also condemned to passionate sexual generation in the manner of animals:

“The first man was fittingly condemned to a bodily generation that is without choice, material and subject to death, God thus rightly judging him who had freely chosen what is worse over what is better... to bear the dishonorable affinity with the irrational beasts, instead of the divine, unutterable honor of being with God.” (Saint Maximos, “*Peri diaforon aporion*” (“On Various Perplexing Topics”), PG 91, 1348A)

In reference to the consequences of the fall, Saint Gregory of Nyssa likewise elaborates on the subject of man's condemnation to sexual generation: "Through the beguilement of the enemy of our life, man freely acquired the bent toward what is bestial and without intelligence." ("Pros tous penthountas" ("To Those Who Mourn"), PG 46, 521D–524A.) Elsewhere, this Holy Father characterizes all the consequences of the fall as "the putting on of the skin garments." By "skin garments," the Saint means the sum total of the evident signs of the corruption of human nature, namely: "copulation, conception, parturition, impurities, suckling, feeding, evacuation, gradual growth to full size, prime of life, old age, disease, and death." ("Peri psychis ke anastaseos" ("On the Soul and Resurrection"), PG 46, 148C–149A.)

According to Saint Maximos, it is precisely through the birth from the first Adam that the sensual pleasure, as well as pain, is transmitted to all human beings; for in every birth through generation, the ancestral sin is transmitted in its entirety: "When our forefather, Adam, broke the divine commandment, in place of the original form of generation, he conceived and introduced into human nature, at the prompting of the serpent, another form, originating in pleasure and terminating through suffering in death... And because he introduced this ill-gotten pleasure-provoked form of generation, he deservedly brought on himself, and on all men born in the flesh from him, the doom of death through suffering." (Saint Maximos, "Fourth Century of Various Texts" 44, Philokalia 2: 246–47)

Hence, it appears that herein chiefly lies the ancestral sin, with and in which every human is born, since "all those born of Adam are 'conceived in iniquities,' thus coming under the forefather's sentence." (Saint Maximos, "Peusis ke apokrisis" ("Questions and Answers") 3, PG 788B.) Elsewhere, when asked the meaning of the Psalm verse "I was conceived in iniquities, and in sin did my mother bear me" (Psalm 50:5), Saint Maximos answers: "God's original purpose was not that we be born from corruption through marriage. But Adam sinned, and the transgression of the commandment introduced marriage." ("Peusis ke apokrisis" ("Questions and Answers"), 3, PG 788B.) It should be noted that David and the holy Fathers speak of birth "in sins" within lawful marriage. Such views on birth are seen already in the Old Testament, where special "sin offerings" are prescribed by God for the purification of a woman after she gives birth (see Lev. 12:6-8: cf. Luke 2:24). Even before Saint Maximos, Saint John Chrysostom taught the same thing:

"After he was created, he lived in Paradise, and there was no reason for marriage. A helper needed to be made for him, and one was made, and even then marriage was not deemed necessary. It had not yet appeared. But, rather, they continued without it, living in Paradise as if in heaven and delighting in their converse with God As long as they were unconquered by the devil and respected their own Master,

virginity also continued, adorning them more than the diadem and golden clothing adorn the emperors. But when, becoming captives, they took off this garment and laid aside the heavenly adornment and sustained the dissolution deriving from death, the curse, pain, and toilsome existence, then together with these, enters marriage, this mortal and slavish garment. Do you see whence marriage had its beginning, whence it was deemed necessary? From the disobedience, from the curse, from death. For where there is death, there also is marriage. Whereas, when the first does not exist, then neither does the second follow.” (Saint John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginity”) 14, PG 48, 543–44)

It should be emphasized here that, according to Saint Maximos—and according to all the other Fathers of the Church—evil (that is, sin) does not exist within things themselves (for God made all things “very good”) but only in man’s misuse of them. Specifically, Saint Maximos writes:

“It is not food that is evil but gluttony, not the begetting of children but unchastity, not material things but avarice, not esteem but self-esteem. This being so, it is only the misuse of things that is evil, and such misuse occurs when the intellect fails to cultivate its natural powers.” (Saint Maximos, “Third Century on Love” 4, Philokalia 2:83)

Consequently, every man must fight against his concupiscence in some way if he is going to be able to reach the safe harbor of salvation and eternal life. St. Thomas Aquinas, speaking on this subject: “**answer that, Chastity takes its name from the fact that reason chastises concupiscence, which, like a child, needs curbing**, as the Philosopher states (Ethic. iii, 12). Now the essence of human virtue consists in being something moderated by reason, as shown above (I-II, 64, 1).” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 151, Art. 1) Speaking on the same context of the necessity of all men to subdue their concupiscence and fallen nature, St. Thomas compares giving way to concupiscence to “the case of a child left to his own will” growing strong: “As stated above (1; 142, 2), the concupiscence of that which gives pleasure is especially likened to a child, because the desire of pleasure is connatural to us, especially of pleasures of touch which are directed to the maintenance of nature. Hence it is that if the concupiscence of such pleasures be fostered by consenting to it, it will wax very strong, as in the case of a child left to his own will. Wherefore the concupiscence of these pleasures stands in very great need of being chastised: and consequently chastity is applied antonomastically to such like concupiscences, even as fortitude is about those matters wherein we stand in the greatest need of strength of mind.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 151, Art. 2, Reply to Objection 2)

In this context of speaking about the need to resist and conquer our concupiscence, *The Holy Council of Trent* explains in the Fifth Session on Original Sin that we all need to **“resist manfully by the grace of Jesus Christ”** our own concupiscence and sensual nature if we wish to be saved.

“But this holy council perceives and confesses that **in the one baptized there remains concupiscence or an inclination to sin, which, since it is left for us to wrestle with, cannot injure those who do not acquiesce but resist manfully by the grace of Jesus Christ**; indeed, he who shall have striven lawfully shall be crowned. **This concupiscence, which the Apostle sometimes calls sin, the holy council declares the Catholic Church has never understood to be called sin in the sense that it is truly and properly sin in those born again, but in the sense that it is of sin and inclines to sin.**”
(Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5, June 17, 1546)

The husband and wife, joined in the holy Sacrament of Matrimony for the purpose of procreation of children and in order to remedy concupiscence, remain nevertheless in the fallen state. Although baptism entirely wipes away original sin, there remains an effect of original sin in the human person called concupiscence, which is a tendency toward personal sin. The Council of Trent explains that this inclination to sin is inherent in human persons. Even the holiest of persons, if they were conceived with original sin, have concupiscence. Only Jesus and the Virgin Mary were conceived without original sin, and never had concupiscence (Adam and Eve were created without original sin, but they later fell from grace, and as a result they had concupiscence). We mere weak and mortal sinners must always struggle against this tendency toward selfishness, toward valuing lesser goods over greater goods, toward the disorder of values that is the basis for sin. Thus, “Self-restraint is to prevail over sensual pleasure; on the other hand, the prevalence of the latter is what I call licentiousness.” (Saint Gregory of Nazianzus the Theologian, Vol. II, “Epi Ithika” (“Moral Epopees”) 31, “Ori pachimereis,” PG 37, 651A.)

Concupiscence and sexual desire is an evil disease that transmits the Original Sin to the offspring according to the Holy Bible and the Church

Today, most people are unaware of the fact that the ancient tradition of the Church teaches that concupiscence and sexual desire actually transmits the Original Sin to the offspring, but this has always been the Church’s teaching from the very beginning of its foundation by Our Lord Jesus Christ, and it was also taught in the Old Testament long before the New Testament was revealed to us. God Himself revealed this doctrine in *The Book of Psalms*, teaching us that we are conceived in the iniquity of the Original Sin: “For behold I was conceived in iniquities; and in sins did my mother conceive me.” (Psalms 50:7)

Pope Innocent III as well, taught that the “foul concupiscence” that is inherent in all marital sexual acts transmits the stain of the *Original Sin* to one’s children and that “the conceived seeds [of the children] are befouled and corrupted” by this “foul concupiscence.”

Pope Innocent III, *On the Seven Penitential Psalms*: “Who does not know that conjugal intercourse is never committed without itching of the flesh, and heat and foul concupiscence, whence the conceived seeds [of the children] are befouled and corrupted?”

Pope Pius XI confirmed this teaching by the Papal Magisterium in his authoritative encyclical *Casti Connubii*, teaching us that the sexual act became “**the way of death by which original sin is passed on to posterity**” after the fall and original sin of Adam and Eve, and that the only way to cleanse the child from the stain of the original sin is through the Sacrament of Baptism, which makes all of them “living members of Christ, partakers of immortal life, and heirs of that eternal glory to which we all aspire from our inmost heart.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 14), Dec. 31, 1930: “**For although Christian spouses even if sanctified themselves cannot transmit sanctification to their progeny, nay, although the very natural process of generating life [that is, the marital sexual act] has become the way of death by which original sin is passed on to posterity,** nevertheless, they share to some extent in the blessings of that primeval marriage of Paradise, since it is theirs to offer their offspring to the Church in order that by this most fruitful Mother of the children of God they may be regenerated through the laver of Baptism unto supernatural justice and finally be made living members of Christ, partakers of immortal life, and heirs of that eternal glory to which we all aspire from our inmost heart.”

In addition to these facts, *The Council of Trent* infallibly teaches that the sexual generative act is the reason behind why humans contract the stain of original sin.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Session 5, On Original Sin, *ex cathedra*: “By one man sin entered into the world, and by sin death... so that in them there may be washed away by regeneration, **what they have contracted by generation [that is, by the marital sexual act]**, ‘For unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the kingdom of God [John 3:5].’ (Denzinger 791; *Decrees of the Ecumenical Councils*)

In another part of the Fifth Session of Trent, the Council confirmed the fact that the sexual act transmits the original sin: “If any one asserts, that this sin of Adam,--which in its origin is one, **and being transfused into all by propagation [procreation]**, not by imitation, is in each one as his own,--is taken away either by the powers of human nature, or by any other remedy than the merit of the one mediator, our Lord Jesus Christ, who hath reconciled us to God in his own blood, made unto us justice, sanctification, and redemption; or if he denies that the said merit of Jesus Christ is applied, both to adults and to infants, by the sacrament of baptism rightly administered in the form of the church; let him be anathema.”

In St. Augustine’s time, there were many heretics just like today that praised concupiscence and sexual desire and called it a good gift from God instead of what it really is, that is, an evil effect of the original sin of Adam and Eve. By the grace of God, however, the Church from the very beginning was completely united against all of these heretics and condemned and excommunicated those who held to this impious faction and heresy.

Pelagius (350-425), a British monk teaching in Rome, had proposed a heretical and false view of human nature that included the wicked heresy that a man have a capacity for doing good apart from God’s grace. Pelagius publicly disagreed with the Church and St. Augustine’s teaching that mankind was badly crippled by sin. *The Catholic Encyclopedia* explains that “during his sojourn in Rome he [Pelagius] composed several works... A closer examination of this work... brought to light the fact that it contained the fundamental ideas which the Church afterwards condemned as "Pelagian heresy". In it Pelagius denied the primitive state in paradise and original sin (cf. P.L., XXX, 678, "Insaniunt, qui de Adam per traducem asserunt ad nos venire peccatum"), insisted on the naturalness of concupiscence and the death of the body, and ascribed the actual existence and universality of sin to the bad example which Adam set by his first sin. As all his ideas were chiefly rooted in the old, pagan philosophy, especially in the popular system of the Stoics, rather than in Christianity, he regarded the moral strength of man’s will (*liberum arbitrium*), when steeled by asceticism, as sufficient in itself to desire and to attain the loftiest ideal of virtue. The value of Christ’s redemption was, in his opinion, limited mainly to instruction (*doctrina*) and example (*exemplum*), which the Savior threw into the balance as a counterweight against Adam’s wicked example, so that nature retains the ability to conquer sin and to gain eternal life even without the aid of grace.”

In 415 A.D. Saint Augustine attacked Pelagius’s teachings. By this time in his life Augustine had become a battle-hardened foe of heretics. He had defeated the Manichees and crushed the Donatists. When Pelagius began to oppose the Bible and the Church’s teaching, Augustine set out to destroy this deceiver. Contrary to Augustine, Pelagius had concluded that infants had no original sin at all. The biblical core of St. Augustine’s teaching of

original sin centered on the account of the sin of Adam and Eve (Gen. 3) and St. Paul's teaching that "through one person sin entered the world" (Rom. 5:12).

Thus he understood "that by his sin Adam fell from his original supernatural status, and that through human propagation, which involved concupiscence, the lack of grace was passed on to every human being descended from Adam." In his confrontation with Pelagius, Augustine's teaching concerning the effects of Adam and Eve's sin took on hard, clear connections involving sex, sin, and shame. Augustine taught that original sin was passed on to persons at their conceptions. When spouses conceived a child, they passed on the effects of Adam's original sin. Thus every human being received a human nature deformed by Adam's sin. St. Augustine's teaching about original sin was "received," that is, accepted as doctrine by the Catholic Church. His clear explanation of original sin helped to resolve three issues. First, it explained the practice of baptizing infants that was taught from the beginning of the Church by the Apostles and Apostolic Tradition. Secondly, it explained why concupiscence remained even after baptism. This sacrament removed original sin, but not its effects. Thirdly, Augustine's teaching about original sin provided a weapon that could be used to defeat Pelagius' false and heretical teachings about the basic goodness of the fallen human nature.

The account of Adam and Eve's recognition of their nakedness and their subsequent sewing of fig leaves to make loincloths (Gen. 3:7) led Augustine to conclude that the human genitals were the means of transmitting original sin: "The truth, however, is, that we are ashamed of that very thing which made those primitive human beings ashamed, when they covered their loins, namely their genital organs." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:24) Showing his disapproval of concupiscence, Augustine eloquently taught: "That is the penalty of sin; that is the plague and mark of sin; that is the temptation and very fuel of sin; that is the law in our members warring against the law of our mind; that is the rebellion against our own selves, proceeding from our very selves, which by a most righteous retribution is rendered us by our disobedient members." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 2:22)

Augustine taught that in Eden the sexual act was totally under the control of the wills of both Adam and Eve because they possessed "the highest tranquility of all the obedient members without any lust." (St. Augustine, *Against Two Letters of the Pelagians* 1:35) Neither the man nor the woman needed the stirrings of sexual arousal to perform the act that would conceive a child before the fall. Thus, the human experience of sexual arousal was the effect of the concupiscence that resulted from the first sin. Prior to that sin the man "would have sown the seed, and the woman received it, as need required, the generative organs being moved by the will, not excited by lust." (St. Augustine, *City of God*, XIV:24) Human sexual arousal was both a reminder of and a punishment for the first sin.

In his book *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 8, Augustine pointed out that concupiscence was comparable to a man's limp. A limping man could still reach his destination. Reaching that destination was good, but the limp was not good. In marital relations the destination was the good of procreation. But the pleasurable orgasm that enabled conception to take place was, like the limp, not good. The pleasure of sexual spontaneity, like the man's limp, was a defect.

Augustine's understood that Adam and Eve did not participate in sexual intercourse, as we human beings know it, until after they had sinned, teaching that in Eden the genital organs "would be set in motion at the command of the will; and without the active stimulus of passion, with calmness of mind and with no corrupting of the integrity of the body, the husband would lie on the bosom of his wife." (St. Augustine, *The City of God*, XIV:26) But, after the first sin, whenever married partners felt the desire for sexual union with each other, they experienced the corrupting influence of lust at work in their sin-blighted bodies. Augustine also taught that the act of sexual intercourse was instrumental in passing on original sin. Augustine's proof text came from Psalm 50: "For behold I was conceived in iniquities; and in sins did my mother conceive me." (Psalms 50:7). Thus, Augustine understood that every person after Adam and Eve was conceived in iniquity.

As late as 1930 Pope Pius XI echoed St. Augustine's teaching in his *Casti Connubii*: "Indeed, the natural generation of life has become the path of death by which original sin is communicated to the children." Augustine and the North African bishops condemned Pelagius and his followers in 416. In the following year Pope Innocent excommunicated Pelagius.

In 418 Bishop Julian of Eclanum, Italy, objected to the Church's teaching that unbaptized infants share in the guilt of Adam's sin as well as to Her teachings on marriage and concupiscence. *The Catholic Encyclopedia* explains that "when Pope Zosimus issued, in 418, his "Epistola Tractatoria", Julianus was one of the eighteen Italian bishops who refused to subscribe to the condemnation of Pelagius which it contained. In consequence of this refusal he was exiled under the decree of the Emperor Honorius, which pronounced banishment against Pelagius and his sympathizers. Driven from Italy in 421, he commenced an active literary campaign in the interests of the new heresy and by his writings soon won for himself the position of intellectual leader of the heretical party. To him is due the credit [or blame] of having systematized the teachings of Pelagius and Coelestius. His writings, which were frankly Pelagian, were largely directed against the doctrines which St. Augustine had defended, and for several years after the expulsion of the Pelagians the history of the conflict is merely an account of the controversy between Julian and Augustine. Most of Julian's works are lost, and are known only through the

copious quotations found in the works of his great adversary. ... Driven from Italy, he found refuge for a time with Theodore of Mopsuestia, who, though sympathetic, subsequently subscribed to his condemnation. At the accession of each pontiff Julian sought to have the Pelagian controversy re-opened, but this merely resulted in further condemnations by [the Popes] Celestine, Sixtus III, and Leo I.”

The heretic Julian disagreed with the Church’s teaching that the source of concupiscence was sin and that the defect of sexual activity was demonstrated by the fact that couples engaging in sex do not want to be observed by others. Calling incontinence “the mother of all vices,” Augustine referred to St. Paul’s wanting more than mere avoidance of fornication but also “a certain moderation in marriage itself,” which would be attained by setting aside “times of prayer.” Further rebuking Julian, the bishop of Hippo scolded: “You notice how you should understand with us in what disease of desire the Apostle was unwilling that one possess his vessel. ... But to you lust seems culpable only toward one other than one’s wife.” Augustine then accusingly asked, “Who, then, honors marriage more: you, when you deface its dignity by making it a blameless wallowing place of carnal concupiscence; or he who... recalls that the Apostle recommended times of prayer and abstinence from the pleasure of lust, and who does not wish husbands and wives to be given up to that disease whence original sin is contracted?” (St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 7, Section 20)

We see here the Church’s teaching about “original sin,” Her rejection of possessing one’s vessel in the “disease” of desire, Her condemnation of “the pleasure of lust,” and Her revulsion for immoderate marital relations, which St. Augustine calls the “wallowing place of carnal concupiscence.” Julian was driven from his diocese in 419. Nevertheless, he and Augustine continued to debate until 431, their debate only terminating with Augustine’s death. Just as with other heresies, St. Augustine was on the forefront in crushing this heresy of Pelagius and his followers. Clothed with the authority of the Church and Her Popes, the bishop of Hippo clearly proved that Pelagius’s teaching was a heresy, and for a long while after this, this heresy was practically abandoned by all who called themselves Christian.

To St. Augustine, concupiscence is an evil and a disease, although he did not believe the effect of it is evil when it effects procreation. In his many writings on the subject, he clearly proves how those impious heretics who teaches that sexual desire or concupiscence is “good” or not a disease are utterly false and unreasonable. He writes: “... as the Apostle says: "But if they do not have self-control, let them marry." [1 Cor. 7:9] Why do you acknowledge a necessary remedy for concupiscence, yet contradict me when I say concupiscence is a disease? If you acknowledge the remedy [marriage], acknowledge the disease [lust]. If you deny the disease, deny the remedy. I ask you at last to yield to the

truth which speaks to you even through your own mouth. No one provides a remedy for health.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 15, Section 29, A.D. 421)

Indeed, St. Augustine also clearly teaches that Original Sin is transmitted through lust or concupiscence: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 27.--Through Lust Original Sin is Transmitted.)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “This disease of concupiscence is what the apostle refers to, when, speaking to married believers, he says: "This is the will of God, even your sanctification, that you should abstain from fornication: that every one of you should know how to possess his vessel in sanctification and honor; not in the disease of desire, even as the Gentiles which know not God." [1 Thess 4:3-5] The married believer, therefore, must not only not use another man's vessel, which is what they do who lust after others' wives; but he must know that even his own vessel is not to be possessed in the disease of carnal concupiscence. ... Whosoever possesses his vessel (that is, his wife) with this intention of heart [for the procreation of children], certainly does not possess her in the "disease of desire," as the Gentiles which know not God, but in sanctification and honor, as believers who hope in God. A man turns to use the evil of concupiscence, and is not overcome by it, when he bridles and restrains its rage, as it works in inordinate and indecorous motions; and never relaxes his hold upon it except when intent on offspring, and then controls and applies it to the carnal generation of children to be spiritually regenerated, not to the subjection of the spirit to the flesh in a sordid servitude” (Book I, Chapter 9.--This Disease of Concupiscence in Marriage is Not to Be a Matter of Will, But of Necessity [For the Procreation of Children])

Adultery, fornication and masturbation are examples of bad and damnable lust, hence that it is described as a disease. All kinds of lust or concupiscence (even the lawful kind) is also an evil in marriage and can easily turn into something damnable if husband and wife goes too far (as sadly happens with almost all couples today... even by those who call themselves by the name of Catholic). Just because it's licit to perform the sexual act for procreative purposes in marriage, does not make the lust caused thereof good or praiseworthy. St. Augustine explains this well in the following quotations:

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “Forasmuch, then, as the good of marriage could not be lost by the addition of this evil [lust]... Since,

therefore, marriage effects some good even out of that evil, it has whereof to glory; but since the good cannot be effected without the evil, it has reason for feeling shame. The case may be illustrated by the example of a lame man. Suppose him to attain to some good object by limping after it, then, on the one hand, the attainment itself is not evil because of the evil of the man's lameness; nor, on the other hand, is the lameness good because of the goodness of the attainment. So, on the same principle, **we ought not to condemn marriage because of the evil of lust; nor must we praise lust because of the good of marriage.**" (Book I, Chapter 8.--The Evil of Lust Does Not Take Away the Good of Marriage)

And in another place he writes:

St. Augustine, *Against Julian*, A.D. 421: "I have never censured the union of the two sexes if it is lawfully within the boundaries of marriage. ... I do not say that children, coming from an evil [lustful] action, are evil, since I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated. But the action is not performed without evil [lust], and this is why the children must be regenerated [baptized] in order to be delivered from evil [which means that the Original Sin is the cause of lust according to Augustine]." (Book III, Chapter 7, Section 15)

In truth, sexual temptations during lawful procreative relations can also be a cause of sin for many people since it may drive them to go further than what is necessary or lawful, either before, during, or after the marital act, and this is of course also a great evil. These temptations, as we have seen, does not turn into something "good" just because a person is married, for he is still tempted to commit sin. And this is just one of the many reasons that shows why lust and sexual temptations are bad, also in marriage, for they are still defects and occasions of falling into sin and an evil product of the fall, and of original sin. Thus, "original evil is not derived from marriage, but from carnal concupiscence. This is the evil... which spouses use well when they come together only for the purpose of procreation." (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 24, Section 54)

Temptations, the sexual pleasure or concupiscence are thus *not* something "good" or "praiseworthy" but are truly the "*evil of concupiscence*" and the "*disease of concupiscence*" that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve, as stated by St. Augustine: "It was, indeed, the sinful corruption which had been sown in them by the devil's persuasion that became the means of their being born in sin; not the created nature of which men are composed. **Shameful lust, however, could not excite our members,**

except at our own will, if it were not a disease. Nor would even the lawful and honorable cohabiting of husband and wife raise a blush, with avoidance of any eye and desire of secrecy, if there were not a diseased condition about it.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 55.--Lust is a Disease; The Word "Passion" In the Ecclesiastical Sense, A.D. 420)

Thus, Augustine could rightly say to Julian the heretic: “You exult over some words from my book, [*On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 3] that "By the testimony of the Apostle, conjugal modesty is a gift of God," as though the Apostle praised the evil [of concupiscence] you praise, by which the flesh lusts against the spirit, [1 Cor. 7:7; Gal. 5:17] and which conjugal modesty uses well. I answered this in a former book. It is no small gift of God when this evil is so restrained that it is used for nothing unlawful but serves only for the generation of children who are to be regenerated [and thus rescued from original sin and the domination of the Devil through the Sacrament of Baptism]. Its force is not self-moderating, for no one abstains from unlawful acts if he follows its lead. Hence it is praised, not for its disquieting activity, but for the restrained and good use made of it by the individual. When married believers use well that evil from whose guilt they have been freed by the gift of the Savior [through baptism which removes the guilt, but not the effects of the raging lusts], then those born by the gift of that same Creator are not, as you object to me, "made subject to the kingdom of the Devil," but, rather, are prepared to be rescued from it and transferred to the kingdom of the Only-begotten. This is and ought to be the intention of godly married persons: to prepare birth for rebirth. If, however, this evil which parents sense in themselves, the evil against which, in your words, "the legion of the Apostles warred," did not pertain to the children, they would be born without it. But, since they are actually born with it, why do you marvel that they must be reborn in order to be absolved from its guilt, and either be taken from this life free from this evil or be obliged to fight against it in this life, as free men, and be rewarded as victors in the end?” (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 1, Sections 2-3, A.D. 421)

In truth, the main reason why so many heretics (both in former times as well as today) so fervently defend this wicked heresy concerning foul lust and concupiscence is that they want to defend or justify their unmortified, lustful, unnatural, non-procreative or unnecessary sexual acts and desires, which in turn forces them to impiously assert that concupiscence is a good gift given to them by God in order to satisfy their lust instead of an evil effect of original sin that needs to be fought against, quelled and resisted. “But now note for a moment how from this law of sin, whose activity the mortal nature even of celibates is compelled to endure; upon which the chastity of marriage strives to place a rule of moderation; whence the concupiscence of the flesh and the pleasure you praise makes its attacks against the purpose of the will whenever it is aroused, even if it does not accomplish its acts... "Behold," he [David] said, "I was conceived in iniquities and in sins

did my mother bear me." [Ps. 50:7] Evilly did Eve give birth, thereby leaving to women the inheritance of [original sin and pain in] childbirth, and the result that everyone formed in the pleasure of concupiscence and conceived in it in the womb and fashioned in it in blood, in it wrapped as in swaddling clothes, first undergoes the contagion of sin before he drinks the gift of the life-giving air. ... Should not those first men have blushed, then, at the activity of this concupiscence, which plainly showed that they themselves were guilty, and also foretold that their children would be subject to the sin of their parents? And just as they blushed to leave exposed those parts of their bodies in which they perceived the disobedience of lust, so may you in obedience to the Catholic faith blush to praise what is shameful." (St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 6, Section 15)

Just like Julian the heretic did at the time of St. Augustine, so many people in our own days defend and praise the evil disease of concupiscence or lust just like the ancient heretics did, rejecting the ancient teaching of the Holy Bible, Apostolic Tradition as well as "all the honesty of temperance" in their marriages and teachings.

St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 9:40, A.D. 421: "You think the Apostle's warning against possessing one's vessel in the disease of lust refers only to fornication, not to marriage, and thus you remove from the union of the married all the honesty of temperance, so that none could possess his vessel in the disease of lust, no matter what the passion drawing him to this in his wife. For, if you thought there should be moderation there, you could also have censured the excess of concupiscence in marriage itself, and seen that the Apostle's "disease of lust" signifies this excess, instead of your groundless denial that "his vessel" means a man's wife. The Apostle Peter in this matter also uses the word when he tells husbands to honor their wives as weaker vessels and as co-heirs of grace, and adds: "See to it your prayers be not hindered." [1 Peter 3:7] He [St. Paul] speaks as his fellow Apostle, who prescribed conjugal temperance for times of prayers [1 Cor. 7:5] ... **Let Christian marriage hear this, let it not listen to you [the heretics], who would have it *not* restrain concupiscence, but satisfy it whenever aroused, and thus secure its dominion. Let the faithful of Christ who are bound in marriage hear this, I say, that they may by consent establish times of temperance for prayer; and when, because of their intemperance, they return from prayer to the same habit, they may also know how to say to God: "Forgive us our trespasses."** [Matt. 6:12]."

When many of these heretics, such as the protestants and perverted so-called Catholics, hear the arguments from the Holy Scripture and the Saints, they resort into using straw-man arguments and "they argue thus," says St. Augustine, "Is not, then, marriage an evil, and the man that is produced by marriage not God's work?" As if the good of the married

life were that [evil] disease of concupiscence [i.e. lust] with which they [lustful people] who know not God love their wives—a course which the apostle forbids; [1 Thess. 4:5] and not rather that conjugal chastity, by which carnal lust is reduced to the good purposes of the appointed procreation of children.” (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 38.--Original Sin Does Not Render Marriage Evil, A.D. 418)

This heretical teaching about concupiscence and original sin that is now held by many people in this world is a teaching that undoubtedly destroys the Christian Faith for many when one considers its ramifications, since if their teaching was really true, God created us in the way we are now with all the evil temptations, suffering and death that we all have to endure in this world. Thus, all of these evils existed from the original creation of God, according to this evil and perverse teaching, which is absurd and impossible since Our Lord and God said in *The Book of Genesis* that all He created during the first six days of the universe was very good—and evil temptations that tempts us into sins of the flesh as well as the other defects of nature such as death and suffering, are obviously not good. St. Augustine writes concerning this and explains how marriage existed before sin was committed: “Suppose, however, that nature had not been dishonored by sin, God forbid that we should think that marriages in Paradise must have been such, that in them the procreative members would be excited by the mere ardor of lust, and not by the command of the will for producing offspring,—as the foot is for walking, the hand for labor, and the tongue for speech [so the procreative members are for producing offspring].” (*On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 40.--Marriage Existed Before Sin Was Committed. How God’s Blessing Operated in Our First Parents, A.D. 418)

Indeed, even after about a thousand years after the lives of the heretics Pelagius, Julian and their followers, the devil through his servants *the protestants* tried again to corrupt the Church’s changeless doctrine concerning *Original Sin*. The devil, knowing full well that both married and unmarried lustful people try to excuse their unlawful sexual acts with the excuse that God made their lust or that concupiscence is a good gift from God rather than a punishment due to sin, could not remain silent concerning this doctrine, since he knows how much this doctrine means to people’s understanding of sin and concupiscence. As soon as people start to contradict this doctrine, there immediately opens up an almost infinite amount of perversity, since those who start to hold this heresy, use this heresy to claim that their lust is lawful and God-given. Because of this, the Holy Council of Trent in the 16th century "assembled in the Holy Ghost" in order to quench the flames of heresy against the Church’s doctrine of *Original Sin*, by infallibly declaring the Church’s definitive position on this matter.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, On Original Sin, Session 5, June 17, 1546, *ex cathedra*: “That our Catholic faith, without which it is impossible to please God,

may, errors being purged away, continue in its own perfect and spotless integrity, and that the Christian people may not be carried about with every wind of doctrine; whereas that old serpent, the perpetual enemy of mankind, amongst the very many evils with which the Church of God is in these our times troubled, has also stirred up not only new, but even old, dissensions touching original sin, and the remedy thereof; the sacred and holy, ecumenical and general Synod of Trent,--lawfully assembled in the Holy Ghost, the three same legates of the Apostolic See presiding therein,--wishing now to come to the reclaiming of the erring, and the confirming of the wavering,--following the testimonies of the sacred Scriptures, of the holy Fathers, of the most approved councils, and the judgment and consent of the Church itself, ordains, confesses, and declares these things touching the said original sin:

“1. If any one does not confess that the first man, Adam, when he had transgressed the commandment of God in Paradise, immediately lost the holiness and justice wherein he had been constituted; and that he incurred, through the offence of that prevarication, the wrath and indignation of God, and consequently death, with which God had previously threatened him, and, together with death, captivity under his power who thenceforth had the empire of death, that is to say, the devil, and that the entire Adam, through that offence of prevarication, was changed, in body and soul, for the worse; let him be anathema.

“2. If any one asserts, that the prevarication of Adam injured himself alone, and not his posterity; and that the holiness and justice, received of God, which he lost, he lost for himself alone, and not for us also; or that he, being defiled by the sin of disobedience, has only transfused death, and pains of the body, into the whole human race, but not sin also, which is the death of the soul; let him be anathema:--whereas he contradicts the apostle who says; *By one man sin entered into the world, and by sin death, and so death passed upon all men, in whom all have sinned.*

“3. If any one asserts, that this sin of Adam,--which in its origin is one, and being transfused into all by propagation, [procreation] not by imitation, is in each one as his own,--is taken away either by the powers of human nature, or by any other remedy than the merit of the one mediator, our Lord Jesus Christ, who hath reconciled us to God in his own blood [through the sacrament of baptism], made unto us justice, sanctification, and redemption; or if he denies that the said merit of Jesus Christ is applied, both to adults and to infants, by the sacrament of baptism rightly administered in the form of the church; let him be anathema: *For there is no other name under heaven given to men, whereby we must be saved.* Whence that voice; *Behold the lamb of God behold him who taketh away the sins of the world;* and that other; *As many as have been baptized, have put on Christ.*”

Saint Augustine in his book “*On the Grace of Christ, and on Original Sin*” also elaborates on the fact that Adam and his descendents were rightly condemned to the servitude of the devil for his *Original Sin*. In truth, “Where God did nothing else than by a just sentence to condemn the man [Adam] who willfully sins, together with his stock [that is, all the descendants of Adam]; there also, as a matter of course, whatsoever was even not yet born is justly condemned in its sinful root. In this condemned stock carnal generation holds every man; and from it nothing but spiritual regeneration liberates him. In the case, therefore, of regenerate parents, if they continue in the same state of grace, it will undoubtedly work no injurious consequence, by reason of the remission of sins which has been bestowed upon them, unless they make a perverse use of it,—not alone all kinds of lawless corruptions, but even in the marriage state itself, whenever husband and wife toil at procreation, not from the desire of natural propagation of their species, but are mere slaves to the gratification of their lust out of very wantonness. As for the permission which the apostle gives to husbands and wives, “not to defraud one another, except with consent for a time, that they may have leisure for prayer,” he concedes it by way of indulgent allowance, and not as a command; but this very form of the concession evidently implies some degree of fault. The connubial embrace, however, which marriage-contracts point to as intended for the procreation of children, considered in itself simply, and without any reference to fornication, is good and right; because, although it is by reason of this body of death (which is unrenewed as yet by the resurrection) impracticable without a certain amount of bestial motion, which puts human nature to the blush, yet the embrace is not after all a sin in itself, when reason applies the concupiscence to a good end [that is, for the motive of procreation], and is not overmastered to evil.” (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 43.--Human Offspring, Even Previous to Birth, Under Condemnation at the Very Root. Uses of Matrimony Undertaken for Mere Pleasure Not Without Venial Fault, A.D. 418)

Who but an utterly disgraceful and lustful person could deny that concupiscence or sexual desire is an evil product of the fall and of original sin after seeing all this evidence? “Who can deny this is an evil except one unwilling to hear the Apostle’s warning: ‘But this I say by way of concession, not by way of commandment,’ [1 Cor. 7:6]...”

St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 16:30, A.D. 421: “Marriage is by all means good in its own kind, but the reason it is good is that it keeps the faith of the marriage bed; that it unites the two sexes for the purpose of begetting offspring; and that it shrinks from the impiety of separation. ... **After [original] sin, however,** and not happily but from necessity, a combat came to marriage, so that **marriage by means of its own good must now war against the evil of concupiscence, not permitting it to do anything unlawful, though concupiscence itself, acting now slackly, now with great violence, never**

ceases to urge marriage to the unlawful, even when marriage makes good use of the evil of concupiscence in the propagation of offspring.

Who can deny this is an evil except one unwilling to hear the Apostle's warning:

"But this I say by way of concession, not by way of commandment," [1 Cor. 7:6]..."

Legal marital relations in the Bible is described as a cause of impurity

In the book of Leviticus, the infallible Word of God describes how even legal marital relations between husband and wife makes them impure or unclean, thus describing the marital act itself as the cause of impurity, and not as something "holy" or "good," as many people nowadays have deceived themselves into believing.

Leviticus 15:16-18,24 "The man from whom the seed of copulation goeth out, shall wash all his body with water: and he shall be unclean until the evening. The garment or skin that he weareth, he shall wash with water, and it shall be unclean until the evening. The woman, with whom he copulateth, shall be washed with water, and shall be unclean until the evening. ... If a man copulateth with her in the time of her flowers, he shall be unclean seven days: and every bed on which he shall sleep shall be defiled."

Douay-Rheims Bible Commentary explains Leviticus 15 thus: "These legal uncleannesses were instituted in order to give the people a horror of carnal impurities."

As we can read from these verses from Holy Scripture, God describes even legal marital relations as a cause of defilement and impurity between husband and wife and ordains that both of them shall be considered as unclean on the day they had marital relations. Leviticus also prohibits the man from seeing his wife during her infertile monthly cycle, thus diminishing the temptations of both parties. "*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*" (Leviticus 15:19)

However, one must not think that the marital act is evil or impure in and of itself from the moral viewpoint when it is performed for the sake of procreation, but rather that after the fall, the human will or intent almost always yields more or less to concupiscence and self-gratification. St. Augustine explain it thus: "I do not say that nuptial union that is, union for the purpose [or motive] of procreating is evil [or sinful], but even say it is good. But...If men were subject to the evil of lust to such an extent that if the honesty of marriage were removed [such as in the case of most men and women today], all of them would have intercourse indiscriminately [by unnatural and excessively lustful sexual acts], in the manner of dogs..." (*Against Julian*, Book III, Chapter 7:16, A.D. 421)

The main reason why Holy Scripture defines the marital act as a cause of defilement and impurity is because the sexual act is so potent in giving a person lascivious thoughts and desires—by implanting and defiling the mind with countless unholy and ungodly desires. While the marital act performed for the purpose of procreation is a lawful act, the act still defiles the mind by giving it all sorts of lascivious feelings, pictures or thoughts, and this is also the reason why the Holy Bible directs all spouses who have performed the marital act to consider themselves impure, so that they may seek Our Lord’s help in order to conquer their concupiscences, temptations and thoughts that arises as a result of the marital act.

The only couple who performed the marital act without this curse of concupiscence was the parents of Our Blessed Lady at the time they conceived Her, since Our Lord supernaturally protected them from feeling any concupiscence so that they would not be able to transmit the original sin to Our Lady, who would become the Mother of Our Lord Jesus Christ. That is why Mary was conceived free from original sin from the first moment of her conception in the womb of her mother. Every child would have been born without original sin if Adam and Eve had not sinned. From this we can understand that it is very important for parents to fight against the search for self-gratification in order to draw down abundant blessings and graces from Heaven to themselves and their children.

The Natural Law condemns all unnatural and non-procreative sexual acts

The Natural Law is the law that every person knows by instinct from birth. It is planted by the Creator in our heart, and everyone – even pagans who have never heard about God or the true Catholic religion – receives this gift from God. Examples of sins against the Natural Law that are easy to recognize are: murder, rape, theft, pedophilia, slander and lying. The conscience always convicts a person who commits such sins and thus, there can never be an excuse for people who commit them. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “***these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...***”

The Natural Law that God has imprinted on every person’s heart teaches that some sexual acts, touches and kisses are inherently evil, unnecessary, selfish, unnatural, and shameful, while others are not. Some people, however, have hardened themselves in their sins and do not heed this warning or reproach from their conscience. But this is their own fault since they have rejected God and smothered their God given conscience through deliberate sin. This is testified to in the Bible in the following verses: “And Pharaoh seeing that rest was given, hardened his own heart, and did not hear them, as the Lord had commanded. ... And

the magicians said to Pharaoh: This is the finger of God. And Pharaoh heart was hardened, and he hearkened not unto them, as the Lord had commanded. ... And Pharaoh's heart was hardened, so that neither this time would he let the people go." (Exodus 8:15,19,32)

In the marvelous *Revelations of Saint Bridget of Sweden*, Our Lord Jesus Christ speaks about the "hardening" of a sinner's heart by using the example of the Pharaoh found in *The Book of Exodus*, chapter 8, in the Old Testament Bible.

Fifth question. "Why are some people exceedingly hardened, while others enjoy wonderful consolation?"

Our Lord Jesus Christ answer to the fifth question. "As to why some people are hardened, I [Jesus] answer: Pharaoh's hardness of heart was his own fault, not mine, because he did not want to conform himself to my divine will. Hardness of heart is nothing other than the withdrawal of my divine grace, which is withdrawn when people do not give me, their God, their free possession, namely, their will.

"You can understand this by means of a parable. There was a man who owned two fields, one of which lay fallow, while the other bore fruit at certain times. A friend of his said to him: 'I wonder why, although you are wise and rich, you do not take more care to cultivate your fields or why you do not give them to others to cultivate.' The man answered: 'One of the fields, no matter how much care I take, does not produce anything but the most useless plants that are seized by noxious animals that ruin the place. If I fertilize it with manure, it only insults me by growing wild because, though it does produce a small amount of grain, even more weeds spring up, which I refuse to gather in, since I only want pure grain. The better plan, then, is to leave a field like that uncultivated, since then the animals do not occupy the place or hide in the grass, and, if any bitter herbs do sprout, they are useful for the sheep, because, after tasting them, the sheep learn not to be fastidious about sweeter fodder.

"The other field is managed according to the nature of the seasons. Some parts of it are stony and need fertilizer; other parts are wet and need warmth, while still others are dry and need watering. Thus I organize my work according to the different conditions of the field.' I, God, am like this man. The first field represents the free activity of the will given to man, which he uses more against me than for me. Even if man does do some things that please me, yet he provokes me in more ways, since man's will and my will are not in harmony. Pharaoh also acted in this way when, although he knew my power by means of sure signs, nevertheless he set his mind against me and continued on in his wickedness. Therefore, he experienced my justice, because it is only just that a person who does not make good use of small things should not be allowed to rejoice proudly in greater ones.

“The second field represents the obedience of a good mind and the denial of self-will. If such a mind is dry in devotion, it should wait for the rain of my divine grace. If it is stony through impatience and hardheartedness, it should bear chastening and correction with equanimity. If it is wet through carnal lust, it should embrace abstinence and be like an animal alert to its owner’s will. I, God, can proudly rejoice in a mind like that. The human will acting in opposition to me causes people to be hardhearted. I desire the salvation of everyone, but this cannot come about without the personal cooperation of each and every person in conforming his or her will to mine.

“Furthermore, as to why grace and progress are not granted equally to all – that belongs to my hidden judgment. I know and measure out what is beneficial and appropriate to each one, and I hold people back in their designs so that they do not fall more deeply. Many people have received the talent of grace and are capable of working but refuse to do so. Others keep themselves from sin out of fear of punishment, or because they do not have the possibility of sinning, or because sin does not attract them. Thus, some are not given greater gifts, because I alone understand the human mind and know how to distribute my gifts.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 13)

The description of a sinner “hardening” himself through sin that the Holy Scripture and spiritual writers often use to describe such people is indeed a most perfect description for this process of a sinner’s evolution in wickedness. Indeed, the more a man is of bad will, the less will also his conscience rebuke him for his sinful activities, so that a person hardened in habitual sins will many times totally cease to hear the rebuke of his God given conscience.

The reason behind why people fall into heresies of all kinds, is that they sin against the Natural Law concerning one or more of the seven deadly sins: lust, gluttony, greed, sloth, wrath, envy, and pride. Anyone who commits a single one of these sins sins mortally against nature, and damns himself. If people would only keep the Natural Law, the devil would never be able to conquer and damn their souls. However, of all the seven mortal sins, lust is especially powerful in inducing a man to fall into heresy. A great reason why the people who commit sexual sins are so “hardened” in their sins, and so hard to be converted, is because sensual lusts (both for the married and the unmarried people alike) actually **“gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 15, Art. 3) Indeed, this “blindness of mind” and “dulness of sense” is undoubtedly the main reason why most people, however much evidence is provided against their heresies, *refuse to convert*. It is therefore true to

say that “**The perverse are hard to be corrected, and the number of fools [and damned people] is infinite**” (Ecclesiastes 1:15) because of their own bad will and lasciviousness, according to God’s Holy and infallible Word. Their short moment of pleasure in this perishable world blinds them to the truth about God and the Natural Law, precipitating them into an eternal hell fire and torment. This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a “**blindness of mind**” of spiritual things. So young as well as old must be kept away from impurity and gluttony, since both of these sins are very powerful in getting a person to abandon the faith, and the moral life, since the “blindness of mind” and “dulness of sense” undoubtedly will effect the minds of both young and old in a very detrimental way. Since the Holy Bible itself infallibly tells us “the number of fools is infinite” and that “The perverse are hard to be corrected” we should not wonder or find it hard to believe or accept that Our Lord’s words in the Gospel that most men are damned, are true.

Then there is the matter that sexual arousal feels good. We tend to not only repeat the things that make us feel good, we often look to prolong the feeling. The problem is that repeated exposure dulls our sensitivity. It takes longer exposure or new things to fan the flames again. If you have ever ridden a roller coaster, you know the first ride is a major thrill; but part of the thrill comes from not knowing what to expect. Hence, after repeated rides, the roller coaster becomes mundane. It hasn’t changed, but we become calloused to its thrills. That is why people search out new roller coasters to ride. When people chase after sexual thrills, one of the things that lends excitement to the act is the newness of the feelings. But after a while, you will know just what to expect but you want those feelings you had when it was new. Hence, you engage in it longer or you go further toward intercourse because it adds new dimensions that you haven’t experienced before. Just because you haven’t gone too far in the past doesn’t mean you won’t gradually creep up to too far in the future. This is why it is absolutely imperative for married spouses to never allow their lusts or desires to gain control over their wills, and why they must be obedient to the words of Our Lord Jesus Christ in the Bible which tells spouses to practice chastity from time to time in order to be better disposed for prayer and other spiritual works. In truth, when we indulge our sensual appetites, we forge and make our own chains, binding ourselves to the World, the Devil and Hell. “Out of a forward will lust had sprung; and lust pampered had become custom; and custom indulged had become necessity. These were the links of the chain; this is the bondage in which I was bound.” (*Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter 5)

It is of course necessary for salvation that all men should strive to conform to the divine and natural plan, “and since man cannot hold in check his passions, **unless he first subject himself to God**, this must be his primary endeavor, in accordance with the plan

divinely ordained.” And how this is to be done in marriage, Pope Pius XI explains, is by restraining the unlawful, “unbridled lust, which indeed is the most potent cause of sinning against the sacred laws of matrimony.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 96-100), Dec. 31, 1930: “In order, therefore, to restore due order in this matter of marriage, it is necessary that all should bear in mind what is the divine plan and strive to conform to it. Wherefore, since the chief obstacle to this study is the power of unbridled lust, which indeed is the most potent cause of sinning against the sacred laws of matrimony, and since man cannot hold in check his passions, unless he first subject himself to God, this must be his primary endeavor, in accordance with the plan divinely ordained. For it is a sacred ordinance that whoever shall have first subjected himself to God will, by the aid of divine grace, be glad to subject to himself his own passions and concupiscence; while he who is a rebel against God will, to his sorrow, experience within himself the violent rebellion of his worst passions.

“And how wisely this has been decreed St. Augustine thus shows: “This indeed is fitting, that the lower be subject to the higher, so that he who would have subject to himself whatever is below him, should himself submit to whatever is above him. Acknowledge order, seek peace. Be thou subject to God, and thy flesh subject to thee. What more fitting! What more fair! Thou art subject to the higher and the lower is subject to thee. Do thou serve Him who made thee, so that that which was made for thee may serve thee. For we do not commend this order, namely, ‘The flesh to thee and thou to God,’ but ‘Thou to God, and the flesh to thee.’ If, however, thou despisest the subjection of thyself to God, thou shalt never bring about the subjection of the flesh to thyself. If thou dost not obey the Lord, thou shalt be tormented by thy servant.”

“This right ordering on the part of God’s wisdom is mentioned by the holy Doctor of the Gentiles [St. Paul], inspired by the Holy Ghost, for in speaking of those ancient philosophers who refused to adore and reverence Him whom they knew to be the Creator of the universe, he says: “Wherefore God gave them up to the desires of their heart, unto uncleanness, to dishonor their own bodies among themselves;” and again: “For this same God delivered them up to shameful affections.” And St. James says: “God resisteth the proud and giveth grace to the humble,” without which grace, as the same Doctor of the Gentiles reminds us, man cannot subdue the rebellion of his flesh.

“Consequently, as the onslaughts of these uncontrolled passions cannot in any way be lessened, unless the spirit first shows a humble compliance of duty and reverence towards its Maker, it is above all and before all needful that those who are joined in the bond of sacred wedlock should be wholly imbued with a profound and genuine sense of duty towards God, which will shape their whole lives, and fill their

minds and wills with a very deep reverence for the majesty of God. Quite fittingly, therefore, and quite in accordance with the defined norm of Christian sentiment, do those pastors of souls act who, to prevent married people from failing in the observance of God's law, urge them to perform their duty and exercise their religion so that they should give themselves to God, continually ask for His divine assistance, frequent the sacraments, and always nourish and preserve a loyal and thoroughly sincere devotion to God."

St. Paul teaches us of God's purpose on marriage and sexuality, saying: "*May marriage be honorable in all, and may the bed be undefiled. For God will judge fornicators and adulterers.*" (Hebrews 13:4) Haydock Commentary explains this teaching of God in the Holy Bible: "Or, *let marriage be honorable in all.* That is, in *all things* belonging to the marriage state. This is a warning to married people, not to abuse the sanctity of their state, by any liberties or irregularities contrary thereunto. (Challoner) --- As marriage is a great sacrament, (Ephesians 5) married persons should be careful to honor and respect it, by chaste and prudent behavior; (see 1st Peter 3, and 1st Thessalonians 4) **but it too often happens that by criminal incontinence they change a great sacrament into a great sacrilege.**"

1 Thessalonians 4:3-7 "For this is the will of God, your sanctification; that you should abstain from fornication; That every one of you should know how to possess his vessel in sanctification and honor: **Not in the passion of lust, like the Gentiles that know not God...** because the Lord is the avenger of all these things, as we have told you before, and have testified. **For God hath not called us unto uncleanness, but unto sanctification.**"

No good Christian can doubt that all selfish, unnatural or non-procreative sexual acts must be totally excluded from a marriage that is "*honorable in all*" that the apostle spoke about, and that all selfish, immoderate or unnatural sexual acts "*that are done by them in secret, it is a shame even to speak of.*" (Ephesians 5:12)

1 Corinthians 6:9-10, 15-20 "Know you not that the unjust shall not possess the kingdom of God? Do not err: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, Nor the effeminate, nor liars with mankind, nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor railers, nor extortioners, shall possess the kingdom of God. ... [Know you not that] the body is not for fornication, but for the Lord, and the Lord for the body. Now God hath both raised up the Lord, and will raise us up also by his power. Know you not that your bodies are the members of Christ? Shall I then take the members of Christ, and make them the members of an harlot? God forbid. Or know you not, that he who is joined to a harlot, is made one body? For they shall be, saith he, two

in one flesh. But he who is joined to the Lord, is one spirit. Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth fornication, sinneth against his own body. Or know you not, that your members are the temple of the Holy Ghost, who is in you, whom you have from God; and you are not your own? For you are bought with a great price. Glorify and bear God in your body.”

Haydock Commentary explains: “*Know you not that your bodies are the members of Christ....and the temple of the Holy Ghost.* Man consists of soul and body; by baptism he is made a member of that same mystical body, the Church, of which Christ is the head: **In baptism both the soul and body are consecrated to God: they are made the temple of the Holy Ghost, inasmuch as the spirit and grace of God inhabits in men, who are sanctified. Christ redeemed both our souls and bodies, both which he designs to sanctify, and to glorify hereafter in heaven; so that we must look upon both body and soul as belonging to Christ, and not as our own. --- *Shall I, then, taking the members of Christ, make them the members of an harlot, by a shameful and unlawful commerce?* ---** Such sins are chiefly to be avoided by flight, and by avoiding the occasions and temptations. Other sins are not committed by such an injury done to the body, but by an abuse of something else, that is different from the body, **but by fornication and sins of uncleanness, the body itself is defiled and dishonored, whereas the body ought to be considered as if it were not our own, being redeemed by our Savior Christ, consecrated to him, with an expectation of a happy resurrection, and of being glorified in heaven. Endeavor, therefore, to glorify God in your body,** by employing it in his service, and bear him in your body by being obedient to his will. (Witham) --- We know and we believe that we carry about Jesus Christ in our bodies, but it is the shame and condemnation of a Christian to live as if he neither knew or believed it. ... **Whoever yields to impurity, converts his body into the temple of Satan, glorifies and carries him about, tearing away the members of Jesus Christ, to make them the members of a harlot.**”

Sacred Scripture uses the term fornication in a more general sense that encompasses all sinful sexual acts. The argument is that God is Holy and that we also must be holy. “*Because it is written: You shall be holy, for I am holy.*” (1 Peter 1:16) The body of each and every Christian is a part of Christ, and is a Temple of the Holy Spirit. We are joined to the Lord with a unity of heart and mind that makes us one in spirit with our Savior, who is God Incarnate, who Himself has a human body and soul. Therefore our bodies, as well as our souls, should be treated as a holy means to glorify God. This understanding of the body is incompatible with the use of the body for mere sexual pleasure or mutual sexual gratification, in any situation, even within marriage, and is directly contrary to the Divine and Natural Law.

Unnatural, immoderate and non-procreative sexual acts within marriage are in fundamental conflict with this call from Scripture to “be holy” and to avoid all sexual sins because the body is a part of the body of Christ and is a Temple of the Holy Spirit. Did Christ teach His disciples to commit such acts within marriage? If you think so, then you do not know Christ. Would the Holy Spirit guide a married couple to commit such acts within the Sacrament of Holy Matrimony, which is bestowed on the couple by the Holy Spirit? If you think so, then you understand neither the Spirit nor the holiness of the Sacraments. You have been bought at the great price of the suffering and death of Jesus Christ on the Cross. Do not sin against Christ, the Natural Law and against the Sacrament of Marriage by committing unnatural or excessive lustful sexual acts.

The entire moral law is found implicitly in the single act of Jesus Christ dying on the Cross for our salvation. Look at a crucifix and consider the self-sacrifice and selfless love with which Christ lived and died for you. Do you really think that, within the Sacrament of Marriage established by this same Savior, Christ would permit unnatural, shameful or immoderate sexual acts of any kind, at any time, under any conditions whatsoever? Are such sexual acts compatible with the pure, holy, selfless, self-sacrificing love, which encompasses the entire moral law as well as our salvation? Certainly not.

Putting forward the question concerning sexual pleasure and the Natural Law: “Can a husband use his wife only for delight or principally for delight”, St. Bernardine of Siena (1380-1444) shows us a response or defense that lustful and wicked husbands commonly use in order to excuse their sexual sins, saying: “Why can’t I take delight in my own goods and my own wife?” **St. Bernadine, however, answers the wicked man that the wife is not the husband’s but God’s and that it is a sin (by implication mortal sin) to have sexual intercourse too frequently, with inordinate affection, or with dissipation of one’s strength (Bernadine of Siena, *Seraphic Sermons*, 19.3).**

So contrary to what most deceived people think today, spouses are not married or given to each other to live out, increase or excite their shameful, sexual perversions, but they are married for the purpose of chastity, procreation and honorable companionship, and for the honor and glory of Our Lord: “For she was espoused to her husband to be his partner in life, and for the procreation of children, not for the purposes of indecency and laughter; that she might keep the house, and instruct him also to be grave, not that she might supply to him the fuel of fornication.” (St. John Chrysostom, *Homilies on the First Epistle of St. Paul to the Thessalonians*, Homily V, 1 Thessalonians iv. 1-8, Ver. 8)

All the Saints in the 2000 year history of the Catholic Church as well as the Catholic Magisterium of the Popes (as we have seen), taught that the seeking of pleasure only in natural intercourse, as well as seeking pleasure in unnatural or non-procreative sexual acts, was a selfish insult to God, the “Supreme Lord of our body” and an abuse of the generative power (and thus an abuse of the natural law) in the private parts.

“As the Apostle says (1 Cor. 6:20) in speaking against lust, ‘You are bought with a great price: glorify and bear God in your body.’ Wherefore by inordinately using the body through lust a man wrongs God Who is the Supreme Lord of our body. Hence Augustine says (De Decem. Chord. 10 [Serm. ix (xcvi de Temp.)]): ‘God Who thus governs His servants for their good, not for His, made this order and commandment, lest unlawful pleasures should destroy His temple which thou hast begun to be.’” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 153, art. 3, obj. 2)

In truth, “If it is a sin for a man to be intimate with his wife except through a desire for children, [when these spouses are still performing the normal, natural and **procreative** marital act] what can men think or what hope can they promise themselves, if being married, they commit adultery? **By this means they descend to the depths of hell, refusing to hear the Apostle when he says: ‘The time is short; it remains that those who have wives be as if they had none’; [1 Cor. 7:29] and: ‘every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.’ [1 Thess. 4:4,5,12]”** (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 42:4, c. 470-543 A.D.)

Nature teaches us that the sexual act is shameful

It is very easy to prove that the marital act is shameful. For no one (if not totally depraved) would have sex in front of their children, friends or parents. Neither would they want people to talk openly about their sex life. They would rather die than allow themselves to be seen or heard in this way. If a person walked in on them during the act or if someone openly talked about their sex life, they would wish to sink through the floor through shame. But how is it that they refuse to feel any shame if no human person other than their spouse is present? Is God not present with them? Does God not see their every thought as well as their deeds? Of course He does! He sees everything!

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 41, Art. 3, Reply to Objection 3: “The shamefulness of concupiscence that always accompanies the marital act is a shamefulness not of guilt [if no sin is committed of course], but of

punishment inflicted for the first sin, inasmuch as the lower powers and the members do not obey reason.”

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is easily refuted and false since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body were covered by sheets of blankets. Even those people who are not complete perverts would never kiss each other for the sake of venereal pleasure if other people were in their vicinity, and this is true even though they have all of their clothes on. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful, and not only the exhibition of the sexual organs. For, as Augustine remarks: “whenever this process is approached, secrecy is sought, witnesses removed, and even the presence of the very children which happen to be born of the process is avoided as soon as they reach the age of observation.” (Book II, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Chapter 42)

All couples that sin during sexual relations have clearly suppressed the natural feeling of shame in their hearts and shut God out from themselves and closed their conscience in order to enjoy their sinful and filthy deed to the fullest. If an acknowledgment would be made by the spouses that God is present with them before having marital relations and while having it, this thought that God is present would hinder them in their concupiscence and keep them from sinning. Most couples, however, *want* to sin or do something immoral and unlawful against God and their conscience before, during or after marital relations; and because of this, they choose to forget about God and the natural shame that normally accompany the sexual act.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art 4: “I answer that, As stated above (Objection 2), "pudicitia" [purity] takes its name from "pudor," which signifies shame. Hence purity must needs be properly about the things of which man is most ashamed. Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty [Cf. Q. 145] of marriage, is not devoid of shame: and this because the movement of the organs of generation is not subject to the command of reason, as are the movements of the other external members. Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. ii, 6).”

According to St. Thomas, normal spouses are thoroughly ashamed from simply committing the act. But not only from committing the act, but also from thinking about committing the act and from “all the signs thereof.” This natural shame could only occur or be retained if people do not live lustful lives or have sex often.

Tertullian, *A Treatise on the Soul*, Chapter 27 (c. 203 A.D.): “Nature should be to us an object of reverence, not of blushes. It is lust, not natural usage, which has brought shame on the intercourse of the sexes. It is the excess, not the normal state, which is immodest and unchaste: the normal condition has received a blessing from God, and is blessed by Him: “Be fruitful, and multiply, (and replenish the earth.)” [Genesis 1:28] Excess, however, has He cursed, in adulteries, and wantonness [that is, sexually lawless or unrestrained, loose, lascivious, lewd and wanton behavior], and chambering [wantonness, impurity].”

A good sign that a couple is living in sexual sin is that the natural shame that is inherent in the marital act have been extinguished partly or completely. The evidence for this is that St. Thomas explains to us that there is a “shamefulness of concupiscence that always accompanies the marriage act”. Because of this, all those who have ceased to experience this shame that is natural and inherent in the marital act, should seriously pray to God that he may heal them and help them regain this shame that is so good and helpful in reproofing peoples’ consciences against committing sexual sins.

For most people, this process of smothering their shame and God-given conscience does not happen immediately overnight but slowly over time as they progress and evolve in wickedness by committing acts that are unlawful and unnecessary. Not only those who commit perverted sexual acts will experience a decrease in the natural shame, but also those who have sex too often and who overindulge in it.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust,** as the horse and mule, which have not understanding, **over them the devil hath power.**”

In contrast to the wicked described above, the godly who have not shut God out from themselves and their hearts clearly understand in their conscience that God will approve of them **if they do what is lawful** and that He will disapprove of them if they do something unlawful. That is why only the ungodly (who have repressed the natural thought of God’s presence) could ever fall into grievous mortal sins such as striptease, dressing sensual or masturbation. The godly couple who fears God and who has the thought of that God is present with them would never do such things, for they would feel guilt and be thoroughly ashamed of committing such acts as the ungodly do; **because they understand that God sees them and that He is present with them.** Since the godly couple are not

selfish pleasure seekers, the natural feeling of shame for any deviation from what is inherent in the marital act will always be there and help them to keep them from sinning. “Do not, I pray, put off modesty at the same time that you put off your clothes; because it is never right for the just man to divest himself of continence.” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X)

Ask yourself, dear reader, has the thought of God or that He is present with you ever even entered your mind or heart when you are having marital relations? If not, then what sinful act or inordinate love of pleasure kept the thought of God away from you? By asking these questions, one will quickly learn what deeds and inordinate pleasures must be avoided and controlled, and what deeds should be kept during marital relations.

St. Augustine, **On the Shame of Nakedness** (c. 420 A.D.): “This kind of shame—this necessity of blushing—is certainly born with every man, and in some measure is commanded by the very laws of nature; so that, in this matter, even virtuous married people are ashamed. Nor can any one go to such an extreme of evil and disgrace, as, because he knows God to be the author of nature and the ordainer of marriage, to have intercourse even with his wife in any one’s sight, or not to blush at those impulses and seek secrecy, where he can shun the sight not only of strangers, but even of all his own relatives. Therefore let human nature be permitted to acknowledge the evil that happens to it by its own fault, lest it should be compelled either not to blush at its own impulses, which is most shameless, or else to blush at the work of its Creator, which is most ungrateful. Of this evil, nevertheless, virtuous marriage makes good use for the sake of the benefit of the begetting of children. But to consent to lust for the sake of carnal pleasure alone is sin...” (St. Augustine, *Against Two Letters of the Pelagians*, Book I, Chapter 33)

There are some more facets of this topic of shame that everyone should consider. Spouses do naturally hate to even think that their respective other could commit adultery with another person. They naturally hate it. Likewise, parents naturally feel a revulsion or aversion thinking about the fact that their children will have marital relations, especially fathers for their daughters. Everyone knows by natural instinct that the marital act plucks the innocence from people and that it is shameful. And so, parents do not like to think on this topic. But while they feel a revulsion for this topic, they feel no shame in lusting after their own spouse or after other people that they are not married with, which of course is someone else’s daughter or son too. Every person on the face of this earth is the earthly or fleshly child of God. God created both their souls as well as their bodies. Everyone knows by natural instinct that the sexual act is shameful in its essence, and that is why they cannot stand the thought that their spouse is committing adultery or that their children are having or will have marital relations.

From this we can learn how God – who has planted this revulsion in the parents for the sexual act – wished to teach the parents how they should act in their own life. Do unto others as you would have others do to you was the saying of our Lord! All husbands and wives know that their spouse has a father and mother who thinks about them in the same protective way that they think about their own children, and yet, these parents feel no shame in themselves when seeking sexual pleasure with their own spouse or with others. But as soon as their own spouse or child is implicated in the thought process, then there immediately arises a sense of incredible shame and disgust. This shame is only natural and good. However, the sad part is that the spouses have repressed the thought that the marital act is shameful with respect to themselves too, while acknowledging this natural fact when it concerns others.

“The undeniable truth is that a man by his very nature is ashamed of sexual lust. And he is rightly ashamed because there is here involved an inward rebellion which is a standing proof of the penalty which man is paying for his original rebellion against God. For, lust is a usurper, defying the power of the will and playing the tyrant with man’s sexual organs. It is here that man’s punishment particularly and most properly appears, because these are the organs by which that nature is reproduced which was so changed for the worse by its first great sin—that sin from whose evil connection no one can escape, unless God’s grace expiate in him individually that which was perpetrated to the destruction of all in common, when all were in one man, and which was avenged by God’s justice.” (St. Augustine, *The City of God*, Book XIV, Chapter 20, c. 426 A.D.)

Parents certainly would not like that their child were thought upon in a shameful, sexual or lustful way by other individuals, and both fathers and mothers are naturally endowed with the dislike of this, and yet, they refuse to acknowledge that the object of their own sexual desires is also a child to other parents, who think in the exact same way that their children do not deserve to be thought of in a sexual or lustful way. By this rejection of what they know is true and natural, the Devil is allowed to lead them into committing more and more perverted sexual sins as they evolve in wickedness. Indeed, spouses who try to suppress their shame will almost always fall into graver sexual sins of various kinds.

St. Augustine, writing on the evil of lust in marriage, says that it ought not to be ascribed to marriage, and that when “marriage blushes for shame [this] is not the fault of marriage, but of the lust of the flesh”: “The evil [of lust], however, at which even marriage blushes for shame is not the fault of marriage, but of the lust of the flesh. Yet because without this evil it is impossible to effect the good purpose of marriage, even the procreation of children, whenever this process is approached, secrecy is sought, witnesses removed, and even the

presence of the very children which happen to be born of the process is avoided as soon as they reach the age of observation. Thus it comes to pass that marriage is permitted to effect all that is lawful in its state, only it must not forget to conceal all that is improper. Hence it follows that infants, although incapable of sinning, are yet not born without the contagion of sin, not, indeed, because of what is lawful, but on account of that which is unseemly: for from what is lawful nature is born; from what is unseemly, sin. Of the nature so born, God is the Author, who created man, and who united male and female under the nuptial law; but of the sin the author is the subtlety of the devil who deceives, and the will of the man who consents.” (*On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 42, A.D. 418)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 37, A.D. 420: “Show me, he [the Manichean heretic] says, any bodily marriage without sexual connection. I do not show him any bodily marriage without sexual connection; but then, neither does he show me any case of sexual connection which is without shame. In Paradise, however, if sin had not preceded, there would not have been, indeed, generation without union of the sexes, but this union would certainly have been without shame; for in the sexual union there would have been a quiet acquiescence of the members, not a lust of the flesh productive of shame.”

The intention of the spouses performing the sexual act defines the moral goodness or evilness of the act

Someone might ask: “Then how is one going to make children since the act is shameful in its essence?” I answer that, when the act is done not for self-gratification but for a pure love of God and of children — then there is no sin committed by the spouses.

It is the intention behind the external deed of sexual intercourse that determines the sinfulness or goodness of the act. However, as with all things that are extremely pleasurable, the risk of becoming a slave under this sensual delight is very great, actually bigger than most things that exist on this Earth. It is no sin for the spouses to experience sensual pleasure in the flesh during the marital act (since this is a natural effect of the deed). The sin rather lies in the will or intent that resolves to love or cherish this sexual pleasure that is earthly and fleeting. The Holy Bible is clear that covetousness is a sin of idolatry. That is why all couples who cherish or love sexual pleasure, and unlawful and unnecessary sexual acts, in truth are fittingly and rightly described as idolaters.

Colossians 3:5 “Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, lust, evil concupiscence, **and covetousness, which is the service of idols.**”

Ephesians 5:3-5 “But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: Or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, **or covetous person (which is a serving of idols)**, hath inheritance in the kingdom of Christ and of God.”

The Haydock Bible Commentary explains Ephesians 5:3-5:

“**Ver. 3. Covetousness.** The Latin word is generally taken for a coveting or immoderate desire of money and riches. St. Jerome and others observe, that the Greek word in this and divers other places in the New Testament may signify **any unsatiable desire, or the lusts of sensual pleasures; and on this account, St. Jerome thinks that it is here joined with fornication and uncleanness** [i.e., sexual sins]. --- **Ver. 5. Nor covetous person, which is a serving of idols. It is clear enough by the Greek that the covetous man is called an idolater**, whose idol is mammon; though it may be also said of other sinners, **that the vices they are addicted to are their idols.** (Witham)”

The Haydock Bible Commentary explains Colossians 3:5:

“*Your members,...fornication, uncleanness, &c.* He considers man’s body as made up of sins and sinful inclinations. (Witham) --- It is not to bring back Judaism we practice abstinences and fasts, nor with the same motive as the Jews, but to accomplish the precepts of mortifying the irregular desires of the flesh among which gluttony must find a place. In a mortified body sensuality is more easily subdued. (Haydock)”

Whenever the human will decides to seek the enhancement of sexual pleasure (or of any other unreasonable pleasure, such as “eating and drinking even to satiety for pleasure only”), God sees that His creation loves an idol of sorts. It becomes a kind of idolatry of corruptible flesh the moment spouses perform the marital act for the sake of self-gratification instead of for the love of God and love of children. The sin when having marital relations lies in the thought and action that seeks to do more than what is necessary or permitted for conception to occur. Sin will always be decided in the intent, but

too few people seem to understand this truth today. Thus it is the will, thought or intent to enjoy, love, and as it were, worship this sexual pleasure, that makes it sinful.

This can be proven by an example. Consider how a man that is sick and suffers much pain is allowed by divine permission and justice to take morphine or other painkillers since he is in need of them. His reason when taking these drugs is not self-gratification but the alleviation of the pain that he experiences. This example could be likened with lawful marital relations, which is permitted and non-sinful as long as the spouses have intercourse for a just and reasonable cause.

However, whenever the sick person mentioned above would have become well and yet continued to use morphine or other painkillers without any need to do so – and for the mere sake of getting high and for pleasure – **he would have committed the sin of drug abuse**. His just reason for using the painkiller became unjust the very moment he became well and did not need to use it anymore. The same can be said about a couple who is having sex often and without a just cause. For just as drug addicts fool themselves into believing that they cannot live without the intake of the drugs they are addicted to – so too do many couples deceive themselves into believing that they need to have sex often and that they cannot live in any other way, claiming that they need their sexual fix just as the drug addict would.

Spouses should hate, despise and fight against the sexual pleasure according to the teaching of the Holy Bible and the Saints

From the beginning, the Holy Bible, the Church, and all Her Saints taught all people, whether married or unmarried, that the best thing to do is to hate and despise the sexual pleasure, since by this virtuous act, all people, and especially the married, would be better able to control and resist the sexual pleasure and concupiscence so as to become victorious over the flesh rather than being defeated by its desires and vices.

This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure, since it is a higher call to live for the Spirit than for our own selfish desires: “And now, Lord, thou knowest, that ***not for fleshly lust*** do I take my sister to wife, ***but only for the love of posterity***, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.” (The Holy Bible, Tobias 8:9)

This teaching of God in the Holy Bible is of course also taught in the New Testament Bible of Our Lord Jesus Christ, teaching us that “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as

if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude.” (1 Corinthians 7:29-32)

In truth, there are “many [virtuous and chaste people who] in humility and steadfastness persevere in their course [of virtue] to the end, and are saved. There are apparent diversities in these societies [of good Christians]; but one charity unites all who, from some necessity, in obedience to the apostle’s injunction, have their wives as if they had them not, and buy as if they bought not, and use this world as if they used it not.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book V, Section 9, A.D. 400)

Agreeing with the Holy Bible, St. Francis de Sales also stressed that making use of something, in this case the use of wives by their husbands, did not mean enjoying what one uses: “The marriage bed should be undefiled, as the Apostle tells us, i.e. pure, as it was when it was first instituted in the earthly Paradise, wherein no unruly desires or impure thought might enter. All that is merely earthly must be treated as means to fulfill the end God sets before His creatures. Thus we eat in order to preserve life, moderately, voluntarily, and without seeking an undue, unworthy satisfaction therefrom. “The time is short,” says St. Paul; “it remaineth that both they that have wives be as though they had not, and they that use this world, as not abusing it.” Let every one, then, use this world according to his vocation, but so as not to entangle himself with its love, that he may be as free and ready to serve God as though he used it not. “It is the great evil of man,” says St. Augustine, “to desire to enjoy the things which he should only use.” We should enjoy spiritual things, and only use corporal, of which when the use is turned into enjoyment, our rational soul is also changed into a brutish and beastly soul.” (St. Francis de Sales, *Introduction to a Devout Life*, Chapter XXXIX. Of The Sanctity Of The Marriage Bed.)

The Holy Bible makes it clear over and over again that sensuality and selfishness in all its forms will be punished with eternal damnation but that mortification, penance and the rejection of the perishable and carnal will be rewarded with eternal life and glory: “Therefore, brethren, we are debtors, not to the flesh, to live according to the flesh. For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you **mortify the deeds of the flesh**, you shall live.”

Romans 8:1, 4-9, 12-13 “There is now therefore no condemnation to them that are in Christ Jesus, who walk not according to the flesh. ... That the justification of the law might be fulfilled in us, who walk not according to the flesh, but according to the spirit. For they that are according to the flesh, mind the things that are of the flesh; but they that are according to the spirit, mind the things that are of the spirit. For the wisdom of the flesh is death; but the wisdom of the spirit is life and peace.

Because the wisdom of the flesh is an enemy to God; for it is not subject to the law of God, neither can it be. And they who are in the flesh, cannot please God. But you are not in the flesh, but in the spirit, if so be that the Spirit of God dwell in you. ... Therefore, brethren, we are debtors, not to the flesh, to live according to the flesh. For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you mortify the deeds of the flesh, you shall live.”

Haydock commentary explains Romans 8: “**Ver. 5. &c.** *For they who are according to the flesh.* That is, who live according to the false, vain, and deceitful maxims and customs of carnal men, which he also calls the *prudence of the flesh*: and this prudence he calls *death, as leading men to eternal death*. Such carnal men relish nothing else but such pleasures. But they *who are* and live *according to the spirit, mind the things which are of the spirit*, fix their hearts on the things that belong to God, and his service; and this *wisdom of the spirit*, in which they experience much greater pleasure, leads them to eternal *life*, and to eternal *peace* in the enjoyment of God. The false *wisdom of the flesh* is an enemy of God, *cannot be subject to the law of God*, because the maxims of the flesh, and of the world, are so opposite to those of the gospel, and to the doctrine of Christ. (Witham) --- They who are subject to the flesh, by having their affections fixed on the things of the flesh, that is, carnal men, whilst they are such, cannot please God: for this prudence of the flesh makes them the enemies of God. (Estius)”

The Church understood from the beginning that the inspired words in Holy Scripture, which teaches us that: “It is a good thing for a man not to touch a woman” (1 Cor. 7:1) meant that the sexual marital act was especially powerful in influencing a man or a woman to “walk according to the flesh” and thus fall into sins of the flesh and die spiritually. For it is written: “*The soul that sinneth, the same shall die.*” (Ezekiel 18:20)

Carrying on the Apostolic Tradition from the beginning, St. Clement of Alexandria (c. 150-215) understood that St. Paul was advising the married to engage in the procreative act while renouncing the enjoyment of sexual pleasure. According to St. Clement, Paul speaks “not to those who chastely use marriage for procreation alone, but to those who were desiring to go beyond procreation, lest the adversary should arise a stormy blast and arouse desire for alien pleasures.” Thus, according to Clement’s treatise “*On Marriage*,” Satan is the source of a couple’s desire for sexual delight and “alien pleasures.” Furthermore, when Clement considered the commandment, “Thou shalt not commit adultery,” he understood it as God’s commanding husbands to engage in intercourse “only for the purpose of begetting children.” St. Clement also pointed out that in all the Jewish scriptures there was not a single instance in which “one of the ancients approached a pregnant woman” and taught that the avoidance of sexual relations from the time one’s wife became pregnant to the time of the child’s weaning was “a law of nature given by

God.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

Being a champion of virtue and the highest moral perfection, St. Clement could thus safely assert that: “The human ideal of continence... teaches that one should fight desire and not be subservient to it so as to bring it to practical effect. But our [Christian] ideal is not to experience desire at all. Our aim is not that while a man feels desire he should get the better of it, but that he should be continent even respecting desire itself. This chastity cannot be attained in any other way except by God’s grace. That was why he said "Ask and it shall be given you." ...Where there is light there is no darkness. But where there is inward desire, even if it goes no further than desire and is quiescent so far as bodily action is concerned, union takes place in thought with the object of desire, although that object is not present.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 57)

St. Clement’s divinely inspired teaching that echoes the teaching in the biblical books of *Tobit* and *St. Paul’s First Letter to the Corinthians* clarifies the Scriptural truth that “we should do nothing from desire” which in fact is the most perfect and evangelical teaching that should influence and direct all our deeds on this earth. St. Clement of Alexandria writes, “Our will is to be directed only towards that which is necessary. For we are children not of desire but of will. A man who marries for the sake of begetting children must practice continence so that it is not desire he feels for his wife, whom he ought to love, and so that he may beget children with a chaste and controlled will.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

If those wondrous words of the Holy Spirit that “we should do nothing from desire” truly influences and directs all our actions and thoughts, the Devil would never be able to cast us down to Hell and eternal torment which all people deserve who live for the sake of the flesh instead of for the spirit. “*For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you mortify the deeds of the flesh, you shall live.*” (Romans 8:13) Indeed, St. Clement rejected as “vulgar and plebeian” any efforts to seek pleasure in the marital act. Although he praised the values of mutual assistance and support, he also held “that ‘voluptuous joy’ had no proper place in Christian life.” In sum, “Christian couples will never have intercourse simply because they enjoy it and each other; they must make love only to beget a child.” In truth, the man who marries should do so “for the sake of begetting children” while practicing “continence so that it is not desire he feels for his wife” and begetting “children with a chaste and controlled will” for the glory of God. Thus, St. Clement and the rest of the Church understood the inherent danger in living after our sensual desires. (Cf. *The Paedagogus or Instructor*, Book II, Section 83; *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

St. John Chrysostom, carrying on the apostolic tradition of despising our fleshly lusts and desires, writes that: “Our soul hath by nature the love of life, but it lies with us either to loose the bands of nature, and make this desire weak; or else to tighten them, and make the desire more tyrannous. For as we have the desire of sexual intercourse, but when we practice true wisdom we render the [sexual] desire weak, so also it falls out in the case of life; and as God hath annexed carnal desire to the generation of children, to maintain a succession among us, without however forbidding us from traveling the higher road of continence; so also He hath implanted in us the love of life, forbidding us from destroying ourselves, but not hindering our despising the present life.” (*Homilies on the Gospel of St. John*, Homily LXXXV, John xix. 16-38, Ver. 24)

St. Augustine also agreed with this, teaching that the “lover of the spiritual good” hates and neglects the pleasures of the flesh: “What lover of the spiritual good, who has married only for the sake of offspring, would not prefer if he could to propagate children without it [lust] or without its very great impulsion? I think, then, we ought to attribute to that life in Paradise, which was a far better life than this, whatever saintly spouses would prefer in this life, unless we can think of something better.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 13, Section 71, A.D. 421) “Thus a good Christian is found to love in one and the same woman the creature of God, whom he desires to be transformed and renewed [in Heaven]; but to hate the corruptible and mortal conjugal connection and carnal intercourse: i.e. to love in her what is characteristic of a human being, to hate what belongs to her as a wife. ... It is necessary, therefore, that the disciple of Christ should hate these things which pass away, in those whom he desires along with himself to reach those things which shall for ever remain; and that he should the more hate these things in them, the more he loves themselves.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book 1, Chapter 15:41, c. 394 A.D.)

Indeed, “The chaste are not bound by a necessity to depravity, for they resist lust lest it compel them to commit unseemly acts; yet not even honorable procreation can exist without lust. In this way in chaste spouses there is both the voluntary, in the procreation of offspring; and the necessary, in lust. But honesty arises from unseemliness when chaste union accepts, but does not love, lust.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 9, Section 37)

Thus the conception of children is “the one alone worthy fruit...of the sexual intercourse.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1) No other aspect of the marital act can be described as “worthy.” Therefore, when a husband engages in marital relations during those times when his wife is pregnant, nursing, or menstruating, the husband or the wife or both are seen as seeking the unworthy fruit of sexual pleasure: “There also are men

incontinent to such a degree that they do not spare their wives even when pregnant.

Therefore, whatever immodest, shameful, and sordid acts the married commit with each other are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 5) St. Augustine with the rest of the Church always regarded marital intercourse as sinful whenever husband and wife “indulged” in marital intimacy without the intention to conceive a child. According to Augustine, there are two forms of marital intercourse, the necessary and the unnecessary. The only “necessary” marital intercourse is intercourse for begetting children. Such “intercourse for begetting is free from blame, and itself is alone worthy of marriage.” “Unnecessary” or blameworthy intercourse is simply lust: “But that which goes beyond this necessity, no longer follows reason, but lust.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Therefore, St. Augustine concluded that marital intercourse could be totally excluded from marriage without doing any harm to the marriage itself. Augustine found the three goods of marriage exemplified in the virginal marriage of Mary and Joseph: “This is why I said the full number of the three goods of marriage is found in what I declared by the Gospel was a marriage: ‘Faithfulness, because no adultery; offspring, our Lord Christ; and sacrament, because no divorce.’” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 10, Section 46)

St. Augustine taught that engaging in intercourse with one’s spouse because of sexual need or desire occupied the bottom rung of the ladder of marital morality. This was a “sin” according to him. Higher up was intercourse to generate children, exemplifying the good use of the evil of concupiscence. Here there was no sin. Then came the top rung. Couples engaging in “angelic exercise” had “freedom from all sexual intercourse.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 8) **It is thus clear that “continence from all intercourse [within or without marriage] is certainly better than marital intercourse itself which takes place for the sake of begetting children.”** (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 6, in "The Fathers Of The Church – A New Translation Volume 27")

According to the teaching of the Church, the good of offspring is expendable when the greatest good of avoiding marital intercourse is chosen. This is also why the Church and *The Council of Trent* infallibly teaches in Session 24, Canon 10 that it is “**better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony**”, which, as we have seen, is a restatement of Our Lord Jesus Christ’s words in the Holy Bible (1 Corinthians 7). St. Augustine offered married couples striving for the “better and more blessed” way some suggestions for ridding the elements of sexual desire and sexual pleasure from their lives. He proposed that a person’s love of heavenly realities would develop in direct proportion to a person’s hatred of earthly realities. Since there

would be no sexual intercourse in the next life, Augustine taught that the virtuous husband would do well to hate sexual union in this earthly life. Being a lover of virtue, the bishop of Hippo wanted the husband to “love” the spouse created by God while hating “the corruptible and mortal relationship and marital intercourse.” St. Augustine reiterated: “In other words, it is evident that he loves her insofar as she is a human being, but he hates her under the aspect of wifehood.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 40-42)

The idea of marriage as a partnership in which sexual tenderness played a role is totally absent from St. Augustine’s or any other of the Saints’ writings. This novel and heretical idea was completely unheard of in Christianity until impious and lustful heretics, like the members of Gnostic sects, tried to justify all kinds of abominable and vile sexual acts with or without a spouse. Indeed, the Church’s view on sexuality has been clear from the beginning, teaching us that both **married and unmarried persons who love each other passionately or immoderately exceeds “the bounds of moderation” and heaps up “the uncleanness of a more bestial intemperance.”** (St. Augustine, *On the Lord’s Sermon on the Mount*, in "The Fathers of the Church", 19, 28, 139)

Like the rest of the fathers, Augustine wanted a strict control over the act of marital intercourse “lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring.” St. Augustine himself had quite the experience of unlawful sexual indulgence and was well aware of the fact that sexual pleasure indulged in – and not restrained – holds us in bondage and is immensely powerful in taking over and control our soul: “Because of a perverse will was lust made; and lust indulged in became custom; and custom not resisted became necessity. By which links, as it were, joined together (whence I term it a “chain”), did a hard bondage hold me enthralled. Thus came I to understand, from my own experience, what I had read, how that ‘the flesh lusteth against the Spirit, and the Spirit against the flesh.’...‘O wretched man that I am! who shall deliver me from the body of this death’ but Thy grace only, through Jesus Christ our Lord?” (*The Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter 5)

He added that marital chastity fights valiantly for and demanded an end to spousal intercourse when a wife was “no longer able to conceive on account of age” since nature itself teaches that it’s unnecessary to perform the marital act at this time. In sum, the only time marital intercourse was good and lawful was the one instance when the married couple used their marriage bed as a place to conceive a child:

“It, [conjugal chastity] too, combats carnal concupiscence lest it exceed the proprieties of the marriage bed; it combats lest concupiscence break into the time agreed upon by the spouses for prayer. If this conjugal chastity possesses such great

power and is so great gift from God that it does what the matrimonial code prescribes, it combats in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age.** And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21, Section 43)

It is thus clear that “Marriage is good, as long as sexual relations are for procreation and not for pleasure. ... The law of nature recognizes the act of procreation: **have relations with your wife only for the sake of procreation, and keep yourself from relations of pleasure.**” (St. Athanasius the Great, *Fragments on the Moral Life*, Section 2)

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:25: “It was thus [from duty] those holy men of former times, those men of God sought and wished for children. For this one end—the procreation of children—was their intercourse and union with their wives. It is for this reason that they were allowed to have a plurality of wives. For if immoderateness in these desires could be well-pleasing to God, it would have been as much allowed at that time for one woman to have many husbands, as one husband many wives. Why then had all chaste women no more than one husband, but one man had many wives, except that for one man to have many wives is a means to the multiplication of a family, whereas a woman would not give birth to more children, how many soever more husbands she might have. Wherefore, brethren, if our fathers’ union and intercourse with their wives, was for no other end but the procreation of children, **it had been great matter of joy to them, if they could have had children without that intercourse, since for the sake of having them they descended to that intercourse only through duty, and did not rush into it through lust.** So then was Joseph not a father because he had gotten a son without any lust of the flesh? God forbid that Christian chastity should entertain a thought, which even Jewish chastity entertained not! **Love your wives then, but love them chastely. In your intercourse with them keep yourselves within the bounds necessary for the procreation of children. And inasmuch as you cannot otherwise have them, descend to it with regret.** For this necessity is the punishment of that Adam from whom we are sprung. Let us not make a pride of our punishment. It is his punishment who because he was made mortal by sin, was condemned to bring forth only a mortal posterity. This punishment God has not withdrawn, that man might remember from what state he is called away, and to what state he is called, and might seek for that union, in which there can be no corruption.”

St. Augustine, in his work *On Marriage and Concupiscence* continues to explain the reason why all should despise and hate the concupiscence and sexual desire of the flesh:

“But what in this action does it effect [sometimes even against our own will], unless it be its evil and shameful desires? For if these [evil lusts and desires] were good and lawful, the apostle would not forbid obedience to them, saying, "Let not sin therefore reign in your mortal body, that you should obey the lusts thereof." [Rom. 6:12] He does not say, that you should have the lusts thereof, but that you should not obey the lusts thereof; in order that (as these desires are greater or less in different individuals, according as each shall have progressed in the renewal of the inner man) we may maintain the fight of holiness and chastity, for the purpose of withholding obedience to these [evil and shameful] lusts [caused by original sin]. Nevertheless, our wish ought to be nothing less than the nonexistence of these very desires [which war against the Spirit], even if the accomplishment of such a wish be not possible in the body of this death. This is the reason why the same apostle, in another passage, addressing us as if in his own person, gives us this instruction: "For what I would," says he, "that do I not; but what I hate, that do I." [Rom. 7:15] In a word, "I covet." For he was unwilling to do this, that he might be perfect on every side. "If, then, I do that which I would not," he goes on to say, "I consent unto the law that it is good." [Rom. 7:16] Because the law, too, wills not that which I also would not. For it wills not that I should have concupiscence, for it says, "Thou shall not covet;" and I am no less unwilling to cherish so evil a desire. In this, therefore, there is complete accord between the will of the law and my own will. But because he was unwilling to covet, and yet did covet, and for all that did not by any means obey this concupiscence so as to yield assent to it, he immediately adds these words: "Now, then, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me" [Rom. 7:17]." (*On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 30.--The Evil Desires of Concupiscence; We Ought to Wish that They May Not Be, A.D. 419)

Finally, Athenagoras the Athenian in his *A Plea for the Christians* (c. 175 A.D.), writes on the elevated sexual morality of the Christians:

“Therefore, having the hope of eternal life, we [Christians] despise the things of this life, even to the pleasures of the soul, each of us reckoning her his wife whom he has married according to the laws laid down by us, and that only for the purpose of having children. For as the husbandman throwing the seed into the ground awaits the harvest, not sowing more upon it, so to us the procreation of children is the measure of our indulgence in appetite. Nay, you would find many among us, both men and women, growing old unmarried, in hope of living in closer communion

with God. But if the remaining in virginity and in the state of an eunuch brings nearer to God, while the indulgence of carnal thought and desire leads away from Him, in those cases in which we shun the thoughts, much more do we reject the deeds. For we bestow our attention, not on the study of words, but on the exhibition and teaching of actions,—that a person should either remain as he was born, or be content with one marriage...” (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXIII)

A great and edifying example of how good and virtuous spouses should view the marital sexual act and sexual pleasure is like a man that is tied to a chair and drugged with heroin or other substances against his will. This man would not commit any sin or fault even though his body became incredibly high or intoxicated by the drug and his body enjoyed the pleasure to the fullest. This is because his will refused to accept the drug intake that was forced on him. Spouses should view the marital act in the exact same way. They should hate the pleasure that is included in the marital act with their will, while accepting that their body must experience a delight of sorts for conception to occur. Just like the man that was tied to the chair and drugged against his will, they should not be accepting of the dose of pleasure that is given them, even though their body experiences the pleasure.

Spouses should thus not accept the dose of pleasure that is given them as anything else than an evil and unwelcome product of the fall of Adam and Eve, and of original sin. Although their body will be experiencing the pleasure, their will and heart should be firmly set against it, without seeking after it.

Sexual pleasure is not love or a cause of holiness but a “tribulation of the flesh” that makes a person “divided” according to the Holy Bible

Today, there are many heretical people who argue that the marital act is holy in itself, and that it brings us closer to God. This, however, is a direct contradiction of Our Lord’s words in the Holy Scripture and the Natural Law which teaches us that ***those who are married and perform the sexual act “shall have tribulation of the flesh”*** (1 Corinthians 7:28) and that the married life makes a person ***“divided”***. Strangely enough, this heresy that extols the sexual experience as a way to achieve holiness or oneness with God is not new, since those people who teach this heresy today are in perfect agreement with a second century heretical Gnostic cult that opposed the early Christian Church by advocating participation in the sexual experience. While little is known about their liturgies, it seems that sexual orgasm was regarded as a means of revelation according to their teachings. These impious heretics were reported as making a parody of the Christian meal, the agape, which followed the celebration of the Eucharist. Deploring such activity, the holy Bishop St. Clement of Alexandria (c. 150-215 A.D.) noted that “they have

impiously called by the name of communion any common sexual intercourse.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter IV, Section 27)

Indeed, “They [the heretics] maintain that one should gratify the lusts and passions, teaching that one must turn from sobriety to be incontinent. They set their hope on their private parts. [Phil. 3:19] Thus they shut themselves out of God’s kingdom and deprive themselves of enrollment as disciples, [Rev. 20:12, 15; 21:27] and under the name of knowledge, falsely so called, they have taken the road to outer darkness. [Matt. 8:12] “For the rest, brethren, whatever is true, whatever is holy, whatever is righteous, whatever is pure, whatever is attractive, whatever is well spoken of, whatever is virtuous, and whatever is praiseworthy, think on these things. And whatever you have learned and received and heard and seen in me, this do. And the God of peace shall be with you.” [Phil. 4:8-9] And Peter in his epistle says the same: “So that your faith and hope may be in God, because you have purified your souls in obedience to the truth,” [1 Peter 1:21] “as obedient children, not behaving after the fashion of the lusts in which in your ignorance you formerly indulged; but as he who has called you is holy, so also must you be holy in all your conduct; as it is written, ‘Be ye holy for I am holy’” [1 Peter 1:14-16 (Lev. 11:44; 19:2; 20:7)].” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XVIII, Section 109-110)

St. Epiphanius (310-403) also refers to certain Gnostic heretics who, in addition to being opposed to procreation, also loved copulation and the impure pleasure they could derive from it. He explains that in the early Church, the lustful heretics who were called Gnostics tried to excuse their unnatural and non-procreative sexual acts by deceptively lying about and perverting the Holy Scriptures. This is exactly what we see today. Many heretics, married as well as unmarried, pervert and lie about the Holy Scriptures in order to excuse their abominable sexual acts. St. Epiphanius describes them this way: “Mastered by the pleasure of fornication they invent excuses for their uncleanness, to tell themselves that their licentiousness fulfills [Paul’s commandment].” He also added that “Their eager pursuit of seduction is for enjoyment, not procreation, [just like the married who perform non-procreative sexual acts] since the devil mocks people like these, and makes fun of the creature fashioned by God. They come to climax but absorb the seeds in their dirt—not by implanting them for procreation, but by eating the dirt themselves.” (St. Epiphanius, *Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Section II, Chapter 26.--Against Gnostics or Borborites)

Because of many false and heretical teachings, almost every spouse now equates love with lust. How to enjoy sex more with your husband or wife is all over the TV, radio, music, newspapers, and magazines. If one spouse does not sexually gratify the other, then the unsatisfied spouse cries out that the other spouse does not love him or her. How perverse this is and totally destructive to true love! How in the world can a shameful momentary

sexual pleasure to the flesh be compared to true love—the love that spouses are supposed to have for one another, 24 hours a day and in every thought and deed of the day, even during hard times when they must suffer. And if one spouse cannot give sexual pleasure to the other for whatever reason, the non-satisfied spouse looks elsewhere to another man or woman or to an animal or inanimate object to get that sexual pleasure and so-called love that the inadequate spouse cannot give. How great indeed are the evils caused by spouses who indulge in sexual pleasure instead of fighting against it, instead of quieting it! Satan, indeed, has power over them to cause all kinds of trouble and sins in their life (Tobias 6:16-17, 22; 8:9). In truth, such spouses are like drug addicts that use each other to get their sexual “fix”. What a sick love they have: to equate sexual lust or concupiscence with love! Indeed, “Those who copulate not to procreate offspring but to satisfy lust seem to be not so much spouses as fornicators.” (Gratian, *Decretum* 2.32.2.1)

For instance, Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary never needed to perform the sexual act in order to foster their love for one another or in order to grow in holiness. And no married couple could ever have a greater love for one another than these two holiest Saints in Heaven! One must realize that the Holy Family was completely chaste for a purpose, to designate God’s goal for families—that is, to remain chaste as much as possible and only have relations with the intention of bearing children.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 13, A.D. 419: “The entire good, therefore, of the nuptial institution was effected in the case of these parents of Christ [Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary]: there was offspring, there was faithfulness, there was the bond. As offspring, we recognize the Lord Jesus Himself... because He who was to be without sin, and was sent not in sinful flesh [sinful because of original sin], but in the likeness of sinful flesh, [Rom. 8:3] could not possibly have been made in sinful flesh itself without that shameful lust of the flesh which comes from [original] sin, and without which He willed to be born, in order that He might teach us, that every one who is born of sexual intercourse is in fact sinful flesh [but made pure through baptism], since that alone which was not born of such intercourse was not sinful flesh. Nevertheless conjugal intercourse is not in itself sin, when it is had with the intention of producing children; because the mind’s good-will leads the ensuing bodily pleasure, instead of following its lead [that is, the sexual act is no sin when spouses perform the normal, natural and procreative marital act while also directly desiring the procreation of children before the marital act]; and the human choice is not distracted by the yoke of [original] sin pressing upon it, inasmuch as the blow of the sin [of concupiscence] is rightly brought back to the purposes of procreation.”

St. Aquinas made some astute observations on the nature of the love of friendship. “Perfect love,” wrote Aquinas, “is that whereby a man is loved in himself, as when someone wishes a person some good for his own sake; thus a man loves his friend. Imperfect love is that whereby a man love something, not for its own sake, but that he may obtain that good for himself; thus a man loves what he desires.” (Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 17, art. 8) Therefore, St. Thomas divided love into two categories, the love of friendship, which was pure and the true kind of love, and the love of fleshly desire or concupiscence, which was an impure, selfish and false kind of love. And so, a good husband and wife “must love each other not as adulterers love, but as Christ loved the Church.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, #23)

So why has sex become equated with “love”? Because it tends to pleasure and appease man’s senses. That’s why. But this is a dangerous love and not a true love for it is only an external form of love based on a pleasurable, intimate act—and one cannot truly foster a true love for one another based on one act that is often violent and bestial in nature. Many people, for example, have sex often but they don’t truly love one another because of it as one would think they should do if sex now really was an expression of love; hence that the majority of couples today are divorcing, committing adultery or fornicating or entering second sinful unions that are not marriages. They do not really love one another but rather only love the other person in so far as he or she can fulfill their pleasures in life. “*Men shall be lovers of themselves... and lovers of pleasures more than of God.*” (2 Timothy 3:4)

St. Augustine rightly points out that true love is not founded on selfishness but on a love for the person—an inherent truth about love that is found in the Natural Law—which sadly is something that most people totally lack today since almost all are selfish pleasure-seekers: “**I shall win my point that the love of the world by which a man is a friend of this world is not from God, and that the love of enjoying any creature whatsoever without love of the Creator is not from God; but the love of God which leads one to God is only from God the Father through Jesus Christ with the Holy Spirit. Through this love of the Creator everyone uses even creatures well. Without this love of the Creator no one uses any creature well. This love is needed so that conjugal modesty may also be a beatific good; and that the intention in carnal union is not the pleasure of lust but the desire for offspring.**” (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 3, Section 33, A.D. 421)

In contrast to the selfish pleasure-seekers mentioned above, other people might have sex more seldom or never and yet show true love to one another in other ways, such as through appreciation, affection and self-sacrifice, and by doing things together or by being intimate and caring in other ways. This is true love because this love is not centered on self-love or self-gratification that the worldly and impure couple seek after. This true love is sadly

never found amongst the worldly people who equates true love with self-gratification. That is why they can go and abort their babies as if they were trash since having children doesn't fit their sinful lifestyle; and why they can commit adultery and be unfaithful or abusive and dishonest etc., for their love is not centered on real love that seek to please others, but is self-centered and selfish in nature. When Pope Pius XI speaks of charity, it is not charity "founded on a mere carnal and transitory desire nor does it consist in pleasing words only, but it is a deep-seated devotion of the heart" and a love free from selfishness.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 23), Dec. 31, 1930: "This conjugal faith, however, which is most aptly called by St. Augustine the "faith of chastity" blooms more freely, more beautifully and more nobly, when it is rooted in that more excellent soil, the love of husband and wife which pervades all the duties of married life and holds pride of place in Christian marriage. For matrimonial faith demands that husband and wife be joined in an especially holy and pure love, not as adulterers love each other, but as Christ loved the Church. This precept the Apostle laid down when he said: "Husbands, love your wives as Christ also loved the Church," [Eph. 5:25; Col. 3:19] that Church which of a truth He embraced with a boundless love not for the sake of His own advantage, but seeking only the good of His Spouse. The love, then, of which We are speaking is not that based on the passing lust of the moment nor does it consist in pleasing words only, but in the deep attachment of the heart which is expressed in action, since love is proved by deeds. This outward expression of love in the home demands not only mutual help but must go further; must have as its primary purpose that man and wife help each other day by day in forming and perfecting themselves in the interior life, so that through their partnership in life they may advance ever more and more in virtue, and above all that they may grow in true love toward God and their neighbor, on which indeed "dependeth the whole Law and the Prophets." [Matt. 22:40] For all men of every condition, in whatever honorable walk of life they may be, can and ought to imitate that most perfect example of holiness placed before man by God, namely Christ Our Lord, and by God's grace to arrive at the summit of perfection, as is proved by the example set us of many saints."

Love is a constant theme in modern culture. Modern music, cinema, newspapers, radio, and television constantly assault our senses with stories and features about love. Unfortunately, the attributes of authentic human love, that is, the values of fidelity, exclusiveness, dependability, stability, childbearing, the establishing of a nuclear family and love of children are downgraded, while the values of sexual compatibility, amorous passion, and emotional ecstasy are given special attention. In modern parlance, the term "making love" has come to mean having sexual intercourse, and its value is measured solely in terms of erotic intensity and sexual climax. This understanding of "lovemaking"

makes no attempt to characterize sexual intercourse as an expression of genuine love of God and of children. It completely ignores the fact that the only primary purpose of the marital act is the procreation of children. Contemporary society has, in essence, separated love from sex, thus creating a chasm of moral ambiguity from which emerges a plethora of disordered sexual desires and carnal appetites.

Hence, Saint Augustine rightly remarks, “Evil [sexual] union is the work of the men operating evilly from their good members. The condition of the newborn is the work of God operating well from evil men. If you say that, even when there is adultery, the union is good in itself, since it is natural, but adulterers use it evilly, why will you not acknowledge that in the same way lust can be evil, yet the married may nevertheless use it well for the purpose of begetting children? Will you assert there can be evil use of good, but there cannot be good use of evil? We see how well the Apostle used Satan himself, when he delivered a man over to him for the destruction of the flesh, that his spirit might be saved in the day of the Lord, and when he delivered others up to him that they might learn not to blaspheme [1 Cor. 5:5].” (*Against Julian*, Book III, Chapter 7, Section 16, A.D. 421)

Pope Gregory XVI, in his encyclical “*Mirari Vos*” that condemned all forms of liberalism as well as religious indifferentism, firmly rejected this kind of lustful and selfish pseudo-marriage that so many in today’s world enter into, and directed all the faithful to hold fast to the teaching of the Church:

“Recalling that matrimony is a sacrament and therefore subject to the Church, let them consider and observe the laws of the Church concerning it. Let them take care lest for any reason they permit that which is an obstruction to the teachings of the canons and the decrees of the councils. **They should be aware that those marriages will have an unhappy end which are entered upon contrary to the discipline of the Church or without God’s favor or because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it [that is, the procreation and education of children, faithfulness, and mutual love and help].**” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12, Aug. 15, 1832)

But why does he say this? Because all those kinds of selfish, lustful and impious “marriages” devoid of God mentioned above in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage. **It seems evident that a woman taken merely to have sex is not a wife, because God instituted marriage for propagation, not merely for satisfying lust.** For the nuptial blessing [in Gen. 1:28] is, “Increase and multiply.”... It is shameful for a woman when her marriage bears no fruit, for this alone is the reason for marrying... bearing children is the fruit of marriage and the blessing of matrimony is

without doubt the reason that Mary's virginity defeated the Prince of this World. **Thus anyone who joins himself to another, not for the sake of procreating offspring, but rather to satisfy lust is less a spouse than a fornicator.** ... As no congregation of heretics can be called a Church of Christ because they do not have Christ as their head, so no matrimony, where one has not joined her husband according to Christ's precept, can properly be called marriage, but is better called adultery." (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum* 32.2.1.1-2)

Most people living today, especially those in the more developed nations, have become totally perverted through the media, television, music, magazines, internet sites, billboard ads, and posters. Almost everywhere one looks today, one will see impurities along with men and women who are scantily clothed or literally naked. The world has changed much over the years. Few people consider and think about how much the world have changed in a comparatively short time, but the world was very different just a 100 years ago. Back then, there were no sexual education; neither were there (generally) any pornography or immoral movies, series and magazines; and one would never find billboards plastered with images of literally naked or semi-naked women at totally public places for everyone to see, no matter the age. Before in time, one could indeed go and shop for food or clothing in total peace of mind without having to worry about seeing half naked, sensual women and men being displayed all over the place. This doesn't exist today, at least not in the western culture. But however bad that is, it cannot be compared to the sheer horrors of the media. In the media, perverted viewers observe perverted characters and families and imitate them. This destroys their conscience as they imitate them and their sinful behavior and sexual perversions.

One can only shudder in horror over the number of people that actually have imitated what they have heard, read or seen in the media, magazines and television that they otherwise wouldn't have known about. Who among men who frequently watch media can honestly say that he hasn't learned to commit some new sin that he before didn't know about through the media? The media is indeed the devil's favorite playground in the total and complete destruction of human morality. In fact, the media has such power to normalize trends and sinful behaviors – as one frequently witness when fans starts to behave and dress as their "idols" seen on the media – that it has normalized and preconditioned peoples minds into believing that it's totally normal to act like this and that everyone commits such acts as are shown and promoted. A few examples one almost always encounters are: immodest dress (hence the reason why virtually the whole world has gone from being somewhat modestly dressed to half-naked in just 50 years or so), homosexuality, cursing, taking God's name in vain, tips or recommendations on how to increase sexual pleasure, or the constant viewing of lustful kisses, touches, and unlawful and mortally sinful sexual practices. Such depraved sexual sins were much more, if not

totally uncommon before since most, if not all people, were ignorant about them, and as a result, were less likely to know even how to commit them.

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 198 A.D.): “For the marriage of other [sinful, selfish and lustful] people is an agreement for indulgence; but that of philosophers leads to that agreement which is in accordance with reason, bidding wives adorn themselves not in outward appearance, but in character; and enjoining husbands not to treat their wedded wives as mistresses, making corporeal wantonness their aim; but to take advantage of marriage for help in the whole of life, and for the best self-restraint.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

It is the purpose behind the marital act, the will of not wanting to live a sensual life, the thought of wanting to have children for the glory and honor of God—that produces the good fruits in parents. It is not merely a natural act or process that achieves this good fruit, but again, the intention. True love thus resides in the will or thought, and not first and foremost in an external deed. This is not to say, however, that an external act if performed with a good intention cannot be a sign of true love, because it can (examples being almsgiving or other good and charitable deeds), and in this sense intimacy can be called love, but only in so far as it is **not selfish or self-centered in nature**.

St. Robert Bellarmine, *The Art of Dying Well*, Chapter XV, On Matrimony: “There are three blessings arising from Matrimony, if it be made a good use of, viz: Children, fidelity, and the grace of the sacrament. **The generation of children, together with their proper education, must be had in view, if we would make a good use of matrimony; but on the contrary, he commits a most grievous sin, who seeks only carnal pleasure in it.** Hence Onan, one of the children of the patriarch Juda, is most severely blamed in Scripture for not remembering this, which was to abuse, not use the holy Sacrament. But if sometimes it happen that married people should be oppressed with the number of their children, whom through poverty they cannot easily support, there is a remedy pleasing to God; and this is, by mutual consent to separate from the marriage-bed, and spend their days in prayer and fasting. For if it be agreeable to Him, for married persons to grow old in virginity, after the example of the Blessed Virgin and St. Joseph, (whose lives the Emperor Henry and his wife Chuncunda endeavoured to imitate, as well as King Edward and Egdida, Eleazor a knight, and his lady Dalphina, and several others,) why should it be displeasing to God or men, that married people should not live together as man and wife, by mutual consent, that so they may spend the rest of their days in prayer and fasting?”

In this context of speaking about selfish pleasure seekers, it is necessary to speak about the male population, that especially today are completely consumed by the search for and gratification of their foul, sensual and carnal appetites. St. Thomas Aquinas denounces such men unequivocally, teaching that: “On the contrary, Augustine says... **thou shouldst excel thy wife in virtue, since chastity is a virtue, thou yieldest to the first onslaught of lust, while thou wishest thy wife to be victorious.**” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 1; *De Decem Chord*, Serm. ix de Tempore)

Just as an external deed can be done for a good cause, so it can also be done for an evil cause, even if it outwardly appears to be good or devout. For example, if someone were to give alms in order to achieve human praise and glory from other men and not from God, this deed of alms-giving would be worthless before God and would in no way profit the giver for salvation, but would actually only increase his torment in Hell, since it was a sin of vanity and vainglory. Therefore, a physical deed can never be meritorious in itself, but it is the intention behind the deed that defines its goodness or badness of the action. This truth is important to make clear since so many people today erroneously seem to believe that the sexual act in itself is a source of love.

Matthew 6:1-4 “Take heed that you do not your justice before men, to be seen by them: otherwise you shall not have a reward of your Father who is in heaven. Therefore when thou dost an almsdeed, sound not a trumpet before thee, as the hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may be honoured by men. Amen I say to you, they have received their reward. But when thou dost alms, let not thy left hand know what thy right hand doth. That thy alms may be in secret, and thy Father who seeth in secret will repay thee.”

Spouses who love their spouse with an adulterous love are adulterers

According to the teachings of the Doctors, Theologians and Saints of the Catholic Church, any man who is a too ardent lover of his spouse, (that is, he or she who loves his wife’s or husband’s body too much or the lust or pleasure that he or she receives from them too much or more than he loves God or his spouse’s soul,) is an adulterer of his God and of his wife.

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 20, 40, A.D. 393: “Do you imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children? . . . **He who is too ardent a lover of his own wife is an adulterer [of his God and wife].**”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8: “And since **the man who is too ardent a lover of his wife** acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he **may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.**”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV: “Also, Jerome, [in *Against Jovinian*, I]: C. 5. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress. The origins of love are respectable, but its perversion is an enormity. §1. It gives no respectable motive for losing one’s self control. Hence, the Sentences of Sixtus says, “**He is an adulterer who is too passionate a lover of his wife.**” **Just as all passion for another’s wife is sordid, so also is excessive passion for one’s own.** The wise man should love his wife reasonably, not emotionally. The mere stimulus of lust should not dominate him, nor should he force her to have sex. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress.”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question VI: “You shall not commit adultery.’ [Ex. 20:14]... You ought to excel over your wife in virtue (for chastity is indeed a virtue). Are you captive to the impulses of lust? Do you expect your wife to be victorious in this while you lie vanquished? As the head of your wife, you lead her to God. Would you be willing to follow a head like yourself? The husband is the head of the wife [Eph. 5:23]. So where the wife behaves better than the husband, the home is turned upside down on its head. If the husband is the head, the husband should behave better, and so lead his wife in all good deeds.”

People who are in a marriage should ask themselves these questions: “Whom do I love during the act of marriage: God and my spouse in all honesty and virtue, or my spouse’s body and the lust I derive from it?” “Have the thought of God or that He is present ever even entered my mind during marital relations?” “Have this absence of God’s presence in my mind also driven me into committing shameful sins by inflaming my concupiscence in unlawful ways?” In truth, those couples who doesn’t shut God out from themselves or their hearts during marital relations will undoubtedly be less likely to fall into other sins during the act of marriage. Saint Alphonsus, in his great book called the *True Spouse of Jesus Christ*, explains this crucial truth to us.

St. Alphonsus, *Doctor of the Church*, On the Presence of God: “**The Saints by the thought that God was looking at them have bravely repelled all the**

assaults of their enemies... This thought also converted a wicked woman who dared to tempt St. Ephrem; the saint told her that if she wished to sin she must meet him in the middle of the city. But, said she, how is it possible to commit sin before so many persons? And how, replied the Saint, **is it possible to sin in the presence of God, who sees us in every place?** At these words she burst into tears, and falling prostrate on the ground asked pardon of the saint, and besought him to point out to her the way of salvation." (*True Spouse of Jesus Christ*, p. 497)

And Gratian says that: "Unbridled desire and shameful employment of marriage are licentiousness and impurity... Second [in Gal. 5:19], the works of the flesh are called "impurity," and "licentiousness," its companion, is included with it. In the Old Law, the Scriptures generally include these among those horrible crimes committed in secret, which are said to be so filthy as to pollute the mouth that speaks of them, or the ears that hear of them. It says [Lev. 15:31], "You shall teach the children of Israel to take heed of uncleanness," including in this passage all unbridled desires, **even those acts within marriage that are not performed as though God were present, with shame and modesty, for the sake of children. Such are called licentiousness and impurity.**" (Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV, Part 4, C. 12)

If it's God we love the most, then it must naturally be Him that we are seeking to please, and not ourselves, our flesh, or our spouse. Our Lord God Jesus Christ Himself taught us this specific truth in the holy gospels, saying: "*He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me.*" (Matthew 10:37)

In answering the question "Whether it is a mortal sin for a man to have knowledge of his wife, [that is, to perform the sexual act with his wife] with the intention not of a marriage good but merely of pleasure?" St. Thomas Aquinas explains that "the right answer to this question is that if pleasure be sought in such a way as to exclude the honesty [and chastity] of marriage, so that, to wit, it is not as a wife but as a woman that a man treats his wife, and that he is ready to use her in the same way if she were not his wife [and merely for fulfilling his own lust], it is a mortal sin; wherefore such a man is said to be too ardent a lover of his wife, because his ardor carries him away from the goods of marriage." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 6)

St. Clement of Alexandria, in his book "*The Instructor*" shows us very clearly how "he violates his marriage adulterously who uses" the marital sexual act in a forbidden, obscene or lewd way:

“For many think such things to be pleasures only which are against nature, such as these sins of theirs. And those who are better than they, know them to be sins, but are overcome by pleasures, and darkness is the veil of their vicious practices. For he violates his marriage adulterously who uses it in a meretricious way, and hears not the voice of the Instructor [the Lord], crying, "The man who ascends his bed, who says in his soul, Who seeth me? darkness is around me, and the walls are my covering, and no one sees my sins. Why do I fear lest the Highest will remember?" [Sirach 23:18] Most wretched is such a man, dreading men's eyes alone, and thinking that he will escape the observation of God. "For he knoweth not," says the Scripture, "that brighter ten thousand times than the sun are the eyes of the Most High, which look on all the ways of men, and cast their glance into hidden parts." [Sirach 23:27-28] Thus again the Instructor threatens them, speaking by Isaiah: "Woe be to those who take counsel in secret, and say, Who seeth us?" [Isaiah 29:15] For one may escape the light of sense, but that of the mind it is impossible to escape. For how, says Heraclitus, can one escape the notice of that which never sets? Let us by no means, then, veil our selves with the darkness; for the light dwells in us. "For the darkness," it is said, "comprehendeth it not." And the very night itself is illuminated by temperate reason. The thoughts of good men Scripture has named "sleepless lamps;" although for one to attempt even to practice concealment, with reference to what he does, is confessedly to sin. And every one who sins, directly wrongs not so much his neighbor if he commits adultery, as himself, because he has committed adultery, besides making himself worse and less thought of. For he who sins, in the degree in which he sins, becomes worse and is of less estimation than before; and he who has been overcome by base pleasures, has now licentiousness wholly attached to him. Wherefore he who commits fornication is wholly dead to God, and is abandoned by the Word as a dead body by the spirit. For what is holy, as is right, abhors to be polluted. But it is always lawful for the pure to touch the pure. Do not, I pray, put off modesty at the same time that you put off your clothes; because it is never right for the just man to divest himself of continence. For, lo, this mortal shall put on immortality; when the insatiableness of desire, which rushes into licentiousness, being trained to self-restraint, and made free from the love of corruption, shall consign the man to everlasting chastity. "For in this world they marry and are given in marriage." But having done with the works of the flesh, and having been clothed with immortality, the flesh itself being pure, we pursue after that which is according to the measure of the angels." (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children, c. 198 A.D.)

Indeed, “The good of marriage remains a good, as it has always been a good among the People of God. ... Now it allows human beings to procreate children, not like animals by merely copulating with females, but in a decent conjugal order. Nevertheless, when a Christian mind focuses on celestial things, it wins a victory beyond all praise. Yet, since, as the Lord says [Mt. 19:11-12], not all can accept this message, let those who can do so, and let those who cannot be content to marry. Let them weigh well what they have not chosen, and persevere in what they have embarked on. Let no opportunity be given to the Adversary, and let Christ be robbed of no offering. If purity is not preserved in the conjugal bond, one should fear damnation.” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Twenty-Seven, Question I, Part 2, C. 41)

In a sense, one can truly say that the person who sets his heart on loving a physical pleasure with his will – whatever it may be – worships and loves a kind of idol. That is why we as humans must always do our utmost to try to escape or minimize the pleasures that are addictive to us. For the stronger a pleasure is and the more delightful it is to our senses, the more potential there is for it to become a sin and for a person to grow attached to it. St. Thomas Aquinas writes concerning this, “If the sexual pleasure is sought beyond the limits of integrity proper to marriage, in the sense that in conjugal relations the spouse sees in the partner not any more the characteristics proper to the spouse, but only a female/woman and is disposed to do with her the same things even if she were not his wife, he has sinned mortally.” (*In Sententiarum*, d.31, q.2, art, 3) Also, “It is needed to be said that a man seeks in the wife pleasure as from a prostitute when he looks at her with the same look with which he would look at a prostitute.” (*Ibid.*, d.31, q.2, art, 3) And so, “Self-restraint is to prevail over sensual pleasure; on the other hand, the prevalence of the latter is what I call licentiousness.” (St. Gregory of Nazianzus, Vol. II, *Epi Ithika* or *Moral Epopees* 31, *Ori pachimereis*, PG 37, 651A)

Another good example how loving one’s spouse (like an adulterer) – in an inordinate, unreasonable and sensual manner is sinful and evil – is found in *The Revelations of St. Bridget* in a chapter about a damned person who “**was married and had no more than one wife and did not have intercourse with any other woman. However, he maintained his fidelity in marriage not because of divine charity and fear but because he loved the body of his wife so tenderly that he was not attracted by sexual union with any other body.**” This example shows us that even in the time of St. Bridget in the 14th century, men and women of bad will loved the carnal pleasure they could derive from their spouse in an unreasonable and evil manner. Indeed, even though this man only loved his wife in a sensual manner rather than other women, he was still damned, thus showing us God’s hatred of and severity in judging marital sexual sins.

“The bride [St. Bridget] had a vision of what seemed to be two demons, alike in every limb, standing before the judgment seat of God. They had mouths wide open like wolves, glass-like eyes with burning flames inside, hanging ears like rabbits, swollen and protruding bellies, hands like those of a griffin, legs without joints, feet that looked mutilated and half cut-off. One of them said then to the judge: “Judge, sentence the soul of this knight who matches me to be united to me as my mate!”

The judge [Our Lord Jesus Christ] replied: “Tell me what rightful claim you have to his soul!”

The demon answered: “I ask you first, since you judge fairly: Is it not said, where an animal is found similar in type to another, that it belongs to the lion species or wolf species or some other such species? So now I ask to which species this soul belongs—is she like angels or demons?”

The judge said: “She does not match the angels but you and your mates, that is clear enough.”

Then, almost in mockery, the demon said: “When this soul was created from the fire of your unction, heat of union, that is, of your love, she was like you. Now, however, since she despised your sweet love, she is mine by a triple right: first, because she is like me in disposition; second, because we have the same tastes; third, because we both have a single will.” ... Her belly is swollen, because the extent of her greed had no measure. She was filled but never satisfied. ... I have a similar greed. If I alone could gain possession of all the souls in heaven and earth and purgatory, I would gladly seize them. And if only a single soul was left, I would out of my greed never let her go free from torment. Her breast is icy cold just like my own, since she never had any love for you and your commandments were never to her liking. So too, I feel no love for you. Rather, out of the envy I have toward you, I would willingly let myself be continuously killed in the bitterest of deaths and resuscitated again for the same punishment if only you were killed, if it were possible for you to be killed. ...

This person was married and had no more than one wife and did not have intercourse with any other woman. **However, he maintained his fidelity in marriage not because of divine charity and fear but because he loved the body of his wife so tenderly that he was not attracted by sexual union with any other body.** ...

Then the judge [Jesus Christ] turned to me [St. Bridget] who had seen all this and said: “Woe to this man who was worse than a robber! He had his own soul on sale; **he thirsted for the impurity of the flesh**; he cheated his neighbor. This is why voices of men cry out for vengeance on him, the angels turn away their faces from him, the saints flee his company.”

Then the demon drew close to the soul that matched him and said: “O judge, look: here am I and I again! Here am I, wicked through my own wicked will,

unredeemed and unredeemable. But this one here is another me: though he was redeemed, he made himself like me by obeying me more than you. ... So she is mine! Therefore, as they say, her flesh will be my flesh, though, of course, I have no flesh, and her blood will be my blood.” The demon seemed to be very happy about this and began to clap his hands.

The judge said to him: “Why are you so happy and what kind of happiness is that you feel in the loss of a soul? Tell me while this bride of mine stands here listening. Although I know all things, answer me, for the sake of this bride, who can only grasp spiritual matters figuratively.”

The demon said: “As this soul burns, I burn even more fiercely. When I burn her with fire, I am burned even more. Yet, because you redeemed her with your blood and loved her to such an extent that you, God, gave yourself for her, and I still was able to deceive her, I am made glad.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 31)

Sad to say, the truth of the matter is that most people in this world fits the description of this damned soul, since they love their spouse in an inordinate way. The Son of God, in a Revelation spoken to Saint Bridget, speaks of this, saying: “**But now, the redeemed soul of man has become like the most ugly and shameless frog**, jumping in its arrogance and **living in filth through its sensuality**. She has taken my gold away from me, that is, all my justice. **That is why the devil rightly can say to me: ‘The gold you bought is not gold but a frog, fostered in the chest of my lust. Separate therefore the body from the soul and you shall see that she will jump directly to the chest of my lust where it was fostered.’** ... Such is the soul of the man I am talking about to you. **She is namely like the most vile frog, full of filthiness and lust, fostered in the chest of the devil.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 21)

Hierarchy of sexual sins, licentiousness and illicit marital relations

Thomas N. Tentler, author of *Sin and confession on the eve of the Reformation*, and who studied the topic of the hierarchy of sexual sins developed in the Catholic Church from confession manuals, have listed the rank ordering of sexual sins committed by married and unmarried people. Now this is interesting, for this is how Catholic priests (before the beginning stages of the Great Apostasy) would have viewed and judged many of the sexual acts people today commit without any shame. Many of the things you perhaps would think are acceptable, will be seen are not — and in fact to be totally sinful. This will give us an overview on what is acceptable and what is not while having marital relations. The sins are ordered in 16 categories and applies to both the married and unmarried. They are as follows:

(1) unchaste kiss, (2) unchaste touch, (3) fornication, (4) debauchery, (5) simple adultery (one partner married, one single), (6) double adultery (both partners married), (7) voluntary sacrilege (one partner under religious vows), (8) rape or abduction of virgin, (9) rape or abduction of wife, (10) rape or abduction of nun, (11) incest, (12) masturbation, (13) improper sexual position (even between spouses), (14), improper orifice or opening (most heinous crime between spouses), (15) sodomy (homosexuality), (16) bestiality.

There are obviously many other mortal sins included in the above categories that are not directly listed by name. So what other mortally sinful sexual activities or acts not listed above are commonly practiced today between married and unmarried people? The following list are only some of the most common examples of sins many people today are guilty of when they are having marital relations. It must of course be understood that if we have not listed some other sin that you might be doing that are lustful and shameful, it is still forbidden and a mortal sin to commit it. All of the following deeds are forbidden and are illicit marital relations, and must therefore be considered as the mortal sin of lust. Mortal sins always lead a soul to Hell unless one performs an *Act of Contrition* which includes *Perfect Contrition* and performs the other acts the Church requires for salvation.

- **Striptease.**
- **Dressing sensual** (both before, during or after marital relations).
- **Sex games** (or sexual role play).
- **Sex toys** (or other objects used for this purpose).
- **Sensual, foul, unchaste or dirty talking** (both before, during or after marital relations).
- **Uncontrollable or unrestrained moaning.** This is always a mortal sin if it's done intentionally or with the intention to inflame one's own or the other spouse's lust. Most women can control themselves, but many choose not to since they are promiscuous. Some women indeed are very cruel and want to hurt others when it comes to this, and one can only say that such women who act in this way are abominable and demonic since they are searching for a foul pleasure and since they are hurting and killing their husband's soul.
- **The shaving of the genital hair** (can be mortally sinful or non-sinful depending on the reason why it is done). If it's done with the intention of enhancing sexual pleasure and/or for seeing more of the spouse, it is always a mortal sin.
- **Inappropriate sexual position.** This is often a sign of passion according to St. Thomas Aquinas, and if so, it is a mortal sin. (See next section for appropriate sexual position according to the teaching of the Church.)

- **Aphrodisiacs or substances used to enhance lust.** If the intention of the spouses when using aphrodisiacs is the enhancement of their shameful and damnable lust, they are absolutely committing a mortal sin. The only exception to this that is absolutely necessary would be if a husband couldn't achieve an erection and so took a substance that helped him achieve this end. In this case it wouldn't even be a venial sin since his intention for using it is not to increase his pleasure, but rather to conceive children and fulfilling the marital duty. However, a husband must never use pills or compounds that he knows will increase his lust. There are many pills and natural herbs that can be used to achieve an erection without necessarily increasing the pleasure (such as PDE-5 inhibitors). Erection first and foremost has to do with blood-flow, and so that is what should be looked for in herbs, medicines and supplements.
- **Pausing, interrupting or prolonging the marital act** (can be mortally sinful or non-sinful depending on the intention). It is always a mortal sin if it's performed with the intention of increasing length or intensity of the sexual pleasure or for making the wife or husband reach climax outside of the natural, normal marital act. It is unnatural to interrupt the sexual act for the sake of mere pleasure. It is also a sign of passion, which is mortal (see St. Thomas in next section). For when a husband or wife engages in acts of unnatural prolonging or interrupting of the marital sexual act, they are no longer following the primary or secondary purpose of the sexual act (procreation and quenching of lust), but are rather following the motive of satisfying and inflaming their shameful and damnable lust as their (new) primary end or motive during marital relations. That's why it's a mortal sin to interrupt the act of marriage for the above mentioned reasons. Further, consider that the Catholic Church teaches that even the normal marital act *when performed for the sole sake of pleasure* is at least a venial sin, but spouses who are interrupting the marital act for the sake of lust are not even performing the normal and natural marital act, but are hindering or interrupting it. As a consequence, they are committing an action that is inherently sinful and unnatural. Resting or taking pauses however is not sinful whenever the situation demands it. For example, the intercourse could be giving the wife pain or be exhausting the husband who, in sincerity, is trying to finalize the act but cannot do it. All of these and similar examples are not sinful, because they are not performed for the sake of lust. Hence, it is the evil intention of enhancing sexual pleasure while refusing to consummate the marital act in the natural way, by unreasonably interrupting it, or by unreasonably holding on too long, that makes the deed of prolonging marital relations sinful. For everything not following reason in the marital act, as explained by St. Thomas Aquinas in the beginning of this article, is sinful.
- **Masturbation of self or spouse** (before, during or after the act of marriage). Masturbation has always been considered as a mortal sin in the Catholic Church

and it doesn't cease to be a mortal sin just because the spouses are married. Despite this ancient, constant and infallible dogmatic moral teaching of the Catholic Church on the evilness and total sinfulness of masturbation—not only the perverted, evil Vatican II “Catholics” and “do what do wilt” satanic protestants, but even many so-called “traditional Catholic” couples—actually believe that masturbation is right to do within the marriage act! Although they know and even admit that it's a mortal sin to masturbate outside of the marriage act, they nevertheless believe that it is right to do within the marriage act — and that it is an exception. But what Church teaching or saint can they cite to support this heresy? None! Only evil, perverted and heretical theologians (or other heretical modern “Catholic” laymen's private opinions) during the last 100 years or so, can they even cite to support this teaching. This fact, then, is quite telling, and it proves that this teaching is directly inspired by the Devil from the pits of Hell, since it was totally unheard of before the beginning stages of the Great Apostasy and the modern world. Those who teach that such a degraded and debauched lifestyle is “good”, “right” or “moral” are complete perverts and their opinions are utterly worthless. All masturbatory touching of the genitals of oneself or one's spouse (i.e. manipulative sexual acts), is immoral and a mortal sin. Any type of masturbatory touching is immoral (regardless of whether or when climax occurs) because it is an act that is not natural, procreative or necessary for conception to occur and is, therefore, an unreasonable act.

- **Kisses, touches, hugs, caresses** etc. (can be sinful or non-sinful). All kisses, touches, hugs, and caresses performed for the sake of lust or sensual pleasure is mortally sinful and must always be avoided at all cost by all people at all times. Natural touches, kisses, hugs, caresses, embraces and the like (such as those performed by family members and by lovers in public) are not sinful provided they are not performed for the sake of sensual or lustful reasons. Spouses must be aware though, for even though it is not sinful to embrace one another out of affection, excess or unreasonability in embracing happens easily during the heat of concupiscence, and this is certainly sinful. Also, if spouses hug or kiss each other out of affection and they perceive that their lust is aroused by this act, they must immediately cease with this deed that is arousing their lust or be guilty of the mortal sin of unlawfully inflaming their lust. The more spouses indulge in these lawful embraces and are careless therein, the more likely it will become sinful. So to be on the safe side and to become perfect, spouses should never touch, kiss or even see each other naked during intercourse. Kissing and touching before intercourse are also particularly problematic as they lead to intercourse that is not governed by a desire to procreate. Spouses should also never walk around at home undressed or partially dressed. Women especially should never walk in their underwear or naked in the presence of their husband, as this behavior without a doubt will incite his lust. This specific problem we have today of people walking around naked or dressed like

whores in public or at home was typically unheard of before in society, as most men and women in the past was much more well dressed and modest, even at home. As an example demonstrating this fact, consider how women's underwear looked like just 200 years ago. Believe it or not, but these *underwear* were in fact more modest than what many women wear as *skirt* or *dress* in public today!

- **Unnatural sexual acts** (always gravely sinful). An unnatural sexual act or touch is any type of sexual act that is not natural, reasonable, or procreative. Some examples of unnatural sexual acts include shameful acts with the mouth, sodomy, acts performed on different parts of the body not intended for this purpose, and manipulative sexual acts (i.e. masturbation of self or the spouse). All unnatural sexual acts are intrinsically evil and always gravely immoral because these acts lack the natural and procreative meaning, and therefore right reason, which are required by God for sexual acts to be moral. These acts are not procreative because they are not the type of act that is inherently directed at procreation. This is not the type of sexual union intended by God for human persons. Unnatural sexual acts are not justified by being done within marriage, nor by the circumstance that these acts occur in connection to or the context of natural marital relations, because the moral law requires each and every sexual act to be not only reasonable and marital, but also natural and procreative. All unnatural sexual acts and embraces are thus intrinsically evil and always gravely immoral due to the deprivation of the procreative purpose and right reason that always must accompany the marital act.

Examples of things a couple could do to inflame concupiscence accidentally (and that are bad, since it enhance lust!) but that are perhaps not sinful in every case depending on the intentions of the spouses while they're doing it, is to have marital relations in light instead of in darkness, to come together naked or partially naked instead of clothed, or to touch each other more than what is absolutely necessary during the marital act by hugs and the like. All of these things however should be avoided by the spouses as much as possible in order to cultivate a virtuous, honorable and good marriage. In truth, the inflaming of concupiscence usually starts out as a venial sin and if continued always ends in mortal sin, because all control is lost. "*Go not after thy lusts, but turn away from thy own will.*" (Ecclesiasticus 18:30)

Appropriate sexual position

Christian moralists, canonists, and theologians from the patristic period onward commonly maintained that only one posture was appropriate and natural for human sexual intercourse.

St. Albertus Magnus the Great, *Doctor of the Church*, (c. 1206-1280): “**Nature teaches that the proper manner is that the woman be on her back with the man lying on her stomach.**” (Commentarii in IV Sententiarum (Dist. XXIII-L))

Deviation from this was sanctioned only when illness or physical obesity necessitated or when there was danger of smothering the foetus in the advanced stages of pregnancy.

Many readers will undoubtedly question why the missionary position would be considered as the only appropriate form of sexual intercourse between a husband and wife. The simple answer to this question is because of the **natural order of the hierarchy so established by God**, because in marriage the *husband* is the head of the wife.

Ephesians 5:23 “Because the *husband* is the head of the wife, as Christ is the head of the church. He is the savior of his body.”

The missionary position is simply a bodily manifestation of this. If it were otherwise, the woman would be more like a man (more like the head and in control) and the man more like a woman (more submissive and receptive), which is contrary to nature.

Genesis 1:27 “And God created man to his own image: to the image of God he created him: male and female he created them.”

St. Thomas Aquinas teaches the same concept in his “Summa Theologica”:

“These species are differentiated on the part of the woman rather than of the man, **because in the venereal act the woman is passive** and is by way of matter, whereas the **man is by way of agent [in way of acting]...**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

Thus, the Catholic Church teaches that any sexual position performed by the spouses where the woman is by way of agent, (that is, when she is more in control of the sexual act with her movements) is contrary to nature and tradition, in addition to the natural hierarchy so established by God.

But there are also other reasons why the Church commonly have recommended only the missionary position. The most obvious reason, of course, is because these other positions or “experimentations” are usually more “exciting” to people who practice them, since it enhances their lust and gives them greater levels of pleasure or enjoyment than they

otherwise would have, in addition to making the act more bestial. So that's why Church tradition holds as contrary to nature those other positions. The Church has as its main goal the preservation of morality and the salvation of souls, and not that of appeasing stiff-necked, lust-seeking couples who are searching for new ways to damn themselves. The Angelic Doctor, St. Thomas Aquinas, who was well aware of the sexual depravity of humankind, wonderfully refers to these most obvious reasons in his writings as well.

St. Thomas Aquinas, *In Libros Sententiarum*, Chapter IV, Section 31, 2, 3: "Marital relations are contrary to nature when either the right receptacle or the **proper position required by nature is avoided**. In the first case it is always a mortal sin because no offspring can result, so that the purpose of nature is completely frustrated. But in the second case [of inappropriate sexual positions] it is not always a mortal sin, as some say, **though it can be the sign of a passion which is mortal**; at times the latter can occur without sin, as when one's bodily condition does not permit any other method. ***In general, this practice is more serious the more it departs from the natural way.***"

St. Thomas Aquinas' mentor, St. Albertus Magnus the Great, also a *Doctor of the Church*, taught that to depart from the "natural position" for human intercourse, the husband on top of his wife, was to become like the "brute animals." (Albert the Great, *On the Sentences*, 4.31.24) St. Thomas Aquinas elaborated on that concept, teaching that: "by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation," the married couple commits sin by going "contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 154, art. 11)

In truth, "Some, then, as we have shown, have tried to go beyond what is right and the concord that marks salvation which is holy and established. ... They have abandoned themselves to lust without restraint and persuade their neighbors to live licentiously; as wretches they follow the Scripture: "Cast your lot in with us; let us all have a common purse and let our moneybag be one." [Prov. 1:14] On account of them the same prophet gives us advice saying: "Go not in the way with them, withdraw thy foot from their steps. For not unjustly are nets spread out to catch birds; for they are guilty of bloodshed and treasure up evil for themselves" [Prov. 1:15-18] that is, they seek for immorality and teach their neighbors to do the same. According to the prophet they are "fighters struck with their own tails" (ourai), to which the Greeks give the name kerkoi. Those to whom the prophecy refers might well be lustful, incontinent, men who fight with their tails, children of darkness and wrath... And again in anger at such people he directs that we should "have no fellowship with any one called a brother if he is a fornicator or covetous man or idolater or reviler or drunkard or robber; with such a man one ought not even to eat." [1 Cor. 5:11]

"For I through the law am dead to the law," he says, "that I may live unto God. I am crucified with Christ; it is no longer I that live," meaning that I used to live according to my lusts, "but Christ lives in me," and I am pure and blessed by obeying the commandments; so that whereas at one time I lived in the flesh carnally, "the life which I now live in the flesh I live by faith in the Son of God" [Gal. 2:19-20]." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XVIII, Section 105-106)

Kisses and touches performed for sensual motives is condemned as a mortal sin by the Catholic Church and Her Saints for both married and unmarried alike

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: "It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and *pollution* [or ejaculation] is excluded." – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

The Church's moral teaching that condemns kisses "performed for the sake of the carnal and sensible delight" might come as a surprise to many married couples who thought that this was lawful to do within a marriage. Now some people will indeed be quick to suggest that this statement only applies to unmarried people. However the truth of the matter is that there is not a single indication in the decree that even remotely suggests this. This objection is also easily refuted by considering the wording and reason behind the decree, which of course applies both to the married and unmarried people. Note that "pollution" is an older term used to describe "ejaculation" or "discharge of semen" other than during lawful sex.

The Free Dictionary, *The Origin & History*, **pollution:** c.1340, "discharge of semen other than during sex," later, "desecration, defilement" (late 14c.), from L.L. pollutionem (nom. pollutio) "defilement," from L. polluere "to soil, defile, contaminate,"

Therefore, according to the above Church condemnation, even if spouses or unmarried people do not consent to do anything more than the act of kissing itself and don't commit any other sexual sin or act, **it would still be considered as a mortal sin for them to be kissing "for the sake of the carnal and sensible delight" even if "danger of further consent and pollution [or ejaculation] is excluded."** This, of course, is true both before, during, and after the marital act, **and applies both to married and unmarried people alike**. Thus, spouses may never kiss each other in a sensual way or

in this way provoke themselves into sexual lust or “pollution,” either as an act that is separated completely from the marital act or as an act that is committed in relationship to the marital act (such as foreplay), even if pollution or ejaculation is excluded.

Again, the condemned proposition specifically mentioned that kisses “for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss” is mortally sinful even though “danger of further consent and pollution [or ejaculation] is excluded” so that no one, whether married or unmarried, should get the idea that they would be allowed to kiss another person for sensual pleasure as long as they did not proceed any further than that.

This point is important to mention since many lustful couples use all kinds of unnecessary acts before, during and after sexual relations. They try to excuse these shameful acts by claiming that they cannot complete the sexual act without them. However, their sinful excuse is condemned by this decree alone.

Now, the main reason for why the act of kissing for the sake of venereal pleasure is mortally sinful according to the teachings of the Catholic Church, the Saints and the Doctors of the Church is because it’s *lust* and serves no reasonable purpose other than wickedly arousing the selfish sexual desire of the spouses while not being able to effect the conception of a child. This fact then shows us that sensual kissing is a completely selfish and unnecessary act with no other purpose than to inflame a person’s shameful lust, which is contrary to virtue and the good of marriage. Again, unless husband or wife are totally degenerated, the mere thought of having sex with their spouse should be enough to inflame their lust and make them ready—at least on the part of the husband. And if this is true with mere thoughts, how much more with kisses and touches?

There can be no doubt about the fact that many men who are ignorant about sex and women would be in danger of “pollution” by the mere thought of, or act of, sensual kissing or touching. It happens even today amongst some men, mostly in young men who are unlearned in the ways of lust—if one can call it that. That’s why the condemned proposition **that tried to excuse this mortal sin** even mentioned if “pollution is excluded,” as if wanting to argue that only ejaculation or climax (or pollution) was the mortal sin and not also the evil intention of seeking the pleasure. However, as we all could see above, whether pollution actually happens or not, sensual kisses was still condemned as a mortal sin according to God’s Holy Law.

The fact that many men today have no danger of pollution from sensual kisses or touches does not make it lawful or right either. Because it is obvious that the act is not made lawful just because some men have hardened their hearts and become perverted. Simply said, all

kisses and touches performed for the sake of sensual or fleshly pleasure is condemned as a mortal sin by the Catholic Church.

There are three main reasons for why all kisses and touches “when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss” is mortally sinful and a sin against the Natural Law. *The first reason* is that they are a kind of **drug abuse** since they are **selfish, intoxicating and unnecessary just like drug abuse is**; *the second* is that they are **shameful** since the people who commit these unnecessary acts are ashamed to do them in front of other people; and *the third* is that they are **non-procreative** even though God’s law teaches that the **“the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54). These three reasons are also why the Church teaches that even **the normal, natural and procreative “act of marriage exercised for pleasure only”** is condemned as a sin for both the **married and unmarried people alike (Blessed Pope Innocent XI)** and why this truth was taught already in the Old Testament by God long before even the New Testament was revealed to us by Our Lord Jesus Christ.

The Holy Bible, Tobias 6:16-17, 22; 8:9 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: **Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, **that not for fleshly lust do I take my sister to wife**, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

One of the three greatest reasons for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are intoxicating and affects the person similar to the effect of a drug. In fact, the sexual pleasure is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing unnatural and non-procreative forms of sexual acts, they are abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful and shameful search for carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high. This absolutely proves that all unnecessary and non-procreative forms of sexual acts, such as sensual

kisses and touches, are sinful and unreasonable to abuse in the same way that drugs are sinful and unreasonable to abuse.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree (# 8), March 4, 1679*). Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**”, even though this act is **procreative** in itself, it is obvious that all **non-procreative** and unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) are condemned as even worse sins (that is, as mortal sins); since they are utterly **unnatural, unreasonable, shameful, and selfish**. This obvious fact is also why it is patently absurd and illogical for anyone who agree with the Church’s condemnation of the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**” even though this act is directly **procreative** in itself, to then turn around and say that the Church and the Saints allows spouses to perform unnatural or **non-procreative** sexual acts, such as sensual kisses and touches! In truth, it is a marvel how anyone who accept such a contradictory, illogical and absurd position as described above is even able to justify such a stupid position in his own conscience, but free will being what it is, we can only pray that those who have fallen into this false and unreasonable position see their error, and become converted.

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drugs after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform non-procreative or unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) either by themselves or in relationship to the marital act. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

The “excess” that St. Thomas and the Church condemns as a sin are all sexual acts except for what is inherent in the normal, natural and procreative marital act itself. All other sexual acts are by their own nature inexcusable and a sin against the Natural Law, which means that even though a person has never been told or taught that they are sins, they are still committing a mortal sin, just like a person do not have to be told or taught that murder, abortion, stealing, or getting intoxicated or drunk is a sin against the Natural Law in order for this person to be able to commit a mortal sin. As the Haydock Bible and

Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “***these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...***”

In truth, “**We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1) Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**”, and so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. This is also why the Natural Law and the Church teaches that even sensual kisses performed “**for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss**” is condemned as a mortal sin for both the married and the unmarried people alike (Pope Alexander VII).

St. Augustine also confirms the fact that it is utterly shameful to even think that one could use “kisses and embraces” for venereal pleasure: “... and you [the Pelagian heretic Julian] do not **blush** to say you think: ‘It is the more to be commended because the other parts of the body serve it [the reproductive member], that it may be more ardently aroused; be it the eyes for lusting, or the other members, in kisses and embraces.’” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 5, Section 23) Indeed, the people of the modern world **shamelessly** do not **blush** to proclaim that kisses and touches for venereal pleasure is lawful and even good, just like the heretics of the early Church did! Since many of the heretics of our own times, like Julian, are Pelagians in their doctrine and rejects the Church’s teaching concerning *Original Sin*, they also fail to see the inherent evilness of unnatural or non-procreative sexual acts, (such as sensual kisses and touches) since they have chosen to call concupiscence or sexual desire “good” or a “gift from God” rather than a defect that arose from the Original Sin of Adam and Eve. In addition to all of this evidence, this quotation also shows us that even the married are forbidden to perform unnatural or non-procreative sexual acts such as sensual kisses and touches. The Pelagian heretic Julian that St. Augustine is citing in this quotation, did not teach that sexual acts (such as sensual kisses and touches) could be performed by unmarried people, but that only the married were allowed to perform them, which shows us that it is shameful to even dare to suggest that the married can perform such acts. This fact, then, directly refutes those who claim that the Church and Her Saints only condemns kisses and touches for venereal pleasure for those who are unmarried.

This is also why St. Augustine teaches that **all** non-procreative or unnecessary sexual acts (such as sensual kisses and touches) are sinful even for the married.

St. Augustine, *On The Good of Marriage*: “For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but *lust*.**” (Section 11, A.D. 401)

Thus, St. Augustine taught that the only lawful sexual act was the intercourse itself. This obviously *excludes* all other sexual acts that are not part of the normal and natural intercourse “for the begetting of children”. Notice that St. Augustine is also speaking about married people in this quotation, since he says that “***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy ***of marriage***”, thus showing us that he is speaking about the married in this quotation, and not only the unmarried. The fact that he is speaking about the married, of course, totally refutes all who say that only the unmarried but not the married are forbidden by the Saints and the Church to perform unnatural, non-procreative or unnecessary sexual acts—such as sensual kisses and touches. Thus, “as regards ***any part of the body*** [such as the mouth] which is not meant for generative [procreative] purposes, ***should a man use even his own wife in it, it is against nature and flagitious*** [that is, atrociously wicked; vicious; outrageous].” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 2, Chapter 35). Again, for those who would claim that only some non-procreative or unnecessary sexual acts, such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, or foreplay, are condemned by the Church and Her Saints, but not sensual touches or kisses, St. Augustine answers that “as regards ***any part of the body*** [such as the mouth] which is not meant for generative [procreative] purposes, ***should a man use even his own wife in it, it is against nature and flagitious***” in order to show us that no sexual act without exception that is non-procreative could ever be performed by married spouses without sin, and that ***all unnecessary*** sexual acts are “against nature” and condemned and utterly detested by God: “For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but *lust*.**” (*On The Good of Marriage*, Section 11)

Indeed, we know that St. Augustine even teaches that spouses who perform the normal, natural and procreative sexual act itself *but without excusing it with the explicit motive of procreation, are committing a sin*; and since this is so even though this act is procreative in itself, how much more must not those acts that are non-procreative be condemned by him?

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 17, A.D. 419: “It is, however, one thing for married persons to have intercourse only for the wish to

beget children, which is not sinful: it is another thing for them to desire carnal pleasure in cohabitation, but with the spouse only, **which involves venial sin.** *For although propagation of offspring is not the motive of the intercourse, there is still no attempt to prevent such propagation, either by wrong desire or evil appliance.*”

Therefore, it is patently absurd and illogical to claim that St. Augustine teaches that the normal, natural and procreative sexual act itself, but without excusing it with the explicit motive of procreation, is sinful to perform for the married; but then turn around and claim that he allows spouses to perform non-procreative or unnecessary sexual acts, such as sensual kisses and touches.

The fact of the matter is that every shred of evidence from the Great Saint Augustine’s writings utterly destroys the heresy against the Natural Law which teaches that sensual kisses and touches are allowed or lawful for the married: “But those who, giving the rein to lust, either wander about steeping themselves in a multitude of debaucheries, **or even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess...**” (St. Augustine, *On Christian Doctrine*, Book III, Chapter 19:28) Saint Augustine makes it perfectly clear that all sexual acts that “exceed the measure necessary for the procreation of children” are acts of “beastly excess”. Are sensual kisses and touches “necessary for the procreation of children”. Of course not! Only the most dishonest person would ever dare to claim such a thing. Thus, it is a fact that St. Augustine, Doctor of the Church, condemns those who “**even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess...**” and anyone who denies this is simply said not being honest, sad to say!

Furthermore, Pope Pius XI clearly proclaims the Magisterium’s definitive teaching in his encyclical *Casti Connubii*, which is also found in Holy Scripture, Sacred Tradition and the Natural Law, that each and every marital sexual act must include the procreative function as well as that “the intrinsic nature of the act” must be “preserved” in order for the spouses to even be able to consider the secondary ends of marriage. This teaching necessarily prohibits the married couple from engaging in any kind of unnatural, non-procreative or unnecessary sexual act (with or without climax), because all such acts lack the procreative function. Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage “**SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI directly teaches that the married are not even allowed to “consider” the secondary ends of marriage unless they are subordinated to the primary purpose of marriage (procreation) and unless “the intrinsic nature of the act is preserved” which means that all sexual acts must be able to procreate in themselves, and that no unnatural and non-procreative form of a sexual act (such as sensual kisses and touches) can ever be performed without sin.

Notice how clearly Pope Pius XI teaches that married people are not even allowed to “consider” the secondary ends of marriage unless they are subordinated to the primary purpose of marriage and “the intrinsic nature of the act is preserved” **which means that one may never perform anything other than the normal, natural and procreative marital act itself. This, of course, totally excludes all sensual kisses and touches.** The secondary ends of marriage “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed: **“Love your wives then, but love them chastely. In your intercourse with them keep yourselves within the bounds necessary for the procreation of children. And inasmuch as you cannot otherwise have them, descend to it with regret.”** (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1)

The Catechism of the Council of Trent: “Two lessons of instruction are then to be specially impressed on the mind of the faithful. **The first is that marriage is not to be used from motives of sensuality or pleasure**, but that its use is to be restrained within those limits, which, as we have above shown, are prescribed by the Lord. **They should be mindful of the exhortation of the Apostle: “They that have wives, let them be as though they had them not,”** (1 Cor. 7:29) and that St. Jerome says: **“The love which a wise man cherishes towards his wife is the result of judgment, not the impulse of passion; he governs the impetuosity of desire, and is not hurried into indulgence. There is**

nothing more shameful than that a husband should love his wife as an adulteress.””

Good and virtuous spouses always remember that God is present with them, and that is also why they do not stoop to the evil and unnatural sexual sins that so plague humanity today. “The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust.” (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21)

In truth, “filth” is the most suitable word that sums up the worth of every marital act that lacks a procreative purpose. Thus, “... when it [the sexual act] is from lust or for the sake of pleasure, then the coition is a mortal sin and the man sins mortally. ... **And these dicta assume that the man and his wife have sex according to the order of nature, for anyone who goes against nature always sins mortally and more seriously with his wife than with anyone else and should be punished more seriously...** Note the difference between the two cases of husband-wife sex, for incontinence and for pleasure and lust... **In the second case, he seeks to procure pleasure with hands or thought or passionate uses and incentives [such as sensual kisses] so he can do more than just have sex with his wife...** [thus sinning mortally] because he acts as an adulterer when he burns like an adulterer even with his own wife.” (Gratian, *On Marriage*, Dictum Post C. 32. 2. 2)

Footnote 359 to *The Shepherd of Hermas*: “‘To the pure, all things are pure;’ but they who presume on this great truth to indulge in kissings and like familiarities are tempting a dangerous downfall.”

St. Cyprian of Carthage, *To Pomponius* (c. A.D. 249): “Assuredly the mere lying together, the mere embracing, the very talking together, and the act of kissing, and the disgraceful and foul slumber of two persons lying together, how much of dishonour and crime does it confess!” (*The Epistles of Cyprian*, Epistle LXI)

St. Clement of Alexandria, *The Stromata*, Book II, Chapter XX (c. 199 A.D.): “Socrates accordingly bids ‘people guard against enticements to eat when they are not hungry, and to drink when not thirsty, and the glances and kisses of the fair, as fitted to inject a deadlier poison than that of scorpions and spiders.’” (*Ante-Nicene Fathers*, Vol 2, p. 613)

Indeed, the argument that sensual kisses and touches are sinful for both the married and unmarried alike because they are intoxicating like a drug is just one of the three main

arguments against it, the other two being that they are shameful and non-procreative. If one wants to read more about these two arguments and why they refute all those who perversely claim that one may perform kisses and touches for sensual reasons (or any other unnecessary or non-procreative sexual act), one can read more about them in the beginning of Part 2 of this Book, which is named “[Sexual Pleasure, Lust, And The Various Sexual Acts In Marriage](#)”.

Lustful kisses and touches between spouses are definitely mortal sins

Master Jean Charlier de Gerson (13 December 1363 – 12 July 1429), French scholar, educator, reformer, and poet, Chancellor of the University of Paris, a guiding light of the conciliar movement and one of the most prominent theologians at the Council of Constance, **had the following interesting things to say about lustful kisses and touches in marriage between two married spouses, contraception and about sensually arousing oneself:**

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: “Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public.

“... **You have committed the sin of lust:** If you have fondled and stroked yourself on your shameful member until you obtain the dirty carnal pleasure. If you initiated such sins with others, by words, kisses, fondling, or other signs, or immodest paintings. ... If you committed this sin differently from Nature ordered, or against the honesty that belongs to marriage. ... If you wanted to be desired and lusted after for your beauty, your behavior, your clothes, makeup, dancing or dissolute gazes.

“... **What a young boy should tell in confession:** I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there. Sometimes the priest cannot absolve such fondling. If they are not confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.

“... **Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. **If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more**

precise, it is an abominable deadly sin. If kisses are made between strangers and publicly, as a sign of peace, by friendship or kinship, without wicked thought, there is no sin. They could be dangerous between clerics, or people of the same sex or lineage, or in a secret place, and in a prolonged way.

“... Is it a mortal sin to eat and drink in order to carnally arouse oneself? Yes, if it is out of wedlock, and even with one’s spouse, if it is to enjoy a pleasure which is not required in marriage.

“... The fifth commandment is: thou shall not kill. ... They commit this sin who succeed, in whatever way, in preventing the fruit which should come from carnal intercourse between man and woman [such as by NFP, contraception or abortion]. ... It is forbidden for two people, married or not, to do any kind of lustful fondling without respecting the way and the vessel Nature requires for conceiving children [that is, one cannot perform “extra” sexual acts not able to procreate in themselves or that are not intended for procreation]. It is worse when it is outside of the natural way [unnatural sexual acts], either if it is out of wedlock **or even worse, within it [that is, all unnecessary and non-procreative sexual acts within marriage are considered as worse sins than when they are committed outside of marriage].**

“Is it permitted for spouses to prevent the conception of a child? No: I often say that it is a sin worse than murder [hence that contraception or NFP is equivalent to murder]. It is a sin which deserves the fires of Hell. Briefly, any way of preventing conception during intercourse is dishonest and reprehensible.”

Here we see the very obvious truth of the Natural Law that spouses are committing **“an abominable deadly sin”** when they kiss each other for sensual or venereal pleasure. **“Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. **If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.**” Thus, it is clear that anyone who either performs acts of kissing or touching for venereal pleasure or who thinks that these acts are moral acts are sinning against nature, which means that they are in a state of damnation, since acts or heresies against nature can never be excused since no one can be a “material heretic” or in “ignorance” in regards to such things.

Lustful kisses and touches are mortal sins against the Natural Law

It is clear from the evidence thus far covered that sensual kisses and touches are not only mortal sins, but in fact also sins against the Natural Law. That means that any person who thinks it’s right to kiss or touch for the sake of carnal pleasure or lust is a heretic against

the Natural Law, and as such, are therefore outside the Church of God and thus excluded from salvation. Everyone without exception who have kissed or touched someone or something for the sake of sensual pleasure proved by their deed that their primary or secondary purpose for doing this inherently evil, selfish and shameful deed was not the lawful motive to procreate or quench concupiscence, but rather the sinful and unlawful gratification and excitation of their shameful lust like brute beasts without any reason. No, it would be an insult to beasts to call these vile spouses beasts! It would be more accurate not to call them beasts, but demons, since beasts have no reason, and thus are blameless. In truth, such husbands and wives are lower in their actions than the beasts of the Earth! **“Bodies corrupted by lust are the dwelling places of devils.”** (St. Hilary of Poitiers, *On the Gospel*, Matt. 11:2-10)

Everyone without exception that kisses and touches “for the sake of the carnal and sensible delight which arises” from these acts, are committing a mortal sin against the Natural Law. How so, you might ask? Well, I answer that it is easy to prove.

First of all, acts of lust that are performed for the sake of pleasure and sensual kisses are completely selfish, shameful, intoxicating and unnecessary for conception to occur. Only a blind person could fail to see the fact that **“the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...”** and that **“lust there signifies any kind of excess”** (St. Thomas Aquinas) and this obvious fact totally excludes all kinds of sensual kisses and touches.

Second, consider how people will not kiss or touch their spouse in a sexual way or for carnal pleasure in front of other people (unless they are totally degenerated). And consider that they would be very ashamed if their parent, child or friend walked in on them when they were committing this shameful, selfish and unnecessary act with their spouse. It is thus clear that their conscience tells them that it is an inherently evil, shameful and unnecessary act; and yet, though they know this truth in their conscience, they nevertheless refuse to feel this very same shame when they are committing this act of lust in the presence of God and Mary and all the Saints and Angels in Heaven.

Sad to say, a little known truth known today taught by the Saints is also that pleasures of various kinds and sexual lusts and acts blinds people from perceiving spiritual truths and facts (see [The evil of lust makes man blind to spiritual things](#)) and that is why people can sin so boldly against their natural conscience and God since they have allowed their conscience to be smothered by their evil lusts.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people against one's own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked?

When Our Lord was going to be crucified, He was forced to be without any covering for His private parts for a while before someone handed Him something to cover Himself with. Our Lord was obviously ashamed for having to appear naked before a lot of people, but He didn't desire that this should happen, and most importantly, He didn't lust at it when it happened! and so, there was no fault in Him. If, however, a person should lust or desire (in a sensual way) that he or she should appear naked before other people (such as nude models), he or she would commit a mortal sin and be a pervert.

Consequently, it is not a mere shameful act that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually—that is sinful. Kissing for the sake of a venereal pleasure is a completely selfish act that only serves to increase lust, and as such, is against the natural law just like gluttony is against the natural law. It is indeed very similar to the sin of gluttony. One could say that those who commit this sin are gluttonous in the marital act. It is completely self evident that no one ever needed to break God's law by kissing or touching their spouse in a sexual way in order to perform the marital act. No one ever needed to kiss or touch in a sensual way in order to be able to make a child. This is just a selfish, shameful and condemned excuse used by sexually perverted, morally depraved people in order to try to enhance or inflame their sexual pleasure. Kisses and touches must not and cannot be used to satisfy sensual pleasure as is totally clear from the above Church condemnation and from the words of Jean Gerson (and as we will see, St. Thomas Aquinas).

Kisses, touches, hugs, caresses etc. can of course be sinful or non-sinful depending on why they are performed. All kisses, touches, hugs, and caresses performed for the sake of lust or

sensual pleasure is mortally sinful and must always be avoided at all cost by all people at all times. Natural touches, kisses, hugs, caresses, embraces and the like (such as those performed by family members and by lovers in public) are not sinful provided they are not performed for the sake of sensual or lustful reasons. Spouses must be aware though, for even though it is not sinful to embrace one another out of affection, excess or unreasonability in embracing happens easily during the heat of concupiscence, and this is certainly sinful. Also, if spouses hug or kiss each other out of affection and love and they perceive that their lust is aroused by this act, they must immediately cease with this deed that is arousing their lust, or be guilty of the mortal sin of unlawfully inflaming their lust.

It is totally clear that the reason for why so many people of our times consider kisses and touches for venereal or sensual pleasure to be a moral act in marriage and between married spouses is that the satanic media from the beginning of the 20th century have bombarded them with films, series and music that promotes this unnatural and non-procreative perversity that were totally rejected by the Christian world if we just moved back in time a little. Indeed, just like all the other moral laws that have been flouted through the media in our time, such as the laws of modesty and marriage, sensual kisses have been promoted increasingly much in the media through films, music and series, and those who watch media with such kinds of perversity, rightly and justly fall into error concerning the Natural Law about how all non-procreative sexual acts are unlawful and unnatural, since they chose to put themselves into a proximate or near occasion of sinning, which the Church condemns.

A good example of how people who get married today sin by kissing each other is the kiss that the husband and wife perform after the wedding ceremony. It is obvious that those who kiss each other in a lascivious and shameful manner are following what they have learned from the world and the media by watching perverted and evil shows, series and films, and that as a consequence of watching this filth, their shame and conscience have been completely smothered due to their lust and sensuality. Only people who have had their conscience seared with a hot iron could ever dare to kiss another human being in a shameful and lascivious manner, or for the sake of venereal pleasure, and this is much more true in the case of those who do this evil deed in public and in front of other people, and by this act, maliciously tempt other people to sins of impurity and sensual thoughts and desires. People who get married as well as anyone else who want to show affection towards someone close to them must instead learn to kiss them in a pure way as brothers and sisters kiss each other, or as modest married people in public kiss each other, for this is the only kind of kiss that God allows.

Tertullian, *Against Marcion*, Book I, Chapter 29, A.D 207: “For He [God] bestowed His blessing on matrimony also, as on an honorable estate, for the increase of the

human race; as He did indeed on the whole of His creation, for wholesome and good uses. Meats and drinks are not on this account to be condemned, because, when served up with too exquisite a daintiness, they conduce to gluttony; nor is raiment to be blamed, because, when too costly adorned, it becomes inflated with vanity and pride. So, on the same principle, the estate of matrimony is not to be refused, because, when enjoyed without moderation, it is fanned into a voluptuous flame. There is a great difference between a cause and a fault, between a state and its excess. Consequently it is not an institution of this nature that is to be blamed, but the extravagant use of it; according to the judgment of its founder Himself, who not only said, "Be fruitful, and multiply," [Genesis 1:28] but also, "You shall not commit adultery," and, "You shall not covet your neighbor's wife;" and who threatened with death the unchaste, sacrilegious, and monstrous abomination both of adultery and unnatural sin with man and beast."

St. Thomas Aquinas condemns lustful kisses and touches for married and unmarried people alike as mortal sins

Now we shall look at what St. Thomas Aquinas has to say about kisses and touches.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4:

“Whether there can be mortal sin in touches and kisses?”

“Objection 1: It would seem that there is no mortal sin in touches and kisses. For the Apostle says (Eph. 5:3): "Fornication and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints," then he adds: "Or obscenity" (which a gloss refers to "kissing and fondling"), "or foolish talking" (as "soft speeches"), "or scurrility" (which "fools call geniality---i.e. jocularly"), and afterwards he continues (Eph. 5:5): "For know ye this and understand that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is the serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God," thus making no further mention of obscenity, as neither of foolish talking or scurrility. Therefore these are not mortal sins.”

“[St. Thomas Aquinas’] Reply to Objection 1: The Apostle makes no further mention of these three because they [kisses and touches] are not sinful except as directed to those that he had mentioned before [i.e. fornicators, unclean and covetous people].”

As we have seen, married people can of course also be *unclean* and *covetous* according to St. Thomas' teaching concerning the sexual acts of married people "since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage *if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer*; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8) Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage to be worse than adultery, because the act occurs within marriage. Thus, it is clear that this quotation about sensual kisses and touches concerns both the married and the unmarried since it is obvious that married people also can be *unclean* and *covetous* in their actions.

The phrase '*if he use her indecently*' refers to unnatural and non-procreative sexual acts—such as sensual kisses and touches within marriage. This is clear because the good of marriage emphasized by St. Thomas is the procreation of children (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 2). St. Thomas could not be referring to natural marital relations when he says '*if he use her indecently*' because even natural marital relations done with some disorder of desire still retains the procreative function. But unnatural or non-procreative sexual acts (such as sensual kisses and touches) lack this meaning, and so are contrary to the good of marriage. **The use of unnatural or non-procreative sexual acts within marriage are therefore worse than adultery, according to St. Thomas Aquinas!** since such people who commit these acts "may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman." This of course totally destroys the thesis of those who claim that the Church allows non-procreative sexual acts in marriage.

Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4 [continued]:

“Objection 2: Further, fornication is stated to be a mortal sin as being prejudicial to the good of the future child's begetting and upbringing. But these are not affected by kisses and touches or blandishments. Therefore there is no mortal sin in these.”

“[St. Thomas Aquinas'] Reply to Objection 2: Although kisses and touches do not by their very nature hinder the good of the human offspring, **they proceed from lust**, which is the source of this hindrance [of why kisses and touches are made sinful]; **and on this account [in so far as they are lustful] they are mortally sinful.**”

Notice that St. Thomas here said that kisses and touches was mortal sins in the general sense if “they proceed from lust”, and that he did not say that “it depends on whether they occur in the context of marriage/fornication or not” or that “this is what decides or determines whether it becomes sinful.” St. Thomas clearly says that **the source of the hindrance** of why sensual kisses and touches are sinful is because they proceed from lust, and that these acts are sinful *not* because they “hinder the good of the human offspring” but because **they proceed from lust**. Thus, it is totally clear from this definition of St. Thomas that he views the **lustful intention** when performing these acts as the **source** of the mortal sin itself, and not simply because they occur in context of marriage or not (as we shall also see further down).

That is why St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**”: “**We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1)

In another part of his *Summa*, St. Thomas deals with the question of “**Whether the unnatural vice is a species of lust?**” and his answer affirms, once again, that all non-procreative sexual acts are unnatural and sinful lust. “**Objection 3:** Further, lust regards acts directed to human generation, as stated above (Q[153], A[2]): **Whereas the unnatural vice concerns acts from which generation cannot follow**. Therefore the unnatural vice is not a species of lust. [**St. Thomas' Reply:**] **On the contrary**, It is reckoned together with the other species of lust (2 Corinthians 12:21) where we read: "And have not done penance for the uncleanness, and fornication, and lasciviousness," where a gloss says: "**Lasciviousness, i.e., unnatural lust**." [**St. Thomas' Reply to Objection 3:** The lustful man intends not human generation but venereal pleasures. It is possible to have this [pleasure] without those acts from which human generation follows: and it is that which is sought in the unnatural vice.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 11) And so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts (such as sensual kisses and touches) are sinful and against nature (unnatural). “Therefore, since in matrimony man receives by Divine institution the faculty to use his wife **for the begetting of children**, he also receives the grace without which he cannot **becomingly** do so.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl., Q. 42, Art. 3) Thus, according to St. Thomas, all spouses are given the grace by God to use his spouse in an appropriate or suitable way (that is, for the procreation of children), which means that any man who acts contrary to this rejects God’s grace and damns himself, since he does not use his wife “becomingly”. “**We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1)

In addition, St. Thomas also affirms (as St. Augustine) that even married spouses sin in their normal, natural and procreative sexual acts if they do not excuse them; and this proves that he utterly rejects all non-procreative sexual acts as unlawful.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl., Q. 49, Art. 5: “Whether the marriage act can be excused without the marriage goods? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them. Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused by the aforesaid goods. ...

Consequently there are only two ways in which married persons can come together without any sin at all, namely in order to have offspring, and in order to pay the debt. Otherwise it is always at least a venial sin.”

Since St. Thomas condemns as sinful even the normal, natural and procreative sexual act when it is not excused (**even though this act is still procreative in itself**), how much more must he not utterly reject the notion **that non-procreative sexual acts, such as sensual kisses and touches, are allowed for spouses to perform?** To deny this obvious truth is simply said to be dishonest! However, while St. Thomas here erroneously taught that the payment of the marital debt is a sufficient motive for excusing the marital sexual act from sin, this teaching by him is nevertheless contradicted by Pope Pius XI’s authoritative encyclical *Casti Connubii*, which, as we have already shown, **teaches that the marital debt is a secondary end or purpose after the primary motive of procreation of children** (*Casti Connubii* # 59); still, the fact that this great Saint and Doctor of the Church teaches that the procreative sexual act itself is sinful unless it is excused, totally proves that St. Thomas teaches that all non-procreative sexual acts are unlawful and sinful.

Continuing on with the topic of “**Whether there can be mortal sin in touches and kisses?**”—St. Thomas Aquinas’ general refutation of, and reply to all the objections against the Church’s moral teaching that there can be mortal sins in sensual kisses and touches also for married people, utterly destroys the notion that one may perform these acts.

Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4 [continued]:

“On the contrary, A lustful look is less than a touch, a caress or a kiss. But according to Mat. 5:28, "Whosoever shall look on a woman to lust after her hath already committed adultery with her in his heart." **MUCH MORE THEREFORE ARE LUSTFUL KISSES AND OTHER LIKE THINGS MORTAL SINS.**”

This means that St. Thomas views lustful kisses “and other like things” as *worse* sins than adultery or fornication! This is probably due to the fact that St. Thomas views sexual sins that cannot serve for procreation as **worse sins** than those that can. Notice also that St. Thomas says that “A lustful look is less than a touch, a caress or a kiss” in order to show us that the main sin is in the intention when we lust against our reason and consent to committing unnecessary, intoxicating and shameful acts; but that external acts, such as “a touch, a caress or a kiss” aggravate the guilt of the act, and that these are therefore worse mortal sins than just the lustful look and thought. Thus, if even St. Thomas condemns as mortally sinful a lustful look, in addition to teaching that married people’s sexual sins are worse than adultery, **“MUCH MORE THEREFORE ARE LUSTFUL KISSES AND OTHER LIKE THINGS MORTAL SINS.”**

In fact, St. Thomas abhors all non-procreative sexual acts with such a detestation and hatred that he even views the vices of fornication, rape or incest as a **lesser sexual crime** than the vice of masturbation. However, one must not think that St. Thomas teaches that fornication, rape or incest are generally lesser sins than masturbation or other non-procreative sexual acts. Fornication, rape and incest are *greater* crimes in the sense of justice, but masturbation is a greater violation of the Natural Law with respect to the sexual act since **it more grievously “transgresses that which has been determined by nature [for the procreation of children]”**. It is therefore considered, according to St. Thomas, as a greater crime in the sense of sins against human sexuality.

Here is the text itself. In the *Summa Theologica*, II-II, q. 154, a. 12, Aquinas says:

“In every genus, worst of all is the corruption of the principle on which the rest depend. Now the principles of reason are those things that are according to nature, because reason presupposes things as determined by nature, before disposing of other things according as it is fitting. This may be observed both in speculative and in practical matters. Wherefore just as in speculative matters the most grievous and shameful error is that which is about things the knowledge of which is naturally bestowed on man, so in matters of action it is most grave and shameful to act against things as determined by nature. **Therefore, since by the unnatural vices man transgresses that which has been determined by nature [for the procreation of children] with regard to the use of venereal actions, it**

follows that in this matter this sin is gravest of all. After it comes incest, which, as stated above (Article 9), is contrary to the natural respect which we owe persons related to us. With regard to the other species of lust they imply a transgression merely of that which is determined by right reason, on the presupposition, however, of natural principles. **Now it is more against reason to make use of the venereal act not only with prejudice to the future offspring, but also so as to injure another person besides.** Wherefore simple fornication, which is committed without injustice to another person, is the least grave among the species of lust. Then, it is a greater injustice to have intercourse with a woman who is subject to another's authority as regards the act of generation, than as regards merely her guardianship. Wherefore adultery is more grievous than seduction. And both of these are aggravated by the use of violence. Hence rape of a virgin is graver than seduction, and rape of a wife than adultery. And all these are aggravated by coming under the head of sacrilege, as stated above (10, ad 2). ... **Reply to Objection 4.** Gravity of a sin depends more on the abuse of a thing than on the omission of the right use. Wherefore among sins against nature, the lowest place belongs to the sin of uncleanness, which consists in the mere omission of copulation with another. While the most grievous is the sin of bestiality, because use of the due species is not observed. Hence a gloss on Genesis 37:2, "He accused his brethren of a most wicked crime," says that "they copulated with cattle." After this comes the sin of sodomy, because use of the right sex is not observed. **Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is more grievous if the abuse regards the "vas" [orifice] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances."**

The first objection of the article argues that sins against nature are *not* the worst, because they are not the most contrary to charity: "The more a sin is contrary to charity the graver it is. Now adultery, seduction and rape, which are injurious to our neighbor, seem to be more contrary to the love of our neighbor, than unnatural sins, by which no other person is injured. Therefore sin against nature is not the greatest among the species of lust." St. Thomas replies to this objection: "As the order of right reason is from man, so the order of nature is from God himself. And therefore in sins against nature, in which the very order of nature is violated, injury is done to God himself, the one who ordains nature." In reply to the second objection, St. Thomas says: "Vices against nature are also against God, as stated above (ad 1), and are so much more grievous than the depravity of sacrilege, as the order impressed on human nature is prior to and more firm than any subsequently established order."

Aquinas is focusing on the sins precisely as a violation of the right use of sexuality, and abstracting from other aspects of them. As justice is a greater virtue than chastity, so

injustice is a greater evil than unchastity, and thus all things considered, Aquinas would consider rape a greater evil than masturbation or contraception. This formal way of speaking is recognized by some more considerate authors:

“The teaching of medieval theologians that such sexual sins as masturbation, sodomy, and contraception are more perverse, as sexual sins, than fornication or adultery or even rape (the former were said to be *contra naturam* whereas the latter were said to be *praeter naturam*), angers many people today. But this teaching must be understood properly. The medieval theologians are claiming that certain kinds of sexual sins more seriously offend the virtue of chastity than do others. They are not saying that these sins are for this reason less grave as sins than adultery or rape, for instance. After all, adultery and rape are very serious violations of the virtue of justice as well as being violations of the virtue of chastity. Thus, as a sin, rape is far more serious than masturbation or homosexual sodomy because it not only offends chastity but also gravely violates justice.” (Ronald David Lawler, Joseph M. Boyle, William E. May, *Catholic sexual ethics: a summary, explanation & defense*)

St. Thomas Aquinas continues to answer the question of “**Whether there can be mortal sin in touches and kisses**” between married and unmarried people:

“Further, Cyprian says (Ad Pompon, de Virgin., Ep. lxii), "By their very intercourse, their blandishments, their converse, their embraces, those who are associated in a sleep that knows neither *honor* nor *shame*, acknowledge their disgrace and crime." **Therefore by doing these things a man is guilty of a crime, that is, of mortal sin.**”

I answer that, A thing is said to be a mortal works/sin in two ways. First, by reason of its species, and in this way a kiss, caress, or touch does not, of its very nature, imply a mortal sin, for it is possible to do such things without lustful pleasure, either as being the custom of one’s country, or on account of some obligation or reasonable cause. Secondly, a thing is said to be a mortal sin by reason of its cause: thus he who gives an alms, in order to lead someone into heresy, sins mortally on account of his corrupt intention. Now it has been stated above [I-II, Q. 74, A. 8], that it is a mortal sin not only to consent to the act, but also to the delectation [or pleasure] of a mortal sin. Wherefore since fornication is a mortal sin, and much more so the other kinds of lust ^[1] **it follows that in such like sins [that is, sins of lust] not only consent to the act but also consent to the pleasure is a mortal sin.** Consequently, when these kisses and caresses are done for this pleasure [lust] **it follows that they are mortal sins, and only in this**

way are they said to be lustful. Therefore in so far as they are lustful, they are mortal sins.”

[¹]. “*and much more so the other kinds of lust...*” i.e., lust committed both inside and outside of marriage. And by the way, St. Thomas also views sexual sins committed **within a marriage** as *worse sins* than those committed outside of marriage, as we have seen and shall see further on.

And for those objecting that St. Thomas was referring only to the unmarried people here since he mentioned the word “fornication” in some instances (but not others), we will provide the following quote by him refuting this argument:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1, Reply to Objection 3: “If the **husband** [refuses to pay the marital debt without a just cause] . . . then he sins, and his **wife’s sin**, should she fall into ***FORNICATION*** [adultery, impure thoughts or masturbation] on this account, is somewhat imputable to him. Hence he should endeavor to do his best that his wife may remain continent.”

Hence, it is totally clear from above that when St. Thomas was mentioning the word “fornication,” “lascivious,” “unclean,” or “covetous” person, he was using it to refer to the sins of the unmarried and married people alike. And we know that this is the case, for when St. Thomas condemned lustful kisses and touches above as mortal sins – in the Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1 & 4 – we know that he was referring to *both*, since, as he said, **all fornicators, all unclean people, all covetous and all lascivious people was included in this category of mortal sinners (see objection 1 and reply to objection 1 quoted above).**

St. Thomas Aquinas explains himself further in another part of his *Summa*, saying that acts “such as ***impure*** looks, kisses, and touches” regards the virtue of purity, while the virtue of “chastity regards rather sexual union.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4: “Consequently **purity regards venereal matters properly, and especially the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.** And since the latter are more wont to be observed, purity regards rather these external signs [i.e., looks, kisses, and touches], while chastity regards rather sexual union.”

Here we have another great evidence that kisses and touches for venereal pleasure was known very clearly to be sinful, shameful and contrary to purity even by the lay people of

St. Thomas' time. St. Thomas tells us that the virtue of "purity regards venereal matters properly, **and especially the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.**" But he adds that the virtue of purity were "**more wont to be observed**" by the people of his own time in regards to these "impure" acts, thus confirming the fact that unnecessary sexual acts, such as kisses and touches for sensual pleasure, is a completely foreign concept to the Church and Her Saints that have been foisted on the modern man and woman through the diabolical media to be a cause of or even to be "love", "affection", or an integral part of the marital act, when it in fact is nothing but filthy lust! "**The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust.**" (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21) Thus, according to St. Thomas, in contrast to the lustful spouses of our own times, the people of the former times were lucky enough to have this good "shamefacedness" that kept them from performing unnecessary and unlawful sexual acts "**such as impure looks, kisses, and touches.**"

In addition, it is very important and of worth noting that St. Thomas, in the context of this quotation, referred to the marital sexual act, by using the words "**the conjugal act**" as well as "**of marriage,**" which directly refutes one of the principle objections of the heretical objectors to the condemnation of sensual kisses and touches by the Church and Her Saints (that is, that the quotes doesn't apply to marriage or the marital act):

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4: "**I answer that**, As stated above (Objection 2), "pudicitia" [purity] takes its name from "pudor," which signifies shame. Hence purity must needs be properly about the things of which man is most ashamed. Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), **so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty [Cf. 145] of marriage, is not devoid of shame: and this because the movement of the organs of generation is not subject to the command of reason, as are the movements of the other external members.** Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. Ii, 6). Consequently **purity regards venereal matters properly, and especially the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches. And since the latter are more wont to be observed, purity regards rather these external signs [i.e., looks, kisses, and touches], while chastity regards rather sexual union.**"

In another part of his *Summa*, St. Thomas speaks about the "*shamefacedness, whereby one recoils from the disgrace that is contrary to temperance*" – which sadly is lacking in deviant lustful spouses – and he shows that "**vices of intemperance**" that arouse the

sexual desire, such as “kissing, touching, or fondling,” **are contrary to the virtue of “purity.”**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 143, Art. 1: “... there are two integral parts of temperance, **“shamefacedness,”** **whereby one recoils from the disgrace that is contrary to temperance,** and “honesty,” whereby one loves the beauty of temperance. For, as stated above (Q[141], A[2], ad 3), temperance more than any other virtue lays claim to a certain comeliness, **and the vices of intemperance excel others in disgrace.** The subjective parts of a virtue are its species: and the species of a virtue have to be differentiated according to the difference of matter or object. Now temperance is about pleasures of touch, which are of two kinds. For some are directed to nourishment: and in these as regards meat, there is “abstinence,” [from gluttony] and as regards drink properly there is “sobriety.” [from drunkenness] Other pleasures are directed to the power of procreation, [that is, they arouse the sexual desire] and in these as regards the principal pleasure of the act itself of procreation, there is “chastity,” [from acts of adultery, fornication or other unlawful sexual acts] **and as to the pleasures incidental to the act, resulting, for instance, from kissing, touching, or fondling, we have “purity [from all such non-procreative sexual acts].”**”

Here St. Thomas Aquinas is discussing temperance as a virtue *as opposed to the “vices of intemperance”*, and he says that the contrary species of the matter or object of “kissing, touching, or fondling” is purity. This means that “kissing, touching, or fondling” can be a means of impurity, and a vice of intemperance, and it shows us that St. Thomas, in this context (as in the other quoted above), referred to it as impurity.

Furthermore, we here see the fact we have already spoken about that spouses who have lost their temperance of “shamefacedness” that St. Thomas speaks about are able to perform such shameful acts as kisses and touches for venereal pleasure. Sad to say, but it is exactly their lack of shame and “shamefacedness” and their forgetfulness of God’s presence, and that God’s eyes sees them and all their unnecessary and lascivious acts, kisses and touches that are performed in connection to the marital act, or as an individual act separated from it—that are the reason for why they dare to perform these unlawful and shameful acts. **Damascene (De Fide Orth. ii, 15) and Gregory of Nyssa [Nemesius, (De Nat. Hom. xx)] say that “shamefacedness is fear of doing a disgraceful deed or of a disgraceful deed done.”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 2) And in Reply to Objection 1 of the same article, St. Thomas states: **“Shamefacedness properly regards disgrace as due to sin which is a voluntary defect [of the will]. Hence the Philosopher says**

(Rhet. ii, 6) that "a man is more ashamed of those things of which he is the cause [of doing]."

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 1, Reply to Objection 2: **"As stated above, shamefacedness is fear of baseness and disgrace. Now it has been stated (142, 4) that the vice of intemperance is most base and disgraceful.** Wherefore shamefacedness pertains more to temperance [from the vice of intemperance] than to any other virtue, by reason of its motive cause, which is a base action though not according to the species of the passion, namely fear [from being shamed*]. **Nevertheless in so far as the vices opposed to other virtues are base and disgraceful, shamefacedness may also pertain to other virtues."**

* **"Now shamefacedness is inconsistent with perfection, because it is the fear of something base, namely of that which is disgraceful.** ... Therefore shamefacedness, properly speaking, is not a virtue, since it falls short of the perfection of virtue." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 1)

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 4: "I answer that, As stated above (1 and 2) shamefacedness is fear of some disgrace. **Now it may happen in two ways that an evil is not feared: first, because it is not reckoned an evil;** secondly because one reckons it impossible with regard to oneself, or as not difficult to avoid. Accordingly shame may be lacking in a person in two ways. **First, because the things that should make him ashamed are not deemed by him to be disgraceful; and in this way those who are steeped in sin are without shame, for instead of disapproving of their sins, they boast of them.** Secondly, because they apprehend disgrace as impossible to themselves, or as easy to avoid. On this way the old and the virtuous are not shamefaced. Yet they are so disposed, that if there were anything disgraceful in them they would be ashamed of it. Wherefore the Philosopher says (Ethic. iv, 9) that "shame is in the virtuous hypothetically."

Though they are not in themselves mortal sins when they are *not* performed for the sake of venereal pleasure, St. Thomas Aquinas clearly recognizes that kisses and touches come to be treated as such "ex sua causa," "because of a wicked intention," as the Blackfriars edition of the *Summa* renders it (cf. *Summa Theologica* 2a.2ae.154.4; 43: 220-21); kisses that are intended to arouse, to incite venereal pleasure, are properly called libidinous and are condemned as mortal sins.

In fact, the Angelic doctor, St. Thomas Aquinas, defines lust in the following manner:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 3: “I answer that, The more necessary a thing is, the more it behooves one to observe the order of reason in its regard; wherefore the more sinful it becomes if the order of reason be forsaken. Now the use of venereal acts, as stated in the foregoing Article, is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**. Wherefore there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection against the dictate of reason’s ordering, it will be a sin. Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts. Wherefore without any doubt lust is a sin.”

All of this absolutely proves that all unnecessary sexual acts like sensual kisses and touches are sinful! for according to St. Thomas, whenever spouses go beyond “the order and mode of reason in the matter of venereal acts” during marital relations, they committed the sin of lust. Notice that St. Thomas says “that if ***anything*** be done in this connection against the dictate of reason’s ordering, it will be a sin.” He says that “***anything***” that is done “against the dictate of reason’s ordering” is sinful, and not only *some* things, (as many heretics of our own times claim), and that “lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts”, that is, exceeding that which “is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**.” Since the venereal act “is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**” it is a direct sin against nature to perform unnatural or non-procreative sexual acts. Thus, according to St. Thomas, since “the use of venereal acts” are permitted for the purpose of procreation, “there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection against the dictate of reason’s ordering, it will be a sin. Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts. Wherefore without any doubt lust is a sin.” Therefore, it is obvious from the Natural Law itself that sensual kisses and touches are “exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts” since they are unnecessary and not able to procreate children, which is the purpose of the marital sexual act, according to the teaching of the Church.

St. Thomas continues to expound on this teaching in the following question:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: “I answer that As stated above (Question 153, Article 3), **the sin of lust**

consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason. ... Reply to Objection 6. According to a gloss on this passage [Galatians 5:19] **"lust" there signifies any kind of excess.**"

What, then, is excess in the marital act? Again, let's ask St. Thomas Aquinas.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: "Reply to Objection 5. As a gloss says on this passage, "uncleanness" stands for **lust against nature**... Reply to Objection 6. **We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**"

Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful "**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**" and so, it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. And the infallible word of God of course agrees with this truth of nature, teaching us that: "*The works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty, luxury [lust]... Of the which I foretell you, as I have foretold to you, **that they who do such things shall not obtain the kingdom of God.**" (Galatians 5:19, 21)*

The main point we can gather from this explanation of St. Thomas that he so eloquently gives to us is that kisses and touches for sensual pleasure is completely unnecessary for procreation of children and serves nothing but a shameful, selfish, sinful and condemned lust. They are therefore mortal sins for both the married and unmarried and are unreasonable and unnatural.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: "It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and *pollution* [or ejaculation] is excluded." – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: "Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public.

“... **Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.”

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “On behalf of those, then, to whom we apply the names of brothers and sisters, and other designations of relationship, we exercise the greatest care that their bodies should remain undefiled and uncorrupted; for the Logos again says to us, “If any one kiss a second time because it has given him pleasure, [he sins];” adding, “Therefore the kiss, or rather the salutation, should be given with the greatest care, since, if there be mixed with it the least defilement of thought, it excludes us from eternal life.”” (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXII.--Elevated Morality of the Christians)

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): “Love and the Kiss of Charity. And if we are called to the kingdom of God, let us walk worthy of the kingdom, loving God and our neighbour. But love is not proved by a kiss, but by kindly feeling. But there are those, that do nothing but make the churches resound with a kiss, not having love itself within. For this very thing, the shameless use of a kiss, which ought to be mystic, occasions foul suspicions and evil reports. The apostle calls the kiss holy. When the kingdom is worthily tested, we dispense the affection of the soul by a chaste and closed mouth, by which chiefly gentle manners are expressed. But there is another unholy kiss, full of poison, counterfeiting sanctity. Do you not know that spiders, merely by touching the mouth, afflict men with pain? And often kisses inject the poison of licentiousness. It is then very manifest to us, that a kiss is not love. For the love meant is the love of God. "And this is the love of God," says John, "that we keep His commandments;" not that we stroke each other on the mouth. "And His commandments are not grievous." But salutations of beloved ones in the ways, full as they are of foolish boldness, are characteristic of those who wish to be conspicuous to those without, and have not the least particle of grace. For if it is proper mystically "in the closet" to pray to God, it will follow that we are also to greet mystically our neighbour, whom we are commanded to love second similarly to God, within doors, "redeeming the time." "For we are the salt of the earth." (*The Paedagogus or Instructor*, Book III, Chapter XI)

About sexual thoughts and fantasies inside and outside of the marital act

It is of the Divine law that a person may never willfully entertain sexual thoughts in his mind, even about his wife, outside of the marital act. The only sexual act the Church allows is the normal, natural, and procreative marital act. Everything else is contrary to the only

primary end or intent of the sexual act—the procreation of children. If a person willfully entertains sexual thoughts outside of the marital act or unnecessarily puts himself into sexual temptations when there is no need to, he or she commits a mortal sin.

Consequently, one may not even entertain or consent to sexual thoughts about one's own wife or husband outside of the marital act, but must resist these thoughts or temptations as one would resist the thought of adultery or fornication: “Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public.” (Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*)

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “But we [Christians] are so far from practising promiscuous intercourse, that it is not lawful among us to indulge even a lustful look. “For,” says He [Christ], “he that looks on a woman to lust after her, has committed adultery already in his heart.” [Matthew 5:28] Those, then, who are forbidden to look at anything more than that for which God formed the eyes, which were intended to be a light to us, and to whom a wanton look is adultery, the eyes being made for other purposes, and who are to be called to account for their very thoughts, how can any one doubt that such persons practice self-control?” (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXII.--Elevated Morality of the Christians)

Simply said, women or men are not toys, playthings, or “bunnies” from which to derive sexual stimulation. When women or even one's own wife are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. Many men rape many women each day and commit adultery, fornication and illicit sexual acts without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery, fornication and illicit sexual acts in this way. These rapes, fornications, illicit sexual acts and adulteries are not marked by physical violence but by psychological warfare. Because a person is often unaware of being used and abused, and because the abuser often does not fathom the real extent of the severity of his crime, this makes these mental and visual rapes/abuses/sexual crimes seem less devastating. Nevertheless, grave sin with all its degradation and death is being committed.

For instance, it would be quite sick for a husband not to resist sexual thoughts about his wife or to continually entertain such thoughts while at work or while on a trip, because while at work or while on a trip there is no chance for him to lawfully quiet his concupiscence and perform the marital act for procreational purposes. That's why dwelling on such thoughts only would distract him spiritually and temporally and could even lead him into committing other sins, such as masturbation or adultery (in thought as well as in

deed). All who do not wish to be damned must thus resist sexual thoughts and temptations outside of the marital act and may not entertain them in anyway.

It is of course one thing to be tempted to have sexual relations with one's own wife or someone else (which is not sinful) and a whole other thing to consent to having sex with them in one's thought or mind (which is sinful). Thus, a husband and wife may never consent to any sexual thoughts or fantasies about their spouse outside of the normal and natural marital act. However, that is not to say that it's licit to think about bad or illicit things or give consent to them during the marital act—as so many evil and heretical people and so-called theologians actually teach today—for that is not what it means. What it means is simply that a person can only fully consent to, and give way to, sexual thoughts and desires (about their spouse) during the sexual act without committing any sin, **so long as these thoughts range within what is lawful, natural, reasonable and necessary for the completion of the marital act to occur.**

St. Thomas Aquinas wonderfully explains this thought process further to us in his *Summa*:

“Accordingly a man who is thinking of fornication, may delight in either of two things: first, in the thought itself [by merely thinking about it but not necessarily giving consent to it or the pleasure derived from it], secondly, in the fornication thought of. Now the delectation [pleasure] in the thought itself results from the inclination of the appetite to the thought; and the thought itself is not in itself a mortal sin; sometimes indeed it is only a venial sin, as when a man thinks of such a thing for no purpose; and sometimes it is no sin at all, as when a man has a purpose in thinking of it; for instance, he may wish to preach or dispute about it. Consequently such affection or delectation [pleasure] in respect of the thought of fornication is not a mortal sin in virtue of its genus, but is sometimes a venial sin and sometimes no sin at all: wherefore neither is it a mortal sin to consent to such a thought [*it only becomes a mortal sin if one consents to and wants to have the illicit pleasure in the thought*]. In this sense the first opinion is true. But that a man in thinking of fornication [or other unreasonable or sinful sexual acts] takes pleasure in the act thought of, is due to his desire being inclined to this act. Wherefore the fact that a man consents to such a delectation [pleasure], amounts to nothing less than a consent to the inclination of his appetite to fornication [or other sinful sexual acts]: for no man takes pleasure except in that which is in conformity with his appetite. Now it is a mortal sin, if a man deliberately chooses that his appetite be conformed to what is in itself a mortal sin. Wherefore such a consent to delectation [or pleasure] in a mortal sin, is itself a mortal sin, as the second opinion maintains.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q 74, Art. 8)

Thus, if even pleasurable sexual thoughts outside of the marital act of one's own legitimate spouse is sinful if not fought against, how much more must not the sensual thoughts of one's neighbor be? If even kisses between married spouses for the purpose of carnal pleasure is condemned as a mortal sin by the Catholic Church, how much more must not the perversions of the marital acts be that so many spouses today practice? **“For to Christians this rule of life is given, that we should love the Lord Our God with all the heart, with all the soul, and with all the mind, and our neighbor as ourselves... God alone, to find whom is the happiest life, must be worshiped **in perfect purity and chastity... in chaste and faithful obedience, not to gratify passion, but for the propagation of offspring**, and for domestic society.”** (St. Augustine, *On the Morals of the Catholic Church*, Chapter 30, Section 62, A.D. 388)

St. Alphonsus, Precepts of the Decalogue, Chapter VI, The Sixth and Ninth Commandments: “1. WHAT IS ONE OBLIGED TO CONFESS IN THE MATTER OF IMPURITY?

“I will only observe here, in general, that it is necessary to confess not only all the acts, but also improper touches, all unchaste looks, all obscene words, especially when spoken with pleasure, or with danger of scandal to others. It is, moreover, necessary to confess all immodest thoughts.

“Some ignorant persons imagine that they are bound only to confess impure actions: they must also confess all the bad thoughts to which they have consented. Human laws forbid only external acts, because men only see what is manifested externally; but God, who sees the heart, condemns every evil thought: *“Man sees those things that appear; but the Lord beholdeth the heart.”* (I Kings, xvi. 7.) **This holds good for every species of bad thoughts to which the will consents. Indeed, whatever it is a sin to do, it is also in the sight of God a sin to desire.**

“2. WHAT DISTINCTION IS TO BE MADE IN REGARD TO BAD THOUGHTS?

“I said, thoughts to which the will consents. Hence, it is necessary to know how to determine when a bad thought is a mortal sin, when it is venial, and when it is not sinful at all. In every sin of thought there are three things: the suggestion, the pleasure, and the consent.

“1. The *suggestion* is the first thought of doing an evil action that is presented to the mind. This is no sin; on the contrary, when the will rejects it we merit a reward. “As often,” says St. Antonine, “as you resist, so often you are crowned.” Even the saints have been tormented by bad thoughts. To conquer a temptation against chastity, St. Bernard threw himself among thorns, St. Peter of Alcantara cast

himself into an icy pool. ... St. Catharine of Siena was once assailed by the devil for three days with impure temptations; after the third day our Lord appeared to her in order to console her. She said to him: "Ah, my Saviour, where hast Thou been these three days?" He replied: "I was in your heart to give you strength to resist the temptation by which you were attacked." He then showed her that her heart had become purer than it was before.

“2. After the suggestion comes the *pleasure*. [Generally] **When a person is not careful to banish the temptation immediately, but stops to reason with it, the thought instantly begins to delight him, and give him pleasure, and thus draws the person on to give his consent to it.** As long as the will withholds the consent, the sin is only venial, and not mortal. **But if the soul does not then turn to God, and make an effort to resist the pleasure, it will easily go on to give its consent.** "Unless," says St. Anselm, **"a person repel the pleasure, it passes into consent, and kills the soul."** A woman who had the reputation of a saint was tempted to sin with one of her servants; she neglected to banish the thought instantly, and so in her heart consented, and fell into sin, but only in thought. She afterwards fell into a more grievous sin, for she concealed in confession the complacency she had taken in the bad thought, and died miserably. But because she was believed to be a saint, the bishop had her buried in his own chapel. On the morning after her burial she appeared to him, enveloped in flames, and confessed, but without profit, that she was damned on account of the bad thought to which she had consented.

“3. **The soul loses the grace of God and is condemned to hell the instant a person *consents* to the desire of committing sin, or delights in thinking of the immodest action as if he were then committing it.** This is called *morose delectation*, which is different from the sin of desire.

“**My dear Christians, be careful to banish these bad thoughts, by instantly turning for help to Jesus and Mary. He who contracts the habit of consenting to bad thoughts exposes himself to great danger of dying in sin, for the reason that it is very easy to commit sins of thought. In a quarter of an hour a person may entertain a thousand wicked desires, and for every evil desire to which he consents he deserves hell.** At the hour of death the dying cannot commit sins of action, because they are unable to move; but they can easily indulge sins of thought, and the devil suggests every kind of wicked thought and desire to them when they are in that state. St. Eleazar, as Surius relates, was so violently and frequently tempted by bad thoughts at the hour of death, that he exclaimed: "Oh, how great is the power of the devils at the hour of death!" The saint, however, conquered his enemies, because he was in the habit of rejecting bad thoughts; but woe to those who have acquired a habit of consenting to them! Father Segneri tells us of a man who during his life had often

consented to bad thoughts. At the hour of death he confessed his sins with great compunction, so that every one regarded him as a saint; but after death he appeared and said that he was damned; he stated that he made a good confession, and that God had pardoned all his sins; but before death the devil represented to him that, should he recover, it would be ingratitude to forsake the woman who loved him so much. He banished the first temptation: a second came; he then delayed for a little, but in the end he rejected it: he was assailed by a third temptation, and consented to it. Thus, he said, he had died in sin, and was damned.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 466-469)

Foreplay is intrinsically evil

The Catholic Church teaches that foreplay between spouses is intrinsically evil. Hence, any sexual activity that cannot procreate if procreation were possible is intrinsically evil and thus a mortal sin.

Tobias 8:9 “And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity [children], in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Therefore, any sexual activity between spouses for any purpose outside of sexual intercourse is intrinsically evil because any such sexual activity cannot procreate even if the wife was fertile and hence the primary motive of procreation cannot be present.

“They seek a warmth and sexual lust that will perish and love flesh that will be eaten by worms. ... When the couple comes to bed, my Spirit leaves them immediately and the spirit of impurity approaches instead because they only come together for the sake of lust and do not discuss or think about anything else with each other.... **Such a married couple will never see my face unless they repent.**” (Jesus Christ speaking to St. Bridget – Excerpt from *The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

Saint Augustine of Hippo, in his moral treatise ‘On the Good of Marriage,’ writes on the subject of sexual intercourse within marriage.

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11, A.D. 401: “... nor be changed into that use which is against nature, on which the Apostle could not be silent, when speaking of the excessive corruptions of unclean and impious men.... by changing

the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.”

The expression ‘*that use which is against nature*’ refers to unnatural sexual acts, such as oral, anal, or manual sex (masturbation). Saint Augustine condemns such acts unequivocally. He even states that such unnatural sexual acts are more damnable (i.e. even more serious mortal sins) when these take place within marriage. The reason why is that God is even more offended by a sexual mortal sin that takes place within the Sacrament of Marriage, since this offense is not only against nature, but also against a Holy Sacrament. “*So then, of all to whom much has been given, much will be required. And of those to whom much has been entrusted, even more will be asked.*” (Luke 12:48)

Gratian, *Medieval Marriage Law*: “Also, Jerome, [on Ephesians 5:25]: C. 14. The procreation of children in marriage is praiseworthy, but a prostitute’s sensuality is damnable in a wife. So, as we have said, the act is conceded in marriage for the sake of children. But the sensuality found in a prostitute’s embraces is damnable in a wife.”

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 12, A.D. 401: “For, whereas that natural use, when it pass beyond the compact of marriage, that is, beyond the necessity of begetting, is pardonable in the case of a wife, damnable in the case of an harlot; that which is against nature is execrable when done in the case of an harlot, but more execrable in the case of a wife.... But, when the man shall wish to use the member of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.”

In this passage, St. Augustine first compares natural and normal sexual relations within marriage done out of impure desires to the same natural sexual acts outside of marriage. He teaches that having natural and normal sexual relations within marriage, when done to satisfy a somewhat impure desire, is pardonable, that is, a venial sin, but that natural sexual relations outside of marriage is damnable, which means a mortal sin. Then St. Augustine goes on to consider ‘*that which is against nature*,’ that is, unnatural sexual acts such as oral and anal sex, foreplay, kisses and touches for sensual pleasure, and masturbation of self or of spouse. He condemns such unnatural sexual acts as ‘*execrable*’ (utterly detestable, abominable, abhorrent). Therefore these acts are among the worst of the sexual mortal sins. He also teaches that unnatural sexual acts within marriage, far from being permitted because they take place within marriage, are even worse, calling them ‘*even more execrable*,’ than the same unnatural sexual acts outside of marriage. Again, this is because the sin is not only against nature, but against a Holy Sacrament instituted by Christ Himself for the sake of our salvation.

Therefore, unnatural and non-procreative sexual acts do not become permissible when these take place within marriage. Instead, **unnatural sexual acts are made even more sinful when they take place within marriage because they offend against both nature and a Holy Sacrament.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8: “And since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.”

Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage to be worse than adultery, because the act occurs within marriage. He did not teach that all sexual acts between a husband and wife are moral as many perverted “Catholics” nowadays do.

The phrase ‘*if he use her indecently*’ refers to unnatural sexual acts within marriage. This is clear because the good of marriage emphasized by St. Thomas is the procreation of children (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 2). St. Thomas could not be referring to natural marital relations when he says ‘*if he use her indecently*’ because even natural marital relations done with some disorder of desire still retains the procreative function. But unnatural sexual acts lack this meaning, and so are contrary to the good of marriage. **The use of unnatural sexual acts within marriage is therefore worse than adultery.**

St. Thomas again condemns this same type of act later in the same question.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12: “Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is more grievous if the abuse regards the ‘vas’ [the woman] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.”

First, the word ‘*vas*’ is Latin for vessel, referring to the use of other bodily orifices for sexual acts. If a husband treats his wife lustfully or inordinately during natural marital relations, (or if he sees his wife as a mere sexual object given him to satisfy his lust) he sins. But he commits a more grievous offense, which is called “abuse” by St. Thomas, if he sins by committing unnatural sexual acts (that is, using any part of the body as a ‘vessel’ or ‘means’ for achieving sexual arousal). Here St. Thomas explicitly (but in discrete language) condemns the sin of unnatural sexual acts within marriage.

Second, it is clear (in the quote from article 8 above) that St. Thomas taught that a married couple is not justified in committing any unnatural sexual acts whatsoever within marriage. Otherwise, he would not have taught that a man who is too ardent a lover of his wife commits a sin that is like adultery and yet worse than adultery. Therefore, those who claim that there are no sins for a husband and wife having sexual relations with each other are in error.

Third, neither does St. Thomas even consider the absurd argument that acts which are intrinsically evil and gravely immoral by themselves could become good and moral when combined in some way with natural marital relations open to life. If this were the case, St. Thomas could not have compared a man who is too ardent a lover of his wife to an adulterer. For if he took the position of certain heretical modern-day commentators, he would have to say that a husband's ardent love would be entirely justified, as long as "the semen are not misdirected." Notice that St. Thomas takes no such position. He does not sum up the marital act as merely the proper direction of semen, as so many persons teach today.

In fact, the Angelic doctor, St. Thomas Aquinas, defines lust in the following manner:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 3: "I answer that, The more necessary a thing is, the more it behooves one to observe the order of reason in its regard; wherefore the more sinful it becomes if the order of reason be forsaken. Now the use of venereal acts, as stated in the foregoing Article, is most necessary for the common good, namely the preservation of the human race. Wherefore there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection against the dictate of reason's ordering, it will be a sin. Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts. Wherefore without any doubt lust is a sin."

According to St. Thomas, whenever spouses go beyond "the order and mode of reason in the matter of venereal acts" during marital relations, they committed the sin of lust. St. Thomas continues to expound on this teaching in the following question:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: "I answer that As stated above (Question 153, Article 3), the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right

reason. ... Reply to Objection 6. According to a gloss on this passage [Galatians 5:19] **"lust" there signifies any kind of excess.**"

What, then, is excess in the marital act? Again, let's ask St. Thomas Aquinas.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: "Reply to Objection 5. As a gloss says on this passage, "uncleanness" stands for **lust against nature**... Reply to Objection 6. **We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**"

Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful "**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**" and so, it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. And the infallible word of God of course agrees with this truth of nature, teaching us that: "*The works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty, luxury [lust]... Of the which I foretell you, as I have foretold to you, **that they who do such things shall not obtain the kingdom of God.**" (Galatians 5:19, 21)*

In order for a sexual act to be moral, each act must be natural, marital, and procreative. When considering whether or not an act is natural, marital, and procreative, each sexual act must be considered by itself. One cannot combine or string together several sexual acts, where only some are open to life, and then justify one act by combination with another act. One cannot precede, combine, or follow an act of natural marital relations with a sexual act that is unnatural or not open to life, and then justify one by the other. Indeed, "**There would be no adulteries, and debaucheries, and prostitution of women, if it were known to all, that whatever is sought beyond the desire of procreation is condemned by God.**" (Lactantius, *The Divine Institutes*, Book V, Chapter VIII, A.D. 307)

Therefore the excuse that some spouses must perform sexual activities outside of normal and natural sexual intercourse as a preparation for sexual intercourse is condemned by the Church. It is a sinful excuse that allows spouses to perpetuate their sexual perversions by sexually abusing their body parts that have nothing whatsoever to do with procreation. If people practice any variation of foreplay, they will without a doubt be cast to Hell to suffer and burn for all eternity.

Ephesians 5:3-12 “But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: Or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is a serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God. Let no man deceive you with vain words. For because of these things cometh the anger of God upon the children of unbelief. Be ye not therefore partakers with them. For you were heretofore darkness, but now light in the Lord. Walk then as children of the light. For the fruit of the light is in all goodness, and justice, and truth; Proving what is well pleasing to God: And have no fellowship with the unfruitful works of darkness, but rather reprove them. For the things that are done by them in secret, it is a shame even to speak of.”

Oral and anal sex and stimulation is intrinsically evil and against the Natural Law

St. Barnabas, *Letter of Barnabas*, Chapter 10:8, A.D. 74: **“Moreover, he [Moses] has rightly detested the weasel [Leviticus 11:29]. For he means, ‘Thou shalt not be like to those whom we hear of as committing wickedness with the mouth through uncleanness [oral sex]; nor shalt thou be joined to those impure women who commit iniquity with the mouth with the body through uncleanness.”** (Chapter X.--Spiritual Significance of the Precepts of Moses Respecting Different Kinds of [Forbidden] Food)

Very simply, the mouth and the anus have a purpose. Nature tells us that God made the mouth for the intake of food and drink, and the anus for the excretion of feces. Moreover, nature tells us that if we begin to use the mouth and the anus in improper ways, then bodily infection, disease, and death may be the result.

St. Augustine, *On The Good of Marriage*, Section 11-12, A.D. 401: “For necessary sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is alone worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason, but lust.** ... [And] they [must] not turn away from them the mercy of God... **by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.** Of so great power is the ordinance of the Creator, and the order of creation, that... **when the man shall wish to use a body part of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.**”

Saint Alphonsus Liguori, proclaimed *Doctor of the Church* in 1871, was the founder of the Redemptorists and one of the Church's greatest moral theologians. St. Alphonsus, answering all those perverse persons who claim that one may perform anal sex or that this evil act is only a venial sin, writes: “[Q.] Whether a man sins mortally by beginning intercourse in the posterior receptacle (the anus), so as to consummate it afterwards in the appropriate receptacle (the vagina)?” The answer given to that question is: “... it is more generally and truly affirmed [to be a mortal sin] by [theologians], because coitus itself of this kind (even if without insemination) is true sodomy, although not consummated, just as copulation in the natural vessel of another woman is true fornication, even if insemination does not take place.” **Thus, it is clear that St. Alphonsus Liguori's teaching correspond perfectly with the Natural Law, which teaches that any kind of anal penetration is a mortal sin and an intrinsically evil act that can never be excused.**

St. Theodore of Tarsus (A.D. 602-690), Archbishop of Canterbury, in *The Penitential of Theodore*, which is based directly on his teachings written down by his pupil, says the following concerning these evil sins: “‘He who ejaculates into the mouth of another shall do penance for seven years; this is the worst of evils.’ Elsewhere it was his judgment that both participants in the offense shall do penance to the end of life; or twelve years, or as above seven.” (*The Penitential of Theodore*, Chapter 2, Of Fornication)

And, as we have seen, St. Thomas Aquinas brands as an unnatural sin the behavior of a man and woman who “do not observe the right manner of copulation”. But he adds that such a sin “is more grievous if the abuse regards the receptacle (vas) than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances”. The only “fitting receptacle” was of course the wife's vagina. Any place else was called an “unfitting receptacle” (vas indebitum). “Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is **more grievous** if the abuse regards the ‘vas’ [vessel, orifice] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12)

Among other early condemnations of birth prevention and unnatural sexual acts are the first century *Letter of Barnabas*, the holy Apostle and Saint of Jesus Christ who was born in Cyprus and died in Salamis in around 61 A.D., which denounces the wicked practice of “those impure women who commit iniquity with the mouth [oral sex] with the body through uncleanness” (*Barnabas* X, 8) and of having intercourse while making conception impossible. Another important writing concerning this topic is the mid-second century *Apology* of St. Justin the Martyr (c. 100- 165 A.D.) who describes the marital problems of a young Christian convert. Her evil husband tried to satisfy his sexual urges by copulating

with her “against the law of nature and against what is right.” Her family prevailed on her to remain with the man for a while, but finally she could not tolerate his morals and left him. Justin praises her conduct in refusing to participate in the man’s “impious conduct” (*Apologia II*, 1).

In the canons of John the Faster, Patriarch of Constantinople, we find that:

“If someone commits sodomy upon his wife, he is penanced for eight years, eating dry foods after the ninth hour, and doing two hundred prostrations.” (*The Canons of John the Faster*, Canon 35, Interpretation, A.D. 580)

Another translation reads:

“If any man perform arseneocotia upon his wife, he shall be penanced for eight years, faring the while with xerophagy after the ninth hour and doing two hundred metanies daily.” (Ibid)

“Arseneocotia” is a term used quite often in the ancient canons to refer to male homosexual behavior (oral and anal sex), but here it refers specifically to such acts being performed upon a wife. Compare this to the penance for bestiality from John:

“If any man lie with a beast many times, when he has a wife, he shall be penanced eight years; but if he had no wife, and did so only once or twice or three times at the most, he shall be penanced three years, with xerophagy [or, more explicitly speaking, with only bread and water] after the ninth hour and doing three hundred metanies.” (Ibid)

The penance for committing sodomy on the wife is greater than for an unmarried man to commit bestiality! That really tells you how the Church views this vile act. It is totally degrading to the wife, making her a beast, or even less than one.

The Interpretation (by Nikodemus) of *The Canons of John the Faster* (580 A.D.) explains this fact in further detail: “Note that in the Canons of the Faster, from a manuscript codex which was found, sodomy has the following divisions: sodomy is of two types, either committed upon women, when men fall with them into that which is against nature, or committed upon men. Another division is that, among men, one commits the act, while the other suffers the act, while another both commits and suffers the act. The worst sin is for someone to both commit and suffer the act. And for someone to commit the act upon a woman that is not his wife is worse than committing it with men. **But for someone to**

commit it upon his own wife is worse than committing it upon a woman who is not his wife. For these things then, we conclude that, the married couple which falls into that which is against nature, is penanced more heavily than a sodomist committing it upon another man or upon a woman who is not his wife.”

Other testimonies of the truth that sodomitical acts are damnable and inherently sinful and even comparable to the crime of murder, is found in Canon 7 and 87 of the Canons of St. Basil the Great (c. 329-379 A.D.), and it shows us how the Church views such perverted sexual acts:

St. Basil the Great, Bishop, Confessor and Doctor of the Church: “**Sodomists and bestialists and murderers and sorcerers and adulterers and idolaters deserve the same condemnation**... for they have surrendered themselves to Satan...” (*The Canons of St. Basil the Great*, Canon 7)

St. Basil the Great, Bishop, Confessor and Doctor of the Church: “**But how many other forms of impure passions the school of demons invented, but Holy Writ does not even refer to, being averse to sullyng its fair character by naming shameful things, but merely alluding to them in general terms, as St. Paul the Apostle says: "But fornication, and all other filth, or covetousness, let it not even be named among you, as becometh saints" (Eph. 5:3), comprehending under the noun "filth" the unspeakable doings of sodomy and those of females too, so that silence does not by any means afford a license to lovers of pleasures.** As for me, however, I say that the Legislator did not even remain silent concerning these matters either, but in fact very vehemently prohibited such things.” (*The Canons of St. Basil the Great*, Canon 87)

The Interpretation of Canon 7 states: “As for adultery, sodomy [anal and oral sex], and bestiality, the Fathers canonized these sins doubly more than fornication, or, more expressly, each of them eighteen years, because the sin involved in them is also double. ... **As for sodomy, on the other hand, and bestiality (or sexual intercourse with beasts), in these too besides the unlawful pleasure they afford, there is an actual injustice done to what is strange or unnatural, or, more explicitly speaking, they violate the laws of nature, in that they are sins contrary to nature.** The number of years for each of these sinful deeds has likewise been economically fixed like those for fornication, but doubly as many: that is to say, in other words, adulterers are to spend six years in weeping outside the church, and so are those guilty of sodomy and of bestiality; they are to listen for six years, and to kneel for six years more, and then they are to commune.”

The anus or mouth is clearly not intended for procreation. Such acts are against the nature of sex itself – oral or anal sex serves no purpose of nature – it cannot lead to the begetting of a child. Its only purpose is for base, filthy, physical pleasure. Such acts do not in any way fit into the nature of the Christian who has undergone the washing of regeneration and has given himself to the natural end that God originally intended for us – to be glorified and united with Him. Such acts, as the Canons show, make us like animals and keep us mired in merely physical pleasures. They are against nature in every way.

The mouth and the anus were not made to stimulate the genital organs. Nothing could be more evident than this fact. Catholic Tradition and the Natural Law clearly teach us that oral and anal stimulation are sinful, lustful acts and deviant sexual behavior. Those who promote such perversions or believe them to be not sinful are guilty of the mortal sin of heresy for denying the Natural Law and, as such, are outside the Catholic Church.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 20, A.D. 419: “God forbid that a man who possesses faith should, when he hears the apostle bid men love their wives, [Col. 3:19] love that carnal concupiscence in his wife which he ought not to love even in himself; as he may know, if he listens to the words of another apostle: “Love not the world, neither the things that are in the world. If any man love the world, the love of the Father is not in him. For all that is in the world, the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life, is not of the Father, but is of the world. And the world passes away, and the lust thereof: but he that does the will of God abides for ever, even as also God abides for ever.” [1 John 2:15-17]. . . . Now this concupiscence, this law of sin which dwells in our members, to which the law of righteousness forbids allegiance, saying in the words of the apostle, “Let not sin, therefore, reign in your mortal body, that you should obey it in the lusts thereof; neither yield your members as instruments of unrighteousness unto sin:” [Rom. 6:12-13]. . . . But what in this action does it effect, unless it be its evil and shameful desires? For if these were good and lawful, the apostle would not forbid obedience to them, saying, “Let not sin therefore reign in your mortal body, that you should obey the lusts thereof.” [Rom. 6:12] He does not say, that you should have the lusts thereof, but that you should [not] obey the lusts thereof; in order that (as these desires are greater or less in different individuals, according as each shall have progressed in the renewal of the inner man) we may maintain the fight of holiness and chastity, for the purpose of withholding obedience to these [evil and shameful] lusts.”

Evil theologians say sodomy between spouses is not mortally sinful

The worst mortal sin in regard to forbidden sexual activity between spouses is sodomy (also known as the sin of Sodom), which is one of the four sins that cry out to God for vengeance.

Penny Catechism (A Catechism of Christian Doctrine), 16th century: “**Q. 327.**

Which are the four sins crying to heaven for vengeance? A. The four sins crying to heaven for vengeance are: 1. Wilful murder (*Gen. iv*); 2. The sin of Sodom (*Gen. xviii*); 3. Oppression of the poor (*Exod. ii*); 4. Defrauding laborers of their wages (*James v*).”

Yet in spite of this dogmatic teaching on morals, Fr. Heribert Jone, in every edition of his book *Moral Theology* from 1929 onwards, teaches that a husband can sodomize his wife and his wife can allow it and neither commit mortal sin as long as he consummates his act naturally with the intention to procreate. And the pervert Jone teaches that this act is not sodomy at all because the husband does not spill his seed when sodomizing his wife. Note that the term “imperfect sodomy” used by Fr. Jone means the mortal sin of sodomy between persons of the opposite sex, and “perfect sodomy” is the mortal sin of sodomy between those of the same sex.

Moral Theology, Fr. Heribert Jone, 1951: “**I. Imperfect Sodomy**, i.e., rectal intercourse, is a grave sin when the seminal fluid is wasted: Excluding the sodomitical intention it is neither sodomy nor a grave sin if intercourse is begun in a rectal manner with the intention of consummating it naturally or if some sodomitical action is posited without danger of pollution...” (“3. The Sins of Married People,” Section 757)

Hence the pervert Fr. Jone says that rectal intercourse between a husband and wife is not a grave sin as long as the husband does not spill his seed when sodomizing his wife. And according to the pervert Fr. Jone, this is not even sodomy! One must ask, then, “What is it?” and “What is the purpose of this filthy and perverted act?” It is sodomy, plain and simple! And the purpose is to mock God and to degrade and disgrace the wife. Not only is this sodomitical act by the spouses contrary to nature and cries out to God for vengeance, but it is also physically destructive to the health of both spouses.

However, Fr. Jone contradicts his above teaching within his same book. In Section 230 he gives the correct definition of sodomy as follows.

Moral Theology, Fr. Heribert Jone: “230. – II. Sodomy. 1. Definition. Sodomy is unnatural carnal copulation either with a person of the same sex (perfect sodomy)

or of the opposite sex; the latter of heterosexual sodomy consists in rectal intercourse (imperfect sodomy). Either kind of sodomy will be consummated or non-consummated according as semination takes place or not.”

Therefore, whether the seed is spilled during sodomy or not, it is still sodomy, but one is called consummated sodomy and the other is non-consummated sodomy. Hence in Section 230 he correctly teaches that a husband who sodomizes his wife but does not consummate the sodomy is still guilty of sodomy, which he correctly classifies as non-consummated sodomy. His teaching in this section contradicts what he teaches in Section 757 when he says that the husband’s non-consummated sodomy is not sodomy at all. Nature itself tells even a pagan that any form of rectal intercourse for any reason as well as any kind of sexual activity outside what is necessary for procreation is intrinsically evil and selfish.

Since people are so degraded and consumed by sins of impurity nowadays, most of them do not know that the word “*Sodomy*” actually refers to **all non-procreative sexual acts**. *Wikipedia* explains that “Sodomy is generally anal or oral sexual activity between people or sexual activity between a person and a non-human animal (bestiality), but may also include any non-procreative sexual activity. ... Sodomy laws in many countries criminalized not only these behaviors, but other disfavored sexual activities as well. In the Western world, however, many of these laws have been overturned or are not routinely enforced.” Indeed, since the western world have become so degraded in their morals in the last 50 years, the millennial teaching of the Natural Law that non-procreative sexual acts are banned and sinful had to go – in order to satisfy the perverts.

Contrary to many perverted “Catholics” who claim that only anal sex is sodomy and that this act alone is banned by the Church (or that this act is only forbidden if it is consummated in that way), while other sodomitical acts, such as oral sex, are lawful to perform—this definition of sodomy also proves that even the western world considered not only anal sex an evil and sodomy, but also other sexual acts that were not able to procreate in themselves. Only in this end time apostasy did God allow the formerly Christian people to fall into such a diabolical mind frame that they even dared to claim that non-procreative sexual acts are actually allowed by God and His Church!

Merriam Webster’s Dictionary also confirms that Sodomy is “Noncoital carnal copulation [that is, all sexual acts apart from the normal, natural and procreative marital act]. Sodomy is a crime in some jurisdictions. ... Other sodomy laws proscribe a variety of other forms of sexual contact and apply even to married couples. No such regulations are found in the law codes of Denmark, France, Italy, Sweden, The Netherlands, or Switzerland, among other countries. The Wolfenden committee in Britain and the American Law Institute

recommended abolition of criminal penalties for sodomy, except in cases involving violence, children, or public solicitation. This position was adopted in England in 1967 and has been adopted in many U.S. states as well.”

It is a sad thing that the world and so called Catholics have fallen into such a state of degradation that one is even forced to have to remark on such obvious truths from the Natural Law that all people know about. In marriage the husband and wife face the ever-present temptation to sin by seeking sexual pleasure with each other. However, as we have seen, the Catholic Church have always condemned the evil perversity of all unnatural sexual acts within or without marriage. Because the Church’s members understood the evil of such acts in former times, it was more common to see holy pictures depicting the fact that those wretched people who committed “sins of lust within the holy state of Matrimony” were especially guilty of the brutal scourging and crucifixion of Our Lord Jesus Christ. A good example demonstrating this was pictures of a Roman soldier beating Jesus with a whip with the caption saying that: “Christ expiated sins of the flesh by enduring the merciless scourging at the pillar.” And that: “Sins of lust within the holy state of Matrimony play their cruel part in these sufferings of our Divine Savior.” In truth, married people are especially guilty for the torture and crucifixion of Our Lord Jesus Christ since their sin is not only against the Natural Law, but also against the Holy Sacrament of Marriage instituted by Our Lord.

And it should come as no surprise to those who heed the words of the Blessed and Ever Virgin Mary who said that massive immorality prevailed among most priests in 1846 and that their behavior “will put an end to faith little by little”, which we are now seeing being fulfilled before our eyes.

Our Lady of La Salette (1846), in a Revelation approved by the Church spoke, saying: “The priests, ministers of my Son, the priests, by their wicked lives, by irreverence and their impiety in the celebration of the holy mysteries, by their love of money, their love of honors and pleasures, **the priests have become cesspools of impurity**... The chiefs, the leaders of the people of God have neglected prayer and penance, and the devil has bedimmed their intelligence. They have become wandering stars which the old devil will drag along with his tail to make them perish... In the year 1864, Lucifer together with a large number of demons will be unloosed from hell; they will put an end to faith little by little, even in those dedicated to God. They will blind them in such a way, that, unless they are blessed with a special grace, these people will take on the spirit of these angels of hell; several religious institutions will lose all faith and will lose many souls... Evil books will be abundant on earth and the spirits of darkness will spread everywhere a universal slackening in all that concerns the service of God... **Rome will lose the**

faith and become the see of Antichrist... The Church will be in eclipse, the world will be in dismay...

To those who have attentively read the Book of Lamentations, it should come as no surprise that God's chosen people have yet again returned to their own vomit of paganism and the sins of Sodom. *"And the iniquity of the daughter of my people is made greater than the sin of Sodom, which was overthrown in a moment."* (Lamentations 4:6) Sad to say, "But those who, giving the rein to lust, either wander about steeping themselves in a multitude of debaucheries, **or even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess**, such men do not believe it possible that the men of ancient times used a number of wives with temperance, looking to nothing but the duty, necessary in the circumstances of the time, of propagating the race; and what they themselves, who are entangled in the meshes of lust, do not accomplish in the case of a single wife, they think utterly impossible in the case of a number of wives." (St. Augustine, *On Christian Doctrine*, Book III, Chapter 19, Section 28.--Wicked Men Judge Others by Themselves, A.D. 397)

Marital relations during a woman's infertile period should be avoided

As recorded in the Old Testament Scripture and in order to increase even more virtue and grace in God's chosen people, God defined most exquisite laws about when and how marital relations are to be performed. For instance, He commanded that the woman shall be considered unclean at the time of her infertile monthly cycle and also seven days after it, thus prohibiting marital relations during the infertile monthly period. A woman's menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God's word would mean that a woman should remain chaste for 12 days out of 28 days during her menstrual cycle.

The Holy Bible, Leviticus 15:19-28 "The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days. Every one that toucheth her, shall be unclean until the evening. And every thing that she sleepeth on, or that she sitteth on in the days of her separation, shall be defiled. He that toucheth her bed shall wash his clothes: and being himself washed with water, shall be unclean until the evening. Whosoever shall touch any vessel on which she sitteth, shall wash his clothes: and himself being washed with water, shall be defiled until the evening. If a man copulateth with her in the time of her flowers, he shall be unclean seven days: and every bed on which he shall sleep shall be defiled. The woman that hath an issue of blood many days out of her ordinary time, or that ceaseth not to flow after the monthly courses, as long as she is subject to this disease, shall be unclean, in the

same manner as if she were in her flowers. Every bed on which she sleepeth, and every vessel on which she sitteth, shall be defiled. Whosoever toucheth them shall wash his clothes: and himself being washed with water, shall be unclean until the evening. If the blood stop and cease to run, she shall count seven days of her purification.”

This means that God commanded the man and his wife to only have marital relations on the days that are most favorable for begetting children. This was practiced and followed by the Jews many thousands of years before the medical knowledge was learned that conception do not normally occur during these time periods, thus showing us, once again, that the Christian God is the One and only true God who possess all knowledge in Heaven and on Earth. May the Holy Trinity be blessed for all eternity! By commanding such wondrous laws that inspires to perfection, God limited the time a couple could have marital relations, thus decreasing their carnal temptations. For what reason did he do this, someone might ask? The answer is very simple, for it is very obvious that a man or a woman who have sex often will be tempted either to start loving the sexual pleasure or to commit various sexual sins or to have sex with other people that they are not married with, while people who are completely chaste or who have sex very seldom will be stronger in resisting unclean temptations. Sexual pleasure is easier to get addicted to than most drugs, and so, it is very important to guard oneself from being overcome by it. This teaching from the Holy Bible clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during a woman's infertile period.

St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21, Section 43, A.D. 421: “It, [conjugal chastity] too, combats carnal concupiscence lest it exceed the proprieties of the marriage bed; it combats lest concupiscence break into the time agreed upon by the spouses for prayer. If this conjugal chastity possesses such great power and is so great gift from God that it does what the matrimonial code prescribes, it combats in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age. And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation. ...** there must be warfare against evil of concupiscence, which is so evil it must be resisted in the combat waged by chastity, lest it do damage.”

If spouses wish to nurture virtue, and if there is a mutual consent for abstaining from marital relations, then both husband and wife can separate from each other any amount of time they decide in order to cultivate virtue and evangelical perfection. By God's holy inspiration, we pray and beg that all may consider to do this from time to time.

1 Corinthians 7:1-10 “Now concerning the thing whereof you wrote to me: It is good for a man not to touch a woman. But for fear of fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband. Let the husband render the debt to his wife, and the wife also in like manner to the husband. The wife hath not power of her own body, but the husband. And in like manner the husband also hath not power of his own body, but the wife. **Defraud not one another, except, perhaps, by consent, for a time, that you may give yourselves to prayer;** and return together again, lest Satan tempt you for your incontinency. But I speak this by indulgence, not by commandment. For I would that all men were even as myself: but every one hath his proper gift from God; one after this manner, and another after that. But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, even as I. But if they do not contain themselves, let them marry. For it is better to marry than to be burnt. But to them that are married, not I but the Lord commandeth, that the wife depart not from her husband.”

Many Christian writers have written about the depth of love existing between those blessed and holy spouses who renounce marital intercourse, in order to try to help and inspire married people to seek the higher spiritual things. Stories about loving spouses in sexless or spiritual marriages appears from the beginning of the Church. In one story the bones of a spouse who had lived in a spiritual marriage moved over to make room for her husband's recently deceased body and in another story a wife's corpse was embraced by her departed husband's arm when she was placed in the tomb. In truth, such couples perceived their lives of sexual abstinence as an anticipation of Heaven. Denying their sensual and fallen nature, they embraced a state of spiritual holiness and loved each other in a perfect and true love, rather than in an impure and selfish love that, sad to say, almost all of humanity now does. Ida of Boulogne (1040–1113) endured rather than enjoyed marital relations and Waletrude “abhorred sexual relations, though she loved her husband in a spiritual way”.

In answering the question, “Whether carnal intercourse is an integral part of this sacrament [of Matrimony]?” St. Thomas Aquinas replied: “A sacrament by its very name denotes a sanctification. But matrimony is holier without carnal intercourse... Therefore carnal intercourse is not necessary for the sacrament.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 42, Art. 4)

Gratian, *Medieval Marriage Law* 32.1.11: “Hence Augustine writes, in *Against Julian*, I: “True marriage does not consist in mere intercourse between a male and a female. Contrary to your raving, true marriage does not consist merely of intercourse between a male and a female, although, without that, marriages could not procreate children. Other elements are essential to marriage, and these

distinguish marriage from adultery. For example, fidelity to the conjugal yoke, actions directed to the procreation of children, and (here is the greatest difference) the good use of something evil, that is, the good use of carnal desire, something which the adulterer misuses.' Gratian: 'The goods he commends here must be distinguished from their misuse.'"

Path to purity and perfection

An honest person should now be able to see clearly that "the devil has power" over all those who come together in the marital act for the sake of fleshly lust. St. Raphael the Archangel, one of the seven archangels that stand before God's throne, reveals what God's will is for spouses in the use of the marital act:

"Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power. ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever."
(Tobias 6:16-17, 22; 8:9)

According to God's holy will, spouses are to engage in the marital act for the "love of posterity" (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together "only for the love of posterity" if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that "the devil has power" over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving "themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding".

The goal of every true Catholic is to be a Saint. That means they must strive to be perfect and holy as God is perfect and holy. "*Be you therefore perfect, as also your heavenly Father is perfect.*" (Matthew 5:48) "*It is written: You shall be holy, for I am holy.*" (1 Peter 1:16)

In this path to perfection, the lustful aspect, the love of the momentary pleasure of the flesh is fought against, conquered, and thus utterly despised. "*Flying the corruption of*

that concupiscence which is in the world.” (2 Peter 1:4) To say that this cannot be achieved is to deny the power of God and His grace. “*Being confident of this very thing: that he who hath begun a good work in you will perfect it unto the day of Christ Jesus.*” (Philippians 1:6) The weapons of the Catholic faith: grace, persevering prayer, sacrifice, mortification, and penance are more than sufficient to conquer any sin, sinful inclination, or fault and reach perfection in a short time.

Not many people, however, seek after perfection or even the beginning stages of perfection, and this is the tragic reason for that the greater number of Catholics will be eternally condemned. Sad to say, but most people give to their flesh whatever it wants, whenever it desires it, all day long. Food, media, music, sensual pleasure or what have you, and these are just some of the many reasons why they cannot control their lust. If they would start praying the Holy Rosary and doing penances like fasting and other works of abstinence and piety and cease with all deeds of sin and vanity, their fleshly lust would in many cases be smothered or decreased. But penances and mortifications are utterly despised by the natural man, and so, only a few elect souls ever reach the point where they can experience that their fleshly lusts and desires are decreased or smothered.

All sins, including sexual sins that men and women commit are controllable as long as one choose to cut of all deliberate sin and occasions of sin, like the media, food or friends etc. But since most people do not avoid all their sinful and worldly activities totally, and especially the direct occasions of their sin—that is, the things which are the cause for their falls into sin—they do not experience an alleviation in their temptations. Many people who are living in sexual sins or fleshly desires indeed tries in some ways to end their sins, but since they do not cut off the occasions of their sins completely, they fail sooner or later. The consequence of their failure in attempting to stop sinning (and that they do not experience a decrease of their fleshly lusts and desires) is that many people fall into the abominable sin of accusing God for their sins, perversely claiming that they cannot stop sinning and extricate themselves from a life of sin. Others inspired by their father the devil tries to excuse the severity of their crimes, claiming that God is merciful to this passion. Indeed, “Our relentless enemy [the devil], the teacher of fornication, whispers that God is lenient and particularly merciful to this passion, since it is so very natural. Yet if we watch the wiles of the demons we will observe that after we have actually sinned they will affirm that God is a just and inexorable judge. They say one thing to lead us into sin, another thing to overwhelm us in despair.” (St. John Climacus, *Ladder of Divine Ascent*, Step Fifteen, On Chastity)

Contrary to those wretches who try to excuse or blame God for their sins and failures, the Holy Bible and the Teaching of the Church, however, teaches us that all sin is a direct product of man’s perverted will, and at the moment of death such blasphemers who

question God's goodness, or who tries to excuse their vile and unnatural sexual crimes, shall be forever damned and banished by God's justice to the boiling kettle that is Hell.

James 1:13-15 "Let no man, when he is tempted, say that he is tempted by God. For God is not a tempter of evils, and he tempteth no man. **But every man is tempted by his own concupiscence, being drawn away and allured. Then when concupiscence hath conceived, it bringeth forth sin.** But sin, when it is completed, begetteth death."

Our Lord is perfectly able to help us to conquer our temptations as long as we are doing our part and perform acts of virtue. The only thing that stands in the way of our salvation is not a lack of grace from God, but rather our own sloth in prayer, spiritual reading and cutting of all the occasions of sin. For "*The Lord knoweth how to deliver the godly from temptation, but to reserve the unjust unto the day of judgment to be tormented. And especially them who walk after the flesh in the lust of uncleanness, and despise government, audacious, self willed, they fear not to bring in sects, blaspheming.*" (2 Peter 2:9)

The reasons of why spouses as well as all others fall into sin of various kinds are almost innumerable today, and the reason for this is since debauchery and sensuality almost rule the whole earth as though it was built in the very law and fabric of society. In general, however, one can say that a human deed becomes more dangerous and potent to damn a person the more pleasure one seeks to derive from it. St. Gregory Nazianzen, *Doctor of the Church*, in his admirably written "*Orations of St. Gregory Nazianzen,*" gives us a thorough and almost perfect description of the causes that strengthen the power of sin in our members and mind and that weaken our resolve against our enemy, the Devil. "Let us not adorn our porches, nor arrange dances, nor decorate the streets; let us not feast the eye, nor enchant the ear with music, nor enervate the nostrils with perfume, nor prostitute the taste, nor indulge the touch, those roads that are so prone to evil and entrances for sin; let us not be effeminate in clothing soft and flowing, whose beauty consists in its uselessness, nor with the glittering of gems or the sheen of gold [Rom. 13:13] or the tricks of color, belying the beauty of nature, and invented to do despite unto the image of God; Not in rioting and drunkenness, with which are mingled, I know well, chambering and wantonness, since the lessons which evil teachers give are evil; or rather the harvests of worthless seeds are worthless. Let us not set up high beds of leaves, making tabernacles for the belly of what belongs to debauchery. Let us not appraise the bouquet of wines, the kickshaws of cooks, the great expense of unguents. Let not sea and land bring us as a gift their precious dung, for it is thus that I have learned to estimate luxury; and let us not strive to outdo each other in intemperance (for to my mind every superfluity is intemperance, and all which is beyond absolute need), and this while others are hungry

and in want, who are made of the same clay and in the same manner.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVIII, Section 5)

St. Caesarius of Arles in his sermons also admonishes and warns us not to get controlled by our desires, and teaches us of the strong effects they have in influencing our lives for the worse, but that we are able to control and become master over it, and that it is how we live our life that determines whether we are able to gain the victory and control over them. “Now, someone says: I am young; I can in no way control myself. Perhaps you do not control yourself because you eat more than is necessary, and drink more wine than you should. Perhaps you even occupy your mind with shameful thoughts, neither fearing nor blushing to willingly and frequently utter dissolute words or to hear them from others. With God’s help begin to restrain your gluttonous desires, and to occupy your mind and your tongue with chaste thoughts and upright words. You will see that, if God assists you, you will be able to observe chastity. If no bodily infirmity hinders you, do not mind fasting rather often or rising a little earlier for church, so that you may guard your soul against the stains of lust. If in spite of your faithful obedience you see yourself exhausted by assaults of the flesh, and if several times you are persuaded [by the devil] to know your wife without any desire for children [that is, if you perform the normal, natural and procreative marital act but without performing it for the motive of procreation which is required in order for the act to be lawful and excused from being a sin], give alms every day according to your means, for we read: ‘As water quencheth a fire, so alms destroyeth sins.’ [Eccli. 3:33] Moreover, grant full pardon to all who may have offended you, for this is a great and salutary remedy against all sins. Thus, what was defiled by incontinence may be cleansed by fasting and almsgiving, but most of all by the forgiveness of enemies.” (*Sermons of St. Caesarius of Arles*, Sermon 44, Section 4)

When and how the marital act should be performed

The way to perfection regarding the marital act is that spouses only perform the act with the sole intention and hope of conceiving children. That means spouses are to be chaste during the monthly infertile period of the woman and when she is pregnant. We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act during the infertile monthly cycle of the woman: “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” (Leviticus 15:19) Haydock commentary explains: “*Days, not only out of the camp, but from the company of men.*” As soon as a woman showed signs of infertility (menstruation), intercourse would cease until the cessation of the flow of blood and she became fertile again: “*Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness.*” (Leviticus 18:19) Haydock commentary: “*Saint Augustine believes that this law is still in force. [On Lev. 20:18] This intemperance was*

by a positive law declared a mortal offense of the Jews.” This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

To abstain from sexual intercourse during a woman’s menstrual period or pregnancy and subsequent restricted days has all but been ignored by most of today’s people. Observing the period of restriction for sexual activity not only diminishes sexual sins and temptations, but it also places a woman into her fertile period when it is most beneficial for conception to occur. This helps to fulfill the initial command of God to “be fruitful and multiply,” a command that is clearly not being observed today by many people.

Good husbands and wives do not have sexual relations whenever their unbridled lust desires it, but only at times prescribed for this purpose and when it is necessary. The guide of good and pious husbands and wives are thus their conscience and reason instead of their selfish and unbridled lusts. In the book of Ecclesiastes, this concept is eloquently explained to us in the following way:

“All things have their season, and in their times all things pass under heaven. A time to be born and a time to die. A time to plant, and a time to pluck up that which is planted. A time to kill, and a time to heal. A time to destroy, and a time to build. A time to weep, and a time to laugh. A time to mourn, and a time to dance. A time to scatter stones, and a time to gather. **A time to embrace, and a time to be far from embraces.**” (Ecclesiastes 3:1-5)

The phrase “A time to embrace, and a time to be far from embraces” refers to the marital act. Haydock Commentary: “*Ver. 5. Embraces. Contenance was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians vii. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*” This shows that the marital act must sometimes be abstained from altogether and not engaged in everyday as the evil and immoral world teaches. As said already, one of the reasons for abstaining from the marital act is in order to cultivate virtue and chastity. This is important to do from time to time, for people who have sex often are more likely to become enslaved by this pleasure and fall into sexual sin.

Indeed, *The Catechism of the Council of Trent*, in the section “*Married Persons should sometimes abstain from the Marriage Debt*” explains that this is a “*holy injunction of our Fathers*”: “But as all blessings are to be obtained from God by holy prayer, the faithful are also to be taught sometimes to abstain from the marriage debt, in order to devote themselves to prayer and supplication to God. This religious continence, according to the proper and holy injunction of our Fathers, they should know is to be observed in particular for at least three days previous to receiving the holy Eucharist, and oftener during the

solemn Fast of Lent; for thus will they find the blessings themselves of marriage augmented by a daily increasing accumulation of divine grace; and living in the pursuit and practice of piety, they will not only spend this life tranquilly and placidly, but will also rest on the true and firm hope, which "confoundeth not" (Romans 5:5), of attaining, through the goodness of God, life eternal."

People who never try to control their lust and that let their temptations roam freely—indulging in it whenever it pleases them—have in fact allowed their lust to become their “fix” or “high”. People who act in this way have become worshipers of a fleeting fleshly pleasure and grown attached to it. Such people must be very careful about themselves, for whenever they die and are called before the throne of Our Lord Jesus Christ, their eternal destiny will be decided based on what they loved more in this life: Our Lord and His Love, or themselves and their unbridled, selfish lust. If they loved themselves and their lust more than they loved the Lord, they will not be saved. Only in Hell will many spouses regret that they never thought of controlling their lust or that they never had relations at proper times or at proper seasons.

We can read the following interesting points about proper marital relations in St. Bridget’s Revelations, Book 5. This book is rightly entitled the “Book of Questions” because it proceeds by way of questions to which our Lord Jesus Christ gives wonderful answers.

St. Bridget’s Revelations, Book 5, Interrogation 5: “[A monk and theologian of high learning asked our Lord Jesus Christ in a vision:] **Fourth question.** Why did you give men and women the seed of intercourse and a sexual nature, if the seed is not to be spilled according to the carnal appetite?

“Answer to the fourth question. “I [Jesus] gave them the seed of intercourse so that it might germinate at the right place and in the right way and bear fruit for a just and rational cause.”

If one of the spouses is incontinent and want to gratify his lust often and unreasonably, then it is the incontinent spouse that is sinning while demanding the debt.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64, Art. 9, Reply to Objection 1: “As far as he is concerned he does not consent, but grants unwillingly and with grief [the marital debt on a holy day] that which is exacted of him; and consequently he does not sin. For it is ordained by God, on account of the weakness of the flesh, that the debt must always be paid to the one who asks lest he be afforded an occasion of sin.”

So long as the other spouse's intention is not to live a lustful life, he or she will be excused from any possible sin of incontinence and lust that the incontinent spouse will make himself guilty of. That is not to say, however, that the spouse should not try to persuade the other partner from sin or from seeking to overindulge in sexual pleasure. On the contrary, Our Lord and His Church demands that good husbands and wives should do their utmost in deterring their respective partner from sin.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: "Holy Church knows well that not infrequently one of the parties is sinned against rather than sinning, when for a grave cause he or she reluctantly allows the perversion of the right order. In such a case, there is no sin, provided that, mindful of the law of charity, he or she does not neglect to seek to dissuade and to **deter** the partner from sin."

A spouse who is obstinate in sexual sins like Onanism or masturbation etc., must of course be hindered from committing this sin as far as one is able to hinder him or her. A spouse must do all in his or her power to hinder sexual sins from being committed, and must obviously end marital relations until the sinful spouse agrees to stop committing this sin. If a spouse continues to perform the marital act with a person who is obstinate in committing sexual sin, this deed will undoubtedly make such a spouse an accomplice in this sexual sin, and as such, will make him or her lose his soul along with the one actually committing the sin, since, if the spouse was really against this sin, he or she would not allow it to happen or give an occasion for it to occur, unless the spouse beforehand had repented and promised not to commit this sin again. It also frequently happens that although one of the spouses may indeed object to the sexual sins that are committed by an evil spouse, he or she nonetheless does not resist this sin properly, or even at all, and even finds pleasure in it. One cannot of course truly be against a sin unless one fully resists it and fights against it. Otherwise it is a sign that one has an inclination to this sin.

"The union, then, of male and female for the purpose of procreation is the natural good of marriage. But he makes a bad use of this good who uses it bestially, so that his intention is on the gratification of lust, instead of the desire of offspring." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 5.--The Natural Good of Marriage, A.D. 419)

Not only is it more beneficial for couples to minimize the amount of sex they have, but people who reserve sex for marriage enjoy greater stability and communication in their relationships. A new scientific study published in the American Psychological Association's *Journal of Family Psychology* found that those couples who waited until marriage rated their relationship stability 22 percent higher than those who started having sex (fornication) in the early part of their relationship. The relationship satisfaction was 20

percent higher for those who waited, and communication was 12 percent better. This evidence shows us, once again, how sexual abstinence allows people to be free from the influence of the demon Asmodeus, who have been given permission by God to cause troubles for those men and women who are not virtuous or chaste. Couples that became sexually involved later in their relationship – but prior to marriage – reported benefits that were about half as strong as those who waited for marriage.

“Most research on the topic is focused on individuals’ experiences and not the timing within a relationship,” said lead study author Dean Busby, a professor in Brigham Young University’s School of Family Life. “There’s more to a relationship than sex, but we did find that those who waited longer were happier...” Busby added. “I think it’s because they’ve learned to talk and have the skills to work with issues that come up.”

Sociologist Mark Regnerus of the University of Texas at Austin, who was not involved in the study, responded to its findings, saying that “couples who hit the honeymoon too early – that is, prioritize sex promptly at the outset of a relationship – often find their relationships underdeveloped when it comes to the qualities that make relationships stable and spouses reliable and trustworthy.” Because religious belief often plays a role for couples who choose to wait, Busby and his co-authors controlled for the influence of religious involvement in their analysis. “Regardless of religiosity, waiting helps the relationship form better communication processes, and these help improve long-term stability and relationship satisfaction,” Busby said.

All this, of course, once again shows us the good effects and inherent goodness of a pure, virtuous, and chaste lifestyle. “Marriage, therefore, is a good in all the things which are proper to the married state. ... In respect of its ordination for generation the Scripture says, “I will therefore that the younger women marry, bear children, guide the house;” [1 Tim. 5:14]... **For, inasmuch as the wedded state is good, insomuch does it produce a very large amount of good in respect of the evil of concupiscence; for it is not lust, but reason, which makes a good use of concupiscence.** Now lust lies in that law of the “disobedient” members which the apostle notes as “warring against the law of the mind;” [Rom. 7:23] whereas reason lies in that law of the wedded state which makes good use of concupiscence [for the procreation of children].” (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, A.D. 418)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 198 A.D.): “To be subjected, then, to the passions, and to yield to them, is the extremest slavery; as to keep them in subjection is the only liberty. The divine Scripture accordingly says, that those who have transgressed the commandments are sold to strangers, that is, to sins alien to nature, till they return and repent. Marriage, then, as a sacred image, must be kept

pure from those things which defile it. We are to rise from our slumbers with the Lord, and retire to sleep with thanksgiving and prayer, "Both when you sleep, and when the holy light comes," confessing the Lord in our whole life; possessing piety in the soul, and extending self-control to the body. For it is pleasing to God to lead decorum from the tongue to our actions. Filthy speech is the way to effrontery; and the end of both is filthy conduct." (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Fundamental rules for the marital act

There are some fundamental rules that all spouses need to learn in order to have a happy marriage. First, spouses should always pray the Rosary together or individually before the time they intend to have marital relations and beg God on their knees to grant them children for the honor and glory of His Holy name, if this is His will. Second, they should also pray to God for help that none of them will sin in thought or deed during the marital act. Third, they should always remember that God is present with them during the marital act and try their best to acknowledge the presence of Our Lord during marital relations by short thoughts of mental supplication, asking Him to protect them from falling into sin. These thoughts will hinder the spouses from searching to inflame their lust in sinful ways. Fourth, in order to not inflame concupiscence, they should always have darkness in the room instead of the lights turned on. Fifth, they should always expose as little flesh as possible while they are having marital relations in order to not give the devil any chance to tempt them to commit any sexual sins. Sixth, the marital act should always be done as fast as possible and must always be performed without any fore-or-after play and without any deed or move by the spouse to inflame their lust, beyond what is permitted. Man's natural lust after the fall is, in most cases, enough to finalize the act without any further inflaming of the flesh by the spouses. But even if spouses are not inflamed naturally through old age, sickness or some other cause, they would still sin mortally if they were to inflame their own or their spouse's lust in unlawful ways.

Seventh, they must never prolong the marital act for the sake of lust. Many husbands, for instance, try to prolong the marital act as much as they are able by refusing to finalize the act it even though they are able to do so. The only reason why they commit this sin is so that they may derive more sexual pleasure out of the act for themselves or their spouse. This deed of prolonging the marital act by refusing to finish it in the natural way for the sake of inflaming and enhancing sexual pleasure goes against the primary and secondary purposes of marriage and the marriage act, that is, the procreation of children and the quieting of concupiscence (Pope Pius XI, *Casti Connubi*, #59) and is always sinful, since it is an act that is completely lustful, unnecessary and unreasonable. It is an unnatural act that acts counter to the inherent primary purpose of marriage, which is procreation and

the Catholic education of children. It also acts directly counter to the secondary end of *quieting* of concupiscence, which is not being followed, but acted contrary against. Those who act in this lustful way are utterly detested and hated by God (Psalms 5:5-7) since they are searching for a shameful bodily gratification, and they will burn in Hell for all eternity just as they burned on earth in fleshly lusts, unless they learn to control their lust and repent by doing penance for their sins. Eight, spouses must never kiss or touch each other in order to enhance concupiscence or sensual pleasure, either before, during or after the marital act. Kisses and touches for the sake of carnal pleasure are totally condemned by the Catholic Church and Her Saints.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and pollution is excluded.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

Nine, spouses should always remain chaste during the woman’s infertile periods and perform as few marital acts as possible each month in order to nurture virtue and perfection. The virtuous fruit and glory that such spouses give to Our Lord are undoubtedly very great, for those who have access to pleasure yet mortifies themselves can in a sense truly be called martyrs. These mortifications and sacrifices will also help make the power and influence of the devil grow less powerful in their life, and as a direct consequence to this, make the power and influence of God and His Holy Spirit grow stronger in their life—in those good spouses who abstain from performing the marital except for the procreation of children for the love of Our Lord. This will also make the home of these spouses more loving and free from those troubles and demons that most worldly couples are plagued with.

A woman’s menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God’s word in the Bible would mean that men and women should remain chaste for 12 days out of every 28 days during the woman’s natural menstrual cycle.

St. Finnian of Clonard, *The Penitential of Finnian* #46: “**We advise and exhort that there be continence in marriage, since marriage without continence is not lawful, but sin, and [marriage] is permitted by the authority of God not for lust but for the sake of children**, as it is written, ‘And the two shall be in one flesh,’ that is, in unity of the flesh for the generation of children, not for the lustful concupiscence of the flesh. Married people, then, must mutually abstain during three forty-day periods in each single year, by consent for a time, that

they may be able to have time for prayer for the salvation of their souls; and after the wife has conceived he shall not have intercourse with her until she has borne her child, and they shall come together again for this purpose, as saith the Apostle. But if they shall fulfill this instruction, then they are worthy of the body of Christ... and there they shall receive the thirty-fold fruit which as the Savior relates in the Gospel, he has also plucked for married people.” (*Medieval Handbooks of Penance* by John T. McNeil and Helen Gamer. New York: Columbia University Press, 1938)

Ten, spouses should always abstain from marital relations after the woman have become pregnant since during pregnancy, the primary end or purpose of procreation is not possible to be fulfilled, and thus, it is a defective action to have marital relations during this time period. We see this distinction being made in the Church’s teachings in these words: “Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54). Athenagoras the Athenian (c. 133-190), an early Christian author, explains it thus: “After throwing the seed into the ground, the farmer awaits the harvest. He does not sow more seed on top of it. Likewise, to us the procreation of children is the limit of our indulgence in appetite.” (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.--Chastity of the Christians with Respect to Marriage). In truth, it is not natural to sow one’s seed when one “awaits the harvest.”

The virtue of chastity is sexual purity according to one’s state of life. For married persons, this does not refer merely to refraining from adultery. Every kind of sexual immorality must be driven out of the holy matrimonial bond, so that not even any unchaste thoughts enter the mind of the husband or the wife. The chastity of husband and wife should extend to their entire selves, body and soul, even reaching to the inner thoughts of the heart and mind. There are no exceptions to chastity. No one is exempt from chastity according to their state of life. Even when a husband and wife have marital relations, the conjugal act cannot be lustful in heart or mind, nor can it be morally disordered in the particulars of the act itself. “Be you therefore perfect, as also your heavenly Father is perfect.” (Matthew 5:48)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Self-Control* (c. 198 A.D.): “In general all the epistles of the apostle teach self-control and continence and contain numerous instructions about [virtuous] marriage, begetting children, and domestic life. But they nowhere rule out self-controlled marriage [or give license to lasciviousness]. Rather they preserve the harmony of the law and the gospel and approve both the man who with thanks to God enters upon marriage with sobriety and the man who in accordance with the Lord’s will lives as a celibate, even as each individual is called, making his choice without blemish and in perfection.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XII, Section 86)

The idea that unnatural sexual acts can be used in the service of natural marital relations open to life is fundamentally incompatible with the holiness and chastity required of all married couples. Unnatural sexual acts are intrinsically evil, and so they cannot be used as the servants of natural marital relations open to life. No good employer would knowingly choose to hire employees entirely lacking in what is good and necessary to the task at hand. No holy king and queen would choose advisers or assistants who were fundamentally opposed to every good upon which their kingdom depends. No married Christian couple can morally choose to use unnatural sexual acts, partial or completed, even if the intention is to use these acts in the service of natural marital relations open to life. Evil cannot be used in the service of good, because good and evil are fundamentally incompatible. This is also why the Church teaches “that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... **because of concupiscence alone**, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it” since those kinds of selfish, lustful and impious “marriages” in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12). Indeed, “... [since] **men do not reap the full fruit of the Sacraments which they receive after acquiring the use of reason unless they cooperate with grace**, the grace of matrimony will remain for the most part an unused talent hidden in the field unless the parties exercise these supernatural powers and cultivate and develop the seeds of grace they have received.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #41)

St. John Chrysostom, *Doctor of the Church*, On Marriage and Family Life: “To this end every marriage should be set up so that it may work together with us for chastity. This will be the case if we marry such brides as are able to bring great piety, chastity, and goodness to us. The beauty of the body, if it is not joined with virtue of the soul, will be able to hold the husband for twenty or thirty days, but will go no farther before it shows its wickedness and destroys all its attractiveness. As for those who radiate the beauty of the soul, the longer time goes by and tests their proper nobility, the warmer they make their husband’s love and the more they strengthen their affection for him. Since this is so, and since a warm and genuine friendship holds between them, every kind of immorality is driven out. Not even any thought of wantonness ever enters the mind of the man who truly loves his own wife, but he continues always content with her. By his chastity he attracts the good will and protection of God for his whole household.” (St. John Chrysostom, *On Marriage and Family Life*, St. Vladimir’s Seminary Press: 1986, trans. Roth and Anderson, p. 100)

Ask God to eliminate or minimize sexual pleasure

Even though a husband must consummate the marital act for conception to occur, this does not mean he must have much pleasure to his flesh when doing so. He can pray to God to remove the pleasure and turn it to a strange, despised, and hated sensation or at least to a neutral sensation. To try to suppress or minimize the sensual pleasure in the marital act is surely a most pious and good thing to ask God for if one wish to become perfect. If this goal was achieved, then concupiscence would be conquered and the marital act would only occur with the intention of procreation and with no other motive, and the act itself would produce no particular pleasure to the flesh but only a strange and unwanted sensation caused by the venom of original sin in the flesh. “But continence doing this, that is, moderating, and in a certain way limiting in married persons the lust of the flesh, and ordering in a certain way within fixed limits its unquiet and inordinate motion, uses well the evil of man, whom it makes and wills to make perfect good: as God uses even evil men, for their sake whom He perfects in goodness.” (St. Augustine, *On Continence*, Section 27) Thus, “Our will is to be directed only towards that which is necessary. For we are children not of desire but of will. A man who marries for the sake of begetting children must practice continence so that it is not desire he feels for his wife, whom he ought to love, and so that he may beget children with a chaste and controlled will.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

The Blessed Virgin Mary revealed to St. Bridget that her virtuous parents, St. Anna and St. Joachim, were united in the marital act in a perfect way and without any lust or will to please their own flesh, and the consequence of this virtuous act was that it produced the most perfect human that have ever lived after our Lord: Our Blessed Lady.

Our Lady spoke about her parents, saying: “He united my father and mother in a marriage so chaste that there could not be found a more chaste marriage at that time. **They never wanted to come together except in accordance with the Law, and only then with the intention to bring forth offspring.** When an angel revealed to them that they would give birth to the Virgin from whom the salvation of the world would come, **they would rather have died than to come together in carnal love; lust was dead in them. I assure you that when they did come together, it was because of divine love and because of the angel’s message, not out of carnal desire, but against their will and out of a holy love for God.** In this way, my flesh was put together by their seed and through divine love.” (St. Bridget’s *Revelations*, Book 1, Chapter 9)

At one time in the history of the Catholic Church, some Catholic spouses actually tried to achieve this goal of minimizing pleasure during the marital act, and to only come together for a reasonable and just cause. Empirical evidence proves this fact. When I was young and into my teenage years, it was a joke among non-Catholics, such as Protestants, that

Catholics are prudes because Catholic spouses do not enjoy sex, that they only had relations with the lights out and with only as much flesh exposed as necessary to consummate the marital act, which took place as quickly as possible in order to consummate the act. Catholic women were ridiculed the most because they never had or searched for any pleasure during the marital act. The lust-filled non-Catholics did their best to tell Catholic women to enjoy sex—and then to its fullest. This started to happen in my lifetime. And now almost all men, as well as women, are lust-filled whores! Almost all so-called Catholics now looks upon pleasure during sex as normal and good instead of something strange and abnormal caused by original sin. **The majority of them also commit sexual sins of various sorts.**

St. Jerome, *Letter LXIX*, To Oceanus, A.D. 397: “He took a wife that he might have children by her; you [took a ‘wife’] by taking a harlot [for the sake of lust]... He withdrew into the privacy of his own chamber when he sought to obey nature and to win God’s blessing: “Be fruitful and multiply and replenish the earth.” [Gen. i. 28] You on the contrary outraged public decency in the hot eagerness of your lust. He covered a lawful indulgence beneath a veil of modesty; you pursued an unlawful one shamelessly... For him it is written “Marriage is honorable and the bed undefiled,” while to you the words are read, “but whoremongers and adulterers God wilt judge,” [Heb. 13:4] and “if any man destroyeth the temple of God, him shall God destroy” [1 Cor. 3:17].” (*The Letters of St. Jerome*, Letter LXIX, To Oceanus, Section 4)

Contrary to these miscreants and impure spouses who use each other as though their spouse was a harlot given them to satisfy their sinful lust, the infallible word of God teaches us that true spouses are to regard each other as brothers and sisters instead of pieces of human meat that they wish to acquire in order to satisfy their sexual imaginations or perversions: “**And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.**” (Tobias 8:9) And so, living in Christ, all servants of the Almighty must seek God with a perfect and honest will, “purifying your souls in the obedience of charity, with a brotherly love, from a sincere heart love one another earnestly: Being born again not of corruptible seed, but incorruptible, by the word of God who liveth and remaineth for ever. For all flesh is as grass; and all the glory thereof as the flower of grass. The grass is withered, and the flower thereof is fallen away. But the word of the Lord endureth for ever. And this is the word which by the gospel hath been preached unto you.” (1 Peter 1:22-25)

Good spouses who wish to save their souls should not be concerned about the momentary pleasure they experience during the act of marriage or be working on enhancing it in unusual or unnecessary ways, but should rather be focusing their minds on God and to love

and please Him, by feeling close to Him. “But we maintain our modesty not in appearance, but in our heart we gladly abide by the bond of a single marriage; in the desire of procreating, we know either one wife, or none at all. ... So far, in fact, are they [the modest] from indulging in incestuous desire, that with some even the (idea of a) modest intercourse of the sexes causes a blush.” (Marcus Minucius Felix, *The Octavius of Minucius Felix*, Chapter XXXI, A.D. 210)

The Patriarchs and the Prophets of the Old Testament time understood that God hated that spouses should perform the marital act for any other motive than the begetting of children, and that is also why they were honored so much by Our Lord. One finds—over and over again in Holy Scripture—that their main concern when taking wives was the begetting of offspring, contrary to the lustful and selfish people of today. “For I pray that, being found worthy of God, I may be found at their feet in the kingdom, as at the feet of Abraham, and Isaac, and Jacob; as of Joseph, and Isaiah, and the rest of the prophets... that were married men. For they entered into these marriages not for the sake of appetite, but out of regard for the propagation of mankind.” (St. Ignatius of Antioch, *Epistle to the Philadelphians*, Chapter IV, A.D. 107)

St. Augustine who similarly wrote extensively about procreation and sexuality explains in his “*Sermons on the New Testament*,” that the Patriarchs and the Prophets of old searched for and desired children and purity rather than fulfilling their own selfish and sensual interests, thus living a chaste lifestyle directly opposed to most of the lustful people of today: “Hence, my brethren, understand the sense of Scripture concerning those our ancient fathers, whose sole design in their marriage was to have children by their wives. For those even who, according to the custom of their time and nation, had a plurality of wives, lived in such chastity with them, as not to approach their bed, but for the cause I have mentioned, thus treating them indeed with honor... So then, my brethren, give heed. Those famous men who marry wives only for the procreation of children, such as we read the Patriarchs to have been, and know it, by many proofs, by the clear and unequivocal testimony of the sacred books; whoever, I say, they are who marry wives for this purpose only, if the means could be given them of having children without intercourse with their wives, would they not with joy unspeakable embrace so great a blessing? would they not with great delight accept it? For there are two carnal operations by which mankind is preserved, [eating and sex] to both of which the wise and holy descend as matter of duty, but the unwise rush headlong into them through lust; and these are very different things.” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22-23)

St. Augustine, *Against Faustus*, Book XXII, Section 47, A.D. 400: “Again, Jacob the son of Isaac is charged [by heretics] with having committed a great crime because he had four wives. But here there is no ground for a criminal accusation: for a plurality

of wives was no crime when it was the custom; and it is a crime now, because it is no longer the custom. There are sins against nature, and sins against custom, and sins against the laws [of God]. In which, then, of these senses did Jacob sin in having a plurality of wives? As regards nature, he used the women not for sensual gratification, but for the procreation of children. For custom, this was the common practice at that time in those countries. And for the laws [of God], no prohibition existed. The only reason of its being a crime now to do this, is because custom and the laws [of God] forbid it. Whoever despises these restraints, even though he uses his wives only to get children, still commits sin, and does an injury to human society itself, for the sake of which it is that the procreation of children is required.”

Though marriage remains good and honorable in the New Law, believers should not “pine” after the earthly blessings of marriage and family life as though they were living in the Old Covenant. This would be to live like a Jew concerned with wealth, long life, large families, etc. This would be to ignore the fact that our Lord Jesus Christ came calling us to Heaven, and that He is now urging us to spurn this present life and all it has to offer (St. Chrysostom, *Exp. in Ps. IV*; PG 55.55). It is possible for one to live married with a great number of children and things, and still to “despise what they have.” (Chrysostom, *Hom. X in 1 Thess.*; PG 62.459; NPNF, p. 368.) The one who finds his happiness in God drives out every earthly pleasure, and shows them to be pleasures in name only. Belonging to God is true pleasure and happiness. Anyone who experiences this pleasure will care little for others (Chrysostom, *Exp. in Ps. LX*; PG 55.124). This is St. John’s maxim, “He who desires earth shall not obtain heaven and shall lose earth.” (Chrysostom, *Hom. I in Mt.*; PG 57.62.) Chrysostom thought that many Christians of his time were living as Old Covenant believers, and for this reason, they radically misinterpreted the true signs both of God’s friendship and of His enmity (*Exp. in Ps. XII*; PG 55.149). They thought that the presence of wealth, long life, and many children were the signs of God’s blessing when in fact they were often just the opposite. Such was not the case at the foundation of the Church. During those blessed days the married lived like monks, and so St. Paul called married men “saints” (Chrysostom, *Hom. I in Eph.*; PG 62.9). One ought not, however, to think that God has abandoned a person because of wealth, long life, many children, or even because of the presence of personal misfortune. On the contrary, the sure sign that God has abandoned someone is if they are living in sin and all is going swimmingly! As Hebrews 12:6 states, “For whom the Lord loveth, he chastiseth; and he scourgeth every son whom he receiveth.”

In order for marital intercourse to be legitimate it must be chaste. Commenting on Proverbs 5, St. Chrysostom interprets the references to one’s fountain and stag as references to one’s wife. A husband is to enjoy his wife sexually with temperance. King Solomon uses the image of the fountain and stag because of the purity of marital intercourse (Chrysostom, *Exp. in Ps. IX*; PG 55.126). “Desire managed with moderation

makes you a father, but neglected it in many cases drives you down into lewdness and adultery.” (*Ibid.*, *CXLVIII*; PG 55.491.) Again we see the essential connection in Chrysostom between sexual intercourse and procreation. Many today would say, “Desire managed with moderation makes you happy/fulfilled/satisfied”, while St. Chrysostom says, “Desire managed with moderation makes you *a father*.” And, “Use marriage with moderation, and thou shalt be first in the kingdom.” (*Hom. VIII in Heb.*; PG 63.68.) For the married to “take pleasure is not forbidden but in chastity, not with shame, and reproach and imputations.” (Chrysostom, *Hom. VII in Mt.*; PG 57.81; NPNF, p. 49.)

One of several helps to moderation in marriage is the pious practice of fasting from sexual relations. St. Ephrem the Syrian writes, “Chastity’s wings are greater and lighter than the wings of marriage. Intercourse, while [it remains] pure, is lower. Its house of refuge is modest darkness. Confidence belongs entirely to chastity, which light enfolds.” (*Hymn 28 On the Nativity*) Throughout the history of the Church certain pious couples have embraced a permanent fasting from sexual relations in their marriages. At certain periods when the ascetic strength of the Church was high the literature bears witness to the fact that the practice of marital celibacy was not at all uncommon. See Tertullian, “How many are there who from the moment of their baptism set the seal of virginity upon their flesh? How many who by equal mutual consent cancel the debt of matrimony: voluntary eunuchs for the sake of their desire after the celestial kingdom.” (*A Son Epouse*, VI.2.8-11; SC 273, p. 110; ANF, p. 42.) St. Athanasius the Great says that St. Paul taught this practice in 1st Cor. 7:29 (*First Letter to Virgins*). The Jews in the Old Covenant practiced such sexual fasting as is evident in many places in the Old Testament. We who enjoy so much grace and have received the Holy Spirit should have far more zeal in this practice than the Jews (Chrysostom, *Virg.*, XXX, 1.1-15; SC 125, pp. 188, 190). If we do not, we will find ourselves without excuse. Sexual fasting was particularly taught by the Holy Fathers for three days prior to receiving holy communion.

The asceticism involved in taming the sexual impulse is especially difficult for the married man. He has a task more difficult than the monk, for he must crucify his desires while in the actual presence of his wife, and to be deprived of gratification that appears immediately before his eyes may be considered the very definition of punishment (Chrysostom, *Hom. XIV in 1 Cor.*; PG 61.120). However, it is possible, if we only will it, to win every contest against nature (Chrysostom, *Laud. Paul.* 6.3.16-17; SC 300, p. 264). By spiritual labors in marriage one can reject the influence of society which has made “sins into an art.” Not only can married Christians, through asceticism appropriate to their station in life, nearly rival the monks, according to St. Chrysostom, but their marriage can become a “type of the presence of Christ,” and Christ and the choir of His angels will come to such a marriage. Christ will again work a wedding miracle as He did at Cana, and turn water into wine. He will turn the water, which is the unstable, dissolving, and cold desire

for sex, into something truly spiritual (Chrysostom, *Hom. XII in Col.*: PG 62.389). Married Christians can become virgin souls by freeing themselves from worldly thoughts. “The incorrupt soul is a virgin, even if having a husband.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.201.)

Although difficult for the married man, the expectation of the blessing of increased marital love born of marital abstinence is enough to encourage him. John Cassian, relating the words of Abbot Abraham, an aged ascetic, writes: “A hundred times greater delight is to be gotten from married abstinence, too, than that which is offered to two people in sexual intercourse... I once used to have a wife in the wanton “passion of lust” but now I have her in the dignity of holiness and in the true love of Christ. The woman is the same, but the value of the love has grown a hundredfold.” (John Cassian, *Conlatio XXIII*, XXVI.3.27-4.1. 6.22-25; CSEL XIII, pp. 705-706.) “For, in good truth, a friend is more to be longed for than the light; I speak of a genuine one. And wonder not: for it were better for us that the sun should be extinguished, than that we should be deprived of friends; better to live in darkness, than to be without friends. And I will tell you why. Because many who see the sun are in darkness, but they can never be even in tribulation, who abound in friends. I speak of spiritual friends, who prefer nothing to friendship. Such was Paul, who would willingly have given his own soul, even though not asked, nay would have plunged into hell for them. With so ardent a disposition ought we to love.” (Chrysostom, *Homilies on First Thessalonians*, Homily II)

Chastity should especially involve the control of one’s gaze (Chrysostom, *Hom. VII in Mt.*; PG 57.81). Desire grows by looking (Chrysostom, *Hom. XVII in Mt.*; PG 57.256-257). St. Ephrem writes, “Do not annul by your eyes the vows of virginity your mouth has vowed.” (*Hymn 2 On Virginity*) Tertullian encourages Christian women to do all that they can to insure that others do not look upon them lustfully: “In the eye of perfect Christian modesty, carnal desire of one’s self by others is not only not to be desired, but even execrated, by you. Why excite toward yourself that evil passion? Why invite toward yourself that which you profess yourself a stranger? ... Let a holy woman, if naturally beautiful, give none so great occasion for carnal appetite... she ought not to set off her beauty, but even to obscure it.” (*De Cultu Feminarum*, II.1.1-3, III.1.1-3; CCSL 1, pp. 354, 357; ANF, pp. 19-20.) In contrast to those who ruin their souls via improper gazing, the Virgin Mary “turned her face away from everything to gaze on one beauty alone [that is, God].” (St. Ephrem, *Hymn 24 On Virginity*) To look upon another is to touch that person with one’s eyes and to wrong both your spouse and the one being gazed upon (Chrysostom, *Hom. XVII in Mt.*; PG 57.257). If you practice chastity in marriage nothing is equal to the pleasure of wife and children (Chrysostom, *Hom. XVIII in Mt.*; PG 57.428). Chastity in marriage is ensured especially by the practice of chastity before marriage. For this reason,

young men should marry early, not long after the onset of desire at about fifteen years of age (Chrysostom, *Hom. IX in 1 Tim.*: PG 62.546; NPNF. p. 437).

St. Augustine could rightly see the amount of wickedness and damnation that concupiscence was responsible for, teaching that: "Concupiscence is worse than ignorance, because to sin in ignorance without concupiscence is lesser sin; but concupiscence without ignorance makes sin more serious. Moreover, ignorance of evil is not always evil, but lust after evil is always evil. It is sometimes useful to be ignorant of a good, in order to learn of it at an opportune time; it is never possible that man's good be lusted after by carnal concupiscence, since not even offspring itself is desired by the lust of the body, but by the intention of the soul, even though offspring is not sowed without the lust of the body. For, indeed, we are concerned with that concupiscence by which the flesh lusts against the spirit; not with the good concupiscence by which the spirit lusts against the flesh, [Gal. 5:17] and by which is desired the continence through which concupiscence is overcome. By this concupiscence of the flesh no one ever desires any good of man, unless the pleasure of the flesh is the good of man." (St. Augustine, *Against Julian*, Book VI, Chapter 16, Section 50, A.D. 421)

In our day and age, many people who are incontinent and who wish to satisfy their sensual appetites at every turn, sadly pervert and lie about the Holy Scripture in order to justify and excuse their immoderate and immoral sexual lifestyle. St. Methodius, in his work "*Banquet of the Ten Virgins*" (c. 311 A.D.) wrote against and exposed such people in his own time, showing us very clearly how such people pervert certain passages of Holy Scripture to their own destruction: "Now Paul, when summoning all persons to sanctification and purity, in this way referred that which had been spoken concerning the first man and Eve in a secondary sense to Christ and the Church, in order to silence the ignorant, now deprived of all excuse. For men who are incontinent in consequence of the uncontrolled impulses of sensuality in them, dare to force the Scriptures beyond their true meaning, so as to twist into a defense of their incontinence the saying, "Increase and multiply;" and the other, "Therefore shall a man leave his father and his mother;" and they are not ashamed to run counter to the Spirit, but, as though born for this purpose, they kindle up the smoldering and lurking passion, fanning and provoking it; and therefore he, cutting off very sharply these dishonest follies and invented excuses, and having arrived at the subject of instructing them how men should behave to their wives, showing that it should be as Christ did to the Church, "who gave Himself for it, that He might sanctify and cleanse it by the washing of water by the Word," he referred back to Genesis, mentioning the things spoken concerning the first man, and explaining these things as bearing on the subject before him, that he might take away occasion for the abuse of these passages from those who taught the sensual gratification of the body, under the pretext of begetting

children.” (Discourse III, Chapter X.--The Doctrine of the Same Apostle Concerning Purity)

Continuing to describe the lustful captives who refuse to practice virtue or abstinence, St. John Chrysostom, commenting on the words of St. Paul, writes: “[St. Paul] Again implying their weakness of character... the imperiousness... their utter slavery. And this is evident also from the advice which Paul gave. For from that lust he leads men quite away, saying... having separated them “for a season” only, and that by “consent,” he advises to ‘come together again’ (1 Cor. vii. 5.) **For he feared the billows of lust lest they should occasion a grievous shipwreck.** ... Wherefore I beseech you to do all you can, both that ye be not taken captive by it [evil desire], and that if taken, ye continue not in captivity, but break asunder those hard bonds. For so shall we be able to secure a footing in heaven and to obtain the countless good things; whereunto may all we attain, through the grace and love towards men of our Lord Jesus Christ, with Whom to the Father, with the Holy Ghost, be glory, might, honor, now and for ever, and world without end. Amen.” (St. John Chrysostom, *Homilies on Corinthians*, Homily XXII, On Evil Desire)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 8, A.D. 419: “The Evil of Lust Does Not Take Away the Good of Marriage - Forasmuch, then, as the good of marriage could not be lost by the addition of this evil [lust], some imprudent persons suppose that this is not an added evil, but something which appertains to the original good. A distinction, however, occurs not only to subtle reason, but even to the most ordinary natural judgment, which was both apparent in the case of the first man and woman, and also holds good still in the case of married persons today. What they afterward effected in propagation—that is the good of marriage; but what they first veiled through shame—that is the evil of concupiscence, which everywhere shuns sight, and in its shame seeks privacy.”

God wants all spouses to pray to Him before the marital act to protect them and keep them from sinning

It is clear from the Bible and the Saints that spouses who wish to be perfect should pray to God and ask Him to keep them from sinning during the marital act as well as that He may grant them offspring to the honor and glory of His Holy name, if this is His will; and that He might minimize the amount of pleasure they will feel, so that they may not grow attached to it. God might grant this prayer to a couple if they so desire, but if they are not granted this gift (the minimizing of pleasure or the begetting of children) they should still focus their pleasure and love towards God, and not on themselves. God namely demands of us to not forget about Him during the procreative act. People usually tend to forget about

God when they put too much attention on themselves, their spouse, or the pleasure derived from different acts. We can read about this truth in the book of Tobias:

“For they who in such manner receive matrimony, **AS TO SHUT OUT GOD FROM THEMSELVES, AND FROM THEIR MIND**, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.” (Tobias 6:17)

Notice the words “from their mind”. All our thoughts and desires exist in the mind (or heart), and God wishes us to have Him there. The best thing then, and which God demands of you, is that you think about Him and love Him during all times, even during the procreative act, and husbands and wives should not be ashamed of doing so. Is not God better or more worthy of being desired or lusted after than a husband or wife will ever be? The more a person loves God, the more will also that person desire to be close to God, during all times.

One of the greatest mistakes many couples undoubtedly commit today is that they strive to know and be close with their loved ones and their spouse rather than with God (who knows everything and sees everything), and that they rather think of pleasing their loved ones and their spouse more than pleasing God (who created them and redeemed them, yes even died for them). This is also the reason for why so many of them commit shameful sexual sins of various sorts; for they know not God nor care to please Him.

Tobias 8:4-5 “Then Tobias exhorted the virgin, and said to her: Sara, arise, **and let us pray to God** today, and tomorrow, and the next day: because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock. For we are the children of saints, and we must not be joined together like heathens that know not God.”

Some may perhaps object that praying to or thinking about God during the marital act is shameful and that one must pray to or think of God only in those circumstances when one is composed and calm, which a person normally is not during the marital act. This objection however is completely false since there is not a single instance in this life when we cannot pray to God for His help or have Him present in our thought. Our Lord Jesus Christ Himself commanded “that we ought always to pray, and not to faint” (Luke 18:1). Even when we are in mortal sin, which is infinitely more shameful and evil than the marital act, we are allowed and encouraged to pray and beseech God, since all people need God’s help in order to be saved.

Saint Alphonsus Maria de Liguori, in his work *“The Way Of Salvation And Of Perfection,”* explains to us the necessity to pray always:

“Let us pray, then, and let us always be asking for grace, if we wish to be saved. Let prayer be our most delightful occupation; let prayer be the exercise of our whole life. **And when we are asking for particular graces, let us always pray for the grace to continue to pray for the future; because if we leave off praying we shall be lost. There is nothing easier than prayer. What does it cost us to say, Lord, stand by me! Lord, help me! give me Thy love! and the like? What can be easier than this? But if we do not do so, we cannot be saved.** Let us pray, then, and let us always shelter our selves behind the intercession of Mary: “Let us seek for grace, and let us seek it through Mary,” says St. Bernard. And when we recommend ourselves to Mary, let us be sure that she hears us and obtains for us whatever we want. She cannot lack either the power or the will to help us, as the same saint says: “Neither means nor will can be wanting to her.” And St. Augustine addresses her: “Remember, O most pious Lady, that it has never been heard that any one who fled to thy protection was forsaken.” Remember that the case has never occurred of a person having recourse to thee, and having been abandoned. Ah, no, says St. Bonaventure, he who invokes Mary, finds salvation; and therefore he calls her “the salvation of those who invoke her.” Let us, then, in our prayers always invoke Jesus and Mary; and let us never neglect to pray.

“... But before concluding, I cannot help saying how grieved I feel when I see that though the Holy Scriptures and the Fathers so often recommend the practice of prayer, yet so few other religious writers, or confessors, or preachers, ever speak of it; or if they do speak of it, just touch upon it in a cursory way, and leave it. **But I, seeing the necessity of prayer, say, that the great lesson which all spiritual books should inculcate on their readers, all preachers on their hearers, and all confessors on their penitents, is this, to pray always; thus they should admonish them to pray; pray, and never give up praying. If you pray, you will be certainly saved; if you do not pray, you will be certainly damned.**” (St. Alphonsus, *The Way Of Salvation And Of Perfection*, The Ascetical Works. Vol. II)

All people need God’s grace in order to be saved, and it is a heresy to say otherwise. It is indeed very true that a person cannot, by his own power or without God’s help, save himself or avoid even committing a slight venial sin. This is true even with pagans, who do not know or believe in God. God helps even them and gives them strength to do good. That is why only those people who have neglected God’s presence and prayer (which is the same as talking with God everyday as with a real person, supplicating Him for help and giving Him glory) have been lost.

St. Alphonsus Liguori continues to expound on the necessity of prayer in his “*Short Treatise on Prayer*,” Chapter IV, that speaks “Of the Humility of with Which We Ought to Pray”:

“The Lord regards the prayers of His servants who are humble: ‘He hath had regard to the prayers of the humble.’ (Ps. 101:18). But to the prayers of the proud He does not attend; no, He rejects them with disdain: ‘God resisteth the proud, and giveth grace to the humble.’ (St. James 4:6). The Almighty does not hear the supplications of the proud who trust in their own strength, but leaves them to their own weakness and misery, which, when they are abandoned by divine grace, will infallibly lead them to perdition. ‘Before I was humbled,’ said holy David, ‘I offended.’ (Ps. 118:67), as if he said, I have sinned because I have not been humble. A similar misfortune befell St. Peter. When this apostle was admonished by Jesus Christ, that on the night of His passion all the disciples should abandon Him their Lord and Master, instead of acknowledging his own weakness, and asking strength from above to remain faithful, he trusted in his own power, and exclaimed, ‘Although all shall be scandalized in thee, I will never be scandalized.’ (St. Matt. 26:33). Jesus said to him: Amen I say to thee that in this night before the cock crow, thou wilt deny me thrice; Peter confiding in his own courage, rejoined boastfully, ‘Yea, though I should die with thee, I will not deny thee.’ (ver. 35). And what was the result? Scarce had Peter entered the house of the high priest, when he three times denied the charge of being a disciple of Jesus, and to his denial added the solemnity of an oath. And again he denied with an oath, that ‘I know not the man.’ (Matt. 26:72). Had Peter been humble, and had asked of God the gift of constancy, he would not have denied his master.

“Each one should consider that he is, as it were, on the top of a lofty mountain, suspended over the abyss of all sins, and supported only by the thread of God’s grace; if this thread give way he shall infallibly fall into the abyss, and shall perpetrate the most enormous crimes. ‘Unless the Lord had been my helper, my soul had almost dwelt in hell.’ (Psalm 43:17). If God had not succoured me, I would have fallen into numberless sins, and should now be buried in hell. Such, were the sentiments of the Psalmist, and such should be the sentiments of each one of us. It was from a conviction of his own nothingness and misery, that St. Francis used to say, that he was the greatest sinner in the world. His companion, on one occasion, said to him, ‘Father, what you say cannot be true, surely, there are many greater sinners than you.’ ‘What I have said,’ replied the saint, ‘is too true, for if God had not preserved me, I would have committed sins of every kind.’

“It is of faith, that without the assistance of grace we cannot perform any good work, or even have a good thought. ‘Without grace,’ says St. Augustine, ‘men do

nothing whatever either by thought or action.’--S. Augus. de Corr. et Grat. cap 2. ‘As the eye cannot see without light,’ said the saint, ‘so we can do nothing without grace.’ ‘Not,’ says the apostle, ‘that we are sufficient to think any thing of ourselves, as of ourselves; but our sufficiency is from God.’ (1 Cor 3:5). And the royal prophet says, ‘Unless the Lord build the house, they labor in vain that build it.’ (Ps. 126:1). In vain does a man labor to sanctify himself unless God assist him. ‘Unless,’ he says in the same Psalm, ‘the Lord keep the city, he watcheth in vain that keepeth it.’ (Ibid). If God does not guard the soul from sin, in vain will man by his own strength endeavor to preserve her from its stain. Hence the Psalmist says, ‘For I will not trust in my bow.’ (Ps. 43:7). I will not confide in my own arms, but in God, who is able to save me.

“Hence, whosoever had done good, or has abstained from great sins, should say with St. Paul, ‘By the grace of God I am what I am.’ (1 Cor 15:10), and ought to tremble, lest on the first occasion he should fall. ‘Wherefore he that thinketh himself to stand, let him take heed lest he fall.’ (1 Cor 10:12). By these words the apostle insinuates that he who considers himself secure, is in very great danger of falling. For in another place he says, ‘if any man think himself to be something, whereas he is nothing, he deceiveth himself.’ (Gal. 6:3). Hence St. Augustine wisely observes, ‘The presumption of stability renders many unstable; no one will be so strong as he who feels his own weakness.’ (Ser. 13 de verb. Dom). Whosoever says that he entertains no fear of being lost, betrays a pernicious self-confidence and security by which he deceives himself. For, confiding in his own strength, he ceases to tremble, and being free from fear, he neglects to recommend himself to God, and left to his own weakness, he infallibly falls. For the same reason, every one should be careful to abstain from indulging vain glory at not having committed the sins into which others have fallen; and should even esteem himself worse than them, saying, Lord if you had not assisted me, I would have been guilty of much more grievous transgressions. But if any one glory in his own works, and prefer himself before others, the Almighty, in chastisement of his pride, will permit him to fall into the most grievous and horrible crimes. The apostle says, ‘With fear and trembling work out your salvation.’ (Phil. 2:12). The timid distrust their own powers, and placing all their confidence in God fly to His protection in all dangers. He will enable them to overcome the temptations to which they are exposed, and they shall be saved. St. Philip Neri walking one day through Rome, was heard frequently to say, ‘I despair.’ Being corrected by a religious, he replied; ‘Father, I despair of being saved by myself, but trust in God.’ We should continually distrust ourselves, and thus we shall imitate St. Philip, who was accustomed to say every morning as soon as he awoke. ‘Lord preserve me this day, otherwise I will betray you.’

“We may then conclude with St. Augustine, that the great science of a Christian is to know that he is nothing, and that he can do nothing. ‘This is the great

science, to know that man is nothing.’ A Christian who is convinced of his own nothingness will constantly seek and obtain from God by humble prayer, the strength which he does not possess, without which he cannot resist temptation or do good, and with which he can do all things. ‘The prayer of him that humbleth himself, shall pierce the clouds: and he will not depart till the most high behold.’ (Eccles. 35:21). The prayer of a humble soul penetrates the heavens, and ascending to the throne of God, will not depart till it is regarded with complacency by the Almighty: and however enormous the sins of such a soul may be, the supplications of a humble heart cannot be rejected: ‘A contrite and humbled heart, O God, thou wilt not despise.’ (Ps 50:19). ‘God resisteth the proud and gives His grace to the humble.’ (St. James 4:6). God treats the proud with scorn and refuses their demands; but to the humble He is sweet and liberal. This is precisely the sentiment which Jesus Christ one day expressed to St. Catherine of Sienna: ‘Be assured, my child, that a soul who perseveres in humble prayer obtains every virtue.’ (Ap. Blos. In. Con. Cap. 3)

“I shall here insert the beautiful observations addressed to those who aspire to perfection, by the learned and pious Palafox, Bishop of Osma, in a note on the 18th letter of St. Teresa. In that letter the saint gives to her confessor, a detailed account of all the degrees of supernatural prayer with which she had been favored. The bishop, in his remarks on the letter, observes that these supernatural graces which God deigned to bestow on St. Teresa and other saints, are not necessary for the attainment of sanctity; since without them, many are arrived at a high degree of perfection, and obtained eternal life, while many enjoyed them, and were afterwards damned. He says that the practice of the gospel virtues, and particularly of the love of God, being the true and only way to sanctity, it is superfluous and even presumptuous to desire and seek such extraordinary gifts. These virtues are acquired by prayer, and by corresponding with the lights and helps of God, who ardently desires our sanctification.’ (Thess. 4:3)

“Speaking of the degrees of supernatural prayer described by St. Teresa, the holy bishop wisely observes, that as to the prayer of quiet, we should only desire and beg of God, to free us from all attachment and affection to worldly goods, which, instead of giving peace to the soul, fills it with inquietude and affliction. Solomon justly called them, ‘vanity of vanities, and vexation of spirit.’ (Eccl. 1:14) The heart of man can never enjoy true peace till it is divested of all that is not God, and entirely devoted to His holy love, to the exclusion of every object from the soul. But man of himself cannot arrive at this perfect consecration of his being to God; he can only obtain it by constant prayer. As to the sleep or suspension of the powers, we should entreat the Almighty to keep them in a profound sleep with regard to all temporal affairs, and awake only to meditate on His Divine goodness, and to seek divine love and eternal goods. For, all sanctity and the perfection of charity, consists in the

union of our will with the holy will of God. As to the union of the powers, we should only pray that God may teach us by his grace, not to think or seek, or wish any thing but what He wills.

“As to ecstasy or rapture let us ask the Lord to eradicate from our hearts inordinate love of ourselves and of creatures and to draw us entirely to Himself to the flight of the Spirit, we will merely implore the grace of perfect detachment from the world, that, like the bird which never rests on the earth, and feeds in its flight, we may never fix the heart on any sensual enjoyment, but by attending towards heaven, employ things of this world only for the support thereof. As to the impulse of Spirit, let us ask God courage and strength to do the violence to ourselves which may be necessary to resist the attacks of the enemy, to overcome our passions, or to embrace suffering even in the midst of spiritual dryness and desolation. Finally, as to the wound as the remembrance of a wound is constantly kept alive by the pain it inflicts, we should supplicate the Lord to fill our hearts with His holy love to such a degree, that we may be always reminded of His goodness and affection towards us and thus we may devote our lives to love, and please Him by our works and affections. These graces will not be obtained without prayer; but by humble, confident, and persevering prayer, all God’s gifts may be procured.” (St. Alphonsus, *A Short Treatise on Prayer*, Chapter IV, “Of the Humility of with Which We Ought to Pray”)

The necessity of praying before coming together in the marital act

Jesus tells us of the necessity of praying always (Luke 18:1). We are never to cease praying (1 Thess. 5:17). Thus, Christian married couples will always have marital relations in the context of prayer. Tobias’ prayer before marital relations with his wife is an example of this (Tobit 8:4-8). In prayer, we express our weakness and God’s power (2 Cor. 12:9) to rectify problems in marital relations.

Praying the Rosary before, during and after marital relations is highly recommended since it is the most powerful prayer ever given to mankind. Praying the Rosary will undoubtedly give countless of graces that diminishes sinful inclinations, thoughts and temptations that constantly plague people. Granted, it might be hard to pray during or right before the marital act, at least in a worthy and proper manner, but spouses should do their best to at least silently acknowledge the presence of God Almighty and His Mother, by loving Them deeply during the act, expressing loving words towards God and His Blessed Mother, supplicating Them for Their Help to resist sinful inclinations. And husband and wife should not be ashamed of having recourse to Our Lord and the Blessed Virgin during intercourse. In contrast, what better thing can there possibly be for a couple than to always have God and the thought of loving God in their minds during all times?

Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.”

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray ‘many rosaries’ before he could go to Heaven. You should prioritize reading the word of God (Catholic books and the Catholic Bible) and praying before other activities to grow in the spirit. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. ‘Salve Regina’ only needs to be prayed at the end of the entire day’s rosary. An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

You can easily accomplish praying the fifteen decades of the Rosary each day by dividing it up to small sections during the day. For example, you can make a habit to go down on your knees and pray 1 to 10 Hail Marys every time you enter or exit your room. The best time for prayer is in the morning, since the mind is more clear from the thoughts and discussions of the world, so we advise you to always dedicate time in the morning for the Rosary. The Rosary is the most powerful weapon in existence against the Devil and those who neglect it will indeed be eternally sorry for refusing to honor our Lady as she deserves! Think and reflect upon what greatness it is to be able to speak with the God of the whole creation and His Mother whenever we want. It is almost impossible for a man to be able to speak with a king or queen of this world, and yet the King of kings and his beloved Mother hear your every word. In truth, I tell you, that even one good word of prayer has more worth than all gold and jewels and an infinite amount of universes, for they will all perish, but God’s

words will never perish. Think about how much you would concentrate and fight against distracting thoughts if someone were to tell you that you could have 10,000 dollars or a new car if you prayed a Rosary with full concentration and without yielding to distracting thoughts. This example should shame us all since we humans are, by our very nature, wicked at heart and are inclined to search for filth rather than gold (worldly things rather than heavenly ones). Everyone should try to remember this example, and then we will all be able to pray better which will bring us an everlasting, heavenly reward! The devils concentrate exceedingly much on getting a person to despise prayer in these ways: either they try to make you bored by it, or to have a difficulty in concentrating when praying, or to pray a little; for they know that prayer is the only way to salvation.

Indeed, St. Alphonsus, in his book *“The Great Means of Salvation and of Perfection,”* in the section *“On the Necessity and Power of Prayer”*, explains that *“the devil is never more busy to distract us with the thoughts of worldly cares than when he perceives us praying and asking God for grace”*:

“On this point, then, we have to fix all our attention, namely, to pray with confidence, feeling sure that by prayer all the treasures of heaven are thrown open to us. “Let us attend to this,” says St. Chrysostom, “and we shall open heaven to ourselves.” Prayer is a treasure; he who prays most receives most. St. Bonaventure says that every time a man has recourse to God by fervent prayer, he gains good things that are of more value than the whole world: “Any day a man gains more by devout prayer than the whole world is worth.” Some devout souls spend a great deal of time in reading and in meditating, but pay but little attention to prayer. There is no doubt that spiritual reading, and meditation on the eternal truths, are very useful things; “but,” says St. Augustine, “it is of much more use to pray.” By reading and meditating we learn our duty; but by prayer we obtain the grace to do it. “It is better to pray than to read: by reading we know what we ought to do; by prayer we receive what we ask.” What is the use of knowing our duty, and then not doing it, but to make us more guilty in God’s sight? Read and meditate as we like, we shall never satisfy our obligations, unless we ask of God the grace to fulfill them.

“And, therefore, as St. Isidore observes, the devil is never more busy to distract us with the thoughts of worldly cares than when he perceives us praying and asking God for grace: “Then mostly does the devil insinuate thoughts, when he sees a man praying.” And why? Because the enemy sees that at no other time do we gain so many treasures of heavenly goods as when we pray. This is the chief fruit of mental prayer, to ask God for the graces which we need for perseverance and for eternal salvation; and chiefly for this reason it is that mental prayer is morally necessary for the soul, to enable it to preserve itself in the grace of God. For if a person does not remember in the time of meditation to ask for the help necessary for perseverance,

he will not do so at any other time; for without meditation he will not think of asking for it, and will not even think of the necessity for asking it. On the other hand, he who makes his meditation every day will easily see the needs of his soul, its dangers, and the necessity of his prayer; and so he, will pray, and will obtain the graces which will enable him to persevere and save his soul. Father Segneri said of himself, that when he began to meditate, he aimed rather at exciting affections than at making prayers. But when he came to know the necessity and the immense utility of prayer, he more and more applied himself, in his long mental prayer, to making petitions.” (St. Alphonsus, *The Great Means of Salvation and of Perfection*, “On the Necessity and Power of Prayer”)

In truth, the devil knows that mental prayer and prayer from the heart is very effective in weakening and destroying his hold and power over us, and that is also why he tries to get people to leave it off completely, telling them that it’s useless when it in fact is one of the best ways, if not the best way to use in order to conquer the might of the Devil and his temptations:

“Some one may say, I do not make mental prayer [from the heart], but I say many vocal prayers [with the tongue]. But it is necessary to know, as St. Augustine remarks, that to obtain the divine grace it is not enough to pray with the tongue: it is necessary also to pray with the heart. On the words of David: “I cried to the Lord with my voice,” the holy Doctor [Augustine] says: “Many cry not with their own voice (that is, not with the interior voice of the soul), but with that of the body. Your thoughts are a cry to the Lord. Cry with in, where God hears.” This is what the Apostle inculcates. Praying at all times in the spirit. In general, vocal prayers are said distractedly [through mere habit] with the voice of the body, but not of the heart [as in mental prayer], especially when they are long, and still more especially when said by a person who does not make mental prayer [from the heart]; and therefore God seldom hears them, and seldom grants the graces asked [since they only pray by habit or custom and thus lack the real disposition of a true purpose, love, faith and desire required in order to be heard]. Many say the Rosary, the Office of the Blessed Virgin, and perform other works of devotion; **but they still continue in sin.** But it is impossible for him who perseveres in mental prayer to continue in sin; he will either give up meditation or renounce sin. A great servant of God used to say that mental prayer and sin cannot exist together. And this we see by experience: they who make mental prayer rarely incur the enmity of God; and should they ever have the misfortune of falling into sin, by persevering in mental prayer, they see their misery, and return to God. Let a soul, says St. Teresa, be ever so negligent, if she persevere in meditation, the Lord will bring her back to the

haven of salvation.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, CHAPTER XV: MENTAL PRAYER, Moral Necessity of Mental Prayer for Religious)

Thus, in accordance with the advice of St. Alphonsus, a person should not be afraid of also praying from the heart, preferably at all times, in addition to saying vocal prayers, since this is the most perfect, highest and unitive form of prayer with God.

It is, however, a really bad sign when a person feels an aversion or contempt to holy prayers like the Rosary. A person should do his utmost to persevere in praying the Rosary and other vocal and mental prayers since the Devil often tempts people to stop praying them because he knows and feels how much they lessen his power over a person’s soul.

St. Louis De Montfort (A.D. 1710): “Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the ‘Hail Mary’ (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment.” (*Secret of the Rosary*, p. 45)

Most people, for instance, do not frequently give themselves enough time to perform their prayers, and especially longer prayers, and the consequence of this will be that most of them will pray very little, or seldom. A good form of prayer, then, that is more easily performed by everyone, no matter how troublesome prayer may ever feel to you, or however little time you might imagine that you have to spare, is simply that you talk with God as with a real person at all times: in your car, in the toilet, in your work, when you eat... yes everywhere and at all times a man can talk with God, Our Creator and Father as with a real person in the same way as little children does towards their own Father, like when they tell Him how much they love Him, and mentioning all their troubles and worries and that He might help them and protect them, supplicating His help all the time. We should thus learn from these little Children and imitate them and behave as they do towards our own Father and Mother in Heaven, by telling Them that we love Them and that we want to love Them very much and that we need Their help to love Them even more and that we need Their help to resist sin and do good, whatever it might be. A person who prays with confidence in this way everyday will certainly not be lost or be neglecting his duty to pray well. Jesus Christ himself teaches us this very concept in the Bible.

Luke 18:1 “And he [Jesus] spoke also a parable to them, that we ought **always to pray**, and not to faint...”

Haydock Commentary: “*Always to pray*, i.e. to pray daily, and frequently; (Witham) and also to walk always in the presence of God, by a spirit of prayer, love, and sorrow for sin.”

In truth, if we are like children, rejecting the vanity, shallowness, greed and lust of the world, we shall never be damned: “Then were little children presented to him, that he should impose hands upon them and pray. And the disciples rebuked them. But Jesus said to them: Suffer the little children, and forbid them not to come to me: for the kingdom of heaven is for such. And when he had imposed hands upon them, he departed from thence.” (Matthew 19:13-15)

Haydock Commentary explains these verses: “*Jesus said... Suffer the little children...* and declares that the kingdom of heaven is the portion of such as resemble these little ones, by the innocence of their lives and simplicity of their hearts. He, moreover, shews that confidence in our own strength, in our own free-will, and in our merits, is an invincible obstacle to salvation.”

The word of God in the Holy Bible teaches spouses to practice chastity for three days while praying to God to beget offspring for the glory of His Holy Name before consummating the marriage by the marital act

The word of God and Holy Scripture further teaches that one should not consummate the marriage immediately after one has been married, but that one should wait for three days while praying earnestly to God to bless their marriage, “*because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock.*” (Tobias 8:4) The Holy Archangel Raphael, acting as God’s messenger, instructs husbands and wives to always wait three days in prayer before consummating the marriage. “*But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.*” (Tobias 6:18)

These words shows us that spouses must remember their bond with the Lord first and foremost and that the fleshly or physical part of the marriage must always come secondhand. By this highly virtuous act of abstaining from marital relations for three days, the devil’s power over married couples is undoubtedly thwarted and diminished. Holy Scripture thus advices spouses to be “joined to God” for three days in prayer before performing the marital act. Not only that, but spouses should always fervently pray to God before every marital act and ask Him to protect them from falling into sin, and also after the marital act in order to ask Our Lord to forgive them if they committed any sin during

the act. This is the safe road of the fear of God that every righteous man or woman should follow if they wish to enter Heaven.

Tobias 6:18, 20-22 “[St. Raphael said to Tobias:] But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.”

Haydock Commentary explains: “Verse 18. *Days*. No morality could be more pure. The Christian Church has given similar counsels [of abstinence before marital consummation], in the Capitulars of France, and of Erard, archbishop of Tours, and in many rituals published in the 16th century. The council of Trent only advises people to approach to the sacraments of Penance and the Holy Eucharist, three days at least before marriage. The Greeks, in their third council of Carthage, (canon 13) order the first night to be spent in continence.”

Notice how Our Lord and God in the biblical book of Tobias promises that those who pray and abstain from the marital act for three days before having marital relations shall receive the inestimable graces of “sound children” on the third night and that they shall be admitted “into the society of the holy Patriarchs” on the second. The honor of being “admitted into the society of the holy Patriarchs” is of course too great to even describe in human terms. The blessing on the third night of “sound children” obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often, and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will receive a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

It is sad to see that none today seem to care anything about these promises or virtuous deeds that promise these remarkable and wondrous graces that Our Lord said He would bless a virtuous couple with. One could think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of not receiving a child that is deformed and that they, if they believed in God or were aware of these promises, would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither “Catholics” or so-called Christians nor any people of the world care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace of receiving “a blessing that sound children may be born of you.”

Tobias 8:4-10 “Then Tobias exhorted the virgin, and said to her: Sara, arise, and let us pray to God today, and tomorrow, and the next day: because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock. For we are the children of saints, and we must not be joined together like heathens that know not God. So they both arose, and prayed earnestly both together that health might be given them, And Tobias said: Lord God of our father, may the heavens and the earth, and the sea, and the fountains, and the rivers, and all thy creatures that are in them, bless thee. Thou made Adam of the slime of the earth, and gave him Eve for a helper. And now, Lord, thou know that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever. Sara also said: Have mercy on us, O Lord, have mercy on us, and let us grow old both together in health.”

St. Augustine also taught that the first man and woman were waiting for God’s order and commandment to engage in intercourse since God created Adam and Eve without sexual desire for each other. Thus, St. Augustine, with the rest of the Church, understood that sexual desire was not an aspect of God’s design for the male and the female: “For why should they not await God’s authorization for this, since there was no drive of concupiscence coming from rebellious flesh?” Augustine concluded that sexual intercourse was “fundamentally alien to the original definition of humanity.” By this we can understand that the biblical teaching (in Tobias 6:18) of chaste and humble prayer for three days (before one consummates the marriage by the marital act) comes directly from God’s original plan and will for humanity before the fall and original sin of Adam and Eve in the garden of Eden; for before the fall, the human will was infinitely more directed to obeying and following God’s perfect will and direction in all things rather than their own reason and judgment, as it sadly is now.

This is also why St. Clement of Alexandria (c. 150-215) taught that “the first man of our race [Adam] did not await the appropriate time, desiring the favor of marriage before the proper hour and he fell into sin by not waiting the time of God’s will... they [Adam and Eve] were impelled to do it before the normal time because they were still young and were persuaded by deception.” (*The Stromata or Miscellanies*, On Marriage XIV:94, XVII:102-103)

It is thus certain and an established fact by both the Holy Bible and Apostolic Tradition that those spouses who do not practice chastity and prayer for a while before they perform the marital act will much more easily fall into sexual sins of various sorts since they will be more easily controlled by the devil and his demons because of their carelessness and sloth

in praying to God and invoking His Holy aid in resisting sinful inclinations and temptations.

Anne Catherine Emmerich was also told in her Revelations that Adam and Eve performed penance for seven years before “Seth, the child of promise, was there conceived and brought into the world”. Our Lord and God – whom they had offended – consoled them with this child for their loss of their first son, Abel, after seven years penance, which shows us that God requires penance from spouses who behaves badly or lustfully and that penance should be done without command. “I have learned many things which took place in ancient times in the Grotto of the Crib. I remember only that Seth, the child of promise, was there conceived and brought into the world by Eve, **after a penitence of seven years**. It was there that the angel told her that God had given her this offspring in the place of Abel.” (Anne Catherine Emmerich, *The Nativity of Our Lord Jesus Christ*) Either one makes penance in this life or in the next in Hell or in purgatory. God always requires penance when people commits evil acts. That is just a fact.

Our Lord Jesus Christ Himself indicates in *The Revelations of St. Bridget* that after the fall and sin of Adam and Eve, the devil aroused sensuality in them, and that their first sexual act or acts after the fall were heedlessly and thoughtlessly planned. The reason for this was that they were inspired by the devil to act more in accordance to their selfish lust than their reason, and that they did not pray to Our Lord before the marital act in humility, pleading to and asking Him to guard them from sinning during the act, as Our Lord wants all spouses to do. The Revelations also shows that Adam and Eve understood their lustful error after this happened, and that they thereafter were afraid to perform the marital act, and chose to completely abstain from the marital act for a while because of their fear of God’s wrath. They thus learned that Our Lord wanted them to pray for a while before they performed the marital act, and awaited Our Lord’s commandment for them to come together in marital union again, and after a while, God directly told them that they could have marital relations again.

The Son of God speaks: “After the disobedience was enacted, my angel came over them [Adam and Eve] and they were ashamed over their nakedness, and they immediately experienced the lust and desire of the flesh and suffered hunger and thirst. ... And for the sensuality the devil had aroused in them after their disobedience, I gave and created souls in their seed through my Divinity. And all the evil the devil tempted them with, I turned to good for them entirely.

“Thereafter, I showed them how to live and worship me, and I gave them permission to have relations, because before my permission and the enunciation of my will they were stricken with fear and were afraid to unite and have relations. Likewise, when Abel was killed and they were in mourning for a long time and

observing abstinence, I was moved with compassion and comforted them. And when they understood my will, they began again to have relations and to procreate children, from which family I, their Creator, promised to be born.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1 Chapter 26)

It is thus clear that “he who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. **Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help.** We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. “These holy names,” St. John Chrysostom declares, “have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell.” At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire.” (Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, A.D. 1899)

St. Ephraim, On Prayer Before Intercourse: “O Blessed Fruit conceived without intercourse, bless our wombs during intercourse. Have pity on our barrenness, Miraculous Child of virginity.” (*Hymns of St. Ephraim: Hymn 7 On the Nativity*)

Loving God during intercourse and at all times

We have already seen that Our Lord wants us to love and think about Him both before, during and after the marital act. There are many pious examples in Holy Scripture and the lives of the Patriarchs, Prophets and Saints that we can learn from in this regard. Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary, however, never had marital relations. So the holiest example of a marriage that includes natural marital relations is the marriage of the Blessed Virgin Mary’s parents: St. Joachim and St. Anna. They were chosen by God to be the parents of our Lord’s Mother.

Concerning their married life, Joachim and Anna certainly engaged in natural marital relations. But does any faithful Catholic believe that these two Saints would either make use of unnatural sexual acts or advise anyone in any situation whatsoever to do so? Certainly not! The very idea is incompatible not only with the holiness of Saints, but with the ordinary holiness required by Christ of every married couple. All married persons are of course required by God to refrain from every kind of mortal sin, including sexual sins, actual mortal sins as well as objective mortal sins. We are all called to imitate the Saints, even the least worthy among us.

In truth, The Mother of God also reveals to us in *The Revelations of St. Bridget* that Her holy parents Anna and Joachim: “*would rather have died than to come together in carnal*

love; lust was dead in them. I assure you that when they did come together, it was because of **divine love** and because of the angel's message [that revealed that they would be the parents of the holy Mother of God], *not out of carnal desire*, but against their will **and out of a holy love for God**. In this way, my flesh was put together by their seed **and through divine love.**" (*St. Bridget's Revelations*, Book 1, Chapter 9)

Since Anna and Joachim's marriage was so holy, pious spouses should also pray to these two holy Saints in Heaven to protect them from sinning in the marital act. When one reads these words about these most holy parents of Our Lady, and see how they despised the carnal and sensual love of the flesh and of the world, one can clearly see the great power chastity has in drawing down blessings from God. If God would have noticed any kind of sensuality in St. Anna and St. Joachim, they would never have become the parents of Our Lady. In truth, it was not fitting that the vessel of grace and the real Arc of the Covenant in which the Word of God made flesh dwelt, should be conceived in any other way than with a perfect and pure will, and without any shameful lust, just like it would have been for all parents in the Garden of Eden before the original sin of Adam and Eve.

Although a normal couple will not be spared from feeling any lust or concupiscence as it happened to Anna and Joachim through a special and divine grace, this should in no way hinder them from loving and desiring God during the procreative act. The Love of God should thus be the primary motive of the marital act along with the love of and desire to beget children for a couple rather than desiring or lusting after their own spouse. Most couples however choose to think about themselves or their spouse in an inordinate way and consequently to love themselves or their spouse during the procreative act. Anna and Joachim, however, clearly chose the best part, that is, loving, thinking about, and desiring to please God. If we think about pleasing God during the act of marriage and in our daily life, then our love will be directed towards Him – which is the best part. God's love never dies! so it's clearly a great mistake to seek love from a fleshly object that will rot and be eaten by worms in the grave, rather than seeking it from God, who lives and reigns forever and ever! Husbands and wives should thus love their own, their spouse and their children's souls, instead of their own and other peoples bodies that will rot and be eaten by worms in the grave. This is an advice to those couples who wish to be perfect, as Anna and Joachim were perfect, and for those who wish to be united with God through love.

St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Part 3, Chapter 38,
Instructions For Married Persons: "Matrimony is a great Sacrament, but I speak in Christ, and in the Church... Would to God that his most beloved Son were invited to all marriages, as he was to that of Cana; then the wine of consolations and benedictions would never be wanting; for the reason why there is commonly a scarcity of it at the beginning is, because Adonis [the god of beauty and desire] is

invited instead of Jesus Christ, and Venus [the goddess whose functions encompassed love, beauty, sex, fertility and prosperity] instead of his blessed Mother. He that would have his lambs fair and spotted as Jacob's were, must, like him, set fair rods of divers colors before the sheep when they meet to couple; and he that would have a happy success in marriage ought in his espousals to represent to himself the sanctity and dignity of this sacrament. But, alas! instead of this there are a thousand disorders committed in diversions, feasting, and immodest discourse; it is not surprising, then, that the success of marriages should not correspond. Above all things, I exhort married people to that mutual love which the Holy Ghost so much recommends in the Scripture. O you that are married! I tell you not to love each other with a natural love, for it is thus that the turtles love; nor do I say, love one another with a human love, for the heathens do this; but I say to you, after the great Apostle, "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church." [Ephesians 5:25] And you, wives, love your husbands, as the Church loveth her Saviour. It was God that brought Eve to our first father, Adam, and gave her him in marriage; it is also God, O my friends! who, with his invisible hand, has tied the knot of the holy bond of your marriage, and given you to one another; why do you not, then, cherish each other with a holy, sacred, and divine love?

"... But while I exhort you to advance more and more in this mutual love, which you owe one another, beware lest it degenerate into any kind of jealousy; for it often happens, that as the worm is bred in the apple which is the most delicate and ripe, so jealousy grows in that love of married people which is the most ardent and affectionate, of which, nevertheless, it spoils and corrupts the substance, breeding, by insensible degrees, strifes, dissensions, and divorces. But jealousy is never seen where the friendship is reciprocally grounded on solid virtue: it is, therefore, an infallible mark that the love is in some degree sensual and gross, and has met with a virtue imperfect, inconstant, and subject to distrust. Jealousy is an absurd means of proving the sincerity of friendship. It may, indeed, be a sign of the greatness of the friendship, but never of its goodness, purity, and perfection; since the perfection of friendship presupposes an assurance of the virtue of those whom we love, and jealousy presupposes a doubt of it.

"If you desire, O husbands! that your wives should be faithful to you, give them a lesson by your example. "How," says St. Gregory Nazianzen, "can you exact purity of your wives, when you yourselves live in impurity? How can you require of them that which you give them not? Do you wish them to be chaste? behave yourselves chastely towards them: and, as St. Paul says, 'let every man know how to possess his vessel in sanctification.' But if, on the contrary, you yourselves teach them not to be virtuous, it is not surprising if you are disgraced by their perdition. But you, O wives! whose honor is inseparably joined with purity and modesty, be zealous to

preserve this your glory, and suffer no kind of loose behavior to tarnish the whiteness of your reputation."

"... Ladies formerly, as well as now, were accustomed to wear ear-rings of pearl, for the pleasure... But for my part, as I know that the great friend of God, Isaac, sent ear-rings, as the first earnest of his love, to the chaste Rebecca, I believe that this mysterious ornament signifies that the first part which a husband should take possession of in his wife, and which his wife should faithfully keep for him, is her ears; in order that no other language or noise should enter there but only the sweet and amiable music of chaste and pure words, which are the oriental pearls of the gospel; for we must always remember that souls are poisoned by the ear, as the body is by the mouth."

Love is necessary for Salvation

For a person to be Saved, the word of God teaches that one must love his God with "his whole heart, and with his whole soul, and with all his strength, and with all his mind" (Luke 10:27). If any person fails to do this, that is, if he chooses to love something more than he loves God, whatever it may be or however small it may be, he will not be Saved. Consequently, it is of the greatest importance that all people who desires their salvation must do everything in their power to acquire and foster the love of God in their own hearts, soul, mind and body, by loving Him very deeply and at all times, and by praying to Him for help in loving Him worthily. Indeed, if a person can grow a deep love and attachment for their husband or wife or their children and have a fervent desire for them constantly, then, likewise, a person should have no problem in growing an even greater love and longing for God in his own heart, if he only so wish and desire: "For to Christians this rule of life is given, that we should love the Lord Our God with all the heart, with all the soul, and with all the mind, and our neighbor as ourselves... God alone, to find whom is the happiest life, must be worshiped in perfect purity and chastity... in chaste and faithful obedience, not to gratify passion, but for the propagation of offspring, and for domestic society." (St. Augustine, *On the Morals of the Catholic Church*, Chapter 30, Section 62, A.D. 388)

Jesus Christ in the Revelations of St. Bridget gives us a perfect description of how good spouses in the spiritual marriage are to love and desire God above all else.

The Son of God speaks to St. Bridget: "For that reason, I wish to turn to the spiritual marriage, the kind that is appropriate for God to have with a chaste soul and chaste body. There are seven good things in it opposed to the evils mentioned above: First, there is no desire for beauty of form or bodily beauty or lustful sights, but only for the sight and love of God. Second, there is no desire to possess anything else than

what is needed to survive, and just the necessities with nothing in excess. Third, they avoid vain and frivolous talk. Fourth, they do not care about seeing friends or relatives, but I am their love and desire. Fifth, they desire to keep the humility inwardly in their conscience and outwardly in the way they dress. Sixth, they never have any will of leading lustful lives. Seventh, they beget sons and daughters for their God through their good behavior and good example and through the preaching of spiritual words.

“They preserve their faith undefiled when they stand outside the doors of my church where they give me their consent and I give them mine. They go up to my altar when they enjoy the spiritual delight of my Body and Blood in which delight they wish to be of one heart and one body and one will with me, and I, true God and man, mighty in heaven and on earth, shall be as the third with them and will fill their hearts. The worldly spouses begin their marriage in lustful desires like brute beasts, and even worse than brute beasts! But these spiritual spouses begin in love and fear of God and do not bother to please anyone but me. The evil spirit fills and incites those in the worldly marriage to carnal lust where there is nothing but unclean stench, but those in the spiritual marriage are filled with my Spirit and inflamed with the fire of my love that will never fail them.” (St. Bridget’s Revelations, Book 1, Chapter 26)

In contrast to the seven good fruits of the holy marriage described by Jesus Christ above, this is how Our Lord describes the seven evil fruits of the evil and worldly marriage:

“But people in this age are joined in marriage for seven [evil] reasons: First, because of facial beauty. Second, because of wealth. Third, because of the despicable pleasure and indecent joy they get out of their impure intercourse. Fourth, because of feasts with friends and uncontrolled gluttony. Fifth, because of vanity in clothing and eating, in joking and entertainment and games and other vanities. Sixth, for the sake of procreating children but not to raise them for the honor of God or good works but for worldly riches and honor. Seventh, they come together for the sake of lust and they are like brute beasts in their lustful desires. ... **Such a married couple will never see my face unless they repent**. For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (St. Bridget’s Revelations, Book 1, Chapter 26)

In truth, only the ungodly or idolatrous couple would want to join in marriage to gratify carnal pleasures and evil desires or be working so selfishly in pleasing only themselves rather than pleasing God, who created them and even died for them. God must always come first! and He is always present in Spirit in every action, deed or move we will ever make. Let’s get this saving concept imprinted on our minds: “I am one God in three

Persons, and one in Divinity with the Father and the Holy Spirit. Just as it is impossible for the Father to be separated from the Son and the Holy Spirit to be separated from them both, and as it is impossible for warmth to be separated from fire, so it is impossible for these spiritual spouses to be separated from me; I am always as the third with them. Once my body was ravaged and died in torments, but it will never more be hurt or die. Likewise, those who are incorporated into me with a true faith and a perfect will shall never die away from me; for wherever they stand or sit or walk, I am always as the third with them.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1, Chapter 26)

Jesus infallibly over and over again demands of us that we are to love Him even more than we love ourselves, our wife or even our children.

Matthew 10:37-39 “**He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me.** And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me. He that findeth his life, shall lose it: and he that shall lose his life for me, shall find it.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 39.** But if he continues moderately happy as to temporal concerns till death, and places his affections on them, he hath found life here, but shall lose it in the next world. But he that shall, for the sake of Christ, deprive himself of the pleasures of this life, shall receive the reward of a hundred fold in the next.”

And in *St. Bridget’s Revelations*, Our Lord spoke these words describing how Adam and Eve’s love for God was perfect before the fall, saying: “**but I alone was all their good and pleasure and perfect delight.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

The meaning of the above words, “but I alone was all their good and pleasure and perfect delight,” isn’t that a person can’t delight in or feel pleasure in/from God anymore after the fall, but rather that before the fall, God was the only delight and pleasure man ever felt and desired. Before the fall, man did all in God and for God, and no selfish love existed as it does now. After the fall, however, God had to compete for man’s love with human concupiscence and fleshly lusts. God is a jealous God (Exodus 20:5), and He wants us to love and desire Him above everything else. So to love God during all times, even during intercourse, is an advice to those couples who wish to be perfect, as Adam and Eve were perfect, and for those who ardently long and desires to be united with God through love.

St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Part 3, Chapter 39, **Of The Sanctity Of The Marriage Bed**: “Now, excess in eating consists not only in eating too much, but also in the time and manner of eating. It is surprising, dear Philothea [to whom the book was written], that honey, which is so proper and wholesome a food for bees, may, nevertheless, become so hurtful to them as sometimes to make them sick: for in the spring, when they eat too much of it, being overcharged with it in the forepart of their head and wings, they become sick, and frequently die. In like manner, nuptial commerce... is, nevertheless, in certain cases dangerous to those that exercise it; for it frequently debilitates the soul with venial sin, as in cases of mere and simple excess; and sometimes it kills it effectually by mortal sin, as when the order appointed for the procreation of children is violated and perverted; in which case according as one departs more or less from it, the sins are more or less abominable, but always mortal: for the procreation of children being the principal end of marriage one may never lawfully depart from the order which that end requires; though, on account of some accident or circumstance, it cannot at that time be brought about, as it happens when barrenness, or pregnancy, prevents generation.

“In these occurrences corporal commerce may still be just... provided the rules of generation be followed: no accident whatsoever being able to prejudice the law which the principal end of marriage has imposed. Certainly the infamous and the execrable action of Onan in his marriage was detestable in the sight of God, as the holy text of the 38th chapter of Genesis testifies: for although certain heretics of our days, much more blamable than the Cynics, of whom St. Jerome speaks in his commentary on the Epistle to the Ephesians, have been pleased to say it was the perverse intention only of that wicked man which displeased God, the Scripture positively asserts the contrary, and assures us that the act itself which he committed was detestable and abominable in the sight of God.

“It is a certain mark of a base and abject spirit to think of eating before meal time, and, still more, to amuse ourselves afterwards with the pleasure which we took in eating, keeping it alive in our words and imagination, and delighting in the recollection of the sensual satisfaction we had in swallowing down those morsels; as men do who before dinner have their minds fixed on the spit, and after dinner on the dishes; men worthy to be "scullions" of a kitchen, "who," as St. Paul says, "make a god of their belly." Persons of honor never think of eating but at sitting down at table, and after dinner wash their hands and their mouth, that they may neither retain the taste nor the scent of what they have been eating.

“The elephant, although a gross beast, is yet the most decent and most sensible of any other upon earth. I will give you a specimen of his chastity: although he never changes his female, and hath so tender a love for her whom he hath chosen, yet he never couples with her but at the end of every three years, and then only for the

space of five days, but so privately that he is never seen in the act. On the sixth day afterwards, when he makes his appearance, the first thing he does is to go directly to some river, where he washes his body entirely, being unwilling to return to the herd till he is quite purified. May not these modest dispositions in such an animal serve as lessons to married people, not to keep their affections engaged in those sensual and carnal pleasures which, according to their vocation, they have exercised; but when they are past to wash their heart and affection, and purify themselves from them as soon as possible, that afterwards, with freedom of mind, they may practice other actions more pure and elevated.

“In his advice consists the perfect practice of that excellent doctrine of St. Paul to the Corinthians. "The time is short," said he; "it remaineth that they who have wives be as though they have none." For, according to St. Gregory, that man has a wife as if he had none, who takes corporal satisfaction with her in such a manner as not to be diverted from spiritual exercises. Now, what is said of the husband is understood reciprocally of the wife. "Let those that use the world," says the same apostle, "be as though they used it not." Let every one, then, use this world according to his calling, but in such manner that, not engaging his affection in it, he may be as free and ready to serve God as if he used it not. "It is the great evil of man," says St. Augustine, "to desire to enjoy the things which he should only use." We should enjoy spiritual things, and only use corporal, of which when the use is turned into enjoyment, our rational soul is also changed into a brutish and beastly soul. I think I have said all that I would say to make myself understood, without saying that which I would not say.”

Holy children

It's a fact of history and tradition that holy parents often raise pious and holy children. The reasons behind this is that the children of holy and devout parents often imitate the good and righteous deeds of their parents as much as they are able. In contrast, according to numerous saints and spiritual revelations, sinful and lustful parents influence and affect their children by their bad life and example, inflicting sinful thoughts, impulses and temptations upon their children. Thus, every parent who love their children and their future children should do their utmost to live in holiness, knowing that every act they will ever do can have an effect on their children – for better or for worse. Only in Hell will bad parents understand how their deeds effected their children in a negative way, but then it is sadly too late for them. In *St. Bridget's Revelations*, it is described how such evil parents will be damned for their sinful lives.

The Son of God speaks: “Sometimes I let evil parents give birth to good children, but more often, evil children are born of evil parents, since these children imitate

the evil and unrighteous deeds of their parents as much as they are able and would imitate it even more if my patience allowed them. **Such a married couple will never see my face unless they repent.** For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1, Chapter 26)

St. Francis de Sales, in his book *Introduction to the Devout Life*, in the chapter *Instructions For Married Persons*, gives parents important information about how they are to raise and care for their children: “St. Monica, being pregnant of the great St. Augustine, dedicated him by frequent oblations to the Christian religion, and to the service and glory of God, as he himself testifies, saying, that "he had already tasted the salt of God in his mother’s womb." This is a great lesson for Christian women, to offer up to his divine Majesty the fruit of their wombs, even before they come into the world; for God, who accepts the offerings of an humble and willing heart, commonly at that time seconds the affections of mothers; witness Samuel, St. Thomas of Aquinas, St. Andrew of Fiesola, and many others. The mother of St. Bernard, a mother worthy of such a son, as soon as her children were born, took them in her arms, and offered them up to Jesus Christ; and, from that moment, she loved them with respect as things consecrated to God and entrusted by him to her care. This pious custom was so pleasing to God that her seven children became afterwards eminent for sanctity. But when children begin to have the use of reason, both their fathers and mothers ought to take great care to imprint the fear of God in their hearts.

“The devout queen Blanche performed this duty most fervently with regard to St. Lewis [King St. Louis IX], her son. She often said to him, "I would much rather, my dear child, see you die before my eyes, than see you commit only one mortal sin." This caution remained so deeply engraved in his soul that, as he himself related, not one day of his life passed in which he did not remember it, and take all possible care to observe it faithfully. Families and generations are, in our language, called houses; and even the Hebrews called the generations of children the building up of a house; for, in this sense, it is said that God built houses for the midwives of Egypt. Now, this is to show that the raising of a house, or family, consists not in storing up a quantity of worldly possessions, but in the good education of children in the fear of God, and in virtue, in which no pains or labor ought to be spared; for children are the crown of their parents. Thus, St. Monica fought with so much fervor and constancy against the evil inclination of her son St. Augustine, that, having followed him by sea and land, she made him more happily the child of her tears, by the conversion of his soul, than he had been of her blood, by the generation of his body.”

The lack of fear of God is one of the greatest reasons why spouses sin sexually

The Book of Tobias of the Holy Bible describes how The Holy Archangel Raphael delivered a message from God to the youth Tobias, telling him that: “when the third night is past, **thou shalt take the virgin with the fear of the Lord,** moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.” This shows us that one must have the fear of God both with regard to the marital sexual act, as well as with all other acts. One should, however, fear to offend God in the marital act more than other acts, as it is so potent to offend God and damn and deceive a person because of its intoxicating and shameful nature.

Adam and Eve’s lack of the fear of God as well as their lack of belief that the punishment of death that they were told would befall them if they disobeyed God’s command and ate of the fruit “of the tree of knowledge of good and evil,” shows us that the fear of God was and still is necessary both before and after the fall of man. “*And He [God] commanded him [Adam], saying: Of every tree of paradise thou shalt eat: But of the tree of knowledge of good and evil, thou shalt not eat. For in what day soever thou shalt eat of it, thou shalt die the death.*” (Genesis 2:16-17)

If Adam and Eve had feared God, they would never have dared to do anything that would have contradicted His Holy Will or angered Him. In truth, the fear of God is not only necessary on this earth and for us humans, but it was and is also necessary for the angels in Heaven. Satan and the third of the angels that he deceived to follow him in his rebellion against God all lacked a fear of God. In contrast to these fallen angels, St. Michael and the rest of the angels all feared God, and thus were confirmed in their station as the most high servants of the Eternal and Almighty. Indeed, the very definition of the name “Michael” is “Who is like God” which is the exclamation and rebuke St. Michael made in Heaven in answer to Lucifer’s proud opposition to God. This defense St. Michael made for God, rebuking Satan, and saying “Who is like God”, as sweet as it is sublime, is an exclamation that represents both awe and reverence for God but also fear and the knowledge of one’s nothingness in the presence of Our Lord. The most common theme in the Bible is that ***The Fear of the Lord*** is the beginning of wisdom (Psalm 110:10), and that *His mercy is only upon those who fear Him* (Psalm 102:17; Lk. 1:50; 2 Cor. 5:11; etc.) and thus, it is evident that only wicked spouses who refuse to fear God or Hell dare to commit sexual sins or unnatural and non-procreative sexual acts with each other.

Ecclesiasticus 1:11-40 “The fear of the Lord is honour, and glory, and gladness, and a crown of joy. The fear of the Lord shall delight the heart, and shall give joy, and gladness, and length of days. With him that feareth the Lord, it shall go well in the latter end, and in the day of his death he shall be blessed. The love of God is

honourable wisdom. And they to whom she shall shew herself love her by the sight, and by the knowledge of her great works.

“The fear of the Lord is the beginning of wisdom, and was created with the faithful in the womb, it walketh with chosen women, and is known with the just and faithful. The fear of the Lord is the religiousness of knowledge. Religiousness shall keep and justify the heart, it shall give joy and gladness. It shall go well with him that feareth the Lord, and in the days of his end he shall be blessed. To fear God is the fulness of wisdom, and fulness is from the fruits thereof.

“She shall fill all her house with her increase, and the storehouses with her treasures. The fear of the Lord is a crown of wisdom, filling up peace and the fruit of salvation: And it hath seen, and numbered her: but both are the gifts of God. Wisdom shall distribute knowledge, and understanding of prudence: and exalteth the glory of them that hold her. The root of wisdom is to fear the Lord: and the branches thereof are longlived.

“In the treasures of wisdom is understanding, and religiousness of knowledge: but to sinners wisdom is an abomination. The fear of the Lord driveth out sin: For he that is without fear, cannot be justified: for the wrath of his high spirits is his ruin. A patient man shall bear for a time, and afterwards joy shall be restored to him. A good understanding will hide his words for a time, and the lips of many shall declare his wisdom.

“In the treasures of wisdom is the signification of discipline: But the worship of God is an abomination to a sinner. Son, if thou desire wisdom, keep justice, and God will give her to thee. For the fear of the Lord is wisdom and discipline: and that which is agreeable to him, Is faith, and meekness: and he will fill up his treasures.

“Be not incredulous to the fear of the Lord: and come not to him with a double heart. Be not a hypocrite in the sight of men, and let not thy lips be a stumblingblock to thee. Watch over them, lest thou fall, and bring dishonour upon thy soul, And God discover thy secrets, and cast thee down in the midst of the congregation. Because thou camest to the Lord wickedly, and thy heart is full of guile and deceit.”

This lack of the fear for God that so rules this wicked society today also verifies the sorrowful truth told by Our Lord in the Holy Gospels that very few of all humans escape being condemned to an eternal torment in Hell. Our Blessed Lady, also echoing this truth of Our Lord, revealed to the Children at Fatima, Portugal, in the year 1917 that, “**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! ... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God** [since these spouses marry for carnal and lustful motives and perform unlawful and non-procreative sexual acts].”

Catholics must understand that **few are saved**. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13 **“Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!”**

Luke 13:24 **“Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.”**

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that we are of God, **and the whole world is seated in wickedness.**” (1 John 5:19) The sexual sin that so pervades society is undoubtedly one of the greatest causes of why so many are damned. Some saints even say that the sexual sin is the greatest cause in the world of why people are damned, and this is highly probable since this sin is so much more pleasurable than the other sins. Thus, if a person wants to be saved, he or she must make it their highest priority to correct or amend their sexual sins, for all other sins will in almost every case be less hard to conquer since our flesh is not as effected by them as the sexual sin is.

God must always come first

St. Paul, the chosen vessel of God, a former persecutor of Christ worthy of conversion, worthy of praise in the Lord and now one of the great apostles, teaches us in his first letter to the Corinthians how spouses should live in marriage.

1 Corinthians 7:29-35 “This therefore I say, brethren; the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude. He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world,

how she may please her husband. And this I speak for your profit: not to cast a snare upon you; but for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord, without impediment.”

What St. Paul is saying here is that even those who are married should not place the love of their family or the pleasures or affections they have from them above God, but consider that all are dust and that One, and One only is to be loved above all else—Our Lord Jesus Christ.

When St. Paul mentions “that they also who have wives, be as if they had none”, he is speaking about how spouses must not place the carnal love they have for each other above their love for the Lord. St. Paul’s words are clear: The spouses must act as though they were not married (within due limits of course) since the married man “is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided.” This division of the married man makes it a great necessity that even married people should consider themselves in their own thought processes as though they are unmarried and chaste, although their external and physical marital duties hinders them from pursuing this endeavor to the fullest. As St. Paul says: “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”.

One must obviously love all people as much as one can, but one must also remember that most people, however dear or near, often reject God and hinder one’s own spiritual advancement. The only one who will always remain true to us and that we know with a certainty will never become evil, is God, and with God, His angels and Saints in Heaven. But humans, however dear or near, often fall away from the truth and this rejection of God by our family or friends requires us to exclude them from our communion. Our Lord explicitly mentions that such acts are necessary sometimes.

Luke 18:29 “Amen, I say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, or wife, or children, for the kingdom of God’s sake, who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.”

Luke 14 gives us an even clearer example from the gospel which shows us that we must be able to renounce all association to our family or friends when necessity requires it.

Luke 14:26 “If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.”

Douay Rheims Commentary on Luke 14:26: “Hate not: The law of Christ does not allow us to hate even our enemies, much less our parents: but the meaning of the text is, that we must be in that disposition of soul, as to be willing to renounce, and part with every thing, how near or dear soever it may be to us, that would keep us from following Christ.”

Our Lord does not only teach us to follow this principle, but he also practiced what he taught himself. His deepest belonging was to the Father, the Father’s House, the Father’s concerns. This commitment would reverberate at later times, severing ultimate claims on Him of his closest family. In the presence of these and to their hearing, He would ask, “Who is my mother, and who are my brethren? And stretching forth his hand towards his disciples, he said: Behold my mother and my brethren. For whosoever shall do the will of my Father, that is in Heaven, he is my brother, and sister, and mother.” This, in His own life, was the moral authority to demand the same of all others, “You cannot serve two masters...”

Most spouses in this world undoubtedly commit a most grievous act of faithlessness against Our Lord when they love their spouse or the carnal love they derive from them more than God. Their treasure is sadly a most vile corpse that will rot and be eaten by worms in the grave. “*For where your treasure is, there will your heart be also.*” (Luke 12:34)

The Christian servant is one who, “risen with Christ, seeks the things that are above, where Christ is sitting at the right hand of God” and one who “minds the things that are above, not the things that are upon the earth. For you are dead; and your life is hid with Christ in God. When Christ shall appear, who is your life, then you also shall appear with him in glory. Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, **lust, evil concupiscence, and covetousness, which is the service of idols.**” (Colossians 3:1-5)

Luke chapter 18 is another excellent example in the gospels of how Our Lord wants people to think in their own thought processes.

Luke 18:15-17 “And they brought unto him also infants, that he might touch them. Which when the disciples saw, they rebuked them. But Jesus, calling them together, said: Suffer children to come to me, and forbid them not: for of such is the kingdom of God. Amen, I say to you: Whosoever shall not receive the kingdom of God as a child, shall not enter into it.”

Notice that Our Lord states that those who shall not receive the kingdom of God as a child, shall not be saved: “Amen, I say to you: Whosoever shall not receive the kingdom of God as a child, shall not enter into it.” What are the good virtues or characteristics of children that Our Lord refers to in this verse that men must have in order to be saved? There are obviously many virtues that children have but two of the most notable ones are purity, and humility, among many other virtues such as strong faith and trust. The first virtue that children are naturally endowed with is purity, and just like children, men must also be pure and chaste in their own thought processes in accordance with Our Lord’s words, even though some must fulfill their marital duties. All children are also humble in a way since they know that they know nothing compared to grown ups, and that they need to learn more in order to understand different things. Men and women should also think in the same way. They should humbly think that they know nothing, and that they need to learn more in order to understand different things. Until the moment of death, all men can learn more about God, goodness or other things conducive to spiritual growth. Every day is a new day with new opportunities to practice virtues of different kinds, like patience, kindness, purity, love of neighbor and God etc. However, whoever states the contrary, that is, that he already knows all, is a proud liar who attributes to himself God’s perfect knowledge.

Children also love their parents in many ways and desire their presence at all times. Children also frequently tend to express their love for their parents in different ways. For instance, it is not uncommon for children to simply walk up to their parents for no other purpose than to express their love for them, and say they love them. Children also have total childlike faith and confidence in their parents, firmly believing that they know what’s best for them. It is indeed by children that God wishes to teach us how we should act towards Him, and love Him. Even though we are grown ups and not as children, we should still act in our mind towards God as do small, defenseless children towards their own parents; that is, we should have the same desire, love, longing and confidence for Our God and Father in Heaven as do children for their parents. And just like children, we should admit our own utter dependance on Him, seeking His protection and Fatherly care, having childlike trust in Him, firmly believing that He will do what’s best for us and our salvation; and just like children, we are to feel a deep desire and longing for God as do small children for their parents, who simply cannot stop crying until they are embraced by them; and finally, just like children, we are by our prayers, meditations and thoughts to confidently walk up to God and tell Him how much we love Him.

Every one has two lives. The first life (which is the most important life) is the inner life of the soul, consisting for the most part of desires, thoughts and affections. The second life is the outer or external life made up of the daily actions of the visible life. The pitiful state of

today's humanity however, is that most people completely lack the inner life and because of this, they lose their immortal souls. How trivial indeed must not those small trifles and things seem for those lost souls who loved and desired earthly and perishable goods and pleasures more than they loved God when after a billion years in Hell have gone by in the smoke that smothers and suffocates their whole being, while the painful and tormenting fire that will never be quenched however much they plead with Our Lord to alleviate their torment, continues to torment them mercilessly!

Romans 6:3-6; 6:12-23 “Know you not that all we, who are baptized in Christ Jesus, are baptized in his death? For we are buried together with him by baptism into death; that as Christ is risen from the dead by the glory of the Father, so we also may walk in newness of life. For if we have been planted together in the likeness of his death, we shall be also in the likeness of his resurrection. Knowing this, that our old man is crucified with him, that the body of sin may be destroyed, to the end that we may serve sin no longer.

“... **Let no sin therefore reign in your mortal body, so as to obey the lusts thereof. Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin;** but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of justice unto God. For sin shall not have dominion over you; for you are not under the law, but under grace. What then? Shall we sin, because we are not under the law, but under grace? God forbid. Know you not, that to whom you yield yourselves servants to obey, his servants you are whom you obey, whether it be of sin unto death, or of obedience unto justice.

“But thanks be to God, that you were the servants of sin, but have obeyed from the heart, unto that form of doctrine, into which you have been delivered. Being then freed from sin, we have been made servants of justice. I speak an human thing, because of the infirmity of your flesh. For as you have yielded your members to serve uncleanness and iniquity, unto iniquity; so now yield your members to serve justice, unto sanctification. For when you were the servants of sin, you were free men to justice. What fruit therefore had you then in those things, of which you are now ashamed? For the end of them is death. But now being made free from sin, and become servants to God, you have your fruit unto sanctification, and the end life everlasting. For the wages of sin is death. But the grace of God, life everlasting, in Christ Jesus our Lord.”

FOLLOW UP QUESTIONS AND ANSWERS

Question: Why do you say that the marital sexual act must be excused with the motive of procreation? Eating does not need to be excused, and therefore, neither does the marital act need to be excused. This argument also shows that one can lawfully perform non-procreative forms of sexual acts, such as sensual kisses and touches, that are not able to procreate in themselves, since one does not need to excuse an act just because it is pleasurable, as in the case of eating.

Answer: St. Thomas Aquinas speaks about this question of the sexual act compared with eating in great detail in his *Summa*, and he shows, as we also have shown, that the marital sexual act is intoxicating and oppressive on the reason, which makes it necessary for the marital act to be excused with the absolutely necessary motive of procreation. In contrast to the intoxicating power of the sexual act, however, **“in the act of eating there is not such an intense pleasure overpowering the reason”**, and so this shows us that this objection is completely false and without any merit.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: “[Objection 1: Eating doesn’t need to be excused. Therefore neither does the marriage act.] Reply to Objection 1: **In the act of eating there is not such an intense pleasure overpowering the reason as in the aforesaid action, both because the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt, whereas the nutritive power, by which original sin is not transmitted, is neither corrupt nor infected;** and again because each one feels in himself a defect [of hunger] of the individual more than a defect of the species [of mankind]. Hence, in order to entice a man to take food which supplies a defect of the individual, it is enough that he feel this defect; but in order to entice him to the act whereby a defect of the species is remedied, Divine providence attached pleasure to that act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin. Hence the comparison [between eating and having sex] fails.”

Here we see St. Thomas explaining the very evident truth of the Natural Law that the sexual act is more oppressive on the reason than eating, thus making it similar to the effect of a drug. In addition, we see that St. Thomas explains that there are two reasons why the sexual act have **“such an intense pleasure overpowering the reason... both because the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt, whereas the nutritive power, by which original sin is not transmitted, is neither corrupt nor infected; and again because each one feels in himself a defect [of hunger] of the individual more than a defect of the species [of mankind].”** First, St. Thomas mentions the fact that “the generative power,

whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt”, in order to show why the marital sexual act is so intoxicating and oppressive on the reason. Thus, the reason why the marital sexual act is so intoxicating is because Adam and Eve’s original sin in the Garden of Eden affected the genital organs in a great way, which in turn made all of us humans ashamed to show our private parts after the fall. As a second argument why the marital sexual act is so oppressive on the reason, St. Thomas confirms the very obvious fact that since a person suffers more personally from the defect of being hungry or fatigued from lack of food, than from a defect of the human species, or that fewer people are being born to him, “in order to entice him to the act” so that more children can be born in this world “Divine providence attached pleasure to that [sexual] act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin.” It is therefore clear that “in order to entice a man to take food which supplies a defect of the individual, it is enough that he feel this defect; but in order to entice him to the act whereby a defect of the species is remedied, Divine providence attached pleasure to that [sexual] act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin. Hence the comparison [between eating and having sex] fails.”

In another part of his *Summa*, St. Thomas Aquinas confirms the fact that the pleasure of eating and having sex are quite different.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2: “**Venereal pleasures are more impetuous, and are more oppressive on the reason than the pleasures of the palate:** and therefore they are in greater need of chastisement and restraint, since if one consent to them this increases the force of concupiscence and weakens the strength of the mind. Hence Augustine says (Soliloq. i, 10): ‘I consider that nothing so casts down the manly mind from its heights as the fondling of women, and those bodily contacts which belong to the married state.’”

St. Thomas continues to speak about the necessity for the marital sexual act to be excused:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: “Whether certain blessings are necessary in order to excuse [marriage and sexual intercourse in] marriage? Wherever there is indulgence [as St. Paul states], there must needs be some reason for excuse. Now marriage is allowed in the state of infirmity “by indulgence” (1 Corinthians 7:6). Therefore it needs to be excused by certain goods. Further, the intercourse of fornication and that of marriage are of the same species as regards the species of nature. But the intercourse of fornication is wrong in itself. Therefore, in order that the marriage intercourse be not wrong, something must be added to it to make it right, and draw it to another moral species.

I answer that, No wise man should allow himself to lose a thing except for some compensation in the shape of an equal or better good. Wherefore for a thing that has a loss attached to it to be eligible, it needs to have some good connected with it, which by compensating for that loss makes that thing ordinate and right. **Now there is a loss of reason incidental to the union of man and woman, both because the reason is carried away entirely on account of the vehemence of the pleasure, so that it is unable to understand anything at the same time, as the Philosopher says (Ethic. vii, 11); and again because of the tribulation of the flesh which such persons have to suffer from solicitude for temporal things (1 Corinthians 7:28).** Consequently the choice of this union cannot be made ordinate except by certain compensations whereby that same union is righted, and these are the goods which ***excuse*** marriage and make it right.”

Since all humans knows by instinct and nature that one may not get intoxicated for selfish or unnecessary reasons, it is clear that both the married as well as the unmarried who perform non-procreative or unnecessary forms of sexual acts are in a state of damnation, since they are sinning mortally against both nature and their own reason. “For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but *lust*.**” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Just like in the case of the person who use drugs, one must have an absolutely necessary reason, such as an illness, for using the drugs in order for it to be without sin, and motives that aren't absolutely necessary such as “love”, “pleasure” or “fun” can never be used as an excuse to excuse the marital act from being a sin, just like one cannot use such unnecessary and evil excuses for the purpose of excusing one's drug abuse. In this context of speaking about the truth that the vehemence of the marital sexual act is “**more oppressive on the reason than the pleasures of the palate**”, St. Thomas shows us that the sexual act is intoxicating and thus oppressive on the reason, just like a drug is, which shows us that it is a fact of the Natural Law that the marital sexual act must be excused with the absolutely necessary motive of procreation, just like drug usage must be excused with the absolutely necessary motive of pain relief and health.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5: “Whether the marriage act can be excused without the marriage goods [sacrament, fidelity, procreation]? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. **Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them.** Further, the

aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. **Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...**

Therefore, the natural and procreative marital act performed by two married spouses is the only sexual act that can be excused from sin since man knows by nature and instinct that one must excuse an act of intoxication with an absolutely necessary motive. Anything contrary to this is unnatural and evil.

St. Thomas Aquinas, *In Sententiarum*, 4.33.1.3: “I respond, it must be said to the first question that, as is clear from the things said before, that action is said to be against the law of nature which is not fitting to the due end, whether because it is not ordered to it through the action of the agent, or because of itself it is disproportionate to that end. However, the end which nature intends from lying together [in the sexual act] is the offspring to be procreated and educated; and, so that this good might be sought, nature put delight in intercourse, as Augustine says. Whoever, therefore, uses copulation for the delight which is in it, not referring the intention to the end intended by nature, [that is, procreation] acts against nature; and this is also true unless such copulation is had as can be appropriately ordered to that end [that is, one also acts against nature when one performs non-procreative sexual acts].”

In fact, sexual sins, whether between married or unmarried people are especially reprehensible and evil since they are very similar to the evil effect of a drug user abusing drugs in order to get intoxicated or high, or an alcoholic abusing alcohol in order to get drunk. In this context, St. Thomas Aquinas taught the following concerning the vice of sexual intemperance and how the “the reason is absorbed” when one performs unlawful sexual acts: “**Among the vices of intemperance, venereal sins are most deserving of reproach, both on account of the insubordination of the genital organs, and because by these sins especially, the reason is absorbed.**” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4, Reply to Objection 3, Whether purity belongs especially to chastity?)

When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children by only performing the normal, natural and procreative marital act, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 54) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin by the Natural Law** (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #9, March 4, 1679). And so, the

marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse, like a grave illness, to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

Since the marital act performed by two married spouses gives the spouses the same pleasure and sensual intoxication of the flesh that a fornicating unmarried couple experience in their sexual acts, St. Thomas is indeed right to say that: “The marriage act differs not from fornication except by the marriage goods. **If therefore these [the procreative end and intent, fidelity, and faith] were not sufficient to excuse it marriage would be always unlawful;** and this is contrary to what was stated above (Question 41, Article 3). ... Therefore these goods can excuse marriage so that it is nowise a sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 4)

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused by an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him; and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad, unhappy, or want to feel “love”, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man who is suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that “the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.” (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that “Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused” (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5)

Question: Is it sinful to have marital relations during the menstruation of the woman?

Answer: The question of whether marital relations during the menstruation of the woman is sinful or not is hard to answer since ambiguous statements by Pope Pius XI’s encyclical

Casti Connubii are interpreted by some to mean that it is allowed. Pope Pius XI explains that a husband and wife may use their marital rights in the proper manner, although on account of natural reasons, new life cannot be brought forth, but his teaching does not define whether it is speaking about the menstruation of the woman or some other sickness or defect of the woman, like the monthly infertility of women.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “**Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth.** For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the **quieting of concupiscence** which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

This teaching does not directly address the question of whether it is allowed or not to perform the marital act during the menstruation period of the woman, and so there is some measure of uncertainty whether the Church allows this filthy act to be performed since the Old Testament of the Bible, as well as the Popes, Fathers, Saints and Doctors of the Church throughout the ages, condemned or opposed marital relations during this time period.

Pope St. Gregory the Great, in his “*Epistle To Augustine, Bishop of the Angli [English]*” (c. 597 A.D.) writes that all women: “are forbidden to have intercourse with their husbands while held of their accustomed sicknesses [menses]; so much so that the sacred law smites with death any man who shall go into a woman having her sickness [Leviticus 20:18].” (*Epistles of St. Gregory the Great*, Book XI, Letter 64, To Augustine, Bishop of the Angli)

As mentioned, it was forbidden and a capital offense (that is, it was an act that was punished by death and execution) for spouses to have marital relations during the wife’s infertile monthly cycle during the Old Covenant era. This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

Leviticus 20:18 “If any man lie with a woman in her flowers, and uncover her nakedness, and she open the fountain of her blood, both shall be destroyed out of the midst of their people.”

We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act by separating the wife from her husband during the infertile monthly menstrual cycle of the woman. Leviticus 15:19: *“The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.”* Haydock Commentary explains: *“Days, not only out of the camp, but from the company of men.”* As soon as a woman shows signs of infertility, intercourse would cease. *“Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness”* (Leviticus 18:19). Haydock Commentary adds: *“**Saint Augustine believes that this law is still in force.** [On Leviticus 20:18] This intemperance was by a positive law declared a mortal offence of the Jews.”*

This wondrous law from God not only diminished the time a couple could have marital relations, but it also prohibited the women from the company of men, and this certainly includes her husband. What was God’s reason for separating the woman from her man you might ask? In truth, God who knows more about human weaknesses and sins than all of humanity combined ordained this so that the temptation to violate His laws and have marital relations during this period would not happen. For most temptations work like this: as long as you take away the source of the temptation, it will always be easier to control.

Ezekiel 18:5-6,9 *“And if a man be just, and do judgment and justice, And hath not eaten upon the mountains [that is, of the sacrifices there offered to idols], nor lifted up his eyes to the idols of the house of Israel: and hath not defiled his neighbour’s wife, **nor come near to a menstruous woman...** he is just, he shall surely live, saith the Lord God.”*

Another reason why God made this wondrous law was so that a couple would have marital relations less frequently, which in turn would help them get stronger in resisting and conquering sexual temptations of different kinds. For as we have seen already, those who indulge in the marital act too often commits a sin of gluttony of sorts and will fall more easily into other sins since they do not order their actions in accordance with right reason, but in accordance with their unmortified and sensual desires like animals or brute beasts.

St. Thomas Aquinas (1225-1274) also did not believe that it was lawful, and taught very clearly in his *Summa Theologica* that it is a sin to knowingly demand the marital debt when a woman is menstruating. He also compared demanding the debt on such occasions with the case of a madman being dangerous to other people, both bodily and spiritually (*Summa Theologica*, Suppl., Q. 64, Art. 4, Objection 3).

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64, Art. 3: “Whether it is allowable for a menstruous wife to ask for the marriage debt? On the contrary, “Thou shalt not approach to a woman having her flowers” (Leviticus 18:19) where Augustine observes: “Although he has already sufficiently forbidden this he repeats the prohibition here lest he seem to have spoken figuratively.” Further, “All our justices” are become “as the rag of a menstruous woman” (Isaiah 64:6) where Jerome observes: “Men ought then to keep away from their wives [at this time]... so that those parents who are not ashamed to come together in sexual intercourse have their sin made obvious to all”: and thus the same conclusion follows.

“I answer that, It was forbidden in the Law to approach to a menstruous woman, for two reasons both on account of her uncleanness, and on account of the [spiritual and bodily] harm that frequently resulted to the offspring from such intercourse. With regard to the first reason, it was a ceremonial precept, but with regard to the second it was a moral precept. For since marriage is chiefly directed to the good of the offspring, all use of marriage which is intended for the good of the offspring is in order. Consequently this precept is binding even in the New Law on account of the second reason, although not on account of the first. Now, the menstrual issue may be natural or unnatural. The natural issue is that to which women are subject at stated periods when they are in good health; and it is unnatural when they suffer from an issue of blood through some disorder resulting from sickness. Accordingly if the menstrual flow be unnatural it is not forbidden in the New Law to approach to a menstruous woman both on account of her infirmity since a woman in that state cannot conceive, and because an issue of this kind is lasting and continuous, so that the husband would have to abstain for always. When however the woman is subject to a natural issue of the menstruum, she can conceive; moreover, the said issue lasts only a short time, wherefore it is forbidden to approach to her. In like manner a woman is forbidden to ask for the debt during the period of that issue.”

We will also see many more quotations from the early Church concerning the traditional teaching against sexual relations during menstruation in the next question.

Question: Is it sinful to have marital relations during the pregnancy of the woman?

Answer: Many have thought that Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* teaches that one may lawfully have marital relations during the wife’s pregnancy, but *Casti Connubii* is highly ambiguous and it is very hard to understand whether it teaches that one may lawfully have marital relations after the woman have become pregnant. *Casti Connubii* teaches that spouses can perform the marital act during those times when “new life

cannot be brought forth”, and this is interpreted by some to give permission for spouses to perform the marital act during a woman’s pregnancy, but the Pope then goes on to state that this action is only lawful “**SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]**” and so, this last sentence seem to teach that one may not perform the marital act during the pregnancy of the woman, since the primary end and motive of procreation is already fulfilled.

There is no official and dogmatic Papal Church teaching, as far as we know, that directly teaches that marital relations during a pregnancy is a sin, but that does not mean that it is not a sin, and especially so since the Popes, Fathers, Saints, and Doctors of the Church throughout the ages opposed marital relations without the intent to procreate. This thus seems to be the Catholic Tradition from the beginning.

In contrast to the lack of quotations from the Popes, Fathers and Saints of the Church that allows spouses to perform the marital act during pregnancy, there are, however, many quotations that address this question directly from the Fathers and early writers of the Church that rejects this act. The Holy Fathers and Church Tradition (in all the quotes we’ve found on the subject) unanimously teach that sexual activity during the infertile period of pregnancy as well as menstruation should be avoided at all times since it is unnatural and unreasonable to sow one’s seed when one “awaits the harvest.”

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “After throwing the seed into the ground, the farmer awaits the harvest. He does not sow more seed on top of it. Likewise, to us the procreation of children is the limit of our indulgence in appetite.” (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.--Chastity of the Christians with Respect to Marriage)

Nature itself tells us through our inborn instinct that it is unreasonable and unnatural to sow a seed in the same place where a seed is already growing.

In reference to the same issue, St. Clement of Alexandria (c. 195 A.D.) writes: “To...a spiritual man, after conception, his wife is as a sister and is treated as if of the same father.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book VI, Chapter XII) St. Clement also pointed out that in all the Jewish scriptures there was not a single instance in which “one of the ancients approached a pregnant woman” and taught that the avoidance of sexual relations from the time one’s wife became pregnant to the time of the child’s weaning was “a law of nature given by God.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

St. Augustine, in his book *On The Good of Marriage* (A.D. 401), likewise agreed with the Church's tradition that performing the marital act during pregnancy is unreasonable and unnatural since "**necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason but lust...**" (Section 11) He also taught that marital relations during pregnancy "are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage."

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 5, A.D. 401: "There also are men incontinent to such a degree that they do not spare their wives even when pregnant. Therefore, whatever immodest, shameful, and sordid acts the married commit with each other are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage."

In his book *Against Julian*, St. Augustine shows us that conjugal chastity: "combats [carnal concupiscence] in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age. And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation." (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21:43) Thus the conception of children is "the one alone worthy fruit...of the sexual intercourse." (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1) No other aspect of the marital act can be described as "worthy." Therefore, when a husband engages in marital relations during those times when his wife is pregnant, nursing, or menstruating, the husband or the wife or both are seen as seeking the unworthy fruit of sexual pleasure.

Two activities recommended by some heretical NFP teachers are having sex during menstruation and during pregnancy, both of which the earliest extant Church Canons, the *Apostolic Constitutions* (c. 375 A.D.), specifically reject: "When the natural purgations do appear in the wives, let not their husbands approach them, out of regard to the children to be begotten; for the law has forbidden it, for it says: "Thou shalt not come near thy wife when she is in her separation." [Lev. xviii. 19; Ezek. xviii. 6.] **Nor, indeed, let them frequent their wives' company when they are with child. For they do this not for the begetting of children, but for the sake of pleasure. Now a lover of God ought not to be a lover of pleasure.**" (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII.)

It is bad to touch a woman during pregnancy since it gives the child in the womb "many sinful impulses" according to Anne Catherine Emmerich

In the revelation of Anne Catherine Emmerich, entitled the “Life of the Blessed Virgin Mary”, we read the following interesting points about marital relations during pregnancy:

“It was explained to me here that the Blessed Virgin was begotten by her parents in holy obedience and complete purity of heart, and that thereafter they lived together in continence in the greatest devoutness and fear of God. **I was at the same time clearly instructed how immeasurably the holiness of children was encouraged by the purity, chastity, and continence of their parents and by their resistance to all unclean temptations; and how continence after conception preserves the fruit of the womb from many sinful impulses. In general, I was given an overflowing abundance of knowledge about the roots of deformity and sin.**” (Anne Catherine Emmerich, *Life of the Blessed Virgin Mary*)

Despite this, many lustful people will not agree with what Anne Catherine Emmerich had to say here, and some may even be offended by it. The reason for this is because these people and others want to deceive themselves into thinking that there is nothing wrong about lust or concupiscence. Yes, they even claim this even though they know and are fully aware of that lust leads countless of souls to Hell and eternal damnation. However, whether or not they want to agree with it or not, **it’s just a fact that the sexual lusts and temptations that urges people to commit sins of the flesh is an evil product of the fall, and of original sin.** In other words, humans were not originally intended to experience concupiscence and temptations of the flesh according to God’s perfect plan for humanity, but it ended up in that way because of Adam and Eve’s transgression. If a person is honest with himself, he will understand that this is true. However, most people want to deceive themselves and therefore choose to overlook this fact.

In summary, the definition or meaning of the revelation of Anne Catherine Emmerich is that lust is evil and that a couple’s marital relations during pregnancy will effect the child in a negative way, inflicting many sinful impulses upon the child. Anne Catherine Emmerich is clear that **“continence after conception preserves the fruit of the womb from many sinful impulses.”** The sensuality and sinful impulses that thus will be aroused by many spouses’ sexual relations during pregnancy is a great evil that will affect both husband and wife, and their future child, in a negative way. Because of this, parents should do all in their power to abstain from marital relations during all pregnancies.

More quotes from the Fathers and Saints against marital relations during pregnancy and menstruation

St. Caesarius of Arles tells us that marital relations during a woman's menstruation can result in that "the children who are then conceived... be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs", thus showing a necessity to abstain marital relations during these times. He also adds that married people who perform the marital act during a woman's pregnancy are worse than beasts.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 44:7*: "Above all, no one should know his wife when Sunday or other feasts come around. Similar precautions should be taken as often as women menstruate, for the Prophet says: 'Do not come near to a menstruous woman.' [Ezech. 18:6] If a man is aware that his wife is in this condition but refuses to control himself on a Sunday or feast, the children who are then conceived [could] ... be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs. Lepers are commonly born, not of wise men who observe chastity on feasts and other days, but especially of farmers who do not know how to control themselves. Truly, brethren, if animals without intellect do not touch each other except at a fixed and proper time, how much more should men who have been created according to God's image observe this? **What is worse, there are some dissolute or drunken men who sometimes do not even spare their wives when they are pregnant.** Therefore, if they do not amend their lives, we are to consider them worse than animals. Such men the Apostle addresses when he says: 'Every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.' [1 Thess. 4:4-5]"

The biblical Book of Tobit also teaches that the virtue and abstinence of the parents will effect whether their children will be born whole or with defects of different kinds. Thus, we read that "**the third night [of praying and observing chastity before having sexual relations] thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.**" The blessing on the third night of "sound children" obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often, and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will receive a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

Tobias 6:18, 20-22 "[St. Raphael said to Tobias:] But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. **And the third night thou shalt**

obtain a blessing that sound children may be born of you. And when the third night is past, [of praying and observing chastity] thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.”

It is sad to see that none today seem to care anything about these promises or virtuous deeds that promise these remarkable and wondrous graces that Our Lord said he would bless a virtuous couple with. One could think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of not receiving a child that is deformed and that they, if they believed in God or were aware of these promises, would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither “Catholics” or so-called Christians nor any people of the world care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace of receiving “a blessing that sound children may be born of you.”

St. Bridget was also revealed the truth of the spiritual danger of having marital relations during pregnancy in a spiritual revelation. In it she saw a man that was tormented in purgatory. St. Bridget was allowed to communicate with this tormented soul. She asked the man about the specific reasons why he escaped Eternal Hell. He answered saying: “The third [reason I escaped being eternally condemned to burn in Hell] is that I obeyed my teacher who advised me to abstain from my wife’s bed when I understood that she was pregnant.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 9 or Appendix)

In addition to the above facts, it is also evident that many spouses may be more inclined to commit some form or another of sexual sin during this time period and that they might put too much heart or affection in the sexual act at this time due to the fact that conception cannot occur again, and so they might indulge a little too often or unreasonably and love the act a little too much, and more than what is suitable. “*For where your treasure is, there will your heart be also.*” (Luke 12:34) “*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*” (2 Timothy 3:1-5)

Thus, it is totally clear that those who are having marital relations during pregnancy and who do not practice virtue are endangering their own and their child’s spiritual welfare. During pregnancy, the primary purpose of procreation that the Church teaches that spouses always must perform the marital act for is not possible to be fulfilled and thus, it is a defective action to have marital relations during this time. We see this distinction being made in the Church’s teachings in these words: “Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI *Casti Connubii* # 54).

Marital relations during pregnancy can also sometimes be dangerous to the child, and lead to a premature birth or a stillborn child. Many times there also exist a high risk for preterm labor or a medical condition or any other valid reason that makes it absolutely necessary to abstain from the marital act. If the doctor has said that it can cause further complications to the pregnancy – or if there is any risk to engage in marital intercourse during this time period – it is a mortal sin to deliberately engage in marital intercourse at this time. And the husband has no right to ask for the debt during this period. No masturbation, oral sex or other sinful acts are allowed as a substitute during this time period either.

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Procreation* (c. 198-203 A.D.): “Right from the beginning the law, as we have already said, lays down the command, “Thou shalt not covet thy neighbour’s wife,” [Ex. 20:17] long before the Lord’s closely similar utterance in the New Testament, where the same idea is expressed in his own mouth: “You have heard that the law commanded, Thou shalt not commit adultery. But I say, Thou shalt not lust.” [Matt. 5:27-28] **That the law intended husbands to cohabit with their wives with self-control and only for the purpose of begetting children is evident... For this reason you could not point to any place in Scripture where one of the ancients approached a pregnant woman; later, after the child is born and weaned, you might find that marriage relations of husbands and wives were resumed.** You will find that Moses’ father kept this principle in mind. After Aaron’s birth three years passed before Moses was born. [Ex. 7:7] Again, the tribe of Levi observed this law of nature given by God, although they were fewer in number than any others which came into the promised land. [Num. 3:39] For a tribe does not easily grow to great numbers if their men have intercourse only within the legal marriage relationship and then wait until the end not only of pregnancy but also of breast-feeding.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

Doctors usually recommend some abstinence after labor, usually four to six weeks before resuming intercourse. This allows time for the woman to heal after birth. Total abstinence, if needed, is required during this time period according to the doctor’s recommendation.

The Old Testament also confirms that Our Lord wants spouses to practice chastity for a while after the birth of the child.

Leviticus 12:1-5 “And the Lord spoke to Moses, saying: ‘Speak to the children of Israel, and thou shalt say to them: If a woman having received seed shall bear a man child, she shall be unclean seven days, according to the days of the separation of her flowers. And on the eighth day the infant shall be circumcised: But she shall remain three and thirty days in the blood of her purification. She shall touch no holy thing,

neither shall she enter into the sanctuary, until the days of her purification be fulfilled. But if she shall bear a maid child, she shall be unclean two weeks, according to the custom of her monthly courses, and she shall remain in the blood of her purification sixty-six days.”

Since the Old Testament teaches that a person who becomes defiled cannot touch other people during the time that they are unclean, this shows us that God wants the spouses to abstain from the marital act for a while after they have received the child.

One must really marvel over how the members of the Christian Church, (who should be more virtuous than the people of the Jewish Old Testament religion) have fallen into this degraded and filthy custom of having marital relations during a woman’s pregnancy or menstrual period. The Old Law was only a shell and a sign of the future things in the New Law, and even the Old Law forbade marital relations on many more occasions than the New Law does. The reason of why the Old Law forbade things that now are not sinful is because in the New Law, Our Lord wants us to do many good things, not because we are forced to do it, but only because we know that they are good in themselves, which is a more virtuous and meritorious act. Christian spouses should obviously act and live more virtuously and holy than did those people in the Old Law, since all Christians have received more graces and knowledge of Our Lord than those in the Old Law, and it is really a blemish on the Christian community that this is not happening. The amount of graces that are be lost because of these filthy and unnecessary acts of lustful spouses is, sad to say, immeasurable and inestimable. *“Men shall be... lovers of pleasure more than of God.”* (2 Timothy 3:1-5)

Thus, St. Ambrose (c. 340-397) could rightly declare that it is shameful to continue to have sexual relations after pregnancy, and that those people who do this act “contaminate the former [the child] and exasperate the latter [God]”: “Youths generally assert the desire of having children and think to excuse the heat of their age by the desire for generation. How much more shameful for the old to do what is shameful for the young to confess. For even the young who temper their hearts to prudence by divine fear, generally renounce the works of youth when progeny [offspring] have been received. And is this remarkable for man, if beasts mutely speak a zeal for generating, not a desire for copulating? Indeed, once they know the womb is filled, and the seed received by the generative soil, they no longer indulge in intercourse or the wantonness of love, but they take up parental care. Yet men spare neither the embryo nor God. They contaminate the former and exasperate the latter. “Before I formed you in the womb,” He says, “I knew you and sanctified you in your mother’s womb.” [Jer. 1:5] To control your impatience, note the hands of your Author forming a man in the womb. He is at work, and you stain with lust the secret of the sacred womb? Imitate the beast or fear God. Why do I speak of beasts? The land itself often rests

from the work of generating, and if it is often filled with the seeds thrown by the impatient eagerness of men, it repays the shamelessness of the farmer and changes fertility to sterility. So even in the elements and the beasts it is a shame to nature not to cease from generating.” (St. Ambrose, Archbishop of Milan, *Exposition of the Gospel According to St. Luke* 1:43-45)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Procreation* (c. 198-203 A.D.): “Far more excellent, in my opinion, than the seeds of wheat and barley that are sown at appropriate seasons, is man that is sown, for whom all things grow; and those seeds temperate husbandmen ever sow. Every foul and polluting practice must therefore be purged away from marriage; that the intercourse of the irrational animals may not be cast in our teeth, as more accordant with nature than human conjunction in procreation. Some of these, it must be granted, desist at the time in which they are directed, leaving creation to the working of Providence.” (*The Stromata* or *Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Origen (c. 184-254), *Homilies on Genesis*, Homily V, Section 4, On Lot And His Daughters: “Let the married women examine themselves and seek if they approach their husbands for this reason alone [for having children], that they might receive children, and after conception desist. For those women... when they have attained conception, [rightly] do not later assent to copulation with a man. But some women, for we do not censure all equally, but there are some who serve passion incessantly, like animals without any distinction, whom I would not even compare to the dumb beasts. For even the beasts themselves know, when they have conceived, not to further grant opportunity to their males. The divine Scriptures also censures such when it says: "Do not become like the [sterile] horse and the mule who have no understanding," [Ps. 31:9] and again, "They have become stallions." [Jer. 5:8] But, O people of God, "who love Christ in incorruption," [Eph. 6:24] understand the word of the Apostle in which he says: "Whether you eat or drink or whatever else you do, do all to the glory of God." [1 Cor. 10:31] For his remark after eating and drinking, "whatever else you do," has designated with a modest word the immodest affairs of marriage, showing that even these acts themselves are performed to the glory of God if they are attended to with a view to posterity [offspring] alone.”

“In fact, a good Christian should not only observe chastity for a few days before he communicates, [that is, before he receives the Holy Eucharist] but he should never know his wife except from the desire for children. A man takes a wife for the procreation of children, not for the sake of lust. Even the marriage rite mentions this: ‘For the procreation of children,’ it says. Notice that it does not say for the sake of lust, but ‘for the procreation of children.’ I would like to know, dearly beloved, what kind of a harvest a man could

gather if he sowed his field in one year as often as he is overcome by dissipation and abuses his wife without any desire for children. If those who are unwilling to control themselves plowed and sowed repeatedly their land which was already sown, let us see in what kind of fruit they would rejoice. As you well know, no land can produce proper fruit if it is sown frequently in one year. Why, then, does a man do with his body what he does not want done with his field?" (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:3)

It must also be made perfectly clear that natural infertility during pregnancy on the part of the woman is *not* a reward for the spouses to have "great sex" because they were "good" in fulfilling the marital duty (the procreation and education of children), as so many people today nowadays actually (and falsely) seem to believe.

It is reasonable to conclude that if women were not infertile during pregnancy, many bad husbands would be endangering the life of their wives by exposing them to too many childbirths at too short time intervals. Consequently, if women were not infertile during pregnancy, many more mortal sins would be committed by married and unmarried men since they then would be inclined to seek relief of their fleshly lusts in other ways or by other women, so as not to endanger the life of their own wife or mistresses.

Indeed, to St. Jerome and the rest of the Saints and Fathers of the Church, the indulgences granted to the marital act was not something good or praiseworthy because it only acts as a relief valve to avoid a greater evil: **"Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?"**

Question: Does the Church allow the married to demand the marital debt on holy days?

Response: St. Thomas answers this question in great detail in his *Summa* for us.

"Article 7. Whether it is forbidden to demand the debt on holy days?"

"Objection 1. It would seem that a person ought not to be forbidden to ask for the debt on holy days. For the remedy should be applied when the disease gains strength. Now concupiscence may possibly gain strength on a feast day. Therefore the remedy should be applied then by asking for the debt.

"Objection 2. Further, the only reason why the debt should not be demanded on feast days is because they are devoted to prayer. Yet on those days certain hours are appointed for prayer. Therefore one may ask for the debt at some other time.

“[St. Thomas response:] On the contrary, Just as certain places are holy because they are devoted to holy things, so are certain times holy for the same reason. But it is not lawful to demand the debt in a holy place. Therefore neither is it lawful at a holy time.

“I answer that, Although the marriage act is void of sin, nevertheless since it oppresses the reason on account of the carnal pleasure, it renders man unfit for spiritual things. Therefore, on those days when one ought especially to give one’s time to spiritual things, it is not lawful to ask for the debt.

“Reply to Objection 1. At such a time other means may be employed for the repression of concupiscence; for instance, prayer and many similar things, to which even those who observe perpetual continence have recourse.

“Reply to Objection 2. Although one is not bound to pray at all hours, one is bound throughout the day to keep oneself fit for prayer.”

In another part of his *Summa*, St. Thomas speaks about how weddings must not be celebrated on holy days, adding more reasons why one must abstain from the marital sexual act on certain holy days.

“Article 10. Whether weddings should be forbidden at certain times?”

“Objection 1. It would seem that weddings ought not to be forbidden at certain times. For marriage is a sacrament: and the celebration of the others sacraments is not forbidden at those times. Therefore neither should the celebration of marriage be forbidden then.

“... Objection 3. Further, marriages that are contracted in despite of the law of the Church ought to be dissolved. Yet marriages are not dissolved if they be contracted at those times. Therefore it should not be forbidden by a commandment of the Church.

“[St. Thomas’ response:] On the contrary, It is written (Ecclesiastes 3:5): "A time to embrace, and a time to be far from embraces."

“I answer that, When the newly married spouse is given to her husband, the minds of husband and wife are taken up with carnal preoccupations by reason of the very newness of things, wherefore weddings are wont to be signalized by much unrestrained rejoicing. On this account it is forbidden to celebrate marriages at those times when men ought especially to arise to spiritual things. Those times are from Advent until the Epiphany because of the Communion which, according to the ancient Canons, is wont to be made at Christmas (as was observed in its proper place, III, 30), from Septuagesima until the octave day of Easter, on account of the Easter Communion, and from the three days before the Ascension until the octave

day of Pentecost, on account of the preparation for Communion to be received at that time.

“Reply to Objection 1. The celebration of marriage has a certain worldly and carnal rejoicing connected with it, which does not apply to the other sacraments. Hence the comparison fails.

“... Reply to Objection 3. Since time is not essential to a marriage contracted within the forbidden seasons, the marriage is nevertheless a true sacrament. Nor is the marriage dissolved absolutely, but for a time, that they may do penance for having disobeyed the commandment of the Church. It is thus that we are to understand the statement of the Master (Sent. iv, D, 33), namely that should a marriage have been contracted or a wedding celebrated at the aforesaid times, those who have done so "ought to be separated." Nor does he say this on his own authority, but in reference to some canonical ordinance, such as that of the Council of Lerida, which decision is quoted by the Decretals.”

Question: How can you teach that sensual touches, kisses and various lustful acts are sinful when the Bible allows it? The biblical books called *“The Song of Songs”* and *“Proverbs”* directly teaches that sensual touches, kisses and acts are allowed, so you are not right in condemning these acts.

Answer: It is not coincidental that in this day and age when almost all are heretics, many people are falsely interpreting King Solomon’s *Song of Songs* and *Proverbs* in a literal way instead of a figurative way (as the Holy Fathers did) that signify the spiritual relationship between God and the soul, Christ and the Church, and Christ and Our Lady. The Fathers never interpreted the *Song of Songs* or any other book of the Bible as a glorification of sex, and they unanimously rejected and condemned those wicked and lustful people who tried to excuse their sensuality by perverting the Holy Scripture for the sake of their own selfishness, as we have shown.

As said already, a Catholic is bound under pain of mortal sin to obey, consent to and follow the unanimous teaching of the Fathers on everything, as the Council of Trent and the First Vatican Council teaches.

A doctrine of faith or morals that is taught by the *unanimous* consent of the Fathers is part of the Ordinary Magisterium. The Catholic Church infallibly teaches that all biblical doctrines that have been held by the *unanimous* consensus of the Church Fathers are true and hence, binds all Catholics to believe them also.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 2, January 6th, 1870, *ex cathedra*: “I, Pius, bishop of the Catholic Church, with firm faith... **accept Sacred Scripture according to that sense which Holy mother Church held and holds**, since it is her right to judge of the true sense and interpretation of the Holy Scriptures; **nor will I ever receive and interpret them except according to the unanimous consent of the Fathers.**”

The Council of Trent in the 16th century was the first to infallibly define that a consensus can indeed make a doctrine part of the Ordinary Magisterium. And it was the first to infallibly define that the only kind of consensus that can do this is the *unanimous* consensus of the Church Fathers.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session 4, AD 1546, *ex cathedra*: “Furthermore, in order to restrain petulant spirits, It decrees, that no one, relying on his own skill, shall, in matters of faith, and of morals pertaining to the edification of Christian doctrine, wresting the sacred Scripture to his own senses, **presume to interpret the said sacred Scripture contrary to that sense which holy mother Church, whose it is to judge of the true sense and interpretation of the holy Scriptures, hath held and doth hold; or even contrary to the unanimous consent of the Fathers**; even though such interpretations were never (intended) to be at any time published. **Contraveners [that is, those who oppose or contradict this] shall be made known by their Ordinaries, and be punished with the penalties by law established.**”

The Church Fathers, well aware of the seemingly fleshly words and sexuality present in the Song of Songs, generally cautioned against reading it until a ‘mature spirituality’ had been obtained, lest the Song be misunderstood and lead the reader into temptation. Origen says, “I advise and counsel everyone who is not yet rid of the vexations of flesh and blood and has not ceased to feel the passion of his bodily nature, to refrain completely from reading this little book.” (Origen, *Commentary on the Song of Songs*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 117)

When asked for advice about what scriptural books a young girl should read, Jerome recommended the Psalms, Proverbs, Gospels, Acts and the Epistles, followed by the rest of the Old Testament. Of the *Song* however, Jerome counsels caution, saying “... she would fail to perceive that, though it is written in fleshly words, **it is a marriage song of a spiritual bridal**. And not understanding this, she would suffer from it.” (St. Jerome, *Letter cvii, To Laeta*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 119)

Indeed, “If you wish to understand... for what reason the body was made, then listen: it was made that it should be a temple to the Lord; that the soul, being holy and blessed, should act in it as if it were a priest serving before the Holy Spirit that dwells in you.” (Origen, *Exegesis on 1 Corinthians 7:29*)

Concerning the *Book of Proverbs*, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

““To know wisdom and instruction.” (Prov. 1:2) **He who knows the wisdom of God, receives from Him also instruction, and learns by it the *mysteries of the Word*; and they who know the true heavenly wisdom will easily understand the words of these mysteries.** Wherefore he says: “To understand the difficulties of words;” (Prov. 1:3) for things spoken in strange language by the Holy Spirit become intelligible to those who have their hearts right with God.”

St. Hippolytus of Rome goes on to explain that many things mentioned in the *Book of Proverbs* has a symbolical meaning:

“**[On Proverbs 4:25]** He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances. When he says, “Let thine eyes look right on,” he means the vision of the soul; and when he gives the exhortation, “Eat honey, my son, that it may be sweet to thy palate,” he uses “honey” figuratively, meaning divine doctrine, which restores the spiritual knowledge of the soul. But wisdom embraces the soul also; for, says he, “love her, that she may embrace thee.” And the soul, by her embrace being made one with wisdom, is filled with holiness and purity. Yea more, the fragrant ointments of Christ are laid hold of by the soul’s sense of smell.”

Hence that the Book of Proverbs is to be interpreted spiritually, with “thoughts free of passion” and “with holiness and purity”, just as with the *Song of Solomon*, and not for the purpose any licentiousness.

St. Hippolytus of Rome goes on to explain Proverbs 5:19 in a spiritual sense—which, to the contrary, is the very verse lustful people interprets in a fleshly sense—and explains that it refers to spiritual wisdom and understanding; and that the *hind* and following words mentioned in Proverbs 5:19 is to be understood by “the purity of that pleasure”, and in the end he equates all of this with *wisdom*, that, “like a stag, can repel and crush the snaky doctrines of the heterodox [i.e., those holding unorthodox or heretical doctrines or opinions].”

“[Proverbs 5:19 “Let her be thy dearest hind, and most agreeable fawn: let her breasts [or affection or love] inebriate thee at all times; be thou delighted continually with her love.”] He shows also, by the mention of the creature (the hind), *the purity of that pleasure*; and by *the roe he intimates the quick responsive affection of the wife*. And whereas he knows many things to excite, he secures them against these, and puts upon them the indissoluble bond of affection, setting constancy before them. And as for the rest, wisdom, figuratively speaking, like a stag, can repel and crush the snaky doctrines of the heterodox. ... The heterodox are the “wicked,” and the transgressors of the law are “evil men,” whose “ways”—that is to say, their deeds—he bids us not enter. ... Let her therefore, says he, be with thee, like a roe, to keep all virtue fresh. (Prov. 5:19) And whereas a wife and wisdom are not in this respect the same, let her [that is, wisdom] rather lead thee; for thus thou shalt conceive good thoughts.” (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

Concerning this biblical passage, *Benson Bible Commentary* notes that: “*Let her be as the loving hind* — Hebrew, *as the hind of loves*; as amiable and delightful as the hinds are to princes and great men, who used to make them tame and familiar, and to take great delight in them, as has been observed by many writers. ... *Let her breasts* — Rather, *her loves*, as Houbigant renders הַדָּד, at all times, in all ages and conditions; not only love her when she is young and beautiful, but when she is old, or even deformed; *and be thou always ravished with her love* — Love her fervently. It is a hyperbolic expression.”

The Hebrew noun for “affection” is *dad* and has three other biblical references (the basic meaning of *dad* is breast or pap), all in Ezekiel.

Since affection (*dad*) which is synonymous with *love*, can mean *breast*, and has correctly been translated as breast in other instances in the bible, that is also probably why most Bible translators have rendered it as *breasts* in Proverbs 5:19.

However, even some protestant bible versions do translate “breast” in this Bible verse as “love” or “affection”, which we believe is more accurate.

Proverbs 5:19, *Revised Standard Version* (RSV): “a lovely hind, a graceful doe. Let her affection fill you at all times with delight, be infatuated always with her love.”

Proverbs 5:19, *Young's Literal Translation* (YLT): "A hind of loves, and a roe of grace! Let her loves satisfy thee at all times, In her love magnify thyself continually."

Proverbs 5:19, *New Century Version* (NCV): "She is as lovely and graceful as a deer. Let her love always make you happy; let her love always hold you captive."

Proverbs 5:19, *Good News Translation* (GNT): "pretty and graceful as a deer. Let her charms keep you happy; let her surround you with her love."

It is of note that the approved *Knox's Catholic Translation of the Vulgate*, Proverbs 5:19, reads:

"Thy own bride, gentle as a hind, graceful as a doe; be it her bosom that steals away thy senses with the delight of a lover that loves still."

This differences in interpreting the Hebrew or Greek may also explain why we have seen different translations of this passage cited by early Church writers but without them mentioning the word "breasts". The reason for this may be because they have interpreted this passage differently, and hence translated it in another sense. That may also explain why St. Hippolytus never mentioned the words "breasts" when commenting on this passage, and why he instead spoke of "*affection of the wife.*"

Whatever the case, none of the Fathers has ever interpreted breasts or kisses in a sensual way in scripture. According to St. Ambrose, the *Breast* mentioned in Song of Songs 8:1 is **Baptism**, and the *Kiss* is a **kiss of mystical peace**: "What are the breasts of the church except the sacrament of **baptism**? And well does he say "sucking," as if the baptized were seeking him as a draught of snowy milk. "Finding you without," he says, "I shall kiss you," that is, finding you outside the body, I embrace you with the **kiss of mystical peace**. No one shall despise you; no one shall shut you out. I will introduce you into the inner sanctuary and the hidden places of Mother Church, and into all the secrets of mystery, so that you may drink the cup of spiritual grace." (*Consolation on the Death of Emperor Valentinian 75*, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 22, p. 296)

St. Methodius, **On The Abuse of Biblical Passages for the Purpose of Sensual Gratification** (c. 311 A.D.): "Now Paul, when summoning all persons to sanctification and purity... in order to silence the ignorant, now deprived of all excuse... that he might take away occasion for the abuse of these passages from those who taught the sensual gratification of the body, under the pretext of begetting children... For men who are incontinent in consequence of the

uncontrolled impulses of sensuality in them, dare to force the Scriptures beyond their true meaning, so as to twist into a defence of their incontinence... and they are not ashamed to run counter to the Spirit, but, as though born for this purpose, they kindle up the smouldering and lurking passion, fanning and provoking it; and therefore he, cutting off very sharply these dishonest follies and invented excuses, and having arrived at the subject of instructing them how men should behave to their wives, showing that it should be as Christ did to the Church, "*who gave Himself for it, that He might sanctify and cleanse it by the washing of water by the Word,*" (Ephesians 5:25-26)..." (*Banquet of the Ten Virgins*, Discourse III, Chapter X.--The Doctrine of the Same Apostle Concerning Purity)

The kisses, breasts, hair, lips, neck, belly, navel, etc. has a spiritual meaning according to the unanimous consent of the Fathers

According to Origen, Ambrose, Augustine, Gregory the Great and the rest of the Fathers and early Christian writers, the breasts, hair, lips, neck, belly, navel, etc. in *Song of Songs*, *Song of Solomon* or *Canticles of Canticles* and related bible passages are the "powers" or "representations" of the soul or of the Church and Christ, or even wisdom itself. According to St. Ambrose (4th century bishop of Milan), commenting on Song of Songs 8:1, "What are the breasts of the church except the sacrament of baptism?" For St. Gregory the Great, the fawns feeding among the lilies in Song of Songs 4:5 are saints who "are unto God a sweet savor of Christ" (quoting 2 Cor. 2:15). Again from St. Ambrose, on the Song of Songs 7:2: "Small, too, are the navel and belly of the soul that ascends to Christ." (From *Ancient Christian Commentary on Scripture, Old Testament*, vol. IX)

Pope St. Gregory the Great, *Father and Doctor of the Church* (died 604): "To create allegories, the divine thoughts are cloaked with what we know; by examining exterior language, we attain an interior understanding. For this reason the Song of Songs employs language characteristic of sensual love to reheat the soul using familiar expressions to revive it from sluggishness and to spur it onto the love that is above using language typical of the love here below. This book mentions kisses and breasts and cheeks and thighs. We must not ridicule the sacred description of these terms but reflect upon the mercy of God. For this book goes so far as to extend the meaning of the language characteristic of our shameful love in such a way that our heart is set on fire with yearning for that sacred love. By discussing the parts of the body, this book summons us to love. Therefore we ought to note how wonderfully and mercifully this book is working within us. However, from where God lowers himself by speaking, he lifts us up there by understanding. We are instructed by the conversations proper to sensual love when their power causes us to enthusiastically

burn with love for the Divinity.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 1 & 2; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

Pope St. Gregory the Great: “The Gentiles who were called did not cease kissing their Redeemer’s feet, because they longed for him with uninterrupted love. Hence the bride in the Song of Songs said of this same Redeemer: “Let him kiss me with the kisses of his mouth.” (Song of Songs 1:2) It is fitting that she desire her Creator’s kiss, as she makes herself ready throughout her love to obey him.” (*Forty Gospel Homilies* 33, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 292)

“The song of Songs introduces the bride saying, “Let him kiss me with kisses of his mouth.” (Song of Songs 1:2) Now, by “kiss” we understand not the joining of mouths but the communion of pious soul and divine Word. It is like the bride saying something of this kind, I experienced your words in writing, but I long to hear your very voice as well, I wish to receive the sacred teaching directly from your mouth and to caress it with the lips of my mind.” (*Commentary on the Song of Songs* 1, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 292)

Pope St. Gregory the Great: “Let us set this before our eyes: due to its unceasing desire, a soul of any of the chosen ones is set on fire in love for the sight of the bridegroom. Since such a soul lacks the power to perfectly perceive such a sight in this life, it contemplates his eminence and is deeply pierced because of this love. Now a deep piercing—which is born of charity and set on fire by desire—resembles a kiss, for as often as the soul kisses God, it is deeply pierced with love for him. At the present time there are many who really fear the Lord and have received [the grace of] good works but they still do not kiss God because they are not deeply pierced by a love for him at all.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 18; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

Pope St. Gregory the Great: “And of course the kiss of his mouth is the very fullness of interior peace; when we have attained it, there will no longer be anything to seek. This is why it is fittingly added, “FOR YOUR BREASTS ARE BETTER THAN WINE.” (Song of Songs 1:1) Wine is the knowledge of God received by those of us who reside in this life. But we embrace the breasts of the bridegroom when we contemplate him in the eternal fatherland by an embrace of his presence. Therefore let the soul say, “Your breasts are better than wine.” It is as if the soul says, “Great indeed is the knowledge about yourself that you have bestowed on me in this life; great is the wine of your intimate knowledge by which you make me very drunk; but

your breasts are better than wine since whatever is presently known about you through faith is transcended by the beauty and loftiness of contemplation.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 19; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

St. Ambrose of Milan, *Archbishop, Confessor, Father and Doctor of the Church* (died 397): “But the church does not cease to kiss Christ’s feet, and she demands not one but many kisses in the Song of Solomon, since like blessed Mary, she listens to his every saying, she receives his every word, when the gospel or prophets are read, and she keeps all these words in her heart.” (*Letter 62, To His Sister*, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 26, p. 392)

St. Ambrose: “Therefore such a soul also desires many kisses of the Word, so that she may be enlightened with the light of the knowledge of God. For this is the kiss of the Word, I mean the light of holy knowledge. God the Word kisses us, when he enlightens our heart and governing faculty with the spirit of the knowledge of God. The soul that has received this gift exults and rejoices in the pledge of wedded love and says, “I opened my mouth and panted.” (Ps. 119:131; 118:131 in Douay-Rheims Version.) For it is with the kiss that lovers cleave to each other and gain possession of the sweetness of grace that is within, so to speak. Through such a kiss the soul cleaves to God the Word, and through the kiss the spirit of him who kisses is poured into the soul, just as those who kiss are not satisfied to touch lightly with their lips but appear to be pouring their spirit into each other. Showing that she loves not only the appearance of the Word and his face, as it were, but all his inner parts, she adds to the favor of the kisses: “Your breasts are better than wine, and the fragrance of your ointments is above all perfumes.” (Song of Solomon 4:10) She sought the kiss, God the Word poured himself into her wholly and laid bare his breasts to her, that is, his teachings and the laws of the wisdom that is within, and was fragrant with the sweet fragrance of his ointment. Captive to these, the soul is saying that the enjoyment of the knowledge of God is richer than the joy of any bodily pleasure.” (*Isaac, or the Soul 3.8-9*, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 65, p. 16-17)

St. Ambrose: “The church beautiful in [those recently baptized]. So that God the Word says to her: “You are all fair, my love, and there is no blemish in you,” for guilt has been washed away. “Come here from Lebanon, from the beginning of faith, you will pass through and pass on,” (Song of Songs 4:7-8) because, renouncing the world, she passed through things temporal and passed on to Christ. And again, God the Word says to her, “How beautiful and sweet are you made, I love, in your delights! Your stature is become like that of a palm tree, and your breasts like

bunches of grapes” (Song of Songs 7:6-8).” (*On the Mysteries* 7.39, in *Nicene and Post-Nicene Fathers*, vol. 2.10:322)

St. Ambrose: ““Your navel is like a round bowl, not wanting tempered wine. Your belly is like a heap of wheat, set about with lilies. Your neck is like a tower of ivory. Your eyes are a pool in Heshbon.” (cf. Song of Songs 7:2-4) The good navel of the soul, capable of receiving all virtues, is like a bowl, fashioned by the author of faith himself (Heb. 12:2). For in a bowl wisdom has mixed her wine, saying, “Come, eat my bread and drink the wine which I have mingled for you.” (Prov. 9:5) This navel, therefore, fashioned with all the beauty of the virtues, does not lack mixed wine. His belly also was filled not only with the wheaten food of justice, as it were, but also with that of grace, and it bloomed with sweetness like a lily (Isaiah 31:5).” (*Consolation on the Death of Emperor Valentinian* 96, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 22, pp. 293-94)

Bishop Theodoret of Cyrus (died c. 457): “She is admitted to the inner chamber, the quarters and rooms of the bridegroom, and boastfully says to her own retinue, “The king introduced me into his chamber,” (Song of Solomon 1:4) that is, he revealed to me his hidden purposes, the plan concealed from ages and generations he made known to me, the treasures obscure, hidden, and unseen he opened to me, in keeping with the prophecy of Isaiah.” (*Commentary on the Song of Songs* 1, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 295)

St. Cyril of Jerusalem, *Archbishop, Confessor, Father and Doctor of the Church* (died 386): “You wish to know the place? He says in the Canticles, “I came down to the nut garden” (Song of Solomon 6:11: A Type of the Passion of Christ); for it was a garden where he was crucified.” (*Catechetical Lectures* 14.5, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 65, p. 16-17)

St. Caesarius of Arles, Archbishop of Arles (died 542): “It is said concerning the church of the Gentiles, “I am dark and beautiful, O daughter of Jerusalem.” (Song of Solomon 1:5) Why is the church dark and beautiful? She is dark by nature, beautiful by grace. Why dark? “Indeed, in guilt was I born, and in sin my mother conceived me.” (Ps. 51:5; 50:7 in Douay-Rheims Version.) Why beautiful? “Cleanse me of sin with hyssop, that I may be purified; wash me, and I shall be whiter than snow.” (Ps. 51:7; 50:9 in Douay-Rheims Version.)” (*Sermon* 12.4.1, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 47, p. 209)

St. Jerome, *Hermit, Priest, Confessor, Bible Translator, Theologian, Father and Doctor of the Church* (died 420): “Born, in the first instance, of such parentage we are naturally black, and even when we have repented, so long as we have not scaled the heights of virtue, we may still say: “I am black but comely, O you daughters of Jerusalem.” (Song of Solomon 1:5) But you will say to me, “I have left the home of my childhood; I have forgotten my father, I am born anew in Christ. What reward do I receive for this?” The context shows—“The king shall desire your beauty.” This, then, is the great mystery. “For this cause shall a man leave his father and his mother and shall be joined unto his wife, and they two shall be” not as is there said, “of one flesh,” (Ephesians 5:31-32) but “of one spirit.” Your bridegroom is not haughty or disdainful; He has “married an Ethiopian woman.” (Numbers 12:1) When once you desire the wisdom of the true Solomon and come to Him, He will avow all His knowledge to you; He will lead you into His chamber with His royal hand; (Song of Solomon 1:4) He will miraculously change your complexion so that it shall be said of you, “Who is this that goes up and has been made white?”” (*Letter 22.1*, in *Nicene and Post-Nicene Fathers*, vol. 2.6:22-23)

St. Hippolytus of Rome, Priest and Martyr (died 235): “[**On Song of Solomon 1:4**]“The king introduced me to his treasures.” Who is this king, if not Christ himself? And what are these treasures, if not his chambers? This is the people who say, “We will rejoice and delight in you,” for he calls everyone. First, it tells us about the past, then it reveals a time of penance in the future: “We will rejoice and delight in you.” “I loved your breasts more than wine,” not the wine that was mixed by Christ, surely, but the wine whereby Noah previously languished in drunkenness, the wine that deceived Lot. “We loved your fonts of milk more than this wine” because breasts were the commandments given by Christ [in the law]; they delight but certainly do not inebriate. For this reason, indeed, the apostles said, “Do not drink so much wine that you become drunk.” (Eph. 5:18) Therefore the beloved says, “I loved your breasts more than wine; righteousness loves you,” because those who follow the way of righteousness are those who love you, whereas unbelievers hate you and deserve retribution from the judge.” (*Treatise on the Song of Songs 3.1.4*, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 295)

Bishop Gregory of Elvira (died c. 392): “For thus is it called the Canticle of Canticles, inasmuch as it is above every canticle that Moses and Mary in Exodus and Isaiah and Habakkuk and others sang. These are better canticles because they give praise to the Lord with joyful mind and soul for the liberation of the people, or for their conversion, or in gratitude for the divine works. Here they are superior also because the voice of the singing church and of God is heard. Because the divine and human

are united with one another, therefore, it is called the Canticle of Canticles, that is, the best of the best.” (*Explanation of the Song of Songs* 1.2, in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 289)

St. Augustine of Hippo, *Bishop, Philosopher, Theologian, Father and Doctor of the Church* (died 430): “The Canticle of Canticles sings a sort of spiritual rapture experienced by holy souls contemplating the nuptial relationship between Christ the King and his queen-city, the church. But it is a rapture veiled in allegory to make us yearn for it more ardently and rejoice in the unveiling as the bridegroom comes into view—the bridegroom to whom the canticles sing, “The righteous love you,” and the hearkening bride replies, “There is love in your delights.”” (*City of God* 17.20, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 24, p. 77)

Bishop Eusebius of Caesarea (died c. 340): “And as we are examining His Name, the seal of all we have said may be found in the oracle of Solomon the wisest of the wise, where he says in the Song of Songs: “Thy name is as ointment poured forth.” (Song of Songs 1:3) Yea, he being supplied with divine wisdom, and thought worthy of more mystic revelations about Christ and His Church, and speaking of Him as Heavenly Bridegroom, and her as Bride...” (*Proof of the Gospel* 4.16, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 293)

Cassiodorus, Roman statesman and writer (died c. 585): “In short, you deserve Christ’s kiss and the continuance of your virginal glory forever, for these words are spoken to you: “Let him kiss me with the kiss of his mouth, for your breasts are better than wine, smelling sweet of the best ointments,” (Songs of Solomon 1:1) and the other verses which that divine book includes with its mystical proclamation.” (*Exposition of the Psalms, Preface*, in *Ancient Christian Writers: The Works of the Fathers in Translation* 51:42)

Origen, biblical scholar and theologian (died c. 254): “We must not, however, overlook the fact that in certain versions we find written “for your sayings are better than wine,” where we read “for your breasts are better than wine.” (Song of Solomon 1:4) But although it may seem that this gives a plainer meaning in regard to the things about which we have discoursed in the spiritual interpretation, we ourselves keep to what the Seventy interpreters wrote in every case. For we are certain that the Holy Spirit willed that the figures of the mysteries should be roofed over in the Divine Scriptures, and should not be displayed publicly, and in the open air.” (*Commentary on the Song of Songs* 1.3, in *Ancient Christian Writers: The Works of the Fathers in Translation* 26:74)

St. Dionysius the Areopagite, Bishop of Athens (1st century): “And in the Songs there are those passionate longings fit only for prostitutes. There are too those other sacred pictures boldly used to represent God, so that what is hidden may be brought out into the open and multiplied, what is unique and undivided may be divided up, and multiple shapes and forms be given to what has neither shape nor form. All this is to enable the one capable of seeing the beauty hidden within these images to find that they are truly mysterious, appropriate to God, and filled with a great theological light. But let us not suppose that the outward face of these contrived symbols exists for its own sake. Rather, it is the protective garb of the understanding of what is ineffable and invisible to the common multitude. This is so in order that the most sacred things are not easily handled by the profane but are revealed instead to the real lovers of holiness. Only these latter know how to pack away the workings of childish imagination regarding the sacred symbols. They alone have the simplicity of mind and the receptive, contemplative power to cross over to the simple, marvelous, transcendent truth of the symbols.” (*Letter IX*, in *Pseudo-Dionysius: The Complete Works*, pp. 282-83)

Question: Can a man or a woman morally perform a medical examination involving the whole naked body, parts of the body, the genital, or the breasts?

Answer: Yes. So long as it is a necessary medical performance, it is permissible. St. Thomas Aquinas refers to this.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 58, Art. 1, Reply to Objection 5: “... if he [a husband] cannot fulfill the carnal act with a virgin, while he can with one who is not a virgin, the hymeneal membrane may be broken by a medical instrument, and thus he may have connection with her. Nor would this be contrary to nature, for it would be done not for pleasure but for a remedy.”

A woman, of course, must do everything in her power not to allow a male doctor examine her body undressed or partly undressed (unless it is an area that is not problematic), and she must not let a male doctor examine her breasts or genital area. It is definitely very bad for a woman to expose herself to a man in this way and so put herself to shame and the doctor to possible temptation.

However, this rule may not be expedient in all cases, especially in grave and urgent medical necessities. Grave danger where medical help is needed promptly can excuse a person from showing problematic body parts to a doctor which is not of the same sex, but generally

patients must do all in their power to try to get a doctor that is of the same gender if problematic parts of the body must be examined or shown in the doctor's examination.

A man should always choose a male doctor for physical examinations, especially if it involves the private parts. Moreover, it is not fitting that the hands of a woman should be touching and be physically close to a man's body and so expose him to possible temptations — and that is even more true if the woman is young and beautiful.

Question: Is gluttony a sin and does gluttony affect sexual temptation?

Answer: Yes, gluttony is a sin and on top of this, it is also one of the seven deadly sins. Furthermore, the sin of gluttony indeed increases sexual desire or temptations. The sin of gluttony is special in this regard, which makes it really necessary to resist this temptation.

Many people are completely unaware of the fact that gluttony actually provokes the flesh into sexual sin. They think that they can eat however much they want of good tasting food or candy and snacks all the time without this actually effecting their spiritual welfare. The fact of the matter, however, is that gluttony is a mortal sin just like lust is. And not only that, but gluttony or superfluity in food actually provokes the flesh into sexual temptations and sin.

St. Alphonsus Maria de Liguori, *Doctor of the Church* (1696-1787): "It is also necessary to abstain from superfluity of food. St. Jerome asserts that satiety of the stomach provokes incontinence. And St. Bonaventure says: "Impurity is nourished by eating to excess." But on the other hand, fasting, as the holy Church teaches, represses vice and produces virtue: "O God, who by corporal fasting dost suppress vice, dost elevate the mind, and dost confer virtues and rewards." St. Thomas has written that when the devil is conquered by those whom he tempts to gluttony, he ceases to tempt them to impurity." (*The Dignities and Duties of the Priest*, Instruction III)

Pope St. Gregory the Great, *Father and Doctor of the Church* (540-604): "As long as the vice of gluttony has a hold on a man, all that he has done valiantly is forfeited by him: and as long as the belly is unrestrained, all virtue comes to naught." (Quoted in *Summa Theologica*, by St. Thomas Aquinas)

The Holy Saints, Popes and Doctors of the Church are all clear that it's imperative for one's salvation to not allow the search of pleasing one's palate to gain control over one's soul, and this means that one must fast sometimes in order to chasten one's body and senses. As

long as a person really considers how small and trifling this penance is compared to an eternal torment in Hell, they will not refuse to follow the Church's words or prescribed days of fasting and abstinence in this respect.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #8, March 4, 1679: "Eating and drinking even to satiety for pleasure only, are not sinful, provided this does not stand in the way of health, since any natural appetite can licitly enjoy its own actions." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Liguori wrote the following when explaining what gluttony is: "Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault." (*The True Spouse of Jesus Christ, The Mortification of the Appetite, "The complete ascetical works of St. Alphonsus"* (1887), vol. 1, p. 241)

Pope St. Gregory the Great described five ways by which one can commit the sin of gluttony, and showed biblical examples for each of them:

1. Eating before the time of meals in order to satisfy the palate.

Biblical example: Jonathan eating a little honey, when his father Saul commanded no food to be taken before the evening (1 Samuel 14:29).

2. Seeking delicacies and better quality of food to gratify the "vile sense of taste."

Biblical example: When Israelites escaping from Egypt complained, "Who shall give us flesh to eat? We remember the fish which we did eat in Egypt freely; the cucumbers and the melons, and the leeks and the onions and the garlic," God rained fowls for them to eat but punished them later (Numbers 11:4).

3. Seeking after sauces and seasonings for the enjoyment of the palate.

Biblical example: Two sons of Eli the high priest made the sacrificial meat to be cooked in one manner rather than another. They were met with death (1 Samuel 4:11).

4. Exceeding the necessary amount of food.

Biblical example: One of the sins of Sodom was “fullness of bread” (Ezekiel 16:49).

5. Taking food with too much eagerness, even when eating the proper amount, and even if the food is not luxurious.

Biblical example: Esau selling his birthright for ordinary food of bread and pottage of lentils. His punishment was that the “profane person. . . who, for a morsel of meat sold his birthright,” we learn that “he found no place for repentance, though he sought it carefully, with tears” (Genesis 25:30).

The fifth way is worse than all others, said St. Gregory, because it shows attachment to pleasure most clearly.

To recapitulate, St. Gregory the Great said that one may succumb to the sin of gluttony by: 1. Time; 2. Quality; 3. Stimulants; 4. Quantity; 5. Eagerness.

In his *Summa Theologica* (Part 2-2, Question 148, Article 4), St. Thomas Aquinas reiterated the list of five ways to commit gluttony:

- *Laute* - eating food that is too luxurious, exotic, or costly
- *Nimis* - eating food that is excessive in quantity
- *Studiose* - eating food that is too daintily or elaborately prepared
- *Praepropere* - eating too soon, or at an inappropriate time
- *Ardenter* - eating too eagerly.

Aquinas notes that the first three ways are related to the nature of the food itself, while the last two have to do with the time or manner in which it is consumed. Thus, one can commit the sin of gluttony by eating too much food, by eating too early and eagerly, or by eating food that tastes very good.

Children must be kept away from gluttony

When we consider the fact that gluttony is a sin and that this sin is especially powerful in inflaming sins of sensuality, it is no wonder that most teenagers fall into sins of impurity almost immediately when they reach the age of puberty. While they cannot be excused for their mortal sins, the parents who allow them to eat all kinds of dainties whenever they desire should of course also be castigated, since they are in a great part responsible for their child's fall into moral ruin.

Young as well as old do not need to eat especially good or luxurious food, and pampering one's child can only lead to moral ruin in the end. For just a few hundred years ago, most children would have been more than satisfied if they received a fruit as a dessert, since almost all were poor, and there is in truth no need for any cookies, coffee, candy, chips, sodas etc., which only harms the child in every possible way, both spiritually and physically. Indeed, so harmful are all of these dainties just mentioned, that the obesity problem in the western countries have reached alarming proportions because almost everyone consumes so much unnecessary desserts or candy etc.

St. Alphonsus: "As regards the food, it must be observed that nothing edifies the people so much as the mortification and the frugality of the missionaries, while on the contrary nothing scandalizes them more than when they see men treating themselves well in regard to eating and drinking. ... Hence in our missions it is an established rule, that at dinner on days on which flesh-meat is allowed there is to be given only soup with boiled meat, and on fasting-days soup with another frugal portion; at supper, salad and other similar food, with a little cheese and fruit. Only on the last day, the day of the blessing, there may be more food, but never fowl, game, choice fish, pastry, or other sweetmeats." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 293)

If a parent wants his child to be saved, he needs to be firm and teach his child about the necessity of detachment from earthly things and mortification of his senses, keeping unnecessary pleasure and dainties away from him. In addition, he should tell his child the reason for this, that is, that eating all these things very often ends in evil attachments and "gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things", and that for many such a life ends in eternal damnation and torment in hell, as we can read of the rich glutton and Lazarus in the gospel (Luke 16:19-31). If he explains in detail the horrors of hell and how he must avoid it, the child will have an easier time accepting the change.

The Gospel of Barnabas explains Luke 16:19-31 thus:

The Gospel of Barnabas, Chapter 24: **“Notable example how one ought to flee from banqueting and feasting.** Having said this, Jesus wept, saying: “Woe to those who are servants to their flesh, for they are sure not to have any good in the other life, but only torments for their sins. I tell you that there was a rich glutton who paid no heed to aught but gluttony, and so every day held a splendid feast. There stood at his gate a poor man by name Lazarus, who was full of wounds, and was fain to have those crumbs that fell from the glutton’s table. But no one gave them to him; nay, all mocked him. Only the dogs had pity on him, for they licked his wounds. It came to pass that the poor man died, and the angels carried him to the arms of Abraham our father. The rich man also died, and the devils carried him to the arms of Satan; whereupon, undergoing the greatest torment, he lifted up his eyes and from afar saw Lazarus in the arms of Abraham. Then cried the rich man: “O father Abraham, have mercy on me, and send Lazarus, who upon his fingers may bring me a drop of water to cool my tongue, which is tormented in this flame.” Abraham answered: “Son, remember that thou receivedst thy good in the other life and Lazarus his evil: wherefore now thou shalt be in torment, and Lazarus in consolation.” ... “See then whether the poor are blessed,” said Jesus, “who have patience, and only desire that which is necessary, hating the flesh. O wretched they, who bear others to the burial, to give their flesh for food of worms, and do not learn the truth. So far from it that they live here like immortals, for they build great houses and purchase great revenues and live in pride.”

The Gospel of Barnabas, Chapter 25 **“How one ought to despise the flesh, and how one ought to live in the world.** Then said he who writeth: “O master, true are thy words and therefore have we forsaken all to follow thee. Tell us then, how we ought to hate our flesh: for to kill oneself is not lawful, and living we needs must give it its livelihood.” Jesus answered: “Keep thy flesh like a horse, and thou shalt live securely. For unto a horse food is given by measure and labour without measure, and the bridle is put on him that he may walk at thy will, he is tied up that he may not annoy anyone, he is kept in a poor place, and beaten when he is not obedient: so do thou, then, O Barnabas, and thou shalt live always with God. And be not offended at my words, for David the prophet did the same thing, as he confesseth, saying: “I am as an horse before thee: and am always by thee.” Now tell me, whether is poorer he who is content with little, or he who desireth much? Verily I say unto you, that if the world had but a sound mind no one would amass anything for himself, but all would be in common. But in this is known its madness, that the more it amasseth the more it desireth. And as much as it amasseth, for the fleshly repose of others doth it amass the same. Therefore let one single robe suffice for you, cast away your purse, carry no wallet, no sandals on your feet; and do not think, saying: “What shall happen to us?” but have thought to do the will of God,

and he will provide for your need, insomuch that nothing shall be lacking unto you. “Verily I say unto you, that the amassing much in this life giveth sure witness of not having anything to receive in the other. For he that hath Jerusalem for his native country buildeth not houses in Samaria, for that there is enmity between these cities. Understand ye?” “Yea,” answered the disciples.”

Since we know that Our Lady revealed the horrors of Hell in a Revelation to the children of Fatima that were 7, 8, and 9 years old at the time, we can also know that Our Lord and Our Lady wants us to tell our young ones about hell and its horrors. Nothing could be imagined that will help a parent’s education and upbringing of a child more than over and over explaining to one’s child the horrible end in Hell of all disobedient and sinful children. “Tremble, yes, tremble, ye sinners; perhaps this very night, if you do not resolve to amend your life, God may permit death to surprise you, and you may die and be condemned to hell! . . . Continue, O obstinate sinner! continue to offend God. But remember: In the valley of Josaphat I await you; there you will hear the sentence which Jesus Christ will pass upon you: Depart from me ye cursed into everlasting fire! . . . Who can tell? perhaps, my brother, Death this night will come to thee.” (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 100)

St. Alphonsus, On the Manner of Preaching: “**I recommend you for the most part, in your sermons to speak of the last things death, judgment, hell, eternity, and the like; because the eternal truths make the deepest impression, and incline the heart to the love of virtue.** I beg of you, repeatedly in your discourses to explain to the people the peace enjoyed by the soul that is in favor with God. ... I entreat you also to speak often of the love that Jesus Christ has shown us in his Passion, in the institution of the most Holy Sacrament, and of the love we should bear in turn towards our most blessed Redeemer, by often calling to mind those two great mysteries of love. I say this because few preachers, or at least too few, speak of the love of Jesus Christ; and it is certain that what is done solely through fear of punishment and not through love will be of short duration.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 59)

Mortification of the senses is obviously crucial for one’s spiritual advancement according to the unanimous teaching of the Fathers and the Saints, and subjugating and becoming a master over one’s own palate is certainly one of the most important things to strive for in this regard, in addition to chastity and humility. Hence, “The first thing you are to observe at table, is not to make known what you would like, accepting for the love of God the meats which you do not relish, and depriving yourself of those which would be agreeable to your palate; you will observe besides a great modesty, recalling to your mind incessantly the presence of God, Whose service ought alone to occupy you. If you want anything, you will

try to do without it, rejoicing interiorly at this privation; you will never be the first to commence eating; you will add nothing to season the meats which will be presented to you, and eating without eagerness, you will occupy yourself with God.” (St. Alphonsus Rodriguez (1532-1617), *The Life of Blessed Alphonsus Rodriguez, Lay-Brother of the Society of Jesus*, p. 26)

“Gluttony is an inordinate love of eating and drinking. We are not forbidden to feel pleasure in either the one or the other; for it is by a wise foresight that God has seasoned with a feeling of gratification the use of the food necessary for preserving our health and life. But we abuse this blessing when we seek only the pleasure alone; we must eat and drink in order to live, and not to flatter sensuality. Our sole end should be to satisfy the wants of nature, that we may be enabled to fulfill our duties and serve God, according to the words of the Apostle: "Whether you eat, or drink, do all for the glory of God." If we wish to observe this precept of St. Paul, we must, in our repasts, think not of gratifying the body, but of following the order of God, who wills that we should preserve life. To seek only the gratification of the senses is gluttony, a vice unworthy of man: it weighs down the soul, brutalizes the mind, ruins the health and shortens life.” (St. Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719), *A new treatise on the duty of a Christian towards God*, Article 5)

The evil of lust makes man blind to spiritual things “while dulness of sense arises from gluttony”

Most men and women of the world do not recognize or know about the fact that sensual lusts (both for the married and the unmarried people alike) actually **“gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.”** (St. Thomas Aquinas) This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a **“blindness of mind”** of spiritual things. So young as well as old must be kept away from impurity and gluttony, since both of these sins are very powerful in getting a person to abandon the faith and the moral life since the “blindness of mind” and “dulness of sense” undoubtedly will effect the minds of both young and old in a very detrimental way.

St. Thomas Aquinas explains: “Different causes produce different effects. **Now Gregory says (Moral. xxxi, 45) that dulness of sense arises from gluttony, and that blindness of mind arises from lust...** Now carnal vices, namely gluttony and lust, are concerned with pleasures of touch in matters of food and sex; and these are the most impetuous of all pleasures of the body. For this reason these vices cause man’s attention to be very firmly fixed on corporeal things, **so that in consequence man’s operation in**

regard to intelligible things is weakened, more, however, by lust than by gluttony, forasmuch as sexual pleasures are more vehement than those of the table. **Wherefore lust gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things**, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 15, Art. 3, Second and Third Articles)

The Catholic Encyclopedia wrote the following when explaining what gluttony and spiritual gluttony is:

“The moral deformity discernible in this vice lies in its defiance of the order postulated by reason, which prescribes necessity as the measure of indulgence in eating and drinking. This deordination, according to the teaching of the Angelic Doctor, may happen in five ways which are set forth in the scholastic verse: "Prae-propere, laute, nimis, ardentem, studiosam" or, according to the apt rendering of Father Joseph Rickaby: too soon, too expensively, too much, too eagerly, too daintily. Clearly one who uses food or drink in such a way as to injure his health or impair the mental equipment needed for the discharge of his duties, is guilty of the sin of gluttony... Such a temper of soul is equivalently the direct and positive shutting out of that reference to our last end [God and Salvation] which must be found, at least implicitly, in all our actions... St. John of the Cross, in his work "The Dark Night of the Soul" (I, vi), dissects what he calls spiritual gluttony. He explains that it is the disposition of those who, in prayer and other acts of religion, are always in search of sensible sweetness; they are those who "will feel and taste God, as if he were palpable and accessible to them not only in Communion but in all their other acts of devotion." This he declares is a very great imperfection and productive of great evils.” (*The Catholic Encyclopedia*, "Gluttony," vol. 6, 1919)

In the Life of Saint Francis of Assisi, by Julian of Speyer, "His Keeping of Poverty, His Abstinence, and the Admirable Rigor of His Life; And How He Fled People's Praise and Wished To Be Thought Of No Account," it says:

“What shall we say about delicate foods or the drinking of wine, or even the abundance of other cheap foods, since, on the very rare occasions he ate cooked foods, he mixed them with ashes or cold water and did not even drink enough water? For he claimed it was most difficult to satisfy need and not become a slave to pleasure. Quite often, when he was going around preaching penance, he took refreshment at the homes of secular people who invited him. On account of the words of the gospel about *eating and drinking what was set before them*, he would

put his hand to his mouth, appearing to be eating the meat, but rarely tasting even a little bit of it, he would unobtrusively put the rest in his lap.

“It once happened that, because of an illness, he ate some chicken, but after his strength returned, he strictly ordered one of the brothers to lead him through the center of the city of Assisi with a rope tied around his neck like a robber, and to cry out like the town cries: "Behold, Look at the glutton who has fattened himself with the flesh of poultry which he has, unknown to you, eaten in secret." It so happened that many, struck by this spectacle of remorse, lamented with tearful voice and proclaimed themselves most worthless for having given themselves to daily pleasures.” (*Saint*, 392-3 – *The Life of Saint Francis*, reprinted in *Francis of Assisi, Early Documents: The Saint* (New York, New City Press: 1999).

Question: Which are the most dangerous foods, substances or drinks that inflames lust that one should abstain from if one wants to quench sexual temptations or desire?

Answer: Along with the world’s change in the last couple of hundred years, the foods and substances that men partake of has also changed drastically. However, there are some specific substances that have been proven to increase lust or sexual desire, and that are therefore more important to abstain from than other things. These substances obviously doesn’t work on all people in the same way, but as a general rule, scientific studies have verified that some substances are indeed more powerful to increase lust or sexual desire than others. Consequently, people who are having a hard time controlling their sexual lusts should try to study about those foods and substances that they partake of, so that they may be able to exclude those foods that may be the cause of their temptations or sexual sins.

1) Caffeine is a commonplace stimulant drug, occurring both in nature as part of the coffee, tea, cacao and yerba mate plants, and as an additive in many consumer products, most notably beverages advertised as energy drinks (such as Red Bull). However, caffeine is also added to many sodas such as Coca-Cola and Pepsi; on the ingredients listing, it is designated as a flavoring agent.

Researchers say that caffeine is both addictive as well as that it enhances sexual arousal. Scientific studies have concluded that caffeine works by stimulating a person’s nerve endings, increasing blood flow, and thus as a result of this, increasing concupiscence and sexual desire. Sexual erection and blood flow is actually the same thing, and thus, it is common that a person who consumes caffeine feels more sexually tempted. A recent study found that female rats that got a shot of caffeine were more motivated to seek out sex than uncaffeinated animals. The researchers concluded caffeine enhances sexual arousal.

As if this was not enough, physical and psychological addiction can also result from caffeine intake. In an interview, Roland Griffiths, a professor in the departments of psychiatry and neuroscience at the Johns Hopkins School of Medicine, said that the studies had demonstrated that people who take in a minimum of one hundred milligrams of caffeine per day (about the amount in half a cup of coffee) can acquire a physical dependence that would trigger withdrawal symptoms that include headaches, muscle pain and stiffness, lethargy, nausea, vomiting, depressed mood, and marked irritability. Through his research, withdrawals occurred within 12 to 24 hours after stopping caffeine intake, but could last as long as nine days and caffeine consumers are more apt to consume to waive off the withdrawal symptoms instead of to enjoy the product. Although its mechanism of action is somewhat different to that of cocaine or the amphetamines, for example, it nonetheless creates a similar pattern of dependence. When the drug wears off, the brain will release less than the usual level of neurotransmitters, in order to compensate for depletion. Due to this effect, users of caffeine will often be tempted to re-dose in order to avoid the “crash”.

With repetitive use, physical dependence or addiction are likely to occur. Also, the stimulatory effects of caffeine are substantially reduced over time, a phenomenon known as a tolerance. Tolerance develops quickly to some (but not all) effects of caffeine, especially among heavy coffee and energy drink consumers. Some coffee drinkers develop tolerance to its sleep-disrupting effects, but others apparently do not.

Withdrawal symptoms – including headache, irritability, inability to concentrate, drowsiness, insomnia, and pain in the stomach, upper body, and joints – may appear within 12 to 24 hours after discontinuation of caffeine intake, peak at roughly 48 hours, and usually last from 2 to 9 days. In prolonged caffeine drinkers, symptoms such as increased depression and anxiety, nausea, vomiting, physical pains and intense desire for caffeine containing beverages are also reported. Peer knowledge, support and interaction may aid withdrawal; prayer, and especially the [Rosary](#), definitely aid against withdrawal symptoms.

The most common foods or substances that people use to consume caffeine are: coffee, tea, carbonated beverages like Coca-Cola and Power Drinks etc., and chocolate or cacao.

2) Chocolate or Cacao also contains caffeine as an active substance, as well as many other substances that increase sexual arousal. While Cacao contains less caffeine than coffee or tea, the caffeine consumed can still many times be greater than in coffee or tea since the amount that people normally use of cacao is greater. Italian scientists found that women who had a daily chocolate treat reported higher sexual desire than those who did without. Chocolate contains phenylethylamine (PEA), which triggers the release of feel-

good dopamine in the brain and is released naturally during sex. **Chocolate or Cacao** also contains the stimulant called Theobromine. Theobromine poisoning may result from the chronic or acute consumption of large quantities, especially in the elderly.

While theobromine and caffeine are similar in that they are related alkaloids, theobromine has a lesser impact on the human central nervous system than caffeine. However, theobromine stimulates the heart to a greater degree. While theobromine is not as addictive as caffeine, it has been cited as possibly causing addiction to chocolate. Theobromine has also been identified as one of the compounds contributing to chocolate's reputed role as an aphrodisiac. As with caffeine, theobromine can cause sleeplessness, tremors, restlessness, anxiety, as well as contribute to increased production of urine, causing dehydration. Additional side effects include loss of appetite, nausea, vomiting **and even problems during pregnancy.**

3) Alcohol or Wine: A recent study in the *Journal of Sexual Medicine* found that women who drank 1 to 2 glasses of red wine had increased sexual desire and functioning than people who do not drink at all. There was no additional benefit to drinking more than two glasses. Compounds in red wine like flavonoids may improve sexual functioning by increasing blood flow to key areas of the body.

Speaking on the inherent dangers of a "body heated with drink", St. Jerome writes: "When the body is heated with drink it soon boils over with lust. Wine drinking means self-indulgence, self-indulgence means sensual gratification, sensual gratification means a breach of chastity. He that lives in pleasure is dead while he lives, [1 Tim. 5:6] and he that drinks himself drunk is not only dead but buried. One hour's debauch makes Noah uncover his nakedness which through sixty years of sobriety he had kept covered. [Gen. 9:20-21] Lot in a fit of intoxication unwittingly adds incest to incontinence, and wine overcomes the man whom Sodom failed to conquer [Gen. 19:30-38]." (*Letters of St. Jerome*, Letter LXIX, To Oceanus, A.D. 397)

4) Tobacco or Nicotine: While tobacco does not directly increase sexual desire, dependence on or addiction to this drug creates a pleasure seeking mindset in an individual, and this mindset of always seeking after pleasures is the exact cause of why so many people commits sexual sins of various sorts. Smoking in very small amounts once in a while is probably not a sin, but smoking habitually or regularly in such a way that one gets addicted to cigarettes is a sin, and it definitely cuts out graces from people's lives. We don't see how those who smoke habitually, for example throughout the day, would be any different from people who eat candy all day and thus try to constantly gratify themselves in that way. The only thing different with smoking compared to candy is that the effect and addictive properties of the cigarette is much stronger than candy, thus making it a very

strong drug in comparison to candy. This is not even to get into the issue that we now know it's horrible for health and leads to death. People who are smokers are giving a horrible example to other people, tempting them to start smoking cigarettes which is highly addictive and lethal. Smoking is so addictive that medical scientists have compared the addiction to heroin addiction. Most people who get addicted to cigarettes will never be able to stop and will be life long slaves under a most filthy, evil and grace diminishing habit.

St. Francis of Assisi was well aware of the truth that seeking pleasure corrupts the soul. St. Francis used to put ashes in his food in order to make it taste bad, since he understood that the five senses and the search to gratify them made the soul weaker. Someone might ask: "Does that mean that eating good things is a sin?" The answer is of course that eating good things in itself is no sin. However, one should definitely try to avoid all things that are tasty and addictive, such as superfluous and tasty foods, meats, beverages, cigarettes, candy, chips, cakes, spices, sauces, dressings, etc. The reason why man should do his utmost to avoid pleasurable things is because the five senses of man, after the fall, was corrupted by self-love and self-gratification. That's precisely why countless of saints have refused to eat foods that are superfluous or that tastes good. However, no one should get the idea that it's sinful to eat good foods, but understand that people who always want to eat these foods will fall into sin, for gluttony and lack of moderation is certainly sinful.

Hell is too long and life is too short to pander to your five senses, that's for sure! The fight or battle we humans have to endure in this life is this: either we choose to gratify our senses in this life, and endure an eternal torment in Hell, or we chose to wait in patience for the brief second of this earthly life to end, and then enter into an eternal bliss and joy in Heaven.

In conclusion, there are probably countless kinds of foods, drinks or substances that increases lust and sexual desire that have not been mentioned here. Eating too much food and spicy and fatty food will also many times lead to sexual temptations. So it is imperative to always be thoughtful when eating and resist the inclination to overeat. Thus, if a person suffers from temptations or have fallen into sexual sins and they realize that their lust is increased by consumption of certain foods or drinks, they should then abstain from them. They should also study and research the foods they eat if they suspect that what they eat are contributing to their falls or temptations. This could either be done through trying to abstain from some of the suspected substances, or through reading articles and books about the foods one eat.

As a general rule, abstinence from foods that are not necessary for our survival or fasting by eating simple food like bread, rice or vegetables two times a day along with praying the

Rosary and reading spiritual books will many times help to alleviate the temptations of a person.

The practice of fasting is essential to learn to conquer the sin of gluttony as well as other sins, principally the sin of lust. St. Jerome taught that fasting is a tool for preventing the commission of sexual sins:

“When Elijah, in his flight from Jezebel, lay weary and desolate beneath the oak, there came an angel who raised him up and said, "Arise and eat." And he looked, and behold there was a cake and a cruse of water at his head. [1 Kings xix. 4-6] Had God willed it, might He not have sent His prophet spiced wines and dainty dishes and flesh basted into tenderness? When Elisha invited the sons of the prophets to dinner, he only gave them field-herbs to eat; and when all cried out with one voice: "There is death in the pot," the man of God did not storm at the cooks (for he was not used to very sumptuous fare), but caused meal to be brought, and casting it in, sweetened the bitter mess [2 Kings iv. 38-41] with spiritual strength as Moses had once sweetened the waters of Mara. [Exod. xv. 23-25] Again, when men were sent to arrest the prophet, and were smitten with physical and mental blindness, that he might bring them without their own knowledge to Samaria, notice the food with which Elisha ordered them to be refreshed. "Set bread and water," he said, "before them, that they may eat and drink and go to their master." [2 Kings vi. 18-23] And Daniel, who might have had rich food from the king's table, [Dan. i. 8] preferred the mower's breakfast, brought to him by Habakkuk, [Bel. 33-39] which must have been but country fare. He was called "a man of desires," [Dan. ix. 23] because he would not eat the bread of desire or drink the wine of concupiscence.

“There are, in the Scriptures, countless divine answers condemning gluttony and approving simple food. But as fasting is not my present theme and an adequate discussion of it would require a treatise to itself, these few observations must suffice of the many which the subject suggests. By them you will understand why the first man, obeying his belly and not God, was cast down from paradise into this vale of tears; [Ps. lxxxiv. 6] and why Satan used hunger to tempt the Lord Himself in the wilderness; [Matt. iv. 2, 3] and why the apostle cries: "Meats for the belly and the belly for meats, but God shall destroy both it and them;" [1 Cor. vi. 13] and why he speaks of the self-indulgent as men "whose God is their belly." [Phil. iii. 19] For men invariably worship what they like best. Care must be taken, therefore, that abstinence may bring back to Paradise those whom satiety once drove out.

“You will tell me, perhaps, that, high-born as you are, reared in luxury and used to lie softly, you cannot do without wine and dainties, and would find a stricter rule of life unendurable. If so, I can only say: "Live, then, by your own rule, since God's rule is too hard for you." Not that the Creator and Lord of all takes pleasure in

a rumbling and empty stomach, or in fevered lungs; but that these are indispensable as means to the preservation of chastity. Job was dear to God, perfect and upright before Him; [Job ii. 3] yet hear what he says of the devil: "His strength is in the loins [sexual desire], and his force is in the navel [desire for food]" [Job xl. 16]." (St. Jerome, *Letter XXII*, To Eustochium, Section 9-11, A.D. 384)

St. Jerome further adds: "And yet after the Saviour had fasted forty days, it was through food that the old enemy laid a snare for Him, saying, "If thou be the Son of God, command that these stones be made bread." (St. Matt. 4:3) Under the Law, in the seventh month after the blowing of trumpets and on the tenth day of the month, a fast was proclaimed for the whole Jewish people, and that soul was cut off from among his people which on that day preferred self-indulgence to self-denial. (Lev. 23:27-29) In Job it is written of behemoth that "his strength is in his loins, and his force is in the navel of his belly." (Job 40:16) Our foe uses the heat of youthful passion to tempt young men and maidens and "sets on fire the wheel of our birth." (James 3:6) He thus fulfills the words of Hosea, "they are all adulterers, their heart is like an oven" (Hosea 7:4); an oven which only God's mercy and severe fasting can extinguish." (*The Letters of St. Jerome*, Letter CXXX, Section 10, vol. 6, pp. 266-267, Nicene and Post-Nicene Fathers, Second Series)

St. John Climacus calls gluttony "the prince of the passions." He said that when one sits down to eat, one should think about death and the last judgment: "The fallen Lucifer is the prince of demons, and gluttony is the prince of the passions. So when you sit at a well-laden table, remember death and remember judgment, and even then you will manage to restrain yourself a little." Like St. Jerome, St. John Climacus encouraged the use of fasting as a tool for overcoming lust: "To fast is to do violence to nature. It is to do away what whatever pleases the palate. Fasting ends lust, roots out bad thoughts, frees one from evil dreams." (*The Ladder of Divine Ascent*, "Step 14: On Gluttony," by St. John Climacus, p. 169)

Overeating leads to lust which, in turn, leads to other sexual sins, such as fornication and adultery. St. Maximos the Confessor called gluttony "greed. . . because this is the mother and nurse of unchastity." (*First Century on Love*, Section 84, by St. Maximos the Confessor, *The Philokalia*, vol. 2, p. 63)

St. Augustine also knew very well how food could effect our sensuality, which is why he taught that one should be very careful what or in what measure one eat. "You have taught me to approach the consumption of food as I would medicine." (St. Augustine, 354-430 A.D., Quoted in *De Malo* by St. Thomas Aquinas) Why should one eat food as though it is medicine? There are two main reasons for this. The first is that one takes the medicine in very well measured portions, thus always being sure that there is not too little or too much

of medicine to injure the body. In the same way, we should also carefully measure our portions of food in order to never eat more than what is necessary for our life and well being. Following this first advice is crucial in the war against the devil, for the devil fears resolute souls who adopt rules to chasten their flesh, and he knows that such a person, if he perseveres to the end, will be able to bring many other souls with him to heaven. That is why the devil in a special way wars against beginners in the spiritual life who have chosen to take up the fight against him through self-restraint, penances and mortifications. Since most spiritual practices are harder to perform in the beginning (since one is unaccustomed to performing them and untaught in the way on how to deal with them), the devil also uses this opportunity to try to persuade and talk the soul out of doing this or that penance or mortification, whispering in his or her ear that it is all in vain, that we have no strength to carry it out, and that no amount of penance or mortification will effect our spiritual welfare in the end. But if we wish to be perfect, we must realize that: “Temperance requires that people should only eat at regular hours, if it be at all possible.” (Blessed Peter Julian Eymard, 1811-1868 A.D.)

The second reason why we should always eat food as though it is medicine, is because one does not eat medicine because of its taste, but only because of its effects in sustaining the health of the body. In the same way, we should never eat food for the purpose of satisfying our palate, but should view every portion of food we partake of as medicine, while ignoring the promptings of the flesh and of the devil who tempts us to indulge ourselves, sharply rebuking our flesh when it tries to allure and tempt us with all the different delicacies that one has now left behind for the perfect and pure love of God.

St. Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719): “If it be the duty of a Christian to pray to God before meals, he is not less bound to thank him after having made use of the gifts which came from his bountiful hand. It is, therefore, necessary to make, after every meal, a short but fervent act of thanksgiving.” (*Duty of a Christian towards God*, Chapter 7)

Question: Are vanity and sexual desire connected to each other in any way?

Answer: Yes, vanity and sexual desire are two disorders that are directly and heavily connected to one another. This is because vain practices such as the use of makeup and immodest clothing inflame the flesh to sexual desire. Not only the user will be inflamed to sensuality by these vain practices, but also those people who observe them, will be inflamed to sensuality through their immoral and disgusting behavior.

Our Lady of Fatima: “The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! **Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same.** Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.”

According to modern-day “Catholics” who know nothing about the Catholic faith and the teachings of the saints, current modern-day fashion in which women dress like men or with revealing and tight clothing showing off their womanly form (even if modestly) is not offensive to God. Well, they are completely wrong.

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Clothes (c. 198 A.D.):

“Luxurious clothing that cannot conceal the shape of the body is no more a covering. For such clothing, falling close to the body, takes its form more easily, and adhering as it were to the flesh, receives its shape, and marks out the woman’s figure. As a result, the whole make of the body is visible to spectators, although they cannot see the body itself.” (*The Instructor* or *The Paedagogus*, Book II, Chapter XI)

How did most Catholic women, and even pagans and infidels, dress before our time? The answer is that they all dressed more like how nuns are dressed, that is, they were using a long dress ***totally*** covering their behind, front and legs down to the ankle and up to the waist with no tight fitting, visible parts shown ***whatsoever*** below the waist. And above the waist were usually worn – not some insignificant, small, thin shirt or “covering” as most women use today, showing of their whole womanly form, even if not revealing any flesh – but rather a significant, thick, long shirt that covers the womanly figure, the arms down to the wrist, shoulders and neck. Neither did these dresses or shirts end visibly at the waist, thus inviting curious, immodest thoughts or revealing any flesh or worse as modern day shirts, dresses, skirts and pants do, but these skirts or dresses were usually one part of the whole dress, or worn in such a way as to invite no thoughts. Such dresses are totally without guilt. Everything else will at least have some fault. In general, the more the clothing reveals flesh and the bodily form, the more sinful it becomes. Not only did most women dress in such a good way before our modern time, but all women also wore a head covering in the Church, and a large portion of the women also wore it in everyday occasions.

Considering how most western woman dress today, it’s safe to say that many of them in fact dress in a mortally sinful fashion. A woman that does not desire to be lusted after by others and who do not want to give others an occasion of falling into sin, will of course never dress in a sensual or immodest way. Indeed, very few people today dress without any

guilt at all. But amongst the few who do, most of them are definitely found amongst the pagans, infidels and idolaters, and especially in the poorer countries.

In St. Bridget's Revelations, Jesus Christ gives us a perfect description of how sensual and vain people are handed over to the devil for their sins. The following revelation is very revealing. In it one will see Jesus complaining about the bad will and sinful lifestyle of obstinate, evil sinners that are lustful and vain; and how He threatens them with eternal punishments; and how he lovingly encourages them to repentance. One will notice from the introduction of this Revelation that these things mentioned by Jesus Christ are serious matters and not just some trifling scruples as most people indeed look upon these sins today. That is also why Our Lord appears in the revelation as if revealing a "hidden" truth lost to mankind—a truth that was fervently prayed for by God's servants to be shown to the sinful people for their amendment.

To a person who was wide awake at prayer and absorbed in contemplation – and while she was in a rapture of mental elevation – Jesus Christ appeared; and He said to her this: "Hear, O you to whom it has been given to hear and see spiritual things; and be diligently attentive; and in your mind beware in regard to those things that you now will hear and that in my behalf you will announce to the nations... for these things that you are now going to hear are being shown to you not only for your own sake, but also because of the prayers of my friends.

"For some of my chosen friends in the Neapolitan citizenry have for many years asked me with their whole heart – in their prayers and in their labors on behalf of my enemies living in the same city – to show them some grace through which they could be withdrawn and savingly recalled from their sins and abuses. Swayed by their prayers, I give to you now these words of mine; and therefore diligently hear the things that I speak.

"I am the Creator of all and Lord over the devils as well as over the angels, and no one will escape my judgment. ... But what are those human beings who are my enemies doing to me now? In truth, they have contempt for my precepts; they cast me out of their hearts like a loathsome poison; indeed, they spit me out of their mouths like something rotten; and they abhor the sight of me as if I were a leper with the worst of stench. But the devil and his works they embrace in their every affection and deed. For they bring him into their hearts, doing his will with delight and gladness and following his evil suggestions. Therefore, by my just judgment they shall have their reward in hell with the devil eternally without end. And for the lust with which they burn like senseless animals, they will never be admitted to the sight of my face but will be separated from me and deprived of their inordinate will.

"Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering.

Wherefore, know that two sins, which I now name to you, are being practiced and that they draw after them other sins that all seem as if venial. **But because the people delight in them with the intention of persevering, they are therefore made mortal.**

“... The first of the two sins is that the faces of rational human creatures are being painted with the various colors with which insensible images and statues of idols are colored so that to others, these faces may seem more beautiful than I made them. The second sin is that the bodies of men and women are being deformed from their natural state by the unseemly forms of clothing that the people are using. And the people are doing this because of pride and so that in their bodies they may seem more beautiful and more lascivious than I, God, created them. And indeed they do this so that those who thus see them may be more quickly provoked and inflamed toward carnal desire.

“Therefore, know for very certain that as often as they daub their faces with antimony and other extraneous coloring [makeup], some of the infusion of the Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them. In fact, as often as they adorn themselves in disorderly and indecent clothing and so deform their bodies, the adornment of their souls is diminished and the devil’s power is increased.

“O my enemies, who do such things and with effrontery commit other sins contrary to my will, why have you neglected my passion; and why do you not attend in your hearts to how I stood naked at the pillar, bound and cruelly scourged with hard whips, and to how I stood naked on the cross and cried out, full of wounds and clothed in blood? And when you paint and anoint your faces, why do you not look at my face and see how it was full of blood? You are not even attentive to my eyes and how they grew dark and were covered with blood and tears, and how my eyelids turned blue.

“Why too do you, not look at my mouth or gaze at my ears and my beard and see how they were aggrieved and were stained with blood? You do not look at the rest of my limbs, monstrosly wounded by various punishments, and see how I hung black and blue on the cross and dead for your sake. And there, derided and rejected, I was despised by all in order that, by recalling these things and attentively remembering them, you might love me, your God, and thus escape the devil’s snares, in which you have been horribly bound.

“However, in your eyes and hearts, all these things have been forgotten and neglected. And so you behave like prostitutes, who love the pleasure and delight of the flesh, but not its offspring... so that without losing their fleshly pleasure and further wicked delight [by bearing children and living chastely], they may thus be

always absorbed in their lust and their foul carnal intercourse. This is how you behave.

“... But when you feel, in your hearts, any knock of an inpouring – namely of my Spirit – or any compunction; or when, through hearing my words, you conceive any good intention, at once you procure spiritually, as it were, an abortion, namely, by excusing your sins and by delighting in them and even by damnably willing to persevere in them. For that reason, you do the devil’s will, enclosing him in your hearts and expelling me in this contemptible way. Therefore, you are without me, and I am not with you. And you are not in me but in the devil, for it is his will and his suggestions that you obey.

“And so, because I have just spoken my judgment, I shall also now speak my mercy. My mercy, however, is this: namely, that none of my very enemies is so thorough or so great a sinner that my mercy would be denied him if he were to ask for it humbly and wholeheartedly. Wherefore, my enemies must do three things if they wish reconcile themselves to my grace and friendship. The first is that with all their heart they repent and have contrition because they have offended me, their Creator and Redeemer. The second thing is confession – clean, frequent, and humble – which they must make before their confessor.

“And thus let them amend all their sins by doing penance and making satisfaction in accord with that same confessor’s council and discretion. For then I shall draw close to them, and the devil will be kept far away from them. The third thing is that after they have thus performed these things with devotion and perfect charity, they are to go to communion and receive and consume my Body with the intention of never falling back into former sins but of persevering in good even to the end.

“If anyone, therefore, amends his life in this manner, at once I will run out to meet him as a loving father runs to meet his wayward son; and I will receive him into my grace more gladly than he himself could have asked or thought. And then I will be in him, and he in me; and he shall live with me and rejoice forever. But upon him who perseveres in his sins and malice my justice shall indubitably come. For when the fisherman sees the fish in the water playing in their delight and merriment, even then he drops his hook into the sea and draws it out, catching the fish in turn and then putting them to death – not all at once, but a few at a time – until he has taken them all.

“This is indeed what I shall do to my enemies who persevere in sin. For I shall bring them a few at a time to the consummation of the worldly life of this age in which they take temporal and carnal delight. And at an hour that they do not believe and are living in even greater delight, I shall then snatch them away from earthly life and put them to eternal death in a place where they will nevermore see my face because

they loved to do and accomplish their inordinate and corrupted will rather than perform my will and my commandments.” (St. Bridget’s Revelations, Book 7, Chapter 27)

The Holy Bible, of course, confirms that all vanity such as the use of makeup and extravagant adornment must be avoided.

1 Peter 3:1-5 “In like manner also let wives be subject to their husbands: that if any believe not the word, they may be won without the word, by the conversation of the wives. Considering your chaste conversation with fear. **Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel:** But the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God. For after this manner heretofore the holy women also, who trusted in God, adorned themselves, being in subjection to their own husbands.”

1 Timothy 2:9-10 “In like manner women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety, not with plaited hair, or gold, or pearls, or costly attire, But as it becometh women professing godliness, with good works.”

Haydock Commentary explains 1 Peter 3:1-5: “Ver. 1. *Let wives, &c.* In the first six verses he gives instructions to married women. 1. By their modest and submissive dispositions to endeavour to gain and convert their husbands, shewing them such a respect as Sara did, (whose daughters they ought to esteem themselves) who called Abraham her lord, or master; (Gen. xviii. 12.) 2. To be modest in their dress, without vanity; 3. That women take the greatest care of the *hidden man*, i.e. of the interior disposition of their heart, which he calls *the incorruptibility of a quiet and a meek spirit*; 4. *Not fearing any trouble*, when God’s service or the duty to their husbands require it (Witham).”

Haydock Commentary explains 1 Timothy 2:8-10: “How beautifully does St. Paul teach that modesty and chastity are the greatest ornaments of the female sex, not only in the sight of God and of Angels, but also of men, who although by their own neglect they have not always grace and courage sufficient to be virtuous themselves, cannot help admiring virtue wherever they see it in others. Even the pagan fully acknowledges the native attractions of virtue. *Virtus per se placet: Virtue pleases with unborrowed charms.*”

Most couples who sin in the marital act undoubtedly also fall for the sins of vanity, immodest clothing and use of makeup condemned by Jesus Christ, the Saints and the Holy Bible shown above because these people are really lovers of the flesh, and not of God.

Furthermore, we could also clearly see in the above Revelation how those people who commit sins of vanity in fact are diminishing in their love of God, and beauty of soul, and that they in fact are handed over to the devil for their sins: “*some of the infusion of the Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them.*” This is important to consider, for as often as people commit any sin, such as when married spouses go further than what is permitted (non-sinful) in the procreative act, they always commit sin, and will thus, as a consequence, always be drawing closer to the Devil.

Our Lord Jesus Christ further teaches us that all people who vainly use makeup or immodest, vain and tight clothing will be especially tormented for every single person that have seen them or followed their example in their entire life, unless they amend before the moment of their death, which is, sad to say, impossible to know when it will be. That can be thousands and thousands of people executing vengeance on you in Hell for all eternity!

St. Bridget of Sweden (1303-1373), **on a revelation of a soul suffering in purgatory**: “Happily, before death I confessed my sins in such dispositions as to escape Hell, but now I suffer here [in purgatory] to expiate the worldly life that my mother did not prevent me from leading! ...this head, which loved to be adorned, and which sought to draw the attention of others, is now devoured with flames within and without, and these flames are so violent that every moment it seems to me that I must die. These shoulders, these arms, which I loved to see admired, are cruelly bound in chains of red-hot iron. These feet, formerly trained for the dance, are now surrounded with vipers that tear them with their fangs and soil them with their filthy slime; **all these members which I have adorned with jewels, flowers, and diverse of other ornaments, are now a prey to the most terrible torture.**” (*Immodesty Satan’s Virtue*, p.78 quoting Purgatory, Thomas W. Petrisko)

And in another frightful revelation of a vain soul in *St. Bridget’s Revelations*, we read that Lady Bridget:

“... saw a soul being led to the Judge [Jesus Christ]... and she [the soul] said: ‘I had almost no love for God: That is why I did so little good.’ An immediate reply was made to her from the book: ‘That is why it is just for you to approach closer to the devil than to God, because the devil lured and enticed you to himself with his temptations.’

“The soul replied: ‘I understand now that everything I did was done on the promptings of the devil.’ A reply was made from the book: ‘Justice dictates that it is the devil’s right to repay your accomplishments with pain and punishment.’ The

soul said: 'From head to heel there was nothing I did not dress with pride. Some of my vain and proud manners I invented myself, others I just followed according to the custom of my native land. I washed my hands and face not only in order to be clean but also to be called beautiful by men.' A reply was made from the book: 'Justice says that it is the devil's right to repay you for what you have earned, since you dressed and adorned yourself as he inspired and told you to do.'

"... The soul said: 'I enjoyed it immensely when many people took after my example and noticed what I did and copied my manners.' A reply was made from the book: 'Hence, it is just that everyone caught in the sin for which you are about to be punished should also suffer the same punishment and be brought to you. Then your pain will be increased each time someone comes who copied your fashions.'

"After these words, it seemed to me as though a chain was wound about her head like a crown and then tightened so hard that the front and back of her head were joined together. Her eyes fell out of their sockets and dangled by their roots at her cheeks. Her hair looked like it had been scorched by flames, and her brains were shattered and flowed out through her nostrils and ears.

"Her tongue was stretched out and her teeth pressed in. Her arms were twisted like ropes and their bones broke. Her hands, with their skin peeled off, were fastened to her throat. Her breast and belly were bound so hard with her back that her ribs were broken and her heart spilled out together with all her entrails; her thighs dangled at her flanks, and their broken bones were being pulled out just like a thin thread is used to thread a needle." (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 4, Chapter 51)

What a horror! People need to let this fact sink through their heads before they put on makeup and lascivious clothing the next time, for it might in fact be the last time they are allowed to deceive and tempt others through their vanity before their vain and ungodly life ends in an accident or some other horrible event. It is imperative for all to understand and recognize that vanity is a sin and that God will judge all who are vain—like people who use makeup or revealing or tight clothing. "Either we must speak as we dress, or dress as we speak. Why do we profess one thing and display another? The tongue talks of chastity, but the whole body reveals impurity." (St. Jerome, *Father and Doctor of the Church*)

St. Cyprian, Bishop of Carthage, *Father of the Church* (De Habit. Virg.): "I hold that not only virgins and widows, but also wives and all women without exception, should be admonished that nowise should they deface God's work and fabric, the clay that He has fashioned, with the aid of yellow pigments, black powders or rouge, or by applying any dye that alters the natural features. . . They lay hands on God, when they strive to reform what He has formed. This is an assault on the Divine

handiwork, a distortion of the truth. Thou shalt not be able to see God, having no longer the eyes that God made, but those the devil has unmade; with him shalt thou burn on whose account thou art bedecked.” (Quoted by St. Thomas Aquinas, *Doctor of the Church*, in the *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 169, Art. 2)

St. Ambrose, Archbishop of Milan, *Father and Doctor of the Church*: “Is anything so conducive to lust as with unseemly movements thus to expose in nakedness those parts of the body which either nature has hidden or custom has veiled, to sport with the looks, to turn the neck, to loosen the hair? Fitly was the next step an offense against God. For what modesty can there be?” (*Concerning Virgins*, Book III, CHAPTER VI.)

Other people being consumed by and spurred to vanity by the Devil also color their hair or their nails, but this is a lying counterfeit and is always unlawful to do. “*Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel...*” (1 Peter 3:3)

St. Anthony Mary Claret, Archbishop of Santiago and Missionary: “Now, observe, my daughter, the contrast between the luxurious dress of many women, and the raiment and adornments of Jesus... Tell me: what relation do their fine shoes bear to the spikes in Jesus’ Feet? The rings on their hands to the nails which perforated His? The fashionable coiffure to the Crown of Thorns? The painted face to That covered with bruises? Shoulders exposed by the low-cut gown to His, all striped with Blood? Ah, but there is a marked likeness between these worldly women and the Jews who, incited by the Devil, scourged Our Lord! At the hour of such a woman’s death, I think Jesus will be heard saying: ‘*Cujus est imago haec...* of whom is she the image?’ And the reply will be: ‘*Demonii...* of the Devil!’ Then He will say: ‘Let her who has followed the Devil’s fashions be handed over to him; and to God, those who have imitated the modesty of Jesus and Mary.’”

St. Anthony Mary Claret relates in his own autobiography that Our Lord told him he is the Eagle of Apocalypse 8:13, flying in mid-heaven, crying in a loud voice of the chastisements to come; he mentioned the scourge and spread of three things 1.) Protestantism and Communism, 2.) the four archdemons that will make fearful inroads – love of pleasure, love of money, independence of mind, independence of the will, 3.) the great wars and their consequences. He died at the First Vatican Council of a heart attack because of the heresies people tried to introduce.

The divine authority of God's word demands that you always dress humbly by not wearing tight clothes that show your breasts or your behind or by showing too much skin that leads to temptation; and that you also abstain from using any kind of makeup, jewelry, and accessories (except for Rosaries or Brown Scapulars and the like which is a very great way to protect oneself against the Devil) in order not to give a bad example or tempt your neighbor into carnal lust and sin: "If you desire to be one of the faithful and to please the Lord, O wife, do not add adornments to your beauty, in order to please other men. Do not wear fine embroidery, garments, or shoes, to entice those who are allured by such things. It may be that you do not do these wicked things for the purpose of sinning yourself — but only for the sake of adornment and beauty. Nevertheless, you still will not escape future punishment for having compelled another to look so close at you as to lust after you." (*Apostolic Constitutions of the Holy Apostles*, 375 A.D.)

Again, as we saw above, every single person you have ever deceived and tempted with your immodest appearance, will demand that God executes his righteous vengeance on you, since you tempted them into vanity and lustful thoughts.

That of course means you cannot go and bathe in public since that would be even more immodest and immoral! The world has indeed changed very much the last 100-200 years; yet, no one should think that he could do these things just because they are universally accepted. Do you want to go with the majority? Then, sadly, Hell awaits you for all eternity!

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Public Modesty: "But by no manner of means are women to be allotted to uncover and exhibit any part of their person, lest both fall -- the men by being excited to look, the women by drawing on themselves the eyes of the men. But always must we conduct ourselves as in the Lord's presence... [Again] On no account must a woman be permitted to show a man ***any*** portion of her body naked, for fear lest both fall: the one by gazing eagerly, the other by delighting to attract those eager glances." (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter II)

St. Cyprian of Carthage, *Father of the Church*, On Public Bathing: "But what of those who frequent promiscuous baths; who prostitute to eyes that are curious to lust, bodies that are dedicated to chastity and modesty? They who disgracefully behold naked men, and are seen naked by men, do they not themselves afford enticement to vice, do they not solicit and invite the desires of those present to their own corruption and wrong? "Let every one," say you, "look to the disposition with which he comes thither: my care is only that of refreshing and washing my poor body." That is the kind of defense that does not clear you, nor does it excuse the crime of lasciviousness and wantonness.

“Such a washing defiles; it does not purify nor cleanse the limbs, but stains them. You behold no one immodestly, but you yourself are gazed upon immodestly. You do not pollute your eyes with disgraceful delight, but in delighting others you yourself are polluted. You make a show of the bathing-place; the places where you assemble are fouler than a theater. There all modesty is put off together with the clothing of garments, the honor and modesty of the body is laid aside; virginity is exposed, to be pointed at and to be handled. And now then consider whether when you are clothed you are modest among men, when the boldness of nakedness has conduced to immodesty.

“... Be such as God the Creator made you; be such as the hand of your Father ordained you. Let your countenance remain in you incorrupt, your neck unadorned, your figure simple; let not wounds be made in your ears, nor let the precious chain of bracelets and necklaces circle your arms or your neck; let your feet be free from golden bands, your hair stained with no dye, your eyes worthy of beholding God.

“Let your baths be performed with women, among whom your bathing is modest.” (*Treatise II, On the Dress of Virgins, Section 19, 21*)

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, *On Bathhouse Manners*: “Women will scarce strip naked before their own husbands, affecting a plausible pretense of modesty but any others who wish may see them at home, shut up in their own baths, for they are not ashamed to strip before spectators, as if exposing their persons for sale. The baths are opened promiscuously to men and women; and there they strip for licentious indulgence (for from looking, men get to loving), as if their modesty had been washed away in the bath. Those who have not become utterly destitute of modesty shut out strangers, but bathe with their own servants, and strip naked before their slaves... but these women, divesting themselves of their modesty along with their chemise, wish to appear beautiful, but, contrary to their wish, are simply proved to be wicked...

“Men, therefore, affording to women a noble example of truth, ought to be ashamed at their stripping before them, and guard against these dangerous sights; “for he who has looked curiously,” it is said, “hath sinned already.” [Matt. 5:28] At home, therefore, they ought to regard with modesty parents and domestics; in the ways, those they meet; in the baths, women; in solitude, themselves; and everywhere the Word, who is everywhere, “and without Him was not anything.” [John 1:3] For so only shall one remain without falling, if he regard God as ever present with him.” (*The Paedagogus or The Instructor, Book III, Chapter V*)

The immodest have in truth a special place in Hell waiting for them since they are the source of the most abominable sins of the flesh, as St. Paul teaches us in First Corinthians:

“Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth fornication, sinneth against his own body!” (1 Corinthians 6:18)

This should of course be understood in the sense of literal fornication as well as fornication in the mind which also is a mortal and damnable sin! You will be held accountable for every eye that have seen you if you use makeup or immodest clothing. That can account for thousands and thousands of people executing vengeance on you in Hell for all eternity! Even if you don't use any makeup or dress vainly, God will still judge you to Hell if you encourage others to become vain or take delight in vain thoughts or have vain opinions of yourself. If a single thought can damn a person, how much more should tempters with immodest clothing and makeup be damned! How abominable to want to be accepted for your appearance rather than for your opinions! Oh vanity, you shall soon wither away and die like grass in the fall season and be forgotten. *“In the morning man shall grow up like grass; in the morning he shall flourish and pass away: in the evening he shall fall, grow dry, and wither.”* (Psalms 89:6) In truth, o vain one, you shall soon rot in the grave, but your soul shall burn for ever more in Hell since you thought to make your exterior beautiful, and, in so doing, perverted your interior:

“But there is perhaps nothing more striking than what is reported by St. Jerome, one of the four great Doctors of Holy Church, and which took place during his lifetime, in a house which he knew perfectly and in regard to a Roman lady of high condition, named Praetextate. She was sister-in-law of St. Paula, the spiritual daughter of this great Saint. St. Paula wishing to quit the city of Rome, to visit the holy places in Judea which the Savior had hallowed by His presence, left her daughter Eustochium, who also wished to consecrate herself to God, in the care of her aunt, Praetextate. This latter wished to frustrate the designs of the pious Paula upon her daughter, and by the advice of her husband, obliged the young girl to lay aside her simple, modest dress and assume a more sumptuous one, at the same time compelling her to wear her hair according to the latest fashion and to paint her cheeks. A fearful chastisement overtook the worldly woman; for, on the night following, an Angel sent by God spoke to her thus: "Thou hast dared to prefer the command of thy husband to that of Jesus Christ, and with sacrilegious hands to adorn after a worldly fashion the head of this virgin of God. Behold the punishment of thy crime! Thy hands which have done this deed shall become withered, so that they will never more serve thee, and in five months from now thou shalt be cast into hell. And if thou shalt continue in thy wickedness, thy husband and all thy children shall likewise die." All of which, says St. Jerome, was accomplished to the letter, and, at the end of five months, the unhappy woman died suddenly, without giving any sign of repentance.” (Related by St. Jean Eudes, Priest and Missionary and Founder of the Congregation of Jesus and Mary)

“One day Don Bosco noticed that two ladies were dressed immodestly but he did not wish to insult them, so he began to speak to the young girl that was with them. “I should like you to explain something to me” he began. He asked her why she had so much contempt for her arms. She answered to him that she did not and when he insisted the mother said, “On the contrary, often I must scold her for her vanity. Besides washing them she even perfumes them with eau de Cologne.” He continued to talk to the girl saying this is exactly why he said that she had contempt for her arms. “Because when you die, your arms shall be burned in the fires of Hell.” She became alarmed and he went on to say that she would probably end up in purgatory and only the Lord knew for what length of time. He told her the flames would creep up her arms and burn her neck. After this the mother understood her duty to instruct her daughter better and when Don Bosco saw them on other visits they were always modestly dressed.” (Quoted in "Smiling Don Bosco. Anecdotes and Episodes of St John Bosco", Publisher: Society Of St Paul (1946))

“We read also in Father Nieremberg that a noble lady, who was exceedingly pious, asked God to make known to her what displeased His Divine Majesty most in persons of her sex. The Lord vouchsafed in a miraculous manner to hear her. He opened under her eyes the Eternal Abyss. There she saw a woman a prey to cruel torments and in her recognized one of her friends, a short time before deceased. This sight caused her as much astonishment as grief: the person whom she saw damned did not seem to her to have lived badly. Then that unhappy soul said to her: “**It is true that I practiced religion, but I was a slave of vanity. Ruled by the passion to please, I was not afraid to adopt indecent fashions to attract attention, and I kindled the fire of impurity in more than one heart. Ah! If Christian women knew how much immodesty in dress displeases God!**” At the same moment, this unhappy soul was pierced by two fiery lances, and plunged into a caldron of liquid lead.” (Rev. F.X. Schouppe, S.J., *The Dogma of Hell*, Chapter VIII)

“Now look at those little doors all round the walls of hell. They are little rooms or dungeons where sinners are shut up. We will go and look at some of them. The First Dungeon - A Dress of Fire. Job xxxvii. Are not thy garments hot? Come into this room. You see it is very small. But see, in the midst of it there is a girl, perhaps about eighteen years old. What a terrible dress she has on -- her dress is made of fire. On her head she wears a bonnet of fire. It is pressed down close all over her head; it burns her head; it burns into the skin; it scorches the bone of the skull and makes it smoke. The red hot fiery heat goes into the brain and melts it. Ezech. xxii. I will burn you in the fire of my wrath; you shall be melted in the midst thereof as silver is melted in the fire. You do not, perhaps, like a headache. Think what a headache that girl must have. But see more. She is wrapped up in flames, for her frock is fire. If she were on earth she would be burnt to a cinder in a moment. But she

is in hell, where fire burns everything, but burns nothing away. There she stands burning and scorched; there she will stand for ever burning and scorched! She counts with her fingers the moments as they pass away slowly, for each moment seems to her like a hundred years. As she counts the moments she remembers that she will have to count them for ever and ever.” (*The Sight of Hell* by Rev. John Furniss, C.S.S.R., Chapter XXIV)

St. John Chrysostom, Archbishop, Father and Doctor of the Church instructed women of all times about dress when in the fourth century he declared: “You carry your snare everywhere and spread your nets in all places. You allege that you never invited others to sin. You did not, indeed, by your words, but you have done so by your dress and your deportment. ... When you have made another sin in his heart, how can you be innocent? **Tell me, whom does this world condemn? Whom do judges punish? Those who drink poison or those who prepare it and administer the fatal potion? You have prepared the abominable cup, you have given the death dealing drink, and you are more criminal than are those who poison the body; you murder not the body but the soul. And it is not to enemies you do this, nor are you urged on by any imaginary necessity, nor provoked by injury, but out of foolish vanity and pride.” (Quoted in *Immodesty: Satan’s Virtue*, by Rita Davidson, p.12)**

Most people in the world do not understand or know about the fact that their vanity actually murders people’s souls in this world, but there is also another little known evil – that is an even greater evil than this – and that is the fact that vain people also are guilty of the murder and crucifixion of Our Lord Jesus Christ by their acts of vanity and lasciviousness. Blessed Angela of Foligno (1248-1309) was revealed this sad and horrifying truth in a spiritual revelation which is documented in her work “*The Book of Divine Consolations*”, and Our Lord showed her how all her acts of vanity and lasciviousness were instrumental in tormenting him in his suffering for our sins an especial manner:

“Then were all my sins shown unto my soul, and I perceived that each member had its special spiritual infirmity. Wherefore, hearing what had been said, the soul did instantly endeavour to show forth all the sins which it had committed with the different members of the body and with all its own strength and powers, saying: "Oh Lord, Master and Physician of eternal health! Oh my God, forasmuch as by only showing forth unto Thee my infirmities and diseases Thou hast consented to heal me, and because, oh Lord, I am very sick and have no part in me that is not corrupt and defiled, I, wretched that I am, will show Thee, oh Lord, all mine infirmities and all the sins of all my members and of all the parts of my soul and body!"

“Then did I begin and point them all out, saying, "Oh Lord, most merciful Physician, **look upon mine head and see how oftentimes I have adorned it**

with the emblems of pride, how I have many times deformed it by curling and braiding my hair, and have committed numerous other sins. Look, Oh Lord, upon my wretched eyes, full of uncleanness and envy!" In like manner I strove to number and show forth all the sins of mine other members.

“And when He had hearkened thereunto with great patience, the Lord Jesus Christ did gladly and joyfully make answer that He had healed these things one after another and then, taking pity upon my soul, He said: "Fear not, My daughter, neither do thou despair; for even wert thou tainted with a thousand deadly diseases, wert thou dead a thousand times, yet could I give thee a medicine whereby thou mightest be healed of everything if thou wouldst only apply it unto thy heart and soul. For the infirmities of thine head which thou hast told and shown unto Me, and for which thou art displeasing unto God and grievous unto thyself, **which infirmities thou hast incurred by washing, combing, anointing, colouring, adorning, and braiding thy hair, by setting thyself up in pride and seeking vainglory, for which things thou dost deserve to be cast into the uttermost parts of hell**, to be humbled in all eternity and reputed as one most vile, for these infirmities have I given satisfaction [through the crucifixion] and done penance. I suffered the most grievous pain [for your sins] inasmuch as My hair was plucked out and my head pierced by sharp thorns; with a rod was it smitten and covered with blood, it endured all manner of mockery and scorn, and with the vilest of crowns was it crowned.

“For the infirmity of thy face, which thou hast contracted likewise by washing and anointing it, by showing it unto miserable men and seeking their favour, I have made and ordained a medicine. For these sins have I also given satisfaction, for wicked men did spit in My Face, making it all filthy and stained; it was swollen and deformed by rude and heavy blows and a vile cloth was hung before it.

“Moreover, for thine eyes, with which thou hast looked at vain and hurtful things and hast delighted in gazing at many things which were opposed unto God, have I given satisfaction, shedding copious and bitter tears from My eyes which were veiled and filled with blood.

“For the ears wherewith thou hast offended God by hearkening unto vain and hurtful things and taking delight therein, I have done great penance, hearkening unto many grievous things, such as false accusations, slanders, insults, curses, mockings, lies and blasphemies, and finally the wicked judgment spoken against Myself but above all I did penance in hearkening unto the weeping of My most loving and lowly mother, who grieved for Me with exceeding great grief.

“Because of the sins of thy mouth and throat, where with thou didst take delight in feasting and drunkenness and in the sweetness of

delicate meats, My mouth hath been dry and empty, hungry and thirsty, it hath fasted and been made bitter with vinegar mingled with gall.

“For the sins of thy tongue, which thou hast let loose in slanders, calumnies, derisions, blasphemies, lies, perjuries, and other sins, I did shut My mouth in the presence of judges and false witnesses, no excuses issued from My mouth, and with all Mine heart did I pray unto God for those who did Me evil, and I always preached the truth.

“Because of the sins of thy power of smell, whereby thou didst delight in flowers, I did smell the abominable spittle which I endured upon My face and eyes and nostrils.

“For the sins committed with thy neck, by shaking it in anger, pride, and lasciviousness, and against the Supreme God, I suffered many and divers blows upon My neck.

“For the sins of thy shoulders and back, whereby thou hast offended in bearing many things which were opposed unto God, I did penance by bearing upon My shoulders the Cross whereon I was to hang.

“For the sins of thy hands and arms, with which thou hast done much wickedness, in embraces, touches, and other evil deeds, My hands were driven into the wood of the Cross by large nails and torn through bearing the weight of My body in Mine agony.

“For the sins of thy heart, with which thou hast sinned through anger, envy, sadness, evil love, and base covetousness, My side and heart were pierced with a sharp spear, and from the wound issued there forth a most potent medicine, sufficient to heal all the passions and sins of the heart that is to say, water to cool evil desires and loves, and blood for the remission of anger, sadness, and enmity.

“For the sins of thy feet, wherewith thou hast sinned through vain running and dancing and loose walking about for thy pleasure, My feet were not only twisted and bound, but were nailed upon the wood of the Cross; in place of shoes laced and adorned with cut leather, I had feet all bleeding and covered with the blood which flowed from My whole body.

“For the sins of thy whole body, wherewith thou hast sinned by giving it up to delights, repose, and dreams, taking pleasure therein in divers ways, My body was fastened upon the Cross, terribly scourged, and stretched out thereon after the manner of a skin; I was closely fastened upon the hard wood until I was bathed in a bloody sweat which ran down even upon the ground; and finally I suffered here the most dreadful torments, crying aloud, sighing, weeping and lamenting **until I died, slain by cruel men for the sins of thine ornaments and thy needless, vain, and curious raiment**. I was hung naked upon the Cross, and vile men stripped off My tunic and My vest and cast

dice for them before Mine eyes. And, naked as when I was born of the Virgin, in the cold, the wind, and the air, I was exposed and stretched out on high in the sight of all men and women, in order that I might be the more easily seen and mocked at and might suffer the greater shame.” (*The book of divine consolation of the Blessed Angela of Foligno, Sixth Consolation Of The Passion Of Our Lord Jesus Christ, pp. 214-218*)

“O goodness of God, how great art thou! O justice of God, how terrible art thou! O cursed sin, how cruel art thou! Raise your eyes, my Brethren; see the image of the man hanging on the cross, after having been scourged, crowned with thorns, and all covered with wounds from head to foot. Could you tell me who is this man, and what he has done? It is the august Son of God, innocent and holy. Why did his eternal Father condemn him to so painful a death? Hear what his Father answers: “For the wickedness of My people have I struck him.” (Isaiah 53:8) It was for the crimes of my people that I have struck him.

Consider then the humiliation and the pain inflicted by your sins upon this innocent Lamb: it was because of your impurities that his flesh was torn; it was because of your bad thoughts that he was crowned with thorns; his feet and his hands were nailed to the cross because of your sinful steps and impure touches; his heart was pierced on account of your obstinacy. But, O my Jesus! be consoled; for these poor sinners are no longer obstinate; Thou already knowest that during these days of the mission they have tried to repair the evil that they have done: Thy painful wounds they have tried to heal by the scourges that they inflicted upon themselves; the spittle that covered Thy eyes they have tried to wipe off by tears; the pain of Thy feet pierced with nails they have tried to alleviate by coming to the church; the wounds made by the thorns they have tried to lessen by holy resolutions. Yes my Brethren, all this is true; but this divine mouth of Jesus Christ I see still tormented by the gall of your blasphemies, of your lies, of your immodest language. Well, this evening you should sweeten all the bitterness that you have caused our Lord in the past. And what must you do to accomplish this? At first, you should weep over the displeasure that you have given to so good a God, who died for you; and then you should chastise yourselves by trailing a little on the ground that tongue that has put so much gall into the mouth of Jesus Christ. Come, then, let us this evening offer him this consolation. My Fathers, be ye the first to give the example; and you, my Brethren, follow the priests. Weep, then, etc.” (St. Alphonsus, *Exhortations, The complete ascetical works of St. Alphonsus, vol 15, p. 122*)

In truth, the prideful sin of vanity is the cause of so much sin in this world that it is almost impossible to recount it all. Sadly, as we have seen, all those women and men who seek to please the world and its lust and vanity, will be damned. In regard to the sin of vanity, women are much more vain than men, and that is why more women will also be damned for this sin, while on the other hand, more men are damned for the sin of lust. In truth, and

strangely enough, these two sins of vanity and lust are working together as if in a relationship from hell, both being the cause of the other person's damnation—vanity being the cause of the lust, and the lust of the man being the cause and reason why the woman is vain and want to please the man.

Tertullian, *To His Wife*, Book II, Chapter 3 (c. 207 A.D.): “Let us now recount the other dangers or wounds (as I have said) to faith, foreseen by the apostle; most grievous not to the flesh merely, but likewise to the spirit too. For who would doubt that faith undergoes a daily process of obliteration by unbelieving intercourse? "Evil confabulations corrupt good morals;" how much more fellowship of life, and indivisible intimacy! **Any and every believing woman must of necessity obey God. And how can she serve two lords—the Lord, and her husband—a Gentile to boot? For in obeying a Gentile she will carry out Gentile practices—personal attractiveness, dressing of the head, worldly elegancies, baser blandishments, the very secrets even of matrimony tainted:** not, as among the saints, where the duties of the sex are discharged with honour (shown) to the very necessity (which makes them incumbent), with modesty and temperance, as beneath the eyes of God.”

Thus, St. Cyprian of Carthage, (c. 200-258) in his book *“Of the Discipline and Advantage of Chastity”* rightly condemns those “who strives to stir up the fancy of another, [through vanity] even though her bodily chastity be preserved. Away with such as do not adorn, but prostitute their beauty.” This shows us that we commit sin if we are vain even though we do not sin sexually ourselves:

“For what is chastity but a virtuous mind added to watchfulness over the body; so that modesty observed in respect of the sexual relations, attested by strictness (of demeanour), should maintain honourable faith by an uncorrupted offspring? Moreover, to chastity, brethren, are suited and are known first of all divine modesty, and the sacred meditation of the divine precepts, and a soul inclined to faith, and a mind attuned to the sacredness of religion: then carefulness that nothing in itself should be elaborated beyond measure, or extended beyond propriety; that nothing should be made a show of, nothing artfully coloured; that there should be nothing to pander to the excitement or the renewal of wiles. She is not a modest woman who strives to stir up the fancy of another, even though her bodily chastity be preserved. Away with such as do not adorn, but prostitute their beauty. For anxiety about beauty is not only the wisdom of an evil mind, but belongs to deformity. Let the bodily nature be free, nor let any sort of force be intruded upon God's works. She is always wretched who is not satisfied to be such as she is. Wherefore is the colour of hair changed? Why are the edges of the eyes darkened? Why is the face moulded by

art into a different form? Finally, why is the looking-glass [mirror] consulted, unless from fear lest a woman should be herself? Moreover, the dress of a modest woman should be modest; a believer should not be conscious of adultery even in the mixture of colours. To wear gold in one's garments is as if it were desirable to corrupt one's garments. What do rigid metals do among the delicate threads of the woven textures, except to press upon the enervated shoulders, and unhappily to show the extravagance of a boastful soul? Why are the necks oppressed and hidden by outlandish stones, the prices of which, without workmanship, exceed the entire fortune of many a one? It is not the woman that is adorned, but the woman's vices that are manifested. What, when the fingers laden with so much gold can neither close nor open, is there any advantage sought for, or is it merely to show the empty parade of one's estate? It is a marvellous thing that women, tender in all things else, in bearing the burden of their vices are stronger than men." (St. Cyprian of Carthage, *Of the Discipline and Advantage of Chastity*, Section 12)

The Apostolic Constitutions (Didascalia Apostolorum) echoes the teaching of the Holy Bible and the Saints in the chapter "*Concerning the adornment of ourselves, and the sin which arises from thence*" and explains very clearly that we will be guilty of sin if we tempt other people by using makeup, or lascivious and revealing clothing that very easily tempt people:

"Let the husband not be insolent nor arrogant towards his wife; but compassionate, bountiful, willing to please his own wife alone, and treat her honourably and obligingly, endeavouring to be agreeable to her; **not adorning thyself in such a manner as may entice another woman to thee**. For if thou art overcome by her, and sinnest with her, eternal death will overtake thee from God; and thou wilt be punished with sensible and bitter torments. Or if thou dost not perpetrate such a wicked act, but shakest her off, and refuseth her, in this case thou art not wholly innocent, even though thou art not guilty of the crime itself, but only in so far as **through thy adorning thou didst entice the woman to desire thee**. For thou art the cause that the woman was so affected, and by her lusting after thee was guilty of adultery with thee: yet art thou not so guilty, because thou didst not send to her, who was ensnared by thee; nor didst thou desire her. Since, therefore, thou didst not deliver up thyself to her, thou shalt find mercy with the Lord thy God, who hath said, "Thou shalt not commit adultery," and, "Thou shalt not covet." (Ex. 22:14, 17) For if such a woman, upon sight of thee, or unseasonable meeting with thee, was smitten in her mind, and sent to thee, but thou as a religious person didst refuse her, if she was wounded in her heart by thy beauty, and youth, and adorning, and fell in love with thee, thou wilt be found guilty of her transgressions, as having been the occasion of scandal to her, (Matt. 18:7) and shalt inherit a woe. Wherefore pray

thou to the Lord God that no mischief may befall thee upon this account: for thou art not to please men, so as to commit sin; but God, so as to attain holiness of life, and be partaker of everlasting rest. **That beauty which God and nature has bestowed on thee, do not further beautify; but modestly diminish it before men.**”

The Apostolic Constitutions also explains in the next chapter, “*Concerning the subjection of a wife to her husband, and that she must be loving and modest*” that all women need to adopt a modest and humble way of dressing in order to not tempt others into sinful thoughts: “**And when thou art in the streets, cover thy head; for by such a covering thou wilt avoid being viewed of idle persons. Do not paint thy face, which is God’s workmanship; for there is no part of thee which wants ornament, inasmuch as all things which God has made are very good. But the lascivious additional adorning of what is already good is an affront to the bounty of the Creator. Look downward when thou walkest abroad, veiling thyself as becomes women.**”

In truth, it is a fact of common sense that vain people “**prostitute their modesty in nakedness, as if they were ready to sacrifice that modesty... so wanton eyes are excited, and lust after those naked limbs, which were they not made bare they would not desire. ... Lasciviousness of mind is often hidden under sad clothing, and the unseemly rudeness of dress is used as a covering to hide the secrets of wanton spirits.**” (St. Ambrose of Milan, *On Immodest Clothing, On the Death of His Brother Satyrus*, Book 2, Section 12, A.D. 379)

So important is the Church’s view on how a person must be modest in public, that even the icons – who are far less able to incite lascivious thoughts than real and physical human beings – are required to also be modest, pure and chaste.

The Council of Trent, *On Immodest Images*: “Moreover, in the invocation of saints, the veneration of relics, and the sacred use of images, every superstition shall be removed, all filthy lucre be abolished; **finally, all lasciviousness be avoided; in such wise that figures shall not be painted or adorned with a beauty exciting to lust**; nor the celebration of the saints, and the visitation of relics be by any perverted into revellings and drunkenness; as if festivals are celebrated to the honour of the saints by luxury and wantonness.” (Session XXV, December 3rd and 4th, 1563)

Since the Church infallibly teaches that modesty must be upheld, it is a mortal sin to dress in an immodest fashion.

In another revelation of Christ to St. Bridget, Our Lord gives her instructions on how the queen of Cyprus must ban and “**put down the shameful custom of women involving tight clothing, display of the breasts, unguents, and many other vanities; for these are things entirely hateful to God.**” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 7, Chapter 16) This shows us that immodest clothing must be punished and repressed by the state, and that those who act against the law of modesty must be punished in order to hinder them from deceiving, hurting and killing souls by their lasciviousness and vanity.

While the world and her citizens love the emptiness and so called beauty of the world, God Himself revealed to St. Bridget that a human need to despise the pleasures and so called beauty of the world, and “pursue the ugliness of the world rather than its beauty” in order to be saved.

The Revelations of Saint Bridget, Book 5, Interrogation 7: “First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “O Judge, I ask you: Why are the words ugly and beautiful used in the world?” Answer to the first question. The Judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Friend, ugly and beautiful in the world are like bitter and sweet. Ugliness of the world, which is adversity and contempt of the world, is like a kind of bitterness conducive to the health of the righteous. Beautiful to the world is its prosperity, which is like a kind of ingratiating sweetness, false and seductive. **Whoever, therefore, flees the beauty of the world and spits out its sweetness will not come to the ugliness of hell or taste its bitterness but will instead ascend to my joy. Thus, in order to escape the ugliness of hell and attain the sweetness of heaven, it is necessary to pursue the ugliness of the world rather than its beauty.** Although I made all things well, and all created things are very good, great caution should be used toward the things that could present an occasion of damage to the soul for those who make irrational use of my gifts.”

PADRE PIO ON MODERN-DAY FASHIONS

1 Timothy 2:9: “In like manner I wish women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety...”

Galatians 5:19: “Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty...”

Padre Pio had strong views on female fashions in dress. When the mini-skirt craze started, no one dared to come to Padre Pio’s monastery dressed in such an inappropriate fashion. Other women came not in mini skirts, but in skirts that were shortish. Padre Pio got very upset about this as well.

Padre Pio tolerated neither tight skirts nor short or low-necked dresses. He also forbade his spiritual daughters to wear transparent stockings. He would dismiss women from the confessional, even before they got inside, if he discerned their dress to be inappropriate. Many mornings he drove one out after another – ending up hearing only very few confessions. He also had a sign fastened to the church door, declaring: “By Padre Pio’s explicit wish, women must enter his confessional wearing skirts at least eight inches (20 cm) below the knees. It is forbidden to borrow longer dresses in church and to wear them for the confessional.”

Padre Pio would rebuke some women with the words, “Go and get dressed.” He would at times add: “Clowns!” He wouldn’t give anyone a pass, whether they were people he met or saw the first time, or long-time spiritual daughters. In many cases, the skirts were many inches below the knees, but still weren’t long enough for Padre Pio! Boys and men also had to wear long trousers, if they didn’t want to be kicked out of the church.

Padre Pio also confirms the point the Bible makes concerning idolatry and its many facets: **“A woman who is frivolous as regards dress can never be clothed in the life of Jesus Christ and she loses adornment of soul once this idol enters into her heart.** Let these women adorn themselves, as St. Paul would have it (1 Tim. 2:9), modestly and sensibly in seemly apparel...” (*Letter to Padre Agostino, 8/2/1913*)

Padre Pio used to refuse to hear the confession of women who were wearing pants or an immodest dress because women should not dress or act like men, for this is an abomination in God’s eyes according to God’s Holy Word.

“A woman shall not wear anything that pertains to a man, nor shall a man put on a woman’s garment; for whoever does these things is an abomination to the LORD your God.” (Deuteronomy 22:5)

God created the human race with two genders, intending each to have his and her proper place in Creation. Men and women are not meant to behave or dress in the same manner.

Part of the beauty of the human race is found in the differences between men and women. We each live within a larger society. We are each influenced by the culture around us. Yet society and culture often teach us false things, which lead us away from God. Most women (at least in Western society and culture) dress and act very much like men. They seek the same roles in society, the family, and the church. They are following a popular teaching of our culture today, that women and men are meant to have the same roles, and especially that women are meant to take up roles formerly held only or mainly by men. They are displaying their adherence to this teaching by dressing like men. This teaching of our culture is contrary to the teaching of Christ.

1 Timothy 2:11-15 “Let the woman learn in silence, with all subjection. But I suffer not a woman to teach, nor to use authority over the man: but to be in silence. For Adam was first formed; then Eve. And Adam was not seduced; but the woman being seduced, was in the transgression. Yet she shall be saved through childbearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.”

God wants men and women to act and dress according to their gender and the place God has given each one in Creation. Clothing and hairstyles are expressions of one's thoughts, behavior, and attitude. Women are not meant to behave like men, nor to have the same roles as men, therefore they should not dress or groom themselves like men. And vice versa. “Think not that I have come to abolish the law and the prophets; I have not come to abolish them but to fulfil them. For truly, I say to you, till heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the law until all is accomplished. Whoever then relaxes one of the least of these commandments and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but he who does them and teaches them shall be called great in the kingdom of heaven.” (Matthew 5:17-19)

A clear sign that most women today are rebelling against God's commandment that women must be subject to men is that almost all women who claim to be Christians refuse to follow Our Lord's commandment in the Holy Bible which teaches that all women must cover their hair when they worship or pray to Our Lord in the Church.

1 Corinthians 11:1-16 “Be ye followers of me, as I also am of Christ. Now I praise you, brethren, that in all things you are mindful of me: and keep my ordinances as I have delivered them to you. But I would have you know, that the head of every man is Christ; and the head of the woman is the man; and the head of Christ is God. Every man praying or prophesying with his head covered, disgraceth his head. **But every woman praying or prophesying with her head not covered, disgraceth her head: for it is all one as if she were shaven. For if a woman be not covered, let her be shorn.** But if it be a shame to a woman to be shorn or made

bald, let her cover her head. The man indeed ought not to cover his head, because he is the image and glory of God; but the woman is the glory of the man. For the man is not of the woman, but the woman of the man. For the man was not created for the woman, but the woman for the man. Therefore ought the woman to have a power over her head, because of the angels. But yet neither is the man without the woman, nor the woman without the man, in the Lord. For as the woman is of the man, so also is the man by the woman: but all things of God. **You yourselves judge: doth it become a woman, to pray unto God uncovered?** Doth not even nature itself teach you, that a man indeed, if he nourish his hair, it is a shame unto him? But if a woman nourish her hair, it is a glory to her; for her hair is given to her for a covering. **But if any man seem to be contentious, we have no such custom, nor the church of God.**”

Douay Rheims Bible Commentary on 1 Corinthians 11:10 explains the words “A power: that is, a veil or covering, as a sign that she is under the power of her husband: and this, the apostle adds, because of the angels, who are present in the assemblies of the faithful.” *Haydock Bible Commentary* on 1 Corinthians 11:16 adds: “*If any man seem to be contentious about this matter, or any other, we have no such custom, nor hath the Church; that is... we have no such custom for women to be in the Church uncovered. (Witham)*”

The Magisterium of the Church – and thus Church teaching about the role of women in society that all must accept and adhere to – includes the teaching of Pope Leo XIII in his 1880 encyclical *Arcanum*, which teaches that: “The husband is the chief of the family and the head of the wife. The woman, because she is flesh of his flesh, and bone of his bone, must be subject to her husband and obey him; not, indeed, as a servant, but as a companion, so that her obedience shall be wanting in neither honor nor dignity. Since the husband represents Christ, and since the wife represents the Church, let there always be, both in him who commands and in her who obeys, a heaven-born love guiding both in their respective duties.” (*Arcanum*, #11) This truth of the Natural Order of the Hierarchy established by God was also affirmed by Pope Pius XI in his encyclical *Casti Connubii*, which invokes Ephesians 5:22, saying: “Let women be subject to their husbands as to the Lord, because the husband is the head of the wife, and Christ is the head of the Church.” (*Casti Connubii*, #26)

The Constitutions of the Holy Apostles: “How wives ought to be subject to their own husbands, and husbands ought to love their own wives. Ye wives, be subject to your own husbands, and have them in esteem, and serve them with fear and love, as holy Sarah honoured Abraham. For she could not endure to call him by his name, but called him lord, when she said, “My lord is old.” (1 Pet. 3:6) In like manner, ye

husbands, love your own wives as your own members, as partners in life, and fellow-helpers for the procreation of children. For says He, "Rejoice with the wife of thy youth. Let her conversation be to thee as a loving hind, and a pleasant foal; let her alone guide thee, and be with thee at all times: for if thou beest every way encompassed with her friendship, thou wilt be happy in her society." (Prov. 5:18 etc) Love them therefore as your own members, as your very bodies; for so it is written, "The Lord has testified between thee and between the wife of thy youth; and she is thy partner, and another has not made her: and she is the remains of thy spirit;" and, "Take heed to your spirit, and do not forsake the wife of thy youth." (Mal. 2:14, 15, 16)"

The duty of the man is to love the woman, and the duty of the woman is to love and obey the man: "For nothing is more bitter than the battle that occurs between people that love one another, and this shows that when one is estranged from his own member, as it is said, this must be caused by a severe bitterness. The role of the husband is to love and the role of the wife is to give way. If each one plays their part, everything will be firm. And the wife will become amicable and loving." (St. Chrysostom, *On the Letter to the Colossians*, Homily 10, PG 62, 365-366)

Few people understand that the devil through his evil servants has tried to directly change and corrupt this divine commandment for all women to be subject to men. In December 1917, Pope Benedict XV exposed the fact that: "*since the French Revolution* men have worked hard to confine within ever narrower limits the Church's influence for good, in the hope that finally this influence would no longer make itself felt in society. And from the very first, everything possible was done [by these revolutionaries] to snatch the woman from the maternal solicitude and vigilance of the Church. It is in fact amazing what the woman can do for the *good* of the human race, or for its *ruin*; if she should leave the common [that is, the traditional Catholic] road, both the civil and domestic orders are *easily* upset. With the decline in religion, cultured women have lost their piety, also their sense of shame; many, in order to take up occupations ill-befitting their sex, took to imitating men; others *abandoned the duties* of the house-wife, for which they were fashioned, to cast themselves recklessly into the current of life. And this is the source of that deplorable perversion of morals, which the disorder *bred of the war* [World War I] has multiplied and propagated beyond all belief." (Pope Benedict XV, Letter *Natalis trecentesimali*, 27 December 1917, *Woman in the Modern World*) Pope Pius XII similarly indicted the Second World War. In 1947 he referred to "the devastating work done during the war, and after the war, toward the ruin of woman and of the family." (*Allocution*, 11 September 1947)

The so-called “women’s liberation movement” is an abomination in the eyes of God. Rather than liberate, it is a debasing of the womanly character and the dignity of motherhood, and indeed of the whole family. This false liberty and unnatural equality with the husband is to the detriment of the woman herself, for if the woman descends from her truly regal throne to which she has been raised by means of the Gospel, she will soon be reduced to the old state of slavery and become as she was among the pagans, the mere instrument of man.

Now, for feminists, the bottom line is **power**. Jobs, careers or even “ordination” are not satisfactory enough. They want to *control the world*, making it the sinful matriarchal utopia that allegedly once existed. Recall that the *Communist Manifesto* called for the proletariat to become the ruling class. Ironically, seeking power has made feminists the useful idiots of Communist *men*!

Communism is particularly characterized by the rejection of any link that binds the woman to the family and the home, and her emancipation, her “liberation,” is proclaimed as a basic principle. She is withdrawn from the family and the care of her children, to be thrust, instead, into public life and collective production under the same conditions as man. The care of home and children is relegated to the collectivity. The right of education is denied to the parents, for it is conceived as the exclusive prerogative of the community.

It is easy to see the disastrous results the feminist movement has caused in society very thoroughly. Frederic Engels, who was Karl Marx’ partner in crime, is considered by many to be the founder of feminism. Feminism is not only a major cause of the breakdown of the traditional family, but it is a burden on the nation’s economy as well. Women who work unnecessarily take jobs away from men who would otherwise have them. Many of them have husbands who make enough money to support the family. But in spite of this they continue to work because they have been brainwashed by the lie that being a housewife is slavery and women have been oppressed by a male-dominated society for thousands of years. In many cases it does not even make sense for them to work and put their children in daycare centers. They spend hundreds of dollars per week in child care. With this huge expense they might as well quit working and care for their children themselves because the cost of daycare nearly equals their salary.

Feminism is also the reason why women don’t wear dresses or skirts anymore. It was Engels’ idea to do away with any differences between the sexes. One way was to have women dress like men and to hold jobs that are traditionally held by men.

Feminism is also the cause of the dying populations of Western nations. The birth rate is lower than the death rate which is why the native population is slowly diminishing.

Feminism plays a major role in abortion. Feminist ideas causes women to have an abortion (and use contraception) because their minds are conditioned to be in the workforce with men. So when a pregnancy occurs they opt to abort because they don't want to care for a baby and work at the same time.

The mass murder of millions and millions of unborn infants in the womb, in the name of "women's liberation" or "choice" is an unspeakable crime crying out to Heaven for divine vengeance! It is a sorrow and a tragedy and a shame that is inexpressible in words. Let it suffice to say that there is only one true liberation and that is the liberation from sin brought about through the Blood of Our Lord Jesus Christ (see Rom. VI, 18).

All people that dress immodestly or tempt others into lasciviousness, whether by their dress, paintings, or by providing or recommending to others bad movies with unacceptable, bad scenes in them, or by linking to websites (such as news articles) that contains immoral and lascivious images, or worse, by posting such images on their own website or forum posts, even if they are posted for a so-called "religious motive", are guilty of the mortal sin of scandal

The Catholic Church based on Sacred Scripture and the Natural Law infallibly condemns all immorality and the exposing of it to both young and old alike.

Matthew 18:6 "But he that shall scandalize one of these little ones that believe in me, it were better for him that a millstone should be hanged about his neck, and that he should be drowned in the depth of the sea."

Luke 17:1-2 "And he said to his disciples: It is impossible that scandals [that is, temptations or encouragements to sin] should not come: **but woe to him through whom they come. It were better for him, that a millstone were hanged about his neck, and he cast into the sea, than that he should scandalize one of these little ones.**"

As we can see here, Jesus says that it's better to be drowned in the depths of the sea than to give "scandal" to anyone. Yet many people do the exact opposite to this infallible precept of the Gospel and gives to all people visiting their website or forum post a direct cause for "scandal" and an occasion of falling into sin through the immoral, evil and sensual images or videos that they promote or link too (such as those frequently contained in news articles).

St. Alphonsus, On the Sin of Scandal: “A mortal sin of scandal is committed by women who go about with their bosom immodestly exposed, or who expose their limbs improperly. Also by actors in immodest comedies, and still more by the persons who compose such comedies; also by painters who paint obscene pictures [or who posts such pictures on the internet for others to behold], and by the heads of families who keep such pictures in their houses. The father who speaks obscenely, or blasphemes the saints, in presence of his children, and the mother who brings into her house to live among her daughters young men who are in love with them, or betrothed to them, or other suspected persons, are guilty of a still more grievous sin of scandal. Some mothers say: “I do not suspect any evil.” I answer, that it is their duty to suspect; otherwise they will have to render to God an account of all the sins which may follow.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 399-400)

Therefore, it is clearly a mortal sin and against God’s law to knowingly post and lead others to lascivious images; and this is true even if these images are posted for a so-called “religious motive” or for exposing “corruption”. For who in his right mind would knowingly put himself or others into possible mortal sin (or even venial sin) of impurity and adultery against their own soul and the all good God for any reason?

The Council of Trent, On Immodest Images: “**Moreover, in the... use of images... all lasciviousness be avoided; in such wise that figures shall not be painted or adorned with a beauty exciting to lust...**” (Session XXV, December 3rd and 4th, 1563)

St. Alphonsus, On the Sin of Scandal: “When speaking of the sixth commandment [against sexual immorality], we should avoid scandalizing the innocent by awakening their curiosity [such as by exposing them to lascivious or immoral images]... it is sufficient, on this point, to condemn in general what offends chastity, without explaining the species or the circumstances [or by posting the immoral image itself]...” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 176)

A person who *obstinately* posts such images, links to them or search for them definitely commits a mortal sin, **not only for putting himself in totally unnecessary temptations and for beholding what is not lawful for him to behold, but also for tempting his neighbor and for exposing him to behold what is not lawful for him to behold.** “It is not lawful,’ says [Pope] St. Gregory, ‘to behold what it

is not lawful to covet.’ The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul.” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

St. Alphonsus: **“With regard to removing evil.** 1. A father must prevent his children from associating with bad company, or with ill-conducted servants, or with a master who does not give a good example. 2. He must remove from his house any male or female servant that may be a source of temptation to his daughters or sons. Virtuous parents do not admit into their house young female servants when their sons are grown up. 3. He should banish from his house all books that treat on obscene subjects, or on profane love, romances, and all similar works; such books are the ruin of innocent young persons. Videumaun tells us of a young man who was an example to all his fellow-citizens. He accidentally read an obscene book, and fell into such horrid crimes that he became the scandal of the entire people. His conduct was so scandalous that the magistrates were obliged to banish him from the city. Another young man, who had failed in his efforts to seduce a woman, put a book in her way that treated on love, and thus he made her lose her honor and her soul. A parent is still more strictly bound to remove the class of books that has now become so common, which, besides the other poison, contains also errors against faith or against the Church. **4. He is bound to remove from his house immodest pictures, particularly if they are obscene. Father Rho tells us that Cardinal Bellarmine went into a private gentleman’s house, where he happened to see some immodest pictures; so he said to him: “My friend, I am come to entreat you for God’s sake to do a work of charity in clothing the naked.” The gentleman promised to do so; so the Cardinal pointed to the picture, saying: “There are the naked people I mean.” Oh, how delighted is the devil when he sees in any house an immodest picture! It is related in the life of Father John Baptist Vitelli that a troop of devils was once seen in the hall of a certain nobleman offering incense to an immodest picture that hung there, in return for the souls which they gained by it.** 5. A parent should forbid his children to frequent masquerades or public dancing-houses, or to act a part in comedies. He should not allow his daughters to be taught by any strange man. Oh, how dangerous is it for young women to receive instructions from men! Instead of learning to read, they learn to commit mortal sins. A parent should get his daughters instructed by a woman, or by a little brother; I say *little*, for even in a brother, when he is grown up, there is some danger. Parents must be very particular never to allow their sons and daughters to sleep in the same bed [or in the same room], and much less in the same bed with their father and mother. They should also take care not to permit their daughters to converse alone and familiarly with any man, though he be the

first saint in the world. The saints in heaven only are incapable of falling; but the saints on earth are flesh like others, and if they do not avoid the occasions of sin, may become devils. Hence, a father will do well to recommend the most virtuous and steady of his daughters to let him know secretly whenever she sees any of her sisters keep up such familiarity, or when she sees any other disorder in the family. ”
(*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 451-453)

While many people would never post the more outrageous images or videos on their own website or forum posts themselves, they nevertheless would have no scruple about linking to those images or videos if they are contained on other peoples websites (such as news websites or youtube), just as if they thought that they will be without guilt in leading people to behold those images or videos because someone else has posted them. Well, they will not!

Many of them would also have no problem or scruple about posting “less” immodest forms of pictures or videos of both women and men immodestly dressed after the world’s fashion on their own website or forum posts, or even link to such articles where such images or videos are contained. This is not acceptable behavior.

Pope Leo XIII, *Exeunte iam anno* (# 10), Dec. 25, 1888: **“Now the whole essence of a Christian life is to reject the corruption of the world and to oppose constantly any indulgence in it...”**

In truth, if anyone obstinately posts any kind of immodesty at their website or forum posts or links to them – such as by posting or linking to pictures or videos that shows the so-called modern day women’s fashion that reveals the womanly figure by the wearing of pants and tight clothing in a revealing, sensual or immodest way – this would not only be immodest and immoral, but also completely evil and a mortal sin since such clothing has the direct and potential cause to incite a man’s lust and hence cause him, and all the visitors or viewers of that page, to commit the mortal sin of lust and adultery in their hearts (Matthew 5:28).

This means that it is absolutely forbidden to post links to many news website/articles by default since they contain totally immoral and immodest pictures all over the place. Yet many evil people—and not infrequently so—even traditional so-called “Catholics”, on various forums and websites links to such websites containing such immodesty all the time, *even though they are perfectly aware of that they contain such immodesty*, to the destruction of their own soul (since they must not put themselves in temptations or enter

such websites with images on, if they have images on) and the souls of others (whom gets scandalized and led into sin by their example) and the offense of God (whom they grieve by their bad life and example)—whom they claim to worship.

St. Alphonsus: **“4. But let us return to the necessity of avoiding the occasions of sin. It is necessary, also, to abstain from looking at immodest pictures. St. Charles Borromeo forbids all fathers of families to keep such pictures in their houses.** It is necessary, also, to abstain from reading bad books, and not only from those that are positively obscene, but also from those that treat of profane love, such as Ariosto’s poems, the "Pastor Fido," and all such works. Fathers should not allow their children to read romances. These sometimes do more harm than even obscene books; they put fantastical notions and affections into young persons heads, which destroy all devotion, and afterwards impel them to give themselves up to sin. "Vain reading," says St. Bonaventure, "begets vain thoughts and extinguishes devotion." Make your children read spiritual books, ecclesiastical histories, and the lives of the saints. And here I repeat: Do not allow your daughters to be taught their lessons by a man, though he be a St. Paul or a St. Francis of Assisi. The saints are in heaven.

“5. Be careful, also, not to permit your sons to act plays, nor even to be present at an immodest comedy. St. Cyprian says: "Who went chaste to the play, returned unchaste." A young man or woman goes to the play full of modesty and in the grace of God, and returns home without modesty and at enmity with God. Do not allow your children to go to those feasts of the devil where there is dancing, courting, immodest singing, and sinful amusements. "Where there is dancing," says St. Ephrem, "there a feast of the devil is celebrated." But you will say: "What harm is there in a little relaxation and amusement?" St. Peter Chrysologus says: "They are not amusements, but grievous offences against God." A certain companion of the servant of God, Father John Baptist Vitelli, wished, against the will of the father, to go to a festivity of this kind which was celebrated at Norcia; the consequence was, first, he lost the grace of God, then he abandoned himself to a wicked life, and in the end was killed by the hand of his own brother.

“6. Finally, some one may ask whether it is a mortal sin to make love [he is referring to courtship]. What can I say? Ordinarily speaking, I say that persons who give themselves up to lovemaking [or courtship] are scarcely free from the proximate occasion of sinning mortally. Experience shows that few of them are exempt from grievous sins. If they do not commit mortal sin in the beginning of their courtship, they will in the course of time very easily fall into it: for at first they speak together through a predilection for each other’s conversation; this predilection afterwards grows into a passion; when the passion has taken root, it

blinds the mind, and precipitates the soul into a thousand sins of bad thoughts, of immodest words, and, in the end of sinful acts. Cardinal Pico de la Mirandola, bishop of Albano, forbade the confessors of his diocese to absolve those lovers who, after being duly admonished, continued to hold long conversations together, particularly if they should be alone, or if the conversations should be of great length, or clandestine, or by night. "But, Father," some of them will say, "I have no bad intention. I have not even bad thoughts." Young men and young girls, avoid these amatory conversations with persons of a different sex. In the beginning the devil does not suggest bad thoughts, but when the affection has taken root it will not allow you to see the evil you do; and almost without knowing how, you will find that you have lost your soul, your God, and your honor. Oh! how many innocent young persons does the devil gain in this way!" (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 480-482)

Also, since immodest website or forum posts frequently appears on the internet and search engines and any one at any site can link to these articles, pictures or videos that a website owner or forum user were responsible for uploading: this means that many people unknowingly can be exposed to these pictures or articles without knowing their graphic content. And that is another reason why it is forbidden to post immodest images or videos for any reason.

Rev. F.X. Schouppe, S.J., *The Dogma of Purgatory*, Chapter XXXI: "A painter of great skill and otherwise exemplary life had once made a painting not at all conformable to the strict rules of Christian modesty. It was one of those paintings which, under the pretext of being works of art, are found in the best families, and the sight of which causes the loss of so many souls. True art is an inspiration from Heaven, which elevates the soul to God; profane art, which appeals to the senses only, which presents to the eye nothing but the beauties of flesh and blood, is but an inspiration of the evil spirit; his works, brilliant though they may be, are not works of art, and the name is falsely attributed to them. They are the infamous productions of a corrupt imagination. The artist of whom we speak had allowed himself to be misled in this point by bad example. Soon, however, renouncing this pernicious style, he confined himself to the production of religious pictures, or at least of those which were perfectly irreproachable. Finally, he was painting a large picture in the convent of the discalced Carmelites, when he was attacked by a mortal malady, Feeling that he was about to die, he asked the Prior to allow him to be interred in the church of the monastery, and bequeathed to the community his earnings, which amounted to a considerable sum of money, charging them to have Masses said for the repose of his soul. He died in pious sentiments, and a few days passed, when a Religious who had stayed in the choir after Matins **saw him**

appear in the midst of flames and sighing piteously. "What!" said the Religious, "have you to endure such pain, after leading so good a life and dying so holy a death?" "Alas!" replied he, "it is on account of the immodest picture that I painted some years ago. When I appeared before the tribunal of the Sovereign Judge, a crowd of accusers came to give evidence against me. They declared that they had been excited to improper thoughts and evil desires by a picture, the work of my hand. In consequence of those bad thoughts some were in Purgatory, others in Hell. The latter cried for vengeance, saying that, having been the cause of their eternal perdition, I deserved, at least, the same punishment. Then the Blessed Virgin and the saints whom I had glorified by my pictures took up my defence. They represented to the Judge that that unfortunate painting had been the work of youth, and of which I had repented; that I had repaired it afterwards by religious objects which had been a source of edification to souls." In consideration of these and other reasons, the Sovereign Judge declared that, on account of my repentance and my good works, I should be exempt from damnation; but at the same time, He condemned me to these flames until that picture should be burned, so that it could no longer scandalise any one." Then the poor sufferer implored the Religious to take measures to have the painting destroyed. "I beg of you," he added, "go in my name to such a person, proprietor of the picture; tell him in what a condition I am for having yielded to his entreaties to paint it, and conjure him to make a sacrifice of it. If he refuses, woe to him! To prove that this is not an illusion, and to punish him for his own fault, tell him that before long he will lose his two children. Should he refuse to obey Him who has created us both, he will pay for it by a premature death." The Religious delayed not to do what the poor soul asked of him, and went to the owner of the picture. The latter, on hearing these things, seized the painting and cast it into the fire. Nevertheless, according to the words of the deceased, he lost his two children in less than a month. The remainder of his days he passed in penance, for having ordered and kept that immodest picture in his house. **If such are the consequences of an immodest picture, what, then, will be the punishment of the still more disastrous scandals resulting from bad books, bad papers, bad schools, and bad conversations?"**

This shows us, once again, that if we allow a single picture, video, article, book or song to tempt either ourselves or others, we will be damned not only on account of the sins in others we are responsible for, but also on account of our own sins – unless we repent. Concerning the great evil of giving to others a cause of “scandal”, St. Alphonsus Liguori preached the following terrifying words in a sermon to his congregation:

St. Alphonsus Liguori, **On the Sin of Scandal**: "The wolf catches and scatters the sheep." (John 10.12) The wolves that catch and scatter the sheep of Jesus Christ are the authors of scandal, who, not content with their own destruction, labor to destroy others. But the Lord says: "Woe to that man by whom the scandal comes." (Matt. 18.7) Woe to him who gives scandal, and causes others to lose the grace of God. Origen says that "**a person who impels another to sin, sins more grievously than the other.**" If, brethren, there be any among you who has given scandal, I will endeavor this day to convince him of the evil he has done, that he may bewail it and guard against it for the future. **I will show, in the first point, the great displeasure which the sin of scandal gives to God; and, in the second, the great punishment which God threatens to inflict on the authors of scandal.**

First Point. On the great displeasure which the sin of scandal gives to God.

"1. It is, in the first place, necessary to explain what is meant by scandal. Behold how St. Thomas defines it: "Scandal is a word or act which gives occasion to the ruin of one's neighbor." (S. Theol. 2-2, q. 45, art. 1) **Scandal, then, is a word or act by which you are to your neighbor the cause or occasion of losing his soul [such as by posting or linking to soul slaying material that will induce others to sin]. It may be direct or indirect. It is direct when you directly tempt or induce another to commit sin. It is indirect when, although you foresee that sinful words or actions will be the cause of sin to another, you do not abstain from them. But scandal, whether it be direct or indirect, if it be in a matter of great importance, is always a mortal sin.**

"2. Let us now see the great displeasure which the destruction of a neighbor's soul gives to God. To understand it, we must consider how dear every soul is to God. He has created the souls of all men in his own image. "Let us make man in our image and likeness." (Gen. 1.26) Other creatures God has made by a fiat -- by an act of his will; but the soul of man he has created by his own breath. "And the Lord breathed into his face the breath of life." (Gen. 2.7) The soul of your neighbor God has loved for eternity. "I have loved you with an everlasting love." (Jer. 31.3) He has, moreover, created every soul to be crowned in Paradise, and to be a partner in his glory. "That by these you may be made partakers of the divine nature." (2 Peter 2.4) In heaven he will make the souls of the saints partakers of his own joy. "Enter into the joy of your Lord." (Matt. 25.21) To them he shall give himself as their reward. "I am your reward exceedingly great." (Gen. 15.1)

"3. But nothing can show the value which God sets on the souls of men more clearly than what the Incarnate Word has done for their redemption from sin and hell. "If," says St. Eucharis, "you do not believe your Creator, ask your Redeemer,

how precious you are." Speaking of the care which we ought to have of our brethren, St. Ambrose says: "The great value of the salvation of a brother is known from the death of Christ." We judge of the value of everything by the price paid for it by an intelligent purchaser. Now, Jesus Christ has, according to the Apostle, purchased the souls of men with his own blood. "You are bought with a great price." (1 Cor. 6.20). . . **Hence, the Savior tells us that whatever good or evil we do to the least of his brethren, we do to himself. "So long as you did it to one of these my least brethren, you did it to me." (Matt. 25.40)**

"4. From all this we may infer how great is the displeasure given to God by scandalizing a brother, and destroying his soul. It is enough to say that they who give scandal rob God of a child, and murder a soul, for whose salvation he has spent his blood and his life. Hence, St. Leo calls the authors of scandals murderers." *Quisquis scandalizat, mortem infert animae proximi.*" They are the most impious of murderers; because they kill not the body, but the soul of a brother, and rob Jesus Christ of all his tears, of his sorrows, and of all that he has done and suffered to gain that soul. Hence the Apostle says: "Now, when you sin thus against the brethren, and wound their weak conscience, you sin against Christ." (1 Cor. 8.12) **They who scandalize a brother, sin against Christ; because, as St. Ambrose says, they deprive him of a soul for which he has spent so many years, and submitted to so many toils and labors.** It is related that St. Albert the Great spent thirty years in making a head, which resembled the human head, and uttered words: and that St. Thomas, fearing that it was done by the agency of the devil, took the head and broke it. St. Albert complained of the act of St. Thomas, saying: "You have broken of mine the work of thirty years." I do not assert that this is true; but it is certain that, when Jesus Christ sees a soul destroyed by scandal, he can reprove the author of it, and say to him: Wicked wretch, what have you done? You have deprived me of this soul, for which I have labored thirty-three years.

"5. We read in the Scriptures that the sons of Jacob, after having sold their brother Joseph to certain merchants, told his father that wild beasts had devoured him. "Fera pessima devoravit eum." (Gen. 37.20) To convince their father of the truth of what they said, they dipped the coat of Joseph in the blood of a goat, and presented it to him, saying: "See whether this be your son's coat or not" (v. 32). In reply, the afflicted father said with tears: "It is my son's coat: an evil wild beast has eaten him" (v. 33). Thus, we may imagine that, when a soul is brought into sin by scandal, the devils present to God the garment of that soul dipped in the blood of the Immaculate Lamb, Jesus Christ -- that is, the grace lost by that scandalized soul, which Jesus Christ had purchased with his blood and that they say to the Lord: "See whether this be your son's coat or not." If God were capable of shedding tears, he would weep more bitterly than Jacob did, at the sight of that lost soul -- his

murdered child -- and would say: "It is my son's coat: an evil wild beast has eaten him." **The Lord will go in search of this wild beast, saying: "Where is the beast? where is the beast that has devoured my child?" When he finds the wild beast, what shall he do with him?**

"6. "I will," says the Lord by his prophet Hosea, "meet them as a bear that is robbed of her whelps." (Hosea 13.8) When the bear comes to her den, and finds not her whelps, she goes about the wood in search of the person who took them away. When she discovers the person, oh! with what fury does she rush upon him! It is thus the Lord shall rush upon the authors of scandal, who have robbed him of his children. Those who have given scandal will say: My neighbor is already damned; how can I repair the evil that has been done? **The Lord shall answer: Since you have been the cause of his perdition, you must pay me for the loss of his soul. "I will require his blood at your hands." (Ezek. 3.20)** It is written in Deuteronomy, "You shall not pity him, but shall require life for life" (19.21). You have destroyed a soul; you must suffer the loss of your own. Let us pass to the second point.

"Second Point. The great punishment which God threatens to those who give scandal.

"7. "Woe to that man by whom the scandal comes." (Matt. 18.7) **If the displeasure given to God by scandal be great, the chastisement which awaits the authors of it must be frightful.** Behold how Jesus Christ speaks of this chastisement: "But he that shall scandalize one of these little ones that believe in me, it were better for him that a millstone should be hanged about his neck, and that he should be drowned in the depth of the sea." (Matt. 18.6) If a malefactor dies on the scaffold, he excites the compassion of the spectators, who at least pray for him, if they cannot deliver him from death. But, were he cast into the depths of the sea, there would be no one present to pity his fate. **A certain author says that Jesus Christ threatens the person who scandalizes a brother with this sort of punishment, to signify that he is so hateful to the angels and saints, that they do not wish to recommend to God the man who has brought a soul to perdition. "He is declared unworthy not only to be assisted, but even to be seen." (Mansi. ch. 3, no. 4)**

"8. **St. John Chrysostom says that scandal is so abominable in the eyes of God, that though he overlooks very grievous sins, he cannot allow the sin of scandal to pass without adequate punishment.** "Tam Deo horribile est scandalum, ut peccata graviora dissimulet non autem peccata ubi frater scandalizatur." God himself says the same by the prophet Ezekiel: "Every man of the house of Israel, if he... set up the stumbling block of his iniquity... I will make him an example and a proverb, and will cut him off from the midst of my people." (Ezek. 14.7, 8) And, in reality, **scandal is one of the sins which we find in the**

sacred Scriptures punished by God with the greatest rigor. Of Eli, because he did not correct his sons, who gave scandal by stealing the flesh offered in sacrifice (for parents give scandal, not only by giving bad example, but also by not correcting their children as they ought), the Lord said: "Behold, I do a thing in Israel: and whosoever shall hear it, both his ears shall tingle." (1 Sam. 3.11) And speaking of the scandal given by the sons of Eli, the inspired writer says: "Wherefore the sin of the young men was exceedingly great before the Lord." (Ibid. 2.17) **What was this exceedingly great sin? It was, says St. Gregory, in explaining this passage, drawing others to sin.** "Quia ad pecandum alios pertrahebant." Why was Jeroboam chastised? Because he scandalized the people: he "has sinned, and made Israel sin." (1 Kings 14.16) In the family of Ahab, all the members of which were the enemies of God, Jezebel was the most severely chastised. She was thrown down from a window, and devoured by dogs, so that nothing remained but her "skull, and the feet, and the extremities of her hands." And why was she so severely punished? Because "she set Ahab on to every evil."

"9. For the sin of scandal hell was created. "In the beginning God created heaven and earth." (Gen. 1.1) But, when did he create hell? It was when Lucifer began to seduce the angels into rebellion against God. Lest he should continue to pervert those who remained faithful to God, he was banished from heaven immediately after his sin. Hence Jesus Christ said to the Pharisees, **who by their bad example scandalized the people, that they were children of the devil, who was from the beginning a murderer of souls.** "You are of your father, the devil: he was a murderer from the beginning." (John 8.44) And when St. Peter gave scandal to Jesus Christ, by suggesting to him not to allow his life to be taken away by the Jews, and thus endeavoring to prevent the accomplishment of redemption, the Redeemer called him a devil. "Go behind me, Satan; you are a scandal to me." (Matt. 16.23) **And, in reality, what other office do the authors of scandal perform, than that of a minister of the devil? If he were not assisted by such impious ministers, he certainly would not succeed in gaining so many souls. A scandalous companion does more injury than a hundred devils.**

"10. On the words of Hezekiah, "Behold, in peace is my bitterness most bitter" (Isa. 38.17), St. Bernard, in the name of the Church, says: "Peace from pagans, peace from heretics, but no peace from children." At present the Church is not persecuted by idolaters, or by heretics, **but she is persecuted by scandalous Christians,** who are her own children. In catching birds, we employ decoys, that is, certain birds that are blinded, and tied in such manner that they cannot fly away. It is thus the devil acts. "When," says St. Ephrem, "a soul has been taken, it becomes a snare to deceive others." **After having made a young man fall into sin, the enemy first blinds him as his own slave, and then makes him his decoy to**

deceive others; and to draw them into the net of sin, he not only impels, but even forces him to deceive others. "The enemy," says St. Leo, "has many whom he compels to deceive others." (Serm. de Nativ.)

"11. Miserable wretches! the authors of scandal must suffer in hell the punishment of all the sins they have made others commit. Cesarius relates (Bk. 2, ch. 6) that, after the death of a certain person who had given scandal, a holy man witnessed his judgment and condemnation, and saw that, at his arrival at the gate of hell, **all the souls whom he had scandalized came to meet him, and said to him: Come, accursed wretch, and atone for all the sins which you have made us commit [by your deeds and actions, such as by immodest forum posts, images and links that contains such images etc]. They then rushed in upon him, and like so many wild beasts, began to tear him in pieces.** St. Bernard says that, in speaking of other sinners, the Scriptures hold out hopes of amendment and pardon; **but they speak of those who give scandal as persons separated from God, of whose salvation there is very little hope.** "Loquitur tanquam a Deo separati, unde hisce nulla spes vitae esse poterit."

"12. Behold, then, the miserable state of those who give scandal by their bad example, who utter immodest words before their companions [or post immodest images or videos, or promotes them, or links to them], in the presence of young females, and even of innocent children, who, in consequence of hearing those words [or seeing those images in the news article or video clip], commit a thousand sins. Considering how the angel-guardians of those little ones weep at seeing them in the state of sin, **and how they call for vengeance from God against the sacrilegious tongues [and actions] that have scandalized them.** A great chastisement awaits all who ridicule those who practice virtue. **For many, through fear of the contempt and ridicule of others, abandon virtue, and give themselves up to a wicked life. What shall be the punishment of those who send messages to induce others to sin? or of those who boast of their own wicked actions? God! instead of weeping and repenting for having offended the Lord, they rejoice and glory in their iniquities! Some advise others to commit sin; others induce them to it; and some, worse than the devils, teach others how to sin. What shall we say of fathers and mothers, who, though it is in their power to prevent the sins of their children, allow them to associate with bad companions, or to frequent certain dangerous houses [or internet sites, or allow them watching the television or listening to secular sinful music], and permit their daughters to hold conversations with young men? Oh! with what scourges shall we see such persons chastised on the day of judgment!**

“13. Perhaps some father of a family among you will say: Then, I am lost because I have given scandal? Is there no hope of salvation for me? No: I will not say that you are past hope -- the mercy of God is great. **He has promised pardon to all who repent. But, if you wish to save your soul, you must repair the scandal you have given.** "Let him," says Eusebius Emmissenus, "who has destroyed himself by the destruction of many, redeem himself by the edification of many." (Hom. 10 ad Mon.) You have lost your soul, and have destroyed the souls of many by your scandals. You are now bound to repair the evil. **As you have until now drawn others to sin, so you are bound to draw them to virtue by words of edification, by good example, by avoiding sinful occasions, by frequenting the sacraments, by going often to the church to pray, and by attending sermons. And from this day forward avoid, as you would death, every act and word which could scandalize others.** "Let their own ruin," says St. Cyprian, "suffice for those who have fallen." (Bk. 1, L. 3) And St. Thomas of Villanova says: "Let your own sins be sufficient for you." **What evil has Jesus Christ done to you that it is not enough for you to have offended him yourselves, but you wish to make others offend him? This is an excess of cruelty.**

“14. **Be careful, then, never again to give the smallest scandal. And if you wish to save your soul, avoid as much as possible those who give scandal. These incarnate devils shall be damned; but, if you do not avoid them, you will bring yourself to perdition.** "Woe to the world because of scandals," says the Lord (Matt. 18.7), that is, many are lost because they do not fly from occasions of scandal. But you may say: Such a person is my friend; I am under obligations to him; I expect many favors from him. But Jesus Christ says: "If your right eye causes you to sin, pluck it out and cast it from you. It is better for you, having one eye, to enter into life, than, having two eyes, to be cast into hell fire." (Matt. 18.9) **Although a certain person was your right eye, you must withdraw for ever from her; it is better for you to lose an eye and save your soul, than to preserve it and be cast into hell.**" (St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

Question: Is it a sin to willfully look at persons or things that one are sexually attracted to and that arouse one's sexual desire? Is it permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor?

Answer: Yes, it is a sin to willfully look at, and to continue to look at, things that arouse one's sexual desire. In addition, the Church also condemns even putting oneself in "the

proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” (Pope Innocent XI) which shows us that one is not even allowed to watch or listen to things like dangerous and worldly media or remain in situations where one can become tempted to commit a sin. This, of course, proves that the Church abhors every act of the will where we unnecessarily allow ourselves to be tempted, or to be in a place or situation where we know that there is a great chance that something will tempt us, or be against God.

Custody of the eyes is always necessary for obtaining salvation, and so it is clearly sinful to fix one’s eyes on a person or an object that one knows will arouse sinful thoughts and desires. “Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord**, and easily fall into some grievous transgressions.” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

Our enemy, the Devil, first and foremost comes to us and enter our hearts through our eyes. No other sense is more potent in tempting man. Learning to control what you look at is absolutely crucial in order to be saved, for every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, or any object at all for that matter, even if modest, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful with your eyes (or even something licit but which is very beautiful) you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying 1 or 3 Hail Mary’s, which is highly recommended since it helps against impurities.

Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to control their eyes. St. Ignatius of Loyola for example rebuked a brother for looking at his face for more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, but the world and current custom and habit tells you to always watch the person you are with, or looking at, in the face, **even if they are on the Television!** This is a bad custom or habit to say the least. This will many times lead to sins and impure thoughts and temptations of the Devil. Modesty and purity requires us to not stare people in the face, and especially the eyes, even at all, or only for a very short moment, even when we talk to them directly. In former times, this was common knowledge.

St. Alphonsus Liguori writes the following concerning this: “**But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal**

consent. "It is not lawful," says [Pope] St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul." (*The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

This virtue may indeed be hard to put into practice for many in the beginning, but overtime and with practice, it will become easier.

The above quote from St. Alphonsus also shows why most of the things broadcasted on the media are totally unsuitable to watch or read. News in itself isn't evil or contrary to God or morals but most newspapers or news-channels today have totally unacceptable pictures or immodestly dressed or very beautiful tv-hosts, which make them extremely unsuitable to read or watch, or at least to fix one's eye on. Remember, "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. Therefore, if you care for your salvation, you must not read any newspaper or magazine or watch any show or film that contains immodesty of people tempting you.

St. Alphonsus, On Avoiding the Occasion of Sin: **"Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin. And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin."** For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 543)

For example, in the past I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked (on my web-browser). In fact, I have even made a habit of surfing the web without any images or JavaScript enabled at all, or at least without images on depending on the browser and the work I do. Almost all sites works perfectly fine without images and JavaScript enabled anyway. And on the few sites that don't work without JavaScript or images enabled, one can always allow an exception for that site.

It is highly important for one's salvation to block and not allow images to be shown when surfing the internet because without a doubt, almost all sites without exception will have

some form or another of immodestly dressed women displayed; and, in the cases they are not immodest, they are still very beautiful or sensual looking. It's unavoidable, even if the article may seem sound. In truth, I have seen and learned that from personal experience too many times.

Adblock or Adblock Plus extension for Firefox or Google Chrome web-browsers are also good tools to **get rid of all internet ads, immoral or otherwise.** And so if people don't use a web-browser that can use extensions (or if they don't have an Adblock installed) they must change internet browser and install an Adblock by virtue of obedience to God's law that demands modesty and the avoidance of occasions of falling into sin when it is possible to do so.

That one must avoid the proximate occasion of sin in order to be *Saved* and receive *Forgiveness of one's sins* from God is a certain fact of the Natural and Divine law that has always been taught by the Church and Her Saints. For instance, Blessed Pope Innocent XI during his papacy, condemned three propositions that denied this truth:

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: "**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: "The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Here we see that the Church confirms that the opinion that "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" **is directly condemned.** And this condemnation is about those who "seek directly the proximate occasion for sinning" for a good cause, rather than for a selfish cause. But most people in this world do not even watch or listen to evil and ungodly media for a good cause but rather for the sake of pleasure or for other unnecessary reasons, and it is certainly *not* necessary "for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor."

This shows us that the Church and the Natural Law absolutely abhors and condemns the opinion that one can watch or listen to media that can tempt a person to sin. Indeed, not only the occasions of sin, like evil, worldly and ungodly media, but also the “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” must be totally rejected and shunned if one wants to attain salvation.

People who reject this advice and continue to put themselves in a proximate or near occasion of sin will undoubtedly lose their souls, since God will allow the devil to fool them in some way since they rejected the Word of God, and chose to put themselves in the way of temptation. Many there are, indeed, who presumptuously claim that they won't get tempted by watching or listening to worldly media, or that they will be able to control it, but here we see in the condemnations of Blessed Pope Innocent XI that one may not even put oneself in “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor”. God will undoubtedly leave a person who is presumptuous and prideful, and the Church and Her Saints have always condemned such individuals that trusts in their own strength. As a matter of fact, one can even understand from the light of natural reason that one is not allowed to put oneself in the occasion of sin, so those who do this act will have no excuse whatsoever on the day of judgment. In addition, a person who watches bad, worldly or ungodly media, tempts his fellow man to watch these evil things also, and thus, by his bad example, puts both himself and others in the way of damnation by his selfishness and presumption. So in addition to damning himself *if he obstinately continues in such a course of life*, such a person also actually tries to damn others by his bad example, trying to drag others with him into the eternal darkness and fire of hell. This is a kind of evil that is breathtaking to behold! It is thus a fact **“that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.”** (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

The pitiful and unreasonable addiction to media by so many “Catholics” or “Christians” today is something new, and almost no one before the 20th century was so miserably addicted to it as the weak and bad willed population of our own times! The amount of pitiful and pathetic excuses that we have had to hear from bad willed people who try to excuse their act of putting themselves in the proximate or near occasion of sin is, simply said, almost endless. Even though they understand that they are not allowed to endanger their souls, they just couldn't care since they are hooked on the media, just like a drug addict, who need his daily “fix” to endure the day. For about a hundred years ago, almost no media existed as compared to today, and people thrived and the crime rates was as nothing when compared to today. So the unreasonable addiction to media cannot be excused, for man does not need media at all to survive, and putting oneself in the near or

“the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” is directly condemned by the Church.

Concerning music, it is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn't praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and it's even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can, for example, listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc.

The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't

mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance... if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse... Never was there such an art form directed so exclusively to children... [Every Catholic must of course understand that masturbation is a clear mortal sin!] The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, *Closing of the American Mind*, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of evil or ungodly music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so. In short, just like with all bad or worldly media, God will abandon a person who listens to such worldly music since they chose to put themselves in the proximate occasion for sinning.

In conclusion: We advice all people to use the internet in this safe way as described above, and always have images blocked. And we want to warn people not be deceived by the Devil or their **evil attachment to images on this point**. Again, remember what St. Alphonsus says: “when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.”

Attachment to images made me delay using the internet in this safe way for way too long. If there are images you want to view, then you can always open another web-browser (with an ad-block installed!) where images are enabled, or enable them quickly on the web-browser you’re currently on. (Or you can just right click on the image and press “view image” on Firefox so that the image can be seen.) Most of the time there are no **real reason or necessity to see any images anyway**. Only curiosity makes us want to see them. Of course, when images are necessary or needed, then it is lawful to surf with them on for as long as it is necessary, provided it is not a danger to one’s soul and the site is not bad. But how often do we need to see images at all times? Never. Only at a particular time or occasion, such as for a work, or for curiosity when reading some article, but other than that we have no reason or necessity to have them on, and therefore, they must be off.

The best and easiest user experience in using the internet in this safe way is using Google Chrome or Firefox web-browser with an add-on or extension installed that manually blocks and unblocks all images easily with just one click of a button, which means that you will not have to enter settings all the time to do this. By using extension to block images, you can just click on the icon visible on the top-right side of the web-browser, thus manually blocking and unblocking all images.

For an ad-block for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock/ghhmmpiobklfepjocnamgkbbiglidom?hl=en>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock-plus/cfhdojbkjhnklbpkdaibdcdddilifdb>

For an ad-block for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-plus/>

(The above adblock is the most popular for Firefox. However, this adblock allows non-intrusive ads (usually text ads only) by default but this option can be disabled in settings.)

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-edge/>

(Adblock Edge is a fork of the Adblock Plus extension for blocking advertisements on the web, without sponsored ads whitelist or showing non-intrusive ads.)

For an image blocker for Google Chrome web-browser, visit this link:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/block-image/pehaalcefcjfccdpbckoablngfkfgfj>

For an image blocker for Firefox web-browser, visit this link:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-block/>

For a flash block (it blocks videos and other flash related objects from automatically playing or showing themselves without your authorization) for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashblock/gofhjkjmkpinhpoiabjplobcaignabnl>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashcontrol/mfidmkgfnfgnkihnejklbekckimkipmoe>

For a flash block (java block; image block etc.) for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/flashblock/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/noscript/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-and-flash-blocker/>

If you don't use an add-on (which you should be doing) the best browser to use is the Google Chrome web-browser since it allows you the option to disable both images and JavaScript on all specific internet sites (Firefox doesn't allow this option with Java or Images at all unless one first download extensions); and it is best since it allows you (after you have disabled images and Java in settings) an option to enable the images or java on the site you're currently on—without having to enter settings all the time to do this. The bad thing with this option, however, is that it perpetually enables and allows all images to be shown on that domain and not just temporarily. So do not allow images to be shown in this way on all sites or bad sites but only on trustworthy sites you go to often. **It is idiocy to perpetually allow images on various websites just because you are curious of the pictures in one article.** (You can also remove sites manually from “allow images” exceptions in settings afterwards if you made a mistake.)

Also, on Firefox, the images displayed by Google is not blocked by image blockers. I don't know why this is. On Chrome however all images get's blocked. (That is why we recommend users to use Google chrome instead of Firefox.) So when you search for something on this browser, you will not risk seeing something bad being displayed by Google against your will. The only option for Firefox is to block these images manually through adblock filters. If anyone want help with this, just contact us and we can give you the information and code needed.

Always surf without images on. Don't be a fool by rejecting this advice of the Popes and Saints of the Church concerning the unlawfulness of putting oneself in the proximate occasion for sinning and of looking on things that are unlawful to covet or behold and that are a danger to one's salvation. If you want to see images on some site, then allow the images only temporarily and afterwards block it again so that you do not continue surfing the internet with images on.

And yes, it is a sin to refuse to follow this advice since it's virtually impossible to escape bad and immodest images and commercials of men or women tempting you every day when surfing the internet (and the same of course applies to watching most media too, which is why we recommend people

never to watch movable images and that they only listen to the audio). Only a *condemned person* not fearing God or sin at all would refuse to follow this good advice that helps him avoid falling into sexual temptations and sins everyday.

St. Alphonus, **On Avoiding the Occasions of Sin**: "We find in this day's gospel that after his resurrection Jesus Christ entered, though the doors were closed, into the house in which the apostles were assembled, and stood in the midst of them. St. Thomas says that the mystical meaning of this miracle is that the Lord does not enter into our souls unless we keep the door of the senses shut. (On John, 20, 4) If, then, we wish Jesus Christ to dwell within us, we must keep the doors of our senses closed against dangerous occasions, otherwise the devil will make us his slaves. I will show today the great danger of perdition to which they who do not avoid the occasions of sin expose themselves.

"1. We read in the Scriptures that Christ and Lazarus arose from the dead. Christ rose to die no more: "Christ rising from the dead, dies no more." (Rom. 6. 9); but Lazarus arose and died again. The Abbot Gueric remarks that Christ arose free and unbound; "but Lazarus came forth bound feet and hands." (John 11.44) Miserable the man, adds this author, who rises from sin bound by any dangerous occasion: he will die again by losing the divine grace. He, then, who wishes to save his soul, must not only abandon sin, but also the occasions of sin: that is, he must renounce such an intimacy, such a house; he must renounce those wicked companions, and all similar occasions that incite him to sin.

"2. In consequence of original sin, we all have an inclination to do what is forbidden. Hence St. Paul complained that he experienced in himself a law opposed to reason: "But I see another law in my members, fighting against the law of my mind, and captivating me in the law of sin." (Rom. 7.23) Now, when a dangerous occasion is present, it violently excites our corrupt desires, **so that it is then very difficult to resist them: because God withholds efficacious helps from those who voluntarily expose themselves to the occasion of sin.** "He that loves danger shall perish in it." (Ecclus. 3.27) "When," says St. Thomas, in his comment on this passage, "we expose ourselves to danger, God abandons us in it." St. Bernardine of Siena teaches that the counsel of avoiding the occasions of sin is the best of all counsel, and as it were the foundation of religion.

"3. St. Peter says that "the devil goes about seeking whom he may devour." (1 Pet. 5.8) He is constantly going about our souls, endeavoring to enter and take possession of them. Hence, he seeks to place before us the occasions of sin, by which he enters the soul. "Explorat," says St. Cyprian, "an sit pars cujus aditu penetret." When the soul yields to the suggestions of the devil, and exposes itself to the occasions of sin, he easily enters and devours it. The ruin of our first parents arose

from their not flying from the occasions of sin. God had prohibited them not only to eat, but even to touch the forbidden apple. In answer to the serpent tempting her, Eve said: "God has commanded us that we should not eat, and that we should not touch it." (Gen. 3.3) But "she saw, took, and ate" the forbidden fruit: she first looked at it, she then took it into her hands, and afterwards ate it. This is what ordinarily happens to all who expose themselves to the occasions of sin. **Hence, being once compelled by exorcisms to tell the sermon which displeased him most, the devil confessed that it was the sermon on avoiding the occasions of sin.** As long as we expose ourselves to the occasions of sin, the devil laughs at all our good purposes and promises made to God. **The greatest care of the enemy is to induce us not to avoid evil occasions; for these occasions, like a veil placed before the eyes, prevent us from seeing either the lights received from God, or the eternal truths, or the resolutions we have made: in a word, they make us forget all, and as it were force us into sin.**

“4. "Know it to be a communication with death; for you are going in the midst of snares." (Ecclus. 9.20) Everyone born in this world enters into the midst of snares. Hence, the Wise Man advises those who wish to be secure to guard themselves against the snares of the world, and to withdraw from them. "He that is aware of the snares shall be secure." (Prov. 11.15) But if, instead of withdrawing from them, a Christian approaches them, how can he avoid being caught by them? Hence, after having with so much loss learned the danger of exposing himself to the danger of sin, David said that, to continue faithful to God, he kept at a distance from every occasion which could lead him to relapse. "I have restrained my feet from every evil way, that I may keep your words." (Ps. 118.101) He does not say from every sin, but from every evil way which conducts to sin. The devil is careful to find pretexts to make us believe that certain occasions to which we expose ourselves are not voluntary, but necessary. When the occasion in which we are placed is really necessary, the Lord always helps us to avoid sin; but we sometimes imagine certain necessities which are not sufficient to excuse us. "A treasure is never safe," says St. Cyprian, "as long as a robber is harbored within; nor is a lamb secure while it dwells in the same den with a wolf." (Lib. de Sing. Cler.) The saint speaks against those who do not wish to remove the occasions of sin, and still say: "I am not afraid that I shall fall." As no one can be secure of his treasure if he keeps a thief in his house, and as a lamb cannot be sure of its life if it remain in the den of a wolf, so likewise no one can be secure of the treasure of divine grace if he is resolved to continue in the occasion of sin. St. James teaches that every man has within himself a powerful enemy, that is, his own evil inclinations, which tempt him to sin. "Every man is tempted by his own concupiscence, drawn away, and allured." (James 1.14) **If, then, we do not fly from the external occasions, how can we resist temptation and avoid sin?** Let us, therefore, place before our eyes the general remedy which Jesus has

prescribed for conquering temptations and saving our souls. "If your right eye scandalize you, pluck it out and cast it from you." (Matt. 5.29) If you find that your right eye is to you a cause of damnation, you must pull it out and cast it far from you; that is, when there is danger of losing your soul, you must fly from all evil occasions. St. Francis of Assisi used to say, as I have stated in another sermon, that the devil does not seek, in the beginning, to bind timorous souls with the chain of mortal sin; because they would be alarmed at the thought of committing mortal sin, and would fly from it with horror: **he endeavors to bind them by a single hair, which does not excite much fear; because by this means he will succeed more easily in strengthening their bonds, till he makes them his slaves. Hence he who wishes to be free from the danger of being the slave of hell must break all the hairs by which the enemy attempts to bind him; that is, he must avoid all occasions of sin,** such as certain manners of speech, places, little presents, and words of affection. With regard to those who have had a habit of impurity, it will not be sufficient to avoid proximate (near) occasions; if they do not fly from remote occasions, they will very easily relapse into their former sins.

"5. Impurity, says St. Augustine, is a vice which makes war on all, and which few conquer. "The fight is common, but the victory rare." How many miserable souls have entered the contest with this vice, and have been defeated! But to induce you to expose yourselves to occasions of this sin, the devil will tell you not to be afraid of being overcome by the temptation. "I do not wish," says St. Jerome, "to fight with the hope of victory, lest I should sometimes lose the victory." I will not expose myself to the combat with the hope of conquering; because, by voluntarily engaging in the fight, I shall lose my soul and my God. **To escape defeat in this struggle, a great grace of God is necessary; and to render ourselves worthy of this grace, we must, on our part, avoid the occasions of sin.** To practice the virtue of chastity, it is necessary to recommend ourselves continually to God: we have not strength to preserve it; that strength must be the gift of God. "And as I knew," says the Wise Man, "that I could not otherwise be continent, except God gave it, ... I went to the Lord, and besought him." (Wis. 8.21) But if we expose ourselves to the occasions of sin, we ourselves shall provide our rebellious flesh with arms to make war against the soul. "Neither," says the Apostle, "yield your members as instruments of sin unto iniquity." (Rom. 6.13) In explaining this passage, St. Cyril of Alexandria says: "You stimulate the flesh; you arm it, and make it powerful against the spirit." St. Philip Neri used to say that in the war against the vice of impurity, the victory is gained by cowards -- that is, by those who fly from the occasions of this sin. But the man who exposes himself to it, arms his flesh, and renders it so powerful, that it will be morally impossible for him to resist its attacks.

"6. "Cry out," says the Lord to Isaiah, "all flesh is grass." (Isa. 40.6) Now, says St. John Chrysostom, **if all flesh is grass, it is as foolish for a man who**

exposes himself to the occasion of sin to hope to preserve the virtue of purity, as to expect that hay, into which a torch has been thrown, will not catch fire. "Put a torch into hay, and then dare to deny that the hay will burn." No, says St. Cyprian; it is impossible to stand in the midst of flames, and not to burn. "Impossibile est flammis circumdari et non ardere." (De Sing. Cler.) "Can a man," says the Holy Spirit, "hide fire in his bosom, and his garments not burn? or can he walk upon hot coals, and his feet not be burnt?" (Prov. 6.27, 28) Not to be burnt in such circumstances would be a miracle. St. Bernard teaches that **to preserve chastity, and, at the same time, to expose oneself to the proximate occasion of sin, "is a greater miracle than to raise a dead man to life."**

"7. In explaining the fifth Psalm, **St. Augustine says that "he who is unwilling to fly from danger, wishes to perish in it."** Hence, in another place, he exhorts those who wish to conquer, and not to perish, to avoid dangerous occasions. "In the occasion of falling into sin, take flight, if you desire to gain the victory." (Serm. 250 de temp.) Some foolishly trust in their own strength, and do not see that their strength is like that of flax placed in the fire. "And your strength shall be as the ashes of tow." (Isa. 1.31) Others, trusting in the change which has taken place in their life, in their confessions, and in the promises they have made to God, say: Through the grace of the Lord, I have now no bad motive in seeking the company of such a person; her presence is not even an occasion of temptations: Listen, all you who speak in this manner. In Mauritania there are bears that go in quest of the apes, to feed upon them: as soon as a bear appears, the apes run up the trees, and thus save themselves. But what does the bear do? He stretches himself on the ground as if dead, and waits till the apes descend from the trees. The moment he sees that they have descended, he springs up, seizes on them, and devours them. **It is thus the devil acts: he makes the temptation appear to be dead; but when a soul descends, and exposes itself to the occasion of sin, he stirs up temptation, and devours it. Oh! how many miserable souls, devoted to spiritual things, to mental prayer, to frequent communion, and to a life of holiness have, by exposing themselves to the occasion of sin, become the slaves of the devil!** We find in ecclesiastical history that a holy woman, who employed herself in the pious office of burying the martyrs, once found among them one who was not as yet dead. She brought him into her own house, and procured a physician and medicine for him, till he recovered. But, what happened? These two saints (as they might be called -- one of them on the point of being a martyr, the other devoting her time to works of mercy with so much risk of being persecuted by the tyrants) first fell into sin and lost the grace of God, and, becoming weaker by sin, afterwards denied the faith. St. Macarius relates a similar fact regarding an old man who suffered to be half-burned in defense of the faith; but,

being brought back into prison he, unfortunately for himself, formed an intimacy with a devout woman who served the martyrs, and fell into sin.

“8. The Holy Spirit tells us that we must fly from sin as from a serpent. "Flee from sin as from the face of a serpent." (Ecclus. 21.2) Hence, as we not only avoid the bite of a serpent, but are careful neither to touch nor approach it, **so we must fly not only from sin, but also from the occasion of sin -- that is, from the house, the conversation, the person that would lead us to sin.** St. Isidore says that he who wishes to remain near a serpent, will not remain long unhurt.

"Juxta serpentem positus non erit sin illaesus." (Solit., Bk. 2) Hence, if any person is likely to prove an occasion of your ruin, the admonition of the Wise Man is,

"Remove your way far from her, and come not near the doors of her house." (Prov. 5.8) He not only tells you not to enter the house which has been to you a road to hell ("Her house is the way to hell." Prov. 7.27); but he also cautions you not to approach it, and even to keep at a distance from it. "Remove your way far from her." But, you will say, if I abandon that house, my temporal affairs shall suffer. It is better that you should suffer a temporal loss, than that you should lose your soul and your God.

You must be persuaded that, in whatever regards chastity, there cannot be too great caution. If we wish to save our souls from sin and hell, we must always fear and tremble. "With fear and trembling work out your salvation." (Phil. 2.12) He who is not fearful, but exposes himself to occasions of sin, shall scarcely be saved.

Hence, in our prayers we ought to say every day, and several times in the day, that petition of the Our Father, "and lead us not into temptation." Lord, do not permit me to be attacked by those temptations which would deprive me of your grace. We cannot merit the grace of perseverance; but, according to St. Augustine, God grants it to every one that asks it, because he has promised to hear all who pray to him. Hence, the holy doctor says that the Lord, "by his promises has made himself a debtor" (cf. Romans 4:25)." (*Hell's Widest Gate: Impurity*, by St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

We also advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it's almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, sensuality, blasphemy, gloating, useless and unnecessary stories, lust, adultery, fornication... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

We ourselves do not watch any videos anymore except exclusively when for the sake of making videos. Now we only listen to audio, having all the movable images blocked. On YouTube, when we still watched YouTube (we now have it blocked), we did not watch the

videos but only listened to them by downloading them as audio (or video) and listened to them only in audio, or at least, by avoiding watching at the screen if we were watching it on youtube, or on other video sites. Anyone who cares about virtue and about their eternal salvation and for those who fear not to offend God by viewing or seeing bad scenes or images, will of course do the same thing, since it's almost impossible to watch anything today that does not contain immodesty or that will harm one's virtue. Even purely Christian films, whether on tv or youtube, have many bad and unacceptable scenes, statues or images in them. What then could be said about more secular media, documentaries, or series?

That so much naked religious images have been made, spread and depicted even in churches! during the last 700 years or so is undoubtedly a sign of the gradual falling away from God and the corruption of morals within and without the Church by the people, and indicates why God ultimately abandoned the Church to what it is has become today.

Also consider that it is very easy to sin in one's thought. In fact, **one consent to an evil thought is enough to damn a person to burn in Hell for all eternity!** and all the bad scenes one sees in all the films, television, movies, series etc. tempts one to commit exactly this sin against God.

St. Alphonsus: "**Listen to this example:** A boy used often to go to confession; and every one took him to be a saint. One night he had a hemorrhage, and he was found dead. His parents went at once to his confessor, and crying begged him to recommend him to God; and he said to them: "Rejoice; your son, I know, was a little angel; God wished to take him from this world, and he must now be in heaven; should he, however, be still in purgatory, I will go to say Mass for him." He put on his vestments to go to the altar; but before leaving the sacristy, he saw himself in the presence of a frightful spectre, whom he asked in the name of God who he was. The phantom answered that he was the soul of him that had just died. Oh! is it you? exclaimed the priest; if you are in need of prayers, I am just going to say Mass for you. Alas! Mass! I am damned, I am in hell! And why? "Hear," said the soul: "***I had never yet committed a mortal sin; but last night a bad thought came to my mind; I gave consent to it, and God made me die at once, and condemned me to hell as I have deserved to be. Do not say Mass for me; it would only increase my sufferings.***" Having spoken thus, the phantom disappeared." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 167)

"O eternity, eternity! The saints tremble at the mere thought of eternity; and ye sinners, who are in disgrace with God, you do not fear? You do not tremble? It is of faith that he who dies in the state of sin goes to burn in the fire of hell for all eternity!" (Ibid, p. 108)

Scripture teaches that few are saved (Mt. 7:13) and that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness.” (1 John 5:19)

Why are most people damned? Most people are damned because they don’t care enough about God nor fear Him enough **to avoid all sin and the occasions of falling into obvious sin**, nor do they love Him more than they love their own perverse will or self-love—*which is the direct reason for their indifferent lifestyle*; neither do they care enough about God so as to avoid even what they obviously know will lead them into possible sin. The great St. Ambrose said concerning this: “**True repentance [and thus love of God] is to cease to sin [all sin, however small].**”

That of course means that one must do all in one’s power to avoid not only mortal sin, but also venial sin. It also means to in fact never even have a will to commit even the slightest sin that one knows to be a sin culpably or with full consent against the all good God — **and now we may deduce already why most people in fact are damned.**

Hence that most people are damned and always have been. So the only reason it would be hard for someone to be forgiven his sins and be saved is if he don’t love God enough, fear God enough, nor trust God enough with his whole heart—trust and love, such as believing in Him and that He will forgive you if you do what you must—and that He hears all your prayers and grants all your prayers that are good for you, such as all prayers for the grace of attaining forgiveness and salvation. Therefore, it is only hard to be saved for the bad — and not for the good souls.

Also see: [About the sacrament of penance and contrition and about receiving forgiveness without an absolution](#)

Generally, one of course cannot know whether a film, documentary or show that one watches or desires to watch will have any bad images or scenes in them—*before having already watched it*. (There are some sites that offers warnings of immodesty, bad language, nudity etc., but their warnings probably are not enough, nor will they, in all likelihood, include a warning against the so-called modern day women’s fashion in which women show of their womanly figure by pants or revealing and tight clothing since this is how every one dress today (which in itself would be bad enough to forbid watching these shows entirely), and of course, the modern day “Catholic” or “Christian” standard of modesty is not enough and is even evil in many cases.) Therefore, it is playing with fire to

watch movable images and risk one's soul; and as we have seen, God will ultimately abandon a person that willfully put himself in danger of falling. Again, remember what St. Alphonsus said: "WHEN MEN AVOID THE OCCASIONS OF SIN, GOD PRESERVES THEM; BUT WHEN THEY EXPOSE THEMSELVES TO DANGER, THEY ARE JUSTLY ABANDONED BY THE LORD, AND EASILY FALL INTO SOME GRIEVOUS TRANSGRESSIONS."

We recommend that no one watch videos or even audios at all (unless perhaps strictly religious things), but if you want to watch more secular things (such as news clips, documentaries or whatever else, even religious films) then listen to audio only. This means that you should turn the television around or put something over the screen. If on the internet, it means that you should avoid watching the video that is playing; or download vlc player and disable video in preferences, and download the videos instead of watching them on the internet, and listen to them only as audio through vlc player or some other video player. You can also download videos and convert them to mp3 or download an extension or program that does it automatically for you. This is a good youtube video downloader that we recommend:

<http://www.imtoo.com/download-youtube-video.html>

You can set settings 360P and mp4 for easiest configuration that takes not too much space and yet is good quality, and just download the video you want to hear instead of watching it on youtube. If you enter youtube videos, you should disable auto play so that videos do not play automatically for the same reason (the flashblock addons linked to above does the trick). You can also disable youtube comments in channel settings. Many of them are pure evil, filthy and spiritually distracting anyway. But the comments vary in badness depending on the video you are watching or entering. But just so you know, it is possible to disable seeing them.

Images must also be blocked when surfing on youtube! The number of bad, immodest and mortally sinful inducing images I myself have seen on youtube, and especially in the related videos while watching a video, or after it ended, is almost innumerable! (and no, I don't watch sensual material and anyone who has spent any time on youtube will know from experience that related thumbnails can be pure evil and filthy regardless of what videos you are watching, be it a news clip or a religious video, and the latter example is especially true if it concerns a moral subject). Having images blocked goes for all websites that have any bad images in them, even wikipedia, unless the article is deemed safe. (For the same reason, it is evil and a sin to link to articles that one knows contains any bad images. Yet many people, even traditional so-called Catholics, frequently, and without any scruple, link to such articles all the time just as if they thought they will

not receive a judgment for every person that has become affected or aroused sensually by what they posted, linked to or were personally responsible for.) Also, on Firefox, **never watch a youtube video to the end**, or, if you do, scroll down before the film ends, **since the related video images on Firefox—that are shown in the video screen—sadly doesn't get blocked by having images disabled**. I have seen not a few evil images because of that, sadly. Now I know better, and that one must avoid seeing this and falling into this devilish trap (but happily, we don't even watch videos anymore and we encourage all to follow this same advice).

St. Alphonsus, **On avoiding the occasions of sin**: “Some also believe that it is only a venial sin to expose themselves to the proximate occasion of sin. **The catechist must explain that those who do not abstain from voluntary proximate occasions of grievous sin are guilty of a mortal sin**, even though they have the intention of not committing the bad act, to the danger of which they expose themselves. ... It is necessary to inculcate frequently the necessity of avoiding dangerous occasions; for, if proximate occasions, especially of carnal sins, are not avoided, all other means will be useless for our salvation.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 351-355)

Considering the quotes of St. Alphonsus on avoiding occasions of sin and about how God demands more of certain souls that He has given more graces: it is highly important for one's salvation to not watch media or expose oneself to dangerous occasions (such as by surfing the internet with images on).

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Maria de Liguori describes in his masterpiece book *“The True Spouse of Jesus Christ”* how *Modesty of the Eyes* is absolutely crucial for all people to have in order to save their souls:

St. Alphonsus: **“On the mortification of the eyes, and on modesty in general.** Almost all our rebellious passions spring from unguarded looks; for, generally speaking, it is by the sight that all inordinate affections and desires are excited. Hence, holy Job "made a covenant with his eyes, that he would not so much as think upon a virgin." (Job xxxi. 1) Why did he say that he would not so much as think upon a virgin? Should he not have said that he made a covenant with his eyes not to look at a virgin? **No; he very properly said that he would not think upon a virgin; because thoughts are so connected with looks, that the former cannot be separated from the latter, and therefore, to escape the molestation of evil imaginations, he resolved never to fix his eyes on a woman.**

“St. Augustine says: "The thought follows the look; delight comes after the thought; and consent after delight." From the look proceeds the thought; from the thought the desire; for, as St. Francis de Sales says, what is not seen is not desired, and to the desire succeeds the consent.

“If Eve had not looked at the forbidden apple, she should not have fallen; but because "she saw that it was good to eat, and fair to the eyes, and beautiful to behold, she took of the fruit thereof, and did eat." (Gen. iii. 6) The devil first tempts us to look, then to desire, and afterwards to consent.

“St. Jerome says that Satan requires "only a beginning on our part." If we begin, he will complete our destruction. **A deliberate glance at a person of a different sex often enkindles an infernal spark, which consumes the soul.** "Through the eyes," says St. Bernard, "the deadly arrows of love enters." The first dart that wounds and frequently robs chaste souls of life finds admission through the eyes. By them David, the beloved of God, fell. By them was Solomon, once the inspired of the Holy Ghost, drawn into the greatest abominations. Oh! how many are lost by indulging their sight!

“The eyes must be carefully guarded by all who expect not to be obliged to join in the lamentation of Jeremiah: "My eye hath wasted my soul." (Jer. iii. 51) By the introduction of sinful affections my eyes have destroyed my soul. Hence St. Gregory says, that **"the eyes, because they draw us to sin, must be depressed." If not restrained, they will become instruments of hell, to force the soul to sin almost against its will. "He that looks at a dangerous object," continues the saint, "begins to will what he wills not."** It was this the inspired writer intended to express when he said of Holofernes, that "the beauty of Judith made his soul captive." (Jud. xvi 11)

“Seneca says that "blindness is a part of innocence;" and Tertullian relates that a certain pagan philosopher, to free himself from impurity, plucked out his eyes. Such an act would be unlawful in us: but he that desires to preserve chastity must avoid the sight of objects that are apt to excite unchaste thoughts. "Gaze not about," says the Holy Ghost, "upon another's beauty; . . . hereby lust is enkindled as a fire." (Ecc. ix. 8, 9) Gaze not upon another's beauty; for from looks arise evil imaginations, by which an impure fire is lighted up. Hence St. Francis de Sales used to say, that "they who wish to exclude an enemy from the city must keep the gates locked."

“Hence, to avoid the sight of dangerous objects, the saints were accustomed to keep their eyes almost continually fixed on the earth, and to abstain even from looking at innocent objects. After being a novice for a year, St. Bernard could not tell whether his cell was vaulted. In consequence of never raising his eyes from the ground, he never knew that there were but three windows to the church of the monastery, in which he spent his novitiate. He once, without perceiving a lake, walked along its banks for nearly an entire day; and hearing his companions speak about it, he asked when they had seen it. St. Peter of Alcantara kept his eyes constantly cast down, so that he did not know the brothers with whom he conversed. It was by the voice, and not by the countenance, that he was able to recognize them.

“The saints were particularly cautious not to look at persons of a different sex. St. Hugh, bishop, when compelled to speak with women, never looked at them in the face. St. Clare would never fix her eyes on the face of a man. She was greatly afflicted because, when raising her eyes at the elevation to see the consecrated host, she once involuntarily saw the countenance of the priest. St. Aloysius never looked at his own mother in the face. It is related of St. Arsenius, that a noble lady went to visit him in the desert, to beg of him to recommend her to God. When the saint perceived that his visitor was a woman, he turned away from her. She then said to him: "Arsenius, since you will neither see nor hear me, at least remember me in your prayers." "No," replied the saint, "but I will beg of God to make me forget you, and never more to think of you."

“From these examples may be seen the folly and temerity of some religious who, though they have not the sanctity of a St. Clare, still gaze around from the terrace, in the parlour, and in the church, upon every object that presents itself, even on persons of a different sex. And notwithstanding their unguarded looks, they expect to be free from temptations and from the danger of sin. For having once looked deliberately at a woman who was gathering ears of corn, the Abbot Pastor was tormented for forty years by temptations against chastity. St.

Gregory states that the temptation, to conquer which St. Benedict rolled himself in thorns, arose from one incautious glance at a woman. St. Jerome, though living in a cave at Bethlehem, in continual prayer and macerations of the flesh, was terribly molested by the remembrance of ladies whom he had long before seen in Rome. Why should not similar molestations be the lot of the religious who willfully and without reserve fixes her eyes on persons of a different sex? "It is not," says St. Francis de Sales, "the seeing of objects so much as the fixing of our eyes upon them that proves most pernicious."

"If," says St. Augustine, "our eyes should by chance fall upon others, let us take care never to fix them upon any one." Father Manareo, when taking leave of St. Ignatius for a distant place, looked steadfastly in his face: for this look he was corrected by the saint. **From the conduct of St. Ignatius on this occasion, we learn that it was not becoming in religious to fix their eyes on the countenance of a person even of the same sex, particularly if the person is young. But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought that proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul. Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**

"The indulgence of the eyes, if not productive of any other evil, at least destroys recollection during the time of prayer. For, the images and impressions caused by the objects seen before, or by the wandering of the eyes, during prayer, will occasion a thousand distractions, and banish all recollection from the soul. It is certain that without recollection a religious can pay but little attention to the practice of humility, patience, mortification, or of the other virtues. Hence it is her duty to abstain from all looks of curiosity, which distract her mind from holy thoughts. Let her eyes be directed only to objects which raise the soul to God.

"St. Bernard used to say, that to fix the eyes upon the earth contributes to keep the heart in heaven. "Where," says St. Gregory, "Christ is, there modesty is found." Wherever Jesus Christ dwells by love, there modesty is practiced. However, I do not mean to say that the eyes should never be raised or never fixed on any object. No; but they ought to be directed only to what inspires devotion, to sacred images, and to the beauty of creation, which elevate the soul to the contemplation of the divinity. Except in looking at such objects, a religious should in general keep the eyes cast

down, and particularly in places where they may fall upon dangerous objects. In conversing with men, she should never roll the eyes about to look at them, and much less to look at them a second time.

“To practice modesty of the eyes is the duty of a religious, not only because it is necessary for her own improvement in virtue, but also because it is necessary for the edification of others. God only knows the human heart: man sees only the exterior actions, and by them he is edified or scandalized. "A man," says the Holy Ghost, "is known by his look." (Ecc. xix. 26) By the countenance the interior is known. Hence, like St. John the Baptist, a religious should be "a burning and shining light." (John, v. 35) She ought to be a torch burning with charity, and shining resplendent by her modesty, to all who behold her. To religious the following words of the Apostle are particularly applicable: "We are made a spectacle to the world, and to angels, and to men." (1 Cor. iv. 9) And again: "Let your modesty be known to all men: the Lord is nigh." (Phil. iv. 5)

“Religious are attentively observed by the angels and by men; and therefore their modesty should be made manifest before all; **if they do not practice modesty, terrible shall be the account which they must render to God on the day of judgment. Oh! what devotion does a modest religious inspire, what edification does she give, by keeping her eyes always cast down!** St. Francis of Assisi once said to his companion, that he was going out to preach. After walking through the town, with his eyes fixed on the ground, he returned to the convent. His companion asked him when he would preach the sermon. We have, replied the saint, by the modesty of our looks, given an excellent instruction to all who saw us. It is related of St. Aloysius, that when he walked through Rome the students would stand in the streets to observe and admire his great modesty.

“St. Ambrose says, that to men of the world the modesty of the saints is a powerful exhortation to amendment of life. "The look of a just man is an admonition to many." The saint adds: "How delightful it is to do good to others by your appearance!" It is related of St. Bernardine of Sienna, that even when a secular, his presence was sufficient to restrain the licentiousness of his young companions, who, as soon as they saw him, were accustomed to give to one another notice that he was coming. On his arrival they became silent or changed the subject of their conversation. It is also related of St. Gregory of Nyssa, and of St. Ephrem, that their very appearance inspired piety, and that the sanctity and modesty of their exterior edified and improved all that beheld them. When Innocent II visited St. Bernard at Clairvaux, such was the exterior modesty of the saint and of his monks, that the Pope and his cardinals were moved to tears of devotion. Surius relates a very extraordinary fact of St. Lucian, a monk and martyr. By his modesty he induced so many pagans to embrace the faith, that the Emperor Maximian, fearing that he

should be converted to Christianity by the appearance of the saint, would not allow the holy man to be brought within his view, but spoke to him from behind a screen.

“That our Redeemer was the first who taught, by his example, modesty of the eyes, may, as a learned author remarks, be inferred from the holy evangelists, who say that on some occasion he raised his eyes. "And he, lifting up his eyes on his disciples." (Luke, vi. 20) "When Jesus therefore had lifted up his eyes." (John, vi. 5.) From these passages we may conclude that the Redeemer ordinarily kept his eyes cast down. Hence the Apostle, praising the modesty of the Saviour, says: "I beseech you, by the mildness and modesty of Christ." (2 Cor. x. 1)

“I shall conclude this subject with what St. Basil said to his monks: "If, my children, we desire to raise the soul towards heaven, let us direct the eyes towards the earth." From the moment we awake in the morning, let us pray continually in the words of holy David: "Turn away my eyes, that they may not behold vanity" (Ps. cxviii. 37).” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Modesty of the Eyes, pp. 252-261)

St. Francis of Assisi used to exhort his brethren frequently to guard and mortify their senses with the utmost care. He especially insisted on the custody of the eyes, and he used this parable of a King’s two messengers to demonstrate how the purity of the eyes reveals the chastity of the soul:

“A certain pious King sent two messengers successively to the Queen with a communication from himself. The first messenger returned and brought an answer from the Queen, which he delivered exactly. But of the Queen herself he said nothing because he had always kept his eyes modestly cast down and had not raised them to look at her.

The second messenger also returned. But after delivering in a few words the answer of the Queen, he began to speak warmly of her beauty. “Truly, my lord,” he said, “the Queen is the most fair and lovely woman I have ever seen, and thou art indeed happy and blessed to have her for thy spouse.”

At this the King was angry and said: “Wicked servant, how did you dare to cast your eyes upon my royal spouse? I believe that you may covet what you have so curiously gazed upon.”

Then he commanded the other messenger to be recalled, and said to him: “What do you think of the Queen?”

He replied, “She listened very willingly and humbly to the message of the King and replied most prudently.”

But the Monarch again asked him, “But what do you think of her countenance? Did she not seem to you very fair and beautiful, more so than any other woman?”

The servant replied, “My lord, I know nothing of the Queen’s beauty. Whether she be fair or not, it is for thee alone to know and judge. My duty was only to convey thy message to her.”

The King rejoined, “You have answered well and wisely. You who have such chaste and modest eyes shall be my chamberlain. From the purity of your eyes I see the chastity of your soul. You are worthy to have the care of the royal apartments confided to you.”

Then, turning to the other messenger, he said: “But you, who have such unmortified eyes, depart from the palace. You shall not remain in my house, for I have no confidence in your virtue.” (*The Works of the Seraphic Father St. Francis of Assisi*, London: R. Washbourne, 1882, pp. 254-255)

Concerning modesty of the eyes and related virtues, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

“[Proverbs 4:25 “Let thy eyes look straight on, and let thy eyelids go before thy steps.”] He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances.
....

“[Proverbs 6:27 “Can a man hide fire in his bosom, and his garments not burn?”] That thou mayest not say, What harm is there in the eyes, when there is no necessity that he should be perverted who looks? he shows thee that desire is a fire, and the flesh is like a garment. The latter is an easy prey, and the former is a tyrant. And when anything harmful is not only taken within, but also held fast, it will not go forth again until it has made an exit for itself. For he who looks upon a woman, even though he escape the temptation, does not come away pure of all lust. And why should one have trouble, if he can be chaste and free of trouble? ... And, figuratively speaking, he keeps a fire in his breast who permits an impure thought to dwell in his heart. And he walks upon coals who, by sinning in act, destroys his own soul.

“[Proverbs 7:21-25 “[21] She entangled him with many words, and drew him away with the flattery of her lips. [22] Immediately he

followeth her as an ox led to be a victim, and as a lamb playing the wanton, and not knowing that he is drawn like a fool to bonds, [23] Till the arrow pierce his liver: as if a bird should make haste to the snare, and knoweth not that his life is in danger. [24] Now therefore, my son, hear me, and attend to the words of my mouth. [25] Let not thy mind be drawn away in her ways: neither be thou deceived with her paths.”] The “cemphus” [the fool] is a kind of wild sea-bird, which has so immoderate an impulse to sexual enjoyment, that its eyes seem to fill with blood in coition; and it often blindly falls into snares, or into the hands of men [Footnote: “The cemphus is said to be a sea-bird “driven about by every wind,” so that it is equal to a fool.” [Proverbs 7:22]]. To this, therefore, he [Solomon] compares the man who gives himself up to the harlot on account of his immoderate lust; or else on account of the insensate folly of the creature, for he, too, pursues his object like one senseless. And they say that this bird is so much pleased with foam, that if one should hold foam in his hand as he sails, it will sit upon his hand. And it also brings forth with pain.

“[Proverbs 7:26 “For she hath cast down many wounded, and the strongest have been slain by her.”] You have seen her mischief. Wait not to admit the rising of lust; for her death is everlasting. And for the rest, by her words, her arguments in sooth, she wounds, and by her sins she kills those who yield to her. For many are the forms of wickedness that lead the foolish down to hell. And the chambers of death mean either its depths or its treasure. How, then, is escape possible?” (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

Question: Is masturbation a sin?

Answer: There are four reasons why everyone automatically knows by instinct and by nature that masturbation is a mortal sin against both nature and God. The first reason is that all people know in their conscience that masturbation is **a kind of rape of another person**. The second reason is that it is **a kind of drug abuse**, since the **sexual pleasure is an intoxicating pleasure** that affects the person in a way similar to a strong drug. People who masturbate “look on a woman to lust after her” in order to become sensually aroused and thus, they commit “adultery with her” in their hearts (Matthew 5:28) and a kind of drug abuse that makes them guilty of a mortal sin against nature and God that will cause them to be damned forever in Hell by having their “whole body be cast into hell” and eternal torments, according to Our Lord Jesus Christ’s words in The Holy Bible (cf. Matthew 5:29). The third reason is that all people know that the **sexual pleasure is a shameful pleasure**, which is why all people who masturbate hide in shame when they are committing this vile and shameful deed. And the fourth

reason is that **masturbation is non-procreative and unnatural**, and the Church's teaching is clear that "**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**" (Pope Pius XI) and that is why the procreation of children is the only primary end or purpose that God allows the sexual act to be used for, which makes all other sexual acts (like masturbation) unnatural and mortally sinful.

Thus, these four reasons absolutely prove why masturbation is always inherently evil and mortally sinful since this vile act is totally unreasonable, unnatural and selfish; **and that is why everyone without exception who commit this act can never be excused from sin through claiming ignorance of the fact that masturbation is a sin, and why they will be damned to burn forever in Hell** since they all know by instinct and by nature that it is a sin just like they know that getting drunk or intoxicated is a sin against the Natural Law, God and reason.

First, masturbation is rape. Women are not toys, playthings, or "bunnies" from which to derive sexual stimulation. When women are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. Many men rape many women each day and commit adultery and fornication without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery and fornication in this way. These rapes, fornications and adulteries are not marked by physical violence but by psychological warfare. Because a person is often unaware of being used and abused, and because the abuser often does not fathom the real extent of the severity of his crime, this makes these mental and visual rapes/abuses seem less devastating. Nevertheless, grave sin with all its degradation and death is being committed.

Second, masturbation is a kind of drug abuse. The vehemence of the sexual pleasure is extremely strong and similar to a strong drug. All people of course knows that getting intoxicated or drunk for pleasure only is against the Natural Law. When a person uses a drug to get intoxicated, he or she knows that they commit a sin. Similarly, when a person is abusing sexual pleasure, and since his intention for the sexual act is purely selfish, he knows that he is committing a kind of drug abuse. In fact, the pleasure that is derived from the sexual pleasure is many times stronger than many drugs, and as such, are of course more sinful to abuse than these drugs. For "**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**" and "**lust there signifies any kind of excess.**" (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 154, Art. 1)

This can be proven by an example. Consider how a man that is sick and who suffers much pain is allowed by divine permission and justice to take morphine or other strong painkillers since he is in need of them. His reason when taking these drugs is not self-

gratification but the alleviation of the pain that he experiences. This example could be likened with normal, natural, lawful and procreative marital relations between two married spouses, which is permitted and non-sinful as long as the spouses have “intercourse so that it [the seed] might germinate at the right place and in the right way and bear fruit [that is, bear children] for a just and rational cause.” (Jesus Christ speaking to St. Bridget, in *St. Bridget’s Revelations*, Book 5, Interrogation 5)

However, whenever the sick person mentioned above would become well and yet continued to use morphine or other painkillers without any need to do so – and for the mere sake of getting high and for pleasure – **he would have committed the sin of drug abuse**. His just reason for using the painkiller became unjust the very moment he became well and did not need to use it anymore.

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and this pleasure is evil to experience also for married couples, even though married spouses do not sin during their lawful and normal procreative marital acts. St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence* explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27.--Through Lust Original Sin is Transmitted; Concupiscence of the Flesh, the Daughter and Mother of [Original] Sin)

Third, masturbation is shameful. Consider the fact that a person would be very ashamed if their parent, child or friend walked in on them when they were committing this shameful, selfish and evil act of masturbation. **It is thus clear that their conscience tells them that it is an inherently shameful and evil act.** Everyone (but complete perverts who have willfully destroyed their conscience over a period of time) knows that masturbation is a selfish, shameful, intoxicating and evil pleasure and that is why they are ashamed of it and why they hide themselves when committing this shameful deed.

For instance, consider how utterly stupid and unreasonable it is for a person to be ashamed of committing acts of sensuality and masturbation in front of other people while at the same time he refuses to feel this very same shame when masturbating in the presence of God and Mary and all the trillions of angels in Heaven... all the while hoping to not get noticed by anyone! The whole spiritual world sees his disgusting behavior – yet he doesn’t care. This person knows in his conscience that he justly deserves to be punished by God who sees him commit this evil and shameful act, and he also knows that he is committing an inherently evil, shameful

and selfish act since he would be ashamed to commit it before other people. Yet his perverse lust quenches his perverse conscience in this case in order to satisfy his unnatural lusts.

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: **“What a young boy [or anyone who have sinned through sensual touches or masturbation] should tell in confession:** "I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there." Sometimes the priest cannot absolve such fondling. If they are not confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.”

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people against one’s own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between people committing acts of lust and events which are shameful but that are not desired or longed for by a person in a sensual way. Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are therefore performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their own will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked?

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others, and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex or masturbate in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful and evil, and not only the exhibition of the sexual organ. For “man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 151, Art. 4) and this proves to us that not only the sensual desire is a shameful desire, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof.”

Who would like to have their children or parents be a part of a porn movie? No one but a complete and satanic pervert. Who would want their child to be lusted at by other people?

Only a son of Satan. This shows us that people know instinctively and by nature that the sexual pleasure is a shameful, evil and inherently disordered pleasure, since it plucks the innocence of people.

All people thus know in their hearts that masturbation is inherently evil and shameful. But since they have allowed their lust to reach such a level in their hearts that they do not want to resist it, they try to forget the obvious fact that this act is against their conscience and nature. They can only try to forget it, however, for they all know that it is an evil act since they are ashamed to do it in front of other people. Thus, their conscience convicts them and testifies against them on this point.

Matthew 5:27-30, *Our Lord Jesus Christ spoke, saying:* “You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. **But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.** And if thy right eye scandalize thee, pluck it out and cast it from thee. For it is expedient for thee that one of thy members should perish, rather than that thy whole body be cast into hell. And if thy right hand scandalize thee, cut it off, and cast it from thee: for it is expedient for thee that one of thy members should perish, rather than that thy whole body be cast into hell.”

Mark 9:42-47 “And if thy hand scandalize thee, cut it off: it is better for thee to enter into life, maimed, than having two hands to go into hell, into unquenchable fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished. And if thy foot scandalize thee, cut it off. It is better for thee to enter lame into life everlasting, than having two feet, to be cast into the hell of unquenchable fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished. And if thy eye scandalize thee, pluck it out. It is better for thee with one eye to enter into the kingdom of God, than having two eyes to be cast into the hell of fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished.”

People who masturbate “look on a woman to lust after her” in order to become sensually aroused, and thus, they commit “adultery with her” in their hearts and a mortal sin against nature and God. **But masturbation is also a mortal sin and against the Natural Law even without thinking about women, which means that no one can be excused who commits this sin.**

These verses from Our Lord Jesus Christ above also proves to us that the mere consent to lustful thoughts (without any physical activity) is enough to damn a person for ever in Hell

— and that is why we must always control our eyes and keep them away from persons or objects that may arouse sensual or sinful thoughts.

Fourth, masturbation is non-procreative. The Church and the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Subjects Condemned in Decree* (# 9), March 4, 1679).

The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children. Thus, the Church’s teaching is clear that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Any action of the sexual organisms (the private parts) or other acts that are intended to arouse sensuality that is lacking the procreative function, is thus always mortally sinful and against the Natural Law. An action of the sexual faculties outside of the normal and natural marital act are lacking the procreative dimension and consequently, it would be sexual pleasure sought for itself, isolated from its procreative function – and that is an unreasonable, unlawful and unnatural lust.

What does the Bible Say about Masturbation?

“Is masturbation a sin?” Many have found it difficult to answer this question according to the Bible because the Bible never mentions the word “masturbation” specifically. To understand how God feels about this topic, we only need to examine other verses that deal with issues such as lust, self-control, and purity.

It has been the constant and clear teaching of the Church from principles found in Holy Scripture that masturbation is a serious mortal sin that will keep one from Heaven (e.g., 1 Cor. 6:10). This is also clear from the teaching of the Church as well as from natural reason. In assigning a reason for such a serious prohibition, the Church teaches that the sexual function is meant by God to serve primarily for the begetting of children. Therefore, any deliberate activation of it is seriously inordinate and sinful.

The Lord has said: “Look not round about thee in the ways of the city, nor wander up and down in the streets thereof. Turn away thy face from a woman dressed up, and gaze not about upon another’s beauty. For many have perished by the beauty of a woman, and hereby lust is enkindled as a fire.” (Ecclesiasticus or Sirach 9:7-9) “Young men, in like manner, exhort that they be sober.” (Titus 2:6) “You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. But I say to you, that **whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.**” (Matthew 5:27-28)

Jesus feels the best thing to do about sexual sins is to gouge out our eyes (Matthew 5:29) and cut off our hands (Matthew 5:30). This is a very serious and extreme remedy. He does not literally mean for us to mutilate ourselves, but that we must cut off all occasions of sin. However, it is clear that sexual sins, and also the sexual fantasies that are so easily overlooked and neglected by so many people, are serious enough to be a part of the highway to Hell. If we let ourselves commit sin with the hand or be hit in the eye by the Devil, we are sure to lose our souls. Let us therefore guard our eyes, the lamps of our bodies, the way to our hearts and mind, and protect our other members from committing or falling into sin.

So we are to control our actions with others and also our actions when alone. We are not to let sin take root in our hearts. Romans 6:12-14 tells us, “Let not sin therefore reign in your mortal body, that ye should obey the lusts thereof. **Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin; but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of righteousness unto God.** For sin shall not have dominion over you; for ye are not under the law, but under grace.” Your “members” in this verse is referring to the different parts of your body: your hands, feet, fingers, etc. Are you using your body in masturbation in a way that you think would make God proud?

Many times we have the attitude of “If God gave me this body, shouldn’t I be able to enjoy it?” First of all, we have to remember that sex is God’s invention. He is the mastermind behind it. God Himself has declared that it is only in marriage that any form of sexual stimulation, that is, natural sexual intercourse open to procreation of children, is lawful.

Masturbation is a selfish act where we take advantage of and abuse our procreative power. God cares about what we do with our bodies, in public or in private, and He doesn’t want us to abuse ourselves in any way. Did you know that in older dictionaries the definition of the word masturbation is “self-abuse”? And if you were to look in a current dictionary

under the word self-abuse, the word “masturbation” would be the second definition given. To this day, the two words of “masturbation” and “self-abuse” are linked together, masturbation/self-abuse.

You might be thinking, “How am I abusing myself by doing this?” You are abusing yourself by masturbating because you are improperly handling something that God entrusted to your care. You are taking something that God gave us (our bodies and minds) and using it in a perverse manner. When masturbating, you are defiling your mind with obscene thoughts and then defiling your body by using it to act out those thoughts. To “defile” something means “to make unclean, to make impure.” Matthew 15:19-20 reads, “For out of the heart proceed **evil thoughts**, murders, **adulteries**, **fornications**... these are the things which defile a man.”

And it is of faith that we all already know in our hearts that masturbating is wrong. When you engage in this activity, you know that you are committing a shameful and evil act.

This activity does not lift you up spiritually. It brings you down. God did not create our sexual organs so that we could fantasize and have sex by ourselves. Now, you might be thinking, “Well, isn’t it still better to masturbate than to commit fornication?” The only answer to this question is no, for you are still committing a mortal sin and it doesn’t really matter what form of mortal sin you are committing. You will still be sent Hell for it, whether it be by fornication or self-abuse. Maybe in your mind you feel that it is better to masturbate because at least you are the only one involved. Maybe you believe that it is the “lesser” of two evils.

In reality, masturbation is a mortal sin just like fornication **and is considered as even a worse sin than fornication according to St. Thomas Aquinas.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12: “**Whether the unnatural vice is the greatest sin among the species of lust?** I answer that, In every genus, worst of all is the corruption of the principle on which the rest depend. Now the principles of reason are those things that are according to nature, because reason presupposes things as determined by nature, before disposing of other things according as it is fitting. ... Therefore, since by the unnatural vices [masturbation, homosexuality, sodomy, bestiality, etc.] man transgresses that [purpose] which has been determined by nature [procreation] with regard to the use of venereal actions, it follows that in this matter [species of lust] this sin [the unnatural vice] is gravest of all.”

First of all, and we mentioned this before, when women are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. **So many men rape many women each day and commit adultery and fornication without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery and fornication in this way.** Second, masturbation will not truly relieve the sexual pressure that you may feel. It may for a short moment, but in the long run it only creates a deeper desire and capacity for sex, which will lead to more masturbation and, ultimately, the desire for sexual intercourse and pornography. Third, everyone must also be absolutely aware of that even if a person doesn't think of women or men while masturbating, this sin is still one of those unnatural vices **that are amongst the worst sins that one can commit against God and nature.**

St. Alphonsus de Liguori, *The Four Principal Gates of Hell*, On Impurity: "Some will say that it is a trifling sin. Is it a trifling sin? **It is a mortal sin.** St. Antoninus writes that such is the nauseousness of this sin that the devils themselves cannot endure it. Moreover, the Doctors of the Church say that certain demons, who have been superior to the rest, remembering their ancient dignity, disdain tempting to so loathsome a sin. Consider then how disgusting he must be to God, who, like a dog, is ever returning to his vomit, or wallowing like a pig in the stinking mire of this accursed vice (2 Pet. 2:22). The impure say, moreover, "God has compassion on us who are subject to this vice, because He knows that we are flesh." What do you say? God has compassion on this vice? But you must know that the most horrible chastisements with which God has ever visited the earth have been drawn down by this vice. St. Jerome says that this is the only sin of which we read that it caused God to repent of having made man, for all flesh had become corrupted (Gen. 6:6-12). And so it is, St. Jerome says, that there is no sin which God punishes so rigorously, even upon earth, as this. ... Principally on account of this sin did God destroy mankind, with the exception of eight persons, by the flood. It is a sin which God punishes, not only in the other life, but in this also. "Because," says God, "you have forgotten Me and turned your back upon Me, for a miserable pleasure of the flesh, I am resolved that even in this life you shall pay the price of your wickedness" (Ezek. 23:35)."

St. Alphonsus de Liguori, *The Four Principal Gates of Hell*, On Impurity: "You say, "God has compassion upon men subject to this sin." But it is this sin that sends most men to Hell. St. Remigius says that the greater number of the damned are in Hell through this vice [of impurity]. Father Segneri writes that as this vice fills the world with sinners, so it fills Hell with damned souls; and before him St. Bernardine of Siena wrote: "This sin draws the whole world, as it were, into sin." And before him St. Bernard and St. Isidore said that "the human race is brought under the power of

the devil more by lust than by all the other vices.” The reason is because this vice proceeds from the natural inclination of the flesh. Hence St. Thomas Aquinas says that the devil does not take such complacency in securing the commission of any other sin as of this, because the person who is plunged in this infernal mire remains lodged therein, and almost wholly unable to free himself again.”

James 1:14-15 tells us that “every man is tempted, when he is drawn away of his own lust, and enticed. Then when lust hath conceived, it bringeth forth sin; and sin, when it is finished, bringeth forth death.” This verse is telling us that all sin begins with a thought, but that when we give in to the thought and act out the sin in deed or thought, we will sink deeper and deeper into sin. Sin always takes you farther than you wanted to go and keeps you longer than you wanted to stay. And with masturbation, there is a vicious circle. You are only temporarily satisfied. And the more you indulge in this activity, the more addicted you become to it. Then if you let yourself become enslaved to a sexual high, you will find that you need to go to increasingly extreme acts to maintain the same degree of excitement. I think the many daily perversions committed by sex and masturbation addicts proves this case quite clearly. In John 8:34, Jesus warns us, “Verily, verily I say unto you, Whosoever committeth sin is the servant of sin.”

So, again, masturbation is a dangerous activity to engage in for this reason: All sexual immorality, including masturbation, begins with a thought. Then a lustful thought not taken captive will eventually lead to other perversions, including deviant sexual practices, demonic obsession or possession and homosexuality, and other perversions like pedophilia, because sin reproduces itself if left unchecked. All sexual perverts proves that this is the case. For they all started out as masturbators just like ordinary people at some point in time. When we fantasize and masturbate, we open our hearts and minds up to demonic forces and strange and perverse thoughts and possibilities. We are giving the Devil an open invitation to take residence in our beings. If we do not deal with our evil thoughts, they will take root in our heart. It is for this reason that God is so concerned with our thought life. Jesus came not only to deliver us from our “outward” sins, but also from wickedness that begins in the heart.

Now, you may be thinking “It is unfair for God to demand sexual purity from us after giving us sexual drives that seem to overwhelm us.” First of all, and this is important to remember, Adam and Eve was not created by God with sexual temptations or desires. In other words, God did not create the human race with any of the sexual temptations or desires that we are now plagued with. These temptations are only the tragic and evil effect of the Fall and Original sin of Adam and Eve, and is something which God permits us to be tempted with as a punishment for the original sin.

Had Adam and Eve chosen not to sin, we would not now have had any sexual temptations tempting us. St. Augustine explains it thus: "...lust, which only afterwards sprung up as the penal consequence of [original] sin, the iniquity of violating it was all the greater in proportion to the ease with which it might have been kept." (*City of God*, Book XIV, Chapter 12; also see [The Origin of Fleshly Lust](#).)

Second, God never demands from us something that would be impossible for us to do. And even if it's hard for us, "nothing is impossible with God" (Luke 1:37). True, you may feel weak within yourself, but He will equip you with His holy power to overcome any sin if only you ask in faith.

Hence St. Augustine wisely observes, "The presumption of stability renders many unstable; no one will be so strong as he who feels his own weakness." St. Alphonsus commenting on these words wisely adds, "Whosoever says that he entertains no fear of being lost, betrays a pernicious self-confidence and security by which he deceives himself. For, confiding in his own strength, he ceases to tremble, and being free from fear [of falling into sin], he neglects to recommend himself to God, and left to his own weakness, he infallibly falls." (*Treatise on Prayer*, Chapter IV)

Some of you are probably saying, "Well, I agree with all of this in my head, but living it out on a day-to-day basis is another story." Perhaps you sometimes feel overwhelmed by the temptations that you face. But never underestimate the power that you have over sin. On your own you are not that strong, but with God's power, you can overcome. Second Corinthians 10:3-5 reads, "For though we walk in the flesh, we do not war after the flesh: For the weapons of our warfare are not carnal, but mighty through God to the pulling down of strongholds, casting down imaginations, and every high thing that exalteth itself against the knowledge of God, and bringing into captivity every thought to the obedience of Christ."

These verses are telling us that we are not helpless. We can fight and be victorious against our sexual thoughts and desires—with the help of God. If you want to stop masturbating and you realize that this is what your Heavenly Father desires of you, you can. Confess this sin to a Catholic priest and to God and ask the Holy Spirit to strengthen you so that you can have control over your lustful thoughts and actions, and remember always to recommend yourself to Jesus and Mary in time of temptations, and you will never fall. And if you have a Catholic friend whom you trust, ask that person to pray for you in this area, also. And if you slip occasionally or even a lot, don't give up. Self-control takes effort. If you truly want to stop masturbating, one thing that you must consider doing is to flee from and reject those things that will cause you to stumble, whether it be the internet or sexually-

themed movies, music, books, videos, in other words, anything that fills your mind with images and words that will make you weak and vulnerable.

What you need to do, first of all, is avoid the occasions of sin that are causing you to fall into mortal sin. Take drastic action in that regard, if it is necessary. For example, if someone commits mortal sins on a computer, he or she should get rid of the computer. If people are stuck in such a state, Jesus says they must “cut off” the occasion lest they perish forever (Matthew 5:30).

Second, you need to pray the Rosary each day, and pray it well. Cultivate the habit of praying the Hail Mary as much as you can. There are many ways one can go about doing so. For example, each time you leave your room, you could go to your knees and pray one to three Hail Mary’s. Praying the Rosary and the Hail Mary is actually the most important point, for without those graces you will not come out of mortal sin or begin to avoid the occasions that are causing you to fall into sin. (See [How to Pray the Rosary](#); See also [The Revelations of St. Bridget](#) which is a MUST READ book that is especially effective in helping a person to conquer his or her sensual temptations and faults.)

Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. **There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.**”

Third, we would recommend these videos on Hell: <http://www.doomsdaytube.com/scary-hell.php>

Finally, the first degree of humility is to fear God enough to avoid clear mortal sins. Mortal sinners don’t respect that God will cast them into Hell for their actions. If they did, they would alter their conduct. Thus, people who commit mortal sins lack humility. In their pride, they don’t fear or respect God; and the fear of the Lord is the beginning of wisdom (Psalm 110:10). A person who commits mortal sins needs to begin to respect and fear God for who He is and what He will do to them.

As far as confession goes, you may make it to a non-heretical and fully Catholic priest ordained in the traditional Catholic rite, as described in this article: "[About Sacraments From Heretics and Prayer in Communion with Heretics](#)". You should focus on ceasing to commit the mortal sins that you are doing, acquiring a firm resolve not to commit them anymore, and making a proper confession. (See [this file for help with ceasing to commit mortal and venial sins](#)). (Also see [The Steps to convert to the traditional Catholic faith and for those leaving the New Mass - Baptism and Conditional Baptism - the Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)).

St. Augustine of Hippo in his "*Confessions*" (written 397-398 A.D.) relates to us his own struggle with the evil of lust and how he was bound down by his own perverse iron will.

St. Augustine, *The Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter V, Of the Causes Which Alienate Us from God: "... thus [I was] bound, not with the irons of another, but my own iron will [chaining me in lust]. My will was the enemy master of, and thence had made a chain for me and bound me. Because of a perverse will was lust made; and lust indulged in became custom; and custom not resisted became necessity. By which links, as it were, joined together (whence I term it a chain), did a hard bondage hold me enthralled. But that new will which had begun to develop in me, freely to worship You, and to wish to enjoy You, O God, the only sure enjoyment, was not able as yet to overcome my former wilfulness, made strong by long indulgence. Thus did my two wills, one old and the other new, one carnal, the other spiritual, contend within me; and by their discord they unstrung my soul. Thus came I to understand, from my own experience, what I had read, how that the flesh lusts against the Spirit, and the Spirit against the flesh. (Galatians 5:17) I verily lusted both ways; yet more in that which I approved in myself, than in that which I disapproved in myself. For in this last it was now rather not I, (Romans 7:20) because in much I rather suffered against my will than did it willingly. And yet it was through me that custom became more combative against me, because I had come willingly whither I willed not. And who, then, can with any justice speak against it, when just punishment follows the sinner? Nor had I now any longer my wonted excuse, that as yet I hesitated to be above the world and serve You, because my perception of the truth was uncertain; for now it was certain. But I, still bound to the earth, refused to be Your soldier; and was as much afraid of being freed from all embarrassments, as we ought to fear to be embarrassed."

"I've broken every commandment. I'm trying to stay away from sin but I still find myself suffering with the same sins"

Tragically, many persons deluded by the Devil falsely claim that sexual sins and masturbation is no sin at all, while some try to minimize the wickedness of their actions; others still try to blame God for their failings. Here follows an email exchange with a certain person that probably many people can associate directly with.

“I watched [the] video on "[death and the journey into hell](#)". Based on the video it almost seems like one little false move by whomever and you will be damned. We'll never be perfect. We are all sinners until death. Based on how this world is now, I can see the thought of more going to hell than heaven. I've broken every commandment. I'm trying to stay away from sin but I still find myself suffering with the same sins. I pray to Jesus and Mary all the time. I pray the rosary and many other prayers. I try to make a point of doing good acts in the name of Jesus whether great or small. This video made me feel as though no matter what I do I will be damned. Jesus be with you and your family.

Ace..."

Answer: You say that it's as if one little false move will send you to Hell. A mortal sin is not a false move, neither is it "little"; it's a willful commission of an act that's gravely offensive to God. It is a huge thing, **a mortal sin**. You clearly have a desire to downplay mortally sinful activity, and your problem is that you won't exercise your will and resist sin, by doing the necessary sacrifices that is required of you in order to be saved and avoid sin. You claim that you pray; yet you persist in grave sins.

There are seven main reasons for why you persist in grave sin: First, you don't pray with true faith and sincerity, or you pray too little of the Rosary and other mental and vocal prayers. Second, you spend too little time on reading God's Word and other good, spiritual Catholic writings. Third, you don't recommend yourself to God nor seek after God's protection in time of temptation, for if you did recommend yourself to God and if you did ask for His help when assailed by the enemy, you would infallibly not have fallen into sin. Fourth, you have not cut off all the occasions of sin like evil and worldly friends, media, music, magazines, video games and the like that are opposed to Our Lord Jesus Christ's words and a holy life. Fifth, you have not made enough penance for your sins by fasting, mortification and self-denial of your own will.

The Canons of John the Faster teaches that "Anyone having committed masturbation is penanced forty days, during which he must keep himself alive by xerophagy and must do one hundred metanies every day." (Canon 8) The Interpretation of this canon explains that: "The present Canon decrees that anyone who is guilty of masturbating at any time is

obliged to refrain from communing for forty days straight, passing these with xerophagy, [the practice of eating dry food, especially food cooked without oil] or, more explicitly speaking, with only bread and water, and doing every day metanies to the number of one hundred each time. As concerning masturbators and fornicators, St. Meletius the Confessor asserts that they are making a sacrifice of their semen to the Devil, which semen is the most precious part of their body.”

The word *Metanie* means “A reverent physical movement indicating repentance (Greek: metanoia), made by making the sign of the cross with the right hand and either bowing at the waist and knees until the hand on its downward final stroke touches the ground (small metanie), or lowering the whole body onto the knees and bowing down fully until the forehead touches the ground (great metanie). Metanies are prescribed at specific liturgical times, particularly during the Lenten prayer of Ephrem the Syrian, but are proscribed from Pascha through Pentecost. They are a part of personal prayer and are an integral element of monastic training. Metanies are distinct from the still kneeling position, and also from the bowing of clergy to one another known as the schema.”

Sixth, (as to the question why one falls back into sin), you do not use your time, money and effort to save other people from the eternal fire of hell or care enough for their spiritual welfare to lead them to a better lifestyle, and because of this, you are lacking in or are devoid of charity and love for your fellow human beings. You refuse to speak about God with your family and friends, refusing to help or convert them from sin and infidelity and you refuse to take an active part in trying to help souls in general by whatever means are necessary to you, and in so doing, choose to become God’s enemy according to Our Lord Jesus Christ’s words in the Holy Bible, which states that: “He that is not with me, is against me: and he that gathereth not with me, scattereth” (Matthew 12:30). All who can help their family or friends or themselves but refuse to do so will be damned for their lack of charity. Thus, “Those words of our Lord, *He that is not with Me is against Me*, will make you understand how destitute we here are of any friends to aid us in bringing this people to Jesus Christ. But we must not despond, for God at the end will render unto each one according to his deserts... **And how severe are the punishments which God at last inflicts on His enemies, we see well enough, as often as we turn our mind’s eye to the inextinguishable furnace of hell, whose fires are to rage throughout all eternity for so many miserable sinners.**” (St. Francis Xavier, A.D. 1544, In *The Life and Letters of St. Francis Xavier*, p. 223)

Our Lord Jesus Christ in *The Revelations of St. Bridget* shows us that a person who does not use his possessions for His sake “will incur a judgment” and “that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard”, which means that he who does not have charity with others, using his time, money and effort to help and save

them from hell “*will himself cry out [to God] and not be heard*” both in this life when he seeks to be relieved from his sins and sinful desires, and in the eternal fire of hell, which is the eternal abode of all who lack charity and love for their fellow human beings. Our Lord said to St. Bridget: “Reply firmly to him with the four things I tell you now. The first is that many people lay up treasure but do not know for whom. The second is that every person entrusted with the Lord’s talent who does not spend it cheerfully will incur a judgment. The third is that a person who loves land and flesh more than God will not join the company of those who hunger and thirst for justice. The fourth is that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 81)

In truth, Catholic teaching teaches that a person is bound to give a tenth of his earnings to God, (usually to one’s local priest) and this teaching comes directly from the Old Testament which commands all God’s servants to give a tenth of their profits as a sacrifice to God. Today, however, there are no Catholic priests available to give one’s money to, and so, one must instead find a completely Catholic cause to give a tenth of one’s earnings to. When one understands that this is a law of charity that God requires all to follow, one can understand why so many are allowed to fall into sin and be unable to extricate themselves out of their sins. Their own greed and lack of charity for other souls who labor in darkness and infidelity directly causes them to be unable to defend themselves against the attacks of the devil. Thus, **Our Lord Jesus Christ spoke rightly saying “that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard.”** In truth, those who wish to please God in all but who have not fulfilled this Law of God of tithing, should find a good and perfectly Catholic cause and then donate a tenth of all they own to it, asking God to forgive them for their many years of forgetfulness and disobedience. However, donating to heretics, schismatics or other non-Catholic religious organizations is condemned by the Church as a mortal sin, and so, this makes it necessary to find out thoroughly whether a person or an organization that one wants to donate to is affiliated in anyway with the propagation of a false, non-Catholic belief. If a person is unsure about whether a person or an organization is acceptable or not to donate to, you can always send us an email and ask us for help.

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, 1215: “**Moreover, we determine to subject to excommunication believers who receive, defend, or support heretics.**”

The Catholic Encyclopedia states concerning tithing that: “The payment of tithes was adopted from the Old Law, and early writers speak of it as a divine ordinance and an obligation of conscience. The earliest positive legislation on the subject seems to be contained in the letter of the bishops assembled at Tours in 567 and the canons of the

Council of Maçon in 585. In course of time, we find the payment of tithes made obligatory by ecclesiastical enactments in all the countries of christendom. The Church looked on this payment as “*of divine law, since tithes were instituted not by man but by the Lord Himself*” (C. 14, X de decim. III, 30).”

The following example on the importance of charity can be seen clearer from St. Bridget’s revelations, in the book rightly entitled the “Book of Questions.” It is composed of questions which Our Lord and Judge gives wonderful answers to:

“Third question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “Why should I not exalt myself over others, seeing that I am rich?”

“Answer to the third question. The Judge answered: “As to why you must not take pride in riches, I answer: The riches of the world only belong to you insofar as you need them for food and clothing. The world was made for this: that man, having sustenance for his body, might through work and humility return to me, his God, whom he scorned in his disobedience and neglected in his pride. However, if you claim that the temporal goods belong to you, I assure you that you are in effect forcibly usurping for yourself all that you possess beyond your needs. All temporal goods ought to belong to the community and be equally accessible to the needy out of charity.

“You usurp for your own superfluous possession things that should be given to others out of compassion. However, many people do own much more than others but in a rational way, and they distribute it in discreet fashion. Therefore, in order not to be accused more severely at the judgment because you received more than others, it is advisable for you not to put yourself ahead of others by acting haughtily and hoarding possessions. As pleasant as it is in the world to have more temporal goods than others and to have them in abundance, it will likewise be terrible and painful beyond measure at the judgment not to have administered in reasonable fashion even licitly held goods.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 5, Interrogation 7)

Seventh (as to the question why one falls back into sin), you don’t have the first degree of humility: a fear of God that compels one to avoid mortal sin. Hence, your problem is pride. You think God’s law is a joke – not serious enough to warrant a change in your lifestyle – and you are mistaken.

St. Benedict (c. 520): “The first degree of humility, then, is that a man always have the fear of God before his eyes, shunning all forgetfulness and that he be ever mindful of all that God hath commanded, that he always considereth in his mind how those who despise God will burn in hell for their sins, and that life everlasting is

prepared for those who fear God.” (*The Holy Rule of St. Benedict*, Chapter VII, Of Humility)

St. Alphonsus: “Hear, my Brethren: the Lord pardons the sins of him who repents of them; but he does not pardon him who has the will to commit sin. See for how many years God has borne with you, and is saying to your heart: Cease, my child; amend your life; offend me no more! And what have you done? Always the same thing: you have confessed, you have promised; yet you have always begun again to sin, you always continue to offend God! For what are you waiting? That God may take you from this world and cast you into hell? Do you not see that God cannot bear with you any longer?” (Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 101)

Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, Chapter VI, On Temptation (1899): “When we are tempted we ought to betake ourselves immediately to prayer, or think of our last end, or of the evil consequences of sin. If the enemy dares to attack the fortress in spite of the ramparts raised about it, it behooves us to defend it manfully. When assailed we must instantly assume the defensive; for of all things it is most important to repulse the first onslaught. The greater our determination, the sooner will our adversary be discouraged. If we falter, he will force an entrance, and gain the mastery over our imagination. He acts like soldiers, who when they have taken the enemy’s guns, instantly turn them upon him. St. Jerome says that he who does not resist immediately is already half conquered. A conflagration can be extinguished at the outset, but not later on. A young tree is easily bent, not an old one. But since we can do nothing in our own strength, we must strive to obtain divine grace. Wherefore let him who is tempted have recourse to prayer; let him imitate the apostles when a storm arose on the sea of Genesareth; or the child who, when he sees a large dog coming, runs to his mother. He who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help. We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. “These holy names,” St. John Chrysostom declares, “have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell.” At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire. Prayer is the weapon wherewith to ward off the assaults of our spiritual foe; it is more potent than all the efforts of the demons because by prayer we procure the assistance of God, and nothing can withstand His might. Prayer is exactly opposed to temptation for it enlightens the understanding and fortifies the will. The sign of the cross and holy water have also great efficacy against the spirit of evil. He flies from the cross as a dog flies at the

sight of the whip. Holy water derives its efficacy from the prayers of the Church. St. Thomas Aquinas and many other saints frequently made use of the sign of the cross with excellent results. St. Teresa on the other hand constantly employed holy water. It is well to sprinkle the sick and dying with holy water, and we should never omit to take it on entering a church.”

St. Alphonsus, *Prayer: The Great Means of Salvation and of Perfection*, Chapter 1, The Necessity Of Prayer: “Without prayer it is impossible to resist temptations and to keep the commandments. Moreover, prayer is the most necessary weapon of defense against our enemies; he who does not avail himself of it, says St. Thomas, is lost. He does not doubt that Adam fell because he did not recommend himself to God when he was tempted: ‘He sinned because he had not recourse to the divine assistance.’ St. Gelasius says the same of the rebel angels: ‘Receiving the grace of God in vain, they could not persevere, because they did not pray.’ St. Charles Borromeo, in a pastoral letter, observes, that among all the means of salvation recommended by Jesus Christ in the Gospel, the first place is given to prayer; and he has determined that this should distinguish his Church from all false religions, when he calls her ‘the house of prayer.’ *My house is a house of prayer* (Mt. 21,13). St. Charles concludes that prayer is ‘the beginning and progress and the completion of all virtues.’ So that in darkness, distress, and danger; we have no other hope than to raise our eyes to God, and with fervent prayers to beseech his mercy to save us: ‘As we know not,’ said king Josaphat, ‘what to do, we can only turn our eyes to you’ (2 Par. 20,12). This also was David’s practice, who could find no other means of safety from his enemies, than continual prayer to God to deliver him from their snares: ‘My eyes are ever towards the Lord; for he shall pluck my feet out of the snare’ (Ps. 24,15). So he did nothing but pray: ‘Look upon me, and have mercy on me; for I am alone and poor’ (Ibid. 16). ‘I cried to you, O Lord; save me that I may keep your commandments’ (Ps. 118,146). Lord, turn your eyes to me, have pity on me, and save me; for I can do nothing, and beside you there is none that can help me.

“... St. Bernard’s teaching is the same: ‘What are we, or what is our strength, that we should be able to resist so many temptations? This certainly it was that God intended; that we, seeing our deficiencies, and that we have no other help, should with all humility have recourse to his mercy.’ God knows how useful it is to us to be obliged to pray, in order to keep us humble, and to exercise our confidence; and he therefore permits us to be assaulted by enemies too mighty to be overcome by our own strength, that by prayer we may obtain from his mercy aid to resist them; **and it is especially to be remarked that no one can resist the impure temptations of the flesh without recommending himself to God when he is tempted.** This foe is so terrible that, when he fights with us, he, as it were, takes away all light; he makes us forget all our meditations, all our good resolutions; he

makes us also disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments. For he conspires with our natural inclinations, which drive us with the greatest violence to the indulgence of sensual pleasures. He who in such a moment does not have recourse to God is lost. The only defense against this temptation is prayer, as St. Gregory of Nyssa says: ‘Prayer is the bulwark of chastity’; and before him Solomon: ‘And as I knew that I could not otherwise be continent except God gave it, I went to the Lord and besought him’ (Wis. 8,21).

Chastity is a virtue which we have no strength to practice, unless God gives us; and God does not give this strength except to him who asks for it. But whoever prays for it will certainly obtain it.

“... Wrongly, therefore, do those sinners excuse themselves who say that they have no strength to resist temptation. But if you have not this strength, why do you not ask for it? is the reproof which St. James gives them: ‘You have it not, because you ask it not’ (James 4:2). There is no doubt that we are too weak to resist the attacks of our enemies. But, on the other hand, it is certain that God is faithful, as the Apostle says, and will not permit us to be tempted beyond our strength: ‘God is faithful, who will not suffer you to be tempted above that which you are able; but will make also with the temptation issue, that you may be able to bear it’ (1 Cor. 10,13). ‘He will provide an issue for it,’ says Primasius, ‘by the protection of his grace, that you may be able to withstand the temptation.’ We are weak, but God is strong; when we ask him for aid, he communicates his strength to us, and we shall be able to do all things, as the Apostle reasonably assured himself: ‘I can do all things in him who strengthens me’ (Phil. 4, 13). He, therefore, who falls has no excuse (says St. Chrysostom), because he has neglected to pray; for if he had prayed, he would not have been overcome by his enemies: ‘Nor can anyone be excused who, by ceasing to pray, has shown that he did not wish to overcome his enemy.’”

Masturbation is definitely a mortal sin

Since so many are coming out of mortal sin and are convincing themselves that certain things are not sins, **we must preach against those sins with some specificity lest people perish in their ignorance.**

Masturbation is definitely a mortal sin. There are about three places where St. Paul gives a list of some of the main mortal sins which exclude people from Heaven. These lists do not comprise every mortal sin, of course, but some of the main ones. Well, it always puzzled many people exactly what is being referred to in the following passages by the sin of “uncleanness” and “effeminacy.” St. Paul says that these sins exclude people from Heaven. Does “effeminacy” refer to acting like and being a homosexual? What does “uncleanness” refer to?

Galatians 5:19-21 “Now the works of the flesh are manifest, which are these; adultery, fornication, **uncleanness**, lasciviousness, idolatry, witchcraft, hatred, variance, emulations, wrath, strife, seditions, heresies, envyings, murders, drunkenness, revellings, and such like: of the which I tell you before, as I have also told you in time past, that **they which do such things shall not inherit the kingdom of God.**”

1 Corinthians 6:9-11 “Know ye not that the unrighteous shall not inherit the kingdom of God? Be not deceived: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, **nor effeminate**, nor abusers of themselves with mankind, nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners, **shall inherit the kingdom of God.** And such were some of you: but ye are washed, but ye are sanctified, but ye are justified in the name of the Lord Jesus, and by the Spirit of our God.”

Ephesians 5:5-8 “For this ye know, that no fornicator, **nor unclean person**, nor covetous man, who is an idolater, **hath any inheritance in the kingdom of Christ and of God.** Let no man deceive you with vain words: for because of these things cometh the wrath of God upon the children of unbelief. Be not ye therefore partakers with them. For ye were sometimes darkness, but now are ye light in the Lord: walk as children of light:”

St. Thomas Aquinas identifies masturbation as the biblical “uncleanness” and “effeminacy.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 11: “I answer that, As stated above (A6,9) wherever there occurs a special kind of deformity whereby the venereal act is rendered unbecoming, there is a determinate species of lust. This may occur in two ways: First, through being contrary to right reason, and this is common to all lustful vices; secondly, because, in addition, it is contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race: and this is called "the unnatural vice." This may happen in several ways. **First, by procuring pollution, without any copulation, for the sake of venereal pleasure: this pertains to the sin of "uncleanness" which some call "effeminacy."** Secondly, by copulation with a thing of undue species, and this is called "bestiality." Thirdly, by copulation with an undue sex, male with male, or female with female, as the Apostle states (Romans 1:27): and this is called the "vice of sodomy." Fourthly, by not observing the natural manner of copulation,

either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation.”

Thus, not only is masturbation a mortal sin, but it's a mortal sin which is identified in three different places in Holy Scripture as one which excludes people from the Kingdom of God. It's also classified by St. Thomas as one of the sins against nature, for it corrupts the order intended by God. That's probably why it's called "effeminacy." Though it's not the same as the abomination of Sodomy (Homosexuality), it's still inherently disordered and unnatural. We believe that this sin – since it's contrary to nature and is classified as "effeminacy" and "the unnatural vice" – is the cause of some people being given over to unnatural lusts such as homosexuality, as well as acts of pedophilia and bestiality and other perverse and evil lusts.

The truth of the fact that all homosexuals are spiritually possessed by a demonic spirit is also corroborated by the fact that society has recently seen an incredible increase in the number of people who consider themselves homosexuals. This is easily explained by the fact that, with the advent and explosion of the internet and other technological means which make access to pornography and impurity easy, millions more people are committing sins of impurity, millions more people are becoming possessed, and countless more are becoming homosexuals. (And, of course, not all who commit mortal sins of impurity become homosexuals, so those who somehow think they are okay because they are not homosexuals, even though they are committing sins of impurity, are sorely deceived and are also on the road to Hell and in bondage to the Devil.)

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 43:6 (c. 470-543 A.D.): "If they had faith and believed in God they would dread the coming judgment with fear and trembling. It is evident that they trust men but not God, for publicly where men see them they shun adultery, but in secret where God sees they are entirely without fear. If they had just a spark of faith they would not dare to commit adultery in the sight of their Lord, just as they do not allow their servants to offend in their presence. Of such men the Holy Spirit exclaims through the Prophet: 'The fool hath said in his heart: There is no God.' [Ps. 13.1] **It is certain that a man does not believe in God if he fears to do publicly in the presence of men what he does secretly in darkness before the face of God.**"

Therefore, people who are committing this sin need to cease the evil immediately and, when prepared, make a good confession. If people are really struggling in this area, then they are not near the spiritual level where they need to be. God's grace is there for them; but they need to pray more, pray better, avoid the occasions of sin ([bad media](#) being one of

them) and exercise their wills. They need to consistently pray the 15-decade [Rosary](#) (i.e. daily). They need to put out more effort spiritually and then it shouldn't be a problem.

“What do you say? What do you resolve to do? Yes or no; do you desire no more to offend God? Who knows whether it is not the last appeal that the Lord addresses to you? Hasten to take a resolution. Do you wish to wait until God puts an end to your disorders by casting you into hell without the least hope of ever remedying your misfortune? Go, my dear Brethren, enter your homes, and reflect on what you have heard this evening; recommend yourselves to the Blessed Virgin, and ask her to enlighten you.

“Sinner, thou art foe of heaven, And thou tremblest not with fear? Cease those sins, my child, ah! leave them, Death advances, hell is near. ... Listen to me this evening: you are now the enemies of God, it is true, since you have offended him much; but he is ready to pardon you if you wish to amend your life. Courage, then, my dear Christians come to the mission, go to confession, and renounce sin; hasten to give yourselves to God, who is still waiting for you, who is still calling for you; do not anger him any more.

“... O sinners! what more do you wish God to do? Do not, therefore, lose confidence, hope; but hope and tremble: if you wish to amend your life, hope; if you wish to continue to have God as your enemy, tremble yes, tremble that the present appeal may not be the last one for you; if you do not resolve to give yourselves to God, perhaps this very evening God will abandon you, and you will be damned!

“... The Lord could make you die and send you to hell the moment that you offend him; yet, see the great mercy which he now shows you: instead of punishing you, you see him coming to you with this holy mission, in order to pardon you; he comes himself to seek you, to make peace with you; it will suffice if you repent of having offended him, and if you promise not to offend him any more.

“He saith: “Poor child, from sin depart; Rest thee within thy Father’s heart; Turn to thy Shepherd, wandering sheep.” Now what do you say? how do you respond to the appeal that the Lord addresses to you? Ah! do not delay any longer, cast yourselves at his feet; come to the church, and make a good confession.” (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 102-105)

Masturbation is not made moral or lawful within marriage or the marriage act

Masturbation, in fact, has always been considered as a grave mortal sin in the Catholic Church and even by most protestant so-called churches until very recently, and this sin,

obviously, doesn't cease to be a mortal sin just because the spouses are married! Yet, many married "Catholic" and other so-called "Christian" couples actually believe that this sin is right to do within a marriage and the marriage act; and although most of them know or even admit that it's wrong or a mortal sin to masturbate outside of marriage or the marriage act, they nevertheless believe that it's right to do it within a marriage or marriage act; and that it is an exception. But what **Church teaching, Bible passage or Saint** can they cite to support this demonic teaching? None! Only evil, perverted, ignorant and heretical modern "theologians" or other heretical modern-day "Catholic" or "Christian" laymen's private opinions during the last 100 years or so, can they cite to support this teaching! This fact, then, is quite telling, for it proves that this teaching was totally unheard of in the Christian world before the beginning stages of the Great Apostasy and the modern world. Their heretical and modernistic opinions or teachings are utterly worthless! All masturbatory touching of the genitals of oneself or one's spouse in the same or similar manner as would be done in masturbation (i.e. manipulative sexual acts), is immoral and a mortal sin. Any type of masturbatory touching is immoral (regardless of whether or when climax occurs) because it is an act that is non-procreative, unnatural and shameful.

Also see [Foreplay is intrinsically evil and a mortal sin against the natural law](#)

Additional quotes on the vice of impurity; and how to overcome it

St. Alphonsus Liguori, *Sermons for all the Sundays in the Year*, Sermon 45, On Impurity: "And behold, there was a certain man before him, who had the dropsy." (Luke 14:2) The man who indulges in impurity is like a person laboring under the dropsy. The latter is so much tormented by thirst, that the more he drinks the more thirsty he becomes. Such, too, is the nature of the accursed vice of impurity; it is never satiated. "As," says St. Thomas of Villanova, "the more the dropsical man abounds in moisture, the more he thirsts; so, too, is it with the waves of carnal pleasures."

"I will speak today of the vice of impurity, and will show, in the first point, the delusion of those who say that this vice is but a small evil: and, in the second, the delusion of those who say that God takes pity on this sin, and that he does not punish it.

"1. Delusion of those who say that sins against purity are not a great evil.

"The unchaste, then, say that sins contrary to purity are but a small evil. "Like the sow wallowing in the mire," (2 Peter 2:22) they are immersed in their own filth, so that they do not see the malice of their actions; and therefore they neither feel nor abhor the stench of their impurities, which excite disgust and horror in all others. Can you, who say that the vice of impurity is but a small evil—can you, I ask, deny

that it is a mortal sin? If you deny it, you are a heretic; for as St. Paul says: "Do not err. Neither fornicators, nor adulterers, nor the effeminate, etc., shall possess the kingdom of God." (1 Corinthians 6:9) It is a mortal sin; it cannot be a small evil. It is more sinful than theft, or detraction, or the violation of the fast. How then can you say that it is not a great evil? Perhaps mortal sin appears to you to be a small evil? Is it a small evil to despise the grace of God, to turn your back upon Him, and to lose His friendship, for a transitory, beastly pleasure?

"St. Thomas teaches, that mortal sin, because it is an insult offered to an infinite God, contains a certain infinitude of malice. "A sin committed against God has a certain infinitude, on account of the infinitude of the Divine Majesty." Is mortal sin a small evil? It is so great an evil, that if all the angels and all the saints, the apostles, martyrs, and even the Mother of God, offered all their merits to atone for a single mortal sin, the oblation would not be sufficient. No; for that atonement or satisfaction would be finite; but the debt contracted by mortal sin is infinite, on account of the infinite Majesty of God which has been offended. The hatred which God bears to sins against purity is great beyond measure. If a lady find her plate soiled she is disgusted, and cannot eat. Now, with what disgust and indignation must God, who is purity itself, behold the filthy impurities by which his law is violated? He loves purity with an infinite love; and consequently he has an infinite hatred for the sensuality which the lewd, voluptuous man calls a small evil. Even the devils who held a high rank in heaven before their fall disdain to tempt men to sins of the flesh.

"St. Thomas says that Lucifer, who is supposed to have been the devil that tempted Jesus Christ in the desert, tempted him to commit other sins, but scorned to tempt Him to offend against chastity. Is this sin a small evil? Is it, then, a small evil to see a man endowed with a rational soul, and enriched with so many divine graces, bring himself by the sin of impurity to the level of a brute? "Fornication and pleasure," says St. Jerome, "pervert the understanding, and change men into beasts." In the voluptuous and unchaste are literally verified the words of David: "And man, when he was in honor, did not understand: he is compared to senseless beasts, and is become like to them." (Psalm 48:13) St. Jerome says, that there is nothing more vile or degrading than to allow one's self to be conquered by the flesh. Is it a small evil to forget God, and to banish him from the soul, for the sake of giving the body a vile satisfaction, of which, when it is over, you feel ashamed? Of this the Lord complains by the Prophet Ezechiel: "Thus saith the Lord God: Because thou hast forgotten Me, and hast cast Me off behind thy back." (Ezechiel 23:35) St. Thomas says, that by every vice, but particularly by the vice of impurity, men are removed far from God.

"Moreover, sins of impurity on account of their great number, are an immense evil. A blasphemer does not always blaspheme, but only when he is drunk or

provoked to anger. The assassin, whose trade is to murder others, does not, at the most, commit more than eight or ten homicides. But the unchaste are guilty of an unceasing torrent of sins, by thoughts, by words, by looks, by complacencies, and by touches; so that when they go to confession they find it impossible to tell the number of the sins they have committed against purity. Even in their sleep the devil represents to them obscene objects, that, on awakening, they may take delight in them; and because they are made the slaves of the enemy, they obey and consent to his suggestions; for it is easy to contract a habit of this sin. To other sins, such as blasphemy, detraction, and murder, men are not prone; but to this vice nature inclines them. Hence St. Thomas says, that there is no sinner so ready to offend God as the votary of lust is, on every occasion that occurs to him. The sin of impurity brings in its train the sins of defamation, of theft, hatred, and of boasting of its own filthy abominations. Besides, it ordinarily involves the malice of scandal. Other sins, such as blasphemy, perjury, and murder, excite horror in those who witness them; but this sin excites and draws others, who are flesh, to commit, it, or, at least, to commit it with less horror.

“St. Cyprian says that the devil through impurity triumphs over the whole of man. By lust the evil triumphs over the entire man, over his body and over his soul; over his memory, filling it with the remembrance of unchaste delights, in order to make him take complacency in them; over his intellect, to make him desire occasions of committing sin; over the will, by making it love its impurities as his last end, and as if there were no God. “I made,” said Job, “a covenant with my eyes, that I would not so much as think upon a virgin. For what part should God from above have in me?” (Job 31:1-2) Job was afraid to look at a virgin, because he knew that if he consented to a bad thought God should have no part in him. According to St. Gregory, from impurity arises blindness of understanding, destruction, hatred of God, and despair of eternal life. St. Augustine says, though the unchaste may grow old, the vice of impurity does not grow old in them. Hence St. Thomas says, that there is no sin in which the devil delights so much as in this sin; because there is no other sin to which nature clings with so much tenacity. To the vice of impurity it adheres so firmly, that the appetite for carnal pleasures becomes insatiable. Go now, and say that the sin of impurity is but a small evil. At the hour of death you shall not say so; every sin of that kind shall then appear to you a monster of hell. Much less shall you say so before the judgment-seat of Jesus Christ, who will tell you what the Apostle has already told you: “No fornicator, or unclean, hath inheritance in the kingdom of Christ, and God.” (Ephesians 5:5) The man who has lived like a brute does not deserve to sit with the angels.

“Most beloved brethren, let us continue to pray to God to deliver us from this vice; if we do not, we shall lose our souls. The sin of impurity brings with it blindness and obstinacy. Every vice produces darkness of understanding; but

impurity produces it in a greater decree than all other sins. “Fornication, and wine, and drunkenness take away the understanding.” (Osee 4:2) Wine deprives us of understanding and reason; so does impurity. Hence St. Thomas says, that the man who indulges in unchaste pleasures, does not live according to reason. Now, if the unchaste are deprived of light, and no longer see the evil which they do, how can they abhor it and amend their lives? The Prophet Osee says, that blinded by their own mire, they do not even think of returning to God; because their impurities take away from them all knowledge of God. “They will not set their thought to return to their God: for the spirit of fornication is in the midst of them, and they have not known the Lord.” (Osee 5:4) Hence St. Laurence Justinian writes, that this sin makes men forget God. “Delights of the flesh induced forgetfulness of God.” And St. John Damascene teaches that “the carnal man cannot look at the light of truth.” Thus, the lewd and voluptuous no longer understand what is meant by the grace of God, by judgment, hell, and eternity. “Fire hath fallen upon them, and they shall not see the sun.” (Psalm 57:9) Some of these blind miscreants go so far as to say, that fornication is not in itself sinful. They say, that it was not forbidden in the Old Law; and in support of this execrable doctrine they adduce the words of the Lord to Osee: “Go, take thee a wife of fornication, and have of her children of fornication.” (Osee 1:2) In answer I say, that God did not permit Osee to commit fornication; but wished him to take for his wife a woman who had been guilty of fornication: and the children of this marriage were called children of fornication, because the mother had been guilty of that crime. This is, according to St. Jerome, the meaning of the words of the Lord to Osee. “Therefore,” says the holy Doctor, “they are to be called children of fornication, because born of a harlot.” But fornication was always forbidden, under pain of mortal sin, in the Old, as well as in the New Law. St. Paul says: “No fornicator or unclean hath inheritance in the kingdom of Christ and of God.” (Ephesians 5:5) Behold the impiety to which the blindness of such sinners carry them! From this blindness it arises, that though they go to the sacraments, their confessions are null for want of true contrition; for how is it possible for them to have true sorrow, when they neither know nor abhor their sins?

“The vice of impurity also brings with it obstinacy. To conquer temptations, particularly against chastity, continual prayer is necessary. “Watch ye, and pray, that ye enter not into temptation.” (Mark 14:38) But how will the unchaste, who are always seeking to be tempted, pray to God to deliver them from temptation? They sometimes, as St. Augustine confessed of himself, even abstain from prayer, through fear of being heard and cured of the disease, which they wish to continue. “I feared,” said the saint, “that Thou wouldst soon hear and heal the disease of concupiscence, which I wished to be satiated, rather than extinguished.” St. Peter calls this vice an unceasing sin. “Having eyes full of adultery and sin that ceasest not.” (2 Peter 2:14) Impurity is called an unceasing sin on account of the obstinacy which it induces.

“Some person addicted to this vice says: “I always confess the sin.” So much the worse; for since you always relapse into sin, these confessions serve to make you persevere in the sin. The fear of punishment is diminished by saying: “I always confess the sin.” If you felt that this sin certainly merits hell, you would scarcely say: “I will not give it up; I do not care if I am damned.” But the devil deceives you. “Commit this sin,” he says, “for you afterwards confess it.” But, to make a good confession of your sins, you must have true sorrow of the heart, and a firm purpose to sin no more. Where are this sorrow and this firm purpose of amendment, when you always return to the vomit? If you had had these dispositions, and had received sanctifying grace at your confessions, you should not have relapsed, or at least you should have abstained for a considerable time from relapsing. You have always fallen back into sin in eight or ten days, and perhaps in a shorter time, after confession. What sign is this? It is a sign that you were always at enmity with God. If a sick man instantly vomits the medicine which he takes, it is a sign that his disease is incurable.

“St. Jerome says that the vice of impurity, when habitual, will cease when the unhappy man who indulges in it is cast into the fire of hell. “O infernal fire, lust, whose fuel is gluttony, whose sparks are brief conversations, whose end is hell.” The unchaste become like the vulture that waits to be killed by the fowler, rather than abandon the rottenness of the dead bodies on which it feeds. This is what happened to a young woman, who, after having lived in the habit of sin with a young man, fell sick, and appeared to be converted. At the hour of death she asked leave of her confessor to send for the young man, in order to exhort him to change his life at the sight of her death. The confessor very imprudently gave the permission, and taught her what she should say to her accomplice in sin. But listen to what happened. As soon as she saw him, she forgot her promise to the confessor and the exhortation she was to give to the young man. And what did she do? She raised herself up, sat in bed, stretched her arms to him, and said: “Friend, I have always loved you, and even now, at the end of my life, I love you: I see that, on your account, I shall go to hell: but I do not care: I am willing, for the love of you, to be damned.” After these words she fell back on the bed and expired. These facts are related by Father Segneri. Oh! how difficult is it for a person who has contracted a habit of this vice, to amend his life and return sincerely to God! how difficult is it for him not to terminate this habit in hell, like the unfortunate young woman of whom I have just spoken.

“2. Illusion of those who say that God takes pity on this sin.

“The votaries of lust say that God takes pity on this sin; but such is not the language of St. Thomas of Villanova. He says, that in the sacred Scriptures we do not read of any sin so severely chastised as the sin of impurity. We find in the Scriptures, that in punishment of this sin a deluge of fire descended from heaven on four cities, and in an instant, consumed not only the inhabitants, but even the very

stones. “And the Lord rained upon Sodom and Gomorrah brimstone and fire from the Lord out of heaven. And He destroyed these cities, and all things that spring from the earth.” (Genesis 19:24) St. Peter Damian relates, that a man and a woman who had sinned against purity were found burnt and black as a cinder.

“Salvian writes that it was in punishment of the sin of impurity that God sent on the earth the universal deluge, which was caused by continued rain for forty days and forty nights. In this deluge the waters rose fifteen cubits above the tops of the highest mountains; and only eight persons along with Noah were saved in the ark. The rest of the inhabitants of the earth, who were more numerous then that at present, were punished with death in chastisement of the vice of impurity. Mark the words of the Lord in speaking of this chastisement which he inflicted on that sin: “My spirit shall not remain in man forever: because he is flesh.” (Genesis 6:3) “That is,” says Liranus, “too deeply involved in carnal sins.” The Lord added: “For it repenteth Me that I made man.” (Genesis 6:7) The indignation of God is not like ours, which clouds the mind, and drives us into excesses: his wrath is a judgment perfectly just and tranquil, by which God punishes and repairs the disorder of sin. But to make us understand the intensity of his hatred for the sin of impurity, he represents himself as if sorry for having created man, who offended him so grievously by this vice. We, at the present day, see more severe temporal punishment inflicted on this than on any other sin.

“Go into the hospitals, and listen to the shrieks of so many young men, who, in punishment of their impurities, are obliged to submit to the severest treatment and to the most painful operations, and who, if they escape death, are, according to the divine threat, feeble, and subject to the most excruciating pain for the remainder of their lives. “Thou hast cast Me off behind thy back; bear thou also thy wickedness and thy fornications.” (Ezekiel 23:35)

“St. Remigius writes that, if children be excepted, the number of adults that are saved is few on account of the sins of the flesh. In conformity with this doctrine, it was revealed to a holy soul that as pride has filled hell with devils, so impurity fills it with men. St. Isidore assigns the reason. He says that there is no vice which so much enslaves men to the devil as impurity. Hence St. Augustine says that with regard to this sin, “the combat is common and the victory rare.” Hence it is that on account of this sin hell is filled with souls.

“All that I have said on this subject has been said, not that any one present, who has been addicted to the vice of impurity, may be driven to despair, but that such persons may be cured. Let us, then, come to the remedies. These are two great remedies—prayer, and the flight of dangerous occasions.

“1. Prayer, says St. Gregory of Nyssa, is the safeguard of chastity. And before him, Solomon, speaking of himself, said the same. “And as I knew that I could not otherwise be continent, except God gave, it . . . I went to the Lord, and besought

Him.” (Wisdom 8:21) Thus it is impossible for us to conquer this vice without God’s assistance. Hence as soon as temptation against chastity presents itself, the remedy is to turn instantly to God for help, and to repeat several times the most holy names of Jesus and Mary, which have a special virtue to banish bad thoughts of that kind. **I have said immediately [to turn instantly to God for help, and to repeat several times the most holy names of Jesus and Mary], without listening to, or beginning to argue with, the temptation. When a bad thought occurs to the mind, it is necessary to shake it off instantly, as you would a spark that flies from the fire, and instantly to invoke aid from Jesus and Mary.**

“2. As to the flight of dangerous occasions, St. Philip Neri used to say that cowards that is, they who fly from the occasions gain the victory. **Hence you must, in the first place, keep a restraint on the eyes, and must abstain from looking at young women. Otherwise, says St. Thomas, you can scarcely avoid the sin.** Hence Job said: “I made a covenant with my eyes that I would not so much as think upon a virgin.” (Job 31:1) He was afraid to look at a virgin; because from looks it is easy to pass to desires, and from desires to acts. St. Francis de Sales used to say that to look at a woman does not do so much evil as to repeatedly look at her a second time. If the devil has not gained a victory the first, he will gain the second time. **And if it be necessary to abstain from looking at women, it is much more necessary to avoid conversation with them.** “Tarry not among women.” (Ecclesiasticus 42:12) we should be persuaded that, in avoiding occasions of this sin, no caution can be too great. Hence we must be always fearful, and fly from them. A wise man feareth and declineth from evil; a fool is confident.” (Proverbs 14:16) A wise man is timid, and flies away: a fool is confident, and falls.”

Question: Why are sexual sins harder to confess and less likely to be repented of than many other sins?

Answer: There are three reasons for this. First, because the sense of injustice committed, which is the primary stimulus to repent of one’s sins, is not strongly felt by many when they engage in such unlawful sexual acts. Second, there is a greater sense of shame when committing certain impure acts and hence greater difficulty confessing them in the sacrament of confession, or even repenting of them in one’s heart. Our Lady of Fatima revealed to us that “*More souls go to Hell because of sins of the flesh than for any other reason.*” Sr. Lucia of Fatima said this refers primarily to sins against chastity, also called sins of impurity. The reason for this statement is not because sins against chastity are the most grievous sins, but the most common and because of conscience. Why? “Because of conscience,” sins of impurity are less likely to be repented of than other sins.

St. Alphonsus: "He who has offended God by mortal sin has no other remedy to prevent his damnation but the confession of his sin. "But, if I am sorry for sin from my heart? If I do penance for it during my whole life? If I go into the desert and live on wild herbs, and sleep on the ground?" You may do as much as you please; **but if you do not confess every mortal sin that you remember, you cannot obtain pardon.** ... Accursed shame: how many poor souls does it send to hell! St. Teresa used to say over and over again to preachers: "Preach, O my priests, preach against bad confessions; for it is on account of bad confessions that the greater part of Christians are damned." (The complete ascetical works of St. Alphonsus, vol 15, p. 546)

Third, sexual activity of all kinds is presented by our post-Christian or even anti-Christian popular culture as natural and good, and sexual abstinence is even taught to be unhealthy.

The sixth commandment, relating to chastity and purity, has always been referred to as "the difficult commandment" by many people. Today, with pornography everywhere and women and girls dressing more immodestly than ever before, for many it may indeed seem as "the impossible commandment." However, Jesus assures us: "What is impossible with men is possible with God." (Luke 18:27) We may add that all who invoke the Blessed Virgin Mary for help in overcoming sins of impurity will receive the grace to do so, as she herself has revealed to St. Bridget of Sweden and various other saints. But those who strive to live chaste lives know from experience, when sins of impurity are humbly repented of and confessed, that a great burden is removed from our consciences, and we experience that peace of soul that the world and carnal indulgence cannot give.

All who through shame hide or omit their sins in confession are damned

St. Alphonsus speaks in great detail concerning the shame that is inherent in confessing and how this shame makes many people commit sacrilegious confessions, and he shows quite clearly how all those who fall for this sin of omission are damned.

St. Alphonsus, **On the Ruin of Souls who through Shame omit to Confess their Sins:** "In the missions we should moreover strongly and often inculcate the necessity of overcoming the shame that one feels in confessing one's sins. Those who are experienced missionaries know that this cursed shame has been the cause of the loss of many souls. It follows that as the principal fruit of the missions consists in the remedy that they apply to this evil, they are not only useful but even necessary for country places; for as there is only a small number of confessors, who

are very often the relatives or friends of their penitents, false shame has more force in making the people conceal sins in confession.

“V. False Shame in Confession.

“It is a pity to see how many souls the devil gains by this means, especially in matters concerning impure sins; for he makes them lose shame at the moment of committing them, and gives this shame back to them when there is question of mentioning them in confession. St. Antonine, speaking of this matter, relates that a holy hermit, seeing one day the devil in the church going among those that wished to confess, asked him what he was doing there; the evil spirit answered: "To induce these people to commit sin. I have taken shame from them; now I return it to them in order that they may not confess it." St. John Chrysostom also says: "God has given shame to the commission of sin, and confidence to the confession of it. The devil inverts this: he inspires him who sins with confidence, and him who confesses with shame."

“Alas! Christian soul, you have sinned; if you do not confess your sins you will certainly be damned. Why then do you not confess your sin? You answer: I am ashamed. Hence rather than overcome this shame you wish to be condemned for all eternity to the fire of hell? It is a shame to offend so good a God who has created us; it is not a shame to confess to have offended him. But since you do not wish to manifest your sin, refrain at least from going to confession. To the sin that you have committed do you wish to add the sacrilege of a bad confession? Do you know what you are doing when you commit a sacrilege? For the sins on account of which you have deserved hell there is no other remedy than the blood of Jesus Christ, who will purify you if you confess it well; but by concealing your sin, you even tread under foot the blood of Jesus Christ.

“The present mission is for you a good occasion for making your confession to a priest who does not know you, whom afterwards you will see no more, and who will no more see you; if you do not wish to profit by this occasion, God will perhaps not grant it to you again, and you will be damned. Remember that if you do not confess now, the devil will gain absolute sway over you, and then perhaps God will abandon you, and there will be no more hope for you. Courage, then! go to confession immediately.

“What do you fear? Ah! here are no doubt the pretexts that the devil will suggest to you:

“1. What will my confessor say when he hears that I have fallen in such a way? Well! he will say that you have been weak, as happens to so many others who live in this world; he will say that you did wrong to sin, but that you afterwards performed a noble deed in over coming shame to confess your sins.

“2. At least he will not fail to give me a scolding. Oh no, why should he scold you? Know that confessors cannot have greater consolation than when they hear a

person accusing himself of a sin that he has committed; for then he can securely absolve him and thus deliver him from hell.

“3. I have not enough confidence to manifest this sin to my spiritual Father. Well! go to confession to an other priest of the place or to a stranger. But if my confessor hears that I have gone to confession to an other, he will be offended, and will no more hear my confession. And you, in order not to displease your confessor wish to commit a sacrilege and to damn your soul? If you go to hell, will your confessor be able to talk you out of it?

“4. Who knows whether the confessor will not make known my sin to others? What folly to think that a confessor could wish to commit so great a crime as to break the seal of confession by manifesting your sin to others! To how many confessors are you to declare your sin? It suffices that you tell it once to one priest only, who hears your sin as he hears a thousand others in other confessions. But why have you so many unreasonable fears, and have not the fear of damning your self by not confessing your sin? This should deprive you of all consolation and all peace; for, if you do not confess your sin, there will remain in your conscience a viper that will gnaw your heart during your whole life in this world, and after death, during all eternity in hell.

“Well now, let us take courage, and make known to the confessor the recesses of your conscience; immediately after confession you will find the peace that you have lost, and you will ever thank God for having given you the strength to overcome the devil. Hasten, therefore, to be delivered from this viper that causes you so much pain, and become reconciled with God. ... Speak thus [asking the confessor for help in confessing your sins that you are ashamed of mentioning], and then it will be the confessor’s duty to deliver you from the serpent that torments you as if you were one of the damned, although you are not yet in hell.

“I have wished to mention here in a practical manner those pretexts which induce so many poor souls to conceal their sins and are the cause of their damnation. As this cursed shame is everywhere prevalent, especially among women, we must make them understand the answers given above to the false pretexts which the devil puts before them in order to make them conceal their sins.

“It is true, I am well aware that, in the missions, usually a special sermon is preached to move the hearers not to hide any sin through shame; but I say that this point is so important that even an entire sermon is not sufficient: first, because it may happen that souls needing it most are not present; secondly, because for persons who have concealed their sins for a long time, it is not enough to hear the remedy spoken of but once; the preacher should often insist upon this matter, which I regard as the most important that one has to treat in the missions; for even in the missions many persons, although they have been present at the sermons, have continued to hide their sins. This is particularly necessary when one preaches in

conservatories in which many girls and women are living together. As the occasions of sin are more frequent there, sins are also more frequent; and for persons that live in these establishments it is more difficult to have a confessor to whom they would confess with less repugnance; hence we should oftener speak to them about false shame, which causes them to conceal sins in confession, and it is very useful to make a deep impression upon their minds by relating to them melancholy examples.

“In all the missions given by our Congregation it is customary for him who explains the catechism to relate every day one of the terrible examples of persons damned for having concealed sins in confession. Many of these examples are found in good authors, and I have given some of them in my treatise INSTRUCTIONS TO THE PEOPLE ON THE COMMANDMENTS. I think the preacher would do well to put to a profitable use similar examples. They may be of benefit not only to him who preaches the sermon, but also to him who gives the instruction or meditation, and even to him who gives the exercises to priests; for among them are often found parish priests, preachers of Lenten sermons, and other ecclesiastics who are anxious to preach in a profitable manner.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 316-320)

Sacrilegious confessions leads to Hell

In another part of the same work, St. Alphonsus gives us some very horrifying examples of the death and damnation of those people who hide or omit their sins from the priest and God in the sacrament of confession.

St. Alphonsus, **Of Persons Who Have Made Sacrilegious Confessions:** “I. IN the chronicles of St. Benedict it is related that a solitary named Pelagius, who kept sheep for his poor parents, led a life so exemplary that all called him a saint. He lived in this manner many years. After the death of his parents he sold the little property that they had left him and retired into a hermitage. He, unfortunately, consented once to an unchaste thought. After this sin he fell into a state of great melancholy because he would not confess it, lest he should lose the good opinion of his confessor. While he was in this state of melancholy a pilgrim who passed by said to him: "Pelagius, confess your sin: God will pardon you, and your peace shall be restored." The pilgrim then disappeared. After this Pelagius resolved to do penance for his sin, but not to confess it, flattering himself that God would perhaps pardon him without confession. He entered into a monastery, in which he was immediately received on account of his reputation for sanctity, and there led an austere life, crucifying himself with fasts and penances. At last the hour of death came: he made his last confession; as he had always through shame concealed the sin during life, so

he also concealed it at death; he received the viaticum, died, and was buried, with the reputation of a saint. On the following night the sacristan found the body of Pelagius out of its grave. He buried it again; but on the second and third nights he found the body out of the grave. He called the abbot, who, in the presence of the other monks, said: "Pelagius, you were always obedient during life; be obedient now also in death. Tell me, on the part of God, if it be the divine will that your body be kept in a particular place?" The deceased, howling, said: "Alas! I am damned for having concealed one sin in confession. O Abbot, look at my body!" And behold! his body appeared like red-hot iron sending forth sparks of fire. All fled away; but Pelagius called back the abbot, that he might remove the consecrated particle that still remained in his mouth. The abbot removed the sacred host. Pelagius then told them to take his body out of the church and to throw it on a dunghill like a dog. It was done as he desired.

"II. In the annals of the Capuchins we read of one who was esteemed a saint, but made bad confessions. Being seized with a grievous illness, he was told to go to confession. He sent for a certain Father, to whom he said, "My Father, you tell me to go to confession; but I will not make any confession." "And why?" said the Father. "Because," replied the sick man, "I am damned; for I have never confessed all my sins; and now God deprives me of the power of making a good confession." After this he began to howl, and to tear his tongue, saying, "Accursed tongue, that would not confess sins when you were able." And thus, gnawing his tongue to pieces, and howling, he breathed forth his soul into the hands of the devil. After death he became black as a cinder, a terrible noise was heard, and the room filled with an intolerable stench.

"III. Father Seraphine Razzi relates that in a city in Italy there was a married lady of noble rank who was reputed a saint. On her deathbed she received all the sacraments, and died with a high reputation for sanctity. After death her daughter, who always recommended to God the soul of her mother, heard one day, while she was at prayer, a great noise at the door. She turned round, and saw a horrible figure all on fire, and exhaling a great stench. At this sight she was so much terrified, that she was on the point of throwing herself out of the window; but she heard a voice saying: "Stop, stop, my daughter: I am your unhappy mother, who was considered a saint; but for some sins committed with your father, which I was ashamed ever to confess, God has condemned me to hell. Do not pray to God for me any more; for you only increase my pains." She then began to howl, and disappeared.

"IV. The celebrated Doctor John Ragusino relates that a certain very spiritual woman practised meditation and frequented the sacraments, so that she was considered by her Bishop to be a saint. The unhappy woman looked one day at a servant, and consented to an unchaste thought; but because the sin was only one of thought, she flattered herself that she was not bound to confess it. However, she was

always tortured with remorse of conscience, and particularly in her last illness. But even at death she concealed the sin through shame, and died without confessing it. The bishop who was her confessor, and believed her to be a saint, caused her body to be carried in procession through the whole city, and through devotion got her buried in his own chapel. But on the following morning on entering the chapel he saw a body above the grave, laid on a great fire. He commanded it in the name of God to tell what it was. A voice answered that it was his penitent, and that she was damned for a bad thought. She then began to howl and to curse her shame, which had been the cause of her eternal ruin.

“V. Father Martin del Rio relates that in the province of Peru there was a young Indian called Catharine, who was a servant to a respectable lady. Her mistress induced her to receive baptism, and to frequent the sacraments. She often went to confession, but concealed some of her sins. Just before her death she made nine confessions; but they were all sacrilegious. After her confession she said to her fellow-servants that she concealed her sins. They told her mistress, who, on questioning her, found out that these sins were certain acts of impurity. She therefore told the confessor, who returned, and exhorted his penitent to confess all her sins. But Catharine obstinately refused, and got into such a state of desperation, that she turned and said to her confessor, "Father, leave me; take no more trouble: you are only losing your time;" and then she turned her face to him and began to sing some profane songs. When she was near her end her companions exhorted her to take the crucifix. She answered: "What crucifix? I know not Christ crucified, and I do not wish to know him." And thus she died. So great were the noise and stench during the night, that the mistress was obliged to leave the house. The deceased afterwards appeared to one of her companions, and said that she was damned on account of her bad confessions.

“VI. Father Francis Rodriguez relates that in England, when the Catholic religion flourished in that country, King Augubert had a daughter, who, on account of her rare beauty, was sought by many princes. Being asked by her father whether she wished to marry, she answered that she had made a vow of perpetual chastity. The father obtained a dispensation from the Holy See, but she resolutely refused to accept it, saying that she wished for no other spouse than Jesus Christ. She only asked of her father permission to live a solitary life in his house. The father, because he loved her, complied with her request, and assigned to her a suitable maintenance. In her retirement she began to lead a saintly life in meditation, fasting, and works of penance, frequenting the sacraments, and frequently going to the hospitals to attend the sick. While she lived in this manner she fell sick in her youth and died. A certain lady who had been in her governess, while at prayer one night, heard a great noise, and saw a soul in the form of a woman in a strong fire, and bound in chains, in the midst of a multitude of devils. The soul said, "Know that

I am the unhappy daughter of Augubert." "What!" replied the governess; "are you damned after a life so holy?" "Yes," replied the soul; "I am justly damned through my own fault. "And why?" "You must know that in my youth I took pleasure in listening to one of my pages, for whom I had an affection, reading a certain book. Once, after reading the book for me, the page kissed me; the devil began to tempt me, till in the end I committed sin with the page. I went to confession, and began to tell my sin; my indiscreet confessor instantly reprov'd me, saying, "What! has a queen been guilty of such a sin?" I then, through shame, said it was a dream. I afterwards began to perform penitential works and give alms, that God might pardon me without confessing the sin. At death I said to the confessor that I was a great sinner; he told me to banish the thought as a temptation. After this I expired, and am now damned for all eternity." She then disappeared amid such noise, that the whole world appeared to be falling in pieces, and left in the chamber an intolerable stench, which lasted for many days.

“VII. Father John Baptist Manni, of the Society of Jesus relates that a certain lady had for several years concealed in confession a sin of impurity. Two religious of the Order of St. Dominic passed by the place. The lady, who was always waiting for a strange confessor, entreated one of them to hear her confession. When the Fathers departed, his companion said to the confessor of the lady that while she was confessing her sins he saw many serpents coming from her mouth, but that there was a large, horrible-looking serpent, whose head only came out, but afterwards went back entirely into the lady's mouth. He then saw all the serpents that came out return again. The confessor went back to the house of the lady, and on entering heard that she had died suddenly. Afterwards, when he was at prayer, the unhappy woman appeared and said to him, "I am the unfortunate person that made my confession to you; I committed one sin, which I voluntarily concealed from the confessors of the place. God sent you to me; but even then I could not conquer the shame of telling it. He therefore struck me suddenly dead when you entered the house, and has justly condemned me to hell." After these words the earth opened, and she fell into the chasm and instantly disappeared.

“VIII. Saint Antony relates that there was a widow who began to lead a holy life, but afterwards, by familiarity with a young man, was led into sin with him. After her fall she performed penitential works, gave alms, and even entered into a monastery, but never confessed her sin. She became abbess. She died, and died with the reputation of a saint. But one night a nun who was in the choir heard a great noise, and saw a spectre encompassed with flames. She asked what it was. The spectre answered, "I am the soul of the abbess, and am in hell." "And why?" "Because in this world I committed a sin, and have never confessed it. Go, and tell this to the other nuns, and pray no more for me." She then disappeared amid great noise.

“IX. In the annals of the Capuchins it is related that a certain mother, on account of having made sacrilegious confessions, began at death to cry out that she was damned for her grievous sins and for her bad confessions. Among other things, she said that she was bound to make restitution to certain persons, and that she had always neglected to do so. Her daughter then said to her, "My mother, let what you owe be restored;

I am satisfied to sell all, provided your soul be saved." The mother answered: "Ah, accursed child! I am damned also on your account; for I have scandalized you by my bad example." Thus she continued to howl like one in despair. They sent for one of the Capuchin Fathers. When he arrived he exhorted her to trust in the mercy of God; but the unhappy woman said: "What mercy! I am damned: sentence is already passed upon me, and I have already begun to feel the pains of hell." While she spoke thus, her body was raised to the ceiling of the chamber, and dashed with violence against the floor, and she instantly expired.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 571-578)

“A similar misfortune befell a sinner who was damned on account of having deferred his confession. Venerable Bede relates that this man, who had been fervent, fell into tepidity and mortal sin, and deferred confession from day to day. He was seized with a dangerous illness; and even then put off his confession saying that he would afterwards go to confession with better dispositions. But the hour of vengeance had arrived: he fell into a deadly swoon in which he thought that he saw hell open under his feet. After he had come to his senses again, the persons who stood round his bed begged him to make his confession, but he answered: "There is no more time; I am damned." They continued to encourage him. "You are losing time," said he; "I am damned, I see hell opened; I there see Judas, Caiphaz, and the murderers of Jesus Christ; and near them I see my place, because, like them, I have despised the blood of Jesus Christ by deferring confession for so long a time." Thus the unhappy man died in despair without confession, and was buried like a dog outside the church without having a prayer offered for his soul.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 528)

“In the life of Father John Ramirez, of the Society of Jesus, it is related that, while preaching in a certain city, he was called to hear the confession of a girl who was dying. She was of noble birth, and had apparently led a holy life; she went frequently to Communion, fasted, and performed other mortifications. At death she confessed her sins to Father Ramirez with many tears, so that he was greatly consoled. But, after returning to the college, his companion said that while the young lady was making her confession he saw a black hand squeezing her throat. The Father immediately returned to the house of the sick lady, but before entering he heard that she was dead. He then returned to his college, and while he was at prayer the deceased appeared to him in a horrible form, surrounded by

flames, and bound in chains, and said that she was damned on account of a sin committed with a young man, which she voluntarily concealed in confession through shame, and that at death she wished to confess it, but the devil induced her, through the same shame, to conceal it. After these words she disappeared, amid the most frightful howling and terrific clanking of chains." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 548)

"Tell me, my sister, if, in punishment of not confessing a certain sin, you were to be burnt alive in a caldron of boiling pitch, and if, after that, your sin were to be revealed to all your relatives and neighbors, would you conceal it? No, indeed, if you knew that by confessing it your sin would remain secret, and that you would escape being burnt alive. Now, it is more than certain that, unless you confess that sin, you will have to burn in hell for all eternity, and that on the day of judgment it will be made known to the whole human race. **"We must all," says the Apostle, "be manifested before the judgment-seat of Christ" (i. Cor. v. 10). "If," says the Lord, "you do not confess the evil you have done, I will proclaim your ignominy to all nations; I will discover thy shame to thy face, and will show. . . thy shame to kingdoms"** (Nah. iii. 5)." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 549-550)

"The following fact is related by Father Martin del Rio, from the Annals of the Company of Jesus. It is an apparition that occurred in 1590 and was vouched for by trustworthy witnesses: Not far from Lima, dwelt a Christian lady who had three maid-servants, one of whom, called Martha, was a young Indian of about sixteen years. Martha was a Christian, but little by little she grew cool in the devotion she had at first displayed, became negligent in her prayers, and light, coquettish, and wanton in her conversations. Having fallen dangerously ill, she received the Last Sacraments. After this serious ceremony, during which she had evinced very little piety, she said, smiling to her two fellow servants, that in the confession she had just made she had taken good care not to tell all her sins to the priest. Frightened by this language, the girls reported it to their mistress, who by dint of exhortations and threats, obtained from the sick girl a sign of repentance and the promise to make a sincere and Christian confession. Martha confessed then, over again, and died shortly afterward.

"Scarcely had she breathed her last, when her corpse emitted an extraordinary and intolerable stench. They were obliged to remove it from the house to a shed. The dog in the courtyard, usually a quiet animal, howled piteously, as if he were undergoing torture. After the interment, the lady, according to custom, was dining in the garden in the open air, when a heavy stone fell suddenly onto the centre of the table with a horrible crash and caused all the table settings to bounce, but without breaking any article. One of the servants, having occupied the room in which Martha had died, was awakened by frightful noises; all the furniture seemed to be moved by an invisible force and thrown to the floor.

“We understand how the servant did not continue to occupy that room; her companion ventured to take her place, but the same scenes were renewed. Then they agreed to spend the night together there. This time they distinctly heard Martha’s voice, and soon that wretched girl appeared before them in the most horrible state, and all on fire. She said that by God’s command she had come to reveal her condition to them, that she was damned for her sins of impurity and for the sacrilegious confessions she had continued to make until death. She added, “Tell what I have just revealed to you, that others may profit by my misfortune.” At these words she uttered a despairing cry and disappeared.

The fire of Hell is a real fire, a fire that burns like this world’s fire, although it is infinitely more active. Must not there be a real fire in Hell, seeing that there is a real fire in Purgatory? “It is the same fire,” says St. Augustine, “that tortures the damned and purifies the elect.”” (Rev. F.X. Schouppe, S.J. *The Dogma of Hell*, Chapter VII, The Pains of Hell)

Question: In what detail must one confess to a priest the sins of impurity or other sins that one have committed? When you quote Jean Gerson, you say that one must confess every single detail, but I don’t agree with this.

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: “**What a young boy should tell in confession:** I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there. Sometimes the priest cannot absolve such fondling. **If they are not confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.**”

This is not justice and the Church does not teach this, and God does not require such details to be given, since the one confessing could think that his confession will tempt the priest, or that this priest is a pedophile, or that the priest will tell the sin to others, or he could forget his sins, or many other reasons, and so, one is not obligated under pain of sin to confess all the details.

Answer: Apart from the legitimate excuse of a person honestly forgetting some of his sins, excuses when confessing one’s sins will never be lawful or permitted, and all those who tries to excuse themselves from providing the necessary details, will be damned. Here are some condemnations that shows that details in confession must be given.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* (# 24), Sept. 24, 1665:
“Voluptuousness, sodomy, and bestiality are sins of the same ultimate species, and

so it is enough to say in confession that one has procured a pollution.” –

Condemned statement by Pope Alexander VII. (Denz. 1124)

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* (# 25), Sept. 24, 1665: “He who has had intercourse with an unmarried woman satisfies the precept of confession by saying: “I committed a grievous sin against chastity with an unmarried woman,” without mentioning the intercourse.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1125)

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* (# 50), Mar. 4, 1679: “Intercourse with a married woman, with the consent of her husband, is not adultery, and so it is enough to say in confession that one had committed fornication.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1200)

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* (# 58), Mar. 4, 1679: “We are not bound to confess to a confessor who asks us about the habit of some sin.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1208)

And the Council of Trent teaches the following concerning confession and the details which must be given in confession:

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “But, whereas all mortal sins, even those of thought, render men children of wrath, and enemies of God, it is necessary to seek also for the pardon of them all from God, with an open and modest confession. Wherefore, while the faithful of Christ are careful to confess all the sins which occur to their memory, they without doubt lay them all bare before the mercy of God to be pardoned: whereas they who act otherwise, and knowingly keep back certain sins, such set nothing before the divine bounty to be forgiven through the priest: for if the sick be ashamed to show his wound to the physician, his medical art cures not that which it knows not of. **We gather furthermore, that those circumstances which change the species of the sin are also to be explained in confession, because that, without them, the sins themselves are neither entirely set forth by the penitents, nor are they known clearly to the judges; and it cannot be that they can estimate rightly the grievousness of the crimes, and impose on the penitents, the punishment which ought to be inflicted, on account of them.**”

Concerning the confession, one must confess every single sin one remembers as well as in what way they were done, and one should have thought on the shame of confessing it when

one committed the act. The church teaches that all must be confessed, and thus, no detail can be left out. It is the priest's job to hear it, so it is mortally sinful to leave it out or minimize the severity of the sin. The Church has taught that all sins must be confessed, and in the priest's job, he must hear in what sinful and shameful way the sin has been performed in order to judge the severity of the crime. The priest is a judge according to the Church's teaching, and hiding a mortal sin will always end in damnation and eternal fire.

The Catholic Church teaches that Our Lord Jesus Christ through the apostles established a human priesthood with divine authority to forgive sins and to absolve men from guilt and bring them into a state of forgiveness and reconciliation with God. The Catholic Church teaches that this is no mere formality, but that the priest stands in the place of God as judge and performs a judicial act.

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “From the institution of the sacrament of Penance as already explained, the universal Church has always understood, that the entire confession of sins was also instituted by the Lord, and is of divine right necessary for all who have fallen after baptism; because that **our Lord Jesus Christ, when about to ascend from earth to heaven, left priests His own vicars, as presidents and judges, unto whom all the mortal crimes, into which the faithful of Christ may have fallen, should be carried, in order that, in accordance with the power of the keys, they may pronounce the sentence of forgiveness or retention of sins. For it is manifest, that priests could not have exercised this judgment without knowledge of the cause; neither indeed could they have observed equity in enjoining punishments, if the said faithful should have declared their sins in general only, and not rather specifically, and one by one.**”

The Council of Trent, Session 14, Chapter VI, On the ministry of this Sacrament, and on Absolution: “But although the absolution of the priest is the dispensation of another's bounty, yet is it not a bare ministry only, whether of announcing the Gospel, or of declaring that sins are forgiven, **but is after the manner of a judicial act, whereby sentence is pronounced by the priest as by a judge:** and therefore the penitent ought not so to confide in his own personal faith, as to think that,--even though there be no contrition on his part, or no intention on the part of the priest of acting seriously and absolving truly,--he is nevertheless truly and in God's sight absolved, on account of his faith alone. For neither would faith without penance bestow any remission of sins; nor would he be otherwise than most careless of his own salvation, who, knowing that a priest but absolved him in jest, should not carefully seek for another who would act in earnest.”

The Church further teaches that, apart from confessing sins to an authorized Catholic priest (when one is available) and doing the penance required, there can be no forgiveness of sins. When a Catholic priest is not available, however, a person can be restored to grace by an act of perfect contrition according to the Council of Trent, but this person must also desire to go to Confession when the opportunity arrives. Confession and penance are therefore seen as necessary for salvation. The Catholic Church further teaches that by good works, prayers, fastings, participation in the sacraments, indulgences, the enduring of suffering and by acts of charity, an individual can atone for his guilt, merit God's grace, and remove the temporal punishment his sin deserves. In other words, an individual can make satisfaction for his own sins through his own works.

Excuses can be thought on in hell for all eternity when one wakes up and starts to realize that one must have humility in order to be saved. The people who sinned should have thought about the shame of confessing before they sinned in a shameful way before God and all the Angels and Saints in Heaven. All the excuses mentioned above can never be used except for one, but the other excuses will never be allowed. The excuse of forgetfulness is valid, but one must confess it in the next confession when one remembers it. One cannot have perfect contrition when one deliberately hides the truth and its severity, for this is a sin of omission and disobedience. There's nothing that can be cited in the Church's teaching that justifies a person hiding the severity and details of his sins. One must realize that hiding or minimizing one's sin is a sin first and foremost of disobedience, but secondly, a sin of pride, since one cares more about what a puny and insignificant human creature will think about you and your sins, rather than what God will think of you. Thus, such a person who hides or minimizes his sins is sinning because of vanity and vainglory, and by wanting others to have a better opinion of himself than what he knows he deserves because of his sins. A person who hides the details of his sins is thus sinning by wanting others to think better of him than he deserves, and this, of course, is not just or right.

In truth, if a person easily want to find God in confession, he must first and foremost consider in his mind how it is true justice that all men on earth should despise him for his sins, and that all should condemn him and reject him; and then confessing to a single priest will be much easier. Either one confesses one's sins now, or the Justice of God requires that all one's unconfessed sins will be displayed before every single person that has ever lived as well as the gaze of God, Our Lady and all the Angels, Saints and devils in the Day of Judgment; so one can either choose to confess one's sins in this life to a single priest, or choose to have the whole world see one's sins for all eternity, enduring a greater shame for one's sins forever in the torment of the sulfurous fire of Hell than what a human can ever experience in this life however long he or she lives.

Fr. Martin von Cochem, O.S.F.C., *The Four Last Things: Death, Judgment, Hell and Heaven*, On the Last Judgment: **“On that day all His enemies will be beneath His feet; on that day all His foes will be forced to confess their offences against Him, the Divine Arbiter.** They will then and there be compelled to own His divinity, His infinite charity, the countless benefits He has bestowed on them, in return for which they persecuted Him, blasphemed Him, put Him to a cruel death. ... **on that day the reprobate will be put to the greatest ignominy and anguish. For the Judge will reveal all the shameful, the abominable character of their misdeeds: He will reveal in the sight of Angels and Saints, of the devils and the damned, the infamous deeds they performed under cover of darkness.** Yes, He will pour out the full chalice of His indignation upon those wretched beings, who under the mask of their hypocrisy dared to desecrate His very sanctuary. He will cause those who have been corrupters of innocence to be seized and placed among the evil spirits, whose diabolical, thrice accursed work they carried on earth.

“On that day the Divine Judge will give all the impenitent sinners to drink deeply of the cup of shame and ignominy, as St. Basil tells us, when he says: "The confusion that will overtake the godless sinner in the Day of Judgment will be more cruel torture to him than if he were cast into a flaming fire." **This is in fact the reason why God has appointed the final judgment, that sinners may not only be punished by the pain which will be their portion, but that they may also be put to public shame. St. Thomas Aquinas says: "The sinner does not only deserve pain, he deserves disgrace and ignominy,** for this is a punishment to which human beings only can be subjected. The lower animals can be chastised and put to death, but they cannot know what it is to suffer shame and contempt." This accounts for the fact that any one who has a single spark of self-respect would rather suffer the heaviest punishment in secret, than be exposed to public disgrace.

“On all these grounds it will be surmised that the final judgment will stretch over a considerable period of time, and hence we have all the more reason to tremble at the prospect of it, and earnestly pray God that on that great day He will not overwhelm us with shame and confusion, but will grant us a share in His joy and glory.” (*The Four Last Things: Death, Judgment, Hell and Heaven*, Part II, The Last Judgment, Chapter X, On the Length of Time that the Final Judgment will Last)

As long as one meditates on how it is justice that others despise us because of our sins—since a single mortal sin deserves an infinite punishment in hell—confessing to a priest or even to more people, will go as a dance!

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 8, Art. 5: “If, however, he were bound to confess again, **his first confession would not be useless, because the more priests one confesses to, the more is the punishment remitted, both by reason of the shame in confessing, which is reckoned as a satisfactory punishment**, and by reason of the power of the keys: so that one might confess so often as to be delivered from all punishment.”

Indeed, so beneficial is speaking about one’s sins to a person that is not a priest that St. Thomas says that confessing one’s sins even to a layman will benefit one’s soul and gain God’s friendship; but that one must also confess it to a Catholic priest when one is able to do so.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 8, Art. 6, Reply to Objection 3: “... the sacramental power of Penance consists in a sanctification pronounced by the minister, so that if a man confess to a layman, although he fulfills his own part of the sacramental confession, he does not receive sacramental absolution. Wherefore his confession avails him somewhat, as to the lessening of his punishment, owing to the merit derived from his confession and to his repentance, but he does not receive that diminution of his punishment which results from the power of the keys; and consequently he must confess again to a priest [whenever he can do so].”

Confessing one’s sins to anyone will always be a good act of humility, and those who do this, whether much or little, will always gain some amount of grace. In addition, confessing one’s sins and humiliating oneself will also give the humble penitent “so many and so great advantages and consolations, which are most assuredly bestowed by absolution upon all who worthily approach to this sacrament.”

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “Now, the very difficulty of a confession like this, and the shame of making known one’s sins, might indeed seem a grievous thing, were it not alleviated by the so many and so great advantages and consolations, which are most assuredly bestowed by absolution upon all who worthily approach to this sacrament.”

A great example which shows us that unconfessed sins will be punished eternally in hell is found in *The Revelations of St. Bridget*, which speaks about a certain woman who performed unlawful and impure sexual acts but abhorred to confess her sins. The Revelation confirms the truth about that a person who do not confess their sins in this life (to a valid Catholic priest if one is available) will have their sins displayed before the whole

world. The foreword for this Chapter explains its contents, saying that: “A saint tells the bride that even if a person were to die once each day for God’s sake, it would not be enough to give thanks to God for his eternal glory. He also describes the terrible punishments endured by a deceased woman in her every limb because of the carnal pleasure in which she spent her life.”

The Revelations of St. Bridget, Book 6, Chapter 16: “One of the saints spoke to the bride [St. Bridget], saying: “If, for God’s sake, I endured death for every hour I spent in the world and were to keep coming back to life, still with all that I would never be able to thank God fully for his love. Indeed, his praise is ever on my lips and joy is ever in my soul, glory and honor are never withheld from my sight nor the sounds of exultation taken from my hearing.”

“Then the Lord said to the same saint: “Tell my bride here what those persons deserve who care more about the world than about God, who love the creature more than the Creator. Tell her what kind of punishment that woman is now undergoing who spent her entire lifetime in the world in sinful pleasure.” The saint replied: “Her punishment is most severe. For the pride she had in her every limb, [through vanity] her head and hands, arms and legs burn horribly in a blazing fire. Her bosom is being pricked as though by the hide of a hedgehog whose quills fasten to her flesh and mercilessly press into her. **The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest.** Her belly is terribly twisted, as though a sharp pole were being driven into her private parts and thrust violently inward so as to penetrate ever more deeply. Her thighs and knees are like ice, hard and stiff, with no warmth nor rest. The feet that used to carry her to her pleasures and lead others along with her now stand atop sharp razors slicing them incessantly.”

The Explanation in St. Bridget’s Revelations of this hair raising example of the miserable end of all who perform unlawful, non-procreative and lascivious sexual acts and touches, like this woman did, tells us that “This woman pursued her selfish will and completely abhorred going to confession. A tumor developed in her throat, and she died unconfessed. She was shown standing before God’s judgment with the devils accusing her and shouting: “Here is the woman who tried to hide herself from you, Lord! But we know her well enough!” The judge answered: “Confession is like an excellent washing-woman. Therefore, because she did not want to wash when she had the opportunity, she is now soiled with your impurities. Because she was unwilling to expose her shame to the few, it is only right that she should be shamed by everyone before the many.” (*The Revelations of St. Bridget*,

Book 6, Chapter 16) Thus, it is clear that if a person refuses to confess his sins in this life, “it is only right that she should be shamed by everyone before the many.”

Question: How great must one’s purpose of amendment in confession be in order for a person to be forgiven his sins? Many times, I confess thinking that it is certain that I will fall again.

Answer: St. Alphonsus, answers this question in a section “**On the Purpose of Sinning no More**” in great detail: “Sorrow and a purpose of amendment necessarily go together. “A sorrow of the soul and a detestation of sin,” says the Council of Trent, “along with the purpose of sinning no more.” The soul cannot have a true sorrow for sin without a sincere purpose never more to offend God. Now, in order to be a true purpose, it must have three conditions: it must be firm, universal, and efficacious.

“I. It must be firm, so that the penitent resolutely purposes to suffer every evil rather than offend God.

“Some say: “Father, I do not wish ever more to offend God; but the occasions of sin and my own weakness will make me relapse: I wish, but shall scarcely be able, to persevere.” My son, you have not a true purpose, and therefore you say: I wish, I wish. Know that hell is full of such wishes. It is a mere empty wish, not a true resolute will or purpose; a true purpose is a firm and resolute will to suffer every evil rather than to relapse into sin. It is true that there are occasions of sin; that we are weak, particularly if we have contracted a habit of any sin; and that the devil is strong; but God is stronger than the devil, and with his aid we can conquer all the temptations of hell. *I can do all things*, says St. Paul, *in Him who strengtheneth me*. It is true that we ought to tremble at our weakness, and distrust our own strength; but we ought to have confidence in God that by his grace we shall overcome all the assaults of our tempters. *Praising, I will call upon the Lord*, said David, *and I shall be saved from my enemies*. I will invoke the Lord, and he will save me from my enemies. He who recommends himself to God in temptations shall never fall.

““But, Father, I have recommended myself to God, and the temptation continues.” Do you, then, also continue to ask help from God as long as the temptation lasts, and you will never fall. God is faithful; he will not permit us to be tempted above our strength. *God*, says the Apostle, *is faithful, who will not suffer you to be tempted above that which you are able*. He has promised to give aid to all who pray for it. For every one that asketh receiveth. And this promise is made to all to sinners, as well as to the just: “For every one that asketh receiveth.” So there is no excuse for those who consent to sin; for if they recommend themselves to God, he will stretch out his hand, and support them, and they will not fall. He, then, who falls into sin falls through his own fault, either because he will not ask aid from God, or because he will not avail himself of the aid which the Lord offers to him.

“II. The purpose must be universal; that is, it must be a purpose of avoiding every mortal sin. Saul was commanded by God to put to death all the Amalecites, and all their cattle, and to burn all their goods. What did he do? He slew a great multitude of men and of cattle, and burnt a large quantity of their goods; but he saved the life of the king, and preserved what was most valuable of the property; and on account of this contempt of God’s commandment he merited his malediction. Many penitents imitate Saul; they purpose to avoid some sins, but they cannot give up some dangerous familiarity, or some goods that they have a scruple about retaining, or some cherished feelings of anger and ill-will against a neighbor, or some hankering after revenge. Such persons wish to divide their heart, giving one half to God, and the other to the devil. The devil is content with his portion, but God is not satisfied with a part of their heart. Every one knows the history of Solomon how two women came to him, each claiming to be the mother of the child who was still left alive. He ordered the infant to be divided, and one half to be given to each of them. *Divide the living child in two.* The woman who was not the mother of the child remained silent and was satisfied with the order of the king; but the true mother said: *I beseech thee, my lord, give her the child alive, and do not kill it.* "No, my lord, if my child must die, I prefer that she should have it entire." Solomon concluded that she was the true mother of the child, and gave it to her. Thus, the devil because he is our enemy, and not our father, is content to have a part of our heart; but God, who is our true Father, is not satisfied unless he has the whole of it. *No man, says Jesus Christ, can serve two masters.* God does not accept for his servants those who wish to serve two masters; he wishes to be our only Lord, and he justly refuses to be the companion of the devil in the possession of our hearts. Our purpose, then, must be universal: it must be a purpose of avoiding all mortal sins. ...

“III. The purpose must be efficacious that is, it must make us practise all the means necessary to avoid sin; and one of the most necessary of these means, is to avoid the occasions of relapsing into sin. This is a most important point; for were men careful to fly from evil occasions, from how many sins would they abstain, and thus how many souls would escape damnation! The devil does not gain much without an occasion. But when a person voluntarily exposes himself to the occasion of sin, particularly of sins against chastity, it is morally impossible for him not to fall.

“It is necessary to distinguish proximate from remote occasions. The remote occasion is that to which all are exposed, or in which men seldom fall into sin. The proximate occasion is that which by itself ordinarily induces to sin, such as unnecessary familiarity of young men with women of bad reputation. An occasion in which a person has frequently fallen is also called a proximate occasion. But occasions which are not proximate for others may be proximate for a particular person, who on account of his bad disposition or on account of a bad habit has frequently fallen into sin. They are in the proximate occasion of sin: 1. Who keep in their house a woman with whom they have committed sin. 2. They who go to taverns, or to any particular house in which they have frequently fallen into sin by

quarrelling, or drunkenness, or immodest words or actions. 3. They who in gaming have been frequently guilty of fraud, or quarrels, or of blasphemies. Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin. And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.

“Much less is he fit for absolution who refuses to remove the occasions, and only promises that in them he will not commit sin for the future. Tell me, my brother, do you expect that tow thrown into the fire will not burn? And how ran you expecting that if you expose yourself to the occasion of sin you will not fall? *And your strength*, says the prophet, *shall be as the ashes of tow, . . . and both shall burn together, and there shall be none to quench it.* Our strength is like the strength of tow to resist fire. A devil was once compelled to tell what sermon was most annoying to him. He answered: "The sermon on the occasions of sin." As long as we do not remove the occasions of sin, the devil is satisfied: he cares not about our purposes, promises, or oaths; for as long as the occasion is not removed the sin will not cease. The occasion (particularly of sins against chastity) is like a veil placed before the eyes, and does not allow us to see God, or hell, or heaven. In a word, the occasion blinds the sinner; and how can the blind keep himself in the straight way to heaven? He will wander into the road to hell without knowing where he is going; and why? Because he does not see. For all, then, who are in the occasion of sin, it is necessary to do violence to themselves in order to remove the occasion; otherwise they will remain always in sin.

“Here it is necessary to remark that for some who are more strongly inclined to evil, and who have contracted a habit of any vice, particularly the vice of impurity, certain occasions are proximate or nearly proximate which for others would be remote. Hence, if they do not avoid them they will be always relapsing into the same crimes like a dog returning to his vomit. ...

“What are these means [of making the occasions of sin remote]? There are three means: the frequentation of the sacraments, prayer, and avoiding familiarity with the person with whom you have sinned.

“The frequentation of the sacraments of penance and Eucharist would be in one respect the best means; but it ought to be known that in necessary proximate occasions of incontinence it is a great remedy to withhold absolution in order to make the penitent more diligent in adopting the other two means, namely, to recommend himself frequently to God, and to avoid familiarity. When you rise in the morning, you must renew the resolution of not yielding to sin all that day; and you must pray for help, not only in the morning, but also several times during the day before the Most Holy Sacrament, or before the Crucifix; and must beg of the Most Holy Mary to obtain for you grace not to relapse.

The other means to which it is absolutely necessary to attend is to avoid all familiarity with the accomplice by not remaining with her alone, by not looking at her face, not conversing with her, and by speaking to her (when strictly necessary) in such a manner as to show a dislike for her society. This is the most important means of making proximate occasions become remote, but he who has already received absolution will scarcely practise this means; and, therefore, in such cases, it is expedient to defer absolution until the proximate occasion becomes remote. But to render such occasions remote, eight or ten days are not sufficient; a long time is necessary.

“But should the penitent after adopting all these means always relapse, what is the last remedy? It is that which the Gospel recommends: *If thy right eye scandalize thee, pluck it out, and cast it from thee.* Although it were your right eye, you must pull it out, and cast it to a distance from you. "It is better," says our Lord, "to lose thy eye than having it to be cast into hell." In such a case, then, you must remove the occasion, or you must certainly go to hell.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 539-546)

St. Alphonsus, On Confession: “Confession, in order to be good, must be entire, humble, and sincere.

“I. THE CONFESSION MUST BE ENTIRE.

“He who has offended God by mortal sin has no other remedy to prevent his damnation but the confession of his sin. ...

“Have you committed sin? If you do not confess it you shall be damned. Therefore, if you wish to be saved, you must confess it some time or other. And if at some time or other, why not now? as St. Augustine says. What do you wait for? Is it for death, after which you will not be able to make a confession? And know that the longer you conceal your sin and multiply sacrileges, the greater your shame and obstinacy in concealing it will become. "Obstinacy proceeds from the keeping back of sin," says St. Peter de Blois. How many miserable souls, who have formed a habit of concealing their sins, saying, "When death is near, then I will confess it," have not confessed it even at the hour of death! ...

“II. THE CONFESSION MUST BE HUMBLE.

“A penitent at confession should imagine himself to be a criminal condemned to death, bound by as many chains as he has sins to confess; he presents himself before the confessor, who holds the place of God and who alone can loose his bonds and deliver him from hell. Therefore he must speak to the confessor with great humility. The Emperor Ferdinand, wishing to go to confession in his chamber, handed a chair to the confessor. When those who were in the room appeared surprised at so great an act of humility, the emperor said: "Father, I am now a subject, and you are my Superior."

“Some argue with the confessor, and speak to him with as much haughtiness as if they were his Superiors; what fruit can they derive from such confessions? It is necessary then, to treat your confessor with respect. Speak to him always with humility, and with

humility obey all his commands. When he reproves you, be silent, and receive his admonitions with humility; accept with humility the remedy that he prescribes for your amendment.

“Do not get into a passion with him nor think him unjust and uncharitable. What would you say if you saw a sick man, who, while the surgeon opens the imposthume, treats him as a cruel and uncharitable man? Would you not say that he was mad? "But he tortures me." Yes; but it is by this torture that you are cured: without it you would die.

“If the confessor tells you that he cannot absolve you until you have restored certain goods belonging to an other, obey him, and do not be importunate for absolution: do you not know that he who has received absolution does not afterwards make restitution?

“Does the confessor order you to return for absolution in a week or a fortnight, and in the mean time to remove the occasion of sin, to pray to God, to be firm in resisting all temptations to relapse into sin, and to practise all the other means that he recommends to you? Obey, and you shall thus free yourself from sin; do you not see that hitherto, when you were absolved immediately, you have, after the lapse of a few days, fallen again into the same crimes? "But if in the mean time death comes upon me?" But God has not hitherto taken away your life, when you continued so long a time in sin, and never thought of returning to him; will he, now that you desire to amend your life, send you a sudden death? "But it may be that death will come upon me during the time for which absolution is deferred." And if this may happen during that time, make acts of contrition continually. I have already said that he who has the intention of going to confession and makes an act of contrition instantly receives pardon from God.

“Of what use is it to receive absolution as often as you go to confession when you do not renounce sin? All these absolutions shall add to the fire that will torment you in hell. Listen to this fact. A gentleman contracted a habit of sin; he found a confessor who always absolved him, though he always relapsed. He died, and was seen in hell carried on the shoulders of an other person who was also damned. Being asked who it was that carried him, he answered: "He is my confessor, who, by absolving me as often as I went to confession, has brought me to hell. I am damned, and he who brought me to hell is also damned."

“Do not then, O my brother, be angry when the confessor defers absolution, and wishes to see how you conduct yourself in the mean time. If you always relapse into the same sin, although you have confessed it, the confessor cannot absolve you unless you give some extraordinary and manifest sign that you have the necessary dispositions. And, if he gives you absolution, you and he are condemned to hell. Be obedient, then; do what he bids you; for, when you return, after having done what he prescribed, he will certainly absolve you, and thus you shall be delivered from the sin that you have been in the habit of committing.

“III. THE CONFESSION MUST BE SINCERE.

“The confession must be sincere, that is, without lies or excuses.

“1. Without lies... For example, it would be a mortal sin for a penitent to accuse himself of a mortal sin that he has not committed or to deny a mortal sin that he has committed and has never confessed, or to deny that he had a habit of a certain sin; for in all these he would be guilty of grievously deceiving the minister of God.

“2. Without lies, and without excuses. In the tribunal of penance the criminal must be his own accuser; he must be an accuser, not an advocate to excuse his guilt. The more sincerely a man accuses himself, without extenuating his fault, the more readily shall he obtain absolution and mercy from God. It is related that the Duke of Ossuna, being one day in a galley, went about among the slaves, asking for what crime they had been condemned. All answered that they were innocent; only one acknowledged that he deserved severer punishment. The viceroy said: "Then it is not right to have you here among so many innocents;" and therefore ordered him to be released. Now, how much more will God pardon him who confesses his sins, without excuses, in the tribunal of penance.

“How many are there who make their confession badly! Some tell their confessor the few good actions that they perform, but do not speak of their sins. "Father," they say, "I hear Mass every day; I say the beads; I do not blaspheme; I do not swear; I do not take my neighbor's property." Well, what then? Do you want to be praised by the confessor? Confess your sins; examine your conscience, and you will find a thousand things to be corrected: detractions, unclean expressions, lies, imprecations, unclean thoughts, hatred.

“Others, instead of accusing themselves, begin to defend their sins, and to dispute with the confessor. "Father," they say, "I blaspheme because I have a master that cannot be borne; I have indulged myself in hatred to a neighbor, because she has spoken ill of me; I have committed sin with men, because I had nothing to eat." What benefit do you expect from such confessions? What is your object? Is it that the confessor may approve of your sins? Listen to what St. Gregory says: "If you excuse yourself, God will accuse you; if you accuse yourself, God will excuse you." Our Lord complained bitterly to St. Mary Magdalene de Pazzi of those who excuse their sins in confession, and throw the blame of their own faults upon others, saying: "Such a person has been the occasion of my sin: such another has tempted me." Thus they come to confession to commit new sins; for, in order to excuse their own sins, they injure a neighbor's reputation without necessity. Such persons should be treated as a confessor treated a woman who, in order to excuse her own sins, told all the bad actions of her husband. "For your own sins," said the confessor, "you will say the 'Hail Holy Queen!' once; and for the sins of your husband, you will fast every day for an entire month." But must I do penance for the sins of my husband? Yes, if you confess all the sins of your husband in order to excuse your own sins. Thus, my sisters, confess henceforth your own sins, and not the sins of others, and say: "Father, it was not my companion, nor the occasion of sin, nor the devil, but my own malice, that made me voluntarily offend God."

“It is, indeed true, that you must sometimes make known to the confessor the sin of another, either in order to explain the species of some sin, or to make the confessor

understand the danger to which you were exposed, that he may be able to give you useful advice for the regulation of your conduct. But when you can go to another confessor, to whom the person is unknown, go to him. If, in changing your confessor, you should suffer a notable inconvenience; or if you think that your ordinary confessor, because he is better acquainted with the state of your conscience, can give you more useful counsel, you are not obliged to go to another confessor. However, you should endeavor to conceal the accomplice as well as you can; for example, it is sufficient to tell the state of the person, if she is a young girl, if she is married, or if she has made a vow of chastity, without mentioning her name.

“St. Francis de Sales warns penitents not to make useless accusations in confession, nor to mention circumstances through habit. "I have not loved God with all my strength; I have not received the sacraments as I ought; I have had but little sorrow for my sins." All these are useless words; they are a loss of time. "I accuse myself of the seven deadly sins, of the five senses of the body, and of the ten commandments of God." Give up these useless accusations; it is better to tell the confessor some defect into which you are for a long time accustomed to fall, without any amendment. Confess, then, the faults that you wish to correct. Of what use is it to say: "I accuse myself of all the lies I have told, of all my detractions, of all the imprecations I have uttered? When you do not give up these vices, and when you say that you cannot avoid them, of what use is it to confess them? It is only a mockery of Jesus Christ, and of the confessor. When, then, my children, you accuse yourselves of such faults, even though they should be only venial sins, confess them with a purpose of not relapsing into them.

“V. The Penance Imposed by the Confessor.

“Satisfaction, which we call the penance, is a necessary part of the sacrament of penance. It is not precisely essential, because without it the confession may be valid, as would be the case if a penitent were dying and unable to perform suitable penance. But it is an integral part; so that, should a person at confession not have the intention of performing the penance enjoined the confession is null; for the penitent is obliged, in confessing his sins, to have the intention of complying with the penance imposed by the confessor. But if he has the intention of performing the penance, and afterwards neglects to fulfil it, the confession is valid; but he is guilty of a mortal sin...

“It is necessary to know that, when a person commits a sin, he contracts the guilt, and renders himself liable to the punishment due to the guilt of sin. By the absolution of the confessor the guilt and the eternal punishment are remitted, and when the penitent has intense contrition, all the temporal punishment is also remitted. But when the contrition is not so great the temporal penalties remain to be suffered either in this life or in purgatory, as the Council of Trent teaches where it says, that the sacramental penance is not only a payment of the penalty that we have deserved, but also a means of cure for the base affections left in us by sin, our passions, bad habits, and hardness of heart; and that, moreover, it strengthens us against a relapse into the same sin. Therefore, my children, go

to confession every week, or at least every fortnight, but never allow a month to pass without approaching the tribunal of penance. ...

“How soon after confession must the penance be performed? It must be performed within the time fixed by the confessor; and should he not fix a time, it ought to be performed within a short time; for when the penance is great, and particularly when it is medicinal, to defer the performance of it for a long time would be a mortal sin.

“Should a penitent have the misfortune of falling into mortal sin after confession, is he still bound to fulfill the penance? Yes; he is obliged to fulfill it. And does he satisfy his obligation by performing the penance in the state of sin? Yes: he also complies with his obligation.

“But, alas! many go to confession, accept the penance enjoined, but afterwards do not comply with it. "But, Father, I am not able to do all that my confessor has imposed upon me." And why did you accept a penance that you knew you could not perform? I recommend you to speak plainly, and to say to the confessor: "Father, I am afraid that I shall not do all that you have imposed on me; give me a lighter penance." Of what use is it to say: Father, I will do it; Father, I will do it; and afterwards to do nothing?

“But know that, if you omit your penance in this life, you will have to perform far greater penance in purgatory. Turlot relates that a sick man, who was confined to bed, and afflicted with many pains for a year, prayed to God to release him from life. God sent an angel to tell him to choose either to go to purgatory for three days, or to submit to his pains for another year. The sick man chose the three days in purgatory, where after his death, he was visited by the angel. He complained that the angel had deceived him, and that he was suffering there, not for three days, but for several years. The angel said to him, "What! a day has scarcely passed; your body is not yet buried; and you say that you are suffering here for several years!" The deceased then besought the angel to bring him back again to life, that he might suffer his former infirmities for another year. His prayer was heard; and after having returned to life, he encouraged all that came to visit him, to suffer with cheerfulness all the pains of the present rather than wait for the pains of the next life.

“Would to God the penitents performed all the penance due to their sins! Ordinarily speaking, almost all have to suffer some of the temporal punishment that awaits them. Of several persons who led a holy life, we read that they have been for some time in purgatory. Let us, then, endeavor, in addition to our sacramental penance, to perform other good works, alms, deeds, prayers, fasts, and mortifications. Let us also endeavor to gain as many indulgences as we can. Holy indulgences diminish the pains that we must suffer in purgatory.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 546-560)

Question: What is the best prayer to use in order to be able to conquer temptations, and especially sexual temptations?

Answer: The Holy Rosary is undoubtedly the most powerful prayer of all the prayers against the temptations of the flesh as well as any other temptation that may befall a person. The reason behind the fact that the Holy Rosary is especially powerful in conquering sexual temptations of the flesh is that Our Lord and Our Lady – the Blessed Virgin Mary – loves the virtue of chastity with such a great love that they especially honor and help all those who honestly salute Our Blessed Mother in the Angelic salutation with the intention of gaining Her help to conquer their sensual or sinful temptations.

Even though the Holy Rosary is the best weapon against temptations of the flesh, it is also necessary that it be joined with mental prayers and prayers from the heart as well as fasting and other penances with a complete avoidance of all occasions of sin in order to smother the might of the Devil and his temptations. Countless of people have reported that their fleshly temptations diminished or vanished the moment that they started to pray the Rosary. The authors of this text can also testify that this have happened for themselves and for people close to them. Simply said, there's no prayer that is more powerful than the Rosary.

St. Louis De Montfort: “Our Lady revealed to Blessed Alan De la Roche that no sooner had St. Dominic begun preaching the Rosary than hardened sinners were touched and wept bitterly over their grievous sins... everywhere that he preached the Holy Rosary such fervor arose that sinners changed their lives and edified everyone by their penances and change of heart.” (*The Secret of the Rosary*, p. 66.)

And Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.”

Pope Pius XI truly loved the Rosary, as did many other Popes before him, and he published an Encyclical called *Ingravescentibus Malis* that explained the Rosary's special and miraculous power to help us achieve victory in our life.

Pope Pius XI, *Ingravescentibus Malis* (# 3), On the Rosary, 1937: “Thus the Faithful of every age, both in public misfortune and in private need, turn in supplication to Mary, the benignant, so that she may come to their aid and grant help and remedy against sorrows of body and soul. And never was her most powerful aid hoped for in vain by those who besought it with pious and trustful prayer...We beseech God through the mediation of the Blessed Virgin, so acceptable to Him, since, to use the words of St. Bernard: "Such is the will of God, who has wished that we should have all things through Mary." (Sermon on the Nativity of the Blessed Virgin Mary.)... From it, the young will draw fresh energy with which to control the rebellious tendencies to evil and to preserve intact the stainless purity of the soul; also in it, the old will again find repose, relief and peace from their anxious cares. To those who devote themselves to Catholic Action may it be a spur to impel them to a more fervent and active work of apostolate; and to all those who suffer in any way, especially the dying, may it bring comfort and increase the hope of eternal happiness. The fathers and mothers of families particularly must give an example to their children, especially when, at sunset, they gather together after the day's work, within the domestic walls, and recite the Holy Rosary on bended knees before the image of the Virgin, together fusing voice, faith and sentiment. This is a beautiful and salutary custom, from which certainly there cannot but be derived tranquility and abundance of heavenly gifts for the household. When very frequently We receive newly married couples in audience and address paternal words to them, We give them rosaries, We recommend these to them earnestly, and We exhort them, citing Our own example, not to let even one day pass without saying the Rosary, no matter how burdened they may be with many cares and labors.”

Confession and Prayer

If no non-heretical priest is available for confession, then one must confess one's sins directly to God. It's also important to pray to the Holy Ghost for forgiveness, contrition and guidance in this regard. This short prayer – or a variation of it – is recommended:

“O, Holy Ghost, source of all light, come to my assistance and enable me to make a good confession. Bring to my mind the evil which I have done and the good which I have neglected. Grant me, moreover, heartfelt sorrow for my sins and the grace of a sincere confession. Mary, my Mother, help me to make a good confession.”

It is very good to pray three Our Father and three Hail Mary prayers before confession, asking the Blessed Mother specifically for the assistance to make a good confession. The Act of Contrition prayer should of course be prayed as well daily and often. This short prayer – or a variation of it – is highly recommended:

“O my God, I am heartily sorry for having offended Thee, and I detest all my sins, because I dread the loss of Heaven, and the pains of Hell; but most of all because they offend Thee, my God, Who are all good and deserving of all my love. I firmly resolve, with the help of Thy grace, to confess my sins, to do penance, and to amend my life. Amen.”

PART 3. CHASTITY: THE ANGELIC VIRTUE

In this day and age, there are very few who speak or write about chastity since the world have become so lustful and sensual, but chastity is in fact one of the virtues that is most taught in the Holy Scripture. While most of the verses about chastity are found in the New Testament (which we will examine after the Old Testament passages on chastity), there are also some very noteworthy ones in the Old Testament Scripture which shows us that both the married and the unmarried Jews of the Old Law also were commanded by God to practice the virtue of chastity.

CHASTITY IN THE OLD TESTAMENT AND THE OLD LAW

Chastity is a virtue above other virtues according to the biblical Book of Exodus and Jewish traditional teaching and history

It is described in *The Book of Exodus* how God, when He spoke to Moses and told him to tell the Jewish people that He wanted them to “be to Me a priestly kingdom, and a holy nation”, that God wanted all of the Jews (married as well as unmarried) to practice one specific virtue for three days before they were able to meet Him and enter into a covenant and union with Him and receive the Ten Commandments, and that virtue was chastity: “*He [Moses] said to them: Be ready against the third day, and come not near your wives.*” (Exodus 19:15)

Exodus 19:9-11,14-15 “The Lord said to him [Moses]: Lo, now will I come to thee in the darkness of a cloud, that the people may hear me speaking to thee, and may believe thee for ever. And Moses told the words of the people to the Lord. And he [God] said to him [Moses]: Go to the people, and sanctify them today, and tomorrow, and let them wash their garments. And let them be ready against the third day: for on the third day the Lord will come down in the sight of all the people upon mount Sinai. ... **And Moses came down from the mount to the people, and sanctified them. And when they had washed their garments, He said to them: Be ready against the third day, and come not near your wives.**”

Unless the people had practiced chastity for three days, they would not have received the grace to appear before God and receive His Laws. The remarkable thing about this is that God first chose to tell the people to practice chastity before He told them about the Ten Commandments. The reason why Our Lord did this was to show us how much He values and wants us to practice the angelic virtue of chastity, thus showing us all that we must be very pure and holy when serving God.

The Haydock Bible Commentary explains the verses of Exodus 19 in the following way: “**Ver. 10.** [*and let them wash their garments*], with their bodies, as the Jews understand by this expression. They were also to abstain from their wives, &c. By which exterior practices, they were admonished of the interior purity which God required. All nations seem to have adopted similar observances of continence, washing themselves, and putting on their best attire, when they appeared before God. See Herodotus, &c. (Calmet) --- **Ver. 15.** [*come not near your wives*]. St. Paul recommends continence when people have to pray, 1 Corinthians 7. [Even] On the pagan temple of Epidaurus, this inscription was placed, "Let those be chaste who enter here" (St. Clement of Alexandria, Strom. 5)”, and so, it is not strange that, if even pagans who do not know God observe the virtue of chastity at some times for the sake of serving their false god or gods, that Christians who are reborn through Christ’s Blood should adopt an even greater and more virtuous and chaste lifestyle than the pagans did, adding many more periods of chastity since this is only right, even by those who are married, as St. Paul suggests.

It is of course not a coincidence that the virtue that God commanded the Jewish people to practice in order to become sanctified and be worthy to appear before Him and enter into a covenant with Him, was chastity. This moment when the Jewish people were to first meet Our Lord and enter into a Covenant with Him and receive the Ten Commandments was one of the greatest moments in the history of the Salvation of mankind and a once in a lifetime event. God solemnly bound Himself to the Jewish people through this spectacular event, and yet, God only asked that one specific virtue was to be practiced before meeting with Him, and that was chastity.

From this biblical example alone it is easy to see for an honest person who does not love his flesh and the sensuality of the world just how much God loves and appreciates that men and women practice the virtue of chastity. This example from Holy Scripture also shows us that God wants even married people to practice chastity. In truth, we see that God Himself classifies the act of observing chastity for a while for even the married as a part of becoming “*sanctified*” and worthy to appear before Him according to the words in the Holy Bible, contrary to what many lustful people now teach. Chastity is simply in a class of its own when compared to most of the other virtues, but too few people in the world care for or appreciate the inestimable graces that are received by people who practice chastity. It is undoubtedly so that a refusal to practice chastity, whether inside or outside of marriage, is one of the greatest causes of why most people are damned to burn in Hell for all eternity. This truth was also revealed to us by Our Lady of Fatima, who said: “*The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God!*”

One of the major problems that plagues Protestants and other heretics of today is that they have little or no understanding of the ancient custom of taking a permanent or temporal vow of chastity, even in marriage. This has occurred since in their short 475 year history, they have no examples of good and virtuous people doing such things in their inherently fleshly, impure and lustful religion. When a Protestant thinks of marriage, he automatically thinks that sex must occur and that he is allowed to perform all kinds of lascivious, perverse, unnatural or lustful sexual deeds while married, but that is obviously not the way Jewish or even early Christian people thought of or viewed marriage.

Living a celibate life within marriage was not unknown in Jewish tradition. It was told that Moses, who was married, remained continent the rest of his life after the command to abstain from sexual intercourse (Exodus 19:15) given in preparation for receiving the Ten Commandments, and that the seventy elders also abstained thereafter from their wives after their call, and so did Eldad and Medad when the spirit of prophecy came upon them. Indeed it was said that the prophets became celibate after the Word of the Lord communicated with them (*Midrash Exodus Rabbah* 19; 46.3; *Sifre to Numbers* 99 sect. 11; *Sifre Zutta* 81-82, 203-204; *Aboth Rabbi Nathan* 9, 39; *Tanchuman* 111, 46; *Tanchumah Zaw* 13; 3 *Petrot Moshe* 72; *Shabbath* 87a; *Pesachim* 87b, Babylonian Talmud).

Jewish tradition mentions that, although the people had to abstain from sexual relations with their wives for only three days prior to the revelation at Mount Sinai (Ex. 19:15), Moses chose to remain continent the rest of his life with the full approval of God. The rabbis explained that this was so because Moses knew that he was appointed to personally commune with God, not only at Mount Sinai but in general throughout the forty years of sojourning in the wilderness. For this reason Moses kept himself “apart from woman”, remaining in the sanctity of separation to be at the beck and call of God at all times; they cited God’s command to Moses in Deuteronomy 5:28 (*Midrash Exodus Rabbah* 19:3 and 46.3).

Moses understood how he was called by God to a more perfect and pure service than the rest of the Jewish people, and thus spoke accordingly, saying:

“If the Israelites, with whom the Shechinah spoke only on one occasion and He appointed them a time [thereof], yet the Torah said, Be ready against the third day, come not near a woman: I, with whom the Shechinah speaks at all times and does not appoint me a [definite] time, how much more so!’ And how do we know that the Holy One, blessed be He, gave His approval? Because it is written, Go say to them, Return to your tents, which is followed by, But as for thee, stand thou here by me. (*The Babylonian Talmud Seder Mo'ed, Shabbath*, Vol. II, tr. Rabbi Dr. H. Freedman, Rebecca Bennet Publications, 1959, p. 411-412)

“Thus, Moses said: ‘If in connection with Mount Sinai, which was hallowed only for the occasion [of Revelation], we were told: *Come not near a woman* (ib. XIX, 15), then how much more must I, to whom He [God] speaks at all times, separate myself from my wife?’”

We also have information from the Jewish traditional teachings on Moses and his chaste and pure marriage after Sinai. In truth,

“it was God Himself who told him [to separate himself from his wife], for it says, "With him do I speak mouth to mouth" (Num. XII, 8). R. Judah also said that it was told him directly by God. For Moses too was included in the injunction, "Come not near a woman", thus all were forbidden; and when He afterwards said: "Return ye to your tents" (Deut. 5:30) He permitted them [to their husbands]. Moses then asked: "Am I included in them?" and God replied: "No; but As for thee, stand thou here by Me" (Deut. 5:31).” (*Midrash Rabbah Exodus*, XLVI. 3, tr. Rabbi Dr. S.M. Lehrman, Soncino Press, NY, 1983, p. 529)

The Holy Prophets Elijah and Elisha were also celibate all their lives (*Zohar Hadash* 2:1; *Midrash Mishlei* 30, 105, *Pirke Rabbi Eliezer* 33). Carmelite tradition teaches that a community of Jewish hermits had lived at the Mount of Carmel from the time of Elijah until the Catholic *Order of the Carmelites* were founded there. The Carmelite Constitution of 1281 teaches that from the time when Elijah and Elisha had dwelt devoutly on Mount Carmel, Priests and Prophets, Jewish and Christian, had lived praiseworthy lives in holy penitence and purity adjacent to the site of the fountain of Elisha, in an uninterrupted succession.

There is quite much about chastity in the Jewish tradition and writings, but the Jews of today, however, speak nothing or near to nothing about this. When for the sake of the Torah (i.e., intense study in it), a rabbi would abstain from relations with his wife, it was deemed permissible, for he was then cohabiting with the Shekinah (the Divine Presence) in the Torah (*Zohar re Gn* 1:27; 13:3 and Psalm 85:14 in the *Discourse of Rabbi Phineas to Rabbis Jose, Judah, and Hiya*).

Jewish tradition also mentions the celibate Zenu'im (Chaste ones) to whom the secret of the Name of God was entrusted, for they were able to preserve the Holy Name in “perfect purity” (*Kiddushin* 71a; *Midrash Ecclesiastes Rabbah* 3:11; *Yer. yoma* 39a, 40a). Those in hope of a divine revelation consequently refrained from sexual intercourse and were strict in matters of purity (Enoch 83:2; Revelation 14:2-5). Indeed, Philo (*Apol. pro Judaeis* 1X, 14-17), Josephus, (*Antiq.* XVIII. 21) and St. Hippolytus (*Philosophumena* IX, IV, 28a)

wrote on the celibacy of the Jewish Essenes hundreds of years before the discovery of their settlements in Qumran by the Dead Sea.

Philo Judaeus (c. 20 B.C.-50 A.D.), a Jewish philosopher, described Jewish women who were virgins who have kept their chastity not under compulsion, like some Greek priestesses, but of their own free will in their ardent yearning for Wisdom: “Eager to have Wisdom for their life-mate, they have spurned the pleasures of the body and desire no mortal offspring but those immortal children which only the soul that is dear to God can bring forth to birth” (Philo, *Cont.* 68; see also Philo, *Abr.* 100). For “the chaste are rewarded by receiving illumination from the concealed heavenly light” (*Zohar* 11. 229b-230a). Because “if the understanding is safe and unimpaired, free from the oppression of the iniquities or passions... it will gaze clearly on all that is worthy of contemplation” (Philo, *Sob.* 1.5). Conversely, “the understanding of the pleasure-loving man is blind and unable to see those things that are worth seeing... the sight of which is wonderful to behold and desirable” (Philo, *Q. Gen.* IV.245)

St. John Damascene (c. 676-749 A.D.), a Christian theologian, describes of Moses and the Israelites concerning purity, “Did not God, when He wished the Israelites to see Him, bid them purify the body? [Ex. 19:15; Num. 6:2] Did not the priests purify themselves and so approach the temple’s shrine and offer victims? And did not the law call chastity the great vow?” (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV.--Concerning Virginity). Why so few people today speak or write about chastity and purity is not hard to guess since almost all men and women, whether married or not, are filled with impurity, lust-fulness and sensuality. This is also the reason why God performs less miracles and why He reveals Himself to less people nowadays. Indeed, since almost all are entrenched in the flesh, this greatly hinders their spirituality and conversation with God. God, however, is never far away from those who seek and love purity and chastity. Thus, “If you long for God to manifest Himself to you, why do you not hear Moses, when he commands the people to be pure from the stains of marriage, that they may take in the vision of God [Ex. 19:15].” (St. Gregory of Nyssa, *On Virginity*, Chapter XXIV, ca. 335-395 A.D.)

There is “a time to be far from embraces” for those who are married according to God’s Holy Word in the Book of Ecclesiastes

In truth, contrary to what many lustful people nowadays teach, Our Lord and God teaches us in *The Book of Ecclesiastes* that there is “***A time to embrace, and a time to be far from embraces***” (Ecclesiastes 3:5) and this teaching of Our Lord in Holy Scripture directly applies to the married since He wishes them to practice chastity from time to time in order to grow in holiness and purity. The phrase “*A time to embrace, and a time to be far from embraces*” refers to the marital act. Haydock Catholic Bible Commentary explains

this verse: “Verse 5. **Embraces**. Continence was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians 7. (St. Jerome) (St. Augustine, *Enchiridion* 78.) (Calmet).” This clearly shows us not only that Our Lord *wants* all the married to sometimes abstain from the marital act, but also that the marital act sometimes *must* be abstained from altogether instead of being performed every day as the world and human sensuality predicates.

There are two main reasons for why the Holy Bible instructs married spouses to abstain from the marital act, teaching them that there is “***a time to be far from embraces***”. The first reason is that spouses who perform the marital act often will more easily fall into sexual sins either with his own spouse or with himself or with some other person, since he who indulges his flesh often is much more apt to fall into sexual sins of various sorts just like a person who drinks wine often is much more apt to fall into the sin of drunkenness than a person who rarely or never drinks wine at all. The second reason is that chastity helps a person’s prayer to become better and stronger and “*give[s] you power to attend upon the Lord, without impediment*” (1 Cor. 7:35) according to God’s Holy Word in the Bible.

The majority of the Jews in the Old Testament Religion awaited the coming and birth of the Messiah, and because of this, they also extolled the procreation of the Jewish race since they understood that the Messiah would be born from their race. The majority of them did not understand, however, that God would bring forth the Messiah from a pure virgin and without any sexual intercourse. The reason God chose to become man through a virgin, and without any human sexual relations is because Our Lord values chastity and purity above the marital life. It was not fitting that God who is purity Himself, should become man through an act that had become wounded and lustful through concupiscence after the fall and original sin of Adam and Eve. Thus, Our Lord decreed that He would become Man both since His dignity required this, but also because He wanted His people to understand that the meritorious action of observing chastity is a great virtue that showers humanity with blessings of different kinds.

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): “For consider, O virgins, how he [St. Paul, in Holy Scripture], desiring with all his might that believers in Christ should be chaste, endeavors by many arguments to show them the dignity of chastity, as when he says, “Now, concerning the things whereof ye wrote unto me: It is good for a man not to touch a woman,” thence showing already very clearly that it is good not to touch a woman, laying it down, and setting it forth unconditionally. But afterwards, being aware of the weakness of the less continent, and their passion for intercourse, he permitted those who are unable to govern the flesh to use their own wives, rather than, shamefully transgressing, to give themselves up to

fornication. Then, after having given this permission, he immediately added these words, "that Satan tempt you not for your incontinency;" which means, "if you, such as you are, cannot, on account of the incontinence and softness of your bodies, be perfectly continent, I will rather permit you to have intercourse with your own wives, lest, professing perfect continence, ye be constantly tempted by the evil one, and be inflamed with lust after other men's wives." (Discourse III, Chapter XI)

Speaking about the greatness and practice of purity and chastity of the men and women of the Old Law, St. Jerome (347-420) confirms the historical truth that chastity was practiced even then, as well as that Moses laid off the earthly garments of marriage in order to arraign himself in the pure and spotless garment of heaven and eternity, since he knew very well that "The truth is that, in view of the purity of the body of Christ, all sexual intercourse is unclean" and that sex is only tolerated and excused for the procreation of children: "Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children?"

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 20, A.D. 393: "But I wonder why he [Jovinianus] set Judah and Tamar before us for an example [Gen. xxxviii], unless perchance even harlots give him pleasure; or Onan who was slain because he grudged his brother seed [Gen. xxxviii. 9]. Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children? As regards Moses, it is clear that he would have been in peril at the inn, if Sephora which is by interpretation a bird, had not circumcised her son, and cut off the foreskin of marriage with the knife which prefigured the Gospel [Ex. iv. 24-26]. This is that Moses who when he saw a great vision and heard an angel, or the Lord speaking in the bush [Ex. iii. 5], could not by any means approach to him without first loosing the latchet of his shoe, that is, putting off the bonds of marriage. And we need not be surprised at this in the case of one who was a prophet, lawgiver, and the friend of God, seeing that all the people when about to draw nigh to Mount Sinai, and to hear the voice speaking to them, were commanded to sanctify themselves in three days, and keep themselves from their wives. I am out of order in violating historical sequence, but I may point out that the same thing was said by Ahimelech [1 Sam. xxi. 4] the priest to David when he fled to Nob: "If only the young men have kept themselves from women." And David answered, "of a truth about these three days." For the shew-bread, like the body of Christ, might not be eaten by those who rose from the marriage bed. And in passing we ought to consider the words "if only the young men have kept themselves from women." The truth is that, in view of the purity of the body of Christ, all sexual intercourse is unclean. In the law also it is enjoined that the high priest must not marry any but a virgin, nor must he take to wife a widow [Levit. xxi. 13, 14]. If a virgin and a widow are on the same level, how is

it that one is taken, the other rejected? And the widow of a priest is bidden abide in the house of her father, and not to contract a second marriage [Levit. xxi. 3]. If the sister of a priest dies in virginity, just as the priest is commanded to go to the funeral of his father and mother, so must he go to hers. But if she be married, she is despised as though she belonged not to him. He who has married a wife, and he who has planted a vineyard, an image of the propagation of children, is forbidden to go to the battle. For he who is the slave of his wife cannot be the Lord's soldier. And the laver in the tabernacle was cast from the mirrors of the women who fasted, signifying the bodies of pure virgins: And within, in the sanctuary, both cherubim, and mercy-seat, and the ark of the covenant, and the table of shew-bread, and the candle-stick, and the censer, were made of the purest gold. For silver might not be brought into the holy of holies [Ex. xxxvii].”

The figure of the Eucharist in the Holy Bible requires people to be chaste in order to receive it, teaching us to be chaste for three days before receiving the Eucharist

Another example of chastity in the Old Testament is found in *The First Book of Kings* (also called *First Samuel*) where the future King David, being on the run from King Saul, asks the priest Achimelech for some food to alleviate his and his friends' hunger.

1 Kings 21:2-5: “And David said to Achimelech the priest: ‘...Now therefore if thou have any thing at hand, though it were but five loaves, give me, or whatsoever thou canst find.’ And the priest answered David, saying: ‘I have no common bread at hand, but only holy bread, if the young men be clean, especially from women?’ And David answered the priest, and said to him: ‘Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and the vessels of the young men were holy. Now this way is defiled, but it shall also be sanctified this day in the vessels.’”

Haydock Commentary explains some very noteworthy and interesting things about these remarkable verses: “**Verse 4.** If the young men be clean, &c. If this cleanness was required of them that were to eat that bread, which was but a figure of the bread of life which we receive in the blessed sacrament [the Eucharist]; how clean ought Christians be when they approach to our tremendous mysteries? And what reason hath the Church of God to admit none to be her ministers, to consecrate and daily receive this most pure sacrament, but such as devote themselves to a life of perpetual purity. (Challoner) --- **Verse 5.** Vessels, i.e., the bodies, have been holy; that is, have been kept from impurity (Challoner)... Septuagint, "my men are all purified." (Calmet) --- Defiled. Is liable to expose us to dangers of uncleanness, (Challoner) as we shall perhaps have to fight. (Haydock) --- Sanctified.

That is, we shall take care, notwithstanding these dangerous circumstances, to keep our *vessels holy*; that is, keep our bodies from every thing that may defile us. (Challoner)”

Just like in the case of *The Book of Exodus* where God demanded the people to be chaste for three days before receiving His Holy Word, so the figure and sign of the most Holy Eucharist in the Old Testament time also refers to the three days of chastity before receiving it. We see the three day standard of practicing chastity before receiving the Holy Eucharist in these words: “Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and the vessels of the young men were holy.” (1 Kings 21:5)

Likewise, the reception of the Word of God by the people of Israel in *The Book of Exodus* after three days of chastity signifies that there is a necessity for all to be chaste for three days in order to receive the Word of God (Our Lord Jesus Christ) made flesh in the Sacrament of the Eucharist. The Old Testament could not be more clear on the beneficial nature of chastity, and that it is necessary for a person to practice it for three days before receiving the Most Holy Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ.

In the Old Law and the Old Testament, every time God commanded the people to “sanctify” themselves this meant that they were to be chaste for a period of time as evidenced from *The Book of Exodus*, as we saw above. The commandment to the people to “sanctify” themselves that were given by God and His Prophets and Priests in the Old Testament are quite often used in the Old Testament, but most people who read the Old Testament do not understand that the Jewish sanctification actually meant to practice the virtue of chastity for a certain amount of time. Thus, the Church of the Old Testament just like the Church of the New Covenant practiced chastity, and drew down a shower of grace and mercy from the Lord: “*The Lord knoweth the days of undefiled; and their inheritance shall be for ever.*” (Psalms 36:18)

The Jews of the Old Testament time also understood how the practice of chastity would benefit them both spiritually and physically and that is also why the common practice of many of the Jews who entered into military life (as we saw in the case of King David and his men) were to remain chaste and sanctify their life in order to receive the grace of God to become victorious in battle. Indeed, God Himself directly commanded the Jews to always be pure and chaste when they were to engage in a war or a battle: “*When thou goest out to war against thy enemies, thou shalt keep thyself from every evil thing. If there be among you any man, that is defiled in a dream by night, he shall go forth out of the camp. And shall not return, before he be washed with water in the evening: and after sunset he shall return into the camp.*” (Deuteronomy 23:9-11)

When one remembers that God commanded the Jews to always practice chastity in both war and peace time, it is not hard to understand why in the cases when they lost their wars, their lack of chastity was a main reason (if not the greatest reason) why they lost their battles and their independence.

The Christian Crusaders also practiced chastity like the Jews and did penance in order to become victorious in battles against the heathen. Many times God also revealed through supernatural revelations to the Christian combatants just like He did to the Jews that unless they were virtuous and pure, they would lose future battles. The order of the Knights Templar was one of these virtuous orders who solemnly took vows of chastity and perfect purity, constantly warring against the Devil, the flesh and the world on one side, and the Heretic, Saracen, Muslim or Infidel on the other. They were a kind of warrior monk; a new breed indeed in the Christian world; and because of their spectacular purity, a few numbers of the Crusaders could miraculously defeat a multitude of infidels, who were much more numerous and stronger than they were themselves. These pure servants of Christ also wore a white dress which signified their inner purity. In *The History of the Knights Templar*, by Charles G. Addison, we read the following words concerning this: “To all the professed **knights**, both in winter and summer, we give, if they can be procured, white garments, that those who have cast behind them a dark life may know that they are to commend themselves to their Creator by a pure and white life. For what is whiteness but perfect chastity, and chastity is the security of the soul and the health of the body. And unless every knight shall continue chaste, he shall not come to perpetual rest, nor see God, as the apostle Paul witnesseth: Follow after peace with all men, and chastity, *without which no man shall see God...*”

Indeed, the necessity for us all to “sanctify” ourselves is crucially important, and especially so when we are to receive Our Lord’s Holy Body and Blood. Speaking about the reception of the Holy Eucharist, St. Jerome expresses himself in the following terms in his *Commentary on The Gospel of Matthew*: “If the loaves of Proposition might not be eaten by them who had known their wives carnally, how much less may this Bread [the Eucharist] which has come down from heaven be defiled and touched by them who shortly before have been in conjugal embraces? It is not that we condemn marriages, but that at the time when we are going to eat the flesh of the Lamb, we ought not to indulge in carnal acts.” (Epist. xxviii, among St. Jerome’s works)

For the same reason, in the year 1679 A.D., Pope Innocent XI addressed all priests in an encyclical, teaching them how married people are to be instructed and disposed in order to be able to receive the Most Holy Body, Blood and Divinity of Jesus Christ in the Eucharist: “In the case of married persons, however, let them seriously consider this, since the blessed

Apostle does not wish them to "defraud one another, except perhaps by consent for a time, that they may give themselves to prayer" [cf. 1 Cor. 7:5], let them advise these seriously that they should give themselves more to continence because of reverence for the most holy Eucharist, and that they should come together for Communion in the heavenly banquet with a purer mind." (Pope Innocent XI (1676-1689), *From the Decree C. S. Conc.*, Feb. 12. 1679, Denzinger #1147)

Pope Innocent XI also added additional instructions on how both the married as well as all others are to be instructed and disposed for the reception of Our Lord's Body and Blood in the following words: "It will be of benefit, too, besides the diligence of priests and confessors, to make use also of the services of preachers and to have an agreement with them, that, when the faithful have become used to frequenting the most holy Sacrament (which they should do), they preach a sermon on the great preparation for undertaking that, and show in general that those who by devout zeal are stirred to a more frequent or daily partaking of the health bringing Food, whether lay tradesmen, or married people, or any others, ought to understand their own weakness, so that because of the dignity of the Sacrament and the fear of the divine judgment they may learn to revere the celestial table on which is Christ; and if at any time they should feel themselves not prepared, to abstain from it and to gird themselves for a greater preparation. ... Furthermore, let bishops and priests or confessors refute those who hold that daily communion is of divine right..." (Pope Innocent XI (1676-1689), *From the Decree C. S. Conc.*, Feb. 12. 1679, Denzinger #1149-1150)

So a good advice to pious persons is that they remain chaste for three days before receiving the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ in the Eucharist in the same way as the Jewish people were commanded by God to practice chastity for three days before they received the Word of God in the Old Covenant; and just like David and his men had to be chaste and pure for three days before they received the figure and sign of the Body of Christ in the Old Law. The honor that a chaste and virtuous person gives to Christ and the Holy Eucharist by practicing the virtue of chastity for three days before receiving the Most Holy Sacrament of the Eucharist is, simply said, inestimable. The biblical Commentary of First Kings also teaches us this fact, mentioning that "If this cleanness was required of them that were to eat that bread, which was but a figure of the bread of life which we receive in the blessed sacrament [the Eucharist]; how clean ought Christians be when they approach to our tremendous mysteries?"

In fact, the Catholic Church has always admonished and taught spouses that there is a necessity to abstain from the marriage debt for at least three days before receiving the Most Holy Eucharist of the Mass in order to obtain blessings from God, while also recognizing and admonishing spouses that "**The dignity of so great a Sacrament [of**

the Eucharist] also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion”.

The Catechism of the Council of Trent speaks much of the necessity of purity and preparation before receiving the Holy Eucharist. In the section “***On the Sacrament of Matrimony***” it teaches that the three days standard of observing chastity before receiving Communion was taught by their predecessors, thus indicating that the Tradition of the Church always taught this truth: “But as every blessing is to be obtained from God by holy prayer, the faithful are also to be taught sometimes to abstain from the marriage debt, in order to devote themselves to prayer. **Let the faithful understand that (this religious continence), according to the proper and holy injunction of our predecessors, is particularly to be observed for at least three days before Communion, and oftener during the solemn fast of Lent.** Thus will they find the blessings of marriage to be daily increased by an abundance of divine grace; and living in the pursuit of piety, they will not only spend this life in peace and tranquility, but will also repose in the true and firm hope, which confoundeth not, of arriving, through the divine goodness, at the possession of that life which is eternal.”

In the section “***On the sacrament of the Eucharist, Preparation Of Body***” *The Catechism of Trent* corroborates the fact that the story of David in the Bible shows us that we must both fast and be chaste before receiving the Holy Eucharist: “Our preparation should not, however, be confined [only] to the soul; it should also extend to the body. We are to approach the Holy Table fasting, having neither eaten nor drunk anything at least from the preceding midnight until the moment of Communion. **The dignity of so great a Sacrament also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion.** This observance is recommended by the example of David, who, when about to receive the showbread from the hands of the priest, declared that he and his servants had been clean from women for three days. The above are the principal things to be done by the faithful preparatory to receiving the sacred mysteries with profit; and to these heads may be reduced whatever other things may seem desirable by way of preparation.”

Indeed, there is a “*great necessity of this previous preparation*” for all who presume to receive the Most Holy Body of Our Lord: “We now come to point out the manner in which the faithful should be previously prepared for sacramental Communion. To demonstrate the great necessity of this previous preparation, the example of the Savior should be adduced. Before He gave to His Apostles the Sacrament of His precious Body and Blood, although they were already clean, He washed their feet to show that we must use extreme diligence before Holy Communion in order to approach it with the greatest purity and

innocence of soul.” (*The Catechism of Trent, On the sacrament of the Eucharist, Necessity Of Previous Preparation For Communion*)

Considering all of the above, it is clear why The Catechism of Trent, in the Chapter about the Sacrament of the Eucharist, and the *Necessity Of Previous Preparation For Communion*, rightly declared that he who dares to approach the Holy Eucharist “**without this preparation [of purity] not only derives from it no advantage, but even incurs the greatest misfortune and loss,**” which directly contradicts the lustful and depraved world who teaches that God does not require any kind of special purity in order to receive Him: “In the next place, the faithful are to understand that as he who approaches thus prepared and disposed is adorned with the most ample gifts of heavenly grace; so, on the contrary, he who approaches without this preparation not only derives from it no advantage, but even incurs the greatest misfortune and loss. It is characteristic of the best and most salutary things that, if seasonably made use of, they are productive of the greatest benefit; but if employed out of time, they prove most pernicious and destructive. It cannot, therefore, excite out surprise that the great and exalted gifts of God; when received into a soul properly disposed, are of the greatest assistance towards the attainment of salvation; while to those who receive them unworthily, they bring with them eternal death. Of this the Ark of the Lord affords a convincing illustration. The people of Israel possessed nothing more precious and it was to them the source of innumerable blessings from God; but when the Philistines carried it away, it brought on them a most destructive plague and the heaviest calamities, together with eternal disgrace. Thus also food when received from the mouth into a healthy stomach nourishes and supports the body; but when received into an indisposed stomach, causes grave disorders.” (*The Catechism of Trent, On the Sacrament of the Eucharist; and the Necessity Of Previous Preparation For Communion*)

Indeed, in *The Revelations of St. Bridget*, Jesus also tells us that we will be punished if we receive Him in the Eucharist with a wicked or impure heart. *Our Lord Jesus Christ spoke to St. Bridget, saying, “When the words ‘This is my body’ are spoken, the bread becomes the Body of Christ that people receive, both the good and the wicked, one person as much as one thousand, according to the same truth but not with the same effect, for the good receive it unto life, while the wicked receive it unto judgment.”* (*The Revelations of St. Bridget, Book 4, Chapter 61*) And so, “**as the sacred feasts approach, observe chastity with your wives for several days preceding, so that you may approach the Lord’s altar with a peaceful conscience.**” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 19:3*)

Before the apostasy of the 20th and the 21st century, it was commonly known by the faithful of the Church that the Church taught married spouses to abstain for at least three days from marital relations as well as that all people (except the sick or weak) were to fast from the preceding midnight until the moment of Communion in order for the servants of

Christ to be pure and better disposed to receive the Holy Eucharist. Nowadays, however, since people are worldly and lustful, they either reject or ignore this ancient Church teaching. It is indeed obvious that Christians who receive the true Body of Our Lord in the Holy Eucharist rather than just a figure or shell of it as the Jews did in the Old Law, should minimally practice as much chastity or even more purity than those in the Old Law did, since this is only reasonable and just. The true Body of Christ is of infinitely more value and deserving of honor than the figure of it, and yet most so-called Christians of today do not even practice as much virtue as the Jews in the Old Law did.

Already in the 6th century, Pope St. Gregory the Great, in his *Epistle to Augustine, Bishop of the English*, rightly declared that God demands from us purity and chastity when we are to receive Him in the Most Holy Eucharist of the Mass, since this was even required in the Old Law which was only a sign of the Eucharist. He said,

“Furthermore it is to be attentively considered that the Lord in mount Sinai, when about to speak to the people, first charged the same people to abstain from women. And if there, where the Lord spoke to men through a subject creature, purity of body was required with such careful provision that they who were to hear the words of God might not have intercourse with women, how much more ought those who receive the Body of the Almighty Lord to keep purity of the flesh in themselves, lest they be weighed down by the greatness of the inestimable mystery! Hence also it is said through the priest to David concerning his servants, that if they were pure from women they might eat the shew bread; which they might not receive at all unless David first declared them to be pure from women.” (Selected Epistles of St. Gregory, in "Nicene and Post-Nicene Fathers", Volume XIII, Book XII, Epistle LXIV)

It is a sad fact to have to relate, but carnal Christians who reject purity and holiness before receiving the Most Holy Eucharist of the Mass show a lack of estimation and appreciation for the Body of Christ by their worldly and pleasure seeking lifestyle, showing themselves to be lovers of the flesh and of the world rather than of Our Lord. It is an utter disgrace and blemish on every Christian (who have received countless of more graces than the Jews of the Old Law) to practice less virtue than the Jews in the Old Law did. This lack of virtue is undoubtedly also one of the main reasons of why the Church's members have been decreased drastically during the 20th century and why so many of them were allowed to fall into immorality and apostasy from God. The Holy Bible is crystal clear when it says that: *“whosoever shall eat this bread, or drink the chalice of the Lord unworthily, shall be guilty of the Body and of the Blood of the Lord. But let a man prove himself: and so let him eat of that Bread, and drink of the chalice. For he that eateth and drinketh unworthily, eateth and drinketh judgment to himself, not discerning the Body of the*

Lord. Therefore are there many infirm and weak among you, and many sleep." (1 Corinthians 11:27-30)

Our Lord Himself tells us in *The Revelations of St. Bridget* that there is an absolute necessity for all to receive Him in purity and chastity. *Our Lord spoke to St. Bridget in a revelation, saying:* "I am like a ruler who fought faithfully in the land of his pilgrimage, and returned with joy to the land of his birth. This ruler had a very precious treasure [the most Holy Eucharist]. At its sight, the bleary-eyed became clear-sighted, the sad were consoled, the sick regained their strength, the dead were raised. For the purpose of the safe and honest protection of this treasure, a splendid and magnificent house of suitable height was built and finished with seven steps leading up to it and the treasure. The ruler entrusted the treasure to his servants for them to watch over, manage, and protect faithfully and purely. This was in order that the ruler's love for his servants might be shown and that the servants' faithfulness toward the ruler might be seen.

"As time went on, the treasure began to be despised and its house rarely visited, while the guardians grew lukewarm, and the love of the ruler was neglected. Then the ruler consulted his intimate advisers concerning what was to be done about such ingratitude, and one of them said in answer: 'It is written that the neglectful judges and guardians of the people were ordered to be hanged in the sun. However, mercy and judgment are your nature; you are lenient toward all, for all things are yours and you are merciful toward all.'

"I am the ruler in the parable. I appeared like a pilgrim on earth by virtue of my humanity, although I was mighty in heaven and on earth by virtue of my divinity. I fought so hard on earth that all the muscles of my hands and feet were ruptured out of zeal for the salvation of souls. As I was about to leave the world and ascend into heaven, I left it a most worthy memorial, my most Holy Body, in order that, in the same way that the Old Law could glory in the ark, the manna, and the tablets of the covenant, and in other ceremonies, so the new man could rejoice in the New Law—not, as before, in a shadow but in the truth, indeed, in my crucified body that had been foreshadowed in the law. In order that my body might be given honor and glory, I established the house of the Holy Church, where it was to be kept and preserved, as well as priests to be its special guardians, who in a certain way are above the angels by reason of their ministry. The one whom angels fear to touch due to a reverent fear, priests handle with their hands and mouth.

"I honored the priests with a sevenfold honor, as it were, on seven steps. On the first step, they should be my standard-bearers and special friends by reason of the purity of their mind and body, for purity is the first position near to God, whom nothing foul can touch nor adorn. It was not strange that marital relation was permitted to the priests of the law during the time in which they were not offering sacrifice, for they were carrying the shell, not the nut itself. Now, however, with the coming of the truth and the disappearance of the figure, one must strive all the more fully for purity by as much as the nut is sweeter

than the shell. As a sign of this kind of continence, first the hair is tonsured, so that desire for pleasure does not rule over spirit or flesh.

“... My grievance now, however, is that these steps have fallen apart. Pride is loved more than humility, impurity is practiced instead of purity, the divine lessons are not read but the book of the world, negligence is to be seen at the altars, God’s wisdom is regarded as foolishness, the salvation of souls is not a concern. As if this were not enough, they even throw away my vestments and scorn my weapons. On the mountain, I showed Moses the vestments that the priests of the law were to use. It is not as though there were anything material in God’s heavenly dwelling, but it is because spiritual things cannot be understood except by means of physical symbols. Thus, I revealed a spiritual truth by means of something physical in order that people might realize how much reverence and purity are needful for those who have the truth itself—my Body—given that those who were wearing but a shadow and a figure had so much purity and reverence.

“Why did I reveal such magnificence in material vestments to Moses? It was, of course, in order to use them to teach and symbolize the magnificence and beauty of the soul. **As the vestments of the priests were seven in number, so too the soul that approaches the Body of God shall have seven virtues without which there is no salvation. The first vestment of the soul, then, is contrition and confession. These cover the head. The second is desire for God and desire for chastity. The third is work in honor of God as well as patience in adversity. The fourth is caring neither for human praise nor reproach but for the honor of God alone. The fifth is abstinence of the flesh along with true humility. The sixth is consideration of the favors of God as well as fear of his judgments. The seventh is love of God above all things and perseverance in good undertakings.**

“These vestments, however, have been changed and are now despised. People love to make excuses and smooth over their guilt instead of going to confession. **They love constant lasciviousness instead of chastity.** They love work for the benefit of the body instead of work for the salvation of the soul. They love worldly ambition and pride instead of the honor and love of God. They love all kinds of redundancy instead of praiseworthy thrift, presumption and criticizing God’s judgments instead of the fear of God, and the clergy’s thanklessness toward everyone instead of God’s love toward all. Therefore, as I said through the prophet, I shall come in indignation, and tribulation shall give them understanding... My mercy shows pardon to them all and endures them all. However, my justice calls for retribution, for I cry out each day and you see well enough how many answer me. Nevertheless, I will still send out the words of my mouth. Those who listen will complete the days of their lives in that joy that can neither be expressed nor imagined because of its sweetness. To those, however, who do not listen, there will come, as it is written, seven plagues in the soul and seven plagues in the body. They will find this

out, if they think and read about what has been done. Otherwise, they will quake and quail when they do experience it.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 58)

Again, God’s holy word is clear that there is “***A time to embrace, and a time to be far from embraces.***” (Ecclesiastes 3:5) But most people, however, refuse to obey these words of Our Lord which says that one must practice chastity from time to time. Instead, they choose to act in a gluttonous way in the marital act by overindulging in it even though it is contrary to reason to have more marital relations than what is necessary.

The infinite value of the many and great graces and special friendship of God that lustful people lose because of their inordinate love of this fleshly act is, simply said, impossible to estimate, since a single Grace is truly of more worth than the whole of the universe combined. “*He that loveth cleanness of heart, for the grace of his lips shall have the King [of Heaven] for his friend.*” (Proverbs 22:11)

Many Popes and Saints, as we have seen, tried to get all Christians to practice chastity before they received the Eucharist. It is clear that this is an Apostolic Tradition, since the Church, from the beginning, tried to admonish and teach Her children to always abstain from the sexual act before receiving the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ. For example, in the year 866, Pope St. Nicholas the Great wrote a letter to Boris, prince of Bulgaria, and explained the reason for abstaining from marital relations on Sundays and holy days, saying that: “If we must abstain from worldly labor on Sundays, how much the more must we be on our guard against fleshly lust and every bodily defilement.” And so, it is certain that the Church always have taught that Christians are to remain chaste before receiving the Eucharist. St. Caesarius of Arles (c. 470-543 A.D.), who was a fierce promoter of chastity before receiving the Most Holy Eucharist, wrote concerning “a good Christian” in the following way: “That man is a good Christian who, as often as the sacred feasts come around, in order that he may receive Holy Communion more serenely, observes chastity with his wife during the few preceding days, that he may presume to approach the Lord’s altar with a free and serene conscience because of his chaste body and pure heart.” (*Sermon 16:2*)

Jonas, Bishop of Orleans from 818 to 843, scolded married folk for “irreverently coming” to church after engaging in marital relations. Not only were these married folk “so indiscreet as to come up as far as the altar,” lamented Jonas, but they also received “the Body and Blood of Christ.” Jonas warned those soiled with the “uncleanness” of their marital activity: “Let them understand that they should only enter Christ’s Church and receive His Body and Blood with a clean body and a pure heart.” (Jonas of Orleans, *De Institutione Laicorum*) St. Caesarius of Arles adds: “Who is unable to advise that, as often as the sacred solemnities approach, chastity with one’s own wife should be observed

several days preceding, so that the altar of the Lord may be approached with an upright and pure conscience. Indeed, if a man communicated without chastity, he will receive judgment where he might have had a remedy.” (*Sermon 1:12*)

Origen (c. 182-254 A.D.) in his *Treatise on the Passover*, Exegesis of Exodus 12, explains that the Holy Bible teaches us that we must receive the Holy Eucharist with: “Your loins girded.” He then goes on to explain what this means: “We are ordered, when we eat the Passover [the Eucharist], to be pure of bodily sexual union, for this is what the girding of the loins means [in the Holy Scripture]. Thus Scripture teaches us to bind up the bodily source of seed and to repress inclinations to sexual relations when we partake of the flesh of Christ.”

The amount of Popes, Fathers and Saints that could be quoted concerning the absolute necessity to be chaste before the reception of the Holy Eucharist and the Body and Blood of Christ is almost endless. Gratian, in his *Marriage Canons From “The Decretum”*, which is based largely on the authority of the Church Fathers (written in the 12th century), clearly shows us how this Apostolic Tradition of observing a period of chastity before receiving the Holy Eucharist was firmly established and believed by the faithful in the Early Church. **However, these quotations and Early Church Canons also clearly shows us the necessity of abstaining from marital relations *not only* before Receiving the Sacraments of the Holy Mass, but also on all Holy Days. Gratian writes concerning this,**

“That spouses may not lawfully render each other the debt during times of prayer, St. Jerome writes in a certain sermon, saying: “A man should abstain from the Flesh of the Lamb when he renders the debt to his wife. You know, most dear brothers, that one who renders the debt to his wife cannot devote himself to prayer, nor can he eat the Flesh of the Lamb.” Also: “If those who touched women could not eat the Showbread [that was the mere sign of the future Eucharist described in the biblical book of 1st Sam. 21:4], how much more should those who have not refrained from matrimonial embrace refrain from touching and violating the Bread Come Down from Heaven? Now, we do not condemn marriage, but when we are to eat the Flesh of the Lamb, we ought to forego carnal works.”

“Also, [Saint] Augustine, [in Sermon ii of the Temporal Cycle, that is, for the Second Sunday of Advent]: “One should abstain from conjugal union on the solemnities of the saints. On Christmas and other festivals we ought to abstain, not only from the company of unbelieving concubines, but also from our own wives.” Also, [Saint] Ambrose, in his sermon on the Lord’s Coming: “On fast days one ought also to abstain from one’s wife. Brethren, you should abstain, not only from every impurity, but you should also carefully hold yourself back from your own wives. Let

no one have relations with his wife. The same, on the First Letter to the Corinthians [Chapter 7]: If a wife is taken for procreating children, not much attention needs to be dedicated to that. What is necessary for conception and childbirth shows that one can abstain from works of the flesh on feast days and rogation days, as the law demands at those times."

"Also, Augustine, in his book Questions on the Old and New Testaments, [Question cxxvii], says: "One must refrain from one's wife on certain days. Sometimes a Christian may lawfully approach his wife, at other times he may not. On the rogation days and fast days, one may not lawfully approach her, because one should then abstain even from lawful things, in order to entreat and pray more easily. Hence the Apostle [1 Cor. 7:5] says that spouses should abstain for a time by mutual consent, to devote time to prayer. For according to the law [cf. Is. 58:4], one may not sue and fight during fasts, although one might afterwards." Also, [Saint] John Chrysostom: "Without continence, one does not truly do penance. One who claims to do penance and master himself by self-denial speaks in vain if he does not abandon the bed-chamber [cf. Joel 2:16] and add continence to his fasting."

"Also, [Pope Saint] Gregory, [to the Questions of Augustine, Bishop of the English, Reply 10]: "A man should refrain from entering a church after sleeping with his wife... We do not suggest that marriage is wrong, but because lawful conjugal relations cannot occur without lust, one should abstain from entering a sacred place... Lawful union of the flesh must be for the sake of offspring, not for lust, and fleshly intercourse for having children, not for satisfying vice... But since, in the act of union, men are dominated, not by desire to procreate offspring, but by lust, spouses do have something to regret in their union."

"Gratian: The following forbid the celebration of marriage on days of abstinence. Hence in the Council of Laodicea, [A.D. 363-364, canon 52]: "Marriages or feasts may not be celebrated during lent." Also, from the Council [Lateran Council of 649] of Pope [Saint] Martin, [canon 48]: "The feasts of the martyrs may not be celebrated during Lent, but the offering may be made in their memory on Saturdays and Sundays. Neither feasts nor weddings may be celebrated during Lent." Also, from the Council of Lerida [A.D. 546]: "Weddings may not be celebrated from Septuagesima until the Octave of Easter, during the three weeks before the feast of St. John, and from Advent until Epiphany. If any do so, let them be separated [excommunicated]." Also, [Pope Saint] Nicholas, to the questions of the Bulgarians, [A.D. 866, Letter 99]: "I think it no way possible to take a wife or have any celebrations during the season of Lent.'" (Gratian, Marriage Canons From *The Decretum* (Vulgate Edition), Case Thirty-Three, Question IV, Part 1 and 2)

Thus, "As often as you come to church and wish to receive the sacraments of Christ on a feast, observe chastity several days before it, so that you may be able to approach the

Lord's altar with a peaceful conscience. Devoutly practice this also throughout Lent, even to the end of the Pasch, so that the Easter solemnity may find you pure and chaste. In fact, a good Christian should not only observe chastity for a few days before he communicates, [that is, before he receives the Holy Eucharist] but he should never know his wife except from the desire for children. A man takes a wife for the procreation of children, not for the sake of lust. Even the marriage rite mentions this: 'For the procreation of children,' it says. Notice that it does not say for the sake of lust, but 'for the procreation of children.'

"... So, too, we read in the Old Testament that, when the Jewish people were about to approach Mount Sinai, it was said to them in the Lord's teaching: 'Be sanctified, and be ready against the third day, and come not near your wives,' [Exodus 19:15] and: 'if any man be defiled in a dream by night, let him not eat of the flesh of the sacrifice of salvation, lest his soul be cut off from his people.' [Deut. 23:10; Lev. 7:20] If after defilement which happens to us even unwillingly we may not communicate [receive the Eucharist] unless compunction and almsgiving come first, and fasting, too, if infirmity does not prevent it, who can say that there is no sin if we do such things intentionally when we are wide awake?

"... Since no man wants to come to church with his tunic covered with dirt, I do not know with what kind of a conscience he dares to approach the altar with his soul defiled by dissipation. Evidently, he does not fear what the Apostle said: 'Whoever partakes of the Body and Blood of the Lord unworthily will be guilty of the Body and the Blood of the Lord.' [1 Cor. 11:27] If we blush and fear to touch the Eucharist with dirty hands, we should fear much more to receive the same Eucharist within a polluted soul. As I mentioned, we have been created in our soul according to God's image. Now, if you put your image on a tablet of wood or stone, and someone impudently wanted to shatter that image with stones or to stain it with dirt, I wonder whether you would not take up arms against him, I ask you, if you are so jealous of your image that was painted on a lifeless tablet, what kind of an injury do you suppose God suffers when His living image in us is defiled by dissipation? Therefore, if we do not restrain ourselves for our own sake, let us do so for the sake of God's image according to which we have been made.

"Above all, no one should know his wife when Sunday or other feasts come around. Similar precautions should be taken as often as women menstruate, for the Prophet says: 'Do not come near to a menstruous woman.' [Ezech. 18:6] If a man is aware that his wife is in this condition but refuses to control himself on a Sunday or feast, the children who are then conceived will be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs. Lepers are commonly born, not of wise men who observe chastity on feasts and other days, but especially of farmers who do not know how to control themselves. Truly, brethren, if animals without intellect do not touch each other except at a fixed and proper time, how much more should men who have been created according to God's image observe this? What is worse, there are some dissolute or drunken men who sometimes do not even spare their wives when they are pregnant. Therefore, if they do not amend their lives, we are to consider them worse than animals. Such men the Apostle addresses when he says: 'Every

one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.' [1 Thess. 4:4,5] Because what is worse, many do not observe proper chastity with their own wives, they should give abundant alms, as I said above, and forgive all their enemies. Thus, as we mentioned, what has become defiled by dissipation may be cleansed by constant alms giving." (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44)

Now, then, when exactly must one start to observe chastity and purity if one wants to receive the Eucharist in accordance to the ordinances of the Church? The Bible is clear on this point in *The First Book of Kings*: "**And the priest answered David, saying: 'I have no common bread at hand, but only holy bread, if the young men be clean, especially from women?' And David answered the priest, and said to him: 'Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before [that is, three days in total when adding the same day he received the bread], when we came out, and the vessels of the young men were holy. Now this way is defiled, but it shall also be sanctified this [third] day in the vessels.'"** (1 Kings 21:3-5) This biblical text shows us that spouses must be chaste on Fridays, Saturdays, and Sundays, if they are to receive the Most Holy Eucharist on a Sunday. This means that they must be chaste for two whole days before the reception of the Eucharist, as well as completely chaste on the whole day they also received the Holy Eucharist.

These three days also correspond perfectly to Our Lord's suffering, death and resurrection, which is the mold that all Christians must conform to and form themselves after if they want to be saved. "Know you not that all we, who are baptized in Christ Jesus, are baptized in his death? For we are buried together with him by baptism into death; that as Christ is risen from the dead by the glory of the Father, so we also may walk in newness of life. For if we have been planted together in the likeness of his death, we shall be also in the likeness of his resurrection. Knowing this, that our old man is crucified with him, that the body of sin may be destroyed, to the end that we may serve sin no longer. For he that is dead is justified from sin. Now if we be dead with Christ, we believe that we shall live also together with Christ: Knowing that Christ rising again from the dead, dieth now no more, death shall no more have dominion over him. For in that he died to sin, he died once; but in that he liveth, he liveth unto God: So do you also reckon, that you are dead to sin, but alive unto God, in Christ Jesus our Lord. **Let no sin therefore reign in your mortal body, so as to obey the lusts thereof. Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin; but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of justice unto God.** For sin shall not have dominion over you; for you are not under the law, but under grace. What then? Shall we sin, because we are not under the law, but under grace? God forbid. Know you not, that to whom you yield yourselves servants to obey, his servants you are whom you

obey, whether it be of sin unto death, or of obedience unto justice. But thanks be to God, that you were the servants of sin, but have obeyed from the heart, unto that form of doctrine, into which you have been delivered.” (Romans 6:3-17) Douay Rheims Bible Commentary explains the verses in Romans 6:6 in this way: “*Our old man: Our corrupt state, subject to sin and concupiscence, coming to us from Adam, is called our old man, as our state, reformed in and by Christ, is called the new man. --- Body of sin: The vices and sins, which then ruled in us, are named the body of sin.*”

In truth, if we are dead to the world, we shall live forever with Christ. Therefore, every time we will receive the Holy Eucharist, we must be chaste for two days before we receive it, as well as on the day we receive it. For example, if we want to also receive it on a Friday apart from the normal time on the Sunday, we must be chaste on the days of Wednesday, Thursday and Friday. Then, if we also decide to receive it on the Sunday, we must continue to be chaste on Saturday and Sunday. Those, however, who choose to perform the marital act on a Friday, Saturday or Sunday, are obliged to abstain from the Eucharist that Sunday so that the next week, they may receive it in a state of perfect purity.

It must be said, however, that no one that is married should perform the marital act on a Friday, Saturday or Sunday, since these days signify Our Lord’s suffering, death, and resurrection which is what we all must conform to if we wish to be saved, by putting to death our old sinful, fleshly and sensual nature and man, and by being resurrected in Christ, rising to heaven in purity and chastity as a new spiritual man that has been freed from our former Body of sin: “**Therefore, if you be risen with Christ, seek the things that are above; where Christ is sitting at the right hand of God: Mind the things that are above, not the things that are upon the earth.** For you are dead; and your life is hid with Christ in God. When Christ shall appear, who is your life, then you also shall appear with him in glory. Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, lust, evil concupiscence, and covetousness, **which is the service of idols.**” (Colossians 3:1-5)

The virtue of Chastity helps people become victorious in battles or war according to the Book of Judith

As we have already seen from the example of the Holy Scripture, God commanded those who are engaged in war to always remain chaste during their war in order to become victorious. *The Book of Judith* in the Holy Bible is another great example of how the Jewish people was saved from death and triumphed over their enemies through the holy fear, virtue and chastity of a holy woman named Judith.

The book describes how Judith and the Jewish people was being occupied by a heathen army and that all seemed as though they were going to either starve to death or be butchered by the enemy army. God, however, had other plans and choose a virtuous and chaste woman to single-handedly save the Jewish people from certain death.

Judith 15:11 “For thou [Judith] hast done manfully, and thy heart has been strengthened, **because thou hast loved chastity**, and after thy husband hast not known any other: therefore also the hand of the Lord hath strengthened thee, and therefore thou shalt be blessed for ever.”

Judith 16:26 “And chastity was joined to her virtue, so that she knew no man all the days of her life, after the death of Manasses her husband.”

As we can see from these verses, the love and practice of the virtue of chastity is not a vain or useless practice, but it is in fact a virtue so dearly loved by God that He showers humanity with countless of graces and helps of different sorts because of it.

Our Lord also teaches us in the New Testament Holy Scripture that a widow will become more blessed if she do not remarry, just like in the case of the holy widow Judith who stayed unmarried after the death of her husband. “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Cor. 7:40) This passage clearly shows us that God desires both men and women to stay chaste and unmarried after their spouse have died, and that the virtuous and chaste life of all who stay chaste are “more blessed” and beloved by God when compared to those who remarry and have children for the love of God. In truth, God is infinitely more honored by those souls who, for His sake, offers up their purity and chastity as a holocaust to Him, since the marital life is more sensual with many cares and worries that draws us away from God and perfection.

The Life of the Blessed Virgin Mary and her Chastity and Purity is undoubtedly a direct proof that God loves the chaste and pure with a special love, since God has never loved nor will ever love anyone (whether angel or saint) more than Her. In *The Revelations of St. Bridget*, Our Lord explicitly revealed this truth about Our Lady in the following words, “**The angels and other saints bear witness that your love for me was more ardent and your chastity more pure than that of any other, and that it was more pleasing to me than all else. Your head was like gleaming gold and your hair like sunbeams, because your most pure virginity, which is like the head of all your virtues, as well as your control over every illicit desire pleased me and shone in my sight with all humility.** You are rightly called the crowned queen over all

creation - “queen” for the sake of your purity, “crowned” for your excellent worth.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Revelation 4)

In truth, the love and practice of the virtue of chastity draws down many great blessings on mankind, and victory in war is just one of them, as we have just seen. Too few today, however, are able to see or appreciate the great worth of this angelic virtue.

The Book of Wisdom teaches that chastity is very beneficial for salvation

The Book of Wisdom clearly describes the difference that the Holy Scripture makes between virtuous and chaste people on the one hand, and carnal, sensual and worldly people on the other. The memory of the chaste generation is indeed immortal and “it triumpheth crowned for ever, winning the reward of undefiled conflicts.”

Wisdom 4:1-5 “O how beautiful is the chaste generation with *glory*: for the memory thereof is immortal: because it is known both with God and with men. When it is present, they imitate it: and they desire it when it hath withdrawn itself, and it triumpheth crowned for ever, winning the reward of undefiled conflicts [in the cause of continence]. But the multiplied brood of the wicked shall not thrive, and bastard slips shall not take deep root, nor any fast foundation. And if they flourish in branches for a time, yet standing not fast, they shall be shaken with the wind, and through the force of winds they shall be rooted out. For the branches not being perfect, shall be broken, and their fruits shall be unprofitable, and sour to eat, and fit for nothing.”

Haydock Commentary adds the following words about verse 1: “*Glory*. The offspring of the chaste is happy, (Calmet) and honorable: (Haydock) very different from that of adulterers. (Calmet) --- Bodily chastity is a great virtue. (Worthington)”

The Book of Tobias teaches spouses to practice chastity

Another great story of virtue and chastity found in the Old Testament Scripture is the story of the holy youth Tobias in *The Book of Tobias* or *Tobit*. Not surprisingly, this book is sadly missing from most protestant “bible” versions. Sad to say, being controlled by the devil and impurity, it is not hard to understand why the devil was allowed to fool the protestants to reject this biblical book since they are such fierce enemies of all sexual purity and morality.

The Book of Tobias describes how the holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and

that he shall be “*moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham*” he “*mayest obtain a blessing in children*”. Tobias, who was a holy, chaste and virtuous person of course consented to this admonishment by the Holy Angel Raphael and answered God in his prayer, saying to Him that: “*not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity [children], in which thy name may be blessed for ever and ever*”, thus showing us a great and edifying example of marital purity, and the necessity for all to perform the marital act for the sole purpose of procreation of children and the love of God, if they want to perfectly please Our Lord rather than their own fleshly lusts and desires.

Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, [after praying to God for three days in chastity] thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children...** [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer and chastity, **not for fleshly lust but only for the love of posterity, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust”** so “*that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children*”. Our Lord’s words about “the seed of Abraham” refers to those who are going to be saved from Hell by Christ’s redemptive blood since God solemnly revealed in the New Testament Scripture that “if you be Christ’s, then are you the seed of Abraham, heirs according to the promise.” (Galatians 3:29) The “blessing in children” obviously refers to an abundant blessing of offspring blessed by God for those who perform the marital act for the sole motive of procreation rather than the satisfaction of their sexual lust.

The practice of observing chastity for three days after one gets married as the Holy Bible and the Church have always told us to follow, is something that God’s Holy Word considers to be vitally important, and that is why every couple should follow this biblical advice of praying together or individually in chastity, purity and holiness for three days before consummating their marriage. In truth, after they have consummated their marriage, they should also continue this practice of prayer for three days before they perform every

marital act since Our Lord Jesus Christ Himself commanded “that we ought always to pray, and not to faint” (Luke 18:1). Our Lord’s words in the Bible are not to be followed only once, but should be practiced every day even until death in order to increase grace and virtuous living.

*Our Lord spoke to Tobias through the Archangel Raphael, saying: “But thou [Tobias] when thou shalt take her, go into the chamber, **and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.** ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. **And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.**” (Tobias 6:18, 20-22)*

Notice how Our Lord and God in the biblical *Book of Tobias* clearly promises that all those who pray and abstain from the marital act for three days before having marital relations shall receive the inestimable graces of receiving “*sound children*” on the third night and that they shall be admitted “*into the society of the holy Patriarchs*” on the second. The honor of being “*admitted into the society of the holy Patriarchs*” is of course too great to even describe in human terms since the Holy Patriarchs were the most beloved friends of God because of their purity. The blessing on the third night of “*sound children may be born of you*” obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will give birth to a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

This is not to say, however, that personal sins of the parents are the only reasons for why children are born with defects or deformities. There are also other causes for a child’s defects described in *The Gospel of John*, where the apostles asks Our Lord the reason for why a man was born blind: “And Jesus passing by, saw a man, who was blind from his birth: And his disciples asked him: Rabbi, who hath sinned, this man, or his parents, that he should be born blind? Jesus answered: Neither hath this man sinned, nor his parents; but that the works of God should be made manifest in him.” (John 9:1-3)

Our Lord also tells us in *The Revelations of St. Bridget* that sin and the disorder of nature produce the defects that we all have to endure: “I am the Creator of all things, and all things are foreknown to me. I know and see all that has been and all that will be. But, although I know and can do all things, still, for reasons of justice, I no more interfere with

the natural constitution of the body than I do with the inclination of the soul. Each human being continues in existence according to the natural constitution of the body such as it is and was from all eternity in my foreknowledge. The fact that one person has a longer life and another a shorter has to do with natural strength or weakness and is related to a person's physical constitution. It is not due to my foreknowledge that one person loses his sight or another becomes lame or something like that, since my foreknowledge of all things is such that no one is the worse for it, nor is it harmful to anyone. Moreover, these things do not occur because of the course and position of the heavenly elements, but due to some hidden principle of justice in the constitution and conservation of nature. For sin and natural disorder bring about the deformity of the body in many ways. This does not happen because I will it directly, but because I permit it to happen for the sake of justice. Even though I can do all things, still I do not obstruct justice. Accordingly, the length or brevity of a person's life is related to the weakness or strength of his physical constitution such as it was in my foreknowledge that no one can contravene." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 2, Chapter 1)

It is indeed very sad to see that no one today, whether married or unmarried seem to care anything about these promises and wonderful, virtuous deeds of chastity and purity in Holy Scripture and that so few people actually try to practice any of these virtuous deeds we have just seen and read about, that will produce these remarkable and wondrous graces from Our Lord and which He promised He would bless a virtuous couple and their offspring with. One would think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of receiving a child that is sound and without deformity and that they—if they believed in God or were aware of these promises—would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither “Catholics” or so-called Christians nor any else of the world seem to care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace and blessing of receiving a sound child free from all birth deformities or defects, and the honor of being admitted “into the society of the holy Patriarchs”.

The words in the Book of Tobit also shows us that spouses must remember their bond with the Lord first and foremost and that the fleshly or physical part of the marriage must always come secondhand. In truth, “married women who have observed mutual fidelity and have neither known anything outside of themselves not even themselves except the desire for children, if they continually give alms and observe God's precepts as well as they can, will merit happily to be associated with holy Job, Sara, and Susanna, along with the Patriarchs and Prophets.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 6:7*, 6th century)

By practicing this highly and virtuous act of abstaining from marital relations for three days, the devil's might and power over married couples is undoubtedly thwarted and diminished. Holy Scripture thus advice spouses to be “joined to God” for three days in

prayer before performing the marital act. Not only that, but spouses should always fervently pray to God before every marital act in the future and ask Him to protect them from falling into sin, and also after the marital act in order to ask Our Lord to forgive them if they committed any sin during the act of marriage. This is the safe road of the fear of God that every righteous man or woman should follow if they wish to enter Heaven.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “Whosoever possesses his vessel (that is, his wife) with this intention of heart, [that is, for the procreation of children] certainly does not possess her in the "disease of desire," as the Gentiles which know not God, but in sanctification and honor, as believers who hope in God. A man turns to use the evil of concupiscence, and is not overcome by it, when he bridles and restrains its rage, as it works in inordinate and indecorous motions; and never relaxes his hold upon it except when intent on offspring, and then controls and applies it to the carnal generation of children to be spiritually regenerated, not to the subjection of the spirit to the flesh in a sordid servitude. That the holy fathers of olden times after Abraham, and before him, to whom God gave His testimony that "they pleased Him," thus used their wives, no one who is a Christian ought to doubt, since it was permitted to certain individuals among them to have a plurality of wives, where the reason was for the multiplication of their offspring, not the desire of varying gratification.” (Book 1, Chapter 9 - This Disease of Concupiscence in Marriage is Not to Be a Matter of Will, But of Necessity [for the Procreation of Children])

God’s Holy Word is clear. Spouses are to engage in the marital act moved rather for love of children than for lust. They are also to practice chastity from time to time (Ecclesiastes 3:5; 1 Corinthians 7:5).

By the grace of God, let us not live like pagans or heathens anymore who only searches for ways to please their flesh and the world and others, but let us rather strive to please God our heavenly Father and our spiritual nature; and that is also why we all, (whether married or unmarried) who have resurrected with Christ from the dead, and from our old sinful nature, must leave every form of carnality and impurity behind, instead looking up and embrace Our Lord in the purity of the heart and of the body, longing for what is above, and for high and spiritual things. “This then I say and testify in the Lord: That henceforward you walk not as also the Gentiles walk in the vanity of their mind, **having their understanding darkened, being alienated from the life of God through the ignorance that is in them, because of the blindness of their hearts. Who despairing, have given themselves up to lasciviousness, unto the working of all uncleanness, unto covetousness. But you have not so learned Christ.**” (Ephesians 4:17-20)

Contrary to the world today, Saint Augustine, writing *On the Good of Widowhood* in about A.D. 414, describes the pure mindset of the Holy Jews and Patriarchs during the Old Testament era, telling us how they would willingly have chosen a life of perpetual chastity rather than the marital life had it been known to them that children could be had in another way than through sexual intercourse: “Forsooth different in the times of the Prophets was the dispensation of holy females, whom obedience, not lust, forced to marry, for the propagation of the people of God, that in them Prophets of Christ might be sent beforehand; whereas the People itself also, by those things which in figure happened among them, whether in the case of those who knew, or in the case of those who knew not those things, was nothing else than a Prophet of Christ, of whom should be born the Flesh also of Christ... Whence also holy women were kindled, not by lust of sensual intercourse, but by piety of bearing; so that we most rightly believe of them that they would not have sought sensual intercourse, in case a family could have come by any other means. And to the husbands was allowed the use of several wives living; and that the cause of this was not lust of the flesh, but forethought of begetting, is shown by the fact, that, as it was lawful for holy men to have several wives living, it was not likewise lawful for holy women to have intercourse with several husbands living; in that they would be by so much the baser, by how much the more they sought what would not add to their fruitfulness.” (St. Augustine, *On the Good of Widowhood*, Section 10)

The Book of Leviticus commands spouses to practice chastity during the woman’s menstruation and infertile period under pain of death, thus showing us that God wants married persons to practice chastity during this time period

The way to perfection regarding the marital act is that spouses only perform the act with the sole intention and hope of conceiving children. That means spouses are to be chaste during the monthly infertile period of the woman and when she is pregnant.

We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act during the infertile monthly cycle of the woman: “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” (Leviticus 15:19) Haydock Commentary explains: “*Days, not only out of the camp, but from the company of men.*” As soon as a woman showed signs of infertility (menstruation), intercourse would cease until the cessation of the flow of blood and she became fertile again: “*Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness.*” (Leviticus 18:19) Haydock Commentary adds: “*Saint Augustine believes that this law is still in force. [On Lev. 20:18] This intemperance was by a positive law declared a mortal offense of the Jews.*” This

clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

To abstain from sexual intercourse during a woman's menstrual period or pregnancy and subsequent restricted days has all but been ignored by most of today's people. Observing the period of restriction for sexual activity not only diminishes sexual sins and temptations, but it also places a woman into her fertile period when it is most beneficial for conception to occur. This helps to fulfill the initial command of God to "be fruitful and multiply," a command that is clearly not being observed by many people today.

A woman's menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God's word in the Bible would mean that men and women should remain chaste for at least 12 days out of every 28 days during the woman's natural menstrual cycle.

Good husbands and wives do not have sexual relations whenever their unbridled lust desires it, but only at times prescribed for this purpose and when it is necessary. The guide of good and pious husbands and wives are thus their conscience and reason instead of their selfish, unbridled lust. "All things have their season, and in their times all things pass under heaven. A time to be born and a time to die. A time to plant, and a time to pluck up that which is planted. A time to kill, and a time to heal. A time to destroy, and a time to build. A time to weep, and a time to laugh. A time to mourn, and a time to dance. A time to scatter stones, and a time to gather. **A time to embrace, and a time to be far from embraces.**" (Ecclesiastes 3:1-5)

The phrase "A time to embrace, and a time to be far from embraces" refers to the marital act. Haydock Commentary explains: "*Ver. 5. Embraces. Continence was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians vii. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*" This shows us that the marital act must sometimes be abstained from altogether and not engaged in everyday as the evil and immoral world teaches. As said already, one of the reasons for abstaining from the marital act is in order to cultivate virtue and chastity. This is important to do from time to time, for people who have sex often are more likely to become enslaved by this pleasure and fall into sexual sin. "The task of the law is to deliver us from a dissolute life and all disorderly ways. Its purpose is to lead us from unrighteousness to righteousness, so that it would have us self-controlled in marriage, in begetting children, and in general behavior." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 46, written about 198-203 A.D.)

People who never try to control their lust and that let their temptations roam freely—indulging in it whenever it pleases them—have allowed their lust to become their “fix” or “high”. People who act in this way have become worshipers of this fleeting fleshly pleasure and have grown attached to it. Such people must be very careful about themselves, for whenever they die and are called before the throne of Our Lord Jesus Christ, their eternal destiny will be decided based on what they loved more in this life: Our Lord and His Love, or themselves and their unbridled, selfish lust. If they loved themselves and their lust more than they loved the Lord, they will not be saved. Only in Hell will many spouses regret that they never thought of controlling their lust or that they never had relations at proper times or at proper seasons. In truth, “there are others who have become absorbed by marriage and fulfill their desires... and, as the prophet says, “have become like beasts” [Ps. 48:13].” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Section 67)

If we claim that we are not pagans anymore, but yet act in the same way as them, satisfying our flesh and the world at every turn, how shall we not stand condemned before Our Lord in the frightful day of Judgment? “And you, when you were dead in your offenses, and sins, Wherein in time past you walked according to the course of this world, according to the prince of the power of this air, of the spirit that now worketh on the children of unbelief: In which also we all conversed in time past, in the desires of our flesh, fulfilling the will of the flesh and of our thoughts, and were by nature children of wrath, even as the rest: But God, (who is rich in mercy,) for his exceeding charity wherewith he loved us, Even when we were dead in sins, hath quickened us together in Christ, (by whose grace you are saved,) And hath raised us up together, and hath made us sit together in the heavenly places, through Christ Jesus. That he might shew in the ages to come the abundant riches of his grace, in his bounty towards us in Christ Jesus.” (Ephesians 2:1-7)

CHASTITY IN THE NEW TESTAMENT AND THE NEW LAW

The Holy Bible is clear that “It is good for a man not to touch a woman”, and that married people should abstain from the sexual act from time to time “that you may give yourselves to prayer”

St. Paul’s First Letter to the Corinthians is one of the most clear examples in Scripture of how God places the virtue of virginity, chastity and purity above the marital state. Our Lord Jesus Christ, speaking through the mouth of St. Paul in First Corinthians, is crystal clear that: “*It is good for a man not to touch a woman*” and that “*he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.*”

St. Paul is also clear that every married couple should practice chastity from time to time, in order to give time to prayer: “*But for fear of fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband. Let the husband render the debt to his wife, and the wife also in like manner to the husband... Defraud not one another, [of the marital debt] except, perhaps, by consent, for a time, that you may give yourselves to prayer; and return together again, lest Satan tempt you for your incontinency.*” (1 Cor. 7:2,5)

Haydock Commentary explains *First Corinthians 7:2,5*: “**Verse 2. &c.** *But because of fornication, let every man have, and live with his own wife, and not leave her, nor dismiss her. Take notice, that St. Paul speaks these words to those that are already married, and speaks not of the unmarried till the 8th verse. He does not then here exhort every one to marry, but admonishes married persons to live together, and not to refuse the marriage duty, which neither the husband nor the wife can do without mutual consent, because of the marriage engagement. Yet he advises them to abstain sometimes from what they may lawfully do, that they may give themselves to prayer, and as it is added in the common Greek copies, to fasting. St. Chrysostom observes, that the words of St. Paul, are not only, that they may pray, (which no day must be omitted) but that they may give themselves to prayer, that is, may be better disposed and prepared for prayer, contemplation, and for receiving the holy Sacrament, as we find the priests even of the ancient law, were to abstain from their wives, when they were employed in the functions of their ministry. But such kind of advice is not relished by all that pretend to be reformers. And return together again....yet I speak this by way of indulgence, of what is allowed to married persons, and not commanded them, unless when one of the married couple is not willing to abstain. (Witham)”*

St. Paul could not be more clear in *First Corinthians*, 7:1, 7-10, of the perfection of chastity and how this pure life is preferable and better than a marital life. He says, “Now concerning the thing whereof you wrote to me: **It is good for a man not to touch a woman... For I would that all men were even as myself [that is, chaste]:** but every one hath his proper gift from God; one after this manner, and another after that. **But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, even as I.** But if they do not contain themselves, let them marry. For it is better to marry than to be burnt. But to them that are married, not I but the Lord commandeth, that the wife depart not from her husband.”

Haydock Commentary on the same verses of *First Corinthians 7:7-10* quoted above says: “**Verse 7-9.** *I would, or I could wish you all were even as myself, and as it is said in the next verse, to continue unmarried as I do. From hence it is evident, that St. Paul was not*

then married, who according to the opinion of the ancient fathers, was never married. --- *But every one hath his proper gift from God*, so that some prudently embrace a single life, and also make a religious vow of always living so, as it has been practiced by a great number both of men and women in all ages, ever since Christ's time. Others have not this more perfect gift: they find themselves not disposed to lead, or vow a single life, they marry lawfully: *it is better to marry than to burn*, or be burnt by violent temptations of concupiscence [or to be burnt in Hell], by which they *do not contain themselves* from disorders of that kind. It is against both the Latin and Greek text to translate, *they cannot contain themselves*, as in the Protestant [translation]... But let it be observed, that when St. Paul allows of marriage, he speaks not of those who have already made a vow of living always a single life. Vows made to God must be kept. (Psalm lxxv. 12.; Ecclesiastes v. 3.) And St. Paul expressly says of such persons, who have made a vow of perpetual continency, and afterwards marry, *that they incur damnation, because they violate their first faith*, or vow made to God. See 1 Timothy v. 12. This saying, therefore, *it is better to marry than to burn*, cannot justify the sacrilegious marriages of priests, or of any others who were under such vows. **There are other remedies which they are bound to make use of, and by which they may obtain the gift of continency and chastity. They must ask this gift by fervent prayers to God, who gives a good spirit to them that ask it.** (Luke xi. [13.]) They must join fasting, alms, and the practice of self-denials, so often recommended in the gospel. See the annotations on Matthew xix. The like remedies, and no others, must they use, who being already in wedlock, are under such violent temptations, that they are continually in danger of violating, or do violate the chastity of the marriage-bed. For example, when married persons are divorced from bed and board, when long absent from one another, when sick and disabled, when one has an inveterate aversion to the other: they cannot marry another, but they can, and must use other remedies. (Witham) --- *If they do not contain [let them marry]. . . God will never refuse the gift of continency. Some translators have corrupted this text, by rendering it, if they cannot contain.* (Challoner)”

St. Paul continues in his discourse on *First Corinthians* 7:25-35, saying: “... Now concerning virgins, I have no commandment of the Lord; but I give counsel, as having obtained mercy of the Lord, to be faithful. **I think therefore that this is good for the present necessity, that it is good for a man so to be [that is, to be chaste].** Art thou bound to a wife? seek not to be loosed. Art thou loosed from a wife? seek not a wife. But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, *such shall have tribulation of the flesh*. But I spare you. This therefore I say, brethren; the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be

without solicitude. **He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.** And this I speak for your profit: not to cast a snare upon you; but for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord, without impediment.”

Haydock Commentary explains *First Corinthians* 7:25-35: “**Verses 25-28.** *Now concerning virgins, &c.* He turns his discourse again to the unmarried, who (if they have made no vow) may lawfully marry, though he is far from commanding every one to marry, as when he says, *seek not a wife.* And *such shall have tribulation of the flesh,* cares, troubles, vexations [and sexual temptations] in the state of marriage, *but I spare you,* I leave you to your liberty of marrying, or not marrying, and will not discourage you by setting forth the crosses of a married life. (Witham) --- **Ver. 30.** *And they who weep.* In this passage the apostle teaches us, in the midst of our greatest afflictions not to suffer ourselves to be overwhelmed with grief, but to recollect that the time of this life is short, and that temporary pains will be recompensed with the never-fading joys of eternity. (Estius) --- **Ver. 33.** [*But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided*]. It is far easier to give our whole heart and application without any the least reserve to *God,* than to divide them without injustice.”

In *First Corinthians* 7:38-40, Our Lord through St. Paul continues to admonish his chaste servants to adopt the angelic life of chastity and purity, teaching us that the chaste life is better than the marital life: “Therefore, both he that giveth his virgin in marriage, doth well; *and he that giveth her not, doth better.* A woman is bound by the law as long as her husband liveth; but if her husband die, she is at liberty: let her marry to whom she will; only in the Lord. **But more blessed shall she be, if she so remain [in chastity], according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.**”

Haydock Commentary explains *First Corinthians* 7:38-40: “**Verse 38. &c.** *He that giveth her not, doth better.* And *more blessed shall she be, if she so remains, according to my counsel.* It is very strange if any one, who reads this chapter without prejudices, does not clearly see, that St. Paul advises, and prefers the state of virginity to that of a married life. --- *I think that I also have the spirit of God.* He puts them in mind, by this modest way of speaking, of what they cannot doubt of, as to so great an apostle. (Witham)”

In truth, the level of dishonesty that a Protestant or a heretic must sink to in order to deny that Holy Scripture places chastity or virginity above the marital life is simply said satanic

and inexcusable. It cannot be doubted that they must have had their conscience thoroughly seared by a hot iron of Satan in order to be able to pervert such clear and unambiguous words of Our Lord Jesus Christ.

God could not be clearer than when He said that “*It is good for a man not to touch a woman*” (1 Corinthians 7:1), thus directly contradicting the heretical viewpoint that marriage is the same as the chaste life; showing us very clearly that the marital life is below the chaste and pure life of the angels and saints in Heaven that those virtuous men and women imitates. And if still someone could misunderstand Our Lord’s words, St. Paul adds that he wishes “*that all men were even as myself*” that is, chaste (1 Corinthians 7:7) and He further teaches both the unmarried and widowed to continue to live a single and chaste life, saying: “*But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, [that is, it is good for them to continue to live a single and chaste life] even as I.*” (1 Corinthians 7:8) And if that was not clear enough, Our Lord Jesus Christ through St. Paul continues to urge all unmarried to stay chaste and pure as they are, saying that, “*I think therefore that this is good for the present necessity, that it is good for a man so to be [that is, chaste]. Art thou bound to a wife? seek not to be loosed. Art thou loosed from a wife? seek not a wife.*” (1 Corinthians 7:26-27)

In addition, St. Paul also teaches in Holy Scripture that a widow will become “more blessed” if she do not remarry and stay continent: “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Corinthians 7:40) If one becomes “more blessed” by not marrying, then it obviously means that one becomes less blessed by embracing the marital life. St. Ephrem the Syrian writes, “Chastity’s wings are greater and lighter than the wings of marriage. Intercourse... is lower. Its house of refuge is modest darkness. Confidence belongs entirely to chastity, which light enfolds.” (Hymn 28, On the Nativity)

St. Paul also warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28). It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with their spouse, with himself or with someone other than his spouse.

The reason why St. Paul specifically warns those who choose to get married of the dangers inherent in the marital life is because those people who choose *not* to get married, by

choosing to remain in the angelic state of chastity, will not get sexually tempted to commit sin in the same way or in the same measure as the married man or woman will, either with their spouse, their self, or some other person, since the sexual pleasure that has never been indulged in, will always remain more of an abstract or theoretical pleasure for those who remain chaste and unmarried, and thus, will always be easier to control for them. Indeed, since the temptation to indulge the flesh and the sensuality is not physically present tempting them all the time, as in the case of those who are married and who can perform the marital act every day with their spouse, their sensual temptations are also much smaller than the others who indulge their flesh more often.

When St. Paul mentions “that they also who have wives, be as if they had none” (1 Corinthians 7:29), he is speaking about how spouses must not place the carnal love they have for each other above their love for Our Lord. St. Paul’s words are clear: The spouses must act as though they were not married (within due limits of course) since the married man “is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided.” (1 Corinthians 7:33). This division of the married man and woman makes it a great necessity that even married people consider themselves in their own thought processes as though they are unmarried and chaste, although their external and physical marital duties hinders them from pursuing this endeavor to the fullest. As St. Paul says: “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”.

St. Paul also explains how married men and women think more on the world and of carnal things, while the chaste and pure people think more on the things of the Lord, of Heaven, and of spiritual things. Again, the Holy Bible is clear that: “*He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.*” (1 Corinthians 7:32-34)

And so, it is perfectly clear that the Holy Scripture infallibly and unambiguously teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while the life of chastity and purity “give you power to attend upon the Lord, without impediment” (1 Cor. 7:35). Thus, “if a man wishes to be uninstructed, and prefers to avoid begetting children because of the business it involves, “let him remain unmarried,” says the apostle, “even as I am.” [1 Cor. 7:8]” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter X, Section 68)

It is also remarkable and noteworthy that St. Paul calls those who are married “bondmen”, which means “slaves” or “serfs”, thus indicating the inherent spiritual danger and

enslavement of worldly, fleshly and sensual cares, troubles and worries that constantly will plague all those who choose to enter into the married state. “*Wast thou called, being a bondman? care not for it; but if thou mayest be made free, use it rather. For he that is called in the Lord, being a bondman, is the freeman of the Lord. Likewise he that is called, being free, is the bondman of Christ. You are bought with a price; be not made the bondslaves of men.*” (1 Cor. 7:21-23) In truth, those who are called to a higher and more pure life and who wish to save their souls should meditate often on these words of St. Paul in order to discern the height and greater security from sin that the chaste and unmarried life offers when compared to the marital life.

All those who choose to get married are in truth slaves and enchained by the marriage bond, and what is worse—if they have a weak will—enslaved and bound with the cruel fetters of an addiction to the sexual pleasure that is very hard to get free from! Indeed, married people do not even have the power to command over their own body and remain in chastity against the other spouse’s will, but must give the marital debt to the other spouse whenever he or she asks for it (the only exception being in the case of sickness or other lawful necessities) while also having to fulfill all other duties of the marital life that constantly disturbs and distracts us from our spiritual life, and the thought of God. This is the exact reason why “The same Paul also in the same chapter, when discussing the subjects of virginity and marriage, calls those who are married slaves of the flesh, but those not under the yoke of wedlock freemen who serve the Lord in all freedom [1 Cor. 7:21-23].” (St. Jerome, *Letter CXXVIII, To Gaudentius*, Section 3, written in A.D. 413)

One must obviously love all of one’s family, friends as well as all others in the world as much as one can, but one must also remember that most people, whether wife, family or friends, however dear or near, often reject God and hinder one’s own spiritual advancement. The only one who will always remain true to us and that we know with a certainty will never become evil is God, and with God, His Angels and Saints in Heaven. But humans, however dear or near, often fall away or makes us fall away from the truth, or tries to tempt us to commit sins of various kinds, and this rejection of God by our family, wife, children or friends requires us to exclude them from our communion and familiarity in order for us to save our souls. Our Lord Jesus Christ explicitly mentions that such acts are necessary sometimes: “*If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.*” (Luke 14:26)

Douay Rheims Commentary explains Luke 14:26: “Hate not: The law of Christ does not allow us to hate even our enemies, much less our parents: but the meaning of the text is, that **we must be in that disposition of soul, as to be willing to renounce, and**

part with every thing, how near or dear soever it may be to us, that would keep us from following Christ.”

If there ever arises a time that we become aware of the fact that our family or friends are trying to tempt or lead us into sin, we are obliged by the direct command of Our Lord to abstain from their company and unnecessary familiarity in order to save our eternal souls—lest we fall and tumble into sin and lose our souls. For “you are bought with a price; be not made the bondslaves of men.” (1 Cor. 7:23) In truth, “To be subjected, then, to the passions, and to yield to them, is the extremest slavery; as to keep them in subjection is the only liberty. The divine Scripture accordingly says, that those who have transgressed the commandments are sold to strangers, that is, to sins alien to nature, till they return and repent. Marriage, then, as a sacred image, must be kept pure from those things which defile it.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata*, Book II, Chapter XXIII, On Marriage)

Can a married Christian be saved? Yes, says St. Chrysostom, “But they must expend greater effort if they wished to be saved, because of the constraint imposed on them. For the person who is free of bonds will run more easily than the one who is enchained [by marriage]. Will the latter [the married] then receive a greater reward and more glorious crown [for his struggle than the unmarried and chaste]? Not at all! For he placed this constraint upon himself when he was free not to.” (*Oppugn.*, III; PG 47.376.) Again St. John asks, “Cannot the person who lives in the city and has a house and wife be saved?” He answers that certainly there are many ways to salvation. This is evident from our Savior saying that in Heaven there are many mansions (John 14:2). St. Paul affirms the same when he suggests that in the Resurrection there will be many types and degrees of glory, one of the sun, another of the moon, and another of the stars (1 Cor. 15:41). Certainly the monk and the married Christian can both be saved, but they will not possess the same eternal glory. As the sun is brighter than the moon, and as one star is brighter than another, so shall it be at the general resurrection. But all the bodies of the elect shall be happily changed to a state of incorruption (*Oppugn.*, III; PG 47.356). “There are choirs of virgins, there are assemblies of widows, there are fraternities of those who shine in chaste wedlock; in short, many are the degrees of virtue.” (*Hom. XXX in 1 Cor.*; PG 61.254; NPNF, p. 178-179.)

In truth, “Marriage is honorable; but I cannot say that it is more lofty than virginity; for virginity were no great thing if it were not better than a good thing. Do not however be angry, ye women that are subject to the yoke. We must obey God rather than man. But be ye bound together, both virgins and wives, and be one in the Lord, and each others adornment. There would be no celibate if there were no marriage. For whence would the virgin have passed into this life? Marriage would not have been venerable unless it had borne virgin fruit to God and to life. ... Hast thou chosen the life of Angels? Art thou ranked

among the unyoked? Sink not down to the flesh; sink not down to matter; be not wedded to matter, while otherwise thou remainest unwedded.” (St. Gregory Nazianzen, *Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVII, Section X)

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): “Come, now, and let us examine more carefully the very words which are before us, [1 Cor. 7] and observe that the apostle did not grant these things unconditionally to all, but first laid down the reason on account of which he was led to this. For, having set forth that "it is good for a man not to touch a woman," he added immediately, "Nevertheless, to avoid fornication, let every man have his own wife", that is, "on account of the fornication which would arise from your being unable to restrain your voluptuousness" -- "and let every woman have her own husband. Let the husband render unto the wife due benevolence: and likewise also the wife unto the husband. The wife hath not power of her own body, but the husband: and likewise also the husband hath not power of his own body, but the wife. Defraud ye not one the other, except it be with consent for a time, that ye may give yourselves to prayer; and come together again, that Satan tempt you not for your incontinency. But I speak this by permission, and not of commandment." And this is very carefully considered. "By permission" he says, showing that he was giving counsel, "not of command;" for he receives command respecting chastity and the not touching of a woman, but permission respecting those who are unable, as I said, to chasten their appetites. These things, then, he lays down concerning men and women who are married to one spouse, or who shall hereafter be so..." (Discourse III, Chapter XII.--Paul an Example to Widows, and to Those Who Do Not Live with Their Wives)

St. Francis de Sales classic *"Introduction to the Devout Life"*, confirms this teaching of St. Paul in the Holy Bible: “Married people ought not to keep their affections fixed on the sensual pleasures of their vocation, but ought afterwards to wash their hearts to purify them as soon as possible, so that they may then with a calm mind devote themselves to other purer and higher activities. In this way they will perfectly carry out St. Paul’s excellent teaching that they who have wives should be as though they had none [1 Cor. 7:29]. St. Gregory the Great says that a husband or wife carries out this instruction by taking bodily consolation with the spouse in such a way as not to be turned aside from spiritual demands. St. Paul also says, "Let those who use the world be as though they used it not" [1 Cor. 7:31]. Everyone should use the things of this world according to his calling, but in such manner that he does not engage his affection in it, but rather remains as free and ready to serve God as if he did not use it. We should place our joy in spiritual things, but only *use* corporal ones. When we make bodily pleasures our joy, our rational soul becomes debased and brutish.” (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, pg. 266)

Indeed, contrary to what many lustful people nowadays impiously claim, St. Augustine's Commentary on Matthew 22:30 explains that a good Christian spouse ought to *hate* conjugal connection and carnal intercourse with his wife: "And the Lord Himself says: "For in the resurrection they neither marry, nor are given in marriage, but are as the angels of God in heaven." Hence it is necessary that whoever wishes here and now to aim after the life of that kingdom, should hate not the persons themselves, but those temporal relationships by which this life of ours, which is transitory and is comprised in being born and dying, is upheld; because he who does not hate them, does not yet love that life where there is no condition of being born and dying, which unites parties in earthly wedlock. Therefore, if I were to ask any good Christian who has a wife, and even though he may still be having children by her, whether he would like to have his wife in that kingdom; mindful in any case of the promises of God, and of that life where this incorruptible shall put on incorruption, and this mortal shall put on immortality; though at present hesitating from the greatness, or at least from a certain degree of love, he would reply with execration that he is strongly averse to it. Were I to ask him again, whether he would like his wife to live with him there, after the resurrection, when she had undergone that angelic change which is promised to the saints, he would reply that he desired this as strongly as he reprobated the other. Thus a good Christian is found to love in one and the same woman the creature of God, whom he desires to be transformed and renewed; but to hate the corruptible and mortal conjugal connection and carnal intercourse: i.e. to love in her what is characteristic of a human being, to hate what belongs to her as a wife. ... It is necessary, therefore, that the disciple of Christ should hate these things which pass away, in those whom he desires along with himself to reach those things which shall for ever remain; and that he should the more hate these things in them, the more he loves themselves." (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 40-41, c. 394 A.D.)

What is the life of the perfect Christian couple? St. Augustine answers that their life consists in living together as a brother and sister, having his wife as though he had her not, except for when they come together for the procreation of children: "A Christian may therefore live in concord with his wife... providing for the procreation of children, which may be at present in some degree praiseworthy; or providing for a brotherly and sisterly fellowship, without any corporeal connection, having his wife as though he had her not, as is most excellent and sublime in the marriage of Christians: yet so that in her he hates the name of temporal relationship, and loves the hope of everlasting blessedness." (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 42, c. 394 A.D.)

Chastity is above other virtues according to God's Holy Word in the Book of James

The Book of James in the Holy Bible tells us that “*the wisdom, that is from above, first indeed is chaste,*” again showing us how the Holy Bible sets the virtue of chastity above other virtues.

James 3:17-18 “But the wisdom, that is from above [Heaven], ***first indeed is chaste,*** then peaceable, modest, easy to be persuaded, consenting to the good, full of mercy and good fruits, without judging, without dissimulation. And the fruit of justice is sown in peace, to them that make peace.”

The fact that chastity is especially valued among the different virtues in the Bible, as well as that it is described as a more perfect and blessed life is completely rejected or ignored by almost all Protestants and other heretics. Since their life is sensual and directed to pleasing their own flesh, sensuality and selfishness, they reject the inherent value and goodness of practicing chastity inside or outside of marriage and refuse to speak about its value since they themselves have decided to live a life for their flesh, rather than for the spirit. Not only that, but a lot of these heretics actually tries to get people to have as much sex and sexual pleasure as they can, thus directly contradicting the chaste words of the Holy Bible with their foul and unchaste teachings.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 6:7*: “Now, there are three professions in the holy Catholic Church: there are virgins, widows, and the married. Virgins produce the hundred-fold, widows the sixty-fold, and the married thirty-fold. One bears more, another less, but they are all kept in the heavenly barn and happily enjoy eternal bliss. Therefore, while the virgins think of Mary, the widows consider Anne, and married women reflect upon Susanna, they should imitate the chastity of those women in this life so that they may merit to be united and associated with them in eternity. Good virgins, who want to be such not only in body but also in heart and tongue, are united to holy Mary with the rest of the army of Virgins. Good widows, not voluptuous, loquacious, inquisitive, envious, haughty ones, serve God as blessed Anne did by fasting, almsgiving, and prayers, and together with St. Anne are united with the many thousands of widows. Moreover, married women who have observed mutual fidelity and have neither known anything outside of themselves nor even themselves except with the desire for children, if they continually give alms and observe God’s precepts as well as they can, will merit happily to be associated with holy Job, Sara, and Susanna, along with the patriarchs and prophets.”

Marriage hinders many from being saved according to the Gospel of Luke

Indeed, it is a little known truth today, but marriage and the marital life can be so dangerous to our own spiritual welfare that Our Lord in *The Gospel of Luke* even warned about that some people who enter marriages are hindered from being Saved and enter Heaven due to their marital life, thus showing to us that virginity and chastity is very necessary and beneficial for salvation.

*Our Lord Jesus Christ spoke in a parable, saying: “A certain man made a great supper, and invited many. And he sent his servant at the hour of supper to say to them that were invited, that they should come, for now all things are ready. And they began all at once to make excuse. The first said to him: ‘I have bought a farm, and I must needs go out and see it: I pray thee, hold me excused.’ And another said: ‘I have bought five yoke of oxen, and I go to try them: I pray thee, hold me excused.’ And another said: ‘**I have married a wife, and therefore I cannot come.**’ And the servant returning, told these things to his lord. Then the master of the house, being angry, said to his servant: ‘Go out quickly into the streets and lanes of the city, and bring in hither the poor, and the feeble, and the blind, and the lame.’ And the servant said: ‘Lord, it is done as thou hast commanded, and yet there is room.’ And the Lord said to the servant: ‘Go out into the highways and hedges, and compel them to come in, that my house may be filled. **But I say unto you, that none of those men that were invited, shall taste of my supper.**’ And there went great multitudes with him. And turning, he said to them: ‘If any man come to me, and *hate not* his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.’” (Luke 14:16-27)*

Haydock Bible Commentary explains Luke 14:16, saying: “By this man [who was inviting the people to the supper in Heaven] we are to understand Christ Jesus, the great mediator between God and man. He sent his servants, at supper-time, to say to them that were invited, that they should come... We may remark, that the three different excuses exactly agree with what St. John says: *All that is in the world is the concupiscence of the flesh, and concupiscence of the eyes, and the pride of life* [1 John 2:16]. The one says, ***I have married a wife, by which may be understood the concupiscence of the flesh***; another says, *I have bought five yoke of oxen*, by which is denoted the concupiscence of the eyes; and the pride of life is signified by the purchase of the *farm*, which the third alleges in his justification. (St. Augustine, de verb. Dei.)”

Those people who thus will be hindered from entering the Great Supper (Heaven) and be cast into Hell for all eternity, are all those people who put something or someone before God, or who loved God less than He was worthy to be loved. The things that this parable enumerated as hindrances to salvation, that is, earthly pleasures and possessions and

earthly wives or acquaintances, are the most common causes of why people are damned in this life. Thus, “he who said, “I have married a wife and therefore I cannot come” [Luke 14:20] to the divine supper was **an example to convict those who for pleasure’s sake were abandoning the divine command [of loving God and that which is above above everything else]**; for if this saying is taken otherwise, neither the righteous before the coming of Christ nor those who have married since his coming, even if they be apostles, will be saved.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XII, Section 90)

Our Lady of Fatima (1917): “The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. **Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God...** Oh! Men must do penance! If they amend their lives Our Lord will still pardon the world; but if they do not, the chastisement will come! Priests should occupy themselves only with the affairs of the Church! They must be pure, very pure.” Mother Godinho asked her (Jacinta): “Do you know what it means to be pure?” “Yes, Yes. I know to be pure in body means to be chaste, to be pure in mind means not to commit sins; not to look at what one should not see, not to steal or lie, and always to speak the truth, even if it is hard.”

In the case of the wife or a spouse, many couples perversely love the sexual pleasure they derive from the marital act, and this happens since the vehemence and force of the sexual pleasure is so strong and acts just like a drug which places the person into a state of bliss of pleasure, thus making it very hard to control without actually starting to love the physical fleshly pleasure, just like drug addicts love their pleasure, which is a kind of idolatry of the flesh. All acts which hold great pleasure is extremely easy to become addicted to, and sexual pleasure of course works in the exact same way too. That is why we see so many use pornography or commit adultery, masturbation or fornication. When one has chosen to become addicted to the sexual pleasure or high, whether it be by masturbation, pornography, or by indulging in the marital act with one’s spouse too often or in an inordinate or unlawful way, it will always become extremely difficult to get free from. The sexual pleasure is so addictive that sexual addicts who are also drug abusers have testified that while their drug abuse was comparatively easy to quit, their sexual thoughts and desires remains and tempts them every day. Thus, it is obvious that it would have been much better for these people if they had remained chaste and thus viewed the sexual pleasure as more of an abstract pleasure rather than to be guilty of, and commit sexual idolatry. St. Paul’s Letter to the Ephesians correctly explains that those who become subject and controlled by their covetousness (as in the case of those who are lustful) are

serving idols, their idol being the sensual pleasure: “*But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. **For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is a serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God.***” (Ephesians 5:3-5)

Haydock Commentary wisely explains Ephesians 5:3-5 thus: “**Verse 3. Covetousness.** The Latin word is generally taken for a coveting or immoderate desire of money and riches. St. Jerome and others observe, that the Greek word in this and divers other places in the New Testament may signify **any unsatiable desire, or the lusts of sensual pleasures; and on this account, St. Jerome thinks that it is here joined with fornication and uncleanness** [i.e., sexual sins]. --- **Verse 5. Nor covetous person, which is a serving of idols. It is clear enough by the Greek that the covetous man is called an idolater**, whose idol is mammon; though it may be also said of other sinners, **that the vices they are addicted to are their idols.** (Witham)”

If these people would have only subdued their flesh a little through small penances, their sins, bad marriages and eternal damnation could have easily been corrected or averted. “*Know you not that they that run in the race, all run indeed, but one receiveth the prize? So run that you may obtain. **And every one that striveth for the mastery, refraineth himself from all things:** and they indeed that they may receive a corruptible crown; but we an incorruptible one. I therefore so run, not as at an uncertainty: I so fight, not as one beating the air: But I chastise my body, and bring it into subjection: lest perhaps, when I have preached to others, I myself should become a castaway.*” (1 Corinthians 9:24-27)

Haydock Commentary explains First Corinthians 9:24-27: “**Verse 25.** He refraineth himself [from all things], &c. [If the athlete] Curbs his inclinations, abstains from debauchery, or any thing that may weaken him, or hinder him from gaining this corruptible crown [of human glory], how much more ought we to practice self-denials for an eternal crown? --- **Verse 27.** I chastise [my body], &c. Here St. Paul shews the necessity of self-denial and mortification to subdue the flesh, and its inordinate desires. (Challoner) --- Not even the labors of an apostle are exemptions from voluntary mortification and penance.”

Indeed, Our Lord Himself in the Holy Gospel shows us the necessity to never place our love for family or friends above our love for God since they are many times opposed to virtue or the faith: “Do not think that I came to send peace upon earth: I came not to send peace, but the sword. For I came to set a man at variance against his father, and the

daughter against her mother, and the daughter in law against her mother in law. **And a man's enemies shall be they of his own household.** He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me. And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me. He that findeth his life, shall lose it: and he that shall lose his life for me, shall find it. He that receiveth you, receiveth me: and he that receiveth me, receiveth him that sent me.” (Matthew 10:34-40)

Haydock Commentary explains Matthew 10:32-40: “**Verse 34.** *I came not to send [peace, but the sword], &c.* That is, dissension and war, in order that the false peace of sinners may be destroyed, and that those who follow me, may differ in morals and affections from the followers of this world. The sword, therefore, is the gospel, which separates those parents who remain in infidelity. (Menochius) It must be observed, that the gospel does not necessarily of itself produce dissensions amongst men, but that Christ foresaw, from the depravity of man's heart, that dissensions would follow the propagation of the gospel. (Haydock) --- Indeed before Christ became man, there was no sword upon the earth; that is, the spirit had not to fight with so much violence against the flesh; but when he became man, he shewed us what things were of the flesh, and what of the spirit, and taught us to set these two at variance, by renouncing always those of the flesh, which constantly endeavor to get master over us, and follow the dictates of the spirit. (Origen)”

“**Verse 35.** *I am come to set a man at variance [with his family], &c.* Not that this was the end or design of the coming of our Savior; but that his coming, and his doctrine would have this effect, by reason of the obstinate resistance that many would make, and of their persecuting all such as should adhere to him. (Challoner) No one can be connected with the earth and joined to heaven. Those who wish to enjoy the peace of heaven, must not be united to the lovers of this world by any connection. (Baradius)”

“**Verse 37.** *[He that loveth father or mother more than me] Is not worthy of me, &c.* That is, is not worthy to be my disciple, and to enjoy my kingdom. (Menochius)”

“**Verse 38.** *[And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me], &c.* There are two kinds of crosses which our Savior here commands us to take up: one corporal, and the other spiritual. By the former, he commands us to restrain the unruly appetites of the touch, taste, sight, &c. By the other, which is far more worthy our notice, he teaches us to govern the affections of the mind, and restrain all its irregular motions, by humility, tranquility, modesty, peace, &c. Precious indeed in the sight of God, and glorious is that cross, which governs and brings under proper rule the lawless passions of the mind. (St. Augustine)”

“**Verse 39.** *He that findeth [his life, shall lose it], &c.* That is, he that findeth in this life pleasures and comforts, and places his affections upon them, will certainly soon lose them. For Isaiah says, (Chap. xl, ver. 6) *All flesh is grass, and all the glory thereof as the flower of the field. The grass is withered, and the flower is fallen....* (St. Ambrose) But if he

continues moderately happy as to temporal concerns till death, and places his affections on them, he hath found life here, but shall lose it in the next world. But he that shall, for the sake of Christ, deprive himself of the pleasures of this life, shall receive the reward of a hundred fold in the next. (Haydock)”

“It is not expedient to marry” for many people in this world according to the Gospel of Matthew

The Gospel of Matthew gives us a good account of the superiority of chastity over marriage, and explains how many men refuse to accept to see the biblical truth that “*it is not expedient to marry*” for many in this world.

Our Lord Jesus Christ spoke to the Apostles, saying: “And I say to you, that whosoever shall put away his wife, except it be for fornication [or adultery], and shall marry another, committeth adultery: and he that shall marry her that is put away, committeth adultery.’ His disciples say unto him: ‘If the case of a man with his wife be so, it is not expedient to marry.’ [And Jesus] said to them: ‘All men take not this word, but they to whom it is given. For there are eunuchs, who were born so from their mother’s womb: and there are eunuchs, who were made so by men: and there are eunuchs, who have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven. He that can take, let him take it.’ Then were little children presented to him, that he should impose hands upon them and pray. And the disciples rebuked them. But Jesus said to them: ‘Suffer the little children, and forbid them not to come to me: for the kingdom of heaven is for such.’ And when he had imposed hands upon them, he departed from thence.” (Matthew 19:9-15)

Douay Rheims Bible Commentary explains Matthew 19: “**Verse 9.** [*whosoever shall put away his wife, except it be for fornication*]. In the case of fornication, that is, of adultery, the wife may be put away: but even then the husband cannot marry another as long as the wife is living. --- **Verse 11.** *All men take not this word*. That is, all receive or accept not the gift of living singly and chastely, unless they pray for the grace of God to enable them to live so, and for many it may be necessary to that end to fast as well as pray: and to those it is given from above.”

Haydock Bible Commentary goes on to explain Our Lord’s words about chastity in Matthew, Chapter 19 thus: “**Verse 11.** *All receive not this word*, To translate all cannot take, or cannot receive this word, is neither conformable to the Latin nor Greek text. To be able to live singly, and chastely, is given to every one that asketh, and prayeth for the grace of God to enable him to live so. (Witham) *All cannot receive it*, because *all do not wish it*.

The reward is held out to all. Let him who seeks for glory, not think of the labor. None would overcome, if all were afraid of engaging in the conflict. If some fail, are we to be less careful in our pursuit of virtue? Is the soldier terrified, because his comrade fights and falls by his side? (St. Chrysostom) *He that can receive it, let him receive it. He that can fight, let him fight, overcome and triumph.* It is the voice of the Lord animating his soldiers to victory. (St. Jerome) --- **Verse 12.** *There are eunuchs, who have made themselves eunuchs, for the kingdom of heaven.* This text is not to be taken in the literal sense; but means, that there are such, who have taken a firm and commendable resolution of leading a single and chaste life, in order to serve God in a more perfect state than those who marry: as St. Paul clearly shews. 1 Cor. 7. 37, 38. (Challoner) Thus St. Jerome on this place, and St. Chrysostom where they both expressly take notice, that this grace is granted to every one that asketh and beggeth for it by prayer. (Witham) To the crown and glory of which state, let those aspire who feel themselves called by heaven.”

The infallible word of God is clear that “*it is not expedient to marry*” for many people in this world and that “*all men take not this word*”. Our Lord then goes on to inspire and urge all to try to become chaste by teaching us that: “**there are eunuchs, who have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven. He that can take, let him take it.**” The reason why Our Lord teaches that “it is not expedient to marry” for many people in this world is that most people who marry in this life fall into grievous habitual sins of the flesh with their spouse by performing mortally sinful, non-procreative or unnecessary sexual acts (such as masturbation of self or of spouse, foreplay, oral and anal sex, and sensual touches and kisses) which they would not have done if they would have remained single.

Sexual pleasure works very much the same as any pleasure in this world, but some good examples of pleasures that can be compared to it is the pleasure that people get from alcohol or drugs. Now, if a man has never taken drugs or alcohol he cannot know anything about their effects, and thus, he cannot desire these pleasures at all. The consequence of this lack of desire is that there is no desire to abuse either alcohol or drugs at all. Sexual pleasure affects a man in a similar way. If a man have not had a venue to act on his sexual desire, nor looked longingly and with desire on a woman, always choosing to turn his eyes down in humility every time a woman came near him, his sexual desire will remain more of an abstract or theoretical pleasure. But a man who marries a woman and starts having sexual relations with her (allowing his eyes to fixate on a woman with sensual desire) does not have this advantage of having sexual pleasure remain an abstract or theoretical pleasure, and consequently, the possibility of him getting tempted to commit sins of impurity with either his own wife or with some other woman, is immediately increased. And as always, the sensual fire almost always begins through the eyes when a person is not careful enough to control or consider where he or she is looking.

A person who drinks wine will always be more tempted to drink more than what is lawful than a person who does not drink at all. This example absolutely proves that it is not good for all men and women to marry, for most people in this world abuse the God given power of procreation in their genital parts by committing unlawful sexual acts with their spouse or with another person than their spouse. If they would have remained unschooled in the ways of sexual pleasure, or chosen to remain in the angelic state of chastity, their way to Heaven would have been infinitely more easy, but since their desire was to please their own flesh: the door to Heaven was closed and the door to Hell and eternal torment and suffering was opened. **“For where thy treasure is, there is thy heart also.... No man can serve two masters. For either he will hate the one, and love the other: or he will sustain the one, and despise the other.” (Matthew 6:21, 24)**

Indeed, today there is a virtual blackout of Our Lord’s teaching in the Holy Bible about the inherent dangers of marriage and the potential that the sexual act has to damn a person, and almost no one seem to even know or acknowledge this fact about the marital life even though it is clearly taught in the same Bible that millions or billions of people read during their life.

But this is not something new, since lustful and blind people have always existed. The main difference from before, however, is that today, this ignorance seem to rule almost the whole society, whereas before, a considerable part of the world cherished and extolled chastity, purity and virginity as a more blessed and pure lifestyle, which is also why many married spouses vowed chastity with each other in order to prepare to meet the Lord in chastity and purity. This is also proven by the fact that sins of impurity, such as masturbation, was generally considered bad, filthy or evil by almost all people before in time, and not like today, as something good or normal.

In this context, St. Jerome explains the holy Bible’s words about the inherent danger of marriage and the marital sexual act, showing quite clearly from the Holy Scripture that the marital act can endanger the salvation of our souls, unless we are really careful.

“I have said in my book, [Ag. Jov. 1:7] "If it is good for a man not to touch a woman, then it is bad for him to touch one, for bad, and bad only, is the opposite of good. But, if though bad it is made venial, then it is allowed to prevent something which would be worse than bad," and so on down to the commencement of the next chapter. The above is my comment upon the apostle’s words: "It is good for a man not to touch a woman. Nevertheless, to avoid fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband." [1 Cor. 7:1-2]... "Notice the

apostle's carefulness. He does not say: 'It is good for a man not to have a wife,' but, 'It is good for a man not to touch a woman'; as if there is danger in the very touching of one – danger which he who touches cannot escape." You see, therefore, that I am not expounding the law as to husbands and wives, but simply discussing the general question of sexual intercourse – how in comparison with chastity and virginity, the life of angels, "It is good for a man not to touch a woman" [1 Cor. 7:1]." (St. Jerome, *Letter XLVIII, To Pammachius*, c. 394 A.D.)

When one actually sees how many of the books of the Bible and the Saints there are that actually teaches about the inherent dangers of marriage and the marriage act, as well as the doctrine of the necessity of chastity and sexual purity for both the married and the unmarried, and that even the married must practice chastity from time to time, one can understand that it is a spiritual problem behind the reason for why so many people can read the same biblical books and texts as others without actually understanding a whiff of the words they read. It is sad, but their filthy and sensual life blinds them from seeing and understanding what the words they read actually mean. In truth, it is a biblical fact, "...as Paul also says of those who are absorbed in marriage that they aim to "please the world." [1 Cor. 7:33] Again the Lord says, "Let not the married person seek a divorce, nor the unmarried person marriage," [1 Cor. 7:27, 32-36] that is, he who has confessed his intention of being celibate, let him remain unmarried." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XV, Section 97)

In contrast to virginity or chastity, "Conjugalitv, on the other hand, runs completely away from Christ by reason of the surging of corruptible flesh and worldly cares of every kind; or it only slightly approaches God." (St. Gregory of Nazianzen, *In Praise of Virginity*, PG 37, 563A) St. John Chrysostom, the inspired interpreter of the Apostle Paul, writes in the same spirit concerning the admission of marriage: "So, do not prefer over virginity that which was admitted because of your weakness. Rather, do not even put them on the same level." (St. John Chrysostom, "On Virginity" 15, PG 48, 545)

St. John Chrysostom comments on this passage (in Matthew 19) from the Bible and explains Our Lord's words about the greatness and perfection of a life of total and perpetual chastity:

"But what is, "If such be the case of a man with his wife?" That is, if to this end he is joined with her, that they should be one, or, on the other hand, if the man shall get to himself blame for these things, and always transgresses by putting away, it were easier to fight against natural desire and against one's self, than against a wicked woman.

“What then saith Christ? He said not, “yea, it is easier, and so do,” lest they should suppose that the thing is a law; but He subjoined, “Not all men receive it, but they to whom it is given,” [Matt. 19:11] raising the thing, and showing that it is great, and in this way drawing them on, and urging them.

“But see herein a contradiction. For He indeed saith this is a great thing; but they, that it is easier. For it was meet that both these things should be done, and that it should be at once acknowledged a great thing by Him, that it might render them more forward, and by the things said by themselves it should be shown to be easier, that on this ground too they might the rather choose virginity and continence. For since to speak of virginity seemed to be grievous, by the constraint of this law He drove them to this desire. Then to show the possibility of it, He saith, “There are some eunuchs, who were so born from their mother’s womb, there are some eunuchs which were made eunuchs of men, and there be eunuchs which have made themselves eunuchs for the kingdom of Heaven’s sake,” [Matt. 19:12] by these words secretly leading them to choose the thing, and establishing the possibility of this virtue, and all but saying, Consider if thou wert in such case by nature, or hadst endured this selfsame thing at the hands of those who inflict such wanton injuries, what wouldest thou have done, being deprived indeed of the enjoyment, yet not having a reward? Thank God therefore now, for that with rewards and crowns thou undergoest this, which those men endure without crowns; or rather not even this, but what is much lighter, being supported both by hope, and by the consciousness of the good work, and not having the desire so raging like waves within thee.

“For the excision of a member is not able to quell such waves, and to make a calm, like the curb of reason; or rather, reason only can do this.

“For this intent therefore He brought in those others, even that He might encourage these, since if this was not what He was establishing, what means His saying concerning the other eunuchs? But when He saith, that they made themselves eunuchs, He means not the excision of the members, far from it, but the putting away of wicked thoughts. Since the man who hath mutilated himself, in fact, is subject even to a curse, as Paul saith, “I would they were even cut off which trouble you.” [Gal. 5:12] And very reasonably. For such a one is venturing on the deeds of murderers, and giving occasion to them that slander God’s creation, and opens the mouths of the Manichæans, and is guilty of the same unlawful acts as they that mutilate themselves amongst the Greeks. For to cut off our members hath been from the beginning a work of demoniacal agency, and satanic device, that they may bring up a bad report upon the work of God, that they may mar this living creature, that imputing all not to the choice, but to the nature of our members, the more part of them may sin in security, as being irresponsible; and doubly harm this living creature, both by mutilating the members, and by impeding the forwardness of the free choice in behalf of good deeds.

“These are the ordinances of the devil, bringing in, besides the things which we have mentioned, another wicked doctrine also, and making way beforehand for the arguments concerning destiny and necessity even from hence, and everywhere marring the freedom given to us of God, and persuading us that evil deeds are of nature, and hence secretly implanting many other wicked doctrines, although not openly. For such are the devil’s poisons.

“Therefore I beseech you to flee from such lawlessness. For together with the things I have mentioned, neither doth the force of lust become milder hereby, but even more fierce. For from another origin hath the seed that is in us its sources, and from another cause do its waves swell. And some say from the brain, some from the loins, this violent impulse hath its birth; but I should say from nothing else than from an ungoverned will and a neglected mind: if this be temperate, there is no evil result from the motions of nature.

“Having spoken then of the eunuchs that are eunuchs for nought and fruitlessly, unless with the mind they too practise temperance, and of those that are virgins for Heaven’s sake, He proceeds again to say, “He that is able to receive it, let him receive it,” at once making them more earnest by showing that the good work is exceeding in greatness, and not suffering the thing to be shut up in the compulsion of a law, because of His unspeakable gentleness. And this He said, when He showed it to be most possible, in order that the emulation of the free choice might be greater.

“And if it is of free choice, one may say, how doth He say, at the beginning, “All men do not receive it, but they to whom it is given?” That thou mightest learn that the conflict is great, not that thou shouldest suspect any compulsory allotments. For it is given to those, even to the willing.

“But He spake thus to show that much influence from above is needed by him who entereth these lists, whereof He that is willing shall surely partake. For it is customary for Him to use this form of speech when the good work done is great, as when He saith, “To you it is given to know the mysteries.”

“And that this is true, is manifest even from the present instance. For if it be of the gift from above only, and they that live as virgins contribute nothing themselves, for nought did He promise them the kingdom of Heaven, and distinguish them from the other eunuchs.

“But mark thou, I pray, how from some men’s wicked doings, other men gain. I mean, that the Jews went away having learnt nothing, for neither did they ask with the intent of learning, but the disciples gained even from hence.” (St. John Chrysostom, *Homily 62 on Matthew, Chapter 19, Section 3*)

Just like in the days of St. Jerome, Noah or Lot, people talk about the joys of marriage and the world, but totally ignore its dangers, since their sensuality controls their life: “You set

before me the joys of wedlock. I for my part will remind you of Dido's sword and pyre and funeral flames. In marriage there is not so much good to be hoped for as there is evil which may happen and must be feared. Passion when indulged always brings repentance with it; it is never satisfied, and once quenched it is soon kindled anew. Its growth or decay is a matter of habit; led like a captive by impulse it refuses to obey reason." (St. Jerome, *Letter CXXIII, To Ageruchia*, Section 14, A.D. 409)

Our Lord's and Lady's warning in the Bible and to the children at Fatima in 1917 confirms this point in great detail, clearly placing emphasis on the fact that marriages in the final days of the earth will be oriented towards pleasing sensuality and selfishness: "**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh!...Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.**" Indeed, almost no one today seem to care that this is a fact and that this is happening even though it is clearly warned about in the Bible that "***IN THE LAST DAYS, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves... incontinent... lovers of pleasure more than of God: Having an appearance indeed of godliness but denying the power thereof. Now these avoid.***" (2 Timothy 3:1-5)

Consider this fact: Did Jesus say that few are saved? Yes He did (Luke 13:23-24, 28). In today's world, what sin does most, if not all people fall into? **It is sexual sins!** Just look at the perverted protestants, the evil Vatican II "Catholics", or even the deceived traditionalists, who all of them practice some form or another of sexual foreplay or unlawful inflaming of lust, as well as all kinds of other perversions too disgusting even to mention. It is thus clear why Our Lady of Fatima revealed to us that "*More souls go to Hell because of sins of the flesh than for any other reason*" and why this message was especially emphasized in Her revelations; for Our Lady, the Queen of Prophets, knew what the second part of the 20th century had in store for humanity after the introduction of the TV and other evil media, which in a large part is responsible for all of this impurity.

It is almost impossible to watch media or live in the modern society today and not be perverted by their evil influence that teaches us perverse sexual heresies. That is why the world has become so evil and why the apostasy is so universal. In truth, Our Lord Jesus Christ warned about the world's delusion of our time when He said: "And as it came to pass in the days of Noe, so shall it be also in the days of the Son of man. They did eat and drink, they married wives, and were given in marriage, until the day that Noe entered into the ark: and the flood came and destroyed them all. Likewise as it came to pass, in the days of Lot: they did eat and drink, they bought and sold, they planted and built. And in the day that Lot went out of Sodom, it rained fire and brimstone from heaven, and destroyed them

all. Even thus shall it be in the day when the Son of man shall be revealed.” (Luke 17:26-30)

Haydock Bible Commentary explains Luke 17: “**Ver. 27.** After having compared his second coming to lightning, in order to shew how sudden it will be, he next compares it to the days of Noe [Noah] and Lot, to shew that it will come when men least expect it; **when, entirely forgetting his coming, they are solely occupied in the affairs of this world,** in buying and selling, &c. He only mentions those faults which appear trivial, or rather none at all, (passing over the crimes of murder, theft, &c.) purposely to shew, that if God thus punishes merely the immoderate use of what is lawful, how will his vengeance fall upon what is in itself unlawful. (Ven. Bede) --- **Ver. 32.** As Lot only escaped destruction by leaving all things, and flying immediately to the mountain, whereas his wife, by shewing an affection for the things she had left, and looking back, perished; **so those who, in the time of tribulation, forgetting the reward that awaits them in heaven, look back to the pleasures of this world, which the wicked enjoy, are sure to perish.** (St. Ambrose)”

The amount of fools in this world who commit sexual sins inside and outside of marriage are innumerable. Sad to say, they could all have increased their chances of reaching Heaven by refusing to marry and indulging in their sinful sexual pleasure. But since their heart was set on earthly and perishable things, and they did not marry for an honorable and pure cause, God’s justice also demands that they shall perish with the dead and rotting bodies that they loved more than they loved Him; which was the filth and stinking treasure of their vile hearts. “Moreover, the Paedagogue [Instructor] warns us most distinctly: "Go not after thy lusts, and abstain from thine appetites [Sir. 18:30]; for wine and women will remove the wise; and he that cleaves to harlots will become more daring. Corruption and the worm shall inherit him [Sir. 19:2-3], and he shall be held up as public example to greater shame." And again—for he wearies not of doing good—"He who averts his eyes from pleasure crowns his life."” (St. Clement of Alexandria, *The Instructor*, Book II, Chapter X)

Thus, Our Lord Jesus Christ’s teaching in *The Gospel of Matthew* shows us all that it’s impossible to love Him at the same time as a physical and temporal thing or pleasure without actually hating or despising Him in the process. (Matthew 6:21,24)

St. Alphonsus, **on the damnation of the impure:** “Continue, O fool, says St. Peter Damian (speaking to the unchaste), continue to gratify the flesh; **for the day will come in which thy impurities will become as pitch in thy entrails, to increase and aggravate the torments of the flame which will burn thee in hell: ‘The day will come, yea rather the night, when thy lust shall be**

turned into pitch, to feed in thy bowels the everlasting fire.” (*Preparation for Death*, p. 117)

Our Lord Jesus Christ is perfectly right when He said in Matthew 19:14 that “*the kingdom of heaven is for such [children],*” and one of the most distinguishing traits of children is that they are chaste and pure and free from all sexual temptations, until they reach the age of puberty. Whether married or unmarried, if one wants to enter “the Kingdom of Heaven,” one must do all in one’s power to try to imitate the virtue and chastity that is inherent in children. Not only children can reach this stage of chastity or purity (where one is not bothered by the stings and temptations of the flesh), but also those who manfully labor in fasts and prayers, taking care to avoid mortal and venial sins and to not commit any act that will tempt or incite their sexual desire, always refusing to see or look at anything that might disturb their chastity. “Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

In truth, “the kingdom of heaven suffereth violence, and the violent bear it away.” (Matthew 11:12) The words *suffereth violence* means that it is not to be obtained but by main force by using violence upon oneself by mortifications and penances, and by resisting our perverse inclinations. Too few, however, care anything about mortifications and penances, and that is also why the world and most of the members of the Church have been allowed to fall into such great immorality, apostasy and heresy that was unheard of before the twentieth century.

St. Alphonsus de Liguori, in his masterpiece “*The Glories Of Mary*” describes how we are to achieve Purity Of Heart, and how The Blessed Virgin Mary is a powerful helper for those who are struggling with sexual sin, and also On How to Avoid Sexual Sins: “St. Ambrose says, that “whoever has preserved chastity is an angel, and that he who has lost it is a devil.” Our Lord assures us that those who are chaste become angels, “*They shall be as the angels of God in heaven*” (Matthew 22:30). But the impure, becomes as devils, hateful in the sight of God. St. Remigius used to say that the greater part of adults are lost by this vice. Seldom, as we have already said with St. Augustine, is a victory gained over this vice. But why? It is because **the means by which it may be gained are seldom made use of.**

“**These means are** three, according to Bellarmine and the masters of a spiritual life: **fasting, the avoidance of dangerous occasions, and prayer.**

“1. By fasting, is to be understood especially mortification of the eyes and of the appetite. Although our Blessed Lady was full of divine grace, yet she was so mortified in her eyes, that, according to St. Epiphanius and St. John Damascene, she always kept them cast down, and never fixed them on any one; and they say that from her very childhood her modesty was such, that it filled every one who saw her with astonishment. Hence St. Luke remarks, that, in going to visit St. Elizabeth, *"she went with haste,"* (Luke 1:39) that she might be less seen in public. Philibert relates, that, as to her food, it was revealed to a hermit named Felix, that when a baby she only took milk once a day. St. Gregory of Tours affirms that throughout her life she fasted; and St. Bonaventure adds, "that Mary would never have found so much grace, had she not been most moderate in her food; for grace and gluttony cannot subsist together." In fine, Mary was mortified in all, so that of her it was said *"my hands dropped with myrrh"* (Canticle 5:5).

“2. The second means is to fly the occasions of sin: *"He that is aware of the snares shall be secure"* (Proverbs 11:15). Hence St. Philip Neri says, that, "in the war of the senses, cowards conquer:" that is to say those who fly from dangerous occasions. Mary fled as much as possible from the sight of men and therefore St. Luke remarks, that in going to visit St. Elizabeth, she went with haste into the hill country. An author observes that the Blessed Virgin left St. Elizabeth before St. John was born, as we learn from the same Gospel where it is said, *"that Mary abode with her about three months, and she returned to her own house. Now Elizabeth's full time of being delivered was come, and she brought forth a son"* (Luke 1:56). And why did she not wait for this event? It was that she might avoid the conversations and visits which would accompany it.

“3. The third means is prayer. *"And as I knew,"* said the wise man, *"that I could not otherwise be continent except God gave it . . . I went to the Lord and besought Him"* (Wisdom 8:21). The Blessed Virgin revealed to St. Elizabeth of Hungary, that she acquired no virtue without effort and continual prayer. St. John Damascene says, that Mary "is pure, a lover of purity." Hence she cannot endure those who are unchaste. But whoever has recourse to Her will certainly be delivered from this vice, if he only pronounces her name with confidence. The Venerable [Saint] John of Avila used to say, "that many have conquered more temptations by only having devotion to her Immaculate Conception."

“O Mary, O most pure dove, how many are now in hell on account of this vice! Sovereign Lady, obtain us the grace always to have recourse to thee in our temptations, and always to invoke thee, saying, "Mary, Mary, help us." Amen.” (From *The Glories Of Mary*, by St. Alphonsus de Liguori)

There is no marriage in Heaven according to the Gospel of Matthew

In the Gospel of Matthew Chapter 22, Jesus explains *"that in the resurrection they shall neither marry nor be married; but shall be as the angels of God in heaven"*. Through these words, He is telling us that perpetual chastity is an inherent part in the Angelic and

Heavenly Life, thus showing us once again that chastity is morally superior to marriage and the marital life.

And Jesus answering, said to them: “You err, not knowing the Scriptures, nor the power of God. For in the resurrection they shall neither marry nor be married; but shall be as the angels of God in heaven. And concerning the resurrection of the dead, have you not read that which was spoken by God, saying to you: ‘I am the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob?’ He is not the God of the dead, but of the living. And the multitudes hearing it, were in admiration at his doctrine.” (Matthew 22:29-33)

Marriage and those acts which specifically pertain to it only endure for a short moment in this temporal life, while the virtue of chastity begins in this life, to continue through all eternity in Heaven in indescribable bliss and happiness. Haydock Commentary, “**Ver. 30.** *If not to marry, nor to be married*, be like unto angels, the state of religious persons, and of priests, is justly styled by the Fathers an angelic life. (St. Cyprian, lib. ii. de discip. et hab. Virg. sub finem.) (Bristow)”

Marriage did not even exist until after the fall and original sin of Adam and Eve, but chastity always existed and will always exist – whether in Heaven or on Earth – as long as the latter continues to exist. Marriage was instituted by God for procreation of children, but He also allows it to be used as a relief from concupiscence and the sin of uncleanness, adultery and fornication by giving the marital act an indulgence so long as the marital act is always subordinated to the primary end or purpose of the marital act—the procreation of children (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54). But this state of alleviation from temptation to sin that married people enter into when getting married is a defective state not originally intended by the Creator from the beginning—before the fall and original sin of Adam and Eve. Chastity and purity however is not a defective state, but the original and desired state that God wanted all humans to live in from the beginning. “Thus,” says St. Jerome, “it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

Before the fall, people would have been able to procreate children without the evil of lust. “*In Eden, it would have been possible to beget offspring without foul lust. The sexual organs would have been stimulated into necessary activity by will-power alone, just as the will controls other organs.*” (St. Augustine, *City of God*, Book 14, Chapter 26.) Our Lord Jesus Christ never intended for us to be plagued by sexual desire. And because this defective desire brings with it so many sins and temptations of the flesh, it is perfectly true to say that marriage is a defective state compared to what the Creator had in mind from the

beginning. If Adam and Eve had never sinned, all humans had now been chaste and pure just as God intended it to be from the beginning.

The church historian, Venerable Bede (673-735 A.D.), stated that in the first age of the world humankind was propagated by the union of men and women. However, in “the last age of history” God has “taken manhood from the flesh of the Virgin.... to prove that He loves the glory of virginity more than marriage.” (Venerable Bede, *Hexaemeron, Book I, PL 91:31*) Just like all the other Fathers and Saints of the Church, Venerable Bede saw First Corinthians, Chapter 7, as a reminder “that prayer is hindered by the marital duty, because as often as one renders the debt to his wife he is unable to pray” which in turn teaches us that marriage became “wounded and sick” after the fall and original sin of Adam and Eve. (Venerable Bede, *Super Epistolas Catholicas Exposito: In Primam Epistolam Petri*)

St. John Chrysostom, *On Virginity*, Chapter 14: “Someone would object perhaps: if it is better to have no relations with a woman, why has marriage been introduced into life? What use, then, will woman be to us, if she is of help neither in marriage nor in the procreation of children? What will prevent the complete disappearance of the human race since each day death encroaches upon it and strikes man down, and if one follows this programme, there is no reproduction of others to replace the stricken? If all of us should strive after this virtue and have no relations with a woman, everything -- cities, households, cultivated fields, crafts, animals, plants -- everything would vanish. For just as when a general dies, the discipline of the army inevitably is thrown entirely into confusion, so if the ruler of all the earth, if mankind disappears because of not marrying (carnal coupling), nothing left behind will preserve the security and good order of the world, and this fine precept will fill the world with a thousand woes.

“If these words had been merely those of our enemies and of the unbelievers, I would have hardly considered them. However, many of those who appear to belong to the Church say this. They fail to make an effort on behalf of virginity because of their weakness of purpose. By denigrating it and representing it as superfluous, they want to conceal their own apathy, so that they seem to fail in these contests not through their own neglect of duty but rather through their correct estimation of the matter [he means that they delude themselves by their false view of thinking that they are correct]. Come then, having dismissed our enemies -- for “The natural man does not accept what is taught by the spirit of God. For him that is absurdity.” [1 Cor 2:14] -- let us teach two lessons to those who claim to be with us: that virginity is not superfluous but extremely useful and necessary; and that such a charge is not made with impunity but will endanger the detractors in the same way that right actions will earn wages and praise for the virtuous.

“When the whole world had been completed and all had been readied for our repose and use, God fashioned man for whom he made the world. After being fashioned, man remained in paradise and there was no reason for marriage. Man did need a helper, and she came into being; not even then did marriage seem necessary. It did not yet appear anywhere but they remained as they were without it. They lived in paradise as in heaven and they enjoyed God’s company. Desire for carnal intercourse, conception, labor, childbirth and every form of corruption had been banished from their souls. As a clear river shooting forth from a pure source, so were they in that place adorned by virginity.

“And all the earth was without humanity. This is what is now feared by those who are anxious about the world. They are very anxious about the affairs of others but they cannot tolerate considering their own. They fear the eclipse of mankind but individually neglect their own souls as though they were another’s. They do this when they will have demanded of them an exact accounting for this and the smallest of sins, yet for the scarcity of mankind they will not have to furnish even the slightest excuse.

“At that time there were no cities, crafts, or houses -- since you care so very much for these things -- they did not exist. Nevertheless, nothing either thwarted or hindered that happy life, which was far better than this. But when they did not obey God and became earth and dust, they destroyed along with that blessed way of life the beauty of virginity, which together with God abandoned them and withdrew. As long as they were uncorrupted by the devil and stood in awe of their master, virginity abided with them. It adorned them more than the diadem and golden raiments do kings. However, when they shed the princely raiment of virginity and laid aside their heavenly attire, they accepted the decay of death, ruin, pain and a toilsome life. In their wake came marriage: marriage, a garment befitting mortals and slaves.

“But the married man is busy with the world’s demands” [1 Cor 7:33]. Do you perceive the origin of marriage? It springs from disobedience, from a curse, from death. For where death is, there is marriage. When one does not exist, the other is not about. But virginity does not have this companion. It is always useful, always beautiful and blessed, both before and after death, before and after marriage. Tell me, what sort of marriage produced Adam? What kind of birth pains produced Eve? You could not say. Therefore why have groundless fears? Why tremble at the thought of the end of marriage, and thus the end of the human race? An infinite number of angels are at the service of God, thousands upon thousands of archangels are beside him, and none of them have come into being from the succession of generations, none from childbirth, labor pains and conception. Could he not, then, have created many more men without marriage? Just as he created the first two from whom all men descended.”

In this context, St. Jerome adds, “Marriage replenishes the earth, virginity fills Paradise.” (*Ag. Jovinianus* 1:16) After all, humans can be married only during this life. They will be virgins, however, for eternity. He summarized, “For marriage ends at death; virginity thereafter begins to wear the crown.” (*Ibid.*, 1:22) Thus, after the fall, marriage and especially the marital act became wounded and highly potent to damn and bring a person under its control, similarly how a drug acts against a drug addict: “Now, [after the fall] Adam had intercourse with his wife Eve.’ Consider when this happened. After their disobedience, after their loss of the Garden, then it was that the practice of intercourse had its beginning. You see, before their disobedience they followed a life like that of the angels, and there was no mention of intercourse. ... How could there be, when they were not subject to the needs of the body?” (*Homilies on Genesis*, Homily XVIII; PG 53.153)

According to St. Chrysostom, marriage was allowed in case one should exceed proper limits in admiring the bloom of youth and thus exciting passion (*Exp. in Ps. XLIII*; PG 55.181). Thus marriage was established following the Fall of man. It possessed a certain honor for what it was, but it in no way actually produced sanctity. This it was not able to do. Marriage was a solemn thing, that through which God “recruits our race” and which is the source of numberless blessings, not the least of which is its serving as a “barrier against uncleanness.” St. John Chrysostom states, “Marriage is not holiness, but marriage preserves the holiness which proceeds from Faith... marriage is honorable, not holy. Marriage is pure: it does not however give holiness, except by forbidding the defilement of that, holiness which has been given by our Faith.” (*Hom. XXX in Heb.*; PG 63.210; NPNF, p. 504). This is an important text in discerning Chrysostom’s teaching about marriage since it was preached at the end of his life and only published posthumously. It is popular in modern Chrysostom scholarship to suggest that Chrysostom experienced a radical change in his thinking on marriage, and came to embrace a more modern notion of marriage as holiness and sex as love. This text, among others, refutes this position. Note also here that Chrysostom roots the holiness of the individual believer in the faith itself. In Homily 10 he is more explicit saying, “Every believer is a saint in that he is a believer. Though he live in the world he is a saint... the faith makes the holiness” (*Ibid.*, Hom. X; PG 63.87).

Sexual intercourse is not necessarily or directly sinful. However, Chrysostom nowhere suggests that intercourse is “holy”, “sacred”, or even primarily “an expression of love”. These romantic notions are really quite modern, and lack any substantive Patristic source. At the same time Chrysostom is prepared to emphasize the mysterious nature of human sexuality and to associate it very closely with love in his *Homilies on Colossians*. For Chrysostom, however, the mystery of love is that between the spouses and the child which results from their union, not primarily between the spouses themselves.

St. John Damascene, speaking on virginity, says: “Virginity is the rule of life among the angels, the property of all incorporeal nature. ... Virginity is better than marriage, however good. ... But celibacy is, as we said, an imitation of the angels. Wherefore, virginity is as much more honorable than marriage, as the angel is higher than man. But why do I say angel? Christ, Himself, is the glory of virginity.” (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV) And so, **“flee thou youthful desires, and pursue justice, faith, charity, and peace, with them that call on the Lord out of a pure heart.”** (2 Timothy 2:22)

Now, “Tell me, will someone still dare to compare marriage with virginity? Or look marriage in the face at all? Saint Paul does not permit it. He puts much distance between each of these states. “The virgin is concerned with things of the Lord,” he says, but “the married woman has the cares of this world to absorb her.” [1 Cor 7:34] Moreover, after gathering married people together and having done this favor for them, hear how he reproaches them again for he says: “Return to one another, that Satan may not tempt you.” [1 Cor 7:5] And since he wishes to indicate that not all sins stem from the devil’s temptations but from our own idleness, he has added the more valid reason: because of “your lack of self-control.” [1 Cor 7:5]

“Who would not blush hearing this? Who would not earnestly try to escape blame for incontinence? For this exhortation is not for everyone but for those extremely prone to vice. If you are enslaved by pleasures, he says, if you are so weak as to have always given way to coitus and to gape in eager expectation at it, he joined to a woman. The consent therefore comes not from one approving or praising this action but from one scoffing at it with derision. If it had not been his desire to assail the souls of pleasure-seekers, he would not have set down this term, “incontinence,” which quite emphatically conveys the idea of censure. Why did he not say “because of your weakness”? Because that phrase is one of indulgence but to say incontinence denotes excessive moral laxity. Thus, the inability to refrain from fornication unless you always have a wife and enjoy sexual relations is an indication of incontinence.

What would those people who consider virginity superfluous say at this point? For the more virginity is practiced the more praise it receives, whereas marriage is deprived of all praise especially when someone has used it immoderately. “I say this,” Paul declares, “by way of concession, not as a command.” [1 Cor 7:6] But where there is a concession there is no place for praise.” (St. John Chrysostom, *On Virginity*, Chapter XXXIV)

In this dogmatic light, it is evident that none of the holy Fathers speaks of marriage (much less of “sexual relations” themselves) as the way to spiritual enlightenment and knowledge of God, as do some “theologians” of more recent times. St. Gregory the Theologian lists in great detail the achievements of marriage, all mostly relating to culture and civilization,

that is, the earthly goods. (St. Gregory the Theologian, “Parthenias epenos” (“In Praise of Virginitly”), PG. 37, 563A). Such praises of marriage are woven by “those who are of one mind with their ribs,” that is, happily married. But nowhere among these “achievements” do they mention the matters of spiritual ascent, that is, knowledge of God and theosis. On the contrary, the Fathers say that, on the one hand, marriage and the things belonging to it constitute an obstacle to ascent; while on the other hand, the road upward is the road of purity, of self-control or, in a word, virginitly.

And even this simple drawing near to God within marriage is possible only through exercising self-restraint. Whereas, “to be sure, marriage is deprived of all praise whatsoever, when one indulges in it to the point of satiety.” (St. John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginitly”), 48, PG 48, 557.) Then the words of St. Gregory of Nyssa hold true: “. . . lest through such passionate attachments (as in I Cor. 7:5) he become wholly flesh and blood, in whom the Spirit of God does not remain.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitly”), 8, PG 46, 356D). Elsewhere the same Father says: “So, it seems that these examples are instructing us, through the remembrance of those great Prophets [that is, Elias and John], to become entangled in none of those things that are pursued in the world. Marriage is one of these things pursued; rather it is the beginning and root of the pursuit of things vain.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitly”), 7, PG 46, 352D).

Whereas the Holy Father views marriage (and honorable marriage at that) in this way, he praises virginitly, writing: “If one wishes carefully to examine the difference between this way of life (that is, marriage) and virginitly, he will find it almost as great as the difference between earth and heaven.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitly”), 3, PG 46, 355).

St. Gregory the Theologian is more specific in comparing the two life-styles. On virginitly since the time of Christ, he writes: “Precisely then [that is, with Christ’s birth from the Virgin] did virginitly shine brightly to mortals; free of the world, and freeing the feeble world. It so surpasses marriage and the fetters of the world even as the soul is apt to be more excellent than the flesh and the wide heaven than the earth; as the stable life of the blessed is more excellent than transitory life; as God is superior to man.” (St. Gregory the Theologian, “In Praise of Virginitly”, PG 37, 538A)

This is precisely why virginitly, and not marriage, has such power: “through itself it brought God down for participation in human life, while in itself it enables man to soar to the longing for the things of heaven.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitly”), 2, PG 46, 324B)

Marriage does not attain such heights, for “even though marriage be honorable (Heb. 13:4), yet it can only go so far as not to defile those who engage in it. But to produce Saints is not within the power of marriage but of virginity.” (St. John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginity”), 30, PG 48, 554). In response to those who ask how Abraham, being married, attained perfection, while so many virgins lost the kingdom of God (cf. Matt. 25:1-13), Saint John Chrysostom answers: “It was not marriage that made Abraham a Saint, nor virginity that destroyed those miserable maidens. But rather, what made the Patriarch illustrious was his soul’s other virtues, and likewise what handed the maidens over to the fire was their life’s other vices.” (St. John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginity”), 382, PG 48, 593)

The correctness of this Patristic view on marriage and virginity, and the unfoundedness of the views of the new so called theologians, is confirmed by the Church’s life itself. The greatest Saints and servants of the divine mysteries were not the greatest lovers (and I am referring to human sexual love, about which the new “theologians” speak about), but the greatest practitioners of self-control.

The Church Fathers, well aware of the physical sexuality present in the Song of Songs, generally cautioned against reading it until a ‘mature spirituality’ had been obtained, lest the Song be misunderstood and lead the reader into temptation. Origen says, “I advise and counsel everyone who is not yet rid of the vexations of flesh and blood and has not ceased to feel the passion of his bodily nature, to refrain completely from reading this little book.” (Origen, *Commentary on the Song of Songs*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 117)

When asked for advice about what scriptural books a young girl should read, Jerome recommended the Psalms, Proverbs, Gospels, Acts and the Epistles, followed by the rest of the Old Testament. Of the *Song* however, Jerome counsels caution, saying “... she would fail to perceive that, though it is written in fleshly words, **it is a marriage song of a spiritual bridal**. And not understanding this, she would suffer from it.” (St. Jerome, *Letter cvii, To Laeta*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 119)

Indeed, “Do not think... that the body is made for intercourse. If you wish to understand... for what reason the body was made, then listen: it was made that it should be a temple to the Lord; that the soul, being holy and blessed, should act in it as if it were a priest serving before the Holy Spirit that dwells in you.” (Origen, *Exegesis on 1 Corinthians 7:29*)

It is not coincidental that in this day and age when almost all are heretics, many people are falsely interpreting King Solomon's *Song of Songs* in a literal way instead of a figurative way that signify the spiritual relationship between God and the soul, and Christ and Our Lady, that the Holy Fathers did. The Fathers never interpreted the *Song of Songs* as a glorification of sex, and they unanimously rejected those impious and lustful people who tried to excuse their sensuality by perverting the Bible for the sake of their own lustful selfishness.

Bad parents will be tormented in a far greater fire for their bad example than those who remained chaste

Most people who beget children in this world do not carefully consider the ramifications of raising children. Their only concern is to please their selfish interests and unlawful sensual desires. But the moment after they have died and entered into the eternal spiritual reality, they shall all see the evil fruit of their ways. "*For behold, the days shall come, wherein they will say: Blessed are the barren, and the wombs that have not borne, and the paps that have not given suck.*"

Luke 23:27-31 "And there followed him a great multitude of people, and of women, who bewailed and lamented him. But Jesus turning to them, said: Daughters of Jerusalem, **weep not over me; but weep for yourselves, and for your children. For behold, the days shall come, wherein they will say: 'Blessed are the barren, and the wombs that have not borne, and the paps that have not given suck.'** **Then shall they begin to say to the mountains: 'Fall upon us'; and to the hills: 'Cover us.'** For *if in the green wood* they do these things, what shall be done in the dry?"

Haydock Bible Commentary adds, "**Verse 31.** *In the green wood:* by which are signified persons of virtue and sanctity; as by the *dry wood*, the wicked, who bring forth no fruit, and who, like dry wood, are fit to be cast into the fire. (Witham) --- If they be thus cruel with me [Jesus], how will they treat you!"

Simply said, those parents who beget and raise worldly and ungodly children for the sake of worldly and ungodly purposes will be tormented for an eternity in a far greater and more excruciating fire than a person who did not have children and remained chaste. Since they took upon themselves the great and heavy burden of raising children, they shall also have to answer to Our Lord for every moment of their life that they raised their children. By living a worldly, selfish and sensual lifestyle, most parents give the most abominable and sad example to their children, and this results in the child taking after the sins of the

parents in almost every way. That is why an evil parent and child who will both be damned will torment each other for an eternity in Hell, since they were one of the greatest causes of their own damnation.

*The Son of God spoke, saying: “Sometimes I let evil parents give birth to good children, **but more often, evil children are born of evil parents, since these children imitate the evil and unrighteous deeds of their parents as much as they are able** and would imitate it even more if my patience allowed them. **Such a married couple will never see my face unless they repent.** For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (St. Bridget’s Revelations, Book 1, Chapter 26)*

It is hard to imagine the rage and hatred that children will have against their parents, but if we consider that their hatred will be eternal and with a perfect knowledge of the fact that their parents greatly influenced them to be eternally damned, one can understand how great this hate will be. That is why every person should carefully consider the cost and labor of marrying and becoming a parent. Unless a person is ready to take responsibility for their children, they must remain chaste and pure, and as we have seen, this chastity will also greatly increase their chances of reaching Heaven.

And concerning the education and upbringing of one’s children, The Blessed Virgin Mary revealed the following words to Sister Mary of Agreda: “It is an act of justice due to the eternal God that the creature coming to the use of reason, direct its very first movement toward God. By knowing, it should begin to love Him, reverence Him and adore Him as its Creator and only true Lord. The parents are naturally bound to instruct their children from their infancy in this knowledge of God and to direct them with solicitous care, so that they may at once see their ultimate end and seek it in their first acts of the intellect and will. They should with great watchfulness withdraw them from the childishness and puerile trickishness to which depraved nature will incline them if left without direction. If the fathers and mothers would be solicitous to prevent these vanities and perverted habits of their children and would instruct them from their infancy in the knowledge of their God and Creator, then they would afterwards easily accustom them to know and adore Him. My holy mother [St. Anne], who knew not of my wisdom and real condition, was most solicitously beforehand in this matter, for when she bore me in her womb, she adored in my name the Creator and offered worship and thanks for his having created me, beseeching Him to defend me and bring me forth to the light of day from the condition in which I then was. So also parents should pray with fervor to God, that the souls of their children, through his Providence, may obtain Baptism and be freed from the servitude of original sin. And if the rational creature has not known and adored the Creator from the first dawn of reason, it should do this as soon as it obtains knowledge of the essential God

by the light of faith. From that very moment the soul must exert itself never to lose Him from her sight, always fearing Him, loving Him, and reverencing Him.” (From *The Mystical City of God*, The Divine History and Life of The Virgin Mother of God, Book 1, Chapter 6)

Pope Pius XI, in *Casti Connubii*, adds that: “If a true Christian mother weigh well these things, she will indeed understand with a sense of deep consolation that of her the words of Our Savior were spoken: "A woman . . . when she hath brought forth the child remembereth no more the anguish, for joy that a man is born into the world"; [John 16:21] and proving herself superior to all the pains and cares and solitudes of her maternal office with a more just and holy joy than that of the Roman matron, the mother of the Gracchi, she will rejoice in the Lord crowned as it were with the glory of her offspring. Both husband and wife, however, receiving these children with joy and gratitude from the hand of God, will regard them as a talent committed to their charge by God, not only to be employed for their own advantage or for that of an earthly commonwealth, but to be restored to God with interest on the day of reckoning.

“The blessing of offspring, however, is not completed by the mere begetting of them, but something else must be added, namely the proper education of the offspring. For the most wise God would have failed to make sufficient provision for children that had been born, and so for the whole human race, if He had not given to those to whom He had entrusted the power and right to beget them, the power also and the right to educate them. For no one can fail to see that children are incapable of providing wholly for themselves, even in matters pertaining to their natural life, and much less in those pertaining to the supernatural, but require for many years to be helped, instructed, and educated by others. Now it is certain that both by the law of nature and of God this right and duty of educating their offspring belongs in the first place to those who began the work of nature by giving them birth, and they are indeed forbidden to leave unfinished this work and so expose it to certain ruin. But in matrimony provision has been made in the best possible way for this education of children that is so necessary, for, since the parents are bound together by an indissoluble bond, the care and mutual help of each is always at hand.

“Since, however, We have spoken fully elsewhere on the Christian education of youth, [in the encyclical *Divini illius Magistri*, 31 Dec. 1929] let Us sum it all up by quoting once more the words of St. Augustine: "As regards the offspring it is provided that they should be begotten lovingly and educated religiously," [St. Augustine, *De Gen. ad litt., lib. IX*] -- and this is also expressed succinctly in the [1917] *Code of Canon Law*: "The primary end of marriage is the procreation and the education of children." [*Cod. iur. can., c. 1013 & 7*]" (Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 15-17), Dec. 31, 1930)

Our Lord Jesus Christ must come before our family and friends according the Gospel of Mark

Our Lord Jesus Christ tells us in *The Gospel of Mark* that we must be able to leave behind even our own family members for the sake of God and the Kingdom of Heaven when necessity requires it.

“And Peter began to say unto him [Jesus]: ‘Behold, we have left all things, and have followed thee.’ Jesus answering, said: ‘Amen I say to you, there is no man who hath left house or brethren, or sisters, or father, or mother, or children, or lands, for my sake and for the gospel, Who shall not receive an hundred times as much, now in this time; houses, and brethren, and sisters, and mothers, and children, and lands, with persecutions: and in the world to come life everlasting. But many that are first, shall be last: and the last, first.’” (Mark 10:28-31)

Most people do not realize that in most cases, the very ones we hold the most dear and near are in fact also those who are the most dangerous to our eternal salvation. St. Alphonsus, speaking on detachment from relatives, says: “If attachment to relatives were not productive of great mischief Jesus Christ would not have so strenuously exhorted us to estrangement from them... a man’s enemies shall be they of his own household (Mt. 10:36) ... Relatives are the worst enemies of the sanctification of Christians...” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 96) That is why a person who intends to marry must be extremely careful to choose a pious and virtuous husband or wife. Only choosing a spouse based on physical beauty or money or any other worldly motive is completely insane since this person (for better or for worse) will greatly influence not only the souls of the children, but also that of the spouse.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 115), December 31, 1930: “To the proximate preparation of a good married life belongs very specially the care in choosing a partner; on that depends a great deal whether the forthcoming marriage will be happy or not, since one may be to the other either a great help in leading a Christian life, or, a great danger and hindrance. And so that they may not deplore for the rest of their lives the sorrows arising from an indiscreet marriage, those about to enter into wedlock should carefully deliberate in choosing the person with whom henceforward they must live continually: they should, in so deliberating, keep before their minds the thought first of God and of the true religion of Christ, then of themselves, of their partner, of the children to come, as also of human and civil society, for which wedlock is a fountain head. Let them diligently pray for divine help, so that they make their choice in accordance with Christian prudence, not indeed led by the blind and unrestrained impulse of lust, nor by any desire of riches or other base influence, but by a true and noble love and by a sincere affection for the future partner; and then let them strive in their married life for those ends for

which the State [of Matrimony] was constituted by God. Lastly, let them not omit to ask the prudent advice of their parents with regard to the partner, and let them regard this advice in no light manner, in order that by their mature knowledge and experience of human affairs, they may guard against a disastrous choice, and, on the threshold of matrimony, may receive more abundantly the divine blessing of the fourth commandment: 'Honor thy father and thy mother (which is the first commandment with a promise) that it may be well with thee and thou mayest be long-lived upon the earth.' (*Eph.*, VI, 2-3; *Exod.*, XX, 12)."

A person who intends to marry must first ask themselves the question whether they would stay with the person they intend to marry if that person became poor or invalid or suffered some serious illness or accident that made him or her grotesque and ugly. Unless a person stays with their spouse in such a situation, they have committed a mortal sin and have broken the sacramental bond of Holy Matrimony which they promised to each other until death. "The happiness of marriage ought never to be estimated either by wealth or beauty, but by virtue. "Beauty," says the tragedy, "helps no wife with her husband; But virtue has helped many; for every good wife who is attached to her husband knows how to practice sobriety." Then, as giving admonitions, he says: "First, then, this is incumbent on her who is endowed with mind, That even if her husband be ugly, he must appear good looking; For it is for the mind, not the eye, to judge." And so forth." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book IV, Chapter XX.--Of A Good Wife.)

St. John Chrysostom, in addressing the daily family problems of his age, argues that they are due to the absence of correct criteria in the choice of one's spouse. He addresses himself to the parents who in that period played an important role in the choice, and he says to the father: "When you consider and look for a possible groom, pray and tell God, please send whomever you'd like, leave the situation up to Him, and since you have honored Him in this way, He will reward you. Always ask God to be a mediator in all of your works. For, if we dealt with all of our affairs in this way, there would never be a divorce, nor suspicion of adultery, nor cause for envy, nor battles and disputes, but we would enjoy great peace and harmony, and when there is harmony, other virtues will follow." (*To Maximus*, EPIE, vol. 27, p. 208) This humble prayer and supplication to God for help in finding a suitable and pure spouse that will benefit ourselves and our children can of course be made by every person who desires to marry.

A successful marriage is one that regards success in terms of virtue rather than wealth. The husband must have a virtuous soul, goodness, prudence, and fear of God. Chrysostom says, "A young woman who is prudent, independent, and cultivates piety, is as valuable as the whole world." (*On the Letter to the Hebrews*, Homily 20, EPIE, vol. 21, p. 236) "Many people who had amassed a great fortune lost it all, for they didn't have a sensible wife

capable of preserving it.” (*On the Second Letter to the Thessalonians*, Homily 5, EPIE, vol. 23, p. 112)

God wants us to enter marriage for pious and pure motives and not for selfish and impure motives. Concerning this, St. John Chrysostom explains that one should marry a woman for the sake of having a helpmate and a partner in our life, instead of for money or other evil and selfish reasons. “The very benefit God has given thee by nature, do not thou mar the help it was meant to be. So that it is not for her wealth that we ought to seek a wife: it is that we may receive a partner of our life, for the appointed order of the procreation of children. It was not that she should bring money, that God gave the woman; it was that she might be an helpmate.” (*Homilies on the Acts of the Apostles*, Homily XLIX, Acts XXIII. 6-30, Ver. 17)

Many men seek after a beautiful wife. Is this enough for a marriage to succeed? St. Chrysostom emphasizes that “the beauty of the body, when it is not accompanied by virtue of the soul, can imprison the husband for twenty or thirty days, it won’t last longer though, for when she shows her bad side, the love will be destroyed. When, however, women shine from the beauty of their souls, as time passes and increasingly reveals the nobility of their souls, their husbands are drawn ever closer to them.” (*Sermon in Kalendais*, EPIE, vol. 31, p. 490)

The Catholic Church from the very beginning of its foundation by Our Lord Jesus Christ has always taught and admonished future spouses that they should not enter marriages for lustful or worldly motives, and that is also why, in about the year 110, the Holy Bishop Saint Ignatius of Antioch (who were taught by the Apostles) taught that “those who are married should be united with the consent of their bishop, to be sure that they are marrying according to the Lord and not to satisfy their lust.” (*Ignatius To Polycarp* 5)

The love of good spouses are thus concentrated on the things that are eternal and heavenly, rather than the things that are perishable, fleshly and of a sensual nature. Indeed, this truth of loving one’s spouse with a heavenly love was so perfectly mirrored in the life of St. Peter that “They say that the blessed Peter, on seeing his wife led to death, rejoiced on account of her call and conveyance home [to Heaven], and called very encouragingly and comfortingly, addressing her by name, “Remember thou the Lord.” Such was the marriage of the blessed, and their perfect disposition towards those dearest to them. Thus also the apostle says, “that he who marries should be as though he married not,” and deem his marriage free of inordinate affection, and inseparable from love to the Lord; to which the true husband exhorted his wife to cling on her departure out of this life to the Lord.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book VII, Chapter XI)

St. Gregory Nazianzen says that marriage indeed is good, as long as those who enter it have motives that are honorable and pure: “It is good to marry; I too admit it, for marriage is honorable in all, and the bed undefiled. [Heb. 13:4] It is good for the temperate, not for those who are insatiable, and who desire to give more than due honor to the flesh. When marriage is only marriage and conjunction and the desire for a succession of children, marriage is honorable, for it brings into the world more to please God. But when it kindles matter, and surrounds us with thorns, and as it were discovers the way of vice, then I too say, It is not good to marry.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVII, Section IX)

Thus, it is evident that one should not concentrate on physical characteristics or riches and similar things if one intends to enter marriage. Rather, if one wants to please Our Lord and really desires what’s best for oneself and one’s children, bodily and spiritually, one must concentrate first-and-foremost on how the other spouse one intends to marry is spiritually disposed. For troubles, contradictions, accidents and illnesses will always be a normal part in marriage and every day life for all people, and there is no real way to protect oneself from such things.

The chaste and mortified servants of Christ saves more souls

Today, the fact that the two virtues of chastity and mortification of the senses are special in helping to save one’s own and other peoples souls, has been almost completely forgotten. Our Lady of Fatima testified to this truth, when, after appearing to the Children of Fatima, She said, “*Sacrifice yourselves for sinners and say often, especially when you make some sacrifice, ‘O my Jesus, this is for love of You, for the conversion of sinners, and in reparation for the offenses committed against the Immaculate Heart of Mary.’*” Our Lady further said, “*Pray, pray a great deal and make many sacrifices, for many souls go to Hell because they have no one to make sacrifices and to pray for them.*”

In truth, because the sensual attraction and desire in human beings is so strong and hard to resist, all those people who manfully labor in interior mortifications and sacrifices, rejecting their carnal nature for the Love of God and of Souls, shall also be rewarded for their sacrifices by God in the same measure as they were able to resist their sensuality: “Amen, I [Jesus] say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, ***or wife***, or children, for the kingdom of God’s sake, who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.” (Luke 18:29) Not only will the chaste be rewarded with a greater reward in Heaven but they will also help to draw down abundant blessings from Heaven by their prayers which has a greater power to shower

humanity with the dew of grace, helping and spurring on carnal people to admire and respect the wonderful, pure and simple lifestyle of those who actually decide to live in the angelic life of chastity and self-denial for the love of Our Lord Jesus Christ.

For most people it is very hard to remain chaste or deny themselves their sensual appetites since they are worldly and the fallen nature of the flesh draws them to a fleshly and sensual lifestyle. And that is precisely the reason for why a person who renounces the world and its fleeting pleasures is more effective in attracting and saving souls, and in drawing down abundant blessings from God. St. Paul, in fact, seems to allude to this in his letter to the Galatians, when he says: *“But that Jerusalem, which is above, is free: which is our mother. For it is written: Rejoice, thou barren, that bearest not: break forth and cry, thou that travailest not: **for many are the children of the desolate, more than of her that hath a husband.**”* (Galatians 4:26-27)

St. Paul here tells us that those who are barren and have not given birth to children beget many children and even “more than of her that hath a husband.” But how can a barren person have more children than those who are married? In truth, many times spiritual children are brought into Heaven and the arms of Our Heavenly Lord by those chosen vessels of Our Lord who have renounced the small and fleeting pleasures of the world by practicing mortifications and penances and the virtue of chastity. Simply said, a person who renounces the world and its pleasures sets a great example to others, encouraging them to not live for their own selfish fleshly pleasures. One can accurately say that a person’s reward in Heaven will correspond perfectly to the amount of virtue that he practiced during this short life. The more one practices virtue, the greater one will be rewarded in Heaven, and conversely, the less one practices virtue, the less will also one’s reward in Heaven be. Many men can indeed preach about holiness and good deeds, but there are few who actually put their words into practice. Mere words are as nothing compared to a person that actually lives a life of holiness and virtue. For instance, one single person like St. Francis of Assisi would do much more good by his mere example to others than what 100 other men would do by simply preaching about it.

Indeed, since the common knowledge of the labor and hardship of living in chastity and self-denial makes both God and men value and appreciate those who take upon themselves a pure, mortified and chaste lifestyle for the love of God, the direct effect on the sinner of the example of a virtuous and chaste man is that the sinner reflects on his own life and considers the fact that he is living a very degrading and sensual life filled with a selfish agenda. This shame for his sensual life then makes him try to amend in order to become more like a true servant of Christ. When holy and pure servants of Christ shows a good example to others, like the great St. Francis of Assisi, sinners feel ashamed over their sensual, worldly lifestyle, thinking that since this holy and pure person can reach such a

level of purity and simplicity, they at least should be able to reach a level of virtue that it is in accordance to the law of Christ. But this is not all that the holy and chaste servants of Christ does, for they also inspire people who are already good to become even better, and to increase their virtue, spurring them on to adopt a life of chastity and self-sacrifice for the love of Our Lord Jesus Christ. In truth, chaste and holy servants of Our Lord draws down abundant blessings from God, and gives birth to many spiritual children by their holy and good example and life and, in fact, “*more than of her that hath a husband.*”

If all of these blessings that we have now seen that the chaste life provides was all this life could provide, it would undoubtedly be enough and more than enough, but chastity or virginity not only helps oneself and others become saved, but it also helps a person stay away from mortal or venial sins in this life, which in truth is one of the most important things we all must strive for if we want to be saved: “This doctrine of the excellence of virginity and of celibacy and of their superiority over the married state was, as we have already said, revealed by our Divine Redeemer [Our Lord Jesus Christ] and by the Apostle of the Gentiles [St. Paul]; so too, it was solemnly defined as a dogma of divine faith by the Holy Council of Trent [in Session 24, Canon 10], and explained in the same way by all the Holy Fathers and Doctors of the Church.” (Pope Pius XII, *Sacra Virginitas* (# 32), March 25th, 1954)

The devil and his servants on this earth as well as a person’s sensual desires hinder weak-willed souls from adopting a more virtuous and chaste life

St. Augustine, in his famous work “*The Confessions of Saint Augustine*,” explains to us how the Devil and our own fleshly lusts and desires many times deceives us, and tries to get us to refuse or delay a good, chaste and holy life: “Why, therefore, do we delay to abandon our hopes of this world, and give ourselves wholly to seek after God and the blessed life? But stay! Even those things are enjoyable; and they possess some and no little sweetness. We must not abandon them lightly, for it would be a shame to return to them again. Behold, now is it a great matter to obtain some post of honor! And what more could we desire? We have crowds of influential friends, though we have nothing else, and if we make haste a presidentship may be offered us; and a wife with some money, that she increase not our expenses; and this shall be the height of desire. Many men, who are great and worthy of imitation, have applied themselves to the study of wisdom in the marriage state. Whilst I talked of these things, and these winds veered about and tossed my heart hither and there, the time passed on; but I was slow to turn to the Lord, and from day to day deferred to live in You, and deferred not daily to die in myself. Being enamored of a happy life, I yet feared it in its own abode, and, fleeing from it, sought after it. I conceived that I should be too unhappy were I deprived of the embracements of a woman; and of Your merciful medicine to cure that infirmity I thought not, not having tried it. As regards

continency, I imagined it to be under the control of our own strength (though in myself I found it not), being so foolish as not to know what is written, that none can be continent unless Thou give it; and that You would give it, if with heartfelt groaning I should knock at Your ears, and should with firm faith cast my care upon You.” (St. Augustine, *The Confessions of Augustine*, Book VI, Chapter XI, A.D. 398)

Indeed, one will often see when reading the lives of the saints how their worldly family and friends (inspired by the devil or the world) tried in every way possible to dissuade them from adopting the heavenly and angelic lifestyle of chastity, and in some cases, their family or friends even tried to physically hinder them from dedicating their lives to the perpetual service of Our Lord Jesus Christ. For instance, when St. Thomas Aquinas chose to become a Dominican friar (c. 1245) he met with: “severe opposition from his family... St. Thomas was literally captured by his brothers and imprisoned in the family castle... The most dramatic episode of his imprisonment, came when his brothers sent a temptress to his quarters. As soon as St. Thomas saw that the girl’s intention was to seduce him, he ran to the fireplace, seized a burning stick and, brandishing it, chased her from the room with it. Then he traced a cross on the wall with the charred wood. When he fell asleep soon afterward, he dreamed that two Angels came and girded him about the waist with a cord, saying: ‘On God’s behalf we gird you with the girdle of chastity, a girdle which no attack will ever destroy.’” (*33 Doctors of the Church*, p. 367)

St. John the Apostle was loved by Our Lord with a special love because of his great love for chastity and purity

It is related by the Holy Abbot Joseph, in *The Conferences of John Cassian* (c. 420) how Our Lord Jesus Christ loved the Blessed Apostle St. John with a special love above the other Apostles because of his virginity and great purity: “This also, we read, was very clearly shown in the case of John the Evangelist, where these words are used of him: “that disciple whom Jesus loved,” [John 13:23] though certainly He embraced all the other eleven, whom He had chosen in the same way, with His special love, as this He shows also by the witness of the gospel, where He says: “As I have loved you, so do ye also love one another;” of whom elsewhere also it is said: “Loving His own who were in the world, He loved them even to the end.” [John 13:34,1] But this love of one in particular did not indicate any coldness in love for the rest of the disciples, but only a fuller and more abundant love towards the one, **which his prerogative of virginity and the purity of his flesh bestowed upon him.**” (Conference 16, Chapter XIV, On Friendship)

Referring to one of the legends associated with the wedding feast at Cana, Alcuin, an eminent educator, scholar, and theologian born about 735; died 19 May, 804, reported that the bridegroom at that wedding feast was none other than St. John the beloved apostle.

Having seen the miraculous power of Jesus in his changing water into wine, John left his bride in order to follow Jesus. Of course, St. John did so before consummating his marriage, thus preserving his virginity. (Alcuin, *Commentarium in Joannem*, Book 1, chapter 2, verse 8, PL 100:771-772)

Indeed, as we can see, the purity of the most beloved Apostle of Our Lord and his renunciation of this world is clearly put forth in his writings: "Love not the world, nor the things which are in the world. If any man love the world, the charity of the Father is not in him. For all that is in the world, is the concupiscence of the flesh, and the concupiscence of the eyes, and the pride of life, which is not of the Father, but is of the world. And the world passeth away, and the concupiscence thereof: but he that doth the will of God, abideth for ever." (1 John 2:15-17) Thus, from the beginning, Our Lord Jesus Christ taught St. John and the Holy Apostles those wondrous words of chastity and purity that are found in Holy Scripture, inspiring them to not love the world or its empty and fleeting pleasures, telling them to leave the marital life and sexual relations behind in order to be able to perfectly embrace Our Lord and their priestly duty.

"The Life and Revelations of St. Gertrude the Great" (1256-1302) reveals the following interesting and marvelous information about chastity and the virginity of St. John the Apostle, and how all those who faithfully persevere in chastity until their death are especially loved and honored by Our Lord in Heaven: "On another occasion during the same feast [of St. John], as the Saint took great satisfaction in the frequent praises which were given to the [same] Apostle for his perfect virginity, she asked this special friend of God to obtain by his prayers that we might preserve our chastity with such care as to merit a share in his praises. St John replied: "He who would participate in the beatitude which my victories have won, must run as I ran when on earth." Then he added: "I frequently reflected on the sweet familiarity and friendship with which I was favored by Jesus, my most Loving Lord and Master, in reward for my chastity, and for having watched so carefully over my words and actions that I never tarnished this virtue in the slightest degree. The Apostles separated themselves from such company as they considered doubtful, but mixed freely with what was not (as it is remembered in the Acts, that they were with the women, and Mary the Mother of Jesus); I never avoided women when there was an opportunity of rendering them any service, either of body or soul; but I still watched over myself with extreme vigilance, and always implored the assistance of God when charity obliged me to assist them in any way. Therefore these words are chanted of me: *In tribulatione invocasti me et exaudivi te [Thou calledst upon me in affliction, and I delivered thee]*(Psalm 80:8).

"For God never permitted my affection to render anyone less pure; wherefore I received this recompense from My beloved Master, that my chastity is more praised than any other Saint [after Our Lord and Our Lady]; and I have obtained a more eminent rank

in Heaven, where, by a special privilege, I receive with extreme pleasure the rays of this love, which is as a mirror without spot and the brightness of eternal light. So that, being placed before this Divine love, whose brightness I receive each time that my chastity is commemorated in the Church, my loving Master salutes me in a most sweet and affable manner, filling my inmost soul with such joy, that it penetrates into all its powers and sentiments like a delicious beverage. And thus the words, *Ponan te sicut signaculum in conspectu meo [I will make thee as a signet in my sight, for I have chosen thee]* (Haggai 2:24), are sung of me; that is, I am placed as a receptacle for the effusions of the sweetest and most ardent charity."

"Then St. Gertrude, being raised to a higher degree of knowledge, understood by these words of Our Lord in the Gospel, "In My Father's house there are many mansions" (John 14:2); that there are three mansions in the heavenly kingdom, which correspond with three classes of persons who have preserved their virginity.

"... At Communion, as she [St. Gertrude] prayed for the Church, but felt a want of fervor, she prayed to Our Lord to give her fervor, if her petitions were agreeable to Him; and immediately she beheld a variety of colors: white, which indicated the purity of the virgins; violet, which symbolized confessors and religious; red, which typified the martyrs; and other colors, according to the merits of the Saints. Then, as she feared to approach Our Lord because she was not adorned with any of these colors, she was inspired by the Holy Ghost, "who teaches man wisdom," **to return thanks to God for all those who had been elevated to the grace and state of virginity; beseeching Him, by the love which made Him be born of a Virgin for us, to preserve all in the Church to whom He had vouchsafed this favor in most perfect purity of body and soul, for His own honor and glory;** and immediately she beheld her soul adorned with the same shining whiteness as the souls of the virgins." (*The Life and Revelations of Saint Gertrude*, Book 4, Chapter 4 & 56)

St. Chrysostom explains that the only profitable thing for us to do while on this earth is to shun the perishable and carnal, instead searching for the heavenly and eternal, and this glorious path of shunning the earthly and carnal that reaches all the way into Heaven is most perfectly walked on by all those who have adopted the pure life of chastity like the Apostles and the other chaste servants of Christ, thus freeing themselves from many earthly and carnal troubles: "Is it a fine thing to build one's self splendid houses, to have servants, to lie and gaze at a gilded roof? Why then, assuredly, it is superfluous and unprofitable. For other buildings there are, far brighter and more majestic than these: on such we must gladden our eyes, for there is none to hinder us. Wilt thou see the fairest of roofs? At eventide look upon the starred heaven. 'But,' saith some one, 'this roof is not mine.' Yet in truth this is more thine than that other. For thee it was made, and is common to thee and to thy brethren: the other is not thine, but theirs who after thy death inherit it. The one may do thee the greatest service, guiding thee by its beauty to its Creator; the

other the greatest harm, becoming they greatest accuser on the Day of Judgment, inasmuch as it is covered with gold, while Christ hath not even needful raiment. Let us not, I entreat you, be subject to such folly, let us not pursue things which flee away, and flee those which endure: let us not betray our own salvation, but hold fast to our hope of what shall be hereafter: the aged, as certainly knowing that but a little space of life is left us; the young, as well persuaded that what is left is not much. For that day cometh so as a thief in the night. Knowing this, let wives exhort their husbands, and husbands admonish their wives; let us teach youths and maidens, and all instruct one another, to care not for present things, but to desire those which are to come.” (St. Chrysostom, *Hom. XLVII in Jn.*; PG 59.268-270)

The Holy Bible teaches that those who do not remarry after their spouse have died become “more blessed” through their chastity, and that the ministers of the Lord cannot remarry after their wife have died as well as that all of them must be totally “chaste”

The Holy Ghost and the Church from its foundation insisted on the inherent goodness and virtue of chastity, and of abstaining from remarriage after the death of one’s spouse by requiring that the men who wanted to become ministers of the Lord had been married only once in order for them even to be able to become bishops, priests or deacons: “*A faithful saying: if a man desire the office of a bishop, he desireth a good work. It behoveth therefore a bishop to be blameless, **the husband of one wife**, sober, prudent, of good behavior, **chaste**, given to hospitality, a teacher... Let deacons be the husbands of **one wife**... ordain priests in every city, as I also appointed thee: If any be without crime, **the husband of one wife**...*” (1 Timothy 3:1-2,12; Titus 1:5-6)

Douay Rheims Bible Commentary explains that the meaning of the words *of one wife* “**is not that every bishop should have a wife (for St. Paul himself had none), but that no one should be admitted to the holy orders of bishop, priest, or deacon, who had been married more than once.**” Indeed, Holy Scripture itself teaches that a widow will become more blessed if she do not remarry, which confirms this teaching of God and His Church: “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Cor. 7:40) This proves to us, once and for all, that God wants both men and women to stay unmarried after their spouse have died and that their virtuous life is “more blessed” when compared to those who get married again.

While there is no sin in remarrying after the death of one’s spouse for those who are not ministers of the Lord, the Church’s insistence on the inherent spiritual goodness for both men and women to turn to chastity and purity after one’s spouse has died is quite obvious,

and only the most desperate liars and deceivers (like protestants and other heretics who wants to flout this infallible biblical rule in order to remarry while calling themselves priests or ministers of God) can even dare to deny this obvious biblical truth.

Tertullian (160-220 A.D.), although married, perceived marriage as a state in which carnal desire could easily lead people away from God. His teaching about sexuality can be read in his work called "*Exhortation to Chastity*." There he lists three forms of virginity. The ideal form was "virginity from one's birth." Next there was "renunciation of sexual connection," a form of virginity undertaken after a man and a woman contracted marriage which the Church extols as the highest form of heroic virtue married couples can practice. The third form of virginity consisted in "marrying no more after the disjunction of matrimony by death." (Tertullian, *Exhortation to Chastity*, in Ante Nicene Fathers, Vol. IV)

This final form of virginity was to be accomplished in two stages. In the first stage the husband would try to cut down marital activity to a minimum. Then, when his wife died, he would refrain from remarriage. Tertullian's work called "*To His Wife*" advised widows "to love the opportunity of continence" and he viewed a second marriage as "repeating the servitude of matrimony," a rejection of "the liberty offered by the death of one's spouse." Married couples had to live in a state of life where marital relations were expected. After the death of a spouse the survivor was spiritually better off because he or she was no longer subject to the Pauline requirement of rendering the "marriage debt." Since second marriages were "detrimental to faith" and "obstructive to holiness," it is safe to say that Tertullian saw scant spiritual goodness in remarriage when he compared this state of life with the angelic life of chastity.

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): "But we must now examine carefully the apostle's language respecting men who have lost their wives, and women who have lost their husbands, and what he declares on this subject. "I say therefore," he goes on, "to the unmarried and widows, It is good for them if they abide even as I. But if they cannot contain, let them marry: for it is better to marry than to burn." Here also he persisted in giving the preference to continence. For, taking himself as a notable example, in order to stir them up to emulation, he challenged his hearers to this state of life, teaching that it was better that a man who had been bound to one wife should henceforth remain single, as he also did. But if, on the other hand, this should be a matter of difficulty to any one, on account of the strength of animal passion, he allows that one who is in such a condition may, "by permission," contract a second marriage; not as though he expressed the opinion that a second marriage was in itself good, but judging it better than burning. ... Thus also the apostle speaks here, first saying that he wished all were healthy and continent, as he also was, but afterwards allowing a second marriage to those who

are burdened with the disease of the passions, lest they should be wholly defiled by fornication, goaded on by the itchings of the organs of generation to promiscuous intercourse, considering such a second marriage far preferable to burning and indecency.”

People living in chastity are “the firstfruits to God and to the Lamb” according to the Book of Revelation or the Apocalypse

The Book of Revelation or The Apocalypse is remarkable in its description of future tribulations that await humanity. It does, however, also describe how a select few who are “*the firstfruits to God and to the Lamb... [who] were purchased from the earth. These are they who were not defiled with women: for they are virgins. These follow the Lamb whithersoever he goeth.*”

Apocalypse 14:1-5 “And I beheld, and lo a lamb stood upon mount Sion, and with him an hundred forty-four thousand, having his name, and the name of his Father, written on their foreheads. And I heard a voice from heaven, as the noise of many waters, and as the voice of great thunder; and the voice which I heard, was as the voice of harpers, harping on their harps. And they sung as it were a new canticle, before the throne, and before the four living creatures, and the ancients; and no man could say the canticle, but those hundred forty-four thousand, who were purchased from the earth. **These are they who were not defiled with women: for they are virgins.** These follow the Lamb whithersoever he goeth. These were purchased from among men, the firstfruits to God and to the Lamb: And in their mouth there was found no lie; for they are without spot before the throne of God.”

These words are remarkable and an outstanding and irrefutable proof of the greatness of the virtue of chastity. The honor God gives to those who practice chastity or virginity is especially described in these words: “*And they sung as it were a new canticle, before the throne, and before the four living creatures, and the ancients; **and no man could say the canticle, but those hundred forty-four thousand, who were purchased from the earth.***” Notice how no one “could say the canticle” but those who practiced the virtue of chastity or virginity. This, of course, totally rejects and demolishes the heretical position that living in chastity is nothing special compared with marriage, thus showing us once again that chastity is an especially holy and good deed.

St. Jerome writes, “‘These are they who sing a new song [Rev. 14:3] which no man can sing except he be a virgin. These are the first fruits unto God and unto the Lamb,’ [Rev. 14:4] and they are without spot. If virgins are the first fruits unto God, then widows and wives

who live in continence must come after the first fruits—that is to say, in the second place and in the third. ... It is in your power, if you will, to mount the second step of chastity. [2 Tim. 2:20, 21] Why are you angry if, standing on the third and lowest step, you will not make haste to go up higher?" (*The Letters of St. Jerome*, Letter XLVIII, To Pammachius, Section 10, 11, A.D. 394)

Following Our Lord in perfection, purity and holiness, "Out of each tribe, except the tribe of Dan, the place of which is taken by the tribe of Levi, twelve thousand virgins who have been sealed are spoken of as future believers, who have not defiled themselves with women. And that we may not suppose the reference to be to those who have not had relations with harlots, he immediately added, "for they continued virgins." Whereby he shows that all who have not preserved their virginity, **in comparison with the pure and angelic chastity and of our Lord Jesus Christ himself**, are defiled." (St. Jerome, *Against Jovinian* 1:40, A.D. 420) Simply said, those who choose to live in chastity greatly increases their chance of reaching Heaven, which is also why the Holy Scripture teaches us not indulge our sensual appetites: "Go not after thy lusts, but turn away from thy own will." (Ecclesiasticus 18:30) And so, "Dearly beloved, I beseech you as strangers and pilgrims, to refrain yourselves from carnal desires which war against the soul." (1 Peter 2:11)

Widows and all those who have vowed their chastity to Our Lord must remain pure and chaste until their death, or else they will have "damnation" according to the Holy Bible

In *St. Paul's First Letter to Timothy*, St. Paul gives Timothy great and edifying lessons concerning widows, and also explains to him that those who have vowed their chastity and whole self to Christ as his or her eternal Spouse must continue in this state until their death, or else they will have "damnation".

1 Timothy 5:1-3, 5-6, 9-13, 15: "[Entreat] Old women, as mothers: young women, as sisters, in all chastity. Honor widows, that are widows indeed... But she that is a widow indeed, and desolate, let her trust in God, and continue in supplications and prayers night and day. For she that liveth in pleasures, is dead while she is living... Let a widow be chosen of no less than threescore years of age, who hath been the wife of one husband. Having testimony for her good works, if she have brought up children, if she have received to harbor, if she have washed the saints' feet, if she have ministered to them that suffer tribulation, if she have diligently followed every good work. But the younger widows avoid. For when they have grown wanton in Christ, they will marry: **Having damnation**, because they have made void their first faith. And withal being idle they learn to go about from house to house: and are

not only idle, but tattlers also, and busybodies, speaking things which they ought not. *I will therefore that the younger should marry*, bear children, be mistresses of families, give no occasion to the adversary to speak evil. *For some are already turned aside after Satan.*”

Haydock Commentary explains these verses: “**Ver. 2.** *All chastity* refers to the heart, eyes, ears, words, looks, with the precautions of times and places. --- **Ver. 5.** *She that is a widow indeed, and desolate*, (destitute of help, as the Greek word implieth) may be maintained; and then let her be constant in prayers and devotions night and day. (Witham) --- Every Christian soul is a widow of Jesus Christ, who has been forcibly torn from her: and in her communications with heaven she ought to offer up an afflicted and humbled heart—the heart of a widow. It is thus she will avoid the dangers of the world, and secure true life in unchangeable felicity. (Haydock) --- **Ver. 6.** *For she that liveth in pleasure*, (i.e. that seeks to live in ease and plenty) *is dead while she is living*, by the spiritual death of her soul in sin. (Witham) --- **Ver. 11.** As for the *younger widows*, admit them not into that number; *for when they have grown wanton in Christ*, which may signify in the Church of Christ, or as others translate, *against Christ*; when they have been nourished in plenty, indulging their appetite in eating and drinking, in company and conversation, in private familiarities, and even sometimes in sacrilegious fornications against Christ and their vows, they are for marrying again. See St. Jerome. (Witham)”

“**Ver. 12.** *Having*, or incurring and making themselves liable to *damnation*, by a breach of their *first faith*, their vow or promise, (Witham) by which they had engaged themselves to Christ. (Challoner) --- **Ver. 13.** *Idle*, &c. He shews by what steps they fall. Neglecting their prayers, they give themselves to idleness; they go about visiting from house to house; they are carried away with curiosity to hear what passes, and speak what they ought not of their neighbor’s faults. (Witham) --- **Ver. 14.** *The younger (widows) should marry*. They who understand this of a command or exhortation to all widows to marry, make St. Paul contradict himself, and the advice he gave to widows [in] 1 Corinthians vii. where he says, (ver. 40.) *She (the widow) will be more happy if she so remain according to my counsel*; [i.e., in chastity] and when it is there said, *I would have all to be as myself* [that is, in a chaste and unmarried state]. He can therefore only mean such young widows, of whom he is speaking, that are like to do worse. Thus it is expounded by St. Jerome to Sabina: "Let her rather take a husband than the devil." And in another epistle, to Ageruchia: "It is better to take a second husband than many adulterers." St. Chrysostom on this verse: "I will, or would have such to marry, because they themselves will do it." See also St. Augustine, de Bono viduitatis, chap. viii. (Witham)”

“**Ver. 15.** *For some are already turned aside after Satan*, by breaking the vows they had made. "Yet it does not follow, (says St. Augustine in the same place [de Bono viduitatis,

chap. viii.]) that they who abstain not from such sins may marry after their vows. They might indeed marry before they vowed; but this being done, unless they keep them they justly incur damnation." "Why is it, (says he again, on Psalm lxxv.) they made void their first faith? but that they made vows, and kept them not. **But let not this (says he) make you abstain from such vows [of virginity or chastity], for you are not to comply with them by your own strength; you will fall, if you presume on yourselves; but if you confide in him to whom you made these vows, you will securely comply with them.**" How different was the doctrine and practice of the first and chief of the late pretended reformers, who were many of them apostates after such vows? (Witham)"

Those blessed men and women of Our Lord who enter into a Heavenly Marriage with Our Bridegroom, Our Lord Jesus Christ, commit literal adultery if they at some point in time should change their mind and "marry" another person, or have sexual relations with anyone. In former times, adultery was heavily punished, and even today, most people recognize that adultery is an especially evil deed. But if committing adultery against a human and mortal person is so shameful and evil, how much more evil must it not to be unfaithful, to reject or defile one's eternal marriage to Our Lord Jesus Christ, Our Heavenly Spouse, and commit adultery with a mortal man or woman like a filthy adulterer? That is why all those who have vowed their chastity to Christ, and then breaks it, are damned.

St. Philip the Apostle had four daughters, virgins, whom Eusebius, a roman historian, testifies to have always remained such. St. Paul kept virginity or celibacy all his life; so did St. John and St. James; and when St. Paul (1 Timothy 5:12) reproves, as having damnation, certain young widows who, *after they have grown wanton in Christ will marry, having damnation because they have left their first faith*, – the fourth Council of Carthage (at which St. Augustine assisted) St. Epiphanius, St. Jerome, with all the rest of antiquity, understand it of widows who, being vowed to God and to the observance of chastity, broke their vows, entering into the ties of "marriage" against the first faith which previously they had given to Christ, their Spouse.

Gratian, *Medieval Marriage Law*: "But a more excellent reward is proposed for virgins and widows who practice continence. When this course is considered, elected, and promised by the required vow, not only marrying, but even wishing to marry, is damnable. The Apostle proves then when he says, not of those marrying for sensuality, but of those marrying in Christ [1 Tim. 5:11-12], "they will wish to marry, and are to be condemned because they have broken their first promise." They are here condemned not for marrying, but for wishing to marry. It is not marriage in general, or even these marriages in particular, that are condemned. He

condemns the denial of their dedication, and condemns the broken faith of their vow. It is not choosing a lower good that is condemned, but falling from a higher good. They are condemned, not because they later embrace conjugal fidelity, but because they brake their earlier pledge of continence... So, when he said, "they will wish to marry," and adds immediately "and are to be condemned," he then explains why, "because they have broken their first promise." This shows that their desire to abandon their dedication is condemned, whether they later marry or not."

(Marriage Canons From *The Decretum*, Case Twenty-Seven, Question I, Part 2., C. 41. §1)

These verses from the Bible also proves that Martin Luther committed a most grievous sacrilege and unfaithfulness against Our Lord when he rejected his vow of chastity and spiritual marriage to Jesus Christ. **Martin Luther professed himself to be a Catholic monk once in his life before he apostatized and rejected the one and only biblical faith—Catholicism.** The Devil indeed needed a servant who would publicly reject purity and indulge in the marital life against his vow of chastity, and he found a perfect candidate in the apostate and heretic Martin Luther.

In light of his mortal sin of adultery, it is not hard to understand why Martin Luther dared to teach, amongst his other countless heresies, that Christ Our Lord sinned mortally by committing adultery with three women. Luther said:

“Christ committed adultery first of all with the women at the well about whom St. John tells us. Was not everybody about Him saying: ‘Whatever has He been doing with her?’ Secondly, with Mary Magdalene, and thirdly with the woman taken in adultery whom He dismissed so lightly. **Thus even, Christ who was so righteous, must have been guilty of fornication before He died.**”

(Trishreden, Weimer Edition, Vol. 2, Pg. 107)

What an accursed and intolerable blasphemy from a man who is regarded as a “great reformer” by his duped followers! Luther also said that **“No sin can separate us from Him [God], even if we were to kill or commit adultery thousands of times each day.”** (‘Let Your Sins Be Strong,’ from ‘The Wittenberg Project;’ ‘The Wartburg Segment’, translated by Erika Flores, from Dr. Martin Luther’s Saemmtliche Schriften, Letter No. 99, 1 Aug. 1521)

One can understand why Luther also took the position that God was the author of evil and that man has no free will, for Luther’s sins needed to be excused: **“... with regard to God, and in all that bears on salvation or damnation, (man) has no ‘free-will’, but is**

a captive, prisoner and bond slave, either to the will of God, or to the will of Satan.” (From the essay, ‘Bondage of the Will,’ ‘Martin Luther: Selections From His Writings,’ ed. by Dillenberger, Anchor Books, 1962 p. 190) **“God,” Luther says, “excites us to sin, and produces sin in us.”** (De Servo Arbitrio, Opp. Jenae, tom. iii., p. 170.) **“God damns some,” he adds, “who have not merited this lot, and others, before they were born.”** (Opp. Jena;, iii., 199; and Wittemb., torn, vi., fol. 522-23)

Luther also told his dupes to **“be a sinner and sin boldly, but believe and rejoice in Christ even more boldly... No sin will separate us from the Lamb, even though we commit fornication and murder a thousand times a day.”** (Martin Luther, *Letter to Melanchthon*, August 1, 1521)

It is indeed true that those who impiously claim (like Luther, Calvin and other protestants) that we humans have no free will, also agree that God is the cause of our sins, for if we have no free will, God created those who are damned only in order to be damned without any chance for them of repenting or being saved. According to this satanic view, God created those who are going to be damned with the explicit intention that they were going to be damned. It is safe to say that this false conception of God is pure evil, conceived by the devil himself. According to this evil and perverse worldview, we could not even do good with the grace of God if we wanted to since we have no free will! ([Please read this article about Martin Luther which reveals over 100 quotations of Martin Luther’s words and teachings which are so horrifying and disgusting that it’s almost beyond words to describe](#))

Only the most desperate liars, fools and dupes (that is, protestants) could delude themselves into believing that the impure and demonic spawn from hell, Martin Luther, was anything but a deceiver and apostate. Martin Luther rejected the Bible, the Church, and his marriage and vow of Chastity to Jesus Christ and “married” a woman and had children before he died, and as a consequence, was cast into the Eternal Fire of Hell for his heresies, apostasies, infidelities, adulteries, and other mortal sins.

Romans 13:12-14 “Let us therefore cast off the works of darkness, and put on the armor of light. Let us walk honestly, as in the day: not in rioting and drunkenness, not in chambering and impurities, not in contention and envy: But put ye on the Lord Jesus Christ, and make not provision for the flesh in its concupiscences.”

The Bible and the Fathers, Popes, Saints and Doctors of the Church unanimously teach that chastity and virginity is above the marital life

It is the unanimous opinion of the Fathers and Saints of the Church that no one, without exception, can reach the highest kind of union with God without the wonderful virtue of chastity; and that “virgins consecrated to God are most pleasing and dear to Him”. In addition to this, the Catholic Church and *The Council of Trent* also teaches infallibly that it is “**better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony**” which, as we have seen, is a restatement of Our Lord Jesus Christ’s words in the Holy Bible – 1 Corinthians 7.

This, of course, means both inner and outer chastity; for there is no point in being chaste outwardly if the will or intent is unchaste and consents to impure thoughts. Chastity is first-and-foremost found in the heart of man, and that is why even a married man who performs his marital duty can be said to be chaste in a way, that is, in his thoughts, as long as his intention is not to live a lustful life. Thus, “The incorrupt soul is a virgin, even if having a husband.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.201.) But chastity in deeds as well as in thoughts and at all times is of course always superior to this state of marital relations. “**Virginity is better than marriage, however good.**” (St. John Damascene, *Expo. IV.24.*) “**That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.**” (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

Indeed, “As firstfruits are the most delicious, so virgins consecrated to God are most pleasing and dear to him. The spouse in the canticles feedeth among the lilies? One of the sacred interpreters, explaining these words, says, that ‘as the devil revels in the uncleanness of lust, so Christ feeds on the lilies of chastity.’ Venerable Bede asserts that the hymn of the virgins is more agreeable to the Lamb than that of all the other saints.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 7)

Since the countless protestant sects (from the very beginning of their creation in the 16th century by the devil) were especially hostile to the infallible biblical doctrine which teaches that chastity or virginity is much better and a more meritorious and blessed life than the marital life, *The Council of Trent* also had to specifically condemn and anathematize all who dared to oppose this biblical doctrine. Thus, the Church made clear to all this biblical teaching, which means that all who obstinately assert that marriage is above or equal to the state of chastity or virginity are damned and in a state of mortal sin, awaiting the moment of their death when they will enter the eternal Hell where they will be tormented and burn for their wicked, obstinate, impure heresy and false opinion.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, *ex cathedra*: “If any one saith, that the marriage state is to be placed above the state of virginity, or of celibacy, and that it is not better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in

matrimony, **(Matt. 19:11; 1 Cor. 7:25) let him be anathema.**” (Session 14, Canon X, Nov. 11, 1563, on Matrimony; Denzinger #980)

The wicked heresy which states that, “there is no spiritual superiority in celibacy vs. conjugal chastity (sex within marriage)” is utterly false and refuted by the Holy Bible itself as well as the infallible teachings of the Popes. This is what the Church teaches infallibly as its dogma.

Pope Pius XII, *Sacra Virginitas* (# 32), March 25, 1954: **“This doctrine of the excellence of virginity and of celibacy and of their superiority over the married state** was, as We have already said, revealed by our Divine Redeemer and by the Apostle of the Gentiles; so too, **it was solemnly defined as a dogma of divine faith by the holy council of Trent**, and explained in the same way by all the holy Fathers and Doctors of the Church. Finally, We and Our Predecessors have often expounded it and earnestly advocated it whenever occasion offered. **But recent attacks on this traditional doctrine of the Church, the danger they constitute, and the harm they do to the souls of the faithful** lead Us, in fulfillment of the duties of Our charge, to take up the matter once again in this Encyclical Letter, and to reprove these errors which are so often propounded under a specious appearance of truth.”

St. Jerome writes concerning the greatness of chastity and virginity: “I praise wedlock, I praise marriage, but it is because they give me virgins. I gather the rose from the thorns, the gold from the earth, the pearl from the shell. “Doth the plowman plow all day to sow?” Shall he not also enjoy the fruit of his labor? Wedlock is the more honored, the more what is born of it is loved. Why, mother, do you grudge your daughter her virginity? She has been reared on your milk, she has come from your womb, she has grown up in your bosom. Your watchful affection has kept her a virgin. Are you angry with her because she chooses to be a king’s wife and not a soldier’s? She has conferred on you a high privilege; you are now the mother-in-law of God. “Concerning virgins,” says the apostle, “I have no commandment of the Lord.” Why was this? Because his own virginity was due, not to a command, but to his free choice. For they are not to be heard who feign him to have had a wife; for, when he is discussing continence and commending perpetual chastity, he uses the words, “I would that all men were even as I myself.” And farther on, “I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them if they abide even as I.” And in another place, “have we not power to lead about wives even as the rest of the apostles?” Why then has he no commandment from the Lord concerning virginity? Because what is freely offered is worth more than what is extorted by force, and to command virginity would have been to abrogate wedlock. It would have been a hard enactment to compel opposition to nature and to extort from men the angelic life; and not only so, it would have been to

condemn what is a divine ordinance.” (St. Jerome, *Letters of St. Jerome*, Letter 22:20, To Eustochium, A.D. 420) Thus, “... the virtue of chastity... St. Ambrose says that ‘whoever preserves this virtue is an angel, and that whoever violates it is a demon.’” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 17, A.D. 1755) Therefore, “in comparison with chastity and virginity, the life of angels, "It is good for a man not to touch a woman" [1 Cor. 7:1].” (St. Jerome, *Letter XLVIII, To Pammachius*, c. 393 or 394 A.D.)

St. Gregory Nazianzen (c. 329-390): “Hast thou chosen the life of Angels? Art thou ranked among the unyoked? Sink not down to the flesh; sink not down to matter; be not wedded to matter, while otherwise thou remainest unwedded.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVII, Section X)

In the immoral ambiance of our days, it is important for Catholics to read the praises St. John Chrysostom makes in his work “*On Virginity*” of those who choose virginity as a state of life. **He compares virginity with the state of matrimony, to conclude that the former is higher.**

“As you do, I also think that virginity is a good thing, better than the nuptial life. I add that it is as superior to the nuptial life as Heaven is superior to earth, or as Angels to men. Since the Angels are not made of flesh and blood, for them there is no conjugal life. Since they do not live on earth, they are not subject to the disorders of passions and pleasures; they do not need to eat or drink; they are not attracted by a melodious music, a captivating song or a remarkable beauty, finally, they cannot be conquered by any type of softness.

“Man, however, even though he is inferior to the angelic spirits, zealously and carefully seeks to be as much like them as he can. How does he do so? Angels do not marry, neither does the virgin man. Angels live before God always at His service; so does the virgin man. Human nature, which bears the weight of the body, cannot ascend to Heaven as the Angels do; however, to compensate such deficiency, man has the greatest possible consolation, that is, by living pure of body and soul, he can receive and possess in the Eucharist the King of Heaven.

“Can’t you see all the excellence of virginity? Can’t you see how it transforms those who still live clothed in this flesh and makes them equal to Angels? Tell me in what point are those great lovers of virginity, Elias, Eliseus and St. John, different from Angels? In almost nothing. Only in this, that they are Angels in a mortal nature. Regarding the rest, anyone who analyzes them carefully sees that they deserve the same esteem as the angelic spirits. Further, because their condition is far inferior to the Angels, their merit is the greater. For because of their mortal nature, only with much violence and great effort could they attain such an eminent degree of virtue. See how much courage they had and the type of life they lived.” (St. John Chrysostom, *Book of Virginity*, In the Writings of the Roman Breviary, Lesson 3 of the feast of St. Aloysius Gonzaga)

The Bible and the Saints teach that most people will be damned to burn for all eternity in Hell, but chastity greatly increases a person's chance to reach Heaven

Today, one almost never hears anyone speaking about the biblical truth that very few people actually escape eternal damnation in Hell. All virtues that we humans practice increases the chance for us to reach Heaven, but the virtue of chastity is special in helping to save a person's immortal soul since it is very hard to gain for most people; since they are weak, worldly and lustful; and because of this, very few people in this world try to gain it because of their sloth, weakness or bad will. Chastity undoubtedly greatly increases one's chances of reaching Heaven, and it is undoubtedly more effective in helping people escape eternal hell than almost any virtue in the world, but too few in this world seem to care about this fact which, in truth, is one of the most important truths that ever have been revealed to mankind.

Our Lady of Fatima, Portugal, 1917: "**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! ... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God...** [since these spouses marry for carnal and lustful motives or perform unlawful, non-procreative or unnecessary sexual acts with each other.]"

Catholics must understand that **few are saved**. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13 "**Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!**"

Luke 13:24 "**Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.**"

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the "prince" (John 12:31) and "god" (2 Cor. 4:3) of this world. "We know that we are of God, **and the whole world is seated in wickedness.**" (1 John 5:19)

When one reads these infallible and true words of Our Lord that explains to us how few people there are that actually escape the eternal torments in Hell, one can only marvel at the fact that so few people in this world actually desires to become chaste or embrace the monastic life. Chastity greatly increases a person's chance of reaching Heaven, yet almost everyone, and especially the protestants, resists or denies this saving truth with every fiber of their sensual beings. In the former times, the Catholic Church and its members upheld the greatness of the virtue of chastity, and people of every class in society resolved to practice chastity and purity for the sake of saving their immortal souls from the fires of hell. Thus, there was always a considerable portion of humanity that lived as an example of evangelical perfection and virtue to everyone else, and this in turn helped even more people to adopt a more virtuous and chaste lifestyle.

Nowadays, however, the fear of Hell has vanished completely, and that is why no one cares anything for the great virtue of chastity. But the time will come when both married and unmarried shall lift up their voices in lamentation and weeping and curse themselves for refusing to practice the virtue of chastity and purity, but then, it is sadly too late for them. *“And the smoke of their torments shall ascend up for ever and ever: neither have they rest day nor night...”* (Apocalypse 14:11)

St. Leonard of Port Maurice (A.D. 1676-1751), when speaking **on the fewness of the saved, shows us how the Church and Her Fathers and Saints is unanimous in teaching this biblical doctrine:** “After consulting all the theologians and making a diligent study of the matter, he [Suarez] wrote, **The most common sentiment which is held is that, among Christians [Catholics], there are more damned souls than predestined souls.**’ Add the authority of the Greek and Latin Fathers to that of the theologians, and you will find that almost all of them say the same thing. This is the sentiment of Saint Theodore, Saint Basil, Saint Ephrem, Saint John Chrysostom. What is more, according to Baronius it was a common opinion among the Greek Fathers that this truth was expressly revealed to Saint Simeon Stylites and that after this revelation, it was to secure his salvation that he decided to live standing on top of a pillar for forty years, exposed to the weather, a model of penance and holiness for everyone. Now let us consult the Latin Fathers. You will hear Saint Gregory saying clearly, *‘Many attain to faith, but few to the heavenly kingdom.’* Saint Anselm declares, *‘There are few who are saved.’* Saint Augustine states even more clearly, *‘Therefore, few are saved in comparison to those who are damned.’* The most terrifying, however, is Saint Jerome. At the end of his life, in the presence of his disciples, he spoke these dreadful words: *‘Out of one hundred thousand people whose lives have always been bad, you will find barely one who is worthy of indulgence.’* (On *The Little Number of Those Who Are Saved*, by St. Leonard of Port Maurice)

What would not the billions of suffering souls in Hell do, who fell into the most horrifying torments imaginable for the sake of carnal impurities and temptations of the flesh, if they had a second chance to escape their eternal torment? In truth, they would gladly walk on the surface of the Sun, which is millions of degrees hot for a billion times billion years if God enabled them to do so. To choose a single second of sinful pleasure (which is how short this life is compared to eternity) for an **infinite time of excruciating torments and tortures in hell** is unfathomable, and yet, literally the whole world consents to this devilish trap!

Take heed that you, the reader, do not reject this admonishment, for it might be the last time you will hear such words before death suddenly strikes you and the Devil takes you and devours you for all eternity to come! "... Take all states, both sexes, every condition: husbands, wives, widows, young women, young men, soldiers, merchants, craftsmen, rich and poor, noble and plebian. What are we to say about all these people who are living so badly? The following narrative from Saint Vincent Ferrer will show you what you may think about it. He relates that an archdeacon in Lyons gave up his charge and retreated into a desert place to do penance, and that he died the same day and hour as Saint Bernard. After his death, he appeared to his bishop and said to him, '*Know, Monsignor, that at the very hour I passed away, **thirty-three thousand** people also died. Out of this number, **Bernard and myself** went up to Heaven without delay, **three** went to purgatory, and **all the others fell into Hell.***' Our chronicles relate an even more dreadful happening. One of our brothers, well-known for his doctrine and holiness, was preaching in Germany. He represented the ugliness of the sin of impurity so forceful that a woman fell dead of sorrow in front of everyone. Then, coming back to life, she said, '*When I was presented before the Tribunal of God, **sixty thousand** people arrived at the same time from all parts of the world; out of that number, **three** were saved by going to Purgatory, and **all the rest were damned.***' O abyss of the judgments of God! Out of thirty thousand, only five were saved! And out of sixty thousand, only three went to Heaven! **You sinners who are listening to me, in what category will you be numbered?... What do you say?... What do you think?...**" (On *The Little Number of Those Who Are Saved*, by St. Leonard of Port Maurice)

Fr. Martin Von Cochem's masterpiece book "*The Four Last Things*" (that deals specifically with the topics of Hell, the fear of God, death and judgment), explains the frightful truth of Our Lord's words in the Gospel **of how few people there actually are on this earth that even find the path to Heaven even once while living on this earth**, and much less persevere on it until their death:

"Let me ask thee, O reader, what proportion thinkest thou of all who live upon this earth will be saved? Half? or a third part? or perhaps a quarter? Alas, I fear, and not

without good reason, that the number will not be nearly so large. Jesus Christ, who is eternal Truth, His holy apostles, and the Fathers of the Church, all tell us that so it will be.

“What does Christ say about the number of the elect? His words are these: "Many are called, but few are chosen." He repeats these words when He speaks of the guest who had not on a wedding garment: "Bind his hands and his feet, and cast him into the exterior darkness. For many are called, but few chosen." Were nothing more to be found to this intent in the whole of the Scriptures, this passage could not fail to alarm us. But there are many other similar ones, of which I will quote one or two. In the Gospel of St. Matthew we read that Our Lord said: "Enter ye in at the narrow gate, for wide is the gate and broad is the way that leadeth unto destruction, and many there are that go in thereat. How narrow is the gate and strait is the way that leadeth unto life, and few there are that find it." (Matt. 7:13) Are not these words calculated to inspire us with anxiety and apprehension? May not we be amongst those who go in at the wide gate, who walk on the broad road that ends in everlasting perdition? In order that thou mayst better appreciate the meaning of Our Lord's words, and perceive more clearly how few are the elect, observe that Christ did not say that those were few in number who walked in the path to heaven, but that there were but few who found that narrow way. "How strait is the gate that leadeth unto life, and few there are that find it." It is as if the Savior intended to say: The path leading to heaven is so narrow and so rough, it is so overgrown, so dark and difficult to discern, that there are many who, their whole life long, never find it. And those who do find it are exposed constantly to the danger of deviating from it, of mistaking their way and unwittingly wandering away from it, because it is so irregular and overgrown. This St. Jerome says, in his commentary on the passage in question. Again, there are some who when they are on the right road, hasten to leave it, because it is so steep and toilsome. There are also many who are enticed to leave the narrow way by the wiles and deceits of the devil, and thus, almost imperceptibly to themselves, are led downwards to hell.” (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, pp. 212-213)

If people could only open their fleshly eyes and start seeing with their spiritual eyes how short this life and the lust of the flesh is, everyone would immediately become chaste and pure, but no one today wants to contemplate or meditate on the end of all flesh, which is death and decay in the grave. They behave as mentally ill people who willfully forgets that they must die and be judged by our Lord Jesus Christ. The thought of death is indeed powerful to conquer every sin and sinful occasion, but while people know that they must die, they willfully choose to forget this fact, since the very thought of death and change is repugnant to their fleshly beings, and directly associated with the thought of being judged by God for their sins. And so, they choose to forget that they must die and be judged by

God in order to not have to feel any distress, fear or remorse from their evil conscience every time they sin.

But the time will come when they – standing in shame and ignominy in front of the whole world at the day of judgment – will be forced against their will to remember and confess every single sinful and lustful act that they have ever committed from the moment they reached the age of reason to their very last breath, and then, after their just condemnation, their eternal punishment will begin. Their soul shall be separated from their sinful and fleshly rotting body for the sake of their vile and shameful affections and lusts and be cast into the eternal fire “*in the pool burning with fire and brimstone, which is the second death.*” (Apocalypse 21:8)

Indeed, Our Lord Jesus Christ, speaking through an angel, teaches that: “Hell is so hot inside that if the whole world and everything in it were on fire, it could not compare to that vast furnace. The various voices heard in the furnace all speak against God. They begin and end their speech with laments. The souls look like people whose limbs are forever being stretched without relief or pause.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 7) Hence, “Nicholas of Nice, speaking of the fire of Hell, says that nothing on earth could give an idea of it. He adds that if all the trees of the forests were cut down, piled into a vast heap and set on fire, this terrible pile would not be a spark of Hell.” (“The Dogma of Hell, Illustrated by Facts Taken from Profane and Sacred History” by Rev. Father Francois Xavier Schouppe, S.J.)

And so, “When you see anything good and great in the present life, think of the kingdom [of Heaven], and you will consider it as nothing. When you see anything terrible, think of hell, and you will deride it. When you are possessed by carnal desire, think of the fire, think also of the pleasure of sin itself, that it is nothing worth, that it has not even pleasure in it. For if the fear of the laws that are enacted here has so great power as to withdraw us from wicked actions, how much more should the remembrance of things future, the vengeance that is immortal, the punishment that is everlasting? If the fear of an earthly king withdraws us from so many evils, how much more the fear of the King Eternal? Whence then can we constantly have this fear? If we continually hearken to the Scriptures. For if the sight only of a dead body so depresses the mind, how much more must hell and the fire unquenchable, how much more the worm that never dies. If we always think of hell, we shall not soon fall into it. ... Let it be continually spoken of, that you may never fall into it. It is not possible that a soul anxious about hell should readily sin. For hear the most excellent advice, “Remember,” it says, “your latter end” [Sirach 28:6], and you will not sin for ever. A soul that is fearful of giving account cannot but be slow to transgression. For fear being vigorous in the soul does not permit anything worldly to exist in it. For if discourse raised concerning hell so humbles and brings it low, does not the reflection

constantly dwelling upon the soul purify it more than any fire? Let us not remember the kingdom so much as hell. For fear has more power than the promise. And I know that many would despise ten thousand blessings, if they were rid of the punishment, inasmuch as it is even now sufficient for me to escape vengeance, and not to be punished. No one of those who have hell before their eyes will fall into hell. No one of those who despise hell will escape hell. For as among us those who fear the judgment-seats will not be apprehended by them, but those who despise them are chiefly those who fall under them, so it is also in this case. ... Nothing is so profitable as to converse concerning hell. It renders our souls purer than any silver. For hear the prophet saying, "Your judgments are always before me." [From Psalm 17:22, Septuagint] For although it pains the hearer, it benefits him very much." (St. John Chrysostom, *Homily 2 on Second Thessalonians*, On the Fear of Hell)

There is no better way to crush the power of the serpent and his wretched lusts and desires than to constantly, day and night, meditate on Hell and its frightful, eternal, indescribable darkness and torments that will befall all those miserable wretches who refuse to live a virtuous, pure and non-lustful life: "How shall we tie down this wild beast? What shall we contrive? How shall we place a bridle on it? I know none, save only the restraint of hell-fire." (St. John Chrysostom, *De Inani Gloria* or *On Vainglory*, Section 76)

Sad to say, "Unto many this seemeth an hard saying, Deny thyself, take up thy cross, and follow Jesus" (Matt. 16:24). But much harder will it be to hear that last word, "Depart from Me, ye cursed, into everlasting fire" (Matt. 25:41). For they who now willingly hear and follow the word of the Cross, shall not then fear (Psalm 112:7) to hear the sentence of everlasting damnation. This sign of the Cross shall be in the heaven, when the Lord shall come to judgment (Matt. 24:30). Then all the servants of the Cross, who in their lifetime conformed themselves unto Christ crucified, shall draw near unto Christ the Judge with great confidence. Why therefore fearest thou to take up the Cross, which leadeth thee to a kingdom? In the Cross is salvation, in the Cross is life, in the Cross is protection against our enemies, in the Cross is infusion of heavenly sweetness, in the Cross is strength of mind, in the Cross joy of spirit, in the Cross the height of virtue, in the Cross the perfection of holiness. Take up therefore thy Cross and follow Jesus (Luke 14:27), and thou shalt go into life everlasting." (Thomas à Kempis, *The Imitation of Christ*, Book 2, Chapter 12 - Of the King's High Way of the Holy Cross)

St. Teresa of Avila, *The Life of the Holy Mother Teresa of Jesus*, (Written by Herself): "I came to understand the truth I had heard in my childhood, that all things are as nothing, the world vanity, and passing rapidly away. I also began to be afraid that, if I were then to die, I should go down to hell. Though I could not bend my will to be a nun, I saw that the religious state was the best and the safest. And

thus, by little and little, I resolved to force myself into it. The struggle lasted three months. I used to press this reason against myself: The trials and sufferings of living as a nun cannot be greater than those of purgatory, and I have well deserved to be in hell. It is not much to spend the rest of my life as if I were in purgatory, and then go straight to Heaven--which was what I desired. I was more influenced by servile fear, I think, than by love, to enter religion.

“The devil put before me that I could not endure the trials of the religious life, because of my delicate nurture. I defended myself against him by alleging the trials which Christ endured, and that it was not much for me to suffer something for His sake; besides, He would help me to bear it. I must have thought so, but I do not remember this consideration. I endured many temptations during these days. I was subject to fainting-fits, attended with fever,--for my health was always weak. I had become by this time fond of good books, and that gave me life. I read the Epistles of St. Jerome, which filled me with so much courage, that I resolved to tell my father of my purpose,--which was almost like taking the habit; for I was so jealous of my word, that I would never, for any consideration, recede from a promise when once my word had been given.”

In truth, when one compare an eternity in Hell with the small act of giving up sexual intercourse and marriage, the sacrifice seems infinitely small and almost as though it was nothing. If we consider that chastity not only will increase our chances of reaching Heaven and that our eternal glory in Heaven will be greater because of it, but that it also will increase our effectiveness in helping other souls to be saved, this sacrifice seems to be no sacrifice at all. Thus, rising with Christ in perfection, “I have decided that there is nothing I should avoid so much as marriage. I know nothing which brings the manly mind down from the height [of spiritual things] more than a woman’s caresses and that joining of bodies without which one cannot have a wife.” (St. Augustine, *Soliloquia* I, x, 17)

Holy Monasteries of chaste servants of Christ are especially effective in helping humanity, according to Our Lady and the Fathers

Of all the prayers offered up to God, the prayers of His holy and chaste servants in holy monasteries and convents are the most effective of all the prayers in the world in drawing down blessings from Heaven – but not too many people actually understand this saving fact. Heretics, especially, scoff at the notion that those who marry Our Lord and renounce the world are actually doing anything good at all. Some of these heretics even say that it is evil or contrary to the missionary spirit of the gospel to live secluded in a monastery and avoid the world. They also frequently claim it’s against the scripture to require perpetual chastity for priests and religious. The fact of the matter, however, is that the Holy Bible condemns their worldly and sensual worldview and lifestyle, as we have seen.

The Catholic Church always (and especially now during this time of apostasy) needs holy religious who will continue in the virtuous example set by the Holy Saints of the former times. This fact was confirmed when in A.D. 1634 The Blessed Virgin under the title of *Our Lady of Good Success* appeared to the Franciscan Nun, Venerable Mother Mariana de Jesus Torres, in Quito, Ecuador. (This event is approved by Holy Mother Church).

Our Lady solemnly spoke these words regarding the importance of holy monasteries and convents: **“Woe to the world should it lack monasteries and convents! Men do not comprehend their importance, for, if they understood, they would do all in their power to multiply them, because in them can be found the remedy for all physical and moral evils... No one on the face of the earth is aware whence comes the salvation of souls, the conversion of great sinners, the end of great scourges, the fertility of the land, the end of pestilence and wars, and the harmony between nations. All this is due to the prayers that rise up from monasteries and convents.”** (Words of *Our Lady of Good Success* to Venerable Mother Mariana de Jesus Torres)

In truth, not only are all monasteries vitally important for the spiritual and physical well-being of all Christians, but “In every house of Christians, it is needful that there be a virgin, for the salvation of the whole house is that one virgin. When wrath comes upon the whole city, it shall not come upon the house wherein a virgin is.” (St. Athanasius, *Canons, On Virginity*, Canon 98)

St. John Chrysostom posits, “What else is commanded of us but that we live like those intellectual and incorporeal powers [in Heaven]?” (Cf. *Virg.*, XXVII. 2; SC 125,180.) Christ has led New Covenant man to the angelic life (*Hom. XI in Rom.*; PG 60.489). The monastic way of life is the angelic way of life. St. Ephrem calls virginity the “dear friend” of the “Watchers.” “Watchers” is St. Ephrem’s word for the angels (*Hymn I On Virginity*). St. Athanasius the Great says the virgins presented on the earth a “picture of the holiness of the angels.” (*Apol. Const. 33*, PG 25.640; NPNF, p. 252.) Monasticism is essentially pure Christianity, and as such serves as a constant example to married Christians. To St. Chrysostom there is only one purpose for the present life. The present life is designed simply as a groundwork and “starting point” for the life to come. The one who is a foreigner here will be a citizen up there. The one who considers himself a citizen here will be a stranger in heaven, and the one who considers himself a citizen in heaven will be a stranger here (*Exp. in Ps. CXIX*; PG 55.341). If Christians do not learn this lesson this life becomes “worse than a thousand deaths!” (*Stat. Hom. VI*; PG 49.86; NPNF, p. 384.) As such we ought groan for this life as creation does, and not for death (*Stat. Hom. V*; PG 49.71). The present life is a type of school in which men are “under instruction by means of disease, tribulation, temptations, and poverty, and the other apparent evils, with a view to

our becoming fit for the reception of the blessings of the world to come.” (*Hom. X in Rom.*; PG 60.473; NPNF, p. 404.) Monastics are the world’s chief instructors concerning this all important lesson. Chrysostom in very many places emphasizes that the monastic way of life is simply the authentic Christian life.

The monastic way is the way of the Cross. The crucified virgin lives free from troubles of this present life and reveling in happiness (*Exp. in Ps. XLIV*; PG 55.202). The crucified life is best modeled by the monk (*Philogn.*, VI; PG 48.752). There are not two standards of Christian conduct, one for the monk and one for the married man (*Hom. VII in Heb.*; PG 63.67; NPNF, p. 402). St. John Chrysostom writes, “You certainly deceive yourself and are greatly mistaken if you think that there is one set of requirements for the person in the world and another for the monk. The difference between them is that one is married and the other is not: in all other respects they will have to render the same account.” (*Oppugn.*, III; PG 47.372.) The Holy Scriptures do not know two standards, but one single Christian ethic. Chrysostom writes, “Therefore, when Paul orders us to imitate not only the monks, not only the disciples of Christ, but Christ Himself, when he decrees the greatest punishment for those who do not imitate them, how can you say that this way of life is a greater height? For all people must reach the same point! And this is what overturns the whole world, the idea that only the monk is required to show a greater perfection, while the rest are allowed to live in laxity. But this is not true! It is not! ... the same philosophy is demanded of all.” (*Oppugn.*, III; PG 47.374.) The laws governing monks and married Christians are common to both groups, except for those dealing with marriage, and even here St. Paul calls upon the married to imitate the monks (*Hom. VII in Mt.*; PG 57.81-82). All humanity is called upon to return to the original state of purity of Adam and Eve in the garden of Eden and to go beyond it. The Holy Scriptures want all to live the life of the monks, even if they should happen to have wives (*Oppugn.*, III; PG 47.373). Christ asks (not commands) men to lay aside the childish garments of earthly marriage and to put on more fitting and perfect clothes, the clothes of virginity (*Virg.*, XV. 1.5-7; SC 125, p. 146). Parents should do everything they can to raise monastic children. This doesn’t mean that all children must become monks, but they must be trained as “athletes of Christ,” and if they become monks that is a blessing, but it is not insisted upon (*Educ. Lib.*, 19.282-287; SC 188, pp. 102, 104). To oppose monasticism is ignorance so great, that a greater ignorance could not be (*Oppugn.*, III; PG 47.366).

St. Gregory of Nyssa says, “It has been shown that it is not possible for the soul to be united with the incorruptible God in any other way except that it become nearly pure through incorruptness, so that it may attain like by like, setting itself as a mirror looking up at the purity of God, so that the beauty in the soul be formed by participation in and reflection of the original beauty.” (*On Virginity*, Chapter XI) In contrast to the pure and angelic sons and daughters of Our Lord Jesus Christ, “the grosser mind looks down; it bends its

energies to bodily pleasures as surely as the sheep stoop to their pasture; it lives for gorging and still lower pleasures; it is alienated from the life of God, and a stranger to the promise of the Covenants; it recognizes no good but the gratification of the body. It is a mind such as this that “walks in darkness,” (1 John 1:6) and invents all the evil in this life of ours; avarice, passions unchecked, unbounded luxury, lust of power, vain-glory, the whole mob of moral diseases that invade men’s homes.” (St. Gregory of Nyssa, *On Virginity*, Chapter IV)

The Blessed Virgin Mary Herself reveals to us in “*The Mystical City of God*,” the many benefits that adopting a life of obedience, celibacy and chastity will produce in our souls. *Our Lady spoke to by Sister Mary of Agreda, saying*: “My dear daughter, I will not deny thee the instruction thou askest of me with the desire of putting it into practice; but do thou receive it with an appreciative and devout mind, ready to follow it in deed. The wise man says “My son, if thou be surety for thy friend, thou hast engaged fast thy hand to a stranger, thou art ensnared with the words of thy mouth, and caught with thy own words” (Prov. 6, 12). Accordingly he who has made vows to God has bound his own will; so that he has no freedom of acting except according to the will and direction of Him to whom he has bound himself; for he is chained down by the words of his own mouth uttered in the profession of his vows. Before taking his vows, the choice of his ways was in his own hands; but having once bound and obliged himself, let him know that he has entirely lost his liberty and had delivered himself up to God in his superiors. The whole ruin or salvation of souls depends upon the use of their free will; but since most men use it ill and damn themselves, the Most High has established religious life under the sacred vows. Thus the creature, by once using its liberty to make a perfect and prudent choice, can deliver up to his Majesty that very liberty, which so many pervert, if it remains free and unhampered in its choice.

“By these vows the liberty to do evil is happily lost, and the liberty for doing good is assured. It is like a bridle, which leads away from danger and directs into the smooth and sure road. The soul is freed from the slavery and subjection of the passions, and acquires a new power over them, resuming her place as mistress and queen in the government of her kingdom and remaining subject only to the law of grace and the inspirations of the Holy Ghost. If she thus applies her whole will solely to the fulfillment of all that she has promised to God, the Holy Spirit will govern and direct all her operations. The creature thereby passes from the condition and state of a slave to that of a child of the Most High, from an earthly to an angelic life, while the corruption and evil effects of sin cannot exert their full power. It is impossible that thou ever be able in this earthly life to calculate or comprehend, what and how many are the blessings and treasures those souls gather for themselves, who with all their powers and affection strive to fulfill perfectly the vows or their profession. For I assure thee, my dearest, that those who are perfect and punctual in their religious obligations can equal and even surpass the martyrs in merit.

“The order which religious souls should maintain in their desires should be: that they strive to be punctual in fulfilling the obligations of their vows and all the virtues, which are connected with them. Afterwards and secondarily they may engage in voluntary practices, such as are called supererogatory. This order some of the souls, who are misled by the devil to entertain an indiscreet zeal for perfection are wont to invert; thus, while they fail seriously in the obligations of their state, they are eager to add other voluntary exercises and practices, which are usually of small use or benefit, or arise from a spirit of presumption and singularity. They secretly desire to be looked upon as distinguished in zeal and perfection, while in truth they are very far even from the beginning of perfection. I do not wish to see in thee a fault so reprehensible: but first fulfill all the duties of thy vows and of community life, and then thou mayest add what thou canst, according to thy ability and the inspiration of divine grace. This together will beautify thy soul and will make it perfect and agreeable in the eyes of God.” (*The Mystical City of God*, Book 2, Chapter 2)

For many people, the obedience of monastic life seems utterly detestable, but after death, in truth, there will not be a single soul who will regret having adopted the higher and more blessed life of chastity. In contrast, there are undoubtedly billions of souls burning right now in hell who wishes that they had lived a celibate and chaste life.

Blessed Edmund Campion who was a martyr for the faith speaks about this topic in a letter of his: “For I know what liberty there is in obedience, what pleasure in labour, what sweetness in prayer, what dignity in humility, what peace in conflicts, what nobleness in patience, what perfection in infirmity. But the difficulty is to reduce these virtues to practice. And this is your work, to run over a portion of your earthly course in the chariot of Paradise. I, as the poet says, will follow as I can, *non passibus equis*. My dearest brethren, our life is not long enough to thank Christ for revealing these mysteries to us. Which of us would have believed, unless He had called him and instructed him in this school, that such thorns, such filth, such misery, such tragedies, were concealed in the world under the feigned names of goods and pleasures? Which of us would have thought your kitchen better than a royal palace? your crusts better than any banquet? your troubles than others’ contentment? your conflicts than their quiet? your crumbs than their abundance? your vileness than their triumphs and victories? For I ask you whether, if you could all your lives, as they would like, feed your eyes on spectacles, and changes of scene and of company, your eyes would be the stronger? If you fed your ears with news, would they be the fuller? If you gave your mind its lusts, would it be richer? If you fed your body with dainties, could you make it immortal? This is their blunder who are deceived by vanities, and know not what a happy life means. For while they hope and expect great things, they fancy they are making vast progress, and not one in a hundred obtains what he dreamed; and if perchance one obtains it, yet after making allowance for his pains, and his loads of care, the slipperiness of fortune, his disgraceful servility, his fears, plots, troubles,

annoyances, quarrels, crimes, which must always accompany and vex the lovers of the world, he will doubtless find himself to be a very base and needy slave. One sigh of yours for heaven is better than all their clamours for this dirt; one colloquy of yours, where the angels are present, is better than all their parties and debauched drinking-bouts, where the devils fill the bowls. One day of yours consecrated to God is worth more than all their life, which they spend in luxury. My brethren, run as you have begun; acknowledge God's goodness to you, and the dignity of your state. Can any pomp of kings or emperors, any grandeur, any pleasure, I will not say equal, but even shadow forth your honour and consolation? They (I speak of the good among them) fight under Christ their king, with their baggage on their back; you are eased of your burdens, and are called with the beloved disciple to be familiar followers of your Lord. They are admitted to the palace, you to the presence chamber; they to the common pasture, you to the choicest banquets; they to friendship, you to love; they to the treasury, you to the special rewards.

“Think what difficulties they have who even live as they ought in this naughty world; then you will more easily see what you owe to His mercy in calling you out of infinite dangers into His society. How hard it is for them to follow Christ when He marches forth in haste against His enemies, who have wives in their bosoms, children on their shoulders, lands on their backs, cares on their heads, whose feet are bound with cords, whose spirits are well-nigh smothered. Is not your happiness great, whom the King marshals by His side, covers with His cloak, clothes and honours with His own livery? What great thing is it for me to have left friends for Him who left heaven for me? What great thing for me to be a servant to my brethren, when He washed the feet of the traitor Judas? What wonder if I obey my fathers, when He honoured Pilate? What mighty thing for me to bear labours for Him who bore His cross for me? What disgrace if I a sinner bear to be rebuked, when He an Innocent was curst, spit upon, scourged, wounded, and put to death?” (Edmund Campion, *Letters to the Novices*, Prague, Feb. 19th 1577)

In this context of despising the world and its pleasures, Thomas á Kempis, in one of the greatest books ever written called *The Imitation of Christ*, explains to us “Of the Love of Jesus above All Things”: “Blessed is he that understandeth (Psalm 119:1,2) what it is to love Jesus, and to despise himself for Jesus' sake. Thou oughtest to leave thy beloved, for thy beloved (Deut. 6:5; Matt. 22:37; Cant. 2:16); for that Jesus will be loved alone above all things. The love of things created is deceitful and inconstant; the love of Jesus is faithful and persevering. He that cleaveth unto a creature, shall fall with that which is subject to fall; he that embraceth Jesus shall be made strong for ever. Love Him, and keep Him for thy friend, who, when all go away, will not forsake thee, nor suffer thee to perish in the end. Some time or other thou must be separated from all, whether thou wilt or no. Keep close to Jesus both in life and in death, and commit thyself unto His faithfulness, who, when all fail, can alone help thee. Thy Beloved is of that nature, that He will admit of no rival; but will have thy heart alone, and sit on His throne as King. If thou couldest empty

thyself perfectly from all creatures, Jesus would willingly dwell with thee.” (Readings and Prayers for St. Louis-Marie de Montfort’s *Total Consecration to Jesus through Mary*, Day 32 of 33 from *Imitation of Christ*, by Thomas á Kempis, Book 2, Chapter 7, Of the Love of Jesus above All Things)

The Son of God speaks on how a man should reason: “Pride is meaningless, since it is not the recipient who should be praised for goods given him, but the giver. Greed is meaningless, since all the things of earth will be left behind. **Lust is nothing but filth.** Therefore I do not desire these things but want to follow the will of my God whose reward will never come to an end, whose good gifts never grow old...” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 2, Chapter 25)

Holy communities of men and women that was both married and unmarried practiced the evangelical, monastic lifestyle of chastity and purity both before and after the promulgation of the Gospel

Many holy communities, both before and after the promulgation of the Gospel, followed God’s wondrous and splendid instruction on virtue and purity by choosing to live lives of piety, virtue, mortification and chastity, limiting their marital relations to a bare minimum or necessity in order to nurture and increase graces for themselves, their children and the whole world. The men and the women lived separated in holy communities, but met when the time of conception was most advantageous. They did not, however, have marital relations every time conception was most advantageous, but generally tried to have as little marital relations as possible, while also producing holy offspring for Our Lord. Thus, most of their life was spent in chastity, holiness and purity, and they also produced offspring for the love of our Lord and Creator while living such a good life. By the grace of God, many spouses also resolved to practice complete abstinence and chastity and thus acquired a greater crown in Heaven for their wonderful purity: “More blessed indeed are those marriages to be reckoned, where the parties concerned, whether after the procreation of children, or even through contempt of such an earthly progeny, have been able with common consent to practice self-restraint toward each other: both because nothing is done contrary to that precept whereby the Lord forbids a spouse to be put away (for he does not put her away who lives with her not carnally, but spiritually), and because that principle is observed to which the apostle gives expression, "It remaineth, that they that have wives be as though they had none" [1 Cor. 7:29].” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 14, Section 39, c. 394 A.D.)

Anne Catherine Emmerich wrote the following interesting information when explaining how some of these virtuous people lived before the promulgation of the Gospel. She said, speaking concerning “The Ancestors Of St. Anne – The Essenes”:

“Until Isaiah assembled these people together and gave them a more regular organization, they were scattered about the land of Israel, leading lives of piety and intent on mortification. They wore their clothes without mending them till they fell off their bodies. They fought particularly against sexual immorality, and often by mutual consent lived in continence for long periods, living in huts far removed from their wives. When they lived together as husband and wife, it was only with the intention of producing a holy offspring which might bring nearer the coming of the Savior. I saw them eating apart from their wives; the wife came to take her meal after the husband had left the table. There were ancestors of St. Anne and of other holy people among these early Essenes.” (*The Life of the Blessed Virgin Mary* by Anne Catherine Emmerich)

According to Wikipedia: “The Essenes were a sect of Second Temple Judaism that flourished from the 2nd century BC to the 1st century AD which some scholars claim seceded from the Zadokite priests. Being much fewer in number than the Pharisees and the Sadducees (the other two major sects at the time), the Essenes lived in various cities but congregated in communal life dedicated to asceticism, voluntary poverty, daily immersion, and abstinence from worldly pleasures, including (for some groups) celibacy. Many separate but related religious groups of that era shared similar mystic, eschatological, messianic, and ascetic beliefs. These groups are collectively referred to by various scholars as the "Essenes." Josephus records that Essenes existed in large numbers, and thousands lived throughout Roman Judæa.”

Josephus describes this pious collection of pure and chaste men and women that lived in a similar way that monks and nuns now live in his work *The Jewish War*.

Flavius Josephus, *The Jewish War*, Book II, Chapter 8: “For three forms of philosophy are pursued among the Judeans: the members of one are Pharisees, of another Sadducees, and the third [school], who certainly are reputed to cultivate seriousness, are called Essenes; although Judeans by ancestry, they are even more mutually affectionate than the others. Whereas these men shun the pleasures as vice, they consider self-control and not succumbing to the passions virtue. And although there is among them a disdain for marriage, adopting the children of outsiders while they are still malleable enough for the lessons they regard them as family and instill in them their principles of character: without doing away with marriage or the succession resulting from it, they nevertheless protect themselves from the wanton ways of women, having been persuaded that none of them preserves her faithfulness to one man.

“Since [they are] despisers of wealth—their communal stock is astonishing—, one cannot find a person among them who has more in terms of possessions. For by a law,

those coming into the school must yield up their funds to the order, with the result that in all [their ranks] neither the humiliation of poverty nor the superiority of wealth is detectable, but the assets of each one have been mixed in together, as if they were brothers, to create one fund for all. They consider olive oil a stain, and should anyone be accidentally smeared with it he scrubs his body, for they make it a point of honor to remain hard and dry, and to wear white always. Hand-elected are the curators of the communal affairs, and indivisible are they, each and every one, [in pursuing] their functions to the advantage of all.

“No one city is theirs, but they settle amply in each. And for those school-members who arrive from elsewhere, all that the community has is laid out for them in the same way as if they were their own things, and they go in and stay with those they have never even seen before as if they were the most intimate friends. For this reason they make trips without carrying any baggage at all—though armed on account of the bandits. In each city a steward of the order appointed specially for the visitors is designated quartermaster for clothing and the other amenities. Dress and also deportment of body: like children being educated with fear. They replace neither clothes nor footwear until the old set is ripped all over or worn through with age. Among themselves, they neither shop for nor sell anything; but each one, after giving the things that he has to the one in need, takes in exchange anything useful that the other has. And even without this reciprocal giving, the transfer to them [of goods] from whomever they wish is unimpeded.

“Toward the Deity, at least: pious observances uniquely [expressed]. Before the sun rises, they utter nothing of the mundane things, but only certain ancestral prayers to him, as if begging him to come up. After these things, they are dismissed by the curators to the various crafts that they have each come to know, and after they have worked strenuously until the fifth hour they are again assembled in one area, where they belt on linen covers and wash their bodies in frigid water. After this purification they gather in a private hall, into which none of those who hold different views may enter: now pure themselves, they approach the dining room as if it were some [kind of] sanctuary. After they have seated themselves in silence, the baker serves the loaves in order, whereas the cook serves each person one dish of one food. The priest offers a prayer before the food, and it is forbidden to taste anything before the prayer; when he has had his breakfast he offers another concluding prayer. While starting and also while finishing, then, they honor God as the sponsor of life. At that, laying aside their clothes as if they were holy, they apply themselves to their labors again until evening. They dine in a similar way: when they have returned, they sit down with the visitors, if any happen to be present with them, and neither yelling nor disorder pollutes the house at any time, but they yield conversation to one another in order. And to those from outside, the silence of those inside appears as a kind of shiver-inducing mystery. The reason for this is their continuous sobriety and the rationing of food and drink among them—to the point of fullness.

“As for other areas: although there is nothing that they do without the curators’ having ordered it, these two things are matters of personal prerogative among them: [rendering] assistance and mercy. For helping those who are worthy, whenever they might need it, and also extending food to those who are in want are indeed left up to the individual; but in the case of the relatives, such distribution is not allowed to be done without [permission from] the managers. Of anger, just controllers; as for temper, able to contain it; of fidelity, masters; of peace, servants. And whereas everything spoken by them is more forceful than an oath, swearing itself they avoid, considering it worse than the false oath; for they declare to be already degraded one who is unworthy of belief without God. They are extraordinarily keen about the compositions of the ancients, selecting especially those [oriented] toward the benefit of soul and body. On the basis of these and for the treatment of diseases, roots, apotropaic materials, and the special properties of stones are investigated.

“To those who are eager for their school, the entry-way is not a direct one, but they prescribe a regimen for the person who remains outside for a year, giving him a little hatchet as well as the aforementioned waist-covering and white clothing. Whenever he should give proof of his self-control during this period, he approaches nearer to the regimen and indeed shares in the purer waters for purification, though he is not yet received into the functions of communal life. For after this demonstration of endurance, the character is tested for two further years, and after he has thus been shown worthy he is reckoned into the group. Before he may touch the communal food, however, he swears dreadful oaths to them: first, that he will observe piety toward the deity; then, that he will maintain just actions toward humanity; that he will harm no one, whether by his own deliberation or under order; that he will hate the unjust and contend together with the just; that he will always maintain faithfulness to all, especially to those in control, for without God it does not fall to anyone to hold office, and that, should he hold office, he will never abuse his authority—outshining his subordinates, whether by dress or by some form of extravagant appearance; always to love the truth and expose the liars; that he will keep his hands pure from theft and his soul from unholy gain; that he will neither conceal anything from the school-members nor disclose anything of theirs to others, even if one should apply force to the point of death. In addition to these, he swears that he will impart the precepts to no one otherwise than as he received them, that he will keep away from banditry, and that he will preserve intact their school’s books and the names of the angels. With such oaths as these they completely secure those who join them.

“Those they have convicted of sufficiently serious errors they expel from the order. ... Now with respect to trials, [they are] just and extremely precise: they render judgment after having assembled no fewer than a hundred, and something that has been determined by them is non-negotiable. There is a great reverence among them for—next to God—the name of the lawgiver, and if anyone insults him he is punished by death. They make it point of honor to submit to the elders and to a majority. So if ten were seated together, one

person would not speak if the nine were unwilling. They guard against spitting into [their] middles or to the right side and against applying themselves to labors on the seventh days, even more than all other Judeans: for not only do they prepare their own food one day before, so that they might not kindle a fire on that day, but they do not even dare to transport a container...

“They are divided into four classes, according to their duration in the training, and the later-joiners are so inferior to the earlier-joiners that if they should touch them, the latter wash themselves off as if they have mingled with a foreigner. [They are] long-lived, most of them passing 100 years—as a result, it seems to me at least, of the simplicity of their regimen and their orderliness. Despisers of terrors, triumphing over agonies by their wills, considering death—if it arrives with glory—better than deathlessness. The war against the Romans proved their souls in every way: during it, while being twisted and also bent, burned and also broken, and passing through all the torture-chamber instruments, with the aim that they might insult the lawgiver or eat something not customary, they did not put up with suffering either one: not once gratifying those who were tormenting [them], or crying. But smiling in their agonies and making fun of those who were inflicting the tortures, they would cheerfully dismiss their souls, [knowing] that they would get them back again.

“For the view has become tenaciously held among them that whereas our bodies are perishable and their matter impermanent, our souls endure forever, deathless: they get entangled, having emanated from the most refined ether, as if drawn down by a certain charm into the prisons that are bodies. But when they are released from the restraints of the flesh, as if freed from a long period of slavery, then they rejoice and are carried upwards in suspension. ... For the base, on the other hand, they separate off a murky, stormy recess filled with unending retributions. ... For the good become even better in the hope of a reward also after death, whereas the impulses of the bad are impeded by anxiety, as they expect that even if they escape detection while living, after their demise they will be subject to deathless retribution. These matters, then, the Essenes theologize with respect to the soul, laying down an irresistible bait for those who have once tasted of their wisdom.

“There are also among them those who profess to foretell what is to come, being thoroughly trained in holy books, various purifications, and concise sayings of prophets. Rarely if ever do they fail in their predictions.

“There is also a different order of Essenes. Though agreeing with the others about regimen and customs and legal matters, it has separated in its opinion about marriage. For they hold that those who do not marry cut off the greatest part of life, the succession, and more: if all were to think the same way, the line would very quickly die out. To be sure, testing the brides in a three-year interval, once they have been purified three times as a test of their being able to bear children, they take them in this manner; but they do not continue having intercourse with those who are pregnant, demonstrating that the need for marrying is not because of pleasure, but for children. Baths [are taken] by the women

wrapping clothes around themselves, just as by the men in a waist-covering. Such are the customs of this order.” (This deliberately literal translation of the Greek is from Steve Mason, *Flavius Josephus: translation and commentary*, vol. 1b: *Judean War*)

We are not, however, still living in the Old Covenant. Today, after the coming of Our Lord Jesus Christ, the standard of “perfection” and spiritual maturation is much higher (St. John Chrysostom, *Virg.*, *XLIV*. 1.12-13; SC 125. p. 252). Thus, “Since we have been vouchsafed a larger and more perfect teaching, God having no longer spoken by the prophets, but ‘having in these last days spoken to us by His Son,’ let us show forth a conversation far higher than theirs, and suitable to the honor bestowed on us. Strange would it be that He should have so far lowered Himself, as to choose to speak to us no longer by His servants, but by His own mouth, and yet we should show forth nothing more than those of old. They had Moses for their teacher, we, Moses’ Lord. Let us then exhibit a heavenly wisdom worthy of this honor, and let us have nothing to do with the earth” (St. John Chrysostom, *Hom. XV in Jn.*; PG 59.100-101).

God, who knows us better than ourselves, knows that man is weak and that man will fall into temptation when the chance to gratify the temptation is present. Thus, He ordained through the Holy Spirit that holy communities of men and women should be formed that lived a most exemplary and pure life. Sadly, these kinds of communities of true Catholics does not exist anymore, but by the grace of God and in accordance to prophecies that prophesy a renewal of things and of the Church, people will resolve to imitate these holy people. These people are, as it were, the life-blood of the whole human civilization and their prayers rise up to God as a perfect offering, and thus, the effect of such communities are always spiritually fruitful and advantageous for the world. Spouses should seriously consider practicing chastity unto the end of their lives for the sake of begetting spiritual children instead of fleshly or carnal children; because the spiritual is so much higher than the carnal as much as Heaven is above the Earth or the angels above men. **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116, 392 A.D.)

Thus, the spouses who promise to be chaste until death beget eternal and spiritual children instead of fleshly and perishable children. St. Caesarius of Arles says, “You do not want to have a [fleshly] child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only sterility of a very pious wife is chastity.” (*Sermon 52:4*)

The Church from the very beginning has always taught and encouraged married and unmarried people to adopt a life of perfect chastity and virginity, and this teaching, as we have seen, is based on the teaching of the Apostles and the Holy Scripture. It is for this reason that *The Catechism of the Council of Trent* and the bishops and theologians of the Council who were instrumental in writing the Catechism recommended virginity and chastity to all in human society, whether old or young, teaching that: “For, now that the human race is increased, not only is there no law rendering marriage obligatory on any one, but, on the contrary, virginity is highly extolled and strongly recommended in the Sacred Scriptures to every one, as superior to the marriage state.”

Tertullian (c. 160-225), and early Christian author and Church Father, exhorted all churchmen in A.D. 204 to embrace chastity and virginity when he wrote: “How many men, therefore, and how many women, in Ecclesiastical Orders, owe their position to continence, who have preferred to be wedded to God; who have restored the honor of their flesh, and who have already dedicated themselves as sons of that future age, by slaying in themselves the concupiscence of lust, and that whole propensity which could not be admitted within Paradise!” (*On Exhortation to Chastity*, Chapter 13)

It must be said, however, that everyone who chooses the admirable and superior state of chastity or virginity must not and cannot call himself better or more holy than a person who lives in the state of marriage. It is for God to reward a person for their deeds, and he who exalts himself on this earth shall surely be thrust into hell for his pride and presumption. Our Lord Jesus Christ is clear that “whosoever shall exalt himself shall be humbled: and he that shall humble himself shall be exalted.” (Matt. 23:12) If the chaste as well as the married have done their duty well, let them say in all humility, “*We are unprofitable servants; we have done that which we ought to do.*” (Luke 17:10) Whether chaste or married, we must all account ourselves sinners worthy of nothing but eternal hellfire and suffering, for without God’s grace and the merit of Christ’s suffering and blood shed for our sins, we would all have ended up in hell in the eternal fire “*where their worm dieth not, and the fire is not extinguished.*” (Mark 9:43)

St. Cyril of Jerusalem, *Catechetical Lectures*, On Chastity: “Nor again, on the other hand, in maintaining thy chastity be thou puffed up against those who walk in the humbler path of matrimony. For as the Apostle saith, “Let marriage be had in honor among all, and let the bed be undefiled.” Thou too who retainest thy chastity, wast thou not begotten of those who had married? Because thou hast a possession of gold, do not on that account reprobate the silver. But let those also be of good cheer, who being married use marriage lawfully; who make a marriage according to God’s ordinance, **and not of wantonness for the sake of unbounded license; who recognize seasons of abstinence, that they may give themselves unto**

prayer; who in our assemblies bring clean bodies as well as clean garments into the Church; who have entered upon matrimony for the procreation of children, but not for indulgence.” (On the Ten Points of Doctrine, *Lecture IV*, Section 25.--Of the Body)

While monasticism is to be preferred to marriage, it is to be preferred as a “better” above a “good”, and not as a “good” above an “evil.” Hence St. Gregory of Nazianzus writes, “It is good for one to be tied in marriage, temperately though, rendering more to God than to sexual relations. It is better to be free of these bonds, rendering everything to God and to the things above... Marriage is concerned about spouse and loved ones. Whereas for virginity, it is Christ.” (*On Self-Restraint*, PG 37, 643A-644A)

Marriage not only remains good and honorable after the promulgation of the Gospel and the New Law, but itself has experienced a radical transformation. In fact, the essence of earthly marriage deepens in the New Covenant and more graphically shows forth its prototype. Marriage is a “mystery and a type of a mighty thing” according to the great St. Chrysostom (*Hom. XII in Col.*; PG 62.387; NPNF, p. 317). Earthly marriage in the New Covenant is designed to show forth the true “spiritual marriage” (Chrysostom, *Catech.*, 1.1.3; SC 50, p. 10) between Christ and the Church, and between Christ and the individual believing soul. This is the true glory of Christian marriage between God and man. Earthly marriage robs a virgin of her virginity. Spiritual marriage with Christ takes many, including those who have already lost their virginity, and re-creates them as virgins. Spiritual marriage restores virginity, making non-virgins virgins. “In the world virgins remain such before marriage, but not so after marriage. Here it is not like that. But even if they are not virgins before marriage, after the marriage they become virgins. Thus the whole Church is a virgin.” (Chrysostom, *Hom. XXIII in 2 Cor.*; PG 61.553-554.) St. Ephrem writes, “O you, Virginity, your destruction is simple for all, but your restoration is easy only for the Lord of all.” (*Hymn 2 On Virginity*, and, *Hymn 8 On Epiphany*)

The glory of this spiritual marriage is also witnessed by the fact that, unlike earthly suitors who are looking for beauty and wealth, Christ took to Himself the most uncomely and impoverished of brides and made her comely and wealthy (Chrysostom, *Hom. XX in Eph.*; PG 62.137ff). The earthly dowry contract is a type of the covenant between God and man effected in the promises of obedience to the Bridegroom in Holy Baptism. Through a spiritual birth one enters into a spiritual marriage, not of passion or the flesh, but “wholly spiritual, the soul being united to God by a union unspeakable, and which he alone knoweth.” (*Ibid.*, PG 62.141; NPNF. p. 148.) The ultimate nuptial chamber is in heaven, where there is a beauty preserved for eternity not subject to aging, disease, or anxiety, but is “ever-blooming.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.202)

In the same vein St. Ephrem the Syrian writes concerning the “bridal couch of delights”, “You have exchanged the transitory bridal couch for the bridal couch whose blessings are unceasing.” (*Hymn 24 On Virginity*) If the bridal chamber be so beautiful, asks St. John Chrysostom, what will the Bridegroom be like? (*Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.202.) Chrysostom graphically describes the union of Christ and the believer in the reception of the Holy Eucharist in the imagery of the consummation of earthly marriage via intercourse, “But what shall I say? It is not in this way only that I have shown My love to thee, but by what I have suffered. For thee I was spit upon, I was scourged. I emptied myself of glory, I left My Father and came to thee, who dost hate Me, and turn from Me, and art loath to hear My Name. I pursued thee, I ran after thee, that I might overtake thee. I united and joined thee to myself, ‘eat Me, drink Me,’ I said. Above I hold thee, and below I embrace thee. Is it not enough for thee that I have thy First-fruits above? Doth not this satisfy thy affection? I descended below: I not only am mingled with thee, I am entwined in thee. I am masticated, broken into minute particles, that the interspersion, and commixture, and union may be more complete. Things united remain yet in their own limits, but I am interwoven with thee. I would have no more any division between us. I will that we both be one.” (Chrysostom, *Hom. XV in 1 Tim.*; PG 62.586; NPNF, pp. 463-464.) “Let this be blended into that flesh. This is effected by the food which He hath freely given us, desiring to show the love which He hath for us; He hath kneaded up His body with ours, that we might be a certain One thing, like a body joined to a head. ... He hath given to those who desire Him not only to see Him, but even to touch, and eat Him, and fix their teeth In His flesh, and to embrace Him, and satisfy all their love.” (Chrysostom, *Hom. XLVI in Jn.*; PG 59.260; NPNF. p. 166)

The reception of the Holy Gifts of God is the ultimate blending of flesh for Christians to embrace Christ and to satisfy all their love in the spiritual union. “This body that He given to us both to hold and to eat; a thing appropriate to intense love.” (Chrysostom, *Homily XXIV in 1 Cor.*; PG 61.204; NPNF. p. 143.) As earthly lovers are joined in a week long marriage feast, so the lover of Mankind weds Himself in Holy Baptism to the neophytes (newcomers), and the Bright Week festivities serve as a type of heavenly wedding feast. St. Ephrem the Syrian writes, “The soul is Your bride, the body Your bridal chamber, Your guests are the senses and thoughts. And if a single body is a wedding feast for You, how great is Your banquet for the whole Church?” (*Hymns on Paradise*) As in all typology the reality exceeds the type, for “no lover, even if he be violently mad, is so inflamed with his loved one as is God in His desire for the salvation of our souls.” (*Trois Catéchèses Baptismales*, 2.3-6) God wishes to unite with us more than any lover with his beloved (*Exp. in Ps. CXIV*; PG 55.316). Tertullian used similar graphic language to describe how Christ loves pious Christian women martyrs who refused to wear cosmetics and completely rejected the vanity it entails. “Go forth now to martyrdom already arrayed in the cosmetics and ornaments of prophets and apostles; drawing your whiteness from simplicity, your

ruddy hue from modesty; painting your eyes with bashfulness, and your mouth with silence; implanting in your ears the words of God; fitting on your necks the yoke of Christ... Thus painted, you will have God as your Lover!" (*De Cultu Feminarum*, II.XIII.7.35-45; CCSL I, p. 370; ANF, p. 25)

St. Augustine, *On Christian Doctrine*, A.D. 397: "For, if it was possible for one man to use many wives with chastity, it is possible for another to use one wife with lust. And I look with greater approval on the man who uses the fruitfulness of many wives for the sake of an ulterior object, than on the man who enjoys the body of one wife for its own sake. For in the former case the man aims at a useful object suited to the circumstances of the times; in the latter case he gratifies a lust which is engrossed in temporal enjoyments. And those men to whom the apostle permitted as a matter of indulgence to have one wife because of their incontinence, [1 Cor. 7] were less near to God than those who, though they had each of them numerous wives, yet just as a wise man uses food and drink only for the sake of bodily health, used marriage only for the sake of offspring. And, accordingly, if these last had been still alive at the advent of our Lord, when the time not of casting stones away but of gathering them together had come, [Eccles. 3:5] they would have immediately made themselves eunuchs for the kingdom of heaven's sake. For there is no difficulty in abstaining unless when there is lust in enjoying. And assuredly those men of whom I speak knew that wantonness even in regard to wives is abuse and intemperance, as is proved by Tobit's prayer when he was married to his wife. For he says: "Blessed art Thou, O God of our fathers, and blessed is Thy holy and glorious name for ever; let the heavens bless Thee, and all Thy creatures. Thou madest Adam, and gavest him Eve his wife for an helper and stay. . . . And now, O Lord, Thou knowest that I take not this my sister for lust, but uprightly: therefore have pity on us, O Lord" [Tobit 7:5-7]." (Book III, Chapter 18, Section 27.--We Must Take into Consideration the Time at Which Anything Was Enjoyed or Allowed.)

God might want a more virtuous, holy and pure way of life for a couple

The path to purity and perfection if one of the spouses is barren, is to perform the sexual act with the hope that God will grant a miracle of conception. This has happened numerous times throughout history and still happens even today. *The Golden Legend* tells us how the Blessed Virgin Mary's parents was granted this miracle of conception:

"I have seen thy shame [St. Joachim] and heard the reproach. That thou art barren is to thee no reproach by right, and God is avenger of sin and not of nature. And when he closeth the belly or womb, he worketh so that he openeth it after, more marvelously. And the fruit that shall be born shall not be seen to come forth by

lechery, but that it be known that it is of the gift of God. The first mother of your people was Sara, and she was barren unto the ninetieth year, and had only Isaac, to whom the benediction of all people was promised. And was not Rachel long barren? And yet had she not after Joseph, that held all the lordship of Egypt? Which was more strong than Samson, and more holy than Samuel? And yet were their mothers barren. Thus mayst thou believe by reason and by example that the children long awaited be wont to be more marvelous. And therefore Anne thy wife shall have a daughter, and thou shalt call her Mary [The Blessed Virgin Mary], and she, as ye have avowed, shall be from her infancy sacred unto our Lord, and shall be full of the Holy Ghost..." (*The Golden Legend or The Lives of The Saints*, Vol 5, p. 59: The Nativity of Our Blessed Lady)

There is no guarantee, however, that God will grant barren couples children. In truth, God may want you to remain childless and then you have to accept this fact. There are many reasons why God would want this. One of the most common reasons for this is because God knows you will serve Him more devotedly because of it and that you will be of greater use in saving your own soul and the souls of other people, since, if you have no children, you will have more time to help and convert others and save yourself; instead of caring for your family or children. Thus, "now that the resurrection is at our gates, and we do not speak of death, but advance toward another life better than the present, the desire for posterity is superfluous [since the world is filled with people]. If you desire children, you can get much better children now, a nobler childbirth and better help in your old age, if you give birth by spiritual labor." (St. John Chrysostom, *On the Sacred Institution of Marriage*, Homily One)

In truth, "now [in the New Law] no one who is made perfect in piety seeks to have sons, save after a spiritual sense; but then [in the Old Law] it was the work of piety itself to beget sons even after a carnal sense: in that the begetting of that people was fraught with tidings of things to come [of the birth of the Savior], and pertained unto the prophetic dispensation." (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 19, A.D. 401)

There are also many examples in the Bible of God granting barren couples holy children first after they made a vow of raising the child in holiness and in the service of God. St. John the Baptist and Samson are just two examples of many. *The Golden Legend* tells us how St. John the Baptist's parents was granted this miracle of conception:

"These two, Zachariah and his wife Elizabeth [the parents of John the Baptist], were just before our Lord, living in all the justifications, and holding all the commandments of the law without murmur or complaint, praising and thanking our Lord God. They had no children, for the holy woman was barren. They had great

desire to have a son that might be bishop of the law by succession of lineage after Zachariah, and hereof had they in their youth prayed much to our Lord, but when it pleased not unto our Lord, they took it a worth and thanked God of all. They served the more devoutly our Lord God, for they had no charge but only to serve and attend unto him. Many there be that withdraw them from the service and love of our Lord for the love of their children.” (*The Golden Legend or The Lives of The Saints*, Vol 3: The Nativity of St. John Baptist)

However, God may also want you to use your time and effort in giving birth to spiritual children, which is far greater than giving birth to fleshly children. Thus, a couple should not mourn the lack of a child, but instead thank God for showing them that He wishes them to do something else with their time. St. John Chrysostom writes concerning infertility, “Let women not be distressed when they have no children: instead, let them give evidence of a thankful disposition and have recourse to the Creator and direct their request to him, the Lord of nature, not attributing childbirth to the intercourse of the partners nor to any other source than the Creator of everything.” (*Homilies on Genesis*, Homily XXI; PG 53.178)

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 51:4: “Therefore, those to whom God is unwilling to give children should not try to have them by means of magical herbs or signs or evil charms. It is becoming proper for Christians especially not to seem to fight against the dispensation of Christ by cruel, wicked boldness. Just as women whom God wants to bear more children must not take medicines to prevent their conception, so those whom God wished to remain sterile should desire and seek this gift from God alone. They should always leave it to divine Providence, asking in their prayers that God in His goodness may deign to grant what is best for them. Those women whom God wants to bear children should take care of all that are conceived, or give them to someone else to rear. As many as they kill after they are already conceived or born, before the tribunal of the eternal Judge they will be held guilty of so many murders. If women attempt to kill the children within them by evil medicines, and themselves die in the act, they become guilty of three crimes on their own: suicide, spiritual adultery, and murder of the unborn child. Therefore, women do wrong when they seek to have children by means of evil drugs. They sin still more grievously when they kill the children who are already conceived or born, and when by taking impious drugs to prevent conception they condemn in themselves the nature which God wanted to be fruitful. Let them not doubt that they have committed as many murders as the number of the children they might have begotten.”

God also sometimes wants a couple to take in orphans and love them as if they were their own children; and barrenness can certainly be a result of this will of the Lord. A good

couple should not be saddened if they are not given children through the natural way, but rejoice in the Lord and pray to Him fervently to be told what He wants them to do instead of raising their own fleshly children. They must love their adopted children as much as if they were their own, and not place the evil and worldly custom of loving humans just because they are of the same blood above the spiritual law that says that we must love all in the same way, whether they are of the same fleshly and temporal family as our own or not. St. John Chrysostom writes, "For that it is the business of widows—I speak of the bringing up of children—hear Paul saying, "If she hath brought up children" (1 Tim. 5:10); and again, "She shall be saved through the child-bearing," (he has not said through her husband,) if they continue in faith and love and sanctification with sobriety" (1 Tim. 2:15)." (*Homilies on the First Epistle of St. Paul to the Thessalonians*, Homily VI, 1 Thess. iv. 9-13, Ver. 13)

The Blessed Virgin Mary's Life is the foundation of all chaste servants of Christ

Our Beloved Mother, Lady and Queen, The Blessed Virgin Mary, spoke to Sister Mary of Agreda (1602-1665), Spain, in a spiritual revelation recorded in the book *"The Mystical City of God,"* and explained the great necessity for all people to control their eyes, and to not set their eyes on things that might disturb their souls. She also told Sr. Mary of Agreda that Her own life was the foundation of the pure and chaste life of all religious and chaste servants of Our Lord, which is a fact that was not known publicly to many people at that time. In fact, Our Lady's *"four vows of poverty, obedience, chastity and enclosure pleased the Lord very much, and I [The Blessed Virgin Mary] merited thereby that the Godfearing in the Church and in the law of grace are drawn to live under these vows, as is the custom in the present time."*

The Virgin Mary spoke to Sister Mary of Agreda, saying: "My daughter, among the great and ineffable favors of the Omnipotent in the course of my life, was the one which thou has just learned and described; for by this clear vision of the Divinity and of the incomprehensible essence I acquired knowledge of the most hidden sacraments and mysteries, and in this adornment and espousal I received incomparable blessings and felt the sweetest workings of the Divinity in my spirit. My desire to take the four vows of poverty, obedience, chastity and enclosure pleased the Lord very much, and I merited thereby that the Godfearing in the Church and in the law of grace are drawn to live under these vows, as is the custom in the present time. This was the beginning of that which you religious practice now, fulfilling the words of David in the forty-fourth psalm: "After Her shall virgins be brought to the King;" for the Lord ordained that my aspirations be the foundation of religious life and of the evangelical law. I fulfilled entirely and perfectly all that I

proposed to the Lord, as far as was possible in my state of life; **never did I look upon the face of a man, not even on that of my husband Joseph, nor on that of the angels, when they appeared to me in human form, though I saw and knew them all in God. Never did I incline toward any creature, rational or irrational, nor toward any human operation or tendency.** But in all things I was governed by the Most High, either directly by Himself or indirectly through the obedience, to which I freely subjected myself.

“Be careful therefore, my daughter, and fear so dreadful a danger; by divine assistance of grace raise thyself above thyself, never permitting thy will to consent to any disorderly affection or movement. I wish thee to consume thyself in dying to thy passions and in becoming entirely spiritualized, so that having extinguished within thee all that is of earth, thou mayest come to lead an angelic life and conversation. In order to deserve the name of spouse of Christ, thou must pass beyond the limits and the sphere of a human being and ascend to another state and divine existence. Although thou art earth, thou must be a blessed earth, without the thorns of passion, one whose fruit is all for the Lord, its Master. If thou hast for thy Spouse that supreme and mighty Lord, who is the King of kings and the Lord of lords, consider it beneath thy dignity to turn thy eyes, and much more thy heart, toward such vile slaves, as are the human creatures, for even the angels love and respect thee for thy dignity as spouse of the Most High. If even among men it is held to be a daring and boundless insolence in a plebeian to cast longing eyes upon the spouse of a prince, what a crime would it be to cast them on the spouse of the heavenly and omnipotent King? And it would not be a smaller crime if she herself would receive and consent to such familiarity. Consider and assure thyself that the punishment reserved for this sin is inconceivably terrible and I do not show it to thee visibly, lest thou perish in thy weakness. I wish that for thee my instructions suffice to urge thee to the fulfillment of all I admonish and to imitate me as my disciple, as far as thy powers go. Be also solicitous in recalling this instruction to the mind of thy nuns and in seeing that they live up to it.

“My daughter, the greatest happiness, which can befall any soul in this mortal life, is that the Almighty call her to his house consecrated to his service. For by this benefit He rescues the soul from a dangerous slavery and relieves her of the vile servitude of the world, where, deprived of true liberty, she eats her bread in the sweat of her brow. Who is so dull and insipid as not to know the dangers of the worldly life, which is hampered by all the abominable and most wicked laws and customs introduced by the astuteness of the devil and the perversity of men? The better part is religious life and retirement; in it is found security, outside is a torment and a stormy sea, full of sorrow and unhappiness. Through the hardness of their heart and the total forgetfulness of themselves men do not know this truth and are not attracted by its blessings. But thou, O soul, be not deaf to the voice of the

Most High, attend and correspond to it in thy actions: I wish to remind thee, that one of the greatest snares of the demon is to counteract the call of the Lord, whenever he seeks to attract and incline the soul to a life of perfection in his service.

“Even by itself, the public and sacred act of receiving the habit and entering religion, although it is not always performed with proper fervor and purity of intention, is enough to rouse the wrath and fury of the infernal dragon and his demons; for they know that this act tends not only to the glory of the Lord and the joy of the holy angels, but that religious life will bring the soul to holiness and perfection. It very often happens, that they who have received the habit with earthly and human motives, are afterwards visited by divine grace, which perfects them and sets all things aright. If this is possible even when the beginning was without a good intention, how much more powerful and efficacious will be the light and influence of grace and the discipline of religious life, when the soul enters under the influence of divine love and with a sincere and earnest desire of finding God, and of serving and loving Him?” (*The Mystical City of God*, “The Divine History and Life of The Virgin Mother of God”, Book 2, Chapter 1)

Also, not many people are aware of this truth, but all “our good works pass through the hands of Mary” and are increased by Her, and this makes it very important for everyone to pray the Rosary and direct our supplications and prayers directly to Our Lady for the great grace to remain chaste and pure until death. St. Louis De Montfort (1710) explains that: “... **inasmuch as our good works pass through the hands of Mary, they receive an augmentation [increase] of purity, and consequently of merit, and of satisfactory and impetratory value.** On this account they become more capable of solacing the souls in purgatory and of converting sinners than if they did not pass through the virginal and liberal hands of Mary. It may be little that we give by our Lady; but, in truth, if it is given without self-will and with a disinterested charity, that little becomes very mighty to turn away the wrath of God and to draw down His mercy.” (*True Devotion to Mary* #172)

Thus, “**in the heavens Mary commands the angels and the blessed. As a recompense, God has empowered her and commissioned her to fill with saints the empty thrones from which the apostate angels fell by pride.**” (*True Devotion to Mary* #28) And so “**the greatest saints, the souls richest in graces and virtues, shall be the most assiduous in praying to our Blessed Lady**, and in having her always present as their perfect model for imitation and their powerful aid for help.” (*True Devotion to Mary* #46) Those who fervently pray to Our Lady will always experience an alleviation in their temptations because, “**when the Holy Ghost, her Spouse, has found Mary in a soul, He flies there. He enters there in His fullness; He communicates Himself to that soul abundantly, and to the full**

extent to which it makes room for His Spouse. Nay, one of the great reasons why the Holy Ghost does not now do startling wonders in our souls is because He does not find there a sufficiently great union with His faithful and inseparable Spouse.” (*True Devotion to Mary* # 36) Indeed, “... many others have proved invincibly, from the sentiments of the Fathers (among others, St. Augustine, St. Ephrem, St. Cyril of Jerusalem, St. Germanus, St. John Damascene, St. Anselm, St. Bernard, St. Bernardine, St. Thomas and St. Bonaventure), **that devotion to Mary is necessary to salvation, and that... it is an infallible mark of reprobation to have no esteem and love for the holy Virgin.**” (*True Devotion to Mary* #40)

In contrast to the true children of God who love and honor Mary, and who salutes Her through the daily prayer of the Most Holy Rosary, heretics and especially the Protestants regard Our Lady with contempt or disregard and often speak lowly of her as if she was a woman like everyone else and who just “happened” to be chosen by God, and nothing more. And what’s worse, they even get angry at people and accuse those who honor and pray to Our Lady for idolatry and heresy. Sadly, all heretics by their manifest contempt of Our Lady whom Our Lord loves and honors so much (and who is the most virtuous person that have ever lived or will ever live outside of Jesus Christ) reveal their impending and eternal damnation. “All the true children of God, the predestinate, have God for their Father and Mary for their Mother. **He who has not Mary for his Mother has not God for his Father. This is the reason why the reprobate, such as heretics, schismatics and others, who hate our Blessed Lady or regard her with contempt and indifference, have not God for their Father, however much they boast of it, simply because they have not Mary for their Mother.**” (St. Louis De Montfort, *True Devotion to Mary* #30)

Protestants especially reject the intercession of the Saints, but all that can read the Bible of course know that this is a complete rejection of the Bible. We see an example in Revelation chapter 5 of saintly intercession in Heaven. “... *elders fell down before the Lamb, having every one of them harps, and golden vials full of odours, which are the prayers of the saints.*” (Revelation 5:8) In the Book of Revelation or Apocalypse chapter 6, we also see dead saints who were martyred for the true faith of Jesus Christ, asking God to act on earth, and pleading to God to revenge their blood: “**And when he had opened the fifth seal, I saw under the altar the souls of them that were slain for the word of God, and for the testimony which they held: And they cried with a loud voice, saying, how long, O Lord, holy and true, dost thou not judge and avenge our blood on them that dwell on the earth?**” (Revelation 6:9-10) Notice that the souls of these dead martyrs cry out from underneath the altar. Since ancient times, the Catholic Church has placed the relics of martyrs underneath the altar. The fact that the voices of the martyrs come from under the altar – exactly where their relics are located in

Catholic churches – is an interesting biblical confirmation of the Catholic and Biblical practice of relics. (Also see 2 Kings 2:8; 2 Kings 13:21; and Acts 19:12 for more biblical proof and passages of God’s power manifested through the relics of His holy departed or living servants.)

The next example we will look at comes from 1st Machabees chapter 5. This was a book which the Protestants removed from the Bible when they split from the Catholic Church. The comments given in the section on Purgatory in the book ***The Bible Proves the Teachings of the Catholic Church*** demonstrates that the Books of the Machabees are part of the true Old Testament. This is proven by the fact that the New Testament quotes from the Septuagint, which contains the Books of the Machabees and the 5 others which the Protestants reject. This passage concerns a vision of Onias, a high-priest who had died, *“Now the vision was in this manner: Onias who had been high priest, a good and virtuous man, modest in his looks, gentle in his manners, and graceful in his speech, and who from a child was exercised in virtues, holding up his hands, prayed for all the people of the Jews: After this there appeared also another man... Then Onias answering... this is he that prayeth much for the people, and for all the holy city, Jeremias the prophet of God. Whereupon Jeremias stretched forth his right hand, and gave to Judas a sword of gold...*” (2 Machabees 15:12) This fascinating passage (which was removed from the Protestant bible) relates the vision of the deceased high-priest Onias. After his death, he was seen holding out his hands and interceding for the Jews by his prayers. Onias also presents the deceased prophet Jeremias, who gives a sword of gold to Judas Machabeus. Judas Machabeus is not to be confused with the traitor of the New Testament, Judas Iscariot. This passage is, therefore, another clear proof of the intercession of deceased saints, and the effectiveness of their prayers.

And so, it is an established fact of Holy Scripture that the Saints help us through their prayers. However, in comparison to all the Angels and Saints in Heaven, The Blessed Virgin Mary is greater than all Angels and men combined, according to the testimony and the Word of Our Lord Himself, and that is why her intercessory power with God is so much more effective than prayers to other Saints or Angels. (Please also see the section, [The Biblical Basis For Praying To Mary And For Catholic Teachings On Mary](#))

Indeed, *The Revelations of St. Bridget* reveals that Our Lord “preferred” his “Mother Mary above all others and loved her above every creature”, which shows us that after God, the most blessed and highly exalted creature of all in creation, is the Blessed Virgin Mary:

“[I saw a throne in Heaven on which sat the Lord Jesus Christ as Judge. At his feet sat the Virgin Mary. Surrounding the throne was a host of angels and a countless multitude of

saints. A certain monk, a great scholar of theology, stood high up on a rung of a ladder that was fixed in the earth and whose top reached up to Heaven. With an impatient and agitated bearing, as though full of wickedness and guile, he put questions to the Judge:] First question. After this was said, the monk appeared on his rung as before saying: “O Judge, I ask you: Why do you seem unfair in your gifts and graces in that you gave preference to Mary your Mother before every creature and exalted her above the angels?”

Answer to the first question. The Judge answered: “Friend, in my deity are contained all future things and everything that will be done as well as everything that has been done, all of them being foreseen and foreknown from the start. Just as the fall of humankind was something foreknown and permitted by God’s justice but not accomplished through God nor something that had to happen due to God’s foreknowledge, so too it was foreknown from eternity that the liberation of humankind would be accomplished through God’s mercy.

“You ask why I preferred my mother Mary above all others and loved her above every creature. This is because a special mark of virtue was found in her. As when several logs are piled up and a fire is kindled, that log which is most capable and fit for burning is more quickly set aflame and starts burning. It was the same with Mary. When the fire of divine love, which in itself is immutable and eternal, began to kindle and be seen, and the deity wished to become incarnate, there was no creature more capable and fitter to receive this fire of love than the Virgin Mary, for no creature burned with such divine charity as she. And although her love has been shown and revealed in the last age, yet it was foreseen before the beginning of the world. Thus it was predetermined in the deity from all eternity that just as no one was found like her in charity, so too no one would be equal to her in grace and blessing.” (Book 5, Interrogation 9)

In another revelation the Son of God spoke to her Mother and said:

“My most dear Mother, your words are sweet to me, for they come from your soul. You are like the dawn that breaks forth with clarity. You outshine all the heavens and your light and your clarity surpass all the angels. By your clarity, you drew to yourself the true sun, that is, my Divinity, so much so that the sun of my Divinity came to you and settled on you. By his warmth you are warmed in my love over all others and by his splendor you are enlightened in my wisdom more than all others. The darkness of the earth was chased away and all the heavens were enlightened through you. I say in my truth that your purity pleased me more than all the angels, and it drew my Divinity to you so that you were enkindled by the warmth of my Spirit; and through it you enclosed the true God and Man in your womb whereby mankind has been enlightened and the angels made joyful. Therefore, may you be blessed by your blessed Son! And for this reason, no prayer of yours will ever come to me without being heard, and through you, anyone who prays for mercy with the intention of mending their sinful ways will receive grace for your sake. For just as

heat comes from the sun, so too all mercy is given through you. You are like a filled and flowing spring from which mercy flows to the help of the wretched.”

“The Mother answered the Son: “All virtue and glory be yours, my Son! You are my God and my mercy; all good that I have comes from you. You are like the seed that was never sown but still grew and gave fruit a hundredfold and a thousandfold. For all mercy comes from you and since it is innumerable and ineffable, it can indeed be signified by the number one hundred, which signifies perfection, for all perfection comes from you and everyone is perfected in virtue by you.”

“The Son answered the Mother: “Indeed, my Mother, you likened me rightly to the seed that was never sown but still grew, since I came with my Divinity to you, and my Manhood was not sown by intercourse but still grew in you, and from it mercy flowed out from you to all. Therefore, you have spoken rightly. Since you now draw mercy out of me with the most sweet words of your mouth, ask me what you want, and it shall be given to you.”

“The Mother answered: “My Son, since I have won mercy from you, I beg for mercy and help for the wretched. For there are namely four places: The first is Heaven, where the angels and the souls of the saints need nothing but you whom they have – for in you they have every good. The second place is hell, and those who stay there are filled with malice and excluded from all mercy. Therefore, nothing good can enter into them any more. The third is the place of those being purged in purgatory, and those who stay there need a threefold mercy since they are tormented in a threefold way. They suffer through their hearing, for they hear nothing but pain, sorrow, and misery. They suffer through their sight, for they see nothing but their own misery. They are tormented through their touch, for they feel the heat of the unbearable fire and of the harsh torment. My Lord and my Son, give them your mercy for the sake of my prayers!”

“The Son answered: “I will gladly give them a threefold mercy for your sake. First, their hearing shall be relieved, their sight will be eased, and their torment will be reduced and relieved. And all those who are in the greatest and most severe torment of the fires of purgatory shall from this moment come to the middle torment; those who are in the middle torment shall come to the lightest; and those who are in the lightest torment shall come home to rest.”

“The Mother answered: “Praise and honor to you, my Lord!” And she immediately said to her Son: “My beloved Son, the fourth place is the world, and its inhabitants are in need of three things: First, repentance for their sins. Second, penance and atonement. Third, the strength to do good deeds.”

“The Son answered: “Everyone who calls on your name and has hope in you along with a purpose of amendment for his sins shall be given these three things as well as the kingdom of Heaven. Your words are so sweet to me that I cannot deny you anything you plead for, for you want nothing other than what I want. You are indeed like a shining and burning flame by which the extinguished lights are enkindled and the burning lights are

strengthened, for by your love which arose in my heart and drew me to you, those who are dead in sin will come to life again and those who are tepid and black like smoke will become strong in my love.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 50)

In an additional revelation the Mother of God spoke to her Son and said:

“Blessed be your name, my Son Jesus Christ, and all honor to your Manhood above all that is created! Glory to your Divinity above all good things, which are one God with your Manhood!”

“The Son answered: “My Mother, you are like a flower that grew in a valley. Around the valley there were five high mountains, and the flower grew out of three roots with a straight stem without any knots. This flower had five leaves that were filled with all sweetness. The valley with its flower grew above these five mountains, and the leaves of the flower spread themselves above every height of heaven and above all the choirs of angels. My beloved Mother, you are this valley for the sake of the great humility you had in comparison with all others. Your humility grew higher than five mountains.

“The first mountain was Moses because of his power. For he had power over my people through the Law, as if it were enclosed in his hand. But you enclosed the Lord of all law in your womb and, therefore, you are higher than this mountain. The second mountain was Elijah, who was so holy that he with soul and body was assumed into my holy place. But your soul, my most dear Mother, was assumed above all the choirs of angels to the throne of God along with your most pure body. You are therefore higher than Elijah. The third mountain was the strength of Samson that surpassed all other men. Yet the devil defeated him with his treachery. But you defeated the devil with your strength and power. You are therefore stronger than Samson. The fourth mountain was David, who was a man according to my heart and will, but yet fell into sin. But you, my beloved Mother, followed my will in all and never sinned. The fifth mountain was Solomon, who was full of wisdom but nevertheless was fooled. But you, my Mother, were full of all wisdom and were never fooled or deceived. You are therefore higher than Solomon.

“The flower grew from three roots, because of the three things you had from your youth: obedience, charity, and divine understanding. Out of these three roots grew the most straight stem without any knots, which means that your will was never bent to anything but my will. This flower also had five leaves that grew above all the choirs of angels. My dear Mother, you are indeed the flower with these five leaves.

“The first leaf is your nobleness, which is so great that my angels, who are noble before me, when seeing and considering your nobleness, saw that it was above them and more eminent than their holiness and nobleness. You are therefore higher than the angels. The second leaf is your mercy, which was so great that you, when you saw the misery of all the souls, had compassion over them and suffered the greatest torment at my death. The angels are full of mercy, and yet they never endure sorrow or pain, but you, my loving

Mother, were merciful to the wretched when you felt all the sorrow and torment of my death, and you wanted to suffer torment for the sake of mercy rather than being separated from it. Therefore, your mercy surpassed the mercy of all the angels. The third leaf is your loving kindness. The angels are loving and kind and want good for everyone, but you, my dearest Mother, had before your death a will like an angel in your soul and body and did good to everyone. And still you do not refuse anyone who reasonably prays for his own good. Therefore, your kindness is higher and greater than the angels. The fourth leaf is your beauty. The angels behold the beauty of each other and wonder over the beauty of all souls and all bodies, but they see that the beauty of your soul is above all that is created and that the nobleness of your body surpasses all created beings. And so, your beauty surpassed all the angels and everything created. The fifth leaf was your divine joy, for nothing pleased you but God, just as nothing but God delights the angels. Each and every one of them knows and knew his own joy in himself, but when they saw the joy in you to God, they beheld in their conscience how their joy flamed up in them like a light in the love of God. They saw that your joy was like a flaming bonfire, burning with the hottest fire, with flames so high that it came near to my Divinity. And for this reason, my most sweet Mother, your divine joy burned well above all the choirs of angels. Since this flower had these five leaves, namely, nobleness, mercy, loving kindness, beauty, and the highest joy in God, it was full of all sweetness.

“But the one who wants to taste of its sweetness should approach the sweetness and assume it into himself. This is also what you did, my most sweet Mother. You were so sweet to my Father that he assumed all of you into his Spirit, and your sweetness delighted him above all other things. The flower also bears a seed by the heat and power of the sun and from it grows a fruit. In this way the blessed sun, my Divinity, assumed Manhood from your virginal womb. For just as the seed makes and grows flowers of the same kind as the seed wherever it is sown, so my limbs were like yours in shape and appearance, even though I was a man and you a woman and a virgin. This valley was uplifted with its flower above all mountains when your body together with your most holy soul was lifted up above all the choirs of angels.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 51)

It should thus be clear to all of good will that “The Blessed Virgin Mary is the Mother of God; therefore she is far more excellent than all the Angels, even the Seraphim and Cherubim. She is the Mother of God; therefore she is most pure and most holy, so that under God no greater purity can be imagined.” (Pope Pius XI, *Lux Veritatis* #42, A.D. 1931)

“Let us contemplate the sentiments of profound respect and maternal tenderness, which fill the soul of our blessed Lady, now that she has conceived Jesus in her chaste womb: He is her God, and yet He is her Son. Let us think upon this wonderful dignity bestowed upon a creature; and let us honour the Mother of our God. It is by this mystery that the prophecy

of Isaias was fulfilled: “Behold, a Virgin shall conceive and bear a Son;” and that of Jeremias: “The Lord hath created a new thing upon the earth; a woman shall compass a Man.”

“... But what human language could express the dignity of our Lady, who carries within her chaste womb Him that is the world’s salvation! If Moses, after a mere colloquy with God, returned to the Israelites with the rays of the majesty of Jehovah circling his head, what an aureola of glory is due to Mary, who has within her, as in a living heaven, that very God Himself! The divine Wisdom tempers the effulgence of her glory that it be not visible to men; and this in order that the state of humility, which the Son of God has chosen as the one in which He would manifest Himself to the world, should not be removed at the very outset by the dazzling glory which would, otherwise, have been seen gleaming from His Mother.

“... What so lovely in creation as this Virgin, who loves the Lord with such matchless love and is so exceedingly loved by this her Lord? It is she of whom the Scripture speaks, when it calls the bride the dearest hind. What, too, so lovely as that well-beloved Son of God, born of His beloved Father from all eternity, and now, at the end of time, as the apostle speaks, formed in the womb of His dearest Mother, and become to her, in the words of the same divine proverb, the sweetest fawn? Let us, therefore, cull our flowers, and offer them to both Child and Mother. But let me briefly tell you what are the flowers you must offer to our Lady. Christ says, speaking of His Humanity, ‘I am the flower of the field, and the lily of the valleys.’ By Him, therefore, let us purify our souls and bodies, and so be able to approach our God in chastity. Next, preserve this flower of purity from all that would injure it; for flowers are tender things, and soon droop and fade. Let us wash our hands among the innocent, and, with a pure heart, and pure body, and cleansed lips, and chaste soul, let us gather in the paradise of our heavenly Father our fresh flowers for the new Nativity of our new King. With these flowers let us stay up this most saintly Mother, this Virgin of virgins, this Queen of queens, this Lady of ladies; that so we may deserve to receive the blessing of the Mother and of the divine Babe.” (*The Liturgical Year* by Dom Guéranger, O.S.B.)

The best way to honor Our Lady and ask Her for spiritual graces is undoubtedly to pray the Rosary daily, which countless of Popes and Saints have revealed is especially effective in helping to conquer our sins and everyday failings. St. Louis De Montfort writes: “I could tell you at great length of the grace God gave me to know by experience the effectiveness of the preaching of the Holy Rosary and of how I have seen, with my own eyes, the most wonderful conversions it has brought about.” (*The Secret of the Rosary*, p. 10) St. Louis De Montfort: “Our Lady revealed to Blessed Alan De la Roche that no sooner had St. Dominic begun preaching the Rosary than hardened sinners were touched and wept bitterly over their grievous sins... everywhere that he preached the Holy Rosary such fervor arose that

sinners changed their lives and edified everyone by their penances and change of heart.”
(*The Secret of the Rosary*, p. 66)

In truth, Our Lord Himself directs us and tells us to take Our Lady as our Mother at the foot of the cross in the Holy Gospel when He gives Her over to John the Apostle (St. John being a type of the whole of humanity in the same way that many things in the Old Law prefigured things of the New Law). “*Now there stood by the cross of Jesus, his mother, and his mother’s sister, Mary of Cleophas, and Mary Magdalen. When Jesus therefore had seen his mother and the disciple standing whom he loved, he saith to his mother: Woman, behold thy son. After that, he saith to the disciple: Behold thy mother. And from that hour, the disciple took her to his own.*” (John 19:25-27) Though other women were at the foot of the cross, Jesus singles out His mother. Jesus calls her “woman” because she is the woman of Genesis 3:15 – the one in complete opposition to the serpent. To see the overwhelming biblical evidence that Mary is the new Eve and the true Arc of the Covenant, as well as proof for other Catholic doctrines concerning Mary, please read the section about Her in the book [“The Bible Proves the Teachings of the Catholic Church”](#), which proves without a doubt that Our Lady have been given an amazing and special intercessory power by Our Lord to help mankind gain victory over sin and the Devil.

The Life of St. Gemma Gelgani (1878-1903): “The reader already knows something of the way in which she strove all her life to keep this beautiful virtue [of chastity] unsullied in her heart. She cultivated a special devotion to St. Agnes, and to the other saints who were particularly remarkable for their purity. But it was above all to the Blessed Virgin that she entrusted the protection of her treasure, and for this purpose all her life long she never omitted to say three Hail Mary’s every day with her hands under her knees. She was once surprised in this position by her Aunt Elisa and upon her asking for an explanation she replied: ‘Grandmother taught me to do it. She said that if I said three Hail Mary’s in that way, the Blessed Virgin would never allow me to commit a sin against purity.’”

The Gospel of Luke tells us about Our Lady’s love of purity and chastity

The Gospel of Luke describes the angelic salutation that the Angel Gabriel gave to the Blessed Virgin Mary.

Luke 1:26-35 “And in the sixth month, the angel Gabriel was sent from God into a city of Galilee, called Nazareth, to a virgin espoused to a man whose name was Joseph, of the house of David; and the virgin’s name was Mary. And the angel being come in, said unto her: **Hail, full of grace, the Lord is with thee: blessed art**

thou among women. Who having heard, was troubled at his saying, and thought with herself what manner of salutation this should be. And the angel said to her: Fear not, Mary, for thou hast found grace with God. Behold thou shalt conceive in thy womb, and shalt bring forth a son; and thou shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the most High; and the Lord God shall give unto him the throne of David his father; and he shall reign in the house of Jacob for ever. And of his kingdom there shall be no end. And Mary said to the angel: How shall this be done, because I know not man? And the angel answering, said to her: The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the most High shall overshadow thee. And therefore also the Holy which shall be born of thee shall be called the Son of God.”

Haydock Commentary explains Luke 1:26-35: “**Ver. 34.** How shall this be done? She only asks about the manner. --- Because I know not man. This answer, as St. Augustine takes notice, would have been to no purpose, had she not made a vow to God to live always a virgin. (Witham) --- Listen to the words of this pure Virgin. The angel tells her she shall conceive; but she insists upon her virginity, holding her purity in higher estimation than the promised dignity. (St. Gregory of Nyssa.) --- She did not doubt the truth of what the angel said, (as Calvin impiously maintained) but she wished it might not happen to the prejudice of her vowed virginity. (St. Ambrose, St. Augustine, Ven. Bede, Theophylactus, &c. &c.) --- You ask, how shall this be done, since you know not man? This, your ignorance of man, is the very reason why this will take place within you. For had you not been pure, you never would have been deemed worthy of so great a mystery. Not because marriage is bad, but because virginity is far more excellent. The common Lord of all ought in his birth to have something common with all mankind, and still something different. He was conceived and born in the womb like the rest of mankind, but he differed from them in being born of a virgin. (St. Chrysostom, xlix. in Genes.)”

It is of course not a coincidence that God chose a Virgin to bear and give birth to Himself. Mary’s love of chastity and purity was so pleasing to Our Lord that He was drawn to her womb and consented to become man. It was not suitable for God to become a man through the normal way of sexual copulation since, after the fall of Adam and Eve, the sexual act had become intoxicating, shameful and defective in its essence. Our Lord, being the source of all purity and virtue, chose a most holy vessel of chastity and purity ever created – The Blessed Virgin Mary – since the justice and greatness of His Majesty required this.

In *St. Bridget’s Revelations*, Our Lord Jesus Christ Himself revealed that “**I preferred to be born of a virgin rather than of a woman who was not a virgin, because that which is purest befits me who am God most pure.** While it remained in the order of

its creation, human nature had no deformity. But once the commandment was transgressed, there immediately arose a sense of shame, just as happens to people who sin against their temporal lord, who are even ashamed of the very limbs with which they have sinned. Along with shame over the transgression, there also sprang up a disordered impulse, especially in the reproductive organs. Yet, in order that this impulse might not be unproductive, it was by God's goodness turned to good, and the act of carnal union was established by divine commandment in order that nature might bear its fruits. However, since it brings greater glory to act above and beyond the commandment, adding whatever good one is led by love to make, it pleased God to choose for his work the institution tending to **greater purity and love, and that is virginity**. For it is more virtuous and generous to be in the fire of tribulation and not to burn than to be without fire and still want to be crowned. **Now, since virginity is like the fairest path to heaven while marriage is more like a road, it befitted me, God most pure, to rest in a virgin most pure.** Just as the first man was created from the virgin earth, not yet polluted by blood, and because Adam and Eve committed their sin while they were still in a sound state of nature, so too I, God, wished to be received in the purest vessel so as to transform everything by my goodness." (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 12)

In the same *Revelations of St. Bridget*, The Blessed Virgin Mary also describes how she had promised chastity to Our Lord long before she was told that she was going to conceive and give birth to God Himself: "I am the Queen of Heaven, the Mother of God... I will now show you more fully how, from the beginning, when I first heard and understood that God existed, I always, and with fear, was concerned about my salvation and my observance of His Commandments. But when I learned more about God—that he was my Creator and the judge of all my actions—I loved him more dearly, and I was constantly fearful and watchful so as to not offend him by word or deed.

"Later, when I heard that he had given the Law and the Commandments to the people and worked such great miracles through them, I made a firm decision in my soul to never love anything but him, and all worldly things became most bitter to me. When still later I heard that God himself would redeem the world and be born of a Virgin, I was seized by such great love for him that I thought of nothing but God and desired nothing but him. I withdrew myself, as much as I was able, from the conversation and presence of parents and friends, and I gave away all my possessions to the poor, and kept nothing for myself but meager food and clothing.

"Nothing was pleasing to me but God! I always wished in my heart to live until the time of his birth, and perhaps, deserve to become the unworthy handmaid of the Mother of God. **I also promised in my heart to keep my virginity, if this was acceptable to him, and to have no possessions in the world.** However, if God wanted otherwise, my will was that his will, not mine, be done; for I believed that he could do all things and

wanted nothing but what was beneficial and best for me. Therefore, I entrusted all my will to him.

“When the time approached for the virgins to be presented in the temple of the Lord, I was also among them due to the devout compliance of my parents to the Law. **I thought to myself that nothing was impossible for God, and since he knew that I wanted and desired nothing but him, I knew that he could protect my virginity, if it pleased him.** However, if not, I wanted his will to be done. After I had heard all the commandments in the temple, I returned home, burning even more now than ever before with the love of God, being inflamed daily with new fires and desires of love.”
(*The Revelations of St. Bridget*, Book 1 Chapter 10)

In another revelation, Jesus Christ praises His mother’s most pure Virginity and other virtues and explains why He loves Her so much:

“The Son speaks: ‘I am crowned king in my divinity without beginning and without end. A crown has neither beginning nor end; thus it is a symbol of my power, which had no beginning and will have no end. I had another crown, too, in my keeping: I myself, God, am that crown. It was prepared for the person who had the greatest love for me. And you, my most sweet Mother, won this crown and drew it to yourself through righteousness and love. **The angels and other saints bear witness that your love for me was more ardent and your chastity more pure than that of any other, and that it was more pleasing to me than all else. Your head was like gleaming gold and your hair like sunbeams, because your most pure virginity, which is like the head of all your virtues, as well as your control over every illicit desire pleased me and shone in my sight with all humility.** You are rightly called the crowned queen over all creation - “queen” for the sake of your purity, “crowned” for your excellent worth.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Revelation 4)

Venerable Maria de Agreda in her marvelous work “*The Mystical City of God: The Divine History and Life of The Virgin Mother of God*,” also explains that Our Lady and Queen was totally different than all of the other humans:

“**The Blessed Birth Of Mary Immaculate.** She was born pure and stainless, beautiful and full of grace, thereby demonstrating, that She was free from the law and the tribute of sin. Although She was born substantially like other daughters of Adam, yet her birth was accompanied by such circumstances and conditions of grace, that it was the most wonderful and miraculous birth in all creation [at that time since Our Lord had not been born yet] and will eternally redound to the praise

of her Maker. At twelve o'clock in the night this divine Luminary issued forth, dividing the night of the ancient Law and its pristine darknesses from the new day of grace, which now was about to break into dawn. She was clothed, handled and dressed like other infants, though her soul dwelt in the Divinity; and She was treated as an infant, though She excelled all mortals and even all the angels in wisdom. Her mother did not allow Her to be touched by other hands than her own, but she herself wrapped Her in swaddling clothes: and in this Saint Anne was not hindered by her present state of childbirth; for she was free from the toils and labors, which other mothers usually endure in such circumstances." (*The Mystical City of God*, Book 1, Chapter 7)

“Her Childhood Years. [Words of the Queen – The Virgin Mary speaks to Sister Mary of Agreda, Spain:] My dearest daughter, keep in mind, that all the living are born destined for death, but ignorant of the time allowed them; this they know for certain however, that the term of life is short, that eternity is without end, and that in this life only they can harvest what will yield life or death eternal. In this dangerous pilgrimage of life God has ordained, that no one shall know for certain, whether he is worthy (Eccles. 9, 1) of his love or hate; for if he uses his reason rightly, this uncertainty will urge him to seek with all his powers the friendship of that same Lord. God justifies his cause as soon as the soul acquires the use of reason; for from that time onward He enlightens and urges and guides man toward virtue and draws him away from sin, teaching him to distinguish between water and fire, to approve of the good and reject evil, to choose virtue and repel vice. Moreover, God calls and rouses the soul by his holy inspirations and continual promptings, provides the help of the sacraments, doctrines and commandments, urges man onward through his angels, preachers, confessors, ministers and teachers, by special tribulations and favors, by the example of strangers, by trials, death and other happenings and dispositions of his Providence; He disposes the things of life so as to draw toward Him all men, for He wishes all to be saved. Thus he places at the disposal of the creature a vast field of benevolent help and assistance, which it can and should use for its own advancement. Opposing all this are the tendencies of the inferior and sensitive nature, infected with the *fomes peccati*, the foment of sin, tending toward sensible objects and by the lower appetites and repugnances, disturbing the reason and enthraling the will in the false liberty of ungoverned desires. The demon also, by his fascinations and his deceitful and iniquitous suggestions obscures the interior light, and hides the deadly poison beneath the pleasant exterior. But the Most High does not immediately forsake his creatures; He renews his mercy and his assistance, recalling them again and again, and if they respond to his first call, He adds others according to his equity, increasing and multiplying them in proportion as the soul corresponds. As a

reward of the victory, which the soul wins over itself, the force of his passions and concupiscences is diminished, the spirit is made free to soar higher and rise above its own inclinations and above the demons.

“But if man neglects to rise above his low desires and his forgetfulness, he yields to the enemy of God and man. The more he alienates himself from the goodness of God, so much the more unworthy does he become of the secret callings of the Most High, and so much less does he appreciate his assistance, though it be great. For the demon and the passions have obtained a greater dominion and power over his intellect and have made him more unfit and more incapable of the grace of the Almighty. Thereon, my dear daughter, rests the whole salvation or condemnation of souls, that is, in commencing to admit or resist the advances of the Lord. I desire thee not to forget this doctrine, so that thou mayest respond to the many calls which thou receivest of the Most High. See thou be strong in resisting his enemies and punctually solicitous in fulfilling the pleasure of thy Lord, for thereby thou wilt gratify Him and attend to the commands made known to thee by divine light. I loved my parents dearly, and the tender words of my mother wounded my heart; but as I knew it to be the will of the Lord to leave them, I forgot her house and my people in order to follow my Spouse. The proper education and instruction of children will do much toward making them more free and habituated to the practice of virtue, since thus they will be accustomed to follow the sure and safe guiding star of reason from its first dawn.” (*The Mystical City of God*, Book 1, Chapter 8)

Bad Company is the root of many evils

It is a little discussed topic nowadays, but the Holy Scripture and the Saints teach that there is a great necessity to have a detachment from all relatives and friends in order to be saved. St. Alphonsus, (c. 1755) when speaking **on the necessity to be detached from relatives, explains, saying:** “How many monks, says St. Jerome, ‘by compassion towards their father and mother have lost their own souls?’ How many religious by compassion for their relatives have been lost? In another place the saint says, that the more tender the affection of a religious for her kindred, the greater her impiety towards God... **St. Ignatius of Loyola refused to interfere in the marriage of one of his nieces, though she was heiress of the family. St. Francis Borgia would not ask the Pope for a dispensation (which he would have easily obtained) to have his son married to a relative, although the acquisition of a large estate depended upon the marriage...** When, then, relatives seek to implicate you in worldly affairs, withdraw at once from them.” In truth, **“If attachment to relatives were not productive of great mischief Jesus Christ would not have so strenuously exhorted us to estrangement from them... a man’s enemies shall be they of his own**

household (Mt. 10:36)... **Relatives are the worst enemies of the sanctification of Christians...**"

An example in the lives of the seers of Fatima illustrates how there is also a necessity for all to be detached from friends, and especially those who are worldly or ungodly. It is related that "One afternoon Lucia brought some other girls, schoolmates. When they had gone, Francisco looked seriously at her and said: 'Don't walk with them, because you can learn to commit sins.' 'But they leave school when I do' (Lucia replied). 'When you leave, spend a little while at the feet of the hidden Jesus, and then come home alone.'" (William Thomas Walsh, *Our Lady of Fatima*, p. 164)

Our speech effects our purity

In *The First Letter of Saint Peter*, St. Peter tells us that we need to carefully consider how we speak and act. Sins against chastity are almost always begun by a lustful look or move, and shameful talk. That is why modesty in dress, speech and behavior is very important in the Christian life.

1 Peter 3:1-6 "In like manner also let wives be subject to their husbands: that if any believe not the word, they may be won without the word, by the conversation of the wives. **Considering your chaste conversation with fear. Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel: But the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God.** For after this manner heretofore the holy women also, who trusted in God, adorned themselves, being in subjection to their own husbands: As Sara obeyed Abraham, calling him lord: whose daughters you are, doing well, and not fearing any disturbance."

Haydock Commentary adds: "**Ver. 1.** *Let wives, &c.* In the first six verses he gives instructions to married women. 1. By their modest and submissive dispositions to endeavor to gain and convert their husbands, shewing them such a respect as Sara did, (whose daughters they ought to esteem themselves) who called Abraham her lord, or master; (Genesis xviii. 12.) 2. To be modest in their dress, without vanity; 3. That women take the greatest care of the *hidden man*, i.e. of the interior disposition of their heart, which he calls *the incorruptibility of a quiet and a meek spirit*; 4. *Not fearing any trouble*, when God's service or the duty to their husbands require it. (Witham)"

The sinful and fleshly man and woman know not the humility of “*the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God.*” (1 Peter 3:4) All their actions are rather based on vanity and a most disgusting desire to get others or their spouse to sensually desire them, and that is also why (being spurred by the devil) they dress sensually, use makeup and unbecoming and disgraceful language. But those who have left the empty life of vanity and sensuality behind, and who refuses to dress like whores, using makeup and walk in “lusts, excess of wine, revellings, banquetings” – have risen with Christ.

1 Peter 4:1-5 “Christ therefore having suffered in the flesh, be you also armed with the same thought: **for he that hath suffered in the flesh, hath ceased from sins: That now he may live the rest of his time in the flesh, not after the desires of men, but according to the will of God.** *For the time past is sufficient* to have fulfilled the will of the Gentiles, for them who have walked in riotousness, lusts, excess of wine, revellings, banquetings, and unlawful worshipping of idols. Wherein they think it strange, that you run not with them into the same confusion of riotousness, speaking evil of you. Who shall render account to him, who is ready to judge the living and the dead.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 1.** *He that hath suffered in the flesh, hath ceased from sins.* Some expound these words of Christ; but he never had committed the least sin. The true sense is, that every one who suffers by Christ’s example, leaves off a sinful life, so as not to fall into great sins. (Witham) --- **Ver. 3.** *For the time past is sufficient,* &c. As if he said, you who were Gentiles, have already lived too long in vices before your conversion; so that they who are not yet converted, *admire* at the change they see in you, make a jest of you, talk against you for your not running on with them in the same wicked and shameful disorders: but they shall render an exact account of all to the just Judge of the living and the dead... who judgeth and condemneth those who had lived according to the flesh, but gave life to those who had lived well, or done penance according to the spirit of God. (Witham)”

The evil of lust makes man blind to spiritual things “while dulness of sense arises from gluttony”

Most men and women of the world do not recognize or know about the fact that sensual lusts (both for the married and the unmarried) actually blinds people from understanding or perceiving spiritual things/truths. This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a “**blindness of mind**” of spiritual things. Indeed, St. Thomas Aquinas, in his *Summa Theologica* explains that:

“Different causes produce different effects. **Now Gregory says (Moral. xxxi, 45) that dulness of sense arises from gluttony, and that blindness of mind arises from lust...** The perfect intellectual operation in man consists in an abstraction from sensible phantasms, wherefore the more a man’s intellect is freed from those phantasms, the more thoroughly will it be able to consider things intelligible, and to set in order all things sensible. Thus Anaxagoras stated that the intellect requires to be “detached” in order to command, and that the agent must have power over matter, in order to be able to move it. Now it is evident that pleasure fixes a man’s attention on that which he takes pleasure in: wherefore the Philosopher says (Ethic. x, 4,5) that we all do best that which we take pleasure in doing, while as to other things, we do them either not at all, or in a faint-hearted fashion. Now carnal vices, namely gluttony and lust, are concerned with pleasures of touch in matters of food and sex; and these are the most impetuous of all pleasures of the body. For this reason these vices cause man’s attention to be very firmly fixed on corporeal things, **so that in consequence man’s operation in regard to intelligible things is weakened**, more, however, by lust than by gluttony, forasmuch as sexual pleasures are more vehement than those of the table. **Wherefore lust gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things**, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.” (Second Part of the Second Part, Q. 15, Art. 3, Second and Third Articles)

St. Alphonsus Ligouri, in *The Great Means of Salvation and of Perfection*, **On The Necessity and Power of Prayer**, talks about how the impure temptations of the flesh affects us and that through them (if we yield to them) the Devil takes away all spiritual lights and makes us forget all our meditations and good resolutions, and even makes us disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments. He writes that “it is especially to be remarked that no one can resist the impure temptations of the flesh without recommending himself to God when he is tempted. **This foe is so terrible that, when he fights with us, he, as it were, takes away all light; he makes us forget all our meditations, all our good resolutions; he makes us also disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments...** He who in such a moment does not have recourse to God is lost... Chastity is a virtue which we have no strength to practice, unless God gives us; and God does not give this strength except to him who asks for it. But whoever prays for it will certainly obtain it.”

How to conquer temptations

There are many things that are necessary for us to do if we want to be able to conquer our temptations and sensual-fleshly desires. Sloth in performing acts of virtue is a sin, and therefore, it is necessary to know about and perform those acts which God requires from us. “If you desire to possess the purity which becomes the Spouse of Jesus, **you must cut off all dangerous occasions: you must cherish a holy ignorance of all that is opposed to chastity, and abstain from reading whatever has the slightest tendency to sully the soul.**” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 32) In truth, “**The principal means of acquiring an ardent love of Christ are mental prayer, Communion, mortification, retirement.**” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 28) And so, “**If thou wouldst be certain of being in the number of the elect, strive to be one of the few, not of the many. And if thou wouldst be quite sure of thy salvation, strive to be among the fewest of the few;** that is to say: Do not follow the great majority of mankind, **but follow those who enter upon the narrow way, who renounce the world, who give themselves to prayer, and who never relax their efforts by day or by night, that they may attain everlasting blessedness.**” (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, p. 221, quoting from St. Anselm, *Archbishop and Doctor of the Church*)

The consent to bad thoughts is the beginning of all evil

St. Alphonsus Liguori (1696-1787), *Bishop and Doctor of the Church*, writes concerning the absolute necessity of always resisting bad thoughts and temptations and that we must never in the least degree yield to them, as is shown by the following tragic example of a damned, christian soul:

“My dear Christians, be careful to banish these bad thoughts, by instantly turning for help to Jesus and Mary. He who contracts the habit of consenting to bad thoughts exposes himself to great danger of dying in sin, for the reason that it is very easy to commit sins of thought. In a quarter of an hour a person may entertain a thousand wicked desires, and for every evil desire to which he consents he deserves hell. At the hour of death the dying cannot commit sins of action, because they are unable to move; but they can easily indulge sins of thought, and the devil suggests every kind of wicked thought and desire to them when they are in that state. St. Eleazar, as Surius relates, was so violently and frequently tempted by bad thoughts at the hour of death, that he exclaimed: "Oh, how great is the power of the devils at the hour of death!" The saint, however, conquered his enemies, because he was in the habit of rejecting bad thoughts; but woe to those who have acquired a habit of consenting to them! Father Segneri tells us of a man who during his life had often consented to bad thoughts. At the hour of death he confessed his sins with great compunction, so that every one regarded him as a saint; but after death he appeared and said that he was damned; he stated that he made a good confession, and that God had

pardoned all his sins; but before death the devil represented to him that, should he recover, it would be ingratitude to forsake the woman who loved him so much. He banished the first temptation: a second came; he then delayed for a little, but in the end he rejected it: he was assailed by a third temptation, and consented to it. Thus, he said, he had died in sin, and was damned. My brother, do not say, as many do, that sins against chastity are light sins, and that God bears with them.” (St. Alphonsus Maria de Liguori, *THE ASCETICAL WORKS VOLUME XV, Preaching: Letter to a Religious, Letter to a Bishop, the Exercises of the Missions, Instructions on the Commandments and the Sacraments*, pp. 469-470)

The above shows that we must hate sinful desires with a passion and fervor in order to overcome them, rather than fall into evil lusts, gloomy enjoyment, or the sin itself. Indeed, “To abstain from sinful actions is not sufficient for the fulfillment of God’s law. The very desire of what is forbidden is evil.” (St. John Baptist de la Salle, A.D. 1651-1719)

Exhortations to chastity

St. Alphonsus, Discourse to Maidens: “St. Ignatius, Martyr, writing to his disciples, exhorted them carefully to watch over the virgins, so that they might be constant in the promise that they had made to Jesus Christ of their virginity, which is so precious a gift before God. Virgins consecrated to the love of the divine Spouse are called by St. Cyprian the most noble part of the Church. Therefore, besides St. Cyprian, several among the holy Fathers, as St. Ephrem, St. Ambrose, St. John Chrysostom, and others, have composed works that treat entirely of the praises of virginity.

The glorious Apostle St. Matthew, as Denis the Carthusian relates, did not wish to allow the virgin St. Iphigenia, who was consecrated to Jesus Christ, to marry a monarch, although he promised to embrace the faith with all his people. Thomas Cantipratensis relates that at Rome the sister of the Count of Puglia, promised in marriage by his brother to a lord, fled in the disguise of a man so as not to be forced to marry; but she was pursued by her brother, and overtaken near a rock that projected into the sea. Putting her confidence in God, she threw herself into the abyss, and afterwards walked upon the water as far as a desert in Greece, where she remained safe. I wished to quote these examples to show that it is not a useless work, but a work that is very agreeable to God, when priests take care to exhort young persons to consecrate to Jesus Christ the lily of their virginity. This is the reason why in our missions it is customary, on the morning of one of the last days, that a missionary, assisted by another priest advanced in years, addresses in a retired place an instruction on this point to all the young women.

“Example of a Discourse to Young Women.

“My dear sisters, I do not pretend to explain to you in this discourse all the merits and all the advantages obtained by young maidens in consecrating their virginity to Jesus Christ. I will confine myself to pointing them out briefly.

“First, they become in the eyes of God beautiful as the angels of heaven: *They shall be as the angels of God in heaven* (Matt. xxii. 30). Baronius relates that at the death of a pious virgin, named Georgia, a great number of doves were seen flying about her; and when her body was carried to the church, these doves placed themselves on the part of the roof which corresponded to the place where the coffin was put, and flew away only after the burial of the deceased. Every one believed that these doves were angels, who thus honored her virginal body.

“Moreover, when a young person renounces the world and devotes herself to the love of Jesus Christ, she becomes the spouse of the Son of God. In the Gospel our Saviour is called now Father, now Mother, now Shepherd of Souls; but in regard to virgins he calls himself their Bridegroom or Spouse: *They went out to meet their bridegroom* (Matt. xxv. 1).

“A young person who wishes to establish herself in the world, if she is prudent, makes careful inquiries about those that aspire to her hand, and tries to know which among them is the noblest and richest. Let us, then, address ourselves to the Spouse of the Canticles, who knows very well the prerogatives of the divine Spouse, and let us ask him what he is. Tell me, O divine Spouse! what is he who loves thee and renders thee the most happy among all women? *My beloved is white and ruddy, chosen out of thousands* (Cant. v. 10). My beloved, she says, is all white by his purity, and is ruddy by the love with which he is inflamed; he is, in a word, so beautiful, so noble, so affable, that one finds him to be the most amiable among all spouses.

“When to St. Agnes was offered as her spouse the son of the Prefect of Rome, this glorious virgin was right when she answered, as St. Ambrose tells us, that she had found a far better match.

“Such was also the answer of St. Domitilla, niece of the Emperor Domitian, which she gave to persons who tried to persuade her that she could be married to Count Aurelian, since he consented that she should remain a Christian: "But, tell me," she answered them, "if to a young woman there was presented, on the one hand, a great monarch, and on the other, a poor plebeian, which of the two would she choose for a husband? To accept Aurelian, I should have to renounce the King of heaven; this would be folly, and I do not wish to be guilty of it." Hence in order to remain faithful to Jesus Christ, to whom she had consecrated her virginity, she gave herself up to be burnt alive a punishment to which her barbarous lover had condemned her.

“Generous souls who renounce the world for the love of Jesus Christ, become the cherished spouses of the Son of God. They are called First-fruits of the Lamb:

First-fruits to God and to the Lamb (Apoc. xiv. 4). Why the First-fruits? Because, says Cardinal Hugo, as the first-fruits are more agreeable than others, so virgins are objects of the Lord's predilection. The divine Spouse is nourished among the lilies: *Who feedeth among the lilies*. And what are these lilies, if not fervent souls who consecrate their virginity to Jesus Christ? Venerable Bede assures us that the chant of the virgins, that is, the honor which the virgins render to God by preserving to him intact the lily of their purity, is more agreeable to the Lord than the chant of all the other saints. In fact, the Holy Ghost declares that no good can compensate for the merit of virginity. No price is worthy of a continent soul. For this reason, according to Cardinal Hugo, one can obtain a dispensation from all other vows, but not from the vow of virginity. It is also on this account that theologians believe that the Blessed Virgin would have been disposed to renounce the sublime dignity of the Mother of God rather than lose the treasure of her virginity.

"Who then here below can ever comprehend the glory that God reserves in paradise for his chaste spouses? Doctors teach that in heaven virgins have their own glory, which is a certain crown or a special joy, of which other holy souls are deprived.

"But let us pass to what directly refers to the subject that we actually have in view.

"A young person will say: "If I marry can I not also sanctify myself?" I wish you to hear the answer to this, not from my mouth, but from that of St. Paul; you will also see at the same time the difference between virgins and married persons. The following are the words of the Apostle: *The unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord: that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband* (I Cor. vii. 34). Then he adds: *This I speak for your profit: . . . for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord without impediment* (I Cor. Vii. 35).

"Let us ponder well this advice of the Apostle. In the first place, I must remark that married women can, it is true, be holy in spirit but not in body, while a virgin that sanctifies herself is holy in spirit and in body, having consecrated to Jesus Christ her virginity: *Holy both in body and in spirit*. Note, moreover, these words: *Which may give you power to attend upon the Lord without impediment*.—Ah! how many obstacles have not married women in order to sanctify themselves! the higher their rank the greater obstacles do they encounter. In order to sanctify oneself one must use the means, especially apply oneself much to mental prayer, frequent often the sacraments, and think without ceasing of God. But how can a married woman find time to occupy herself with the things of God? *She that is married thinks on the things of the world, how she may please her husband*. She must, says St. Paul, occupy herself with the things of the world; she has to provide

for the wants of her family, for food, for clothing; she has to watch over the education of her children, to please her husband and the relatives of her husband; and this will be the cause, adds the Apostle, why her heart will be divided, as she is obliged to divide her affections between her husband, her children, and God. How can a married woman devote herself much to mental prayer and go frequently to Holy Communion if she does not find enough at home to provide for the wants of her family? The husband-wishes to be served; the children cry, scream, or ask for a thousand things; how can she go to make meditation amidst so many occupations and embarrassments? It will hardly be permitted her to go to church to recollect herself and to receive Communion on Sundays. She will still have a good will; but it will be very difficult for her to attend to the things of God as she should. It is true that by this very privation she may gain merit by resigning herself to the will of God, who in this state requires of her only a continual sacrifice of resignation and of patience. ...

“Ah, would to God that married women would have nothing else to deplore than to be deprived of the time necessary to attend to their devotions! The greatest evil is the danger in which these unfortunate persons continually find themselves of losing the grace of God, being obliged to see frequently their brothers-in-law or other relatives, or friends of their husband, either at home or elsewhere. Of this young persons are ignorant; but this is well known by married women, who are every day exposed to all these dangers, and is also well known by the confessors who hear them. We do not speak of the sad days which all married women must spend. The bad conduct of the husband, the disagreeable things caused by the children, the necessities of housekeeping, dependence on a mother-in-law or sisters-in-law, the pains of child-birth that is always accompanied by danger of death, suspicions, troubles of conscience in regard to the education of the children—all this forms a chain of tribulations in which married women can only lament, happy indeed if they do not lose their soul, and if God gives them the grace not to pass from the hell of this life to an eternal hell in the next. Such is the lot that awaits young women who give themselves up to the world.

“But you will say, Among all the married women are there none that have sanctified themselves? I beg your pardon, there are some; but who are they? Those that sanctify themselves by martyrdom, those that know how to suffer everything for God, with a patience that nothing can overcome. How many are there that rise to such perfection? They are as rare as white flies. And if you meet with any one of these, you will learn that she is always weeping for regret of having entered the world, while she could have consecrated herself to Jesus Christ. For myself, I do not remember to have ever found among married women a single pious person who was content with her state of life.

“True happiness is therefore the inheritance of virgins consecrated to Jesus Christ. They are free from the dangers to which married persons are necessarily exposed. Their affections are not fixed on children, nor on men of the world, nor on perishable goods, nor on vain ornaments, nor on any kind of dependence. While married women are obliged to adorn themselves with care, and at great expense, to appear in the world according to their rank and to please their husbands, a virgin consecrated to Jesus Christ needs to cover herself only with a garment, however common it may be; she would even create scandal if she dressed herself with elegance. Moreover, virgins are not troubled with the care of a house, a family, a husband; their sole concern, the only desire of their hearts, is to please Jesus Christ, to whom they have dedicated their souls, their bodies, and all their affections. Thus they have more liberty of spirit to think of God, and more time to give themselves up to prayer and the frequentation of the sacraments. ...

“I shall put this question to you: Do you wish to leave the world to lead a comfortable life or to sanctify yourself; to do your will or that of Jesus Christ? And if you wish to leave the world, to sanctify yourself, and to please Jesus Christ, I ask you a second question: Tell me: in what does sanctity consist? Sanctity does not consist in remaining in the convent, nor in spending the entire day in the church, but it consists, on the one hand, in practising mental prayer and going to communion when one can, and on the other, in obeying, in rendering one’s self useful to the house, in living in retirement, and in suffering pain and contempt for God. ...

At least, when you have given yourselves to God, if you have to suffer at home, you bear all for the love of Jesus Christ, and the Lord well knows how to make your cross light and sweet; but what a pain to have to suffer, and to suffer for the world, without consolation and without merit! Believe me, if Jesus calls you to his love, if he wishes you for his spouses, listen without fear to his voice; you will not fail to be consoled and even to rejoice in the midst of sufferings. This will, however, only be the case as long as you love him and conduct yourselves as his true spouses.

“Learn, then, what are the means that you should use so as to live as true spouses of Jesus Christ, and to attain sanctity.

“In order that a virgin may be holy, it is not sufficient that she should preserve her virginity and that she be called a spouse of Jesus Christ: it will be necessary that she should practise the virtues that are proper to a spouse of Jesus Christ. We read in the Gospel that heaven is like virgins; but what virgins?—no doubt wise, but not foolish, virgins. Wise virgins were led to the nuptials; but the foolish found the doors shut, and the Bridegroom said to them: I know you not: You are virgins, but I do not recognize you as my spouses. The true spouses of Jesus Christ follow their divine Spouse wherever he goes: *These follow the Lamb whithersoever he goeth* (Apoc. xiv. 4). What is it to follow the spouse? St. Augustine explains this to us: It is

to imitate him by walking in his footsteps in body and in soul. After having consecrated to him your body, you must give him your whole heart, so that your heart may be entirely occupied in loving him.

“1. The first means is mental prayer, to which you should particularly apply yourselves. But do not believe that in order to make mental prayer it is necessary to be in the convent or to spend the entire day in the church. It is true that at home there is often noise, and there is much disturbance caused by persons who come and go; however, if one wishes one can always find a place and a time for devoting oneself to prayer, as when the house is more quiet, either in the morning before others rise, or in the evening after they have retired. Nor is it necessary, in order to pray, that one should always be on one’s knees: one may meditate even while working or while walking, when there is no other more suitable time; it is sufficient if one occupies one’s self with God, as when one reflects on the Passion of Jesus Christ or on some other pious subject.

“2. The second means is the frequentation of the sacraments of confession and Communion. For confession we should choose a Director to whom we should be entirely submissive; without doing so we should not walk on the right road. As for Communion, it must depend entirely on obedience; but we must desire it and ask for it. This divine bread needs a soul that hungers after it; Jesus Christ wishes us to have a longing for him. It is frequent Communion that makes the spouses of Jesus Christ faithful to this heavenly Spouse, particularly in keeping them in holy purity. The Blessed Sacrament preserves in the soul all the virtues; but it is especially effective in preserving intact the lily of virginity, according to the words of the Prophet, who calls it: *The corn of the chosen ones, and wine which maketh virgins to spring forth* (Zach. ix. 17).

“3. The third means is retirement and vigilance. The divine Spouse compares his well-beloved to a lily surrounded by thorns: *As the lily among thorns, so is My love among daughters* (Cant. ii. 2). If a virgin wishes to live in the midst of society, of amusements, and other worldly frivolities, it will be impossible for her to remain faithful to Jesus Christ; she must, therefore, keep herself constantly among the thorns of obedience and of mortification, and should behave, especially towards men, not only with the greatest reserve and the greatest modesty in her looks and her words, but also when necessary with a rigid austerity, and even with rudeness. Such are the thorns that preserve lilies, that is, virgins; without these precautions they would soon go astray. The Lord also compares the beauty of his spouse to that of the turtle dove: *Thy cheeks are beautiful as the turtle-dove’s* (Cant. i. 9). Why? Because the turtle-dove is naturally inclined to flee the company of other birds, and loves to be always alone. A virgin, therefore, appears beautiful in the eyes of Jesus Christ when she leads a retired life, and does all she can to keep herself retired and hidden from the eyes of others. St. Jerome says that this Spouse of souls is jealous.

Hence it is very displeasing to him to see a virgin, after having consecrated herself to his love, seeking to appear in the world and to please men. Those persons that are truly virtuous prefer to disfigure themselves rather than be the object of a bad desire. The venerable Sister Catharine of Jesus, before becoming a religious of St. Teresa, washed herself with dirty water, and then exposed herself to the sun so as to spoil her complexion. Bollandus relates that St. Andregesina, having been promised in marriage, begged the Lord to make her quite deformed, and her prayer was immediately heard. She at once appeared covered with leprosy so that every one fled from her; but after the espousals had been dissolved, she recovered her former beauty. We read in the *Mirror of Examples*, that there was in a convent a young virgin who had consecrated herself to God, and whose eyes had charmed a prince. The latter having threatened to set fire to the convent if she did not yield to his desires, what did she do? She tore out her eyes, and sent them to him in a basin with this message: "Here are the darts that have wounded your heart; take them, and leave me untouched." The same author also quotes the example of St. Euphemia, whom her father had promised in marriage to a count. Seeing that this suitor neglected no means to make her his wife, she one day took a knife and cut off her nose and her lips, saying: "Vain beauty, thou shalt not be to me any longer an occasion of sin!" Baronius also relates that St. Ebba, abbess of the monastery of Coldingham, fearing an invasion of the barbarians, cut off her nose and her upper lip as far as the teeth, and that after her example all the other religious, to the number of thirty, did the same thing. The barbarians actually came, and seeing them thus disfigured, they became furious, set fire to the monastery, and made all perish in the flames. The Church honors them as martyrs. They were incited to this heroic act by an impulse of the Holy Ghost; it is not permitted to others to act in this way. You see, moreover, in these examples what virgins who love Jesus Christ have done in order to escape the lust of men. Every fervent young maiden should at least endeavor to conduct herself with modesty, and expose herself as little as possible to the gaze of the world. If it should unfortunately happen that a virgin should be the victim of any violence, without her fault, let her be assured that her purity has not been tarnished. Hence St. Lucia answered the tyrant, who threatened to have her dishonored: "If I am outraged against my will, I shall obtain a double crown." We know the adage: "Not the feeling, but the consent, wounds the soul." Besides, you must be convinced that a young maiden who conducts herself with modesty and reserve will not fail to make herself respected.

“4. The fourth means in order to preserve purity is the mortification of the senses. St. Basil says: "It is altogether improper for a virgin to violate chastity, with the tongue, with the ears, with the touch, much less with the heart." A virgin, in order to remain pure, should be chaste with her *tongue*, by always speaking modestly, and only through necessity with men, and in this case in a few words;

chaste with her *ears*, by avoiding to listen to discourses about the things of the world; chaste with her *eyes*, by keeping them shut or lowered to the ground in the presence of men; chaste with regard to the *touch*, by using the greatest precaution both in regard to others and in regard to herself; but she should be especially chaste in her *heart* by trying to resist every immodest thought by promptly having recourse to Jesus and Mary. For this purpose it will also be necessary for her to mortify her body by fasts, by abstinence, by disciplines, by *ciliciums*; but in order to practise these mortifications permission from the confessor must be asked: without this they would be rather hurtful to the soul, as they might inspire one with pride. No one should therefore practise such penances without having obtained permission from one's Director; but one should desire the permission and ask it, for Directors do not grant it as long as we do not show them a desire to obtain it. Jesus is a Spouse of blood; he has espoused our souls on the cross, on which he has shed the last drop of his blood: *A bloody spouse thou art to me* (Exod. iv. 25). This is the reason why spouses that love him love to suffer tribulations, diseases, pains, ill-treatment, injuries, and they receive them not only with patience, but with joy. In this sense the passage of Scripture is understood, namely: *These follow the Lamb whithersoever He goeth* (Apoc. xiv. 4). They follow Jesus their divine Spouse by singing his praises with joy, even in the midst of reproaches and pains, after the example of so many holy martyrs who expressed their happiness amid tortures, or while they were on their way to the place of execution.

“5. Finally, in order to obtain the grace of perseverance in a holy life, you should take care often to recommend yourselves to the Queen of heaven, the most pure Mother of God. She is the mediatrix who prepares and who concludes the union of souls with her divine Son; it is she that introduces and presents them to him as his spouses: *After her shall virgins be brought to the King* (Ps. xlv. 15). It is she, finally, that obtains for these chosen spouses the virtue of perseverance; without the help of Mary they would become so many faithless spouses.

“Prayer to Jesus Christ.

“(The preacher, after having made all his hearers go down on their knees at the foot of the crucifix, or a statue of the Infant Jesus, which would suit better under the circumstances, thus continues:)

“You, then, who are listening to me I am addressing myself to young maidens who feel themselves called by the divine Spouse to renounce the world for the love of him—you who have conceived the pious design of not belonging to the world, but to Jesus Christ... I wish only that by a simple act, without contracting any obligation, you should render thanks to Jesus Christ for the favor that he has done you of having called you to his love, and that you should offer yourselves to belong entirely to him during your whole life. Speak to him in the following manner:

“Ah! my Jesus, my God and my Redeemer, who didst die for me; pardon me if I also call Thee my Spouse: I am bold enough to do so, because I see that Thou deignest to invite me to this honor; it is a favor for which I know not how to thank Thee. At present I deserve to be in hell, and instead of punishing me Thou wishest me to become Thy spouse. Yes, my divine Spouse, I renounce the world, I renounce everything for love of Thee, and I give myself entirely to Thee. What is the world to me? My Jesus, Thou shalt hence forth be my only good, my only love. I see that Thou wishest to possess my whole heart; I wish to give it to Thee entirely: please accept my offering; do not repel me as I deserve to be repelled. Forget all the displeasure that I have given Thee in the past; I repent of it with my whole soul; ah! would that I had died before offending Thee! Pardon me, inflame me with Thy holy love, and grant me the grace to be faithful to Thee, and never more to turn my back on Thee. Thou, my Spouse, hast given Thyself entirely to me; here I am, I give myself entirely to Thee.

“O Mary, my Queen and my Mother! bind, chain my heart to Jesus Christ, and attach it in such a manner that it may never be separated from him.

“(At the end, the preacher gives them the blessing with the crucifix, saying:)

“Now I am going to bless you, and by this blessing I wish to unite you to Jesus Christ in order that you may never more leave him; and while I am blessing you, you should give him your heart, saying:

“My Jesus, my divine Spouse, in future I will love Thee, Thee alone, and nothing more.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 261-276)

COMMON OBJECTIONS

Objection: You are not right in teaching that Mary was completely chaste during her whole life since the Bible teaches that Jesus had brothers during his life.

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? **And his brethren, James, and Joses,** and Simon, and Judas?”

Answer: Most Protestants of our day reject the perpetual virginity of Mary; they think it contradicts the Bible. **Many of them will be shocked to find out that the first Protestants, including Martin Luther, John Calvin, Huldrych Zwingli and others all believed in the perpetual virginity of Mary.** The idea that Mary ceased to be a virgin and had other children besides Jesus was invented many generations after the original Protestant “reformation.” Thus, the Protestant position on this matter not only contradicts ancient Catholic tradition and the Bible (as we will see), but their own Protestant “tradition.”

MATTHEW 1:25 DOES NOT DISPROVE MARY'S PERPETUAL VIRGINITY

The first thing that Protestants usually quote against Mary's perpetual virginity is Matthew 1:25.

Matthew 1:24-25 "Then Joseph being raised from sleep did as the angel of the Lord had bidden him, and took unto him his wife: **And knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name Jesus.**"

According to Protestants, this proves that Mary ceased to be a virgin after the birth of Jesus. This is quite wrong. The Greek word for "until" or "till" (*heos*) does not imply that Joseph had marital relations with Mary after the birth of Jesus Christ. It simply means that they had no relations up to that point, without saying anything about what happened after that point. This is proven below by many passages. We should also bear in mind that the Bible was written several thousand years ago. It was written at a time and in languages which don't express and imply things the same way that they would be expressed and implied in modern English.

For instance, in 2 Samuel 6:23 (2 Kings 6:23 in the Douay-Rheims Catholic Bible), we read that God cursed Michal, David's wife. He cursed her because she mocked David for the manner in which he rejoiced before the Ark of the Covenant. As a result, Michal had no children "until" the day of her death.

2 Samuel 6:23 "Therefore **Michal** the daughter of Saul **had no child until the day of her death.**"

Does this mean that Michal started having children after her death? Obviously it does not. This verse demonstrates **that when Scripture describes something as being true "until" or "before" a certain point, it doesn't necessarily mean that it ceased to be true after that point.** Here are numerous other examples of this:

Hebrews 1:13 "But to which of the angels said he at any time, **Sit on my right hand, until** I make thine enemies thy footstool?"

This refers to the Son of God. Does this mean that He will cease to sit at the right hand of the Father after God's enemies are made His footstool? Obviously it does not. He will remain at the right hand of God the Father.

1 Timothy 4:13 “**Till I come**, give attendance to reading, to exhortation, to doctrine.”

Does this mean that they should abandon reading and doctrine after he comes? Obviously it does not.

Acts 23:1 “And Paul, earnestly beholding the council, said, Men and brethren, **I have lived in all good conscience before God until this day.**”

Does this mean that Paul necessarily ceased to have a good conscience after that day? Obviously it does not.

The preposition “before” can be used the same way.

John 4:49 “Come down before my child dies.”

Here we see that the word “before” can be used in a similar manner to the word “until.” This child did not die; Jesus healed him (John 4:50). Thus, the statement in Matthew 1:18, which is quoted below, that Mary was with child “before” she and Joseph came together, doesn’t mean that they came together after she was with child. It simply means that she was pregnant without any sexual contact.

Matthew 1:18 “Now the generation of Christ was in this wise. When as his mother Mary was espoused to Joseph, before they came together, she was found with child, of the Holy Ghost.”

It’s quite certain, therefore, that Matthew 1:25 and Matthew 1:18 do not contradict Mary’s perpetual virginity in any way. Protestants cannot legitimately claim that these passages constitute proof that Mary ceased to be a virgin. These passages do not prove her perpetual virginity, either. Her perpetual virginity is proven by other things in the Bible.

WHAT ABOUT THE “FIRSTBORN” SON – DOESN’T THAT IMPLY OTHER CHILDREN?

Luke 2:7 “And she brought forth her **firstborn** son; and she wrapped him in swaddling clothes, and laid him in a manger, because there was no room for them in the inn.”

Matthew 1:25 “And knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name Jesus.”

“Firstborn son” is a legal title given to a first-born male child in a Jewish family: in other words, it is given to a male child who is also the first child.

God specifically commanded the Israelites to sanctify (i.e., set apart) their first-born sons for a special consecration and service to God. The title “first-born son” held additional importance because it entitled that child to a double portion of the inheritance (Deut. 21:17). **This title of “first-born son” was given to the child regardless of whether the woman had any other children after him.** As an example: “we can see this from a Greek tomb inscription at Tel el Yaoudieh (cf. “Biblica” 11, 1930 369-90) for a mother who died in childbirth: ‘In the pain of delivering my firstborn child, destiny brought me to the end of life.’” (Quoted in “Brothers and Sisters of Jesus,” by William Most)

In Exodus 13 and 34, we read about God’s prescription that the first-born be consecrated to Him. There was a ceremony for the “sanctification of the firstborn” (Exodus 13 and 34:20). It’s not as if they postponed the ceremony for the “first-born son” until after the woman had a second child.

Exodus 13:2,12 “Sanctify unto me all the firstborn, whatsoever openeth the womb among the children of Israel, both of man and of beast: it is mine... Thou shalt set apart all that openeth the womb for the Lord, and all that is first brought forth of thy cattle: whatsoever thou shalt have of the male sex, thou shalt consecrate to the Lord.”

Thus, the statement that Jesus was the “first-born son” of Mary (Luke 2:7) does not in any way contradict Mary’s perpetual virginity. It simply means that He was her first and male child. It says nothing about whether any came later.

WHAT ABOUT THE “BROTHERS” OF JESUS?

Non-Catholics often bring up the passages which mention the “brothers and sisters” of Jesus. First of all, it must be mentioned that never once are these “brothers” described as the children of Mary, Jesus’ mother.

Mark 6:3 “Is not this the carpenter, the son of Mary, the brother of James, and Joses, and of Juda, and Simon? And are not his sisters here with us? And they were offended at him.”

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? And his brethren, James, and Joses, and Simon, and Judas?”

In the original Greek the words used are *adelphoi* (“brethren”) and *adelphe* (“sisters”). The words *adelphoi* and *adelphe* can refer to actual siblings. However, **the Bible also uses these words to describe people who are not brothers, but cousins or relatives or step brothers or close neighbors.**

THE BIBLE SAYS THAT ABRAHAM WAS LOT’S BROTHER, BUT HE WASN’T LITERALLY

Lot was Abraham’s nephew. Abraham was his uncle (see Genesis 11:31; 14:12). Yet, the Bible twice describes Lot as Abraham’s “brother.” That’s because the word “brother” doesn’t necessarily mean a sibling. As stated above, it can mean a cousin or a relative or a step-brother or a close family friend.

Genesis 14:14 “Which when Abram had heard, to wit, **that his brother Lot** was taken...”

Lot was Abraham’s nephew	The Bible also calls him his “brother”
<p>Gen. 11:27 “Now these are the generations of Terah: Terah begat Abram, Nahor, and Haran; and Haran begat Lot.”</p> <p>Gen. 12:5 “And Abram took Sarai his wife, and Lot his brother’s son...”</p> <p>Gen. 14:12 “And they took Lot, Abram’s brother’s son, who dwelt in Sodom, and his goods, and departed.”</p>	<p>Gen. 14:14 “And when Abram heard that his brother [Lot] was taken captive...”</p> <p>Gen. 14:16 “And also brought again his brother Lot...”</p>

Some Protestants attempt to respond to this by arguing that the Old Testament was not written in Greek, but Hebrew. Therefore, they say, the case of Lot doesn’t prove that *adelphos* can refer to a person who is not literally a brother. This is refuted by pointing out that while the Old Testament was originally written in Hebrew, it was famously translated into Greek by seventy scholars a few centuries before the coming of Christ. This famous translation is called the Septuagint.

This Greek translation of the Old Testament, the Septuagint, is quoted about 300 times by the inspired writers of the New Testament. That means that the New Testament writers

accepted the Septuagint. **In the Septuagint, the same Greek word *adelphos* is used to describe Lot as Abraham's brother.** *Adelphos* is the singular form of *adelphoi*, the word used in the New Testament for the “brothers” of Jesus. Therefore, the Old Testament does use *adelphos* to describe someone who is not literally a brother.

But the point can also be proven from the New Testament. **In Acts 3:17 and Romans 9:3, we see that *adelphoi* (brothers) is used to describe people of the same nationality who are not siblings.** Consider these verses to be the death-blow to the Protestant argument in this regard.

Moreover, in Luke 10:29, Matthew 5:22 and Matthew 7:3, we see that *adelphos* (“brother”) is used for neighbor, not necessarily sibling.

BUT THERE IS A GREEK WORD FOR COUSIN, *ANEPSIOS*; IF THE BRETHREN OF JESUS WERE COUSINS, RATHER THAN BROTHERS, WHY WASN'T *ANEPSIOS* USED?

The Catholic Church teaches that Mary is ever-virgin and had no other children. The Catholic Church does not teach that all the “brethren” of Jesus were necessarily His cousins. They may have been extended relatives or close friends or people considered part of the family by marriage or law or homeland. For instance, in 2 Samuel 1:26, King David calls Jonathan his “brother.” Jonathan and David were not brothers or cousins. David had married Jonathan's sister, Michal, the daughter of King Saul. So David married into the family.

The number of Jesus' “brothers” (*adelphoi*) mentioned in the Bible seems to suggest that some of them were not even extended relatives, but considered part of the family in other ways. If even one or a few of them were not cousins, but more extended relatives or neighbors or close family friends, then the word *adelphoi* would have been used. **Therefore, the fact that the word for cousin was not used does not in any way prove that Mary had other children.**

EVIDENCE FROM MATTHEW 27:56 SHOWS THAT THE “BROTHERS” OF JESUS WERE NOT HIS SIBLINGS

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter's son? Is not his mother called Mary? **And his brethren, James, and Joses, and Simon, and Judas?**”

James and Joses are two of the names given as “brothers” of Jesus. It can be shown, by the following points, that these were children of another woman and not siblings of Jesus. Please follow this carefully.

There were three women at the foot of the Cross: 1) the Blessed Virgin Mary (the mother of Jesus); 2) Mary the wife of Cleophas (who is said to be the Blessed Virgin Mary’s sister); and 3) Mary Magdalene.

John 19:25 “Now there stood by the cross of Jesus [1] his mother, and [2] his mother’s sister, Mary the wife of Cleophas, and [3] Mary Magdalene.”

Mary, the wife of Cleophas, is also described as “the other Mary” in Matthew 28:1. The Bible tells us that James and Joses are the children of this Mary:

Matthew 27:56 “Among which was Mary Magdalene, **and Mary the mother of James and Joses**, and the mother of Zebedees children.”

Thus, James and Joses (who are called the “brothers” of Jesus) are not His siblings, but at least His cousins. However, they are probably not even first cousins. This is because Mary of Cleophas (the mother of James and Joses), who is said to be the “sister” of Jesus’ mother (John 19:25), is also named Mary. It’s extremely unlikely that two siblings in a Hebrew family would be given the same name. Most likely they were not sisters, but members of the same clan who were called “sisters” in the same way that James, Joses, Simon and Judas were called “brothers” of Jesus.

When the Holy Bible refers to James as the Lord’s brother, we also have direct evidence that James was many years older than Jesus as well as even older than Mary, which would prove that it is impossible that the Blessed Virgin Mary is James’ biological Mother, since he was even older than her, and this in turn would prove that the word for “brother” in the Bible referred to a family member or relative rather than a blood brother.

Here is what Josephus says in *Antiquities of the Jews*, 20:9:1:

“And now Caesar [Nero], upon hearing of the death of Festus, sent Albinus into Judea as procurator; but the king [Agrippa II] deprived Joseph of the high priesthood, and bestowed the succession to that dignity on the son of Ananus, who was also himself called Ananus... this younger Ananus, who, as we have told you already, took the high priesthood, was a bold man in his temper, and very insolent; he was also of the sect of the Sadducees, who were very rigid in judging offenders,

above all the rest of the Jews, as we have already observed; when, therefore, Ananus was of this disposition, he thought he had now a proper opportunity [to exercise his authority.] Festus was now dead, and Albinus was but upon the road; so he assembled the sanhedrim of the judges, and brought before them the brother of Jesus, who was called Christ, whose name was James, and some others, and when he had formed an accusation against them as breakers of the law, he delivered them to be stoned; but as for those who seemed the most equitable of the citizens... they also sent to the king, desiring him to send to Ananus that he should act so no more, for that what he had already done was not to be justified: nay, some of them went also to meet Albinus... whereupon Albinus complied with what they had said, and wrote in anger to Ananus, and threatened that he would bring him to punishment for what he had done.”

Please note that although Josephus doesn't give the numerical date of 62 AD for the death of James the Lord's brother, he gives us the historical markers that allow us to know precisely what years to which he is referring. He tells us that Festus had just died, and we know he reigned from 59-62 AD. He tells us that the priest who was deprived of his office was Joseph Kabi, and we know he was high priest from between 61-62 AD.

Now to Epiphanius. He writes in *Panarion*, 78:14:5-6: “But James brother of the Lord and son of Joseph, died in Jerusalem, having lived twenty-four years, more or less, after the Savior's Ascension. He was ninety-six years old when he was struck on the head by a fuller with his club, flung from the pinnacle of the temple and cast down, he who had done no wrong knelt and prayed for those who had thrown him down, saying: Forgive them, for they do not know what they are doing. Thus even Simeon, his cousin, the son Clopas, who was standing at a distance, said, "Stop, why are you stoning the just one? Behold, he is uttering the most wonderful prayers for you." And thus he was martyred.”

Epiphanius says James (the Lord's brother) died "twenty-four years, more or less, after the Savior's Ascension," which, if Jesus ascended in 33 AD, this is "more or less" 24 years prior to 62 AD. (It is actually 29 years to 62 AD). He also says James was 96 when he died. If he was 96 when he died in 62 AD, then that means he was born about 33 BC (subtracting one year for no year "0"). If he was born in 33 BC, then obviously he couldn't be the son of Joseph and Mary, since they didn't even meet each other until about 30 years later. If anything, James (the "Lord's brother") would be a son of Joseph from a previous marriage, or adopted by Joseph. Joseph, as tradition holds, was much older than Mary, and thus he could easily have been married previously, and, after his wife died, he found Mary.

In fact, the stepchildren hypothesis was introduced by the apocryphal gospel of James, otherwise known as the Protoevangelium Jacobi, which says it is written by "James the

brother of the Lord" (cf., Galatians 1:19), and is extant in ancient Greek and Syriac recensions. Origen refers to it as The Book of James, and it is also cited by Justin Martyr. The author claims that when Joseph was forty years of age, he married a woman named Melcha (some render it Escha or Salome). They lived together for forty-nine years and had six children, four sons and two daughters. The youngest son was James (i.e., "the Lord's brother"). At ninety-nine years of age, a year after his wife's death, Joseph received word that the priests were looking for a man of Judah to espouse Mary. Mary was only twelve to fourteen years old at the time. Joseph is said to be chosen by a high priest as her spouse in obedience to a miraculous sign (i.e., a dove coming out of his rod and resting on his head). This account was popular among many Christians in the second and third century. Its depiction survives in Raphael's (d. 1520) painting *Espousals of the Virgin*. Other apocryphal works that contain purported details of Joseph's life are Pseudo-Matthew, The Gospel of the Nativity of the Virgin Mary, The Story of Joseph the Carpenter, and The Life of the Virgin and Death of Joseph.

The question on why James is called the brother (Greek: adelphos) of the Lord, while Simeon son of Clopas is called the anepsios (cousin) can be simply answered by assuming that Simeon was the actual cousin of Jesus, while James was merely a member of Jesus' clan (that is, connected with James per Joseph).

All of this shows that none of the statements in the Bible about the brothers and sisters of Jesus disproves, in any way, the perpetual virginity of the Blessed Virgin Mary. Now we must look at the proof that Mary had no other children and that she was perpetually a virgin.

JOHN 19:26 PROVES THAT MARY HAD NO CHILDREN BESIDES JESUS

While dying on the Cross, Jesus entrusts His mother to the care of St. John the Apostle.

John 19:26-27 "When Jesus therefore had seen his mother and the disciple standing whom he loved, he saith to his mother: **Woman, behold thy son.** After that, **he saith to the disciple: Behold thy mother. And from that hour, the disciple [John] took her to his own.**"

Scholars point out that this was a formal act of entrustment. Jesus entrusted His mother to St. John so that he would take care of her. If Mary had other children, as Protestants contend, Jesus would not have told St. John to take Mary for his mother. She would have been put into the care of one of his many "brothers." The fact that Jesus entrusted Mary to St. John proves that she had no other children.

Protestants try to respond to this by arguing that Jesus' "brothers" were not believers and that's why Jesus entrusted her to St. John. However, that's refuted by Acts 1:14. It indicates that Jesus' "brothers" were believers. Jesus certainly knew that they were or would become believers and hence He would not have entrusted her to St. John if they were His siblings.

It's also quite significant that when Jesus was found in the temple at 12 years old, there is no indication whatsoever that Mary and Joseph had other children (Luke 2:41-51). The indication is that He is an only child. He is also referred to as "the son of Mary" (Mark 6:3), not as a son of Mary. Never once is Mary said to have had other children.

MARY'S RESPONSE TO THE ANGEL IN LUKE 1 INDICATES THAT SHE HAD TAKEN A VOW OF PERPETUAL VIRGINITY

Luke 1:30-34 "And the angel said unto her, Fear not, Mary: for thou hast found favor with God. And, **behold, thou shalt conceive in thy womb, and bring forth a son**, and shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the Highest: and the Lord God shall give unto him the throne of his father David: And he shall reign over the house of Jacob for ever; and of his kingdom there shall be no end. **Then said Mary unto the angel, How shall this be, seeing I know not man?**"

The angel appears to Mary and tells her that she will conceive and bring forth a son. Mary responds by saying: "How shall this be, seeing I know not man?"

The actual meaning is: *how shall this be since I am a virgin*. How shall this be? Mary understood how children were conceived. Her response only makes sense if she had taken a lifelong vow of virginity. She was asking how she could conceive while a virgin.

It should also be pointed out that Mary's engagement to Joseph doesn't contradict the notion that she had taken such a vow. Moral behavior at the time dictated that women committed to virginity have a male protector who would guard and respect the vow. That was Joseph's role.

IT'S UNIMAGINABLE THAT THE ARK OF THE NEW COVENANT WOULD HAVE SEXUAL CONTACT

We've already seen that the Bible clearly teaches that Mary is the Ark of the New Covenant. As the holiest creature on Earth and the vessel of the Most High, it's totally incongruous –

completely out of keeping with the Ark's dignity and role – to think that she would have any sexual contact. To prepare the people for God's coming on Mt. Sinai, Moses said:

Exodus 19:14-15 “And Moses came down from the mount to the people, and sanctified them. And when they had washed their garments, he said to them: **be ready against the third day, and come not near your wives.**”

When David was on the run and needed bread from the priest, we read:

1 Samuel 21:4 “And the priest answered David, saying: I have no common bread at hand, but only holy bread, **if the young men be clean, especially from women.**”

The Ark was created for a more sublime and sacred reason, and never would have sexual contact. Oza was struck dead for merely touching the Ark when he shouldn't have done so (2 Samuel 6:6-8).

EZECHIEL 44 AND THE PROPHECY ABOUT THE CLOSED GATE IS A PROPHECY OF MARY'S PERPETUAL VIRGINITY

Ezekiel 44:2 “And the Lord said to me: **This gate shall be shut, it shall not be opened, and no man shall pass through it: because the Lord the God of Israel hath entered in by it, and it shall be shut.**”

Here we see that the Lord shall pass through this gate, and no other man shall pass through it. This is a prophecy about the perpetual virginity of Mary. She is the closed gate, through whom the Lord comes. That's one reason why Mary has been called “the Gate of Heaven” in traditional Catholic writings.

THE PERPETUAL VIRGINITY OF MARY WAS FIRMLY BELIEVED IN THE ANCIENT CHRISTIAN CHURCH

Second Council of Constantinople, 553 A.D., Can. 6 “If anyone says that the holy, glorious, **and ever-virgin** is called God-bearer by misuse of language and not truly... let him be anathema.”

Some Protestants and most members of the “Orthodox” Church claim to honor the Second Council of Constantinople. It was the fifth ecumenical council. As we see here, it clearly taught Mary's perpetual virginity.

Pope St. Martin I, *Lateran Council*, 649 A.D., Can. 3 “If anyone does not properly and truly confess in accord with the holy Fathers, that the holy Mother of God **and ever Virgin** and immaculate Mary in the earliest of the ages conceived of the Holy Spirit without seed, namely, God the Word Himself specifically and truly, who was born of God the Father before all ages, and that she incorruptibly bore [Him], **her virginity remaining indestructible even after His birth**, let him be condemned.” (Denzinger 256)

The ancient Christian Church believed that Mary was perpetually a virgin. In the fourth century, St. Jerome, the father of biblical scholarship and the one who translated the Bible into Latin, defended this truth against Helvetius, a heretic who denied it. As mentioned already, even the first Protestants, including Luther, Calvin and Zwingli, accepted the perpetual virginity of Mary.

The perpetual virginity of Mary can be proven from the Bible. From the earliest biblical days adultery carried with it a sense of defilement, so that a woman who had performed the sexual act with another man, even if by force, was considered no longer fit to be visited by her husband (Genesis 49:4; 2 Samuel 20:3, re *ibid.* 16:21-22; Book of Jubilees 33:6-9; Epstein, *Marriage Laws in the Biblical Talmud*, p.51).

The deuteronomic code teaches that a woman who is divorced by her husband and thereafter marries another man likewise cannot return to her former husband (Deuteronomy 24:1-4). As the Lord said through the prophet Jeremiah: "If a man put away his wife and she goes from him and becomes another man's wife, shall he return to her again, shall not the land (his wife's body) be greatly polluted?" (Jr 3:1; see Targum to Dt 24:1-4).

In rabbinic law a woman who has committed adultery is "defiled" and cannot remain the wife of her husband, but must be divorced (Sifre on Dt, edit. M. Friedman (1864) 270 p. 122b; Sifre on Numbers, edit. M. Friedman (1915) 7 p. 4a and 19 p. 66). Furthermore any intimate male contact by the wife with Jew or gentile, potent or impotent, natural or unnatural makes divorce compulsory (Sotha 26b; Yebamoth 55a, b, 87b; Kethuboth 9a, Babylonian Talmud; Kethuboth 25a; Sotah 27a, Yad, Sotah 2,2, Jerusalem Talmud).

Betrothed

In Jewish Law a man betrothed to a woman was considered legally married to her. The word for betrothed in Hebrew is Kiddush, a word that is derived from the Hebrew word

Kadash which means "holy" "consecrated," "set apart." Because by betrothal (as in Matthew 1:18; Luke 1:27), or marriage, a woman became the peculiar property of her husband, forbidden to others.

The Oral Law of Kiddushin (Marriages and Engagements) states; "The husband prohibits his wife to the whole world like an object which is dedicated to the Sanctuary" (Kiddushin 2b, Babylonian Talmud).

We know from the Gospel of Matthew 1:14 that Joseph the husband of Mary was a righteous man, a devout law-abiding Jew. Having noticed that Mary was pregnant and that he, her betrothed, had nothing to do with the pregnancy, Joseph had considered putting her away privately since he thought that he was not worthy enough to live with the Mother of God.

His decision to stay with her was made when an angel appeared to him in a dream, saying: "Joseph, son of David, do not fear to take Mary as your wife; for that which is conceived in her is of the Holy Spirit; she will bear a son, and you shall call His name Jesus, for He will save His people from their sins" (Matthew 1:20-21). The angel does not use the phrase for marital union: "go in unto" (as in Genesis 30:3, 4, 16) or "come together" (Matthew 1:18) but merely a word meaning leading her into the house as a wife (paralambano gunaika) but not cohabiting with her.

For when the angel revealed to him that Mary was truly the spouse of the Holy Spirit, Joseph could take Mary, his betrothed, into his house as a wife, but he could never have intercourse with her because according to the Law she was forbidden to him for all time.

Marriage to the Holy Spirit

We also have to take into consideration that when Mary was told by the archangel Gabriel "Behold, you shall conceive in your womb, and bring forth a Son, and you shall call His name Jesus" (Luke 1:31), he also added that this was to come about because "The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Most High will overshadow you; therefore the Holy one to be born shall be called the Son of God" (Luke 1:35).

By stating it in those terms the archangel declared to Mary that God would enter into a marital relationship with her, causing her to conceive His Son in her womb, For "to lay one's power (reshuth) over a woman" (Targum to Dt 21:4) was a euphemism for "to have a marital relationship with her."

Likewise "to overshadow" (Luke 1:35) by spreading the "wing" or "cloak" over a woman was another euphemism for marital relations. Thus, the rabbis commented (Midrash Genesis Rabbah 39.7; Midrash Ruth Rabbah 3.9) that Ruth was chaste in her wording when she asked Boaz to have marital relations with her by saying to him "I am Ruth your handmaid, spread therefore your cloak (literally, "wing": kanaph) over your handmaid for you are my next-of-kin" (Ruth 3:9).

Tallith, another Aramaic-Hebrew word for cloak, is derived from tellal = shadow. Thus, "to spread one's cloak (tallith) over a woman" means to cohabit with her (Kiddushin 18b, see also Mekhilta on Exodus 21:8). Did not the Lord say to His bride Israel: "I am married to you" (Jr 3:14) and "your Maker is your husband"? (Is 54-5:5; Jr 31:32)? And what is more intimate than what the Lord said to His bride: "You developed, you grew, you came to full womanhood; your breasts became firm and your hair grew... you were naked... and I saw that you were now old enough for love so I spread my cloak over you... I gave you My oath, I entered into a covenant with you and you became Mine, says the Lord God." (Ezekiel 16:7, 8)

Mary prohibited to Joseph

Having been enlightened by an angel in a dream regarding her pregnancy, and perhaps further by Mary concerning the words of the archangel Gabriel to her at the Annunciation, Joseph knew that God had conducted himself as a husband in regard to Mary. She was now prohibited to him for all time, and for the sake of the Child and Mary he could only live with her in an absolutely chaste relationship.

Joseph as celibate caretaker

As the recipient of the great revelation that what was conceived in the womb of Mary, his betrothed, was of the Holy Spirit and that the Child to be born was destined to save His people from their sins, surely Joseph knew that he was called to take care of Mary and her Child, the Messiah, for the rest of his life, which is why the angel told him to take Mary as his wife.

We may reasonably assume that Mary herself now shared with him all that the archangel Gabriel said to her. No less a Person than "the Son of God" (Luke 1:35) was to be entrusted to his care under the shelter of his humble home, now become the Holy of Holies.

Jewish tradition mentions that, although the people had to abstain from sexual relations with their wives for only three days prior to the revelation at Mount Sinai (Exodus 19:15),

Moses chose to remain continent the rest of his life with the full approval of God. The rabbis explained that this was so because Moses knew that he was appointed to personally commune with God, not only at Mount Sinai but in general throughout the forty years of sojourning in the wilderness. For this reason Moses kept himself "apart from woman," remaining in the sanctity of separation to be at the beck and call of God at all times; they cited God's command to Moses in Deuteronomy 5:28 (Midrash Exodus Rabbah 19:3 and 46.3).

Again, we may be sure that Saint Joseph remained celibate all his life because throughout his married years he was in daily attendance and communication with Jesus, the incarnate Word of God.

Objection: You are not right in teaching that specific acts of virtue increases our own or other people's chances of reaching heaven. There's nothing in the Bible that teaches this. My Bible does not even have the verse that teaches this: "*But this kind is not cast out but by prayer and fasting.*" (Matthew 17:21)

Answer: Not surprisingly, the word "fasting", or worse, **the whole verse itself!** has been completely removed from many modern protestant translations. For instance, the following whole verse have been completely removed in the New International Version: "*But this kind is not cast out but by prayer and fasting.*" (Matthew 17:21) **You will not find it at all in their translation. All in all, over 40 complete deletions of whole sentences is found in the New International Version (NIV)**, in addition to over 64,000 deletions of words such as: Godhead, regeneration, Calvary, remission, immutable, omnipotent, Comforter, Holy Ghost, Messiah, quickened, infallible, etc. It's interesting to note that the same verse of Matthew 17:21 is also deleted from the Jehovah's Witness "Bible". In fact, many of the things missing in the Jehovah's Witness "Bible", such as references to the Godhead and The Trinity, have been completely omitted in the New International Version as well, such as 1 John 5:7, which reads: "*And there are three who give testimony in heaven, **the Father, the Word, and the Holy Ghost. And these three are one.***" The bolded vitally important phrase is completely removed from both the New International Version and the Jehovah's Witness "Bible". This is one of the greatest verses testifying of the Godhead or Trinity. That is why the Jehovah's Witnesses leave it out. They do not believe in the Godhead and they do not believe that Jesus is God. Why does the NIV leave it out...? It's because the translation is satanically inspired by the same Antichrist spirit behind the Jehovah's Witness cult. Reader, do you believe in the Godhead? Do you read the NIV translation? (or other protestant translations)? If so, then this deletion should offend you. That is why one must read the [Catholic bible](#). For in addition to all of the above, all protestant versions are corrupted and mistranslated on

many important passages, in addition to **missing seven entire books (the deuterocanonical books) from the biblical canon**. Even the King James version is not to be compared with the Douay-Rheims Catholic bible and are many times excluding the deuterocanonical books. **So if you are reading a protestant bible and love the bible you are missing seven entire books of the bible.**

DEUTEROCANONICAL BOOKS IN THE NEW TESTAMENT SCRIPTURE DISPROVING THE PROTESTANT BIBLE!

When we consider the fact that the early Christian Church unanimously accepted the Catholic canon of Holy Scripture up to the time of the Protestant revolt, only a heretic, fool or liar would ever dare to claim that the Christian Church accepted false biblical books for over 1500 years and that the Christian Church erred for 1500 years in this regard, or that God would allow non-Canonical books to be considered as canonical for over 1500 years throughout the universal Christian Church. Here is some irrefutable evidence that the Catholic canon is the only true canon of scripture:

Matt. 2:16 – Herod’s decree of slaying innocent children was prophesied in Wis. 11:7 – slaying the holy innocents.

Matt. 6:19-20 – Jesus’ statement about laying up for yourselves treasure in heaven follows Sirach 29:11 – lay up your treasure.

Matt. 7:12 – Jesus’ golden rule “do unto others” is the converse of Tobit 4:15 – what you hate, do not do to others.

Matt. 7:16,20 – Jesus’ statement “you will know them by their fruits” follows Sirach 27:6 – the fruit discloses the cultivation.

Matt. 9:36 – the people were “like sheep without a shepherd” is same as Judith 11:19 – sheep without a shepherd.

Matt. 11:25 – Jesus’ description “Lord of heaven and earth” is the same as Tobit 7:18 – Lord of heaven and earth.

Matt. 12:42 – Jesus refers to the wisdom of Solomon which was recorded and made part of the deuterocanonical books.

Matt. 16:18 – Jesus’ reference to the “power of death” and “gates of Hades” references Wisdom 16:13.

Matt. 22:25; Mark 12:20; Luke 20:29 – Gospel writers refer to the canonicity of Tobit 3:8 and 7:11 regarding the seven brothers.

Matt. 24:15 – the “desolating sacrilege” Jesus refers to is also taken from 1 Macc. 1:54 and 2 Macc. 8:17.

Matt. 24:16 – let those “flee to the mountains” is taken from 1 Macc. 2:28.

Matt. 27:43 – if He is God’s Son, let God deliver him from His adversaries follows Wisdom 2:18.

Mark 4:5,16-17 – Jesus’ description of seeds falling on rocky ground and having no root follows Sirach 40:15.

Mark 9:48 – description of hell where their worm does not die and the fire is not quenched references Judith 16:17.

Luke 1:42 – Elizabeth’s declaration of Mary’s blessedness above all women follows Uzziah’s declaration in Judith 13:18.

Luke 1:52 – Mary’s magnificat addressing the mighty falling from their thrones and replaced by lowly follows Sirach 10:14.

Luke 2:29 – Simeon’s declaration that he is ready to die after seeing the Child Jesus follows Tobit 11:9.

Luke 13:29 – the Lord’s description of men coming from east and west to rejoice in God follows Baruch 4:37.

Luke 21:24 – Jesus’ usage of “fall by the edge of the sword” follows Sirach 28:18.

Luke 24:4 and Acts 1:10 – Luke’s description of the two men in dazzling apparel reminds us of 2 Macc. 3:26.

John 1:3 – all things were made through Him, the Word, follows Wisdom 9:1.

John 3:13 – who has ascended into heaven but He who descended from heaven references Baruch 3:29.

John 4:48; Acts 5:12; 15:12; 2 Cor. 12:12 – Jesus', Luke's and Paul's usage of "signs and wonders" follows Wisdom 8:8.

John 5:18 – Jesus claiming that God is His Father follows Wisdom 2:16.

John 6:35-59 – Jesus' Eucharistic discourse is foreshadowed in Sirach 24:21.

John 10:22 – the identification of the feast of the dedication is taken from 1 Macc. 4:59.

John 10:36 – Jesus accepts the inspiration of Maccabees as He analogizes the Hanukkah consecration to His own consecration to the Father in 1 Macc. 4:36.

John 15:6 – branches that don't bear fruit and are cut down follows Wis. 4:5 where branches are broken off.

And many more!

2 Tim. 3:16 – the inspired Scripture that Paul was referring to included the deuterocanonical texts that the Protestants removed. The books Baruch, Tobit, Maccabees, Judith, Sirach, Wisdom and parts of Daniel and Esther were all included in the Septuagint that Jesus and the apostles used.

Sirach and 2 Maccabees – some Protestants argue these books are not inspired because the writers express uncertainty about their abilities. But sacred writers are often humble about their divinely inspired writings. See, for example, 1 Cor. 7:40 – Paul says he "thinks" that he has the Spirit of God.

The Protestants attempt to defend their rejection of the deuterocanonicals on the ground that the early Jews rejected them. However, the Jewish councils that rejected them (e.g., School of Javneh (also called "Jamnia" in 90 – 100 A.D.) were the same councils that rejected the entire New Testament canon. Thus, Protestants who reject the Catholic Bible are following a Jewish council that rejected Christ and the Revelation of the New Testament.

We will now consider what the Bible teaches about how holy men intercede with God.

THE BIBLE TEACHES THAT MEN INTERCEDE WITH GOD –
MOSES HAD AN EXTRAORDINARY POWER OF INTERCESSION WITH GOD

Exodus 32:9-14 “**And the Lord said unto Moses**, I have seen this people, and, behold, it is a stiff-necked people: **Now therefore let me alone, that my wrath may wax hot against them, and that I may consume them: and I will make of thee a great nation.** And Moses besought the Lord his God, and said, Lord, why doth thy wrath wax hot against thy people, which thou hast brought forth out of the land of Egypt with great power... Turn from thy fierce wrath, and repent of this evil against thy people. Remember Abraham, Isaac, and Israel, thy servants... **And the Lord repented of the evil which he thought to do unto his people.”**

Moses' intercession with God was so great that God even asked Moses to allow Him to destroy the Israelites. This must not be understood in the sense that the Almighty God can be or was constrained by any man, but rather that He was powerfully swayed and influenced by this man's close relationship with Him. Moses pleaded with Him not to destroy them, and God relented because of Moses. As we can see, not all men are equal before God. Not all men have the same intercessory power with Him. The intercession of extraordinary and saintly men is powerful and effective.

ABRAHAM HAD AN EXTRAORDINARY POWER OF INTERCESSION WITH GOD

We see another example of this in the case of Abraham:

Genesis 18:26-33 “**And the Lord said to him: If I find in Sodom fifty just within the city, I will spare the whole place for their sake.** And Abraham answered, and said: Seeing I have once begun, I will speak to my Lord, whereas I am dust and ashes. What if there be five less than fifty just persons? wilt thou for five and forty destroy the whole city? And he said: I will not destroy it, if I find five and forty. And again he said to him: But if forty be found there, what wilt thou do? He said: I will not destroy it for the sake of forty. [**And Abraham, because he had powerful intercession with God, bargained Him all the way to ten**] **What if ten should be found there? And he said: I will not destroy it for the sake of ten.** And the Lord departed, after he had left speaking to Abraham: and Abraham returned to his place.”

THE BIBLE SAYS THAT THE PRAYERS OF A MAN WOULD CAUSE GOD TO ACCEPT
PEOPLE HE OTHERWISE WOULD NOT

The next example we will consider is one where the Bible says that the prayers of a man would cause God to accept people He otherwise wouldn't.

Job 42:7-10 "... the Lord said to Eliphaz... My wrath is kindled against thee, and against thy two friends: for ye have not spoken of me the thing that is right, as my servant Job hath. Therefore take unto you now seven bullocks and seven rams, and go to my servant Job, and offer up for yourselves a burnt offering: **and my servant Job shall pray for you: for him will I accept: lest I deal with you after your folly...** So [they] went, and did according as the Lord commanded them... **And the Lord also was turned at the penance of Job, when he prayed for his friends...**"

The Lord was turned at the prayers and penance of Job. The intercession and prayers of saintly men obtain graces and favors that the Lord will not always otherwise give. God said that He would only give this grace to Eliphaz if Job would pray for him.

GOD WOULD ONLY GIVE ISRAEL THE VICTORY IF MOSES (A MAN) HELD UP HIS HANDS

Another example of the intercession of holy men is found in Exodus 17. We read that Israel went out to fight against Amalec. God enabled Israel to have the victory as long as Moses held up his hands. However, if Moses let his hands down, Amalec would overcome the Israelites.

Exodus 17:11-13 "**And when Moses lifted up his hands, Israel overcame: but if he let them down a little, Amalec overcame.** And Moses' hands were heavy: so they took a stone, and put under him, and he sat on it: and Aaron and Hur stayed up his hands on both sides. And it came to pass that his hands were not weary until sunset. And Josue put Amalec and his people to flight, by the edge of the sword."

This is another prime example of how sometimes God only grants certain things through the intercession of holy men.

THE LORD'S STATEMENT ABOUT THE INTERCESSION OF MOSES AND SAMUEL

Jeremias 15:1 "And the Lord said to me: If Moses and Samuel shall stand before me, my soul is not towards this people: cast them out from my sight..."

God says that even if Moses and Samuel stood before Him, He would still reject this people. This is quite revealing. The people described in this passage were so bad that not even the powerful intercession of the great servants of God, Moses and Samuel, could relax God's anger against them. However, these words show us that the intercession of extraordinary servants of God, such as Moses and Samuel – who have built up a special credit or influence with Him – impacts how God deals with and looks at people, even if it didn't make the difference in this particular case because of how bad the people were. The intercession of saintly men helps determine what God does for people and what He does to them, as we saw with the examples above.

WHAT ABOUT 1 TIMOTHY 2:5 JESUS IS THE ONLY MEDIATOR?

Before we cover more biblical evidence for the veneration and intercession of saints, we must consider an objection. One of the main objections that non-Catholics raise against praying to saints comes from 1 Timothy 2:5.

1 Timothy 2:5 “For there is one God, and one mediator between God and men, the man Christ Jesus.”

Jesus is the only mediator between God and men, they say, so you can't include saints or prayers to them. This objection is false for many reasons. Just because Jesus is the only mediator does not mean that others do not mediate as part of the one mediation of Christ. For example, in John 10:16 Jesus says that He is the one and only shepherd; but He appoints Peter to shepherd His sheep in John 21:15-17. Ephesians 4:11 also teaches that there are many pastors or shepherds. The point is that these other sub-shepherds all work under and by the institution of the one shepherd, Jesus.

Another example is that Jesus says He is the supreme judge. We read this in John 9:39 and in many other passages. Certain men of God, however, will also act on His behalf as judges in Heaven, even of angels. We read this in 1 Corinthians 6:2, Matthew 19:28, and elsewhere. Yes, Jesus is the unique mediator, because the mediator is the one who unites man to God. Jesus alone did this by His passion and death. We read this in 2 Corinthians 5:18. But that does not mean that within the one mediation of Christ there are not others who participate in His mediation. In fact, the Bible clearly teaches it.

IF YOU CANNOT PRAY TO SAINTS, THEN YOU CANNOT ASK OTHERS TO PRAY FOR YOU – PERIOD

If Jesus' unique mediation excluded prayers to saints, then it would also exclude asking a fellow man to pray for you. There is no way around the logic of this argument. **For when you ask a fellow man to pray for you, instead of going to Jesus directly, you are asking another person to act as a mediator with Jesus for you. That's what Catholics do when they pray to saints.** Therefore, if prayers to saints are excluded by the unique mediation of Jesus, then asking others for prayers is definitely excluded as well.

Not only do most Protestants accept the concept of asking others to pray for them – thus contradicting their rejection of prayers to saints – but, in the New Testament, St. Paul himself repeatedly asks others for prayers.

Romans 15:30 “Now I beseech you, brethren, for the Lord Jesus Christ's sake, and for the love of the Spirit, that ye **strive together with me in your prayers to God for me.**”

Paul also tells others that he is praying for them.

Colossians 1:3 “... praying always for you...”

Paul even says that the prayers of others bestow gifts upon him.

2 Corinthians 1:11 “Ye also helping together by prayer for us, that for the gift bestowed upon us by the means of many persons thanks may be given by many on our behalf.”

THE BIBLE TEACHES THAT PAUL'S SUFFERING INTERCEDES TO WIN GRACES FOR PEOPLE

The Bible also says this about Paul's suffering:

Colossians 1:24 “[I] now rejoice in my sufferings for you, and fill up those things that are wanting of the sufferings of Christ, in my flesh, for his body, which is the church.”

This verse might be a shock to some non-Catholics who are not familiar with it. Paul says that he fills up, for the Church, those things that are wanting or lacking in the sufferings of Christ. Now Christ's suffering was perfect and of infinite value; so what does this mean? What St. Paul means is that many sufferings are still wanting and needed for the members of the Church to work out their salvation, which was all made possible by Christ's sacrifice.

He is teaching that his sacrifices and his sufferings, in addition to his prayers, can intercede with God so that God gives others graces to convert or to remain faithful. Those people must still cooperate with the graces, but the efforts, prayers and sacrifices of members of the Church can help grant them. All of this confirms Catholic teaching on the communion of saints, and it refutes the Protestant misunderstanding of 1 Timothy 2:5.

THIS TRUTH IS ROOTED IN THE UNITY OF THE BODY OF CHRIST, WHICH EXISTS AFTER DEATH

The fact that men can go to other men for prayers, and that the saints in Heaven can answer prayers and intercede, is rooted in the biblical teaching on the unity of the Body of Christ. There is a union among the members of the Church of Jesus. This union does not cease when true members die.

St. Paul says in Romans 8:38 and following that neither death nor life separates one from the love of Christ. Nor does it separate the true faithful who abide together in the Body of Christ, whether on Earth or in Heaven.

1 Cor. 12:12,21 “... all the members of that one body, being many, are one body... And the eye cannot say unto the hand, I have no need of thee: nor again the head to the feet, I have no need of you.”

THE BIBLE SAYS THAT THE PRAYER OF A JUST MAN AVAILS MUCH

While the true members of the Church can assist each other by prayers, the prayers and intercession of saintly men is particularly powerful. That’s exactly what we saw in the cases of Moses and Abraham. That’s why we read:

James 5:16 “Confess your faults one to another, and pray one for another, that ye may be healed. **The effectual fervent prayer of a righteous man availeth much.**”

This is why prayers to saints – which have the purpose of calling for them to pray to God on our behalf – are so effective.

THE BIBLE ALSO TEACHES THAT DECEASED SAINTLY MEN INTERCEDE

In Matthew 17, we see that Jesus, when He was transfigured before three of His apostles, appeared with Moses and Elias.

Matthew 17:2-3 “And [He] was transfigured before them: and his face did shine as the sun... And, behold, there appeared unto them Moses and Elias talking with him.”

This shows us that saints, even after death, are interested in Earthly affairs and are ready to intercede for us. For the spirits of the just men made perfect, as Hebrews 12 calls the saints, are among the cloud of witnesses with the angels in Heaven who help us.

Hebrews 1:14 “Are they not all ministering spirits, sent forth to minister for them who shall be heirs of salvation?”

Psalms 91:11 “For he shall give his angels charge over thee, to keep thee in all thy ways.”

AFTER DEATH, THE PROPHET SAMUEL APPEARED TO KING SAUL

In 1 Samuel 28 (1 Kings 28 in the Douay-Rheims Catholic Bible), we see a clear example of a dead saint appearing to a man. This was the prophet Samuel, who had been dead for some time. He appeared to King Saul, and rebuked him for his disobedience to God.

1 Samuel 28:12-20 “And when the woman saw Samuel, she cried with a loud voice... And Samuel said to Saul... Because thou obeyed not the voice of the Lord, nor executed his fierce wrath upon Amalek, therefore hath the Lord done this thing unto thee this day... Then Saul fell straightway all along on the earth, and was sore afraid, because of the words of Samuel.”

Remember, Samuel had been dead for some time.

THE BOOK OF REVELATION (OR APOCALYPSE) SHOWS US HOW THE PRAYERS OF SAINTS INTERCEDE IN HEAVEN BEFORE THE ALTAR OF GOD

The Book of Revelation or the Apocalypse also gives us a glimpse of how the saints and their prayers intercede for men.

Revelation 8:3-4 “And another angel came and stood at the altar, having a golden censer; and there was given unto him much incense, **that he should offer it with the prayers of all saints** upon the golden altar which was before the throne. **And**

the smoke of the incense, which came with the prayers of the saints,
ascended up before God out of the angel's hand.”

We see another example in Revelation chapter 5.

Revelation 5:8 “... elders fell down before the Lamb, having every one of them harps,
and golden vials full of odours, which are the prayers of the saints.”

PART 4. THE BIBLICAL AND APOSTOLIC FOUNDATION FOR PRIESTLY CHASTITY

The Holy Bible and the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church unanimously teach that all Bishops, Priests and Deacons of the Lord must be totally “chaste” and abstain from all sexual intercourse with their wives during all times

From the very beginning of the Christian Church, it was taught by the Bible and the Holy Apostles that all ministers of God had to remain in chastity even though they were married when they entered the clerical state. We see this both in the earliest Church councils, Apostolic Tradition as well as the teachings of the Popes, Saints and Fathers of the Church. It is also clear from the Bible that the Catholic teaching on priestly celibacy and that a minister of the Lord must live totally “**chaste**” (1 Tim 3:2) after becoming a minister and holy servant of Our Lord, is the only true teaching. This teaching, of course, refutes and destroys the protestant and eastern “orthodox” schismatic position on this matter.

Indeed, the fact that Holy Scripture teaches that all Bishops, Priests and Deacons are forbidden to get married again after their spouse have died, (1 Tim 3:12; Tit 1:5-6) shows us that Our Lord taught the Apostles that all priests must be completely chaste in order to become and work as a priest, for if this were not so, God would certainly have allowed a man who was a priest to marry a second time after his spouse died, but since we see that God directly forbids this, it is clear that God from the very beginning of the Church commanded all priests – married as well as unmarried – to live in perfect chastity, holiness and purity after their ordination. This is also exactly how the Apostles themselves lived according to the teachings, history and tradition of the Church. In truth, “*Let deacons be the husbands of **one wife**... ordain priests in every city, as I also appointed thee: If any be without crime, **the husband of one wife**...*” (1 Tim 3:12; Tit 1:5-6) Note, however, that the Church does not teach that only unmarried men can be accepted to the priesthood, but that both the married and unmarried are accepted as long as they vow to never have sex again. In the case of a married man, however, the man can only enter the priesthood if his wife agrees to it.

In the beginning, the Church allowed men to enter the priesthood who were already married since the very concept of chastity were practiced by so few at that time because the world had fallen into such a degraded state when Our Lord entered the world, but there was never any Church teaching that taught that it is allowed to perform the sexual act after one becomes a priest. In truth, we see that St. Peter himself declares in *The Gospel of Luke* that he and all the Apostles “have left all things [which includes marital life], and have

followed thee [Jesus],” and Jesus answering him: “*Amen, I say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, **or wife**, or children, for the kingdom of God’s sake, Who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.*” (Luke 18:28-30) Mark 10:29 records the same incident, but while “wife” is mentioned among the things “left,” no “wife” is found among the things gained. Thus Our Lord Himself in the context of St. Peter’s confession that he and the other Apostles had left everything for His sake, showed them that “*all*” really meant that they “*left house, or parents, or brethren, **or wife**, or children, for the kingdom of God’s sake*”. In truth, “*If any man come to me [Jesus], and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, **yea and his own life also**, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.*” (Luke 14:26-27) And so, “*The disciple is not above the master, nor the servant above his lord. It is enough for the disciple that he be as his master, and the servant as his lord.*” (Mark 10:24-25)

Jesus was celibate, and the priest stands in his place (“in persona Christi” as we call it). The Twelve Apostles left their spouses, if they were married, as well as all their property and possessions (cf. Matthew 19:27; Mark 10:28 and especially Luke 18:28–30), with Christ’s explicit approval. The apostle Paul set a personal example in this matter when he exhorted all to “be as I am,” that is, celibate. Indeed, contrary to many of our times who imagine or claim that the Apostles were married, the only one of the Apostles that is recorded to have been married at one time in his life, according to Holy Scripture, is Saint Peter, since his mother in law is mentioned in the holy text, but even in his case, there is no evidence that he lived as a married man during his ministry.

The Book of Exodus also shows us that God directly commanded the priests of the Old Law (which was the prophetic sign of the priesthood of the New Law) to “sanctify” themselves when they served the Lord, which, as we have seen in *The Book of Exodus*, meant that they had to be chaste (Exodus 19:10-22). And so important is this matter of priestly chastity to God, that Our Lord directly threatens to strike priests who refuse to follow His commandment concerning this matter: “He [God] said unto him [Moses]: Go down, and charge the people: lest they should have a mind to pass the limits to see the Lord, and a very great multitude of them should perish. The priests also that come to the Lord, let them be sanctified, [that is, chaste] lest he strike them.” (Exodus 19:21-22)

The sacrificial aspect of the Eucharistic liturgy and the real presence of Our Lord’s Body is directly taught by Our Lord Jesus Christ and the Holy Apostles as we can read in Holy Scripture and Sacred Tradition, and this is also one of the main reasons why the Church was united against all those who dared to contradict God’s commandment for all clerics to be chaste. In truth, the dignity of the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord in the

most Holy Eucharist demands that the priest is pure and chaste when he consecrates and partakes of the Sacrament. God also commanded the Jews in the Old Testament and the Old Law to perform a kind of rite similar to the Eucharistic liturgy in order for it to be a sign of the future Eucharist. For as we have already seen, all priests of the Old Law had to be totally chaste in order to be able to perform the rite of the Old Law and eat of the bread that signified the future Eucharist, *“If any one that is defiled shall eat of the flesh of the sacrifice of peace offerings, which is offered to the Lord, he shall be cut off from his people.”* (Leviticus 7:20) The words “the flesh of the sacrifice” signifies Our Lord Jesus Christ’s Holy Body, Blood, Soul and Divinity that is offered up for our sins as a “peace offering” in the Eucharist in order to appease the just wrath of God. This very flesh is also offered up by the priests of the Church every time they perform the Eucharistic liturgy of the Church.

Since the Old Law teaches that both the priests as well as the laymen must be completely clean from all sexual activity for three days in order to be able to receive the prophetic sign of the Eucharist, it is obvious that it is also the Lord’s will for all to be completely chaste for a minimum of three days in the New Law (if not more by the grace of God) when they receive the real and actual Body of Our Lord. David said, “Now therefore if thou have any thing at hand, though it were but five loaves, give me, or whatsoever thou canst find. And the priest answered David, saying: I have no common bread at hand, but only holy bread, *if the young men be clean*, especially from women? And David answered the priest, and said to him: Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and *the vessels* of the young men were *holy*. Now this way is *defiled*, but it shall also *be sanctified* this day in the vessels.” (1 Kings 21:3-5)

A key biblical passage that proves that all who have sex are defiled comes from the book of Leviticus: “And the Lord spoke to Moses and Aaron, saying: Speak to the children of Israel, and say to them: The man that hath an issue of seed, shall be unclean.... The man from whom the seed of copulation goeth out, shall wash all his body with water: and he shall be unclean until the evening. The garment or skin that he weareth, he shall wash with water, and it shall be unclean until the evening. The woman, with whom he copulateth, shall be washed with water, and shall be unclean until the evening.” (Verses 15:1-2,16-18). In truth, the Old Law does not only forbid the reception of the figure and sign of the future Eucharist for three days for those who have had sexual relations, but it also teaches that even those who have had a sensual or sinful dream during their sleep are banned from taking the Eucharist since they became defiled by the dream, thus showing us the height of purity and virtue that Our Lord and God expects when we are dealing with the most Holy Eucharist. “... *thou shalt keep thyself from every evil thing. If there be among you any man, that is defiled in a dream by night, he shall go forth out of the camp. And shall not*

return, before he be washed with water in the evening: and after sunset he shall return into the camp.” (Deuteronomy 23:9-11)

In comparison to the Christian priests of the New Law, however, Jewish priests in the Old Law rarely served at the altar of sacrifice. But Christian priests are different since they must offer up the “peace offering” every day. In the Old Law – which was only a shadow of the New Law to come (Hebrews 10:1) – sexual relations rendered a man ritually unclean and that meant he could not participate in Israel’s cultic life for a prescribed period of time. The Old Law clearly teaches that a person could not receive the shadow or sign of the future Eucharist unless one abstains from the sexual act for three days, and so, in the New Law it is obvious that the Bible teaches that all priests must be completely chaste since they are to perform the Eucharistic sacrifice every day.

The other sacraments of the Church, however, also implies transmitting Christ’s Blood to other people, such as in the Sacraments of Baptism and Penance, which washes away the sins of the penitent by the help of the Blood of Our Lord. And so, since the priest must always supply the sacraments for the benefit of himself and his Church in order to alleviate the wrath of God, it is a biblical fact that a priest can never be allowed to exercise the sexual act after he becomes a priest.

Our Lord Himself stands as the primary sign and example for the necessity of a chaste priesthood. In truth, He is the High Priest and Example that we all must live and die with if we want to be saved. Our Lord lived and died completely chaste, and from beginning to end, tried to help and inspire his followers as well as everyone else to adopt the more meritorious life of chastity and virginity: “Having therefore a great high priest that hath passed into the heavens, Jesus the Son of God: let us hold fast our confession... Wherefore, holy brethren, partakers of the heavenly vocation, consider the apostle and high priest of our confession, Jesus: Who is faithful to him that made him, as was also Moses in all his house. For this man was counted worthy of greater glory than Moses, by so much as he that hath built the house, hath greater honor than the house. For every house is built by some man: but he that created all things, is God.” (Hebrews 3:1-4, 4:14)

Christ Our Lord, the High Priest, made the way clear for all priests of the Church by the example of his own life and suffering. The servant of Christ should not expect less than some suffering if he perfectly wants to follow Our Lord in this life. Just as Christ was glorified in eternity for his suffering, so also his sons, the priests, must follow him in suffering in order to be glorified in eternity. There is no other way but the cross of Our Lord: “*And whosoever doth not carry his cross and come after me, **cannot be my disciple.***” (Luke 14:27) If Christ who suffered the most horrible torture imaginable is our example, is it strange that his special sons, the priests, should follow him in small penances

and chastity that are as nothing compared to His suffering on the Cross? Not at all! In truth, anything else would have been completely unacceptable and directly inspired by the devil of voluptuousness and sensuality. For *“The disciple is not above his master: but every one shall be perfect, if he be as his master [Our Lord Jesus Christ].”* (Luke 6:40) Thus, *“Where the **forerunner** Jesus is entered for us, made a high priest for ever according to the order of Melchisedech,”* (Hebrews 6:20) it obviously follows that his beloved sons, the priests, must follow Him in the way of penance and chastity in order to perfectly resemble the one and only High Priest – Our Lord Jesus Christ. In truth, *“So Christ also did not glorify himself, that he might be made a high priest”* (Hebrews 5:5).

Hebrews 7:11-28 “If then perfection was by the Levitical priesthood, (for under it the people received the law,) what further need was there that another priest should rise according to the order of Melchisedech, and not be called according to the order of Aaron? For the priesthood being translated [to the New Law], it is necessary that a translation also be made of the law. For he, of whom these things are spoken, is of another tribe, of which no one attended on the altar. For it is evident that our Lord sprung out of Juda: in which tribe Moses spoke nothing concerning priests. And it is yet far more evident: if according to the similitude of Melchisedech there ariseth another priest, Who is made not according to the law of a carnal commandment, but according to the power of an indissoluble life: For he testifieth: Thou art a priest for ever, according to the order of Melchisedech.

“There is indeed a setting aside of the former commandment, because of the weakness and unprofitableness thereof: (For the law brought nothing to perfection,) but a bringing in of a better hope, by which we draw nigh to God. And inasmuch as it is not without an oath, (for the others indeed were made priests without an oath; But this with an oath, by him that said unto him: The Lord hath sworn, and he will not repent, Thou art a priest for ever.) By so much is Jesus made a surety of a better testament. And the others indeed were made **many priests**, because by reason of death they were not suffered to continue: But this, for that he continueth for ever, hath an everlasting priesthood, Whereby he is able also to save for ever them that come to God by him; always living to **make intercession** for us.

“For it was fitting that we should have such a high priest, holy, innocent, undefiled, separated from sinners, and made higher than the heavens; Who needeth not daily (as the other priests) to offer sacrifices first for his own sins, and then for the people’s: for this he did once, in offering himself. For the law maketh men priests, who have infirmity: but the word of the oath, which was since the law, the Son who is perfected for evermore.”

Douay Rheims Bible Commentary explains the words *“many priests”* in Hebrews 7:23, saying that: “The apostle notes this difference between the high priests of the law, and our

high priest Jesus Christ; that they being removed by death, made way for their successors; whereas our Lord Jesus is a priest for ever, and hath no successor; but liveth and concurreth for ever with his ministers, the priests of the new testament, in all their functions. Also, that no one priest of the law, nor all of them together, could offer that absolute sacrifice of everlasting redemption, which our one high priest Jesus Christ has offered once, and for ever.” (Challoner) --- The words “*make intercession*” in verse 25 means that “Christ, as man, continually maketh intercession for us, by representing his passion to his Father” (Challoner) whose merit is applied to humanity by the priesthood and its distribution of the sacraments of the Church to the faithful. In truth, it is fitting that the priests of the New Law should not daily “*offer sacrifices first for his own sins, and then for the people’s... For the [Old] law maketh men priests, who have infirmity: but the word of the oath, which was since the law, the Son who is perfected for evermore.*” (Hebrews 7:27-28)

From the very beginning, all the Councils, Popes, Saints and Fathers of the Church rejected the heretical and unbiblical teaching of those impure and selfish heretics and schismatics who reject the biblical Church teaching that all ministers must be totally chaste and that the high and pure office of being a minister of the Lord obligates a man to abstain from all sexual relations, even with a wife. There are many reasons why the Church teaches this doctrine. St. Augustine, for example, explains that “in intercourse man becomes all flesh” (St. Augustine, *Sermons 62.2*) and that the sexual act degrades the masculine soul. “For I know that nothing so debases a man’s soul as the charms of a woman and that bodily contact which is so much a part of having a wife.” (St. Augustine of Hippo, *Soliloquies 1.10*) Thus, it is not hard to understand based on just these two arguments of St. Augustine why the Church directly condemns the heretical teaching that ministers of God are allowed to have marital relations. Since the act of abstaining from the sexual act is highly extolled in Holy Scripture by the Holy Ghost and praised as a more meritorious and virtuous life, it is obvious why the Catholic Church teaches that all Her priests must abstain from all kinds of sexual acts.

Simply said, the pure Catholic priest who is wholly dedicated to serving God in mind and body – and that is not disturbed by the marital life nor by raising fleshly children – will always be more effective in saving and bringing sinners back from the clutches of the devil than those people who choose to live in a more sensual lifestyle. Since their life is exclusively dedicated to God and His Holy Church, they will be more closer to God than those who are married and have children. That is also exactly why almost exclusively all canonized saints in the Catholic Church have been either ecclesiastics, monks, nuns, virgins or ascetics. And the Holy Bible is clear on why this happens, since “He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his

wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.” (1 Cor. 7:32-34)

Thus, we see that Holy Scripture itself teaches that the chaste servants of Christ are more “holy both in body and in spirit” and more “solicitous” for the things of the Lord than those who marry. As a result of this holiness, the pure servants of Christ will always be more effective in their prayers and intercessions for sinful souls, "snatching them out of the fire" (Jude 1:23) and in bringing the lost sheep back into the fold of Our Lord Jesus Christ. Not only will a man become more blessed in the afterlife if he chooses the angelic life of chastity, but he will also receive more spiritual gifts from Our Lord to the benefit of himself and others in this life since he has chosen to welcome Our Lord into his heart with a more perfect and pure love.

From *The Life of Fr. De Smet, Apostle of the Rockies*:

“[Pg 176] How is the phenomenal success of these missions to be explained? Many of the Indians possessed admirable natural virtues; they but needed to know Christianity to embrace it. Even the most degraded had preserved a high ideal of the greatness of the power of God. Blasphemy was unknown among them: not presuming to address the “Great Spirit,” they entreated their manitous to intercede for them. Superstition if you will, but beneath it was a religious sentiment which the missionary had only to enlighten and direct. None held back through false pride or prejudice. Even the Sioux, the proudest of the Western tribes, compared themselves to children bereft of a father’s guiding hand, and to the ignorant animals of the prairie, and with touching humility begged the missionary to “take pity on them.”

“Such elevated, upright souls could, moreover, appreciate the chastity of the Catholic priesthood. With rare discernment, the Indian understood that, belonging as he does to all men, a priest cannot give himself to one person, and not for an instant did they hesitate to choose the Black Robe, who had consecrated his life to them, rather than the minister in lay dress, installed in a comfortable home with wife and children, devoted to the interests of his family, giving only the time that remained to distributing Bibles”.

“[Pg 52] The Indians, meanwhile, were not overlooked. Dispossessed of their lands and driven west by the whites, they now found refuge and support in the Catholic Church. A considerable number of them, whose fathers had been instructed and baptized by the Jesuits, were well disposed toward Catholicity. **Protestant ministers made repeated attempts to gain their confidence, but were always coldly received.**” **“What had they to do,” asked the Indians, “with**

married preachers, men who wore no crucifix, and said no rosary? They wanted only the Black Robes to teach them how to serve God. They even went so far as to appeal to the President of the United States, asking that the married ministers might be recalled and Catholic priests sent in their place.”

“[Pg 117] I was given the place of honor in the chief’s tent, who, surrounded by forty of his braves, addressed me in the following words: ‘Black Robe, this is the happiest day of our lives, for to-day, for the first time, we see in our midst a man who is near to the Great Spirit. These are the principal warriors of my tribe. I have invited them to the feast I have prepared for you, that they may never forget the great day.’”

“It seems strange that with the savages the fact of being a Catholic priest merited a triumphal reception for the lowly missionary, while in other times, and to men proud of their civilization, he would have been the object of suspicion. During the repast the great chief showered attentions on his guest, even to giving him a mouthful of his own food to chew, a refined usage among his tribe.

“At night, after the missionary had retired and was about to fall asleep, he saw the chief who had received him with so much honor, enter his tent. Brandishing a knife that gleamed in the light of the torch, he said: “Black Robe, are you afraid?” The missionary, taking the chief’s hand, placed it on his breast and replied: “See if my heart beats more rapidly than usual! Why should I be afraid? You have fed me with your own hands, and I am as safe in your tent as I would be in my father’s house.” Flattered by this reply, the Blackfoot renewed his professions of friendship; he had wished only to test the confidence of his guest.

“[Pg 86] **Protestant ministers tried to compete with the Catholic priests; but between a salaried official who distributed tracts to inquisitive members of the tribe, and the missionary, devoted body and soul to their interests, the Indians did not hesitate to make a choice.**” They refused the most alluring offers from Protestants and came from all directions to ask for a Black Robe to show them the way to heaven.

“After five years’ residence with the Otoes, the Protestant minister has not yet baptized one person, and the greater part of the Protestant missionaries who overrun the Indian Territory make no better showing.” (Letter of Father De Smet to Father Verhaegen, June, 1838)

In truth, one can accurately say that only the Catholic priest is entirely “solicitous” for the Lord’s Church when he is compared to the other servants of all the other “Churches” and that he is the father to all in his congregation, his family being spiritual rather than fleshly and temporal. And because good, virtuous and pious priests, religious, monks and nuns of the Church are so effective in saving souls from hell and the devil’s grip, the devil labors

mightily to get them under his control. The Holy Fathers of the Church, as we have seen, also agree with the teaching of the Bible and the Apostles that the chaste are more spiritually advanced and wise, teaching that people who are pure and chaste are more apt to receive and understand the spiritual truths of God since they are not busy or distracted with the temporal concerns of this world.

We also see that the Holy Bible directly teaches that the meritorious penance and abstinence of a virtuous person directly effects and draws down graces to the benefit of other souls, contrary to what many protestants nowadays teach who claim that nothing we say or do can effect our own or other people's spiritual welfare. However, *The Gospel of Matthew* clearly shows us that a certain kind of demon can only be exorcised "by prayer and fasting" (Matthew 17:21).

Matthew 17:14-20 "And when he [Jesus] was come to the multitude, there came to him a man falling down on his knees before him, saying: Lord, have pity on my son, for he is a lunatic, and suffereth much: for he falleth often into the fire, and often into the water. And I brought him to thy disciples, and they could not cure him. Then Jesus answered and said: O unbelieving and perverse generation, how long shall I be with you? How long shall I suffer you? bring him hither to me. And Jesus rebuked him, and the devil went out of him, and the child was cured from that hour. Then came the disciples to Jesus secretly, and said: Why could not we cast him out? Jesus said to them: Because of your unbelief. For, amen I say to you, if you have faith as a grain of mustard seed, you shall say to this mountain, Remove from hence hither, and it shall remove; and nothing shall be impossible to you. **But this kind is not cast out but by prayer and fasting.**"

Now, it is obvious that if a demon is successfully exorcised by the virtue and power of a good deed (in this case, by the mortification of the flesh for a charitable cause), it is also exorcised by a virtue of a higher and greater degree of merit, such as holy chastity. And so, it is a biblical fact that chastity and virginity in this life not only affects our own eternal blessedness and spiritual well-being in this life and in the next to come, but that it also affects and helps the spiritual well-being of our beloved brothers and sisters. "For there are two ways in life, as touching these matters. The one the more moderate and ordinary, I mean marriage; the other angelic and unsurpassed, namely virginity. Now if a man choose the way of the world, namely marriage, he is not indeed to blame; yet he will not receive such great gifts as the other. For he will receive, since he too brings forth fruit, namely thirtyfold [Mark 4:20]. But if a man embrace the holy and unearthly way, even though, as compared with the former, it be rugged and hard to accomplish, yet it has the more wonderful gifts: for it grows the perfect fruit, namely an hundredfold." (St. Athanasius, *The Letters of St. Athanasius*, Letter XLVIII, To Amun, c. 353 A.D.)

“How many men, therefore, and how many women, in Ecclesiastical Orders, owe their position to continence, who have preferred to be wedded to God; who have restored the honor of their flesh, and who have already dedicated themselves as sons of that future age, by slaying in themselves the concupiscence of lust, and that whole propensity which could not be admitted within Paradise! Whence it is presumable that such as shall wish to be received within Paradise, ought at last to begin to cease from that thing from which Paradise is intact [i.e., sexual intercourse].” (Tertullian, *On Exhortation to Chastity*, Chapter 13, c. 204 A.D.)

The chaste servant of Christ stands as a spiritual warrior against the temptations and deception of the world and the devil. His sword is his chastity and purity by which he slays the devil and acquires spiritual knowledge and grace for himself and his friends. “But so far is this true and spiritual knowledge removed from that worldly erudition, which is defiled by the stains of carnal sins... And therefore if you are anxious to attain to that never-failing fragrance, you must first strive with all your might to obtain from the Lord the purity of chastity. **For no one, in whom the love of carnal passions and especially of fornication still holds sway, can acquire spiritual knowledge.** For “in a good heart wisdom will rest;” and: “He that feareth the Lord shall find knowledge with righteousness.” [Prov. 24:33; Eccles. 32:20].” (Holy Abbot and Ascetic Nesteros (c. 420), From *The Conferences of John Cassian*, Conference 14, Chapter XVI)

Pope St. Damasus I (366-384) confirmed the teaching of the Holy Bible and the Holy Apostles on the necessity of a chaste priesthood, and declared that marital intercourse was incompatible with presiding at the Eucharistic sacrifice. Pope St. Siricius (384-399) who taught that “those who are in the flesh cannot see God” stated in A.D. 392 that “Jesus would not have chosen birth from a virgin, had he been forced to look upon her as so unrestrained as to let that womb... be stained by the presence of male seed.” Pope St. Siricius also declared that the only persons worthy of serving at the altar were those who were forever free of “the stain” of intercourse. Pope St. Leo the Great (440-461) carried on this uninterrupted Apostolic Tradition. Thus deacons were to remain married, but they were instructed to avoid marital intercourse in order to grow in holiness. Referring to First Corinthians 7:29, Pope Leo declared: “Therefore, so that a spiritual bond may grow from the physical marriage, [deacons] may not send their spouses away and must live as though they had none, whereby the love of the married couple remains intact and the conjugal acts cease.” (Pope Saint Leo the Great, *Epistles*)

Pope St. Leo the Great, *To Rusticus* (c. 442-459 A.D.): “Concerning those who minister at the altar and have wives, whether they may lawfully cohabit with them? Reply. The law of continence is the same for the ministers of the altar as for bishops

and priests, who when they were laymen or readers, could lawfully marry and have offspring. But when they reached to the said ranks, what was before lawful ceased to be so. And hence, in order that their wedlock may become spiritual instead of carnal, it behoves them not to put away their wives but to "have them as though they had them not," whereby both the affection of their wives may be retained and the marriage functions cease." (*The Letters of St. Leo the Great*, Letter 167, Question III)

The Early Councils of the Church unanimously forbids Bishops, Priests and Deacons from having marital sexual relations with their wife

From the very earliest times, lustful and impure men have tried to reject or ignore the biblical, Apostolic and patristic teaching that all priests must be perpetually chaste. Because of this, many councils of the Church through the ages have also been forced to reaffirm this dogmatic and infallible teaching of the Church. The first recorded council that confirmed this requirement of celibacy upon all clerics is *The Council of Elvira* that took place in c. 306-311 A.D. Canon 33 declared that married priests and bishops were obligated to permanently refrain from all marital sexual relations. It stated that "Bishops, presbyters, and deacons and all other clerics having a position in the ministry are ordered to abstain completely from their wives and not to have children. Whoever, in fact, does this, shall be expelled from the dignity of the clerical state." This canon clearly ordered higher clerics to observe perfect continence with their wives under the pain of deposition from their ministry. Canon 27 of the same Council prohibited women living with ecclesiastics, except for a sister or a daughter who was a consecrated virgin: "A bishop or other cleric may have only a sister or a daughter who is a virgin consecrated to God living with him. No other woman who is unrelated to him may remain."

From these primitive and important legal texts, it can be deduced that many of the ecclesiastics in the Spanish church were *virī probati*, that is, men who were married before becoming ordained deacons, priests or bishops. All, however, were obliged, after receiving Holy Orders, to renounce completely the use of marriage, that is to live in total continence.

Although some erroneously claim that Elvira was a departure from an earlier tradition which did not require married clerics to remain continent, the fact of the matter is that the council codified an already existing but unwritten rule of continence for all clerics. Indeed, in no way can one see in canon 33 a statement of a new law. *The Council of Elvira* was, on the contrary, a reaction to the extended lack of observance of a traditional and well-known obligation, to which at this time the Council confirmed and imposed a sanction to the biblical law concerning priestly chastity: either the delinquent ecclesiastics accepted the obligation of the law of continence (*lex continentiae*) by living their lives in perfect

conformity to it or they became “expelled from the dignity of the clerical state.” The fact that the legislation of Elvira was pacifically accepted confirms that no juridical novelty was being introduced, but that it was concerned primarily with maintaining an already existing teaching of the Church. This is what Pius XI taught when, in his encyclical on the priesthood, he affirms that this written law implied a previous law and practice that “made obligatory what the gospels and the apostolic preaching had already shown to be something like a natural requirement”, thus showing us that this law of clerical celibacy came directly from Our Lord and the teaching of the Apostles as well as that it was taught by the many generations of Christians before the 4th century.

Pope Pius XI, *Ad Catholici Sacerdotii* (# 43), Dec. 20, 1935: “The earliest trace of a law of ecclesiastical celibacy – based, however, on long established custom – is found in the 33rd canon of the Council of Elvira, held at the beginning of the fourth century when Christians were still being actively persecuted. This law only made obligatory what the gospels and the apostolic preaching had already shown to be something like a natural requirement.” (*Acta Apostolicae Sedis* 28 [1936] 25)

To suggest, therefore, that Elvira is the origin of the law of celibacy in the Church, and that there is, consequently, a discontinuity in the Church’s moral teaching concerning this matter between its introduction and what was the practice beforehand, is, for the reasons already given, a fundamentally erroneous conclusion. The persecution suffered by the early Church during the first three centuries made it difficult for it to write down most of its laws by convoking councils of Bishops and Priests, and just like in the case of many of the Church’s dogmas and doctrines, such as the Trinity, the Church only defined them when a greater necessity arose that needed it. Yet it is very unlikely that when the Church did begin to write down its laws in the fourth century, that it would have ignored its earlier, unwritten rules and composed brand new ones, especially one such as the Elvira canon, since, if such was the case, such laws would have deprived clerics of a long-established so-called “right” and if so, it is highly unlikely, as even reason itself dictates, *that no one would have objected to this if a new teaching concerning clerical celibacy would have sprung up without any earlier foundation*; and this fact is much more obvious since we are dealing with an issue that regards sensual pleasure, and most men in this world are directly intent on satisfying their sexual desire. Thus, even though this teaching denied priestly men their sensual appetites, there was no objections, which in a striking manner confirms the fact that all priests of the Church must be perpetually chaste and that this fact was well known and understood by the Church’s members of this time. It is therefore very clear that the tradition of clerical continence dates back to apostolic times.

The Council of Arles (314) also required clerics to observe perfect continence, citing ritual purity as the reason. Canon 29 reads, “Furthermore, with a care for what is worthy, pure

and honest, we exhort our brothers [in the episcopate] to act in such a way that priests and deacons have no [sexual] relations with their spouses, given that they are engaged each day in the ministry. Whoever acts contrariwise to this decision will be deposed from the honor of the clerical state.” (*Corpus Christianorum*, 148.25)

The Synod of Neocaesarea (314-325) confirmed this ancient teaching of the Church that priests were obligated to remain free from the stain of marital sexual intercourse. “If a priest marry, he shall be removed from the ranks of the clergy; if he commit fornication or adultery, he shall be excommunicated, and shall submit to penance.” (Canon 1)

The wording of these canons does not immediately suggest that an innovation is being introduced, and it would be an error in historical procedure to maintain beforehand that such was the case. The seriousness of the implications for the life of the clergy, the absence of justification for the strictness of the discipline and the canonical penalty attached, would suggest, on the contrary, that the Church authorities were concerned with the *maintenance* and not the introduction of this rule. The important papal decretals of the fourth century, which show the rule for the Universal Church — *Directa* (385) and *Cum in unum* (385-86) of Pope St. Siricius; *Dominus inter* of Pope St. Innocent I, and the Synod of Carthage (390) — were in fact emphatic that clerical continence belonged to immemorial, even apostolic, tradition (as we shall also see further down).

Pope St. Siricius, *Cum in unum*, A.D. 385: “**The question is not one of ordering new precepts**, but we wish through this letter to have people observe those that either through apathy or laziness on the part of some have been neglected. They are, however, matters that have been established by apostolic constitution, and, by a constitution of the Fathers.” (*Cum in unum* (Ad episcopos Africae); PL 13, 11 56a. P. Coustant, *Epistolae Romanorum Pontificum*, Paris, 1721, p. 562)

The writings of the Church Fathers are often explicit in considering the apostles as models of the priesthood. Yet those who might have been married were thought not to have lived other than in continence. (Cf. St. Clement of Alexandria, *Stromata. III*, 6; Tertullian, *De Monogamia*, 8, 4; St. Jerome, *Apologeticum ad Pammachium*, Ep. 49(48), 2, 21; Eusebius of Caesarea, *Demonstratio evangelica*, 111, 4, 37; St. Isidore of Pelusium, Ep. 111, 176.)

In 325 A.D., *The First Council of Nicaea*, which was the first of the infallible and Ecumenical Councils in Church history, decreed in Canon 3 that a cleric is absolutely forbidden to keep a woman to live with him: “This great synod absolutely forbids a bishop, presbyter, deacon or any of the clergy to keep a woman who has been brought in to live

with him, with the exception of course of his mother or sister or aunt, or of any person who is above suspicion.”

Another perhaps more accurate translation of Canon 3 reads:

“The great Synod has stringently forbidden any bishop, presbyter, deacon, or any one of the clergy whatever, to have a subintroducta dwelling with him, except only a mother, or sister, or aunt, or such persons only as are beyond all suspicion.”

The term "subintroducta" refers to an unmarried woman living in association with a man in a merely spiritual marriage, a practice that we see indicated already in the 1st century biblical teaching of St. Paul, where he teaches that “the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”; in the 4th century such a woman was also referred to as an "agapeta". The pre-Nicaean acceptance of that arrangement for clerics was a clear indication that the clergy were expected to live in continence even with their wives. For instance, a leading participant in the Council of Nicaea, Bishop Eusebius of Caesarea (c. 260-340), wrote: “It is fitting, according to Scripture, ‘that a bishop be the husband of an only wife.’ But this being understood, it behoves consecrated men [those in the priesthood], and those who are at the service of God’s cult, to abstain thereafter from conjugal intercourse with their wives.” (*Demonstratio Evangelica*, Book 1, Chapter 9)

Commentators on this passage confirms that it really is a law concerning clerical celibacy. *The Ancient Epitome of Canon III* explains that Nicea teaches that “No one shall have a woman in his house except his mother, and sister, and persons altogether beyond suspicion.” Fuchs in his *Bibliothek der kirchenver sammlungen* confesses that this canon shews that the practice of clerical celibacy had already spread widely. And finally, Hefele explains that “It is very certain that the canon of Nicea forbids such spiritual unions, [of certain women living in the same house as a priest] but the context shows moreover that the Fathers had not these particular cases in view alone; and the expression *συνείσακτος* should be understood of every woman who is *introduced* (*συνείσακτος*) into the house of a clergyman for the purpose of living there. If by the word *συνείσακτος* was only intended the wife in this spiritual marriage, the Council would not have said, any *συνείσακτος*, except his mother, etc.; for neither his mother nor his sister could have formed this spiritual union with the cleric. The injunction, then, does not merely forbid the *συνείσακτος* in the specific sense, but orders that “no woman must live in the house of a cleric, unless she be his mother,” etc. This canon is found in the *Corpus Juris Canonici*, Gratian’s *Decretum*, Pars I., Distinc. XXXII., C. xvj.

Similarly, *The Council of Carthage* (in 390) confirmed the same teaching concerning clerical chastity and decreed that higher clerics observe perfect continence because they act as mediators between God and man. They stressed particularly in Canon 3 the antiquity and apostolic origin of this law: “It is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e. those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep. The bishops declared unanimously: It pleases us all that bishop, priest and deacon, guardians of purity, abstain from conjugal intercourse with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.” Subsequent councils at Hippo (393) and Carthage (401 and 419) repeated these requirements.

At that time most, though not all, of the clergy were married men. They are directed by the African Synod to give up all conjugal intercourse, because of the fact that this would prevent them from properly carrying out their mediatory function. The import of the canon is that those who by consecration have now become sacred persons must in the future manifest by their lives this new reality by adopting the more perfect and blessed life of perfect chastity. The specific reasons for the continence they are asked to observe, is in order that they may be effective mediators between God and man, and because of the commitment to service at the altar.

The ancient summary of Canon 3 above emphatically declared: “Let a bishop, a presbyter, and a deacon be chaste and continent.” As can be seen, *The Council of Carthage* declared obligatory continence to be “...what the apostles taught and what antiquity itself observed...”, thus showing us that the practice of clerical chastity is an ancient and apostolic teaching. In this context of historical study, the important study by author Christian Cochini should be noted: “*The Apostolic origins of priestly celibacy*” (original French version: *Origines apostoliques du célibat sacerdotale*, Lethielleux/Paris 1981).

St. Aurelius, Bishop of Carthage and patron to St. Augustine, was head of *The Council of Carthage* in A.D. 419 in union with “217 Blessed Fathers who assembled at Carthage”. They reaffirmed the previous Canon 3 in their own Canon 3, stating that: “When at the past council [of 390] the matter on continency and chastity was considered, those three grades, which by a sort of bond are joined to chastity by their consecration, to wit bishops, presbyters, and deacons, so it seemed that it was becoming that the sacred rulers and priests of God as well as the Levites, or those who served at the divine sacraments, should be continent altogether, by which they would be able with singleness of heart to ask what they sought from the Lord: **so that what the apostles taught and antiquity kept**, that we might also keep.” Canon 4 of the same Council also spoke of the different orders that should abstain from their wives: “It seems good that a bishop, a presbyter, and a

deacon, or whoever perform the sacraments, should be keepers of modesty and should abstain from their wives. By all the bishops it was said: It is right that all who serve the altar should keep pudicity from all women.”

The ancient summary of Canon 3 of The Council of Carthage in 419 declared: “Let a bishop, a presbyter, and a deacon be chaste and continent. This canon is taken from Canon ii., of Carthage 387 or 390.” More specifically, the canon was probably referring to Canon 3 from the council held in Carthage in 390.

As we have seen, the law that was promulgated during the synod of 390 would remain valid and be officially inserted in the great legislative record of the African Church, the *Codex Canonum Ecclesiae Africanae*, compiled and promulgated in the Council of Carthage in 419 (in the time of St. Augustine). We also see in this law the biblical fact that we have already discussed, that is, that the prayer and spiritual intercession of a pure and chaste priest or ecclesiastic is better and more effective to help save souls than a priest or ecclesiastic who performs the marital act and is distracted by worldly cares, the keeping of a house, and wife, and children, etc. Thus, “those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God...”

Codex Canonum Ecclesiae Africanae, A.D. 419: “Epigonius, Bishop of the Royal Region of Bulla, says: ‘The rule of continence and chastity had been discussed in a previous council. Let it [now] be taught with more emphasis what are the three ranks that, by virtue of their consecration, are under the same obligation of chastity, i.e., the bishop, the priest, and the deacon, and let them be instructed to keep their purity.’”

“Bishop Genethlius says: ‘As was previously said, it is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e., those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep.’”

“The bishops declared unanimously: ‘It pleases us all that bishop, priest, and deacon, guardians of purity, abstain from [conjugal intercourse] with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.’” (*The Apostolic Origins of Priestly Celibacy* by Christian Cochini, pages 4-5)

In saying that “in certain provinces it is permitted to the readers and singers to marry”, Canon 14 of the *Council of Chalcedon* (451) suggests that, in other provinces, not only bishops, priests, deacons and subdeacons, but even those in the lower or minor orders of readers and singers were at that time not permitted to marry.

In Gaul in the middle of the 5th century, a synod of sixteen bishops held a council at Orange in 441 under the presidency of St. Hilary of Arles, that made an explicit public declaration of the commitment to continence, emphasizing the duty of celibacy for those belonging to the clerical state, especially deacons and widows, forbidding married men to be ordained as deacons, and digamists, that is, those who contract a second marriage after the death of their spouse, to be advanced beyond the sub-diaconate. (cf. *First Council of Orange* (441), c. 8, 21. CC 148,84). This was to prevent excuses of ignorance of the obligation which previously had been implicit in the reception of orders. The wife (who in the Gallic Church was termed a *presbytera*, *diaconissa*, *subdiaconissa* or even *episcopia* according to the status of her husband) was to live as a ‘sister’ in a brother-sister relationship. (cf. Girona (517), c. 6. H.T. Bruns, *Canones Apostolorum et Conciliorum saeculorum IV-VII*, Berlin, 1839,11, 19. Clermont (535), c. 13. CC 148 A, 108. Tours (567), c. 13. *Ibid.*, 180-1). Her rights were protected as ordination could not go ahead without her agreement. Her promise to live in continence was also an impediment to future marriage.

Continent cohabitation expressed trust in the nobility of human love to combine marital affection with the values of the consecrated clerical state. St. Paulinus of Nola (d. 431) and St. Jerome (ca. 417) indicate a warm spirituality for those embracing this new life. (cf. *Ep. 44*. CSEL 29,372-7. *De Septem Ordinibus Ecclesiae*. PL 30,1 59c-d.) However, because of the real possibilities of incontinence, total physical separation would be recommended (*Arles* IV A.D. 524) or even sometimes required (*Toledo* III A.D. 589). A return to conjugal relations, after all, was considered to be as serious a sin as adultery (cf. Jerome, *Adversus Jovinianum*, I, 34), the cleric being punished by reduction to the lay state.

In Gaul in the early sixth century, councils held under the reforming and energetic St. Caesarius of Arles (c. 468-542) reaffirmed legislation for the restoration of priestly celibacy, a discipline which had suffered as a result of the Visigoth invasions during the previous century. *The Council of Agde* held in 506, in Gaul, in the South of France under the presidency of St. Caesarius of Arles, had 47 genuine canons that dealt with such subjects as clerical celibacy, the canonical age for ordination, the relations of a bishop and his diocesan synod, church property, public peace, and the religious obligations of the faithful. The same council also forbade subdeacons to marry, and such synods as those of Orléans in 538 and Tours in 567 prohibited even those already married from continuing to live with their wives.

In 541 *The Fourth Synod of Orleans* ordered that “the bishop must treat his wife as his sister” and added that “the people must not respect but scorn the priest who cohabits with his wife, for in the place of being a doctor of penitence he is a doctor of libertinage.” Again, we see that the priest’s job in the eyes of the Church is to practice penitence, and to thus draw down a shower of grace for himself as well as for his flock, and that all priests who perform the marital act “in the place of being a doctor of penitence he is a doctor of libertinage.” Meeting in 583, *The Synod of Lyon’s* first canon decreed that married priests could not live together with their spouses. In 589 *The Synod of Toledo* issued canon 5, that also was a declaration that married clerics may not live with their wives.

Indeed, so fervent were the early church to hinder Her clerics from performing the marital act, that in 530 the Emperor Justinian declared null and void all marriages contracted by clerics in Holy Orders, and the children of such marriages to be spurious by ordering that the children of priests, deacons and subdeacons who, “in disregard of the sacred canons [of clerical continency], have children by women with whom, according to sacerdotal regulation, they may not cohabit”, or according to another translation: “they are not permitted to have relations” be considered illegitimate on the same level as those “procreated in incest and in nefarious nuptials” (*Code of Justinian*, 1.3.44). As for bishops, he forbade “any one to be ordained bishop who has children or grandchildren” (*Code of Justinian*, 1.3.41).

The *Breviatio Ferrandi* was a digest of Church legislation in Africa assembled about 550 which reaffirms earlier norms of priestly celibacy. In summary the main points were as follows:

- bishops, priests and deacons were to abstain from relations with their wives;
- any priest who got married was to be deposed; if he commits the sin of fornication he is to do penance;
- in order to safeguard the reputation of ministers of the Church and to help them observe chastity, clerics were not to live with women other than close family relations.

It is worth noting that this was a period of merciless persecution for the Church in North Africa when the Vandals invaded and eliminated the leaders of many of these Christian communities (cf. Cochini, *Apostolic Origins of Priestly Celibacy*, pp. 324-26).

The *Third Council of Toledo* (589) was convoked to remedy abuses that had penetrated the clergy arising from the Arian heresy. Bishops, priests and deacons, returning to the Catholic faith after abandoning Arianism, no longer considered continence an obligation of the priestly state. So called matrimonial “rights” had reasserted themselves and, therefore, although Arianism had been officially defeated at the *Council of Constantinople* in 381, the negative effects of this heresy, as far as priestly chastity was concerned, were still being felt two centuries later. Canon 5 of Toledo III renewed the traditional discipline, indicating the sanctions which attended its infraction.

Third Council of Toledo, Canon 5, A.D. 589: “It has come to the knowledge of the Holy Council that bishops, priests, and deacons, who were once heretics but returned to Catholicism, still gave in to carnal desire and united with their wives; so that it does not happen again in the future, we have ordered as follows, which had already been decreed by previous canons: that it not be permitted to these [clerics and their wives] to lead a common life favouring incontinence, but that while keeping conjugal fidelity toward each other, they watch to what is mutually beneficial to them both and not share the same room. With the help of virtue, it would be even better that the cleric find for his wife a new home, so that their chastity enjoy a good witnessing before both God and men. But if, after this warning, someone prefers to live in incontinence with his wife, let him be considered a lector; as to those who are still subject to the ecclesiastical canon, if they live in their cells, contrary to the elders’ orders, in the company of women apt to raise suspicions harmful to their reputation, let those be struck with severe canonical penalties.” (Cochini, *Apostolic Origins of Priestly Celibacy*, p. 331)

The reader will be interested in reading the answer on this point made by King Henry VIII (1491-1547), to the letter sent him by the German ambassadors. For those who don’t know, King Henry VIII was the apostate King of England who created his own sect (the Anglican sect) after the Catholic Church and the Pope would not grant him a divorce with a right to remarry. (This letter is found in full in the Addenda to the Appendix at the end of the seventh volume of Burnet’s *History of the Reformation* (London. Orr & Co., 1850, p. 148).

Note that even the apostate king himself upheld the ancient church tradition of clerical celibacy; although his own sect later came to contradict it: “Although the Church from the beginning admitted married men, as priests and bishops, who were without crime, the husband of one wife, (out of the necessity of the times, as sufficient other suitable men could not be found as would suffice for the teaching of the world) yet Paul himself chose the celibate Timothy; but if anyone came unmarried to the priesthood and afterwards took a wife, he was always deposed from the priesthood, according to the canon of the Council of Neocaesarea (315) which was before that of Nice (325). So, too, in the Council of

Chalcedon (451), in the first canon of which all former canons are confirmed, it is established that a deaconess, if she give herself over to marriage, shall remain under anathema, and a virgin who had dedicated herself to God and a monk who join themselves in marriage, shall remain excommunicated. ... No Apostolic canon nor the Council of Nice contain anything similar to what you assert, viz.: that priests once ordained can marry afterwards. And with this statement agrees the Sixth Synod (Third Council of Constantinople in 649), in which it was decreed that if any of the clergy should wish to lead a wife, he should do so before receiving the Subdiaconate, since afterwards it was by no means lawful; nor was there given in the Sixth Synod any liberty to priests of leading wives after their priesting, as you assert. Therefore from the beginning of the newborn Church it is clearly seen that at no time it was permitted to a priest to lead a wife after his priesting, and nowhere, where this was attempted, was it done with impunity, but the culprit was deposed from his priesthood.”

Hence if a priest were at any time to attempt to marry, he would be attempting to do that which from the earliest times of which we have no record, and which no priest has ever been allowed to do, but which always has been punished as a grave sin of immorality.

The *Directa* and *Cum in unum* decretals of Pope St. Siricius

Among the many statements of the early Church on the topic of sexual continence and celibacy, the *Directa* and *Cum in unum* decretals of Pope St. Siricius (c. 385) stands out among them all, since it directly confirmed that clerical sexual abstinence was an apostolic practice that must be followed by the ministers of the universal church.

In the *Directa*, the Pope dealt with clerics (deacons, priests, and bishops) that were still living with their wives and having children. Priests were justifying this by referring to the traditions of the Levitical priesthood of the Old Testament. Pope St. Siricius was emphatic that clerical continence belonged to immemorial, even apostolic, tradition. He declared that the priests of the Old Law had been under a duty to observe temporary continence when serving in the Temple, but that the coming of Christ had brought the old priesthood to completion, and by this fact the duty of temporary continence had become an obligation to *perpetual* continence.

Pope St. Siricius (384-398) epistle “*Directa ad Decessorem*” was promulgated in the year 385 A.D. This epistle dealt with the Celibacy of the Clergy, and it **excommunicated all priests who dared to defile themselves with sexual acts with their wives, and prescribed that they all were banned from celebrating the heavenly mysteries of Our Lord:**

Pope St. Siricius, *Directa* (# 7), February, A.D. 385: “Let us talk now about the very holy clerical Orders. As your Charity advises us, we see that in your provinces they are trampled underfoot and confused, with great prejudice to the honor due to religion. It has come to the point where we must say with Jeremiah: *“Who will turn my head into a fountain, and my eyes into a spring for tears, so that I may weep all day, all night for all the dead out of the daughter of my people?”* (Jer 8:23) ... We have indeed discovered that many priests and deacons of Christ brought children into the world, either through union with their wives or through shameful intercourse. And they used as an excuse the fact that in the Old Testament—as we can read—priests and ministers were permitted to beget children.

“Whatever the case may be, if one of these disciples of the passions and tutors of vices thinks that the Lord—in the law of Moses—gives an indistinct license to those in sacred Orders so that they may satisfy their passions, let him tell me now: why does [the Lord] warn those who had the custody of the most holy things in the following way: *“You must make yourselves holy, for I am Yahweh your God”* (Lev 20:7). Likewise, why were the priests ordered, during the year of their tour of duty, to live in the temple, away from their homes? Quite obviously so that they would not be able to have carnal knowledge of any woman, even their wives, and, thus, having a conscience radiating integrity, they could offer to God offerings worthy of his acceptance. Those men, once they had fulfilled their time of service, were permitted to have marital intercourse for the sole purpose of ensuring their descent, because no one except [the members] of the tribe of Levi could be admitted to the divine ministry.

“This is why, after having enlightened us by his coming, the Lord Jesus formally stipulated in the Gospel that he had not come to abolish the law, but to bring it to perfection; this is also why he wanted the beauty of the Church whose Bridegroom he is to shine with the splendor of chastity, so that when he returns, on the Day of Judgment, he will find her without stain or wrinkle (Eph 5:27), as his Apostle taught [Apostolic Tradition]. It is through the indissoluble law of these decisions that all of us, priests and deacons, are bound together from the day of our ordination, and put our hearts and our bodies to the service of sobriety and purity; may we be pleasing to our God in all things, in the sacrifices we offer daily. *“People who are interested only in unspiritual things can never be pleasing to God”*, says the Chosen Vessel. *“Your interests, however, are not in the unspiritual, but in the spiritual, since the Spirit of God has made his home in you”* (Rom 8:8-9).

“But those, who contend with an excuse for the forbidden privilege, so as to assert that this has been granted to them by the Old Law, should know that by the authority of the Apostolic See they have been cast out of every ecclesiastical office, which they have used unworthily, nor can they ever touch the sacred mysteries, of

which they themselves have deprived themselves so long as they give heed to impure desires. **And because existing examples warn us to be on our guard for the future should any bishop, priest, or deacon be found such,** which henceforth we do not want let him now understand that every approach to indulgence is barred through us, because it is necessary that the wounds which are not susceptible to the healing of warm lotions be cut out with a knife.” (St. Siricius 384-398, The Primacy of the Roman Pontiff, From the epistle "*Directa ad decessorem*" Feb. 10, 385, On The Celibacy of the Clergy; Denzinger 89)

The circumstance leading the Roman Pontiff to write about clerical continence, as this document shows, was the news coming from Spain: many clerics belonging to major Orders in those provinces went on living with their wives and having children. He was distraught by such news because they were grave violations of what was the indisputable teaching of the Church. Hence his intervention, the purpose of which was not to promulgate new regulations, but to reinstate those that should never have been broken. Siricius also learned from Himerius that those clerics were attempting to justify their behavior through Scripture, which is why he also uses Scripture. Some people are saying that the Old Testament, in particular the rules of Leviticus, authorized marriage for the Levites. Yes, indeed, he retorts, but married priests were under the obligation of temporary continence when serving in the temple. Now the priesthood of Christ brought the old priesthood to perfection. And by this very fact the obligation of continence became an obligation to perpetual continence. If the priests of the Old Law had to abstain periodically from intercourse with their wives “so that, with a conscience radiating integrity, they could present to God offerings worthy of his acceptance”, as Pope St. Siricius affirms, the ministers and priests of Jesus Christ in the New Law who offer sacrifice daily, a sacrifice far superior to that of Jerusalem, can only be pleasing to God through perfect and perpetual chastity.

According to Wikipedia: “The *Directa*... became the first of a series of documents published by the Magisterium that claimed apostolic origin for clerical celibacy and reminded ministers of the altar of the perpetual continence required of them. It is known that the First Ecumenical Council which took place at Nicaea included in its legislation a discipline of the priesthood known as clerical ‘continence’ or celibacy. This was the requirement of all priests and bishops to refrain from sexual contact with their wives or with any other woman. Thus, for a married man to become a priest, his wife had to agree to abstain from all sexual relations. This discipline added to the legislation of various councils, particularly the Council of Elvira, the date of which cannot be determined with precision, but believed to have been in the first quarter of the fourth century, in Spain.”

In the *Cum in unum* decretal, sent to the different ecclesiastical provinces in 386, Pope St. Siricius refers to the various Pauline texts (cf. Tit 1:15; 1 Tim 3:2; 1 Cor 7:7; Rom 8:8-9) as the scriptural foundation for the Church's teaching on ecclesiastical celibacy, and in doing so gives an authoritative interpretation of the Pauline phrase, *unius uxoris vir*, or *unius uxoris virum* "a husband of one wife" found in 1 Timothy 3:2. Besides, Pope St. Siricius himself later presented the norms of this text at the Council of Rome of A.D. 386. If Timothy and Titus are to choose bishops, priests or deacons among "men married once only", this does not mean that after ordination they can continue with their conjugal life.

Here the Pope first formulated an objection that the expression *unius uxoris vir* of 1 Timothy 3:2, some said, specifically guaranteed the bishop the right to use marriage after sacred ordination. Pope St. Siricius answered by giving the stipulation's correct interpretation: "He (Paul) was not speaking of a man who might persist in the desire to beget children (*non permanentem in desiderio generandi dixit*); he was speaking about continence which they had to observe in future (*propter continentiam futuram*)." It is thus interpreted as a requirement to guarantee the future continence that the candidate for orders will be asked to practice. In other words, a man who had remarried after his first wife died could not be considered as a candidate for ordination, since the fact of his remarriage would indicate an inability to live the life of perpetual continence required of clerics in major orders. This fundamental text was repeated a number of times subsequently. For the decretal *Cum in unum* of Pope Siricius, cf. Ep. V. c. 9 (PL 13, 1161 A); it is also found in the African Council of Theleptis (A.D. 418): Conc. Thelense (CCL 149, 62): French trans.: Cochini, op. cit., p. 32; see also the two letters of Pope St. Innocent I (A.D. 404-405) to the bishops Victricius of Rouen and Exuperius of Toulouse: Ep. II, (PL 20, 476 A. 497 B; Cochini, op. cit., pp. 284-286). Africa, Spain and the Gauls thus take direction as indicated by the Popes.

The legislation of Pope St. Siricius in 385 and 386, and the canons of the Council of Carthage (390), claim apostolic origin for the *lex continentiae* (law of continence). It is worth noting that these are not the claims of mere individuals but are the view of those who carried hierarchical responsibility in the Church. In Carthage it was the unanimous view of the whole African episcopate which declared "*ut quod apostoli docuerunt, et ipsa servavit antiquitas nos quoque custodiamus*" (what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavour to keep). In Rome Pope St. Siricius was conscious of placing himself in the line of the same living tradition with his predecessors as bishops of the See of St. Peter.

The Fathers and Early Writers of the Church confirms that priests must be completely chaste

The Fathers of the Church also insisted that clerics remain chaste. Theologically, in the first four centuries of the Church's history, the validation of clerical continence is grounded on the Pauline teaching, linking it to the perpetual availability for service at the altar and a greater freedom for prayer. Being permanently in God's presence, and because of the importance given to prayer, praise and adoration, the minister of the New Covenant ought not to care for the things of the world nor have the leisure needed to fulfill the responsibilities of married life.

In his treatise, *On the Duties of the Clergy* (c. 391), St. Ambrose of Milan (340-397) vehemently rejected the idea that married clerics should be allowed to have conjugal relations just because the priests of the Old Testament did. To the married clergy who, "in some out-of-the-way places", claimed, on the model of the Old Testament priesthood, the right to father children, he recalled that in Old Testament times even lay people were obliged to observe continence on the days leading to a sacrifice, and commented: "If such regard was paid in what was only the figure, how much ought it to be shown in the reality!" (*De officiis ministrorum* or *On the Duties of the Clergy*, I, 258). Yet more sternly he wrote: "He [Saint Paul] spoke of one who has children, not of one who begets children." "habentem filios dixit, non facientem" (St. Ambrose, *Epistle LXIII*, 62; *Ep. extra coll.*)

One can clearly see in the writings of St. Ambrose that the requirement that priests, whether married or celibate, should be continent was the established law of the Church. Priests "should live in a state of perpetual continence" since they served at the altar all their lives. Ambrose admonished his priests to "continue in a ministry which is unhampered and spotless, one which should not be profaned by conjugal intercourse." (*On the Duties of the Clergy*, I, 50)

The *Didascalia Apostolorum*, written in Greek in the first half of the 3rd century, mentions the requirements of chastity on the part of both the bishop and his wife, as well as the requirement that he brings up his children in the fear of God, when it quotes 1 Timothy 3:2-4 as requiring that, before someone is ordained a bishop, enquiry be made "whether he be chaste, and whether his wife also be a believer and chaste; and whether he has brought up his children in the fear of God".

The specific tradition of the Church also confirms that the Apostles lived in this way. St. Clement of Alexandria (150-215) who thus lived very near in time to the Apostles, taught that the Apostles, after their calling by Our Lord to the ministry, took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters in purity and honesty: "But the latter [the Apostles], in accordance with their particular ministry, devoted themselves to preaching without any distraction, and took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters, that they might be their

fellow-ministers in dealing with housewives. It was through them that the Lord's teaching penetrated also the women's quarters without any scandal being aroused." (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 71)

When we come to the question of what was the practice of Our Lord Jesus Christ's first followers in this matter of clerical chastity, there would likewise be but little if any reasonable doubt. For while of the Apostles we have it recorded only of Peter that he was a married man, we have it also expressly recorded that in his case, as in that of all the rest who had "forsaken all" to follow Our Lord, the Lord himself said, "Every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, ***or wife***, or children, or lands, for my name's sake shall receive an hundred fold and shall inherit eternal life." (Matt. 19:29; Lk. 18:29) Mark 10:29 records the same incident, but while "wife" is mentioned among the things "left," no "wife" is found among the things gained.

St. Jerome, referred in *Against Jovinianus* to marriage prohibition for priests when he argued that Peter and the other apostles had been married, but had married before they were called and subsequently gave up their marital relations (*Aduersus Jovinianum* I, 7. 26 (PL 23, 230C; 256C).

There can be no doubt that St. Paul in his epistles allows and even contemplates the probability that those admitted to the ranks of the clergy will have been already married, but distinctly says that they must have been the "husband of one wife," (1 Tim. 3:2 and 12; Titus i., 6) by which all antiquity and every commentator of gravity recognizes that digamists (more than once married) are cut off from the possibility of ordination, but there is nothing to imply that the marital connexion was to be continued after ordination. For a thorough treatment of this whole subject from the ancient and Patristic point of view, the reader is referred to St. Jerome. (Cf. *Hieron, Adv. Jovin. Lib. I. Confer also the In Apolog. pro libris Adv. Jovin.*) We will be quoting only a few passages from St. Jerome further down.

Commenting on the "husband of one wife" clause, Bishop Eusebius of Caesarea (c. 260-340) writes: "It is fitting, according to Scripture, 'that a bishop be the husband of an only wife.' But this being understood, it behooves consecrated men, and those who are at the service of God's cult, to abstain thereafter from conjugal relations with their wives." (*Demonstratio Evangelica*, I, 9)

St. Cyril of Jerusalem (c. 313-386), in his *Catechetical Lectures* XII:25, writes: "For it became Him who is most pure, and a teacher of purity, to have come forth from a pure bride-chamber. For if he who well fulfils the office of a priest of Jesus abstains from a wife,

how should Jesus Himself be born of man and woman? "For thou," says He in the Psalms, "art He that took Me out of the womb" (Psalm 22:9; 21:10). Mark that carefully, He that took Me out of the womb, signifying that He was begotten without man, being taken from a virgin's womb and flesh. For the manner is different with those who are begotten according to the course of marriage."

Several popes of the patristic era also issued decrees upholding clerical continence. Pope St. Siricius (384-99), who wrote the earliest extant papal legislation on this matter, insisted that bishops, priests, and deacons must practice perpetual rather than periodic continence since they must be ready to say the liturgy or perform the sacraments at any time. He affirmed that continence had an eschatological dimension, "pointing to the completion of the kingdom, to a time when marriage will be no more." Similarly, Pope Leo I (440-61) upheld the rule that married clerics observe continence after ordination while Pope St. Gregory I (590-604) prohibited bishops from ordaining subdeacons who would not vow to live in perpetual chastity. The decrees of these popes show two things. The first is that clerical continence, or celibacy defined in its broad sense, was the law and practice of the universal Church and was not just a law of some of the local churches. The second is that some clerics were not obeying the law. Even at this early time in the Church's history, it was becoming apparent that clerical continency was of apostolic origin.

St. Epiphanius of Salamis (c. 315-403), born in Palestine and consecrated bishop of Constantia in Cyprus, condemns all forms of encratism (the "Encratites", which means the "self-controlled", were an ascetic 2nd century sect who forbade marriage and counseled abstinence from meat) but the Saint nonetheless insists that priests themselves are required to live continently, as regulated by the apostles. Priestly continence is observed, he maintains, wherever the ecclesiastical canons are adhered to, human weakness and the shortage of vocations being inadequate reasons for clergy to contravene the law of the Church.

St. Epiphanius, the monk-bishop well known for his "zeal for the monastic life" and who had close ties with the Church of Rome, was thus in agreement with the other Fathers who promoted priestly continency for clerics, including subdeacons: "Holy Church respects the dignity of the priesthood to such a point that she does not admit to the diaconate, the priesthood or the episcopate, nor even to the subdiaconate, anyone still living in marriage and begetting children. She accepts only him who if married gives up his wife or has lost her by death, especially in those places where the ecclesiastical canons are strictly attended to." (*Panarion*, 59, 4; cf. *The Catholic Encyclopedia*, "Celibacy of the Clergy", Vol. 3, 1908). St. Epiphanius, Father of the Church, further wrote: "It is the Apostles themselves who decreed this law [of celibacy]." (*Panarion*, 48, 9; cf. *The Catholic Encyclopedia*, "Celibacy of the Clergy", Vol. 3, 1908)

Similar evidence of the existence in the 4th-century East, as in the West, of a law of clerical continence that was considered to be canonical is found in Epiphanius' *Expositio Fidei*, 21.

In *Against Vigilantius* (406), St. Jerome condemned bishops who refused to ordain unmarried men as deacons, pointing out that this contradicted the practice of the churches of Egypt and Rome, which ordained only unmarried men or married men who had taken a vow of continence:

“What would the Eastern Churches do? What would (those of) Egypt and the Apostolic See do, they who never accept clerics unless they are virgins or continent men, or if they had had a wife, (accept them only) if they give up matrimonial life...”
(*Adversus Vigilantium*, 2)

He also said:

“What do the churches of Egypt and the Orient do? They choose clerics who are virgins or continent; and if they have a wife, they cease to be husbands.” (*Adversus Vigilantium*, 2)

St. Jerome states a well-known fact: a married man was not ordained unless the two spouses had mutually consented to a life of perpetual continence.

Similarly, in *Against Jovianius* (393) he upheld the superior dignity of celibacy and virginity. Here he argued that allowing clerics to have conjugal relations would mean that marriage was on par with virginity, but since the latter was clearly superior, it could not be lawful for priests to touch their wives:

“Nor did they lay down rules for continence, nor hint at virginity, nor urge to fasting, nor repeat the directions given in the Gospel to the Apostles, not to have two tunics, nor scrip, nor money in their girdles, nor staff in their hand, nor shoes on their feet. And they certainly did not bid them, [Matthew 19:21] if they wished to be perfect, go and sell all that they had and give to the poor, and "come follow me." For if the young man who boasted of having done all that the law enjoins, when he heard this went away sorrowful, because he had great possessions, and the Pharisees derided an utterance such as this from our Lord's lips: how much more would the vast multitude of Gentiles, whose highest virtue consisted in not plundering another's goods, have repudiated the obligation of perpetual chastity and continence, when they were told in the letter to keep themselves from idols, and

from fornication, seeing that fornication was heard of among them, and such fornication as was not "even among the Gentiles." But the very choice of a bishop makes for me. For he does not say: *Let a bishop be chosen who marries one wife and begets children; but who marries one wife, and has his children in subjection and well disciplined. You surely admit that he is no bishop who during his episcopate begets children. The reverse is the case— if he be discovered, he will not be bound by the ordinary obligations of a husband, but will be condemned as an adulterer.* Either permit priests to perform the work of marriage with the result that virginity and marriage are on a par: or if it is unlawful for priests to touch their wives, they are so far holy in that they imitate virgin chastity. But something more follows. A layman, or any believer, cannot pray unless he abstain from sexual intercourse. Now a priest must always offer sacrifices for the people: he must therefore always pray. And if he must always pray, he must always be released from the duties of marriage. For even under the old law they who used to offer sacrifices for the people not only remained in their houses, but purified themselves for the occasion by separating from their wives, nor would they drink wine or strong drink which are wont to stimulate lust. That married men are elected to the priesthood, I do not deny: the number of virgins is not so great as that of the priests required. Does it follow that because all the strongest men are chosen for the army, weaker men should not be taken as well? All cannot be strong." (St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book I, Section 34, A.D. 393)

In his *Letter to Pammachius*, Ep. 48.10 (c. 393), St. Jerome further wrote: "A mother before she was wedded, she remained a virgin after bearing her son. Therefore, as I was going to say, the virgin Christ and the virgin Mary have dedicated in themselves the first fruits of virginity for both sexes. The apostles have either been virgins or, though married, have lived celibate lives. Those persons who are chosen to be bishops, priests, and deacons are either virgins or widowers; or at least when once they have received the priesthood, are vowed to perpetual chastity. Why do we delude ourselves and feel vexed if while we are continually straining after sexual indulgence, we find the palm of chastity denied to us? We wish to fare sumptuously, and to enjoy the embraces of our wives, yet at the same time we desire to reign with Christ among virgins and widows. Shall there be but one reward, then, for hunger and for excess, for filth and for finery, for sackcloth and for silk? Lazarus (Luke 16:19-25), in his lifetime, received evil things, and the rich man, clothed in purple, fat and sleek, while he lived enjoyed the good things of the flesh but, now that they are dead, they occupy different positions. Misery has given place to satisfaction, and satisfaction to misery. And it rests with us whether we will follow Lazarus or the rich man." (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 21)

St. Jerome, one of the Four Great Western Doctors of the Church, also testified: “Priests and deacons must be either virgins or widowers before being ordained, or at least observe perpetual continence after their ordination... If married men find this difficult to endure, they should not turn against me, but rather against Holy Writ and the entire ecclesiastical order.”

St. Jerome, *To Pammachius* (c. 393 A.D.): “See my express declaration that marriage is allowed in the Gospel, yet that those who are married cannot receive the rewards of chastity so long as they render their due one to another. If married men feel indignant at this statement, let them vent their anger not on me but on the Holy Scriptures; nay, more, upon all bishops, presbyters, and deacons, and the whole company of priests and levites, who know that they cannot offer sacrifices if they fulfill the obligations of marriage.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 10)

So, while some priests did break their vow of celibacy the Church never approved of that. It was considered a disgrace for a man that was married before he became a priest to beget children with his wife after ordination.

Also consider that all of the most important figures in the church were celibate, Jesus, Mary, Joseph, John the Baptist, (Peter after his ordination) Paul, and the rest of the Apostles in accordance to the Tradition of the Church, etc.

Pope St. Innocent I (401-417 A.D.) wrote in the same vein: “This is not a matter of imposing upon the clergy new and arbitrary obligations, but rather of reminding them of those which the tradition of the Apostles and the Fathers has transmitted to us.”

St. John Chrysostom (c. 347-407), adds: “If then “he who is married cares for the things of the world” [1 Corinthians 7:33], and a Bishop ought not to care for the things of the world, why does he say the husband of one wife? Some indeed think that he says this with reference to one who remains free from a wife. But if otherwise, he that has a wife may be as though he had none [1 Corinthians 7:29]. For that liberty was then properly granted, as suited to the nature of the circumstances then existing. ... “Having his children in subjection with all gravity” [1 Timothy 3:4]. This is necessary, that an example might be exhibited in his own house. For who would believe that he who had not his own son in subjection, would keep a stranger under command? “One that rules well his own house” [Ibid]. Even those who are without say this, that he who is a good manager of a house will be a good statesman. For the Church is, as it were, a small household, and as in a house there are children and wife and domestics, and the man has rule over them all; just so in

the Church there are women, children, servants. And if he that presides in the Church has partners in his power, so has the man a partner, that is, his wife. Ought the Church to provide for her widows and virgins? So there are in a family servants, and daughters, to be provided for. And, in fact, it is easier to rule the house; therefore he asks, "if a man know not how to rule his own house, how shall he take care of the Church of God?" [1 Timothy 3:5]" (*Homily X on First Timothy*, 1 Timothy 3:1-7)

St. Augustine participated in the Council of Carthage (419) where the general obligation to continence for major clerics had been repeatedly affirmed and traced back to the apostles and to a constant tradition. In his treatise *De conjugii adulterinis* (396) he asserted that even married men who were unexpectedly called to enter the ranks of the major clergy, and were ordained, were obliged to continence. In this they became an example to those laymen who had to live separated from their wives and who therefore were more liable to be tempted to commit adultery (no. 2, 22: PL, 40, 486).

Synesius, Bishop of Ptolemais (died c. 414), of the Libyan Church, knew that he is expected to live in continence with his wife if made a priest-bishop (*Epistle* 105 ca. 410) (he was still a layman at the time of his ordination), and Palladius the historian reports that a synod presided over by St. John Chrysostom, Bishop of Constantinople in the year 400, condemned Antoninus, Bishop of Ephesus, for doing what was forbidden by the 'holy laws' including resuming common life with his wife: "after separating from his married wife, he had taken her again" (*The Dialogue of Palladius concerning the Life of St. John Chrysostom*, chapter XIII). In his note on this phrase, the translator Herbert Moore says: "According to the 'Apostolic Canons', only the lower orders of clergy were allowed to marry after their appointment to office; the Council in Trullo ordered that a bishop's wife should retire to a convent, or become a deaconess; that of Caesarea, that if a priest marries after ordination he must be degraded. For Antoninus to resume relations with his wife was equivalent to marriage after ordination. It was proposed at the Council of Nicaea that married clergy should be compelled to separate from their wives... though it was generally held that the relations of bishops with their wives should be those of brother and sister."

Church laws and writings of this era not only affirm the requirement of clerical continence, even if it was not always followed in practice, they also reflect a sophisticated theology of the priesthood. Ritual purity requires only periodic abstinence, which was sufficient for the priests of the Old Testament, who offered animals in sacrifice to God. However, since the priests of the New Testament offer the Holy Victim, Jesus Christ, in sacrifice to the Father, they are, as St. Ambrose pointed out, called to a more radical and perfect purity than that of their Hebrew predecessors. Furthermore, the holiness of the clerical office demanded absolute purity. Their daily ministry included not only the Mass, which was offered every day in many places, but also the administration of the sacraments and the practice of

praying constantly on behalf of the Church. Finally, celibacy gave an eschatological dimension to the priesthood, pointing to the coming of the Kingdom of God.

Tertullian at the beginning of the third century, reminds the clergy that monogamy (marriage with only one person at a time) is not only the teaching of the Church but also a precept of the Apostle (*Ad uxorem*, 1, 7, 4 (CCL 1, 381)). It thus dates back to apostolic times. Furthermore, he insists on the fact that, in the Church, not a few believers are not married, that they live in continence and that some of them belong to 'ecclesiastical orders' (*De exhort. cast.*, 13, 4 (CCL 2, 1035)). Now, the men and women who live like this, Tertullian goes on, "have preferred to marry God" (*Deo nubere maluerunt*); (*Ibid.*, cf *Ad uxorem*, 1, 4, 4).

While Tertullian commented with admiration upon the number of those in sacred orders who have embraced continence, Origen seems to contrast the spiritual offspring of the priests of the New Law with the natural offspring begotten in wedlock by the priests of the Old (*In Levit. Hom.* vi, no. 6).

Other testimonies to be taken into special account include Origen (d. ca. 253) (*23rd homily on Numbers*, *6th homily on Leviticus*), Ephraem Syrus (*Carmina Nisibena*, 18 and 19 (ca. 363)), and the Syriac *Doctrina Addei* (ca. 400).

Origen (c. 185-254), *Homily 23 on Numbers 28:1-29:39*, 3:1-2: "Since therefore we have the laws for feasts in hand and the present words concerns this subject, let us diligently investigate the order of the feasts in order to be able to conclude from these orders and from the rite of sacrifices how each one can prepare a feast for God by his own actions and by his holy manner of life. Well, the first feast of God is the one called "perpetual." (cf. Num 28:6) For a command is given concerning these morning and evening sacrifices, which are offered perpetually and without any interruption whatsoever. Thus, when he commands the rites of the feasts, he does not come first of all and immediately to the Passover feast, nor to the feast of Unleavened Bread, nor to that of Tabernacles, nor to the others about which commandments are given; but he has recorded this one first, in which he commands a perpetual sacrifice to be offered. The reason for this is so that each one who wants to be perfect and holy may know that it is not merely now and then that one must celebrate a feast for God, but at other times, there is no need to celebrate a feast. On the contrary, always and perpetually the just person should celebrate the feast day. For the sacrifice that is commanded to be offered perpetually, both in the morning and in the evening, indicates this, that in the law and the prophets, which point to the morning time, and in the teaching of the gospel, which points to the evening time, that is, to the evening of the world, it points to the coming of the Savior, it

persists with a perpetual intention. So it is of these kinds of feasts that the Lord says: "And you will observe my feast days." Thus it is a feast day of the Lord, if we offer him a sacrifice perpetually, if "we pray without intermission," (1 Thess 5:17) so that "our prayer may ascend like incense in his sight in the morning, and the lifting up of our hands may become an evening sacrifice to him." (Ps 141:2) So this is the first celebration of a perpetual sacrifice, which must be fulfilled by worshipers of the gospel in this manner that we have explained above.

"... I fear to say something that is given to be understood based on the apostolic sayings, least I seem to cause grief in some people. For if "the prayer of the just is offered like incense in the sight of God, and the lifting up of hands is his evening sacrifice," (cf. Ps 141:1-2) but the apostle says to those who are married: "Do not deprive one another, except by consent for a time, that you may be free for prayer, and again be unto this very thing," (1 Cor 7:5) it is certain that the perpetual sacrifice is impeded in those who serve conjugal needs. This is why it seems to me that the offering of a perpetual sacrifice [such as in the priesthood and the religious life] belongs to that one alone who has pledged himself to perpetual and continual chastity."

Origin, *Homily 6 on Leviticus*, 2-3: "But let us see, perhaps, since we said in the preceding this kind of clothing (Lev 6:10-11; 16:4) was seen as a sign of chastity, where they seem either to cover the thighs or to restrain the kidneys and loins (Eph 6:14), I say, perhaps, not always in those, who then [in the Old Law] were priests, does it say these parts are restrained. For sometimes concessions were granted concerning the posterity of the race and the succession of offspring. But I would not introduce such an understanding for the priests of the Church [in the New Law], for I see something else suggested in the mystery.

"For in the Church, the priests and teachers can beget sons [in a spiritual sense], just as that one [St. Paul] who said, "My little children, for whom I am again in travail until Christ is formed in you." (Gal 4:19) And again in another place he says, "Although you have myriad teachers in Christ, but not many fathers. For I begat you in Christ Jesus for the gospel." (1 Cor 4:15) Therefore, these teachers of the Church, in procreating such generations, sometimes use the binding of the thighs and abstain from begetting [spiritual] generations, since they find such hearers in whom they know they could not have fruit [by their preaching]. Finally, also in the Acts of the Apostles, it is related concerning some of these that "we could not speak the word of God in Asia." (cf. Acts 16:6) That is, they had put on the tight covering and preserved themselves that they not beget sons, for certainly these were such hearers in whom both the seed would die and could not have offspring. Thus therefore, the priests of the Church, when they see incapable ears or when they

encounter counterfeit hypocritical hearers, let them put on "the apron," let them use "the thigh covering," (cf. Exod 28:42)..."

St. Ephrem the Syrian (c. 306-373), *The Nisibene Hymns*, Hymn XVIII: "1. O thou who art made priest after thy master, the illustrious after the excellent, the chaste after the grave, the watchful after the abstinent, thy master from thee has not departed; in the living we see the deceased: for lo! in thee is his likeness painted; and impressed upon thee are his footprints, and all of him shines from all of thee. *R., Blessed be He Who in His stead has given us thee!*

"2. The fruit wherein its tree is painted, bears witness concerning the root. Hitherto there has not failed us, the savour of his sweetness. His words thou showest forth in bodily act, for thou hast fulfilled them in deed. In thy conversation is painted his doctrine, in thy conduct his exposition, in thy fulfilment his interpretation. *R., Blessed be He Who has made thy lustre to excel!*

"... 12. That he should purge his mind, and cleanse also his tongue; that he should purify his hands, and make his whole body to shine; this is too little for the priest and his title, who offers the Living Body. Let him cleanse all himself at all hours; for he stands as mediator, between God and mankind. *R., Blessed be He Who has cleansed His ministers!*"

St. Ephrem the Syrian, *The Nisibene Hymns*, Hymn XIX: "1. Thou who answerest to the name of Abraham, in that Thou art made father of many; but because to Thee none is spouse, as Sarah was to Abraham,—lo! Thy flock is Thy spouse; bring up her sons in Thy truth; spiritual children may they be to Thee, and the sons be sons of promise, that they may become heirs in Eden. *R., Blessed be He Who foreshowed Thee in Abraham!*

"2. Fair fruit of chastity, in whom the priesthood was well pleased, youngest among Thy brethren as was the son of Jesse; the horn overflowed and anointed Thee, the hand alighted and chose Thee, the Church desired and loved Thee; the pure altar is for Thy ministry, the great throne for Thy honour, and all as one for Thy crown. *R., Blessed be He Who multiplied Thy crowning!*

"3. Lo! thy flock, O blessed one, arise and visit it, O diligent one! Jacob ranged the flocks in order; range Thou the sheep that have speech, and enlighten the virgin-youths in purity, and the virgin-maids in chastity; raise up priests in honour, rulers in meekness, and a people in righteousness. *R. Blessed be He Who filled Thee with understanding!*

"... 13. Harken to the Apostle when he saith, to that virgin whom he had espoused; I am jealous over you with jealousy, with a jealousy verily of God, not of the flesh but of the spirit. Be jealous therewith thou also in pureness, that He may

know what she is and whose she is. In thee may she cherish, and in thee may she love, Jesus the Bridegroom in truth. *R., Blessed is he whose zeal is holy!*

“14. As are her masters, so are her manners: for with the teacher that lags a laggard is she, and with him that is noble, excellent is she. The Church is like unto a mirror, for according to the face that gazes into it, thus does it put on the likeness thereof. For as is the king so also his host, and as is the priest so also his flock; according as these are it is stamped on them. *R., Blessed be He Who stamped her in His likeness!*

“15. Without a testament they departed, those three illustrious priests; who in Testaments used to meditate, those two Testaments of God. Great gain have they bequeathed to us, even this example of poverty. They who possessed nothing the blessed ones, made us their possessions; the Church was their treasure. *R., Blessed is he who possessed in them his possessions!*”

In the East, this tradition of exalting virginity over marriage was exemplified by St. John Chrysostom: “Marriage was not instituted for wantonness or fornication, but for chastity.” He also said: “**That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (*The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

In this context of exalting chastity, St. Athanasius the Great in his *Apologia ad Constantium* 33 (c. 357) writes: “The Son of God, our Lord and Saviour Jesus Christ, having become man for our sakes, and having destroyed death, and delivered our race from the bondage of corruption, in addition to all His other benefits bestowed this also upon us, that we should possess upon earth, in the state of virginity, a picture of the holiness of Angels. Accordingly such as have attained this virtue, the Catholic Church has been accustomed to call the brides of Christ. And the heathen who see them express their admiration of them as the temples of the Word. For indeed this holy and heavenly profession is nowhere established, but only among us Christians, and it is a very strong argument that with us is to be found the genuine and true religion.”

Tertullian, speaking of women who, instead of choosing a husband, have preferred a virginal life: “They prefer to be wedded to God. To God their beauty, to God their youth (is dedicated). With Him they live; with Him they converse; Him they “handle” by day and by night; to the Lord they assign their prayers as dowries; from Him, as oft as they desire it, they receive His approbation as dotal gifts. Thus they have laid hold for themselves of an eternal gift of the Lord; and while on earth, by abstaining from marriage, are already counted as belonging to the angelic family.” (CCL 1, 377; *Ad uxorem*, 1, 4); and speaking about virgins, he says that they are “brides of Christ” (*De virg. vel.*, 16, 4: “Nupsisti enim

Christo, illi tradidisti carnem tuam, illi sponsasti maturitatem tuam,” (CCL 2, 1225); *De res.*, 61, 6: “virgines Christi maritae” (CCL 2, 1010).

The reforms of the Middle Ages

Although it has already been proven that absolute and perpetual priestly chastity is a biblical, apostolic and patristic teaching that cannot be denied by any Christian, the Catholic Church from the time of Christ had to confirm this teaching from time to time since impure factions of heretics or fallen away Catholics tried to reject or neglect this teaching in order to live out their unlawful lusts.

From the fifth century through the eleventh century, the Catholic Church firmly held to its law that all clerics in major orders were to observe perfect continence after ordination. In fact, over the course of these centuries, the Church actually increased its restrictions on married clerics. In 567, the *Second Council of Tours* ruled that any priest found in bed with his wife would be excommunicated for a year, and reduced to the lay state. In 653 the *Council of Toledo* prohibited clerics from having any type of public relationship with their wives or concubines. When the Frankish Church held its first reform synod in 743, it forbade any priest or deacon to live in the same house with any woman, including his wife. The Irish Penitentials of the sixth century, which were one of the earliest collections of disciplinary norms on clerical life of the middle ages or the medieval period, imposed strict penalties upon clerics who committed fornication or who engaged in conjugal activity after ordination. Similar ordinances for Anglo-Saxon lands could be found in penitential books of the eighth century. Bishop Chrodegang of Metz (d. 766) issued the *Regula canonicorum*, which required that his cathedral clergy, or canons, live in a community governed by a rule similar to those of religious orders. This practice, which was eventually adopted by many other dioceses, provided a practical alternative to the existing custom of allowing married clerics to live with their wives, making it easier for priests to live celibately.

It is therefore true to say that, during those centuries of crisis for clerical morals, the Church never lost sight of the ancient tradition concerning the law of celibacy. From her memory she constantly affirmed the prohibition of marriage for clerics in major orders and the duty of a vow of perpetual continence for those married before ordination, even at times when these laws were being flagrantly violated. Apart from evidence in the collections of disciplinary norms, this commitment is also attested to by the efforts of regional councils and diocesan synods. In France, for example, the Council of Metz (888) forbade priests to keep a woman in their homes; the Council of Rheims (909), noting the decadence in clerical conduct as regards continence, urged that association with women should be forbidden, and also cohabitation with them, both norms being related to the precept of continence. In Germany, the Council of Mainz (888) recalled that the

prohibition on cohabitation with women prohibited cohabitation even with a wife living in continence whom the cleric had previously married, that is, it confirmed the prohibition of canon 3 of the Council of Nicea (325); the Council of Rheims (909), noting the decadence in clerical conduct as regards continence, urged that association with women should be forbidden, and also cohabitation with them, both norms being related to the precept of continence. This tendency was taken up by the 11th-century Gregorian Reform, which aimed at eliminating what it called “Nicolaitism” (the widespread violation of clerical celibacy and the practice of priests being married or having a mistress or concubine). It was one of the twin evils to be overthrown in the eyes of the reform movement of 11th century Rome, inspired by Pope St. Gregory VII. (The second evil practice was simony.)

In 893, the ‘Statutes of Riculph, Archbishop of Soissons and his bishops’ state: “Neither bishop, priest, deacon, nor any cleric shall have a woman in his house...” Indeed, during the following centuries, the decrees of the Catholic Church on this matter maintained the biblical and apostolic teaching of clerical celibacy when compared to other “Churches” who tried to reject or ignore this teaching of the Church. In some dioceses, men could not receive Orders unless they made a formal vow of perfect chastity first. In the late ninth and early tenth centuries, several councils prohibited clerics from living with any women, including their wives.

Sadly, in the Middle Ages, abuses of clerical celibacy arose, which incited a strong reaction from the Church. *The Synod of Augsburg* (952), and the local *Councils of Anse* (994) and *Poitiers* (1000) all affirmed the rule of celibacy. In 1009, the Church *Council of Egham* in England cautioned: “We beg and admonish all ministers of God, especially priests, to cultivate chastity... They must surely know that a priest must not have a wife...”

The Council of Pavia (1022), which was convened by Pope Benedict VIII and St. Henry II, Holy Roman Emperor, mandated strict celibacy, banning clerical marriage and forbidding clergy to live with any women, including their wives. Clerics refusing to separate from their wives, including bishops, were to be laicized (to be deprived of their clerical ministry, although they remain ordained priests forever). *The Council of Burgess* (1031) ordered the wives of clerics to leave the towns where their clerichusbands lived. They also struck a blow against the hereditary priesthood by declaring that any children fathered after ordination were illegitimate and, therefore, ineligible to receive Orders. During the pontificate of Pope St. Leo IX (1049-54), synods in Rome and Mainz banned clerical marriage. Pope Victor II (1055-1057) continued Leo’s policy and on 4 June 1055 anathematized clerical marriage and unchastity. Pope Nicholas II (1059-61) convened a synod at the Lateran, which ordered the laity not to attend Masses said by priests who were living with their wives or concubines and which ordered the excommunication of clerics who had not yet complied with Leo IX’s directives. More importantly, the synod established the College of Cardinals

and vested it with the authority to elect popes. By stripping the Holy Roman Emperor and his nobles of their power to appoint popes, this synod ended the most egregious example of lay investiture and greatly increased the power and authority of the papacy.

Nicholas II also made effective use of his legates, Cardinal Humbert of Silva, Archdeacon St. Hildebrand of Rome, and the indomitable monk, St. Peter Damian, in enforcing the decrees of his councils. Humbert crusaded tirelessly against clerical incontinence or “nicolaitism,” which had been condemned as a heresy in 1059. At the pope’s behest, Damian, who was also the Cardinal of Ostia, wrote several works that praised celibacy and that condemned unchaste clerics and their consorts. St. Hildebrand used his authority as the Archdeacon to reform the clergy of Rome and he also made trips abroad on behalf of the pope. Nicholas held other councils that repeated the decrees of the synod of 1059 and he wrote an encyclical on celibacy.

Nicholas II was succeeded by Alexander II (1061-73), who had to contend with the claims of the anti-pope Honorius II, and who did little to advance his predecessor’s agenda on clerical chastity. When Alexander died, Archdeacon St. Hildebrand was elected pope and took the name Gregory VII (1073-1085). The new bishop of Rome wasted no time in restarting the engine of reform. Although his bitter struggle over lay investiture with Emperor Henry IV took up much of his energy and ultimately resulted in his exile from Rome in 1080, Pope St. Gregory VII effectively combated clerical marriage up until then. He held several synods at the Lateran, including one in 1074, which required all clerics to make a vow of celibacy upon ordination and which prohibited lay people from attending Masses or receiving the sacraments from unchaste clerics. The synod of 1078 put the burden of enforcing clerical chastity upon the bishops, who would be suspended if they tolerated the behavior of unchaste clerics. The pope even enlisted the aid of abbots and nobles in bringing reluctant bishops to heel.

Gregory VII’s motives were threefold. First and foremost, they were moral, since he rightly considered that clerical marriage was adultery. Secondly, they were material – a celibate clergy would not have possessions to pass on to their children and thus property would be inherited by the Church. Thirdly, they were political: a celibate clergy would be subject only to the Pope and would therefore not have dealings with the world.

During the struggle to gain control over the priesthood, Pope St. Gregory VII finally gave his ultimatum in 1074 by declaring that no man could be ordained without first pledging himself to celibacy: “The Church cannot escape from the clutches of the laity unless priests first escape from the clutches of their wives.” (Citing the authority of St. Paul in 1 Corinthians 7:33-34). Thus, if a married clergyman did not separate from his wife, he was to be deposed. After this ultimatum other synods and local councils passed similar

legislation. By the year 1080, when St. Gregory VII was forced into exile, strict clerical celibacy was becoming the accepted practice throughout the Catholic Church. In 1089 Pope Urban II (1088-1099) ordered that married priests who ignored the celibacy laws was to be imprisoned for the good of their souls and that all clerics who continued to live with their wives were to be removed from office. If, after being warned by a bishop, clerics did not comply, the pope gave secular rulers permission to make slaves of clerical wives. In 1095, the *Council of Piacenza* passed a resolution outlawing the marriage of priests. Pope Callistus II (1119-1124) presided over the First Lateran Council which decreed that clerical marriages were invalid, fought simony and concubinage of the clergy, ended the lay investiture crisis, and decreed that it was adultery for bishops to forsake their see for marriage.

These decrees culminated in the reforms of the eleventh and twelfth centuries, which reaffirmed the holy law of clerical celibacy as the undisputed law and practice of the Catholic Church. Although Pope St. Gregory VII (1073-85) is credited with carrying out the reforms that effected this change, the popes and councils who preceded him laid the groundwork of his program, which also included ending the abuses of simony and lay investiture.

Still, the Gregorian programme for reform was not without opposition. The opponents of reform presented their own arguments, not only at the practical but also at the theoretical level. Their main argument was a scriptural one drawn from the Old Testament, which not only allowed priests to marry but mandated marriage to perpetuate the priestly caste. They also drew on the episode of Paphnutius whom, they claimed, opposed the idea of requiring absolute continence from married clerics at the Council of Nicea (325). As for the East, the Greek ecclesiastical historians Socrates (c. 380-439) and Sozomen (c. 400-450), who wrote a century after the event, reported that the First Council of Nicaea considered ordering all married clergy to refrain from conjugal relations, but the Council was dissuaded by Paphnutius of Thebes. As the story goes, he is alleged to have risen during the Council to protest any plan to impose a discipline of total continence on married clerics, suggesting that it be left to the decision of the particular Churches. The argument runs that his advice is supposed to have been accepted by the assembly. The well-known Church historian, Eusebius of Caesarea (c. 260-340), who was present at the Council and sympathetic to the Arians, does not make any reference to this episode. It is first recorded by the 5th century Greek historian Sozomen. There are several arguments against the authenticity of this episode, but the most telling one is that the Eastern Church itself, which should have had a great interest in it, either did not know of it or, because the Eastern Church leaders were convinced that it was false, did not have a record of it in any official document it used. None of the polemical writers on clerical celibacy made use of it, nor did the Council of Trullo (691) refer to it. And given the polemical tone of Trullo it would have served its

purpose well to have referred to it if it was true. The story of Paphnutius was used against the Gregorian reform, and this was why Pope St. Gregory VII, at the Synod of Rome in 1077, condemned the episode as one of the two most important falsifications used by the opponents of the reform (cf. Cholij, *Clerical Celibacy in East and West*, pp. 78-92, and Stickler, *The Case for Clerical Celibacy*, pp 62-65). This means that the historical value of the Paphnutius incident at Nicea is rejected by Rome.

Subsequent Later Reforms and the History and Reason Behind the Great Western Schism

St. Peter Damian (1007-1072), Doctor of the Church and cardinal-bishop of the diocese of Ostia, Italy, said that, since the Virgin Mary delivered the infant Jesus, only virgin priests ought to bring Him forth on the Eucharistic altar (Peter Damian, *On the Dignity of the Priest*). Damian taught that any married priest who had marital intercourse with his wife “became impure and his impurity contaminated every liturgical action he performed, sullied the sacred vessels that he touched, and defiled the sacred words that he spoke.” (Peter Damian, *Against the Intemperate Clerics*, Chapter 4). While some who refuse to accept the Church’s teaching in this regard might object that St. Peter the Apostle himself was married, (although there is nothing in the Bible or Tradition that says that he performed the marital act after his ordination) Peter Damian affirms St. Jerome’s condemnation of forbidden sexual activity of the clergy, declaring that, “Peter washed away the filth of marriage with the blood of his martyrdom.” (St. Peter Damian, *On the Perfection of Bishops*)

In truth, Our Lord Jesus Christ Himself tells us in *The Revelations of St. Bridget* that St. Peter Damian’s teaching is perfectly right in this regard and that the martyrdom of St. Peter and St. Paul was conformed to how they lived and how much they loved their flesh in this life: “Peter and Paul died for the sake of righteousness, although Peter died a more painful death than Paul, for he loved the flesh more than Paul; he also had to be more conformed to me through his painful death since he held the primacy of my church. Paul, however, inasmuch as he had a greater love of continence and because he had worked harder, died by the sword like a noble knight, for I arrange all things according to merit and measure. So, in God’s judgment it is not how people end their lives or their horrible death that leads to their reward or condemnation, but their intention and will.” (Our Lord speaking to St. Bridget, *The Revelations of St. Bridget*, Book 3, Chapter 19)

Peter Damian showed that married priests betrayed their high calling because “they lived as married men, amid the reek and screams of sniveling brats, side by side with a smirking, randy wife, [and] bedeviled by daily temptations to unclean thoughts, words, and deeds.” (St. Peter Damian, *Against the Intemperate Clerics*, Chapter 7)

Cardinal Humbert, one of St. Peter Damian's contemporaries, was Pope St. Leo IX's apostolic delegate to the Eastern Church in Byzantium (present-day Istanbul). Condemning the Eastern Church for allowing the impurity of a married priesthood, Humbert depicted the Eastern Rite priests in these words: "Young husbands, just now exhausted from carnal lust, serve the altar. And immediately afterward they again embrace their wives with hands that have been hallowed by the immaculate Body of Christ. That is not the mark of true faith, but an invention of Satan." Because of various reasons (in addition to the impious practice mentioned above by Cardinal Humbert), on 16 July 1054, during the celebration of the liturgy, Humbert excommunicated his host, Eastern Patriarch Michael, by placing a Papal Bull of excommunication of the Patriarch on the high altar of the Cathedral of Hagia Sophia. Michael reciprocated by "excommunicating" Latin Church leaders for permitting "irregularities" such as prohibiting the marriage of priests. The tragic split between the Eastern "Orthodox" Church – which is a sensual, condemned and heretical sect as we have seen from the Bible and Apostolic Tradition – and the Western (and Eastern) Catholic Church, which is the one and only true Christian Faith, dates from that year, and it has never been healed since that time. So because of the Eastern Schismatics' obstinacy and inordinate love of this fleeting fleshly pleasure, in addition to their other obstinate rejections of various other doctrines of the Catholic Church, they have sadly denied and rejected Christ and the faith in the process.

The reforms of the eleventh century were finalized in the twelfth century by the Ecumenical and infallible *First Lateran Council* (1123), which proclaimed that after a cleric was ordained a subdeacon, deacon, or priest, he could not validly marry or live with his wife, and that the marriages of all higher clerics were invalid. The First Lateran Council was held during the pontificate of Pope Callistus II, and was "for various important matters of the church", as Callistus himself says in the letter of convocation. Canon 7 declared: "We absolutely forbid priests, deacons or subdeacons to live with concubines and wives, and to cohabit with other women, except those whom the Council of Nicaea permitted to dwell with them solely on account of necessity, namely a mother, sister, paternal or maternal aunt, or other such persons, about whom no suspicion could justly arise." Canon 21 declared that any marriages contracted of clerics and the chaste servants of Christ were void: "We absolutely forbid priests, deacons, subdeacons and monks to have *concubines* or to contract *marriages*. We adjudge, as the sacred canons have laid down, that marriage contracts between such persons should be made void and the persons ought to undergo penance."

At the *Synod of Clermont* in 1130 Pope Innocent II decreed that marital intercourse was incompatible with holy men and their holy actions. The pope said that: "since priests are

supposed to be God's temples, vessels of the Lord and sanctuaries of the Holy Spirit... it offends their dignity to lie in the conjugal bed and live in impurity."

Repeating the decrees of the First Lateran Council, the Ecumenical *Second Lateran Council* (1139) decreed in Canon 6: "We also decree that those who in the subdiaconate and higher orders have contracted marriage or have concubines, be deprived of their office and ecclesiastical benefice. For since they should be and be called the temple of God, the vessel of the Lord, the abode of the Holy Spirit, it is unbecoming that they indulge in marriage and in impurities." Canon 7: "Following in the footsteps of our predecessors, the Roman pontiffs Gregory VII, Urban, and Paschal, we command that no one attend the masses of those who are known to have wives or concubines. But that the law of continence and purity, so pleasing to God, may become more general among persons constituted in sacred orders, we decree that bishops, priests, deacons, subdeacons, canons regular, monks, and professed clerics (*conversi*) who, transgressing the holy precept, have dared to contract marriage, shall be separated. For a union of this kind which has been contracted in violation of the ecclesiastical law, we do not regard as matrimony. Those who have been separated from each other, shall do penance commensurate with such excesses."

Thus the infallible decrees of the *First* and *Second Lateran Councils* made it clear once and for all—and especially to those contraveners in the Christian world that opposed and still oppose the Apostolic and Biblical teaching of clerical celibacy in the New Testament and in the New Law—that this teaching indeed was true and biblical and that henceforth, all clerics had to remain perfectly chaste if they wished to be spotless and lawful and pure ministers of Our Lord Jesus Christ. While it has already been proved that all deacons, priests and bishops of the Church must live totally and perpetually chaste from the time of their ordination and that this is indeed the teachings of the Bible and the Apostles, from that time onward, the law and practice of the Church concerning strict celibacy was made more firm.

And later legislation, found especially in the *Quinque Compilationes Antiquae* and the Decretals of Gregory IX, continued to deal with questions concerning married men who were ordained legally. In 1322 Pope John XXII insisted that no one bound in marriage—even if unconsummated—could be ordained unless there was full knowledge of the requirements of Church law. If the free consent of the wife had not been obtained, the husband, even if already ordained, was to be reunited with his wife, exercise of his ministry being barred. Accordingly, the assumption that a wife might not want to give up her marital rights may have been one of the factors contributing to the eventual universal practice in the Latin Church of ordaining only unmarried men.

One further word on the canonical legislation of the Middle Ages. On various occasions, in penitential books, it is said that for a married priest to go on having sexual relations with his wife after ordination would be an act of unfaithfulness to the promise made to God. It would be an *adulterium* since, the minister now being married to the Church, his relationship with his own wife “is like a violation of the marriage bond” (Stickler, *L'évolution... (ut supra)*, p. 381). This weighty accusation against a lawfully wedded man only makes sense if something is left unexpressed because it is well-known, i.e., that the sacred minister, from the moment of his ordination, now lives in another relationship, also of a matrimonial type — that which unites Christ and the Church in which he, the minister, the man (*vir*), represents Christ the bridegroom; with his own wife (*uxor*) therefore “the carnal union should from now on be a spiritual one”, as St. Leo the Great said. (*Ep. ad Rusticum Narbonensem episc. Inquis. III: Resp.* (PL 54, 1204 A): «*ut de carnali fiat spirituale coniugium*».)

Conclusion

The universal law of clerical celibacy confirmed by the Council of Nicaea applied, and still applies, to the Eastern Church as well as the Western. It is noteworthy that at that Council, the Easterners (Greeks) made up the overwhelming majority. Previously, the *Council of Neo-Caesarea* (c. 314) had reminded all Eastern clerics in major orders of the inviolability of this law under pain of deposition: “If a presbyter marry, let him be removed from his order.” (Canon 1) And of course, we must not forget to cite earliest canon law on the subject: “None of the clergy, except readers and singers may marry after ordination.” (*The Apostolic Canons*, Canon 26)

We may then take it for a general principle that in no part of the ancient Church was a priest allowed to contract holy matrimony; and in no place was he allowed to exercise his priesthood afterwards, if he should dare to enter into such a relation with a woman.

The Eastern Church began at a late date to violate its own law of celibacy. *The Quinisext Council* of 692, also called *Council in Trullo*, which St. Bede the Venerable (673-735) called “a reprobate synod,” breached the Apostolic Tradition concerning the celibacy of clerics by declaring that “all clerics except bishops may continue in wedlock” (*The Catholic Encyclopedia*, Council in Trullo, vol. 4, 1908). This reprobate synod taught: “Nor shall it be demanded of him at the time of his ordination that he promise to abstain from lawful intercourse with his wife...” (Canon 13) The popes refused to endorse the conclusions of the Council in the matter of celibacy, and the Eastern Church planted the seeds of its schism.

It is abundantly clear that the fathers in *The Quinisext Council* thought the discipline they were setting forth to be the original discipline of the Church in the matter, and the discipline of the West an innovation, but that such was really the case is an innovation itself. Thomassinus (1619-1695), French theologian and Oratorian, treats this point with much learning, and I shall cite some of the authorities he brings forward. Of these the most important is St. Epiphanius (c. 310-403), bishop of Salamis in Cyprus, of whom we have already cited some verses before, who as a Greek would be certain to give the tradition of the East, had there been any such tradition known in his time. I give the three great passages:

“It is evident that those from the priesthood are chiefly taken from the order of virgins, or if not from virgins, at least from monks; or if not from the order of monks, then they are wont to be made priests who keep themselves from their wives, or who are widows after a single marriage. But he that has been entangled by a second marriage is not admitted to priesthood in the Church, even if he be continent from his wife, or be a widower. Anyone of this sort is rejected from the grade of bishop, presbyter, deacon, or subdeacon. The order of reader, however, can be chosen from all the orders these grades can be chosen from, that is to say from virgins, monks, the continent, widowers, and they who are bound by honest marriage. Moreover, if necessity so compel, even digamists may be lectors, for such is not a priest, etc., etc.” (Epiph. *Exposit. Fid. Cath.*, c. xxi)

“Christ taught us by an example that the priestly work and ornaments should be communicated to those who shall have preserved their continency after a single marriage, or shall have persevered in virginity. And this the Apostles thereafter honestly and piously decreed, through the ecclesiastical canon of the priesthood.” (Epiph. *Hæresi.* 48, n. 7)

“Nay, moreover, he that still uses marriage, and begets children, even though the husband of but one wife, is by no means admitted by the Church to the order of deacon, presbyter, bishop, or subdeacon. But for all this, he who shall have kept himself from the commerce of his one wife, or has been deprived of her, may be ordained, and this is most usually the case in those places where the ecclesiastical canons are most accurately observed.” (Epiph. *Hæresi.* 59, n. 4)

Nor is the weight of this evidence lessened, but much increased, by the acknowledgment of the same father that in some places in his days the celibate life was not observed by such priests as had wives, for he explains that such a state of things had come about “not from following the authority of the canons, but through the neglect of men, which is wont at certain periods to be the case.” (*Ibid.* ut supra.)

The witness of the Western Fathers, although so absolutely and indisputably clear on this subject already, yet one more passage from St. Jerome should be quoted: “The Virgin Christ and the Virgin Mary dedicated the virginity of both sexes. The Apostles were chosen when either virgins or continent after marriage, and bishops, presbyters, and deacons are chosen either when virgins, or widowers, or at least continent forever after the priesthood.” (*Hieron. Apolog. pro. lib. adv. Jovin.*)

It cannot be more clearly stated. And there is a reason for the tradition. The main reason why clerical celibacy is doctrinal and not disciplinary, is because the cleric in major orders, by virtue of his ordination, contracts a marriage with the Church, and he cannot be a bigamist (the crime of marrying a person while one is still legally married to someone else). As our fathers in the Faith still explain it, these clerics are virgins in order to be true disciples and ministers of Christ, a virgin consecrated to His Spouse. St. Jerome, in his treatise, *Adversus Jovinianum*, bases clerical celibacy on the virginity of Christ. Thus as early as 306 the Council of Elvira in Spain imposed sanctions on virgins who had been unfaithful to their consecration to God and their vow of virginity. At the same time the Council of Ancyra (314) declared that consecrated virgins who marry were guilty of bigamy, since they were espoused to Christ. In 364 the civil law, under Valens, declared that anyone who married a consecrated virgin was subject to the death penalty. Canon 16 of the Fourth Ecumenical Council of Chalcedon (451) states that: “It is not lawful for a virgin who has dedicated herself to the Lord God, nor for monks, to marry; and if they are found to have done this, let them be excommunicated.” St. Peter Damian adds: “No one can be ignorant of the fact that all the Fathers of the Catholic Church unanimously imposed the inviolable rule of continence on clerics in major orders. The Body of the Lord in the sacrament of the altar is the same as the one carried by the immaculate hands of the Virgin at Bethlehem. To be able to touch It, it is necessary to have pure hands, sanctified by perfect continence.”

This is also why there is a connection between *monogamous* marriage (the state or practice of having only one husband or wife over a period of time) on the one hand and *continence* on the other. Tertullian speaking clearly about this invokes the example set by Christ who, according to the flesh, was not married and lived in celibacy (he was not, therefore, “a husband of one wife”); yet, in the spirit, “he had one bride the Church” (*De monog.*, 5,7 (CCL 2, 1235)). This doctrine of Christ’s spiritual marriage to the Church, here inspired by the Pauline text of Ephesians 5:25-32, was common in early Christianity; Tertullian saw this spiritual marriage as one of the main theological bases for the law of monogamous marriage: “because Christ is *one* and his Church is *one*” (*De exhort. cast.*, 5, 3 (CCL 2, 1023)); hence, Tertullian goes on, the law of single marriage is also founded on ‘*Christi sacramentum*’). But it does not follow from this that Tertullian had already made the

connection between this doctrine and the formulae *unius uxoris vir* or *unius yin uxor* of the Pastoral Letters (*1 Timothy; 2 Timothy; Epistle to Titus*), where monogamous marriage is explicitly referred to.

Besides, Ephesians 5:25-32 dealt not precisely with monogamous marriage but, in principle, the relationship of every Christian marriage with the *covenant*. Here Paul is speaking of *all* married members of the Church. When, referring to Genesis 2:24, the Apostle says that husband and wife “will be one flesh” (v. 31), he is justifying the use of marriage for them. The formula *unius uxoris vir* of the Pastoral Letters, however, is not used for all married men but only for *ministers* of the Church (this fact has been too little noted); yet subsequently it came to be regarded as the biblical basis of the law of continence for clerics. This is the point that still needs to be cleared up.

With St. Augustine we take a step forward. He, having taken part in the deliberations of the African synods, was certainly aware of the ecclesiastic law (based on divine law) governing the ‘continence of clerics’ (St. Augustine speaks of this in the *De coniugiis adulterinis*, II, 20, 22: «*solemnus eis proponere continentiam clericorum*» (PL 40, 486)). But how does Augustine then explain the stipulation *unius uxoris vir* which is used by Paul for married clerics? In *De bono conjugali* (written in about A.D. 420), he advances a theological explanation for it, and asks himself why polygamy was accepted in the Old Testament, whereas “in our own age, the sacrament has been restricted to the union between *one man* and *one woman*; and consequently it is only lawful to ordain as a minister of the Church (*ecclesiae dispensatorem*) a man who has had one wife (*unius uxoris virum*).” And here is Augustine’s answer: “As the many wives (*plures uxores*) of the ancient Fathers symbolized our future churches of all nations, subject to the one man, Christ (*uni viro subditas Christo*), so the guide of the faithful (*noster antistes*, our bishop), who is the husband of one wife (*unius uxoris vir*) signifies the union of all nations, subject to the one man, Christ (*uni viro subditam Christo*).” (*De bono coniugali*, 18, 21 (PL 40, 3 87-388))

In this text, where we find the formula *unius uxoris vir* being applied to the *bishop*, the whole accent falls on the fact that he, ‘the man’, in his relations with his ‘wife’, symbolizes the relationship between Christ and the Church. An analogous use of the phrase ‘man and wife’ occurs in a passage of *De continentia* (c. 418-420): “The Apostle invites us to observe so to speak three pairs (*copulas*): Christ and the Church, husband and wife, the spirit and the flesh” (*De continentia*, 9, 23 (PL 40, 364)). The suggestion these texts offer us for interpreting the stipulation *unius uxoris vir* applied to the (married) minister of the sacrament is that he, as minister, not only represents the second pair (husband and wife) but also the first: henceforth he personifies *Christ* in his married relationship with the *Church*. Here we have the basis for the doctrine which was later to become a classic one: *Sacerdos alter Christus*. Like Christ, the priest is the Church’s bridegroom. From this, it

has become abundantly clear that, for married ministers, their ordination implied an invitation to live in continence thereafter.

At the *Council of Trent*, the discussions of the theological commission led to the approval of the following canon by the Fathers of Trent on November 11, 1563. *The Council of Trent* (1545-1563) considered the matter and at its twenty-fourth session decreed that marriage after ordination was invalid: “If any one saith, that clerics constituted in sacred orders, or Regulars, who have solemnly professed chastity, are able to contract marriage, and that being contracted it is valid, notwithstanding the ecclesiastical law, or vow; and that the contrary is no thing else than to condemn marriage; and, that all who do not feel that they have the gift of chastity, even though they have made a vow thereof, may contract marriage; let him be anathema: seeing that God refuses not that gift to those who ask for it rightly, neither does He suffer us to be tempted above that which we are able.” (Session 24, Canon 9, A.D. 1563)

It also decreed, concerning the relative dignity of marriage and celibacy: “If any one saith, that the marriage state is to be placed above the state of virginity, or of celibacy, and that it is not better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony; let him be anathema.” (Canon 10)

In relation to the Apostles who were married before being called by Christ, all the theologians affirmed unhesitatingly that afterwards they gave up conjugal life with their wives in line with their own declaration: “We have left everything and followed you...” (Matthew 19:27).

So not only would it be a violation of Sacred Tradition to blot out a constant teaching decreed for 2,000 years to be absolutely obligatory, but also one must recognize that clerical celibacy is to be seen not merely as of ecclesiastical institution, but part of what is more broadly known in Catholic moral theology as “divine positive law,” initiated by Christ and His Apostles. That is, it is not merely disciplinary in nature, as many assert.

Against the long-standing tradition of the Church in the East as well as in the West, which excluded marriage after ordination, the “reformer” Zwingli married in 1522, Luther in 1525, and Calvin in 1539. And against what had also become, though seemingly at a later date, a tradition in both East and West, the married Thomas Cranmer was made Archbishop of Canterbury in 1533 (Cranmer was not yet a priest when he entered into marriage; he was also a widower before his ordination). Once his appointment was approved by the pope, Cranmer declared Henry’s marriage to Catherine “void”, and four

months later “married” him to Anne Boleyn; thus was the seeds of the Anglican schism sown.

Barely nine months after the king’s death Convocation voted in December 1547 to abolish the laws which made the marriages of clerks in Holy Orders null and void *ab initio*, and a Bill to this effect was passed in the House of Commons in the 1548-49 session. All such marriages hitherto contracted, involving as many as eight or nine thousand clerics, were rendered good and lawful by the same Bill. Three years later a second Act was passed which legitimated the children born of such unions. In 1553 the new code of Canon Law for the Church of England condemned as heresy the belief that Holy Orders were an invalidating impediment to marriage.

Following the elimination of celibacy in different countries, it is not surprising that many priests, diocesan as well as religious, abandoned their obligations. Sadly this was often the prelude to the abandonment of the faith as well.

As Stickler incisively comments in *The Case for Clerical Celibacy*, pp. 50-51: “This demanding commitment, which involves a life of constant sacrifice, can only be lived out if it is nourished by a living faith, since human weakness is a constant reminder of its practical implications. It is only through a faith that is constantly and consciously sustained that the supernatural reasons underlying the commitment can be truly understood. When this faith grows weak, the determination to persevere fades; when faith dies, so does continence.” He goes on to point out that “a constant proof of this truth is to be found in the various heretical and schismatic movements that have arisen in the Church. One of the first institutions to be attacked is clerical continence. Therefore we should not be surprised that one of the first things that was rejected by the heretical movements that broke away from the unity of the Catholic Church in the sixteenth century – Lutherans, Calvinists, Zwinglians, Anglicans – was in fact clerical celibacy.” (*ibid.*, p. 51) It is also significant that the Old Catholics, when they seceded after Vatican I, abolished celibacy and reverted to a married clergy.

The revolutionary dimension of the opposition to celibacy at first evinced a political response from many civil authorities. The emperors Charles V (1519-56), Ferdinand I (1558-64) and Maximilian II (1564-76) all counselled a mitigation of the law at different stages during the Council of Trent. Humanists like Erasmus advised the same course. A change was admissible, even desirable they said, if it did not touch on the substance of the faith.

Some theologians and bishops rowed in with the humanists and were prepared for any accommodation which did not undermine their flawed and false understanding of what “the essentials of the faith” is. Still, the majority of bishops, convinced of the doctrinal and ascetical arguments for celibacy, refused to be railroaded into change. Since many of the priests who were living in compromised situations were already committed to heterodox theological positions, the bishops judged that a change in the law of celibacy would do little to win back these men to orthodoxy. They were also convinced that tolerating marriage for priests would completely undermine the radical reform of the clergy which was necessary if they were to become exemplary ministers of Christ.

Despite powerful political pressures Rome refused to legislate for a compromise solution. Priests who desired to be readmitted to the ministry could do so only on condition that they separated from their concubines and showed an authentic spirit of repentance. These were the dispositions which were offered to Germany. Through Cardinal Pole, Rome made a similar arrangement with England during the period of the Catholic restoration under Mary (1553-58) to facilitate those married priests who wanted to return to orthodoxy. From 1917, all cases of dispensation from the impediment of marriage were reserved to the Holy See. But those receiving dispensation were not authorized by that fact to continue with marital relations. (cf. B. Ojetti, *Commentarium in Codicem Iuris Canonici*, Rome/P.U.G., 1930), 11, pp. 103-109; M.C. a Coronata, *Compendium Iuris Canonici* (Turin/Rome, Marietti, 1949 III, pp. 327-8; F. Capello, *Summa Iuris Canonici* Rome/P.U.G. 1951, II, pp. 277-8.)

The decrees and reforms of the Council of Trent were not immediately followed in all Catholic nations but with time they did bring about a general observance of the law of celibacy, thanks in no small measure to their provisions for the better training of the clergy. The “Enlightenment” brought fresh assaults against clerical celibacy and after the First Vatican Council, the Old Catholics, as already noted, separating themselves from Rome, abolished the rule. Despite the pressures on the Catholic Church to relax the law of celibacy, it has always resisted. Pope Benedict XV declared, in his Consistorial Allocution of 16 December 1920, that the Church considered celibacy to be of such importance that it could never abolish it: “We once more affirm, solemnly and formally, that this Apostolic See will never in any way lighten or mitigate the obligation of this holy and salutary law of clerical celibacy, not to speak of abolishing it.” (*Acta Apostolicae Sedis* 12 (1920), p. 585)

In the early nineteenth century an association was formed in Germany to advocate a change in the law, but Gregory XIV rejected this move in his encyclical *Mirari Vos* (1834). Fourteen years later Pius IX defended the discipline in his *Qui Pluribus*. At the beginning of the twentieth century, Modernism provoked a new attack on the law of celibacy, but its effects were limited, due largely to the decisive measures taken by St. Pius X. In his

Apostolic Exhortation on the Priesthood, *Haerent animo*, published on August 4, 1908 to mark the Golden Jubilee of his ordination, the pope refers to celibacy as “the fairest jewel of our priesthood.” Pope Pius XI, in his detailed encyclical on the priesthood, *Ad Catholici Sacerdotii*, reaffirmed St. Pius X’s appropriateness of the Church’s teaching on clerical celibacy, where he refers to celibacy as “the most precious treasure of the Catholic priesthood.”

As always, since lustful men tried to deny and reject the biblical and apostolic teaching on clerical chastity, Pope Pius XI, in *Ad Catholici Sacerdotii* (#’s 40-43), of Dec. 20, 1935, had to reaffirm the Church’s position once again concerning this matter: “It is impossible to treat of the piety of a Catholic priest without being drawn on to speak, too, of another most precious treasure of the Catholic priesthood, that is, of chastity; for from piety springs the meaning and the beauty of chastity. Clerics of the Latin Church in higher Orders are bound by a grave obligation of chastity; so grave is the obligation in them of its perfect and total observance that a transgression involves the added guilt of sacrilege. ... In the Old Law, Moses in the name of God commanded Aaron and his sons to remain within the Tabernacle, and so to keep continent, during the seven days in which they were exercising their sacred functions. But the Christian priesthood, being much superior to that of the Old Law, demanded a still greater purity. The law of ecclesiastical celibacy, whose first written traces pre-suppose a still earlier unwritten practice, dates back to a canon of the Council of Elvira, at the beginning of the fourth century, when persecution still raged. This law only makes obligatory what might in any case almost be termed a moral exigency that springs from the Gospel and the Apostolic preaching. For the Divine Master showed such high esteem for chastity, and exalted it as something beyond the common power; He Himself was the Son of a Virgin Mother, *Florem Matris Virginis*, and was brought up in the virgin family of Joseph and Mary; He showed special love for pure souls such as the two Johns – the Baptist and the Evangelist. The great Apostle Paul, faithful interpreter of the New Law and of the mind of Christ, preached the inestimable value of virginity, in view of a more fervent service of God, and gave the reason when he said: "He that is without a wife is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God." All this had almost inevitable consequences: the priests of the New Law felt the heavenly attraction of this chosen virtue; they sought to be of the number of those "to whom it is given to take this word," and they spontaneously bound themselves to its observance. Soon it came about that the practice, in the Latin Church, received the sanction of ecclesiastical law. The Second Council of Carthage at the end of the fourth century declared: "What the Apostles taught, and the early Church preserved, let us too, observe." [Council of Carthage, Canon 3 A.D. 390]”

Indeed, the Son of God Himself in *The Revelations of Saint Bridget* also reveals to us that the Apostles “had every intention of remaining chaste, and living continently in every way”

at the time of Pentecost, which was in the very start of the Church, which shows us that the necessity of priestly chastity was well known to the Apostles at the very start of the Church at the time of Pentecost, when the Holy Spirit descended on the Apostles and their few followers in the shape of tongues of fire.

Our Lord Jesus Christ spoke to Saint Bridget, saying: “I who am speaking with you am he who on a day like today sent my Holy Spirit to my apostles and disciples. He came to them in three ways: first, as a forceful wind; second, as fire; third, in the shape of tongues. He came to them through closed doors, for they were alone, and they had three good qualities. First, they had every intention of remaining chaste, and living continently in every way; second, they possessed outstanding humility; third, all their desire was for God, for they desired nothing but him. They were like three clean but empty vessels—therefore the Holy Spirit came and filled them. He came like a forceful wind, for he filled their every joint and limb with divine delight and solace. He came like fire, for he so set their hearts aflame with the fire of divine love that they loved none but God, feared none but God. Third, he came in the shape of tongues, for, just as a tongue is inside the mouth without harming it but, rather, helping it to speak, so too the Holy Spirit was inside their souls, making them desire nothing but me and making them eloquent with divine wisdom. By his power, as if it were functioning as a tongue, they spoke the whole truth.

“Thus, because these vessels were empty of desire, it was fitting that the Holy Spirit should come to them. Indeed, he cannot enter those people who are already filled and full. Who are ‘filled’ if not those who are full of all sin and filth? Such people are like three foul vessels. The first is full of stinking human excrement with a stench so foul that no one can bear to smell it. The second is full of the most disgusting semen with so bitter a taste that no one can bear to sip it. The third is full of diseased blood and pus so repulsive that no one can bear to see it. Likewise the wicked are full of worldly ambition and greed that stinks to me and my saints worse than human excrement. What are all temporal things if not excrement? The wretches find pleasure in this foul excrement that will soon disappear. The second vessel contains ***excessive lust*** and ***unchastity*** in every deed. This is as bitter to my taste as semen. I cannot endure such people; still less can I enter into them with my grace. How can I, true purity, enter into such impure beings? How can I, the fire of true love, inflame those whom the base fire of lust inflames? The third is their pride and arrogance. This is like diseased blood and pus. It corrupts people both within and without in their pursuit of the good, removes God’s given grace and renders them repulsive to God and neighbor. Someone filled with that cannot be filled with the grace of the Holy Spirit.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 6, Chapter 36)

The conspiracy against the perpetual chastity of the Bishops, Priests and Clerics of the Church by the enemies of the Church and purity is revealed by the Popes of the Catholic Church

Since most people on this earth are impure, selfish and lustful, there currently exists a conspiracy against clerical chastity. Indeed, there have always been lustful men, and thus, there have always been heretics who have tried to pervert or reject this biblical teaching of clerical celibacy, but today this conspiracy is much more powerful and influential since almost all in the world are controlled by their sensuality. The Eastern “Orthodox” and the Protestants are prime examples of this, for both of these sects allow their believers to divorce and remarry even during the lifetime of their spouse, which is a mortal sin of adultery according to Our Lord in the Holy Scripture who says that “*he that shall marry her that is put away, committeth adultery*” (Matthew 19:9). Both the Eastern “Orthodox” and the Protestants also allow their “ministers” to perform sexual relations, which is directly condemned by the Holy Bible and Apostolic Tradition, as we have seen. It is a fact of history that the impure and lustful protestants “carried away by the enticements of pleasure” are especially guilty of this conspiracy against clerical chastity since (as we have seen) they reject both the Holy Bible as well as the Church’s teaching on this matter in order to satisfy their abominable and unlawful sexual desires.

Pope Gregory XVI condemned this “conspiracy against clerical celibacy” that were made by the lustful through the direct inspiration of their father, the Devil, in his encyclical *Mirari Vos*, which also firmly condemned modernism and exposed the insidious plans of the heretics to pervert the Church and society: “Now, however, We want you to rally to combat the abominable conspiracy against **clerical celibacy**. This conspiracy spreads daily and is promoted by profligate philosophers, some even from the clerical order. They have forgotten their person and office, and have been carried away by the enticements of pleasure. They have even dared to make repeated public demands to the princes for the abolition of that *most holy discipline*. But it is disgusting to dwell on these evil attempts at length. Rather, We ask that you strive with all your might to justify and to defend the law of clerical celibacy as prescribed by the sacred canons, against which the arrows of the lascivious are directed from every side.” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (#11), August 15, 1832)

Pope Pius IX carried on this papal tradition of confirming the reality of this conspiracy against clerical celibacy in his encyclical *Qui Pluribus*, where he showed very clearly that the evil people behind this conspiracy “make men fly in terror from all practice of religion, and they cut down and dismember the sheep of the Lord” (#17) and that as “a result of this filthy medley of errors which creeps in from every side, and as the result of the unbridled license to think, speak and write, We see the following: morals deteriorated,” (#18) and

once morals is lost, faith is lost, and sin abounds and spirals out-of-control producing the resultant evil fruits. In truth, as “Augustine was wont to say ‘When all restraints are removed by which men are kept on the narrow path of truth, their nature, which is already inclined to evil, propels them to ruin.’” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #14)

Pope Pius IX, *Qui Pluribus* (#’s 16-18), November 9, 1846: “**The sacred celibacy of clerics** has also been the victim of conspiracy. Indeed, some churchmen have wretchedly forgotten their own rank and let themselves be converted by the charms and snares of pleasure. This is the aim too of the prevalent but wrong method of teaching, especially in the philosophical disciplines, a method which deceives and corrupts incautious youth in a wretched manner and gives it as drink the poison of the serpent in the goblet of Babylon. To this goal also tends the unspeakable doctrine of Communism, as it is called, a doctrine most opposed to the very natural law. For if this doctrine were accepted, the complete destruction of everyone’s laws, government, property, and even of human society itself would follow.

“To this end also tend the most dark designs of men in the clothing of sheep, while inwardly ravening wolves. They humbly recommend themselves by means of a feigned and deceitful appearance of a purer piety, a stricter virtue and discipline; after taking their captives gently, they mildly bind them, and then kill them in secret. They make men fly in terror from all practice of religion, and they cut down and dismember the sheep of the Lord. To this end, finally—to omit other dangers which are too well known to you—tends the widespread disgusting infection from books and pamphlets which teach the lessons of sinning. These works, well-written and filled with deceit and cunning, are scattered at immense cost through every region for the destruction of the Christian people. They spread pestilential doctrines everywhere and deprave the minds especially of the imprudent, occasioning great losses for religion.

“As a result of this filthy medley of errors which creeps in from every side, and as the result of the unbridled license to think, speak and write, We see the following: morals deteriorated, Christ’s most holy religion despised, the majesty of divine worship rejected, the power of this Apostolic See plundered, the authority of the Church attacked and reduced to base slavery, the rights of bishops trampled on, the sanctity of marriage infringed, the rule of every government violently shaken and many other losses for both the Christian and the civil commonwealth. Venerable brothers, We are compelled to weep and share in your lament that this is the case.”

Indeed, since the devil knows that all the chaste, pure and humble servants of the Lord are more spiritually wise as well as more effective and powerful in helping to save souls, (as we have seen from the Holy Bible and Tradition), the Devil also labors mightily to get them under his control in order to make them fall away from religion and purity since he knows

that much more people will be damned if he can remove the holy and good examples of virtuous priests and churchmen. Pope Pius IX and Gregory XVI expressly warned about this in their encyclicals, and now, today, we have all sorrowfully seen this, in fact, become prophetically fulfilled to the letter, especially when one considers the great evils of the Vatican II hierarchy, its sexual perversions, pedophilia and innumerable other sexual abuse scandals. Indeed, when even those people who should represent holiness and stand as the highest moral example to the world refuse to adopt a good and virtuous lifestyle and are unimaginably impure, then one can know with a certainty that the whole world and its “morals” has fallen into the complete control of the Devil. Indeed, the Vatican II sect’s sex abuse scandals and their handling of it is just another proof that shows why they are not the Catholic Church but the end times “Whore of Babylon” prophesied in the Bible that would lead souls astray by her filth and impurities.

In an interview with Sr. Lucia of Fatima, (the visionary who foretold that the Miracle of the Sun would occur on the 13th of October in the year 1917 – and that was witnessed by approximately 70,000 people – is undoubtedly one of the greatest miracles ever given from Heaven in Catholic history outside of the Resurrection) Father Agustin Fuentes who, at the time, was the postulator of the Cause of Beatification of the two little Seers, Francisco and Jacinta, revealed Our Lady’s words that was given in a revelation to Sr. Lucia, which prophesied that the widespread apostasy and sensuality that now fills the world would soon occur in even more widespread terms (than what was already happening in their time), even among those people who dare to call themselves chaste servants of Our Lord or by the name of Catholic:

“I bring you a message of extreme urgency: the Holy Father has permitted me to visit Lucia. She received me sadly. She was very thin and quite afflicted. Upon seeing me she said: “Father, our Lady is very unhappy because they have not taken her message of 1917 seriously. Neither the good nor the bad have paid any attention to it. The good continue their way without preoccupying themselves with it, they do not heed Her celestial requests. The bad walk through life swollen with perdition, not taking into account the punishment that threatens them. Believe me, Father, God will chastise the world very soon. Think, Father, about all the souls who will fall into Hell. This will happen because no one prays, because they do not do penance.

“All this is the reason why the Blessed Virgin is sad. Father, tell everyone that our Lady has, frequently, announced to me that many nations will disappear off the face of the earth. Russia is the scourge chosen by God to punish mankind [with war and communism], if we, through prayer and the sacraments, do not obtain the grace of their conversion. **Tell them, Father, tell them that the devil has begun a decisive battle against our Lady, because what most afflicts the Immaculate heart of Mary and the Sacred heart of Jesus is the fall of the**

souls of religious and priests. The devil knows that when religious and priests fail in their beautiful vocations they carry along with them many souls into hell.

“And now, precisely, is the moment to stop the chastisement of Heaven. We have at our disposition two very efficacious means of doing this: prayer and sacrifice. The devil does everything he can to distract us and take away our liking for prayer; we shall save ourselves or condemn ourselves together. Furthermore, Father, it is now necessary to tell the people that they should not wait for a call to penitence and to prayer from the Holy Father, nor from the Bishops, nor the pastors, nor the Superiors. It is the right moment for them to use their own initiative in fulfilling good and holy works and reform their lives as the Holy Virgin desires.

“The devil desires to strengthen himself through consecrated souls; he tries to corrupt them so he can deceive others into a final impenitence. He uses many tricks even the ruse of suggesting tardiness in entering a religious life. The results are a sterility of interior life and a coldness among the laity keeping them from renouncing pleasures and from offering a total immolation of themselves to God.

“Tell them, Father, that two things are the basis of the sanctification of Jacinta and Francisco, the sorrow of our Lady and the vision of Hell. It is as if our Lady were between two swords: On one side She sees humanity obstinate and indifferent facing the announced chastisements and on the other side She sees how we profane the Sacraments and ignore the punishment which is coming ever nearer and nearer, remaining incredulous, sensuous and materialistic. Our Lady has said: "We are on the border of the last times."

“Our Lady has told me three times: First: She has affirmed that the devil has begun a decisive battle, that is to say, from which one or the other will win or lose. We are with God or we are with the devil. Second: She repeated to me that the last remedies given to the world are the Holy Rosary and the devotion to the Immaculate Heart of Mary. Third: She told me that other means of salvation have been despised by men many times. In Her anguish She offers us the last anchor of salvation which is Herself (perhaps the other means were Her numerous apparitions, signs of tears, messages of various seers scattered throughout the world).

“Our Lady has also said that if we will not listen and continue to offend God, we will not be pardoned. Father, it is urgent to understand this terrible reality, we do not wish to frighten souls, but it is an urgent call to humanity.

“Since the Blessed Virgin has given such a great remedy as the Rosary, there does not exist a single material, spiritual, national or international problem that cannot be solved through the Holy Rosary and our sacrifices. To pray the Rosary with love and piety will console Mary and erase the numerous tears of Her

Immaculate Heart." (Taken from the "Messaggero del Cuore di Maria" No. 8-9 August–September, 1961, Rome, Italy)

The Life of St. Teresa of Jesus, by Teresa of Avila herself confirms the fact that the chaste servants of God will not only strengthen their own chances of reaching heaven but that they will help “many others also” into heaven, which says a lot about why the devil concentrates so much to bring down consecrated and chaste souls from the height of purity and blessedness that they inhabit: “He [God] showeth great mercy unto him to whom He gives the grace and resolution to strive for this blessing [the religious life] with all his might; for God withholdeth Himself from no one who perseveres. He will by little and little strengthen that soul, so that it may come forth victorious. I say resolution, because of the multitude of those things which Satan puts before it at first, to keep it back from beginning to travel on this road; for he knoweth what harm will befall him thereby—he will lose not only that soul, but many others also. If he who enters on this road does violence to himself, with the help of God, so as to reach the summit of perfection, such a one, I believe, will never go alone to Heaven; he will always take many with him: God gives to him, as to a good captain, those who shall be of his company.”

Galatians 5:16-25 **“I say then, walk in the spirit, and you shall not fulfill the lusts of the flesh. For the flesh lusteth against the spirit: and the spirit against the flesh; for these are contrary one to another: so that you do not the things that you would.** But if you are led by the spirit, you are not under the law. Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, **uncleanness, immodesty, luxury [lust]**, idolatry, witchcrafts, enmities, contentions, emulations, wraths, quarrels, dissensions, sects, envies, murders, drunkenness, revellings, and such like. **Of the which I foretell you, as I have foretold to you, that they who do such things shall not obtain the Kingdom of God.** But the fruit of the Spirit is, charity, joy, peace, patience, benignity, goodness, longanimity, mildness, faith, **modesty, continency, chastity.** Against such there is no law. **And they that are Christ’s, have crucified their flesh, with the vices and concupiscences.** If we live in the Spirit, let us also walk in the Spirit.”

The presence of the Kingdom of Christ on the earth and in the heart of men can in no more drastic way be proved to the world than by observing the establishment of perpetual virginity and monastic life. St. John Chrysostom describes this redemptive-historical movement, and its expression in human sexuality, with the beautiful illustration of a mother bird and her nestlings (*Hom. XIII in Jn.*; PG 59.88; *Hom. XXI in Jn.*; PG 59.128). Initially, the mother rears her young. Then, she nudges them into the air, escorting them from the nest. If they are too weak, they are permitted to remain in the nest until they are

able to gather sufficient strength to fly off with security. Christ, the mother bird, has come to escort us all from the nest of the world. Those who remain in the nest do so because of their “plodding nature,” and “deep sleep,” and because they are “attached to worldly things” (*Virg.*, *XVII.* 2.18-20; SC 125, p. 150). Those who are truly noble “quit the nest with great ease and fly high in the air and skim the heavens” (*Virg.*, *XVII.* 2.20-22; SC 125, p. 150).

Our Lord Jesus Christ and the Blessed Virgin Mary revealed in *The Revelations of St. Bridget* the truth that clerical celibacy has always been the will of God since the beginning of the New Law

Contrary to the many lustful heretics of today’s world, Our Lord and Our Lady revealed to St. Bridget in her Revelations that it “seemed very abominable and hateful to all the heavenly court and to me [the Blessed Virgin Mary]” that the priests of the New Law who touched the Holy Eucharist should have wives or be contaminated by the sexual act, adding that the Popes are banned from allowing priests to marry, and that if any Pope at any time would dare to change this eternal law, “God will condemn him to a sentence as great” that literally defies human understanding.

Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “I honored the priests [in the New Law] with a sevenfold honor, as it were, on seven steps. On the first step, they should be my standard-bearers and special friends by reason of the purity of their mind and body, for purity is the first position near to God, whom nothing foul can touch nor adorn. **It was not strange that marital relation was permitted to the priests of the [old] law during the time in which they were not offering sacrifice, for they were carrying the shell, not the nut itself. Now, however, with the coming of the truth and the disappearance of the figure, one must strive all the more fully for purity by as much as the nut is sweeter than the shell.** As a sign of this kind of continence, first the hair is tonsured, so that desire for pleasure does not rule over spirit or flesh.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 58)

Comparing the priests of the Old and New Law, Our Lady also revealed that although many of the priests in the New Law for a long time observed matrimony according to the Old Law through their misunderstanding of God’s will in the New Law, this practice of theirs was in fact hated and abominable before all the heavenly court and to God: namely, that Christian priests with their defiled hands touched and handled the New and Immaculate Sacrament of the Most Holy Body of Jesus Christ in the Eucharist.

The Revelations of St. Bridget, Book 7, Chapter 10: “It happened that a person who was absorbed in prayer heard then a voice saying to her: “O you to whom it has been given to hear and see spiritually, hear now the things that I [the Mother of God] want to reveal to you: namely, concerning that archbishop who said that if he were pope, he would give leave for all clerics and priests to contract marriages in the flesh. He thought and believed that this would be more acceptable to God than that clerics should live dissolutely, as they now do. For he believed that through such marriage the greater carnal sins might be avoided; and even though he did not rightly understand God’s will in this matter, nonetheless that same archbishop was still a friend of God.

“But now I shall tell you God’s will in this matter; for I gave birth to God himself. You will make these things known to my bishop and say to him that circumcision was given to Abraham long before the law was given to Moses and that, in that time of Abraham, all human beings whatsoever were guided according to their own intellect [according to natural reason] and according to the choice of their own will and that, nevertheless, many of them were then friends of God. But after the law was given to Moses, it then pleased God more that human beings should live under the law and according to the law rather than follow their own human understanding and choice. It was the same with my Son’s blessed Body.

“For after he instituted in the world this new sacrament of the Eucharist and ascended into Heaven, the ancient law [the Old Law that had just been abrogated] was then still kept [and observed by them]: namely, that Christian priests lived in carnal matrimony [according to the Old Law]. And, nonetheless, many of them were still friends of God because they believed with simple purity that this was pleasing to God [in the New Law]: namely, that Christian priests should have wives and live in wedlock just as, in the ancient times of the Jews, this had pleased him in the case of Jewish priests. And so, this was the observance of Christian priests for many years.

“But that observance and ancient custom seemed very abominable and hateful to all the heavenly court and to me, who gave birth to his body: namely, because it was being thus observed by Christian priests who, with their hands, touch and handle this new and immaculate Sacrament of the most holy Body of my Son. For the Jews had, in the ancient law of the Old Testament, a shadow, i.e., a figure, of this Sacrament; but Christians now have the truth itself – namely, him who is true God and man – in that blessed and consecrated bread.

“After those earlier Christian priests had observed these practices for a time, God himself, through the infusion of his Holy Spirit, put into the heart of the pope then guiding the Church another law more acceptable and pleasing to him in this matter: namely, by pouring this infusion into the heart of the pope so that he established a statute in the universal Church that Christian priests, who have so holy

and so worthy an office, namely, of consecrating this precious Sacrament, should by no means live in the easily contaminated, carnal delight of marriage.

“And therefore, through God’s preordination and his judgment, it has been justly ordained that priests who do not live in chastity and continence of the flesh are cursed and excommunicated before God and deserve to be deprived of their priestly office. But still, if they truthfully amend their lives with the true purpose of not sinning further, they will obtain mercy from God.

“Know this too: that if some pope concedes to priests a license to contract carnal marriage, God will condemn him to a sentence as great, in a spiritual way, as that which the law justly inflicts in a corporeal way on a man who has transgressed so gravely that he must have his eyes gouged out, his tongue and lips, nose and ears cut off, his hands and feet amputated, all his body’s blood spilled out to grow completely cold, and finally, his whole bloodless corpse cast out to be devoured by dogs and other wild beasts. Similar things would truly happen in a spiritual way to that pope who were to go against the aforementioned preordination and will of God and concede to priests such a license to contract marriage.

“For that same pope would be totally deprived by God of his spiritual sight and hearing, and of his spiritual words and deeds. All his spiritual wisdom would grow completely cold; and finally, after his death, his soul would be cast out to be tortured eternally in hell so that there it might become the food of demons everlastingly and without end. Yes, even if Saint Gregory the Pope had made this statute, in the aforesaid sentence he would never have obtained mercy from God if he had not humbly revoked his statute before his death.”

COMMON OBJECTIONS

Objection: The Church does not teach that a priest or a deacon must remain chaste after their ordination since the *Quinisext Council* in A.D. 692 declared that they were allowed to continue in the normal marital state.

Answer: The erroneous and fallible *Quinisext Council* (A.D. 692), also called *Council in Trullo*, which was mainly an eastern council presided over by eastern authorities, is the council the Eastern “Orthodox” Churches mainly bases their authority and false conclusion on regarding conjugal relations by priests and deacons married before ordination. Indeed, even though this fallible council clearly contradicted the ancient, unanimous, constant, teaching tradition of the Church and the Bible on the necessity of priestly celibacy before or after ordination in the New Law and the New Testament (as has been clearly documented above), this council nevertheless also claimed apostolic credentials for its repudiation of this ancient teaching of the Universal Church:

*The Quinisext Council, Canon 13, A.D. 692: “Since we know it to be handed down as a rule of the Roman Church that those who are deemed worthy to be advanced to the diaconate or presbyterate should promise no longer to cohabit with their wives, we, preserving the ancient rule and apostolic perfection and order, will that the lawful marriages of men who are in holy orders be from this time forward firm, by no means dissolving their union with their wives nor depriving them of their mutual intercourse at a convenient time. Wherefore, if anyone shall have been found worthy to be ordained subdeacon, or deacon, or presbyter, he is by no means to be prohibited from admittance to such a rank, even if he shall live with a lawful wife. Nor shall it be demanded of him at the time of his ordination that he promise to abstain from lawful intercourse with his wife... But we know, as they who assembled at Carthage [in 390] (with a care for the honest life of the clergy) said, *that subdeacons, who handle the Holy Mysteries, and deacons, and presbyters should abstain from their consorts according to their own course [of ministration]. So that what has been handed down through the Apostles and preserved by ancient custom, we too likewise maintain, knowing that there is a time for all things and especially for fasting and prayer. For it is meet that they who assist at the divine altar should be absolutely continent when they are handling holy things, in order that they may be able to obtain from God what they ask in sincerity. If therefore anyone shall have dared, contrary to the apostolic Canons, to deprive any of those who are in holy orders, presbyter, or deacon, or subdeacon of cohabitation and intercourse with his lawful wife, let him be deposed. In like manner also if any presbyter or deacon on pretence of piety has dismissed his wife, let him be excluded from communion; and if he persevere in this let him be deposed.”**

This canon shows that by that time there was a direct contradiction between the teaching of the East and West about the legitimacy of conjugal relations on the part of clergy lower than the rank of bishop who had married before being ordained.

The canon also mistakenly claims that the canon of the late-4th-century Council of Carthage excluded conjugal intercourse by clergy lower than bishops only in connection with their liturgical service or in times of fasting. The Council of Carthage (390), however, made no such distinctions and excluded such intercourse perpetually and made no distinction between bishops, priests and deacons. In fact, the canon decreed that higher clerics observe *perfect continence* because they act as mediators between God and man. They stressed particularly the antiquity and apostolic origin of this law:

The Council of Carthage (390): “It is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e. those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep. The bishops declared unanimously: It pleases us all that bishop, priest and deacon, guardians of purity, abstain from conjugal intercourse with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.” (Canon 3)

There have been no changes since the Quinisext Council in the teaching of the Eastern “Orthodox” Church, which for bishops, priests, deacons, and subdeacons excludes marriage after ordination, but allows, except for periods before celebrating the Divine Liturgy, conjugal relations by priests and deacons married before ordination, and requires celibacy and perpetual continence only of bishops. This Council, of course, was never approved by the Catholic Church.

Pope Sergius I, who was of Syrian origin, rejected the council, preferring, he said, “to die rather than consent to erroneous novelties”. Meanwhile, in Visigothic Spain, the council was ratified by the Eighteenth Council of Toledo at the urging of the king, Wittiza, who was, of course, condemned by later chroniclers for his decision. It is also interesting to note that this false council was the last of the councils of Toledo held in Visigothic Spain before the Moorish invasion in 711. The council was held probably around 703. Fruela I of Asturias reversed the decision of Toledo sometime during his reign (757-768). The Eastern “Orthodox” churches hold this council to be part of the Fifth and Sixth Ecumenical Councils, adding its canons thereto. In the West, Bede calls it (in *De sexta mundi aetate*) a “reprobate” synod, and Paul the Deacon calls it an “erratic” one. The Catholic Church has never accepted the council as authoritative or ecumenical.

The Holy Bible teaches that only St. Peter (among all the other apostles) was given the keys to the kingdom of heaven, which thus means that him and his valid successors are the only ones who can make infallible proclamations in the Church, and this of course excludes the *Quinisext Council* from being an ecumenical and authoritative council since the Pope never approved it.

Matthew 16:18-19 “And I [Jesus] say also unto thee, That thou art Peter, and upon this rock I will build my church; and the gates of hell shall not prevail against it. **And I will give unto thee the keys of the kingdom of heaven: and whatsoever thou shalt bind on earth shall be bound in heaven: and whatsoever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven.**”

WHY THE EASTERN ORTHODOX POSITION, WHICH IS SCHISMATIC AND
HERETICAL ACCORDING TO CATHOLIC TEACHING, IS COMPLETELY ILLOGICAL
AND FALSE

Jesus Christ gave the keys to the Kingdom to St. Peter (Mt. 16), and gave him jurisdiction over his flock (John 21:15-17). St. Peter was the Bishop of Rome, and his followers (i.e., the members of the Church in Rome) elected his successor, or he appointed his own successor as the Bishop of Rome and head of the universal Church. This process continued through the ages, with the pope being able to change the process of election (such as by instituting a college of cardinals) if he so decided, since the pope has supreme authority in the Church from Christ (Mt. 16). All individuals not elected in this fashion (e.g., one who was elected after the Bishop of Rome had already been chosen in the tradition thus described, or one who was appointed by an outside source, such as an emperor, after the pope had already been chosen, or one who was elected as a non-member of the community, such as a manifest heretic) wouldn't be true popes, but (logically) antipopes. This logical framework holds true for all of history, and has allowed one to see which are the true popes and which are not – even if at some of the most difficult periods of Church history, such as the Great Western Schism, ascertaining the facts to correctly apply these principles was difficult enough that some mistakes were made by certain individuals.

I have thus described the consistent, logical framework of the succession of the authority given to St. Peter by Jesus Christ to the popes down through the ages. This shows that the Catholic Faith is consistent. (The authority given to St. Peter and his successors is the backing of the dogmatic councils; this is the authority which anathematizes those who deny the dogmatic councils' teaching.)

ILLOGIC AT THE HEART OF EASTERN "ORTHODOXY"

On the other hand, **Eastern "Orthodoxy," since it rejects the supreme authority of the Bishop of Rome and considers all bishops equal, cannot even put forward a framework or criteria by which one could logically distinguish those councils which it says are dogmatic and binding, from those which it says are false and heretical. Ephesus II (the heretical monophysite council in 449) had almost exactly the same number of bishops as Constantinople I (150 bishops).** "Eastern Orthodoxy" would say one must accept Constantinople I under pain of heresy, while one must reject Ephesus II! But if we apply the principles of Eastern "Orthodoxy," the two councils are on the same level, both being backed by the authority of equal bishops. Unless there is a supreme bishop to make one council binding, it's a farce to

say that one council is definitely dogmatic while the other *with the same number of bishops* is definitely heretical! Equal vs. Equal results in a draw....

Furthermore, if Christ said He would be with His Church all days until the end of the world (Mt. 28), why did the Church suddenly stop having councils in 787? Doesn't it strike as a bit ridiculous that many other councils were held after 787, which the Eastern "Orthodox" arbitrarily reject as "not accepted by the Church," *even though these councils which they reject had more bishops than those which they accept*? What about the Council of Florence (1438-1442), which saw reunion of the East with the Catholic Church when **Patriarch Joseph of Constantinople accepted Florence, the primacy of the Bishop of Rome, and Florence's teaching against all who would deny it**? How on Earth could one *logically* say that Florence was not accepted "by the Church," while other councils were? What are the criteria? I've asked many Eastern "Orthodox" this very question and received no answer simply because they have none. Whatever criteria they pick to use as the justification for accepting a particular council as dogmatic, and rejecting another council as non-dogmatic, can be used against them to prove that, on that very basis, they would have to accept later Roman Catholic councils.

Yes, Eastern "Orthodoxy" cannot logically hold any council to be dogmatic and binding, as one will see if one honestly and deeply think about it. **In Eastern "Orthodoxy" there is nothing which backs the anathemas of Ephesus or another council other than the word of bishops, who are equal to other bishops who many times taught the opposite.** If the "Church" spoke at Constantinople I because 150 bishops came to it and pronounced authoritatively on faith, then the "Church" spoke at many other false councils in the early Church which had similar numbers of bishops! It is inescapable, therefore, that according to the Eastern "Orthodox" position the Church of Christ has defected (i.e., officially fallen into error) many times at the various false councils. This contradicts the promises of Christ that the gates of Hell cannot prevail and that God would be with His Church always (Mt. 16). Eastern "Orthodoxy" is an illogical farce, which rejects the clear teaching of Scripture and the fathers on the Papal Primacy, and which causes those who accept it to truly wind up believing in no dogma at all. That's why Pope Leo XIII says those who reject one dogma reject all Faith. Because of the fact that Eastern "Orthodoxy" does not – and cannot – *really* believe in any dogmatic councils (as shown above) is why it's so appealing to so many: *it provides the comfort of Protestantism, yet the appearance of ancient tradition, at the same time the feel of liturgical piety, with the illusion of hierarchical authority.*

Matthew 16:17-18 "And I say to thee: **That thou are Peter: and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give to thee the keys of the kingdom of heaven.** And whatsoever

thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven: and whatsoever thou shalt loose upon earth, it shall be loosed also in heaven.”

Our Lord made St. Peter the first Pope, entrusted to him His entire flock, and gave him supreme authority in the Universal Church of Christ.

John 21:15-17 “**Jesus saith to Simon Peter:** Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs**. He saith to him again: Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs**. He saith to him a third time: Simon, son of John, lovest thou me? Peter was grieved, because he had said to him the third time: Lovest thou me? And he said to him: Lord, thou knowest all things: thou knowest that I love thee. **He said to him: Feed my sheep**.”

Regarding the objection that papal infallibility wasn't established until the Council of Trent, that's not correct. It was defined as a dogma at Vatican I in 1870, but the truth of it was believed since the beginning. We find the promise of the unfailing faith for St. Peter and his successors referred to by Christ in Luke 22.

Luke 22:31-32 “And the Lord said: Simon, Simon, behold Satan hath desired to have all of you, that he may sift you as wheat: **But I have prayed for thee, that thy faith fail not**: and thou, being once converted, confirm thy brethren.”

Satan desired to sift all the Apostles (plural) like wheat, but Jesus prayed for Simon Peter (singular), that his faith fail not. Jesus is saying that St. Peter and his successors (the popes of the Catholic Church) have an unfailing faith when authoritatively teaching a point of faith or morals to be held by the entire Church of Christ.

Pope Pius IX, Vatican Council I, 1870, *ex cathedra*: “**SO, THIS GIFT OF TRUTH AND A NEVER FAILING FAITH WAS DIVINELY CONFERRED UPON PETER AND HIS SUCCESSORS IN THIS CHAIR...**”

Pope Pius IX, Vatican Council I, 1870, *ex cathedra*: “... **the See of St. Peter always remains unimpaired by any error**, according to the divine promise of our Lord the Savior made to the chief of His disciples: ‘**I have prayed for thee [Peter], that thy faith fail not...**’”

And this truth has been held since the earliest times in the Catholic Church.

Pope St. Gelasius I, epistle 42, or Decretal de recipiendis et non recipiendis libris, 495: “Accordingly, **the see of Peter the Apostle of the Church of Rome** is first, **having neither spot, nor wrinkle, nor anything of this kind** (Eph. 5:27).”

The word “infallible” actually means “cannot fail” or “unfailing.” Therefore, the very term Papal Infallibility comes directly from Christ’s promise to St. Peter (and his successors) in Luke 22, that Peter has an unfailing Faith. And it was also believed in the early Church, as we see here. Though this truth was believed since the beginning of the Church, it was specifically defined as a dogma at the First Vatican Council in 1870.

To read more about how the Bible condemns and destroys the teachings of the Eastern “Orthodox” church, please read this article: [Eastern “Orthodoxy” Destroyed](#)

Also see:

- [The Early Church Fathers on the Primacy of the Roman Catholic Church](#)
 - [MORE QUOTES ON THE SAME SUBJECT](#)
- [The Bible Teaches That Jesus Made St. Peter the First Pope](#)
- [Specific Catholic teaching against Protestant and Schismatic Sects](#)

Interestingly enough, it is also very important to notice that it was almost exactly during the time of the erroneous and fallible *Quinisext Council* that the Muslims started to gain a real foothold in their wars against the Eastern Byzantine Empire as well as in their attempts to occupy Spain. As we already have seen in the *The Book of Judith*, (*Judith 15:11*) *The First Book of Kings*, (*1 Kings 21:2-5*) and *the Book of Deuteronomy* (*Deuteronomy 23:9-11*) from the Holy Bible, military success is directly and intimately connected to the virtue of chastity; and it is highly probable that this teaching of the Eastern “Orthodox” Church that rejected the necessity of priestly celibacy and purity was the very teaching that angered God and left them to the wrath and control of the Muslim infidels. This is not to say that there were not other problems with the eastern church during this time as well as after it, but this teaching of a chaste priesthood is, as we have seen, is very dear to God, and it is thus obvious that their rejection of the Church’s teaching concerning this matter played a great role in why God allowed the infidel Muslims to gain a victory over them. Over and over in the Old Testament, we see that God punished a

rebellious nation, and God likewise punishes such nations in the New Testament time when justice requires it. But not only the eastern Byzantine Empire was attacked by the Muslims at this time, but also Spain who had chosen to allow the novelty of an impure priesthood. As a perfect fulfillment and sign of God's vengeance over those nations who try to defile the holy priesthood of Our Lord and God with impure sexual relations, Our Lord also allowed Spain to be struck with the scourge of the Saracen or Muslim, since in Visigothic Spain, the *Quinisext Council* was ratified by the Eighteenth Council of Toledo at the urging of the king, Wittiza.

Even in the time of St. Ambrose in the 4th century, lustful priests had begun to disobey the clear teaching of the Bible and Apostolic Tradition concerning the necessity for a completely chaste priesthood. St. Ambrose, in his work *On the Duties of the Clergy* tells us that "in some out-of-the-way places" some priests had begun to defile themselves with sexual intercourse already in the 4th century: "**But ye know that the ministerial office must be kept pure and unspotted, and must not be defiled by conjugal intercourse; ye know this, I say, who have received the gifts of the sacred ministry, with pure bodies, and unspoiled modesty, and without ever having enjoyed conjugal intercourse.** I am mentioning this, because in some out-of-the-way places, when they enter on the ministry, or even when they become priests, they have begotten children. They defend this on the ground of old custom [of the Old Testament Law], when, as it happened, the sacrifice was offered up at long intervals. However, even the people had to be purified two or three days beforehand, so as to come clean to the sacrifice. As we read in the Old Testament, [Exodus 19:10] they even used to wash their clothes. If such regard was paid in what was only the figure, how much ought it to be shown in the reality! Learn then, Priest and Levite, what it means to wash your clothes. You must have a pure body wherewith to offer up the sacraments." (*On the Duties of the Clergy*, Book 1, Chapter 50, Section 258, A.D. 391)

Objection: Saints Peter, Paul and Barnabas is confirmed by Paul himself to have had women with them during their travels. This proves that God does not approve of priestly or clerical chastity since the Apostles was not living in complete chastity.

1st Corinthians 9:3-7 "This is my defense to those who would examine me. Do we not have the right to our food and drink? Do we not have the right to be accompanied by a wife, as the other apostles and the brethren of the Lord and Cephas? Or is it only Barnabas and I who have no right to refrain from working for a living? Who serves as a soldier at his own expense? Who plants a vineyard without eating any of its fruit? Who tends a flock without getting some of the milk?"

Answer: The word “*Wife*” in the English translation is more rightly translated in the Greek as, “*a woman, a sister.*” It cannot be deduced from this text that the Apostles were married, nor is there a single text in the whole New Testament that affirms that any of the Apostles were married during their ministry, or that anyone of them performed the marital sexual act during this time, although we do know that St. Peter, for one, was married at one time during his life since the Gospels mentions his mother in law (cf. Mk 1:29-31; Mt 8: 14-15; Lk 4:38-39). There is no evidence in the New Testament, however, that indicates that St. Peter’s wife was living during the time of Jesus’ ministry as well as after it when the Apostles started to minister to the nations, spreading the Christian Faith. Concerning the more right translation of the Greek as “*a woman, a sister*” the Gospels mention certain women as accompanying our Lord and his disciples, providing for them out of their resources and ministering to them (cf. Lk 8:1-3; 23:55). To meet their material needs some Apostles counted on the help of women, but Saints Paul and Barnabas did not avail of this right. A more correct translation shows us the correct meaning of this passage.

1st Corinthians 9:5-6 “Have we not power to carry about *a woman, a sister*, as well as the rest of the apostles, and the brethren of the Lord, and Cephas? Or I only and Barnabas, have not we power to do this? (*Douay Rheims Bible*)

Douay Rheims Bible Commentary explains verse 5 in further detail: “*A woman, a sister*: Some erroneous translators have corrupted this text by rendering it, a sister, a wife: whereas, it is certain, St. Paul had no wife (chap. 7 ver. 7, 8) and that he only speaks of such devout women, as, according to the custom of the Jewish nation, waited upon the preachers of the gospel, and supplied them with necessaries.”

According to a prominent tradition among the Church Fathers, Paul speaks, not of marriage, but of his right to be helped by a traveling female assistant (the word translated “wife” can also be translated “woman”). Precedent for such an arrangement can be traced back to the ministry of Jesus (Lk. 8:1-3).

Haydock Commentary: “Ver. 5. It appears certain, from the testimony of the fathers, that St. Paul was not in the state of wedlock. St. Jerome informs us that the apostle is here speaking of such holy women who, according to the Jewish custom, supplied their teachers with the necessaries of life, as we see was done to Christ himself. It is evident from ancient records that this was a very prevalent custom in Judea, and therefore a cause of no scandal; but to the Gentiles this custom was unknown, and therefore lest it might prove a cause of scandal to any, St. Paul did not allow any woman to follow him as a companion. Tertullian denies, with St. Augustine and St. Jerome, that St. Paul is here speaking of his wife.”

Finally, note the context: Paul is not talking about marriage, but about receiving monetary compensation and help with daily chores and needs in return for his evangelizing work. As a note says in the Knox version, “‘Sister’ does not imply any relationship, physical or spiritual; it only means that the woman was a Christian. St. Paul is not claiming credit here for avoiding the society of women; he only claims credit for living at his own expense, when other apostles supported not only themselves, but the women who waited on their needs, out of offerings made by the faithful.” See also Luke 18:25-30 and Matthew 19:12 for further background. Thus, this biblical passage (1st Cor. 9:5-6) does not show that the Apostles or their successors were allowed to perform the marital act during their life as priests. The teaching of clerical celibacy, as we have seen, was taught from the very start of the Church by Our Savior Himself as well as the Bible, the Holy Apostles and the Fathers of the Church.

The specific tradition of the Church also confirms that the Apostles lived in chastity. St. Clement of Alexandria (150-215) who lived very near in time to the Apostles, taught that the Apostles, after their calling by Our Lord to the ministry, took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters in purity and honesty: “But the latter [the Apostles], in accordance with their particular ministry, devoted themselves to preaching without any distraction, and took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters, that they might be their fellow-ministers in dealing with housewives. It was through them that the Lord’s teaching penetrated also the women’s quarters without any scandal being aroused.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 71)

When we come to the question of what was the practice of Our Lord Jesus Christ’s first followers in this matter of clerical chastity, there would likewise be but little if any reasonable doubt. For while of the Apostles we have it recorded only of Peter that he was a married man, we have it also expressly recorded that in his case, as in that of all the rest who had “forsaken all” to follow Our Lord, the Lord himself said, “Every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for my name’s sake shall receive an hundred fold and shall inherit eternal life.” (Matt. xix. 29; Lk. xviii. 29) Mark 10:29 records the same incident, but while “wife” is mentioned among the things “left,” no “wife” is found among the things gained.

St. Jerome, referred in *Against Jovinianus* to marriage prohibition for priests when he argued that Peter and the other apostles had been married, but had married before they were called and subsequently gave up their marital relations (*Aduersus Jovinianum* I, 7. 26 (PL 23, 230C; 256C).

In his *Letter to Pammachius*, Ep. 48.10 (c. 393), St. Jerome further wrote: “The apostles have either been virgins or, though married, have lived celibate lives. Those persons who are chosen to be bishops, priests, and deacons are either virgins or widowers; or at least when once they have received the priesthood, are vowed to perpetual chastity.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 21)

And in his *Letter XXII, To Eustochium (A.D. 384)*, St. Jerome says the following concerning virginity,

“... I will say it boldly, though God can do all things He cannot raise up a virgin when once she has fallen. He may indeed relieve one who is defiled from the penalty of her sin, but He will not give her a crown. Let us fear lest in us also the prophecy be fulfilled, "Good virgins shall faint." Notice that it is good virgins who are spoken of, for there are bad ones as well. "Whosoever looketh on a woman," the Lord says, "to lust after her hath committed adultery with her already in his heart." So that virginity may be lost even by a thought. Such are evil virgins, virgins in the flesh, not in the spirit; foolish virgins, who, having no oil, are shut out by the Bridegroom.

“... Do you wish for proof of my assertions? Take examples. Sampson was braver than a lion and tougher than a rock; alone and unprotected he pursued a thousand armed men; and yet, in Delilah's embrace, his resolution melted away. David was a man after God's own heart, and his lips had often sung of the Holy One, the future Christ; and yet as he walked upon his housetop he was fascinated by Bathsheba's nudity, and added murder to adultery. Notice here how, even in his own house, a man cannot use his eyes without danger. Then repenting, he says to the Lord: "Against thee, thee only, have I sinned and done this evil in Thy sight." Being a king he feared no one else.

“... It is hard for the human soul to avoid loving something, and our mind must of necessity give way to affection of one kind or another. The love of the flesh is overcome by the love of the spirit. Desire is quenched by desire. What is taken from the one increases the other. Therefore, as you lie on your couch, say again and again: "By night have I sought Him whom my soul loveth." "Mortify, therefore," says the apostle, "your members which are upon the earth." Because he himself did so, he could afterwards say with confidence: "I live, yet not I, but Christ, liveth in me." He who mortifies his members, and feels that he is walking in a vain show, is not afraid to say: "I am become like a bottle in the frost. Whatever there was in me of the moisture of lust has been dried out of me." And again: "My knees are weak through fasting; I forget to eat my bread. By reason of the voice of my groaning my bones cleave to my skin."

“... Some one may say, "Do you dare detract from wedlock, which is a state blessed by God?" I do not detract from wedlock when I set virginity before it. No one compares a bad thing with a good. Wedded women may congratulate themselves that they come next to virgins. "Be fruitful," God says, "and multiply, and replenish the earth." He who desires to

replenish the earth may increase and multiply if he will. But the train to which you belong is not on earth, but in heaven. The command to increase and multiply first finds fulfillment after the expulsion from paradise, after the nakedness and the fig-leaves which speak of sexual passion. Let them marry and be given in marriage who eat their bread in the sweat of their brow; whose land brings forth to them thorns and thistles, and whose crops are choked with briars. My seed produces fruit a hundredfold. "All men cannot receive God's saying, but they to whom it is given." Some people may be eunuchs from necessity; I am one of free will.

"... In paradise Eve was a virgin, and it was only after the coats of skins that she began her married life. Now paradise is your home too. Keep therefore your birthright and say: "Return unto thy rest, O my soul." To show that virginity is natural while wedlock only follows guilt, what is born of wedlock is virgin flesh, and it gives back in fruit what in root it has lost. "There shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a flower shall grow out of his roots." The rod is the mother of the Lord--simple, pure, unsullied; drawing no germ of life from without but fruitful in singleness like God Himself. The flower of the rod is Christ, who says of Himself: "I am the rose of Sharon and the lily of the valleys." In another place He is foretold to be "a stone cut out of the mountain without hands," a figure by which the prophet signifies that He is to be born a virgin of a virgin. For the hands are here a figure of wedlock as in the passage: "His left hand is under my head and his right hand doth embrace me.

"... I praise wedlock, I praise marriage, but it is because they give me virgins. I gather the rose from the thorns, the gold from the earth, the pearl from the shell. "Doth the plowman plow all day to sow?" Shall he not also enjoy the fruit of his labor? Wedlock is the more honored, the more what is born of it is loved. Why, mother, do you grudge your daughter her virginity? She has been reared on your milk, she has come from your womb, she has grown up in your bosom. Your watchful affection has kept her a virgin. Are you angry with her because she chooses to be a king's wife and not a soldier's? She has conferred on you a high privilege; you are now the mother-in-law of God. "Concerning virgins," says the apostle, "I have no commandment of the Lord." Why was this? Because his own virginity was due, not to a command, but to his free choice. For they are not to be heard who feign him to have had a wife; for, when he is discussing continence and commending perpetual chastity, he uses the words, "I would that all men were even as I myself." And farther on, "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them if they abide even as I." And in another place, "have we not power to lead about wives even as the rest of the apostles?" Why then has he no commandment from the Lord concerning virginity? Because what is freely offered is worth more than what is extorted by force, and to command virginity would have been to abrogate wedlock. It would have been a hard enactment to compel opposition to nature and to extort from men the angelic life; and not only so, it would have been to condemn what is a divine ordinance.

“... In those days, as I have said, the virtue of continence was found only in men: Eve still continued to travail with children. But now that a virgin has conceived in the womb and has borne to us a child of which the prophet says that "Government shall be upon his shoulder, and his name shall be called the mighty God, the everlasting Father," now the chain of the curse is broken. Death came through Eve, but life has come through Mary. And thus the gift of virginity has been bestowed most richly upon women, seeing that it has had its beginning from a woman. As soon as the Son of God set foot upon the earth, He formed for Himself a new household there; that, as He was adored by angels in heaven, angels might serve Him also on earth. Then chaste Judith once more cut off the head of Holofernes. Then Haman - whose name means iniquity - was once more burned in fire of his own kindling. Then James and John forsook father and net and ship and followed the Savior: neither kinship nor the world's ties, nor the care of their home could hold them back. Then were the words heard: "Whosoever will come after me, let him deny himself and take up his cross and follow me." For no soldier goes with a wife to battle.

“... In the same strain, the apostle writes: "He that is unmarried careth for the things that belong to the Lord, how he may please the Lord but he that is married careth for the things that are of the world how he may please his wife. There is difference also between a wife and a virgin. The unmarried woman careth for the things of the Lord that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married careth for the things of the world how she may please her husband.” (Letters of St. Jerome, *Letter XXII, To Eustochium*)

St. Jerome in his “*Against Jovinianus*” continues to explain the perfection of chastity. He writes,

“Among other things the Corinthians asked in their letter whether after embracing the faith of Christ they ought to be unmarried, and for the sake of continence put away their wives, and whether believing virgins were at liberty to marry. And again, supposing that one of two Gentiles believed on Christ, whether the one that believed should leave the one that believed not? And in case it were allowable to take wives, would the Apostle direct that only Christian wives, or Gentiles also, should be taken? Let us then consider Paul's replies to these inquiries.

“Let us turn back to the chief point of the evidence: "It is good," he says, "for a man not to touch a woman." If it is good not to touch a woman, it is bad to touch one: for there is no opposite to goodness but badness. But if it be bad and the evil is pardoned, the reason for the concession is to prevent worse evil. But surely a thing which is only allowed because there may be something worse has only a slight degree of goodness. He would never have added "let each man have his own wife," unless he had previously used the words "but, because of fornications." Do away with fornication, and he will not say "let each man have his own wife." Just as though one were to lay it down: "It is good to feed on wheaten bread,

and to eat the finest wheat flour," and yet to prevent a person pressed by hunger from devouring cow-dung, I may allow him to eat barley.

"Does it follow that the wheat will not have its peculiar purity, because such an one prefers barley to excrement? That is naturally good which does not admit of comparison with what is bad, and is not eclipsed because something else is preferred. At the same time we must notice the Apostle's prudence. He did not say, it is good not to have a wife: but, it is good not to touch a woman: as though there were danger even in the touch: as though he who touched her, would not escape from her who "hunteth for the precious life," who causeth the young man's understanding to fly away. "Can a man take fire in his bosom, and his clothes not be burned? Or can one walk upon hot coals and his feet not be scorched?" As then he who touches fire is instantly burned, so by the mere touch the peculiar nature of man and woman is perceived, and the difference of sex is understood, Heathen fables relate how Mithras and Ericthonius were begotten of the soil, in stone or earth, by raging lust.

"Hence it was that our Joseph, because the Egyptian woman wished to touch him, fled from her hands, and, as if he had been bitten by a mad dog and feared the spreading poison, threw away the cloak which she had touched. "But, because of fornications let each man have his own wife, and let each woman have her own husband." He did not say, because of fornication let each man marry a wife: otherwise by this excuse he would have thrown the reins to lust, and whenever a man's wife died, he would have to marry another to prevent fornication, but "have his own wife." Let him he says have and use his own wife, whom he had before he became a believer, and whom it would have been good not to touch, and, when once he became a follower of Christ, to know only as a sister, not as a wife unless fornication should make it excusable to touch her. "The wife hath not power over her own body, but the husband: and likewise also the husband hath not power over his own body, but the wife."

"The whole question here concerns those who are married men. Is it lawful for them to do what our Lord forbade in the Gospel, and to put away their wives? Whence it is that the Apostle says, "It is good for a man not to touch a woman." But inasmuch as he who is once married has no power to abstain except by mutual consent, and may not reject an unoffending partner, let the husband render unto the wife her due. He bound himself voluntarily that he might be under compulsion to render it. "Defraud ye not one the other, except it be by consent for a season, that ye may give yourselves unto prayer." What, I pray you, is the quality of that good thing which hinders prayer? which does not allow the body of Christ to be received? [Here St. Jerome refers to the biblical teaching from the Book of 1st Kings 21:4 which teaches that one are to remain chaste for three days before receiving the Eucharist.] So long as I do the husband's part, I fail in continency. The same Apostle in another place commands us to pray always. If we are to pray always, it follows that we must never be in the bondage of wedlock, for as often as I render my wife her due, I cannot pray.

“The Apostle Peter had experience of the bonds of marriage. See how he fashions the Church, and what lesson he teaches Christians: "Ye husbands in like manner dwell with your wives according to knowledge, giving honor unto the woman, as unto the weaker vessel, as being also joint-heirs of the grace of life; to the end that your prayers be not hindered." Observe that, as St. Paul before, because in both cases the spirit is the same, so St. Peter now, says that prayers are hindered by the performance of marriage duty. When he says "likewise," he challenges the husbands to imitate their wives, because he has already given them commandment: "beholding your chaste conversation coupled with fear. Whose adorning let it not be the outward adorning of plaiting the hair, and of wearing jewels of gold, or of putting on apparel: but let it be the hidden man of the heart, in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit, which is in the sight of God of great price."

“You see what kind of wedlock he enjoins. Husbands and wives are to dwell together according to knowledge, so that they may know what God wishes and desires, and give honor to the weak vessel, woman. If we abstain from intercourse, we give honor to our wives: if we do not abstain, it is clear that insult is the opposite of honor. He also tells the wives to let their husbands "see their chaste behavior, and the hidden man of the heart, in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit." Words truly worthy of an apostle, and of Christ's rock! He lays down the law for husbands and wives, condemns outward ornament, while he praises continence, which is the ornament of the inner man, as seen in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit. In effect he says this: Since your outer man is corrupt, and you have ceased to possess the blessing of incorruption characteristic of virgins, at least imitate the incorruption of the spirit by subsequent abstinence, and what you cannot show in the body exhibit in the mind. For these are the riches, and these the ornaments of your union, which Christ seeks.

“But you will say: "If everybody were a virgin, what would become of the human race"? Like shall here beget like. If everyone were a widow, or continent in marriage, how will mortal men be propagated? Upon this principle there will be nothing at all for fear that something else may cease to exist. To put a case: if all men were philosophers, there would be no husbandmen. Why speak of husbandmen? There would be no orators, no lawyers, no teachers of the other professions. If all men were leaders, what would become of the soldiers? If all were the head, whose head would they be called, when there were no other members? You are afraid that if the desire for virginity were general there would be no prostitutes, no adulteresses, no wailing infants in town or country. Every day the blood of adulterers is shed, adulterers are condemned, and lust is raging and rampant in the very presence of the laws and the symbols of authority and the courts of justice. Be not afraid that all will become virgins: virginity is a hard matter, and therefore rare, because it is hard: "Many are called, few chosen." Many begin, few persevere. And so the reward is great for those who have persevered.” (*Against Jovinianus*, Book 1, Section 7, A.D. 393)

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

INFALLIBLE CATHOLIC DOGMA AND DOCTRINE YOU MUST KNOW ABOUT

INTRODUCTION

The unchanging dogma Outside the Catholic Church There is No Salvation and the necessity of the Sacrament of Baptism for Salvation, was defined as a truth by our first pope St. Peter himself:

*“... the name of Our Lord Jesus Christ... **Nor is there salvation in any other.** For there is no other name, under heaven, given to men, whereby we must be saved.” (Acts 4:12).*

There is no salvation outside of Jesus Christ, and the Catholic Church is His Mystical Body. Since there is no entering into the Catholic Church of Christ without the Sacrament of Baptism, this means that only baptized Catholics who die in the state of grace (and those who become baptized Catholics and die in the state of grace) can hope to be saved.

“If anyone abideth not in me, he shall be cast forth as a branch, and shall wither, and they shall gather him up, and cast him into the fire, and he burneth.” (John 15:6)

*Pope Pius XII, *Mystici Corporis* (# 22), June 29, 1943: “**Actually only those are to be numbered among the members of the Church who have received the laver of regeneration [water baptism] and profess the true faith.**”*

*Pope Pius XII, *Mystici Corporis* (# 27), June 29, 1943: “He (Christ) also determined that **through Baptism (cf. Jn. 3:5) those who should believe would be incorporated in the Body of the Church.**”*

THE KEYS OF ST. PETER AND HIS UNFAILING FAITH

It is a fact of history, scripture and tradition that Our Lord Jesus Christ founded His universal Church (the Catholic Church) upon St. Peter.

Matthew 16:18-19-“And I say to thee: **That thou art Peter: and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give to thee the keys of the kingdom of heaven.** And whatsoever

thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven: and whatsoever thou shalt loose upon earth, it shall be loosed also in heaven.”

Our Lord made St. Peter the first pope, entrusted to him His entire flock, and gave him supreme authority in the universal Church of Christ.

John 21:15-17-“**Jesus saith to Simon Peter:** Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs**. He saith to him again: Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs**. He saith to him a third time: Simon, son of John, lovest thou me? Peter was grieved, because he had said to him the third time: Lovest thou me? And he said to him: Lord, thou knowest all things: thou knowest that I love thee. **He said to him: Feed my sheep**.”

And with the supreme authority that Our Lord Jesus Christ conferred upon St. Peter (and his successors, the popes) comes what is called Papal Infallibility. Papal Infallibility is inseparable from Papal Supremacy – there was no point for Christ to make St. Peter the head of His Church (as Christ clearly did) if St. Peter or his successors, the popes, could err when exercising that supreme authority to teach on a point of Faith. The supreme authority must be unfailing on binding matters of Faith and morals or else it is no true authority from Christ at all.

Papal Infallibility does not mean that a pope cannot err at all and it does not mean that a pope cannot lose his soul and be damned in Hell for grave sin. It means that the successors of St. Peter (the popes of the Catholic Church) cannot err when authoritatively teaching on a point of Faith or morals to be held by the entire Church of Christ. We find the promise of the unfailing faith for St. Peter and his successors referred to by Christ in Luke 22.

Luke 22:31-32- “And the Lord said: Simon, Simon, behold Satan hath desired to have all of you, that he may sift you as wheat: **But I have prayed for thee, that thy faith fail not**: and thou, being once converted, confirm thy brethren.”

Satan desired to sift all the Apostles (plural) like wheat, but Jesus prayed for Simon Peter (singular), that his faith fail not. Jesus is saying that St. Peter and his successors (the popes of the Catholic Church) have an unfailing faith when authoritatively teaching a point of faith or morals to be held by the entire Church of Christ.

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, *ex cathedra*:

“SO, THIS GIFT OF TRUTH AND A NEVER FAILING FAITH WAS

DIVINELY CONFERRED UPON PETER AND HIS SUCCESSORS IN THIS CHAIR...

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, *ex cathedra*:

“... **the See of St. Peter always remains unimpaired by any error**, according to the divine promise of our Lord the Savior made to the chief of His disciples: ‘**I have prayed for thee [Peter], that thy faith fail not ...**’”

And this truth has been held since the earliest times in the Catholic Church.

Pope St. Gelasius I, epistle 42, or Decretal *de recipiendis et non recipiendis libris*, 495: “Accordingly, **the see of Peter** the Apostle of the Church of Rome is first, ***having neither spot, nor wrinkle, nor anything of this kind*** (Eph. 5:27).”

The word “infallible” actually means “cannot fail” or “unfailing.” Therefore, the very term *Papal Infallibility* comes directly from Christ’s promise to St. Peter (and his successors) in Luke 22, that Peter has an unfailing Faith. Though this truth was believed since the beginning of the Church, it was specifically defined as a dogma at the First Vatican Council in 1870.

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Session 4, Chap. 4:

“...the Roman Pontiff, when he speaks *ex cathedra* [from the Chair of Peter], that is, when carrying out the duty of the pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority he explains a doctrine of faith or morals to be held by the universal Church... **operates with that infallibility** with which the divine Redeemer wished that His Church be instructed in defining doctrine on faith and morals; **and so such definitions of the Roman Pontiff from himself, but not from the consensus of the Church, are unalterable.**”

But how does one know when a pope is exercising his unfailing Faith to infallibly teach from the Chair of St. Peter? The answer is that we know from the language that the pope uses or the manner in which the pope teaches. Vatican I defined two requirements which must be fulfilled: 1) when the pope is carrying out his duty as pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority; 2) when he explains a doctrine on faith or morals to be held by the entire Church of Christ. A pope can fulfill both of these requirements in just one line, by anathematizing a false opinion (such as many dogmatic councils) or by saying “By our apostolic authority we declare...” or by saying “We believe, profess, and teach” or by using words of similar importance and meaning, which indicate that the pope is teaching the whole Church on Faith in a definitive and binding fashion.

So, when a pope teaches from the Chair of Peter in the manner stipulated above he cannot be wrong. If he could be wrong, then the Church of Christ could be officially led into error, and Christ's promise to St. Peter and His Church would fail (which is impossible). That which is taught from the Chair of Peter by the popes of the Catholic Church is the teaching of Jesus Christ Himself. To reject that which is taught by the popes from the Chair of Peter is simply to despise Jesus Christ Himself.

Luke 10:16- "He that heareth you, heareth me: and he that despiseth you despiseth me..."

Matthew 18:17 -"And if he will not hear the church, let him be to thee as the heathen and publican."

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum*, 1896:

"... Christ instituted a living, authoritative and permanent Magisterium... If it could in any way be false, an evident contradiction follows; for then God Himself would be the author of error in man."

NO SALVATION OUTSIDE OF THE CATHOLIC CHURCH

The following statements on Outside the Catholic Church There is No Salvation are from the highest teaching authority of the Catholic Church. They are *ex cathedra* Papal decrees (decrees from the Chair of St. Peter). Therefore, they constitute the teaching given to the Catholic Church by Jesus Christ and the Apostles. Such teachings are unchangeable and are classified as part of the solemn magisterium (the extraordinary teaching authority of the Catholic Church).

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, *ex cathedra* (***infallible statement from the chair of Peter***): **"The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches that all those who are outside the Catholic Church, not only pagans but also Jews or heretics and schismatics, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives; that the unity of this ecclesiastical body is of such importance that only for those who abide in it do the Church's sacraments contribute to salvation and do fasts, almsgiving and other works of piety and practices of the Christian militia produce eternal rewards; and that nobody can be saved, no matter how much he has given away in**

alms and even if he has shed blood in the name of Christ, unless he has persevered in the bosom and unity of the Catholic Church.”

As we can see from this infallible statement from the chair of Peter, no one at all can be saved **unless they are joined to the Church before the end of their lives..** Yet, many people today who call themselves Catholic or Christian, boldly and obstinately assert the direct opposite of this statement and claim that protestants, heretics, Jews, schismatics and even Pagans can attain eternal life.

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio* (# 2), May 27, 1832: **“Finally some of these misguided people attempt to persuade themselves and others that men are not saved only in the Catholic religion,** but that even heretics may attain eternal life.”

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, The Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: **“Whoever wishes to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.”** (*Decrees of the Ecumenical Councils*, Vol. 1, pp. 550-553; Denzinger 39-40.)

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: **“There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved,** in which Jesus Christ is both priest and sacrifice.”

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctam*, Nov. 18, 1302, *ex cathedra*:
“With Faith urging us we are forced to believe and to hold the one, holy, Catholic Church and that, apostolic, and we firmly believe and simply confess **this Church outside of which there is no salvation nor remission of sin... Furthermore, we declare, say, define, and proclaim to every human creature that they by absolute necessity for salvation are entirely subject to the Roman Pontiff.**”

Those who refuse to believe in the dogma Outside the Church There is No Salvation until *they* understand how there is justice in it are simply withholding their Faith in Christ’s revelation. Those with the true Faith in Christ (and His Church) accept His teaching first and understand the truth in it (i.e., *why* it is true) second. A Catholic does not withhold his belief in Christ’s revelation until he can understand it. That is the mentality of a faithless heretic who possesses insufferable pride. St. Anselm sums up the true Catholic outlook on this point.

St. Anselm, Doctor of the Church, *Prosologion*, Chap. 1: “**For I do not seek to understand that I may believe, but I believe in order to understand.** For this also I believe, that **unless I believed, I should not understand.**”

CONCERNING THOSE BAPTIZED VALIDLY AS INFANTS BY MEMBERS OF NON-CATHOLIC SECTS

The Catholic Church has always taught that anyone (including a layman or a non-Catholic) can validly baptize if he adheres to proper matter and form and if he has the intention of doing what the Church does.

Pope Eugene IV, Council of Florence, “Exultate Deo,” 1439: “In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.” (Denzinger 696)

The Church has always taught that infants baptized in heretical and schismatic churches are made Catholics, members of the Church and subjects of the Roman Pontiff, even if the people who baptized them are heretics who are outside the Catholic Church. This is because the infant, being below the age of reason, cannot be a heretic or schismatic. He cannot have an impediment which would prevent Baptism from making him a member of the Church.

Pope Paul III, Council of Trent, Sess. 7, Can. 13 on the Sacrament of Baptism: “**If anyone shall say that infants, because they have not actual faith, after having received baptism are not to be numbered among the faithful... let him be anathema.**”

This means that all baptized infants wherever they are, even those baptized in heretical non-Catholic churches by heretical ministers, are made members of the Catholic Church. They are also made subject to the Roman Pontiff (if there is one). So, at what one point does this baptized Catholic infant become a non-Catholic – severing his membership in the Church and subjection to the Roman Pontiff? After the baptized infant reaches the age of reason, he or she becomes a heretic or a schismatic and severs his membership in the Church and severs subjection to the Roman Pontiff *when he or she obstinately rejects any teaching of the Catholic Church or loses Faith in the essential mysteries of the Trinity and Incarnation.*

Pope Clement VI, *Super quibusdam*, Sept. 20, 1351: “...We ask: **In the first place whether you and the Church of the Armenians which is obedient to you, believe that all those who in baptism have received the same Catholic faith, and afterwards have withdrawn and will withdraw in the future from the communion of this same Roman Church, which one alone is Catholic, are schismatic and heretical, if they remain obstinately separated from the faith of this Roman Church.** In the second place, we ask whether you and the Armenians obedient to you believe that no man of the wayfarers outside the faith of this Church, and outside the obedience of the Pope of Rome, can finally be saved.”

So, one must be clear on these points: 1) The unbaptized (Jews, Muslims, pagans, etc.) must all join the Catholic Church by receiving Baptism and the Catholic Faith or they will *all* be lost. 2) Among those who are baptized as infants, they are made Catholics, members of the Church and subjects of the Roman Pontiff by Baptism. They only sever that membership (*which they already possess*) when they obstinately reject any Catholic dogma or believe something contrary to the essential mysteries of the Trinity and Incarnation. In the teaching of Pope Clement VI above, we see this second point clearly taught: all who receive the Catholic Faith in Baptism lose that Faith and become schismatic and heretical if they become “obstinately separated from the faith of this Roman Church.”

The fact is that all Protestants who reject the Catholic Church or its dogmas on the sacraments, the Papacy, etc. have obstinately separated from the Faith of the Roman Church and have therefore severed their membership in the Church of Christ. The same is true with the “Eastern Orthodox” who obstinately reject dogmas on the Papacy and Papal Infallibility. They need to be converted to the Catholic Faith for salvation.

MATERIAL HERESY

The children or people that are baptized in heretical communities cannot become heretics until they reach the age of reason or until they adopt any heretical views that are opposed to the Catholic Church. This means that some of those baptized persons who are now going to a heretical or schismatic “Church” might not yet be heretics even if everyone else in the same Church are heretics. However, when these children reach the age of reason, many of them might fall into an error called “material heresy.”

The term “material heresy” is used to describe persons who believe in a heresy without knowing that they are contradicting the Catholic Church’s official and infallible teaching. There’s no such thing as a material heretic in the dogmatic teaching of the Church. There

are heretics; there are schismatics; and there are Catholics. *Material heretic* is simply a name for a Catholic who is erring in good faith about a dogma. In other words, it's another name for a mistaken Catholic. It's a person who is holding a false position – one that is strictly incompatible with Catholic dogma. However, that person is not obstinate against that dogma. He would change his position immediately upon being informed of the true position. The “material heretic” is a Catholic. This is very important to understand. Many Catholic saints have been material heretics. **St. Thomas, for example, did not believe that Mary was conceived immaculately** (*Summa Theologica*, Part. III, Q. 14, Art. 3, Reply to Obj. 1) even though it is now a defined dogma that Mary was conceived immaculately, and no wonder that even Saints have erred in their teaching, for it is very hard to imagine that a human can know every Church teaching that exists.

THE NATURAL LAW

The natural law is written on the heart of all men, so that all men know that certain things are against God's law and that certain things are in accordance with the natural law of charity, etc.

As the *Haydock Bible and Commentary* correctly explains about Romans 2:14-16,

*“these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful: they may also do some actions that are morally good, as by giving alms to relieve the poor, honoring their parents, etc. **not that these actions, morally good, will suffice for their justification of themselves, or make them deserve a supernatural reward in the kingdom of heaven; but God, out of His infinite mercy, will give them some supernatural graces**”* which if they continue to cooperate with they will get more graces and eventually be exposed to the Catholic Faith, which they must have to be saved.”

All baptized *infants* are Catholics, **even if they are baptized in a Methodist church-building**, etc. This is *de fide*. These baptized Catholics, when they reach the age of reason in a Protestant building, if they hold the Trinity and the Incarnation (which are the two essential mysteries of the Catholic Faith) hold the absolutely essential mysteries of the Catholic Faith.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: “Whoever wishes to be saved, needs above all to hold the Catholic faith;

unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.– But **the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity.**

“But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved.”

If they don't know about any *other* Catholic dogmas (other than the Trinity and Incarnation) then they are not heretics but Catholics [Christians], unless they hold a position that is incompatible with Faith in the Trinity and Incarnation or deny a truth that all know about God and the natural law or deny something that they know to be clearly taught in Scripture. For instance, if the baptized person described above claims to believe in the Trinity and Incarnation but holds that all religions are more or less good, then he is a heretic and does not have the Catholic Faith (*even before he knows that such a position is condemned by the Church*) **because his belief is incompatible with true Faith in the Trinity as the one true God, which belief he must have to be said to have the Catholic Faith in its simplest components.**

Pope Pius XI, *Mortalium Animos* (# 2), Jan. 6, 1928:

“...that false opinion which considers all religions to be more or less good and praiseworthy... Not only are those who hold this opinion in error and deceived, but also in distorting the idea of true religion they reject it..”

Another example would be if the baptized person who believes in the Trinity and the Incarnation (**which are the simplest components of the Catholic Faith**) and has never heard of *other* Catholic dogmas holds that man does not have free will (which some Protestants teach). This person would also become a heretic even before he has seen his position condemned by the Church and before he has heard of *other* Catholic dogmas (other than the Trinity and Incarnation) **because he is rejecting a truth which all know to be true from the natural law, namely, that man has a free will**. Thus, he is denying a truth all know about man from the natural law and he is a heretic.

Another example would be if the baptized person who believes in the Trinity and Incarnation (the Catholic Faith in its simplest components) and has never heard of *other* Catholic dogmas refuses to believe that God is a rewarder and a punisher. This person is a heretic, even though he has never seen that his position is condemned by the Church and has never heard of *other* Catholic dogmas, because he rejects a truth he knows to be true from the natural law, that God is a rewarder and a punisher of our actions (see Heb. 11:6).

A large majority of Protestants today believe in the doctrines of “faith alone” and “eternal security.” These doctrines contradict both the natural law and reason which says that every man shall be rewarded or punished for his deeds. It also contradicts, word for word, the teaching of James 2 in scripture, which teach that faith without works is dead, and that man is not saved by faith alone. This person who believes in faith alone or eternal security is a heretic, even though he has never seen that his position is condemned by the Church and has never heard of *other* Catholic dogmas, because he rejects a truth he knows to be true from the natural law, that God is a rewarder and a punisher of our actions, and that faith alone does not justify a man only, but our deeds also.

Other common heresies against the natural law is to hold that birth control or natural family planning, also called nfp, which many “Catholics” practise to avoid conception, (which makes them guilty of the mortal sin of contraception) is acceptable, or if a person is to hold that abortion is acceptable, or if a person is to hold that the consuming of mind altering drugs to the point where the conscience is impeded is acceptable. These examples would all fall under the category of deadly sin, because he is rejecting a truth which all know to be true from the natural law, namely, 1) that abortion is murder, 2) that contraception or nfp deliberately frustrates the natural power to generate life, 3) and that mind altering drugs such as smoking marijuana is a mortal sin, just like getting drunk is.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943:

“For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man** from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.”

We can see that it’s the teaching of the Catholic Church that a man is severed from the Church and Salvation by heresy, schism or apostasy.

The baptized children who reach the age of reason in Protestant, Eastern Schismatic, etc. church buildings and believe in the Trinity and the Incarnation (the essential components of the Catholic Faith) and who don’t reject any Catholic dogma because they don’t know of any other than the Trinity and Incarnation, and who don’t embrace any of the positions like those described above, which are directly incompatible with Faith in God, Jesus Christ, the Trinity, the Natural Law or what they know to be clearly taught in Scripture, would be Catholics in a heretical church building.

THERE IS NO SALVATION FOR MEMBERS OF ISLAM, JUDAISM OR OTHER HERETICAL OR SCHISMATIC NON-CATHOLIC SECTS

So far we've seen that it's an infallibly defined dogma that all who die as non-Catholics, including all Jews, pagans, heretics, schismatics, etc. cannot be saved. They need to be converted to have salvation. Now we must take a brief look at more of what the Church specifically says about some of the prominent non-Catholic religions, such as Judaism, Islam, and the Protestant and Eastern schismatic sects. This will illustrate, once again, that those who hold that members of non-Catholic religions can be saved are not only going against the solemn declarations that have already been quoted, but also the specific teachings quoted below.

SPECIFIC CATHOLIC TEACHING AGAINST JUDAISM

Jews practice the Old Law and reject the Divinity of Christ and the Trinity. The Jews reject Our Lord Jesus Christ and call him a deceiver, yet many "Christians" say that they are good? This is mind-blowing! The Church teaches the following about the cessation of the Old Law and about all who continue to observe it:

Pope Eugene IV, Council of Florence, 1441, *ex cathedra*: **"The Holy Roman Church firmly believes, professes and teaches that the matter pertaining to the law of the Old Testament, the Mosaic law, which are divided into ceremonies, sacred rites, sacrifices, and sacraments... after our Lord's coming... ceased,** and the sacraments of the New Testament began, and that whoever, even after the passion, placed hope in these matters of the law and submitted himself to them as necessary for salvation, as if faith in Christ could not save without them, **sinned mortally.** All, therefore, who after that time (the promulgation of the Gospel) observe circumcision and the Sabbath (not to be mistaken with the Christian Sabbath) and the other requirements of the law, the holy Roman Church declares alien to the Christian faith and not in the least fit to participate in eternal salvation."

Many people, who call themselves Catholic, do also boldly assert in contradiction of this infallible statement by Pope Eugene IV in the Council of Florence, that Jews who either reject Christ or who have not found or accepted Christ as their Messiah, can be saved. They also contradict our Lord's words in the gospel.

John 3:36 "He that believeth in the Son, hath life everlasting; but he that believeth not the Son, shall not see life; but the wrath of God abideth on him."

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Pt. I-II, Q. 103, A. 4: "In like manner the ceremonies of the Old Law betokened Christ as having yet to be born and to suffer: whereas our sacraments signify Him as already born and having suffered.

Consequently, just as it would be a mortal sin now for anyone, in making a profession of faith, to say that Christ is yet to be born, which the fathers of old said devoutly and truthfully; so too it would be a mortal sin now to observe those ceremonies which the fathers of old fulfilled with devotion and fidelity.”

Pope Benedict XIV, *Ex Quo Primum* (# 61), March 1, 1756:

“The first consideration is that the ceremonies of the Mosaic Law were abrogated by the coming of Christ and that they can no longer be observed without sin after the promulgation of the Gospel.”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (#’s 29-30), June 29, 1943: “And first of all, by the death of our Redeemer, **the New Testament took the place of the Old Law which had been abolished...** on the gibbet of His death **Jesus made void the Law with its decrees** [Eph. 2:15]... establishing the New Testament in His blood shed for the whole human race. **‘To such an extent, then,’ says St. Leo the Great, speaking of the Cross of our Lord, ‘was there effected a transfer from the Law to the Gospel, from the Synagogue to the Church, from many sacrifices to one Victim, that, as our Lord expired, that mystical veil which shut off the innermost part of the temple and its sacred secret was rent violently from top to bottom.’ On the Cross then the Old Law died, soon to be buried and to be a bearer of death...**”

Thus, those who obstinately defends that faithless Jews who reject Christ can be saved and willfully contradict these infallible teachings of the Church, is a heretic, and will receive the full force of the automatic condemnation.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, “Cantate Domino,” 1441, *ex cathedra*: “The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also **Jews** or heretics and schismatics, **cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire** which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives...”

SPECIFIC TEACHING AGAINST ISLAM

Pope Eugene IV, *Council of Basel*, Session 19, Sept. 7, 1434: “... there is hope that very many from **the abominable sect of Mahomet** will be converted to the Catholic faith.”

Pope Callixtus III, 1455: “I vow to... exalt the true Faith, and to extirpate **the diabolical sect of the reprobate and faithless Mahomet** [Islam] in the East.”

The Catholic Church considers Islam an “abominable” and “diabolical” sect. [Note: the Council of Basel is only considered ecumenical/approved in the first 25 sessions, as *The Catholic Encyclopedia* points out in Vol. 4, “Councils,” pp. 425-426.] An “abomination” is something that is abhorrent in God’s sight; it’s something that He has no esteem for and no respect for. Something “diabolical” is something of the Devil. Islam rejects, among many other dogmas, the Divinity of Jesus Christ and the Trinity. Its followers are outside the pale of salvation so long as they remain Muslims.

Pope Clement V, *Council of Vienne*, 1311-1312: “**It is an insult to the holy name and a disgrace to the Christian faith** that in certain parts of the world subject to Christian princes where Saracens [i.e., the followers of Islam, also called Muslims] live, sometimes apart, sometimes intermingled with Christians, the Saracen priests, commonly called Zabazala, in their temples or mosques, in which the Saracens meet to adore **the infidel Mahomet**, loudly invoke and extol his name each day at certain hours from a high place... There is a place, moreover, where once was buried a certain Saracen whom other Saracens venerate as a saint. **This brings disrepute on our faith and gives great scandal to the faithful. These practices cannot be tolerated without displeasing the divine majesty.** We therefore, with the sacred council’s approval, strictly forbid such practices henceforth in Christian lands. **We enjoin on Catholic princes, one and all...** They are to remove this offense together from their territories and take care that their subjects remove it, so that they may thereby attain the reward of eternal happiness. **They are to forbid expressly the public invocation of the sacrilegious name of Mahomet...** Those who presume to act otherwise are to be so chastised by the princes for their irreverence, that others may be deterred from such boldness.”

While the Church teaches that all who die as non-Catholics are lost, it also teaches that no one should be forced to embrace baptism, since belief is a free act of the will.

Pope Leo XIII, *Immortale Dei* (#36), Nov. 1, 1885: “And, in fact, the Church is wont to take earnest heed that no one shall be forced to embrace the Catholic faith against his will, for, as St. Augustine wisely reminds us, ‘Man cannot believe otherwise than of his own will.’”

The teaching of the *Council of Vienne* that Christian princes should enforce their civil authority to forbid the public expression of the false religion of Islam shows again that Islam is a false religion which leads souls to Hell (not Heaven) and displeases God.

SPECIFIC CATHOLIC TEACHING AGAINST PROTESTANT AND SCHISMATIC SECTS

The Catholic Church also teaches that those baptized persons who embrace heretical or schismatic sects will lose their souls. Jesus founded His Church upon St. Peter, as we saw already, and declared that whoever does not hear the Church be considered as the heathen and publican (Matthew 18:17). He also commanded His followers to observe “all things whatsoever” He has commanded (Matthew 28:20). The Eastern schismatic sects (such as the “Orthodox”) and the Protestant sects are breakoff movements that have separated from the Catholic Church. By separating themselves from the one Church of Christ, they leave the path of salvation and enter the path of perdition.

These sects obstinately and pertinaciously reject one or more of the truths that Christ clearly instituted, such as the Papacy (Matthew 16; John 21; etc.), Confession (John 20:23), the Eucharist (John 6:54), and other dogmas of the Catholic Faith. In order to be saved one must assent to all the things which the Catholic Church, based on Scripture and Tradition, has infallibly defined as dogmas of the Faith.

Below are *just a few* of the infallible dogmas of the Catholic Faith which are rejected by Protestants and (in the case of the Papacy) by the Eastern “Orthodox.” The Church “anathematizes” (a severe form of excommunication) all who obstinately assert the contrary to its dogmatic definitions.

“To understand the word anathema...we should first go back to the real meaning of *herem* of which it is the equivalent. *Herem* comes from the word *haram*, to cut off, to separate, to curse, and indicates that which is cursed and condemned to be cut off or exterminated, whether a person or a thing, and in consequence, that which man is forbidden to make use of. This is the sense of anathema in the following passage from Deut., vii, 26: ‘Neither shalt thou bring anything of the idol into thy house, lest thou become an anathema like it. Thou shalt detest it as dung, and shalt utterly abhor it as uncleanness and filth, because it is an anathema.’”

Thus, a Protestant or an “Eastern Orthodox” who obstinately rejects these dogmatic teachings is anathematized and severed from the Church, outside of which there is no salvation. It’s quite interesting that, in issuing these dogmatic canons, the Church says: “If anyone shall say.... let him be anathema [*anathema sit*]” as opposed to “If anyone shall

say... *he is anathema* [*anathema est*].” This qualification of “let him be” allows room for those Catholics who may be unaware of a particular dogma and would conform to the teaching of the canon as soon as it were presented to him. The person who is obstinate, however, and willfully contradicts the dogmatic teaching of the Church receives the full force of the automatic condemnation.

The point here is that if one is able to reject these dogmas and still be saved, *then these infallible definitions and their accompanying anathemas have no meaning, value or force*. But they do have meaning, value and force – they are infallible teachings protected by Jesus Christ. Thus, all who reject these dogmas are anathematized and on the road to damnation.

Pope Pius XI, *Rerum omnium perturbationem* (#4), Jan. 26, 1923: “The saint was no less a person that Francis de Sales... **he seemed to have been sent especially by God to contend against the heresies begotten by the [Protestant] Reformation. It is in these heresies that we discover the beginnings of that apostasy of mankind from the Church**, the sad and disastrous effects of which are deplored, even to the present hour, by every fair mind.”

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 13, Can. 1 on the Eucharist, *ex cathedra*: “**If anyone denies that in the sacrament of the most holy Eucharist there are truly, really, and substantially contained the Body and Blood** together with the soul and divinity of our Lord Jesus Christ, and therefore the whole Christ, but shall say that He is in it as by sign or figure, or force, **let him be anathema.**”

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 14, Canon 3 on the Sacrament of Penance: “If anyone says that the words of the Lord Savior: ‘Receive ye the Holy Ghost; whose sins you shall forgive, they are forgiven them; and whose sins ye shall retain, they are retained’ [John 20:22 f.], **are not to be understood of the power remitting and retaining sins in the sacrament of penance... let him be anathema.**”

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 14, on Extreme Unction and Penance: “These are the things which this sacred ecumenical synod professes and teaches concerning **the sacraments of penance and extreme unction**, and it sets them forth to be believed and held by all the faithful of Christ. Moreover, the following canons, it says, must be inviolately observed, and **it condemns and anathematizes forever those who assert the contrary.**”

Pope Paul III, Council of Trent, Session 6, Chap. 16, *ex cathedra*:

"After this Catholic doctrine of justification - which, unless he faithfully and firmly accepts, no one can be justified - it seemed good to the holy Synod to add these canons, so that all may know, not only what they must hold and follow, but also what they ought to shun and avoid."

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Sess. 4, Chap. 3, *ex cathedra*: "... **all the faithful of Christ must believe that the Apostolic See and the Roman Pontiff hold primacy over the whole world, and the Pontiff of Rome himself is the successor of the blessed Peter, the chief of the apostles, and is the true vicar of Christ and head of the whole Church...**

Furthermore We teach and declare that the Roman Church, by the disposition of the Lord, holds the sovereignty of ordinary power over all others... **This is the doctrine of Catholic truth from which no one can deviate and keep his faith and salvation."**

THE SACRAMENT OF BAPTISM IS NECESSARY FOR SALVATION

To further show that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation, I will quote numerous infallible statements from the Chair of St. Peter.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Sess. 7, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, *ex cathedra*: **"If anyone says that baptism [the Sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema."**

This infallible dogmatic definition from the Chair of St. Peter condemns anyone who says that the Sacrament of Baptism is not necessary for salvation. The Sacrament of Baptism is necessary for all for salvation, first of all, because, as the Council of Trent defines, all men (except the Blessed Virgin Mary) were conceived in a state of original sin as a result of the sin of Adam, the first man. The Sacrament of Baptism is also necessary for all for salvation because it is the means by which one is marked as a member of Jesus Christ and incorporated into His Mystical Body. And in defining the truth that all men were conceived in the state of Original Sin, the Council of Trent specifically declared that the Blessed Virgin Mary was an exception to its decree on Original Sin. But in defining the truth that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation, the Council of Trent made no exceptions at all.

Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, "Exultate Deo," Nov. 22, 1439: "Holy baptism, which is the gateway to the spiritual life, holds the first place among all the

sacraments; through it we are made members of Christ and of the body of the Church. **And since death entered the universe through the first man, ‘unless we are born again of water and the Spirit, we cannot,’ as the Truth says, ‘enter into the kingdom of heaven’ [John 3:5].** The matter of this sacrament is real and natural water.”

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: “**But the sacrament of baptism is consecrated in water at the invocation of the undivided Trinity – namely, Father, Son and Holy Ghost – and brings salvation to both children and adults** when it is correctly carried out by anyone in the form laid down by the Church.”

Pope Pius XI, *Quas Primas* (# 15), Dec. 11, 1925 : “Indeed this kingdom is presented in the Gospels as such, into which men prepare to enter by doing penance; **moreover, they cannot enter it except through faith and baptism**, which, although **an external rite**, yet signifies and effects an interior regeneration.”

We see here that one cannot enter the kingdom of Heaven without faith and the external rite of baptism (i.e., the Sacrament of Baptism). Ignorant people nowadays contradict this fact and claim that people can reach heaven without a real and actual water baptism. One could easily understand if a person were ignorant of these facts and believed that a person or infant could be Saved without the sacrament of baptism since many have been wrong on this issue, even Saints. But when one has seen these infallible dogmatic declarations from the Popes, and still obstinately hold to the position that people or infants can be saved without real and actual water baptism, he is a heretic. A heretic is a person who obstinately, willfully and knowingly hold an opinion which he knows to be in opposition with what the Church teach.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, *ex cathedra*: “**If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Spirit’ [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor:** let him be anathema.”

Pope Benedict XIV, *Nuper ad nos*, March 16, 1743, Profession of Faith: “**Likewise (I profess) that baptism is necessary for salvation, and hence, if there is imminent danger of death, it should be conferred at once and without delay**, and that it is valid if conferred with the right matter and form and intention by anyone, and at any time.”

Catechism of the Council of Trent, *Baptism made obligatory after Christ's Resurrection*, p. 171: "Holy writers are unanimous in saying that after the Resurrection of our Lord, when He gave His Apostles the command to go and teach all nations: *baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost*, **the law of Baptism became obligatory on all who were to be saved.**"

For a person to assert that salvation can be attained invincibly or ignorantly by Jews, pagans, heretics or schismatics without baptism or the Catholic Faith, is truly the most evil of doctrine since it renders Faith in Jesus Christ and the true Catholic Faith meaningless. According to this erroneous world view, anyone who is "good" can attain eternal life.

Many people like to object against these truths as "bitter" or "uncharitable." But this is not true. The "foundation of charity is faith pure and undefiled" (Pope Pius XI, *Mortalium Animos*, #9). Some will also say that they cannot understand the justice behind these infallible declarations by God through the Popes. But it is not our job to question God's laws and decrees. Our job is to believe first and understand second. Yet, if one looks at this situation clearly, one can understand the justice behind it. Adam and Eve brought death and original sin on every human being through their sin of eating the forbidden fruit. Did they fall for just desiring the fruit? NO! They fell after eating a real physical fruit. If you cannot accept that all of humanity must be baptized in the name of the Father, and the Son, and the Holy Spirit, how can you accept that all of humanity fell into sin because of Adam and Eve ate a physical fruit?

Here are some very relevant quotes from the Revelations of St. Bridget that describes the power of a real baptism and how real water must be joined to the sacrament of baptism for baptism to be efficacious:

"The Mother appeared again and said: "My son, you still have need of a horse and saddle. The spiritual signification of the horse is baptism. Just as a horse has its four legs and carries a man on the journey he must accomplish, so too baptism, as signified by the horse, carries a man in the sight of God and has four spiritual effects. The first effect is that the baptized are liberated from the devil and bound to the commandments and service of God. The second effect is that they are cleansed from original sin. The third is that they are made God's children and coheirs. The fourth is that heaven is opened to them.

Yet how many there are today who, having reached the age of reason, pull the reins on the horse of baptism and ride it off on a false path! The baptismal path is true and rightly followed when people are instructed and upheld in good moral habits

before reaching the age of reason and when, upon reaching the age of reason and carefully considering what was promised at the baptismal font, they keep their faith and love of God intact. However, they ride away from the right path and rein the horse in when they prefer the world and the flesh to God.

The saddle of the horse or of baptism is the effect of the bitter passion and death of Jesus Christ, which gave baptism its efficacy. What is water if not an element? As soon as God's blood was poured out, God's word and the power of God's outpoured blood entered into the element. Thus, by the word of God, the water of baptism became the means of reconciliation between humankind and God, the gate of mercy, the expulsion of demons, the way to heaven, and the forgiveness of sins. So those who would boast of the power of baptism should first consider how the effect of baptism was instituted through bitter pain. When their mind swells up with pride against God, let them consider how bitter their redemption was, how many times they have broken their baptismal vows, and what they deserve for their relapses into sin." *The Revelations of St. Bridget, Book 4, Chapter 74*

As we can read from this splendid teaching by our Holy Mother, the water received the blood of our Lord when he died for our sins, and that is why the water can have such a great efficacy that it can even wash away original sin when it is used with the invocation of the name of the Holy Trinity. Here comes another good example from St. Bridget's revelations about the efficacy of baptism:

Christ describes why a three year old boy is tormented by a demon: "And even though the boy is born by the seed of the father and mother, the devil still has the greatest power over him, for he is not reborn through the true baptism, but is only baptized in the way that women are accustomed to baptize, who do not know about the words of the Holy Trinity. That is why the boy may be baptized in the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit; then he will be cured."

BELIEVE DOGMA AS IT WAS ONCE DECLARED

There is only one way to believe dogma: as holy mother Church has once declared.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Sess. 3, Chap. 2 on Revelation, 1870, *ex cathedra*: "**Hence, also, that understanding of its sacred dogmas must be perpetually retained, which Holy Mother Church has once declared; and there must never be a recession from that meaning under the specious name of a deeper understanding.**"

One of the main problems with most traditional “Catholic” groups and the heretical Second Vatican Council - the Vatican II “Church” - is the constant and obstinate deviation from the true literal meaning as the dogmas once was infallibly declared. As we learn above, there can never be a recession from the true meaning of the dogmas as they were once declared *under the specious name of deeper understanding*. Thus we are forced to accept the dogmas as they are written under pain of mortal sin.

This definition of the First Vatican Council is critically important for dogmatic purity, because the primary way the Devil attempts to corrupt Christ’s doctrines is by getting men to recede (move away) from the Church’s dogmas *as they were once declared*. There is no meaning of a dogma other than what the **words themselves state and declare**, so the Devil tries to get men to “understand” and “interpret” these words in a way that is different from how holy mother Church has declared them.

Many of us have dealt with people who have attempted to explain away the clear meaning of the definitions on Outside the Church There is No Salvation by saying, “you must understand them.” What they really mean is that you must understand them in a way *different from what the words themselves state and declare*. And this is precisely what the First Vatican Council condemns. It condemns their moving away from the understanding of a dogma which holy mother Church has once declared to a different meaning, under the specious (false) name of a “deeper understanding.”

Besides those who argue that we must “understand” dogmas in a different way than what the words themselves state and declare, there are those who, when presented with the dogmatic definitions on Outside the Church There is No Salvation, say, “that is your interpretation.” They belittle the words of a dogmatic formula to nothing other than one’s private interpretation. And this also is heresy. For its not our own interpretation which defines the dogmas, the dogmas define themselves, as have been shown. A person claiming otherwise will make himself guilty of bearing false witness. And this also is mortal sin.

THOSE WHO DIE IN ORIGINAL SIN OR MORTAL SIN DESCEND INTO HELL

As I have proven above, there is no possible way for children to be freed from original sin other than through the Sacrament of Baptism. This, of course, proves that there is no way for infants to be saved other than through the Sacrament of Baptism. So the following definitions merely affirm what has already been established: no child can possibly enter the kingdom of Heaven without receiving water baptism, but will rather descend into Hell.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, “Letentur coeli,” Sess. 6, July 6, 1439, *ex cathedra*: “We define also that... **the souls of those who depart this life in actual mortal sin, or in original sin alone, go straightaway to hell**, but to undergo punishments of different kinds.”

Pope Pius VI, *Auctorem fidei*, Aug. 28, 1794: “26. **The doctrine which rejects as a Pelagian fable, that place of the lower regions (which the faithful generally designate by the name of the limbo of the children) in which the souls of those departing with the sole guilt of original sin are punished with the punishment of the condemned, exclusive of the punishment of fire**, just as if, by this very fact, that these who remove the punishment of fire introduced that middle place and state free of guilt and of punishment between the kingdom of God and eternal damnation, such as that about which the Pelagians idly talk” – **Condemned** as false, rash, injurious to Catholic schools.

Here Pope Pius VI condemns the idea of some theologians that infants who die in original sin suffer the fires of Hell. At the same time, he confirms that these infants do go to a part of the lower regions (i.e., Hell) called the limbo of the children. They do not go to Heaven, but to a place in Hell where there is no fire. This is perfectly in accord with all of the other solemn definitions of the Church, which teach that infants who die without water baptism descend into Hell, but suffer a punishment different from those who die in mortal sin. Their punishment is eternal separation from God.

Pope Pius XI, *Mit brennender Sorge* (# 25), March 14, 1937: “**Original sin**’ is the hereditary but impersonal fault of Adam’s descendants, who have sinned in him (Rom. v. 12). **It is the loss of grace, and therefore eternal life**, together with a propensity to evil, which everybody must, with the assistance of grace, penance, resistance and moral effort, repress and conquer.”

THE UNBAPTIZED CHILDREN AND THE LIMBO OF THE CHILDREN

The Catholic Church teaches that aborted children and infants who die without baptism descend immediately into Hell, but that they do not suffer the fires of Hell. They go to a place in Hell called the limbo of the children. The most specific definition of the Church proving that there is no possible way for an infant to be saved without the Sacrament of Baptism is the following one from Pope Eugene IV.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Session 11, Feb. 4, 1442, *ex cathedra*:
“**Regarding children**, indeed, because of danger of death, which can often take place, **when no help can be brought to them by another remedy than through the sacrament of baptism, through which they are snatched from the domination of the Devil [original sin] and adopted among the sons of God**, it advises that holy baptism ought not be deferred for forty or eighty days, or any time according to the observance of certain people...” (Denz. 712)

Pope Eugene IV here defined *from the Chair of Peter* that there is *no other remedy* for infants to be snatched away from the dominion of the devil (i.e., original sin) other than the Sacrament of Baptism. This means that anyone who obstinately teaches that infants can be saved without receiving the Sacrament of Baptism is a heretic, for he is teaching that there is ***another remedy*** for original sin in children other than the Sacrament of Baptism.

Pope Martin V, *Council of Constance*, Session 15, July 6, 1415 - Condemning the articles of John Wyclif - Proposition 6: “**Those who claim that the children of the faithful dying without sacramental baptism will not be saved, are stupid and presumptuous in saying this.**” - **Condemned**

The arch-heretic John Wyclif was proposing that those (such as ourselves) are stupid for teaching that infants who die without *water* (i.e., sacramental) baptism cannot possibly be saved. He was anathematized for this assertion, among many others. And here is what the Council of Constance had to say about John Wyclif’s anathematized propositions, such as #6 above.

Pope Martin V, *Council of Constance*, Session 15, July 6, 1415: “The books and pamphlets of John Wyclif, **of cursed memory**, were carefully examined by the doctors and masters of Oxford University... **This holy synod, therefore, in the name of our Lord Jesus Christ, repudiates and condemns, by this perpetual decree, the aforesaid articles and each of them in particular; and it forbids each and every Catholic henceforth, under pain of anathema, to preach, teach, or hold the said articles or any one of them.**”

So those who criticize Catholics for affirming the dogma that no infant can be saved without the Sacrament of Baptism are actually proposing the anathematized heresy of John Wyclif. Here are some other dogmatic definitions on the topic:

Pope St. Zosimus, *The Council of Carthage*, Canon on Sin and Grace, 417 A.D.- “**It has been decided likewise that if anyone says** that for this reason the Lord said: ‘*In my Father’s house there are many mansions*’ [John 14:2]: **that it might be understood that in the kingdom of heaven there will be some middle place or some place anywhere where the blessed infants live who departed from this life without baptism, without which they cannot enter into the kingdom of heaven, which is life eternal, let him be anathema.**” (Denz. 102, authentic addition to canon 2.)

Pope Paul III, *The Council of Trent*, On Original Sin, Session V, *ex cathedra*: “If anyone says that recently born babies should not be baptized even if they have been born to baptized parents; **or says that they are indeed baptized for the remission of sins, but incur no trace of the original sin of Adam needing to be cleansed by the laver of rebirth for them to obtain eternal life**, with the necessary consequence that in their case there is being understood a form of baptism for the remission of sins which is not true, but false: **let him be anathema.**” (Denz. 791)

This means that anyone who asserts that infants don’t need the “laver of rebirth” (water baptism) to attain eternal life is teaching heresy. St. Augustine was perhaps the most outspoken proponent of the apostolic truth that infants who die without Baptism are excluded from the Kingdom of Heaven (since they have original sin).

St. Augustine, A.D. 415: “**Anyone who would say that infants who pass from this life without participation in the Sacrament [of Baptism] shall be made alive in Christ truly goes counter to the preaching of the Apostle and condemns the whole Church**, where there is great haste in baptizing infants because it is believed without doubt that there is no other way at all in which they can be made alive in Christ.” (Jurgens, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 3: 2016.)

The Revelations of St. Bridget also corroborates this infallible dogmatic truth revealed by God in Book 5, Interrogation 6:

First question. Again he appeared on his ladder as before, saying: "O Judge, I ask you: Why does one infant emerge alive from the mother's womb and obtain baptism, while another, having received a soul, dies in the mother's belly?"

Answer to the first question. The Judge answered: "You ask why one infant dies in the mother's belly while another emerges alive. There is a reason. All the strength of

the child's body comes, of course, from the seed of its father and mother; however, if it is conceived without due strength, because of some weakness of its father or mother, it dies quickly. As a result of the negligence or carelessness of the parents as well as of my divine justice, many times it happens that what was joined together comes apart quickly.

Yet a soul is not brought to the harshest punishment for this reason, however little time it had for giving life to the body, but, rather, it comes to the mercy that is known to me. Just as the sun shining into a house is not seen as it is in its beauty - only those who look into the sky see its rays - so too the souls of such children, though they do not see my face for lack of baptism, are nevertheless closer to my mercy than to punishment, but not in the same way as my elect." - *The Revelations of St. Bridget, Book 5, Interrogation 6, Question 1*

More proof:

“But consider my goodness and mercy! For, as the teacher says, I give virtue to those who do not have any virtue. By reason of my great love I give the kingdom of heaven to all of the baptized who die before reaching the age of discretion. As it is written: It has pleased my Father to give the kingdom of heaven to such as these. By reason of my tender love, I even show mercy to the infants of pagans. If any of them die before reaching the age of discretion, given that they cannot come to know me face to face, they go instead to a place that it is not permitted for you to know but where they will live without suffering.” - *The Revelations of St. Bridget, Book 2, Chapter 1*

These fascinating sentences clearly affirm infallible Catholic dogma by teaching that no one can see God's face without water baptism. Yet, they also give us explicit confirmation that these children are in a state of light and mercy, though not in the same way as those in Heaven.

BAPTISM OF BLOOD AND BAPTISM OF DESIRE – ERRONEOUS TRADITIONS OF MAN

In this document, I have shown that the Catholic Church infallibly teaches that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation. I have also shown that it is only through receiving the Sacrament of Baptism that one is incorporated into the Catholic Church, outside of which there is no salvation. I have also shown that the Catholic Church infallibly teaches that the words of Jesus Christ in John 3:5 – *Amen, amen I say unto thee, unless a*

man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the kingdom of God – are to be understood literally: as they are written. **This is the infallible teaching of the Church and it excludes any possibility of salvation without being born again of water and the Holy Ghost.** However, throughout the history of the Church, many have believed in the theories called baptism of desire and baptism of blood: that one's desire for the Sacrament of Baptism or one's martyrdom for the faith supplies for the lack of being born again of water and the Holy Ghost. Those who believe in baptism of blood and baptism of desire raise certain objections to the absolute necessity of receiving the Sacrament of Baptism for salvation. I will respond to some of the major objections made by baptism of desire and blood advocates; and in the process, I will give an overview of the history of the errors of baptism of desire and baptism of blood. In doing this I will demonstrate that neither baptism of blood nor baptism of desire is a teaching of the Catholic Church.

THE FATHERS ARE UNANIMOUS FROM THE BEGINNING

The Fathers (or prominent early Christian Catholic writers) are unanimous from the beginning that no one enters heaven or is freed from original sin without water baptism.

In 140 A.D., the early Church Father Hermas quotes Jesus in John 3:5, and writes:

“They had need to come up through the water, so that they might be made alive; **for they could not otherwise enter into the kingdom of God.**”

This statement is obviously a paraphrase of John 3:5, and thus it demonstrates that from the very beginning of the apostolic age it was held and taught by the fathers that no one enters heaven without being *born again of water and the Spirit* based specifically on Our Lord Jesus Christ's declaration in John 3:5.

In 155 A.D., St. Justin the Martyr writes:

“... they are led by us to a place where there is water; and there they are reborn in the same kind of rebirth in which we ourselves were reborn... in the name of God... they receive the washing of water. For Christ said, ‘***Unless you be reborn, you shall not enter into the kingdom of heaven.***’ **The reason for doing this we have learned from the apostles.**”

Notice that St. Justin Martyr, like Hermas, also quotes the words of Jesus in John 3:5, and based on Christ's words he teaches that it is from apostolic tradition that no one at all can

enter Heaven without being born again of water and the Spirit in the Sacrament of Baptism.

In his dialogue with Trypho the Jew, also dated 155 A.D., St. Justin Martyr further writes:

“... hasten to learn in what way forgiveness of sins and a hope of the inheritance... may be yours. **There is no other way than this: acknowledge Christ, be washed in the washing announced by Isaias [Baptism]...**”

St. Cyril of Jerusalem, 350 A.D.:

“He says, ‘*Unless a man be born again*’ – and He adds the words ‘*of water and the Spirit*’ – *he cannot enter into the Kingdom of God....*if a man be virtuous in his deeds, but does not receive the seal by means of the water, shall he enter into the kingdom of heaven. **A bold saying, but not mine; for it is Jesus who has declared it.**”

We see that St. Cyril continues the apostolic Tradition that no one enters heaven without being born again of water and the Spirit, based again on an absolute understanding Our Lord’s own words in John 3:5.

Pope St. Damasus, 382 A.D.:

“**This, then, is the salvation of Christians:** that believing in the Trinity, that is, in the Father, and in the Son and in the Holy Spirit, **and baptized in it...**”

St. Ambrose, 387 A.D.:

“... **no one ascends into the kingdom of heaven except through the Sacrament of Baptism.**”

St. Ambrose, 387 A.D.:

“**Unless a man be born again of water and the Holy Spirit, he cannot enter the kingdom of God.**’ No one is excepted: not the infant, not the one prevented by some necessity.”

St. Ambrose, *De mysteriis*, 390-391 A.D.:

“You have read, therefore, that the three witnesses in Baptism are one: water, blood, and the spirit; and if you withdraw any one of these, the Sacrament of Baptism is not valid. For what is water without the cross of Christ? A common element without any sacramental effect. **Nor on the other hand is there any mystery of regeneration without water: for ‘unless a man be born again of water and the Spirit, he cannot enter the kingdom of God.’ [John 3:5] Even a catechumen** believes in the cross of the Lord Jesus, by which also he is signed; but, unless he be baptized in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, *he cannot receive the remission of sins* nor be recipient of the gift of spiritual grace.”

St. John Chrysostom, 392 A.D.:

“Weep for the unbelievers; weep for those who differ not a whit from them, those **who go hence without illumination, without the seal!** ... They are outside the royal city... with the condemned. **‘Amen, I tell you, if anyone is not born of water and the Spirit, he shall not enter into the kingdom of heaven.’**”

St Augustine, 395 A.D.:

“... **God does not forgive sins except to the baptized.**”

Pope St. Innocent, 414 A.D.:

“But that which Your Fraternity asserts the Pelagians preach, **that even without the grace of Baptism infants are able to be endowed with the rewards of eternal life, is quite idiotic.**”

Pope St. Gregory the Great, c. 590 A.D.:

“**Forgiveness of sin is bestowed on us only by the baptism of Christ.**”

Theophylactus, Patriarch of Bulgaria, c. 800 A.D.:

“*He that believeth and is baptized, shall be saved. It does not suffice to believe; he who believes, and is not yet baptized, but is only a catechumen, has not yet fully acquired salvation.*”

Many other passages could be quoted from the fathers, but it is a fact that the fathers of the Church are unanimous from the beginning of the apostolic age that no one at all can be

saved without receiving the Sacrament of Baptism, based on the words of Jesus Christ in John 3:5. The eminent Patristic Scholar Fr. William Jurgens, who has literally read thousands of texts from the fathers, was *forced* to admit the following (even though he believes in baptism of desire) in his three volume set on the fathers of the Church.

Fr. William Jurgens: “**If there were not a constant tradition in the Fathers that the Gospel message of ‘*Unless a man be born again of water and the Holy Ghost he cannot enter into the kingdom of God*’ is to be taken **absolutely**, it would be easy to say that Our Savior simply did not see fit to mention the obvious exceptions of invincible ignorance and physical impossibility. **But the tradition in fact is there; and it is likely enough to be found so constant as to constitute revelation.**”**

The eminent scholar Fr. Jurgens is admitting here three important things:

- 1) The fathers are constant in their teaching that John 3:5 is absolute with no exceptions; that is, no one at all enters heaven without being born again of water and the Spirit;
- 2) The fathers are so constant on this point that it likely constitutes divine revelation, without even considering the infallible teaching of the popes;
- 3) The constant teaching of the fathers that all must receive water baptism for salvation in light of John 3:5 excludes exceptions for the “invincibly ignorant” or “physically impossible” cases.

And based on this truth, declared by Jesus in the Gospel (John 3:5), handed down by the Apostles and taught by the fathers, the Catholic Church has infallibly defined as a dogma (as we have seen already) that no one at all enters heaven without the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Canon 5 on the Sacrament of Baptism, *ex cathedra*: “**If anyone says that baptism is optional, that is, not necessary for salvation (John. 3:5): let him be anathema.**”

NOT ALL OF THE FATHERS REMAINED CONSISTENT WITH THEIR OWN AFFIRMATION

Despite the fact that there is a constant tradition from the beginning that no one at all is saved without water baptism, not all of the fathers always remained consistent with their own affirmation on this point. **And that is where we come across the theories of “baptism of blood” and “baptism of desire.”** It must be understood that the fathers

of the Church were mistaken and inconsistent with their own teaching and the apostolic Tradition on many points – since they were fallible men who made many errors.

The fathers of the Church are only a definite witness to Tradition when expressing a point held universally and constantly or when expressing something that is in line with defined dogma. Taken individually or even in multiplicity, they can be dead wrong and even dangerous. St. Basil the Great said that the Holy Ghost is second to the Son of God in order and dignity, in a horrible and even heretical attempt to explain the Holy Trinity.

St. Basil (363): “The Son is not, however, second to the Father in nature, because the Godhead is one in each of them, and plainly, too, in the Holy Spirit, even if in order and dignity He is second to the Son (yes, this we do concede!), though not in such a way, it is clear, that He were of another nature.”

When St. Basil says above that the Godhead is one in Father, Son and Holy Spirit, he is correctly affirming the universal, apostolic Tradition. But when he says that the Holy Spirit is second in *dignity* to the Son he ceases to remain consistent with this Tradition and falls into error (material heresy, in fact). And the fathers made countless errors in attempting to defend or articulate the Faith.

St. Augustine wrote an entire book of corrections. St. Fulgentius and a host of others, including St. Augustine, held that it was certain that infants who die without *baptism descend into the fires of Hell*, a position that was later condemned by Pope Pius VI. As Pope Pius VI confirmed, unbaptized infants go to Hell, but to a place in Hell where there is no fire.

But St. Augustine was so outspoken in favor of this error that it became the common and basically unchallenged teaching for more than 500 years, according to *The Catholic Encyclopedia*.

The Catholic Encyclopedia, Vol. 9, “Limbo,” p. 257: “**On the special question, however, of the punishment of original sin after death, St. Anselm was at one with St. Augustine in holding that unbaptized infants share in the positive sufferings of the damned; and Abelard was the first to rebel against the severity of the Augustinian tradition on this point.**”

This is why Catholics don’t form definite doctrinal conclusions from the teaching of a father of the Church or a handful of fathers; a Catholic goes by the infallible teaching of the Church proclaimed by the popes; and a Catholic assents to the teaching of the fathers of

the Church when they are in universal and constant agreement from the beginning and in line with Catholic dogmatic teaching.

Pope Benedict XIV, *Apostolica* (# 6), June 26, 1749: **“The Church’s judgment is preferable to that of a Doctor** renowned for his holiness and teaching.”

Errors of the Jansenists, #30: **“When anyone finds a doctrine clearly established in Augustine, he can absolutely hold it and teach it, disregarding any bull of the pope.”- Condemned by Pope Alexander VIII**

Pope Pius XII, *Humani generis* (# 21), Aug. 12, 1950: **“This deposit of faith our Divine Redeemer has given for authentic interpretation not to each of the faithful, not even to theologians, but only to the Teaching Authority of the Church.”**

The Catholic Church recognizes infallibility in no saint, theologian or early Church father. It is only a pope operating with the authority of the Magisterium who is protected by the Holy Ghost from teaching error on faith or morals. So, when we examine and show how Churchmen have erred on the topics of baptism of desire and blood this is 100% consistent with the teaching of the Church, which has always acknowledged that any Churchman, no matter how great, can make errors, even significant ones.

THE THEORY OF BAPTISM OF BLOOD – A TRADITION OF MAN

A small number of the fathers – **approximately 8 out of a total of hundreds** – are quoted in favor of what is called “baptism of blood,” the idea that a catechumen (that is, one preparing to receive Catholic Baptism) who shed his blood for Christ could be saved without having received Baptism. It is crucial to note at the beginning that **none of the fathers considered anyone but a catechumen as a possible exception to receiving the Sacrament of Baptism; they would all condemn and reject as heretical and foreign to the teaching of Christ the modern heresy of “invincible ignorance”** saving those who die as non-Catholics. So, out of the fathers, approximately 8 are quoted in favor of baptism of blood for catechumens. And, **only 1 father out of hundreds, St. Augustine, can be quoted as clearly teaching what is today called “baptism of desire”**: the idea that a catechumen could be saved by his explicit desire for water baptism. This means that with the exception of St. Augustine, all of the few fathers who believed in baptism of blood actually rejected the concept of baptism of desire. Take St. Cyril of Jerusalem, for example.

St. Cyril of Jerusalem, 350 A.D.: “**If any man does not receive baptism, he does not receive salvation.** The only exception is the martyrs...”

Here we see that St. Cyril of Jerusalem believed in baptism of blood, but rejected baptism of desire. St. Fulgence expressed the same.

St. Fulgence, 523: “From that time at which Our Savior said: “*If anyone is not reborn of water and the Spirit, he cannot enter into the kingdom of heaven,*’ no one can, without the sacrament of baptism, except those who, in the Catholic Church, without Baptism pour out their blood for Christ...”

Here we see that St. Fulgence believed in baptism of blood but rejected the idea of baptism of desire. And what’s ironic and particularly dishonest is that the baptism of desire apologists (such as the priests of the Society of St. Pius X) will quote these patristic texts (such as the two above) in books written to prove *baptism of desire*, without pointing out to their readers that these passages actually deny baptism of desire; for we can see that St. Fulgence, while expressing belief in baptism of blood, rejects baptism of desire, only allowing martyrs as a possible exception to receiving baptism. (What would St. Fulgence say about the modern version of the heresy of baptism of desire, also taught by such priests of the SSPX, SSPV, CMRI, etc. whereby Jews, Muslims, Hindus and pagans can be saved without Baptism?)

It is also important to point out that some of the fathers use the term “baptism of blood” to describe the Catholic martyrdom of one already baptized, **not as a possible replacement for water baptism.** This is the only legitimate use of the term.

St. John Chrysostom, *Panegyric on St. Lucian*, 4th Century AD:

“Do not be surprised that I call martyrdom a Baptism; for here too the Spirit comes in great haste and there is a taking away of sins and a wonderful and marvelous cleansing of the soul; and just as those being baptized are washed in water, so too those being martyred are washed in their own blood.”

St. John is here describing the martyrdom of a priest St. Lucian, a person already baptized. He is not saying that martyrdom replaces baptism. St. John Damascene describes it the same way:

St. John Damascene: “These things were well understood by our holy and inspired fathers --- thus they strove, **after Holy Baptism**, to keep... spotless and undefiled. Whence some of them also thought fit to receive **another** Baptism: I mean that which is by blood and martyrdom.”

This is important because many dishonest scholars today (such as the priests of the Society of St. Pius X) will distort the teaching on this point; they will quote a passage on baptism of blood where St. John is simply speaking of baptism of blood as a Catholic martyrdom for one already baptized, and they will present it as if the person were teaching that martyrdom can replace baptism – when such is not stated anywhere.

Some may wonder why the term *baptism of blood* was used at all. I believe that the reason the term “baptism of blood” was used by some of the fathers was because Our Lord described His coming passion as a baptism in Mark 10:38-39.

Mark 10:38-39: “And Jesus said to them: You know not what you ask. Can you drink the chalice that I drink of: or be baptized with the baptism wherewith I am baptized? But they said to him: We can. And Jesus saith to them: You shall indeed drink of the chalice that I drink of: and with the baptism wherewith I am baptized, you shall be baptized.”

We see in the aforementioned passage that Our Lord, although already baptized by St. John in the Jordan, refers to another baptism which He must receive. This is His martyrdom on the cross, not a substitute for baptism of water. It is His “second baptism,” if you will, not his first. Thus, baptism of blood is described by Our Lord in the same way as St. John Damascene, not to mean a substitute baptism for an unbaptized person, but rather a Catholic martyrdom which remits all the fault and punishment due to sin.

The term *baptism* is used in a variety of ways in the scriptures and by the Church fathers. The baptisms: of water, of blood, of the spirit, of Moses, and of fire are all terms that have been implemented by Church Fathers to characterize certain things, but not necessarily to describe that an unbaptized martyr can attain salvation. Read the verse of scripture in which the term *baptism* is used for the Old Testament forefathers:

1Cor. 10:2-4: “And all in Moses were BAPTIZED, in the cloud, and in the sea: And did all eat the same spiritual food, And all drank the same spiritual drink: (and they drank of the spiritual rock that followed them, and the rock was Christ.)”

I believe this explains why a number of fathers **erred** in believing that baptism of blood supplies the place of baptism of water. They recognized that Our Lord referred to His own martyrdom as a baptism, and they erroneously concluded that martyrdom for the true faith can serve as a substitute for being born again of water and the Holy Ghost. But the reality is that there are no exceptions to Our Lord’s words in John 3:5, as the infallible teaching of the Catholic Church confirms. **Anyone of good will who is willing to shed**

his blood for the true faith will not be left without these saving waters. It is not our blood, but Christ's blood on the Cross, communicated to us in the Sacrament of Baptism, which frees us from the state of sin and allows us entrance into the kingdom of Heaven.

Pope Eugene IV, "Cantate Domino," *Council of Florence, ex cathedra*: "**No one, whatever almsgiving he has practiced, even if he has shed blood for the name of Christ, can be saved, unless he has persevered within the bosom and unity of the Catholic Church.**"

SUMMARIZING THE FACTS ON BAPTISM OF BLOOD

As stated already, the theory of baptism of blood has never been taught by one pope, one council or in any Papal Encyclical. At least 5 dogmatic councils of the Catholic Church issued detailed definitions on Baptism, and not one ever mentioned the concept or the term baptism of blood. The Council of Trent had 14 canons on Baptism, and baptism of blood is mentioned nowhere. And, in fact, various infallible statements from the popes and councils exclude the idea.

Pope Eugene IV, "Cantate Domino," *Council of Florence, ex cathedra*: "**No one, whatever almsgiving he has practiced, even if he has shed blood for the name of Christ, can be saved, unless he has persevered within the bosom and unity of the Catholic Church.**"

Pope Eugene IV explicitly excludes from salvation even those who "shed blood for the name of Christ" unless they are living within the bosom and unity of the Church! And, as proven already, the unbaptized are not living within the bosom and unity of the Church (*de fide*)! The unbaptized are not subjects of the Catholic Church (*de fide, Council of Trent, Sess. 14, Chap. 2*); the unbaptized are not members of the Catholic Church (*de fide, Pius XII, Mystici Corporis # 22*); and the unbaptized do not have the mark of Christians (*de fide, Pius XII, Mediator Dei # 43*).

If "baptism of blood" truly served as a substitute for the Sacrament of Baptism, God would never have allowed the Catholic Church to understand John 3:5 *as it is written* in its infallible decrees, as He has (Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, "Exultate Deo," Nov. 22, 1439, etc.). This is certain, because the Church's official understanding of the scriptures cannot err.

Furthermore, God would never have allowed the infallible Council of Trent to completely pass over any mention of this “exception” in its canons on baptism and its chapters on justification as an alternative way of achieving the state of grace. He would never have allowed all of the infallible definitions from popes on *only one baptism* to avoid any mention of “the baptism of blood.”

And God would not have allowed Pope Eugene IV to define that nobody, even *if he has shed blood in the name of Christ, can be saved unless he is in the bosom and unity of the Catholic Church*, without mentioning the exception of “baptism of blood.” **God has never allowed the theory of baptism of blood to be taught in one council, by one pope, or in one infallible decree, but only by fallible theologians and fallible early Church fathers.** All of this is because baptism of blood is not a teaching of the Catholic Church, but the erroneous speculation of certain fathers who also erred frequently in the same documents. Besides, there would be no need for God to save anyone by baptism of blood (or “baptism of desire”), since He can keep any sincere souls alive until they are baptized.

THE THEORY OF BAPTISM OF DESIRE – A TRADITION OF MAN

Those who have been brainwashed by apologists for the theory of baptism of desire may be surprised to learn that of all the fathers of the Church, **only 1 can even be brought forward by baptism of desire advocates as having taught the concept.** That’s correct, only one, St. Augustine. The baptism of desire advocates will make a feeble attempt to bring forward a second father, St. Ambrose, as we will see; but even if that were true, that would make only two fathers out of hundreds who can be quoted as ever having speculated on the concept of baptism of desire. So then, what is one to say about the following statements of the priests of the Society of St. Pius X (SSPX), who have written three separate books on “baptism of desire”?

Fr. Jean-Marc Rulleau (SSPX), *Baptism of Desire*, p. 63: “This baptism of desire makes up for the want of sacramental baptism... The existence of this mode of salvation is a truth taught by the Magisterium of the Church and held from the first centuries **by all the Fathers. No Catholic theologian has contested it.**”

Fr. Francois Laisney (SSPX), *Is Feeneyism Catholic?*, p. 79, on Baptism of desire: “**It is not only the common teaching, but unanimous teaching;** it is not only since the early part of this millennium, but rather from the beginning of the Church...”

These statements are totally false and grievous lies which completely misrepresent the teaching of Tradition and corrupt people's faith, as we already have seen. **The fathers are unanimously against** the concept that anyone (including a catechumen) could be saved without water baptism. But let us examine the teaching of the one father, St. Augustine, who did express belief (at least at times) in the idea that a catechumen could be saved without the Sacrament of Baptism by his desire for it.

ST. AUGUSTINE (354-430)

St. Augustine is quoted in favor of the concept of baptism of desire, but he admittedly struggled with the issue, sometimes clearly opposing the idea that unbaptized **catechumens** could achieve salvation, and other times supporting it.

St. Augustine, 400: "That the place of Baptism is sometimes supplied by suffering is supported by a substantial argument which the same Blessed Cyprian draws...

Considering this over and over again, I find that not only suffering for the name of Christ can supply for that which is lacking by way of Baptism, but even faith and conversion of heart, if... recourse cannot be had to the celebration of the Mystery of Baptism."

There are two interesting points about this passage. The first relates to baptism of blood: notice that Augustine says that his belief in baptism of blood is supported by an inference or an argument that St. Cyprian made, not anything rooted in the Tradition of the Apostles or the Roman Pontiffs.

St. Cyprian, *To Jubaianus* (254): "... in regard to what I might think in the matter of the baptism of heretics... This baptism we cannot reckon as valid..."

As we saw already, many of the inferences of St. Cyprian showed themselves to be quite wrong, to put it nicely, such as his "inference" that it was from "apostolic Tradition" that heretics cannot confer baptism, which is wrong, since even heretics can baptize validly. Thus, St. Augustine is revealing by this statement a very important point: **that his belief even in baptism of blood is rooted in fallible human speculation, not in divine revelation or infallible Tradition. He is admitting that he could be wrong and, in fact, he is wrong.**

Secondly, when Augustine concludes that he also believes that faith (that is, faith in Catholicism) and a desire for baptism could have the same effect as martyrdom, he says: "*Considering this over and over again...*" By saying that he considered this over and over

again, St. Augustine is admitting that his opinion on *baptism of desire* is also something that he has come to from his own consideration, not through infallible Tradition or teaching. It is something that he admittedly struggled with and contradicted himself on. All of this serves to prove again that baptism of desire, like baptism of blood, is a tradition of man, born in erroneous and fallible human speculation (albeit from some great men), and not rooted in or derived from any Tradition of the Apostles or of the popes.

Out of the hundreds of fathers of the Church, the only other one that the baptism of desire advocates *even try* to quote is St. Ambrose. They think that in his funeral speech for his friend (the Emperor Valentinian) he taught that the emperor (who was only a catechumen) was saved by his desire for baptism. But St. Ambrose's funeral speech for Valentinian is extremely ambiguous and could be interpreted in a variety of ways. It is thus gratuitous for them to assert that it clearly teaches the idea of "baptism of desire."

LITURGICAL TRADITION AND APOSTOLIC BURIAL TRADITION

Besides these clear testimonies of the fathers against the theory of baptism of desire, perhaps most striking is the fact that in the history of the Catholic Church **there is not a single tradition that can be cited for praying for – or giving ecclesiastical burial to – catechumens who died without baptism.** *The Catholic Encyclopedia* (1907) had the following to say about the actual Tradition of the Church in this regard:

“A certain statement in the funeral oration of St. Ambrose over the Emperor Valentinian II has been brought forward as a proof that the Church offered sacrifices and prayers for catechumens who died before baptism. **There is not a vestige of such a custom to be found anywhere...** The practice of the Church is more correctly shown in the canon (xvii) of the Second Council of Braga (572 AD): ‘**Neither the commemoration of Sacrifice [oblationis] nor the service of chanting [psallendi] is to be employed for catechumens who have died without baptism.**’”

There you have the teaching of Catholic Tradition! No catechumen who died without the Sacrament of Baptism received prayer, sacrifice or Christian burial! The Council of Braga, in 572 A.D., forbade prayer for catechumens who died without Baptism. Pope St. Leo the Great and Pope St. Gelasius had earlier confirmed the same Church discipline – which was the universal practice – forbidding Catholics to pray for unbaptized catechumens who had died. **This means that the belief in the early Church was that there was no such thing as baptism of desire.** The theory of baptism of desire didn't become a widespread belief until the middle ages, when St. Thomas Aquinas and some other eminent

theologians made it their own, which caused many theologians to subsequently adopt that position out of deference to them, a position on the possible salvation of catechumens who died without baptism which was contrary to the overwhelming belief and liturgical tradition of the early Church, not to mention the Church's later infallible teaching on the scripture John 3:5.

The true teaching of apostolic and Catholic tradition on this topic is also seen from the teaching of the Catholic Liturgy, which all worshipping Catholics in the early Church acknowledged and believed: namely, that no unbaptized catechumen or unbaptized person was considered part of *the faithful*. That unbaptized catechumens are not part of the faithful was held by all of the fathers because it was taught to all Catholics in the liturgy.

Dr. Ludwig Ott, *Fundamentals of Catholic Dogma*, Membership in the Church, p. 309: "3. The Fathers draw a sharp line of separation between Catechumens and 'the faithful.'"

This means that no unbaptized person can be saved, because Catholic dogma has defined that no one is saved outside the one Church of the faithful.

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio*, May 27, 1832, on no salvation outside the Church: "Official acts of the Church proclaim the same dogma. Thus, in the decree on faith which Innocent III published with the synod of Lateran IV, these things are written: '***There is one universal Church of all the faithful outside of which no one is saved.***'"

POPE ST. SIRICIUS (384-398)

In his letter to the Bishop of Tarragona in the year 385, Pope St. Siricius also shows how the belief in the early Church rejected any concept of baptism of desire.

Pope St. Siricius, 385, [Concerning the necessity of baptism] "Therefore just as we declare that respect for the Easter sacrifice [Paschal time] should not be lessened in the case of any person, in like manner **we wish help to be brought with all speed to children who because of their age cannot yet speak, and to those who in any emergency are in need of the water of holy baptism, lest it should lead to the destruction of our souls if, by refusing the water of salvation to those who desire it, each of them, when taking leave of this world, should lose both the kingdom and life.** Indeed whoever suffers the peril of shipwreck, an enemy attack, the danger of siege or desperation resulting

from some bodily infirmity, and so **asks for what in their faith is their only help, let them receive at the moment of their request the reward of regeneration that they beg for.** This much should suffice for my digression on this subject; now let all priests who do not wish to be wrenched from the firmly-fixed rock of the apostles, on which Christ built his universal church, hold fast to the aforesaid rule.” (Latin found in Denzinger-Schonmetzer, Latin Edition, 1962, no. 184; an English Translation found in *The Christian Faith*, Sixth Revised and Enlarged Edition, Staten Island, NY: Alba House, 1996, p. 540.)

I hope that the baptism of desire advocates read this one very carefully. The Pope declares that the man who begs for regeneration and desires water baptism is still denied heaven if he dies without it! This quotation from Pope St. Siricius is striking in that it again clearly shows how the early Church rejected belief in the concept of baptism of desire. The Pope begins by affirming that the observance of Paschal time should not be relaxed. (He is referring to the fact that Baptisms were historically performed during Paschal time.) **After affirming that this tradition should be maintained, the Pope warns that infants and those in any necessity or danger should be baptized immediately, lest those who desire baptism die and are “deprived of the Kingdom and life” for not having received water baptism** which they desired. This is a clear rejection of the idea of baptism of desire.

This point is made again by the Pope in the second half of the quotation, where he says that when those unbaptized persons “**ask for what in their faith is their only help, let them receive at the very moment of their request the reward of regeneration they beg for.**” This means that receiving water Baptism is the *only help to salvation* for such persons who earnestly desire to receive Baptism. There is no help to salvation for such persons in their desire or martyrdom, but only in receiving the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, *ex cathedra*: “**If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Spirit’ [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor: let him be anathema.**”

As you can see, you are anathematized if you assert that baptism of desire is a Catholic doctrine!

MAJOR OBJECTIONS

SESS. 6, CHAP. 4 OF THE COUNCIL OF TRENT

OBJECTION- In Session 6, Chapter 4 of its decree on Justification, the Council of Trent teaches that justification can take place by the water of baptism or the desire for it! So there!

ANSWER- [**Preliminary Note:** If Sess. 6, Chap. 4 of Trent were teaching what the baptism of desire advocates claim (which it isn't), then it would mean that every man must receive baptism or at least have the actual desire/vow for baptism to be saved. It would mean that it would be **heresy** to say that any unbaptized person could be saved if he doesn't have at least the desire/vow for water baptism. But 99% of the people who quote this passage in favor of baptism of desire don't even believe that one must desire baptism to be saved! They believe that Jews, Buddhists, Hindus, Muslims, etc. can be saved who don't desire water baptism. Thus, 99% of those who quote this passage **reject even what they claim it is teaching**. Frankly, this fact just shows the dishonesty and the bad will of most baptism of desire advocates in attempting to quote this passage as if they were devoted to its teaching when, in fact, they don't believe in it at all and are in heresy for teaching that non-Catholics can be saved who don't even desire water baptism.]

That being noted, this passage of the Council of Trent does not teach that Justification can take place by the water of baptism or the desire for it. It says that justification in the impious **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** the water of baptism or the desire for it. This is totally different from the idea that justification can take place by the water of baptism or the desire for it.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Sess. 6, Chap. 4: "In these words there is suggested a description of the justification of the impious, how there is a transition from that state in which a person is born as a child of the first Adam to the state of grace and of adoption as sons of God through the second Adam, Jesus Christ our savior; indeed, this transition, once the gospel has been promulgated, **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** the laver of regeneration or a desire for it, **AS IT IS WRITTEN: Unless a man is born again of water and the Holy Spirit, he cannot enter the kingdom of God (John 3:5).**"

First off, the reader should note that this crucial passage from Trent has been horribly mistranslated in the popular English version of Denzinger, the Sources of Catholic Dogma, which is cited above.

The critical phrase, "*this transition, once the gospel has been promulgated, **cannot take place without** the laver of regeneration or a desire for it*" has been mistranslated to

read: “*this transition, once the gospel has been promulgated, **cannot take place except through** the laver of regeneration or a desire for it...*” This mistranslation of the Latin word “*sine*” (without) – which is found in the original Latin – to “except through” completely alters the meaning of the passage to favor the error of baptism of desire. This is important to keep in mind because this mistranslation is still being used all the time by baptism of desire apologists (often deliberately), including in recent publications of the SSPX and CMRI. That being mentioned, I will proceed to discuss what the council actually says here.

Looking at a correct translation, which is found in many books, the reader also should notice that, in this passage, the Council of Trent teaches that John 3:5 is to be taken as it is written (Latin: *sicut scriptum est*), which excludes any possibility of salvation without being born again of water in the **Sacrament of Baptism. There is no way that baptism of desire can be true if John 3:5 is to be taken as it is written, because John 3:5 says that every man must be born again of water and the Spirit to be saved, which is what the theory of baptism of desire denies. The theory of baptism of desire and an interpretation of John 3:5 as it is written are mutually exclusive (they cannot both be true at the same time) – and every baptism of desire proponent will admit this. That is why all of them must – and do – opt for a non-literal interpretation of John 3:5.**

But what does the passage in Trent that we just discussed say: It says infallibly, “**AS IT IS WRITTEN**, UNLESS A MAN IS BORN AGAIN OF WATER AND THE HOLY GHOST, HE CANNOT ENTER INTO THE KINGDOM OF GOD.”

But what about the claim of the baptism of desire people: that the use of the word “or” (Latin: *aut*) in the above passage means that justification **can** take place by the water of baptism or the desire for it. A careful look at the correct translation of this passage shows this claim to be false. Suppose I said, “*This shower cannot take place without water or the desire to take one.*” Does this mean that a shower can take place by the desire to take a shower? No it doesn’t. It means that both (water and desire) are necessary.

Or suppose I said, “*There cannot be a wedding without a bride or a groom.*” Does this mean that you can have a wedding with a groom and not a bride? Of course not. It means that both are necessary for the wedding. One could give hundreds of other examples. Likewise, the passage above in Trent says that Justification **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** water or desire; in other words, both are necessary. It does not say that Justification *does take place* by either water or desire!

THE CATECHISM OF THE COUNCIL OF TRENT

OBJECTION- The Catechism of the Council of Trent taught that one's determination to receive baptism could avail him to grace and righteousness if it is impossible for him to receive baptism.

Catechism of the Council of Trent, *Ordinarily They Are Not Baptized At Once*, p. 179: "On adults, however, the Church has not been accustomed to confer the Sacrament of Baptism at once, but has ordained that it be deferred for a certain time. The delay is not attended with the same danger as in the case of infants, which we have already mentioned; should any unforeseen accident make it impossible for adults to be washed in the salutary waters, their intention and determination to receive Baptism and their repentance for past sins, will avail them to grace and righteousness."

ANSWER- The Catechism of the Council of Trent is not infallible. Fathers John A. McHugh, O.P. and Charles J. Callan, O.P. wrote the introduction for a common English translation of the Catechism of the Council of Trent. Their introduction contains the following interesting quote from Dr. John Hagan, Rector of the Irish College in Rome, about the Catechism's authority.

*Catechism of the Council of Trent- Fifteenth printing, TAN Books, Introduction XXXVI: "Official documents have occasionally been issued by Popes to explain certain points of Catholic teaching to individuals, or to local Christian communities; whereas the Roman Catechism comprises practically the whole body of Christian doctrine, and is addressed to the whole Church. **Its teaching is not infallible**; but it holds a place between approved catechisms and what is *de fide*."*

THE CATECHISM ATTRIBUTED TO ST. PIUS X

The Catechism attributed to Pope St. Pius X repeats for us the same *de fide* teaching of the Catholic Church on the absolute necessity of water baptism for salvation.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Sacraments*, "Baptism," Q. 16: "Q. Is Baptism necessary to salvation? A. **Baptism is absolutely necessary to salvation, for Our Lord has expressly said: 'Unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the Kingdom of God.'**"

So, contrary to popular belief, those who reject “baptism of desire” actually follow the teaching of the Catechism attributed to Pope St. Pius X on the absolute necessity of water baptism. They don’t follow, however, the teaching of this *fallible* Catechism when it proceeds to contradict this truth on the absolute necessity of water baptism for salvation.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Sacraments*, “Baptism,” Q. 17: “Q. Can the absence of Baptism be supplied in any other way? A. **The absence of Baptism can be supplied** by martyrdom, which is called Baptism of Blood, or by an act of perfect love of God, or of contrition, along with the desire, at least implicit, of Baptism, and this is called Baptism of Desire.”

This again is a total contradiction to what is stated in Question 16. It should be noted that this catechism, while attributed to Pope St. Pius X, did not come from his pen and was not solemnly promulgated by him. There is no Papal Bull from him promulgating the catechism, so it is just a fallible catechism that went out during his reign and was given his name. But, even if St. Pius X had himself authored the above words (which he didn’t), it wouldn’t make a bit of difference to the points I’ve made. This is because a pope is only infallible when speaking magisterially. This catechism is not infallible because it wasn’t promulgated solemnly from the Chair of Peter or even specifically by the pope. Further, this catechism is proven not to be infallible by the fact that it teaches the abominable heresy that there is salvation “outside” the Church (as I will show)!

But I will first quote where the catechism affirms the dogma.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Apostles’ Creed*, “The Church in Particular,” Q. 27: “Q. Can one be saved outside the Catholic, Apostolic and Roman Church? A. **No, no one can be saved outside the Catholic, Apostolic Roman Church, just as no one could be saved from the flood outside the Ark of Noah, which was a figure of the Church.**”

Here the Catechism attributed to Pope St. Pius X reaffirms the defined dogma. But it proceeds to deny this dogma just two questions later!

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Apostles’ Creed*, “The Church in Particular,” Q. 29: “Q. But if a man through no fault of his own is **outside** the Church, can he be saved? A. **If he is outside the Church through no fault of his, that is, if he is in good faith**, and if he has received Baptism, or at least has the implicit desire of Baptism; and if, moreover, he sincerely seeks the truth and does God’s will as best as he can, such a man is indeed separated from the body of the Church, but is united to the soul of the Church and consequently is on the way of salvation.”

Here we see this fallible Catechism word for word denying the dogma Outside the Church There is No Salvation! It teaches that there can be salvation “outside” the Church, which directly denies the truth it taught to the people in Question 27. This statement is so heretical, in fact, **that it would be repudiated even by most of the crafty heretics of our day, who know that they cannot say that people are saved “outside,” so they argue that non-Catholics are not “outside” but are “inside” somehow.** So even those crafty heretics who reject the true meaning of Outside the Church There is No Salvation would have to admit that the above statement is heretical!

Further, notice that the catechism attributed to St. Pius X teaches the heresy that persons can be united to the “Soul” of the Church, but not the Body. As proven already, the Catholic Church is a Mystical Body. Those who are not part of the Body are no part at all.

Pope Pius XI, *Mortalium Animos* (# 10), Jan. 6, 1928: “For since the mystical body of Christ, in the same manner as His physical body, is one, compacted and fitly joined together, it were foolish and out of place to say that the mystical body is made up of members which are disunited and scattered abroad: **whosoever therefore is not united with the body is no member of it, neither is he in communion with Christ its head.**”

This discussion on the catechisms should demonstrate to the reader how the rampant denial of Outside the Church There is No Salvation and the necessity of Water Baptism has been perpetuated through fallible texts with imprimaturs and why it has been imbibed today by almost all who profess to be Catholic. It has been perpetuated by fallible documents and texts which contradict themselves, which contradict defined dogma, and which teach heresy, and which – all the while – elsewhere affirm the immutable truths of the absolute necessity of the Catholic Church and water baptism for salvation. And this is why Catholics are bound to adhere to infallibly defined dogma, not fallible catechisms or theologians.

Pope Pius IX, *Singulari Quadem*: “For, in truth, when released from these corporeal chains, ‘we shall see God as He is’ (1 John 3:2), we shall understand perfectly by how close and beautiful a bond divine mercy and justice are united; but, as long as we are on earth, weighed down by this mortal mass which blunts the soul, **let us hold most firmly that, in accordance with Catholic teaching, there is ‘one God, one faith, one baptism’ [Eph. 4:5]; it is unlawful to proceed further in inquiry.**”

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the **Sacrament** of Baptism, *ex cathedra*: “**If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema.**”

How many infallible statements from Popes have we not seen, which absolutely proves that a real psychical water-baptism is necessary for salvation? Anyone denying this fact is simply a liar and a heretic who obstinately adhere to fallible sources instead of infallible ones, and imagines himself (or some other man, or some other fallible source) to be the source of truth, thus putting man in the place of God (the infallible Popes, through whom God's truth is revealed). When such a person above described prays the "Our Father" he is a hypocrite, because he himself has no intention of doing the will of God!

THE ABSOLUTE NECESSITY FOR EVERYONE ABOVE THE AGE OF REASON TO KNOW ABOUT THE TRINITY AND THE INCARNATION TO BE SAVED

John 3:36- “He that believeth in the Son, hath life everlasting; but he that believeth not the Son, shall not see life; but the wrath of God abideth on him.”

The Catholic Church also teaches that it is absolutely necessary for everyone above reason to positively know about the most holy mysteries of our great religion in order to be saved. These mysteries are the Trinity and the Incarnation. Those who speak about invincible ignorance and that ignorance about the Catholic faith can somehow save a person are thoroughly refuted by these words below. They are also refuted by Our Lord's words in the Gospel!

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*:

“Whoever *wishes* to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.— But the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity; neither confounding the persons, nor dividing the substance; for there is one person of the Father, another of the Son, another of the Holy Spirit, their glory is equal, their majesty coeternal...and in this Trinity there is nothing first or later, nothing greater or less, but all three persons are coeternal and coequal with one another, so that in every respect, as has already been said above, both unity in Trinity, and Trinity in unity must be worshipped. **Therefore let him who wishes to be saved, think thus concerning the Trinity.**

“But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and

man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved.”

Some will state that dogmas of the Catholic Church that true non heretical Popes have pronounced are somehow their own interpretation of how things work and that the Popes are not inspired by God when they speak infallibly from the chair of Peter. Such nonsense would mean that no foundation of truth could ever exist since there would be no infallible declarations by the Popes to rely on to explain Scripture to us. These woeful wretches are also condemned by our saintly Pope St. Pius X!

Pope St. Pius X, *Lamentabile*, The Errors of the Modernists, July 3, 1907, #22: **“The dogmas which the Church professes as revealed are not truths fallen from heaven, but they are a kind of interpretation of religious facts, which the human mind by a laborious effort prepared for itself.”- Condemned**

Dogmas are truths fallen from heaven which cannot possibly contain error. They are not merely human statements, written to warn non-Catholics, which are subject to correction and qualification. Dogmas are infallible definitions of the truth which can never be changed or corrected, and have no need to be changed or corrected since they cannot possibly contain error. Dogmas are defined so that Catholics must know what they must believe as true from divine revelation without any possibility of error.

Pope Leo XII, *Ubi Primum* (# 14), May 5, 1824: **“It is impossible for the most true God, who is Truth itself, the best, the wisest Provider, and the Rewarder of good men, to approve all sects who profess false teachings which are often inconsistent with one another and contradictory, and to confer eternal rewards on their members... by divine faith we hold one Lord, one faith, one baptism... This is why we profess that there is no salvation outside the Church.”**

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: **“There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved, in which Jesus Christ is both priest and sacrifice.”**

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctam*, Nov. 18, 1302: **“With Faith urging us we are forced to believe and to hold the one, holy, Catholic Church and that, apostolic, and we firmly believe and simply confess **this Church outside of which there is no salvation nor remission of sin.**”**

INVINCIBLE IGNORANCE

2 Corinthians 4:3: “**And if our gospel be hid, it is hid to them that are lost, in whom the god of this world [Satan] hath blinded the minds of unbelievers, that the light of the gospel of the glory of Christ, who is the image of God, should not shine unto them.**”

Pope Paul III, *Council of Trent*, Sess. 6 on Justification, Chap. 15: “...it must be maintained that the grace of justification, although received, is lost not only by infidelity, whereby even faith itself is lost, but also by any other mortal sin, although faith be not lost, **thereby defending the doctrine of the divine law which excludes from the kingdom of God not only the unbelievers**, but also the faithful who are ‘fornicators, adulterers, effeminate, liars with mankind, thieves, covetous, drunkards, railers, extortioners’ [1 Cor. 6:9], and all others who commit deadly sins...”

The dogma Outside the Catholic Church There is No Salvation has been solemnly defined at least seven times by popes speaking from the Chair of St. Peter. Never once were any exceptions mentioned about “invincible ignorance.” In fact, it is just the opposite: all exceptions were always excluded.

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: “There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved, in which Jesus Christ is both priest and sacrifice.”

Thus, the idea that a non-Catholic who is ignorant of the Faith can be saved is heretical; it is contrary to the dogma that “**no one**,” (Pope Pius IV; Benedict XIV; Pius IX) “**nobody at all**,” (Innocent III) “**nobody**, even if he shed his blood in the name of Christ” (Eugene IV) can be saved as a non-Catholic. It is a denial of the dogma that “**every human creature**” (Boniface VIII) must be a Catholic, and that “**only those**” (Eugene IV) inside the bosom and unity of the Church can achieve salvation.

Those who insist that “invincible ignorance” can possibly save a person who dies as a non-Catholic simply depart from and deny the dogmatic teaching of the Catholic Church.

Fr. Francisco de Vitoria, O.P., a famous 16th century Dominican theologian, summed up the traditional teaching of the Catholic Church on this topic very well. Here is how he put it: “**When we postulate invincible ignorance on the subject of baptism or of the Christian faith, it does not follow that a person can be saved without baptism or the Christian faith.** For the

aborigines to whom no preaching of the faith or Christian religion has come will be damned for mortal sins or for idolatry, but not for the sin of unbelief. As St. Thomas says, however, if they do what in them lies [in their power], accompanied by a good life according to the law of nature, it is consistent with God's providence that he will illuminate them regarding the name of Christ."

Fr. Michael Muller, C.S.S.R., *The Catholic Dogma*, pp. 217-218, 1888: "**Inculpable or invincible ignorance has never been and will never be a means of salvation.** To be saved, it is necessary to be justified, or to be in the state of grace. In order to obtain sanctifying grace, it is necessary to have the proper dispositions for justification; that is, true divine faith **in at least the necessary truths of salvation**, confident hope in the divine Savior, sincere sorrow for sin, together with the firm purpose of doing all that God has commanded, etc. **Now, these supernatural acts of faith, hope, charity, contrition, etc., which prepare the soul for receiving sanctifying grace, can never be supplied by invincible ignorance; and if invincible ignorance cannot supply the preparation for receiving sanctifying grace, much less can it bestow sanctifying grace itself. 'Invincible ignorance,' says St. Thomas, 'is a punishment for sin.'** (De, Infid. Q. x., art. 1).

All the people who die in cultures which have never been penetrated by the Gospel go to Hell for sins against the natural law and the other grave sins which they commit – which bad will and failure to cooperate with God's grace is the reason He does not reveal the Gospel to them. The First Vatican Council defined infallibly, based on Romans 1, that the one true God can be known with certitude by the things which have been made, and by the natural light of human reason.

St. Paul, *Romans 1:18-20*: "For the wrath of God is revealed from Heaven against all ungodliness and injustice of those men that detain the truth of God in injustice: Because that which is known of God is manifest in them. For God hath manifested it to them. **For the invisible things of him, from the creation of the world, are clearly seen, being understood by the things that are made; his eternal power also, and divinity: so that they are inexcusable.**"

Everyone can know with certainty that there is a supreme spiritual being, Who is the One True God and the Creator of the world and all that it contains. Everyone knows that God is not something that they have carved out of wood or jade or stone. They know that God is not the tree that they worship or the river they worship or the rock or the snake or the sacred tree frog. They know that these things aren't the Creator of the universe. Every such person knows that he is worshipping a creature rather than the Creator. They are, as St.

Paul says in verse 20, without excuse. St. Augustine explains this well in reference to persons who died ignorant of the Faith and without baptism.

St. Augustine (+428): "... **God foreknew that if they had lived and the gospel had been preached to them, they would have heard it without belief.**"

St. Thomas Aquinas, *De Veritate*, 14, A. 11, ad 1: Objection- "**It is possible that someone may be brought up in the forest, or among wolves; such a man cannot explicitly know anything about the faith.** St. Thomas replies- It is the characteristic of Divine Providence to provide every man with what is necessary for salvation... provided on his part there is no hindrance. In the case of a man who seeks good and shuns evil, by the leading of natural reason, **God would either reveal to him through internal inspiration what had to be believed, or would send some preacher of the faith to him...**"

St. Thomas Aquinas, *Sent. II, 28, Q. 1, A. 4, ad 4*: "If a man born among barbarian nations, does what he can, God Himself will show him what is necessary for salvation, either by inspiration or sending a teacher to him."

St. Thomas Aquinas, *Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2*: "**If a man should have no one to instruct him, God will show him**, unless he culpably wishes to remain where he is."

In his Encyclical Letters, dated Dec. 8, 1849; Dec.. 8, 1864; and Aug. 10, 1863, and in his Allocution on Dec. 9, 1854: Pope Pius IX. says:

"It is not without sorrow that we have learned another not less pernicious error, which has been spread in several parts of Catholic countries, and has been imbibed by many Catholics, who are of opinion that all those who are not at all members of the true Church of Christ, can be saved: Hence they often discuss the question concerning the future fate and condition of those who die without having professed the Catholic faith, and give the most frivolous reasons in support of their wicked opinion"

"We must mention and condemn again that most pernicious error, which has been imbibed by certain Catholics, who are of the opinion that those people who live in error and have not the true faith, and are separated from Catholic unity, may obtain life everlasting. Now this opinion is most contrary to Catholic faith, as is evident from the plain words of our Lord, (Matt. xviii. 17 ; Mark xvi. 16; Luke x. 16; John iii. 18) as also from the words of St. Paul, (II. Tim. iii. 11) and of St. Peter (II. Peter. ii. 1). To entertain opinions contrary to this Catholic faith is to be an impious wretch."

"We therefore again reprobate, proscribe, and condemn all and every one of these perverse opinions and doctrines, and it is our absolute will and command that all sons of the Catholic Church shall hold them as reprobated, proscribed, and condemned. It belongs to our Apostolic office to rouse your Episcopal zeal and watchfulness to do all in your power to banish from the minds of the people such impious and pernicious opinions, which lead to indifference of religion, which we behold spreading more and more, to the ruin of souls. Oppose all your energy and zeal to these errors and employ zealous priests to impugn and annihilate them, and to impress very deeply upon the minds and hearts of the faithful the great dogma of our most holy religion, that salvation can be had only in the Catholic faith. Often exhort the clergy and the faithful to give thanks to God for the great gift of the Catholic faith."

St. Augustine, *Tractate 89*, on John 15:22-23- **"What, then, does He [Jesus] mean by the words, *If I had not come and spoken unto them, they had not had sin?* [John 15:22] Was it that the Jews were without sin before Christ came to them in the flesh? Who, though he were the greatest fool, would say so?...** But when He went on to say, *But now they have no excuse for their sin*, some may be moved to inquire whether those to whom Christ neither came nor spoke, have an excuse for their sin. For if they have not, why is it said here that these had none, on the very ground that He did come and speak to them? And if they have, have they it to the extent of thereby being barred from punishment, or of receiving it in a milder degree? To these inquiries, with the Lord's help and to the best of my capacity, I reply, that such have an excuse, ***not for every one of their sins, but for this sin of not believing on Christ***, inasmuch as He came not and spoke not to them."

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio*, May 27, 1832, on no salvation outside the Church: **"Finally some of these misguided people attempt to persuade themselves and others that men are not saved only in the Catholic religion, but that even heretics may attain eternal life...** You know how zealously Our predecessors taught that article of faith which these dare to deny, namely the necessity of the Catholic faith and of unity for salvation... Omitting other appropriate passages *which are almost numberless in the writings of the Fathers*, We shall praise St. Gregory the Great who expressly testifies that **THIS IS INDEED THE TEACHING OF THE CATHOLIC CHURCH**. He says: *'The holy universal Church teaches that it is not possible to worship God truly except in her and asserts that all who are outside of her will not be saved.*'

THE DOGMA, POPE PIUS IX AND INVINCIBLE IGNORANCE

OBJECTION- What about Pope Pius IX? Isn't it true that he taught that the invincibly ignorant could be saved in two documents? What about *Singulari Quadem* and *Quanto Conficiamur Moerore*?

ANSWER- Confusion on this topic has increased as a result of a few misunderstood statements from Pope Pius IX. As we analyze these statements, **it is imperative to keep in mind that, even if Pope Pius IX had taught that the invincibly ignorant could be saved on these two occasions, it wouldn't mean that such a position is true, because they were fallible documents which could have contained error.** No pope can change or contradict dogma. Pope Honorius, who reigned in the 7th century, was, in fact, later condemned for propagating heresy, though not in his solemn capacity teaching to the universal Church, further proving how even a pope can err or teach heresy in his fallible capacity. Thus, no one, not even a pope, can change the dogma that no one who dies outside the Catholic Church, ignorant or not, can be saved. Here are some more quotes on ignorance.

Pope Benedict XV, *Humani Generis Redemptionem* (# 14), June 15, 1917:

“...‘Ignorance is the mother of all errors,’ as the Fourth Lateran Council so truthfully observes.”

The Errors of Peter Abelard, Condemned by Innocent II, July 16, 1140, #10: “That they have not sinned who being ignorant have crucified Christ, **and that whatever is done through ignorance must not be considered sin.**” - **Condemned**

The first of the documents from Pope Pius IX, frequently quoted by those who believe in salvation outside the Church, is *Singulari Quadem*, an allocution (a speech to the cardinals) given December 9, 1854:

“...those who are affected by ignorance of the true religion, if it is invincible ignorance, are not subject to any guilt in this matter before the eyes of the Lord.”

First of all, this is a speech of Pope Pius IX to the cardinals. It is not a dogmatic pronouncement, not even an encyclical, nor even an encyclical addressed to the entire Church.

But is Pope Pius IX saying that the invincibly ignorant can be justified and saved in their condition? No. Rather, he is stating that the “invincibly ignorant” will not be held

accountable for the sin of infidelity, but they will still go to Hell. Read carefully the last part of the sentence, “are not subject to any guilt IN THIS MATTER,” that is, in the matter of infidelity. St. Thomas Aquinas explains that **unbelievers who have never heard of the Gospel are damned for their other sins**, which cannot be remitted without Faith, not because of the sin of infidelity (or disbelief in the Gospel). These other sins of the unbelievers serve as the reason why God does not reveal the Gospel to them and which ultimately excludes them from salvation. If one among them, however, were truly sincere and of good will, and cooperating with the natural law, then God would send a preacher (even miraculously, if necessary) to bring the Catholic Faith and baptism to him. Pope Pius IX goes on to say in the same allocution concerning a person of good will who is invincibly ignorant:

“the gifts of heavenly grace will assuredly not be denied to those who sincerely want and pray for refreshment by the divine light...”

St. Thomas Aquinas, Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2: **“If a man should have no one to instruct him, God will show him**, unless he culpably wishes to remain where he is.”

St. Augustine, *Tractate 89*, on John 15:22-23- **“What, then, does He [Jesus] mean by the words, *If I had not come and spoken unto them, they had not had sin?* [John 15:22] Was it that the Jews were without sin before Christ came to them in the flesh? Who, though he were the greatest fool, would say so?...To these inquiries, with the Lord's help and to the best of my capacity, I reply, that such have an excuse, *not for every one of their sins, but for this sin of not believing on Christ*, inasmuch as He came not and spoke not to them.”**

Thus, Pope Pius IX was not teaching that people who are ignorant of the Catholic Faith can be saved; he was, rather, stating that such unbelievers are not damned for the matter of infidelity. The fact that all who die as ignorant non-Catholics are not saved is the affirmation of all of Catholic Tradition and all the saints, besides being the dogmatic teaching of the Catholic Church.

Pope Pius IX proceeded to speak about the invincibly ignorant again seven years later in his encyclical *Quanto Conficiamur Moerore*, August 10, 1863. *Quanto Conficiamur Moerore* does not meet the requirements for infallibility; it is addressed only to the cardinals and bishops of Italy.

Pope Pius IX, *Quanto Conficiamur Moerore*: “And here, beloved Sons and Venerable Brothers, **We should mention again and censure a very grave error in which some Catholics are unhappily engaged, who believe that men living in error, and separated from the true faith and from Catholic unity, can attain eternal life.** Indeed, this is certainly quite contrary to Catholic teaching. It is known to us and to you that they who labor in invincible ignorance of our most holy religion AND WHO ZEALOUSLY KEEPING THE NATURAL LAW AND ITS PRECEPTS ENGRAVED IN THE HEARTS OF ALL BY GOD, AND BEING READY TO OBEY GOD, LIVE AN HONEST AND UPRIGHT LIFE, can, by the OPERATING POWER OF DIVINE LIGHT AND GRACE, attain eternal life since God...will by no means suffer anyone to be punished with eternal torment who has not the guilt of deliberate sin.”

First, notice that Pope Pius IX specifically condemns the idea that a man “living in error and separated from the true Faith” can be saved. What, may I ask, is the idea of salvation for the “invincibly ignorant”? Why, of course, it is the idea that a man living in error and separated from the true Faith can be saved. So, the very concept of salvation for the “invincibly ignorant” is condemned as QUITE CONTRARY TO CATHOLIC TEACHING in this very document of Pope Pius IX.

Second, notice again that Pope Pius IX does not say anywhere that the invincibly ignorant can be saved where they are. Rather, he is reiterating that the ignorant, if they cooperate with God’s grace, keep the natural law and respond to God’s call, they can by God’s “operating power of divine light and grace” [being enlightened by the truth of the Gospel] attain eternal life, since God will certainly bring all of his elect to the knowledge of the truth and into the Church by baptism. **According to the specific definition of Sacred Scripture, “divine light” is the Gospel truth of Jesus Christ** (the Catholic Faith) which removes the ignorant from darkness.

Ephesians 5:8 “For **you were heretofore darkness, but now light in the Lord.** Walk then as children of the light.”

1 Thess. 5:4-5 “But you, **brethren [believers]**, are not in darkness... For all **you are the children of the light.**”

So, we must not interpret Pius IX’s words in *Quanto Conficiamur Moerore* about the good-willed ignorant being saved by receiving “divine light and grace” contrary to their clear scriptural and Traditional meaning, which is that divine light and grace is received by hearing of the Gospel, believing it and being baptized. Thus, in *Quanto Conficiamur Moerore*, Pius IX is saying that the good-willed, sincere person who is ignorant of the Faith

will be “illuminated” by receiving the “divine light” (hearing the Gospel) and will enter the Catholic Church so that he can be saved.

I realize that Pope Pius IX was not nearly as clear as he could have been in the second half of *Quanto Conficiamur Moerore*. The heretics have had a field day with it, because they think that they can exploit its wording to favor their heresy that there is salvation outside the Church. If Pope Pius IX had repeated in a strong way the previous definitions of the popes, without any ambiguous language, he would have avoided the danger of modernists *misinterpreting* his words. This is a shame because almost all of his statements on this topic do very clearly affirm Church dogma without any ambiguity that heretics can jump on.

Pope Pius IX, *Nostis et Nobiscum* (# 10), Dec. 8, 1849: “In particular, **ensure that the faithful are deeply and thoroughly convinced of the truth of the doctrine that the Catholic faith is necessary for attaining salvation.** (This doctrine, received from Christ and emphasized by the Fathers and Councils, is also contained in the formulae of the profession of faith used by Latin, Greek and Oriental Catholics).”

Pope Pius IX, *Ubi primum* (# 10), June 17, 1847: “**For ‘there is one universal Church outside of which no one at all is saved;** it contains regular and secular prelates along with those under their jurisdiction, **who all profess one Lord, one faith and one baptism.**”

Pope Pius IX- *Syllabus of Modern Errors*- Proposition 16, Dec. 8, 1854: “Man may, in the observance of any religion whatever, find the way of eternal salvation, and arrive at eternal salvation.” – **Condemned**

Notice again that the concept of salvation for the “invincibly ignorant” is condemned here. The concept of salvation for the “invincibly ignorant,” as it is held by almost everyone who holds it today, is that some men – including those who observe non-Catholic religions – can find and arrive at salvation in these religions because they are “without fault of their own.” But this is heretical and condemned by Pius IX’s own Syllabus of Errors above.

SALVATION FOR THE “INVINCIBLY IGNORANT” REDUCED TO ITS ABSURD PRINCIPLE

Invincible ignorance becomes a destructive heresy, obliterating the necessity of the catholic faith all over the world. The theory that “invincible ignorance” saves can also be refuted by reducing it to its absurd principle, which is this: If being ignorant of the Savior could render one worthy of salvation, then Catholics are actually doing non-Christians a disservice in preaching Jesus Christ to them. St. Paul, St. Vincent Ferrer, St. Francis Xavier, Fr. Pierre De Smet, the North American Martyrs and the other countless heroic missionaries in Church history, who suffered mind-boggling hardships to preach the Gospel to the ignorant pagans, *were simply making these people more culpable and more guilty before God*, according to the modern heresy of salvation for the “invincibly ignorant.” If the missionaries had just stayed home, according to the invincible ignorance heresy, the sincere pagans could have been saved for never having heard of Christ through *no fault of their own*. But by making the effort to preach Christ to them, as the missionaries did, they were – according to the invincible ignorance heresy – rendering these persons *without excuse* if they failed to live up to the obligations of the Gospel or rejected it altogether. Thus, preaching the Gospel to the non-Christians, according to the heretical “invincible ignorance” theory, puts the pagans in a situation in which it is more likely that they are going to be damned. Thus, the modern heresy of salvation by being “invincibly ignorant” actually makes preaching to the pagans *counterproductive* for the salvation of souls. But such a notion is absurd, of course, and proves the illogical and false nature of the invincible ignorance heresy.

But, in fact, the heresy has gotten so bad today in the time of the Great Apostasy in which we live that most “Catholics” today readily profess that pagans, Jews, Buddhists, etc. who know of the Gospel *and reject it* can also be saved by “invincible ignorance.” But this is only the necessary result of the invincible ignorance heresy; for if pagans who’ve never heard of Christ can be saved “in good faith,” then pagans who reject Christ could also be in good faith too, for how much does one have to hear to lose his “invincible ignorance”? Once one strays from the principle – that is to say, once one rejects the divinely revealed truth – that *all who die as pagans are definitely lost without exception* (Pope Eugene IV, *de fide*), the clear cut lines of demarcation are rejected, and a gray area necessarily takes over, a gray area according to which *one cannot possibly know or set limits on who is possibly in good faith and who is not*.

Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (# 13), Aug. 15, 1832: “With the admonition of the apostle that ‘there is one God, one faith, one baptism’ (Eph. 4:5) **may those fear who contrive the notion that the safe harbor of salvation is open to persons of any religion whatever**. They should consider the testimony of Christ Himself that ‘those who are not with Christ are against Him,’ (Lk. 11:23) and that they disperse unhappily who do not gather with Him. **Therefore, ‘without a**

doubt, they will perish forever, unless they hold the Catholic faith whole and inviolate” (Athanasian Creed).

GIFTS, DONATIONS AND WILLS

Catholics should neither will things nor give gifts/donations to those who are heretics or non-Catholics. This would include those who profess to be traditional Catholics, but don't hold the correct positions. Well, here are some interesting canons we've recently come across in study. They come from the regional councils in Africa around the year 419 A.D. They inculcate the same ancient Christian concept:

Canons of the African Code, 419 A.D., Canon 22: “And that to those who are not Catholic Christians, even if they be blood relations, **neither bishops nor clergymen shall give anything at all by way of donation of their possessions.**”

Canons of the African Code, 419 A.D., Canon 81: “It was ordained that **if any bishop should prefer to his Church strangers to blood relationship with him, or his heretical relatives, or pagans as his heirs**, he shall be anathematized even after his death...”

ABOUT RECEIVING THE SACRAMENTS FROM HERETICS AND PRAYER IN COMMUNION WITH HERETICS

(For our most recent article refuting Peter and Michael Dimond's lies and dishonesties on receiving sacraments from heretics in the debate with us, and on their website, "Sacraments from Undeclared Heretics Debate" – The Important Quotes, [CLICK HERE.](#))

(Also see [the unanimous consent of the Fathers condemns being in religious communion with heretics and forbids receiving the sacraments from them.](#))

PREFACE

This article will not refute the concept of whether validly ordained (but heretical or schismatical priests) consecrate the sacraments validly – for they do – but will rather deal with whether one may approach such priests for the sacraments. Some people claim that one may approach heretical (but validly ordained) priests for the sacraments of the Eucharist and Confession licitly and without sin. This concept however is totally false and will be thoroughly refuted in this article. (It must also be pointed out that while the validly ordained but heretical priests can consecrate most of the sacraments validly, they nevertheless cannot validly administer the sacraments of confession (Penance, Extreme Unction etc.) since they cannot give an absolution in these sacraments since they are lacking jurisdiction, which is required for the validity of these sacraments, and which they have not since they are heretics and outside the Church. See [COUNCIL OF TRENT TEACHES THAT HERETICS CANNOT GIVE AN ABSOLUTION IN CONFESSION](#); and [ST. THOMAS TEACHES THAT HERETICS CANNOT GIVE AN ABSOLUTION IN CONFESSION.](#))

Important to understand here is **that a heretical or schismatical priest** consecrate these *other* sacraments validly – **but illicitly** – and sins mortally every time he confect these sacraments. Also everyone that knowingly approach a heretical or schismatical priest for the sacraments, receives them illicitly and sins mortally every time he approach these sacraments (unless ignorance excuse him).

The Catholic Encyclopedia, Vol. 13; "Sacraments" (1912): "The care of all those sacred rites has been given to the Church of Christ. Heretical or schismatical ministers can administer the sacraments validly if they have valid Orders, but their ministrations are sinful (see Billot, op. cit., thesis 16). Good faith would excuse the recipients from sin [that is, only if they didn't know it was heretics they approached or that it was wrong to approach them.]"

The priest consecrates validly because of his valid ordination to the priesthood; he consecrates illicitly because of his heresy or schism.

The Catholic Encyclopedia, Vol. 13; "Sacraments" (1912): "For administering Baptism validly no special ordination is required. Any one, even a pagan, can baptize, provided that he use the proper matter and pronounce the words of the essential form, with the intention of doing what the Church does (Decr. pro Armen., Denzinger-Bannwart, 696). Only bishops, priests, and in some cases, deacons may confer Baptism solemnly. It is now held as certain that in Matrimony the contracting parties are the ministers of the sacrament, because they make the contract and the sacrament is a contract raised by Christ to the dignity of a sacrament (cf. Leo XIII, Encyclical "Arcanum", 10 Febr., 1880). For the validity of the other five sacraments the minister must be duly ordained. The Council of Trent anathematized those who said that all Christians could administer all the sacraments (Sess. VII, can.10). Only bishops can confer Sacred Orders (Council of Trent, sess. XXIII, can.7). Ordinarily only a bishop can give Confirmation. The priestly Order is required for the valid administration of Penance and Extreme Unction (Conc. Trid., sess. XIV, can.10, can.4). As to the Eucharist, those only who have priestly Orders can consecrate, i.e. change bread and wine into the Body and Blood of Christ."

It should be stressed, of course, that all ordinations which has taken place in antipope Paul VI's new rite of "Holy Orders" of bishops, priests and deacons are invalid, since they have deviated from the traditional formula of consecration. This means that all ordinations which have occurred after 1968 in Paul VI's new rite of "Holy" Orders are invalid. This means that almost all the priests in the new Vatican II religion are invalidly ordained and never consecrate the sacraments either validly or licitly. Priests in the New Vatican II religion, however, who was ordained before 1968 and Paul VI's new rite of ordination, are still valid priests and consecrates these sacraments validly (but illicitly) if they use the traditional formula (correct wording) of confecting these Sacraments. Some argue that even these heretical or apostate priests may be approached for the sacraments licitly. This, however, is completely false and will be thoroughly refuted in this article.

[If you want to learn more about the invalidity of Vatican II, the New Mass, and Paul VI's new rite of ordination, consult this page:

<http://www.catholic-saints.net/new-mass-vs-traditional-mass/>

THE BIBLICAL BASIS FOR AVOIDING HERETICS

Now, the doctrine that people can never pray in communion with heretics, receive the sacraments from heretics or enter their churches, are taught from the beginning of the Church, and its foundation is of course from the Bible.

Titus 3:10:- “A man that is a heretic, after the first and second admonition, avoid.”

The infallible word of God commands us to avoid a heretic after the first and second admonition.

2 John 1:9-10:- “Whosoever revolteth, and continueth not in the doctrine of Christ, hath not God. He that continueth in the doctrine, the same hath both the Father and the Son. If any man come to you, and bring not this doctrine, receive him not into the house nor say to him, God speed you. For he that saith unto him, God speed you, **communicateth** with his wicked works.”

This bible verse makes it crystal clear that those who have dealings with heretics or schismatics, “**communicateth with his wicked works.**” This means that those who have dealings with heretics have a part of and share in their sins.

However, there is **one** exception to this doctrine of receiving the Sacraments from heretics. This specific canon from the *Council of Florence* deals with the sacrament of baptism. The Catholic Church will always make it clear when there is an exception to a doctrine.

Pope Eugene IV, Council of Florence, “Exultate Deo,” 1439: “In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a **heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.” (Denz. 696)**

This exception on baptism is really necessary since no man can ever be saved or by any other means enter into the bosom and unity of the Church without the sacrament of baptism. This, of course, is another proof of the explicit necessity for all to be baptized in order to be saved.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, *ex cathedra*: “If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema.”

Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, “Exultate Deo,” Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: “Holy baptism, which is the gateway to the spiritual life,

holds the first place among all the sacraments; through it we are made members of Christ and of the body of the Church. And since death entered the universe through the first man, ‘unless we are born again of water and the Spirit, we cannot,’ as the Truth says, ‘enter into the kingdom of heaven’ [John 3:5]. The matter of this sacrament is real and natural water.”

The Church made this specific exception in regard to heretics since everyone - young as well as old - must receive the water of regeneration to be saved. However, the words of Pope Eugene IV, in the Council of Florence, do not allow a person to receive the sacrament of Baptism from heretics in all cases, but only in an extreme necessity. One example would be when the danger of death is imminent, and the person in question might risk dying without the sacrament of baptism. (This exception would also of course be valid if you don't know any Catholics in your area and need baptism. If you have no Catholic friends or family members and need baptism you may be baptized by a heretic as fast as possible. See [Baptism; the Steps to Convert to the Traditional Catholic Faith; the Steps for Those Leaving the New Mass; and Conditional Baptism](#)). In such a situation, as described above, however, **“not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.”** And so, it is clear why God made this exception through the Pope. Again, when there are exceptions, it will always be mentioned and made clear.

The point being made, one will not, however, find any exceptions regarding any other of the sacraments in regard to heretics or schismatics. According to the teachings of the Church, heretics and schismatics must be avoided under pain of mortal sin. You may thus not have friendly relations with them, e.g., playing sports together, or doing other activities like this, or even meet with them as one would meet with a real Catholic friend. The only exception to this would be if you're trying to convert a heretic or an unbeliever. In such a case you can meet with him, play sports with him and talk with him. However, if your intention is wrong and you know that you keep contact with atheists or heretics for the wrong reasons, and not for the purpose of really converting them (or even if your intention is right but the sinner, heretic or schismatic is obstinate and non-convertible and refuses to listen), as all too often happens with heretical family members, then you must cease all contact with them. For doing otherwise might be the cause of your eternal destruction. How many people have not forfeited God to please other men more? How many have not lost God because they spent too much time trying to help others whilst overlooking themselves? "Beware of men", Jesus Christ warns (Matthew 10:17). Catholics must realize that few are Saved; most adult Catholics are damned. Not even Jesus Christ, who is God, could convert all the hardened Jews.

AGAINST HERETICS AND PRAYING IN COMMUNION WITH HERETICS

Catholics are explicitly forbidden to knowingly pray in communion with heretics or receive the sacraments from them as Pope Leo X and the following dogmatic Councils makes clear. These quotations, of course, also condemn the Vatican II sect's false ecumenism, as well as their false prayer meetings or gatherings with the false religions of the world.

Pope Leo X, *Fifth Lateran Council, Session 8 and 9, ex cathedra*: “And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith.

“...**All false Christians** and those with evil sentiments towards the faith, of whatever race or nation they may be, **as well as heretics and those stained with some taint of heresy**, or Judaizers, **are to be totally excluded from the company of Christ's faithful** and expelled from any position, especially from the Roman curia, and punished with an appropriate penalty...”

The Pope just said infallibly that **all heretics should be avoided in every way**. Note that you can only know that someone is a heretic if *you yourself have obtained this knowledge of the person in question*. Thus, if you ***know*** your priest to be a heretic, you are obliged to **avoid him in every way**, and may not approach him for the sacraments. The same authoritative language can be seen in Pope Vigilius ex cathedra decree from the Second Council of Constantinople.

Pope Vigilius, *Second Council of Constantinople, 553, ex cathedra*: “**The heretic, even though he has not been condemned formally by any individual, in reality brings anathema on himself, having cut himself off from the way of truth by his heresy**. What reply can such people make to the Apostle when he writes: ***As for someone who is factious, after admonishing him once or twice, have nothing more to do with him, knowing that such a person is perverted and sinful; he is self-condemned (Titus 3:10).***”

Question: Does this mean that I cannot live with my heretical parents, even though I've tried to convert them?

Answer: Of course not. All it means is that you cannot unite yourself with heretics purposely (outside of what the Church approves of), or be friends with them, or be in religious communion with them. That's what's condemned here. The Pope is *not* condemning those who, in a necessity, live with a heretic, who are married with a heretic (so long as the Church has approved of it), who buys food or do business with heretics, or who work under a heretic or take orders from him, etc.

Moving on:

III Council of Constantinople, 680-681: “If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion [excommunicated]. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion [excommunicated].”

The Third Council of Constantinople just defined infallibly that any person who prays in communion with heretics are to be excommunicated and refused communion for praying with other heretics. Now let's look at some other quotes:

Council of Laodicea, 4th century, (#Canon 6): “No one shall pray in common with heretics and schismatics... It is not permitted to heretics to enter the house of God while they continue in heresy.”

Council of Carthage: “One must neither pray nor sing psalms with heretics, and whoever shall communicate with those who are cut off from the communion of the Church, whether clergy or layman: let him be excommunicated.”

Pope Pius IX, Sept. 16, 1864, *letter to the English Episcopate* (CH 254): “That Christians and ecclesiastics should pray for Christian unity under the direction of heretics and, what is worse, according to an intention which is radically impregnated and vitiated with heresy, is absolutely impossible to tolerate!”

1917 Code of Canon Law, Canon 823: “Mass may not be said in churches of heretics or schismatics, even though they were in the past properly consecrated or blessed.”

1917 Code of Canon Law, Canon 1258.1: “It is unlawful for the faithful to assist in any active manner, or to take part in the sacred services of non-Catholics.”

Pope Pius XI, *Mortalium animos* (# 10): “So, Venerable Brethren, it is clear why this Apostolic See has never allowed its subjects to take part in the assemblies of non-Catholics: for the union of Christians can only be promoted by promoting the return to the one true Church of Christ of those who are separated from it, for in the past they have unhappily left it. To the one true Church of Christ, we say, which is visible to all, and which is to remain, according to the will of its Author, exactly the same as He instituted it.”

Pope Pius VI, *Charitas Quae*, April 13, 1791: “31... Keep away from all intruders, whether called archbishops, bishops, or parish priests; do not hold communion with them especially in divine worship.”

For people then to claim (in spite of all the quotations above saying otherwise) that one may pray at heretical churches or receive the sacraments from them or that an assembly presided over by heretics or an assembly that prays in communion with other heretics, *to somehow be the Church of God or the Church of Catholics*, is simply to deny God’s revealed infallible truth.

ST. THOMAS AGAINST COMMUNION WITH HERETICS

Now, let’s look at what St. Thomas has to say about heretics.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Tertia Pars, Question 82, Art. 9*: “I answer that, As was said above, heretical, schismatical, excommunicate, or even sinful priests, although they have the power to consecrate the Eucharist, yet they do not make a proper use of it; on the contrary, they sin by using it. But whoever communicates with another who is in sin, becomes a sharer in his sin.”

First, I want to make clear that the second part of this quotation from St. Thomas (which is taken out of context by certain individuals) will be dealt with shortly in the *major objections section*. However, St. Thomas is clearly teaching (in agreement with the Popes) that the people who knowingly attend the churches of heretics, schismatics, or even sinful (excommunicated) priests, become a sharer in their sin. And although one may approach a sinful priest licitly until the Church has made Her sentence on him, one may nevertheless

not approach a priest who is a notorious or known heretic or schismatic, even if he's undeclared, since he is not a Catholic.

One example of a known, notorious priest that must be avoided is the following: even if a priest's heresy or schism was concealed to most people and you perhaps was the only one who knew about it after talking to him and ***you thus knew him to be a heretic***, then you must avoid him as a heretic and may not approach him for the sacraments. If, however, you would culpably or knowingly choose to go to such a heretical priest, then you are actually helping in this priest's wicked and sinful deeds since you, by receiving the sacraments from him, are helping him to commit mortal sins and sacrileges against our Lord; and since you, by showing external communion with him, profess to everyone present that you have the same faith as he do. (And by the way, most if not all heretical priests today are not merely occult heretics but are in fact known as heretics to the people who uphold all (or most) dogmas, i.e., no baptism of desire, no salvation outside the Church at all). A priest who is a heretic or schismatic sins mortally when using the sacraments, and thus draws down on his own head and those he deceive an eternal flame of fire that will never be extinguished. So then, by entering the "Churches" of heretics you are clearly showing to everyone present that you are in communion with this person and that you agree with his heresies. That should be absolutely clear to any honest person.

IMPOSING OR NOT

Some will object to this by saying: "I can go to a heretical (but validly ordained) priest licitly for the mass and the sacraments as long as he isn't imposing about his heresy or preach heresy from the pulpit."

Answer: It does not matter whether the priest is imposing about his heresy or whether he preaches it from the pulpit, as some deceived people believe. For tell me, dear reader. Is someone who is a heretic a member of the Church even if he does not preach his heresy from the pulpit or are imposing about it? What about a "Pope" who was to become a heretic, but wasn't imposing about his heresies; would you consider him as the Pope or go to him for the sacraments? According to these people, this heretical "pope" must be a valid pope, or at least a person that one can approach licitly for the sacraments, as long as he isn't imposing about his heresies... But is this really so? Who would ever claim such nonsense? No, in truth, you would answer that he would not be a member of the Church, since all heretics are separated from the Church, and that he thus would consecrate the sacraments illicitly. Thus, the same logic then follows here with heretical priests, whether they are imposing or not, or whether they preach heresy from the pulpit or not. **They are**

all to be avoided as odious heretics that undermine the Catholic Faith. (Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*)

And if you don't agree with this, then why don't you go to the apostate Benedict XVI and receive the sacraments from him? He's not any better than any of the other heretical priests you approach for the sacraments! In fact, they are just as bad as he is, they even hold to the same heresies as he do, and most of them even accept him as the pope and as head of the Catholic Church! We are not allowed to choose which heretics we can approach, as if some heretics should be tolerated. This is totally unscriptural, and contradicts numerous Catholic teachings.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "... can it be lawful for anyone to reject any one of those truths without by the very fact falling into heresy? – without separating himself from the Church? – without repudiating in one sweeping act the whole of Christian teaching? For such is the nature of faith that nothing can be more absurd than to accept some things and reject others... **But he who dissents even in one point from divinely revealed truth absolutely rejects all faith**, since he thereby refuses to honor God as the supreme truth and the *formal motive of faith*.”

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

IMPOSING – A TERM INVENTED BY HERETICS

Imposing is a term some people have invented for themselves to justify their going to different priests (that they know are heretics) for the sacraments and to hear mass from them. Well, the problem with this thinking isn't that they are unaware of the fact that the priest is a heretic... but that they in fact are fully aware of this, yet make up excuses to go to him. But has there ever been a dogma that declares anything even close to this? Can anything even be cited to give such an indication? Of course not! You will not find any Church teaching that says so! To invent one's own doctrines to justify one's own mortal sin in receiving the sacraments illicitly, and then to teach others to do the same, is really outrageous and scandalous to say the least! These people have no shame! Whether a priest

is imposing his heresies on other people or not has nothing to do with whether the priest becomes a notorious heretic, as St. Robert Bellarmine clearly shows:

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple, and condemn him as a heretic.**”

The point is: what Catholic dogma says that one may knowingly approach a heretical priest for the sacraments (except for the sacrament of baptism in case of necessity)? Not a single dogma have been given thus far that have indicated this; (the *Fourth Lateran Council*, taken out of context, will be dealt with shortly). We would gladly change our position if someone proved to us with Catholic dogma that their position was true. However, this is not the case and no such dogmatic proof has ever been presented. Only **fallible** saints (*taken out of context*) and **fallible** theologians can be quoted, which then reveals that their position is weak and wavering and that it is lacking a good Catholic foundation. Is this what we are to build our Faith on; namely, saints and theologians, and in view of all the dogmas and reasoning, deny what has been put before our eyes? Isn't this exactly what the believers in baptism of blood/desire do as well? Do they not obstinately cling to fallible saints and theologians instead of the infallible dogmas? And are they not condemned for this exact behavior, maybe even from you? Why then do you act precisely in the same way here? If you can't prove your case with Catholic dogma, then you should not obstinately defend it or hold to it as true!

Besides, how can a person claim to believe in the Lord Jesus when he without compromise - even knowingly and willfully - approach a priest whom he knows reject the necessity of believing in Him, or any of His words? Do you really love Jesus and believe in Him, or do you just say you do? Are mass attendance and illicit sacraments more important to you than Jesus Christ and the Faith itself? For by the external deed you show to other people and to Our Lord that you have no problem to approach a priest who rejects Him! Apostates, heretics, and schismatics, crucify Our Lord a second time when they presume to consecrate these sacraments, and you are helping in this deed by going to them!

Neither can you preserve your faith or please God if you approach heretical priests, as Pope Pius IX makes clear: **“For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God.”**

And you become a sharer in the heretical priest's sin as St Thomas says: “As was said above, **heretical, schismatical, excommunicate**, or even sinful priests,

although they have the power to consecrate the Eucharist, yet they do not make a proper use of it; on the contrary, they sin by using it. But whoever communicates with another who is in sin, becomes a sharer in his sin.”

NOTORIOUS OR NOT

Some people also falsely claim that one factor which determines if a priest is to become a heretic that must be *avoided* for communion, is determined by the fact of his notoriety, or how many other people actually are aware of the priest’s heretical position, or if his heresies or sins (of which they are not always so clear to define what constitutes notorious heresy, and which they determine for themselves when it suits their purpose) are notorious. They claim this by asserting that only certain heresies can be classified as notorious (of which denying the necessity of believing in Jesus Christ for salvation [or obstinate denial of almost any other dogma] is not included in this category, according to them! which essentially means that no priest can ever be considered as notorious (isn’t that an amazingly convenient position that they have come up with?) and that notoriety is determined by the fact if it is well known, and that if only a *few* people are aware of the priest’s heretical position, then the priest must not be a notoriously heretical priest that thus one may approach for the Sacraments.

Thus they reason, for according to them, only a notorious heretic must be avoided; and if the priest isn’t obviously known to ‘everyone’ (or most people)—or if his heresy doesn’t fit their virtually non-existent category of notoriety—***he must therefore not be a notorious heretic and can thus be approached for the sacraments.*** However, they fail to realize that the priest in question may already have revealed his heresy and obstinacy and bad will to anyone who have made the true position known to him.

What determines if a priest must be avoided for communion is *not* decided by the fact how many others are actually aware of him being a heretic or if he is only guilty of certain specific heresies. This is so since the priest by being a heretic, whatever heresy he may hold, have already severed himself from the Church and communion, and because the whole of Heaven (The Holy Trinity, The Blessed Virgin and all the Angels and the Saints) also have pronounced judgment on him. Are we then (in spite of these facts), to profess external communion with him who have severed himself from the Church, and whom God already have condemned? (If the priest converts, of course, the condemnation turns into mercy.)

Obviously then, the factor which determines if someone is to be avoided for communion is what **you** can know about the said person in question. It is not determined by what others decide or understand about him or by the fact of how many others actually are aware of him being a heretic. **You** will not be judged to hell for what others knew or didn't know about. **You** will, however, be judged to hell for what **you knew about**; what **you did not care to know about**, and what **you failed to do when you had obtained this knowledge!**

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts; but when they see that someone is a heretic by his external works, they judge him to be a heretic pure and simple, and condemn him as a heretic.**"

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441: "**Therefore the Holy Roman Church condemns, reprovcs, anathematizes and declares to be outside the Body of Christ, which is the Church, whoever holds opposing or contrary views.**"

And if you don't agree with this, then you must hold to the opinion that one could have approached the ultra-heretical antipope from hell, *Paul VI, for the sacraments*, even if we knew him to be a heretical antipope and even if we had obtained knowledge beforehand on what he would (try) do to the Church (*according to the logic of the heretics*) if only a few people were aware of him being a heretic and if only a few people knew about his evil intentions, or if his heresies would not be considered as *notorious*. Yes, according to this false position, (the illogical position of the heretics), one could even have approached him for the sacraments when he had started to put all these heresies into practice.

So when Paul VI was undermining and trying to destroy the faith in the hearts of the people as much as a heretic could possibly have done in a lifetime, i.e., by approving and putting into practice all the heresies of the Second Vatican Council; by changing the Traditional Mass into a New invalid Mass; by changing the Rites of Holy Orders (thus making all Vatican II priests and bishops invalidly ordained); by abolishing the index of forbidden books (which reveals his true intention, to spread heresy and lies); and by allowing contraception or NFP, etc, etc... then, in spite of all these facts, if only few people knew him to be a heretic or if he was not considered notorious, one could have approached him for the Sacraments... This is the inescapable and illogical conclusion of the heretics' reasoning, but none, however, would ever dare admit to it!

But if your position is the true Catholic position: namely, that one couldn't have approached Paul VI or any other heretic like him for the Sacraments, then you must also

hold the position that one cannot approach other heretical priests for the sacraments of Confession and the Eucharist, that one personally knows are heretical. You cannot pick and choose what heretics to go to. All heretics are outside the Church. Therefore, all heretics must be avoided.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

POPE PIUS IX AGAINST HERETICS

Pope Pius IX, "*Graves Ac Diuturnae*," 1875, (# 4): "You should remind them to beware of these treacherous enemies of the flock of Christ and their poisoned foods. **THEY SHOULD TOTALLY SHUN THEIR RELIGIOUS CELEBRATIONS, THEIR BUILDINGS, AND THEIR CHAIRS OF PESTILENCE WHICH THEY HAVE WITH IMPUNITY ESTABLISHED TO TRANSMIT THE SACRED TEACHINGS. THEY SHOULD SHUN THEIR WRITINGS AND ALL CONTACT WITH THEM. THEY SHOULD NOT HAVE ANY DEALINGS OR MEETINGS WITH USURPING PRIESTS AND APOSTATES FROM THE FAITH who dare to exercise the duties of an ecclesiastical minister without possessing a legitimate mission or any jurisdiction. They should avoid them as strangers and thieves who come only to steal, slay, and destroy. For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God, as well as action calculated to achieve the goal of faith, that is the salvation of their souls, by following the straight road of justice.**"

Can it be any clearer than that? We "**SHOULD NOT HAVE ANY DEALINGS OR MEETINGS WITH USURPING PRIESTS AND APOSTATES FROM THE FAITH who dare to exercise the duties of an ecclesiastical minister without possessing a legitimate mission or any jurisdiction...**" we "**should avoid them as strangers and thieves who come only to steal, slay, and destroy.**" and "**THEY SHOULD TOTALLY SHUN THEIR RELIGIOUS CELEBRATIONS, THEIR BUILDINGS, AND THEIR CHAIRS OF PESTILENCE WHICH THEY HAVE WITH IMPUNITY ESTABLISHED TO TRANSMIT THE SACRED TEACHINGS. THEY SHOULD SHUN THEIR WRITINGS AND ALL CONTACT WITH THEM**"

Further commenting on the absolute, undeniable words of Pope Pius IX above isn't really necessary for an honest soul.

But why must heretics be totally avoided, you may ask? Pope Pius IX answers this too: **“For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God...”** Pope Pius IX says that your faith will be destroyed by going to heretics and that you cannot please God by doing this. How clear does it have to get? Thus, you may never approach your apostate or heretical Novus Ordo priest or your heretical and schismatical traditional “Catholic” priest, or any other heretical or schismatical priest of that sort for Confession or the Eucharist. For almost all of them, without exception, deny the necessity of believing in our Lord Jesus Christ by granting salvation to people who do not even believe in Him. Most of them also obstinately deny various dogmas of the Church when it is presented to them!

FALLIBLE VS INFALLIBLE

Heretics simply refuse to follow the teachings of the Church on these matters, but rather follow wrong and fallible statements of certain theologians or saints. Many of these saints and theologians do not even agree with their position. Yet, these heretics twist their words to fit their own heretical belief system (more on this later).

The point is: If we were to decide what constitutes the Catholic faith based on fallible saints or theologians, then we could as well deny the immaculate conception of Mary, we could believe that all unbaptized Children who die before the age of reason burns in the fires of hell, we could believe in the theory of baptism of desire and blood, etc. All these opinions, in fact, seems convincing and true in view of the respected saints and theologians, who have held these positions and taught it (which is the cause of so many believing in it), in spite of Catholic dogma saying otherwise.

However, be it the opinion of a *theologian* or a *saint* (or even both), it really holds no weight at all in comparison with infallible Catholic dogma. Real Catholics (not fake Catholics) base their Faith on infallible Catholic dogma, and not on the opinions of saints or theologians. That should be clear to anyone. When people stop believing in the infallible Magisterium of the Church and instead choose to base their faith solely on the theories of saints and theologians (or even on themselves and what they deem to be of the faith), then one knows that their case is doomed, and that their position is not the Catholic one.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, *ex cathedra*: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also Jews or **heretics and schismatics**, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, **unless they are joined to the Church before the end of their lives.**"

As we see above, it's an infallible dogma (that one are bound to believe under pain of mortal sin) that **all heretics are outside the Church** and thus **outside** the bounds of licitly administering the sacraments. Therefore, you can **never knowingly receive the sacraments from a heretical priest (licitly) without sinning mortally** [unless ignorance excuse, such as if you didn't know it was heretics you approached or that it was wrong to approach them]. You could, however, receive them licitly from a heretic, if you were unaware of him being a heretic. This is the only exception, but this exception doesn't work if you know the priest to be a heretic or if you know the Church forbids religious communion with them.

However, if we were to say, (for the sake of argument) that it were true that one could approach a heretical priest for the sacraments without sin (which it isn't); but let's theorize that it is so that we can refute this position further. If there were any such teaching by a saint or theologian that allowed such a thing, namely, that one could approach a heretical priest for the sacraments; and even if they held such a position, (which they don't) they were still **not** talking about approaching the kind of heretical priests that exists in our day, in the Great Apostasy. Examples of this would be a priest who rejects the necessity of believing in Jesus Christ or who believes in salvation for people who even reject Christ, such as pagans, Jews and Muslims. Would anyone dare to say that this is what the theologians and saints actually believed if they had theorized that one could go to a heretical priest for the mass and the sacraments? Absolutely not! Then don't try to make it look as if they do!

Nevertheless, this is the *exact* same straw man argument the baptism of desire/blood advocates use. Don't these people just love to stress (lying through their teeth) that "*all the saints and theologians believed in baptism of desire and blood; so it must be true*", and by it trying to imply that they (the saints and theologians) also believed in salvation for pagans, Muslims and Jews; (even though, in truth, their version of baptism of desire/blood only applied to people who already believed in Jesus Christ and who were catechumens, and not pagans, Muslims and Jews). See the difference?

Why then do some people try to make it look like as though the theologians had as opinion that one could go to the worst kind of abominable, apostate or heretical priests that may ever have existed, for the sacraments? They who hold this position even make it appear as

though one are perfectly free to go to a heretic even **after** one have found out about his Christ rejecting heresy. It must also be pointed out that the only saints and theologians these people even try to quote to defend their position (of receiving the sacraments from heretics), do not even agree with their heretical position (except for *one* theologian); however, except for this one theologian (*John de Lugo*), the rest actually refutes their sacrilegious position (as we will show).

But according to these sad heretics, one can freely go to a priest who believes in universal salvation for everyone, and to a priest who obstinately defends, supports and accepts as "Pope" the most vile and abominable heretics to have ever lived in the history of the world! Yes, according to their view, one could even go to that priest after one have presented him with the proof about the *Novus Ordo Church*, *Benedict XVI* and *Vatican II*, that proves them to be heretical. Yes, one could go to him even after that priest obstinately rejected that undeniable proof you presented to him (according to their heretical logic), just as long as he isn't preaching his heresies from the pulpit or are imposing about them! Such are their words, then you can go to him. Anything goes it seems for these people, anything but Catholic sense and Catholic dogma! The bad will of these people are truly remarkable and sad.

So then, what are we to do when we have presented our priest with the information about *Benedict XVI* and *Vatican II*, and he yet obstinately adheres to *Benedict XVI* as the pope and the *Novus Ordo church* as the true Church? Are we then to avoid him as the heretic he has manifestly shown himself to be? The answer to this question is of course yes!

Titus 3:10: "A man that is a heretic, after the first and second admonition, avoid."

2 John 1:9-10: "Whosoever revolteth, and continueth not in the doctrine of Christ, hath not God. He that continueth in the doctrine, the same hath both the Father and the Son. If any man come to you, and bring not this doctrine, receive him not into the house nor say to him, God speed you. For he that saith unto him, God speed you, **communicateth** with his wicked works."

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple**, and condemn him as a heretic."

Therefore, it's both a dogmatic and biblical fact that you cannot approach any heretical priests for the mass or the sacraments.

GOD WANTS OBEDIENCE RATHER THAN SACRIFICE

God wants obedience, rather than sacrifice. In other words, if you accept heretics or reject His dogmas, all your spiritual works will be worthless in His sight.

1 Kings 15:22-23: “And Samuel said: **Doth the Lord desire holocausts and victims, and not rather that the voice of the Lord should be obeyed? For obedience is better than sacrifices**: and to hearken rather than to offer the fat of rams. **Because it is like the sin of witchcraft to rebel: and like the crime of idolatry, to refuse to obey. Forasmuch as thou hast rejected the word of the Lord, the Lord hath also rejected thee from being king.**”

If a person rejects God’s truth, he cannot please Him. To hold that one may licitly receive the sacraments from heretics, in light of all the facts, is simply to deny God.

Pope Pius VIII, *Traditi Humilitati* (#4), May 24, 1829: “Indeed this deadly idea concerning the lack of difference among religions is refuted even by the light of natural reason. We are assured of this because the various religions do not often agree among themselves. **If one is true, the other must be false; there can be no society of darkness with light**. Against these experienced sophists **the people must be taught that the profession of the Catholic faith is uniquely true**, as the apostle proclaims: **one Lord, one faith, one baptism.**”

NO COMMUNION WITH HERETICS

It is also of divine law and not only a disciplinary law that Catholics can only be in communion with other Catholics and that they may never worship with people who are heretics, schismatics, or infidels. To knowingly enter into a religious house that is heretical or schismatical is of course to profess religious unity outwardly in a way that is completely unacceptable. The scandal this provokes in the eyes of true Catholics is easy to understand. For every person that sees you entering a “church” where the priest is a heretic or schismatic, will assume that you agree with his heresy or schism. The unity of faith that must exist between people who call themselves Catholic and who worship God is one constant that can never be changed according to Catholic teaching. This is called divine law. Without the unity of faith, there is only darkness and eternal fire, as Pope Leo XIII and the following quotes makes clear:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 10), June 29, 1896: “For this reason, **as the unity of the faith is of necessity required for the unity of the Church**, inasmuch

as it is the *body of the faithful*, so also for this same unity, inasmuch as the Church is a divinely constituted society, unity of government, which effects and involves ***unity of communion, is necessary jure divino (by divine law).***”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 22): “As therefore **in the true Christian community** there is only one Body, one Spirit, one Lord, and one Baptism, so **there can be only one faith**. And therefore if a man refuse to hear the Church let him be considered – so the Lord commands – as a heathen and a publican. It follows that **those who are divided in faith or government cannot be living in the unity of such a Body**, nor can they be living the life of its one Divine Spirit.”

Pope St. Clement I, 1st Century: "**If any man shall be friendly to those with whom the Roman Pontiff is not in communion, he is in complicity with those who want to destroy the Church of God**; and, although he may seem to be with us in body, he is against us in mind and spirit, and is a much more dangerous enemy than those who are outside and are our avowed foes."

III Council of Constantinople, 680-681: "**If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion.**"

Pope Pius IX, *Etsi Multa*, #26, Nov. 21, 1873: "**Therefore, by the authority of Almighty God, We excommunicate and hold as anathema Joseph Humbert himself and all those who attempted to choose him, and who aided in his sacrilegious consecration. We additionally excommunicate whoever has adhered to them and belonging to their party has furnished help, favor, aid, or consent. We declare, proclaim, and command that they are separated from the communion of the Church. They are to be considered among those with whom all faithful Christians are forbidden by the Apostle [2 John 10-11] to associate and have social exchange to such an extent that, as he plainly states, they may not even be greeted.**"

The above quote is very relevant to our situation today in that many priests and adherents of those priests would fall under this very same condemnation. First let's learn a little history about the above condemnation of Joseph Humbert and all his adherents: "A surprisingly large number of German priests and laymen rejected the First Vatican Council's solemn teaching on the papacy. In September 1870, nearly 1,400

Germans who called themselves 'Old Catholics' signed a declaration that renounced the conciliar teaching. In September 1871, 300 delegates met in Munich to organize a new church. Unable to find a Catholic bishop who would renounce Catholic dogma and join them, the Old Catholics turned to the Jansenist Bishop Heykamp of Devetner in the Netherlands of the schismatic Little Church of Utrecht. He ordained **Father Joseph Humbert Reinkens** a bishop in August 1873."

Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875: "... **the new heretics who call themselves 'Old Catholics'... these schismatics and heretics... their wicked sect... these sons of darkness... their wicked faction... this deplorable sect... This sect overthrows the foundations of the Catholic religion, shamelessly rejects the dogmatic definitions of the Ecumenical Vatican Council, and devotes itself to the ruin of souls in so many ways. We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church.**"

Here, Pope Pius IX gives an explicit confirmation that people **must** consider heretics or schismatics to be outside the Church and that there is no need for a further declaration to decide this. But who can deny the fact that Vatican II also is a "new church", and that all the validly ordained bishops and priests left in this "new church" also would fall under the same condemnation as **Joseph Humbert**? Therefore, without a doubt, you may not approach any of the validly ordained *Novus Ordo* priests for the sacraments of Confession or the Eucharist at all, as the heretics and schismatics teach.

Another striking fact is that almost all of the validly ordained priests left in the entire world (both *traditional* "Catholic" priests and *Novus Ordo* priests alike), also reject Vatican I and papal infallibility, by obstinately denying infallible Catholic dogma. The old "Catholics" was excommunicated for this very reason, and one were not even allowed to greet them, and anyone who would adhere to them (for example, receive the sacraments from them) was to be excommunicated just like them.

"We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church." (Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875)

Therefore, without a doubt, neither may you approach any of the validly ordained traditional "Catholic" priests left in the world for the sacraments, if they obstinately deny

or reject even a single Catholic dogma or hold to even a single heresy, as Pope Leo XIII makes clear:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

CAN HERETICS HAVE AUTHORITY IN THE CHURCH?

What are the requirements for a licit reception of the sacraments? This is a very important question to understand since many claim one can receive them licitly not only from heretics, but from apostate priests as well.

The Catholic Encyclopedia. Vol. 13. "Sacraments." (1912) *Conditions for the licit reception*: (b) "For the licit reception it is also necessary to observe all that is prescribed by Divine or ecclesiastical law, e.g. as to time, place, the minister, etc. As the **Church alone has the care of the sacraments and generally her duly appointed agents alone** have the right to administer them, *except Baptism in some cases*, it is a general law that application for the sacraments should be made to worthy and duly appointed ministers."

Sadly, we have come to a point in the history of the Church where even heretics are considered by some to consecrate the Eucharist licitly **in the Church**; which means, *somehow*, that heretics are given authority in the Church. But this is of course impossible. For to give or receive the sacraments licitly, means to give or receive them by the authority and permission of the Church. Do heretics have this authority in the Catholic Church (except for the sacrament of baptism)? Do heretics confect the sacrament of Confession and the Eucharist validly or licitly with the permission and the authority of the Catholic Church? Of course not! They do not have this authority either to consecrate the Eucharist licitly, or to absolve from sins validly or licitly, as we have proved! Please look at the following dogmas of the Church carefully, and see how heretics are outside the Church of Christ.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, ex cathedra: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also Jews or **heretics and schismatics**, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire

which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives"

Here we can see that all Catholics are bound under pain of mortal sin to believe that a heretic is outside the Catholic Church. Here are some other testimonies from the Magisterium which affirm this fact.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441: "Therefore the Holy Roman Church condemns, reproves, anathematizes and **declares to be outside the Body of Christ**, which is the Church, whoever holds opposing or contrary views."

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: "For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature to **sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium.**"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

Pope Innocent III, *Eius exemplo*, Dec. 18, 1208: "By the heart we believe and by the mouth we confess the one Church, **not of heretics**, but the Holy Roman, Catholic, and Apostolic Church outside of which we believe that no one is saved."

This last solemn profession of faith by Pope Innocent III in *Eius exemplo*, demonstrates how foreign to Catholic belief - that is to say, how heretical - is the idea that a heretic can be inside the Church. Nevertheless, this is exactly the idea proposed by individuals who assert that heretics – *somehow* – have authority to licitly administer the sacraments. And since it is a dogma that a heretic cannot be inside the Church, it is a dogmatic fact (*a fact which if it were not true would render a dogma false*) that a heretic cannot have any authority in the Church.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: "it is **absurd to imagine** that he who is **outside can command in the Church.**"

Therefore, it is most certain that a heretic cannot consecrate the Eucharist licitly or administer the sacrament of Confession validly or licitly, because it is absurd to imagine that one who is outside can command in the Church.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 22), June 29, 1943: "**Actually only those are to be included as members of the Church who have been baptized and profess the true faith, and who have not been so unfortunate as to separate themselves from the unity of the Body, or been excluded by legitimate authority for grave faults committed.**"

MAJOR HERETICAL OBJECTIONS

FOURTH LATERAN COUNCIL

FIRST OBJECTION: "Pope Innocent III, in the *Fourth Lateran Council*, teaches that heretics must first be pointed out before one is bound to stop going to them for religious purposes. So there."

ANSWER TO THE FIRST OBJECTION: The perverted, out of context quote with perverted out of context commentary, as presented by the deceiving heretics:

"Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 3, On Heretics, 1215: "Moreover, we determine to subject to excommunication believers who receive, defend or support heretics [...] If however, he is a cleric, let him be deposed from every office and benefice, so that the greater the fault the greater the punishment. **If any refuse to avoid such persons AFTER THEY HAVE BEEN POINTED OUT BY THE CHURCH** [*postquam ab ecclesia denotati fuerint*], let them be punished with the sentence of excommunication until they make suitable satisfaction. Clerics should not, of course, give the sacraments of the Church to such pestilent persons nor give them a Christian burial..."

Notice the smoke and mirrors [...] where they whip out the Latin and say: "Look at this part here! Focus in on this only because if you read the whole thing you'll see we are perverting what the pope decreed when we claimed this was referring to heretics!" But now let us see the whole paragraph and let us examine what it REALLY says:

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council (Tanner Edition): "Catholics who take the cross and gird themselves up for the expulsion of heretics shall enjoy the same indulgence, and be strengthened by the same holy privilege, as is granted

to those who go to the aid of the holy Land. Moreover, we determine to subject to excommunication **believers** who receive, defend or support heretics."

Alright, the pope just said that those **believers** (not heretics) who receive defend or support heretics are to be excommunicated...

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council, continued: "We strictly ordain that if any such person, after he has been designated as excommunicated,"

Keep in mind that we are still talking about non-heretical **believers** who have been excommunicated for in some way helping a heretic.

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council, continued: "We strictly ordain that if any such person, after he has been designated as excommunicated, refuses to render satisfaction within a year, then by the law itself he shall be branded as infamous and not be admitted to public offices or councils or to elect others to the same or to give testimony. He shall be intestable, that is he shall not have the freedom to make a will nor shall succeed to an inheritance. Moreover nobody shall be compelled to answer to him on any business whatever, but he may be compelled to answer to them. If he is a judge sentences pronounced by him shall have no force and cases may not be brought before him; if an advocate, he may not be allowed to defend anyone; if a notary, documents drawn up by him shall be worthless and condemned along with their condemned author; and in similar matters we order the same to be observed. If however he is a cleric, let him be deposed from every office and benefice, so that the greater the fault the greater be the punishment. **If any refuse to avoid such persons AFTER THEY HAVE BEEN POINTED OUT BY THE CHURCH** [*postquam ab ecclesia denotati fuerint*], let them be punished with the sentence of excommunication until they make suitable satisfaction. Clerics should not, of course, give the sacraments of the Church to such pestilent persons nor give them a Christian burial..."

"*If he be a cleric,*" **a cleric who is NON-heretical and has been excommunicated for in some way helping a heretic.** Do you see how clearly they have perverted the meaning of this council? The heretics want it to speak about heretics, since it suits their purpose of going to other heretics for the sacraments, but anyone but a liar can see that it is not speaking about a heretic, but a **believer** "*who receive, defend or support heretics.*"

There are two points to look at here. The first point is that these actions of *supporting, defending or receiving heretics* aren't evil in themselves, but rather charitable if done rightly. The second point is that a believer can be in good faith regarding heretics. Helping

a heretic doesn't necessarily mean that the person agreed with the heretic or that he himself was a heretic or that he even knew he was helping a heretic. That's why the council declares these people as "*believers,*" who "*receive, defend or support heretics...*" And since there are many ways of defending, supporting and receiving heretics that doesn't necessarily involve heresy or schism, one cannot conclude (as heretics do), that one can go to undeclared (excommunicated) heretical or schismatical priests for the sacraments, that one know are heretics or schismatics, until the *Church has made Her sentence on them,* as their excuse is.

There are many examples one could give to show that a believer who receives, defends or even supports heretics isn't heretical himself:

- For can a believer *receive* a heretic into his home for the purpose of converting him? Of course he can!
- Can the same believer in good faith and charity have compassion on a heretic who doesn't have the means to financially *support* himself or his family? Absolutely! (The believer should of course, if he is aware of this person's heresy, wish to use this charity or support as a carrot or incentive in order to bring the heretic, schismatic or apostate into the Church again.)
- And can a believer be in material heresy regarding a doctrine of the Church and unknowingly, *defend* the heretical position of a heretic? Absolutely!

As we have seen, these actions by the believer were neither heretical nor schismatical but charitable (if done in good faith). A believer can thus do well towards others without understanding that he actually might do harm or give greater scandal. That is why, according to the said council, they (the supporters) are to be avoided only after they have been *pointed out by the Church,* and their true intention have been revealed. For just as a person can do these things unknowingly and in good faith, so too can a person do these things out of compassion - not only for the heretic - but for the heresy held by him as well. A person who thus have compassion with a heresy held by a heretic - rather than compassion for the heretical person - is himself also a heretic, since he agrees with his heretical position and supports it. And if a believer was to become aware that a supporter of a heretic was agreeing with his heresy or *supporting* it, then he are to avoid him as a heretic since there is no need then to await the Church's declaration to reveal the 'supporters' inner intentions. This is the reason why the Church doesn't automatically declare these people who "*receive, defend or support heretics*" – as heretics – that absolutely must be avoided "*until they have been pointed out by the Church.*"

That's why it's extremely dishonest for people to use the **Fourth Lateran Council or St. Thomas Aquinas** (next objection) as an argument for receiving communion or

confession from an obstinately heretical priest (whom you know to be a heretic) for the Council clearly doesn't teach that. In fact, it is a mortally sinful distortion of the truth taught in it!

Furthermore, it's very dishonest to pronounce *the sentence of the Church* as a basis of avoiding heretics in these times, when the Church and Her hierarchy no longer is visible or accessible for Catholics. Even those instances (like with sinful priests) where the Church would have judged normally, are today abrogated by the law or principle of *epikeia*, since there are no valid or non-heretical hierarchy in existence in the Church today. ***Epieikeia* or *Epikeia*, meaning "equity," is the name for the canonical principle that merely Church laws, a.k.a. ecclesiastical laws or disciplinary laws, can cease to bind in particular cases which were not envisioned by the lawgiver.** This term can be found in any book dealing with these subjects. This principle does not apply to dogmatic teachings of faith or morals, but laws instituted by the Church for the governance of its members. That is why we today are even forced to make these judgments about sinful priests by our own judgment and by our own authority since there are no valid Church hierarchy. Thus, when **WE** see someone hold a heretical belief, we must by our own judgment and reason, judge him to be a heretic, and avoid him as such. Again, if we have the knowledge and reason to know or spot heresy, then we are to use that knowledge; for doing otherwise would be a sin against the Faith.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: "For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature to **sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**"

It's perfectly understandable if a person lacks knowledge to detect finer or more specific heresies that people can be material "heretics" about and which doesn't entail rejecting the natural law or the essential mysteries that all must know about. However, if **you know your priest to be a heretic**, then you must avoid him as such. If you don't know that your priest is a heretic and you haven't put much effort in finding out if he is, then find out if he is; and if he isn't a heretic, then you can go to him (as long as he isn't professing external communion with other heretics, as most priests do, who holds the notorious arch heretic Benedict XVI as the "Pope"). Such a priest is to be assumed to be a heretic (even though he doesn't seem to hold to any other heresy), for the fact of him professing external communion with a notorious heretic. We assume that priest to be a heretic in the very same way we would assume as a heretic a person who enters a protestant church (who then is to be assumed to be a protestant heretic) for being in communion with other protestant heretics (even if there is a slight possibility of him being only a material heretic). Yes, there is a possibility that your priest is unaware of all the heresies that are promoted by Benedict XVI and Vatican II. In fact, there is a slight possibility that anyone who has been baptized -

whatever "Christian" church building he may enter – may be a material heretic (as long as he doesn't contradict the natural law or the essential mysteries), although this scenario is very unlikely.

However, if you would have pointed out the true position regarding Vatican II and Benedict XVI to (for example) an independent priest who seem to hold to no heresy (at least outwardly), and who are not in communion with any other heretical society, and the priest, after having been presented with the evidence, yet obstinately continued to accept Benedict XVI as the "Pope" or Vatican II and the Novus Ordo "Church" as the true Catholic Church, then his heresy would have become manifested and you would be forced to avoid him. Thus, we must both avoid the priest whom we find out to be a heretic, and the priest whom we see profess external communion with other manifest heretics. This is a truth of faith that is further taught by St. Robert Bellarmine:

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple**, and condemn him as a heretic."

We do not sin by assuming someone to be a heretic (even if absolute proof is absent) if he by his external works reveals this possibility to be true. For when we make an assumption, we do not judge anything in a conclusive way. This method of thinking is not to be applied with other happenings that may occur to man through life (or even with material heresy in regards to faithful Catholics who can and may be erring on certain finer points of Faith). We are not to assume or judge on those things without clear irrefutable evidence, since most happenings in life are neither heretical nor sinful. But notorious or external signs of heresy or schism on graver points on the other hand, are mortally sinful and separates a soul from God. Heresy kills souls!

However, to judge someone as a definitive heretic for believing in baptism of desire (for example) - would be to go too far and to judge falsely, if you first failed to ask him what he thought or knew about it. For it could very well be that he is a material heretic (*if his version of baptism of desire only concerns people or catechumens who already believe in Christ*) and not as the heretics believe, who applies it to everyone, including pagans and people who reject Christ. A person becomes a heretic or schismatic by obstinately refusing to accept a position he knows the Church teaches. Thus, if he has been presented false or non-infallible evidence against baptism of desire, and he still is uncertain, it is possible that he is a material "heretic" (as long as he does not deny the necessity of belief in Jesus Christ for salvation.) He may not have fully understood what the Church teaches on this matter, and if he is uncertain and not obstinate, he may still be a material heretic.

A priest, however, who rejects Christ, by believing in universal salvation for everyone, including pagans and people that hate or even reject Christ such as the Jews or the Muslims - such a case would of course be an obvious one - for it is of divine law that every Christian must hold the belief in Jesus Christ as essential for Salvation. The same goes for the doctrine concerning the Trinity and the Incarnation. The number of these so called priests of Satan, who holds the belief in Jesus Christ and his Church as meaningless, are almost innumerable these days. All these so called priests must of course be totally avoided and condemned, even if, perhaps, your very good "friend" tells you otherwise. For you know very well in your heart that this is true.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: "**Whoever wishes to be saved**, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity. – But **the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity...**

“But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved.”

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

And really, do the heretics think that the Catholic Church can contradict itself? They must hold to this, or be totally illogical.

WHY PEOPLE OF BAD WILL AND PRIDE ARE LEFT IN DARKNESS

Many people also don't understand why so many "good" people are left in heresy or schism, faithlessness and darkness, or why so many "good" people have never even heard of Jesus Christ - and why these "good" people would be condemned and go to Hell if they died in that state, when they are not yet heretics or schismatics (for they cannot reject what they do not yet know about)?

The answer to these questions is that God beforehand knew of these peoples rejection of the true faith even though it was never presented to them. For even though a person has never heard of the Catholic Church or Her teachings on the Eucharist, Confession, Baptism, Faith and Works unto Salvation etc, during his whole life, but that person - while reading his Bible - rejects words which clearly indicates these teachings, i.e. *"unless you eat the flesh of the Son of Man and drink His blood, you have, you have no life in you"*, or *"receive ye the Holy Ghost: Whose soever sins ye remit, they are remitted unto them; and whose soever sins ye retain, they are retained;"* then, if he read such and like words, but simply refused to believe that Jesus really could mean what he was saying, and that it was impossible that his personal interpretation was wrong, and if he was obstinate about his position, then he would be a mortal sinner and prideful, for he have already made up his mind that his personal interpretation is *right*. Thus, if ever the true position would have been presented to him, he would simply have refused to believe in it, and would then have become a heretic. I think many people who have talked with protestant heretics are aware of these facts. These protestant heretics often express opinions such as: "I simply refuse to believe such a teaching to be true", or "I simply refuse to believe the Catholic teaching on the Eucharist, etc..."

A humble soul will always think that it is possible that he or she has understood some things wrong, and thus will always conform herself immediately to the true faith when it is presented to her. A person who always thinks he's right or who cannot accept advice from other people or who always have a high esteem of his own mind, he cannot, in truth, be in good disposition of ever receiving the true Catholic Faith. He would just simply refuse to believe if the true faith ever was presented to him. It's truly a most sad and abominable pride and presumption to believe that it is not possible that one has understood some things wrong, and that one could not be corrected by other people. All heretics, without exception, have fallen in this trap of pride and presumption. The same must be said about all people who die as heretics, schismatics, pagans, infidels, Jews or Muslims, etc. A humble soul will not reject God's words because he can't understand it, but will rather seek to understand it, in that he prays to God for help and guidance (in knowing the truth). The mere thought or reflection of a humble soul that he or she might be in error, and her humble prayers to God coupled with abstinence from mortal sins, fervently pleading for His enlightenment concerning a specific issue, is often enough for a soul to come out of a heresy. For humility is the perfect way to Heaven, and none but the humble will enter therein.

"Heresies are only embraced by those who had they persevered in the faith, would be lost by the irregularity of their lives."

-St. Augustine

The first sin that every single heretic falls for before falling into heresy is always one or many of the seven mortal sins; namely, pride, lust, gluttony, envy, greed, sloth, and wrath. By reason of their mortal sins, the devil gains the possession of their conscience by justice, and is able to influence them into believing heresies. This is the sad truth behind heresy. A person who avoids mortal sins and follows the natural law, and also tries as much as he is able to avoid venial sins, will never fall into heresy, since holy angels guard him when he is in the state of grace.

We can never accept even the smallest venial sin. St. Teresa of Avila said, “For the love of God, take care never to grow careless about venial sin, however small ... There is nothing small if it goes against so great a sovereign.” Deliberate venial sin weakens the spiritual powers, reduces our resistance to evil, and causes us to wander in our journey to the Cross. It is an illness of the soul, but not its supernatural death.

1 John 5:16 “**There is sin which is mortal ... All wrongdoing is sin, but there is sin which is not mortal.**”

When a venial sin is enacted with full consent, the devil gets a hold over the person’s soul, where he is able to influence the soul more, and in a little while, he leads the soul into countless of mortal sins from this seemingly small venial sin, unless penance and amendment is made in reparation to God’s justice. A soul that continues in venial sin without quitting his sinful occasions deserve to fall into mortal sin since he rejected God’s commandments. If the soul continues committing venial sin, it will always end in mortal sin, so it’s very important to guard against mortal and venial sins at all times. Billions of poor souls are now suffering in the fires of hell, cursing their habitual venial sins that led them into committing mortal sins. If you wish to avoid joining them in the fires of hell, avoid every occasion of sin as if it were true poison.

Can you imagine the horror of standing before the Judge and hearing the sentence of death and eternal condemnation pronounced against you? Probably not. But you have felt the driving guilt and fear when God’s Word stabs you with this sentence: “*The wages of sin is death.*” (Romans 6:23). Why do we fear and feel guilt? Because “*all have sinned, and come short of the glory of God.*” (Romans 3:23).

All heretics, and all the other people who die outside the Church and Salvation, does not sincerely seek after the truth nor prays to God with sincerity to enlighten them about the truth. These people rather refuse to believe, or only believe in what they think is of the true Faith, rejecting everything else. This is the heresy or mortal sin all the Protestants or Eastern “Orthodox,” etc, fall under, who in truth (many of them) do not fully understand

what the Church teaches (yet obstinately refuses to believe in it whenever it is presented to them) or would refuse to believe in it if it ever were presented to them.

This is the exact reason why many people are left in darkness and faithlessness, since God beforehand knew of their bad will and their refusal to accept the true Catholic Faith. This is a truth of Faith that is taught by many of the Popes, Saints and Fathers of the Church.

St. Augustine (+428): “... **God foreknew that if they had lived and the gospel had been preached to them, they would have heard it without belief.**”

St. Thomas Aquinas, Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2: “**If a man should have no one to instruct him, God will show him, unless he culpably wishes to remain where he is.**”

Pope St. Pius X, *Acerbo Nimis* (# 2), April 15, 1905: “And so Our Predecessor, Benedict XIV, had just cause to write: ‘**We declare that a great number of those who are condemned to eternal punishment suffer that everlasting calamity because of ignorance of those mysteries of faith which must be known and believed in order to be numbered among the elect.**’”

Pope Benedict XIV, *Cum Religiosi* (# 4), June 26, 1754: “See to it that every minister performs carefully the measures laid down by the holy Council of Trent... that confessors should perform this part of their duty whenever anyone stands at their tribunal who does not know **what he must by necessity of means know to be saved...**”

2 Corinthians 4:3: “***And if our gospel be hid, it is hid to them that are lost, in whom the god of this world [Satan] hath blinded the minds of unbelievers, that the light of the gospel of the glory of Christ, who is the image of God, should not shine unto them.***”

This is why every Doctor of the Church held that no adult could be saved without knowledge of the Trinity and the Incarnation. It is why the Doctors of the Church who believed in baptism of desire (although they were wrong about this) only extended it to unbaptized catechumens who believed in the Trinity and Incarnation.

However, we should not think we are good in any way for having the Faith or think that we are special in anyway for being brought into the Faith. This is a trap which one easily could fall for. And it is a very dangerous trap, for if a person thinks himself to be special in anyway, then he is probably already lost. Pride (in my opinion) leads most souls to Hell. It is the beginning and end of damnation. (You may of course think or consider yourself to be

especially evil or sinful, such as: “*that you are the worst person on earth*” or “*the greatest sinner on earth*” etc, which is good to think about oneself. This is the way one should consider oneself: as the greatest sinner in the world and totally unworthy to receive any grace from God.) In truth, personally, I do not understand why I have been brought to the Faith, and why so many pagans, Jews or Muslims, who are better than me, have not. What did I do to deserve this grace of Faith, and what did they fail to do? Why are they in darkness, while I have found the true light of the Gospel? Why, I often ask myself, without understanding why.

St. Alphonsus, Preparation For Death, (c. +1760): “How thankful we ought to be to Jesus Christ for the gift of faith! What would have become of us if we had been born in Asia, Africa, America, or in the midst of heretics and schismatics? He who does not believe is lost. This, then, was the first and greatest grace bestowed on us: our calling to the true faith. O Savior of the world, **what would become of us if Thou hadst not enlightened us? We would have been like our fathers of old, who adored animals and blocks of stone and wood: and thus we would have all perished.**”

St. Alphonsus Liguori, Sermons (c. +1760): “**How many are born among the pagans, among the Jews, among the Mohometans and heretics, and all are lost.**”

ST. THOMAS AQUINAS

SECOND OBJECTION: "St. Thomas Aquinas teaches that one may go to a heretic for the sacraments until the Church have pointed him out."

ANSWER TO THE SECOND OBJECTION: Sadly, the heretics have perverted St. Thomas' teaching here too, by saying that he was talking about heretical priests when he was actually talking about sinful priests. It must be understood that it would not matter if St. Thomas had said what the heretics want him to say, since St. Thomas would then be in contradiction with the infallible dogmatic teachings of the Catholic Church. That's why Catholics (real Catholics) don't go by the definitions of Saints or theologians when deciding what constitutes the Catholic Faith, but by infallible Catholic dogma proclaimed by the Popes from the chair of Peter (ex cathedra). Here is the full quote from St. Thomas as it is presented by the heretics:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp. Part, Q. 82, A. 9: “Still there is a difference among the above, because heretics, schismatics, and excommunicates,

have been forbidden, by the Church's sentence, to perform the Eucharistic rite. And therefore whoever hears their mass or receives the sacraments from them, commits sin. **But not all who are sinners** are debarred by the Church's sentence from using this power: and so, although suspended by the Divine sentence, yet they are not suspended in regard to others by any ecclesiastical sentence: **consequently, until the Church's sentence is pronounced, it is lawful to receive Communion at their hands, and to hear their mass.** Hence on 1 Corinthians 5:11, "with such a one not so much as to eat," Augustine's gloss runs thus: "In saying this he was unwilling for a man to be judged by his fellow man on arbitrary suspicion, or even by usurped extraordinary judgment, but rather by God's law, according to the Church's ordering, whether he confess of his own accord, or whether he be accused and convicted."

Let's examine this teaching of St. Thomas closely. When he says "*But not all who are SINNERS,*" it is clear that he excludes some of the people from being "*debarred by the Church's sentence from using this power*" that he speaks about above, that is, "*heretics, schismatics, and excommunicates.*" When he mentions "*sinners,*" one can only assume that he is not speaking about heretics or schismatics since he would have stated this if this were so. Also notice how St. Thomas said that those who receive the sacraments from a heretic commits sin: "Still there is a difference among the above, because **heretics, schismatics, and excommunicates,** have been forbidden, by the Church's sentence, to perform the Eucharistic rite. And therefore whoever hears their mass or receives the sacraments from them, **commits sin.**" He then goes on to speak about the last category of priests, that is, sinful priests: "**But not all who are sinners...**" and says that some of the sinners (not heretics) must first be formally excommunicated before one must avoid them for the sacraments.

As people should know already, heretics and schismatics have no need for a declaration since they are already **automatically excommunicated** (from simply falling into heresy) and put outside the Catholic Church and Her Communion by the Divine law (*de fide*). SINNERS, on the other hand, are not generally excommunicated automatically, **unless through notoriety by committing grave crimes like concubinage.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Third Part, Q. 82, Art. 9: "On the contrary, The Canon says (Dist. 32): **LET NO ONE HEAR THE MASS OF A PRIEST WHOM HE KNOWS WITHOUT DOUBT TO HAVE A CONCUBINE.**"

So St. Thomas is clearly dividing the priests into four different categories when he mentions "**heretical, schismatical, excommunicate,** or even **sinful priests**" and then concludes that "*not all who are sinners* are debarred by the Church's sentence from

using this power”. It’s clear that he’s here trying to distinguish between sins that debar people automatically from using this power to perform the Eucharistic rite, such as concubinage, with the other sins that do not, referring to the lesser crimes Catholic priests can commit without being automatically *suspended* or *excommunicated* as a consequence of their *sin*.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Third Part, Q. 64, Art. 6, Reply to Objection 2: “He who approaches a sacrament, receives it from a minister of the Church [a Catholic priest], not because he is such and such a man, but because he is a minister of the Church [remember, heretics are not ministers of the Church]. Consequently, as long as the latter is ***tolerated*** in the ministry, he that receives a sacrament from him [Catholic sinful priest], **does not communicate in his sin, but communicates with the Church from whom he has his ministry. But if the Church, by degrading, excommunicating, or suspending him, does not tolerate him in the ministry, HE THAT RECEIVES A SACRAMENT FROM HIM SINS, BECAUSE HE COMMUNICATES IN HIS SIN.**”

Notice that this quotation is essentially identical to the other we saw above. But the difference in this quote from the former is that he here did not mention anything about heretical or schismatical priests, thus helping people to avoid any possible confusion and what St. Thomas could have meant.

In the above quotation it is self evident that St. Thomas did not intend to include heretics in his other statement or that it is lawful to receive the sacraments from them because St. Thomas said that we “**receives it [the sacrament] from a minister of the Church... as long as the latter is tolerated in the ministry**”. However heretics are not tolerated by the Church nor ministers of Her, hence that St. Thomas couldn’t have referred to heretics as the heretics claim.

Therefore, when St. Thomas mentioned that it was “lawful to receive Communion at their hands, and to hear their mass” until the Church’s sentence has been pronounced, he was not referring to heretics or schismatics, but specifically to **tolerated sinful, undeclared Catholic** priests. That should be absolutely obvious to any honest person of good will reading this document.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: “it is absurd to imagine that he who is **outside [he who is a heretic] can command in the Church [have jurisdiction]**.”

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **OUTSIDE CATHOLIC COMMUNION, AND ALIEN TO THE CHURCH**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

It is obvious that St. Thomas was in agreement with the constant and infallible tradition of the Church which explicitly orders people to stay away from the churches of heretics, (*Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8.*) But it would not matter anyway since Catholics decide these things by infallible Catholic dogma, and not on fallible Saints. But just to prove the point further we will look at what St. Robert Bellarmine has to say:

St. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, II, 30: "For, in the first place, **it is proven with arguments from authority and from reason that the manifest heretic is 'ipso facto' [by that very fact] deposed**. The argument from authority is based on St. Paul (Titus 3:10), who orders that the heretic be avoided after two warnings, that is, after showing himself to be manifestly obstinate - **which means before any excommunication or judicial sentence**. And this is what St. Jerome writes, adding that the other **sinners are excluded from the Church by sentence of excommunication, but the heretics exile themselves and separate themselves** by their own act from the body of Christ."

Let's look again at what St. Bellarmine just said: "**sinners** are excluded from the Church **by sentence of excommunication**"..."but the **heretics exile themselves**."

So it's absolutely clear, as just proved by St. Robert Bellarmine, who quoted from St. Jerome, that St. Thomas was actually talking about how sinful priests are not "*debarred by the Church's sentence from using this power to perform the Eucharistic rite*". Unless, of course, one would like to be a total liar. And so, St. Thomas is clearly speaking about how a priest with private or public mortal sins is not suspended by the Church's sentence (not formally) from performing the Eucharistic rite, even if he sins every time he confects the sacraments on account of the Divine suspension. We may thus approach sinful priests (and not heretical priests, as liars try to make it say) for the sacraments, *until the Church's sentence is pronounced*.

Catholics, however have no obligation to approach notoriously sinful priests for the sacraments and can stay home, but neither are they forbidden to go if they desire these sacraments. This is so because heresy automatically excommunicates every person guilty of it and puts him outside the Church; a person's own mortal sins, however, does not.

The Church further teaches that one may approach such a priest for the sacraments (who have been excommunicated for other reasons than heresy, schism or apostasy), only in grave circumstances, *if no other reasonable option is available* (more on this in the Fourth objection). For sin and heresy is not the same, and to be excommunicated for sin or to be excommunicated for heresy is not the same (although both cases lead the excommunicated soul to Hell). The Pope, even if he is a public mortal sinner, still remains Pope and has the same authority as any other Pope however sinful he may be. If, however, he was to become a heretic, schismatic or apostate, he would automatically cease to be the Pope and head of the Church, and would lose all his authority and ecclesiastical power.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: “For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**”

And really, when people use fallible quotes from fallible Saints and theologians to try to prove their position, you can know that they have lost track of the distinction between fallible and infallible words.

For other St. Thomas Aquinas objections usually presented by the heretics to support their heresies, please consult the following section on our website: [DOES ST. THOMAS REALLY TEACH THAT WE MAY RECEIVE THE SACRAMENTS FROM EXCOMMUNICATED “UNDECLARED” HERETICAL PRIESTS?](#)

CARDINAL JOHN DE LUGO

THIRD OBJECTION: "Cardinal John de Lugo, who was a respected theologian, and who was counted by St. Alphonsus himself as second only after St. Thomas Aquinas, and who was called "a light of the Church" by Pope Benedict XIV, said that one could go to a heretical priest whom you know to be a heretic for the mass and the sacraments."

ANSWER TO THE THIRD OBJECTION: Cardinal John de Lugo was simply wrong. He was also confused about certain points on which he taught (as we will show). This made him come up with a belief system of his own. This fact was even admitted by the Catholic Encyclopedia:

The Catholic Encyclopedia, "Cardinal John de Lugo," Vol. 9, (1910): “All his writings (Lugo), whether on dogmatic or moral theology, exhibit two main qualities: A penetrating, critical mind, sometimes **indulging a little too much in subtleties, and a sound judgment...In several problems he formed a**

system of his own, as for instance about faith, the Eucharist, the hypostatic union, etc.”

John de Lugo even argued that the words, "This is My Blood", (or a similar short form), to be a complete sacramental form for the wine-consecration. De Lugo argued that the very existence of such (erroneous) liturgies in ancient times (based on non-approved and spurious documents) proved that those few words are enough for validity, and that ipso facto the additional words of the form, although used universally in the Church, are not essential. He thus argued (at his own time) as the Vatican II "Church" does today. This proposition by John de Lugo was of course condemned (the theory) as false (Salmanticenses 30-32, Disp. IX, dub. 3). The heretics however, would have us believe that a short form consecration would be a true and valid one, for why else would he (Lugo) have said so? But who amongst these heretics would ever admit to such a thing? Our guess is that none or very few ever would. This striking fact then reveals these people to in fact be bad willed heretics, since heretics only reject those articles of faith that do not fit them, or only believe in those they deem to be from the deposit of faith. Both of these terms is what makes up a heretic! This then should further prove these peoples absolute hypocrisy and bad will.

Now, Cardinal de Lugo was certainly not infallible, and he was even wrong on major theological subjects (such as regarding the mass and the form of consecration). In fact, the changes proposed by Cardinal de Lugo would have rendered the act of consecration (transubstantiation) invalid, as Pope St. Pius V makes clear:

Pope St. Pius V, *De Defectibus*, chapter 5, Part 1: "The words of Consecration, which are the FORM of this Sacrament, are these: *FOR THIS IS MY BODY*. And: *FOR THIS IS THE CHALICE OF MY BLOOD, OF THE NEW AND ETERNAL TESTAMENT: THE MYSTERY OF FAITH, WHICH SHALL BE SHED FOR YOU AND FOR MANY UNTO THE REMISSION OF SINS*. Now if one were to remove, or change anything in the FORM of the consecration of the Body and Blood, and in that very change of words the [new] wording would fail to mean the same thing, he would not consecrate the sacrament."

This, yet again, shows us why real Catholics build their Faith, (not on saints or theologians) but on the infallible magisterium of the Church. This quote by Pope St. Pius V also proves the invalidity of the *Novus Ordo mass* (Vatican II mass) where the words of consecration have been changed.

FORM OF CONSECRATION IN THE NEW MASS

“For this is my body. For this is the chalice of my blood, of the new and eternal testament. It shall be shed for you and FOR ALL SO THAT SINS MAY BE FORGIVEN.”

First, the words *THE MYSTERY OF FAITH* have been abolished in the form of consecration in the new mass which in itself renders it highly doubtful. However, what absolutely renders the new mass invalid without a doubt are the following: The original form of consecration does not use the words “for all so that sins may be forgiven” but uses the words “for many so that sins may be forgiven”. The Vatican II sect uses the words for all, since they publicly and notoriously hold and teach and believe in the heresy of universal salvation or salvation for people in false religions. Thus, they have changed the wording from many (which indicates that not all are saved) to for all, which then fits their heretical belief system. The words for MANY, was used by Jesus Christ himself, and not even a Pope can change the words instituted by our Lord, as Pope Pius XII makes clear:

Pope Pius XII, *Sacramentum Ordinis* (# 1), Nov. 30, 1947: "**...the Church has no power over the 'substance of the sacraments,' that is, over those things which, with the sources of divine revelation as witnesses, Christ the Lord Himself decreed to be preserved in a sacramental sign...**"

It would neither make much a difference if they ever changed back to the traditional formula, since almost all of the Vatican II priests left in the world are invalidly ordained anyway and never consecrates the Eucharist. The hosts in the Vatican II churches are thus just a piece of bread. [*If you want to learn more about the invalidity of the new mass, please read this [article](#) or watch this [video](#)*]

Therefore, in view of all these theological errors by Cardinal John de Lugo - especially concerning the mass - one can only conclude (when he was talking about approaching a heretical priest for the mass and the sacraments) that he also here, “**in several problems... formed a system of his own, as for instance about faith, the Eucharist, the hypostatic union, etc.**” (*The Catholic Encyclopedia*) and not that of the Church... Not that his opinion has any significance anyway, since real Catholics first and foremost follow the infallible magisterial teaching of the Church (and not first or foremost the fallible opinions of theologians).

We will now look at the following quotes by Cardinal de Lugo regarding the reception of the Church’s sacraments from heretics:

Cardinal John de Lugo: “The second chief doubt is whether we may communicate with an undeclared heretic only in civil and human affairs or even in

sacred and spiritual things. It is certain that we cannot communicate with heretics in the rites proper to a heretical sect, because this would be contrary to the precept of confessing the faith and would contain an implicit profession of error. But the question relates to sacred matters containing no error, e.g. whether it is lawful to hear Mass with a heretic, or to celebrate in his presence, or to be present while he celebrates in the Catholic rite, etc.”

Notice that Cardinal de Lugo distinguishes between attending a heretical rite (which is never permitted) and attending a Catholic Mass or rite celebrated by an “undeclared heretic,” which is also never permitted, if one is aware of the priest being a heretic (e.g. a priest of the SSPX who celebrates the Catholic rite and *claims* to be Catholic but is actually a heretic who professes external communion with other heretics, e.g. Vatican II.)

Cardinal de Lugo: “But the opposite view is general and true, unless it should be illicit for some other reason on account of scandal or implicit denial of the faith, or because charity obliges one to impede the sin of the heretical minister administering unworthily where necessity does not urge. **This is the teaching of Navarro and Sanchez, Suarez, Hurtado and** is what I have said in speaking of the sacrament of penance and of matrimony and the other sacraments. It is also certain by virtue of the said *litterae extravagantes* in which communication with *excommunicati tolerati* is conceded to the faithful in the reception and administration of the sacraments.”

Notice that Cardinal de Lugo bases much of his conclusion on other theologians instead of on papal authority. This is the way error or heresy is begun. He also seems to have confused people who are guilty of an automatic excommunication (heretics, schismatics and apostates) with **sinner**s (*excommunicati tolerate*) who are specifically excommunicated by the Church.

John de Lugo: “So as these heretics are not declared [formal?] excommunicates or notoriously guilty of striking a cleric, there is no reason why we should be prevented from receiving the sacraments from them because of their [automatic?] excommunication, although on other grounds this may often be illicit unless necessity excuse as I have explained in the said places.” (Cardinal John de Lugo S.J. (1583-1660), Tractatus de Virtute Fidei Divinae: Disputatio XXII, Sectio.)

First, what he says here is simply wrong and one cannot follow his fallible opinion here since it is contradicted by many Popes. Thus, one cannot use the fallible and erroneous opinions of Cardinal John de Lugo, or any other theologian or saint for that matter *as some kind of proof for receiving the sacraments from heretics* when the Church teaching

on this matter clearly speaks against it. This should be clear to any honest person, but the heretics simply can't get this fact through their obstinate heads.

Second, it is also clear from the the words: "*So as these heretics are not declared excommunicates or notoriously guilty of **striking a cleric***" that he was here referring to Pope Martin V's bull *Ad Evitanda Scandala*, as his source, and which he, by the way, also interpreted wrongly! *Ad Evitanda Scandala* (which you can read about [here](#)) never refers to excommunicated heretics in Catholic communion, but refers specifically to excommunicated tolerated sinners (Catholics) or people otherwise notoriously guilty of striking a cleric!

So with these facts in mind, and considering the fact that John de Lugo didn't even understand the very bull that he was citing when he came up with his position of receiving sacraments from heretics, should one even consider his opinion as having any worth whatsoever? No, I think not! To even consider his opinion in light of these facts would be ridiculous.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

All apostates, heretics, or schismatics are outside Catholic communion and must be shunned, as the following dogmatic Council makes perfectly clear:

*III Council of Constantinople, 680-681: "**If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion.**"*

It's a dogma that all heretics are outside the Church (*de fide*). Thus, no *heretical* priest can ever licitly administer the sacraments (unless we are speaking about baptism) and people who knowingly approach illicit sacraments, sins mortally. Thus, Cardinal John de Lugo's private opinions are not something to even be considered in light of all these dogmatic facts.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl. Part, Q. 23, Art. 3, Reply to Objection 2: "The commandment of the Church regards spiritual matters directly, and legitimate actions as a consequence: **hence by holding communion in**

Divine worship [with one who is excommunicated,] one acts against the commandment, and commits a mortal sin;"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: "it is absurd to imagine that he who is **outside can command in the Church.**"

Heretics or schismatics are true spiritual murderers (which is far worse than physical murderers), and to give other people the impression that they (heretics and schismatics) are true Catholics, is truly abominable and shameful. However, the heretics, who brings forth every excuse possible that they can find, would love to stress just that (that heretics and schismatics are Catholics). And so, the only reason these heretics spend so much time and effort in proclaiming the fallible opinions of saints and theologians (as though it were the true and Catholic one) is because they know they have nothing else to back up their sacrilegious position with. These people's conscience must be weighing down hard on them since all know one should not profess or show a friendship or communion with people who are spiritual murderers and enemies of Jesus Christ. That's why these people must choose to overlook the dogmas which condemn their heresy of praying in communion with heretics and receiving the sacraments from them.

What you **must** do (instead of looking for excuses to go to them) is to denounce these murderers of souls (heretics and schismatics) before other people. And what you **mustn't** do, is to profess communion with them. It's really easy if you are honest with yourself. Unless you oppose heretics and schismatics, you will be condemned to an eternal hellfire, as the following quotes makes perfectly clear:

Pope St. Felix III (5th Century): "Not to oppose error is to approve it; and not to defend truth is to suppress it, and, indeed, to neglect to confound evil men - when we can do it - is no less a sin than to encourage them."

James 4:17 "To him therefore who knoweth to do good, and doth it not, to him it is sin."

Pope Leo XIII, *Inimica Vis*, 1892: "An error which is not resisted is approved; a truth which is not defended is suppressed... He who does not oppose an evident crime is open to the suspicion of secret complicity."

All non-Catholic religious services are crimes against the true God, the Catholic God, in the highest degree possible!

THE 1917 CODE OF CANON LAW

FOURTH OBJECTION: "The 1917 Code of Canon law teaches that one may attend the religious services of heretics or schismatics and receive the sacraments from them. Canon 2261.2-3, of the *1917 Code of Canon Law* states: "... **the faithful may for any just cause ask the sacraments or sacramentals of one who is excommunicated, especially if there is no one else to give them** (c. 2261.2)... But from an excommunicated vitandus [to be shunned] or one against whom there is a declaratory or condemnatory sentence, the faithful may only in danger of death ask for sacramental absolution according to canons 882, 2252, and also for other sacraments and sacramentals in case there is no one else to administer them (c. 2261.3)."

ANSWER TO THE FOURTH OBJECTION: First, let's note that the 1917 Code of Canon law does not speak about heretics or schismatics. It explicitly speaks about excommunicated people. This canon is obviously excluding heretics, schismatics and apostates since it's the **Divine Law** that forbids them from receiving or consecrating a sacrament. But even if this canon were speaking about heretics and schismatics (which it isn't), it would still hold no weight against the infallible declarations made by the Catholic Church. The 1917 Code of Canon Law is also not infallible, as will be proved further down.

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

Second, also notice how (as usual) the very quotation that the heretics use to prove their position, refutes them:

Canon 2261.2-3, *1917 Code of Canon Law*: "But from an excommunicated vitandus or one against whom there is a declaratory or condemnatory sentence, the faithful may **ONLY IN DANGER OF DEATH** ask for sacramental absolution according to canons 882, 2252, **and also for other sacraments and sacramentals** in case there is no one else to administer them (c. 2261.3)."

So even if this canon was referring to heretical priests (the vitandus or shunned), which it is not, it would still mean that they could only be approached **in danger of death!** But

the heretics doesn't teach that heretics may *only* be approached for the Eucharist or Confession *in danger of death*, for they teach that they may be approached **every time as long as they are not notorious.**

Third, one needs to understand that excommunication can be incurred for many things. **Historically, excommunications were distinguished by the terms *major* and *minor*.** Major excommunications were incurred for heresy and schism (sins against the faith) and certain other major sins. Those who received major excommunication for heresy were not members of the Church (as we have just proven at length). Minor excommunication, however, *did not remove one from the Church*, but forbade one to participate in the Church's sacramental life. Pope Benedict XIV made note of the distinction.

Pope Benedict XIV, *Ex Quo Primum* (# 23), March 1, 1756: "***Moreover heretics and schismatics are subject to the censure of major excommunication by the law of Can. de Ligu. 23, quest. 5, and Can. Nulli, 5, dist. 19.***"

Minor excommunication, on the other hand, was incurred for things such as violating a secret of the Holy Office, falsifying relics (c. 2326), violating a cloister (c. 2342), etc. These are all ecclesiastical or Church penalties. Such actions, though gravely sinful, *did not separate a person from the Church*. And though the terms major and minor excommunication are no longer used, it remains a fact that **a person could incur an excommunication (for something other than heresy) which would not separate him from the Church**, and he could incur an excommunication for heresy which would separate him from the Church. **Therefore, a Catholic who receives an excommunication for heresy is no longer a Catholic** because heretics are outside the Catholic Church (*de fide*, Pope Eugene IV). But a **Catholic** who receives an excommunication for something else is still a **Catholic**, though in a state of grave sin. Thus, it is clear that the 1917 Code of Canon Law is speaking about sinners and disobedient Catholics of different kinds, and not about heretics.

MORE ON THE 1917 CODE OF CANON LAW

The 1917 Code was definitely not an *ex cathedra* (from the Chair of Peter) pronouncement because it does not bind the whole Church, but only the Latin Church (not the Eastern Rites), as stipulated in Canon 1 of the 1917 Code.

Canon 1, 1917 Code of Canon Law: "Although in the Code of canon law the discipline of the Oriental Church is frequently referenced, nevertheless, **this [Code] applies**

only to the Latin Church and does not bind the Oriental, unless it treats of things that, by their nature, apply to the Oriental.”

A pope speaks infallibly from the Chair of Peter when his teaching on faith or morals binds *the entire Church*, which the 1917 Code doesn't:

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Session 4, Chap. 4: “...the Roman Pontiff, when he speaks *ex cathedra* [from the Chair of Peter], that is, when carrying out the duty of the pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority he explains a doctrine of faith or morals **to be held by the universal Church... operates with that infallibility...**”

The 1917 Code is not infallible Church discipline either, as proven by the fact that it contains a law which directly contradicts the infallible discipline of the Church since the beginning on a point tied to the Faith. The actual Bull promulgating the 1917 Code, *Providentissima Mater Ecclesia*, was not signed by Benedict XV, but by Cardinal Gasparri and Cardinal De Azevedo. Cardinal Gasparri, the Secretary of State, was the main author and compiler of the canons. Some theologians would argue that only disciplines which bind the whole Church – unlike the 1917 Code – are protected by the infallibility of the governing authority of the Church, an argument which seems to be supported in the following teaching of Pope Pius XII.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 66), June 29, 1943: “**Certainly the loving Mother is spotless** in the Sacraments, by which she gives birth to and nourishes her children; in the faith which she has always preserved inviolate; **in her sacred laws imposed upon all**; in the evangelical counsels which she recommends; in those heavenly gifts and extraordinary graces through which, with inexhaustible fecundity, she generates hosts of martyrs, virgins, and confessors.”

This would mean that a disciplinary law is not a law of the "Catholic" (i.e. universal) Church unless it binds the universal Church. It should also be remembered that it is of divine law that only the Popes are infallible when speaking *ex cathedra* (from the chair of Peter.) Thus, this proves that Pius XII was speaking about the infallible statements from the chair of Peter. Regardless, the 1917 Code doesn't enjoy infallibility. This is further proven by the following canons.

1) THE 1917 CODE OF CANON LAW TEACHES THAT CHRISTIAN BURIAL CAN BE GIVEN TO UNBAPTIZED CATECHUMENS

The 1917 Code teaches in canon 1239, that unbaptized catechumens can be given Christian burial. This contradicts the entire Tradition of the Catholic Church for 1900 years on whether unbaptized persons can be given Christian burial.

Canon 1239, 1917 Code: “1. Those who die without baptism are not to be accorded ecclesiastical burial. 2. **Catechumens who through no fault of their own die without baptism are to be reckoned as baptized.**”

Since the time of Jesus Christ and throughout all of history, the Catholic Church universally refused ecclesiastical burial to catechumens who died without the Sacrament of Baptism, as *The Catholic Encyclopedia* admits:

The Catholic Encyclopedia, “Baptism,” Volume 2, 1907: “A certain statement in the funeral oration of St. Ambrose over the Emperor Valentinian II has been brought forward as a proof that the Church offered sacrifices and prayers for catechumens who died before baptism. **There is not a vestige of such a custom to be found anywhere...** The practice of the Church is more correctly shown in the canon (xvii) of the Second Council of Braga (572 AD): ‘Neither the commemoration of Sacrifice [oblationis] nor the service of chanting [psallendi] is to be employed for catechumens who have died without baptism.’”

This is the law of the Catholic Church since the beginning and throughout all of history. So, since this issue is tied to the Faith and not merely disciplinary, either the Catholic Church was wrong since the time of Christ for *refusing ecclesiastical burial for catechumens who died without baptism* or the 1917 Code is wrong for granting it to them. It is either one or the other, because the 1917 Code **directly contradicts** the Traditional and constant law of the Catholic Church for nineteen centuries on this point which is tied to the Faith. The answer is, obviously, that the 1917 Code is wrong and not infallible, and the Catholic Church’s law for all of history refusing ecclesiastical burial to catechumens is right. In fact, it is interesting to note that the Latin version of the 1917 Code contains many footnotes to traditional popes, councils, etc. to show from where certain canons were derived. **Canon 1239.2 on giving ecclesiastical burial to unbaptized catechumens has no footnote, not to any pope, previous law or council, simply because there is nothing in Tradition which supports it!**

The Catholic Encyclopedia (1907) quotes an interesting decree from Pope Innocent III wherein he commented on *the traditional, universal and constant law of the Catholic*

Church from the beginning which refused ecclesiastical burial to all who died without the Sacrament of Baptism.

The Catholic Encyclopedia, "Baptism," Volume 2, 1907: "The reason of this regulation [forbidding ecclesiastical burial to all unbaptized persons] is given by **Pope Innocent III (Decr., III, XXVIII, xii): 'It has been decreed by the sacred canons that we are to have no communion with those who are dead, if we have not communicated with them while alive.'**"

2) THE 1917 CODE TEACHES THAT HERETICS CAN BE IN GOOD FAITH

Canon 731.2, 1917 Code: "It is forbidden that the Sacraments of the Church be ministered to **heretics and schismatics, even if they ask for them and are in good faith**, unless beforehand, rejecting their errors, they are reconciled with the Church."

A heretic, **by infallible definition, is of bad faith** and brings down upon his head eternal punishment.

Pope St. Celestine I, *Council of Ephesus*, 431: "... **all heretics** corrupt the true expressions of the Holy Spirit **with their own evil minds** and they **draw down on their own heads an inextinguishable flame.**"

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, *ex cathedra*: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches that **all those** who are outside the Catholic Church, not only pagans but also Jews or **heretics** and schismatics, cannot share in eternal life and **will go into the everlasting fire** which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives..."

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio* (# 2), May 27, 1832: "Finally some of these **misguided people attempt to persuade themselves** and others that men are not saved only in the Catholic religion, but **that even heretics may attain eternal life.**"

A person in *good faith* who is erring innocently about a dogma (loosely and improperly called a material heretic in theological discussions) is not a heretic, but a Catholic erring in good faith. So the statement in the 1917 Code about heretics and schismatics in good faith is definitely theologically erroneous and it proves that it was not protected by infallibility.

Objection: "A heretic can be in good faith about certain theological issues. A heretic may also be in good faith in some ways since, how else could a heretic turn from his errors and become a Catholic!"

Answer to the objection: No, a heretic cannot be of good Faith as long as he remains a heretic, and as long as he obstinately rejects God's grace of conversion to the true Catholic Faith. The moment a heretic ceases to be heretical, he is of good faith. Important to understand (for otherwise this might cause confusion) is that a heretic or a schismatic is a baptized person above the age of reason who has knowledge of and affirms a belief in the Trinity and the Incarnation, (the essential mysteries) but who rejects the full teaching of Christ and of His Church. A heretic is thus not a *material heretic* (a term used to describe a Catholic erring in good Faith), for a heretic is by definition a person who knowingly and obstinately rejects parts of the true Faith. A person can only reject what he has read, or heard about, and understood (unless we are speaking about the Trinity and the Incarnation and the natural law which all are bound to know explicitly without exception to be saved.) Thus, a heretic is by definition always of bad faith and will continue to be this as long as he remains in his heresy. That a heretic may desire the true faith is true, but that does not mean that he holds the true faith (until he actually has been converted).

This is further proven by an example. For if you were to say to an obstinate murderer and rapist: "You should cease to murder and rape people (remember that heresy murders souls)!" And the murderer would answer: "I am considering it since I see that it is wrong. I desire to change. Yet, I will continue to murder and rape for a bit more (he will continue to spread heresies and lies a bit more)." Would anyone be so mad as to say that he is in good faith even though he desires to cease doing evil? Of course not. Likewise, heretics are like murderers since they murder their own and other people's souls eternally. In fact, they are worse than murderers and rapists. And as long as they are obstinate in their heresy, they are of bad faith and continue to murder souls.

The heretics are also not able to be in good faith about some parts of the faith, since the faith must be taken as a whole, or rejected as a whole, as Pope Leo XIII teaches:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "... can it be lawful for anyone to reject any one of those truths without by the very fact falling into heresy? – without separating himself from the Church? – without repudiating in one sweeping act the whole of Christian teaching? For such is the nature of faith that nothing can be more absurd than to accept some things and reject others... But he who dissents even in one point from divinely revealed truth absolutely rejects all faith, since he thereby refuses to honor God as the supreme truth and the *formal motive of faith*.

The Catholic Encyclopedia has the following points to say about heresy:

The Catholic Encyclopedia. Vol. 7. "Heresy", the gravity of the sin (1910): "Heresy is a sin because of its nature it is destructive of the virtue of Christian faith. Its malice is to be measured therefore by the excellence of the good gift of which it deprives the soul. Now faith is the most precious possession of man, the root of his supernatural life, the pledge of his eternal salvation. Privation of faith is therefore the greatest evil, and deliberate rejection of faith is the greatest sin. St. Thomas (II-II, Q. x, a. 3) arrives at the same conclusion thus: "All sin is an aversion from God. A sin, therefore, is the greater the more it separates man from God. But infidelity does this more than any other sin, for the infidel (unbeliever) is without the true knowledge of God: his false knowledge does not bring him help, for what he opines is not God: manifestly, then, the sin of unbelief (infidelitas) is the greatest sin in the whole range of perversity." And he adds: "Although the Gentiles err in more things than the Jews, and although the Jews are farther removed from true faith than heretics, yet the unbelief of the Jews is a more grievous sin than that of the Gentiles, because they corrupt the Gospel itself after having adopted and professed the same. . . . It is a more serious sin not to perform what one has promised than not to perform what one has not promised." It cannot be pleaded in attenuation of the guilt of heresy that heretics do not deny the faith which to them appears necessary to salvation, but only such articles as they consider not to belong to the original deposit. In answer it suffices to remark that two of the most evident truths of the depositum fidei [deposit of faith] are the unity of the Church and the institution of a teaching authority [The Popes] to maintain that unity. That unity exists in the Catholic Church, and is preserved by the function of her teaching body: these are two facts which anyone can verify for himself. In the constitution of the Church there is no room for private judgment sorting essentials from non-essentials: any such selection disturbs the unity, and challenges the Divine authority, of the Church; it strikes at the very source of faith. The guilt of heresy is measured not so much by its subject-matter as by its formal principle, which is the same in all heresies: revolt against a Divinely constituted authority."

3) THE 1917 CODE TEACHES THAT CATHOLICS MAY BE PRESENT AT NON-CATHOLIC FORMS OF WORSHIP, INCLUDING NON-CATHOLIC WEDDINGS AND NON-CATHOLIC FUNERALS!

Canon 1258, 1917 Code: "1. It is not licit for the faithful by any manner to assist actively or to have a part in **the sacred [rites] of non-Catholics**. 2. **Passive or**

merely material presence can be tolerated for the sake of honor or civil office, for grave reason approved by the Bishop in case of doubt, at the funerals, weddings, and similar solemnities of non-Catholics, provided danger of scandal is absent.”

Note: this canon is talking about *non-Catholic or non-Christian (false) worship and rites*. This is outrageous! This canon allows one to travel to and attend a Jewish Synagogue or a Hindu Temple or a Lutheran Service, etc., etc., etc. for the wedding or funeral of infidels or heretics – *just as long as one doesn't actively participate!* This is ridiculous, for to go out of his way to be present at such non-Catholic services where false worship is conducted (for the sake of honoring or pleasing the person involved in it) is a scandal in itself. It is to honor a person who is sinning against the First Commandment. To go to the funeral of a non-Catholic is to imply that there was some hope for him for salvation outside the Church; and to attend the wedding of a non-Catholic is to imply that God condones his or her marriage outside the Church. A Catholic can neither take part *actively* in false worship nor go out of one's way to travel to the false worship or the non-Catholic ceremony to honor it with his “passive” presence. To have a passive presence at non-Catholic services, is actually to honor the devil and the demons, since Psalms 95:5 says that “all the gods of the Gentiles are devils.” To show to others that you are attending their religious houses, is to show formal consent to their religion and it is mortally sinful, and completely inexcusable. And as always, heretics must either state that the Church can contradict itself on a matter that is tied to the faith or be totally illogical. Here is the true infallible faith again:

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

"Should be avoided in every way," is just not "clear" enough for the heretics. Hence, this canon also proves that this code is not infallible.

4) THE 1917 CODE OF CANON LAW TEACHES BAPTISM OF DESIRE

Again, a pope speaks infallibly from the Chair of Peter when his teaching on faith or morals binds the entire Church, which the 1917 Code doesn't; thus, the 1917 Code's proposition in

canon 737 that Baptism is necessary “at least in desire” for salvation is not binding on the universal Church or protected by infallibility. The 1917 Code contradicts the immemorial Tradition of the Church on ecclesiastical burial for catechumens (unbaptized persons) and it holds no weight for a moment against the infallible declaration of the Chair of St. Peter (binding the entire Church) that no one can enter heaven without the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, ***ex cathedra***: “If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): **let him be anathema.**”

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, ***ex cathedra***: “If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: “Unless a man be born again of water and the Holy Spirit” [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor: let him be anathema.”

For numerous other objections and arguments (not covered in this article) commonly used by the heretics in favour of receiving sacraments from heretical ministers, please see our latest article: [THE AMAZING LIES, HERESIES AND CONTRADICTIONS OF PETER DIMOND CAUGHT ON TAPE EXPOSED](#)

AUTOMATIC EXCOMMUNICATION FOR ALL HERETICS, SCHISMATICS AND APOSTATES WITHOUT EXCEPTION

The declaratory sentence which follows an automatic excommunication is merely a legal recognition of something which already exists. If this were not true, the automatic excommunication would be meaningless. Canon 2314, of the 1917 Code of Canon Law, although not infallible, is perfectly in line with Catholic teaching: “All apostates from the Christian faith and each and every heretic or schismatic: 1) Incur *ipso facto* [by that very fact] excommunication...”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: “For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**”

Pope Leo XIII, Satis Cognitum (# 9), June 29, 1896: “The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the

Fathers, who were wont to hold as outside Catholic communion, AND ALIEN TO THE CHURCH, WHOEVER WOULD RECEDE IN THE LEAST DEGREE FROM ANY POINT OF DOCTRINE PROPOSED BY HER AUTHORITATIVE MAGISTERIUM.”

Pope Pius VI, *Auctorem fidei*, Aug. 28, 1794: **“47. Likewise, the proposition which teaches that it is necessary, according to the natural and divine laws, for either excommunication or for suspension, that a personal examination should precede, and that, therefore, sentences called ‘ipso facto’ have no other force than that of a serious threat without any actual effect” – false, rash, pernicious, injurious to the power of the Church, erroneous.”**

The heretical person is already severed from the Church. Most heretics are known to be heretics without a trial or declaratory sentence, and must be denounced as such. As we see here, the Catholic Church teaches that formal processes and judgments are not **necessary for ipso facto (by that very fact) excommunications to take effect**. They are very often, as in the case of the heretic Martin Luther, formal recognitions of the *ipso facto excommunication that has already occurred. This should be obvious to a Catholic.*

Pope Pius XII, Mystici Corporis Christi (# 22): “As therefore **in the true Christian community** there is only one Body, one Spirit, one Lord, and one Baptism, so **there can be only one faith**. And therefore if a man refuse to hear the Church let him be considered – so the Lord commands – as a heathen and a publican. It follows that **those who are divided in faith or government cannot be living in the unity of such a Body**, nor can they be living the life of its one Divine Spirit.”

St. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, II, 30: “... for men are not bound, or able to read hearts; BUT WHEN THEY SEE THAT SOMEONE IS A HERETIC BY HIS EXTERNAL WORKS, THEY JUDGE HIM TO BE A HERETIC PURE AND SIMPLE, AND CONDEMN HIM AS A HERETIC. For, in the first place, **it is proven with arguments from authority and from reason that the manifest heretic is ipso facto deposed**. The argument from authority is based on St. Paul (Titus 3:10), who orders that the heretic be avoided after two warnings, that is, after showing himself to be manifestly obstinate **which means before any excommunication or judicial sentence**. And this is what St. Jerome writes, adding that the other sinners are excluded from the Church by sentence of

excommunication, but the heretics exile themselves and separate themselves by their own act from the body of Christ.”

As we’ve already shown, it’s a dogma that 1) heretics are not members of the Church; and 2) that a heretic is automatically excommunicated (ipso facto) without any further declaration. It is a dogmatic fact, therefore, that a heretic cannot be a part of or govern the Church, since he is not a member of it. To state that Catholics should hold communion with a manifest heretic because no process against him had been completed, is contrary to Catholic teaching, Catholic Tradition and Catholic sense.

THE NECESSITY AND OBLIGATION FOR ALL TO JUDGE AND CONDEMN HERESY OR SCHISM

“We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church.” (Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875)

Here we clearly see that Pope Pius IX gives every man and woman the authority to condemn and judge people who have separated themselves from the bosom and unity of the Catholic Church. This is a command, and not something which people can choose to do. You must defend the true faith whenever your behavior, silence or omission would imply that you deny the faith or agree with heresy. Every evasion you’ll make from denouncing heresy or heretics will torment you for all eternity in the fires of hell, as the Catholic Church have always taught.

Pope St. Felix III (5th Century): "Not to oppose error is to approve it; and not to defend truth is to suppress it, and, indeed, to neglect to confound evil men - when we can do it - is no less a sin than to encourage them."

Here is another quote from the Council of Trent which proves that one can and must decide what is and what is not of the Catholic Faith, by one's own judgment.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, Sess. 13, Chap. 4: “These are the matters which in general it seemed well to the sacred Council to teach to the faithful of Christ regarding the sacrament of order. **It has, however, resolved to condemn the contrary in definite and appropriate canons in the following manner, so that all, making use of the rule of faith, with the assistance of Christ,**

may be able to recognize more easily the Catholic truth in the midst of the darkness of so many errors."

This proves that everyone are allowed to decide when someone have fallen in heresy or not, since the canon would never have said: "**so that all, making use of the rule of faith, with the assistance of Christ, may be able to recognize more easily the Catholic truth in the midst of the darkness of so many errors,**" without actually permitting people to judge what is a heresy, or who is a heretic. Without this truth, people are forced to profess communion with everyone: Protestants, Muslims, Devil-worshippers and so on. If you claim that you can judge a devil-worshiper to be outside the Church, then you can also judge someone who professes to be a Catholic, yet who holds to one or more heresies. But this is common sense, unless one is a liar.

THE NECESSITY TO STUDY AND KNOW THE CATHOLIC FAITH

St. Thomas Aquinas, *Summa, Prima Secunda Pars, Q. 76, Art. 2*: "Now it is evident that whoever neglects to have or do what he ought to have or do, commits a sin of omission. Wherefore **through negligence, ignorance of what one is bound to know, is a sin; whereas it is not imputed as a sin to man, if he fails to know what he is unable to know.** Consequently ignorance of such like things **is called "invincible," because it cannot be overcome by study.** For this reason such like ignorance, not being voluntary, since it is not in our power to be rid of it, is not a sin: Wherefore it is evident that no invincible ignorance is a sin. On the other hand, **vincible ignorance is a sin, if it be about matters one is bound to know; but not, if it be about things one is not bound to know.**"

Truly, one is bound to know the Catholic Faith well enough to be able to spot heresy when it is presented. So then - in accordance with the Angelic Doctor - if we know that our priest, bishop, etc. is heretical or schismatical, but we adhere to him anyway, then we indeed share in his sin of heresy or schism, whereby we would then be labouring **OUTSIDE** the true religion. Invincible ignorance on the other hand - ignorance that is not able to be overcome by any well ordered human effort - is a different matter, and is totally excusable, unless we are speaking about the essential mysteries (the Trinity and the Incarnation), and the natural law, which must be known explicitly by everyone above the age of reason for salvation. When people break the natural law it's always a sin, and cannot be excused, since this law is written by God on every man's heart. Ignorance of the Trinity and the Incarnation, however, is not a sin in itself, but God withholds this knowledge of the

essential mysteries from many people since He foreknew that they would reject His offer of salvation.

Pope St. Pius X, *Acerbo Nimis* (# 2), April 15, 1905: “And so Our Predecessor, Benedict XIV, had just cause to write: **‘We declare that a great number of those who are condemned to eternal punishment suffer that everlasting calamity because of ignorance of those mysteries of faith which must be known and believed in order to be numbered among the elect.’**”

BAPTISM; THE STEPS TO CONVERT TO THE TRADITIONAL CATHOLIC FAITH; THE STEPS FOR THOSE LEAVING THE NEW MASS; AND CONDITIONAL BAPTISM

CONTAINED IN THESE PAGES BELOW: *-THE STEPS TO CONVERT TO THE TRADITIONAL CATHOLIC FAITH - THE COUNCIL OF TRENT’S PROFESSION OF FAITH FOR CONVERTS - THE STEPS TO BE TAKEN BY THOSE COMING OUT OF THE NEW MASS - THE FORM OF BAPTISM AND CONDITIONAL BAPTISM WITH EXPLANATION*

The steps one must take to convert to the traditional Catholic Faith are actually simple. They are slightly different, however, depending upon whether one has or has not received baptism. Please consult this file carefully.

If you haven’t received baptism, the steps to convert to the Traditional Catholic Faith are as follows:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day (15 decades preferably). If you don’t know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc.

3) After you know the basic catechism (which shouldn't take very long), and are confident that you assent to all the traditional teachings of the Catholic Church, and that you are not living in mortal sin, nor have a will to continue living in mortal or venial sin, receive baptism. There is no reason to delay this (see Acts 8:36-37) if you have completed steps 1 and 2. Normally this would be done by a Catholic priest at your local Catholic Church. Since we are in the Great Apostasy, and there are almost zero fully Traditional Catholic priests around, a layperson is probably the one who should do it for you. The Council of Florence (see below) declared that anyone can validly administer baptism. Thus, if you have a strong Catholic friend or, in case you don't, if you have a non-Catholic family member or friend who could perform the baptism reliably with the proper intention, then that person can administer baptism for you using the form given below. Confession is not necessary for a person who has never received baptism, since baptism removes original sin and all actual sins. After baptism, however, one should get into the habit of going to confession to a traditional priest ordained in the traditional rite of ordination at least once a month if that is possible. Sadly, however, today there are virtually not a single non-heretical priest left in the world. One must go to confession if a non-heretical priest is available if he or she commits a mortal sin after baptism, which hopefully will not occur. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advise you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

4) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\);](#)

For those who have received baptism, it is slightly different:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day (15 decades preferably). If you don't know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc..

3) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

4) If a non-heretical priest is available to you, you must make a general confession to a priest ordained in the traditional rite of ordination after taking the previous 3 steps. This is a confession in which one mentions all mortal and venial sins committed after baptism that one can remember, including adherence to any sects or false religions or having spread a false sect or false religion. Beware to check carefully beforehand that the priest you approach for the sacraments is not heretical nor in communion with other heretics. Today, in the Great Apostasy, there is almost not a single non-heretical priest left in the world. The only alternative that is left for almost everyone today is to confess their sins to God directly and ask Him with tears or sorrow and true repentance to forgive them their sins. This will forgive your sins if you are sincere, if no other option is available. If you find a non-heretical priest, then as long as the priest says "I absolve you from your sins in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost" the confession is valid. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advice you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\):](#)

For those who aren't sure whether they are baptized, the order is:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day. If you don't know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc.

3) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

4) Have someone perform a conditional baptism using the conditional form of baptism given below. If there is any doubt about your baptism, this should be done.

5) After your conditional baptism, make a general confession to a non-heretical priest if one is available, mentioning all mortal and venial sins committed after your first possibly valid baptism that you can remember. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or

friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advise you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

People leaving the New Mass or adherence to the Vatican II Counter Church also need to make a confession (to a validly ordained and non-heretical priest, if one is available) that they attended a non-Catholic service and for however long they attended. If they participated in other things at the New Mass (e.g. were a lay-minister, dressed immodestly, etc.) or accepted false ecumenism or denied some other dogma or if they practiced NFP, these things should also be mentioned in confession. This must be done before receiving Communion at the Traditional Mass (if there is an acceptable one for you to attend in your area). Those leaving the New Mass and adherence to the Vatican II false Church should also make that same profession of faith from the Council of Trent. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\);](#)

BAPTISM AND CONDITIONAL BAPTISM

The form of baptism is: “***I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost.***” or

“***I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit.***”

If there is some doubt about the validity of your baptism, the conditional form of baptism is: “*If you are baptized, I do not baptize you again, but if you are not yet baptized [pour water on the head, making sure it touches the skin] I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost.*” Since there are barely any true Catholic priests in the whole country, you can have a Catholic friend perform a conditional baptism, and you can administer baptism to your own children.

Pope Eugene IV, Council of Florence, “*Exultate Deo,*” 1439: “**In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even**

a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.” (Denz. 696)

BAPTISMAL VOWS

According to the Roman Ritual, at present in use, three questions are to be addressed to the person to be baptized, as follows: "Dost thou renounce Satan? and all his works? and all his pomps?" To each of these questions the person, or the sponsor in his name, replies: "I do renounce". The practice of demanding and making this formal renunciation seems to go back to the very beginnings of organized Christian worship. Tertullian among the Latins and St. Basil among the Greeks are at one in reckoning it as a usage which, although not explicitly warranted in the Scriptures, is nevertheless consecrated by a venerable tradition. St. Basil says this tradition ascends from the Apostles. Tertullian, in his "De Coronâ", appears to hint at a twofold renunciation as common in his time, one which was made at the moment of baptism and another made sometime before, and publicly in the church, in the presence of the bishop. The form of this renunciation as found in the Apostolic Constitutions (VIII, 4) reads as follows: "Let therefore the candidate for baptism declare thus in his renunciation: 'I renounce Satan and his works and his pomps and his worship and his angels and his inventions and all things that are under him'. And after his renunciation let him in his consociation say: 'And I associate myself to Christ and believe and am baptized into one unbegotten Being, the only true God Almighty, the Father of Christ, the Creator and Maker of all things, from whom are all things; and into the Lord Jesus Christ, His only begotten Son, the Firstborn of the whole creation, who before the ages was begotten by the good pleasure of the Father, by whom all things were made... I believe in God, the Father Almighty, Creator of Heaven and earth; and in Jesus Christ, His only Son, Our Lord; who was conceived by the Holy Ghost, born of the Virgin Mary, suffered under Pontius Pilate, was crucified, died, and was buried. He descended into Hell; the third day He rose again from the dead; He ascended into Heaven, and sitteth at the right hand of God, the Father Almighty; from thence He shall come to judge the living and the dead. I believe in the Holy Ghost, the Holy Catholic Church, the communion of saints, the forgiveness of sins, the resurrection of the body, and the life everlasting. Amen.

St. Justin Martyr testifies that baptism was only administered by those who, together with their profession of faith, made a promise or vow that they would live in conformity with the Christian code. Hence the generally employed formula: syntassomai soi, Christe, "I surrender myself to thee, O Christ, to be ruled by thy precepts". This took place directly over the apotaxis or renunciation of the devil, and was variously described by the Latins as

promissum, pactum, and votum. During this declaration of attachment to Jesus Christ the person to be baptized turned towards the East as towards the region of light.

The practice of renewing the baptismal promises is more or less widespread. This is done under circumstances of special solemnity such as at the closing exercises of a mission, after the administration of First Communion to children, or the conferring of the Sacrament of Confirmation. It is thus intended as a way of reaffirming one's loyalty to the obligations taken over by membership in the Christian Church.

PROFESSION OF CATHOLIC FAITH

Promulgated solemnly by Pope Pius IV and the Council of Trent

- I, N., with firm faith believe and profess each and every article contained in the symbol of faith which the holy Roman Church uses; namely:
- I believe in one God, the Father almighty, maker of heaven and earth, and of all things visible and invisible; and in
- one Lord Jesus Christ, the only-begotten Son of God, born of the Father before all ages; God from God, light from light, true God from true God; begotten not made, of one substance (consubstantial) with the Father, through whom all things were made;
- who for us men and for our salvation came down from heaven, and was made incarnate by the Holy Spirit of the Virgin Mary, and was made man.
- He was crucified also for us under Pontius Pilate, died, and was buried; and
- He rose again the third day according to the Scriptures, and ascended into heaven;
- He sits at the right hand of the Father, and He shall come again in glory to judge the living and the dead, and of His kingdom there will be no end.
- And I believe in the Holy Ghost, the Lord, and giver of Life, who proceeds from the Father and the Son; who equally with the Father and the Son is adored and glorified; who spoke through the prophets.
- And I believe that there is one, holy, Catholic, and apostolic Church.

- I confess one baptism for the remission of sins; and I hope for the resurrection of the dead, and the life of the world to come. Amen.
- I resolutely accept and embrace the apostolic and ecclesiastical traditions and the other practices and regulations of that same Church.
- In like manner I accept Sacred Scripture according to the meaning which has been held by holy Mother Church and which she now holds. It is Her prerogative to pass judgment on the true meaning and interpretation of Sacred Scripture. And I will never accept or interpret it in a manner different from the unanimous agreement of the Fathers.
- I also acknowledge that there are truly and properly seven sacraments of the New Law, instituted by Jesus Christ our Lord, and that they are necessary for the salvation of the human race, although it is not necessary for each individual to receive them all.
- I acknowledge that the seven sacraments are: Baptism, Confirmation, Eucharist, Penance, Extreme Unction, Holy Orders, and Matrimony; and that they confer grace; and that of the seven, Baptism, Confirmation, and Holy Orders cannot be repeated without committing a sacrilege.
- I also accept and acknowledge the customary and approved rites of the Catholic Church in the solemn administration of these sacraments.
- I embrace and accept each and every article on Original Sin and Justification declared and defined in the most holy Council of Trent.
- I likewise profess that in Mass a true, proper, and propitiatory sacrifice is offered to God on behalf of the living and the dead, and that the Body and Blood together with the Soul and Divinity of our Lord Jesus Christ is truly, really, and substantially present in the most holy Sacrament of the Eucharist, and that there is a change of the whole substance of the bread into the Body, and of the whole substance of the wine into the Blood; and this change the Catholic Church calls transubstantiation.
- I also profess that the whole and entire Christ and a true Sacrament is received under each separate species.
- I firmly hold that there is a purgatory, and that the souls detained there are helped by the prayers of the faithful.

- I likewise hold that the saints reigning together with Christ should be honored and invoked, that they offer prayers to God on our behalf, and that their relics should be venerated.
- I firmly assert that images of Christ, of the Mother of God ever Virgin, and of the other saints should be owned and kept, and that due honor and veneration should be given to them.
- I affirm that the power of indulgences was left in the keeping of the Church by Christ, and that the use of indulgences is very beneficial to Christians.
- I acknowledge the holy, Catholic, and apostolic Roman Church as the mother and teacher of all churches; and...
- I unhesitatingly accept and profess all the doctrines (especially those concerning the primacy of the Roman Pontiff and his infallible teaching authority) handed down, defined, and explained by the sacred canons and ecumenical councils and especially those of this most holy Council of Trent (and by the ecumenical Vatican Council I). And at the same time:
- **I condemn, reject, and anathematize everything that is contrary to those propositions, and all heresies without exception that have been condemned, rejected, and anathematized by the Church.**
- I, N., promise, vow, and swear that, with God's help, I shall most constantly hold and profess this true Catholic faith, outside which no one can be saved and which I now freely profess and truly hold. With the help of God, I shall profess it whole and unblemished to my dying breath; and, to the best of my ability, I shall see to it that my subjects or those entrusted to me by virtue of my office hold it, teach it, and preach it. So help me God and His holy Gospel.

We are looking for translators. Please contact us at:

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books